

WITHDRAWN

~~184.11~~

~~51 (i)~~

114

PLA Z 1

(i)

SOMERVILLE COLLEGE
LIBRARY

DIESE NEUE AUF ANASTATISCHEM WEGE
ORIGINALGETREU HERGESTELLTE AUFLAGE
WURDE IN 310 NUMERIERTEN EXEMPLAREN GE-
DRUCKT. VORLIEGENDES EXEMPLAR TRÄGT DIE

№.....95

LEXICON PLATONICUM

SIVE

VOCUM PLATONICARUM

I N D E X.

CONDIDIT

D. FRIDERICUS ASTIUS.

VOL. I

ZWEITE AUFLAGE.

BERLIN W. 30. 1908.

HERMANN BARSDORF VERLAG.

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/bwb_KV-445-948

L. S.

In vocum Platoniarum indice conficiendo omnis mea cura versata est in hoc, ut sermonis Platonici, tam veri quam simulati (in scriptis videlicet quae Platonis feruntur), thesaurum recluderem reclusumque ita disponerem, ut et loci Platonici et variae nominum verborumque formae suo quaeque loco facile possent inveniri. Immensi autem operis ne immensa existeret moles, brevitati ita consului, ut nihil quidem praetermitterem quod ad sermonem Platicum illustrandum videretur pertinere, rerum autem explanatione, locorum similium comparatione variarumque lectionum censura plane abstinere. In re critica ita versatus sum, ut, nulli quam vocant textus recensione addictus, eas sequeretur scripturas quae librorum MSS. praestantissimorum (velut Clarkiani s. Bodleiani, Parisiensis A., Vaticanorum Δ et Θ , Venetorum II et Σ al.) stabilitae essent auctoritate, et discrepantes librorum edd. scripturas brevissime signarem appposito v (vulgo, h. e. ed.

Stephan. [cuius edit. paginae numeris et litteris indicantur]) vel al. (alii, h. e. ed. Bekker vel Stallbaum.) Coniecturas meas interrogationis signo notavi. Reliqua quibus usus sum sigla (ut *cum v.*, h. e. cum verbo, *pr.*, h. e. proprie, *prae.*, h. e. praecipue, *verb.*, h. e. verbale al.) ex orationis continuatione per se patent Libros Platonicos ita signavi:

Alc. I. II., h. e. Alcibiades prim. et secund.

Apol. — Apologia.

Ax. — Axiochus.

Charm. — Charmides.

Clit. — Clitophon.

Conv. — Convivium.

Crat. — Cratylus.

Crit. — Crito.

Def. — Definitiones.

Dem. — Demodocus.

Epin. — Epinomis.

Ep. — Epistola.

Eryx. — Eryxias.

Euthyd. — Euthydemus.

Euth. — Euthyphro.

Gorg. — Gorgias.

Hipp. mai., min. — Hippias maior et minor.

De lege — dialogus qui vulgo *Minos* inscribitur.

Legg. — Leges.

Locr. vid. *Tim.*

De lucri cup. — dialogus qui *Hipparchus* inscribitur.

Menex. — Menexenus.

Men. — Meno.

Parm. — Parmenides.

Phaed. — Phaedo.

Phaedr. — Phaedrus.

Phil. h. e. Philebus.

Pol. — Politia.

Polit. — Politicus.

Prot. — Protagoras.

Riv. — Rivales (vulgo *Amatores*).

Sis. — Sisyphus.

Soph. — Sophistes.

Theaet. — Theaetetus.

Theag. — Theages.

Tim. — Timaeus.

Locr. — liber qui vulgo *Timaeus Locrus* inscribitur.

De virt. — de virtute.

Indicem historicum et geographicum singularis complectetur fasciculus

Potiora quae adhuc observavi corrigenda haec fere sunt:

Pag. 7. post v. *ἀγανακτητός* ponendum erat verbum *ἀγανακτῶ* (formae videlicet *ἀγανακτέω*, *ἀγαπάω*, *ἀγνοέω* al. ex vulgariis influxerunt lexicis).

— 9. — voc. *ἀγαπητῶς* collocari debebat v. *ἀγαπῶ*.

— 13. v. 17. pro 240 scrib. 420.

— 15. — 4. a fin. ponendum erat v. *ἀγνοῶ*.

— 29. — 9. a f. post *fratris* adde: vel *sororis*.

— 82. — 24. post v. *μόνον* inser. „Crat. 384. B: *ἀκηκόη* (v. *ἀκηκόειν*).”

— 134. — 16. a f. scrib. *λόγου* pro *λόγον*.

— 148. — 14. a f. scrib. *ἐρωτημάτων*.

— 149. — 4. a f. pro *ἀνηλώσαμεν* scrib. „*ἀναλώσαμεν* (sic codd.).”

— 163. — 20. a f. scrib. *δοκεῖ* (*ἀνδρεία*) ...

— 173. — 17. scrib. *γυναῖκες καὶ τᾶλλα θηρία γενήσοιτο*.

— 174. — 6. scrib. *Alcibiades*. v. 8. *Prodicus*. v. 10. *Euenus*. v. 12. *Socrates*.

— 192. — 22. post *ἦν* interp. „(Vat. Δ ἦ).”

— 302. — 23. scrib. „*τῇ καὶ τῇ δὲ* (v. *τῇδε καὶ τῇδε*).”

— 386. — 18. scrib. vel *eius peritus*.

— 388. — 24. a. f. scrib. *terrester*.

- Pag. 436. v. 15. a. f. pro „etiam *opus sum*” scrib. „*impera. opus esse.*”
 — 455.— 3. interp. „*δημοκοπιός*, vid. *δημοτιός.*”
 — 467.— 23. delenda „*διαξέύγνυμι* — *cet.*”
 — 500.— 19. pro *πέρι* scrib. *περι.*
 — 581.— 20. a. f. pro *omisso* scrib. *non anteced.*
 — 589.— 11. a. f. scrib. *ἔγκανμα.*
 — 601.— 11. post v. *expleri* interpon. *oporteat.*
 — 611.— 8. a. f. scrib. *εικάσειεν* pro *εικάσειν.*
 — 621.— 16. a. f. leg. *οἶόν τ’* pro *οἶόν τ’.*
 — 623.— 13. a. f. leg. *alicuius* pro *alius.*
 — 632.— 18. a. f. scrib. „*quod cohaeret*” pro „*quod cohaeret.*”
 — 639.— 4. a. f. scrib. „*vid. p. 189.*”
 — 656.— 10. scrib. „*sortis*” pro „*fortis.*”
 — 704.— 7. a. f. v. *ἐναντιοῦμαι* ante *ἐναντίωμα* p. 707,
 ubi nunc *ἐναντιώω* intersertum legitur, collo-
 candum erat.

Leviora, velut *αγαθός* pro *ἀγαθός* p. 2. v. 11. a. f.,
ἄλλ’ pro *ἀλλ’* p. 602. v. 18. a. f., *ἐχη* pro *ἔχη* p. 608. v. 3..
μαλισθ’ pro *μάλισθ’* p. 617. v. 16. a. f., nihil est quod memorem.

Dab. Monach. mense August. MDCCCXXXV.

F r. A s t.

Α.

ἄλφα, τό. Crat. 405. C: ὅτι τὸ ἄλφα σημαίνει τὸ ὁμοῦ.
404. B: ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἶδέναι... "Αἰδῆς ἐκλήθη.
393. E. et 399. B: τοῦ ἄλφα. 407. B: τῷ ἄλφα... χορησά-
μενος. 405. D: μεταβαλόντες... ἄλφα. 431. E: τό τε ἄλφα
καὶ τὸ βῆτα... τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν. 427. C: τὸ...
ἄλφα τῷ μεγάλῳ ἀπέδωκε καὶ τῷ μῆκει τὸ ἦτα, ὅτι μεγάλα
τὰ γράμματα.

ἄ, ah (increpandi et reprehendendi vim habens). Hipp.
mai. 295. A: Ἄ μὴ μέγα, ὦ Ἰππία, λέγε.

ἄβατος, ὁ ἥ, accessu, aditu vel traiectu difficilis. Legg. X.
892. E: εἰ δὲ ἄβατος ἦν (ὁ ποταμός). Ib. ὁ μέλλων...
λόγος... σχεδὸν ἴσως ἄβατος. Critia 113. D: ὥστε ἄβατον
(τὸν γήλοφον) ἀνθρώποις εἶναι. *non adeundus, sacer. Critia
116. C: ἱερὸν ἅγιον... ἄβατον ἀφείτο. Lach. 183. B: τὴν...
Λαικεδαίμονα ἡγουμένους εἶναι ἄβατον ἱερὸν. *intactus, in-
teger. Phaedr. 245. A: λαβοῦσα ἀπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν.

ἄβελτερία, ἡ, insipientia, stupiditas. Theaet. 174. C: ἡ
ἀσχημοσύνη δεινὴ, δοξᾷ ἀβελτερίας παρεχομένη. Conv. 198.
D: ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπ' ἀβελτερίας ὥμην δεῖν ταληθῆ λέγειν
περὶ ἑκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου.

ἄβέλτερος, ἔρα, ερον, fatuus, stupidus. Pol. III. 409. C:
ἀβέλτερος αὐ φαίνεται. Phil. 48. C: ἦν δὲ λέγομεν ἀβελτέ-
ραν ἔξιν. Hipp. mai. 301. D: ἡμεῖς γὰρ, ὦ βέλτιστε, οὐ-
τως ἀβέλτεροι ἤμεν... ὥστε cet.

ἀβίαστος, ὁ ἥ, non coactus, sine violentia. Tim. 61. A:
ἀβίαστον δὲ κατατήκει μόνον πῦρ.

ἄβιος, ὁ ἥ, intolerabilis, extremus. Legg. IX. 873. C: μηδὲ
αἰσχύνῃς τινὸς ἀποροῦ καὶ ἀβίου μεταλαχῶν.

ἀβίωτος, ὁ ἥ, non vitalis, h. e., intolerabilis. Polit. 299.
E: ὥστε ὁ βίος... ἀβίωτος γίγνεται ἄν. Hinc ἀβίωτον est
intolerabile, miserrimum. Pol. III. 407. A: οὐ (ἐροῦ) ἀναγκα-
ζομένῳ ἀπέχεσθαι ἀβίωτον. Ib. καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελε-
τῶντι. Legg. XI. 926. B: ἄς (ξυμφορᾶς) ἀβίωτον ζῆν κερτη-
μένῳ. Menex. 246. D: ἡγούμενοι τῷ τοῦς αὐτοῦ αἰσχύναντι
ἀβίωτον εἶναι.

ἀβλαβής, ὁ ἥ, innocens, nihil detrimenti asserens. Phil. 63.
A: καθάπερ τὰς τέχνας πάσας ἀβλαβές τε καὶ ὠφέλιμον

ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου. 49. E: ὅταν ἔχη τις τὴν ἀβλαβῇ (ἔξιν) τοῖς ἄλλοις. Legg. II. 667. E: ἀβλαβῇ λέγεις ἡδονὴν μόνον. Pol. II. 357. B: αἱ ἡδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς. **noxae expers, illaesus, saluus vel incolumis*. Pol. I. 342. B: αὐτὴ δὲ (ἡ τέχνη) ἀβλαβὴς καὶ ἀνέκατός ἐστιν ὁρθῇ οὕσα. Def. 415. C: σωτηρία περιποίησις ἀβλαβής. 416: σώξιν τὸ περιποιεῖν ἀβλαβῇ. Phaedr. 248. C: αἱ ἀβλαβῇ εἶναι (τὴν ψυχὴν). **indemnitas (is cui damnum resarcitur)*. Legg. IX. 865. C: ἀβλαβῇ παρεχέτω καὶ ἀξίμιον. Significatione act. et pass.: Legg. XII. 953. A: ὅπως ἂν... ἀβλαβεῖς τοῦ δοῦσai τε καὶ παθεῖν (*detrimentum neque inferentes neque accipientes*) ἀπαλλάττονται.

ἄβολος, ὁ ἦ, (*equus*) qui nondum amisit dentes primos, aetatis indices (*γνώμονας*), h. e., pullus. Legg. VIII. 834. C: πῶλοις τε ἄβόλοις καὶ τελείων τε καὶ ἄβόλων τοῖς μέσοις.

ἀβουλέω, *nolo, non sustineo*. Pol. IV. 437. C: τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μὴδ' ἐπιθυμεῖν. Ep. VII. 347. A: ὡς ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν.

ἀβούλητος, ὁ ἦ, non voluntarius, inoitus. Legg. V. 733. D: τὸ βουλητόν τε καὶ ἐκούσιον ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα.

ἀβουλία, ἡ, *consilii inopia, imprudentia*. Crat. 420. C: ὥστερ' αὖ... ἡ ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι. Alc. I. 125. E: μὴν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν κυβερνητῶν (ἐπιστήμη);

ἀβρός, ὁ, ὄν, *tener, mollis*. Conv. 204. C: τὸ... καλὸν καὶ ἀβρόν καὶ τέλειον καὶ μακαριστόν.

ἀβρότης, ἡ, *mollities*. Conv. 197. D: τρυφῆς, ἀβρότητος, χλιδῆς... πατήρ. Alc. I. 122. C: τὴν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περωῶν.

ἀβρύνομαι, *superbio, me iacto vel effero*. Apol. 20. C: ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν, εἰ ἡπιστάμην ταῦτα.

ἄβυθος, ὁ ἦ, *fundum non habens, immensus*. Parm. 130. D: εἰς τίνα ἄβυθον (v. ἄμυθον. Al. ἄβυσσον) φλυαρίαν ἐμπεσῶν.

ἀγαθοειδής, ὁ ἦ, *boni similis, boni speciem habens*. Pol. VI. 509. A: ἀγαθοειδῇ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφοτέρω (ἐπιστήμῃν τε καὶ ἀλήθειαν) ὁρθόν, ἀγαθὸν δὲ... οὐκ ὁρθόν.

ἀγαθός, ὁ, ὄν, *bonus*. Crat. 412. C: καὶ μὴν τὸ γὰρ ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. Ib. τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστί, τὰγαθόν. 422. A: οἶον... τὸ ἀγαθόν ἐφάρμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ ξυγκεῖσθαι. **bonus dicitur, in quo probitas ac virtus est*. Def. 415. D: ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ τοιοῦτος οἷος ἀνθρώπῳ τὰγαθὰ ἐπιτελεῖν. Pol. III. 409. C: ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. al. *ἀγαθόν, bonum, et ἀγαθὰ, bona. Gorg. 452. B: τί δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν ἀνθρώποισι ὑγιείας; 452. A: μέριστον... ἀγαθόν. C: εἰάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθόν ὄν. Pol. VI. 491. D:

ἀγαθῷ... κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. I. 330. D: τί μέγιστον οἶε ἀγαθὸν ἀπολελειπέναι cet. V. 457. D: ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, εἶπερ οἶόν τε. Tim. 47. B: λέγω δὴ τοῦτο ὁμμάτων μέγιστον ἀγαθόν. Lys. 220. D: ὡς φάρμακον ὃν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθόν. al. Pol. VI. 491. C: τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα. VII. 521. A: πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων. Legg. II. 661. C: πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ. Duo bonorum genera, *divinum unum, alterum humanum*: Legg. I. 631. B: διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ ἔστι, τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα ἥσθηται δ' ἐκ τῶν θεῶν θάτερα sq. *Triplex est bonum*: Pol. II. 357. B. C. *Tria bonorum genera*: Legg. III. 697. B: ἔστι δὲ ὁρθῶς ἄρα τιμιώτατα μὲν καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κίεσθαι... δεύτερα δὲ τὰ περὶ τὸ σῶμα καλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ τρίτα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν καὶ χορήματα λεγόμενα. Ep. VIII. 355. B: ὄντων τριῶν, ψυχῆς καὶ σώματος, ἔτι δὲ χορημάτων. Gorg. 451. E: ὑγιαίνειν, καλὸν γενέσθαι et πλουτεῖν (v. ad Legg. p. 34.). *Quatuor bona ponuntur*: Legg. I. 631. B. II. 661. A. ὑγίεια, κάλλος, ἰσχύς et πλοῦτος. Cf. Euthyd. 279. A. sq. Ἀγαθόν et τὸ ἀγαθόν vel αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, *bonum per se spectatum*. Phaed. 76. D: εἰ ἔστιν... καλὸν τε καὶ ἀγαθόν. Pol. VI. 505. B: καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν προνεῖν. C: οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι. 506. B: πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φησ εἶναι, ἢ ἡδονήν; Phil. 11. B: ἀγαθὸν εἶναι φησι τὸ χαίρειν. 13. B sq. 19. D sq. 60. A sq. Pol. VII. 534. C: αὐτὸ ἀγαθόν, i. q. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. Pol. VII. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁραῖσθαι... πάντων ὁρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία... ἐν νοητῷ... ἀληθειαν καὶ νοὺν παρασχομένη. VI. 508. E: τὸ τὴν ἀληθειαν παρέχον... τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φαθὶ εἶναι, αἰτίαν ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας. Quocirca ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα dicitur μέγιστον μάθημα Pol. VI. 505. A. Τὸ ἀγαθόν est τὸ ὄν et τοῦ ὄντος τὸ φανότατον. Pol. VII. 518. C., τελειώτατον et ἱκανόν Phil. 20. D., πᾶσι φαντοῖς καὶ ζώοις αἰρετόν, ib. et 22. B. 61. A. *Tribus continetur*: κάλλει, ἑυμετρίᾳ et ἀληθείᾳ Phil. 65. A. **bonum est utile, commodum, id quod servat vel salutem affert*. Pol. X. 608. E: τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν. Men. 87. E: πάντα γὰρ τάγαθὰ ὠφέλιμα. Cf. Def. 413. A. 414. E. Hinc ἐπ' ἀγαθῷ. Polit. 293. B: ἐπ' ἀγαθῷ τῷ τῶν σωματίων. Euth. 13. B: ἐπ' ἀγαθῷ τινι... καὶ ὠφελείᾳ τοῦ θεραπευομένου. *i. q. καλός (v. καλὸς καγαθός). Phil. 64. E: νῦν δὴ καταπέφυγεν ἡμῖν ἡ τάγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Conv. 201. C: τάγαθὰ οὐ καὶ καλὰ δοκεῖ σοι εἶναι; Ib. τὰ δὲ ἀγαθὰ καλὰ. Tim. 87. C: πᾶν δὴ τὸ ἀγαθὸν καλόν; al. **peritus, sciens, insignis*. Prot. 323. A: ἀγαθὸς ἀλλήτης. Conv. 215. C: εἰάν τε ἀγαθὸς ἀλλήτης ἀλλῇ εἰάν τε φαύλῃ ἀλλήτρει. Prot. 356. B: ἀγαθὸς ἰστάναι ἄνθρωπος.

Gorg. 499. A: ἀγαθὸν γε (ρήτορα). Lach. 194. B: τὸν ἀγαθὸν κунηγέτην. Men. 93. C: διδάσκαλον ἀγαθόν. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. De virt. 376. B: παρὰ τῶν ἀγαθῶν τινὰ ἰατρῶν. al. *fortis. Menex. 242. E: ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τελευτήσαντες ἐνθάδε κεύνται. 245. E: ἀνδρῶν μέντοι ἀγαθῶν καὶ ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐστερέθημεν. Ib. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεῖα ἐλευθέρωσαντες. 246. B: ὧ παῖδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν. C: ὅτι μὲν ἐστε πατέρων ἀγαθῶν. al. — Cum infinit. vel accusat. Prot. 356. B: ἀγαθὸς ἰσθάναι ἄνθρωπος. 323. A: ἀγαθὸς αὐλητὴς... ἢ ἄλλην ἡντινὸν τέχνην, ἣν μὴ ἔστιν. 324. D: ἦν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοί. Gorg. 526. A: καλοὶ καγαθοὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἢ ἂν τις ἐπιτρέψει. Legg. X. 899. B: ἀγαθαὶ δὲ (ἡνγαί) πᾶσαν ἀρετὴν. 900. D: ἀγαθοὶ δὲ ὄντες (θεοὶ) πᾶσαν ἀρετὴν. Ib. τίνα λέγοντες ἀρετὴν αὐτῶν ὁμολογοῦμεν αὐτοὺς ἀγαθοὺς εἶναι. Alc. I. 124. E: τίνα ἀρετὴν (ἀριστοί). Ib. ἥνπερ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί. Men. 93. A: ἦν (ἀρετὴν) αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν. C: ἦν (ἀρετὴν) αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν. De virt. 376. B: εἰ τις βούλοιο ταύτην τὴν ἀρετὴν γενέσθαι ἀγαθὸς ἦν (sic enim scrib. pro ἦ) ἀγαθοὶ εἰσιν οἱ σοφοὶ μάχειροι. Ib. εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀγαθὸς βούλοιο γενέσθαι ἥνπερ οἱ σοφοὶ τέκτονες. al. Conv. 174. B: διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολιτικά. Gorg. 516. C: ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά. D: ἀγαθὸς τὰ πολιτικά. 517. A: ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα τὰ πολιτικά. Men. 93. A: ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά. E: ὡς... ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Legg. I. 643: τὸν ὅτι οὖν ἀγαθὸν ἄνδρα. Euthyd. 292. D: οἱ τί ἔσονται ἡμῖν ἀγαθοὶ καὶ τί χρήσιμοι; Ib. ὅ τι δὲ ποτε ἀγαθοὶ εἰσιν. Alc. I. 124. E: οἱ τί ἀγαθοί; 125. A: οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός. — Cum praepos. εἰς: Pol. V. 462. A: τὸ μέριστον ἀγαθὸν... εἰς πόλεως κατασκευήν. Alc. I. 125. A: ἀγαθὸς ἄρα εἰς ταῦτα; Cum praepos. πρὸς: Pol. III. 407. E: ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον. al. — Vocat. ὧ γὰρ ἐ in blanda usurpatur compellatione. Prot. 311. A. 314. D. 339. C. Phaedr. 260. D. Gorg. 471. D. Soph. 259. D. 261. C. Crat. 436. C. Phil. 23. D. Conv. 189. A. Pol. I. 344. E. 345. A. Legg. X. 885. C. Alc. I. 104. E. 114. B. al.

ἀγάλλω, colo, veneror. Legg. XI. 931. D: οὓς (maiores et parentes) ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. 931. A: οὓς ἡμῖν ἀγάλλουσι cet. Med. delector. Theaet. 176. D: ἀγάλλονται γὰρ τῷ ὀνειδεῖ.

ἄγαλμα, τό, imago oenerationis causa posita, simulacrum diis dedicatum (v. ad Legg. p. 532.), et in univ. simulacrum, imago, notione adiuncta operis politissimi perfectissimique. Phaedr. 252. D: ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνον ὄντα ἑαυτῷ οἶον ἄγαλμα τεκταίνεται τε καὶ κατακοσμεῖ. Tim. 37. C: ὡς... κινηθὲν αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν αἰθίων θεῶν γεγονὸς

ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. Charm. 154. C: πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεώντο αὐτόν. *in univ. statua, imago. Phaedr. 251. A: θῦοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς. Phil. 38. D: ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον, τὸ καθορώμενον ἄγαλμα προσείποι. Critia 110. B: τὸ τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα cet. Legg. XI. 931. A: μηδεὶς διανοηθῆτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ, τοιοῦτον ἐφέστιον ἴδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων, μᾶλλον κύνριον ἔσεσθαι. D: ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κησαίμεθα πατρός καὶ προπάτορος cet. Critia 116. E: πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Phaedr. 230. B: ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων. Pol. VII. 517. D: ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων, ὧν αἱ σκιαί. Legg. XI. 931. E: πάντων πρὸς θεοφιλῇ μοῖραν κυριώτατα ἀγαλμάτων ἂν κεκτῆτο (ν. κέκτῆτο). Epin. 984. A: τὰ δὲ τεθέντα τιμητίον παντῶν ἀγαλμάτων διαφερόντως. Men. 97. D: τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν. Prot. 322. A: βωμούς τε ἰδρύνεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Conv. 215. B: ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. 216. E: εἰ τις ἐώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα . . . καὶ μοι ἐδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι cet. 222. A: θειοτάτους καὶ πλεῖστα ἀγάλματα ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας (λόγους). Critia 116. D: χρυσᾶ δὲ ἀγάλματα ἐρέστησαν. Legg. IV. 738. C: καθιέρωσαν δὲ τοῖς τοιοῦτοις λόγοις φήμας τε καὶ ἀγάλματα καὶ βωμούς καὶ ναοὺς cet. XI. 931. A: τῶν (θεῶν) δ' εἰκόνας ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι cet. Epin. 983. E: θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα . . . γερονέειν. *imago picta. Legg. XII. 956. B: ὄρνιθες τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρα εἰς ἀποτελῇ. ἀγαλματοποιός, ὁ, statuarum artifex, statuarius. Prot. 311. C: δηλὸν ὅτι ἀγαλματοποιός. E: ὥσπερ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιόν. C: ὡς ἀγαλματοποιοῖς.

ἄγαμαι, miror, admiror, delectationis et approbationis vi adiuncta; unde etiam est oblector vel laetor. Prot. 335. E: ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. 361. E: ὅτι ὦν ἐνιγχανῶ πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε. Clit. 407. E: ταῦτ' οὖν . . . ὅταν ἀκούω σοῦ θαμὰ λέγοντος καὶ μάλα ἄγαμαι καὶ θαυμαστώσ ὡς ἐπαινῶ. Eryx. 403. D. Pol. IV. 426. D: τοὺς ἐθέλοντας θεωρεῖν τὰς τοιαύτας πόλεις . . . οὐκ ἄρασαι τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Menex. 249. D: οὐκ ἄρασαι αὐτήν. Conv. 180. B: μᾶλλον μέντοι θαυμάζονσι καὶ ἄγανται cet. Parm. 129. E: ἀγαίμην ἂν ἔγωγ' . . . θαυμαστώσ. Gorg. 526. A: καὶ σφόδρα γε ἄξιον ἄρασθαι τῶν γιγνομένων. Parm. 130. A: ὡς ἄξιον εἰ ἄρασθαι τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους. Pol. VI. 500. C: ὅτῳ τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος. Epin. 989. B: τὴν τε ἀνδρείαν ἀγαμένη. Conv. 219. D: ἀγάμενον δὲ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Parm. 130. A: ὡς ἀγαμένους τὸν Σωκράτην. Pol. II. 367. E: αἰεὶ . . . τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος . . . ἡγάμην. Phaedr. 88. E: πολλακίς θαυμάσας Σωκράτη οὐ πώποτε μᾶλλον ἡγάσθην

ἢ τότε παραγεγόμενος. Gorg. 526. C: ἡγάσθη. Tim. 37. C: ὡς . . . ζῶν ἐνενόησε . . . ἡγάσθη. Ep. XII. 359. C: τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἡγάσθημεν ὡς ἐνι μάλιστα. Pol. I. 329. D: καὶ ἐγὼ ἀγασθῆις αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Parm. 129. E: πολὺ μὲντ' ἂν ὦδε μᾶλλον . . . ἀγασθείην. Polit. 306. E: ὅταν ἀγασθῶμεν. Phaedr. 259. B: ἀγασθέντες. Conv. 179. C: ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ (libri aliquot τὸ ἔργον). Euthyd. 276. D: ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Theaet. 142. C: πάνν ἀγασθῆναι τὴν φύσιν. *probo, laudo. Gorg. 449. D: ἄγαμαι γέ σου τὰς ἀποκρίσεις. 482. D: καὶ ἐγῶγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον ὅτι cet. 485. C: παρὰ νέω . . . ὁρῶν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. Conv. 199. C: ταύτην τὴν ἀρχὴν πάνν ἀγαμαι. Pol. I. 351. C: πάνν γε ἄγαμαι . . . ὅτι cet. Legg. I. 631. A. Men. 95. E: καὶ Γοργίου μάλιστα . . . ταῦτα ἄγαμαι ὅτι cet. Hipp. mai. 291. E: ἄγαμαι σου ὅτι cet. Gorg. 602. D: ἦν (ὁητορικὴν) οὐ πάνν ἀγάμεθα. Legg. XII. 948. B: ῥαδὰ μάνθνος . . . ἄξιον ἀγασθαι διότι cet. Parm. 135. D: πλήν τοῦτό γέ σου καὶ πρὸς τοῦτον ἡγάσθην εἰπόντος ὅτι cet. Polit. 307. A: περὶ τε διάνοιαν πρᾶττόμεν' (ν. πρᾶττομεν) ἀγασθέντες cet.

ἀγαμένως, cum approbatione (germ. beifällig). Phaed. 89. A: μάλιστα ἐθαύμασα ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως . . . τὸν λόγον ἀπεδέξατο.

ἀγαμος, ὁ ἦ, caelebs. Legg. VI. 774. A: ἀγαμος ὢν. Phaedr. 240. A: ἀγαμον, ἄπαιδα, ἄσικον . . . παιδικὰ ἐρασσῆς εὖξαιτ' ἂν γενέσθαι. Conv. 192. B: ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταξὴν ἀγάμοις.

ἄγαν, nimis. Prot. 343. B. Phil. 45. D. Charm. 165. A. Menex. 247. E. De lucri cup. 228. E: μηδὲν ἄγαν (nihil nimis). Theaet. 171. C: ἄγαν . . . τὸν ἐταῖρόν μου καταθέομεν. Pol. VIII. 563. E: τὸ ἄγαν τι ποιεῖν. Menex. 248. A: οὔτε . . . χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται. B: οὐδὲ φοβουμένους ἄγαν. — Cum substant. vel cum artic. et substant. Pol. VIII. 564. A: ἡ . . . ἄγαν ἐλευθερία. Ib. εἰς ἄγαν δουλείαν (in nimiam servitutem. Cicer.). Ep. VIII. 354. D: διὰ τὴν ἄγαν ἀναρχίαν.

ἀγανακτέω, ὦ, doleo; moleste vel indigne fero, indignor. Phaed. 69. D: οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ. Alc. I. 119. C: ἀγανακτῶ ὑπὲρ τε τοῦ σοῦ (fort. ὑπὲρ τε σοῦ) καὶ τοῦ ἐμοῦ (al. τοῦ ἐμαντοῦ) ἔρωτος. Charm. 175. D: τὸ μὲν οὖν ἐμὸν καὶ ἦττον ἀγανακτῶ, ὑπὲρ δὲ σοῦ . . . πάνν ἀγανακτῶ. E: ἐτι δὲ μᾶλλον ἀγανακτῶ ὑπὲρ τῆς ἐπωδῆς. Lach. 194. A: ὡς ἀληθῶς ἀγανακτῶ εἰ cet. Legg. X. 903. D: οὐ δὲ ἀγανακτεῖς ἀγνοῶν ὅπῃ cet. Phaedr. 251. C: ζεῖ (ἡ ψυχὴ) τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γοργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. Euth. 4. D: ταῦτα . . . ἀγανακτεῖ ὁ τε πατήρ . . . ὅτι cet. Pol. I. 329. A: ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τιῶν ἀπεστερημένοι. Euthyd. 293. E: οὐκ ἂν πάνν ἀγανακτοίην. Gorg. 482. D: ὅτι ἀγα-

νακτοῖεν ἂν εἴ τις μὴ φαίη. Phaed. 115. E: μὴ... ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ πάσχοντος. Pol. VII. 535. E: ἀμαθαίνουσα που ἀλσικομένη μὴ ἀγανακτῇ. 568. E: ἐὰν... ἀγανακτῇ... ὁ δῆμος. Phaed. 62. D: τὸ... μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμοτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπτόντας. E: ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρόπει. 64. A: ἡκοντος... αὐτοῦ ἀγανακτεῖν ὁ πάλαι προὔθυμοῦντό τε καὶ ἐπειθήδευον. Polit. 286. E: τῷ μήκει μηδὲν ἀγανακτεῖν. Phil. 47. A: ἡρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ. Pol. VII. 515. E. VIII. 563. D. X. 604. B. Apol. 35. E. Crit. 43. B. C. Ep. VII. 345. D. Phaedr. 241. B: ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Phaed. 63. B: οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. 117. D: κλαίων καὶ ἀγανακτῶν. Conv. 177. A: πρὸς με ἀγανακτῶν λέγει. Legg. III. 695. B: τῷ ἴσῳ ἀγανακτῶν. Eryx. 399. A. Menex. 244. B: τοῖς Ἑλλήσιν ἀγανακτοῦσα. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρει. Phaed. 68. B: ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι. Legg. II. 666. E: σφόδρα ἀγοιαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα. Phaedr. 254. A: τὸ δὲ... ἀντιτίενον ἀγανακτοῦντε, ὡς δεινὰ... ἀναγκαζόμενῳ. Gorg. 519. B: ἀγανακτοῦντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δεινὰ πάσχουσι. Menex. 248. B: οὐκ ἀγανακτοῦντας. Alc. II. 148. D. Lys. 223. A: ἡγανάκτουν. Gorg. 518. C: ἴσως ἂν... ἡγανάκτετε εἴ σοι ἔλεγον cet. Conv. 215. E: οὐδ' ἡγανάκτει, ὡς ἀνδραποδῶδες διακειμένου. Ep. VII. 349. D. Euthyd. 283. D: ἡγανάκτησέ τε ὑπὲρ τῶν παιδικῶν. Prot. 330. D: ἀγανακτῆσαιμι ἂν ἐγὼ... τῷ ἐρωτήματι. Apol. 34. B: τάχα δ' ἂν τις ὑμῶν ἀγανακτῆσειεν ἀναμνησθεῖς ἑαυτοῦ. Pol. VII. 536. C: ἀγανακτῆσας. Apol. 39. D: ὑμεῖς μᾶλλον ἀγανακτῆσετε.

ἀγανάκτησις, ἡ, *dolor haud ferendus* s. *quem impatienter ferimus*. Phaedr. 251. C: κνησὶς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὐλα. Phil. 46. C: ἀγανάκτησιν... ποιεῖ.

ἀγανακτητικός, ἡ, ὄν, *aegre ferens, querulus*. Pol. X. 604. E: τὸ ἀγανακτητικόν (v. ἀγανακτικόν). 605. A: πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποιμίλον ἡθός.

ἀγανακτητός, ἡ, ὄν, *indignationem movens*. Gorg. 511. B: οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν;

ἀγανός, ἡ, ὄν, *mitis, blandus*. Pol. II. 364. D. et 365. E: εὐχολαῖς ἀγαναῖσι (al. ἀγανῆσι) ex Homero.

ἀγαπάω, ὡ, *diligō, amo, amplector; expeto et appeto*. Pol. II. 357. C: ὁ αὐτό τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων. Phaedr. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς cet. 253. A: τούτων... τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι ἐτι... μᾶλλον ἀγαπῶσι. Pol. I. 330. C: ὥσπερ... οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι. Legg. XI. 928. A: μὴ χεῖρον ἀγαπάτω τῶν αὐτοῦ τέκνων τὸν τῆς ὀρφανικῆς μετεληγότα τύχης. Lys. 215. B: ὁ δὲ μὴ του δειόμενος οὐδέ τι ἀγαπῶν ἂν. Ib. ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν (nisi leg. ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν) οὐδ' ἂν φιλοῖ. Euthyd. 303. D: ὅτι του-

τους τοὺς λόγους πάνν μὲν ἂν ὀλίγοι ἀγαπῶεν ἄνθρωποι. Conv. 180. B: ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστήν ἀγαπᾷ. Phil. 62. D: διὰ τὸ πᾶσαν ἀγαπᾶν ἐπιστήμην. Pol. I. 330. B: οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χροήματα. VI. 485. C. 490. B: ψεῦδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τούναντίον μισεῖν. Lys. 215. E. Legg. XI. 921. C: βραγὺ κέρδος ἀγαπῶν. Ep. VII. 344. E. Conv. 181. C: τὸ φύσει ἐξώμενεστερον καὶ νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες. Lys. 220. D: ἡγαπῶμεν. Pol. X. 600. A: οἱ ἐκείνον ἡγάπων ἐπὶ συνουσία. Legg. III. 678. E: ἡγάπων καὶ ἐφιλοσκοροῦντο ἀλλήλους δι' ἐρημίαν. Pass. Lys. 215. A: ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶτο, πῶς φίλον; Pol. II. 359. A: τὸ ... δίκαιον ... ἀγαπᾶσθαι οὐχ ὡς ἀγαθόν. Pol. X. 600. C: καὶ ἐτιμῶτο καὶ ἡγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν. B: ὥσπερ Πυθαγόρας ... διαφερόντως ἐπὶ τούτῳ ἡγαπήθη. Lys. 215. A: τὰ δὴ τοιαῦτα πῶς ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀγαπηθεῖν; Verb. Pol. II. 358. A: ὁ καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαπητέον. * *amplector, probō, laudo*. Pol. I. 334. B: τὸν ... πάππον ... ἀγαπᾷ. Phaedr. 257. E: οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας. Crat. 391. C: τὰ ... ῥηθέντα ἀγαπῶν ὡς του ἄξια. Legg. III. 693. E: ἡ δὲ τὸ ἐλευθέρον ἀγαπήσασα μειζόνως, ἢ ἔδει cet. Phaedr. 233. E: ἀγαπήσουσι καὶ ἀκολουθήσουσι cet. * *oblector, lactō*. Gorg. 461. C: τοῦτο δὴ (v. τοῦθ' ὃ δὴ) ἀγαπᾷς. Phaedr. 247. D: ἰδοῦσα ... ἀγαπᾷ. Gorg. 482. D: σὲ ... αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾷν. * *aestimo, in pretio habeo*. Polit. 286. D: δεύτερον, ἀλλ' οὐ πρῶτον ὁ λόγος ἀγαπᾶν παραγγέλλαι. Ep. VII. 327. B: ἀρετὴν περὶ πλείονος ... ἡγαπηκῶς. Crit. 45. B: ἀγαπήσουσί σε. Pass. Polit. 301. D: ἀγαπᾶσθαι τε ἂν καὶ οἰκεῖν ... εὐδαιμόνως. Phaedr. 110. D: τὰ ἐνθάδε λιθίδια ... ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα. * *acquiesco, contentus sum, praeclare mecum agi censeo*. Pol. I. 330. B: ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ ἕαν cet. Pol. VI. 496. D: ἀγαπᾷ εἰ cet. Critia 107. C: ἀγαπῶμεν ἂν τις τι ... ἀπομυμείσθαι δυνατὸς ἦ. Gorg. 483. C: ἀγαπῶσι γὰρ ... ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι. Pol. V. 475. B: ὑπὸ σμικροτέρων ... τιμώμενοι ἀγαπῶσιν. 473. B: ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπῶην. Men. 75. C: ἐγὼ γὰρ καὶ οὕτως ἀγαπῶην εἰ μοι ἀρετὴν εἵποις. Phaedr. 276. B: ἀγαπῶ ἂν ... ὅσα ἐσπεῖρε τέλος λαβόντα. Theaet. 207. A: ἀγαπῶμεν ἂν ... εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν cet. 164. C: εἰκαμεν ... περιγενόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν. Tim. 29. C: ἀγαπᾶν χοῦ. 50. B. Alc. I. 119. B. Euthyd. 306. E. Pol. V. 450. A: ἀγαπῶν εἰ τις ἐάσοι (v. ἐάσει) cet. III. 399. C: τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα. Alc. I. 104. E: εἰ μὲν σε ἐώρων ἂ νῦν δὴ διῆλθον ἀγαπῶντα. Critia 109. D: τὰ ... ὀνόματα τοῖς ἐκγόνοις ἐτίθεντο ἀγαπῶντες. Menex. 240. C: ἀγαπῶντες τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Prot. 327. D: ἀγαπήσεις ἂν, εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ cet. Soph. 241. C: ἀγαπήσεις, ἕαν πῃ cet. Pol. V. 473. B: ἡ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων; 472. C: ἡ ἀγαπήσομεν ἕαν cet. Ib. ἀγαπήσομεν.

ἀγάπησις, ἡ, Def. 413. B: ἀπόδειξις παντελής.

ἀγαπητός, ἡ, ὄν, aestimatione vel amore dignus, carus, dilectus. Alc. I. 131. E: ἐραστής ... καὶ οὗτος ἀγαπητός. * aestimatione dignus, haud contemnendus. Pol. X. 619. B: βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. * exoptatus, acceptus. Phaedr. 230. C: ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. Polit. 260. B: τοῖς γε κοινῇ τι πράττουσιν ἀγαπητὸν ὁμονοεῖν. Pol. IX. 583. D. Legg. XI. 918. E. 919. A: καταλύσειν ἀγαπηταῖς δεχόμενος. Critia 115. B: ὅσα ... μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθμεν. Phil. 61. E: τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα παρέχειν ἡμῖν. — Neutr. id in quo acquiescendum est, id quod satis est. Prot. 328. A: ἀλλὰ καὶ εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅστις διαφέρει ... ἀγαπητόν. Crat. 429. E: ἀλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο. 439. B: ἀγαπητόν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι. Pol. IV. 435. D. Legg. III. 684. C. IV. 705. A. 718. D. VII. 791. A. Hipp. mai. 302. B: ἐξαρκεῖ ... ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα.

ἀγαπητῶς, ita ut satis habendum sit vel ut satis facias. Tim. 67. A: καὶ πάλιν ἡ πέφυκεν ἀγαπητῶς ἀποδιδόν. Legg. V. 735. D: ἀγαπητῶς ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον θράσειεν. Menex. 245. E: οὕτως ἀγαπητῶς (contenti) ἀπηλλάττοντο καὶ οἱ πολέμιοι. * aegre, oīe, tandem. Critia 106. A: ὡς ἄσμενος ... νῦν ... ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαφορῆς ἀγαπητῶς ἀπηλλαχμαί. Lys. 218. C: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγὼ πάννυχαιρον, ὥστερ θηρευτῆς τις, ἔχων ἀγαπητῶς ὃ ἐθηρεύομην.

ἀγαστός, ἡ, ὄν, admiratione vel veneratione dignus, venerabilis. Crat. 395. A: ἀγαστός κατὰ τὴν ἐπινομήν cet. Conv. 197. D: ἀγαστός θεοῖς. Crat. 412. C: ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν. 422. A: οἶον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφαμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ ... συγκρίσθαι. 412. C: καὶ μὴν τό γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. lb. τούτῳ ... τῷ ἀγαστῷ cet. Legg. VII. 808. C: ἀγαστοὶ δὲ καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις.

ἀγανύς, ἡ, ὄν, venerabilis. Men. 81. C: βασιλεὺς ἀγανοί (Pindar.).

ἀγγεῖον, τό, vas. Polit. 289. B: ὄργανον, ἀγγεῖον, ὄχημα cet. 287. E: τοῦτο ὃ δὴ ξηροῖς καὶ ὑδροῖς ... παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθὲν ἀγγεῖον ... προσφθεγγόμεθα. Pol. X. 621. A: οὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν. Lys. 219. E. Phaedr. 235. D: πεπληρωσθαι με δίκην ἀγγείου. Gorg. 493. E: τὰ δ' ἀγγεῖα τετροχημένα καὶ σαθρά. Prot. 314. A: σιτία ... ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν. Pol. III. 404. C: ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. * receptaculum. Critia 111. A: τὸ ... τῆς θαλάττης ἀγγεῖον. Theaet. 197. E: εἶναι τοῦτο τὸ ἀγγεῖον κενόν. Tim. 73. D: τὸ περὶ τοῦτο ἀγγεῖον κεφαλὴν γενηρόμενον. Legg. VIII. 845. E: τὰγγεῖον τοῦ ὕδατος. Tim. 66. B: νοτερά ἀγγεῖα ἀέρος.

ἀγγελία, ἡ, nuntiatio, legatio. Legg. XII. 941. A: ὡς Ἐρμού καὶ Διὸς ἀγγελίας καὶ ἐπιτάξεις παρὰ νόμον ἀσε-

βησάντων. *nuntius. Crit. 43. C: ἀγγελίαν . . . φέρων χα-
λεπήν.

ἀγγέλλω, nuntio, affero. Prot. 310. B: μή τι νεώ-
τερον ἀγγέλλεις; Legg. XI. 913. D: ὁ . . . κατιδὼν πρότως
ἀγγέλλετω. VI. 758. C: ἂν τε ἀγγέλλειν βούληται τις ἴαν
τ' αὐτὸν πυνθάνεσθαι. Menex. 248. D. Phaed. 116. C: οἷσθα
γὰρ ἃ ἤλθον ἀγγέλλων (v. ἀγγελῶν). Conv. 175. A: ἤκειν
ἀγγέλλοντα. Ep. VII. 350. B: ἐλθὼν . . . ἤγγελλον τὰ γεγο-
νότα. Pol. X. 619. B: ὁ ἐκείθεν ἄγγελος ἤγγελλε. Ep. VII. 339.
B: οὗτοι . . . ἡμῖν ἤγγελλον πάντες τὸν αὐτὸν λόγον. Phaed.
58. A: ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγελέ τις. Ax. 371. A: λόγον ὃν
ἐμοὶ ἤγγειλε Γωβρύης. Ep. III. 315. B: ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε
θεωροῦντες. Phaed. 57. B: ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τις ἀγγεῖλαι
οἶός τ' ἦν περὶ τούτων. Pass. Menex. 241. D: αὐτὸς δὲ ἡγ-
γέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων cet. Charm.
153. B: καὶ μὴν ἤγγελται γε δεῦρο . . . ἢ τε μάχῃ πάννυ
ἰσχυρὰ γεγονέναι. *nuntio, indico. Phaedr. 264. D: ἀγγελέω
παροῦσι . . . ὅτι cet. (epigr.). *indico, ut bellum. Phaedr. 242.
B: οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις. *narro, loquor. Theaet. 144. B.
et Pol. IV. 432. D: εὖ ἀγγέλλεις.

ἄγγελος, ὁ ἢ, nuntia, Crit. 408. B: καὶ ἡ γε
Ἰοίς . . . εἴκοι κεκλημένη ὅτι ἄγγελος ἦν. Legg. IV. 717. D:
Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Crat. 407. E: τὸ ἐρηγνέα εἶναι καὶ
τὸ ἄγγελον. Pol. X. 614. D: ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώ-
ποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ. Hipp. mai. 281. A. Ep. VII. 345. E.
Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων.
Pol. II. 360. A: τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασι-
λέα. Crit. 43. D: δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγέλων ὅτι ἤξει
τῆμερον. Ep. VII. 349. C: ἀγγέλους πέμπων. *quī monstrat.
Pol. X. 601. D: ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ (orifici) οἷα
ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ.

ἀγείρω, colligo (mendicando). Pol. II. 381. D: Ἦραν . . .
ἀγείρουσαν Ἰνάρου παισί. *congrego. Pol. II. 369. C: πολ-
λοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς.
*conflo, commoveo. Legg. III. 685. C: τὸν πόλεμον ἤγειραν
τὸν ἐπὶ Τροίαν.

ἀγελαιοκομικός, ἡ, ὄν, ad greges curandos s. mode-
randos pertinens; unde ἀγελαιοκομική (τέχνη) est ars gregum
curandorum vel moderandorum. Pol. 276. A: λεχθέντος οὕτω
τοῦ τῆς ἀγελαιοκομικῆς ὀνόματος. 275. E: ἡ τινα ἀγελαιο-
κομικὴν ἢ θεραπευτικὴν. 276. A. E: τὴν δὲ . . . ἐκουσίῳ
διπόδων ἀγελαιοκομικὴν ζῶων προσειπόντες πολιτικὴν. 299.
D: σύμπασαν ἀγελαιοκομικὴν.

ἀγελαιός, αἶα, αἶον, gregalis, gregarius. Polit. 266. A:
τό γε ζῶων ὅσον ἡμερον καὶ ἀγελαιον. 265. B: τὰ πεζὰ . . .
ὅσαπερ ἀγελαια. 263. E: ἀγελαιῶν . . . ζῶων. D: τῆς τῶν
ἀγελαιῶν τροφῆς. 264. A: ἐπὶ τοῖς ἀγελαιαῖς . . . θρέμμασιν.
Polit. 266. A: ἐν ἀγελαιαῖς θρέμμασιν. *gregariū homines (ut

Lat. *gregarij*, v. c. *milites*, germ. *die gemeinen Soldaten*) et duces s. *imperatores* inter se *opponuntur*. Polit. 268. A: οὐ μόνον ἀγελαιῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, *gregalis pastio* s. *curatio*. Polit. 264. E: τό γε ξηροτροφικὸν τῆς ἀγελαιοτροφίας . . . φύλον. 275. B: περὶ τῆς ἀγελαιοτροφίας. 261. E: πότερον . . . τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφὴν ἀγελαιοτροφίαν ἢ κοινοτροφικὴν τινα ὀνομάζωμεν; 263. C.

ἀγελαιοτροφικός, ἡ, ὄν, *ad gregalem pastionem pertinens*. Polit. 267. B: ζωοτροφικῆς εἶδος ἀγελαιοτροφικόν, ἀγελαιοτροφικοῦ δ' αὖ πεζονομικόν. Unde ἀγελαιοτροφικὴ *ars gregum pascendorum*, *gregalis pastio*. Polit. 289. B: ἡ . . . ἀγελαιοτροφικὴ *cet.* 261. E: τὴν . . . ἀγελαιοτροφικὴν. 275. D. 276. A: καθάπερ . . . διηροῦμεθα τὴν ἀγελαιοτροφικὴν πε-
ζοῖς τε καὶ ἀπτησί *cet.*

ἀγελαστί, *sine risu*. Euthyd. 278. E: ἀγελαστὶ ἀκούοντες.

ἀγέλη, ἡ, *grex*. Pol. V. 459. C: ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων. Polit. 265. C: ἐπὶ τῷ κεραιφόρῳ μέρει τῷ τῆς ἀγέλης. 266. C: ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων. E: τῆς λείας ἀγέλης τῶν ἡμέρων. 267. E. 268. A. 276. C: τῆς δίποδος ἀγέλης εἶναι τινα θρεπτικὴν τέχνην. 274. E: ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης εἵπομεν. Pol. V. 451. C: ὡς ἀγέλης φύλακας. Legg. VII. 794. A: τῆς ἀγέλης ξυμπάσης. II. 666. E: οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. Polit. 266. E: τὴν δίποδα ἀγέλην . . . τέμνειν. Legg. III. 680. E: καθάπερ ὄρνιθες ἀγέλην μίαν ποιήσουσι. V. 735. A: πᾶσαν ἀγέλην ποιμὴν καὶ βουκόλος . . . οὐκ ἄλλως μὴ ποτε ἐπιχειρήσῃ (v. ἐπιχειρήσει) θεραπεύειν *cet.* De lege 318. A: τὴν ἀνθρωπίαν ἀγέλην . . . νέμειν. Ib. τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην . . . νέμειν. Legg. IV. 713. D: ὅσων ἡμεροὶ εἰσιν ἀγέλαι. Polit. 261. D: τὴν . . . κοινὴν τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμμάτων ἐπιμέλειαν. 294. E: τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσαντα τοῦ δικαίου πέρι *cet.* 295. E. Theaet. 197. D: τὰς μὲν κατ' ἀγέλας οὐσας . . . τὰς δὲ κατ' ὀλίγας. Polit. 271. D: τὰ ζῶα κατὰ γένη καὶ ἀγέλας . . . διειλήφουσιν δαίμονες. 275. D. Legg. III. 694. E: ἀγέλας ἀνδρῶν. VIII. 840. D: κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες.

ἀγένειος, ὁ ἡ, *imberbis*. Conv. 180. A: ἔτι ἀγένειος. Legg. VIII. 833. C: ἐν μὲν παιδικόν, ἐν δὲ ἀγενείων, ἐν δὲ ἀνδρῶν. Ib. τοῖς . . . τῶν ἀγενείων.

ἀγενής, ὁ ἡ, *ortum non habens*. Tim. 27. C: εἰ γέγονεν ἡ καὶ ἀγενὲς ἐστίν.

ἀγένητος, ὁ ἡ, *infectus*. Prot. 324. B: οὐ γὰρ ἂν τό γε προχθὲν ἀγένητον φείη. Legg. XI. 934. A: οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγένητον ἔσται ποτέ. **ortum* s. *originem non habens*. Phaedr. 245. D: ἀρχὴ δὲ ἀγένητον. Ib. ἐπειδὴ . . . ἀγένητόν ἐστι. **non natus*. Alc. II. 142. C: βουλομένους ἂν ἀγένητα (τὰ τέκνα) μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι.

ἀγεννήης, ὁ ἥ, *genus non habens*, h. e., *ignobilis, vilis*. Prot. 319. D: γενναῖος, ἀγεννήης. Alc. I. 107. B: ἔτι τε γενναῖος ἢ ἀγεννήης. Legg. III. 690. A: γενναίους ἀγεννῶν ἄρχειν. IV. 714. C. V. 735. B: τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννή. * *non generosus s. ingenuus, inhonestus, illiberalis*. Ep. VII. 340. B: ἔστι δὴ τις τρόπος... οὐκ ἀγεννήης, ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρόπιν. Gorg. 465. B: κακούργος τε οὖσα (ἡ κομμωτική)... καὶ ἀγεννήης καὶ ἀνελεύθερος. 513. D: ἡ μὲν ἑτέρα (παρασκευή), ἡ πρὸς ἡδονήν, ἀγεννήης. Theag. 121. C. Theaet. 184. C: οὐκ ἀγεννής. 164. C: ἀλεκτρονόμος ἀγεννοῦς δίκην. Legg. XI. 913. C: οὐδαμῇ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς νομοθέτημα. Phil. 44. C: ἀλλὰ τινι δυσχερεῖα φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. Euth. 2. C: οὐκ ἀγεννή (γραφὴν). Pol. VIII. 555. D: οὐκ ἀγεννεῖς... ἀνθρώπους. V. 465. C: δεῖλά τε δὴ καὶ ἀγεννή cet.

ἀγέννητος, ὁ ἥ, *non s. nondum creatus*. Tim. 41. B: θνητὰ ἔτι γένη λοιπὰ τοῖ' ἀγέννητα. * *ortum non habens*. Tim. 52. A: ἀγέννητον καὶ ἀνώλεθρον. Locr. 97. D: εἰκὼν δέ ἐστι τῷ ἀγεννάτῳ χρόνῳ. 105.

ἀγεννώς, *illiberaliter, ignave, timide*; unde οὐκ ἀγεννώς est *confidenter, audacter*. Gorg. 492. D: οὐκ ἀγεννώς γε... ἐπεξέρχει τῷ λόγῳ παρόρησιαζόμενος. Pol. VII. 529. A: οὐκ ἀγεννώς μοι δοκεῖς... λαμβάνειν παρὰ σαντῶ. Charm. 158. C: οὐκ ἀγεννώς ἀπεκρίνατο. Etiam *inconsulte, temere*. Phaedr. 264. B: ἐμοὶ... ἔδοξεν... οὐκ ἀγεννώς τοῦπιὸν εἰρησθῆαι τῷ γράφοντι.

ἀγευστος, ὁ ἥ, *qui non gustavit*, h. e., *expers*. Pol. IX. 576. A: ἐλευθερίας... τυραννική φύσις αἰεὶ ἄγευστος.

ἀγήρατος, ὁ ἥ, *senectutis expers*. Ax. 370. D: ἐνθα ἄπονα πάντα... καὶ ἀγήρατα.

ἀγήρως, ὁ ἥ, *nunquam senescens, senectutis expers*. Phil. 15. D: ἔστι τὸ τοιοῦτον... τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων πάθος ἐν ἡμῖν. Tim. 33. A: ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ἦ. Polit. 273. E: ἀθάνατον αὐτὸν καὶ ἀγήρων ἀπεργάζεται. Tim. 33. A: ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκμήνατο. * *perpetuus vel quam diutissime durans*. Legg. XII. 947. D: λίθων προτίμων καὶ ἀγήρων εἰς δύναμιν.

ἅγιος, α, ον, *sanctus*. Soph. 249. A: σεμνὸν καὶ ἅγιον νοῦν οὐκ ἔχον. Legg. X. 904. D: μετέβαλε τόπον ἅγιον ὅλον. 884: ὅταν εἰς δημόσια καὶ ἅγια (int. γίγνωνται). Crit. 51. A: μητρός τε καὶ πατρός... τιμιώτερον ἐστὶ πατρὸς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον. Legg. V. 729. E: διανοητέον ὡς ἁγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα. * *consecratus, dicatus*. Critia 116. C: ἱερὸν ἅγιον... τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Legg. VII. 824: ἐν ἐργασίμοις δὲ καὶ ἱεροῖς ἁγίοις (si locus sanus).

ἀγιστεία, ἡ, *sanctitas et sensu qui dicitur concreto sacra*. Ax. 371. D: καὶ τὰς ὁσίους (v. ὁσίας) ἀγιστείας (int. *mysteria s. sacra Cereris*) καὶ κῆψε συντελοῦσι.

ἀγιστεύω, *sacra facio vel procuro*. Legg. VI. 759. D: ὁ μέλλων καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἀγιστεύσειν (v. ἀγιστεύειν).

ἀγκάλη, ἡ, *ulna*. Legg. VII. 789. C: ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός. 790. D: ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἰεὶ σείουσai.

ἀγκιστρεία, ἡ, *piscatio hamatilis*. Legg. VII. 823. D: μήτ' ἔως τῆς περὶ θάλατταν θήρας... μηδὲ ἀγκιστρείας.

ἀγκιστρευτικός, ἡ, ὄν, *ad piscatum hamatitem pertinens*; unde τὸ ἀγκιστρευτικόν *piscatus hamatilis*. Soph. 220. D: τὸ δὲ γε μεθ' ἡμερῶν... πᾶν ἀγκιστρευτικόν. 221. B: πληκτικῆς δὲ ἀγκιστρευτικόν. 220. E: τοῦ... ἀγκιστρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς cet.

ἀγκιστρον, τό, *hamus*. Pol. X. 616. C: οὗ τὴν... ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Soph. 220. C: τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγὴ γιγνόμενον. D: ὡς ἐχόντων ἐν ἄνδροις ἀγκίστρα καὶ τῶν τριόδοντων.

ἄγκος, τό, *vallis*. Crat. 240. E: ἐντεῦθεν οὖν ἴσως ἐκλήθη ἀναγκαῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους ἐπικασθὲν πορεία. E: ἀπείκασται δὲ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορεία.

ἄγκυρα, ἡ, *ancora*, trop. *id quo aliquid fulcimus et stabilimus*. Legg. XII. 961. C: εἰ τις τοῦτον βάλοιτο οἷαν ἄγκυραν πάσης τῆς πόλεως. Tim. 73. D: καθάπερ ἐξ ἄγκυρῶν, βαλλόμενος ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δεσμούς.

ἄγκων, ὁ, *cubitus, brachium*. Phaedr. 257. D: γλυκὺς ἀγκών (*proverbium quo utitur rem malam vel tristem leni nomine mitigaturus*. V. Annot. p. 502 sq.). Ib. ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ Νεῖλον. E: πρὸς τῷ ἀγκῶνι. Riv. 132. B: κινήσας... αὐτὸν τῷ ἀγκῶνι.

ἀγλαισμός, ὁ, *ornatus, splendor*. Ax. 369. D: ῥημάτων ἀγλαισμόν.

ἀγλαός, ὁ ἡ, *splendidus, fulgens*. Ep. I. 310. A: χρυσοῦς ἀγλαός (vers.).

ἀγνεία, ἡ, *castitas*. Def. 414. A: εὐλάβεια τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀμαρτημάτων τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν θεωραπεία. Legg. X. 909. E: οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελής. XI. 917. B: ὡς ἔχουσιν... οἱ πλείστοι καθαρότητός τε καὶ ἀγνείας τὰ περὶ τοὺς θεοὺς.

ἀγνέω, *castus, purus sum*. Legg. VIII. 837. C: ἀγνέειν αἰεὶ μεθ' ἀγνέοντος τοῦ ἔρωμένου βούλοιτ' ἄν.

ἀγνοέω, ὡ, *nescio, ignoro, non novi vel intelligo*. Phaedr. 228. A: εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ. Ib. 339. B. 348. C: τοῦτο... οὐκ ἀγνοῶ ὃ τι βούλει λέγειν. Pol. I. 331. D. Apol. 25. E. Prot. 312. C: εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς. Soph. 233. C: τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σύ γ' ἡμῖν εὐθὺς ἀγνοεῖς. Phil. 23. B. Pol. I. 343. C. Alc. I. 116. E. 118. B. Phil. 64. D: οὐδεὶς πον ἀγνοεῖ. Conv. 316. D: καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖ πάντα. Alc. I. 133. E: ὅστις... τὰ αὐτοῦ ἀγνοεῖ. Legg. V. 727. E. Epin. 977. C. al. Soph. 223. E: τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν. Legg. II. 654.

D: εἰ δὲ ἀγνοοῦμέν γε τοῦτο. Clit. 407. A: ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πράττοντες. Phaedr. 250. A: ὃ δ' ἐστὶ τὸ πάθος ἀγνοοῦσι. Parm. 136. D. Euthyd. 303. D. Apol. 23. D. Alc. II. 144. B: αἰεὶ δὲ ἀγνοοῖς τὸν Περικλέα. Phaedr. 275. C: τὴν ... μαντείαν ἀγνοοῖ. Legg. II. 668. D: εἰ τις ἀγνοοῖ cet. Epin. 988. B: αὐτὸ ἀγνοοῖ (proverb.). Charm. 174. A. Riv. 137. E. Alc. I. 133. E. Phaedr. 260. B: ἄμρω δὲ ἔπιπον ἀγνοοῖμεν. Prot. 313. D: τάχα δ' ἂν τινες ... ἀγνοοῖεν. Charm. 156. E. Theaet. 147. B: ὅς ἂν ἐπιστήμην ἀγνοῇ. Riv. 137. E. Phaedr. 277. D: τὸ γὰρ ἀγνοεῖν ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε καὶ ἀδίκων περὶ cet. Gorg. 472. C: ἢ γιγνώσκειν ἢ ἀγνοεῖν. Soph. 288. C: τὸ γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν ... οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη. Theaet. 199. D. Phil. 21. B. Crat. 389. D. Conv. 194. B. Critia 109. B: θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ προέποντα ἐκαστοῖς αὐτῶν. Lys. 204. E. Legg. XII. 964. A. Riv. 138. A: τὸ ... ἑαυτὸν ἀγνοεῖν. De lucr. cup. 226. A. B. Alc. II. 143. C. E. al. Prot. 313. C: φαίνει ἀγνοῶν. Phaedr. 239. B: ὅπως ἂν ἡ πάντ' ἀγνοῶν. 262. A: ἀλήθειαν ἀγνοῶν ἐκάστου. Gorg. 479. B. Theaet. 175. B. Phil. 62. A. Pol. III. 405. C. 409. D. Alc. I. 110. B: εἰ τύχοις ἀγνοῶν. Legg. II. 668. E. VI. 754. A. X. 903. D. XII. 962. A. bis. Hipp. mai. 290. B. 304. E. Charm. 170. C. al. Epin. 988. B: τοῦτο ἀγνοοῦν. Alc. II. 144. A: τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ βέλτεστον. Phaedr. 230. A: τοῦτ' ἐτι ἀγνοοῦντα. 260. D: οὐδὲν' ἀγνοοῦντα τάληθες. Soph. 267. D. Pol. VI. 506. A. Soph. 228. C: ψυχὴν γε ἴσμεν ἀκουσάν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. Gorg. 517. C: ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὃ τι λέγομεν. Crat. 437. E. Alc. I. 128. E. 134. E. Men. 77. D. E. Pol. I. 344. E. IV. 426. E. Legg. II. 670. C. al. Gorg. 500. B: ἀγνοοῦσαι ... τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον. Alc. I. 110. B: οὐκ ἡγνόουν ἐγώ γε. Hipp. mai. 290. B: τοῦτο τὸ καλὸν ... ἡγνόει Φειδίας. Legg. III. 695. E. Soph. 221. D: ἄρ' ... ἡγνοήκαμεν τὰνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ; Legg. X. 892. A: ψυχὴν ... ἡγνοηκέναι κινδυνεύουσι ... ξύμμιαντες. Phaedr. 241. B: ἡγνοηκὼς τὸ ἅπαν ἐξ ἀρχῆς ὅτι cet. Tim. 68. D: ἡγνοηκὼς ἂν εἴη. 72. B: τὸ πᾶν ἡγνοηκότες ὅτι cet. Alc. II. 144. B: εἰ γε ... ἡγνόησεν. A: εἰ οὖν ... ἀγνοήσας τε καὶ οἰηθείης ἂν cet. Pol. I. 351. A: οὐδεὶς ἂν ἐτι τοῦτο ἀγνοήσκειν. Theaet. 199. D: ἀγνοῆσαι ... πάντα. Ib. ἀγνοῆσαί ποτέ τινα ποιήσει. Pol. II. 376. B. VIII. 565. B: ἐπειδὴν ὁρῶσι τὸν δῆμον ... ἀγνοήσαντα. Theaet. 150. E: τοῦτο ἀγνοήσαντες. Pol. VIII. 546. C: ἄς ... ἀγνοήσαντες cet. Legg. III. 690. E. Alc. I. 133. E: τὰ τῆς πόλεως ἀγνοήσει. Pass. Euth. 4. A: ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Legg. VII. 794. D: ἀγνοεῖται παρὰ τοῖς πᾶσιν ὀλίγου. Hipp. mai. 294. D: ἢ πᾶν τούναντίον ἀγνοεῖσθαι. Ib. οὕτω μᾶλλον ἀγνοεῖσθαι. Phaedr. 262. A: τὴν τοῦ ἀγνοουμένου ὁμοιότητα. Parm. 135. C: ποῖ τρέφει ἀγνοουμένων τούτων; Polit. 278. B: πᾶσι τοῖς ἀγνοουμένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρατιθέμενα. Pol. VI. 506. A: δίκαιά τε καὶ καλὰ

ἀγνοούμενα ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ ἔστιν. Legg. VII. 797. A: τὸ τῶν παιδῶν γένος ἡγνοῖσθαι ὅτι κυριώτατόν ἐστι cet.

ἄγνοια, ἡ, *inscientia, inscitia, ignoratio*. Phaed. 91. B: ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ. Theaet. 176. C: ἡ δὲ ἄγνοια (τούτου) ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Polit. 301. C. Phil. 48. C: κακὸν μὲν ἄγνοια καὶ ἣν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. 49. C. Pol. II. 382. B. V. 478. C: οὔτε . . . ἄγνοια οὔτε γνῶσις δόξα ἂν εἴη. IX. 585. B: ἄγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη αὐτὸ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐτῆς ἔξεως; Critia 107. B: ἡ . . . ἀπειρία καὶ σφοδρά ἄγνοια (v. σφοδρά ἀνοια) τῶν ἀκούοντων. Alc. I. 118. A: αὕτη . . . ἡ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία cet. II. 143. A. E: κακὸν . . . ἐστὶν ἡ τοῦ βελτίστου ἄγνοια. 144. C. Soph. 228. E: τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἄγνοίας πάθος αἰσχος θετέον. Phil. 38. A: μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἄγνοίας cet. Pol. V. 477. A: μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἄγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης. 478. C. D. Legg. IX. 863. D. Phil. 22. B: ἄκων ἐξ ἄγνοίας. Polit. 291. B. Locr. 107. C. Euth. 16. A: ὑπὲρ ἄγνοίας. Lach. 197. A. Soph. 249. E: ἐν ἄγνοια. Pol. II. 376. B: συνέσει τε καὶ ἄγνοια ὀριζόμενον τὸ τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον. III. 406. C. IX. 586. C: ἄγνοια τοῦ ἀληθοῦς. Legg. IX. 863. C. Alc. I. 129. B: τούτου . . . ἔτι ὄντες (v. ὄντος) ἐν ἄγνοια. Soph. 228. D: τὸ δὲ γε ἄγνοϊαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν. 229. B. Prot. 360. B: δι' ἄγνοϊαν καὶ ἀμαθίαν. Theaet. 199. D. Legg. V. 733. D. Lys. 218. A: τοὺς οὕτως ἄγνοϊαν (fort. ἄγνοίας) ἔχοντας ὥστε cet. Polit. 302. A. Phil. 49. D: οὐκοῦν τὴν ἄγνοϊαν εἵπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Lys. 218. A. Pol. V. 478. C: μὴ ὄντι μὲν ἄγνοϊαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ib. ὑπερβαίνουσα (δόξα) ἡ γνῶσιν σαφηνεῖα ἢ ἄγνοϊαν ἀσαφεία; D. Legg. VI. 771. E. 819. D. E. IX. 863. C: τρίτον μὲν ἄγνοϊαν λέγων ἂν τις τῶν ἀμαρτημάτων αἰτίαν οὐκ ἂν ψεύδοιτο. Gorg. 520. B: δι' ἄγνοϊαν. Soph. 216. C. 229. A. Legg. VII. 816. E. X. 902. A. Alc. I. 117. D. II. 143. B. C: τὴν ἐστὶν ὣν τε ἄγνοϊαν καὶ ἐστὶν οἷς. Lach. 197. B.

ἄγνος, ὁ, *vitea* (germ. *Keuschlamm*). Phaedr. 230. B: τοῦ . . . ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

ἄγνός, ἡ, ὄν, *sanctus, augustus*. Phaedr. 254. B: καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν (τὴν τοῦ κάλλους φύσιν) ἐν ἀγνώ βιάθρῳ βεβῶσαν. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: δαίμονες ἄγνοί (Hesiod.). Men. 81. C: ἥρωες ἄγνοί (Pindar.). **castus, purus*. Legg. VIII. 840. D: οἱ . . . ἡἱθεοὶ καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἄγνοί ζῶσιν. — **non pollutus*. Legg. VI. 759. C: φόρου . . . ἄγνόν (Lat. *a cruore castum*). **incruentus*. Legg. VI. 782. C: καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνὰ θύματα.

ἀγνομοςύνη, ἡ, *ignoratio, inscientia*. Theaet. 199. D: τὸ τίνος ἔχοντα ἐπιστήμην τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν μὴ ἀγνομοςύνη, ἀλλὰ τῇ ἑαυτοῦ ἐπιστήμῃ.

ἀγνώμων, ὁ ἥ, *ignarus, imperitus*. Phaedr. 275. B: πολυγνώμονες εἶναι δοξοῦσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλήθος ὄντες. Pol. V. 450. D: οὔτε . . . ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι . . . οἱ ἀκουσόμενοι. Legg. III. 700. D: ἀγνώμονες . . . περὶ τὸ δίκαιον τῆς Μούσης καὶ τὸ νόμιμον. Lys. 218. A: μήπω . . . ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς. Epin. 989. A.

ἄγνως, ὁ ἥ, *ignotus, incognitus*. Euth. 2. B: νέος γὰρ τις μοι φαίνεται καὶ ἄγνως. Ep. III. 316. C: καὶ σφόδρα ἀγνώτος ἐμοί. Pol. II. 376. A: ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει. Ep. II. 310. D: οὔτε αὐτοὶ ἀγνώτες ἐσμεν οὐδενὶ Ἑλλήνων. Demod. 386. Ib. τοῖς ἀγνώσι πῶς προσήκει ταχέως πιστεύειν; Pol. II. 375. E: πρὸς . . . τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρασιτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώτας τούναντίον. Charm. 153. A. Demod. 386. * *ignarus* (c. genit.) Legg. VI. 751. D: ὄντες . . . ἀλλήλων ἀγνώτες.

ἀγνωσία, ἡ, *inscientia, ignoratio*. Pol. V. 477. A: εἰ ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνώσις ἦν, ἀγνωσία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τῷ μὴ ὄντι cet. Soph. 267. B: καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνώσις τε καὶ γνώσεως θήσομεν; * *ignobilitas, obscuritas*. Menex. 238. D: οὔτε πενία οὔτ' ἀγνωσία πατέρων ἀπελήλαται οὐδεὶς cet.

ἄγνωστος, ὁ ἥ, *ignotus, qui scientiam s. cognitionem fugit*. Parm. 134. B: ἀγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστὶ καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ ἐστι. Pol. V. 477. A: μὴ ὃν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἀγνωστον. Sisyphe. 387. D. Theaet. 205. C: (διότι) . . . αὕτη δὴ ἡ αἰτία ἄλογόν τε καὶ ἀγνωστον αὐτὸ ποιοῖ. 206. B: συλλαβὴν μὲν γνωστόν, ἀγνωστον δὲ πεφυκέναι στοιχείον. 205. D: αἶ τε συλλαβαὶ γνωσταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα. 202. B: τὰ . . . στοιχεῖα ἄλογα καὶ ἀγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ. D. Parm. 133. C: ὁ ἀγνωστα ἀναγκάζων αὐτὰ εἶναι. 135. A: αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀγνωστα.

ἄγονος, ὁ ἥ, *sterilis*. Menex. 237. D: ἡ ἡμετέρα (γῆ) θηρίων . . . ἀγρίων ἄγονος . . . ἐφάνη. Legg. VI. 784. B: ἂν δὲ ἄγονοι τινες εἰς τοῦτον γίνωνται τὸν χρόνον. VIII. 841. D: ἄθρυτα δὲ παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν μηδὲ ἄγονα ἀρόρων παρὰ φύσιν. * *vacuus, carens*. Ax. 370. D: γαληνὸς δὲ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος.

ἀγορά, ἡ, *forum*. Pol. II. 371. B: ἀγορά . . . ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἔνεκα γενήσεται ἐν τούτῳ. Legg. VI. 758. E: καὶ λιμένων καὶ ἀγορᾶς . . . ἐπιμελητὰς δεῖ τινὰς ἀποδεδειγμένους εἶναι. Pol. II. 360. B: ἐξὸν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς . . . ὃ τι βούλοιο λαμβάνειν. Legg. VI. 759. A: τὸ . . . περὶ ἀγορᾶς κόσμον. XI. 917. E: περὶ τὴν τῆς ἀγορᾶς χρεῖαν. IX. 881. C: ἐκτὸς ἀγορᾶς ἐν ἄστει. XI. 936. C. Menex. 234. A. bis: ἐξ ἀγορᾶς. Legg. VIII. 849. B: ἀγορὰ τῇ πρώτῃ. Gorg. 447. A: ἐν ἀγορᾷ . . . διατρίψαι. 469. D: ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ (*in foro quando maxime frequens est*. V. Annot. p. 173 sq.). Pol. II. 371. C: καθήμενος ἐν ἀγορᾷ. D: ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Legg. VI. 762. C. IX. 881.

C. XI. 917. E. 935. B. 874. A. Hipp. min. 368. B: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Apol. 17. C: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων. Legg. VIII. 848. D: ἱερὰ καὶ ἀγορὰν ἐξηρῆσθαι θεῶν cet. XI. 917. D: τοῖς τὴν ἀγορὰν ἔχουσι θεοῖς. VI. 753. C. IX. 881. E. XII. 946. D. Pol. II. 371. C. Theaet. 142. A: καὶ σέ γε ἐξήτουν κατ' ἀγορὰν. Parm. 126. A. Id. Pol. IV. 425. C. Legg. VI. 764. B. VII. 817. C. XI. 915. D. 917. A. XII. 954. C. D. Pol. II. 371. C: αὐτοῦ . . . περὶ τὴν ἀγορὰν. Legg. VI. 764. B. 779. D. X. 908. A. VI. 778. C: πᾶσαν πέριξ τὴν τε ἀγορὰν cet. III. 680. B: ἀγοραὶ βουλευφόροι (Hom.). VIII. 849. D: ἐν . . . ταῖς τῶν ξένων . . . ἀγοραῖς. XII. 952. E: ὃν ἀγοραῖς καὶ λιμέσι . . . ὑποδέχεσθαι χοή cet. Gorg. 485. D: φεύγοντα τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς. Polit. 289. E: κατ' ἀγοράς. Pol. IV. 425. D.

ἀγοραῖος, ὁ ἡ, *ad forum pertinens* (res quae in foro geruntur). Pol. IV. 425. C: τὰδε τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι cet. * *forensis, subrostranus* (nomen invidiosum). Prot. 347. C: τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φανύλων καὶ ἀγοραίων ἀνθρώπων (v. Annot. p. 176.).

ἀγορανομικός, ἡ, ὄν, *ad forum rerum venalium spectans*. Pol. IV. 425. D: ἡ καὶ τὸ παράπαν ἀγορανομικά ἄττα.

ἀγορανόμιον, τό, *aedes in quibus aediles iudicium exercent*. Legg. XI. 917. E: πρόσθε τοῦ ἀγορανομίου (sic enim pro ἀγορανόμου iam Steph. scribi iussit) θέντων ἐν στήλῃ γράψαντες cet.

ἀγορανόμος, ὁ, *rerum venalium praefectus*. Legg. VIII. 849. E: ἐν οἷς ἂν νομοφύλακες τε καὶ ἀγορανόμοι μετ' ἀστυνόμων . . . ὄροντες θῶνται τῶν ὀνίων. XI. 917. E. 936. C. VI. 760. B: ἀστυνόμων καὶ ἀγορανόμων. 763. C. 764. C. IX. 881. C. 917. B. VIII. 849. A: τοῖς . . . ἀγορανόμοις τὰ περὶ ἀγορὰν που δεῖ ἕκαστα μέλειν. XI. 913. E: τοῖσιν ἀγορανόμοις. XII. 953. B. VI. 759. A: τὸ δὲ περὶ ἀγορὰς νόσημον ἀγορανόμους (ἐπονομάζοντα). 763. E. 764. B. XI. 920. C: φυλάττειν τὰ μὲν ἀγορανόμους, τὰ δὲ ἀστυνόμους cet.

ἀγοράσις, ἡ, *emtio*. Soph. 219. D: τὸ μὲν (εἶδος κτητικῆς) . . . μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε δωρεῶν καὶ μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων cet.

ἀγοραστικός, ἡ, ὄν, *in emtione versans*, h. e. negotiator. Crat. 408. A: τὸ ἐρμηνέα εἶναι . . . καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Unde ἡ ἀγοραστικὴ negotiatio, mercatura. Soph. 223. C: ἀγοραστικὴν διχῇ τέμνεσθαι. Ib. τῆς . . . ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν.

ἀγορεύω, *dico*. Legg. IV. 707. A: οἱ ἀγορεύεις (Hom.). VI. 776. E: ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων. * *pronuntio*. Legg. XI. 917. D: ὁ . . . πολίτης . . . κακὸς ἀγορευέσθω. * *refero in numero*. Legg. XII. 950. E: τὰς . . . κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν ὡς τούτων οὐσας.

ἄγρα, ἥ, *venatio*. Legg. VII. 824. A: πεζῶν . . . θήρεν-
 σίς τε καὶ ἄγρα λοιπή. Soph. 220. C: τοῦτο . . . ἐρκοθηρι-
 κὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν ἢ τι τοιοῦτον. Legg. VII.
 823. E: ἄγρας ἀνθρώπων κατὰ θάλατταν ληστείας τε ἴμερος.
 Soph. 221. E: δῖχα . . . διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν. **praeda*.
 Pol. V. 468. A: τὸν . . . εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ
 δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρα ὅ τι ἂν βού-
 λωνται; Soph. 235. C: κἄκεινῳ παραδόντας ἀποφῆναι τὴν
 ἄγραν. **fera* (Wild). Lys. 206. A: εἰ ἀνασοβοῖ θηρεύων καὶ
 δυσκολότεραν τὴν ἄγραν ποιοῖ;

ἀγραμμάτος, ὁ ἥ, *litteris non consignatus, non scriptus*.
 Polit. 295. A: καὶ ἐν γραμμασιν ἀποδιδούς καὶ ἐν ἀγραμ-
 μάτοις, πατρίοις δὲ ἔθεσι νομοθετῶν. **litterarum experts, ru-
 dis*. Critia 109. D: τὸ . . . περιλειπόμενον αἰεὶ γένος . . . κατ-
 ελείπετο ὅρειον καὶ ἀγραμμάτον. Tim. 23. B: καὶ τοὺς
 ἀγραμμάτους τε καὶ ἀμούσους ἔλιπεν ὑμῶν.

ἀγραυλος, ὁ ἥ, *in agro stabulans*. Ion. 538. D: ἀγραύ-
 λοιο βοός (Hom.).

ἀγραφος, ὁ ἥ, *scriptis non mandatus, usu et consuetudine
 receptus*. Legg. VIII. 838. A: ὁ αὐτὸς νόμος ἀγραφος ὤν.
 841. B: ἔθει καὶ ἀγράφῳ νομισθὲν νόμῳ. VII. 793. A: ὅτε
 ταῦτ' ἐστὶ πάντα . . . τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀγρα-
 φα νόμιμα καὶ οὓς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσιν. Polit.
 295. E: τῷ . . . τὰ δίκαια . . . γράψαντι καὶ ἀγραφα νομο-
 θετήσαντι. 298. D: τὰ δὲ καὶ ἀγραφα πάτρια θεμένους ἔδη.
 Pol. VIII. 863. D: ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμ-
 μένων ἢ ἀγράφων.

ἀθρευτής, ὁ, *venator, adiect. venaticus*. Lys. 212. E: κύ-
 νες ἀθρευταί (Solon).

ἀγριαίνω, *ferocio, efferor, succenseo, indignor*. Conv. 173.
 D: σαντῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις. Pol. VI. 493. B: ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει. Theaet. 151. C: μὴ ἀγριαίνε.
 Legg. II. 666. E: τὸν αὐτοῦ . . . σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγα-
 νακτοῦντα. Ion. 540. C: ἃ πρέπει εἰπεῖν ἀγριαίνουσῶν βοῶν
 παραμυθουμένων. Pol. III. 393. E: ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἡγρί-
 αινεν cet. VI. 501. E: ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λερόντων ἡμῶν
 ὅτι cet.

ἄγριος, ἰα, ἰον et ὁ ἥ, *agrestis, h. e., ferus*. Tim. 83.
 C: ὁ μὲν αἵματος ὁρὸς πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς . . .
 ἄγριος. Polit. 271. E: οὐτ' ἄγριον ἦν οὐδέν. Tim. 70. E: θρόμμα ἄγριον. Polit. 264. A: τῷ τιθασσῷ καὶ ἀγρίῳ. Soph.
 222. B: τὸν . . . ἀνθρωπον ἄγριον. Legg. VII. 824: τὴν
 ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην. Crat. 394. E: τὸ θηριῶδες τῆς
 φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ . . . ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι.
 Polit. 264. A: τὰ . . . μὴ ἔχοντα (φύσιν τιθασσεύεσθαι)
 ἄγρια. Pol. X. 612. A: πετρώδη πολλὰ καὶ ἄγρια περιπέφυκεν
 cet. Soph. 222. B: τὸ μὲν (τῆς θήρας μέρος) τῶν ἡμέρων,
 τὸ δὲ τῶν ἀγρίων. Tim. 77. A: τὰ τῶν ἀγρίων γένη, πρε-

σβύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα. Legg. VI. 765. E: φντῶν καὶ τῶν ζῶων ἡμέρων καὶ ἀγρίων. Id. IX. 588. C. Menex. 237. D. Critia 118. B: τοῖς πᾶσιν ἡμέροις καὶ ἀγρίοις . . . θρέμ-
μασιν. Theaet. 197. C: ὄρνιθας ἀγρίας. Pol. IX. 589. B: τὰ
μὲν ἡμερα τρέφων . . . τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φέσθαι.
X. 620. D: τὰ ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια . . . μεταβάλλοντα. Critia
114. E: ἱκανῶς ἡμερα καὶ ἄγρια (ζῶα) τρέφουσα. Gorg. 516.
B: ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρ-
έλαβε. Soph. 231. B: κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτω.
Legg. VI. 766. A: μὴ ἱκανῶς . . . τραφὲν ἀγριώτατον ὁπόσα
φυεὶ γῇ. IX. 874. E: ἡ μὴδὲν διαφέρειν τῶν πάντῃ ἀγριω-
τάτων θηρίων. * *inhumanus, ferox, saevus*. Gorg. 510. B: τυ-
ραννος . . . ἀγριος καὶ ἀπαιδεντος. Pol. VIII. 549. A: καὶ δού-
λοις μὲν τισιν ἀγριος εἶη. VI. 486. B: εἰ . . . ἡμερος . . . ἡ . . .
ἀγρία (ἢ ψυχῇ). Legg. VII. 791. D: ἀγρία δούλοισι. VIII.
837. B: φιλία . . . δεινὴ καὶ ἀγρία. Soph. 217. E: ἄξενόν τι κα-
ταφαίνεται μοι καὶ ἀγριον. Pol. IX. 571. C: τὸ δὲ (τῆς ψυ-
χῆς) θηριώδες τε καὶ ἀγριον. 572. B: ὥς ἄρα δεινόν τι καὶ
ἀγριον . . . ἐπιθυμιῶν εἶδος ἐνάστω ἔνεστι. III. 410. D. Legg.
XII. 950. B: ἀγριον καὶ ἀπηνὲς φαίνοιτ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἀν-
θρώποις. Legg. I. 649. E: δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας. Pol. IX.
589. D: αἰσχαρὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα.
Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυττώντα τινα καὶ ἀγριον δεσπότην
ἀποφυγόν. De lege 318. D: τὸν δὲ Μίνω ἀγριόν τινα καὶ
χαλεπόν καὶ ἄδικον. Prot. 327. D: ἀγριοὶ τινες. Pol. II. 375.
B. X. 615. E. Legg. X. 885. E: παρὰ . . . νομοθετῶν φασκόν-
των εἶναι μὴ ἀγρίων, ἀλλὰ ἡμέρων. Pol. III. 416. B: (μὴ)
ἀντὶ ξυμμαχῶν εὐμενῶν δεσπότηται ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι.
Legg. XII. 953. E: κτηνῶμασιν ἀγρίοις. IV. 720. E: κατὰ τὸ
χεῖρον . . . καὶ ἀγριώτερον. Pol. III. 413. D: οἱ μὲν γυμνα-
στικῇ ἀκράτῳ χορησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαί-
νουναι cet. Gorg. 516. C: ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἡ
οἴους παρέλαβε. * *horridus, vastus*. Phaed. 113. C: εἰς τόπον
. . . δεινόν τε καὶ ἀγριον. Legg. X. 905. B: τούτων εἰς ἀγριώ-
τερον ἔτι διακομισθεὶς τόπον. 908. A: ὅπῃπερ ἂν ὅτι μά-
λιστα ἀγριώτατος . . . τόπος. * *vehemens, immanis*. Phil. 46. D:
ἐύντασιν ἀγρίαν ποιεῖ. Legg. XI. 919. A: ὑπὸ χειμῶνων
ἀγρίων. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη.
* *effrenatus, insanus*. Loer. 102. E: ἀγρια πάθεά τε καὶ λύσαι
οἰστρώδες. Phaed. 81. A: ἀγρίων ἐρώτων . . . ἀπηλλαγμένη
(ψυχῇ). Cf. Pol. I. 329. C.

ἀγριότης, ἡ, *feritas*. Pol. III. 410. D: ἀγριότητός τε
καὶ σκληρότητος καὶ αὐτὴ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος. 411. D:
βία δὲ καὶ ἀγριότητι ὥσπερ θηρίον πρὸς πάντα διαπράττε-
ται. Gorg. 156. A: δι' ἀγριότητα. Conv. 197. D: πρᾶότητα
μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐφορίζων. Legg. III. 680. D: ἐπὶ
τὴν ἀγριότητα . . . ἐπανενεγκών.

ἀγρίως, *immaniter, acerbè, atrociter*. Phaedr. 268. D: οὐκ

ἀγρίως εἴποι ἄν. Crit. 52. A: οὐκ ἀγρίως ἐπιτατιόντων ποιεῖν. Euthyd. 285. A: ἐπειδὴ μοι ἐδόκουν ἀγρωτέρως (ν. ἀγροικότερος) πρὸς ἀλλήλους ἔχειν. Legg. IX. 867. D: καὶ τὰ περὶ τὸν φόνον ἀγρωτέρως ἂν πράξειεν, ὁ δὲ ἡμερωτέρως. *vehementer. Pol. VIII. 548. A: τιμῶντες ἀγρίως . . . χροσόν τε καὶ ἀργυρον. Conv. 218. A: οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγρωτέρον νέον ψυχῆς μὴ ἀφροῦς.

ἀγροικία, ἡ, rusticitas, inhumanitas. Gorg. 461. C: πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ. Legg. II. 669. E: ὅτι τὸ τοιοῦτον γε πολλῆς ἀγροικίας μεστὸν πᾶν. Phaedr. 269. B: ὑπὲρ ἀγροικίας ῥήματι εἰπεῖν ἀπαίδευτον. Pol. VIII. 560. D: μετιότητα . . . ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι cet. X. 607. B: σκληρότητα . . . καὶ ἀγροικίαν.

ἀγροικίζομαι, rusticare, inurbanus sum. Theaet. 146. A: ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

ἀγροικος, ὁ ἡ, agrestis (de fructibus). Legg. VIII. 844. D: ἀγροίκου ὀπώρας. 845. B: τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης (ὀπώρας), oppos. τῆς γενναίας. *rusticus, incultus, illiberalis. Conv. 218. B: βέβηλός τε καὶ ἀγροικος. Legg. IX. 880. A: ἀγροικος καὶ ἀνελεύθερος . . . ἀνδραποδώδης τε. Pol. III. 411. A: τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἀγροικος (ἡ ψυχὴ). Theaet. 146. B: ἡμιστά . . . τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἀγροικον. Phaedr. 229. E: ἀγροίκῳ τινὶ σοφία χρώμενος. Theaet. 174. D: ἀγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὲρ ἀσχολίας . . . γίνεσθαι. Conv. 194. C: περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροικον δοξάζων. Gorg. 462. E: μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν. 486. C: εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησθαι. 509. A: καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστὶ. Apol. 32. D: εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. Riv. 136. E: ἡ ἀγροικότερόν ἐστιν ἐρεσθαι; Euthyd. 283. E: εἰ μὴ ἀγροικότερον . . . ἦν εἰπεῖν. Critia 107. A: παρ-αίτησιν εὖ μάλα φιλότιμον καὶ τοῦ δέοντος ἀγροικότεραν. *immanis, saevus. Pol. X. 613. E: ἃ ἀγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων.

ἀγροίκως, agresti more, rustice, inhumaniter. Phaedr. 268. D: οὐκ ἂν ἀγροίκως γε . . . λουδορῆσειαν. Euthyd. 284. E: οὕτως ἀγροίκως λέγειν. Pol. II. 361. E: καὶ ἀγροικότερος λέγεται. Etiam ἀγροικότερον: Phaedr. 260. D: ἀρ' οὖν . . . ἀγροικότερον τοῦ δέοντος λελουδορήκαμεν τὴν τῶν λόγων τέχνην;

ἀγρονόμος, ὁ, agrorum suburbanorum praefectus. Legg. VIII. 844. E: ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βουλόμενος. VI. 762. B: οἱ τε ἄρχοντες οἱ τε ἀγρονόμοι. VIII. 843. D: δικασταὶ καὶ τιμηταὶ γιγνέσθων ἀγρονόμοι. IX. 881. D. XI. 936. C. VI. 762. E: τὸν τῶν ἀγρονόμων γεγονότα. VIII. 848. E. et IX. 881. C: τοὺς τῶν ἀγρονόμων ἄρχοντας. IX. 873. E. VI. 763. C: ἐποιντο δ' ἂν ἀγρονόμοις γε ἀστυνόμοι cet. VIII. 844. B. XI. 914. A. XII. 955. D. VI. 760. B: οἷον ἀγρονόμους τε καὶ φυλάρχους. E. 761. E. 763. B. XI. 920. C.

ἀγρός, ὁ, *ager*, *rus*. Eryx. 393. B: ἀγρός ἄξιος δυοῖν καλάντοιν. Theaet. init. ἐξ ἀγροῦ (*rure*). 143. A: ἐξ ἀγροῦ ἤκων. Legg. VIII. 844. C: ἐν ἀγρῷ. Ep. VII. 348. D. Crat. 440. E: πορεύου εἰς ἀγρόν (*rus*). Pol. VIII. 563. D. De lucr. cup. 228. E: φοιτῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν. Legg. VI. 761. B: τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς. Pol. II. 372. C: οἶα δὴ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα. De lucr. cup. 228. D: τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι. Pol. IV. 419: ἀγροὺς τε κεκτημένοι. V. 470. D: τέμνωσιν ἀγροὺς. VII. 541. A. III. 399. D: κατὰ πόλιν... καὶ αὐτὸ κατ' ἀγροὺς. Legg. IX. 881. C: κατ' ἀγροὺς τῆς χώρας πον. XII. 954. D. VII. 789. E: πρὸς ἀγροὺς... φέρειν.

ἀγρυπνία, ἡ, *insomnia*, *pervigilatio*. Crit. 43. B: ἐν τοσαύτῃ τε ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπῃ εἶναι. Ax. 368. B: πᾶσαν ἀγρυπνίαν ἀναπιμπλάντων ὀλοφύρομαι καὶ δακρύων. Pol. V. 460. D: ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον... παραδω-
σουσιν.

ἀγρυπνος, ὁ ἡ, *insomnis*. Pol. X. 610. E: πρὸς γε τῷ ζωτικῷ ἀγρυπνον. Riv. 134. B: ἄνδρα γε ἀγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον... καὶ λεπτόν ὑπὸ μεριμνῶν. Pol. III. 404. A: οὓς γε ὥσπερ κύνας ἀγρύπνους... ἀνάγκη εἶναι.

ἀγρυπνῶ, *vigilo*. Legg. III. 695. A: θυραυλεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν.

ἀγύμναστος, ὁ ἡ, *inexercitatus*, *rudis*, *imperitus*. Pol. III. 396. D: ἀγύμναστος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιοῦτους. Legg. I. 647. D: ἄπειρος... καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιούτων ἀγῶνων. VII. 816. A: δειλὸς δὲ καὶ ἀγύμναστος γεγ-
νηὸς πρὸς τὸ σωφρονεῖν. Pol. VIII. 564. D: ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐξωμένον γίγνεται. Legg. V. 731. A: ἀγύμναστον τὴν πόλιν ὅλην εἰς ἀμιλλαν ἀρετῆς ποιῶν. VIII. 841. A: ἀγύμναστον ὅτι μάλιστα ποιεῖν τὴν τῶν ἡδονῶν ῥώμην. Pol. X. 619. D: ἅτε πόνων ἀγυμνάστους.

ἀγύρτης, ὁ, *qui stipem deo deaeve alicui colligit, qui specie religionis mendicat*. Pol. II. 364. B: ἀγύρται δὲ καὶ μάντις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες.

ἀγχιβαθής, ὁ ἡ, *profundus*, *altus*. Critia 111. A: τὸ δὴ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον... τυγχάνει πᾶν ἀγχιβαθὲς ὄν.

ἀγχίνοια, ἡ, *ingenii acumen*, *sagacitas*. Def. 412. E: εὐφυΐα ψυχῆς, καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστιν ἐκάστω τοῦ θεόν-
τος. Charm. 160. A: ἡ δ' ἀγχίνοια οὐχὶ ὀξύτης τίς ἐστι τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἡσυχία; Epin. 976. C: οἱ δὲ ἀγχίνοιαν θήσουσι φύσεως.

ἀγχίνους, ὁ ἡ, *sagax*. Phaedr. 239. A: βραδὺς ἀγχί-
νου. Legg. V. 747. B: εὐμαθὴ καὶ μνήμονα καὶ ἀγχίνου ἀπεργάζεται. Theaet. 144. A: οἳ τε ὀξεῖς... καὶ ἀγχίνοι
cet. Pol. VI. 503. C.

ἀγχίσπορος, ὁ ἡ, *consanguineus*, *affinis*. Pol. III. 391. E: οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγύς (*ex poet. trag.*).

ἀγχιστεία, ἡ, *propinquitās*. Legg. XI. 924. E: τὸ γένος αἰ πορευέσθω κατ' ἀγχιστείαν. D: πρὸς τε τὴν τοῦ γένους ἀγχιστείαν.

ἄγω, *ago, duco, adduco, perduco; etiam impello, traho, rapio*. Phil. 38. B: τῇδε ἄγω. Phaedr. 255. A: εἰς ταύτην ἄγει τὴν φιλίαν. Pol. VII. 525. D: ὡς σφόδρα ἄνω ποιᾷ (τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς μιάθημα) τὴν ψυχὴν. 529. A. X. 609. C. Legg. X. 899. D. Gorg. 478. B: ποῖ ἄγομεν καὶ παρὰ τίνας τοὺς κάμνοντας τὰ σώματα; Legg. X. 899. E: ἄγουσί σε πρὸς ἀσέβειαν. Theaet. 169. C: ἄγε ὅπῃ ἐθέλεις. Soph. 237. B: καὶ μετὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε. Phil. 38. B. Soph. 219. B: ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν τις ὄν ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ. Phaedr. 246. D: τὸ ἐμβριθεῖς ἄγειν ἄνω. 253. C: εἰς ὁμοιότητα... ἄγειν *cet.* Gorg. 461. C: εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν... τοὺς λόγους. Conv. 174. E. 212. D. Pol. X. 620. E. Tim. 48. A: ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἄγειν. Legg. II. 657. B. X. 897. C. Alc. I. 117. C. Ep. VII. 347. A. Gorg. 494. E: οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων... τοὺς λόγους; Phaedr. 240. C: ἐπ' ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα. Pol. III. 401. D: εἰς ὁμοιότητά τε... καὶ ξυμφωνίαν τῇ καλῷ λόγῳ ἄγουσα. IV. 435. D: ὁδὸς ἣ ἐπὶ τοῦτο ἄρουσα. Phaedr. 237. E: δόξης... ἐπὶ τὸ ἀριστον λόγῳ ἀρούσης. Pol. IV. 439. B: ἄγοντος ὥσπερ θεοῖον ἐπὶ τὸ πλεῖν. V. 479. E: μὴδ' ἄλλω ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυναμένους ἐπεσθαι. Soph. 219. B: τὸν... ἄγοντα. Legg. IV. 711. C: τὰ μὲν ἐπαίνοντα... τὰ δ' αὖ πρὸς πόγον ἄγοντα. Pol. X. 604. D: τὸ... πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους... ἄρον *cet.* Euth. 10. A: λέγομέν τι... ἄρον. Prot. 317. E: ἡμέτην ἄροντε τὸν Προδίκον. Legg. XII. 966. D: δὴ ἐστὸν τὸ περὶ θεῶν ἄροντε εἰς πίστιν. Prot. 318. E: πάλιν αὖ ἄροντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς τέχνας. Pol. II. 363. E: ἐτι... ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄροντες. III. 413. D. V. 460. C. VII. 536. B. VIII. 543. B. Legg. I. 647. C. III. 394. A. Pol. VII. 532. E: αἱ πρὸς αὐτὸ ἄρουσαι (ὁδοί). IV. 439. D: τὰ... ἄροντα καὶ ἐλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων (*oppos. τὸ κωλύον*). IX. 572. E: ὑπὸ τῶν ἀρόντων. VII. 522. E: τῶν πρὸς τὴν νόησιν ἀρόντων (μαθημάτων). Legg. I. 642. C: τοὺς τὴν πόλιν εἰς πόγον ἄροντας. Ep. VII. 324. D: ἐπὶ δίκαιον τρόπον ἄροντας. Pol. VIII. 547. B: τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀρετὴν... ἡγέτην. Phaedr. 255. A: ἡ τε ηλικία καὶ τὸ χρεῶν ἡγάγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ομιλίαν. Tim. 30. A: εἰς τάξιν αὐτὸ ἡγάγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Pol. III. 415. D: ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ γῆμι ἀγάγῃ. Conv. 210. C: ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγαγεῖν. Legg. IV. 710. C: καὶ τινα τύχην εἰς ταύτην ἀγαγεῖν αὐτῷ. Phaedr. 266. A: εἰς τὰ ἐν δεξιᾷ τῆς μανίας ἀγαγὼν ἡμᾶς. Gorg. 461. C: αὐτὸς ἀγαγὼν ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα. Crit. 54. A. Legg. III. 692. A. Pol. X. 609. D: εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα. Apol. 41. B: τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν. Pol. II. 363. C: εἰς Ἄιδου

... ἀγαρόντες (τοὺς δικαίους) τῷ λόγῳ. Phaedr. 256. A: ἐὰν ... εἰς φιλοσοφίαν νικήσῃ τὰ βελτίω τῆς διατριβῆς ἀγαρόντα. Pol. II. 359. C: ποῖ ἡ ἐπιθυμία ἐκότερον ἄξει; IX. 575. A: ἄξει εἰς πᾶσαν τόλμαν. Legg. I. 643. D. Pol. V. 466. E: πρὸς γε ἄξουσι τῶν παιδῶν εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄδρῳ. Id. 467. D. Pass. Euth. 10. B: διότι ἄγεται. Ib. διὰ τοῦτο ἄγεται. Prot. 355. A: ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος. Pol. IX. 572. C: ἀγόμενος ἀμφοτέρωσιν. Legg. X. 900. A. Alc. II. 147. A. Euth. 10. B: τὸ ἀγόμενον ... διότι ἄγεται. Ib. διότι ἀγόμενον ἔστι ... διὰ τοῦτο ἀγόμενον. Pol. IX. 572. D: ἀγόμενον ... εἰς πᾶσαν παρανομίαν. Soph. 219. B. Euth. 10. A: λέγομέν τι ... ἀγόμενον καὶ ἄγον. Phaedr. 68. A: ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος. Legg. IV. 787. B: οὕτως ἔχεται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐδαμῶς εἰς τοῦτο εὐτυχῶς. Phaedr. 238. C: πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους. Pol. V. 458. D: ὑπ' ἀνάγκης ... ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. * *duco* (germ. *leiten*), i. q. *derivo*. Legg. VIII. 844. B: ἀγέτω (ὑδωρ). Ib. A: ὁ βουλευθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον ἄγειν ὕδωρ ἀγέτω. Ib. ἢ δ' ἂν βούληται ἄγειν ... ἀγέτω. Critia 117. B: τὸ ... ἀπορρέον ἦγον ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος. * *duco* (ut vern. *leiten*) est etiam *educō* s. *instituo*, et in univers. *rego*, *moderor*. Legg. VI. 771. B: πᾶσαν πόλιν ἄγει ... τὸ ξύμμετον. X. 896. E: ἄγει ... ψυχὴ πάντα τὰ κατ' οὐρανὸν καὶ γῆν cet. 898. E: ἥλιον εἴπερ ἄγει ψυχὴ. Phaedr. 237. D: ἢ ἂν ἄγητον. Phaedr. 94. E: οὐχ οἷας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν. Phaedr. 237. D: ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε. Critia 109. C: οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρονον. Legg. III. 681. C: τοῖς ἡγεμόσι καὶ ἀγαροῦσι τοὺς δήμους. Pol. IV. 431. C: αἱ ... μετὰ τοῦ τε καὶ δόξης ὁρθῆς λογισμῷ ἄγονται. Phaedr. 94. E: οἷας ἀγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθημάτων. Legg. VI. 782. D: αὐτοῖς ἀγομένοις ὁρθῶς. Alc. I. 124. A: κακῶς ἡγμένους. Legg. VI. 782. E: κακῶς ἀχθεῖσι. * *meum duco*, *adduco* (germ. *mit* vel *bei sich führen*, *mitbringen*). Prot. 315. A: οὓς ἄγει ἐξ ἐκάστων τῶν πόλεων ὁ Πρωταγόρας. Soph. 216. A: τόνδε τὸν ξένον ἄγομεν. De *lucris cup.* 226. B: ἂ ἂν ἄγῃ πάντα. Legg. VII. 817. A: καὶ (πότερον) τὴν ποιήσιν φέρωμέν τε καὶ ἄγομεν; Phaedr. 279. C: ὅσον μῆτε φέρειν μῆτε ἄγειν δύναται ἄλλος ἢ ὁ σόφρων. Soph. 216. A: ἀλλὰ τίνα θεὸν ἄγων ... λέληθας; Legg. III. 698. C: Περσικὸν στόλον ἄγων (germ. *mit*). Hipp. mai. 286. C: ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις. Euthyd. 272. D: ὡς ... δέλεαρ αὐτοῖς ἄξομεν (al. ἔξομεν) τοὺς σοὺς νείεις. Med. Pol. IX. 574. C: εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (αὐτοῦς) ἀγάγοιτο. Hinc ἄγεσθαι, proprie *domum ducere*, est in *matrimonium ducere*. Legg. VI. 771. E: παρ' ὧν ... τις ἄγεται. * *duco*, h. e. *at-traho*. Ion. 533. D: καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτὰς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροὺς cet. E: ἄλλους ἄγειν δακτυλίους. * *adduco*, *affero*. Legg. X. 899. A: ἄγει φῶς

τοῖς ἅπασιν. Ep. I. 309. C: τὸ . . . χροσίον . . . ἄγει σοι Βακχείος cet. Prot. 322. C: Ἑρμῆν πεμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην. Epin. 990. B: σελήνη . . . ἄγουσα (afferens s. efficiens) μῆνα καὶ πανσέληνον πρώτην. Ib. τὸν ἥλιον, τροπὰς ἄγοντα διὰ πάσης τῆς αὐτοῦ περιόδου. *adduco (vern. herbringen, holen). Apol. 32. D: ἡγαγον Λέοντα. C: προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα cet. Legg. IX. 866. D: ἂν βία ὑπὸ τινων ἀχθῇ. *profero (ut in lucem, in medium al.). Phaedr. 261. E: ἄλλον . . . ἀποκουπτομένου εἰς φῶς ἄγειν. Theaet. 162. D: εἰς τὸ μέσον ἄγοντες. Tim. 91. D: εἰς φῶς ἀγαγόντες. Legg. IX. 869. C: τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας. *provehō. Ion. 541. D: οὐς . . . ἡ πόλις . . . καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. Pol. VIII. 551. A: εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι. VIII. 547. E: τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν. Legg. IX. 856. B: ἄγων εἰς ἀρχὴν ἀνθρώπων. *advehō, invehō, importo. Prot. 313. D: ὦν ἄγουσιν ἀγωγίμων. Legg. VIII. 847. C: μήτε τις ἀγέτω μήτε . . . ἐξαγέτω. Pol. II. 370. E: καὶ μὴν κενὸς ἂν ἦ ὁ διάκονος μηδὲν ἄγων ὦν ἐκείνοι δέονται cet. Soph. 224. A: τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα. Pol. V. 742. B: μετὰ τοῦ ἀγαγόντος (τὸ νόμισμα). Soph. 224. A: ἐτέρωσε . . . ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην. Ib. τὰ . . . σπονδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλοῦμενα. *abduco (vi), abripio (ut in servitutem, in iudicium, in vincula al.) Legg. XI. 914. E: ἀγέτω τὸν ἑαυτοῦ δούλον ὁ βουλούμενος. Ib. ἀγέτω . . . τὸν ἀφεστῶτα. 928. B: εἰς ταῦτόν ἀγέτω δικαστήριον. XII. 956. C: ἀγέτω . . . ἐπὶ τοὺς δικαστὰς cet. 843. B: οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. Gorg. 527. A: ἐπειδὴν σου λαβρόμενος ἄγη. Legg. IX. 856. E: οἷς ἂν . . . εἰς δικαστήριον ἄγη. Menex. 240. C: Ἀθηναίους . . . ἄγειν. Pol. VIII. 565. E: εἰς δικαστήρια ἄγων. Legg. VI. 767. B: ἄγων εἰς τὴν δίκην. IX. 856. C: εἰς κρίσιν ἄγων. Legg. VI. 914. E: μεθιέτω . . . ὁ ἄγων. Menex. 240. A: ἄγοντα Ἑρετριεὺς καὶ Ἀθηναίους. C. Legg. III. 698. C: ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν. Pol. X. 616. A: ὅτι εἰς τὸν τάρατον ἐμπεσοῦμενοι ἄγοιντο. Phaedr. 273. B: ἔάν τις . . . εἰς δικαστήριον ἔρχεται. Legg. XI. 914. E: ὥς δούλον ἀγόμενον. Ax. 371. B: ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω cet. Hipp. mai. 292. A: τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει; *abigo, aufero, rapio. Gorg. 484. B: νόμος . . . ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον (Pind.). Legg. X. 885. A: ὅταν . . . ἄγη ἢ φέρῃ ἢ χρεῖται τινι τῶν ἐκείνων cet. Gorg. 488. B: ἄγειν βία τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων (Pind.). Legg. IV. 714. E: ἄγειν δικαιоῦντα τὸ βιαιότατον. X. 884: τῶν ἀλλοτριῶν μηδὲνα μηδὲν φέρειν μηδὲ ἄγειν. *traduco. Gorg. 489. B: ἐπὶ τὸν νόμον ἄγων . . . ἐπὶ τὴν φύσιν. Critia 113. A: εἰς τὴν ἡμετέραν ἄγων γωνήν. *reduco (ut ad sanitatem). Legg. IV. 720. D: εἰς τὴν υἱείαν ἄγων. *ago, agito (vern. halten) ut ἐορτήν, ἡσυχίαν al. Legg. VIII. 832. D: σχολὴν τε

γὰρ ἄγει που μεγίστην. Theaet. 172. B: οὐκοῦν σχολὴν ἄγομεν ...; Alc. II. 148. E: οἱ πλείστας ... θυσίας ... ἄγομεν. Lys. 206. D: ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν. Apol. 39. E: ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι. 37. E: σιγῶν ... καὶ ἡσυχίαν ἄγων. 35. B: τοῦ ἡσυχίαν ἄγοντος. Tim. 27. A: ἐμὲ ... νῦν ἡσυχίαν ἄγοντα. Ep. VII. 331. D: ἡσυχίαν ... ἄγοντα. Tim. 30. A: οὐχ ἡσυχίαν ἄγον. Theaet. 154. E: ὡς πάννυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες. Pol. I. 327. A: ἅτε νῦν πρῶτον ἄγοντες (τὴν ἐορτήν). 376. D: σχολὴν ἄγοντες. Crit. 48. D: παραμένοντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας. Tim. 19. B: ἡσυχίαν ... ἄγοντα. Alc. I. 108. D: ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν. Id. 109. A. Ep. II. 310. B. Apol. 36. B: ὅτι μαθὼν ... οὐχ ἡσυχίαν ἄγον. Pol. I. 336. B: οὐκέτι ἡσυχίαν ἄγον. Menex. 244. E. Ep. II. 312. C: ἡσυχίαν ἄξω. Pol. V. 465. B: εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν. Legg. VII. 809. D: ὡραὶ καὶ θυσίαι καὶ ἐορταὶ ... τῷ κατὰ φύσιν ἄγεσθαι. * habeo. Pol. VII. 528. C: πόλις ὅλη ... ἐντίμως ἄγουσα αὐτά. 538. E: ἃ μάλιστα ἄγον ἐν τιμῇ. Legg. III. 649. A: ὅτε ... τὸ μέτριον ... δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἄγον. * duco, h. e. existimo, statuo. Theaet. 172. B: ὥδὲ πως τὴν σοφίαν ἄγουσι. * Reciproc. est eo, procedo (ut Lat. agere, i. q. se agere, est ire). Legg. III. 701. E: ἐπὶ ... τὸ ἄκρον ἀγαρόντων ἐκατέρωθεν, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίου. — Verb. ἀκτέον. Pol. V. 467. E: ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν. VII. 537. A. 540. A: πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον. — Imper. ἄγε, age, in exhortatione ponitur. Phaed. 86. E: ἀλλ' ἄγε (v. ἀλλά γε) ... λέγε. Pol. VIII. 543. C: ἀλλ' ἄγε ... ἀναμνησθῶμεν. Phaed. 116. D: ἀλλ' ἄγε δὴ (age dum) ... πειθώμεθα. Soph. 235. A: ἄγε δὴ, νῦν ἡμέτερον ἔργον. Phil. 39. E. Ib. 33. A. Pol. V. 474. C: ἄγε δὴ, ἔφη. Legg. X. 893. A. Ion. 530. A: ἄγε δὴ ὅπως ... νικήσομεν. Phaedr. 237. A: ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, cet. Futhyd. 304. B: ἀλλ' ἄγετε ... ὅπως καμὲ ... παραδέξεσθον (v. παραδέξησθον) al.

ἀγωγή, ἡ, ductus. Pol. X. 604. B: ἐναντίας ... ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ep. VII. 325. C: τὸν τότε τῆς ἀνοσιού ἀγωγῆς οὐκ ἐβελήσαντα μετασχεῖν. Phaedr. 238. C: νικήσασα ἀγωγή (v. ἀγωγή). Legg. II. 673. A: τὴν ἐντεχρον ἀγωγήν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ. Pol. III. 400. C: τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς ... ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν. * ductus, h. e. imperium. Polit. 274. A: προσετίττετο ὑπὸ τῆς ὁμοίας ἀγωγῆς. Legg. I. 645. A: τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου αἰετὶ λαμβάνειν. Ib. τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγήν χρυσὴν καὶ ἱερὰν. Ib. αὐτοῦ (τοῦ λογισμοῦ) τὴν ἀγωγήν. * ductus militaris. Legg. V. 746. D: πρὸς γὰρ τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγὰς. VII. 819. C: εἰς τε τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις καὶ ἀγωγὰς. * educatio s. institutio. Legg. II. 659. D: παιδεία μὲν ἐστ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν νόμον τοῦ νόμου λόγον ὁρθὸν εἰρημένον. VII. 819. A: μετὰ κακῆς ἀγωγῆς. * vectio,

vectura. Crat. 418. D: εἰς τὴν ἀγωγὴν. Pol. II. 370. E: πρὸς τὰς ἀγωγάς.

ἀγώγιμος, ὁ ἢ, ductu vel vectu facilis; unde ἀγώγιμαe sunt merces quae importantur. Prot. 313. C: ἐμπορός τις ἢ κἀπηλός τῶν ἀγωγίμων. D: ὧν ἄρουν ἀγωγίμων.

ἀγωγός, ὁ ἢ, adducens, alliciens. Pol. VII. 525. A: ταῦτα... φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ib. τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθασις. 523. A: ἂ... διαιροῦμαι παρ' ἐμμαντῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἷα λέγομεν καὶ μὴ.

ἀγών, ὁ, certamen, certatio, contentio. Phaed. 90. B: εἰ πονηρίας ἀγῶν προτεθεῖη. Phaedr. 247. B: πόνος τε καὶ ἀγῶν ἐσχατος ψυχῇ πρόκειται. Alc. I. 119. D: οὐ πρὸς τούτους μοι ὁ ἀγῶν. Lach. 182. A: ἐν οἷς ἡμῖν ὁ ἀγῶν πρόκειται. Epin. 975. A. Ep. IV. 320. B. Pol. III. 403. E: ἀθλῆται... τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. Lach. 182. A: οὐ γὰρ ἀγῶνος ἀθλῆται ἐσμεν. Legg. VIII. 830. A: ἐμπροσθεν τοῦ ἀγῶνος. 834. A: ἵππων... περὶ ἀγῶνος. XII. 955. B. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι καὶ ἄθλοις δημοσίοις. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίων τιθεμένων. Prot. 335. A: ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμεν ἀνθρώποις. Gorg. 526. E: καὶ σὲ ἀντιπαράκειλῶ ἐπὶ... τὸν ἀγῶνα τούτον. Alc. I. 119. C: ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. 120. A. B. Legg. II. 658. A: εἴ ποτέ τις... ἀγῶνα θεῖη. VIII. 830. A. 831. A. XII. 955. A. Ax. 367. A: στρατεῖαι τε καὶ τραύματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνες. Gorg. 526. E: ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων. Pol. VIII. 555. A: εὐδοξίας ἕνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγῶνων. Legg. I. 647. D. VIII. 830. A. C: εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγῶνων. 832. D. IX. 881. B. XI. 920. E: ἄρχοντες τῶν κατὰ πόλεμον ἀγῶνων. Euthyd. 305. E: ἐκτός... ὄντες κινδύνων καὶ ἀγῶνων. Legg. VIII. 833. A: ἐν τοῖς ἀγῶσι. 834. D. Pol. II. 362. B: εἰς ἀγῶνας... ἰόντα (in certamina... descendente). III. 413. D: ἀγῶνας αὐτοῖς θετέον. Tim. 81. C. Legg. II. 657. D. VII. 796. D. VIII. 829. C. 835. A. B. *certamen, ludus (velut musicus, gymnicus, equester al.). Legg. XI. 936. A: τοῦ θεοῦ οὐκ ἂν ὁ ἀγῶν ἦ. VIII. 834. A: ἵππων... περὶ ἀγῶνος. XII. 955. A: ἀνταγωνιστὴν γυμναστικῆς ἢ μουσικῆς ἢ τινος ἀγῶνος ἐτέρου. Legg. II. 658. A: μηδὲν ἀπορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν μηδ' ἵππικον (ἀγῶνα). VIII. 840. A: διὰ τὸν Ὀλυμπίασι... ἀγῶνα cet. XII. 947. E: ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς καὶ γυμνικῶν... θήσουσι. Ion. 530. A: μῶν καὶ ῥαψῶδων ἀγῶνα τιθέασι τῷ θεῷ...; Ib. καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς (ἀγῶνα). Legg. V. 729. D: πρὸ τοῦ Ὀλυμπίασι καὶ ἀπάντων ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν. VIII. 832. D: περὶ ἀπάντων τῶν ἀγῶνων τῶν γυμνικῶν. XII. 950. E. Gorg. 501. E: ἡ κισσαριστικὴ ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Legg. VI. 764. D: ἐν τοῖς γυμνικοῖς (int. ἀγῶσι). Id. VIII. 834. C. Pol. III. 412. B: γυ-

μυηικούς ἀγῶνας καὶ ἵππικούς. Legg. VIII. 828. C: ἀγῶνας μουσικούς ... τοὺς δὲ γυμνικούς cet. 835. A: τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. Menex. 249. B: ἀγῶνας γυμνικούς καὶ ἵππικούς τιθεῖσα καὶ μουσικῆς πάσης. *bellum, pugna. Legg. V. 729. D: ἀγῶνων πολεμικῶν. XI. 920. E: τῶν κατὰ πόλεμον ἀγῶνων. Hinc proverbium: ἀγὼν οὐ δέχεται προφάσεις. Crat. 421. D: οὐ ... μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν εἰσδέχεσθαι. Legg. VI. 751. D: ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάντῃ δέχεσθαι. *actio forensis (Latin. actio s. causa), etiam discrimen (accusatio). Crit. 45. E: αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο. Legg. XII. 947. E: ὁ δ' ἀγὼν ἐν δικαστηρίῳ γιγνέσθω τοιῷδὲ τινι τρόπῳ. Apol. 34. C: ἐλάττω τουτοῦ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος. Theaet. 172. E: οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως. Pol. VIII. 565. C: εἰσαγγεῖλαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται. VI. 494. E: δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάνας. Apol. 24. C: ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστάς ἀνθρώπους. *discrimen, momentum. Pol. X. 608. B: μέγας ... ὁ ἀγὼν ... τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι.

ἀγωνία, ἡ, certatio, certamen. Pol. II. 374. B: ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. Legg. VIII. 831. B. 834. D. Pol. VIII. 547. D: τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι. Legg. VI. 764. D: ἀγωνίας δὲ ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν cet. 765. C: ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἰρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων. Lach. 196. A: ἥττα ἢ πολέμου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ἀγωνίας. Alc. II. 145. C: παλαίειν ... ἢ τι τῆς ἄλλης ἀγωνίας. Riv. 135. E: ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ... οἱ πένταθλοι. Tim. 19. B: κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀθλοῦντα. Legg. VIII. 834. B: τὰς (σπουδὰς) περὶ ἀγωνίαν. Legg. VIII. 834. C: τιθέντες ἀγωνίας. *corporis exercitatio. Pol. X. 618. A: κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν. *ars certandi vel gymnastica, luctatio. Legg. VI. 764. D: ἀγωνίας δὲ ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν. 765. C: ἀγωνίας ... τῆς περὶ τὰ γυμνάσια. VII. 796. E. Lach. 184. E. Gorg. 456. C: δεῖ ... τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥστερ καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. Id. D. 457. B: τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥστερ καὶ τῇ (τῇ ἄλλῃ;) ἀγωνίᾳ. Soph. 265. A: ἐν θηρευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ. Legg. VI. 764. D: περὶ μουσικὴν μὲν ἑτέρους, περὶ ἀγωνίαν δ' ἄλλους. Lach. 185. B: τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατος; Theag. 122. E: γράμματα τε καὶ καθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν. Men. 94. B. De virt. 377. E. Ib. ἡ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν.

ἀγωνίζομαι, certo, contendo. Ep. IV. 321. A: νῦν ... αὐτοὶ τε ἀγωνίζεσθε cet. Theaet. 168. D: ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ. Legg. XII. 955. A: ἐθέλοντα ἀγωνίζεσθαι. Ib. ὁ κωλύων ἀγωνίζεσθαι. Alc. I. 120. B: τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Hipp. min. 364. A: ἐξ οὗ ... ἔργμαι Ὀλυμπίασιν ἀγωνίζεσθαι. Theaet. 167. E: ὅταν τις μὴ χωρὶς

μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ δια-
 λεγόμενος. Pol. IX. 579. C: ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώ-
 ματα. Legg. XII. 955. B. Tim. 19. C: ἀγωνιζομένην πρὸς
 πόλεις ἄλλας. Legg. II. 665. E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγω-
 νιζόμενοι. Ion. 530. A: ἡγωνίζου τε ἡμῖν; Tim. 81. C:
 πολλοὺς ἀγῶνας ... ἡγωνίσθαι. Ion. 530. A: πῶς τι ἡγω-
 νίσω; Legg. II. 658. B: (ὅς δ' αὖν) ... κριθῇ τῶν ἀγωνισα-
 μένων ἡδιστος γεγονέναι. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι μέλ-
 λοντι ἀγωνιεῖσθαι. Legg. VIII. 835. A: τοὺς μουσικῆς ἀγῶ-
 νας ... ἀγωνιεῖσθαι. Hipp. min. 364. A: ἐρχεται αὐτόσδε
 ἀγωνιούμενος. Legg. II. 658. A: ἀγωνιούμενον. *certo, i. e.
 discepto, causam ago, oro. Euthyd. 305. B: λόγων οἷς οἱ ῥή-
 τορες ἀγωνίζονται. Pol. VII. 517. D: ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλ-
 λοθὶ που ἀγωνίεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν. Legg.
 XII. 956. C. Apol. 34. C: ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουὶ τοῦ
 ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος. Euthyd. 272. A: τὴν ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις μάχην κρατίστω ... καὶ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον
 διδάξαι λέγειν cet. 305. B: τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις ῥήτωρ τις. Euth. 3. E: σὺ ... κατὰ νοῦν ἀγω-
 νιεῖ τὴν δίκην. Legg. XII. 956. C: περὶ ζημίας μειζονος
 ἰόντων ἀγωνιούμενοι. *decerto cum aliquo. Gorg. 456. C:
 εἰ πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ὄντιν οὖν ἀγωνίζοιτο. *ad po-
 pulum dico, peroro, in univ. verba facio. Menex. 235. D:
 ὅταν ... τις ἐν τούτοις ἀγωνίζηται, οὗσπερ καὶ ἐπαινεῖ.
 Conv. 194. A: καλῶς ... αὐτὸς ἡγωνίσαι. *impugno, repugno,
 adversor. Hipp. min. 369. C: οὐχ ὅλω ἀγωνίξει τῷ πράγματι
 περὶ οὗτου αὖν ὁ λόγος ἤ. Hipp. mai. 297. E: πῶς τί ἄρ' αὖν
 ἀγωνιζοίμεθα;

ἀγώνιος, ὁ ἡ, ad certamen pertinens; unde θεοὶ ἀγῶ-
 νιοι, certaminum praesides. Legg. VI. 783. A: προσχωμένους ...
 Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοισι θεοῖς.

ἀγώνισμα, τό, certamen, certatio. Legg. VIII. 832. E:
 ὅσα ... πρὸς πόλεμόν ἐστιν ἀγωνίσματα. 830. A: ἢ τι τῶν
 τοιούτων ἕτερον ἀγωνισμάτων ἀθλοῦντες.

ἀγωνιστής, ὁ, qui certat, athleta. Pol. II. 374. D:
 ἐπλητικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς
 εἶναι ἀγωνιστής. Ax. 365. A: ὡς γὰρ ἀγωνιστῆς δειλός, ἐν
 τοῖς γυμνασίοις γενναῖος φαινόμενος, ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς
 ἀθλοῖς. Legg. VIII. 833. A: φιλῶ ... ἀθλα οὐ θήσομεν ἀγωνι-
 στῇ. Legg. XII. 943. B: τῆς ὅλης ἀριστείας ἀγωνιστῇ γε-
 νέσθαι. Phil. 28. B: περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες.
 Legg. II. 658. C: ἐτέρων ἀγωνιστῶν μυρίων. VIII. 830. C. 834. B:
 τούτου (τ. ἄρματος) ἀγωνιστάς. Ep. IV. 321. A: ἐν τοῖς
 θεάτροις ... τοὺς ἀγωνιστάς ὑπὸ τῶν παίδων παροξυνομέ-
 νους. *contentionis s. concertationis studiosus (ἐριστικός). Theaet.
 164. C: οὐ φάσκοντες ἀγωνισταί, ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι.
 *qui causam agit, orator. Phaedr. 269. D: ἀγωνιστὴν τέλεον
 γενέσθαι.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν, *concertatorius*; unde ἀγωνιστική, *ars vel facultas concertandi*. Soph. 225. A: τῆς κτητικῆς ἀγωνιστικῆς τι μέρος ἡμῖν ἦν. 226. A: τῆς ἀγωνιστικῆς. 231. D: τῆς ... ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς. Legg. VI. 764. C. D. Sic etiam τὸ ἀγωνιστικόν usurpatur. Soph. 219. C: τὸ τε χρηματιστικόν καὶ ἀγωνιστικόν καὶ θηρευτικόν. D: τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν. De homine positum est *concertationis s. concertandi studiosus*. Men. 75. C: εἰ ... τῶν σοφῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος. ἀγωνιῶ, *trépido, aestuo*. Prot. 333. E: τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν. Riv. 133. A: ἐδόκει καὶ ὁ ἕτερος οὐκ ἤττον ἐμοῦ ἀγωνιᾶν. Charm. 162. C: δῆλος ἦν ... ἀγωνίων. Lys. 210. E: κατιδὼν ... αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων.

ἀγωνοθετῶ, *certamen instituo vel propono*. Conv. 184. A: ἀγωνοθετῶν καὶ βρασνίζων.

ἀδαμάντινος, ἡ, ὄν, *adamantinus vel ferreus, h. e. firmus, inextrugnabilis*. Pol. II. 360. B: οὐδεὶς ἂν γένοιτο ... αὐτῶς ἀδαμάντινος ὅς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. Gorg. 509. A: σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις.

ἀδαμαντίνως, *firmissime*. Pol. X. 618. E: ἀδαμαντίνως δεῖ ... ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς Ἄιδου ἵεναι.

ἀδάμας, ὁ, *ferrum durissimum, chalybs*. Epin. 982. C: οὐδὲ ἀδάμας ... αὐτοῦ κρείττον οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἂν ποτε γένοιτο. Pol. X. 616. C: οὐ τὴν ... ἡλακατην τε καὶ τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. * *aes auro admixtum, auri nodus* (Plin. 37, 4.). Tim. 59. B: χρυσοῦ δὲ ὅζος, διὰ πυκνότητα σκληρότατον ὃν καὶ μελανθέν, ἀδάμας ἐκλήθη. Polit. 303. E: λείπεται ξυμμεμιγμένα τὰ ξυγγενῇ τοῦ χρυσοῦ τίμια καὶ πυρὶ μόνον ἀφαιρετά, χαλκὸς καὶ ἄργυρος, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀδάμας. Ep. I. 310. A: οὐ χρυσοῦς ἀγλαὸς ... οὐδ' ἀδάμας (e carm.).

ἀδεής, ὁ ἡ, *metu carent, intrepidus*. Pol. III. 386. B: θανάτου ἀδεᾶ. Alc. I. 122. A: ἄφρονον καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζων. * *non metuendus, c. δέος, metus quem sine causa habemus*. Conv. 198. A: ἀδεῆς ... δέος δεδιέναι.

ἄδεια, ἡ, *timoris vacuitas*. Legg. III. 701. A: ἡ ... ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε.

ἀδελφιδοῦς, ὁ, *fratris filius*. Legg. XI. 926. A: ἔστιν ὅτε πλουσίον πατρὸς ἀδελφιδοῦς τὴν τοῦ θείου θυγατέρα ... οὐκ ἂν ἐθέλοι λαμβάνειν. Euthyd. 297. D: ὁ Ἰόλεως πρότερον τοῦ Ἡρακλέους μᾶλλον ἦν ἀδελφιδοῦς, ἢ σός; Ib. τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὁ Ἰόλεως ἀδελφιδοῦς. Eryx. 392. A. Ep. VII. 345. C: ὄντος ... ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ. Euthyd. 297. C: τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Legg. XI. 925. A: δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιόν. Ep. XIII. 361. C: ἀδελφιδῶν θυγατέρες cet. VII. 328. A: τοὺς ... αὐτοῦ ἀδελφιδοῦς.

ἀδελφός, ἡ, ὄν, *geminus*. Critia 109. C: κοινὴν... φύ-
σιν ἔχοντες, ἅμα... ἀδελφὴν ἐκ ταύτου πατρός. **cognatus*.
Pol. IV. 421. C: τὸ τούτου ἀδελφόν. Crat. 417. A: τῆς...
ἐπιστήμης ἀδελφόν τι φαίνεται. Pol. VII. 530. D: ἀλλήλων
ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστήμαι εἶναι. III. 401. A: κακοηθείας
ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου... ἀδελφά τε καὶ μι-
νήματα. Tim. 67. E: τὰ... μείζω καὶ ἐλάττω... τοῖς περὶ
τὴν σάρκα θεομοῖς... ἀδελφά εἶναι. **respondens, conveniens,*
accommodatus. Soph. 224. B: ἀδελφῷ τινὶ τῆς πράξεως ὀνό-
ματι προσεπτύν. Legg. VII. 811. E: ἀδελφά που τούτων τῶν
λόγων. **ex altera parte respondens*. Pol. III. 404. B: ἡ βελτί-
στη γυμναστικὴ ἀδελφὴ τις ἂν εἴη τῆς ἀπλῆς μουσικῆς.
**aequalis, similis; etiam idem*. Crat. 418. E: ὥσπερ ἀδελφόν
ὄν τοῦ βλαβεροῦ. Conv. 210. B: τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ ὁπωσὺν
σώματι τῷ ἐπὶ ἑτέρῳ σώματι ἀδελφόν ἐστι. Ep. VII. 349. D:
ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν (πρόφασιν). Tim. 45. B: τὸ... ἐντὸς
ἡμῶν ἀδελφόν ὃν τούτου πῦρ *cet*. Phaedr. 238. B: καὶ τᾶλλα
... τὰ τούτων ἀδελφά καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα.
276. D: ἑτέροις... ὅσα τούτων ἀδελφά. Id. Phil. 21. B.
Pol. III. 402. C. IV. 436. B. VI. 510. C. VII. 522. A. VIII. 558. C.
Tim. 52. B. Legg. XII. 956. E. De leg. 230. C. Ep. VII. 337. D.
Phaedr. 108. B: ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα
τυγχάνει ὄντα. Legg. VII. 820. C: πολλὰ ἀμαρτήματα ἐκείνων
ἀδελφά. III. 683. A: ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. 687. E: ἐν πα-
θήμασιν ἀδελφοῖς ὧν τοῖς γενομένοις Θησεὶ *cet*. Pol. VI.
511. B: ὑπὸ ταῖς γεωμετροῖαις τε καὶ ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς
τέχναις. Epin. 986. C: ἐν ἀδελφαῖς μοῖραις. B: ἀδελφούς
τ' εἶναι. A: δυνάμεις... ἀδελφὰς ἀλλήλων. Soph. 266. B:
τὰ τούτων ἀδελφά.

(Subst.) ἀδελφός, *frater*, et ἀδελφή, *soror*. Prot. 310.
C: τότε μοι ὁ ἀδελφός λέγει *cet*. 314. E: ὁ ἀδελφός αὐτοῦ
ὁ ὁμομήτριος. Crat. 408. D: λόγον ἀδελφός. Pol. II. 362.
D: ἀδελφός ἀνδρὶ παρεῖη. Conv. 199. E: τί δὲ ἀδελφός;...
ἐστὶ τινός ἀδελφός, ἡ οὐ; Legg. VIII. 838. A: ἀδελφός ἡ
ἀδελφή. IX. 868. E: ἀδελφός ἀδελφόν. Id. 877. B. XI. 924.
E: ἀδελφός ὁμοπάτωρ. Apol. 21. A. Euthyd. 297. A. E. 298.
D. E. Conv. 219. D: μετὰ... ἀδελφοῦ πρεσβύτερου. Pol.
III. 387. E. Legg. XI. 925. D: ἀδελφοῦ... θυγάτηρ. Ib.
πατρός ἀδελφοῦ παῖς. 924. E. De *lucris* cup. 229. B. Prot.
313. B: τῷ ἀδελφῷ ἐκοινώσω. Crat. 408. D: ἀδελφῷ... ἐοι-
κέναι ἀδελφόν οὐδὲν θαυμαστόν. Parm. 126. A: τῷ ἀδελφῷ
ὑμῶν τῷ ὁμομητρίῳ. Pol. V. 463. C. Legg. IX. 880. B.
Alc. I. 104. B. 126. E. Phaedr. 276. A: λόγον τούτου ἀδελ-
φὸν γνήσιον. Gorg. 471. B: τὸν ἀδελφόν τὸν γνήσιον. Crat. 408.
D. Pol. IV. 427. D. X. 615. D: πρεσβύτερον ἀδελφόν. Legg.
I. 624. B. Legg. IX. 868. E: ἂν ἀδελφός ἀδελφόν ἡ ἀδελφὴν
ἡ ἀδελφὴ ἀδελφόν ἡ ἀδελφὴν... κτείνῃ. Id. 877. B. Apol.
31. B. Alc. I. 118. E. Phaedr. 278. A: τούτου ἔκγονοι τε

καὶ ἀδελφοί. Pol. III. 415. A: ἐστὲ ... πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί. Menex. 239. A: μίας μητρὸς πάντες ἀδελφοί ὄντες. Crit. 54. C: οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί, οἱ ἐν "Αἰδου νόμοι. Pol. III. 414. E: ὡς ἀδελφῶν ὄντων. Legg. VI. 774. E. Tim. 18. D: ἀδελφούς (νομιοῦσι) cet. — ἀδελφῆ, soror. Legg. VIII. 838. A: ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆ. IX. 868. E: ἀδελφῆ ἀδελφόν. XI. 925. C. D. Conv. 199. E: ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς. Legg. XI. 924. E: ἀδελφῆς ... παῖς. 925. D: ἀδελφῆς πατρός ... παῖς. De lucr. cup. 229. C: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀνιμίαν. Ep. XIII. 361. E: ἀδελφῆς οὕσα αὐτῷ θυγάτηρ. Pol. V. 463. C: ὡς ἀδελφῆ. Ep. VI. 323. C: τῆς σπουδῆς ἀδελφῆ παιδιᾶ. Legg. IX. 868. E: ἀδελφῆν. VIII. 838. C: ἀδελφαῖς μιχθέντας. Tim. 18. D: ἀδελφὰς (νομιοῦσι) cet.

ἀδέσποτος, ὁ ἢ, *dominium non habens, liber*. Pol. X. 617. E: ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον.

ἀδεῶς, *sine ullo metu, intrepide*. Phaed. 58. E: ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Theaet. 143. E: ἀδεῶς δὴ λέγω. Pol. II. 360. B. IX. 578. D. **fidenter*. Soph. 256. D: ἀδεῶς ... λέγωμεν. Lach. 186. D: οὐ γὰρ ἂν ποτε ἀδεῶς ἀπεφαίνοντο περὶ ἐπιτηδευμάτων. Soph. 256. D: ἀδεῶτατα μὲν οὖν.

ἄδηλος, ὁ ἢ, *obscurus, incertus*. Phaedr. 232. E: ὥστε ἄδηλον αὐτοῖς εἰ ἐτι τότε βουλήγονται φίλοι εἶναι ἐπειδὴν cet. Gorg. 511. E: ἄδηλόν ἐστιν οὐστυνας ... ὠφέληκε. Theaet. 171. C. Conv. 181. E: τὸ ... τῶν παιδῶν τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾷ. Pol. II. 361. C. Legg. VI. 775. C. Menex. 241. B. Clit. 410. A. Conv. 181. D: εἰς ἄδηλον. Def. 411. B. 412. B: δογματῶν ἀδήλων περὶ τὰ δεινὰ. **neutr. dubium, h. e., id quod nescimus* (Apol. fin. ἄδηλον παντὶ πλὴν τῷ θεῷ), *etiam quod veremur*. Phaed. 91. D: τότε ἄδηλον παντὶ μὴ πολλὰ δὴ σώματα ... κατατρέψασα ἢ ψυχῇ ... ἀπολλύηται. **obscurus, occultus*. Crat. 436. D: τοῦ πρώτου σμικροῦ καὶ ἀδήλου γενομένου. Pol. V. 460. C: ἐν ἀπορρόγῳ καὶ ἀδήλῳ κρυψουσιν. Ax. 371. A: τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον (*locum tenebricosum*). **qui oculis non cernitur*. Pol. IV. 432. B: μὴ ... ἀφανισθεῖσα ἄδηλος γένηται. Epin. 985. B: ἀποκρυφθεὶν ἄδηλον γινόμενον (*Fic. videtur legisse καὶ δῆλον γ.*). Pol. II. 360. A: ἀδήλῳ γίνεσθαι. **qui non percipitur vel sentitur*. Polit. 270. E: τὸ τοῦ νεκροῦ σῶμα ... διὰ τάχους ἄδηλον ἐν ὀλίγαις ἡμέραις διεφθείρετο. Menex. 249. A: ὅτι μάλιστα ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὁρφανίαν γενέσθαι. **ignotus*. Legg. IX. 874. A: εἰάν ἄδηλος ... ὁ κτείνας ἢ. XI. 916. A: ἐτέρῳ τινὶ ἀδήλῳ τοῖς πολλοῖς νοσήματι.

ἄδημονῶ, *solicitudine afficior, angor*. Phaedr. 251. D: ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους καὶ ἀποροῦσα λυτᾷ. Theaet. 175. D: ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορών.

ἄδην, *sat, satis*. Polit. 272. C: ἐμπιπλάμενοι σίτων ἄδην καὶ ποτῶν. Pol. I. 341. C: ἄδην ... τῶν τοιούτων. VII. 541. B: ἄδην ἤδη ... ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι. Critia 115.

A: ξύμπασι παρῆν ἄδην. Euth. 11. E: καὶ τούτων μὲν ἄδην. Charm. 153. D: ἐπειδὴ ... τῶν τοιούτων ἄδην εἶχον. Ep. III. 315. E: ἄδην γὰρ ... διεβλήθην.

ἀδιάβλητος, ὁ ἥ, qui reprehendi non potest. Def. 412.

C: εἷς ἀδιάβλητος πρὸς πόρον.

ἀδιάλειπτος, ὁ ἥ, non desinens, continuus, perpetuus.

Locr. 98. E: ἀδιάλειπτον δὲ ἀλλοίωσιν ... ἀποδίδωμι.

ἀδιάλυτος, ὁ ἥ, indissolubilis. Phaed. 80. B: τῷ ... θείῳ ... καὶ ἀδιαλύτῳ ... ὁμοιότατον εἶναι ψυχῇ. Ib. ψυχῇ ... αὐτὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι. Locr. 95. B: μένει ... ἐν συναρμογᾷ ἀδιαλύτῳ.

ἀδιανόητος, ὁ ἥ, qui cogitatione non potest comprehendere. Soph. 238. C: ἀδιανόητον τε καὶ ἄρρητον ... καὶ ἄλογον.

241. A: ἄλογα καὶ ἀδιανόητα.

ἀδιανοήτως, ὁ ἥ, inconsiderate, temere. Hipp. mai. 301. C: οὕτως ἀλογίστως ... καὶ ἀδιανοήτως διάκεισθαι.

ἀδιάπλαστος, ὁ ἥ, nondum formatus. Tim. 91. D: ἀδιάπλαστα ζῶα.

ἀδιάφθαρτος, ὁ ἥ, incorruptus. Legg. XII. 951. C: ὅς ἂν ἀδιάφθαρτος ᾗ. Apol. 34. B: αὐτοὶ μὲν γὰρ οἱ διεφθαρμένοι ... οἱ δὲ ἀδιάφθαρτοι.

ἀδιάφθορος, ὁ ἥ, incorruptus, incolumis. Phaedr. 252. D: ἕως ἂν ᾗ ἀδιάφθορος. Legg. XI. 918. E: κατὰ λόγον ἀδιάφθορον. — *qui interire nequit, in quem dissolutio non cadit. Phaedr. 245. D: ἀδιάφθορον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Phaed. 106. D: τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορον. E: τὸ ... ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἶχεται ἀπὸν. *qui se corrumpi s. seduci non patitur. Legg. VI. 768. B: δικαστὰς ... ἀδιαφθέρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν.

ἀδιαφθόρως, incorrupte. Legg. VI. 768. B: ὁ (δικαστήριον) φαιμεν ... ὡς οἶόν τε ἀδιαφθορώτατα παρεσκευάσθαι.

ἀδιερευνήτος, ὁ ἥ, qui perverstigari nequit. Tim. 25. D: ἄπορον καὶ ἀδιερευνήτον γέγονε τοῦκει πέλαγος.

ἀδίκαστος, ὁ ἥ, non iudicatus. Tim. 51. C: τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα cet.

ἀδίκημα, τό, iniuria, maleficium. Pol. II. 364. B: εἴτε τι ἀδίκημα του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων. Prot. 324. B: οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἔνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται. Pol. X. 615. B. Ep. VII. 335. B. Gorg. 480. C: εἰς τὸ φανερόν ἄγειν τὸ ἀδίκημα. Legg. IX. 862. A: ὡς ἀκούσιον ἀδίκημα νομοθετῶν. Apol. 27. E. Legg. VI. 778. D: ὅσα θανάτων ἄξια ἀδικήματα. IX. 861. C: ὡς πάντα ἀκούσια τὰ ἀδικήματα. Phaed. 113. D: τῶν ... ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται. Gorg. 480. D. 522. E. Pol. II. 361. B. 364. E. 365. E. Legg. IV. 714. D. IX. 854. B. 859. B. 860. E. 861. A. B. X. 906. D. al. Pol. II. 361. A: ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι. I. 330. E: ὁ ... ἐυρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ

βίω πολλά ἀδικήματα. III. 409. A: πάντα ἀδικήματα ... ἡδονημάτων. VI. 491. E. Legg. V. 731. B. VIII. 846. B. IX. 860. E. Alc. I. 113. D. al.

ἀδικία, ἡ, iniustitia, improbitas. Crat. 413. D: ἀδικία ... ἐμπόδισμα τοῦ δικαίου. Def. 416: ἀδικία ἐξ ὑπεροπτικῆ νόμων. Gorg. 477. C: αἰσχιστον ... ἀδικία καὶ σύμ-
πασα ψυχῆς πονηρία. E: ἡ ἀδικία ... καὶ ἡ ἀκολασία ... μέριστον τῶν ὄντων κακόν ἐστι. 479. C. Pol. I. 351. A: ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἡ ἀδικία. Ib. ὅτι ... ἰσχυρότερον εἶη ἀδικία δικαιοσύνης. D. E. 354. B. 361. A: ἐσχάτη ... ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. al. Gorg. 478. B: δίκη ... ἀκολασίας καὶ ἀδικίας (ἀπελλάττει). 478. B: τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας. D. Pol. I. 351. C. D. 361. C. X. 609. C: ἀπολωλέναι ἐπὶ τῆς ἀδικίας, πονηρίας οὗσης ψυχῆς. Theaet. 175. C. Pol. II. 360. E. Legg. VI. 775. D. IX. 863. A. al. Gorg. 478. E: χρώμενος μεγίστη ἀδικία. Pol. I. 352. C: ὥρμησαν ... ἐπὶ τὰ ἄδικα ἀδικία. Tim. 42. B. Legg. XI. 928. D. al. Gorg. 477. B: ταύτην ... οὐκ ἀδικίαν καλεῖς καὶ ἀμαθίαν cet. C: τριττὰς εἰρηκας πονηρίας, πενίαν, νόσον, ἀδικίαν. 478. E. Soph. 228. E: δελίαν ... καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ... ἡγήτεον νόσον ἐν ἡμῖν. Pol. I. 348. D: τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; IV. 434. C: κα-
πουργίαν ... τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; 444. B: τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τὴν τε ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν cet. Legg. III. 691. C: εἰς ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδικίαν ἀκούσιον τιθεμένῳ. 863. E: τὴν ... τοῦ θυμοῦ καὶ φόβου καὶ ἡδονῆς ... καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα ... πάν-
τως ἀδικίαν προσαγορεύω. X. 906. C: τὴν πλεονεξίαν ... ἐν ... πόλεσι καὶ πολιτείαις ... ἀδικίαν. Soph. 229. A. Polit. 309. A. Conv. 182. A. 193. A. Pol. IV. 444. A. B. sq. X. 610. C. Legg. IX. 862. A. B. 869. E. al. Legg. I. 649. E: ἐξ ἧς ... ἀδικίαι μυρίαί γίγνονται. IX. 854. E: ἡδονηκῶς τῶν μεγάλων τινὰ καὶ ἀπορόρητων ἀδικιῶν. Phaed. 82. A: τοὺς ... ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας ... προτετιμη-
νότας. Legg. IX. 861. E: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς.

ἄδικος, ὁ ἡ, iniustus, improbus, iniquus. Pol. I. 352. B: καὶ θεοὺς ἄρα ἐχθρὸς ἐστὶ ὁ ἄδικος. Legg. V. 731. C: ὅτι πᾶς ὁ ἄδικος οὐχ ἐκὼν ἄδικος. D. IX. 860. D: ὡς ὁ μὲν ἄδικός πον κακός, ὁ δὲ κακὸς ἄκων τοιοῦτος. De iusto 375. A. C. Ion. 542. A. Gorg. 505. B: ἀνόχτος τε οὖσα ... καὶ ἄδικος (ἡ ψυχὴ). Pol. I. 344. C: τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῷ λυσι-
τελοῦν τε καὶ ξυμφέρων. Prot. 323. B. Gorg. 471. A. al. Gorg. 460. E: τοὺς τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου (λόγους). Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκου ... ἐμπιπλάμενοι. Legg. VIII. 846. B: μετ' ἀδίκου γνώμης κρίνειν. Ep. VII. 350. C: ἐμβο-
λῆς ἀδίκου καὶ γυγῆς (χάριν). Pol. I. 343. C: (περὶ τοῦ) ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας. 335. D. X. 613. B. al. Pol. IV.

445. A: ἄδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Pol. I. 351. A: πόλιν ... ἄδικον. IV. 443. E: (ὀνομάζονται) ἄδικον πράξιν, ἣ ἂν αἰεὶ ταύτην (τὴν ἔξιν) λήῃ. Apol. 41. B: εἴ τις ἄλλος ... διὰ τοῖσιν ἄδικον τέθνηκεν. Pol. I. 331. A: τῷ ... μὴδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυριεῖδόντι. Legg. VI. 777. D. De iusto 374. A. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν, ἄδικοι δέ. Pol. I. 352. C: οἳ γε παμπόνηροι καὶ τελείως ἄδικοι. Euthyd. 296. E. 297. A. B. al. Polit. 273. C: ὅσα χαλεπὰ καὶ ἄδικα ἐν οὐρανῷ γίγνεται. Euth. 9. B. De iusto 374. E. 375. A. al. Pol. I. 352. B: εἰ ... ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἄδικων. Phaed. 108. B: φόνον ἀδίκων ἡμμένην. Legg. XI. 919. A. Pol. X. 613. C. I. 334. D: τοὺς ἄδικους ... δίκαιον βλάπτειν. 352. C. De iusto 374. A. al. Gorg. 460. A: εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. Polit. 295. E: τῷ ... τὰ δίκαια καὶ ἄδικα ... γράφαντι. 296. D. Pol. I. 352. C. IV. 444. C: τὸ ἄδικα πράττειν καὶ τὸ ἄδικεῖν. X. 610. C: ὡς πονηρότερος καὶ ἀδικώτερος γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων. Ib. B: ὡς ... αὐτῇ ἐκείνῃ (ἡ ψυχῇ) ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται. C: ὡς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικωτέραι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίνονται. Alc. I. 113. D: πότετρα δίκαιότερα ἢ ἀδικώτερα. Pol. I. 335. C: τοὺς βλαπτομένους ... τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίνεσθαι. Prot. 327. C: ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἀνθρώπος τῶν ἐν νόμοις ... τεθραμμένων. Pol. II. 360. E: ἐὰν διαστησόμεθα τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. Prot. 349. D: εὐρήσεις ... πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας ... ἀνδρεῖοτάτους δὲ διαφερόντως. Id. 359. B.

ἀδικῶ, iniuste facio vel ago, iniuria afficio. Theaet. 175. C: τί ἐγὼ σε ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ; Apol. 26. C: οὐδὲ ταύτῃ ἀδικῶ. Ion. 541. E: ἀδικεῖς. 542. A: οὐδὲν ἀδικεῖς. Ep. III. 315. E: ἀδικεῖς ... ἐμὲ τάναντία τῶν γενομένων λόγων. Prot. 310. D: μὴν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας; 333. C. Goun. 196. B: οὐτ' ἀδικεῖ cet. Legg. XII. 941. D. Apol. 19. E. 27. A: ἀδικεῖ Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζων. Lys. 214. C. Prot. 333. D: ὅτι ἀδικοῦσιν; Gorg. 519. C: ὅτι ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς. Legg. V. 731. C. Euth. 8. C. Theaet. 167. D: μὴ ἀδικεῖ ἐν τῷ ἔρωτῃ. Legg. III. 865. C: εἴ τις τῶν βαρβάρων αὐτοὺς ἀδικοῖ. Pol. I. 351. C: εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; D: τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; Gorg. 457. B: ἐὰν ... ταύτῃ τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ. 480. E: ἐὰν ... ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρὸς. Legg. VI. 768. A: ὁπόταν τις τὴν πόλιν ἀδικῇ. 762. A: τῶν ... ἄλλων ἀδικημάτων ὃ τι ἂν ἀδικῶσι τοὺς ἐν τῷ τόπῳ. Gorg. 483. C: τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν ἔχειν. 469. B: ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὃν τὸ ἀδικεῖν. Cf. 479. C. D. 473. A: τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιστον εἶναι. 474. B: τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιστον ἡρεῖσθαι. Pol. I. 334. D. 352. C. III. 405. B. IV.

444. C. Euth. 12. E. Apol. 24. B. al. Prot. 333. B: ἀδικῶν ἄνθρωπος. Gorg. 480. C: ὃς ἂν αἰεὶ τῶν φίλων τυγχάνῃ ἀδικῶν. Pol. X. 609. C: ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν. Legg. V. 730. D. IX. 862. C. al. Ion. 535. D: μηδενὸς ... ἀδικούντος. Gorg. 480. B: πατρίδος ἀδικούσης. Crit. 49. B: τῷ ἀδικούντι. Euth. 6. A. 8. E. al. Pol. I. 338. E: ὡς παρὰ νομούντα τε καὶ ἀδικούντα. Gorg. 479. D: τὸν τὰ μέγιστα ἀδικούντα. E: αἰεὶ τὸν ἀδικούντα τοῦ ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι. Legg. IV. 714. D. VII. 794. B. VIII. 846. B. Euth. 8. D. al. Prot. 333. D: ἀδικούντες. Euth. 8. C: ἀδικούντες ... πάμπολλα. Pol. I. 344. B: οἱ κατὰ μέρος ἀδικούντες. Hipp. min. 371. E. 372. D. 375. D. al. Legg. V. 730. D: τοῖς ἀδικούσιν. X. 906. D. Prot. 324. A: τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικούντας. Gorg. 478. A: τοὺς ἀδικούντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας. Pol. I. 334. D. Gorg. 456. E. Lys. 214. C. al. Pol. VI. 500. C: οὐτ' ἀδικούντα οὐτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ περιφανῶς ἡδίκουν ... οὐδέν. Crit. 50. B: ἡδίκηι ... ἡμᾶς ἢ πόλιν. Prot. 322. B: ἡδίκουν ἀλλήλους. Lys. 208. E: μὴν μὴ τι ἡδίκησας τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα; Phaed. 113. D: εἰ τίς τι ἡδίκηκε. Gorg. 471. A: ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἡδίκηκεν. Pol. I. 330. E. Men. 92. B. Phaed. 114. B: οὓς ἡδίκημασιν. Legg. XII. 958. C: εἰ τινα ἡδίκηκε. Gorg. 471. C: ἅτε μέγιστα ἡδίκηκώς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ. 480. D: ἐὰν ... πληγῶν ἄξια ἡδίκηκώς ᾗ. 481. A. Pol. III. 409. C. Legg. IX. 854. E. Pol. I. 344. C: τὴν ὅλην ἀδικίαν ἡδίκηκότα. III. 409. A: πάντα ἀδικήματα ... ἡδίκηκνίαν. Prot. 324. B: ὅτι ἡδίκησεν. Pol. X. 615. A: ὅσα πώποτε τινα ἡδίκησαν. Prot. 324. B: ἵνα μὴ αὐτοῖς ἀδικήσῃ. Gorg. 480. A: ὅπως μὴ ἀδικήσῃ (unus Vind. 6. ἀδικήσῃ). Legg. IX. 862. D. Hipp. min. 372. A. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας. B: ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ. 330. D: ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην. 344. A. Legg. IX. 876. A. al. Menex. 244. E: μηδενὶ ... τῶν σφᾶς ἀδικησάντων. Alc. I. 113. D: πολλοῖς ... ἀδικήσασιν μεγάλα ἀδικήματα. Pol. VII. 519. D: ἐπειτ' ... ἀδικήσομεν αὐτούς...; 520. A. Crit. 48. D. Apol. 37. B: πολλοῦ δέω ξιμαντὸν γε ἀδικήσῃν. Pass. iniuriam patior vel accipio, damnum facio al. Cony. 196. B: οὐτ' ἀδικεῖ οὐτ' ἀδικεῖται. Gorg. 480. E: ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῇται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Menex. 249. A: ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε καὶ μητέρες. Phaedr. 252. C: ὅταν ... τι οἰηθῶσιν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου. Gorg. 469. B: οὐ τὸ ἀδικεῖσθαι μείζον (κακόν); 483. A. Pol. II. 359. A. 358. E: τὸ ἀδικεῖσθαι κακόν. IV. 440. C. Legg. IV. 717. D. VI. 761. E. 767. B. al. Pol. II. 359. A: ἐὰν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾗ. Gorg. 479. E: τὸν ἀδικούντα τοῦ ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι. Legg. VI. 774. B: πᾶς τῷ ἀδικουμένῳ βοηθεῖτω. 762. B: τὸν ἀδικούμενον. 768. A: οἱ ... ἀδι-

κούμενοι πάντες εἰσὶν, ὁπόταν τις τὴν πόλιν ἀδικῇ. III. 684. B: βασιλεύειν ἀδικουμένοις. bis. V. 737. D. Lys. 214. C: ἀδικοῦντας δὲ καὶ ἀδικουμένους ἀδύνατον πον φίλους εἶναι. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ ... ἡδικοῦμην. Crit. 55. B: νῦν μὲν ἡδικοῦμένος ἄπει ... ὑπ' ἀνθρώπων. De lucri cup. 225. B. Prot. 346. B: ἐάν τι ὀργισθῶσι τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικηθέντας ... ἀθλιωτάτους (ποiei). Gorg. 509. D: ἀδικησεται (vi pass.). bis. *laedo, violo, corrumpo vel noceo. Legg. IV. 764. B: ὅπως μὴδὲν ἀδικῇ μὴδεῖς. VIII. 849. A: μὴ τις ἀδικῇ τι τῆς τῶν ἀνθρώπων χρείας. XII. 953. B. VI. 759. A: ἵνα μὴ ἀδικῶσι. 764. B: δικάζοντας τῷ ἀδικοῦντι. Ib. τὸν ἀδικοῦντα ... κολάζειν. Conn. 188. A: οὐδὲν ἡδίκησεν. B: διέφθειρέ τε πολλὰ καὶ ἡδίκησεν. *inique facio, h. e. fraudo, circumvenio (ut in lusu, certatione al.) Alc. I. 110. B: ὡς ἀδικοῖ. Ib. ὁπότε τίς με ἀδικοῖ (Procl. utroque loco ἀδικοῖη). Legg. VIII. 847. B: ἐάν τις αὐτοὺς ἑτέρους ἢ κείνοι τινα ἄλλον ἀδικῶσι. Alc. I. 110. B: ἀγνοῶν εἴτε ἀδικοῖο εἴτε μὴ. *perperam facio. Pol. X. 612. D: ἀδικοῖην μὲντ' ἂν ... εἰ μὴ (int. μνημονευοίμι). Phaed. 63. B: ἡδίκουν ἂν οὐκ ἀναγκαζῶν τῷ θανάτῳ. Unde εἰ μὴ ἀδικῶ, urbana loquutio, quae pro fortiore ponitur affirmatione: *idque merito et iure* (germ. und das mit Recht, nicht mehr als billig). Pol. IV. 430. E: βούλομαί γε, εἰ μὴ ἀδικῶ. X. 608. D: σὺ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην. Id. Charm. 156. A. Menex. 236. B. — Verbal. Pol. II. 365. E: ἀδικητέον καὶ θυτίον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων. Crit. 49. A: οὐδενὶ τρόπῳ φαιμέν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι, ἢ τιμὴ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τιμὴ δὲ οὐ;

ἀδίκως, iniuste. Phaedr. 248. E: ὅς δ' ἂν ἀδίκως (int. διαγάγῃ). Gorg. 468. E: δικαίως λέγεις ἢ ἀδίκως; 469. A: τὸν ἀδίκως γε ... αποκτείναντα. B: ὁ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως. 470. C. 473. D. al. Pol. I. 331. C: αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ... ἀδίκως ποιεῖν. 351. B: ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως. C: ὅσα καινῇ ἐπὶ τι ἐργεταὶ ἀδίκως. VIII. 565. E: ἀδίκως ἐπαιτιώμενος. IX. 589. D. Legg. V. 743. B: δικαίως καὶ ἀδίκως λαμβάνων καὶ μήτε δικαίως μήτε ἀδίκως ἀναλίσκων. VI. 762. A. 767. E. IX. 871. A: ἐκ προνοίας τε καὶ ἀδίκως. 879. E. XII. 958. C. Euth. 8. B. E. 9. A. Men. 73. D. Menex. 242. B. Alc. I. 109. B. 134. E. Hipp. mai. 292. A. B. C. al. *iniuria, sine causa; unde οὐκ ἀδίκως, iure, recte. Phaed. 72. A: ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὠμολογήκαμεν. De lucri cup. 231. C: οὐκ ἀδίκως γε σὺ ἀπορῶν.

ἀδόκιμος, ὁ ἢ ignobilis. Pol. X. 618. B: δοκίμων ἀνδρῶν βίους ... καὶ ἀδοκίμων (v. εὐδοκίμων) κατὰ ταῦτά. * non probatus s. valens. Legg. V. 742. A: τὸ νόμισμα ... αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον. VIII. 829. D: μὴδὲ τινα πολμῶν ἄδειν ἀδόκιμον Μοῦσαν.

ἀδολέσχης, ὁ, garrulus, nugatorius; etiam qui altius vel

subtilius res perscrutatur. Theaet. 195. B: δεινὸν . . . κινδυνεύει καὶ ἀήδης εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Polit. 199. B: μετεωρολόγον ἀδολέσχην (τε?) τινα σοφιστήν. Pol. VI. 488. E: μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστον. Crat. 401. B: μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχει τινές.

ἀδολεσχία, ἡ, *garrulitas, nugatoria alisque molesta.* Theaet. 195. C: τὴν ἐμᾶντοῦ δυσμαθίαν . . . καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. * *disputatio et indagatio rerum abstrusior vel altior (quam multitudo indocta nugatoriam existimat).* Phaedr. 269. E: πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν προσδεύονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας. ἀδολεσχικός, ἡ, ὄν, *nugatorius*; unde τὸ ἀδολεσχικόν *garrulitas.* Soph. 225. D: οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.

ἀδολεσχῶ, *nugor, de rebus disputo pro nihilo putandis vel nihil ad me pertinentibus.* Phaed. 70. C: ὡς ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιούμεαι. Riv. 132. B: ἀδολεσχοῦσι . . . περὶ τῶν μετεώρων καὶ φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. Eryx. 392. D: ἀδολεσχήσοντα περὶ τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ἄδολος, ὁ ἡ, *dolo carens, sincerus, candidus.* Ep. VIII. 355. E: ἄδόλῳ γνώμῃ καὶ ὕγιει.

ἄδόλως, *non dolose, sine fraude.* Gorg. 451. E: τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. * *sincere, vere.* Phaedr. 249. A: ἡ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλως (ψυχῇ).

ἄδόξαστος, ὁ ἡ, *supra opinionem positus.* Phaed. 84. A. τὸ ἀληθές καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη (ψυχῇ ἀνδρὸς φιλοσόφου).

ἄδοξία, ἡ, *mala existimatio, ignominia, infamia.* Def. 416: ἐπὶ προσδοκία ἀδοξίας. Ib. ἕξις ψυχῆς ὑπομενητικῇ ἀδοξίας. Pol. V. 473. C: εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε . . . καὶ ἀδοξία καταλύσειν. Phaed. 82. C: ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες. Ep. I. 309. C: ἀδοξίαν . . . πλείστην τῷ διδόντι σοὶ παρασκευάζον.

ἄδρός, ὁ, ὄν, *adultus, validus.* Pol. V. 466. E: τῶν παίδων . . . ὅσοι ἄδροί.

ἄδρoῦμαι, *ad maturitatem pervenio, adolesco.* Pol. VI. 498. B: ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἄδρoῦνται (τὰ σώματα).

ἀδυναμία, ἡ, *facultatis defectus, imbecillitas.* Hipp. mai. 295. E: δύναμις . . . καλόν, ἀδυναμία . . . αἰσχρόν. Theaet. 192. C: ἀδυναμία τοῦ . . . ψευδῇ τινὶ δοξάσαι. Pol. II. 359. B: ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν. VII. 532. B. Hipp. mai. 296. C. Gorg. 492. A: ἀποκομπτόμενοι τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν. 522. D. Legg. I. 646. B: σώματος . . . εἰς πονηρίαν, λεπτότητά τε καὶ αἰσχος καὶ ἀδυναμίαν.

ἀδύνατος, ὁ ἡ, *qui non potest; etiam qui non valet (dicendo, ad aliquid faciendum al.; cum accus. vel infinit.); qui (quod) fieri non potest (germ. unmöglich).* Prot. 335. C: ἐγὼ . . .

τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Phaedr. 239. A: ἀδύνατος εἶ-
 πειν. Theaet. 148. A: πᾶς (ἀριθμὸς) ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσά-
 κης γενέσθαι. Pol. II. 359. A. 368. A. III. 395. B. V. 476.
 B: αὐτοῦ . . . τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν γύ-
 σιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπᾶσθαι. VI. 499. D: οὐ γὰρ ἀδύνα-
 τος γενέσθαι (ἡ πολιτεία). VII. 537. B. Legg. VII. 795.
 B. Hipp. min. 367. B. E. 368. A. al. Legg. V. 731. C:
 τοῦτο δὲ ἄνευ θυμοῦ γενναίου ψυχὴ πᾶσα ἀδύνατος δοᾶν.
 Prot. 338. C: ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε . . . σοφώτερόν τινα ἐλέ-
 σθαι. Phaedr. 272. B: ἀδύνατόν που . . . ἄλλως. Phaed. 85.
 C: εἰ ταῦτα ἀδύνατον. Theaet. 155. B. Polit. 292. C. Parm.
 127. E. Conv. 187. B: ὁμολογίαν . . . ἐν διαφερομένων . . .
 ἀδύνατον εἶναι. Ib. διαφερόμενον . . . ἀδύνατον ἀρμόσαι.
 223. A. Pol. I. 353. E. II. 370. E. 374. A. 381. C: ἀδύ-
 νατον . . . θεῶ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν. Tim. 28. A: παντὶ
 . . . ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν. C: εἰς πάντας
 ἀδύνατον λέγειν. al. Hipp. mai. 296. A: τὸ μὲν δυνατὸν
 εἶναι πάντων κάλλιστον, τὸ δὲ ἀδύνατον πάντων αἰσχιστον.
 Pol. V. 467. B: ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀνα-
 λαβεῖν. Legg. XI. 924. E: διὰ τὴν ἀδύνατον σκέψιν. Phil. 23. B:
 ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονήν. Pol. I. 351. E: οἶαν
 . . . ἀδύνατον αὐτὸ ποιεῖν πράττειν μεθ' αὐτοῦ. Hipp. mai.
 300. C. Phaedr. 269. B: εἴ τινες . . . ἀδύνατοι ἐγένοντο ὀρί-
 σασθαι τί cet. Phil. 49. B. Conv. 176. C: ἡμεῖς . . . αἰεὶ
 ἀδύνατοι (πίνειν). 182. B. Pol. I. 352. D. III. 392. D. al. Theaet.
 149. B: αἱ ἤδη ἀδύνατοι τίπειν. Parm. 160. A: ταῦτα . . .
 ἀδύνατα (v. ἀδύνατον) ἐφάνη. Charm. 168. E. Ep. VIII.
 357. B: ἔστι δὲ ταῦτα οὐκ ἀδύνατα. Phaedr. 276. C: μετὰ
 λόγων ἀδυνάτων μὲν αὐτοῖς λόγῳ βοηθεῖν, ἀδυνάτων δὲ
 ἱκανῶς τᾷληθῇ διδάξαι. Theaet. 164. B. Soph. 263. C: ὅτι
 τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδεὶς εἶναι λόγον. Pol. II.
 375. C: ταῦτα . . . ἀδυνάτοις ἔοικε. I. 351. D: ἀδυνάτους
 εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν. VII. 514. B. VIII. 551.
 D: τὸ ἀδυνάτους εἶναι πολεμὸν τινα πολεμεῖν. Hipp. min.
 365. D. 366. B: ἀδυνάτους εἰς ταῦτα ἅπερ ψεύδονται. Men.
 94. B: ἀδυνάτους γεγενῆσθαι τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ep. VII. 341.
 A. Pol. V. 451. D: τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἐνδον ὥς ἀδυνάτους
 διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόπον τε καὶ τροφὴν. Theaet. 191. E:
 ὁμολογοῦντες ἀδύνατα (*feri non posse*). Pol. II. 360. E. V.
 456. C: οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὁμοία ἐνομοθετοῦ-
 μεν. VI. 499. D. Legg. VIII. 839. B. Theaet. 192. B:
 ἀδυνατώτερον ἐτι ἐκείνων, εἰ οἶόν τε. Parm. 138. D: γίγνε-
 σθαι ἐτι ἀδυνατώτερον. E. Gorg. 483. D: τὸν δυνατώτε-
 ρον τοῦ ἀδυνατώτερου (πλέον ἔχειν). Phil. 15. B: ὃ δὴ
 πάντων ἀδυνατώτατον φαίνοιτ' ἄν. Soph. 241. B.
 ἀδυνατῶ, non possum. Lach. 186. C: αὐτὸς . . . εὐρεῖν
 τὴν τέχνην ἀδυνατῶ ἐτι νυνί. Ion. 532. C. Legg. IX. 875.
 D: τὸ δ' ἐπὶ πᾶν ἀδυνατεῖ. Polit. 287. C: ἐπειδὴ δίχα

(διαίρεισθαι) ἀδυνατοῦμεν. Phil. 20. A. Prot. 347. E: οὐ (al. ὅ) ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. Pol. VII. 515. C: ὁπότε τις . . . ἀδυνατοὶ καθορᾶν ἐκείνα. Soph. 259. A: μέχριτερ ἂν ἀδυνατῇ. Polit. 309. D: ὅς δ' ἂν ὁρᾶν γε . . . ἀδυνατῇ τὸ τοιοῦτον. Legg. IX. 871. E. 932. C. VI. 784. C: ἐάν δ' ἀδυνατώσι. Id. IX. 878. E. Ib. ἢ μὴν ἀδυνατεῖν. XII. 966. B. Phaedr. 249. D: ἀδυνατῶν. Pol. II. 366. D: ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. Polit. VIII. 568. D: ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Legg. X. 894. B. Tim. 84. E: ἀδυνατοῦν ἔξω πορευθῆναι. Legg. IX. 878. D: ὑπὲρ τοῦ ἀδυνατοῦντος. Pol. VI. 503. A: τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον. Alc. I. 118. C: ὁτιοῦν ἀδυνατοῦντα ποιῆσαι ἄλλον σοφόν. Pol. VII. 518. A: ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν. Legg. I. 634. A. Critia 121. B: τὰ παρόντα φέρειν ἀδυνατοῦντες (v. ἀδυναμοῦντες). Phaedr. 248. A: ἀδυνατοῦσαι . . . ξυμπεριφέρονται. Crit. 121. B: τοῖς . . . ἀδυνατοῦσιν ἀληθινόν . . . βίον ὁρᾶν. Hipp. mai. 283. C: ἡδυνάτεες (ἀμείνους ποιῆσαι). E. Legg. IX. 876. E: ἐάν τις . . . ἀποκτεῖναι . . . ἀδυνατῇσθ. VI. 784. C: ἂν . . . καὶ ἐκείνοί πως ἀδυνατήσωσι. XII. 955. A. Phaedr. 248. C: ἀδυνατήσασα ἐπισπένσθαι. Legg. VIII. 840. B: οἱ . . . ἡμέτεροι παῖδες ἀδυνατήσουσι καρτερεῖν.

ἀδυνάτως, imbecilliter. Ax. 304. B: ἀδυνάτως ἔχει (oiribus defectus est).

ἄδυτον, τό, locus (proprie templi) secretior. Theaet. 162. A: ἐκ τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου ἐφθέγγατο.

ᾄδω, cano, sono, recito. Lys. 205. D: οὔτε ποιῶ οὔτε ᾄδω. Ib. ᾄδεις εἰς παντὸν ἐγκώμιον. Phaed. 85. A: ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει. Conv. 197. E: ἦν (ᾠδὴν) ᾄδει. Lys. 204. D. Conv. 214. B: οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὔτε τι ᾄδομεν (Clark. οὐτ' ἐπᾴδομεν). Ion. 532. D: ὡν ὑμεῖς ᾄδετε τὰ ποιήματα. Phaed. 84. E: τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ᾄδουσι. Id. 85. B. Ion. 534. D: ὃν (παῖων) πάντες ᾄδουσι. Ep. II. 311. B. Pol. III. 388. D: θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρόμους. Ion. 535. B: τὸν Ὀδυσσεά ὅταν . . . ᾄδῃς. 536. B: ἐπειδὴν . . . τις ἄλλου του ποιητοῦ ᾄδῃ. Phaedr. 259. C: ᾄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἐνθὺς ᾄδειν. Phaed. 85. A: ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν. B. 94. C: μήποτ' ἂν αὐτὴν, ἁρμονίαν γε οὔσαν, ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοντο cet. Theaet. 164. C: φαινόμεθά μοι ἀλεκτρούνης ἀγενροῦς δίκην . . . ᾄδειν. Conv. 181. A. Pol. III. 392. B: ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. Lys. 206. C: λέγειν τε καὶ ᾄδειν. Legg. II. 654. B: ᾄδειν τε καὶ ἀρχεῖσθαι . . . καλῶς. 656. A. 664. D. 666. C. 670. D. XII. 947. B. Alc. I. 106. C. Lys. 205. D: λέγων τε καὶ ᾄδων. Legg. VII. 803. E: ᾄδων . . . καὶ ὀρχοῦμενος. II. 665. D: ᾄδων τὰ κάλλιστα. Pol. II. 383. B: τὸν Απόλλω . . . ᾄδοντα. Legg. VII. 803. E: ᾄδοντα καὶ ὀρχοῦμενον. Alc. I. 103. E. Phaed. 84. E: ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Gorg. 451. E: ᾄδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκόλιον. Conv. 223. C: ἡδὴ ἀλεκτρούωνων

ἄδόντων. Theag. 123. E: τῶν ἄδόντων . . . ἐν τοῖς χοροῖς. Pol. X. 605. D: ἄδοντάς τε καὶ κομπομένους. Ion. 535. A: ὁ θεὸς . . . διὰ τοῦ φανλοτάτου παιητοῦ τὸ κάλλιστον μέλος ἦσεν. Tim. 21. B: τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παιδῶν ἦσαν. Hipp. mai. 292. C: διθύραμβον τοσούτον ἄσας. Conv. 176. A: ἄσαντας τὸν θεόν . . . τὰ νομιζόμενα. Legg. II. 666. D: ποίαν . . . ἄσουσιν (fort. ἡσουσιν) οἱ ἄνδρες φωνήν ἢ Μοῦσαν; Gorg. 502. B: τοῦτο . . . καὶ λέξει καὶ ἄσεται. Legg. II. 664. C: χορὸς ὁ παιδικὸς . . . τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέσον ἄσόμενος. Pass. Legg. VIII. 829. D: τὰ τῶν τοιούτων ἄδεδῶ ποιήματα. Pol. III. 398. D: τοῦ μὴ ἄδομένου λόγου. Lys. 205. E: τὰ λεχθέντα καὶ ἄσθέντα. *canto, h. e. celebrato, in ore habeo. Lys. 205. C: ἄ . . . ἡ πόλις ὅλη ἄδει. D: ἄπερ αἱ γραῖαι ἄδουσι. *pronuntio. Legg. IX. 854. D: ἄδειν μέγα. C: ταῦτα ἡμῶν ἄδόντων προοίμια cet. — Verbal. Pol. III. 390. E: οὐδ' ἄστέον αὐτοῖς ὅτι cet.

ἄδωρος, ὁ ἧ, qui non dat. Conv. 197. D: ἄδωρος δυσμενείας.

αἰεὶ et αἰεὶ, semper, perpetuo. Phaed. 59. C: αἰεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας cet. 75. D: εἰδότες αἰεὶ γίνεσθαι. 79. A: αἰεὶ κατὰ τὰντὰ ἔχον. D. al. Phaedr. 229. A: σὺ μὲν γὰρ δὴ αἰεὶ. 248. C: καὶ αἰεὶ τοῦτο δύνηται ποιεῖν, αἰεὶ ἀβλαβῆ εἶναι. 249. C: πρὸς . . . ἐκείνοις αἰεὶ ἐστὶ μνήμη cet. 277. A: τοῦτ' αἰεὶ ἀθάνατον παρέχειν ἱκανοί. Parm. 142. E: τούτω τῷ μορίῳ αἰεὶ ἴσχει. Ib. τὸ . . . ἐν τῷ ὄν αἰεὶ ἴσχει. Conv. 173. B: ἀντιπρόδικτος αἰεὶ (al. αἰέ). D: αἰεὶ ὁμοῖος εἶ . . . αἰεὶ γὰρ σαντὸν τε κατηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Ib. αἰεὶ τοιοῦτος εἶ. 196. A: ἀσχημοσύνη . . . καὶ ἔρασι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Pol. I. 331. A: ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρεστι cet. III. 396. C. 407. C. VI. 484. B. al. Bis ponitur: Parm. 142. E: κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως αἰεὶ, ὃ τιπερ ἂν μόριον, τούτω τῷ μορίῳ αἰεὶ ἴσχει. 165. A: ὅτι αἰεὶ αὐτῶν ὅταν τίς τι λάβῃ . . . ἄλλη αἰεὶ φαίνεται ἀρχή. al. Cum vv. διὰ βίου: Phaed. 75. D: αἰεὶ διὰ βίου εἰδέναι. Polit. 295. A: αἰεὶ διὰ βίου παρακατῆμενος. Phil. 21. B. 22. B. Legg. II. 664. A: αἰεὶ διὰ βίου παντός. Cum v. χρόνον (in perpetuum, perpetuo): Phaed. 103. E: ἐξιούσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον. Phaedr. 246. D: τὸν αἰεὶ . . . χρόνον ταῦτα θυμπεφυκότα. Gorg. 525. C: φοβερῶτατα πᾶσι πάσχοντας τὸν αἰεὶ χρόνον. E. Conv. 208. C: κλίσις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι. Pol. VIII. 548. A. Critia. 112. D: πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον. Menex. 238. C: ἐν ᾗ νῦν τε πολιτευόμεθα καὶ τὸν αἰεὶ χρόνον ἐξ ἐκείνου ὡς τὰ πολλά. Ep. VII. 331. A: εἰς τὸν αἰεὶ (al. αἰέ) χρόνον. Cum art. τό: Alc. I. 121. A: οἱ . . . τῆς Πελοπίδος τὸ αἰεὶ. Est i. q. éternité (vern. allemal s. jedesmal). Gorg. 511. B: αἰ ἡμᾶς αἰεὶ (al. αἰέ) ἐκ τῶν κινδύνων σώζουσιν. Polit. 261. D: περὶ αὐτὰ ταῦτα τὴν δύναμιν αἰεὶ κεκτημένον. Phil. 12. C: τὸ δ' ἐμὸν δέος

... αἰεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα cet. Parm. 154. D: αἰεὶ (al. αἰεῖ) τῇ ἡλικίᾳ διοίσει αὐτῶν ἢ πρότερον. 158. C: οὕτως αἰεὶ σκοποῦντι cet. Pol. II. 360. A: αὐτῷ αἰεὶ οὕτω συμβαίνειν cet. V. 471. A. Legg. VIII. 832. C: ἄρχει σὺν αἰεὶ τινι βίᾳ. Hipp. min. 363. C: αἰεὶ ἐπανιὼν οἰκοθεν ἐξ Ἥλιδος εἰς τὸ ἱερόν. Legg. III. 684. B: τὸ βοηθοῦς γε εἶναι τὰς δύο ἐπὶ τὴν μίαν αἰεὶ πόλιν. Cum adiectivo, praecipue superlativo, et cum substantivo iunctum est Latin. *quisque* (jedesmal der — et der jedesmalige). Gorg. 464. D: τῷ... αἰεὶ (Clark. al. αἰεῖ) ἡδίστω θηρεύεται τὴν ἀνοίαν. Polit. 273. C: τὸν ἐγγύτατα χρόνον αἰεὶ τῆς ἀφάσεως. 297. B: τὸ μετὰ νοῦ καὶ τέχνης δικαιοτάτον αἰεὶ διανέμοντες. Theaet. 175. A: εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ (in totum quodque) βλέπειν. Pol. VII. 539. B: σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεὶ. X. 618. C: τὸν βελτίῳ ἐκ τῶν δυνατῶν αἰεὶ πανταχοῦ αἰρεῖσθαι. Tim. 19. A: σκοποῦντας αἰεὶ τοὺς ἀξίους. 79. B: ἐξελαύνει τὸ πλησίον αἰεὶ. Apol. 25. C: κακὸν τι ἐργάζονται τοὺς αἰεὶ ἐγγυτάτω ἐαυτῶν ὄντας. D. Pol. VI. 488. C. VII. 516. E: διαμιλλᾶσθαι τοῖς αἰεὶ δεσμιώταις ἐκείνοις. Tim. 52. A: τρίτον... γένος ὃν τὸ τῆς χώρας αἰεὶ. Legg. VI. 763. B: γνωρίσεως ἔνεκα πάντων αἰεὶ τῶν τόπων. Ep. VIII. 356. D. al. Cum participio est i. q. *quisque* vel *quisquis*, *quoties quis*, *si quis*, *omnes qui* (cum modo finito). Prot. 313. C: τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι ἐπαινοῦσι. Phaedr. 238. B: τῆς αἰεὶ δυνάστευούσης ὃ προσήκει καλεῖσθαι. 247. A: ἐπεται... ὃ αἰεὶ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος. Phaed. 88. B: αἰεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι. Gorg. 493. C: τοῖς αἰεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἐλέσθαι. 525. C. Theaet. 158. D: τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα... εἶναι ἀληθῆ. E. 171. E: τὰ δοκοῦντα αἰεὶ ταῦτα λέγειν. Soph. 235. C. 245. E. Phil. 15. D. E. 16. C. 40. B. Pol. I. 354. B: τοῦ αἰεὶ παραφερομένου ἀποχεύονται. IV. 422. B. V. 460. B. VIII. 551. A: τὸ αἰεὶ τιμώμενον. Tim. 61. E. Critia 109. D. al. *sexc*. Cum pron. relativo et part. ἂν est *quicumque*, *si* vel *quoties quis* (germ. *wer nur immer*). Phaedr. 265. D: περὶ οὗ ἂν αἰεὶ διδάσκειν ἐθέλῃ. Gorg. 480. C: τῶν ἄλλων ὃς ἂν αἰεὶ τῶν φίλων τυγχάνῃ ἀδικῶν. 492. A: ἀποπιμπλᾶναι ὧν ἂν αἰεὶ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. Theaet. 146. A: ὃς ἂν αἰεὶ ἀμαρτάνῃ. 197. D: ἣν ἂν αἰεὶ ἐθέλῃ. Parm. 136. B. C. 150. B. 158. C. Pol. VII. 537. A: ὃς ἂν ἐντροχέστατος αἰεὶ φαίνεται. Apol. 29. D: ὅτῳ ἂν αἰεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν. al. αἰεὶ γενῆς, ὃ ἡ, *sempiternus*. Polit. 309. C: τὸ αἰεὶ γενές ὃν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος. Conv. 206. E: ὅτι αἰεὶ γενές ἐστὶ καὶ ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἡ γέννησις. Legg. VI. 773. E: τῆς αἰεὶ γενούς φύσεως ἀντέχεσθαι.

αἰεὶ δῆς, ὃ ἡ, in *consectum non cadens*, *non adspectabilis*. Phaed. 79. B: ὁρατόν, ἡ αἰεὶ δῆς (ἡ ψυχὴ); Ib. αἰεὶ δῆς ἄρα (εἶναι); 80. D: ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ αἰεὶ δῆς cet. 81. C: γρόβῳ τοῦ αἰεδοῦς τε καὶ Ἀιδου. Crat. 404. B: καὶ τὸ γε ὄνομα

ὁ "Αιδῆς... πολλοῦ θεῖ ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς ἐπωνομάσθαι cet. Phaed. 79. B: ὁμοιότερον ἄρα ψυχὴ σώματος ἐστὶ τῷ αἰδεῖ. 80. D: τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ αἰδῆ, εἰς "Αιδον ὡς ἀληθῶς. 79. A: θῶμεν... δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν ὁρατόν, τὸ δὲ αἰδέε. Ib. τὸ μὲν αἰδέε ἀεὶ κατὰ ταῦτά ἔχον. 81. A. 83. B: νοητὸν τε καὶ αἰδέε. Gorg. 493. B. Crat. 403. A. Phaed. 79. A: ἀλλ' ἐστὶν αἰδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁράται. — *obscurus, ignotus. Ax. 365. C: αἰδέε δὲ καὶ ἄπυστος (al. ἄγνυστος)... κείσομαι.

αἰεῖδω (αἶδω). Pol. IV. 424. B: αἰεδόντεσσι (Hom.).

αἰεθεῖρ, *perpetuus circum aërem cursor*. Crat. 410. B: ὅτι αἰεθεῖ περὶ τὸν αἶρα ῥέων, αἰεθεῖρ δικαίως ἂν καλοῖτο (ὁ αἰθῆρ).

αἰεῖζωος, ὁ ἡ, *semper oïens, sempiternus*. Ep. VIII. 356.

A: τιμὴν-αἰεζωον ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέρον... κτώμενος.

αἰεκίνητος, ὁ ἡ, *qui semper movetur*. Phaedr. 245. C: τὸ γὰρ αἰεκίνητον ἀθάνατον.

αἰερείτος (i. q. αἰερόντος), *semper fluens*. Crat. 415. D: ὁρθῶς μὲν ἔχει αἰερείτην (v. αἰερόρείτην) καλεῖν (τὴν ἀρετήν).

αἰεσχόροϋς, *fluxum semper retinens*. Crat. 416. B: καὶ νῦν τῷ αἰεῖ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν τοῦτο τοῦνομα ἔθετο αἰεσχόροῦν (v. αἰεσχόροον).

αἰεφυγία, ἡ, *perpetuum exsilium*. Legg. IX. 877. E: (ὅταν) ἐν αἰεφυγία τις φεύγῃ. 871. D. et 877. C: φευγέτω αἰεφυγιαν. 881. B. D.

αἰεκητι. Legg. VII. 804. A: θεῶν αἰεκητι (Hom.).

αἰέναιος, ὁ ἡ, *semper fluens, perennis*. Phaed. 111. D: αἰεναὸν ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη. *perpetuus. Legg. XII. 966. E: ὡν κίνησις... αἰεναον οὐσίαν ἐπορίσεν.

αἰερίος, ὁ ἡ, *aërius*. Epin. 984. D: δαίμονας, αἰερίον δὲ (fort. αἰερίον τι) γένος.

αἰεροβατῶ, *per aërem gradior, res sublimes contemplor*, Apol. 19. C: φάσκοντά τε αἰεροβατεῖν cet.

αἰεροειδέης, ὁ ἡ, *aëris speciem s. formam habens*. Tim. 78. C: τὰ δ' ἐγκνῶτια καὶ τὸ κύτος αἰεροειδέη.

αἰεροπόρος, ὁ ἡ, *per aërem gradiens (volans), aërius*. Tim. 40. A: πτηνὸν καὶ αἰεροπόρον. Locr. 104. E: ἐς πτηνῶν αἰεροπόρων (μορφάς).

αἰετός, ὁ, *aquila*, Pol. X. 620. B: διὰ τὰ πάθη αἰετοῦ. Ion. 539. B: αἰετός ὑψηπέτης (Hom.).

αἰζήλωτος, ὁ ἡ, *haud dignus invidia, non felix iudicandus*. Gorg. 469. A: τὸν δὲ δικαίως (ἀποντείναντα) αἰζήλω τον (int. ἐφηγοθα εἶναι). Ib. ὅτι οὐ χρεὶ... τοὺς αἰζήλωτους ζηλοῦν.

αἰζήμιος, ὁ ἡ, *impunitus*. Legg. IV. 721. D: αἰζήμιος ἀπαλλάντοιο ἄν. V. 745. A. VI. 764. A. VII. 800. A. VI. 765. C: τὸ σμικρότατον... αἰζήμιον ἀφείσθω. I. 648. C: αἰζήμιον ἀπαλλάττοις ἄν. VI. 756. D. Pol. II. 366. A:

ἄζήμιοι... ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα. Ib. ἄζήμιοι ἀπαλλάξομεν.
* *indemnis*. Legg. IX. 865. C: ἀβλαβῇ παρεχέτω καὶ ἄζημιον.

ἄζυμος, ὁ ἢ, *non fermentatus*, h. e., *glutinosus, rigidus*.
Tim. 74. D: τὴν... τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὅσπου καὶ σαρκὸς
ἄζυμου κράσεως... ξυνκεράσατο.

ἄζωστος, ὁ ἢ, *discinctus, qui cinctum deposuit*. Legg.
XII. 954. A: γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος... φωρᾶν.

ἀηδής, ὁ ἢ, *insuavis, iniucundus, incommodus, molestus*.
Phaed. 91. B: ἦντον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς ἔσομαι ὀδυρόμε-

νος. Conv. 176. C. Phaedr. 240. E: ἐρώων... βλαβερός τε
καὶ ἀηδής. Phaedr. 84. D: μὴ σοι ἀηδὴς ἢ. Phaedr. 229.

A. Gorg. 502. B. Theaet. 195. B. Legg. II. 663. A. VI. 779.
B. Euth. 3. E. Apol. 33. C. 41. B. al. Phaedr. 241. C:

ἐνδοῦναι ἐαυτὸν ἀπίστω... ἀηδεῖ. Legg. VII. 802. D: ψυ-
χρᾶν καὶ ἀηδῇ τὴν ταύτη ἐναντίαν (Μοῦσαν) εἶναι φησιν.

X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρεπείαν τε ἐντέκη ἀηδῇ.
Pol. VIII. 563. B: ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ

δεσποτικοί. Legg. II. 660. A: ἐν ἀηδέσιν (οἰτίοις καὶ πώ-
μασι). Pol. III. 398. A: αὐτοὶ δ' ἂν τῷ... ἀηδεστέρω

ποιητῇ χρώμεθα. Legg. II. 663. D: τὸν ἄδικον βίον... ἀη-
δέστερον cet. Gorg. 503. A: εἴτε ἡδῶν εἴτε ἀηδέστερα ἔσται

τοῖς ἀκούουσιν. Theaet. 177. C. Phaedr. 240. B: παιδι-
κοῖς... ἐραστοῦς... εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον.

Legg. II. 663. C: τὰ δὲ δίκαια ἀηδέστατα.
ἀηδία, ἡ, *molestia, taedium*. Phaedr. 240. D: ἐπ' ἔσχα-

τον ἐλθεῖν ἀηδίας. Legg. VII. 802. D: τὸ... τῆς ἡδονῆς
ἢ ἀηδίας.

ἀηδών, ἡ, *luscinia*. Phaedr. 85. A: ἢ τε ἀηδών cet. Pol.
X. 620. A: ἀηδόνος (βίον) ἐλομένην.

ἀηδῶς, *iniucunde*. Prot. 351. B: τὸ δ' ἀηδῶς (ζῆν) κα-
κόν. Phaedr. 88. C: πάντες... ἀηδῶς διετέθημεν. Legg.

II. 665. E: ἀηδῶς... ἄδοντες. 662. A. Pol. IX. 587. B:
ὅσων ἀηδέστερον ζῇ τύραννος βασιλέως. Ib. ἀηδέστατα...

ὁ τύραννος βιώνεται. * *haud libenter, ingratum; unde οὐκ ἀηδῶς,*
grate, libenter. Lach. 189. A: ἀηδῶς μανθάνων. Prot. 335.

C: ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον. Phaedr.
265. C: καὶ μάλα ἔμοιγε οὐκ ἀηδῶς ἀκούσαι. Theaet. 143.

B: ὥστε οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπανοίμην. Legg. I. 625. A. Gorg.
458. A: οὐκ ἀηδέστερον μὲντ' ἂν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγχάντων.

ἀήθεια, ἡ, *insolentia, novitas*. Theaet. 175. D: ἰλιγγίων
... ὑπὸ ἀηθείας. Pol. VII. 518. A. Tim. 18. C: διὰ τὴν

ἀήθειαν τῶν λεχθέντων. Legg. I. 637. C.
ἀήθη, ὁ ἢ, *insolitus, insuetus*. Phaedr. 59. A: καὶ τις ἀήθης

κράσις. Phaedr. 251. B: ἰδρῶς καὶ θερμότης ἀήθης λαμβά-
νει. Legg. V. 739. A. VI. 774. E: τύχη τις ἀήθης. Soph.

218. B: οὐκ ἀήθης. Lach. 188. B. Tim. 48. D: ἐξ ἀτόπου
καὶ ἀήθους διηγήσεως. 53. C: τὴν... γένεσιν ἀήθει λόγῳ

... δηλοῦν. Legg. VII. 797. A: τό γε σφόδρα ἀτοπον καὶ

ἀληθες διευλαβεῖσθαι δεῖ. Euthyd. 277. D: εἴ σοι φαίνονται ἀληθεῖς οἱ λόγοι (sed Clark. al. dant ἀληθεῖς). Legg. X. 891. D: εἴοικε... ἀληθεσιτέρων ἀπτεόν εἶναι λόγον. *in homine ponitur cum genitivo rei, ut Latin. *insuetus*. Theaet. 146. B: ἐγὼ... ἀλήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου. Lacl. 194. A: καίτοι ἀλήθης γ' εἰμὶ τῶν τοιούτων λόγων. Legg. X. 893. A: ἀήθεις ὄντας ἀποκρίσεων.

ἄῤῥο, ὁ, *aër*. Crat. 410. B: ὁ... ἄῤῥο ἄρᾳ γε... ὅτι ἄῤῥοι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἄῤῥο κέκληται; ἢ ὅτι αἰεὶ ῥεῖ; cet. Def. 411. C: ἄῤῥο στοιχεῖον οὐ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσὶν. Phaed. 96. B: πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ὃ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἄῤῥο cet. 111. B: ὁ δὲ ἡμῖν ὁ ἄῤῥο. Crat. 410. B. Legg. X. 892. C. Ax. 371. D: εὐκρατος ἄῤῥο χεῖται cet. Crat. 408. D: (περὶ) αἰθέρος καὶ αἰέρος cet. Tim. 67. B. 92: ἀντὶ λεπτῆς καὶ καθαρᾶς ἀναπνοῆς αἰέρος. Sisyph. 389. A. Phaed. 111. A: τοὺς δὲ (οἰκούντας) περὶ τὸν αἶρα. Crat. 404. C: τὸν αἶρα Ἦραν ὠνόμασεν ἐπικριντόμενος. 410. B. Legg. X. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ αἶρα φύσει πάντα εἶναι. Id. 891. C. Phaed. 98. C: αἰέρας δὲ καὶ αἰθέρας... αἰτιώμενον. D: φωνάς τε καὶ αἰέρας... αἰτιώμενος.

ἀήτης, ὁ, *flatus, ventus*. Crat. 410. B: οἱ γὰρ ποιηταὶ πον τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσιν.

ἀήτ ὀρόρους, *flatibus fluens (vox ficta)*. Crat. 410. B: ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι πνευματόόρουσιν ἢ ἀήτ ὀρόρουσιν.

ἀήτητος, ὁ ἢ, *invictus, insuperabilis*. Pol. II. 375. B: ψυχὴ... ἀφοβός τε καὶ ἀήτητος. Menex. 243. D: ἀήτητοι γὰρ ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ γε ἐκείνων ἐσμέν.

ἀθάνασις, ἡ, *immortalitas*. Def. 415. A: ἀθανασία οὐσία ἐμψυχος καὶ αἰδιος μονή. Phaedr. 246. A: περὶ μὲν οὖν ἀθανασίας αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) ἱκανῶς. Conv. 206. E: ἀθανασίας... ἐπιθυμεῖν cet. 207. A: τῆς ἀθανασίας τὸν ἔρωτα εἶναι. 208. B: θνητὸν ἀθανασίας μετέχει. Tim. 90. C. Legg. II. 661. E. IV. 713. E. 721. B. C. V. 739. E. Ax. 370. B. Euthyd. 289. B: ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθανασίᾳ χοῦσθαι. Phaed. 95. C: μνησθῆναι ἀθανασίαν μὲν μὴ cet. Polit. 270. A: λαμβάνοντα ἀθανασίαν ἐπισκευαστήν παρὰ τοῦ δημοιογοῦ. Conv. 208. E. Ax. 370. C.

ἀθάνατος, ὁ ἢ, *immortalis, sempiternus*. Gorg. 481. A: ἀθάνατος ἔσται πονηρὸς ὢν. Phaedr. 258. C: ἀθάνατος γενέσθαι λογογράφος. Conv. 203. D: οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφικεν οὔτε ὡς θνητός. Phaedr. 245. C: ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Conv. 207. D: ἢ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰεὶ τε εἶναι καὶ ἀθάνατος. Pol. X. 608. D: ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἢ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται. Men. 81. C: ἄτε οὖν ἢ ψυχὴ ἀθάνατος τε οὐσα cet. Legg. X. 906. A: μάχη... ἀθάνατός ἐστιν ἢ τοιαύτη. Phaed. 73. A: ἀθάνατόν τι ἢ ψυχὴ. 95. D. 106. B: εἰ... τὸ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν. Phaedr. 245. C: τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον.

246. A: ἀγέννητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη. B: πῇ δὴ οὖν θνητόν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη cet. C. Phil. 15. D. Conv. 206. C: καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῳῳ ἀθάνατον ἔνεστιν, ἢ κῆσις καὶ ἡ γέννησις. Pol. X. 611. B. Legg. IV. 721. C. XII. 967. D. al. Conv. 208. D: ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθάνατον. Tim. 43. A: τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν. Phaedr. 245. E: ἀθανάτου... τοῦ ὕψ. ἐαυτοῦ κινουμένου. Phaed. 106. B. Conv. 202. D. 208. E. Pol. IX. 585. C. Conv. 212. A: ὑπάρχει θεοφιλεῖ γενέσθαι καὶ... ἀθανάτω. Phaed. 80. B: τῷ... θείῳ καὶ ἀθανάτῳ. Pol. X. 608. C. 611. E: ὡς ξυγγενῆς οὐσά τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ αἰεὶ ὄντι. Tim. 41. C. Polit. 273. E: ἀθάνατον αὐτὸν (τὸν κόσμον) καὶ ἀγῶρων ἀπεργάζεται. Legg. II. 661. B. C. XII. 959. B. Crat. 417. C: παρέχει ἅπανστον καὶ ἀθάνατον αὐτήν (τὴν φοράν). Conv. 208. D: ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς... ἔσεσθαι. Pol. X. 621. C: νομιζόντες ἀθάνατον τὴν ψυχήν. Tim. 42. E. 69. C. Men. 81. B. Ep. VII. 235. A, Phaed. 79. D: εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ αἰεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον. 105. E. Conv. 208. C: κλέος εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀθάνατον. 209. D: αἱ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται. Pol. X. 611. A. Epin. 981. E. 984. B. Tim. 41. B: ἀθάνατοι... οὐκ ἐστέ cet. Apol. 41. C. Phaedr. 247. B: αἱ... ἀθάνατοι καλούμεναι (ψυχαί). Phaed. 80. D: ἐνία... μέρη τοῦ σώματος... ἀθάνατά ἐστιν. Pol. X. 611. B: πάντ' ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα. Gorg. 484. B: βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων (Pind.). Pol. X. 611. B: εἰ γὰρ ὅτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνεται. Tim. 41. C: ἀθανάτους ὁμώνυμον εἶναι. Legg. X. 901. D. Euthyd. 289. B: ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν. Menex. 247. D: οὐ γὰρ ἀθανάτους σῆσι παιδας εὔχοντο γενέσθαι. Pol. X. 610. C: ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν. Tim. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθάνατά τε. 90. C: φρονεῖν... ἀθάνατα καὶ θεία. 92. Phaed. 99. C: Ἀτλαντα ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον. Conv. 209. C: ἅτε καλλιόνων καὶ ἀθανατωτέρων παίδων κεκοινωνηκότες.

ἄθεος, ὁ ἡ, qui nullos esse deos putat, deorum contemtor. Apol. 26. C: οὐκ εἰμὶ τοπαράπιαν ἄθεος. Legg. XII. 966. E: οὐδεὶς οὕτως ἄθεος τῶν ἀνθρώπων πέφικεν. 967. A: ἀθέους γίνεσθαι. Neutr. τὸ ἄθεον, a divino aversum, divini contrarium, impium. Theaet. 176. E: τοῦ μὲν θείου (παροδείγματος) εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιωτάτου. Alc. I. 134. E: εἰς τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινὸν βλέποντες. Pol. IX. 589. E: εἰ... τὸ ἐαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθιωτάτῳ τε καὶ μαρωτάτῳ δουλοῦται.

ἀθεότης, ἡ, impietas (qua deos esse non credimus aut eos non colimus). Ep. VII. 336. B: ἀνομία καὶ ἀθεότης. Polit. 308. E: εἰς ἀθεότητα καὶ ὕβριν καὶ ἀδικίαν... ἀπωσύμενα. Legg. XII. 967. C: ταῦτ' ἦν τὰ τότε ἐξευρισμένα πολλὰς ἀθεότητος.

ἀθεραπενυσία, ἡ, neglectio, incuria. Ep. VIII. 356. B: *ιερώων ἀθεραπενυσίαν*. Pol. IV. 443. A: *θεῶν ἀθεραπενυσίαι*.

ἄθερμος, ὁ ἡ, calore vacuus. Phaed. 106. A: *εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι* cet. (Cf. Annott. T. II. p. 779.)

ἀθέως, impie. Gorg. 481. A. et 523. B: *ἀδίκως καὶ ἀθέως. ἀθρησαύριστος, ὁ ἡ, qui recondi s. reponi non potest*. Legg. VIII. 844. D: *τὴν ... Διονυσιάδα (δωρεάν) ἀθρησαύριστον. ἀθλεύω v. ἀθλῶ*.

ἀθλημα, τό, certamen. Legg. VIII. 833. C: *τριτὰ ... ταῦτα ἀθλήματα διανοηθῶμεν*.

ἀθλητής, ὁ, athleta s. certator gymnicus. Transfertur autem haec vox ad quodlibet certaminis (etiam muneris, laboris, studii al.) genus, in quo quis vel exercitatus multoque usu confirmatus est, vel adhuc exercetur: ut saepenumero sit peritus, studiosus, etiam excellens. Soph. 231. E: *τῆς ... ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἢν τις ἀθλητής*. Pol. X. 620. B: *μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρός*. Parm. 137. A: *ὧ ... ἀθλητῇ ὄντι καὶ προσβυτέρῳ (Ἰππῳ)* cet. Prot. 343. C: *ὥσπερ εὐδοκίμοῦντα ἀθλητῇν*. Pol. II. 374. D: *οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητῇν ... ποιήσει*. Phil. 41. B: *προσιστώμεθα ... καθάπερ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον ... τὸν λόγον*. Pol. III. 403. E: *ἀθληταὶ ... οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος*. 410. B. 416. D. IV. 422. B. C. Lach. 182. A. Hipp. min. 364. A: *εἴ τις τῶν περὶ τὸ σῶμα ἀθλητῶν* cet. Legg. II. 658. C. VIII. 840. B. Alc. II. 145. E. Riv. 135. E. Legg. VI. 764. D: *ἀθληταῖς*. VII. 824. A. Pol. VII. 521. D: *ἀθλητὰς ... πολέμου*. VIII. 543. B. Legg. VIII. 830. A. Alc. I. 119. B.

ἄθλιος, ἰα, ἰον, miser, infelix. Gorg. 469. B: *ὁ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως ἐλεεινὸς τε καὶ ἄθλιός ἐστιν*. 470. D: *εὐδαίμων ... σοι δοκεῖ εἶναι, ἡ ἄθλιος*; 471. A: *θανυσίως ὡς ἄθλιος γέγονεν*. 472. E: *ὁ ἀδικῶν πάντως ... ἄθλιος*. Ib. Pol. I. 354. A. IX. 589. E. Legg. II. 660. E. V. 728. C. Euthyd. 281. C. Men. 78. A: *ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ κακοδαίμων εἶναι*. Alc. I. 134. A. Legg. IX. 873. A: *οὕτως ἄθλία ξυμφορά*. Pol. IX. 579. D: *παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον*. Gorg. 470. E: *τὸν ... ἄδικον καὶ πονηρὸν ἄθλιον*. Pol. IX. 571. A: *τίνα τρόπον ζῇ, ἄθλιον ἢ μακάριον*. Legg. II. 661. E. Men. 78. A. Ep. VII. 335. C: *πορείαν ἔτιμον τε καὶ ἄθλιαν*. Gorg. 473. D: *θυεῖν ... ἀθλίῳ εὐδαιμονέστερος ... οὐκ ἂν εἴη*. 508. B: *κακίας (κτῆσει) οἱ ἄθλιοι*. Pol. II. 380. B: *ὡς δὲ ἄθλιοι ... οἱ δίκην διδόντες ... οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν ποιητῇν, ἀλλ' εἰ λέγοιεν ὡς ἄθλιοι οἱ κακοὶ ... ἐατέον*. III. 392. B. X. 613. D. Alc. I. 134. B. Legg. X. 905. B: *ἐξ ἀθλίῳ εὐδαίμονας γεγονέναι*. Gorg. 469. A: *ὅτι οὐ καὶ οὐτε τοὺς ἀσζηλώτους ζηλεῖν οὐτε τοὺς ἀθλίους*. 473. A: *τοὺς ἀδικοῦντας ἀθλίους ἐφην εἶναι ἐγώ*. Conv. 173. D: *πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι*. Men. 78. A. Ib. *ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας*;

Gorg. 472. E: ἀθλιώτερος μέντοι cet. 473. D: ἀθλιώτερος ... ὁ διαφυγὼν καὶ τυραννεύσας. Conyn. 173. A: ἀθλιώτερος ... ὁτονοῦν. Ax. 369. B. Pol. IX. 576. E: ὅτι τυραννουμένης ... οὐκ ἔστιν ἀθλιώτερα. X. 606. D: ἵνα βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀπὲ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γινώμεθα. Gorg. 471. B: ἔλαθεν εἰς τὸν ἀθλιώτατος γενόμενος. C. Pol. II. 360. D: ἀθλιώτατος ... καὶ ἀνοητότατος. VIII. 544. A: (εἰ) ὁ κἀκιστος ἀθλιώτατος. IX. 576. B. Theaet. 176. E: τοῦ ... ἀθίου ἀθλιωτάτου. Pol. IX. 578. B: μακρῷ ... ἀθλιωτάτον εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων. 580. C: τὸν δὲ κἀκιστόν τε καὶ ἀδικώτατον ἀθλιώτατον. 578. B: τὴν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Gorg. 473. B: ἐγὼ ... αὐτοὺς ἀθλιωτάτους φημί. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικηθέντας ... ἀθλιωτάτους.

ἀθλιότης, ἡ, *miseria*, *infelicitas*. Theaet. 175. C: ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος (πέρι). Pol. VIII. 545. A: πῶς ... ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη ... ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι ... καὶ ἀθλιότητος. IX. 576. D. 577. B. Alc. I. 134. B. Pol. IX. 575. C: πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως. Gorg. 496. B: κακά τε καὶ ἀθλιότητα.

ἀθλίως, *misere*. Pol. IX. 577. C: ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Critia 121. B: γένος ἐπιεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον.

ἀθλοθέτης, ὁ, *certaminis praefectus*. Legg. VIII. 835. A: ὑπὸ τε ἀθλοθετῶν καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. XII. 955. A: φραζέτω ... ὁ ἐθέλων τοῖς ἀθλοθέταις. VI. 764. D. E: ἀθλοθέτας. 765. C: ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἰρεῖσθαι. XI. 935. E.

ἄθλον, τό, *certaminis* (etiam *virtutis*, *studii* al.) *prae-mium*. Def. 415. A: ἄθλον ἀρετῆς γέρας τὸ ἐαυτοῦ ἐνεκα αἰρετόν. Phaed. 114. C: καλὸν ... τὸ ἄθλον. Phaedr. 256. D: οὐ σμικρὸν ἄθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται. Pol. X. 613. E: ἄθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα. Hipp. mai. 304. B. Ion. 530. A. Pol. V. 460. B: γέρα δοτεόν καὶ ἄθλα. Id. VI. 503. A. X. 608. C. 613. C. bis. 621. C. Tim. 21. B: ἄθλα ... ἡμῖν οἱ πατέρες ἔδωκαν ῥαψωδίας. Legg. VIII. 832. E: θετέον ἄθλα νικητήρια. 833. A. 834. C. *ἄθλα, i. q. ἄθλοι, *certamina*. Legg. IX. 865. C: καθαρμοῖς ... χορησάσθω μείζοσι τε καὶ πλείοσι τῶν περὶ τὰ ἄθλα ἀποκτεινάντων. Riv. 135. D: καὶ γὰρ ἐκείνοι τούτων ... λείπονται κατὰ τὰ τούτων (*cursorum* et *luctatorum*) ἄθλα. **campus in quo certatur vel ludi committuntur*. Leg. XI. 935. B: μὴδ' αὖ ἐν ἄθλοις μὴδ' ἐν ἀγορᾷ μὴδ' ἐν δικαστηρίῳ cet. IX. 868. A: ὅστις δ' ἂν ... ἀκάθαρτος ὦν ἀγορὰν τε καὶ ἄθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μαινίῃ cet.

ἄθλος, ὁ, *certamen*. Legg. XII. 949. A: γυμνικῶν τε καὶ ἵππικῶν ἄθλων ἐπιστάτας. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι καὶ ἄθλοις δημοσίοις. Ax. 365. B: ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς ἄθλοις. Tim. 19. C: ἄθλους.

ἀθλῶ et ἀθλεύω, *certo*, *certamen inco*. Tim. 19. C: ἄθλους οὓς πόλις ἀθλεῖ. B: κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀθλοῦντα.

Legg. IX. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίων τιθεμένων ἀθλευόμενα. VIII. 830. A: ἥ τι τῶν τοιούτων ἕτερον ἀγωνισμάτων ἀθλοῦντας.

ἀθόρουβος, ὁ ἥ, *perturbatione liber*. Legg. I. 640. C: ἡ τοιαύτη ξινοουσία ... οὐκ ἀθόρουβος. Ib. ἀθόρουβον ... ἀρχοντα. II. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθούρων. Ib. τοὺς ἀθούρους καὶ νήφοντας.

ἀθροίζω, in unum colligo, congreco. Ep. VII. 332. C: εἰς μίαν πόλιν ἀθροίσας. Med. et pass. se congregare et congregari. Prot. 322. B: ἐξήτουν ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι. Tim. 63. B: οὗ καὶ πλείστον ἂν ἡθροισμένον εἶη. Prot. 322. B: ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν. Pol. VIII. 565. A: ὅταν περ ἀθροισθῇ. VI. 493. A: ὅταν ἀθροισθῶσι. Theaet. 157. B: περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων. Pol. VI. 487. B: ἀθροισθέντων τῶν σμικρῶν. *ad animum translatus est se colligere vel dissipatas animi partes rursum in suum cogere locum (Cic.), animum a rebus sub sensus cadentibus avocare. Phaed. 67. C: ἐθῆσαι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι τε καὶ ἀθροίζεσθαι. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι.

ἀθροισμα, τό, *collectio, comprehensio*. Theaet. 157. B: ὃ δὴ ἀθροισματι ἀνθρώπων τε τίθενται καὶ λίθον cet.

ἀθρόος, α, ον, *confertus, coniunctus; etiam frequens, copiosus, effusus, universus, plur. cuncti, cum v. πολλοί, multi simul*. Tim. 25. D: τό τε παρ' ὑμῶν (ὑμῖν?) μάχιμον πᾶν ἀθρόον ἔδν κατὰ γῆς. 64. D. bis. Pol. I. 344. D: κατανηλῆσας ... ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Legg. XII. 942. C: ἀθρόον αἰεὶ καὶ ἅμα καὶ κοινὸν τὸν βίον ὅτι μάλιστα πᾶσι πάντων γίγνεσθαι. VIII. 849. D: πᾶσαν ... ὕλην καύοιμον ... ὠνείσθω ἀθρόαν cet. Tim. 68. A: πῦρ ... καὶ ὕδωρ ἀθρόον ... ἐκχέουσιν. Gorg. 490. B: πολλοὶ ἀθρόοι ἄνθρωποι. Pol. VI. 492. B. Ep. VII. 348. A. Tim. 65. A: ὅσα ... ἀπαλλοτριούται ... ἀθρόα. Polit. 294. D: ἀθρόων ἀνθρώπων ἀσκήσεις. 295. A: πᾶσιν ἀθρόοις προστάττοντα. Ib. ἴσους πόρους νῦν διδόντες ἀθρόοις. Lys. 203. A. Gorg. 501. D: ἀθρόοις (ψυχαῖς) ἅμα χαρίζεσθαι. Legg. II. 666. E: ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ γεμομένους. VII. 811. D. Apol. 32. B: ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς ... ἐβούλεισθε ἀθρόους κρίνειν. Alc. I. 114. D: ὅτι ὁ μὲν ἀθρόους πείθει ... ὁ δὲ καθ' ἑνα. Ep. VI. 323. C. Phil. 62. E: εἰς ταῦτόν μεθεῖμεν ἀθρόας (ἐπιστήμας). Ib. καὶ ταύτας (τὰς ἡδονὰς) πάσας ἀθρόας ἀφαιτέον. Tim. 65. A: τὰς ... πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα. — ἀθρόον, *universum, h. e. in univsum, generatim*. Theaet. 182. A: οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον· κατὰ μέρη οὖν ἄκουε.

ἀθρῶ, *video, cerno; etiam perpendo, considero*. Parm. 144. D: ἀλλ' ἀθρῶ καὶ ὁρῶ ὅτι ἀδύνατον. Hinc ἄθρει, *vide, considera, perpende, et ἄθρει μὴ οὐ, vide ne non*. Phaed. 104. B: ὃ ... βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. Gorg.

495. B: ἀλλ' ... ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν. 497. D. Theaet. 155. E. 156. C: ἀλλ' ἄθρει εἰάν πως ἀποτελεσθῇ. 191. E. Parm. 144. D: τοῦτο ἄθρει. Phil. 24. E. 29. A: τὸν ἐπιόντα ... λόγον ἄθρει. Pol. III. 394. E: τόδε τοίνυν ... ἄθρει ... πότερον cet. IV. 420. D. VIII. 551. C. 552. B. 558. C. IX. 583. B: ἄθρει ὅτι cet. Crit. 49. E: ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. Hipp. mai. 287. D. Lys. 215. C. De leg. 316. C: ὥδε μετ' ἐμοῦ αὐτὰ ἄθρει. Pol. IX. 577. C: οὕτω καθ' ἑκαστον ἐν μέρει ἄθρῶν. Tim. 91. E: μὴδὲ ἀθρούντων τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν μὴδέν. Alc. II. 139. D: ἀλλὰ τῇδὲ πῇ ἄθρητέον.

ἀθυμία, ἡ, *animi abiectio, desperatio*. Legg. V. 731. A: τοὺς ... ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι. VII. 800. C: ἀθυμίαν ... ἐντιθεῖς.

ἀθυμος, ὁ ἡ, *qui animo est abiecto, non animosus; etiam ab iracundia alienus, mitis*. Pol. V. 456. A: καὶ θυμοειδὴς, ἡ δ' ἀθυμος. Legg. X. 888. A: ἴτω δὴ πρόδότης τοιάδε τις ἀθυμος cet. Pol. III. 411. B: εἰάν ... ἐξ ἀρχῆς φύσιν (al. φύσει) ἀθυμον λαβῇ. De virt. 378. D: κατὰ τὸ σῶμα ... καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν θυμοειδεῖς καὶ ἀθυμοί.

ἀθυμῶ, *animum despondeo, despero*. Soph. 264. B: μὴ ... εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. Pol. X. 619. B: μῆτε ὁ τελευταῖον ἀθυμεῖτω. Riv. 135. A: ἀθυμεῖν πρὸς τὸν λόγον. Soph. 261. B: ὄγ' ἀθυμῶν.

ἀθύρω, *exulto, tripudio*. Legg. VII. 796. B: ἡ ... παρ' ἡμῖν κόρη καὶ θεοποινα εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ κευαῖς χερσὶν οὐκ ᾤηθη δεῖν ἀθύρειν cet.

ἀδυτος, ὁ ἡ, *non sacratus vel legitimus*. Legg. VIII. 841. D: ἄδυτα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν.

ἀθῶος, ὁ ἡ, *impunis, sine mulcta evadens*. Legg. VI. 784. D: πληγαῖς ὁ βουληθεὶς ἀθῶος αὐτὸν κολάζετω. Soph. 254. D: ἀθῶοις ἀπαλλάττειν.

αἰγείος, ὁ ἡ, *caprinus*. Ion. 538. C: αἰγειὸν ... τυρόν (Hom.).

αἰγίλοχος, ὁ ἡ, *aegida tenens*. Ax. 368. A: Ζεὺς τ' αἰγίλογος (Hom.).

αἰδῖος, ὁ ἡ, *aeternus, sempiternus*. Def. 415. A: ἀθανασία ... αἰδῖος μόνη. 411. A: αἰδῖον τὸ κατὰ πάντα χρόνον καὶ πρότερον ὃν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον. Phaed. 106. D: εἰ τό γε ἀθάνατον καὶ αἰδῖον φθορὰν δέξεται. Tim. 37. D: ζῶον αἰδῖον. Ax. 370. E: δίδειμι τὸν αἰδῖον καὶ θεῖον δρόμον. Phil. 66. A: τὴν αἰδῖον ἡγήσθαι φύσιν. Tim. 37. E: ἐπὶ τὴν αἰδῖον οὐσίαν. Pol. X. 611. B: οὐ ῥάδιον ... αἰδῖον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν. Tim. 29. A. Locr. 97. D: ποτ' αἰδῖον παράδειγμα. Tim. 40. B: ζῶα θεῖα ὄντα καὶ αἰδία. 37. C: τῶν αἰδίων θεῶν γεγονός ἀγαλμα. Ax. 372. A: αἰδίοις τιμαρίαις τρέχονται.

αἰδοῖος, α, ον, *verecundus, pudicus*. Legg. XII. 943. E:

παρθένος ... αἰδοῖα (ν. αἰδοῦς) Δίκη λέγεται cet. (cf. Hesiod. Opp. 254.) **venerabilis, venerandus*. Theaet. 183. E: φαίνεται ... αἰδοῖός τε μοι ἅμα δεινός τε. Pol. III. 390. E: αἰδοῖους βασιλῆας (poët.). Plur. αἰδοῖα, τὰ, *puenda*, h. e. *genitalia* (sexus utriusque), *inguen*. Tim. 91. B: τῶν ... ἀνδρῶν τὸ περὶ τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν ἀπειθές τε καὶ αὐτοκρατὲς γεγονός. Conyn. 190. A: αἰδοῖα δύο (εἶχε). 191. B: μετατίθωσιν αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρόσθεν.

αἰδοῦμαι, *puet me alicuius rei, vereor, revereor*. Legg. X. 886. A: φοβοῦμαι γε ... τοὺς μοχθηροὺς (οὐ γὰρ διηποτε εἵπομαι ἂν ὥς γε αἰδοῦμαι) μὴ cet. Pol. VIII. 566. C: οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι (Herod.). XI. 917. A: οὐς αἰδεῖσθαι cet. Euth. 12. B: δεδιέναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν ταῦτα ἃ δεδίασιν. Legg. VII. 813. C: αἰδούμενος ἐμφορῶς. X. 886. B: οὔτε ἀνθρώπους αἰδούμενος, οὔτε θεοὺς σεβόμενος. Euth. 12. B: ὅστις αἰδούμενός τι πράγμα καὶ αἰσχυνόμενος οὐ πεφόβηται cet. Phaedr. 254. E: τὴν τοῦ ἐραστοῦ ψυχὴν τοῖς παιδικαῖς αἰδουμένην τε καὶ δεδοικνῖαν ἐπεσθαι. Legg. XI. 920. E: θεοὺς ... αἰδουμένους. Ep. VII. 350. D: ὅμως οὐκ ἀπέκτεινεν, ἡδέσθη δέ. Pol. VIII. 566. C: οὐ γὰρ ἂν ... δεύτερον αὐτῷ αἰδεσθῆι. III. 393. E: τὸν θεὸν αἰδεσθέντα. **veniam et impunitatem do, ignosco*. Legg. IX. 877. A: οὐκ ἄξιον ἐλεεῖν, οὐδὲ αἰδούμενον ἄλλως ἢ cet.

αἰδώς, ἡ, *pudor, reverentia, verecundia*. Def. 412. C: αἰδὼς τῷ λμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία δικαίως καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον φανέν cet. Soph. 217. D: αἰδὼς τίς μ' ἔχει. Pol. V. 465. B: δέος τε καὶ αἰδὼς· αἰδὼς μὲν ὡς γονέων μὴ ἄπτεσθαι εἰργουσα, δέος τε cet. X. 595. B: φιλία γέ τίς με καὶ αἰδὼς ἐκ παιδὸς ἔχουσα cet. Euth. 12. C: ἵνα γὰρ δέος, ἐνθα καὶ αἰδὼς. Ib. ἵνα μὲν αἰδὼς, ἐνθα καὶ δέος, οὐ μέντοι, ἵνα γε δέος, πανταχοῦ αἰδὼς. Ib. μύριον ... αἰδὼς δέους. Charm. 160. E: εἶναι (δοκεῖ) ὅπερ αἰδὼς, ἡ σωφροσύνη. 161. A: οὐκ ἄρα σωφροσύνη ἂν εἴη αἰδὼς. B. Legg. III. 698. B: δεσπότις ἐνὴν τις αἰδὼς. Phaedr. 253. D: τιμῆς ἐραστῆς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς. Prot. 322. D: τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν. Soph. 216. B. Polit. 310. D. Pol. V. 463. D. VIII. 560. A. Legg. I. 649. C. II. 672. D. VI. 772. A. Phaedr. 254. A: αἰδοῖ βιαζόμενος. Legg. XII. 943. E. Ep. VI. 323. B: δίκη τε καὶ αἰδοῖ. VII. 337. A: αἰδοῖ καὶ φόβῳ. 340. A. Prot. 322. C: ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην. 329. C. Pol. VIII. 560. D: τὴν ... αἰδῶ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντες. Legg. I. 647. A. II. 671. D: ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θεῖον φόβον ὠνομάκαμεν. III. 699. C. IV. 713. E. V. 729. A: παισὶ ... αἰδῶ χρητὴν πολλήν, οὐ χουρόν, καταλείπειν. Lach. 201. B: οὐκ ἀγαθὴν ... αἰδῶ κεχηρμένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι (Hom.). **oenia*. Legg. IX. 867. E: τῆς αἰδοῦς τε πέρι καὶ καταδοχῆς τούτων δικαστὰς γίγνεσθαι.

αἰθαλόεις (εσσα, εν), *fuligineus, fuligine permistus*. Pol. III. 388. B: κόνιν αἰθαλόεσαν (Hom.).

αἰθέριος, ὁ ἦ, *aethereus*. Locr. 96. C: τάπερ αἰθέρια ὄντα διαιρετὰ δίχα.

αἰθήρ, ὁ, *aether*. Phaed. 111. B: ἥπερ ἄήρ τε ὕδατος ἀφρότης καὶ αἰθήρ ἄερος πρὸς καθαρότητα. Tim. 58. D: ἄερος τὸ ... εὐαγέστατον ἐπικλήν αἰθήρ καλούμενος. Crat. 408. D: καὶ αἰθέρος καὶ ἄερος cet. Pol. III. 391. E: ἐν αἰθέρι (poët. trag.). Phaed. 109. B: αὐτὴν ... τὴν γῆν καθαράν ἐν καθαρῷ κείσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧπερ ἔστι τὰ ἄστρα, ὃν δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν cet. 111. B: ὁ δὲ ἡμῖν ἄήρ (al. ὁ ἄήρ), ἐκείνοισ τὸν αἰθέρα. Epin. 891. C: πέμπτον ... αἰθέρα. 984. B: αἰθέρα μετὰ τὸ πῦρ θῶμεν. (V. Animadv. p. 601.) Ax. 366. A: ἡ ψυχὴ ... τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα. Phaed. 98. C: ὁρῶ ἄνδρα ... ἄερας ... καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον.

αἰθων, ὁ, *fervens, transl. ferox, violentus*. Pol. VIII. 559. D: (ὅταν) ξυγγένηται αἰθωσι θηροῖ καὶ δεινοῖς.

αἰκία, ἡ, *contumelia, iniuria cum contumelia coniuncta, praesertim verberatio indigna et contumeliosa*. Pol. IV. 425. D: καὶ (περὶ) λοιδοριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως. V. 464. E: καὶ μὴν οὐδὲ βιαιῶν γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. Legg. I. 630. E: τῆς αἰκίας πέρι. IX. 869. B. 879. B. 880. B. 881. D. 880. E: βιαζόμενος αἰκία τινί. 879. C: αἰκίαν ... περὶ πρεσβύτερον ἐν πόλει γενομένην ὑπὸ νεωτέρου ἰδεῖν αἰσχρὸν καὶ θεομισές. Ax. 372. A: πᾶσαν αἰκίαν αἰκίζόμενοι. Legg. X. 884: μετὰ ... τὰς αἰκίας.

αἰκίζω, *contumeliose tracto, crucio*. Ax. 372. A: αἰκίζόμενοι.

αἷμα, τό, *sanguis*. Phaed. 96. B: πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν. Pol. III. 391. E: οὐπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων (Aesch.). Tim. 82. E: αἷμα πολὺ τε καὶ παντοδαπόν. 83. E. 84. A. 85. D. Pol. VII. 537. A: γευστέον αἵματος. VIII. 565. E: (ὅς ἂν) μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος. Tim. 67. B. 83. C. 84. B. 85. D. Critia 120. A. Tim. 83. B: ἡ πικρότης ... βαφεῖσα αἵματι. 85. C: αἵματι καθαρῷ συγκερασθεῖσα (χολή). D. Legg. VI. 782. C: οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βοήμους αἵματι μιαίνειν. Pol. III. 408. A: αἷμ' ἐκμυζήσαντ cet. (Hom.). Conv. 207. E: σάρκα καὶ ὀστέα καὶ αἷμα cet. Tim. 79. D: πᾶν ζῶον ... περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα (v. θερμότητα) ἔχει. 80. E. 82. E. 85. C. **sanguis, h. e. stirps, genus*. Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὅς ἂν γῆ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι. Legg. V. 729. C: ξυγγένειαν ... θεῶν καὶ κοινωνίαν ἅπασαν ταύτου φύσιν αἵματος ἔχουσαν. IX. 872. E: τοῦ ... κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κἀθαρσιν ἄλλην cet. **caedes*. Legg. IX. 872: ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη ἐπίσκοπος cet.

αίμασιώδης, ὃ ἢ, *maceriae formam habens*. Legg. III. 681. Α: περιβόλους ... αίμασιώδεις τινάς.

αίματόεις (εσσα, εν), *cruentus*. Legg. I. 629. Ε. et II. 661. Α: φόνον αίματόεντα (Tyr.). Hipp. min. 371. Β: πολέμοιο ... αίματόεντος (Hom.).

αίμύλος, ὃ ἢ, *blandus, illecebrosus*. Phaedr. 237. Β: εἰς δέ τις αὐτῶν (τῶν ἐραστῶν) αίμύλος ἦν. Legg. VII. 823. Ε: πτηνῶν θήρας αίμύλος ἔρως.

αἰνίγμα, τό, *aenigma* (dictum obscurum, perplexum). Pol. V. 479. C: τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ cet. Charm. 161. C: αἰνίγματι γάρ τιμι ἔοικεν. Apol. 26. Ε: ἔοικε ... ὥσπερ αἰνίγμα ξυντιθέντι. Charm. 162. Β: αἰνίγμα αὐτό προῦβαλεν.

αἰνιγματώδης, ὃ ἢ, *obscurus, tectus*. Alc. II. 147. Β: ἔστι ... φῦσει ποιητικῇ ἢ ἔμπασσα αἰνιγματώδης. Theaet. 180. Α: ῥηματισμικα αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες.

αἰνιγματωδῶς, *obscure*. Charm. 164. Ε: αἰνιγματωδέστερον ... ὡς μάντις, λέγει.

αἰνιγμός, ὃς, *aenigma*. Tim. 72. Β: τῆς δι' αἰνιγμῶν ... φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί. Ep. II. 312. D: φραστέον δὴ σοι δι' αἰνιγμῶν.

αἰνίττομαι, *tecte s. involucre quodam verborum significo*. Conv. 192. D: μαντεύεται ὃ βούλεται καὶ αἰνίττεται. Apol. 21. Β: τί ποτε αἰνίττεται; Alc. II. 147. Β. D. Pol. V. 479. C: ᾧ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν. Lys. 214. D: τοῦτο αἰνίττονται οἱ λέγοντες cet. Phaed. 69. C: πάλοι αἰνίττεσθαι ὅτι cet. Apol. 27. D: ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Theaet. 194. C: ὃ ἔφη Ὅμηρος αἰνιττομένουσ τὴν τοῦ κηροῦ ὁμοιότητα. Ep. VII. 332. D: λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως ... αἰνιττόμενοι δὲ cet. Charm. 162. Α: ἡνίκετο ἄρα ... ὃ λέγων cet. Theaet. 152. C: τοῦτο ἡμῖν ... ἡνίκατο. Pol. I. 332. Β: ἡνίκατο ... ὃ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη. Gorg. 495. Β: ταῦτα ... τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα ... φαίνεται συμβαίνοντα cet.

αἰνυμαι, *capio, h. e. fruor, vescor*. Prot. 345. C. et 346. D: εὐρεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός (Simon.).

αἰνῶ, *laudo, probō*. Pol. III. 404. D: Συρακοσίαν ... τράπεζαν ... οὐκ αἰνεῖς. Legg. XII. 952. C: χάριν γοῦν τῆς σφόδρα προθυμίας αἰνεῖσθω.

αἰῖ, ὃ εἰ ἢ, *capere et capra*. Legg. I. 639. Α: εἴ τις αἰγῶν τροφὴν ... ἐπαινοί. III. 677. Ε: εἴ τί που αἰγῶν περιλειφθὲν ἐτύγχανε γένος. I. 639. Α: αἰγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλου. IV. 713. D: οὐδὲ αἰγας αἰγῶν ἀρχοντας ποιοῦμεν.

αἰολῶ, *vario*. Crat. 409. Α: τὸ δὲ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν.

αἰπόλος, ὃς, *caprarius*. Crat. 408. C: ὃ πᾶν μηνύων καὶ ἀεὶ πολῶν Πάν αἰπόλος εἶη. Legg. I. 639. Α: χωρὶς ... αἰπόλου.

αἰπύς, *gravis, exitiosus*. Legg. IV. 706. E: αἰπύς ὄλεθρος (Hom.).

αἵρεσις, ἡ, *electio, optio*. Pol. X. 618. E: αὕτη κρατίστη αἵρεσις. 619. B: μήτε ὁ ἄρχων αἰρέσεως ἀμελείτω cet. E: (εἰ) ὁ κληρὸς αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτει. Legg. V. 734. C: ἡ βούλησις τῆς αἰρέσεως τῶν βίων. Prot. 356. E: ἐν τῇ τοῦ περικτοῦ καὶ ἀρτίου αἰρέσει. 357. A: ἐν ὁρθῇ τῇ αἰρέσει. Phaedr. 249. B. (Tim. 42. B.): ἐπὶ κληρώσιν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου. Soph. 245. B: χαλεπὴν προβέβληκας αἵρεσιν. Theaet. 196. C: ἄπορον αἵρεσιν προσίτης. Pol. X. 619. C. 620. A. Legg. V. 733. C. 739. A. B. IX. 858. A. XI. 925. C. Eryx. 393. B. Prot. 356. D: ἐν ταῖς αἰρέσεσι τῶν μεγάλων τε καὶ σμικρῶν. Pol. V. 468. C: αἰρέσεις τῶν τοιούτων. X. 619. D: οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι. **lectio vel creatio* (ut magistratum). Gorg. 456. A: ὅταν γέ τις αἵρεσις ἦ cet. Legg. VI. 753. B: αἵρεσις αὐτῶν ἔστω τοιάδε τις. 756. E. XI. 924. B. Menex. 235. C. Gorg. 455. B: ὅταν περὶ ἱατρῶν αἰρέσεως ἦ ... σύλλογος. Ib. στρατηγῶν αἰρέσεως πέρι. Legg. VI. 751. B. C. 753. B. 755. B. 763. C. 768. D. XI. 924. B. Gorg. 455. B: ἐν ἐκάστη αἰρέσει τὸν τεχνικώτατον δεῖ αἰρεῖσθαι. Legg. VI. 753. B: ποιεῖσθαι ... τὴν αἵρεσιν ἐν ἱερῷ cet. 755. D. 758. A. 756. A. 760. A. 763. E. 765. C. 768. A. 767. A: καὶ τῶν δικαστηρίων αἱ καταστάσεις ἀρχόντων εἰσὶν αἰρέσεις. **in eo ponitur quod probamus, sequimur vel sectamur*. Def. 413. B: αἵρεσις, δοκιμασία ὁρθή. Phaedr. 99. B: τῇ τοῦ βελτίστου αἰρέσει. Phaedr. 256. C: τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν αἵρεσιν εἰλέτην (Eus. εἰλέσθη) τε καὶ διεπράξαντο. **affectatio*. Gorg. 513. A: ἡ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυναμews τῆς ἐν τῇ πόλει (ubi αἵρεσις positum est propter praecedd. τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας). **pro concreto: electi, constituti*. Ax. 367. A: τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς.

αἰρετικὸς, ἡ, ὄν, *facultatem eligendi habens*. Def. 412. A: ἔξις καθ' ἣν ὁ ἔχων αἰρετικὸς ἐστι καὶ εὐλαβητικὸς ὢν χορη.

αἰρετός, ἡ, ὄν, *qui capi, h. e. percipi vel comprehendi potest*. Phaedr. 81. B: τὸ ... νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετόν (i. q. Tim. 28. A: τὸ ... νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν). **electus*. Legg. XII. 956. B: δικαστηρίων ... τὸ πρῶτον αἰρετοὶ δικασταὶ γίγνιντ' αὖν. Menex. 238. D: βασιλεῖς ... αἰρετοί. Legg. XI. 915. C: ἐν αἰρετοῖσι δικασταῖς. VI. 759. B: τὰ μὲν αἰρετὰ χροί, τὰ δὲ κληρωτὰ ... γίγνεσθαι. **eligendus, expretendus*. Phil. 21. D: ἄρ' οὐν αἰρετὸς ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; E: οὐδέτερος ὁ βίος ... ἔμοιγε τοῦτον αἰρετός. 22. B. bis. 61. A: τὸ γε τέλειον καὶ πᾶσιν αἰρετόν. Def. 415. A: τὸ ἑαυτοῦ ἔνεκα αἰρετόν. Phil. 22. B: παρὰ φύσιν τὴν τοῦ ἀληθῶς αἰρετοῦ. Crat. 415. D: ἴσως αἰρετὴν λέγει (τὴν αἰρε-

τήν), ὡς οὕσης ταύτης τῆς ἔξεως αἰρεσιωτάτης. *quod eligi-
tur. Def. 415. A: τὸ καθ' αὐτὸ αἰρετόν.

αἰρῶ, capio, prehendo. Pol. III. 388. B: ἀμφοτέρῃσι
χερσὶν ἐλόντα κόνιν (Hom.). *capio, occupo, exarupto. Legg.
III. 698. D: ὁ Δᾶτις τοὺς ... Ἐρειριέας εἴλε. Soph. 261.
B: σχολῇ ... ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. Critia 119.
E: ὄν ... ἔλοιεν τῶν ταύρων. Soph. 241. C: ἀδύνατον ...
τὸν σοφιστὴν εἰλεῖν. Critia 119. D. Pol. II. 375. A: ἐὰν δέη
ἐλόντα διαμάχεσθαι. Menex. 243. B: τὰς τῶν πολεμίων
ἐλόντες ναὺς. Soph. 261. C: τὸ τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος
ἡρημένον ἂν εἴη. *persequor. Legg. VIII. 832. E: φυγεῖν
μὲν καὶ εἰλεῖν ἢ τῶν ποδῶν (ὀξύτης). *persequor, afflicto.
Theaet. 142. B: μᾶλλον ... αὐτὸν αἰρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα
ἐν τῷ στρατεύματι. *capio, h. e. deprehendo. Legg. IX. 874.
B: φῶρα ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἐὰν ἐλὼν κτείνειη τις. Pol. X.
613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέλαστοί
εἰσι. *causam obtineo, reum perago. Legg. VI. 784. D: (ἐὰν)
μὴ ἔλῃ τὴν δίκην. 762. B: ἐὰν δ' ἔλῃ. IX. 879. A. XI.
936. D. XII. 941. D: ἂν τίς τι κλέπτοντα ἐν δικαστηρίῳ
ἔλῃ. VI. 784. D: μὴ ἐλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγράψαντας.
IX. 872. B. 879. A. XI. 937. C: τὴν νίκην τῷ ἐλόντι πε-
ποιημέναι. Etiam res dicitur aliquem αἰρεῖν quae efficit ut
occupatus condemnetur. Apol. 28. A: τοῦτ' ἐστίν ὃ ἐμὲ αἰ-
ρήσει, ἐάνπερ αἰρῇ. Ib. αὖ δὴ πολλοὺς ... ἀνδρας ἥρηκεν,
οἶμαι δὲ καὶ αἰρήσειν. *capio, h. e. mihi concilio et quasi sub-
iicio vel in potestatem redigo. Lys. 205. E: ἐὰν ... ἔλῃς τὰ
παιδικὰ τοιαῦτα ὄντα. 206. A: πρὶν ἂν ἔλῃ. Conv. 182.
E: πρὸς τὸ (τῷ?) ἐπιχειρεῖν εἰλεῖν. Ib. ἐλόντι τε καλὸν
δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἐλόντι αἰσχροῦν. Phaedr. 253. C: ἐὰν
αἰρεθῇ. Ib. ὁ αἰρεθείς. *assequor, adipiscor. Pol. II. 359.
A: τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν. Phil. 17. E: ὅταν ...
ἄλλο τῶν ὄντων ὅτιοῦν ... ἔλῃς. 20. D: βουλόμενον εἰλεῖν.
Tim. 64. B: ταύτῃ ... μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐπινοοῦμεν
εἰλεῖν. 86. C. 87. B. Legg. II. 657. B. V. 728. D. Ep. VIII.
353. C. Legg. V. 728. D: ἐλόντα. Pol. III. 410. B: ἄρ' οὔν
οὐ ... ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων ... αἰρήσει ὥστε cet.
Polit. 282. D: εἴπερ ἱκανῶς μέλλομεν τὴν ... ὑφαντικὴν αἰ-
ρήσειν. Perf. pass. vim habet medii: Phil. 66. A: πάνθ'
ὁπόσα ... χορῇ νομίζειν τὴν αἰδιδιον ἡρησθαι φόντιν. *evipco,
edocceo, persuadeo. Phil. 35. D: διψῆν ... τὸ σῶμα ἡμῶν ...
οὐδαμῇ ὁ λόγος αἰρεῖ. Parm. 141. D: ὡς γε ὁ λόγος αἰ-
ρεῖ. Pol. X. 604. C: ὅτι ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν.
Crit. 48. C. Clit. 407. D. Pol. IV. 440. B: αἰροῦντος λό-
γου μὴ δεῖν (ν. μηδὲν) ἀντιπράττειν. Pol. X. 607. B: ὁ ...
λόγος ἡμᾶς ἥρει. Legg. II. 663. D: ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ἥρηχ'
ὁ λόγος ἔχειν. Theaet. 179. C: χαλεπώτερον εἰλεῖν, ὡς οὐκ
ἀληθεῖς. Med. capio, eligo, creio, constituo. Conv. 218. E:
ἄρχοντα ... αἰροῦμαι τῆς πόσεως ... ἐμαντόν. Men. 90. B:

αἰροῦνται ... αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. Legg. VI. 756. A: φυλάρχους ... πᾶν τὸ ἱππικὸν αἰρεῖσθω. 755. C: αἰρεῖσθων δ' ἐκ τῶν προβληθέντων πάντες οἱ τοῦ πολέμου κοινωνοὶ γενόμενοι. VII. 794. B: ταύτας ... αἰρεῖσθωσαν ... αἱ τῶν χάμων κυρίαί τῆς ἐπιμελείας. Prot. 338. C: ὥσπερ θαύλω ἀνθρώπῳ ἐπιστάτην αἰρεῖσθαι. Gorg. 455. B. Pol. VI. 484. D. Legg. III. 681. C. VI. 751. D. 752. E. 759. E. 760. E. al. Menex. 234. B: ὅτι ἡ βουλὴ μέλλει αἰρεῖσθαι cet. 236. B: αἰρεῖσθαι τὸν ἐρῶντα. Hipp. mai. 281. A: αἰρουμένην προσβευτήν. Polit. 311. A: τὸν ταῦτα ἀμφοτέρω ἔχοντα αἰρούμενον ἐπιστάτην. Legg. VI. 765. B. Ion. 541. C: ὃν Ἀθηναῖοι πολλάκις ἐαυτῶν στρατηγὸν ἤρηνται. Pass. Legg. VI. 770. A: ἤρηνται. 754. D: οἱ ... γενόμενοι τῶν ἐπτά καὶ τριάκοντα ... ἤρῃσθωσαν. 755. E: πρὶν πρυτάνεις ... ἤρῃσθαι. VII. 809. A: ὁ ... τῶν νομοφυλάκων ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἀρχὴν ἤρημένος. Legg. VI. 784. A: ἄς εἰλόμεθα. VII. 801. D. Apol. 28. E: οὓς ὑμεῖς εἴλεσθε ἀρχοῖν μου. Menex. 234. B: τίνα εἶλοντο; Ep. VIII. 353. A. Menex. 235. E: (εἰ) εἰλοῖτό σε ἡ βουλὴ; Ion. 541. C: οὐκ ἂν με εἰλοῖτο στρατηγόν. Legg. XI. 916. B: οὓς ἂν κοινῇ προβαλλόμενοι ἔλονται. XII. 956. B. Prot. 338. A: πρῶτανιν ἐλέσθαι. B. Ib. βραβευτήν ἐλέσθαι τῶν λόγων. C. Gorg. 456. C. Legg. VI. 759. A. 767. B: κοινῇ τινὰς ἐλόμενοι. 766. B: ὑπὸ τῶν ... ἀρχόντων τῶν ἐλομένων. 767. D: ἐν τοῖς ἐλομένοις αὐτοῖς. Legg. VI. 784. B: δέκα τῶν νομοφυλάκων ἐλομένους. 754. C. 767. E. VII. 802. B. Gorg. 456. B: ὁπότερον δεῖ αἰρεθῆναι. C. Legg. VI. 766. A. Prot. 338. B: ὁ αἰρεθείς. Legg. VII. 813. A. Menex. 234. B: νῦν ... οἶμαι ἐγὼ τὸν αἰρεθέντα οὐ πᾶν εὐπορήσειν. Legg. VI. 760. B: ὁπόταν αἰρεθέντες ἡμῖν καταστῶσιν οἱ τινας ἱκανῶς. 767. D: τούτων ... αἰρεθέντων γίγνεσθαι ... δοκιμασίαν. 755. D: τοὺς αἰρεθέντας στρατηγούς. Ion. 541. D: Ἰωνα ... οὐχ αἰρήσεται στρατηγόν; Prot. 338. C: ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. Ib. εἰ ... αἰρήσεσθε μηδὲν βελτίω. Legg. VI. 751. C: τοὺς μέλλοντας αἰρήσεσθαι cet. Menex. 234. B: οἶμαι ... Δίωνα αἰρεθήσεσθαι. Prot. 338. B: ὥστε ἐκ περιττοῦ ἤρῃσεται (codd. vet. εἰρήσεται, Steph. αἰρεθήσεται). *eligo, expeto; praefero, praeopto, malo, sumo, suscipio; etiam statuo. Polit. 265. B: ἐγωγε ἀμφοτέρω αἰρούμαι. Pol. VII. 528. A: οὕτως αἰρούμαι cet. Apol. 39. A: πολλὸν μᾶλλον αἰρούμαι ὥδε ἀπολογησάμενος ἑθνήναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Phaed. 92. C: πότερον αἰρεῖ τῶν λόγων. Theaet. 196. C: καὶ τούτων πότερα αἰρεῖ; Pol. I. 347. E: σὺ ... ποτέρως (πότερον;) αἰρεῖ; III. 397. D. Hipp. mai. 303. C. Legg. XI. 918. D: πρότερον αἰρεῖται τοῦ πολλοῦ τὸ τοῦ μέτρου ἐρχόμενον. Ib. ἀπλήστως αἰρεῖται κερδαίνειν. V. 733. B: λύπην ... οὐθ' αἰρούμεθα οὔτε βουλόμεθα. Menex. 246. D: καλῶς αἰρούμεθα μᾶλλον τελευτῶν πρὶν cet. Phaedr.

249. B: αἰροῦνται (βίον) ὃν ἂν ἐθέλῃ ἐκάστη (ψυχή). Pol. X. 617. E: πρῶτος αἰρεῖσθω βίον. Legg. IV. 722. A: ταῦτόν τοῦτ' ἂν αἰροίμην. Phaedr. 231. D: εἰ ... ἐν τῶν ἐρώντων τὸν βέλτιστον αἰροῖο cet. Phil. 55. A: τὴν ... φθοράν καὶ γένεσιν αἰροῖτ' ἂν ὁ τοῦθ' αἰρούμενος. Clit. 407. D. Pol. II. 366. B: κατὰ τίνα ... λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἰροίμεθ' ἂν cet. Legg. XI. 925. A: ὅστιν ἂν ἡ παῖς ... αἰρήται. Phil. 44. A: πότερον ... αἰρώμεθα παρ' ἡμῖν ταῦτ' εἶναι ... τρία, ἢ δύο μόνα ...; Legg. IX. 858. A: αἰρώμεθα οὖν ὁποτέρου δοκεῖ. Prot. 358. D: δυοῖν κακοῖν τὸ ἕτερον αἰρεῖσθαι. Phaedr. 232. A: τὸ βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖσθαι. Pol. I. 350. A. X. 618. C. 619. A. 620. A. Legg. VII. 805. B. Crit. 46. C. Charm. 155. D. Phil. 55. A: ὁ τοῦθ' αἰρούμενος. Pol. X. 620. A: κύκλου βίον αἰρουμένην (ψυχὴν). Legg. X. 887. B: γελοῖον ... τὸ πρὸ τῶν βελτίστων τὰ βραχύτερα αἰρουμένους φαίνεσθαι. Crit. 52. C: οὕτω σφοδρὰ ἡμᾶς ἤροῦ. Ib. ἤροῦ ... πρὸ τῆς φυγῆς θάνατον. Phil. 22. B: εἴ τις ἄλλα ἤρειθ' ἡμῶν cet. Pol. X. 619. E: ὡς ἕκαστοι αἱ ψυχαὶ ἤρουντο τοὺς βίους. 620. D: ἐπειδὴ ... πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἤρῃσθαι (vi med.). Legg. VII. 807. C: βίος ἡρημένος (libri dant β. εἰρημένος). Pol. X. 620. D: ὃν εἴλετο δαίμονα. E: ἣν λαχὼν εἴλετο μοῖραν. Ion. 542. A: ἐλοῦ ... πότερα βούλει νομίζεσθαι cet. Gorg. 469. C: ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Pol. II. 357. B. Legg. IV. 721. E. Conv. 179. A: πρὸ τούτου τεθνᾶναι ἂν πολὺν ἐλοῖτο. Pol. V. 347. D: μᾶλλον ἐλοῖτο ὑπ' ἄλλου (ὠφελεῖσθαι) ἢ ἄλλον ὠφελὼν πράγματα ἔχειν. Crit. 45. D. Ep. IX. 358. A. Pol. VI. 505. D: ὡς δίκαια ... πολλοὶ ἂν ἐλοῖντο τὰ δοκοῦντα. Apol. 37. B: ἀντὶ τούτου ... ἐλωμαί τι ὧν (al. ἐλωμαι ὧν) cet. Hipp. mai. 294. E: ἐλώμεθα ... πότερα δοκεῖ τὸ πρέπον εἶναι cet. Phaedr. 249. A: ἐὰν ἐλωνται τρεῖς ἐφεξῆς τὸν βίον τούτον. Legg. XI. 916. B: οὓς ἂν ἐλωνται. Prot. 356. E: ὁπότε τὸ πλέον ὀρθῶς ἔδει ἐλέσθαι. Conv. 179. E: ἐτόλμησεν ἐλέσθαι cet. Pol. II. 364. C. X. 619. B. 620. B. D. Legg. III. 681. C. Alc. I. 105. A. Ep. III. 318. D. Phaedr. 230. E: τοῦθ' ἐλόμενος (τὸ σχῆμα) ἀναγίγνωσκε. Legg. IV. 719. D: τὴν μίαν ἐλόμενος σὺ, τὴν μέσσην cet. Ax. 368. A. Pol. X. 617. E: αἰτία ἐλομένου. Phil. 33. A: τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον cet. B. Pol. X. 619. B. 618. B: ἄλλον ἐλομένην βίον. 620. A. Legg. V. 733. E: τὸ φίλον ... καὶ κάλλιστον ἐλόμενοι ζῆν ... μακαριώτατα. Pol. X. 620. E: ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων. (pass.). Soph. 217. D: τῶν νέων τινὰ αἰρήσει. Prot. 358. D: οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρήσεται (κακόν). Phil. 22. A: πᾶς ... τούτον γε αἰρήσεται μᾶλλον ἢ ἐκείνων ὁποτερονοῦν. Pol. X. 617. E: ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. III. 386. B: αἰρήσεσθαι πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας θάνατον. IV. 422. D:

αίρήσεσθαι κυὸι πολεμεῖν στερεοῖς ... μᾶλλον ἢ ... προβά-
τοις cet. X. 620. C: αἰρησομένην ἵεναι. — Verb. *apēro-*
pendum. Gorg. 499. E: οὐκοῦν τὰς ... χρηστὰς καὶ ἡδονὰς
καὶ λύπας καὶ αἰρετέον ἐστὶ καὶ πρακτέον; Phil. 18. D.
Tim. 75. C: φαυλοτέρου ... τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα ὄντα
(βίον) ... αἰρετέον (προαιρετέον?). Legg. IX. 875. D: τὸ
δεύτερον αἰρετέον.

αἶρω, *tollo, attollo*. Crat. 410. B: ὅτι αἶρει τὰ ἀπὸ
τῆς γῆς. Tim. 90. A: ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἶρειν. 63. B: αἶρων
τὸν ζυγόν. Crat. 425. D: ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι
θεοὺς αἰρούντες. 423. A: ἤρομεν ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν
χεῖρα. Phaedr. 248. A: τοτὲ μὲν ἦρε, τοτὲ δὲ ἔδν. Pol. IX.
578. E: εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα ... ἄρας ἐκ τῆς πόλεως ...
θείη εἰς ἐρημίαν. Legg. II. 671. B: πᾶς ... αὐτὸς αὐτοῦ
κουφότερος αἶρεται. Tim. 76. B: αἰρόμενον ... ὑπὸ τῆς
φορᾶς ἔξω. 66. B: ὁμοῦ κινουμένης καὶ αἰρομένης. Med.
suscipio, aggredior. Pol. II. 374. E: οὐκ ἄρα φαῦλον πράγμα
ἡράμεθα. Polit. 277. B: θαναμαστὸν ὄγκον ἀράμενοι τοῦ
μύθου. **nanciscor, consequor*. Legg. XII. 969. A: σὺ ...
κλέος ἀρεὶ μέγιστον cet.

αἰσθάνομαι, *sentio vel sensu percipio*, deinde in univ.
sensibus (ut oculis, auribus al.) *percipio*. Phaedr. 235. C: πλή-
ρὲς πως ... τὸ στήθος ἔχων αἰσθάνομαι cet. Theaet. 160.
C: ἐγὼ ... αἰσθάνομαι αὐτοῦ. 192. D: ἀκούω ἢ τιν' ἄλλην
αἰσθησιν αἰσθάνομαι. 184. E: δι' ὧν αἰσθάνει. Ib. α' δι'
ἐτέρας δυνάμεως αἰσθάνει. 185. E: δι' ὧν αἰσθάνεται cet.
192. A. B. C. D. Parm. 142. B. Theaet. 184. D: ἢ διὰ τού-
των οἶον ὀργάνων αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά. 185. D.
Tim. 51. C. D. 61. E. Charm. 167. D: ὧν ... αἱ ἄλλαι
αἰσθήσεις αἰσθάνονται. Ion. 536. C: ἐκείνου μόνον αἰσθά-
νονται τοῦ μέλους ὁξέως ὃ cet. Theaet. 185. A: οὐδ' αὖ
διὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἂν. 193. D: ὅταν
... τὸν μὲν πρὸς τῷ γινώσκειν αἰσθάνωμαι. Pol. VI.
494. D: εἰάν ... εἰς αἰσθάνηται. Phaed. 75. B: ὁρᾶν καὶ
ἀκούειν καὶ τᾶλλα αἰσθάνεσθαι. Theaet. 151. E: αἰσθά-
νεσθαι τοῦτο ὃ ἐπίσταται. 163. C. 186. B. 192. E. 193. A.
Pol. IV. 439. E: αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ ταμίῳ
κειμένους. Pol. VII. 524. A: ἡ αἰσθησις τὸ σκληρὸν αἰσθα-
νομένη. Charm. 167. E: μηδενὸς αἰσθανομένη (αἰσθησις).
Theaet. 185. C: ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον. 192. A. Pol. II.
375. A: ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκᾶσθαι. Theaet.
182. B: τὰ δὲ αἰσθανόμενα (γίγνεσθαι). Legg. X. 894. A:
τοῖς αἰσθανομένοις. Polit. 306. D: ἄλλον παρῶν ἐπαινοῦν-
τος ἡσθησαι. Pol. V. 462. C: πᾶσα ἡ κοινωνία ἢ κατὰ τὸ
σῶμα ... ἡσθετο. Tim. 66. D: διὸ τούτων οὐδεὶς οὐδενὸς
ὁσμῆς πώποτε ἡσθετό τινος. Phaed. 79. A: κἂν ταῖς ἄλ-
λαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο. Theaet. 185. A: δι' ἄλλης ...
αἰσθέσθαι. Legg. X. 900. A: ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος.

Gorg. 464. C: ἡ κολακευτικὴ αἰσθημένη, οὐ γνοῦσα λέγω. Phaed. 76. A: αἰσθόμενόν τι ἢ ἰδόντα ... ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα cet. * *animadverto, intelligo, cognosco, compario*. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινας σχεδὸν καὶ συγχροῦς αἰσθάνομαι. 481. D: αἰσθάνομαι οὐν σου ἐκασιοτε ... οὐ δυναμένον ἀντιλέγειν. 519. B: αἰσθάνομαι ... ἀγανακτούντων cet. Menex. 236. C. Gorg. 479. C: ἄρ' αἰσθάνει τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; 496. E. Crat. 432. D. Conv. 207. A: ἡ οὐκ αἰσθάνει ὡς cet. Alc. I. 135. C. Hipp. min. 369. B. Phil. 44. B: λεγόντων τε ταῦτα καὶ δοξαζόντων αἰσθανόμεθα. Pol. III. 406. C. Prot. 317. A: ἐπεὶ οἷγε πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. Gorg. 518. E. Theaet. 175. D. Alc. I. 121. D. Theaet. 185. A: περὶ τῶν ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἄν. Pol. III. 401. E: ὅτι ... τῶν παραλεηπομένων ... ὁξύντα' ἂν αἰσθάνοιτο cet. Pol. VI. 494. D: ἐὰν ... εἰς αἰσθάνηται (al. *δαισθάνηται*). III. 402. C: (πρὶν ἂν) ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα. Lys. 209. D: ὅταν αἰσθάνονται ὅτι ἱκανῶς φρονεῖς. Phaedr. 263. C: ὁξέως αἰσθάνεσθαι ... ποτέρου ὃν τυγχάνει τοῦ γένους. Phaed. 88. B. Pol. III. 402. B. IX. 572. A. Hipp. mai. 371. A: αἰσθανόμενος αὐτοῦ ψευδομένου. Apol. 21. E. Charm. 167. D: μηδενὸς αἰσθανομένη. Tim. 70. B: ἵνα ... τῶν τε παρακλεύσεων καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον γίγνοιτο ἐπήκοον. Conv. 189. C: αἰσθανόμενοί γε cet. Critia 107. D. Pol. II. 360. D: ἀθλιώτατος ... ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις. Apol. 39. D: ὑμεῖς δὲ οὐκ ᾔσθάνεσθε. Conv. 220. C: ἄνθρωποι ᾔσθάνοντο. Prot. 316. D: ἐνίοις δὲ τινας ᾔσθημαι καὶ γυμναστικὴν (προκαλύπτεσθαι). Phaed. 61. C: ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι. Crat. 426. B. Phil. 272. B: τὸν νυνὶ (βίον) παρὼν ᾔσθησθαι. Theaet. 149. D: ἄρ' οὐκ ἔτι καὶ τότε αὐτῶν ᾔσθησαι ὅτι cet. Parm. 128. B: σὺ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος οὐ πανταχοῦ ᾔσθησαι. Crat. 404. E: ἡ οὐκ ᾔσθησαι; Conv. 202. A. Pol. III. 395. C. V. 467. A. VI. 506. C. X. 608. D. Tim. 24. B. Alc. I. 121. B. Theag. 129. E. Soph. 223. D: τῆς δ' ἐμπορικῆς ἄρ' οὐκ ᾔσθημεθα ὅτι τὸ μὲν cet. Parm. 135. C: τοῦ τοιούτου ... μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ᾔσθησθαι. Conv. 189. C: ἐμοὶ ... δοκοῦσιν ἄνθρωποι τὴν τοῦ ἔρωτος δύναμιν οὐκ ᾔσθησθαι. Lach. 197. D. Polit. 264. C: ᾔσθημένος. Pol. III. 409. B. VII. 527. E. Prot. 328. D: εἴπει ... ᾔσθόμην ὅτι ... πεπαυμένος εἴη. Theaet. 144. A: οὐδένα πω ᾔσθόμην οὕτω θαυμαστῶς ἐν πεφυκότη. Apol. 20. A. 22. C. Phaedr. 241. E: οὐκ ᾔσθου ... ὅτι cet. Alc. I. 127. D. Phaed. 89. A: ἡμῶν ὡς ὁξέως ᾔσθετο ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων. Phaedr. 243. A: ὃν (καθαρόν) Ὁμηρος ... οὐκ ᾔσθετο. Pol. II. 359. B: μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα εἰ cet. Ep. II. 314. E: (ἂν) σὺ αἰσθῇ. Polit. 285. A: ὅταν ... τὴν τῶν πολλῶν τις πρότερον αἰσθῇται κοινωνίαν. Theag. 122. C: μὴ

... αἰσθόμεθα γελοιοὶ ὄντες. Pol. VI. 500. D: εἰν ... αἰσθωνται οἱ πολλοὶ ὅτι cet. Ib. εἰνπερ αἰσθωνται. IX. 575. C. IV. 440. B: οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαντιῷ τοῦ τοιούτου αἰσθέσθαι. Legg. II. 669. C: χαλεπώτατόν ... αἰσθέσθαι. Alc. I. 127. E. Theag. 126. D. Crat. 427. C: τοῦ ... νῦν τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς. Pol. VII. 538. B: αἰσθόμενος ... τὸ ὄν. Legg. VI. 762. D. IX. 881. E. X. 910. Alc. I. 122. C. Legg. VI. 758. D: γενομένων ... αἰσθομένης τῆς πόλεως. Pol. II. 360. A: αἰσθόμενον ... εὐθύς διαπράξασθαι cet. Alc. I. 127. E.

αἴσθησις, ἡ, subiect. *sensus*, perceptio, object. *sensus* (germ. *der Sinn*) et *instrumentum sensus*. Def. 414. C: αἴσθησις ψυχῆς φορὰ νοῦ κίνησις cet. Theaet. 151. E: οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἐπιστήμη ἢ αἴσθησις. Id. 160. D. 156. B: τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δὲ αἴσθησις. 160. C: ἀληθῆς ... ἔμοι ἢ ἐμὴ αἴσθησις. Parm. 142. A: οὐδέ τις ἐπιστήμη οὐδὲ αἴσθησις οὐδὲ δόξα. 155. D. 164. B. Pol. VI. 507. E: ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις. VII. 523. C. 524. A. Menex. 248. B: εἴ τις ἔστι τοῖς τετελεστηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων. Apol. 40. C. Ep. II. 311. C: ὅτι ἔστι τις αἴσθησις τοῖς τεθνεῶσι τῶν ἐνθάδε. Phaedr. 250. D: κατελιγμένον αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων. Phaedr. 79. C: διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. Ib. τοῦτο ... ἐστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεως σκοπεῖν τι. Theaet. 195. E: ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν. Phil. 34. A: σωτηρίαν ... αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων cet. B. 38. B. 39. B. Pol. VII. 523. B. 537. D. VIII. 546. B. Tim. 28. A. B. al. Phaedr. 271. D: ὁξέως τῇ αἰσθήσει δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Gorg. 465. B: λειότητι καὶ αἰσθήσει (an ἀνθήσει, splendore?). Phaedr. 65. D: ἀλλ' ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφῆμω αὐτῶν; Theaet. 182. A. Phil. 35. A. Pol. VII. 524. D. Tim. 38. A. 69. D: αἰσθήσει ... ἀλόγῳ. al. Phaedr. 240. D: πᾶσαν αἴσθησιν αἰσθανομένῳ τοῦ ἐρωμένου. Phaedr. 73. C: ἢ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβόν. Id. 76. A. Theaet. 156. D: τὴν λευκότητά τε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον. 158. A: τῷ τὴν αἴσθησιν ἐπιστήμην τιθεμένῳ. 159. D. 160. E. 192. C. 194. A. Phil. 33. C. 34. A. Crat. 430. E. 431. A. Pol. II. 375. A. VII. 523. C. 524. D. Tim. 42. A. 45. D. al. Theaet. 156. B: αἱ ... αἰσθήσεις τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ἔχουσιν ὀνόματα, ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὁσφρήσεις cet. 166. C: ὥς οὐχὶ ἰδίαι αἰσθήσεις ἡμῶν ἐκάστῳ γίνονται. 179. C: ἐξ ὧν αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ κατὰ ταύτας δόξαι γίνονται. 184. D. Pol. VII. 523. E. Tim. 43. C: αἱ (κινήσεις) ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις ξυνάπασαι κέκληνται. 44. A. 64. E. Legg. X. 901. D: ὁπόσων εἶσιν αἱ αἰσθήσεις τε καὶ ἐπιστήμαι. Charm. 167. D. al. Phaedr. 249. B: ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. 250. D: ὅψις ... ἡμῖν ὁξυτάτη

τῶν διὰ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Phaed. 65. B. 75. A. B. 76. D. Theaet. 167. B. 194. C. Polit. 286. A. Pol. III. 411. D. al. Prot. 334. C: τὴν δυσχέρειαν ... τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ὀντων γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις. Phaed. 75. A: πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν. E: ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι. 79. A: ἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο. Theaet. 156. C. Phil. 39. A. 66. C. Tim. 77. A. Legg. XII. 898. E. al. Phaed. 75. B: ἐρωῶμεν ... καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἶχομεν. 96. B: ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων. Theaet. 157. E: ψευδεῖς αἰσθήσεις ... γιγνομένας. 182. B: ἐξ ἀμφοτέρων ... τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα. Phil. 55. E. 41. D. Tim. 64. A. Legg. XI. 927. A: οἱ τῶν ὀφρανῶν τῆς ἐρημίας αἰσθήσεις ἔχουσιν. XII. 942. E: ἔχον τὰς κυρίας ἀπάσας αἰσθήσεις αὐτοῦ φύσει. Hipp. mai. 298. D. al. **visio vel visum, species (vern. Erscheinung)*. Phaedr. 253. E: πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμύνας (διαθερμύναν?) τὴν ψυχὴν. Soph. 266. C: ἐναντίαν αἰσθησιν παρέχον. Phaed. 111. B: φήμας ... καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν.

αἰσθητήριον, τό, *id quo sentimus, instrumentum sensus vel sentiendi*. Ax. 366. A: νοσοῦς ... καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων.

αἰσθητής, ὁ, *sentiens*. Theaet. 160. D: πῶς ... οὐκ ἐπιστήμων ἂν εἴην ὧν περ αἰσθητής;

αἰσθητικός, ἡ, ὄν, *sentiendi vim habens; sentiendi facultate praeditus, sentiens*. Tim. 67. C: τέταρτον ... λοιπὸν ἐτι γένος ἡμῖν αἰσθητικόν. 70. B: ὅσον αἰσθητικόν (v. αἰσθητόν) ἐν τῷ σώματι. Locr. 102. D: αἰσθητικὰς ... δυσ-αισθησία (νόσος). Tim. 67. A: τρίτον ... αἰσθητικὸν ἐν ἡμῖν μέρος ἐπισκοποῦσι τὸ περὶ τὴν ἀκοήν cet. 61. D: τῶν περὶ τὰ παθήματα ὅσα αἰσθητικά. 65. A: πληρώσεως ... αἰσθητικὰ γιγνόμενα.

αἰσθητός, ἡ, ὄν, *sub sensum cadens, sensum movens*. Tim. 92: (ὁ κόσμος) αἰσθητός ... γέγονεν. Men. 76. D: ἀποδόσῃ σχημάτων ... αἰσθητός. Theaet. 156. B: τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δὲ αἰσθησις. Ib. τὸ ... αἰσθητόν γένος τούτων ἐκάσταις ὁμόγονον. Tim. 64. D. Theaet. 156. B: μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. Tim. 51. A: διὸ ... τοῦ ... ὁρατοῦ καὶ πάντως αἰσθητοῦ μητέρα ... μήτε γῆν ... λέγωμεν. 64. A: κατὰ παντός αἰσθητοῦ καὶ ἀναισθητου παθήματος τὰς αἰτίας λαμβάνομεν. Pol. VI. 511. B: αἰσθητῷ ... οὐδενὶ προσχρώμενος. Theaet. 182. A: τὸ μὲν πάσχον αἰσθητόν (*scribend. αἰσθητικόν, sentiens*), ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν ἐτι γίγνεσθαι. Phaed. 83. B: εἶναι ... τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν. Tim. 37. B. 52. A. 64. D. Polit. 285. E: αἰσθηταὶ τινες ὁμοιότητες. Theaet. 156. C: ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι τὰ ἄλλα αἰσθητὰ συγγενῇ γιγνόμενα. 184. D. Tim. 28. B. Pol. VII. 529. B: εἰν ... οἰοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν. Locr. 101. B: τέταρτόν τι γένος αἰσθητῶν cet. Phil. 51. B:

ὅσα ... τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς ... παραδίδωσιν. Theaet. 182. B: τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα. 202. B: οὕτω ... τὰ μὲν στοιχεῖα ἄλογα καὶ ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ. Pol. VI. 507. C: καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητὰ (αἰσθανόμεθα). Def. 411. C: σῶμα περιέχον πάντα τὰ αἰσθητὰ.

αἰίσσω, *feror*, *volito*. Pol. III. 386. D. et Men. 100. A: ταὶ δὲ σικαὶ αἰίσσουσι (Hom.). **concitor*, *adducor*. Legg. IV. 709. A: ταῦτα ... πάντα προῖδὼν τις αἰΐσειεν ἂν εἰπεῖν ὅπερ ἐγὼ νῦν δῆ cet.

αἰίστω, *deleo*, *pass.* *evanesco*, *pereo*. Prot. 321. A: μὴ τι γένος αἰίστωθείη.

αἰίστωρ, ὁ ἦ, *inscius*. Legg. VIII. 845. B: ἐὰν δέ τις αἰίστωρ ὢν αὐτὸς ἦ δοῦλος ᾤψεται cet.

αἰσχος, τό, *deformitas*, *turpitude*, *obscoenitas*. Soph. 228. A: ἀλλ' αἰσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ θυσειδὲς ὃν γένος. Pol. IV. 444. E: κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. Conv. 201. A: ἄλλο τι ὁ Ἔρως κἀλλους ἂν εἴη ἔρως, αἰσχους δ' οὐ; 197. B: αἰσχει ... οὐκ ἔπεστιν (αἰσχους ... οὐκ ἐστίν;) Ἔρως. Phaedr. 240. E: εἰς ... μέτην ἰόντος πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῷ ἐπ' αἰσχει (*int. ὄντας*). Gorg. 477. B: κακίαν ἂν γήσας ἀσθένειαν εἶναι, καὶ νόσον καὶ αἰσχος cet. Soph. 228. A. E. Legg. I. 646. B. Phaed. 110. E: ἃ ... φντοῖς αἰσχη τε καὶ νόσους παρέχει.

αἰσχροκερδεια, ἡ, *turpis lucri cupiditas*. Legg. VI. 754. E: αἰσχροκερδείας ... αὐτὸν γραψάμενος ὁ βουληθεῖς cet.

αἰσχροκερδής, ὁ ἦ, *turpis lucri cupidus*, *sordidum quaestum faciens*. Pol. III. 408. C: οὐκ ἦν ... αἰσχροκερδής, εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ.

αἰσχρολογῶ, *turpia* s. *obscoenia loquor*. Pol. III. 395. E: καμωδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας.

αἰσχροός, ὁ, ὄν, *deformis*; *turpis*, *foedus*; *etiam indignus* s. *ignominiosus*; *vilis*. Theaet. 185. E: καλός ... εἰ ... καὶ οὐχ ... αἰσχροός. Conv. 201. E: αἰσχροός ἄρα ὁ Ἔρως ἐστὶ καὶ κακός; Hipp. mai. 289. A: ὡς ... πιθήκων ὁ κἀλλιστος αἰσχροός ἄλλω (fort. ἀνθρώπων) γένει συμβάλλειν. Phil. 49. C: ἄγνοια ... ἡ ... τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρα τε καὶ αἰσχροά (an ἀγοία?). Conv. 181. A: οὔτε καλῇ οὔτε αἰσχροά (πράξις). 184. C. Prot. 332. C: τοῦτω (τῷ καλῷ) ἐστὶ τι ἐναντίον πλὴν τὸ αἰσchrόν; 352. D: αἰσchrόν ἐστὶ καὶ ἐμοὶ ... μὴ οὐχὶ ... φάναι cet. 338. C: αἰσchrόν ... τοῦτο τῷδε γίγνεται cet. Phaedr. 255. A: ὡς αἰσchrόν ἐρῶντι πλησιάζειν. 258. D. Gorg. 458. D. Theaet. 151. D. 195. D. Conv. 183. D: καλῶς μὲν πραττόμενον καλόν, αἰσchrῶς δὲ αἰσchrόν. 206. C: ἀνάρμοστον ... τὸ αἰσchrόν παντὶ τῷ θείῳ. al. Pol. III. 405. A: τῆς ... κακῆς τε καὶ αἰσchrῆς παιδείας ... τεκμήριον cet. Legg. VI. 779. A: ἐκ ῥαστώνης ... τῆς αἰσchrῆς οἱ πόνοι ... πεφύκασι

γίγνεσθαι. Ep. VII. 344. E. Conv. 178. E: ὅταν ὀφθῇ ἐν αἰσχροῦ τιτὶ ὦν. 206. C: τίπτειν ... ἐν ... αἰσχροῦ οὐ δύναται. Soph. 230. E: ἀπαίδευτόν τε καὶ αἰσχρόν γερονέναι ταῦτα (ad haec). Phil. 65. E: νοῦν ... οὐδ' ὕπαρ οὐτ' ὄναρ αἰσχρόν οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν cet. Conv. 202. B: ἀντόν αἰσχρόν ἢ κακόν εἶναι. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνόητον αἰσχρόν ... θετίον. Legg. VII. 819. D: αἰσχρόν ἀγνοίαν. VIII. 831. D: προᾶξιν πράττειν ... πάντως αἰσχρόν. Phaedr. 244. B: οὐκ αἰσχρόν ἡγοῦντο ... μανίαν. Gorg. 474. D: κακόν καὶ αἰσχρόν. Crat. 416. B: αἰσχρόν κυλοῦσιν. Conv. 178. D: εἴ τι αἰσχρόν ποιῶν κατὰδῆλος γίγνοιο. 182. D. 194. C. D. 201. E. al. Critia 121. B: αἰσχροὶ κατεφαίνοντο. Legg. IX. 859. D: ἂν καὶ τυγχάνωσιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα. Pol. VI. 506. C: δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχαί; Legg. II. 663. E: αἰσχρὰ δὲ καὶ κακά. Conv. 178. E: ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσχροῶν. Pol. I. 344. B: ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχροῶν ὀνομάτων cet. Legg. VIII. 838. B: αἰσχροῶν αἰσχιστα. X. 896. D: αἰτίαν εἶναι ψυχὴν καὶ τῶν ... αἰσχροῶν. Alc. I. 116. A: οὐδὲ τῶν αἰσχροῶν, καθ' ὅσον αἰσχρόν, κακόν. 117. A. Conv. 178. D: τὴν ἐπὶ ... τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην. Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ἢ συμφορὺς cet. Legg. XII. 943. E: ὡς αἰσχρὰς αὐτὰς εἰς ὄνειδος τιθεῖς. Pol. III. 402. A: τὰ δ' αἰσchrὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς cet. VI. 506. C: βούλει ... αἰσchrὰ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιὰ cet. IX. 589. C: οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσchrὰ νόμιμα ... ἂν φαῖμεν γερονέναι; D. Legg. II. 655. E. V. 728. A. Euth. 7. E. Tim. 60. C: αἰσχιῶν ... ἢ ἐναντία. Alc. I. 132. A: ἂν μὴ ... αἰσχιῶν γένῃ. Crit. 44. C: τίς ἂν αἰσχιῶν εἴη ταύτης δόξα cet. Gorg. 474. C: τί δὲ δὴ αἰσχίον; Id. 475. B. D. 508. C: ὅσπερ αἰσχίον, τοσοῦτον κάκιον. Pol. II. 405. B. C. Menex. 247. B. Legg. I. 635. D: δουλεύουσιν τρόπον ἕτερον καὶ ἔτ' αἰσχίῳ. II. 663. D: τὸν ἄδικον βίον οὐ μόνον αἰσχίῳ ... τοῦ δικαίου ... εἶναι cet. Gorg. 508. E: αἰσχίον καὶ κάκιον. Pol. II. 381. B: ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ τὸ αἰσχίον ἑαυτοῦ (μεταβάλλει ἑαυτόν). Conv. 182. D: καὶ αἰσχίους ἄλλων ὧσι. Legg. VII. 814. E: τὴν (ὄρχησιν) τῶν αἰσχίονων (σωμάτων) ἐπὶ τὸ φαῦλον (μιμουμένην). Crat. 429. A: οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐοράζονται, οἱ δὲ αἰσχίους. Polit. 293. E: τὰς δὲ ἄλλας ἐπὶ τὰ αἰσχίονα μιμουμένης. 297. C. Crat. 429. B: οἱ μὲν καλλίῳ τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίῳ. Legg. II. 657. A. 663. B: ὥστε νομοθέτῃ γε αἰσχιστος λόγων cet. Gorg. 477. C: τίς ... τούτων τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; Ib. εἰ δὴ αἰσχίστη cet. Alc. I. 118. A. Gorg. 472. C: μὴ εἰδέναι ... αἰσχιστον. 477. C. D. 508. D. Pol. III. 405. B. 416. A. Legg. I. 626. E. Hipp. mai. 296. A. Alc. I. 118. B: ἀμαθία ... ξυνοικεῖς ... τῇ αἰσχίστῃ. Gorg. 509. B: ταύτην εἶναι τὴν αἰσχίστην βοήθειαν. Phil. 65. E: τὸ πάντων αἰσχιστον ἐπό-

μενον ὁρῶντες. Conv. 183. D: ἡγήσαιν' ἂν ... αἰσχιστον τὸ τοιοῦτον ... νομίζεσθαι. Pol. II. 378. C. Hipp. mai. 299. A. Legg. IX. 860. A: λεχθέντων τῶν δικαίων αἰσχίστων εἶναι. Legg. VIII. 838. B: καὶ αἰσχροῖν αἰσχιστα (εἶναι). IX. 860. B. Euthyd. 294. D.

αἰσχροτότης, ἥ, *turpitude*. Gorg. 525. A: ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχροτότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.

αἰσχροῦς, *turpiter, male*. Phaedr. 258. D: αἰσχροῦς τε καὶ κακῶς (λέγειν). Conv. 183. D: αἰσχροῦς δὲ (πραττόμενον) αἰσχρόν. Ib. αἰσχροῦς (πράττειν) ... ἐστὶ cet. Legg. III. 692. C: αἰσχροῦς ... ἡμύναντο αὐτούς. VII. 814. A: οὕτως αἰσχροῦς τὰς γυναῖκας εἶναι τεθραμμένας. XII. 944. E. Crit. 54. C. Gorg. 457. D: αἰσχιστα ... λοιδοροθέντες. Crat. 435. C: αἰσχιστα ... τούναντίον (opp. κάλλιστ' ἂν λέγοιτο). Alc. I. 127. D: κινδυνεύω ... λεληθέναι ἐμαντὸν αἰσχιστ' ἔχων.

αἰσχύνη, ἥ, *pudor, verecundia*. Def. 416: φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας. Phaedr. 237. A: μὴ βλέπων πρὸς σὲ ὑπ' αἰσχύνης διαποροῦμαι. 241. A. 243. B. 254. C. Gorg. 487. B: εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον ὥστε cet. E. Conv. 198. C: ὥπ' αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδοῦς ὥχολμην. Pol. IX. 571. C: ὥς ἀπὸ πάσης λελυμένον ... αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. Legg. I. 648. D: τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος. Ep. VII. 329. B: εἴ τι ... ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέσχον κακῆς. Gorg. 508. B: ἂ Πῶλον αἰσχύνῃ ὧν συγχωρεῖν. 492. A: δι' αἰσχύνην ἀποκρυπτόμεναι τὴν αὐτῶν ἀθυμίαν. 508. C. Legg. VIII. 841. A. Soph. 230. D: εἰς αἰσχύνην καταστήσας. Conv. 178. D: τὴν ... ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην. Legg. I. 647. A. II. 671. D: ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θεῖον φόβον ὀνομάκαμεν. V. 732. B. **turpitude, dedecus, ignominia, infamia*. Gorg. 509. C: αἰσχύνῃ τοῦ μὴ (δύνατον εἶναι βοηθεῖν). Legg. I. 647. B: φίλων ... φόβος αἰσχύνης πῦρι κακῆς. IX. 873. C: μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχόν. Conv. 184. E: καὶ ἑξαπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει καὶ μὴ. Legg. II. 671. E: μείζω τὴν αἰσχύνην φέρειν. IX. 878. C: ἔαν ... αἰσχύνην ... μεγάλην τινὰ προσβάλλῃ τῷ τρωθέντι. Menex. 247. A: ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει. Apol. 35. A: αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Ep. VII. 334. B: ὥς αἰσχύνην οὗτοι περιήψαν τῇ πόλει. **actin. in eo dicitur qui aliquem infamat vel ignominia notat*. Legg. XI. 919. E: γραφέσθω ... αὐτὸν γένους αἰσχύνης ὃ βουλόμενος.

αἰσχυντηλός, ἥ, ὄν, *pudicus*. Charm. 158. C: τὸ αἰσχυντηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπεν. 160. E: δοκεῖ ... αἰσχύνεσθαι ποιεῖν ἢ σωφροσύνη καὶ αἰσχυντηλὸν τὸν ἄνθρωπον.

αἰσχυντηλῶς, *verecunde*. Legg. II. 665. E: ἀηδῶς τε καὶ αἰσχυντηλῶς ἄδοντες.

- αἰσχυντηρός, ἄ, ὄν, *puddicus, verecundus*. Gorg. 487.
 B: αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος.
 αἰσχύνω, *infamo, turpitudinem infliigo, ignominia afficio*.
 Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἐπείσελθόντες ἀνάξιοι ἡσχυνάν τε
 καὶ ὀνειδή περιῆσαν. Menex. 246. D: πρὶν τοὺς ἡμετέρους
 πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχύναι. Ib. ἡγοῦμε-
 νοι τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύναντι ἄβιωτον εἶναι. Med. *erubescio*,
pudore afficior, ad pudendum inducor, me pudet; hinc etiam
revereor et vereor, cum negatione non dubito (vern. *kein Beden-*
ken tragen). Theaet. 183 E: Μέλισσον ... ἤττον αἰσχύνομαι.
 Conv. 216. B: ἐγὼ ... τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι. Ib. αἰ-
 σχύνομαι τὰ ὁμολογημένα. Crit. 45. E: ὡς ἐγώ γε ὑπὲρ σοῦ
 καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ... αἰσχύνομαι. Apol. 22. B: αἰσχύνομαι
 ... ὑμῖν εἰπεῖν ... τὰ ληθῆ. Theag. 127. B. 130. C. Hipp.
 mai. 304. C. Hipp. min. 372. C: οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μαν-
 θάνων. Ep. III. 317. B. Gorg. 494. E: οὐκ αἰσχύνει εἰς
 τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους; Apol. 28. B: εἰτ' οὐκ αἰσχύνει
 ... τοιοῦτον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας; 29. D. Crit. 52. C.
 Euthyd. 295. B. Alc. I. 109. A. Phaedr. 251. A: οὐ δέδοι-
 κεν οὐδ' αἰσχύνεται παρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων. Conv. 178.
 E: ὅτι ... τοὺς ἐραστάς αἰσχύνεται. Phil. 66. A: αἰσχυν-
 νόμεθα. Riv. 135. A: ἢ ἴσως αἰσχυννόμεθα. Hipp. mai. 299.
 A: ὅτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς
 εἶναι. Phaedr. 257. D: αἰσχύνονται λόγους ... γράφειν.
 Soph. 247. B: αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ... ὁμολογεῖν. Legg.
 II. 656. A. Prot. 333. C: αἰσχυνοίμην ἂν ἐγώ ... τοῦτο
 ὁμολογεῖν. Theaet. 190. E: αἰσχυνοίμην ἂν ὑπὲρ ἡμῶν.
 Conv. 218. D: ἐγὼ ... μᾶλλον ἂν μὴ χαριζόμενος αἰσχυν-
 νοίμην τοὺς φρονίμους ἢ cet. Hipp. mai. 298. B. Ep. III.
 324. E. Prot. 312. A: οὐκ ἂν αἰσχύνοιο ... σαυτὸν (v.
 αὐτὸν) σοφιστὴν παρέχων. Conv. 194. C: τάχ' ἂν αἰσχύν-
 νοιο αὐτούς. Ib. τοὺς ... πολλοὺς οὐκ ἂν αἰσχύνοιο cet.
 Pol. X. 604. A: ἂ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούοι αἰσχύνοντ' ἂν. Id.
 605. E. Legg. II. 665. E. Gorg. 455. C: οἱ ἴσως αἰσχύνοντ'
 ἂν σε ἀντιέσθαι. Pol. X. 606. C: ὅ τι ἂν (al. ὅτι, ἂν;
 fort. ὅταν) αὐτὸς αἰσχύνῃ (al. αἰσχύνοιο) γελωτοποιῶν cet.
 Legg. II. 656. B: ἐὰν ... ἐπαινέειν αἰσχυννῇται. Gorg. 487.
 B: διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι. D. Conv. 216. B. Pol. VIII. 562.
 E: μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας. Legg. II.
 667. B. V. 729. B. Crit. 47. D. Charm. 160. E. Phaedr.
 243. D: τοῦτον ... αἰσχυνόμενος. Theaet. 183. E: Μέλισ-
 σον ... αἰσχυνόμενος μὴ φορτικῶς σιωπῶμεν. Conv. 217. D:
 αἰσχυνόμενος ἀφῆκα αὐτόν. Pol. III. 388. D. Legg. II. 666.
 C. Euth. 12. B. Ep. VII. 328. C: αἰσχυνόμενος ... ἐμειν-
 τὸν ... μὴ cet. Menex. 245. A: αἰσχυνομένη τὰ τρόπαια
 cet. Phaedr. 234. A: οἵτινες αἰσχυνόμενοι ... σιωπήσονται.
 Conv. 183. B: τῶν δὲ νοουθετούντων καὶ αἰσχυνομένων ὑπὲρ
 αὐτῶν. Eryx. 396. A: ἡσχυνόμην ... ἂν εἰ cet. Pol. III.

414. E: ἡσχύνον τὸ ψεῦδος λέγειν. Charm. 169. C: ἡσχύνετο τοὺς παρόντας. Eryx. 397. C. Ep. VII. 338. D. Legg. VII. 819. D: ἡσχύνθη ... οὐχ ὑπὲρ ξμαντοῦ μόνον cet. Euth. 15. D: τοὺς ἀνθρώπους ἡσχύνθη. Gorg. 461. B: ὅτι ... ἡσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι cet. Phaed. 117. E: ἡμῖς ἀκούσαντες ἡσχύνθημεν cet. Charm. 164. D: οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖν γάται. Alc. I. 122. C: αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σεαυτῷ. Euthyd. 303. D: ὅτι αἰσχυνθείην ἂν μᾶλλον ἐξελέγοντες cet. De lege 321. D: τί ἂν ἀποκρινόμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖμεν ... ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν cet. Gorg. 494. D: οὐδὲ μὴ αἰσχύνθη. 482. D: αἰσχυνθῆναι αὐτόν cet. Euthyd. 305. A: αἰσχυνθῆναι ὑπὲρ τοῦ σεαυτοῦ ἐταίρου. Apol. 17. B. Prot. 348. C: καὶ ὁ Πρωταγόρας αἰσχυνθείς cet. Gorg. 463. A: εἰπέ μὴδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς. 482. E. Phil. 58. B. Riv. 139. A: αἰσχυνθείς τοῖς προσηρημένοις. Legg. VII. 820. B: ὑπὲρ πάντων αἰσχυνθέντα. Pol. VI. 502. A: ἵνα ... αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι. Ep. II. 310. D: ἐγὼ ... τάληθ' ἔλγειν οὔτε ὀνήσω οὔτε αἰσχυνοῦμαι. Phaedr. 245. E: λῆγων (τις) οὐκ αἰσχυνεῖται. Tim. 49. D: δυσχρηζόμενος οὐκ αἰσχυνεῖται γέ τις ἑαυτόν. Pol. III. 396. C: οὐκ αἰσχυνεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει. D: οὐκ ἐθελήσειν ... ἀλλ' αἰσχυνεῖσθαι.

αἵτημα, τό, *postulatio*. Pol. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἵτημα ... ἐξευρίσκουσιν αἰτεῖν cet.

αἵτησις, ἡ, *postulatio, petitio*. Defin. 415. B: αἵτησις ἀνθρώποις ἀγαθῶν cet. Euth. 14. C: ἐπιστήμη ... αἵτησεως καὶ δόσεως θεοῖς ἢ ὁσιότης ἂν εἴη. Legg. VII. 801. A: ὥς εὐχὰν παρὰ θεῶν αἵτησεις εἰσὶ.

αἰτία, ἡ, *causa, ratio; origo*. Phaedr. 252. C: ἡ γὰρ αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρῶντων τοῦτ' ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν. Gorg. 457. A: τέχνη οὔτε αἰτία οὔτε πονηρὰ τοῦτου ἐνεκά ἐστιν. Phaed. 97. A: αὕτη ... αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι. Ib. αὕτη ... αἰτία γέγονε ... τοῦ δύο γεγενῆσθαι. Ib. ἐναντία ... αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι. Theaet. 205. C: αὕτη ἡ αἰτία ἄλογόν τε ... αὐτὸ ποιοῖ. D. E. Soph. 265. B: ἥτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πλιότερον οὖσιν ὕστερον γίγνεσθαι. Phil. 27. A. Conv. 204. B: αἰτία ... αὐτῷ καὶ τούτων ἡ γένεσις. 205. B: ἡ ... ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν ἰόντι ὁπωρὸν αἰτία πάσῃ ἐστι ποιήσις. Pol. I. 329. D: καὶ τούτων πέρι ... μίᾳ τις αἰτία ἐστίν. V. 464. A: τούτων αἰτία ... ἡ τῶν γυναικῶν κοινωνία. B: τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ... ἡ κοινωνία cet. VI. 489. D: ὅτι οὐδὲ τοῦτου φιλοσοφία αἰτία. VII. 517. C: ὥς ... πᾶσι πάντων αὕτη ὀρθὴν τε καὶ καλὴν αἰτία. Legg. VII. 790. E: τίς ... αἰτία τούτων μάλιστα ἔσθ' ἡμῖν; VIII. 831. E: αὕτη ... μίᾳ κείσθω διακλύουσα αἰτία τοῦ ... ἐῷσα. Legg. X. 896. A: μεταβολῆς ... αἰτία ἅπασιν. Lys. 221. C. D. al. Soph. 265. E: ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης. Tim. 40.

Β: ἐξ ἧς δὴ τῆς αἰτίας γέγονεν ὅς' ἀπλανῆ τῶν ἄστρον.
 Phaed. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. 98. A:
 αἰτίας ἄλλο γένος. 99. C: τῆς τοιαύτης αἰτίας ... μαθη-
 τῆς ὁτονοῦν ἰδίαις ἂν γενοίμην. D: τὸν δεύτερον πλοῦν
 ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν cet. 100. A: περὶ αἰτίας καὶ
 περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων. B. Phil. 26. E: οὐδὲν πλὴν
 ὀνόματι τῆς αἰτίας διαφέρει. 30. A: τὸ τῆς αἰτίας γένος.
 D: διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν. Conv. 184. A: ὑπὸ ταύ-
 της τῆς αἰτίας. Tim. 68. E: χρηὶ δὴ αἰτίας εἶδη διορίζεσθαι.
 Men. 98. A: ἕως ἂν τις αὐτὰς δῆσῃ αἰτίας λογισμῷ. Lys.
 221. E: αἰτίας ... ἀπολομένης cet. Phaed. 97. C: ταύτη
 ... τῇ αἰτία ἦσθην. 100. C: τῇ τοιαύτῃ αἰτία ξυγχωρεῖς;
 Polit. 287. E: οὐ γὰρ ἐπὶ γενέσεως αἰτία πηγνυται. Phil.
 27. A: τὸ δουλεῦον εἰς γένεσιν αἰτία. Tim. 45. B: τοιαύτῃ
 ἐνδύσαντες αἰτία. Ep. VII. 345. A: τίμη ποτ' αἰτία τὸ δευ-
 τερον ... διεξήμην. Phaedr. 243. A: ἔγνω τὴν αἰτίαν. 246.
 D: τὴν ... αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς ... λάβωμεν.
 271. D: διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν. Gorg. 465. A: ὥστε τὴν
 αἰτίαν ἐκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν. Phaed. 95. E: περὶ γενέ-
 σεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύεσθαι. 96. E:
 περὶ τούτων τοῦ τὴν αἰτίαν εἰδέναι. 97. C: τὴν αἰτίαν
 εὔρειν περὶ ἐκάστου. E. 98. A: ἄλλην τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν
 ἐπενεργεῖν. B: ἐκάστῳ ... ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν. D: διὰ
 ταύτην τὴν αἰτίαν. 100. B: ἐλπίζω τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν.
 101. C: οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι.
 Polit. 281. D: τὴν μὲν γενέσεως οὕσαν συναίτιον, τὴν δὲ
 αὐτὴν αἰτίαν. Phil. 23. D: τῆς συμμίξεως τὴν αἰτίαν ὅρα.
 26. E: πάντα τὰ γινόμενα διὰ τιν' αἰτίαν γίνεσθαι. 27.
 B: τὸ ... πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγωμεν τέταρτον, τὴν
 αἰτίαν. Pol. VI. 489. D: τῆς ... τῶν ἐπεικῶν ἀρχησιτίας
 τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν
 αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. 491. E: μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε
 κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι. 508. E: αἰτίαν ... ἐπιστήμης
 οὕσαν καὶ ἀληθείας. Tim. 29. D: δι' ἣντινα αἰτίαν γένε-
 σιν ... ξυνέστησεν. Legg. III. 676. C. 688. C. VIII. 831.
 B. al. Tim. 46. E: λεπτεῖα ... ἀμφοτέρω τὰ τῶν αἰτιῶν
 γένῃ. 57. C: διὰ τοιούτων αἰτιῶν γέγονε. 68. E: χωόμε-
 νος ... ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις. 87. C: αἷς
 αἰτίαις σώζεται. Legg. X. 908. A: αἰτίαις ... τρισὶν (*tribus*
de causis). Phaed. 98. B: τῷ ... νῷ οὐδὲν χωόμενον οὐδέ
 τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν cet. C: λέγειν
 τὰς αἰτίας ἐκάστου ὧν πράττω. D: περὶ τοῦ διαλέγεσθαι
 ... ἐτέρας τινὰς τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Ib. τὰς ὡς ἀληθῶς
 αἰτίας λέγειν. 100. C: οὐ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας γινώ-
 σκειν. Tim. 22. E: ὅθεν καὶ δι' ἧς αἰτίας τὰνθάδε σωζό-
 μενα λέγεται παλαιότατα. 38. D. 44. C: δι' ἧς τε αἰτίας
 καὶ προνοίας γέγονε θεῶν. 46. D: τὰς τῆς ἐμφρονος φύσεως
 αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. 64. A: κατὰ παντὸς τοῦ αἰ-

οδητοῦ ... παθήματος τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν. Legg. III. 693. A: τὰς αἰτίας ἀντὶν ἀναζητοῦντες. VII. 821. A. VIII. 831. C. 832. B. X. 904. B: τῆς ... γενέσεως τὸ (fort. τοῦ) ποίου (fort. ποιοῦ) τινὸς ἀφῆκε ταῖς βουλήσεσιν ... τὰς αἰτίας. * *causa*, h. e. *res*. Hipp. min. 365. D: σὺ δ' ἐπειδὴ φαίνει ἀναδεχόμενος τὴν αἰτίαν cet. * *causa* (ut Lat. *causam sustinere*), h. e. *culpa*. Pol. X. 617. E: αἰτία ἐλομένου. Ep. VII. 341. A: ὡς μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δεικνύντα. Phaed. 90. D: (εἰ) ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἐαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσεται. Apol. 33. B: τούτων ἐγὼ ... οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέροισι. * *criminatio*, *reprehensio*. Theaet. 150. A: φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν ... ἐμπίεσωσιν. Legg. XI. 936. D: ἐπαιτιώμενος ὁ δεσπότης ... τὴν αἰτίαν. * *crimen*. Legg. IX. 856. E: οἷς ἂν προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων τις cet. Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωτάτην αἰτίαν ἐπιβάλλοντες. Apol. 32. C: βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Crit. 52. A: ταύταις δὴ φαρμεν καὶ σὲ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι. Hinc αἰτίαν ἔχειν dicitur qui in crimen vocatur, cui crimini aliquid datur, et in univ. qui accusatur, arguitur vel reprehenditur. Phaedr. 249. E: αἰτίαν ἔχει ὡς μανικῶς διακείμενος. Pol. VIII. 565. B: αἰτίαν ... ἔσχον ὑπὸ τῶν ἐτέρων ... ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ. 566. C: χορήματα ἔχον καὶ μετὰ τῶν χορημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι. Lach. 186. B: τὴν μεγίστην αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ τῶν οὐκαιοτάτων. * αἰτίαν ἔχειν et λαμβάνειν dicitur etiam qui auctor alicuius rei, eiusque bonae, habetur, cui aliquid acceptum refertur, et in univ. qui praedicatur vel simpl. dicitur, perhibetur. Gorg. 503. B: δι' ὅντινα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι. Theaet. 169. A: ὣν δὴ σὺ πέρι αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν. Polit. IV. 435. E: οἱ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν (quibus hoc etiam tribuitur, h. e. qui θυμοειδεῖς dicuntur esse). Legg. I. init.: θεὸς ... εἴληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως; Alc. I. 119. A: ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι. De virt. 376. D: ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθός γεγονέναι.

αἴτιον, τό, *causa*. Prot. 352. D: ὁ τι ποτὲ αἰτιόν ἐστι τούτου. Phaedr. 229. E: τὸ δ' αἴτιον ... τούτου τόδε. Gorg. 520. E. Phaed. 99. B: ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστὶ τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκείνο ἄντι οὗ τὸ αἴτιον οὐκ ἂν ποῦ εἴη αἴτιον. Polit. 273. B: τούτων ... αὐτῷ τὸ σωματοειδὲς τῆς συγκράσεως αἴτιον. Phil. 26. E: τὸ ... ποιοῦν καὶ τὸ αἴτιον ὁρῶς ἂν εἴη λεγόμενον ἐν. Crat. 413. A: δὲ ὃ γὰρ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον. Pol. IV. 443. A: τούτων πάντων αἴτιον αἴτιον ὅτι cet. Tim. 22. C: τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. 64. A: τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον. Legg. VIII. 838. B. X. 891. E: ὁ πρώτων γενέσεως καὶ φθορᾶς αἴτιον ἀπάντων cet. Alc. I. 103. A: τούτου ... τὸ αἴτιον γέγονεν οὐκ ἀνθρώπειον cet. 107. C. 117. A. Hipp. mai. 296. E: τὸ ποιοῦν

... οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἷτιον. 297. A: οὐ γάρ που τὸ γε αἷτιον αἷτιον αἷτιον ἂν εἴη. C: οὐδέ γε τὸ αἷτιον γιγνόμε-
 τὸν ἐστὶ, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐτὸ αἷτιον. Menex. 244. A:
 καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἷτιον ἢ cet. Ion. 532. B:
 τί οὖν ποτὲ τὸ αἷτιον ... οἷτι cet. 536. C: τοῦτον δ' ἐστὶ
 τὸ αἷτιον ... διότι cet. Phil. 30. E: τοῦ πάντων αἷτιον
 λεχθέντος. Hipp. mai. 297. A. al. Phaed. 99. B: ὡς αἷτιον
 αὐτὸ προσαγορεύειν. 110. E. Theaet. 149. B: εἶπω ... σοι
 τὸ αἷτιον; Crat. 401. D: τὸ ... αἷτιον ... αὐτῶν εἶναι τὸ
 ὠθοῦν. 416. C: τί οἶει σὺ εἶναι τὸ αἷτιον κληθῆναι cet.
 Pol. I. 329. B: σὺ τὸ αἷτιον αἷτιῶσθαι. Critia 113. A: τὸ
 αἷτιον ... αὐτῶν πέρσεσθε. B: τὸ ... αἷτιον αὐτῶν ἔχετε.
 Legg. III. 679. E: τὸ ... τούτων αἷτιον ἤδη διεληλύθαμεν.
 Alc. I. 117. B: τὸ δ' αἷτιον οἶσθαι ἢ ἐγὼ φράζω; Ep. II.
 312. A. III. 318. E. al. Soph. 253. C: εἰ ... ἕτερα τῆς διαι-
 ρέσεως αἷτια. Pol. VII. 528. B: διττὰ γάρ τὰ αἷτια. Tim.
 63. E: περὶ ... τῶν παθνημάτων ταῦτα αἷτια εἰρήσθω.
 Legg. VIII. 832. C: ταῦτ' ... ἐστὶ τὰ δυο ... αἷτια. Tim.
 69. A: τὰ τῶν αἷτιῶν γένη. 76. C: χρώμενος ... αἷτιοις
 τοῖς εἰρημένοις. Phaed. 99. A: αἷτια ... τὰ τοιαῦτα κα-
 λεῖν λίαν ἄτοπον. Pol. II. 379. C: τῶν ... κακῶν ἄλλ'
 ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἷτια. Legg. III. 694. A: τὰ δ' αἷτια
 διέλθωμεν.

αἷτιος, ἰα, ἰον, auctor: is cui aliquid acceptum refertur,
 etiam is cui culpam alicuius rei attribuimus vel qui in culpa
 est. Phaedr. 238. D: τούτων ... σὺ αἷτιος. 242. B: αἷτιος
 ... γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι. Gorg. 447. A. Phaed.
 97. C: ὡς ... νοῦς ἐστὶν ... πάντων αἷτιος. Theaet. 150.
 D: τῆς ... μαιείας ὁ θεὸς τε καὶ ἐγὼ αἷτιος. Crat. 396. A:
 αἷτιος ... τοῦ ζῆν. 418. A. Phil. 58. B: ἄρ' ... αἷτιος ἐγὼ
 τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν σε; Conv. 178. C: μεγίστων ἀγα-
 θῶν ἡμῖν αἷτιός ἐστιν. 194. E: τῶν ἀγαθῶν ὧν ὁ θεὸς
 αὐτοῖς αἷτιος. 195. A: οἶος οἶων αἷτιος ὧν τυγχάνει. 197.
 C: τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἷτιος εἶναι. Pol. II. 379. C:
 οὐδ' ἄρα ... ὁ θεὸς ... πάντων ἂν εἴη αἷτιος. Ib. ὀλίγων ...
 τοῖς ἀνθρώποις αἷτιος. V. 474. A: οὐκοῦν σὺ μοι ... τού-
 των αἷτιος; VI. 508. B: αἷτιος ... ὧν αὐτῆς ὁράται cet.
 509. C: σὺ γάρ αἷτιος cet. VII. 516. C: ἐκείνων ... τρό-
 πον τινὰ πάντων αἷτιος. Legg. IX. 872. A: αἷτιος ὧν ...
 τοῦ φόνου. Euth. 3. A: πλείστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν
 αἷτιος τῇ πόλει γενήσεται. Alc. I. 118. E. Men. 70. B:
 τούτου ... ἡμῖν αἷτιός ἐστι Γοργίας. Ep. VII. 329. D. Gorg.
 457. A: οὐδὲ ἡ τέχνη οὔτε αἷτία οὔτε πονηρὰ τούτου ἐνεκά
 ἐστιν. Gorg. 452. D: μέγιστον ἀγαθὸν καὶ αἷτιον ... ἐλευ-
 θερίας. Polit. 269. C: ὁ δ' ἐστὶ πᾶσι τούτοις αἷτιον τὸ
 πάθος cet. Crat. 399. D: ὡς τοῦτο ... αἷτιόν ἐστι τοῦ ζῆν
 αὐτῷ. Phil. 64. C: τί ... μάλιστα αἷτιον εἶναι δόξειεν ἂν
 ἡμῖν τοῦ ... γεγενῆσθαι cet. Pol. I. 329. B: ὅσων κακῶν

σφίσιν αἴτιον (τὸ γῆρας). Ib. εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον cet. II. 366. D: τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἢ ἐκεῖνο cet. 379. B: ὃ ... μὴδὲν κακὸν ποιεῖ οὐδ' ἂν τινος εἴη κακοῦ αἴτιον. Tim. 42. E: ὃ τι μὴ κακῶν αὐτὸ ἐκαστῷ γίγνεται αἴτιον. 87. E: μυρίων κακῶν αἴτιον ἑαυτῷ. Ep. II. 312. E. Tim. 28. A: πᾶν ... τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ... γίνεσθαι. C: ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκη εἶναι γενέσθαι. Ib. χωρὶς αἰτίου. C: ὑπ' αἰτίου τινὸς ... γενέσθαι. Phaedr. 239. B: μεγάλης αἴτιον εἶναι βλάβης. 266. B: ὡς μεγίστων αἴτιον ἡμῖν ἀγαθῶν. Phaed. 97. C: τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον. Phil. 22. D. Conv. 193. C: οὗ ... τὸν αἴτιον θεὸν ὁμνούντες cet. 198. E: φατὲ αὐτὸν ... τοσοούτων αἴτιον (εἶναι). Pol. II. 380. B: κακῶν ... αἴτιον φάναι θεόν τι γίνεσθαι cet. C: μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεόν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Legg. V. 727. B: ὅταν ἀνθρώπος τῶν ... ἁμαρτημάτων μὴ ἑαυτὸν αἴτιον ἡγήται. IX. 862. A: τὸν τῆς ωφελείας αἴτιον ἀδικεῖν cet. Epin. 976. E. 977. A: τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν γεγονέναι cet. Gorg. 452. C: τὴν ... τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι cet. Theaet. 149. B: αἰτίαν ... τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄσπεριν, ὅτι cet. Legg. X. 896. D: τῶν ... ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι ψυχὴν cet. Polit. 270. B: ὃ πάντων ἔφαμεν εἶναι τῶν θαυμασῶν αἴτιον. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... οὐ τὸ ἔνδον ... πάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. Phil. 22. D: τάχα δ' ἂν αἰτίον τις ὑπολάβοι πότερον αὐτῶν εἶναι. Conv. 207. A: τί οἶε ... αἴτιον εἶναι τούτου τοῦ ἔρωτος —; Pol. V. 471. B: μέχρι οὗ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ... δοῦναι δίκην. X. 615. B: οἵτινες πολλῶν θανάτων ἦσαν αἴτιοι. Legg. X. 887. D: οἱ τούτων ἡμῖν αἴτιοι τῶν λόγων ... γίνονται. Pol. VI. 495. A: ὡς ... αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη ... αἴτια ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος. Tim. 46. D: δοξάζεται ... ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων. 61. B. 63. E: ταῦτα αἴτια εἰρήσθω. Legg. X. 886. D: ὅπη κακῶν αἴτια. Gorg. 519. B: οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν. Tim. 29. A: ὃ δ' ἄριστος τῶν αἰτίων. Polit. 281. E. 287. B: αἱ ... τῶν τε ξυναιτίων καὶ τῶν αἰτίων (fort. αἰτιῶν). Pol. VII. 536. C: ὥσπερ θυρωθεὶς τοῖς αἰτίοις. Gorg. 518. D: τῶν νόσων αἰτίους εἶναι. 519. A: τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν. Phaed. 116. C: γιγνώσκεις ... τοὺς αἰτίους. Pol. V. 471. B: ὀλίγους ἀεὶ ἐχθροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς. VI. 500. B: τοῦ ... διακίεσθαι ... ἐκείνους αἰτίους εἶναι cet. Legg. II. 672. D: Ἀπόλλωνα ... καὶ Διόνυσον τῶν θεῶν αἰτίους γεγονέναι. V. 737. B: τούτους ἐχθροὺς αὐτοῖς αἰτίους γενέσθαι. XII. 955. C: τοὺς αἰτίους ... ταύτης τῆς πράξεως εἰσαγόντων εἰς δικαστήριον. Hipp. min. 372. E: αἰτιῶμαι ... τοῦ ... παθήματος τοὺς ἐμπροσθεν λόγους αἰτίους εἶναι. Polit. 281. E: τὰς ... αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ...

ἀπεργαζομένης (τέχνης) αἰτίας. Ib. τὰς ... δημιουργούσας αἰτίας. Tim. 76. D: τῇ ... αἰτιωτάτῃ διανοίᾳ ... εἰργασμένον.

αἰτιῶμαι, *pro causa vel auctore habeo, causam vel culpam attribuo, accuso, insimulo, culpo; etiam acceptum refero.* Phaedr. 262. D: καὶ ἔγωγε ... αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς. Hipp. min. 372. E. Alc. I. 113. C: ἐμὲ ... αἰτιάματῃ. Lach. 179. C: αἰτιώμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν ὅτι cet. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. Phaed. 90. D: μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο. Critia 120. C: εἴ τις τι παραβαίνειν αὐτῶν αἰτιῶτό τινα. Legg. I. 636. B: τούτων τὰς ὑμετέρας πόλεις πρώτας ἂν τις αἰτιῶτο. Phil. 22. D: τάχα ... ἂν τοῦ κοινοῦ τούτου βίου αἰτιώμεθ' ἂν τὸν νοῦν αἴτιον cet. Legg. IX. 879. A: ἐὰν ... ἐκ συνθήκης αἰτιάται ... μηχανὴν εἶναι τις (fort. τινα) τὸ γεγονός. Alc. II. 142. D: μὴ ὡς ἀληθῶς μάτην θεοὺς ἀνθρωποὶ αἰτιῶνται. Soph. 218. A: μὴ ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. Pol. I. 329. B: οὐ τὸ αἴτιον αἰτιάσθαι. V. 460. A: αἰτιάσθαι ἐφ' ἐκάστης συνῥέξεως τύχην. VI. 489. B: τῆς ... ἀρχῆς τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιάσθαι. X. 619. C: οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιάσθαι τῶν κακῶν. Tim. 88. A: τάναντία αἰτιάσθαι ποιεῖ. Epin. 979. B: τὴν ἀνθρωπίνην αἰτιάσθαι χρὴ γούσιν. Ep. III. 317. D. Phaedr. 257. B: Λυσίαν ... αἰτιώμενος. Phaed. 98. D: καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος. Ep. VII. 329. C: Λίωνα Διονύσιος αἰτιώμενος ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι. Pol. III. 407. C: ἱλιγγους ... αἰτιωμένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι. VIII. 562. D: κολάζει αἰτιωμένη ὡς μιαινούς cet. Phaed. 98. D: ἄερας ... αἰτιώμενον. Phaedr. 253. A: τούτων ... τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι. Charm. 175. A: ὡς ... δικαίως ἑμαυτὸν ἠτιώμην ὅτι cet. Phil. 65. A: ὡς ... ὁρθότατ' ἂν αἰτιασαίμεθ' ἂν cet. Pol. VI. 508. A: τίνα ... ἔχεις αἰτιάσασθαι ... τούτον κύριον cet. Theaet. 150. E: ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι. Phaed. 85. D: οὐδὲ ἑμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὅτι cet. Euth. 15. B: ἐμὲ αἰτιάσει ... βαδίζοντας αὐτοὺς ποιεῖν. Legg. X. 907. D: τό τε τοῦ λόγου γένος οὐκ αἰτιώσεται τὸν νομοθέτην. Lach. 189. C: οὐ τὰ ὑμέτερα ... αἰτιασόμεθα μὴ οὐχ ἔτοιμα εἶναι cet. Gorg. 518. D: οὐ τοὺς ἐστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι cet. 519. A: τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται συμβούλους. Theaet. 168. A: ἑαυτοὺς αἰτιάσονται ... τῆς αὐτῶν ... ἀπορίας. Pass. Legg. X. 886. D: τὰ ... τῶν νέων ἡμῖν ... αἰτιωθέντω ὅπῃ κακῶν αἴτια. * *causam praelexo et simpl. praelexo vel praetendo.* Prot. 333. D: τὸν ... λόγον ἠτιῶτο δυσχερῇ εἶναι. Phaedr. 231. B: οὔτε τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφορὰς αἰτιάσασθαι. * *attribuo; etiam contendo, perhibeo.* Crat. 396. D: αἰτιῶμαι γε ... αὐτὴν ... προσπειτωκέναι μοι. Pol. X. 599. E: σὲ ... τίς αἰτιάται πόλιν νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς

ᾠφέληκέναι; Men. 93. D: οὐκ ἂν ... τὴν γε φύσιν ... ἡτιά-
σαι (fort. αἰτιάσαι, ut de virt. 377. C.) ἂν τις εἶναι κα-
κὴν. Id. de virt. 377. C. Pol. IV. 435. E: τὸ φιλομαθὲς
ὃ ... περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἂν τις αἰτιάσαιτο τόπον.
Demod. 385. D. legitur: εἰ ... ἐπίστανε καὶ ἡτιάτο, ubi
sensus videtur postulare ἡπατᾶτο. — Verb. αἰτιατέον. Pol.
II. 379. C: τῶν ... ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον. Tim.
57. C: τοῦ ... ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένῃ τὴν ἐκατέρου τῶν
στοιχείων αἰτιατέον ξύστασιν. 87. B: ὧν αἰτιατέον ... τοὺς
φτυζόντας cet.

αἰτῶ, peto, oro, flagito; iubeo. Pol. III. 399. C: οὐκ
ἄλλας αἰτεῖς λείπειν. Eryx. 398. E: αἰτεῖς παρὰ τῶν θεῶν
δοῦναι σοι ἀγαθὰ. Pol. I. 345. E: μισθὸν αἰτοῦσιν. 346.
E: μισθὸν αἰτεῖν. VIII. 566. B: τὸ ... αἶτημα ... αἰτεῖν
τὸν δῆμον. Critia 108. A: αἰτεῖν ... τὴν δωρεάν. Euth.
14. C: τὸ δ' εὐχεσθαι (int. ἐστίν) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς. D:
ὁρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη ... ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; Phaedr. 237.
B: αὐτὸν αἰτῶν. Critia 108. A: τὸ τῆς συγγνώμης ... μετ-
ξον αἰτῶν. Polit. 285. E: τῷ λόγον αἰτοῦντι. Apol. 31. C:
ἡ ἐπραξάμην μισθὸν ἢ ἡτήσα. Soph. 217. C: τὴν γε πρῶ-
την αἰτησάντων χάριν. Med. Pol. X. 612. E: δίκαια ...
αἰτεῖ. Critia 106. C: συγγνώμην αἰτούμενος. Eryx. 398. E:
ἂ σὺ τυγχάνεις αἰτούμενος. Legg. VII. 801. B: μὴ ποτε
λάθωσι κακὸν ὡς ἀγαθὸν αἰτούμενοι. Polit. 290. D: παρὰ
... ἐκείνων ... κτῆσιν ἀγαθῶν αἰτήσασθαι. Pass. Theaet.
146. D: ἐν αἰτηθεῖς πολλὰ δίδως cet.

αἰφνίδιος, ὁ ἢ, improvisus, repentinus. Ax. 364. B: ἐκ
τινος ὥρας αἰφνιδίου.

αἰχμάλωτος, ὁ ἢ, bello captus, captivus. Legg. XI.
919. A: ὡς ... ἐχθροὺς αἰχμαλώτους κεχειρωμένους.

αἰχμητής, ὁ, bellator. Conv. 174. C. et Pol. III. 411.
B: μαλθακὸν αἰχμητήν (Hom.).

αἰών, ὁ, aevum (sempiternum), aeternitas. Tim. 37. D:
εἰκόνα δ' ἐπινοεῖ κινήτην τινα αἰῶνος ποιῆσαι. Ib. ποιεῖ
μένοντος αἰῶνος ... αἰώνιον εἰκόνα. 38. A: χρόνον ...
αἰῶνα ... μιμουμένου ... εἶδη. C: τὸ ... παράδειγμα
πάντα αἰῶνά ἐστιν ὄν. Locr. 97. D: εἰκὼν δέ ἐστι τῷ ἀγεν-
νάτῳ χρόνῳ, ὃν αἰῶνα ποταγορέομες. Ib. πρὸς παράδειγμα,
τὸν αἰῶνα, ὅδε ὁ χρόνος σὺν κόσμῳ ἐδαμιοιουργήθη. * aetas,
oita hominis. Prot. 345. C: οὐ ποτ' ἐγὼ ... μοῖραν αἰῶνος
βαλέω (Simon.). Gorg. 448. C: ἐμπειρία ... ποιεῖ τὸν αἰῶνα
ἡμῶν πορεύεσθαι κατὰ τέγνην. Legg. III. 701. C: χαλεπὸν
αἰῶνα διαγόντας. * posteritas. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου
παθήματα παραπήξασθαι πρὸς (vulg. εἰς) τὸν αἰῶνα (ad
memoriam posteritatis).

αἰώνιος, ὁ ἢ et ἰα, ἰον, sempiternus. Tim. 37. D: ἢ
... τοῦ ζώου φύσις ἐτύγχανεν οὕσα αἰώνιος. 38. B: κατὰ
τὸ παράδειγμα τῆς αἰωνίας (v. αἰωνίου) φύσεως. Locr.

105.: ποτ' εἰκόνα τὰν ἀρίστην εἶδες ἀγεννάτω καὶ αἰωνίῳ
cet. 96. C: θεὸν ... τὸν ... αἰώνιον νόος ὁρῇ μόνος. Pol.
II. 363. D: μέθην αἰώνιον. Tim. 37. D: ποιεῖ ... αἰώνιον
εἰκόνα. Legg. X. 904. A: ἀνώλεθρον δὲ ὃν γενόμενον,
ἀλλ' οὐκ αἰώνιον.

αἰώρα, ἡ, *vectatio vel agitatio pensilis, oscillatio*. Phaed.
111. E: ἔστι ... αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. Ib.
ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνούσαν ἐν τῇ γῇ. Legg. VII. 789. D:
ὅσα ... ἐν αἰώραις ἡ καὶ κατὰ θάλατταν ... κινεῖται.

αἰώρησις, ἡ, *gestatio pensilis*. Tim. 89. A: ἡ διὰ τῶν
αἰωρήσεων κατὰ τε τοὺς πλοῦς cet.

αἰωροῦμαι, *agitor vel libror (ut in oscillo) suspensus*
teneor, pendeo. Phaed. 112. B: αἰωρεῖται ... καὶ κυμαίνει
ἄνω καὶ κάτω. Tim. 80. D: αἰωρουμένον (τοῦ πυρός) ...
ἐντὸς τῷ πνεύματι ξυνεπομένον. Lach. 184. A: ὁρῶντες
αἰωρούμενον ἐκ τῆς ὀλκάδος τὸ δορυδρέπανον ἐκεῖνο. Phaed.
98. D: αἰωρουμένων ... τῶν ὁστών ἐν ταῖς αὐτῶν ξυμβο-
λαῖς. *transl. *suspensus sum, pendeo*. Menex. 248. A: ὅτω ...
ἄνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρηται πάντα ... καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀν-
θρώποις αἰωρεῖται.

ἀκαθαρσία, ἡ, *sordes*. Tim. 72. C: ὅταν τινὲς ἀκα-
θαρσίαι γίνωνται διὰ νόσους σώματος περὶ τὸ ἥπαρ cet.

ἀκάθαρτος, ὁ ἡ, *impurus, pollutus*. Phaed. 81. B: ἐάν...
μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττεται (ψυχῇ).
Legg. IV. 716. E: ἀκάθαρτος ... τὴν ψυχὴν ὁ γε κακός.
Soph. 230. C: τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα. Legg. XI. 919.
B: ἀδίκων καὶ ἀκαθάρτων λύτρων. Phil. 52. C: τὰς τε
καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὁρθῶς ἀν λε-
χθείσας. 55. D: τὰ δ' ὡς ἀκαθαρότερα (νομίζειν). *non
expiatus, expiationis expers. Legg. IX. 866. A: ἀκάθαρτος ὢν.
868. A: ὅστις ἂν ... ἀκάθαρτος ὢν ... τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνει.
854. B: ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων ... ἀδικημάτων.

ἀκαθάρτως, *impure*. Tim. 92: ὡς τὴν ψυχὴν ὑπὸ
πλημμελείας πάσης ἀκαθάρτως ἐχόντων.

ἀκαιρία, ἡ, *tempus inopportunum*. Polit. 305. D: ἐγκαι-
ρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας. Phaedr. 272. A: τούτων τὴν
εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι. **importunitas*. Conv.
182. A: ὁρῶντες αὐτῶν τὴν ἀκαιρίαν καὶ ἀδικίαν. **intem-
peries (ut caeli, anni)*. Legg. IV. 709. A: ἐνιαυτῶν πολ-
λῶν ... ἀκαιρία.

ἄκαιρος, ὁ ἡ, *inopportunus; immoderatus; etiam immo-
destus*. Pol. VIII. 569. C: ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ
ἀκαίρου ἐλευθερίας. Ep. VIII. 354. D: ἀπληστία ἐλευθε-
ρίας ἀκαίρου τινός. Epin. 976. A: καύματι ἀκαίρω. Ax.
368. C: κλαῖον ... θάλλπος ἄκαιρον. Polit. 307. B: ὁπό-
ταν ... ἀμφοτέρω γίγνηται ταῦτα ἡμῖν ἄκαιρα. Phaedr.
240. E: ἀκαίρους ... ἐπαίνους. Polit. 307. E: διὰ τὸν
ἔρωτα ... ἀκαιρότερον ὂντα ἢ χρεῖν.

ακαίρως, *intempestive; immoderate, nimis*. Pol. X. 606. B: εἰ ἄλλος ἀνὴρ ... ἀκαίρως πενθεῖ. Tim. 33. A: ἀκαίρως λυεῖ. 86. C: σπεύδων τὸ μὲν ἐλεῖν ἀκαίρως, τὸ δὲ θνῆσθαι. Legg. I. 649. A: τοῦ λίαν θαρσύνειν καὶ ἀκαίρως ἢ μὴ χρῆ.

ἀκάκος, ὁ ἥ, *minime malus, neminem laedens*. Tim. 91. D: ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. **qui nihil mali facit, innocens, simplex, stolidus*. Alc. II. 140. C: ἕτεροι ... ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεοὺς (int. καλοῦσι).

ἀκαμπτος, ὁ ἥ, *inflexibilis*. Tim. 74. B: τὴν ... τῆς ὁστένης φύσεως ἔξιν ... κρυσσοτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν. ἀκαρῆς, ὁ ἥ, *exiguus*. Unde παρ' ἀκαρῆ, *propemodum*.

Ax. 366. C: ὥστε ἔγωγε ... παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον.

ἀκαρπος, ὁ ἥ, *sterilis*. Tim. 91. C: ὅταν ἀκαρπον παρὰ τὴν ὥραν ... γίγνηται. Phaedr. 277. A: οἱ (λόγοι) ... οὐχὶ ἀκαρποι.

ἀκέλευστος, ὁ ἥ, *iniussus, sponte*. Legg. XII. 953. D: ἴτω ... πᾶς ἀκέλευστος.

ἀκέντρος, ὁ ἥ, *stimulo carens*. Pol. VIII. 552. C: ἐκ τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν. 564. B: τοὺς δὲ ἀκέντροις (ἀφωμοιοῦμεν). Ib. τοὺς ... κηφῆνας πάντας ἀκέντρος ὁ θεὸς πεποίηκε. Ib. ἐπίους ... αὐτῶν ἀκέντρος.

ἀκέραιος, ὁ ἥ, *purus, sincerus, integer*. Polit. 268. B: πῶς ... ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανέται καὶ ἀκέραιος cet. Pol. I. 342. B: αὐτὴ (τέχνη) ... ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὕσα. Critia 111. B: ἀκέραιος οὕσα (ἡ γῆ). Pol. III. 409. A: ἀπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἡθῶν νέαν οὕσαν γερωνεῖναι.

ἀκέραιστος, ὁ ἥ, *non commixtus, expers*. Polit. 310. D: (ψυχὴ) ἀκέραιστος τόλμης ἀνδρείας.

ἀκέρατος, ὁ ἥ, *cornibus carens*. Polit. 265. C: ἐπὶ τῷ τῆς ἀκέρατου (ἀγέλης). 267. B: τῆς ἀκέρατου φύσεως θρεπτική. 276. A: ἀμύκτοις τε καὶ ἀκέρατοις. 265. D. pro κολοβῶν ... ἀκέρατων nunc scribitur κολοβόν ... κεράτων.

ἀκερδής, ὁ ἥ, *haud lucrosus*. Crat. 417. D: ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. De lucri cup. 231. E: τὸ ... ἀνάξιον ἀκερδές.

ἀκερως, ὁ ἥ, *cornibus carens*. Polit. 265. B: τῶν μὲν τὴν γένεσιν ἀκερων εἶναι, τῶν δὲ κερωςφόρον.

ἀκεστικός, ὁ ἥ, *sarciendi vim habens; unde ἀεστική (τέχνη), ars sarciendi*. Polit. 281. B: κναφευτικήν ... καὶ τὴν ἀεστικήν cet. 282. A: πλυντικήν ... καὶ ἀεστικήν cet.

ἀκέφαλος, ὁ ἥ, *capite carens, in univ. imperfectus*. Phaedr. 264. C: ὥστε μήτε ἀκέφαλον εἶναι μήτε ἄπουν. Legg. VI. 752. A: οὐκ οὐν ... ἂν μῦθον ἀκέφαλον ... καταλίποιμι.

ἀκηδής, ὁ ἥ, *non curans*. Legg. XI. 913. C: ὅς δ' ἂν παίδων ... ἀκηδής γένηται.

ἀκλήητος, ὁ ἥ, *non delinitus*. Phaedr. 259. B: ἐὰν ... ὁρῶσι ... παραπλέοντας σφᾶς ... ἀκλήητους.

ἀκήρατος, ὁ ἥ, *incorruptus, intactus (nondum expertus)*. Tim. 95. B: ἀκήρατον τῶν ... κηρῶν. Legg. VIII. 840. D: οἱ ... ἀκήρατοι γάμων τε καὶ ἀγνοῖ ζῶσιν. **purus, sincerus*. Ax. 371. D: ἀκήρατος ἀλυπία. Pol. III. 417. A: τὸ παρ' ἐκείνοις ... ἀκήρατον (νόμισμα). Phaedr. 247. D: νῶ τε καὶ ἐπιστήμη ἀκέρατῳ τρεφομένη. Polit. 303. E: τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσόν. Pol. III. 413. E: τὸν ... ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. VI. 503. A: τὸν ... πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσόν ἐν πυρὶ βυσαπύζομενον. Crat. 396. B: τὸ καθαρόν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ (σημαίνει). Legg. V. 735. C: τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκράτων ἡθῶν τε καὶ σωμάτων γένος. Tim. 41. D: ἀκήρατα δ' οὐκ ἐτι cet.

ἀκήρυνκτος, ὁ ἥ, *indictus; implacabilis, internecivus (de bello)*. Legg. I. 626. A: πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις αἰεὶ πόλεμον ἀκήρυνκτον κατὰ φύσιν εἶναι.

ἀκίβδηλος, ὁ ἥ, *non adulteratus, germanus*. Legg. XI. 916. D: ὁ ... ἀλλαττόμενος ... ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω.

ἀκινάκης, ὁ, *acinaces (gladius Persicus)*. Pol. VIII. 553. C: τιάρας ... καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα.

ἀκινδύνως, *extra periculum*. Phaed. 85. D: ἀσφαλέςτερον καὶ ἀκινδυνότερον ... διαπορευθῆναι. Phil. 61. D: ἥ ... ἀκινδυνότερον ἂν μινύοιμεν.

ἀκίνητος, ὁ ἥ, *immutus, fixus; etiam immobilis, immutabilis, et qui flecti nequit; unde ἀκίνητα dicuntur quae commoveri vel convelli non debent vel non possunt*. Def. 412. A: ἔξις ψυχῆς ἀκίνητος ὑπὸ φόβου. Soph. 249. A: ἀκίνητον ἐσὸς (v. ἐστὼς) εἶναι. Parm. 139. A: κατὰ πᾶσαν ... κίνησιν τὸ ἐν ἀκίνητον. Tim. 51. E: ἀκίνητον πειθοῖ. 64. C: τὸ πρῶτον πάθος ... ἀκίνητον. Theaet. 180. D: οἶον (fort. οὐλον) ἀκίνητον τελέθει (fort. ἀκίνητόν τε πέλειον. Parm.). Soph. 249. A: ἀκίνητον ... ἐστάναι. Parm. 162. E: τὸ ... ἀκίνητον ἀνάγκη ἡσυχίαν ἄγειν. Tim. 40. B: τὰς ... πέντε κινήσεις ἀκίνητον καὶ ἐσὸς. 62. B: ἐξ ἀνωμάλου κεκινημένου τε ἀκίνητον ἀπεργαζόμενα. Legg. V. 736. D: οὔτε ἂν ... ἀκίνητον οὐδὲν cet. VII. 798. A: ἀκίνητοι. De leg. 321. B: ὅτι ἀκίνητοι αὐτοῦ οἱ νόμοι. Soph. 249. D: ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα. B: ἀκινήτων ... ὄντων (fort. τῶν ὄντων). Tim. 29. B: καθ' ὅσον προσήκει ... λόγοις εἶναι καὶ ἀκινήτοις. Pol. VII. 515. A: ἀκινήτους ... τὰς κεφαλὰς ἔχειν. 533. C: ἕως ἂν ... ταύτας ἀκινήτους ἑώσι. Theaet. 181. A: φευξόμεθα ... ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. Legg. III. 684. D: μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα. VI.

772. C: ἀκίνητα θεμένους. 843. A: τὰκίνητα κινεῖν. VIII. 846. C. XI. 913. B: τὸ μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα. XII. 957. B: ἀκίνητα ... ἐπισφραγισμένους. Tim. 55. D: ἀκίνητο-τάτη ... γῆ.

ἀκινήτως, sine motu. Tim. 38. A: τὸ ... αἰὲ κατὰ τὰντὰ ἔχον ἀκινήτως. Euth. 11. D: τοὺς λόγους μένειν καὶ ἀκινήτως (edd. ἀκινήτους) ἰδοῦσθαι.

ἀκκίζομαι, dissimulo (me aliquid scire, cupere cet.). Gorg. 497. A: οἶσθα, ἀλλ' ἀκκίζει.

ἀκλεής, ὁ ἡ, ignobilis, honoris expers. Prot. 327. C: ὅτου ... (ὁ υἱὸς) ἀφύης, ἀκλεής. Lach. 179. D: ὅτι ... ἀκλεεῖς γενήσονται. Legg. IX. 873. D: θάπτειν ἀκλεεῖς αὐτοὺς. *ignominia notatus. Legg. IX. 854. E: ὀνήσει γενό-μενος ἀκλεής καὶ ... ἀφανισθεῖς.

ἀκλήρος, ὁ ἡ, sortis expers, et in univ. inops. Legg. XI. 924. E: ἡ ἀκλήρος ὁμομήτριος ἐχέτω τὴν θυγατέρα. Pol. III. 386. C. et VII. 516. D: ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ (Hom.).

ἀκλητος, ὁ ἡ, inuocatus, non invitatus. Conv. 174. B: ἵεναι ἀκλητος ἐπὶ δεῖπνον. C: ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἵεναι θοίνην ἀκλητος. D: ἀκλητος ἤκειν. C: ἀκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα ... ἐπὶ τὴν θοίνην.

ἀκλινής, ὁ ἡ, non inclinans s. vergens. Phaed. 109. A: ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ.

ἀκμάζω, vigeo, validus ac vegetus sum. Ax. 367. B: ἄλλοι ... ἀκμάζουσιν. Polit. 319. D: ἀκμάζειν φώμη. Theaet. 148. C: διαθέων τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἡ-τήθης. Prot. 335. E: δορομεῖ ἀκμάζοντι. Pol. V. 459. B: ἐξ ἀκμαζόντων. bis. Id. 460. D. *ferreo. Tim. 70. D: ἡνίκα ἐν αὐτῇ ἀκμάζοι (ὁ θυμὸς).

ἀκμή, ἡ, summum (v. c. fastigium), vigor, flos (v. c. aetatis) al. Pol. V. 461. A: αὕτη ἀκμή σώματος τε καὶ φρονήσεως. Locr. 102. B: ἡ ... ἀκμή μεθόριον τουτέων ἐστὶ cet. Conv. 219. A: ὅταν ἡ τῶν ὁρμημάτων (ὄψις) τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπιχιοῇ. Pol. V. 460. E: μέτριος χρόνος ἀκμῆς. Legg. VIII. 840. A: ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Phaedr. 230. B: ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνθῆς. Pol. V. 460. E: ἐπειδὴν τὴν δευτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ (ὁ ἀνὴρ). *χρό-νου ἀκμή, tempus opportunum. Def. 414. A: καιρὸς, χρό-νου ἀκμή πρὸς τὸ συμφέρον.

ἀκοή, ἡ, auditus, auditio; etiam id quod audimus, h. e. narratio, fama, et quo audimus, h. e. aures. Phaedr. 227. C: προσέκονσά γέ σοι ἡ ἀκοή. Phaed. 65. B: ἄρα ἔχει ἀλή-θειάν τινα ὅπως τε καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις —; Theaet. 185. C: οὕτε ὅπως οὕτε ἀκοί, γαίνεται. Legg. XII. 961. D: πε-γαλῇ ... ὅπως καὶ ἀκοή. Charm. 168. D: ἡ ἀκοή ... οὐκ ἄλλου τινὸς ἢν ἀκοή ἢ φωνῆς. Lach. 190. A. De lege 313. C: ἄλλο μὲν ἀκοή, ἄλλο δὲ τὰ ἀκουόμενα. Locr. 101. A: οὐ (πνεύ-ματος) ἡ κίνασις ἀκουά (v. ἀκού) ἐστι. Phaed. 61. D:

καὶ γὰρ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω. Phaedr. 235. C: διὰ τῆς ἀκοῆς. Theaet. 142. D: μάλ᾽ ἀξίους ἀκοῆς (λόγους). 185. A. B: δι' ἀκοῆς. 201. B: ἐξ ἀκοῆς κρίνοντες. Crat. 431. A: εἰς τὴν τῆς ἀκοῆς ... αἰσθησιν καταστῆσαι. Pol. I. 342. A: ὥσπερ ... ὅτι ἀκοῆς (προσδεῖται). Tim. 20. D: λόγον εἰσληγῆσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς. 33. C. 47. C: φωνῆς ... καὶ ἀκοῆς πέρι πάλιν ὁ αὐτὸς λόγος. 64. C. Legg. X. 900. A: δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος. Alc. I. 126. B: ἀκοῆς ... ἐγγιγνομένης. Hipp. mai. 286. B: ἄξια ἀκοῆς. 297. E: διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως. 300. A: ἡ δι' ἀκοῆς ἰδονή, ὅτι δι' ἀκοῆς ἐστὶ cet. 302. B. C. al. Locr. 101. B: φωνᾶς δὲ καὶ ἀκουᾶς. Theaet. 206. A: ἐν τε τῇ ὄψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ. Pol. VI. 507. C: ἀκοῇ καὶ φωνῇ. Tim. 23. A: ὡν ἀκοῇ ἴσμεν. Legg. VIII. 839. E: ἄρ' ... οὐκ ἴσμεν ... ἀκοῇ cet. Men. 94. C: ἡ οὐ μέμνηται; Ἐγώ γε, ἀκοῇ. Hipp. mai. 299. B: τὸ ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ γιγνόμενον. De leg. 314. A: ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκουεταί, τίμη ὄντι τῇ ἀκοῇ; Phaedr. 228. B: τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν. 243. D: ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἄλμυράν ἀκοήν ἀποκλύσασθαι. 247. C: ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων. Pol. III. 401. C: πρὸς ὅψιν ἢ πρὸς ἀκοήν. V. 477. C: οἷον λέγω ὅψιν καὶ ἀκοήν τῶν δυνάμεων εἶναι. X. 603. B: ἡ κατὰ τὴν ἀκοήν (μιμητική). Tim. 21. A: κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοήν. 22. B: δι' ἀρχαίαν ἀκοήν. 23. D: ὅπόσων ... ἀκοήν παραδεξάμεθα. 25. D. 67. B: τὴν ... ὑπ' αὐτῆς (τῆς πληγῆς) κίνησιν ... ἀκοήν (θῶμεν). Charm. 167. D: ἀκοήν ἢ φωνῆς ... οὐδεμιᾶς ἀκούει. Lach. 190. A: ὅντινα τρόπον ἀκοήν ἢ ὅψιν κάλλιστ' ἂν κτήσασθαι τις. Locr. 100. C: τὰν ... ἀκουᾶν (v. ἀκοᾶν) λόγων καὶ μελῶν ἀντιλαπτικὰν ἐφύσεν. Theaet. 156. B: ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὁσφορήσεις cet. Charm. 167. D: ἡ ... τῶν ἄλλων ἀκοῶν ἀκούει καὶ τῶν μὴ ἀκοῶν. Theaet. 156. C: ἀκοαῖς ... φωναί. Epin. 985. C: ἐν ἀκοαῖς. Phaed. 98. D: φωνᾶς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοᾶς ... αἰτιώμενος. Critia 109. E: οὐκ εἰδότες, εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἐκάστων τινὰς ἀκοᾶς.

ἀκοινώνητος, ὁ ἢ, *societatis expers, disunctus a societate*, et in univ. *expers*. Legg. VI. 768. B: ὁ ... ἀκοινώνητος ὢν ἐκνοουσίας τοῦ συνδιαίξιν cet. XI. 914. C: ἀκοινώνητος νόμων. VI. 774. A: ἄλλοτριον ... αὐτὸν καὶ ἀκοινώνητον ἐν τῇ πόλει ἔχη. Locr. 98. C: διὰ τὸ ἀκοινώνητον εἶμεν τῷ ἄλλῳ γένεος τῷ τριγώνῳ.

ἀκοινωνία, ἢ, *discordia*. Ep. III. 318. E: ταῦτα ... τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν διὰ σέ ἀπειργάσατο. ἀκοιτις, ἢ, *uxor*. Crat. 405. C: τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἀκοίτιν.

ἀκολάκευτος, ὁ ἢ, *adulatione liber*. Legg. V. 729. A: ἡ ... τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία.

ἀκολασία, ἢ, *incontinentia, intemperantia; protervitas, pecculantia*. Gorg. 477. E: ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη ψυχῆς πο-

νυχία μάλιστα τῶν ὄντων κακόν ἐστι. 492. C: τρυφή καὶ ἀκολασία cet. 504. E: ὅπως ἂν ... ἀκολασία ... ἀπαλλάτ-
νται. 505. B: τὸ κολάζεσθαι ... τῇ ψυχῇ ἁμείνων ἐστὶν
ἢ ἡ ἀκολασία. Crat. 437. B: ἡ ἁμαθία καὶ ἡ ἀκολασία
παραπλήρεια τοῖς τοῖς φαίνεται. C: ἡ δ' ἀκολασία παντάπα-
σιν ἀκολουθία τοῖς πράγμασι φαίνεται. Pol. II. 364. A: ἀκο-
λασία ... καὶ ἀδικία ἴδον ... καὶ εὐπειρὲς κτήσασθαι. X
609. B. Tim. 86. D: ἡ περὶ τὰ ἁφροδίσια ἀκολασία. Crit
53. D: ἐκεῖ ... πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολασία. Conv. 190.
C: ὡς ἂν ... παύσονται τῆς ἀκολασίας. Pol. III. 403. A:
οὐδὲν ... ξυγγενὲς ἀκολασίας. Ib. 405. A: ἀκολασίας δὲ καὶ
νόσον πληθυνσομένων ἐν πόλει cet. 416. A. et IV. 425. E:
ὑπο ἀκολασίας. Legg. VII. 794. A: κοσμιότητος τε καὶ
ἀκολασίας ἐπιμεινέσθαι. XII. 957. E: ἐξ ἁμαθίας καὶ ἀκο-
λασίας cet. Phaed. 68. E: ἀκολασία τινὶ σόφρονές ἐστι.
Pol. III. 403. A: ὕβρις τε καὶ ἀκολασία. Apol. 26. E: (δο-
κῇ) τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρις τινὶ καὶ ἀκολασία καὶ νεό-
τητι γράφασθαι. Gorg. 492. A: αἰσχρὸν δὲ φασὶν εἶναι
τὴν ἀκολασίαν. 507. D. 508. A: οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκο-
λασίαν. Phaed. 69. A: καλοῦσι γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν
ἡδονῶν ἄσχεσθαι. Soph. 228. E: ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ...
ἡρπύων νόσον ἐν ἡμῖν. Conv. 187. E: ὅπως ἂν ... ἀκο-
λασίαν ... μηδμίαν ἐμπειρήσῃ. Pol. III. 404. E: ἐκεῖ ...
ἀκολασίαν ἢ ποικιλία ἐνέτικτον. IV. 444. B: τὴν τε ἀδι-
κίαν καὶ ἀκολασίαν ... καὶ πᾶσαν κακίαν. Tim. 72. E:
τὴν ... ποτῶν καὶ ἐδιστῶν ἀκολασίαν cet. Legg. X. 884:
αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι τε καὶ ὕβρεις.

ἀκολασταῖνω, *intemperans* ε. *incontinens* sum. Pol. VIII.
555. D: ἱμάντας ἀκολασταῖνιν. IX. 590. A: τὸ ἀκολα-
σταῖνιν ... ψέγεσθαι. 591. A: ἀδικεῖν ἢ ἀκολασταῖνιν ἢ
τε αἰσχρὸν ποιεῖν. Phil. 12. D: τὸν ἀκολασταῖνοντα ἄν-
θρωπον. Gorg. 478. A: τοὺς ἀδικούντας καὶ τοὺς ἀκολα-
σταίνοντας. Riv. 137. D: ἥ τις (ἐπιστήμη) τοὺς ... ἀκολα-
σταίνοντας ... ὁρθῶς κολάζει.

ἀκόλαστος, ὁ ἢ, *incontinens*, *intemperans*, *effrenatus*.
Phaedr. 255. E: ὁ ἀκόλαστος ἵππος. Gorg. 507. C: ὁ ἐναν-
τίως ἔχων τῷ σόφρονι, ὁ ἀκόλαστος. Legg. V. 734. B: ὡς ... πᾶς
ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. Apol. 26. E. Gorg. 505. B:
ἀκόλας τε οὐδα καὶ ἀκόλαστος. 507. A: ἦν ... αὐτὴ (ἡ ψυχὴ)
ἢ ἁφρον τε καὶ ἀκόλαστος. 493. B: τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ.
493. D: τοῦ τε σόφρονος καὶ τοῦ ἀκολάστου (βίον). 494.
A: τὸν τοῦ ἀκολάστου (βίον) εὐδαιμονέστερον εἶναι ἢ τὸν
τοῦ κοσμίον. Ib. τὸν νόμιμον βίον τοῦ ἀκολάστου ἁμείνω
εἶναι. Legg. V. 734. C. D. A: ἐν ἀκολάστῳ (βίῳ). Lys.
216. B: τὸ σόφρον τῷ ἀκολάστῳ (φίλον). Prot. 341. E:
ἀκολάστον ... ἂν τινα λέγοι. Gorg. 477. D: τὸ ἀδικον
εἶναι καὶ ἀκολάστον cet. Pol. III. 408. B: νοσηδὲρ ... τε
καὶ ἀκόλαστον. IV. 431. B: ἦτις ἐσται τοῦ καὶ ἀκόλαστον.

Legg. III. 696. B: μὴ σόφρονα δέ, ἀλλ' ἀκόλαστον. V. 733. E: ἄφρονα, δειλόν, ἀκόλαστον (βίον). 734. A. Pol. VIII. 555. C: ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίνωνται. Men. 73. B: ἀκόλαστοι ὄντες καὶ ἄδικοι. Gorg. 493. D: εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων. Polit. 303. B: ἀκολάστων ... πασῶν οὐσῶν (τῶν πολιτειῶν). Conv. 186. C: τοῖς ... ἀκολάστοις (χαρίζεσθαι) αἰσχρόν. Legg. VII. 793. E: ἀκολάστους (δούλους) ἑῶντας. Gorg. 507. E: οὐκ ἐπιθυμίας ἑῶντα ἀκολάστους εἶναι. Phil. 47. E: ὅσῳ ἂν ἀκολαστότερός τε καὶ ἀφρονέστερος ᾖν τυγχάνῃ. Prot. 349. D: ἀδικωτάτους ... ὄντας καὶ ... ἀκολαστοτάτους. 359. B.

ἀκολάστως, *intemperanter*. Gorg. 493. C: ἀντὶ τοῦ ἀπλήγτως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου. Legg. V. 734. B: ἀκολάστως ζῆν.

ἀκολούθησις, ἡ, *obtemperatio*. Def. 412. B: ἐγκράτεια ... ἀκολούθησις τῷ ὀρθῷ λογισμῷ.

ἀκολουθία, ἡ, *comitatus*. Crat. 437. C: ἀκολουθία τοῖς πράγμασι. Alc. I. 122. C: ἀποβλέψαι ... (εἰς) θεραπόντων πλήθους ἀκολουθίας.

ἀκόλουθος, ὁ ἡ, *consequens, coniunctus; etiam similis*. Legg. IV. 728. C: τιμωρία ... ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. VIII. 842. C: τούτοις δ' ἐστὶν ἀκόλουθον ἡ τοῦ βίου κατασκευή. IX. 853. A: δίκαι ... ἀκόλουθοι ταῖς ἐμπροσθεν πράξεσιν ἀπάσαις οὐσαι. Pol. IX. 580. E: ὅσα ἄλλα τούτοις ἀκόλουθα. Tim. 42. E: πάνθ' ὅσα ἀκόλουθα ἐκείνοις. Tim. 88. D: τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάσχοντος. Alc. I. 122. B: τἄλλα ὅσα τούτοις ἀκόλουθα. **consentaneus, conveniens, non repugnans*. Legg. IV. 716. C: τίς ... πράξις φίλη καὶ ἀκόλουθος θεῷ. Phaed. 111. C: καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τούτων ἀκόλουθον εἶναι. Gorg. 457. E: ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ οὐ πᾶν ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ σύμφωνα οἷς τὸ πρῶτον ἔλεγες *cet.* Subst. est *comes; hinc etiam pedisequus, servus*. Conv. 203. C: τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. 217. A: ἀνευ ἀκολούθου. Legg. VIII. 845. A: μεθ' ἐνὸς ἀκολούθου. Crat. 405. C: ὥπερ τὸν ἀκόλουθον *cet.* Id. D. Conv. 217. A: ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον. Charm. 155. A: πρὸς τὸν ἀκόλουθον... ἔφη *cet.* Conv. 212. D: ἄλλους τινὰς τῶν ἀκολούθων. Men. 82. A.

ἀκολουθῶ, *sequor, subsequor; c. praep.* μετὰ *comitor, eo cum aliquo*. Menex. 249. D: ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ. Legg. VIII. 847. E: οἷσι ... καὶ τὰ ἅπαντα ἀκολουθεῖτω τὰ ἄλλα ὥραϊα νερόμενα. Prot. 336. A: θέουσι τούτους ἀκολουθεῖν. Crat. 436. A: εἴ τις ζητῶν τὰ πράγματα ἀκολουθοῖ τοῖς ὀνόμασι. Pol. V. 451. C: ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν ... παραπλησίαν ἀποδιδόντες. Polit. 227. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἐτοιμος ἀκολουθεῖν. Pol. V. 474. C: ἀκολουθεῖν ... τῷ ἡγουμένῳ. VII. 533. A. Tim. 78. D: ἀκολουθεῖν ἐφ' ἐκάτερα ἰόντος τοῦ αἵρος. Euth. 14. C: τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκο-

λουθεῖν, ὅπῃ ἂν ἐκείνος ὑπάγῃ. Legg. VIII. 836. C: ἀκολουθεῖν τῇ φύσει. Lach. 187. E: μετὰ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν. Phaedr. 232. A: τοὺς ... ἐρώντας ... ἀκολουθοῦντας τοῖς ἐρωμένοις. Crat. 436. B: ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ. Prot. 315. A: οἱ ὀπισθεν ἡκολούθουν. Gorg. 527. C: ἀκολούθησον ἐνταῦθα, οἱ ἀφικόμενος εὐδαιμονήσεις cet. Theaet. 201. D: λέγοντος μέντ' ἂν ἐτίρου ... ἀκολουθήσαιμι. Pol. V. 455. A: ἀκολουθήσαι ἡμῖν. VI. 490. C. Legg. VII. 814. D: ἐργῷ λόγος ἀκολουθήσας. II. 672. A: ἀκολουθήσαντες. Lys. 218. E: ἀλλ' ὥδε ἴσως ἀκολουθήσεις. Crat. 437. B: εἰ κατὰ τὸ ὄνομά τις ἀκολουθήσει. Polit. 292. C: εἴπερ ἀκολουθήσομεν τοῖς ἐμπροσθεν. Crit. 47. D: ὦ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν cet. Phaedr. 233. E: ἀκολουθήσουσι. Charm. 176. B: ὡς ἀκολουθήσοντος ... καὶ μὴ ἀπολειψομένου. * *assequor, intelligo*. Theaet. 185. D: ὑπέρειν ... ἀκολουθεῖς. Epin. 977. B: ἀκολουθεῖτω ... ὅπῃ cet. Hipp. min. 373. A: οὐ γὰρ ἂν ἀκολουθήσαιμι. Gorg. 465. B: ἤδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσαις. Men. 76. C: ἥ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσαις. Phaed. 107. B: ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ. * *consequens vel coniunctus sum, convenio, consentio, respondeo*. Pol. III. 400. C: ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ ... ἀκολουθεῖ. E: εὐλογία ... εὐηθεία ἀκολουθεῖ. I. 332. D: εἰ ... τι δεῖ ἀκολουθεῖν ... τοῖς ἐμπροσθεν εἰρημένοις. III. 398. D: τὴν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Lys. 219. C: εἴπερ ἀκολουθήσει τῇ πρόσθεν ἐμολογία. — Verbal. ἀκολουθητέον. Pol. III. 400. D: ταῦτά γε τῷ λόγῳ ἀκολουθητέον.

ἀκοντίζω, *iaculor*. Men. 93. D: ἡκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός. Id. de virtut. 377. B.

ἀκόντιον, τό, *iaculum*. Theag. 126. C: οἷς ἔστι τε ἀκόντια cet. Legg. VII. 794. C: διδασκάλους καὶ τόξων καὶ ἀκοντίων cet. 815. A: ἐν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων. 795. B: σιδηροῖς ... καὶ τόξοις καὶ ἀκοντίοις. VIII. 834. A: τόξοις καὶ πέλταις καὶ ἀκοντίοις cet. Theag. 126. C: πολλοῖς καὶ ἄλλοιτοῖς χρωῖνται ἀκοντίοις.

ἀκοντιστής, ὁ, *iaculator*. Prot. 342. E: ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής. Legg. VIII. 834. D: τοξότης ... ἀφ' ἵππων Κρητὸς οὐκ ἄχρητος οὐδ' ἀκοντιστής. Critia 119. B: ἀκοντιστὰς τρεῖς ἐκατέρους.

ἀκοντιστικὸς, ἡ, ὄν, *iaculandi peritus*. Theag. 126. B: παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ... ἐλθών. Hinc τὰ ἀκοντιστικά, *iaculatio*. Theag. 126. B: εἰ τὰ ἀκοντιστικά σόφος ἐβούλου γενέσθαι.

ἀκόντως, *haud lubenter, invite*. Prot. 333. B: ὁμολόγηες καὶ μάλ' ἀκόντως. Hipp. min. 374. D: τὰς (αἰσθήσεις) ἀκόντως κακὰ ἐργαζομένας.

ἀκοπος, ὁ ἡ, *non defatigans vel laboriosus*. Tim. 89. A: ὅπῃπερ ἂν ὀχήσεις ἀκοποι γίνονται. Legg. VII. 789. D:

τὰ σώματα πάντα ... κινούμενα ἄκοπα. **lassitudinem leuans, reficiens, recreans*. Phaedr. 227. A: ἀκοπωτέρους εἶναι (τοὺς κατὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους) τῶν ἐν τοῖς δρόμοις.

ἄκος, τό, *remedium*. Legg. X. 910.: ἐκάσταισὶ τε αὐτῶν ἀκῇ ποιουμένους βωμοὺς καὶ ἱερά.

ἀκόσμητος, ὁ ἡ, *incompositus*. Gorg. 506. E: ψυχὴ ... κόσμον ἔχουσα τὸν ἑαυτῆς ἀμείνων τῆς ἀκοσμήτου. **incultus, rebus ad vitae usum necessariis non instructus*. Prot. 321. C: λοιπὸν δὴ ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

ἀκοσμήτως, *incomposite*. Legg. VI. 781. A: τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοσμήτως περιορώμενον.

ἀκοσμία, ἡ, *ordinis defectus*. Gorg. 508. A: τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσιν ... οὐκ ἀκοσίαν οὐδὲ ἀκολασίαν. **immoderatio*. Conv. 188. B: πᾶναι καὶ χάλασαι ... ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσίας περὶ ἄλλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἑρωτικῶν.

ἀκοσμῶ, *immoderatus sum, violo*. Legg. VI. 764. B: εἰάν δ' ἐπιγῶριος ὢν τις περὶ τὰ τοιαῦτα ἀκοσμή. 784. D: εἰάν ἀκοσμοῦσα ὡσαύτως ἀναγραφῇ. 785. A: ἀκοσμοῦντων (τῶν πλειόνων).

ἀκοῦμαι, *sarcio, reparo, deinde sano, medeor*. Phil. 30. B: ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθέν καὶ ἀκούμενον. **expio*. Pol. II. 364. C: ἀδίκημα ... ἀκείσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν.

ἀκούσιος, ὁ ἡ, *inuitus (in homine), non voluntarius (in re posit.)*. Legg. IX. 867. A: ἔστι ... οὐδ' οὗτος (ὁ φόρος) ἀκούσιος. Hipp. min. 374. B: ἡ δὲ ἀκούσιος (ἀσχημοσύνη) cet. Legg. V. 730. C: ὅτῳ ... ἀκούσιον (ψεῦδος φίλον), ἄνους. IX. 861. E: τό γε ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον ἐν αὐταῖς (ταῖς κοινωνίαις) ἄφθονόν ἐστι. De iusto 375. D. Clit. 407. D: οὐκοῦν καὶ τοῦτ' ἀκούσιον, εἴπερ τὸ νικᾶν ἐκούσιον; Def. 416.: ἀκούσιον τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Legg. VIII. 831. A: ὡς ἀκουσίον τοῦ φόνου γενομένου. Id. IX. 869. E. 867. A. Pol. III. 413. A: τὸ τῆς ἀκουσίον (δόξας) δέομαι μαθεῖν. Legg. IX. 861. D: εἰ μὴ τῷ τε ἀκουσίῳ καὶ τῷ ἐκουσίῳ διαφέρετον ἐκάτερον. 867. A: ὅμοιος ... ἀκουσίῳ. 869. A: οἱ τὸν ἀκούσιον φόρον ἐξεργασάμενοι. Soph. 230. A: πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι. Legg. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδικίαν ἀκούσιον τιθεμένῳ. 864. A: ἀκούσιον ἀδικίαν εἶναι τὴν τοιαύτην βλάβην. Polit. 292. C: οὐδὲ τὸ ἐκούσιον οὐδὲ τὸ ἀκούσιον (τὸν ὕρον γίγνεσθαι). Pol. VII. 535. E: ἡ αὖ (ψυχὴ) ... τὸ ... ἀκούσιον (ψεῦδος) ἐνκόλως προσδέχεται. Legg. V. 733. D: τὸ ... ἀβούλητον τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα. IX. 862. A: ὡς ἀκούσιον ἀδίκημα νομοθετῶν. Clit. 407. D: τό γε ἀδικεῖν ἀκούσιον ὁ λόγος αἰρεῖ. De iusto 375. D. Legg. IX. 861. E: βλάβαι ... ἀκούσιοι ... οὔτε μερέθεισιν ἐλάττους εἶναι τῶν ἐκουσίων. B: ὡς δύο εἶδη τῶν

ἀδικημάτων ὄντα, τὰ μὲν ἐκούσια, τὰ δὲ ἀκούσια. C: ὡς πάντα ἀκούσια τὰ ἀδικήματα. 869. E: τὰ ... βίαία τε καὶ ἀκούσια ... μετρίως εἰρησθῶ. 863. A: τὸ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων (ἀδικιῶν). Phaedr. 233. C: τῶν μὲν ἀκουσίων συγγνώμην ἔχων. Legg. IX. 878. B: τῶν ἐκουσίων τε καὶ ἀκουσίων τὸ θυμῷ γιγνόμενον cet. Apol. 26. A: τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων cet. Legg. IX. 867. B: πότερον ἐκουσίους αὐτοὺς (τοὺς θόνους) ἢ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον. 860. E: διοριεῖς ... αὐτοὺς ἀκούσιὰ τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. 861. E. 865. A: τὰ βίαια καὶ ἀκούσια λέγωμεν. Tim. 87. B: κακοὶ πάντες οἱ κακοὶ διὰ δύο ἀκουσιώτατα γιγνόμεθα.

ἀκουσίως, *inuite, praeter voluntatem*. Pol. III. 412. F: ἢ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως. 413. A: ἀκουσίως ... πᾶσα ἢ ἀληθής. Ib. τῶν ... ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. V. 451. A: ἀκουσίως τινὸς γονεὶα γενέσθαι. Tim. 62. C: πρὸς ὃν ἀκουσίως ἔρχεται πᾶν. Legg. IX. 860. D: ἀκουσίως ... ἐκούσιον οὐκ ἔχει πρῶττεσθαι ποτε λόγον. Hipp. min. 374. C. D. 375. A. C.

ἄκουσμα, τό, *auditio; etiam id quod auditur, ut cantus* (Aκ. 371. D: μουσικὰ ἀκούσματα), *vel quod sermonibus divulgatur*. Ep. II. 314. A: οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα.

ἀκουστός, ἡ, ὄν, *qui audiri potest*. Tim. 33. C: οὐδ' ἀκοῆς (οὐδὲ γὰρ ἀκουστόν).

ἀκούω, *audio, percipio; etiam percipio, cognosco*. Prot. 320. B: ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω λέγοντος. Pol. IX. 583. D: οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνία τινὲ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων cet. Ep. VII. 335. A: ὢν ὁ φιλοχρήματος ... ἀνὴρ ... οὔτε ἀκούει. Prot. 311. E: τί ὄνομα ... λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν cet. Theaet. 163. B: ὅπερ ἰσχυμέν τε καὶ ἀκούομεν. Legg. VI. 782. C: τοῦναντίον ἀκούομεν ἐν ἄλλοις. Crat. 413. D: ἄκουε δὴ. Pol. I. 338. C. II. 358. E: περὶ τούτου ἄκουε. IV. 432. E: ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. VI. 487. E: ἄκουε δ' οὐν τῆς εἰκότος. D: τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. E: ἀκούοις ἂν cet. Theaet. 163. B: τῷ ὄρεῖν ... ἢ τῷ ἀκούειν. C. 165. D. 182. D. 186. D. al. Soph. 230. C: ἀκούειν ... ἡδίστην. 249. D: τῶν ... τὸ ὃν κινούντων μηδὲ τὸ παρὰπαν ἀκούειν (*audire, h. e. probare, assentiri*). Pol. II. 358. D: ὃν τρόπον ... βούλομαι ... σοῦ ἀκούειν cet. VI. 506. C: ἔξον παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά. 507. C. Legg. I. 646. B: σφώ γε ἐδελήσειν προθύμως ἔφατον ἀκούειν. Menex. 246. C: αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων ἃ ἂν ἀπαγγέλλω. Pol. II. 358. C: ἀκούων Θρασυμάχου cet. D: περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολλάνις ... χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; 366. C: ἐπαινουμένης (τῆς δικαιοσύνης) ἀκούοντα. Epin. 979. E: μηδὲ σφῶ ... ἀκούοντε. Hipp. mai. 284. C: χαίρουσιν ... ἀκούοντες ἐμοῦ. Pol. I.

327. C: ἢ καὶ δύναισθ' ἂν πείσαι μὴ ἀκούοντας; Phil. 58. A: ἤκουον Γοργίου cet. Euthyd. 304. D: ἃ γ' ἤκουον. Prot. 310. E: οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν. Pol. II. 358. D: οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι. Lach. 194. C: ὁ ... ἐγὼ σοῦ ... καλῶς λέγοντος ἀκήκοα cet. Charm. 163. D: Προδίκου μισρία τίνα ἀκήκοα ... διαιροῦντος. Menex. 81. A: ἀκήκοα ... ἀνδρῶν ... περὶ τὰ θεῖα πράγματα (λεγόντων). Gorg. 503. C: οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας. Pol. VI. 504. E: πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας. Id. 505. A. VIII. 565. E: ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Theag. 122. A: ἐξ ὧν ἐμοῦ ἀκήκοας. Men. 93. D. E. Alc. I. 112. B: περὶ τῶν δικαίων ... ἀκήκοας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ὀμήρου. Pol. II. 365. E: οὐκ ἄλλοθὲν τοι ... ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν cet. IV. 433. A: καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν cet. Prot. 314. D: οὐκ ἀκηκόατε ὅτι οὐ σχολή αὐτῷ; Crat. 413. D: φαίνει μοι ... ταῦτα ... ἀκηκοέναι του. Conv. 192. E. Pol. III. 400. B: οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι ... ἐνόπλιόν τέ τινα cet. IX. 583. B: ὡς ... τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. X. 613. E: πάντα ἐκεῖνα οἷον καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς πασχουσιν. Ep. VII. 340. C: ὁδὸν τε ἡγείται θαυματογῆν ἀκηκοέναι. Demod. 383. B: οὐδὲ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀκηκοέναι. Crat. 413. D: ὡς οὐκ ἀκηκοῶς λέγω. Conv. 172. B: ἀκηκοῶς Φοίνικος cet. Critia 109. D: τῶν ... δυναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοῶς μόνον. Prot. 311. A: ὡς ἐγὼ ἤκουσα. Menex. 246. C. Phaed. 57. A: ἢ ἄλλου του ἤκουσας; Pol. I. 347. E: ἤκουσας ... ὅσα ... ἀγαθὰ διήλθε; VI. 493. D: ἤδη πώποτε του ἤκουσας αὐτῶν λόγον διδόντος cet. Euthyd. 304. E. Conv. 214. B: ἄκουσον δῆ. Pol. II. 358. B: ἄκουσον καὶ ἐμοῦ. V. 477. C. Hipp. mai. 300. E: ἀλλὰ μὲν σαφέστερον ἄκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. Phaed. 57. A: ἡδέως γὰρ ἂν ἀκούσαιμι. Pol. V. 470. A: σοῦ ... δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. X. 608. D. Lys. 204. B: αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμι ἂν cet. Pol. I. 352. E: ἀκούσαις ἄλλω ἢ ὧσιν; Men. 95. B: αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν. C: ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις cet. Ion. 536. D: εἰ μὲν ἀκούσαις λέγοντος περὶ Ὀμήρου. Euthyd. 304. E: οἵαπερ αἰεὶ ἂν τις τῶν τοιούτων ἀκούσαι ληροῦντων. Charm. 168. D: οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀκούσειεν. Lach. 189. C: ἃ ἂν ἀκούσω. Ep. VII. 335. B: ἐάν τε ἀκούσῃ cet. Prot. 314. B: ἴσμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός. Conv. 220. C: ἄξιον ἀκούσαι. Pol. II. 538. B: ἐπιθυμῶ ... ἀκούσαι τί τ' ἔστιν ἐκάτερον cet. Id. D. VII. 538. A: ἢ βούλει ἐμοῦ μαντευομένου ἀκούσαι; Euthyd. 278. D: οἷον αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκούσαι. 304. D: ἄξιόν γ' ἦν ἀκούσαι. Lach. 184. D. Hinc ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι et ἀκούειν οὕτως (germ. wenn man es so hört, int. ohne es näher zu prüfen). Phil. 12. C: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἀπλῶς ἐν τι. Euth. 3. B: ἄτοπα ... ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι. Lys. 216. A: εὖ γε ... ὡς γε

οὕτως αὐτοῦσαι. Prot. 310. A: πολλά καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας
al. Phaed. 268. C: ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας. Conv. 192.
E: ταῦτα ἀκούσας ἴσμεν ὅτι cet. Pol. I. 336. D. 337. A.
VI. 487. D. al. Conv. 176. B: ἀκούσαντα cet. Prot. 314.
B: ἀκούσαντες. Pol. VI. 493. C: οὐδ' ἀκούσομαι. Alc. I.
104. E: ἀκούσομαι γάρ. Lach. 189. D. Pol. VIII. 544. C:
οὐ χαλεπῶς ... ἀκούσει. Crit. 53. E: ἀκούσει ... πολλὰ
καὶ ἀνάξια σκεπτοῦ. Alc. I. 104. D: ἀκούσει ... μου ... προ-
θύμως. Menex. 249. D: ἀκούσει αὐτῆς λεγούσης. Pol. VI.
507. C: ἡ ... οὐκ ἀκούσεται. Charm. 168. D: οὐκοῦν, εἴ-
περ αὐτὴ αὐτῆς ἀκούσεται, φωνὴν ἐχούσης ἐαυτῆς ἀκούσε-
ται; Pol. X. 607. D: εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. Legg. I. 646. B.
III. 683. C: τῶν νῦν εἰρημένων λόγων οὐ χείρους ... ἀκου-
σόμεθα. Conv. 218. B: διὸ πάντες ἀκούσεσθε. Apol. 17.
B: ὑμεῖς δ' ἐμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. C: ἀκού-
σεσθε εἰκῇ λεγόμενα. Theaet. 177. A: ταῦτα ... ὡς δεινοὶ
καὶ πανούργοι ἀνοήτων τινῶν ἀκούσονται. Epin. 973. B:
ἄτοπον ... ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι. Clit. 408. C: ὡς
ἀκουσόμενος. Alc. I. 104. D: ὡς ἀκουσομένῳ ... λέγω. Pol.
V. 450. D: οὔτε δύνει οἱ ἀκουσόμενοι. Euthyd. 283. A:
ὡς ... ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους. Pol. I. 327. C:
ὡς ... μὴ ἀκουσομένων ... οὕτω διανοεῖσθε. V. 450. B:
οὐ λόγων ἀκουσομένων. Pass. Pol. VI. 507. C: τὴν μὲν
ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι. Ib. ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα. VII.
531. C: ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις. A:
τὰς ... ἀκουομένας συμφωνίας. Pol. VI. 507. D: ἡ μὲν
οὐκ ἀκούσεται, ἡ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται. *at Latin. audio,
in eo ponitur quod fama acceperimus, et in univ. quod novimus
vel scimus. Gorg. 503. C: Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα
ἀγαθὸν γεγονότα cet. Theaet. 198. C: ἀκούεις γὰρ που
τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις. Pol. III. 407. A: Φωνὴν-
λίδου γὰρ ... οὐκ ἀκούεις πῶς φησί cet. Legg. I. 625. B: ὡς
ἀκούομεν. 624. B: ἀκούετε γὰρ τὸ ὄνομα. Alc. I. 112. B:
Ὀδυσσεύς ... καὶ Ἰλιάδος ἀκήκοας (nisi malis legisti). *au-
dio, h. e. exaudio. Legg. XI. 931. C: οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα
ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) ἡγη-
σόμεθα; IV. 712. B: ὁ δὲ (θεὸς) ἀκούσείς τε καὶ ἀκούσας
ἴλεως ... ἡμῖν ἔλθοι. *audio est quoque dicor, vocor (velut
εὖ et κακῶς ἀκούειν, Latin. bene et male audire). Pol. VI.
496. A: ἄρ' οὐχ' ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα;
Lys. 207. A: οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἀξίος ἀκούσαι. Hipp.
mai. 304. E: κακῶς ... ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν καὶ ονειδίζεσθαι
cet. Crit. 50. E: κακῶς ἀκούοντα (conspiciat audientem) ἀντιλέ-
γειν. Ep. II. 311. C: ὅπως ἂν εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον εὖ
ἀκούσωσιν. — Verbal. Pol. III. 386. A: ἀκουστέον καὶ οὐκ
ἀκουστέον. VII. 532. D: οὐ ... μόνον ἀκουστέα.

ἄκρα, ἡ, culmen, vertex; unde κατ' ἄκρας, a culmine,
h. e. funditus, penitus. Legg. X. 909. B: ὅλας οἰκίας καὶ

πόλεις ... κατ' ἄκρας ἐξαιρεῖν. * *promontorium vel lingua terrae in fretum excurrens*. Critia 111. A: πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡπείρου μικρὰ προτεινούσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται. ἀκραίφνης, ὁ ἥ, *non mixtus, sincerus, purus*. Αχ. 366. A: τὰ δὲ ἀλγεινὰ ἀκραίφνη.

ἀκρατεία et ἀκρατία (*libri etiam ἀκρασία: dissoluta impudensque licentia?* v. Schneid. ad Plat. Civit. V. II. p. 53 sq. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 524 sq.), *intemperantia, incontinentia*. Tim. 86. D: ἡδονῶν ἀκρατία. Def. 416.: ἀκρασία λόγον ἄλογος. Gorg. 525. A: ὑπὸ ἐξουσίας καὶ ... ὕβρεως καὶ ἀκρατίας (v. ἀκρασίας). Pol. V. 461. B: ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρατείας (al. ἀκρατίας, v. ἀκρασίας). Legg. X. 886. A: ἀκρατεία ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν. I. 636. C: δι' ἀκρατεϊαν ἡδονῆς. V. 734. B: δι' ἀμαθίαν ἢ δι' ἀκράτειαν. XI. 934. A: δι' ἀκράτειαν ἡδονῶν ἢ λυπῶν. Eryx. 397. B. Legg. X. 908. C: ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν.

ἀκρατῆς, ὁ ἥ, *intemperans, impotens*. Legg. IX. 869. A: ἀκρατῆς θυμοῦ. Soph. 252. C: ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἰσχεσθαι cet. Eryx. 397. A: δοκοῦσι τινὲς σοὶ ἀκρατεῖς εἶναι ἄνθρωποι;

ἀκρατος, ὁ ἥ, *non mixtus s. temperatus, h. e. purus, merus* (ut οἶνος); dein *sincerus, simplex*. Legg. IV. 723. A: νόμος ἀκρατος. Pol. II. 382. C: οὐ πᾶν ἀκρατον ψεῦδος. VIII. 562. D: (ὅταν) ἀκράτου αὐτῆς (τῆς ἐλευθερίας) μεθυσθῇ. Legg. VII. 793. A: τὸν λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἀκράτου βίον φεύγειν. Pol. III. 410. D: οἱ ... γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρῶμενοι. Legg. VII. 722. C: ἀκράτῳ μόνον τῇ βίᾳ. I. 637. E: Σκύθαι ... ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι. Pol. III. 397. D: τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν τὸν ἀκρατον. (VII. 535. B. pro ἀκρατον nunc scribitur ἄρδωτον). Legg. VII. 823. A: ὅς ἂν ... διεξέλθῃ τὸν βίον ἀκρατον. Pol. II. 379. D: ἀκρατα τὰ ἕτερα. Tim. 57. C: ὅσα ... ἀκρατα καὶ πρῶτα σώματα. Pol. III. 397. D: ἡ τῶν ἀκράτων τὸν ἕτερον ἢ τὸν κενράμενον. Αχ. 370. D: ἀκράτους (ἡδονῆς) ἀπασῶν ἀλγηδόνων. Phil. 53. A: τὸ ἀκρατέστατον (*tamquam a v. ἀκρατῆς ductum*. V. Matth. Gr. gr. p. 251 sq.), ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα ... ἂν εἴη. * *germanus, perfectus vel summus*. Pol. VIII. 545. A: πῶς ... ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατον ἔχει. VI. 491. E: ἡ οἷε ... τὴν ἀκρατον πονηρίαν ἐκ φανύλης ... φύσεως ... γίνεσθαι; * *immoderatus*. Phil. 64. E: ἀλλὰ τις ἀκρατος ξυμπεφορημένη ἢ τοιαύτη γίγνεται ... ξυμφορά. Legg. VI. 773. A: τὸ ... ὁμαλὸν καὶ ξυμμετρον ἀκράτου μυρίον (v. μυρίῳ) διαφέρει πρὸς ἀρετήν.

ἀκράτωρ, ὁ ἥ, *impotens*. Pol. IX. 579. C: ὅς ἂν ... ἑαυτοῦ ὡς ἀκράτῳ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν. Ib. κἀμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ cet. Critia 121. A: διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὐτῶν ὄντες (v. οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἀμβλυνώτοντες).

ἀκρατῶς legitur Legg. V. 731. D.; ubi scribendum videtur ἀνιάτως.

ἀκρατῶς, intemperanter. Legg. IV. 710. A: ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς.

ἀκράγολος et ἀκρόγολος, ὁ ἧ, ē cui subito bilis commovebitur, qui repente ad iram concitatur. Pol. III. 411. C: ἀκρόγολοι ... καὶ θυγίλοι ἀντι θυμοειδοὺς γιγίνονται. Legg. VII. 731. D: ὡς ἡ ... ἀρετὴ δύσκολα καὶ ἀκράγολα ... τὰ τῶν νέων ἦδη ἀπεργάζεται.

ἀκραχολῶ (v. ἀκρόγολος), subito irascor. Legg. V. 731. D: τὸν θυμὸν πρᾶννεῖν καὶ μὴ ἀκραχολοῦντα ... διατελεῖν.

ἀκριβεία, ἡ, diligētia, accuratio. Phil. 56. C: ἐλάττονος ἀκριβείας μετισχοῦσας. Pol. VI. 594. B: τῆς ἀκριβείας ... ἐλάττω. Legg. VII. 818. A: ὡς ἀκριβείας ἐχόμενα. XII. 967. B: ὅσοι τῆς ἀκριβείας ἀντίων ἤπιοντο. Hipp. mai. 295. A: ἀκριβέστερον ... τῆς ἀπάσης ἀκριβείας. Phaedr. 271. A: πόσῃ ἀκριβείᾳ γράψαι. Phil. 57. D: ἀμύχανον ἀκριβείᾳ (ὁρμήν). 56. B: τὰ πολὺν ἀκριβείαν ἀντὶ πορίζοντα. Legg. VII. 809. E: πότιον εἰς ἀκριβείαν τοῦ μαθήματος ἔτιον. Epin. 991. C. Euthyd. 288. A. Pol. VI. 594. E: τὸν μέγιστον μὴ μέγιστος ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας. Legg. IX. 855. B: τας ... εἰς ταῦτα ἀκριβείας ... νομοθέταις σκοποῦντας est. Inde δὲ ἀκριβείας, accurate, diligenter: Theaet. 184. C. Polit. 295. B. Pol. III. 414. A. Tim. 23. D. 52. C. 56. C. 73. B. 89. D. Legg. VI. 765. B. VII. 807. B. 818. A. IX. 876. C: διὰ πάσης ἀκριβείας. Similiter εἰς τὴν ἀκριβείαν vel εἰς ἀκριβείαν, velut Georg. 487. C: εἰς τὴν ἀκριβείαν φιλοσοφεῖν (Id. Epin. 983. C. Riv. 136. A), et πρὸς τὴν ἀκριβείαν, Legg. VI. 769. D. * τεμνίτας, paucitas. Legg. VIII. 844. B: εἴαν ... δι' ἀκριβείας ἡ καὶ τοῖς γρίτοις (το ἔδω).

ἀκριβής, ὁ ἧ, accuratus, exactus, iustus, perfectus. Pol. I. 342. D: ὁ ἀκριβής ἱατρός. Ib. ὁ κυβερνήτης ὁ ἀκριβής. Legg. I. 628. D: ὅσοι ἀν νομοθέταις ἀκριβής. Pol. I. 342. B: ὥσπερ ἀν ἡ ἐπιστὴ ἀκριβής διὰ ἧτις ἐστὶ. Legg. VI. 768. C: ἡ δικὴν ἀκριβής νόμον θείας. XI. 936. C: παιδὸν ... ἐκαστὴς ἀκριβής. Legg. VI. 757. E: τὸ ... ἐγγυνοῖον τῶ τελείον καὶ ἀκριβοῦς ... ἐστὶ παρατεθραυμένον. Pol. I. 431. B: τὸν ὡς ἐπὶ εἶπαι, ἡ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Pol. I. 431. B: σκοπεῖ ἐκείνῳ τῷ ἀκριβῆ λόγον. Hipp. mai. 284. E. Pol. I. 340. E: κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Phaedr. 65. B: οὐ οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβες οὐδὲν οὐ. Phil. 58. C: τίς ... το σαφές καὶ τὰκριβες ... ἐπισκοπεῖ. Polit. 284. D: πρὸς τὴν περὶ αὐτο τὰκριβες (ἀκριβῆ;) ἀπάσκειν. Tim. 23. E: τὸ ... ἀκριβες περὶ πάντων ἐγείρεται ... διέειπεν. 38. B: ὡς οὐδὲν ἀκριβες (v. ἀκριβῶς) λέγομεν. Critia 107. C: ἄτε οὐδὲν εἰδότες ἀκριβες περὶ τῶν τοιούτων. Legg. VI.

768. D: τὸ ... ὅλον καὶ ἀκριβὲς ... οὐκ ἔστι γενέσθαι σαφές cet. 762. D: τούτων ... οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς ἔστωσαν. Theaet. 148. C: τὴν ἐπιστήμην ... σμικρὸν τι οἷε εἶναι ἐξευρεῖν καὶ οὐ τὴν πάντῃ ἀκριβοῦν (v. ἀκρῶν). Pol. III. 395. C: τοὺς φύλακας ... δεῖν εἶναι δημιουργοὺς ἐλευθερίας ... πάντῃ ἀκριβεῖς. Phil. 57. E: ταύτας ... λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι. 61. D: τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα. Legg. XII. 965. B: ἀκριβεστέρα σκέψις θεᾶ τ' (v. ἀκριβεστέραν σκέψιν θετέον) cet. II. 670. E: ἀκριβεστέραν ... παιδείαν. XII. 965. B. Parm. 134. C: πολὺν αὐτὸ ἀκριβεστέρον εἶναι ἢ cet. Legg. XII. 964. D: τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους τῶν πολλῶν περὶ ἀρετῆς. X. 902. E: οἱ ... τόσω ἀκριβεστέρα καὶ τελειότερα ... σμικρὰ καὶ μεγάλα ἀπεργάζονται. Parm. 134. D: αὐτὴ ... ἢ ἀκριβεστάτη δεσποτεία καὶ αὐτὴ ἢ ἀκριβεστάτη ἐπιστήμη. Pol. I. 340. E: τὸ ... ἀκριβεστάτον ἐκείνο τυγχάνει ὄν cet. 341. B: τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ λόγῳ ἄρχοντα οἶτα. Phil. 59. A: σαφές ... τῇ ἀκριβεστάτῃ ἀληθείᾳ. Parm. 134. C: ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιστήμην. Phil. 23. A: τὴν ἀκριβεστάτην αὐτὴν προσφέροντα βάσανον. Pol. VI. 503. B: ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθεστάναι. Phil. 56. C: ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι τέχνας cet. Pol. VI. 484. C: θεωμένοι ὡς οἷον τε ἀκριβεστάτα. **tenuis, restrictus* (ut vern. genau). Prot. 338. A: τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν.

ἀκριβολογοῦμαι, *exacte vel diligenter expono vel constituo, curo; etiam exacte excutio, ad viduum reseo*. Pol. I. 340. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ. Crat. 415. A: μὴ λίαν ... ἀκριβολογού. Pol. III. 403. D: παραδοίχμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι.

ἀκριβῶ, *probe calleo s. scio*. Charm. 156. A: καὶ τοῦτο νομά μου σὺ ἀκριβοῖς;

ἀκριβῶς, *accurate, diligenter, plane*. Prot. 329. C: ταῦτ' οὐκ αὐτὰ δίσλθ' μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ. Phaedr. 262. A: τὴν ὁμοιότητα ... ἀκριβῶς διειδέναι. 264. C: ἀκριβῶς διδέναι. 273. A: τὸν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. Soph. 243. B: ἀκριβῶς ... ὥμην ξυνιέναι. Polit. 292. A: τοὺς νόμους ἀκριβῶς φυλάττον. 295. A: ἀκριβῶς ἐνὶ ἐκάστῳ τὸ προσῆκον ἀποδιδόναι. 301. D. Pol. I. 336. D: σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε. 345. C: ἀκριβῶς φυλάξαι. 346. B: ἀκριβῶς διορίζειν. D: ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι. III. 403. C: ἀκριβῶς τρέφεσθαι. IV. 435. D. VIII. 548. D. IX. 573. C. Critia 107. D. Legg. IV. 720. C. VII. 793. E. 807. E. VIII. 838. A. 846. D. IX. 859. B. 867. D. XI. 919. E. XII. 965. C. al. Polit. 273. B: ἀκριβεστέρον ἀπετέλει. Phil. 57. C: τὸ σαφές ... πότερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων (τέχνη) ... ἀκριβεστέρον ἔχει. Pol. IV. 436. C: ἀκριβεστέρον ὁμολογῶσμεθα. VI. 491. C. X. 598. D. Tim. 44. C. Legg. VI.

783. C. VII. 818. E. Hipp. mai. 295. A. Ax. 359. A. Phaed. 58. D: ὡς ἂν δόνη ἀκριβέστατα διλθεῖν πάντα. 65. E: ἀκριβέστατα ... διανοσθῆναι. 88. E. Pol. VI. 484. C: ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα. 504. E: ὅπως οὐ ἀκριβέστατα ... ἔει. VII. 522. B: ἀκριβέστατα ... ἀναμνηστικαίς με. 529. D. Hipp. mai. 285. C: ἂ οὐ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι cet.

ἀκριτος, ὁ ἡ, non discretus, confusus. Gorg. 465. D: ἀκρίτον ὄντων τῶν τε ἑρμηνῶν καὶ ἐσθίων καὶ ὄντοσιν. *non iudicatus. Tim. 51. C: τὸ παρὸν ἀκρίτον καὶ ἀδίκαστον ἔχοντα. *indemnatus (indata causa). Hipp. mai. 292. B: ἡ καὶ οὐ με ἀκρίτον τυπύσεις; Ax. 368. E: κατε-
χρηστούντησαν τῶν ἀνδρῶν ἀκρίτον θάνατον.

ἀκροατής, ὁ, auditor. Pol. VII. 536. C: ὡς γ' ἔμοι ἀκροατῇ. Gorg. 457. D: τοιοῦτων ἀνθρώπων ... ἀκροαταὶ γενέσθαι. Pol. VI. 498. A: ἐαν καὶ ἄλλον ... ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι. Legg. II. 668. C: ποιηταὶ τε καὶ ἀκροαταὶ καὶ ὑποκριταί. Apol. 24. E: οἶδε οἱ ἀκροαταὶ βέλτερος ποιῶσιν. Riv. 133. A. Soph. 237. C: σπννασάντά τινα ... τῶν ἀκροατῶν. Prot. 337. A: ποιητὸς ... εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατάς. Legg. VII. 797. D: οὐ φανίσας ... ἡμῶς ἂν ἀκροατὴς πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον ἔχῃς cet.

ἀκροβουλίσμος, ὁ, iaculatio. Legg. VII. 804. C: το-
ξεύεις τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβουλισμῶν ἐντα.

ἀκροδένρον, τό, arbor fructifera. Critia 115. B: δυσ-
θρασύριστος ἀκροδένρον καρπός.

ἀκροδίνιον, τό, primitiae; in univ. quod diis consecra-
tur. Legg. XII. 946. B: ἀποσφύρασα ... ἀνδρας τοὺς ἀρί-
στους τρεῖς, ἀκροδίνιον Ἀπόλλωνι ... καὶ Ἡλίῳ.

ἄκρον, τό, extremitas, summum, fastigium, vertex; etiam
summus gradus. Phaedr. 247. B: ἡνίκ ἂν πρὸς ἄκρον γένον-
ται. Prot. 340. D: ὅταν δέ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἔλθῃται
(Hec. Cl. Legg. IV. 719. A.). Polit. 268. E: ἐπ' ἄκρον ἐπι-
νεύσθαι. Tim. 20. A: φιλοσοφίας ... ἐπ' ἄκρον ἀπάσης
ἐλθόνδε. Legg. III. 693. D: τὴν μὲν (μοναρχίαν) τὸ Περ-
σῶν γένος ἄκρον ἔχιν. 701. E: ἐπὶ ... τὸ ἄκρον ἀγαγόν-
των ἐκατόνων, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίον. Ion.
537. B: ἄκρον ἐλθεῖναι (Hom.). Ep. VII. 351. C: ἐπ' ἄκρον
ἔλθων τοῦ περινεύσθαι τῶν ἐχθρῶν. Pol. X. 816. C: ἐκ ...
τῶν ἄκρων. Critia 110. D: μέχρι τοῦ Κεθαίρωνος καὶ Πάρ-
νηθος τῶν ἄκρων. (118. B. πρὸ ἀπὸ τῶν ἄκρων nunc scri-
bitur ἀπὸ τῶν ἀρκίων). Soph. 220. D: ὡς ἐχόντων ἐν
ἄκροις ἀγνιστὰ καὶ τῶν τριστόντων. Phaed. 109. D: ἐπὶ
τα ἄκρα τῆς θαλάττης ἀγχιματός. E: εἴ τις αὐτοῦ ἐπ'
ἄκρα ἔλθοι. Pol. X. 816. C: τα ἄκρα ... τῶν δεσπῶν.

ἀκροπόλις, ἡ, summa urbs, arx. Critia 116. C: τὰ
τῆς ἀκροπόλεως ἐντὸς βασιλεία. 117. D: πρὸς (γ. πρὸ)
τῆς ἀκροπόλεως. Ib. ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως. Ep. VII. 348.

Α: κλείσας τὰς τῆς ἀκροπόλεως πύλας. 349. C. E. Legg. XII. 969. C: ἐν ἀκροπόλει τῆς χώρας. Ep. III. 315. E: διὰ τὸ μένειν ἐν ἀκροπόλει. Prot. 321. D: εἰς ἀκρόπολιν ... εἰσελθεῖν. Critia 116. B: περὶ αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν. Legg. V. 745. B: Ἀθηναῖς ἱερὸν, ἀκρόπολιν ὀνομάζοντα. Ep. VII. 329. E: εἰς ἀκρόπολιν ἀγαγών. **arx Athenarum* (in qua aedificium erat). Critia 111. E: τὸ τῆς ἀκροπόλεως εἶχε τότε οὐχ, ὡς τὰ νῦν ἔχει. 112. C: κατὰ τὸν τῆς νῦν ἀκροπόλεως τόπον. Men. 89. B: οὓς ἡμεῖς ... ἐφυλάττομεν ἂν ἐν ἀκροπόλει κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον. Id. De virt. 379. B. Euth. 6. C: ὁ πέπλος ... ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. **summum, caput* (tamquam arx corporis). Tim. 70. A: ὅπου ἐν τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐνιτάγματι ... μνησθῆναι πεῖθεσθαι ἐκὸν ἐθέλοι. Etiam ad animum transfertur. Pol. VIII. 560. B: τελευτῶσαι ... κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν.

ἄκρος, α, ον, *summus, extremus, altissimus*; etiam *perfectus, princeps, et simpl. bonus, peritus*. Theaet. 201. C: δικαστὴς ἄκρος. Pol. II. 360. E: κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρός. Legg. IV. 710. D: μετὰ νομοθέτου γε ἄκρον. Lach. 183. E: ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. Critia 114. B: λῆξιν ... ἄκρας τῆς νήσου ... εἰληγῶτι. Lach. 183. B: οὐδὲ ἄκρω ποδὶ ἐπιβαίνοντας. Legg. XI. 918. C: ἄκρα τροφῇ τεθραμμένον. XII. 964. E: τοὺς ... νέους οἷον ἐν ἄκρᾳ κορυφῇ ἀπειλημένους. Tim. 90. A: ἐπ' ἄκρω τῷ σώματι. Legg. VII. 823. A: τὸν ... ἄκρον πολίτην. XII. 965. B: τὸν γε πρὸς ἕκαστα ἄκρον δημιουργόν cet. Riv. 135. C: τέκτονα ... ἄκρον. Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀνῶδα. Polit. 268. E: ἐπ' ἄκρον ἀφικνεῖσθαι τὸ ζητούμενον. Phaed. 90. A: ὅτι ... τὰ ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ ὀλίγα. Theaet. 152. E: τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἐκατέρως. Polit. 292. E: ἄκροι πεττενταί. Theaet. 148. C: τῶν πάντη ἄκρων (libri ἀκριβῶν). Pol. II. 366. B: ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος. III. 405. A: ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων. V. 459. B: ὡς ... σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων. Tim. 36. A: τὴν μὲν ταυτῷ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν. Epin. 991. A. Ep. VII. 344. D: εἴτ' ... ἔγραψέ τι τῶν περὶ φύσεως ἄκρων καὶ πρώτων. Pol. VI. 499. C: ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν. V. 478. E: τοῖς ... ἄκροις τὰ ἄκρα ... αποδιδόντες. Tim. 76. E: τριχᾶς ὀνυχᾶς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφρυσαν. Legg. VI. 753. E: οὐ φαίλους, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἄκρους. VIII. 833. E: τοὺς περὶ ὀπλομαχίαν ἄκρους. Prot. 352. A: ἰδὼν ... τὰς χεῖρας ἄκρας. Pol. II. 363. B: ἄκρας ... φέρειν βάλανους (Hom.). Tim. 75. D: τὰς σιαγόνας ἄκρας αὐτοῖς ξυνέδησεν. Phaedr. 264. C: μέσα τ' ἔχειν καὶ ἄκρα. Superl. *summus*; etiam *praestantissimus*. Pol. V. 459. E: εἰ μέλλει τὸ ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι. VIII. 564. A: ἔξ, οἶμαι,

τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη cet. Legg. V. 730. E: τὸν ... μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χρὴ τιμᾶν. Theaet. 148. C: καὶ μάλιστα τῶν ἀκροτάτων. Legg. X. 906. B: τῶν παντάπασιν ἀκροτάτων δεσποτῶν. VI. 765. E: ταύτην τὴν ἀρχὴν τῶν ἐν τῇ πόλει ἀκροτάτων ἀρχῶν πολὺ μερίστην. Phil. 45. A: εἰς τὰς ἀκροτάτας (ἡδονάς).

ἀκροσφαλής, ὁ ἢ, *proclivis ad lapsum, morbum* al. Pol. III. 404. B: μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς ὕγιαν.

ἀκροχειρίζομαι, *summis manibus luctor*. Alc. I. 107. E: τίσι χερὶ προσπαλαίειν καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι.

ἀκρόχολος, v. ἀκράχολος.

ἀκροῶμαι, *attente audio, ausculto*. Gorg. 499. B: πάλοι τοι σοῦ ἀκροῶμαι ... καθομολογῶν. Euthyd. 304. D: οὐδὲν ἀκροῶ τῶνδε τῶν σοφῶν; Hipp. mai. 285. D: ἀλλὰ τί μὴν ἐστὶ ἃ ἡδέως σου ἀκροῶνται. Ib. πάσης τῆς ἀρχαιο-λογίας ἡδιόστα ἀκροῶνται. Lys. 205. D: ἃ ... ἀναγκάζει καὶ ἡμᾶς ἀκροῖσθαι. Menex. 235. A: ἔσθηκα ἀκροώμενος. Eryx. 403. D: τούτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος. Ib. ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος. Pol. X. 608. A: εὐλαβητέον αὐτὴν τῷ ἀκροωμένῳ. 605. C: οἱ ... ἀκροώμενοι Ὀμήρου. Legg. VII. 800. D: τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Eryx. 397. D: εὐδοκίμησε παρὰ τοῖς ἀκροωμένοις. Menex. 236. A: Ἀσπασίας ... ἡκροώμην περαινούσης ἐπιτάφιον λόγον. Lys. 207. B: οὕτω προσεστώς ἡκροῶτο. 213. D. Sis. 387. B: αὐτοὶ ... ἡκροώμεθα τᾶνδρος. Ion. 530. D: ἀκροάσασθαι σου. Pol. X. 608. A: ἀκροασόμεθ' αὐτῆς. Apol. 37. D: λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. Demod. 383. B: τοὺς δικαστὰς ἀκροάσεσθαι ὁμοίως ἀμφοτέρων. **dicto sum audiens, obedio*. Gorg. 488. C: δεῖ ἀκροῖσθαι τοῦ ἰσχυρότερου τοὺς ἀσθενεστέρους.

ἀκρως, *perfecte*. Pol. VIII. init.: τῇ μελλούσῃ ἀκρως οἰκεῖν πόλει.

ἀκρωτήριον, τό, *extremitas*. Legg. XII. 942. E: ταῦτα (caput et pedes) ... ἀκρωτήρια ὄντα σωζόμενά τε ἔχει μερίστην δύναμιν παντός τοῦ σώματος. **fastigium*. Critia 116. D: πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων, τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσῷ (περιήλειψαν).

ἀκταινῶ, *exsulto*. Legg. II. 672. C: pro ὅταν ἀποκτείνῃ τις libri MSS. dant ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ; unde suspicor scribendum esse: ὅταν ἀκταινῇ τις, αὐτὸ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ.

ἀκτήτος, ὁ ἢ, *dicitur res cuius possessio non est expectanda*. Hipp. min. 374. E: τὰς ... μὲν ἀκόντως κακὰ ἐργαζομένας (αἰσθήσεις) ἀκτήτους εἶναι ὡς πονηράς οὖσας, τὰς δὲ ἐκουσίως κητάς ὡς ἀγαθὰς οὖσας.

ἀκτίν vel ἀκτίς, ἡ, *radius*. Ax. 371. D: εὐκτατος ἂν χεῖται ἀπαλαῖς ἡλίου ἀκτίσιν ἀνανιχνάμενος. Tim. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτίνας διαδεδεμένας. (Pol. VII. 540. A: pro τὴν τῆς ψυχῆς ἀκτίνα nunc scribitur τ. τ. ψυχῆς αὐγὴν.)

ἄκυρος, ὁ ἧ, *potestate vel auctoritate carens*. Legg. IV. 715. D: ἐν ἧ (πόλει) ... ἂν ἀρχόμενος ἧ καὶ ἄκυρος νόμος. XI. 929. E: ἄκυρος ἔστω τῶν αὐτοῦ καὶ τὸ σμικρότατον διατίθεσθαι. Theaet. 169. E: τάχ' ἂν τις ἡμᾶς ἀκυροῦς τιθεῖν τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. *irritus (germ. ungültig). Legg. XII. 954. E: ἀτελῇ καὶ ἄκυρον γίνεσθαι τὴν δίκην. Prot. 356. D: ἄκυρον ... ἂν ἐποίησε τοῦτο τὸ φάντασμα (Latin. irritum facere). Crit. 50. B: ἐν ἧ ἂν αἱ ... δίκαι ... ὑπὸ ιδιωτῶν ἄκυροί τε γίνωνται καὶ διαφθείρωνται. Theaet. 178. D: τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι ... ἄκυροτέρα ἢ κρίσις τῆς τοῦ ὀψοποιοῦ περὶ τῆς ἐσομένης ἡδονῆς.

ἀκωλύτως, *sine impedimento*. Crat. 415. D: τὸ ἀσχέτως καὶ τὸ ἀκωλύτως αἰεὶ ῥέον.

ἄκων, οὐσα, ον, *inivitus*. Parm. 137. A: ἄκων ... εἰς τὸν ἔρωτα ... ἵεναι. Crat. 427. D: πότερον ἐκὼν ἢ ἄκων ... περὶ αὐτῶν λέγει. Phil. 22. B: ἐλάμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας cet. Pol. VI. 507. A: μὴ πῃ ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων. Legg. V. 734. B: πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀνόλαστος. IX. 860. D: ὁ ... κακὸς ἄκων τοιοῦτος. 865. A: εἴ τις ... ἄκων ... ἀπέκτεινέ τινα φίλον (al. φίλιον). D. 866. B. C. Alc. I. 117. A. Hipp. min. 367. A. 370. E: οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς ... ἀλλ' ἄκων. Crit. 48. E: ἀλλὰ μὴ ἄκοντος. Pol. VII. 520. B: ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστῃ πολιτείας. Crit. 52. C: ἀκούσης τῆς πόλεως. Phaedr. 254. C: τὸν ... ὑβριστὴν μάλ' ἄκοντα. Theaet. 206. B: ἐκόντα ἢ ἄκοντα παίζειν. Pol. I. 331. B: τὸ ... μὴδὲ ἄκοντά τινα ἐξαπατήσαι. Legg. VIII. 846. A: ὅσα τις ἂν ἐκὼν ἄκοντα βλάβῃ. Soph. 228. C: ψυχὴν ... ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. Prot. 345. E: ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχροῦ καὶ κακὰ ποιοῦντες ἄκοντες ποιοῦσι. Pol. I. 336. E: ὅτι ἄκοντες ἀμαρτάνομεν. II. 358. C. 359. B. III. 413. A. V. 454. B. Critia 106. B. Legg. III. 700. E. IX. 860. D. Hipp. mai. 296. B. C. Hipp. min. 371. E. 372. D. Crit. 48. E. Polit. 293. C: ἐάν τε ἀκόντων ἀρχωσιν. C. Legg. VIII. 832. C: ἀκόντων ἐκούσα ἀρχεῖ. IX. 865. B. Crit. 48. E: ἀκόντων Ἀθηναίων. Hipp. min. 372. A. E. Phil. 14. C: ἀνθρώποις ... ἐκούσιν τε καὶ ἀκουσιν. Legg. I. 632. B. Hipp. min. 372. A. Prot. 318. E: ἄκοντες ... ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς τέχνας. Gorg. 509. E: ἄκοντας τοὺς ἀδικοῦντας πάντας ἀδικεῖν. Polit. 293. B. Legg. IX. 860. D: ἄκοντας ἀδικεῖν πάντας. E. al.

ἀλαξονεΐα, ἡ, *iactantia, insolentia*. Def. 416. A: ἐξῆς προσποιητικῇ ἀγαθοῦ cet. Phaedr. 253. E: ὕβρεως καὶ ἀλαξονείας ἑταίρος. Gorg. 525. A: πάντα σχολία ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαξονείας. Hipp. min. 371. A: ὅς ἦν οὕτω γόρης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαξονείᾳ. Etiam chordis tribuitur ἀλαξονεΐα vagantibus, nec certum vel iustum sonum edentibus. Pol. VII. 531. B: ἐξαργήσεως καὶ ἀλαξονείας χορδῶν.

ἁλᾶζονεύομαι, *falso iacto, mentior*. Hipp. min. 371.
 Α: πρὸς τὸ ῥαδίως λανθάνειν αὐτὸν ἁλᾶζονεύομενος.
 ἁλᾶζών, *iactans, canus*. Pol. VI. 486. Β: ὁ κόσμος ...
 μηδ' ἀνελεύθερος μηδ' ἁλᾶζών. Euthyd. 283. C: ἔστι ...
 οὐκ ἁλᾶζών. Pol. VI. 490. Α: ἁλᾶζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖ-
 ναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Hipp. min. 369. Ε: εἰς τὸν
 Ὀδυσσεά ... ὡς ἁλᾶζόνα ὄντα. Eryx. 399. C: σοφιστὴν καὶ
 ἁλᾶζόνα. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... καὶ ἁλᾶζόνες ... λόγοι
 τε καὶ δόξαι cet. Demod. 385. C: ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀν-
 θρώπων εἰσὶν ἁλᾶζόνες καὶ πονηροί. Phaed. 92. D: ἐγὼ ...
 τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύν-
 οῖδα οὐσιν ἁλᾶζόσι. Lys. 218. D: μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις
 ἁλᾶζοσι λόγοις τιπὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυγῆκαμεν.
 Charm. 173. C: τοὺς ... ἁλᾶζόνας ἀποτρέπειν. Hipp. min.
 371. D: λοιδοροῦντα τοὺς ἁλᾶζόνας. Phil. 65. C: ἡδονή ...
 ἀπάντων ἁλᾶζονέστατον.

ἁλᾶθῆως, i. q. ἀλγηθῶς. Prot. 339. Β: ἄνδρα ἀγα-
 θὸν ... ἁλᾶθῆως γενέσθαι χαλεπὸν (Simon.).

ἀλγεινός, ἡ, ὄν, *dolorem afferens; acerbus, molestus, gravis*. Tim. 81. Ε: θάνατος ... ὁ ... κατὰ νόσους ...
 ἀλγεινὸς καὶ βίαιος. Legg. V. 735. D: ἔστι δ' ὁ ... ἄρι-
 στος (καθαριστὴς) ἀλγεινός. Gorg. 476. C: βαθὺ τὸ τμήμα
 ἢ ἀλγεινόν. 479. Α: ὅτι ἀλγεινόν (τὸ τέμνεσθαι). Phil.
 32. C: τὸ ... πρὸ τῶν λυπηρῶν φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. Pol.
 IX. 584. Α: παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινόν. Tim. 64. D: τὸ ...
 παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον ἄθροον παρ' ἡμῖν πᾶ-
 ρος ἀλγεινόν. 81. Ε: πᾶν ... τὸ ... παρὰ φύσιν ἀλγεινόν.
 77. Β: αἰσθηθεὶς ... ἡδέας καὶ ἀλγεινῆς μετὰ ἐπιθυμιῶν.
 Crat. 419. C: ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὀνομασμένον (ἀλγηδών).
 Ax. 368. C: τὴν ... ἀπότευξιν ἀλγεινῇν. Gorg. 479. Β:
 τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ καθορᾶν. 480. C. Pol. IX. 584. Α.
 Locr. 100. C: ὁκόσαι ... ἀλγειναί. Tim. 84. Ε: νοσήματα
 ... ἀλγεινά. Ax. 366. Α: τὰ ... ἀλγεινὰ ἀρραιφνῇ. Tim.
 64. Α: τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον. Gorg. 477.
 D: ἀλγεινότερον ... τὸ ἄδικον εἶναι. Conyn. 218. Α: δεδη-
 γμένος ... ὑπὸ ἀλγεινοτέρου καὶ τὸ ἀλγεινότατον cet.

ἀλγεινῶς, *acerbe*. Gorg. 476. C: εἰ σφόδρα γε καὶ
 ἢ ἀλγεινῶς.

ἀλγηδών, ἡ, *dolor, cruciatus, aegritudo*. Phaed. 65. C:
 μήτε ἀλγηδὼν μήτε τις ἡδονή. Crat. 419. C: ἡ ... ἀλγη-
 δὼν ξενικόν τι φαίνεται μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὀνομασμέ-
 νον. Phil. 32. Ε: διαφθειρομένων ... αὐτῶν ἀλγηδῶν.
 Pol. III. 413. Β: ὁδύνη τις ἢ ἀλγηδών. Phil. 35. Ε: παύοιτ'
 ἂν τῆς ἀλγηδόνος. Ax. 366. D: οὐ λείπεται ... οὐδεμιᾶς
 ἀλγηδόνος. Gorg. 477. Ε: οὐκ ἀλγηδόνι γε. Legg. VII. 792.
 Β: ὅπως τὸ τρεφόμενον ... ὡς ὀλιγίστη προσχρήσεται ἀλγη-
 δόνι. Gorg. 478. C: ὑπομεῖναι τὴν ἀλγηδόνα. Polit. 293.
 Β: ἢ τιν' ἄλλην ἀλγηδόνα προσάπτοντες. Phil. 41. C: ὁ

... τὴν ἀλγῆδόνα παρεχόμενον (v. παραδεχόμενον). 42. D: λῦπαί τε καὶ ἀλγῆδόνες καὶ ὀδύνηαι cet. Phaed. 94. D: κο-
λάζουσα ... μετ' ἀλγῆδόνων. Gorg. 525. B: δι' ἀλγῆδόνων
καὶ ὀδυνῶν. Phil. 31. D: γένεσιν ἀλγῆδόνων. Legg. I. 633.
B: τὸ περὶ τὰς κατεργασίας τῶν ἀλγῆδόνων. 646. D: μετ'
ἀλγῆδόνων. Ax. 370. D: ἀκράτους ἀπασῶν ἀλγῆδόνων.
Legg. I. 647. A: ἐναντίος ... ταῖς ἀλγῆδόσι καὶ τοῖς ἄλλοις
φύσιν. Prot. 354. B: ὅτι ... ὀδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει
καὶ ἀλγῆδόνας. Phil. 52. A. Pol. III. 413. D: πόνοους ...
καὶ ἀλγῆδόνας cet. V. 464. D: ἡδονὰς καὶ ἀλγῆδόνας ἐμ-
ποιοῦντας. 465. C. IX. 578. A. X. 615. B. Legg. I. 634.
B. V. 727. C.

ἀλγος, τό, dolor. Alc. II. 142. D: ἄλγε' ἔχουσι (Hom.).
ἀλγῶ, dolore angor, crucior, doleo. Ax. 365. D: ἀλγεῖς
ἐπὶ ... στερήσει τῶν ἡδέων. Phil. 35. E: εἴ τις ... ἀλγεῖ.
Ib. διὰ ... τὸ πάθος ἀλγεῖ. 47. C: κενούμενος ... ἀλγεῖ.
Pol. V. 462. D: ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ. Gorg.
475. C: ἀλγοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι.
Pol. VII. 515. C: πάντα ... ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ. Phil. 55.
B: ὅταν ἀλγῇ. Phaed. 90. D: διὰ τὸ ἀλγεῖν. Gorg. 467.
C: πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν. Phil. 36. B. Pol. VII.
515. E: ἀλγεῖν ... τὰ ὄμματα. IX. 584. A: πῶς οὖν ὀρ-
θῶς ἔστι τὸ μὴ ἀλγεῖν ἢ δὴ ἡγεῖσθαι cet. VI. 486. C: ὁ
ἀλγῶν τε πρῶττοι cet. Charm. 156. B: ὀφθαλμοὺς ἀλγῶν.
Phil. 36. A: πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως ἢ χαίροντα; 55. B:
ἀλγοῦντα. Pol. V. 471. B: ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων.
Conv. 178. D: οὐτ' ἂν ὑπὸ πατρὸς ὀφθέντα οὕτως ἀλγῇσαι.
Ion. 539. C: ἀλγῆσας ὀδύνησι (Hom.).

ἀλέα, ἡ, calor. Eryx. 401. D: ἀλέας καὶ ψύχους.
ἀλέαμαι (i. q. ἀλευομαι), effugio. Ion. 537. B: λίθου
δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν (Hom.).
ἀλέγω, curo. Legg. III. 680. C: οὐδ' ἀλλήλων ἀλέ-
γουσιν (Hom.).

ἀλειμμα, τό, unguentum. Tim. 50. E: περὶ τὰ ἀλείμ-
ματα ὅποσα εὐώδη. Legg. XI. 932. E: εἴ τέ τις ... πόμα-
σιν ... ἢ ἀλείμμασιν ... πημαίνει. Critia 115. B: βρώματα
καὶ ἀλείμματα φέρων.

ἀλειπτικός, ἡ, ὄν, ad unguendum pertinens; unde
ἀλειπτική, unguentaria. Locr. 104. A: ἀλειπτικά ... καὶ
ἂ ταῦτα συγγενεστάτα ἱατρικά.

ἀλείφω, lino, tingo. Lys. 217. D: εἴ τις ... τὰς
τριχὰς ψμνυθῆναι ἀλείψει. C: εἰ ἐθέλοι τις χρώματι τῷ
ὅτιοῦν ἀλείψαι, πάρεστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν;
D: τὸ ἀλειφθέν (v. ἐπαλειφθέν). Med. unguentis ungor
(germ. ich salbe mich). Theaet. 144. C: ἡλείφοντο ἑταῖροι ...
αὐτοῦ καὶ αὐτός. Ib. ἀλειψάμενοι.

ἀλεκτρυών, ὁ, gallus. Theaet. 164. C: ἀλεκτρύονος
ἄγεννοῦς δίκην ... ἄδειν. Phaed. 118. A: τῷ Ἀσκληπιῷ

ὀφείλομεν ἀλεκτρούνα. Lys. 211. E: ὄρνυγα ἢ ἀλεκτρούνα. Hipp. mai. 295. D. Conv. 223. C: ἦδη ἀλεκτρονίων ἀδόντων.

ἀλεξητήριος, ὁ ἢ, propulsans. Polit. 279. D: τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια.

ἀλεξίκακος, ὁ ἢ, averruncus. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: δαίμονες ... ἀλεξίκακοι (Hesiod.).

ἀλεξιφάρμακον, τό, remedium amolians ac depellens. Polit. 279. C: τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα καὶ θεία καὶ ἀνθρώπινα. 280. D: τὴν μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξιφάρμακα. *remedium, praesidium. Legg. XII. 957. D: καθάπερ ἀλεξιφάρμακα τῶν ἄλλων λόγων. Alc. I. 132. B: ἰν' ἀλεξιφάρμακα ἔχων ἵης καὶ μηδὲν πάθης δεινόν.

ἄλευρον, τό, simila. Pol. II. 372. B: ἐκ ... τῶν πυρῶν ἄλευρα (σκευαζόμενοι). Epin. 975. B: ἡ ... ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποιήσις.

ἄλῃ, ἡ, agitatio. Crat. 421. B: ὡς θεία οὕσα ἄλῃ.

ἀλήθεια, ἡ, veritas; vera natura vel ratio; etiam vera cognitio. Theaet. 162. A: εἰ ἀληθὴς ἡ ἀλήθεια Πρωταγόρου. 171. C: οὐδενὶ ἂν εἴη ἡ Πρωταγόρου ἀλήθεια ἀληθὴς. Parm. 134. A: τῆς ὃ ἐστὶν ἀλήθεια ... ἐπιστήμη. 135. D: σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια. Crat. 386. C: εἰ ... ἐστὶν αὕτη ἡ ἀλήθεια. 421. A. Phil. 65. D: νοῦς ... ἤτοι ταῦτόν καὶ ἀλήθειά ἐστιν ἡ cet. Pol. VI. 490. A: ἡγεῖτο ... πρῶτον ... ἀλήθεια. 508. D: οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν. Legg. II. 663. E: καλὸν ... ἡ ἀλήθεια ... καὶ μόνιμον. V. 730. B: ἀλήθεια ... πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Men. 86. B: εἰ αἰὲ ἡ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ. Crit. 48. A: αὕτη ἡ ἀλήθεια. Def. 413. C: ἀλήθεια ἕξις ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει ἐπιστήμη ἀληθῶν. Phaedr. 247. C: περὶ ἀληθείας λέγοντα. 248. B: τὸ ἀληθείας ... πεδίον. 272. D: οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν. Gorg. 487. E: τέλος ... ἕξει τῆς ἀληθείας. 526. C. Phaed. 65. B: πότε ... ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἄπτεται; 91. C. Theaet. 161. C: ἀρχόμενος τῆς ἀληθείας (Protagoras). 186. C: ἀληθείας τυχεῖν. E: ἀληθείας ἄψασθαι. Soph. 234. C: ἐτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφαστῶτας. Polit. 300. D: μιμήματα ... τῆς ἀληθείας; 309. D. Phil. 48. E: διαφερόντως τῆς οὐσης ... ἀληθείας. 58. E: τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι. 65. B. 66. B. Parm. 134. A: τῆς παρ' ἡμῖν ... ἀληθείας. Pol. I. 349. A: τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. II. 362. A. III. 413. A. V. 473. A. 475. E. VI. 485. C: ἡ ... οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὗροις; 490. C. 508. E. IX. 572. A. 584. E. 585. C. D. X. 595. C. 599. D. 600. E. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακότες. Apol. 29. E: φρονήσεως δὲ καὶ ἀληθείας ... οὐκ ἐπιμελεῖ cet. 39. B. Epin. 976. B: ἀληθείας ... παρσαφαλμένους. Hipp. min. 370. E: περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας. Ep. II. 313. A: τῆς

ἀληθείας ὄντως οὐ μή ποτε τύχη. Crat. 391. C: τὰ ... τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ ὀρθέντα. 421. B: τῇ ἀληθείᾳ, ὥς θεία οὖσα ἄλλ. 438. D. Phil. 65. A: κάλλει ... καὶ ἀληθείᾳ. Pol. VI. 510. A: διηροῦσθαι τῇ ἀληθείᾳ τε καὶ μή. IX. 587. D: ἀληθείᾳ ἡδονῆς. Prot. 343. D: λέγει τὴν ἀλήθειαν. Phaedr. 249. B: ἰδοῦσα τὴν ἀλήθειαν. 262. A: ἀλήθειαν ἀγνοῶν ἐκάστου. C: ὁ τὴν ἀλήθειαν μὴ εἰδώς. 273. D. 275. A: σοφίας ... δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Phaed. 65. B: ἄρα ἔχει ἀλήθειαν τινα ὅπως cet. 99. E: σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. Gorg. 459. E: ἐὰν μὴ προειδῇ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν. 482. E: τὴν ἀλήθειαν διώκειν. 526. D. Theaet. 201. B: διδάξαι ... τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. Soph. 233. C: οὐκ ἀλήθειαν ἔχον. 246. B: τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν. Polit. 299. B: ἱατρικῆς ἀλήθειαν. Parm. 128. B: σὺ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος οὐ πανταχοῦ ἤσθησαι. Phil. 65. C: νοῦν καὶ τὴν ἀλήθειαν cet. 64. B. E. Crat. 384. B: εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. 421. A: τὴν τε ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος. 439. A. Conv. 198. D: ὥς εἰδώς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαινεῖν ὁμοῦν. 218. E: ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτήσασθαι. Pol. I. 331. C. II. 365. C: τὰν ἀλᾶθειαν βιάται (Sim.). III. 389. B: καὶ ἀλήθειαν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον. VI. 490. B: γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν. VII. 517. C: ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. IX. 581. B. 584. A. 587. C. Tim. 51. C: τοιαύτην ἔχοντα ἀλήθειαν. 53. E: ἔχομεν τὴν ἀλήθειαν γενέσεως περὶ γῆς cet. Legg. II. 663. C: τὴν ... ἀλήθειαν τῆς κρίσεως cet. III. 684. A. X. 885. E. Apol. 17. B: ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. 20. D: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. 33. C: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ εἶπον. Euth. 15. D. Euthyd. 286. C. 305. E: ἔχει οὕτως ... εὐπρόπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Ep. VII. 344. A: οὐδένας τούτων μὴ ποτε μάθωσιν ἀλήθειαν ἀρετῆς ... οὐδὲ κακίας. Inde τῇ ἀληθείᾳ sive ἀληθείᾳ, revera, reapse. Prot. 338. C: τῇ ... ἀληθείᾳ ... ἀδύνατον ὑμῖν. 339. D: ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθείᾳ. Id. 340. B. Phaedr. 277. E: οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι. Gorg. 452. D: ὅπερ ἐστὶ ... τῇ ἀληθείᾳ μέγιστον ἀγαθόν. 509. B: καταγέλαστος ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἴη. Theaet. 172. A. Polit. 296. A. Crat. 383. B: εἰ αὐτῷ τῇ ἀληθείᾳ ὀνομα ἐστίν. 384. C: οὐ φρεῖ ... ὀνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ. 421. D. Pol. III. 414. D: ἦσαν ... τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι. IV. 419: ὦν ἐστι ... ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ. 426. D: οἶονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι. VI. 489. C: οὐ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾗ. 493. B. VIII. 552. B: τῇ ... ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς. IX. 576. C: τοιοῦτος γερονὼς τῇ ἀληθείᾳ. 579. D: ἐστὶν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ cet. E: πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται. X. 596. E: οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. 613. C:

οἱ ... τῇ ἀληθείᾳ δρομικοί. Tim. 55. D: ἡ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκίотας. Legg. II. 663. D: ἀγθέστερον τῇ ἀληθείᾳ τοῦ δικαίου ... εἶναι καὶ ὁσίου βίου. V. 731. C: ψυχὴ δ' ... ἀληθείᾳ γ' ἐστὶ πᾶσι τιμωτάτον. E. 743. A. X. 890. A. 899. E. Apol. 23. B. 28. D. 36. D. Crit. 48. D. 51. A. Hipp. mai. 261. B: τὸ τῇ ἀληθείᾳ σοφὸν ... ἄνδρα εἶναι. 284. E. Menex. 238. D. Euthyd. 305. D. 306. C. Lach. 183. D. Ep. IV. 320. B.

ἀληθεύω, *verum dico, etiam verum sentio*. Pol. IX. 589. C: ὁ ... ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει. Demod. 383. C: πότερον ἀληθεύει, ἢ ψεύδεται; Theaet. 202. B: ἀληθεύειν ... αὐτοῦ τὴν ψυχὴν περὶ αὐτό. Crat. 431. B: ἀληθεύειν ... ψεύδεσθαι. Pol. III. 413. A: οὐ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Alc. I. 122. A: ὁ ... δικαιοτάτος ἀληθεύειν διὰ παντός τοῦ βίου. Apol. 34. B: ἐμοὶ ... ἀληθεύοντι. Legg. X. 885. E: ἀληθεύοντας λέγειν ὡς εἰσὶ θεοί.

ἀληθής, ὁ ἦ, *verus*. Phaedr. 270. C: ὁ ἀληθὴς λόγος. Gorg. 508. B: εἰ οὗτος (ὁ λόγος) ἀληθὴς ἐστι. 454. D: πίστις ψευδὴς καὶ ἀληθής. Ib. ἐπιστήμη ... ψευδὴς καὶ ἀληθής. Phaedr. 69. B: ἀληθὴς ἀρετὴ. Phil. 37. B: δόξα ψευδὴς τε καὶ ἀληθής. Phaed. 67. B: τοῦτο (τὸ εἰλικρινές) δ' ἐστὶν ἴσως τὰληθές. 69. B: τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ καθαρσις τῶν τοιοῦτων πάντων. Gorg. 473. B: τὸ ... ἀληθὲς οὐδέποτε ἐλέγχεται. Phil. 37. B: τὸ ... τῆς ἡδονῆς μόνον ἀληθές. C: ψεῖδος τε καὶ ἀληθές. 59. C: τὸ ἀληθὲς καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινές. Pol. II. 368. C: τὰληθὲς ποτέρως ἔχει. Phaed. 90. C: ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου. Gorg. 472. B: ἐμβάλλειν ... ἐν τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Soph. 240. B: ἐναντίον ἀληθοῦς. Phil. 58. D: ἐρᾶν ... τοῦ ἀληθοῦς. Conv. 212. A: ἄτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφραπιτομένῳ. Pol. I. 337. B. IX. 585. E. Phaed. 90. B: ἐπειδὴν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι. Pol. IX. 585. E: ἡδονὴ ἀληθεῖ. Crat. 397. D: εἰσὶν τι ὃ λέγω τῷ ἀληθεῖ. Parm. 136. E: ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ. Pol. V. 480: τῷ ... ἀληθεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Conv. 212. A: ἀρετὴν ἀληθῆ. Pol. VII. 521. C: φιλοσοφίαν ἀληθῆ. Phaedr. 247. C: τὸ γε ἀληθὲς εἰπεῖν. Gorg. 458. A: εἰ τι μὴ ἀληθὲς λέγω. 505. E: πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς τί ἐστὶ περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεύδος. Phaed. 69. B: μὴ ... οὐδὲν ἔγινε οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ. Theaet. 150. B: τὸ κρίνειν τὸ ἀληθὲς τε καὶ μὴ. 176. B: τὸ δὲ ἀληθὲς ὥδε λέγωμεν. Polit. 300. D: μιμεῖσθαι ... τὸ ἀληθές. Parm. 136. C. Legg. I. 634. C: ἰδεῖν τὸ τε ἀληθὲς ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον. Pol. X. 607. C: τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. Apol. 34. E: εἴτ' οὖν ἀληθὲς (ὄνομα) εἴτ' οὖν ψεύδος. Ep. VII. 343. C: τὸ ἀληθὲς ζητεῖν. Neutr. τὸ ἀληθές, τὸ δὲ ἀληθές et τὸ γ' ἀληθές, *revera* (germ. *eigentlich, wirklich*). Phaed. 102.

B: οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν. Parm. 128. C: ἐστὶ δὲ τὸ γε ἀληθὲς βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα cet. Tim. 22. C: τὸ δ' ἀληθὲς ἐστὶ τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις. E: τὸ δὲ ἀληθὲς ἐν πᾶσι τοῖς τόποις, ὅπου cet. 86. D: τὸ δὲ ἀληθὲς ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία cet. Legg. V. 734. E: μᾶλλον δὲ τὸ γε ἀληθὲς νόμους πολιτείας ὑπογράφειν. — Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Ib. προσδοκίαι ἀληθεῖς ... δοῦναι ἀληθεῖς al. Pol. I. 330. E: μὴ ἀληθεῖς ὦσι (οἱ μῦθοι). Phaedr. 228. C: πάννυ γὰρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. Pol. VIII. 567. E: ἀληθῆ γὰρ ... δοκῶ σοι. Gorg. 447. D. Theaet. 143. A: ἀληθῆ (in respons.). Id. Pol. I. 332. A. D. 334. D. 341. D. IV. 431. C. V. 459. C. 460. D. al. Phaedr. 248. C: ἥτις ἂν ... κατίδῃ τι τῶν ἀληθῶν. Pol. VII. 529. D: πᾶσι τοῖς ἀληθεῖσι σχήμασι. Phil. 36. C: ἀληθεῖς ... τὰς λύπας τε καὶ ἡδονάς. Ib. τὰς μὲν τινὰς ἀληθεῖς al. Prot. 312. D: ἴσως ἂν ... ἀληθῆ λέγομεν. 323. B: ἐὰν ... τὰληθῆ λέγῃ. 331. A. Gorg. 447. D. 462. B. 468. E. 473. B. Phaed. 64. B. 90. C. Conv. 217. B: δεῖ ... πάντα τὰληθῆ εἰπεῖν. Pol. I. 331. C: πάντα ... τὰληθῆ λέγειν. 335. C. D. E. VII. 520. C: τὰληθῆ ἑωρακέναι καλῶν ... πέρι. Etiam recte. Menex. 242. D: ὅτι οὐκ ἀληθῆ ἀμφισβητοῖεν. **verax*. Conv. 217. E: εἰ μὴ ... οἶνος ... ἦν ἀληθής. Hipp. min. 368. E: ὅπου ἐστὶν ὁ μὲν ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής χωρίς. 369. B: ὁ αὐτὸς ὢν ψευδής τε καὶ ἀληθής. Pol. II. 382. E: ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. Phaed. 89. D: παντάπασί τε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἀνθρώπον. — Compar. et superl. Pol. IX. 585. B: πλήρωσις ... ἀληθεστέρα τοῦ ἥττον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Gorg. 493. D: τοῦτ' ἀληθεστέρα ἐύρημας. 527. A: βελτίω καὶ ἀληθεστέρα εὐρεῖν. Phaed. 65. E: ἄρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τὰληθεστάτον θεωρεῖται cet. Polit. 300. E: αὐτὸ τὸ ἀληθεστάτον ἐκεῖνο. 301. E: τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἔργη. Phil. 14. B: τῷ δ' ἀληθεστάτῳ δεῖ που ξυμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω. 58. D: διαφέρειν τούτῳ γ' αὐτῷ τῷ ἀληθεστάτῳ. C: τίς (ἐπιστήμη) ... τὸ ἀληθεστάτον ἐπισκοπεῖ. 59. B. Pol. VI. 484. C: εἰς τὸ ἀληθεστάτον ἀποβλέποντες. Phil. 55. C: χρώμεθα ... τοῖς τῆς ἡδονῆς μέρεσιν ἀληθεστάτοις.

ἀληθινός, ἡ, ὄν, *verus, germanus*. Soph. 259. D: οὔτε τις ἑλεγχος οὗτος ἀληθινός cet. Polit. 300. D: ταυτὸν δρῶσι ... ὅπερ ὁ ἀληθινός ἐκεῖνος. Pol. I. 347. D: ὁ τῷ ὄντι ἀληθινός ἄρχων. VI. 499. C: ἀληθινός ἔρως. Legg. IX. 875. D: ἐάνπερ ἀληθινὸς ἐλευθερός τε ὄντως ἢ κατὰ φύσιν. Theaet. 176. C: σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή. Pol. II. 372. E: ἡ ... ἀληθινὴ πόλις cet. Polit. 259. A: ἡ γε ἀληθινοῦ βασιλέως βασιλική. Pol. VI. 488. D: τοῦ ... ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι. 490. A: μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας

ἀληθινῆς. Id. 499. C. VI. 486. B. VII. 521. B. VI. 496. A: οὐδὲ φρονήσεως ... ἀληθινῆς ἐχόμενον. VIII. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης ... ἡμεληκέναι. VII. 529. D: ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ. Phil. 22. C: τὸν γε ἀληθινὸν ἅμα καὶ θεῖον ... νοῦν. Pol. IV. 427. A: τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην. Tim. 25. A: περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. 26. E: μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον. 40. A: κόσμον ἀληθινόν. Critia 121. B: ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὁρᾶν. Legg. VIII. 831. A: εἰς τὸν ἀληθινὸν ἀγῶνα. Ep. VII. 327. D: βίον ... εὐδαιμόνα καὶ ἀληθινόν. Soph. 235. E: τὴν τῶν καλῶν ἀληθινήν συμμετρίαν. 246. B: ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινήν οὐσίαν εἶναι. Polit. 300. E: εἰ μέλλουσι ... τὴν ἀληθινήν ἐκείνην ... πολιτείαν ... μιμήσεσθαι. Pol. VII. 521. C: ψυχῆς περιργωγὴ ... εἰς ἀληθινήν τοῦ ὄντος οὐσαν ἐπάνοδον. Ep. II. 311. D. Soph. 240. A: πρὸς τὴν ἀληθινὴν ἐφωμοιωμένον. Ib. ἕτερον ... λέγεις ... ἀληθινόν. B: ἄρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως ὃν λέγων. Legg. IX. 878. E: οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοὶ δὲ ὦσιν. Pol. VII. 529. D: τῶν ἀληθινῶν πολὺ ἐνδοεῖν. Critia 111. E: ὑπὸ γεωργῶν ... ἀληθινῶν. Legg. I. 643. C: ὄργανα ... τῶν ἀληθινῶν μιμήματα. Charm. 173. C: διὰ τὸ ἀληθινοῖς δημιουργοῖς χρῆσθαι. Pol. IV. 428. E: τοὺς ἀληθινοὺς φύλακας τούτους. 464. C. V. 475. E. VI. 489. A: πρὸς ἀληθινοὺς φιλοσόφους. Theaet. 150. B: ἀληθινὰ (τίκτειν). Critia 120. E: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ ... ἐκέκτηντο. Pol. VII. 522. A: ὅσοι (τῶν λόγων) ἀληθινώτεροι ἦσαν. Polit. 296. E: ὅρον ... τὸν γε ἀληθινώτατον cet.

ἀληθινῶς, vere. Pol. IX. 584. E: τοῦ ἀληθινῶς ἄνω ... ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω. Tim. 19. B: ζῶντα ἀληθινῶς.

ἀληθῶς, vere; etiam revera, profecto, sane. Phaed. 109. E: ὁ ἀληθῶς οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς φῶς καὶ ἡ ὥς ἀληθῶς γῆ. Soph. 268. C: τοῦτον δεῖ προσεπεῖν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν. Phil. 64. E. Pol. VI. 490. D: τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν. IX. 585. E: ἥττον τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο. 586. A: πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν cet. Menex. 237. E: ὦ καὶ γυνὴ δῆλη τεκοῦσα ἀληθῶς καὶ μὴ. Men. 71. C: σὺ ... ἀληθῶς οὐδ' ὅ τι ἀρετὴ ἐστὶν οἶσθα. Ep. VII. 339. E. Etiam ὥς ἀληθῶς, revera, profecto. Phaedr. 256. B: τῶν τριῶν παλαισιματων τῶν ὥς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν. Gorg. 482. C: ὥς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν. Phaed. 63. A: ἄνδρες σοφοὶ ὥς ἀληθῶς. 64. B: οἱ ὥς ἀληθῶς φιλόσοφοι. 66. C: ὥς ἀληθῶς τῷ ὄντι ... οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται cet. 80. D: εἰς Ἄιδου ὥς ἀληθῶς. Theaet. 160. E: ὥς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεπτιὸν τῷ λόγῳ. 195. B: δεινὸν γε ... ὥς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. C: τὴν

ἐμμαντοῦ δυσμαθίαν καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. Soph. 221. D: ὡς ἀληθῶς σοφιστήν. 248. C: ὡς ἀληθῶς κίνησιν cet. Crat. 397. E: καὶ ὡς ἀληθῶς ... τί ἂν ποτε νοοῖ τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες; 400. B. 435. C. Conv. 181. A: ὁ ... τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι. 219. B: τούτῳ τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ. Pol. I. 336. C: εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὃ τι ἐστι. 343. B: οἷ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν. C: τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. 345. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ἱατρον. E: τοὺς ὡς ἀληθῶς ἄρχοντας. II. 357. A. 359. B. 382. A. B. 423. A: μεγίστη ἐστὶ (πόλις), οὐ τῷ δοκεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη. VI. 488. E. al. Apol. 41. A: εὐοῶσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Crit. 46. D: ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Charm. 170. E. 172. E. 173. C. Alc. I. 119. D: ἀπέβλεpes ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς. Lach. 183. D: ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον οὐχ ἔκοντα.

ἀλίβαντες, οἱ vitali carentes, mortui. Pol. III. 387. C: καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαντας.

ἀλιεύς, ὁ, piscator. Ion. 539. D: ὅποια τοῦ ἀλιέως. Euthyd. 290. B: οἱ ἀλιεῖς.

ἀλιευτικός, ἡ, ὄν, piscatorius; ἡ ἀλ. piscatus. Soph. 220. B: τοῦ ... ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτικῇ. Ion. 538. D: ἀλιευτικῆς εἶναι τέχνης cet.

ἀλίζω, cogo, congreco. Crat. 409. A: κατὰ τὸ ἀλίζειν εἰς ταυτόν τοὺς ἀνθρώπους.

ἀλίμενος, ὁ ἡ, portu carens. Legg. IV. 704. B: τέ παράπαν ἀλίμενος.

ἄλιος (i. q. ἥλιος). Crat. 409. A. Men. 81. B. (Pind.). ἄλις, satis. Polit. 287. A: καὶ τούτων μὲν ἄλις. Ax. 369. A: ἄλις ἔσχον τοῦ βήματος.

ἀλίσκομαι, capior, expugnor. Phaedr. 253. C: ἀλίσκεται ... ὁ αἰρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ. Conv. 184. A: τὸ ἀλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχροὺς νερόμισται. Legg. VI. 758. A: πόλις ... κινδυνεύουσα ἀλίσκεσθαι. Charm. 155. E: ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου θρέμματος ἐαλωμένα. Hipp. mai. 286. A: ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω. Phaedr. 252. C: ὅταν ὑπ' Ἑρωτος ἀλώσι. Conv. 184. A: ὑπὸ ... πολιτικῶν δυνάμεων ἀλῶνται. Phaedr. 240. A: ἀλόντα. Pol. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα (i. q. πεσόντα καὶ ἀλόντα). *deprehendor. Legg. VI. 754. E: ἐὰν ἀλίσκηται ... τῶν νόμων καταφρονῶν. Pol. VII. 535. E: ἀμαθαίνουσα ... ἀλίσκομένη (ψυχῇ). II. 361. A: τὸν ἀλίσκόμενον. X. 619. D. Legg. XI. 937. C: τρεῖς ἐαλωκώς. Apol. 29. C: ἐὰν ... ἀλῶς ἐτι τοῦτο πράττων. Theaet. 182. D: ἵνα μὴ ἀλῶ τανύτη μένον. Legg. XI. 937. C. Ib. ἀλώσι. 914. E: ἀλούς. 937. D: τὴν ... ἀλοῦσαν δίκην. Gorg. 489. A: ὅπως μὴ ἀλώσει ἐνταῦθα σὺ αἰσχυρόμενος. *convincor, causa cado. Theaet.

179. B: ἐκείνη μοι δοκεῖ ... μάλιστα ἀλίσκοσθαι ὁ λόγος, ἀλίσκόμενος καὶ ταύτῃ cet. Apol. 38. D: ἀπορία ... ἐάλωκα. Ib. ἀπορία λόγων ἐάλωκεναι. 39. B: ἐγὼ ... ὑπὸ τοῦ βραδύτερου ἐάλων. Theaet. 179. C: καὶ ἄλλη ἂν τό γε τοιοῦτον ἀλοίη. Legg. XII. 946. D: ἐάν ... ἀλῶ. 948. A. 952. C. XI. 914. E: ἀλούς. XII. 955. D: ἀλούς τῇ δίκῃ. **corripior, opprimor*. Crit. 43. C: καὶ ἄλλοι ... ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἀλίσκονται. Charm. 169. C: ἀλῶναι ὑπὸ ἀπορίας. **comprehendor*. Pol. V. 479. D: τῇ μετὰξὺ δυνάμει τὸ μετὰξὺ πλανητὸν ἀλίσκόμενον.

ἀλιτήριος, ὁ ἥ, *pernicius*. Ep. VII. 336. B: ἥ τις ἀλιτήριος cet.

ἀλιτηριώδης, ὁ ἥ, *exitiabilis*. Legg. IX. 854. B: οἷστρος ... ἀλιτηριώδης. Pol. V. 470. D: ὡς ἀλιτηριώδης ... δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι. Legg. IX. 881. E: ἀλιτηριώδους τύχης. Ep. VII. 351. E: ἐπὶ δυνάμιν ... ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει.

ἀλκή, ἡ, *robur*. Locr. 103. B: ῥωννῦσα ποτ' ἀλκάν.

ἄλκιμος, ον, *fortis, strenuus*. Pol. X. 614. B: ἀλκίμου ... ἀνδρός.

ἀλλά, *sed*. Prot. 311. A: μῆτις ... ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. 315. B. 317. A. 318. B. Phaedr. 227. C: οὐχ ὑπὲρ ἐραστοῦ δέ, ἀλλὰ cet. 228. A: οὐ μόνον ἅπαξ ... ἀλλὰ πολλάκις cet. 229. B: οὐκ, ἀλλὰ κἀποθιν cet. 233. C. Gorg. 452. E: οὐχ αὐτῷ, ἀλλὰ σοὶ cet. 454. C. Conv. 175. B: μὴ οὖν κινεῖτε, ἀλλ' εἴτε. al. *sexce*. Post μὴ ὅτι *est sed potius, immo*. Prot. 319. D: μὴ ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἰδίᾳ cet. Apol. 40. D: μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα cet. **verum, verumtamen*. Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. ἀλλὰ πότερον cet. Polit. 284. C: ἀλλ' ὑποτίθεσθαι ... τὸ τοιοῦτον ... καὶ μάλα δίκαιον. Conv. 177. E: ἀλλὰ ἐάν ... εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. 194. C: ἀλλὰ μὴ οὐχ οὗτοι ἡμεῖς ὤμεν. Parm. 133. B. Pol. I. 349. B. V. 457. E. al. Cum ὁμως: Phil. 12. B: ἀλλὰ δὴ ... ὁμως πειρώμεθα περαίνειν. Crat. 394. B: ἀλλ' ὁμως ταῦτόν σημαίνει. Pol. IV. 432. C: ἀλλὰ γὰρ ὁμως ἰτέον. Euth. 3. C. al. **at, at vero, quin, immo* (in admonendo et obiciendo). Prot. 314. D: ἀλλ' ... οὔτε παρὰ Καλλίαν ἤκομεν. Conv. 189. B: ἀλλὰ μὴ με φύλαττε. Ib. ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν. 213. D: ἀλλ' οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγὴ. 422. D. Pol. I. 344. E: ἀλλ' ... προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι. Alc. I. 114. B. Charm. 165. B. al. Cum neg. οὐ *est non* (vern. *nicht aber vel aber nicht*). Gorg. 469. E: ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι. 494. B: χαρადριοῦ τινὰ ... σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου. Pol. I. 346. A: ὠφέλεται ... ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινὴν cet. V. 480. ad fin. φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον. Legg. II. 666. E. Epin. 990.

C. Euth. 3. C. al. **quin* (vern. *vielmehr*), in obiciendo, refellendo al. Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα ... ἤκω παρὰ σέ cet. 336. B: ἀλλ' ὁρᾷς ... δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ ... οὕτως ἔχειν ... ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ' ὅτι cet. Phaed. 97. B: ἀλλ' ἀκούσας μὲν ποτε ἐκ βιβλίου τινὸς ... ἀναγινώσκοντος cet. Gorg. 483. B. Parm. 141. E. Crat. 436. A. Conv. 194. C. Pol. I. 345. A. al. **iam*, *quin* (vern. *so*), c. imper. et conjunct. Prot. 310. A: ἀλλ' οὖν ἀκούετε. 311. A: ἀλλ' ἴωμεν. 335. D: ἀλλὰ χάρισαι ἡμῖν πᾶσιν. Phaedr. 228. E: ἀλλ' ἴθι, δείκνυε. Gorg. 448. B. 467. B. Phaed. 58. D. 63. E. al. *innum*. **quamobrem*, *itaque* (vern. *sonach*, *so*, *nun*). Phaed. 82. C: ἀλλὰ τούτων ἔνεκα ... οἱ ὁρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν. Gorg. 463. E: ἀλλ' ἐγὼ πειράσσομαι φράσαι cet. 500. D: ἀλλ' ἐγὼ σοι σαφέστερον ἐρῶ. Theaet. 145. C: ἀλλὰ χρὴ ταῦτα ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. Soph. 222. C. Crat. 397. A. Phil. 31. B. Conv. 175. B. Pol. I. 327. B. al. **interrog.* (vern. *nun*, *denn*), c. negat. *nonne*. Prot. 311. A: ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτὸν cet. 353. A: εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα ... ἀλλὰ τί ποτ' ἔστι ... εἴπατον ἡμῖν. Phaedr. 228. E: ἀλλὰ ποῦ δὲ βούλει καθεξόμενοι ἀναγνώμεν; Gorg. 470. C: ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν cet. Phil. 45. B: ἀλλ' οὐχ οἱ πυρέττοντες ... μᾶλλον διψῶσι; Alc. I. 125. D: ἀλλὰ τί ποτε λέγεις cet. B: ἀλλὰ τίνας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις; al. **repetitur in argumentando vel refutando*. Pol. II. 382. E: ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς ἂν ψεύδοιτο; ... ἀλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ μανίαν; Apol. 37. C: ἀλλὰ χρημάτων ...; ἀλλὰ τανύτόν μοι ἔστιν ... ἀλλὰ δὴ φονγῆς τιμῆσθαι; Alc. I. 125. B. al. In univers. ἀλλὰ ... ἀλλὰ inter se excipiunt. Prot. 341. D: ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδα ὅτι ... ἀλλ' ὃ μὴ ῥάδιον ἦ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Phaed. 63. E: ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευάζτω ... ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἦδειν ... ἀλλὰ μοι cet. Conv. 211. A: ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν ... ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον καλόν cet. Pol. I. 338. C. V. 459. C. VI. 497. A. 506. D. al. **est affirmantis, approbantis et confirmantis* (praec. in respons.), *vero*, *sane*, *profecto* (vern. *wohl*, *allerdings*). Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. 357. B: ἀλλ' ἀναγκη. Gorg. 449. A: ἀλλὰ βούλομαι. 476. D: ἀλλ' ὁμολογῶ. Phaed. 63. E: ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἦδειν. 114. C. Crat. 401. A. 407. E. 440. D. Conv. 193. E. 199. C. Pol. I. 348. C. II. 376. E. al. Hinc asseverandi et negandi formulis νῆ Δία vel νῆ τοὺς θεοὺς et μὰ Δία vel μὰ τὸν Δία adiungitur. Gorg. 463. D: μὰ τὸν Δία ... ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνήμι ὃ τι λέγεις. 481. C: νῆ τοὺς θεοὺς ἀλλ' ἐπιθυμῶ. Crat. 423. B: μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἐμοί πω δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι. Phil. 36. A: μὰ Δί' ἀλλὰ (ἵμμο hercle) διπλῇ τινὶ λυτῇ λυπούμενον. Alc. I. 110. C: μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἡγνῶουν

ἐγὼ γε (*nequaquam hercle ignorabam*), ἀλλὰ σαφῶς ἐγίγνωσκον. Etiam praemittitur: Prot. 310. D: ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία ... ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Euthyd. 293. B: ἀλλὰ μὰ Δι' οὐκ ἐγὼ γε. * *certe, saltem* (Legg. X. 900. B. De lucri cup. 231. C. al.), praecipue post partt. εἰ et εἰ μὴ, saepius adiunctis partt. οὐν et γέ. Gorg. 470. D: εἰ δὲ μὴ (ὀρώ), ἀλλ' ἀκούω γε. Phaed. 91. B: εἰ δὲ μὴδὲν ἐστὶ τελευτήσαντι, ἀλλ' οὐν τούτων γε τὸν χρόνον ... ἤτιον ... ἀηδὴς ἔσομαι. Soph. 254. C: εἰ μὴ πάσῃ σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὐν λόγου γε ἐνδεεῖς μὴδὲν γιγνώμεθα περὶ αὐτῶν. Legg. VII. 814. A: εἰ μὴθενὸς ἔνεκα, ἀλλ' εἴ ποτε δεήσειε πανδημεῖ ... ἔξω στρατεύεσθαι. X. 885. E. Lach. 183. A. Men. 84. A. Post οὐχ ὅτι (*quamquam*) est *tamen*. Gorg. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες ... ἀλλ' οὐκ οἶμαί σε ... ῥητορικὴν λέγειν. Lys. 220. A: οὐχ ὅτι πολλάνις λέγομεν ... ἀλλὰ μὴ οὐδὲν τί μᾶλλον οὕτω τό γε ἀληθὲς ἔχῃ. — ἀλλ' ἄρα, *at vero, c. negat. μὴ* (in qua interrogans *num, vern. etwa, vielleicht, latet*). Prot. 312. A: ἀλλ' ἄρα (al. ἄρα) ... μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σοῦ τὴν ... μάθησιν ἔσεσθαι. Pol. I. 374. B: ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν στυτοτόμον διευκολύνομεν μῆτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι *cet.* Euthyd. 290. E: ἀλλ' ἄρα ... μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπὼν, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι (*ubi vern. est aber vielleicht war nicht Kt. cet.*). Apol. 25. A: ἀλλ' ἄρα ... μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ... διαφθεῖρονται τοὺς νεωτέρους; — ἀλλ' ἄρα, *num.* Soph. 243. E: ἀλλ' ἄρά (v. ἄρα) γε τὰ ἄμφορ βούλεσθε καλεῖν ὄν; Parm. 138. C: ἀλλ' ἄρα τῷ φέρεσθαι; 146. B. Pol. II. 381. B: ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι ἂν; E: ἀλλ' ἄρα ... αὐτοὶ ... θεοὶ εἰσὶν οἱοὶ μὴ μεταβάλλειν; VII. 522. A. Legg. X. 905. E. Euth. 9. D. Lys. 208. D. Euthyd. 292. C. 300. C. al. — ἀλλὰ γάρ, *at enim, enimvero, autem*. Prot. 310. E: ἀλλὰ γάρ πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι. Phaedr. 228. A: ἀλλὰ γάρ οὐδέτερά ἐστι τούτων. Gorg. 448. D: ἀλλὰ γάρ ὃ ὑπέσχετο ... οὐ ποιεῖ. Theaet. 144. B. 196. B. 229. D. Conv. 172. B. 180. A. 220. E. al. Part. γάρ verbo etiam subiiciuntur: Charm. 165. B: ἀλλὰ ζητῶ γάρ μετὰ σοῦ αἰεὶ τὸ προτιθέμενον. Cum part. δὴ: Hipp. mai. 301. B: ἀλλὰ γάρ δὴ σὺ ... τὰ μὲν ὅλα τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς *cet.* — ἀλλὰ ... γε, *at vero, immo vero, sane*. Phaed. 58. D: ἀλλὰ σχολάζω γε. 63. D: ἀλλὰ πειράσομαι γε. 85. B: ἀλλὰ τούτων γε ἔνεκα λέγειν τε χρὴ *cet.* Gorg. 478. B. Theaet. 201. A. Phil. 24. B: ἀλλ' εὖ γε ... ὑπέλαβες. Pol. I. 353. A: ἀλλ' οὐδενὶ γ' ἂν ... οὕτω καλῶς, ὥς δροσπάρῃ. III. 393. B. (Ἀλλὰ γε reperitur Pol. I. 331. B: ἀλλὰ γε ἐν ἀνθ' ἐνός *cet.*, *ubi Stob. ἀλλὰ ἐν γε* (fort. ἀλλὰ ἐν γ'). VIII. 543. C: ἀλλὰ γε ... ἀναμνησθῶμεν, *ubi libri optimi ἀλλ' ἄγε ... ἀναμν.* Phaed. 86. E: ἀλλὰ γε ... λέγε, *ubi Π et Aug. ἀλλ' ἄγε*). Cum part. δὴ: Phaedr. 262. A: ἀλλὰ γε δὴ ... μᾶλ-

λον λήσεις cet. ἀλλὰ δὲ, *at enim, vero* (saepenumero occupat id quod alter possit obiiicere); etiam *iam vero*. Prot. 338. C: ἀλλὰ δὲ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. Gorg. 502. A: ἀλλὰ δὲ σκόπει. Phaed. 105. A: ἀλλ' ὅρα δὲ εἰ οὕτως ὀρίζει. Theaet. 164. E: ἀλλὰ δὲ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν ... αὐτῷ βοηθεῖν. 206. C. Polit. 258. B. 271. C. Parm. 138. D. Crat. 407. A. 422. D. Pol. I. 351. C: ἀλλὰ δὲ καὶ τόδε μοι χάρισαι. 352. B. Men. 92. D: ἀλλὰ σὺ δὲ ... εἰπέ cet. Hipp. mai. 304. A: ἀλλὰ δὲ γ' ... τί οἶσι ταῦτ' εἶναι ξυνάπαντα; — ἀλλ' ἤ, *negat. vel interrogat. praegressa, nisi, praeterquam*. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει ... ἀλλ' ἢ μεγέθει cet. C: μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτω. Phaedr. 258. E: τίνος ... ἔνεκα κἂν τις ... ζῶῃ, ἀλλ' ἢ τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἔνεκα; Phaed. 83. A: πιστεύειν ... μηδενὶ ἄλλω ἀλλ' ἢ αὐτῇ αὐτῇ. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν ... ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. Theaet. 167. E: μηδὲν ἀλλ' ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. 202. B: οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον. Soph. 225. E: οὐδὲν ἀλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος. Crat. 394. E: ἃ οὐδὲν ἀλλ' ἢ βασιλέα σημαίνει. Conv. 189. E: νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ χρῆσθαι ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ. 429. B. IX. 573. A. al. Etiam simplex ἀλλὰ ita ponitur. Legg. IV. 710. C: εὐτυχής ... μὴ κατ' ἄλλο, ἀλλὰ τὸ γενέσθαι ... νομοθέτην ἀξίων cet. Conv. 181. D: οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' (Steph. ἀλλ' ἢ) ἐπειδὰν ἤδη ἄρχωνται νοῦν ἴσχειν. — ἀλλ' ἢ, *an*. Prot. 309. C: ἀλλ' ἢ σοφῶ τινὶ ἡμῖν ... ἐντυχὼν πάρει; Phaedr. 261. B: ἀλλ' ἢ τὰς Νέστορος ... πέγνας μόνον ... ἀκήκοας cet. Gorg. init. ἀλλ' ἢ ... κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν; — ἀλλὰ καί, *quoniam etiam vel potius, immo vero*. Prot. 360. A: ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν ὁμολογῶμεν cet. Phaedr. 274. A: ἀλλὰ καὶ ἐπιχειροῦντί τοι τοῖς καλοῖς καλὸν καὶ πάσχειν cet. Phaed. 89. C: ἀλλὰ καὶ ἐμέ ... παρακάλει. Parm. 161. A: ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. Conv. 179. C. Crit. 43. B. Cum part. δὲ; Phaedr. 236. D: οὐκ, ἀλλὰ καὶ δὲ λέγω. Post οὐ vel μὴ μόνον non solum ἀλλὰ καί (velut Gorg. 449. B. al. sexc.), verum etiam simplex ἀλλὰ ponitur. Soph. 262. D: οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλὰ τι περαίνει. Conv. 213. E: οὐ μόνον πρώην ... ἀλλ' αἰεί. Tim. 57. D: μὴ μόνον ἐν ... ἀλλὰ ἐλάττω τε καὶ μειζω. Alc. I. 104. B: οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει ... ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. — ἀλλὰ μὲν δὲ et ἀλλὰ μ. δὲ ... γε, *at vero, iam vero; enimvero, sane*. Gorg. 466. B: ἀλλὰ μὲν δὲ λέγω γε. 471. A: ἀλλὰ μὲν δὲ πῶς οὐκ ἄδικος; 492. E: ἀλλὰ μὲν δὲ καὶ ὥς γε σὺ λέγεις δεινὸς ὁ βίος. 506. B. D. Phaed. 75. A: ἀλλὰ μὲν δὲ ἐκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι cet. 78. A: ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὲ ... ὑπάρξει. Theaet. 143. B. Pol. IV. 442. D. V. 459. C. al. — ἀλλὰ μὲντοι et ἀλλὰ μ. γε, *veruntamen, attamen, quam-*

quam. Prot. 331. D: ἀλλὰ μέντοι ... προσέοικέ τι δικαιοσύνη οὐσιότητι. Gorg. 517. A: ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ cet. Phaed. 108. D. Theaet. 151. D. Parm. 135. B. Pol. I. 331. E. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ... ἀποκηγνέον γε. II. 376. B. Alc. I. 108. E. al. — ἀλλὰ μή, non (vern. und nicht s. nicht aber) et ac vel et non (vern. und nicht vielmehr). Pol. I. 347. C: τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἵεναι, ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμένειν. II. 366. C: τίς μηχανή ... δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν ... ἀλλὰ μὴ (et non, vern. und nicht vielmehr) γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα; Apol. 32. A: ἰδυντεῦειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. — ἀλλὰ μὴν et ἀλλὰ μὴν ... γε, at vero, enimvero. Prot. 359. D: ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ᾧ γε θαρρόντι πάντες αὐτὸ ἐργάζονται. Gorg. 506. D: ἀλλὰ μὴν ἄγαθοί γε ἔσμεν καὶ αὐτοί. 449. E. 470. C. Phaed. 100. C: ἀλλὰ μὴν ὥς διδόντες σοι οὐκ ἂν φθάνοις περαινών. 107. A: ἀλλὰ μὴν ... οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ. 58. D. 61. D. 74. C. Soph. 219. A. 228. C. 231. A. Parm. 139. C. Crat. 406. D. Pol. I. 350. C. II. 370. B. E. 376. B. al. Cum part. που: Gorg. 477. E: ἀλλὰ μὴν που τὸ γε μεγίστη βλάβη ὑπερβάλλον μέγιστον ἂν κακὸν εἴη τῶν ὄντων. Euthyd. 281. A. Hipp. mai. 284. E. Hipp. min. 375. C. — ἀλλ' οὐ, interrog. Phil. 45. B: ἀλλ' οὐχ οἱ πυρέττοντες μιᾶλλον διψῶσι; Conv. 215. B: ἀλλ' οὐκ ἀνληγής; Pol. V. 468. E. al. Extra interrog. Pol. I. 349. C: ἀλλ' οὐ τοῦτο ... ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ cet. In oppos. est non (vern. nicht, und nicht). Soph. 262. D: διὸ λέγειν ... αὐτόν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἴπομεν. Pol. I. 344. E: ἡ σμικρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίσθαι, ἀλλ' οὐ βίον διαγωγῇ; Etiam at non. Alc. II. 148. D: εἰ δ' ἄρα καὶ ξυμβέβηκεν αὐτοῖς ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐκείνων εὐχὴν. — ἀλλ' οὐ γάρ, at enim non. Prot. 336. C: ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι (vern. ich kann ja aber nicht). Crat. 414. B: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ... φερόμενον. Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλὰ cet. Apol. 20. C: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. — ἀλλ' οὐ μέντοι ... γε, neque tamen. Pol. I. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ... ἀποκηγνέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελεθῆν cet. — ἀλλ' οὐ μὴν ... γε, nec vero. Polit. 290. A: ἀλλ' οὐ μὴν οὐς γε ὀρώμεν μισθωτοὺς ... μὴ ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὐφωμεν. B. Pol. VI. 486. D. al. — ἀλλ' οὖν, at. Prot. 310. A: ἀλλ' οὖν ἀκούετε. 327. C: ἀλλ' οὖν ἀνληγὰι γοῦν πάντες ἦσαν ἱκανοί. Pol. VI. 509. D: ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη; Cum part. γέ, certe, tamen. Gorg. 496. D: ἀλλ' οὖν τὸ γε πεινῆν αὐτὸ ἀναιρόν. Phaed. 102. D: ἀλλ' οὖν ἔχει γέ που ὥς λέγω. Phil. 13. C. Euthyd. 302. D. al. — ἀλλ' οὖν δὴ, et ἀλλ' οὖν δὴ ... γε, veruntamen. Phaed. 100. A: ἀλλ' οὖν δὴ ταύτη γε ὄρμησα. Pol. VII. 526. D: ἀλλ' οὖν δὴ ... πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχὺ τι ἂν ἔξαρκοί ... μόριον.

VIII. 544. A. 552. E. X. 602. A: ἀλλ' οὖν δὴ ὅμως γε μιμῆσται cet. — ἀλλὰ τί; vern. *was aber?* h. e. *was denn sonst* (latet enim hoc posterius, ἄλλο, in ipsa part. ἀλλά, ut in loquutt. δι' οὐδέν ἀλλ' ἢ, οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ al.). Phaed. 89. B: ἀλλὰ τί; Euth. 14. D. ἀλλὰ τί δή, *at quid tum?* Pol. II. 357. D. V. 459. C. al. ἀλλὰ τί μέλλει; *quid enim? quidni?* (approbationis formula). Pol. I. 349. C. Hipp. mai. 287. D. Hipp. min. 373. D. ἀλλὰ τί μὴν, vern. *was denn sonst, warum nicht?* Parm. 139. D. Phil. 37. D. Pol. I. 348. C. II. 362. D. Lys. 208. C. al. ἀλλὰ τί τοῦτο (int. διαφέρει): *aber was liegt daran?* Gorg. 497. E: ἀλλὰ τί τοῦτο; ΣΩ. οὐδέν. Pol. V. 472. B. Charm. 164. E. Plene Prot. 331. C: ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; Cf. Pol. I. 349. A. — ἀλλὰ τοι, *at vero, attamen.* Prot. 335. B: ἀλλὰ τοι ... οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω. Gorg. 461. C: ἀλλὰ τοι ἐξεπίτιδες πτόμεθα ἐταίρους cet. Theaet. 171. C: ἀλλὰ τοι ... ἀδύλον εἰ cet. Soph. 231. C. Pol. VI. 496. E. al.

ἀλλαγή, ἡ, *mutatio, permutatio, commercium.* Phaed. 69. A: μὴ γὰρ οὐκ αὐτὴ ἢ ἡ ὀρθή ... ἀλλαγή. Soph. 223. D: ἡ ... κατὰ πόλιν ἀλλαγή. Pol. II. 371. B: τῆς ἀλλαγῆς ἔνεκα. Legg. V. 742. A. VIII. 849. E: μὴ προϊέμενον ἄλλον ἐτέρω τὴν ἀλλαγήν. **remuneratio.* Def. 414. A: δωρεὰ ἀλλαγῇ χάριτος.

ἀλλακτικός, ἡ, ὄν, *ad commercium pertinens.* Soph. 223. C: τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης ... τὸ ἀλλακτικόν. Ib. τῆς ... ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν cet.

ἀλλάττω, *muto, permuto.* Parm. 139. A: οὐτ' ἄρα ... γώρων ἀλλάττει. Pol. II. 380. D: ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Polit. 289. E: οἱ ... πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες. Phaed. 69. B: ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων. **me mutō vel converto.* Tim. 42. C: ἀλλαττων ... οὐ πρότερον πόνων λήξοι πρὶν cet. Med. *commuto.* Soph. 223. E: πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται. Legg. XI. 915. D: ὅσα ... ἀλλάττεται τις ἕτερος ἄλλω. E: πιστεύων πρὸς ὃν ἂν ἀλλάττηται. V. 733. B: λύπης ... ἀλλάττεσθαι βουλόμεθα. VIII. 849. E: ἀλλάττεσθαι νομισμὰ τε χρημάτων καὶ χρήματα νομίσματος. XI. 915. D. 916. D: ὁ ἀλλαττόμενος ἢ νόμισμα ἀντὶ νομίσματος cet. Conv. 218. E: ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους. Legg. VI. 770. E: πρὶν ἀλλάξασθαι πολιτείαν. **mihi paro, emo.* Eryx. 402. E: ἀντὶ ταύτης (τῆς ἐπιστήμης) ἀλλαττόμενοι (τὰ ἐπιτήδεια). Pol. II. 371. C: τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. D: ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι. **redimo.* Menex. 237. A: οἱ ... τὴν τελευτήν ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας ἠλλάξαντο.

ἀλληλοφαγία, ἡ, *mutua devoratio.* Epin. 975. A: τῆς ἀλληλοφαγίας.

ἀλληλοφθορία, ἡ, *mutua consumptio.* Prot. 321. A: ἀλληλοφθοριῶν διαφρηγὰς ἐπήρκεσε.

ἀλλήλων, *inter se* al. Gorg. 524. B: *δουὶν πραγμά-
τοιιν διάλυσιν ... ἀπ' ἀλλήλων.* 454. C: *προαρηάξιν ἀλλή-
λων τὰ λεγόμενα.* 495. D: *ἀλλήλων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἔτε-
ρον.* 517. C. Soph. 254. C. Phil. 63. A. al. Phaedr. 237.
C: *οὔτε ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολογοῦσιν.* Alc. I. 112. A.
Gorg. 495. E: *ἐναντία ... ἀλλήλοις.* 464. C: *ἐπικοινωνοῦσι
... ἀλλήλαις.* Prot. 322. B: *ἡδίκουν ἀλλήλους.* 323. C: *ὅσα
... ἡγούνται ἀλλήλους κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι* cet. Polit. 291.
B: *ταχὺ ... μεταλλάττονσι τὰς τε ἰδέας ... εἰς ἀλλήλους.*
Ep. II. 310. E: *ταῦτ' ἀλλήλ' αἰεὶ διώκει καὶ ζητεῖ.* Gorg. 472. C:
παραβαλόντες ... παρ' ἀλλήλους. 457. C: *διορισάμενοι πρὸς ἀλ-
λήλους.* Phaedr. 264. B: *ἡ ταῦτα ... παρ' ἀλλήλα ἐθῆκε.* Gorg.
451. C: *πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλα.* Soph. 228. C. Tim. 62. B. al.
ἀλλοδαπός, peregrinus. Pol. II. 381. D: *ἀλλοδαποῖσι*
(Hom.). Lys. 212. E: *ξένος ἀλλοδαπός* (Sol.).

ἀλλοδημία, ἡ, regio externa. Legg. XII. 954. E: *ἐν
ἀλλοδημίᾳ* (opp. *ἐν ἁστει*).

ἀλλοδοξία, ἡ, iudicium confusum vel falsum. Theaet.
189. B: *ἀλλοδοξίαν τινὰ οὔσαν ψευδῇ ... δόξαν.*

ἀλλοδοξῶ, aliud opinor vel iudico quam verum. Theaet.
189. D: *τὸ τὰ ψευδῇ δοξάζειν ἀλλοδοξεῖν εἶναι.* 190. D.

ἄλλοθεν, aliunde. Phaed. 75. A: *μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ
ἐννεοργεῖται.* Phil. 30. A: *δῆλον ὡς οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν.*
Conv. 215. A: *ἐὰν ... ἄλλο ἄλλοθεν λέγω.* Pol. II. 365.
E. IV. 435. E. Legg. IV. 707. E: *ἄλλοθεν τῶν Ἑλλήνων.*
Charm. 153. B: *ἡσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν.* Menex. 244. D:
μηδαμῶθεν ἄλλοθεν ... ἀλλ' ἡ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως. Cum
part. ποθέν: Phaed. 77. B: *ξυνίστασθαι ἄλλοθέν ποθεν.*
Legg. VI. 758. B: *ἰόντι τέ τινί ποθεν ἄλλοθεν.* (Gorg. 492.
D. pro ἄλλοθέν γέ ποθεν sensus scribi iubet ἀμῶθεν γέ
ποθεν. V. Annott. p. 309.) Cum vv. ὅθεν οὖν et ὅποθεν οὖν:
Legg. V. 738. C. Gorg. 512. A.

ἄλλοθι, alibi. Prot. 324. E: *ἐν τούτῳ ... ἡ ἄλλοθι
οὐδαμοῦ.* 326. D: *καὶ ἄλλοθι πολλοῦ.* Conv. 182. B.
209. E. Pol. III. 394. C. IV. 440. A. V. 460. B. al. Phaed.
68. A: *μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι.* Conv. 184. E: *ἐν-
ταῦθα ... ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ.* Phaed. 91. E: *ἄλλοθί που
... εἶναι τῇν ψυχῇ.* Theaet. 174. B: *ἡ που ἄλλοθι.* 192.
C: *εἴπερ που ἄλλοθι.* Soph. 243. B: *ἄλλοθί πη.*

ἄλλοιός, α, ον, alius, diversus. Conv. 193. D: *ἄλλοιός ἡ
ὁ σός.* 189. D: *ἀλλοία (φύσις).* Pol. X. 598. A. Theaet. 160. A:
ἀλλοῖον γενήσεται. Parm. 142. B. 148. C. Tim. 50. C: *γαίνεται
... ἄλλοτε ἀλλοῖον.* Men. 87. B: *εἰ ἔστιν ἀλλοῖον ἢ οἶον ἐπι-
στήμη.* C: *ἀλλοῖον ἐπιστήμης.* 98. B: *ὅτι ... ἔστι τι ἀλ-
λοῖον ὁρθῇ δόξᾳ καὶ ἐπιστήμῃ.* Sis. 390. C: *οὐδὲν ... ἀλ-
λοῖον ἢ ὅπερ ἐπιστήμη.* Pol. VI. 500. A: *ἀλλοῖαν ... δό-
ξαν λήψεσθαι.* Parm. 148. C: *ἀλλοῖον δὲ ὃν ἀνόμοιον εἴ-
ναι.* Crat. 438. E: *τὸ ... ἕτερον ἐκείνων καὶ ἀλλοῖον ἕτε-*

ρον ἂν τι καὶ ἄλλοιον σημαῖνοι. Locr. 103. A: ἄλλοτ' ἄλλοῖαι. Parm. 161. A: τὰ δ' ἄλλοῖα οὐκ ἀνόμοια; Pol. VIII. 559. B: ἄλλοίων ἐδεσμάτων ἢ τοιούτων ἐπιθυμία. VII. 536. B: ἄλλοίους ... ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα. Legg. VIII. 836. B: ἡμῖν ... τιθεῖσι νόμους ἄλλοίους τῶν πολλῶν τρόπων. Theaet. 167. C: ὅτι ἄλλοῖα (δοξάζει). Crit. 46. D: εἰ τί μοι ἄλλοιότερος φανείται. Crat. 402. B: τί ... δοκεῖ σοι ἄλλοιότερον τοῦ Ἡρακλείτου νοεῖν ὁ τιθέμενος cet.

ἄλλοιότης, ἢ, *diversitas*. Tim. 82. B: ἄλλοιότητας παμποικίλας ... παρέξεται.

ἄλλοιῶ, *mutatio*. Crat. 418. A: σφόδρα ἄλλοιῶσι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας. Pol. II. 381. B: ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι ἂν καὶ ἄλλοιοῖ; C: αὐτὸν ἄλλοιῶν. Legg. X. 894. E: τῶν ἄλλοιούντων τὸ πρῶτον. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... ἥμισυ ἂν τι ἐξωθεν πάθος ... ἄλλοιῶσειεν. Legg. X. 894. E: ὅταν ... αὐτὸ αὐτὸ κινήσῃ ἕτερον ἄλλοιῶσῃ. Pass. *immutor*. Parm. 162. D: οὐδὲ μὲν ἄλλοιῶνται πον τὸ ἐν ἑαυτοῦ. 163. A. D. E. Pol. III. 380. E. 381. A. Tim. 45. D. Parm. 138. B: ὅτι κινούμενον ... ἢ φέροιο ἢ ἄλλοιοῖτο ἂν. 163. A. Theaet. 181. D: ἢ τινα ἄλλην ἄλλοίωσιν ἄλλοιῶνται. Parm. 162. F: ἀνάγκη αὐτῷ ἄλλοιῶσθαι. Legg. I. 648. E. Theaet. 181. E: φερόμενόν τε καὶ ἄλλοιούμενον. Parm. 139. A. 163. A. B. Legg. X. 895. B: τὴν ... ἄλλοιουμένην ὑφ' ἑτέρου (κίνησιν). Theaet. 157. B: ἀπολλύμενα καὶ ἄλλοιούμενα. Parm. 139. A: εἴπερ ἄλλοιῶντο αὐτὸ ἑαυτοῦ. 162. D. Pol. II. 381. D: Ἦσαν ἄλλοιωμένην (*mutatam*, h. e. *figura mutata*) ὡς ἰέρειαν ἀγείρουσαν.

ἄλλοίως, *aliter*. Lys. 212. C: ἄλλοίως ἄρα νῦν ἡμῖν δοκεῖ ἢ πρότερον εἶδε.

ἄλλοίωσις, ἢ, *mutatio*, *immutatio*. Pol. V. 454. C: ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἄλλοιώσεως ... ἐφυλλάττομεν cet. Phaed. 78. D: οὐδαμῶς ἄλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται. Theaet. 181. D. Ib. δύο ... εἶδη κινήσεως, ἄλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφορὰν. Parm. 138. C. Locr. 98. E. 102. E: ἄλλοιώσεις.

ἄλλοιωτικός, ἢ, ὄν, *mutabilis*. Locr. 99. D: τᾷ φύσει τᾷ ἄλλοιωτικᾷ παραδούς.

ἄλλοκότος, ὁ ἢ, *alienus*, *insolitus*. Theaet. 182. A: ἔσως ... ἢ ποιότης ... ἄλλοκότον φαίνεται ὄνομα. **consuetudinem vel modum excedens*. Euthyd. 306. E: πάννυ ἄλλοκότος εἶναι. Legg. V. 747. D: ἄλλοκότοι (τόποι). **insolens*. Pol. VI. 487. D: πάννυ ἄλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν. Hipp. mai. 292. C: ὀρήματα ... χαλεπά τε καὶ ἄλλοκότα. **ferox*, *saevus*. Prot. 346. A: πατέρα ἄλλοκότον.

ἄλλοκότως, *practer communem sensum*. Lys. 216. A: εἶεν ... οὐκ ἄλλοκότως (int. οὕτως λέγομεν);

ἄλλομαι, *salio*. Crat. 413. A: ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα

ἄλλεσθαι. 414. B. Charm. 159. C. Phaedr. 255. C: ἢ τις ἤχῳ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἄλλομένη. Legg. II. 653. E: ἀλλόμενα καὶ σκυρτώντα.

ἄλλος, η, ο, *alius; alter*. Phaedr. 241. A: ἄλλος γε-
γονὼς λέληθε τὰ παιδικά. Phil. 27. A: ἄλλο ... καὶ οὐ
ταυτόν. 54. C: ἐκάστην ... γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας
τινὸς ἐκάστης ἕνεκα γίνεσθαι. Phaedr. 278. B: ἐν ἄλ-
λαις ἄλλων ψυχαῖς. Phaed. 83. B: ὁ τι δ' ἂν δι' ἄλλων
σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὄν ἄλλο. Pol. II. 369. B: ἄλλος ἄλλον
ἐπ' ἄλλον. Phaed. 58. D: καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου
ἀκούοντα. Conv. 220. C: ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν. Theaet.
159. A: εἴτε ἐαυτῷ εἴτε ἄλλῳ. al. *sexc.* **alius, diversus* (c.
genit. vel partit. ἢ, πλήν et παρά). Gorg. 512. D: μὴ ἄλλο
τι τὸ γενναῖον ... ἢ τοῦ σώζειν cet. Theaet. 166. A: ὁ τυγ-
χάνει ὄν ἄλλο αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης. Parm. 164. C: τὸ
ἄλλο ... ἄλλο εἶναι ἄλλου. Charm. 163. C: ποίησιν
πράξεως ... ἄλλο ἐνόμιζε. Men. 88. B. Parm. 164. C:
ἀλλήλων ἄλλα ἐστί. Prot. 357. A: ἄλλη τις ἢ ἀριθμη-
τική. Phaedr. 268. B: τί δ' ἄλλο γε ἢ ἐρεῖσθαι εἰ cet.
Phil. 54. D: εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ αγαθοῦ μοῖραν. Pol.
VI. 478. B: ἄλλο τι ἂν δοξαστὸν ἢ τὸ ὄν εἶη; Theaet.
231. B: μὴδὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι ... πλήν ἢ ... σοφιστική.
Soph. 228. A: ἀλλ' αἰσχος ἄλλο τι πλήν τὸ τῆς ἀμετρίας
... θυσειδὲς ὄν γένος; 247. E. Crat. 438. D: ὅτι ἄλλ' ἅττα
ζητητέα πλήν ὀνομάτων. Pol. VIII. 556. C: πλήν χρημα-
τισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμεληκότας. Phaedr. 235. E: παρὰ
πάντα ταῦτα ἄλλα εἰπεῖν. *Gorg. 507. A: ἐγὼ ... οὐκ ἔγω
παρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι. Phaed. 80. B. 107. A. Pol. VI.
506. B. X. 603. C. Tim. 30. A. Cum artic. est reliquus
(Pol. V. 475. B: μὴ ποτε ἢ ἄλλη πόλις ... διχοστατήση.
Parm. 128. A. Legg. VIII. 833. B. Plur. *reliqui*: Pol. I. 329.
B: καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. al. *sexc.*) et *ceterus* (vern. *der sonstige*).
Pol. II. 368. B: τεκμαίρομαι ... ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέ-
ρου τρόπου al. — ἄλλος τις. Prot. 358. C: ἄλλο τι ἢ
σοφία. Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάνατος. Theaet.
157. E: παρορᾶν ἢ τι ἄλλο αἰσθάνεσθαι. Soph. 228. A. al.
Simpliciter ἄλλο: Parm. 142. C. Phil. 54. D. Tim. 30. A.
Praecipue ἄλλο τι sq. ἢ (*proprie: aliudne quid—quam*) inter-
rogationi servit eique affirmativae (Latin. *nonne*). Gorg. 470.
B: ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν; 481. C: ἄλλο τι ἢ ἡμῶν ὁ
βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἶη cet. Phaed. 70. C: ἄλλο τι ἢ
εἶεν ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐκεῖ; 79. A: ἄλλο τι ἢ ἡμῶν αὐτῶν
ἢ τὸ μὲν σώμ' ἐστι, τὸ δὲ ψυχῇ; 106. A: ἄλλο τι τὰ τρία
ἢ ἀνώλεθρα ἂν ἦν; E. Theaet. 154. E. 180. C. Crat. 436.
B. E. Alc. I. 116. D: τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί;
etiam simpliciter ἄλλο τι ita usurpatur. Gorg. 495. C: ἄλλο
τι οὖν ... δύο ταῦτα ἔλεγες; Theaet. 159. C: ἄλλο τι ...
ὡς ἐτέρῳ μοι χρήσεται—; 165. E: ἄλλο τι πειρώμεθα λέ-

γειν; 169. B. 203. C. Conv. 200. D: ἄλλο τι ὁμολογοῖ ἄν; Pol. I. 337. C: ἄλλο τι οὖν καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις; 342. D. II. 369. D. — οὐκ ἄλλο τι, οὐδὲν et μηδὲν ἄλλο ἢ, ut Latin. *nil aliud quam*, ita ponuntur ut oratio verbo ποιεῖν expleri possit; dein in univ. est i. q. *tantum* (vern. *bloss*). Theaet. 189. E: οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι. 195. E: ἢ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις. Crat. 412. D: οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν. Men. 76. B: ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις. 80. A: ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς cet. 84. C: οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ. Euthyd. 277. D: καὶ νῦν τοῦτω οὐδὲν ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σέ. — ἄλλο μὲν οὐδὲν sq. δέ, *nil aliud nisi*, h. e. *solum*. Phaedr. 229. D: κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δ' αὐτῷ ἀνάγκη cet. Pol. II. 359. D: τοῦτον ... ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον. V. 449. B: ὦν ἄλλο μὲν οὐδὲν καυχουόμεν, τότε δὲ cet. Tim. 48. C: δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι. Simile est Apol. 32. B: ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἤρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ. — τις καὶ ἄλλος, praeced. εἴτε, εἴπερ al. Pol. I. 393. E: ἐν μάχῃ εἴτε πυκτικῇ εἴτε τινὶ καὶ ἄλλῃ. Menex. 246. D: ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε. Phaed. 59. A: εἴπερ τις ... καὶ ἄλλος. 66. A. Legg. II. 663. D: εἴπερ τι καὶ ἄλλο cet. Sine part. καί (Latin. *si quisquam*, vern. *wenn je einer*). Prot. 329. B: εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πνυθοίμην, καὶ σοὶ πείθομαι. 352. C: εἴπερ τῷ ἄλλω. Gorg. 453. B: εἴπερ τις ἄλλος ἄλλω διαλέγεται cet. Phaed. 63. C: εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιοῦτων. 92. C. Conv. 212. A. Lach. 179. B. al. *Saepenumero ita ponitur ut patrio sermone verti possit *auch* vel *sonst*. Phaedr. 232. B: ἢ διὰ φιλίαν ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἡδονήν. Gorg. 519. C: τοὺς τε μισθοὺς ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες. Conv. 216. E: οὐτ' εἴ τις πλούσιος οὐτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων cet. Cum art. *reddi potest omnino, itidemque, atque etiam, quum—tum* (vern. *wie auch*). Gorg. 473. C: ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων. 480. D: κατήγορον καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων. Phaed. 110. E: καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ φυτοῖς ... νόσους παρέχει. Conv. 188. A: ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς. 191. A: ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας. Pol. X. 618. A: κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχὺν τε καὶ ἀγωνίαν. Legg. VII. 789. D: ὑγίειαν καὶ κάλλος καὶ τὴν ἄλλην ῥώμην ... παραδιδόναι. Apol. 36. B: καὶ δημιουργῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Crit. 53. E: λόγοι ... οἱ περὶ δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Alc. I. 112. B: καὶ αἱ μάχαι ... τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο. — ἄλλος et ὁ ἄλλος cum part. τε ponitur sq. καὶ vel καὶ δὴ καί: *quum alia—tum*, h. e. *prae ceteris, praesertim*. Theaet. 142. C: ὡς μαντικῶς ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. Polit. 268. E.

πολλά τε ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὸ cet. 270. C: ῥθοραὶ ... ἐμ-
βαίνουσι τῶν τε ἄλλων ζώων, καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων
γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Conv. 182. C: ὃ δὴ μάλιστα
φιλεῖ τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ὃ ἔρως ἐμποιεῖν. 203. B: οἱ τε
ἄλλοι καὶ ὁ ... Πόρος. 220. A: τὰ τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ
ἐθέλων ... πάντας ἐκράτει. Ib. θανασία εἰργάζετο τὰ τε
ἄλλα, καὶ ποτε cet. Pol. IV. 424. A: εἰς τε τᾶλλα καὶ εἰς
τὸ γεννᾶν. Tim. 21. C. Legg. II. 666. B. III. 686. A. XI.
919. B. al. — ἄλλῃ, *aliter*. Theaet. 163. A: ἄλλῃ δὴ σε-
πτέον. Conv. 178. A: πολλαγῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥμισυ
δὲ cet. 205. D. Pol. IV. 434. C: οὐκ ἄλλῃ ... ἢ ταυτη.
VII. 540. D: οὐκ ἄλλῃ ἢ ἢ εἰρητον. Tim. 49. D: ἀεὶ ὁ καθ-
ορῶμεν ἄλλοτε ἄλλῃ γινόμενον. Legg. IV. 711. C. Eu-
thyd. 295. C. Cum v. πῃ: *alia quadam ratione*. Conv. 189.
C: ἄλλῃ γέ πῃ ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἢ ἢ cet. Pol. V. 459. B:
ἢ ἄλλῃ πῃ ἔχειν; Crit. 49. E. **alio, alium in locum*. Phaedr.
263. A: ἄλλος ἄλλῃ φέρεται. Pol. X. 621. B. Tim. 52. E:
ἄλλῃ ... φερόμενα. — ἄλλῃν καὶ ἄλλῃν, *ultra citroque*.
Euthyd. 273. B: ἄλλῃν καὶ ἄλλῃν ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς. —
τὰ ἄλλα, τᾶλλα (al. τᾶλλα), *cetera*, vern. *übrigens*, *sonst*.
Prot. 361. E: οὔτε τᾶλλα οἶμαι κακὸς εἶναι ἀνθρώπος.
Gorg. 519. C: τᾶλλα σοφοὶ ὄντες. Pol. III. 403. B: τὰ δ'
ἄλλα οὕτως ὁμιλεῖν cet. Legg. VI. 763. E. Similiter τὰ τε
ἄλλα καί, *quum—tum etiam, praesertim*. Phaedr. 234. C:
τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν εἰρησθαι al.

ἄλλοσε, *alio s. alium in locum*. Phaedr. 230. E: ὅποι
ἂν ἄλλοσε βούλῃ. 265. B: τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφε-
ρόμενοι. Phaed. 82. A: ποῖ ἂν ἄλλοσε φαίμεν τὰς τοιαύ-
τας ἵεναι; 113. B. Theaet. 202. E: ἄλλοσε ποῖ βλέποντα.
Pol. III. 393. A. IV. 420. A. VI. 486. D. Tim. 52. E: ἄλλα
ἄλλοσε ἀεὶ φέρεσθαι. Legg. III. 699. D. VIII. 841. A. 856.
A. Crit. 45. B: πολλαχοῦ ... ἄλλοσε ὅποι ἂν ἐφίκη cet.
52. B: οὔτε ἄλλοσε οὐδαμῶσε. Menex. 241. E: ἄλλοσε
πολλαχόσε.

ἄλλοτε, *alias s. alio tempore*. Phaedr. 237. E: τοτὲ
μὲν ... ἄλλοτε δὲ cet. 246. B: ἄλλοτ' ἐν ἄλλοις εἶδеси γι-
γνομένη. Gorg. 482. A: ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων. Phaed.
60. E. Theaet. 172. C: πολλάκις μὲν ... καὶ ἄλλοτε, ἀτὰρ
καὶ νῦν. 187. C: νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. Soph.
248. A: γένεσιν (ἔχειν) ... ἄλλοτε ἄλλως. Parm. 138. D:
ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται. Pol. VI. 507. A: ἄλλοτε ἢδη πολ-
λάκις εἰρημένα. Tim. 22. E: οὔτε τότε οὔτε ἄλλοτε. 49. D. al.

ἄλλοτριονομῶ, *in alio atque oportet loco colloco*. Theaet.
195. A: ἄλλοτριονομοῦντες παρορῶσι cet.

ἄλλοτριοπρασινύνη, ἢ, *rerum alienarum tractatio
vel curatio*. Pol. IV. 444. B: πολυπραγμοσύνην καὶ ἄλλο-
τριοπρασινύνην.

ἄλλότριος, α, ον, *alienus*. Euth. 4. B: εἴτε ἄλλό-

τριος εἴτε οἰκείος ὁ τεθνεώς. Soph. 266. C: φῶς οἰκείον τε καὶ ἀλλότριον. Pol. I. 343. C: ὅτι ... τὸ δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι. III. 392. B. Euth. 4. B: ὑπέρ γε ἀλλοτρίου. Prot. 347. E: οὐδὲν δεόνται ἀλλοτρίας φωνῆς. Menex. 245. D. Pol. V. 462. C: περὶ τοῦ ἀλλοτρίου. X. 604. E: ἀλλοτρίου ... πάθους ἢ μίμησις cet. Phaed. 114. E: οὐκ ἀλλοτρίω, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) νόσῳ. Legg. VI. 784. E: ἐὰν ἀλλοτρία τις ... κοινωὴ γυναικί. XI. 934. A: ἀλλοτρία πειθοῖ ... χρησάμενος. Phaed. 99. B: ἀλλοτρίω ὀνόματι προσχρώμενοι. Tim. 43. C. Pol. V. 463. B: προσεῖπεν ... τὸν μὲν ὡς οἰκείον, τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. Prot. 347. D: μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν. Pol. III. 409. B. IX. 587. A: ἀλλοτρίαν ... ἡδονὴν διώκειν. Tim. 82. A. Gorg. 465. B: ἀλλότριον κάλλος ἐφελκόμενους. Conv. 205. E: τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον (καλεῖ). Pol. V. 470. B: λέγω ... τὸ μὲν οἰκείον καὶ συγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀδυνητόν. Legg. VIII. 845. E. Lys. 222. C. 210. C: οὐ μόνον οἱ ἀλλότριοι, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ. Theaet. 205. C: ὡς ἕτερα καὶ ἀλλότρια λεγόμενα. Charm. 163. C: τὰ ... βλαβερά πάντα ἀλλότρια. Prot. 320. B: οὐδένα ... οὔτε τῶν οἰκείων οὔτε τῶν ἀλλοτρίων. Phaedr. 235. C: ἐξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων. Pol. II. 360. B: ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων. D. VIII. 548. B. X. 606. B. Legg. X. 884. A. Theag. 126. B: χρώνται ... καὶ οἰκείους καὶ ἀλλοτρίους πολλοῖς (ἱπποῖς). Pol. III. 409. B: ἐν ἀλλοτρίαις (ψυχαῖς). Phaedr. 239. C: ἀλλοτρίοις χρώμασι ... κοσμούμενον. Legg. II. 666. C. Theag. 126. B. Conv. 179. C: ὥστε ἀποδείξει αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ νείει. Legg. VIII. 843. D: ἐσμούς ἀλλοτρίους. Pol. VIII. 556. D: πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας. Phaedr. 230. A: τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. Polit. 260. D: ἔργα ἀλλότρια παραδεχόμενοι. 307. D. Phil. 29. A: τὰ ἀλλότρια λέγειν. Pol. I. 344. A. IV. 433. E. al. Pol. VI. 491. D: ἐν ἀλλοτριωτέρα ... τροφῇ.

ἀλλοτριότης, ἡ, alienatio. Conv. 197. C: ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ. Polit. 261. A: ἀλλοτριότητι διορισθὲν πρὸς οἰκειότητα. Ep. III. 318. D: εἴ τινα ἑτέραν ἀλλοτριότητα ἐνείδες ἐν ἐμοὶ πρὸς σέ.

ἀλλοτριῶ, alieno. Pass. Tim. 64. E: ἀλλοτριούμενα μὲν λύπας, καθιστάμενα δὲ εἰς ταυτὸν πάλιν ἡδονάς (ἰσχυί).

ἀλλόφυλος, ὁ ἡ, alienigena. Legg. I. 629. D: πρὸς τοὺς ἐντὸς τε καὶ ἀλλοφύλους.

ἄλλως, aliter s. alio modo. Phaedr. 272. B: οὕτως ἢ ἄλλως πως cet. Gorg. 470. D. ἄλλως οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; 479. C: εἰ μὴ σοὶ γε ἄλλως δοκεῖ. Phaed. 117. A: μὴ ἄλλως ποιεῖ. Theaet. 154. C: ἄλλως λέγειν. Crat. 438. B: εὐρεῖν ἀδύνατον εἶναι ἄλλως. Conv. 419. A. Pol. III. 391. A. VI. 500. E. al. — ἄλλως καὶ ἄλλως; Men. 92. C. Alc. I. 109. E. Demod. 381. D. — ἄλλως πως. Prot. 333. B: ἢ ἄλλως πως;

349. C: εἰ δὲ ἄλλως πως (δοκεῖ) cet. Polit. 266. B: μῶν ἄλλως πως ... πέφυκεν; Conv. 188. E. Pol. I. 343. B. Tim. 69. A. — ἄλλως οὐδαμῶς vel μηδαμῶς, *nulla alia ratione*. Parm. 163. C: οὔτε ἄλλως οὐδαμῶς οὐσίας μετέχειν. Pol. VII. 526. A. Tim. 89. B. Legg. VI. 772. D: ἄλλως δὲ μηδέποτε μηδαμῶς. VIII. 838. D. Hipp. min. 373. C: μηδαμῶς γε ... ἄλλως ποιεῖ. **ceterum, ceteroquid* (vern. *sonst, ohnehin*), καὶ ἄλλως (vern. *auch sonst, schon für sich, überhaupt*). Phaedr. 229. D: ἐγὼ ... ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαριέντα ἡγοῦμαι, λίαν δὲ δεινοῦ ... ἀνδρός. Conv. 173. C: καὶ ἄλλως ... ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Pol. V. 458. A: ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχρὴν ἐτι ἀργότεραν ποιοῦντες, VI. 495. B: ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης. Tim. 52. A: ἀόρατον ... καὶ ἄλλως ἀναίσθητον. Legg. VI. 781. A. XII. 941. B. Ep. VII. 338. D. **practerea, quin etiam*. Phaed. ad fin. αἰρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. — καὶ ἄλλως — καὶ vel καὶ δὴ καί, *quum alias—tum, quum—tum praesertim*. Phaed. 116. C: σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἐγνοῶ ... γενναιοτάτου ... καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι cet. Theaet. 144. C: καὶ ἄλλως εὐδοκίμου, καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπε. Hipp. mai. 286. A: λόγος ... καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι. Theag. 121. A. Lach. 181. A. — ἄλλως τε καί, *quum alias tum, h. e. praesertim*. Phaedr. 229. A: οὐκ ἀγδές, ἄλλως τε καὶ τήνδε τὴν ὥραν cet. 247. C: τολμητέον ... τό γε ἀληθές εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. Phaedr. 77. D: ἄλλως τε καὶ ὅταν cet. 87. D: ἄλλως τε καὶ εἰ (v. καὶ, al. εἰ καὶ) πολλὰ ἔτη βιώῃ. Theaet. 184. A: ἄλλως τε καὶ ὃν νῦν ἐγείρομεν ... ἀνάξει ἂν πάθοι. Soph. 217. E. Parm. 136. D. Conv. 176. D. 194. D. Pol. II. 377. A. D. IV. 422. A. V. 451. C. 456. D. al. Cum v. πάντως: Apol. 35. C: ἄλλως τε πάντως ... μάλιστα μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα cet. Part. καὶ subiecta: Hipp. min. 363. A: ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ λειψίμεθα. Valet etiam *quum—tum etiam, non solum—verum etiam*. Phaedr. 111. E: ἄλλως τε μέριστον τυγχάνει ὃν καὶ διαμιττὲρες τετροχημένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Soph. 259. D: ἄλλως τε οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμύσους τινός καὶ ἀφιλοσόφου. **aliter* (int. atque putaveras vel optaveras), h. e. *frustra*. Phaedr. 232. A: ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπύονηται. Phaedr. 76. E: εἰ δὲ μὴ ἔστι ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὕτως εἰρημένος εἴη. 115. D: ἄλλως λέγειν. Crat. 429. E. al. **non—nisi, tantum* (vern. *nichts als, bloss*). Theaet. 176. D: γῆς ἄλλως ἄχθη. Pol. VI. 499. C: ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. Crit. 46. C: ὅτι ἄλλως ἐνεκα λόγου (vern. *nur zum Scheine*) ἐλέγετο. Etiam art. τὴν (int. ὁδόν: τὴν ὁδὸν ἄλλως φέρουσαν, h. e. non ad propositum vel certum quendam finem) praefigitur, vern. *nur so* (h. e. ohne Absicht und Zweck). Theaet. 172. E: καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' αἰε

τὴν περὶ αὐτοῦ. Legg. I. 650. A: τὸ μετὰ παιδιᾶς τὴν ἄλλως ... θεωρεῖν.

ἄλμα, τό, saltus. Tim. 70. D: οἷον ἄλμα μαλακόν (sed scrib. μάλαγμα. V. Tour. ad Longin. p. 392. Weisk.).

ἄλμη, ἡ, aqua marina s. salsa. Phaed. 110. A: καταβεβρωμένα ... ὑπὸ τῆς ἄλμης. Tim. 84. B: τὰ τε νεῦρα ... μεστὰ ἄλμης.

ἄλμυρός, ὁ, ὄν, salsus. Tim. 84. A: ὁπότ' ἂν ... τὸ αἶμα ... ἄλμυρόν ... γένηται. 85. B: φλέγμα ... ἄλμυρόν cet. 74. C: ἐξ ὁξέος καὶ ἄλμυροῦ ξυνθεῖς ζύμωμα. 83. C: ἄλμυρᾷ δυνάμει. 60. D: ἄλμυρῷ ... ὄντι. Locr. 102. C: ἐπὶ τὸ ὁξύ ἢ ἄλμυρόν cet. Theaet. 185. B: ἄλμυρῷ. Locr. 100. E: ἄλμυρᾷ (φαίνεται). Tim. 82. E: ὁξείαις καὶ ἄλμυραῖς δυνάμεσι. *amarus, notione adiuncta impuri. Legg. IV. 705. A: μάλα ... ἄλμυρόν καὶ πικρόν γειτόνημα. Phaedr. 243. D: ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἄλμυρῶν ἀποὴν ἀποκλύσασθαι.

ἀλογία, ἡ, rationis defectus; insipientia, temeritas; obiect. in eo ponitur quod repugnat. Phaed. 67. E: οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ cet. 68. B. Theaet. 167. E. 199. D. Phil. 55. A. Conv. 187. A. 208. C: θαυμάζεις ἂν τῆς ἀλογίας. Legg. X. 900. A. Phil. 14. A. Theaet. 207. C: τὴν ... κατὰ ξύλλαβας ... ἀλογίαν (opp. λόγον εἶναι). Ep. VII. 352. A: διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γενομένων.

ἀλόγιστος, ὁ ἢ, rationis capers; insipiens, temerarius. Gorg. 522. E: ὅστις μὴ παντάπασιν ἀλόγιστος ... ἐστι. Apol. 37. C: εἰ οὕτως ἀλόγιστος εἰμι ὥστε μὴ δύνασθαι λογίεσθαι cet. Epin. 978. A: ἡ σχεδὸν ἀλόγιστός τε καὶ ἄτακτος φορά. Def. 415. E: ψυχῆς ἀλόγιστον. Legg. IX. 863. B: ἀλογίστω βία. Pol. IV. 439. D: τὸ ... δὲ ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικὸν (προσαγορεύοντες). X. 604. D.

ἀλογίστως, praeter rationem, inconsiderate, dementer. Prot. 324. B: ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον ἀλογίστως τιμωρεῖται. Phaed. 62. E: διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. Pol. IV. 441. C: τῷ ἀλογίστως θυμωμένῳ. VII. 518. A. Tim. 87. C: τὰ κριώτατα καὶ μέγιστα ἀλογίστως ἔχομεν. Hipp. mai. 301. C.

ἄλογος, ὁ ἢ, ratione carens. Gorg. 501. A: ἄλογός τε παντάπασιν ... τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Def. 416: ἀκρασία λόγου ἄλογος. Locr. 101. B: ἄλογος (φωνά). Conv. 202. A: ἄλογον ... πράγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; Tim. 51. E. Λχ. 365. E: τὸ σῶμα ... ἄλογον. Tim. 28. A: τὸ ... δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἄλογον (περιληπτόν). Phil. 28. D: τὴν τοῦ ἀλόγου ... δύναμιν. Locr. 100. A. 104. C. Pol. IX. 591. C: τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ. Tim. 69. D: αἰσθήσει ... ἀλόγῳ. 42. D: ἄλογον ὄντα (τὸν ὄχλον). 47. D: ἐφ' ἡδονῇν ἄλογον ... χορήσιμος. Pol. VII. 534. D: παιδᾶς ...

ἀλόγους ὄντας cet. Prot. 321. C: εἰς τὰ ἄλογα. *rationi non consentaneus, pugnans (vern. widersprechend), ineptus. Gorg. 519. E: οὐ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι; Phaed. 62. B. Soph. 258. E: λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον. Parm. 131. D. 144. B. Soph. 249. A: ἄλογα. Gorg. 519. C: καὶ τοῦτον τοῦ λόγον τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πράγμα; Charm. 175. C. Apol. 18. C: ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον ὅτι cet. Phil. 55. C: πάντ' ἐστὶ ταῦτα ... ὡς δυνατόν ἀλογώτατα. *quod oratione vel verbis exprimi vel explicari nequit. Theaet. 205. E: στοιχείον ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον. Soph. 238. C. Theaet. 201. D: τὴν ... ἄλογον (δόξαν) ἐκτὸς ἐπιστήμης. 205. C: αὕτη ... ἢ αἰτία ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον αὐτὸ ποιεῖ. Soph. 238. E. 239. A. Theaet. 202. B. et 203. A. B: τὰ ... στοιχεῖα ἄλογα. Soph. 241. A. *mutus. Legg. III. 696. D: οὐ λόγον, ἀλλὰ τιнос ... ἀλόγου σιγῆς ἄξιον ἂν εἴη.

ἀλόγως, sine ratione vel contra rationem. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀλόγως ἐλκούσης ἐπὶ ἡδονάς. Pol. IV. 439. D: οὐ δὴ ἀλόγως ... ἀξιόσομεν cet. Tim. 43. B: ἀτάκτως προϊέναι καὶ ἀλόγως. E: ἀλόγως ... φέρεσθαι. 53. A: πάντα ταῦτα ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Legg. II. 669. D. IX. 875. B.

ἀλοιφή, ἡ, unctio. Alc. I. 122. A: μύρων ἀλοιφάς. *obductio (incrustatio). Critia 116. B: οἶον ἀλοιφῇ προσχρώμενοι.

ἄλοξ, ἡ, sulcus. Pol. II. 362. A. (Aesch.).

ἄλουργός, ἄλουργός et ἄλουργός, purpureus, subfuscus. Phaed. 110. C: τὴν (γῆν) ... ἄλουργή εἶναι. Tim. 68. C: ξανθοὺν ... μέλανι λευκῇ τε κραθὲν ἄλουργοῦν (codd. aliquot ἄλουργόν). Pol. IV. 429. D: ὥστ' εἶναι ἄλουργά (ἔρια).

ἄλοχος, ἡ, partus capers, uirgo. Theaet. 149. B: ἄλοχος οὕσα τὴν λοχείαν εἴληχε ("Ἀρτεμις). *uxor. Legg. III. 680. C. (Hom.).

ἄλω, trituro. Theag. 124. A: σπειρόντων καὶ ἄλόντων.

ἄλς, ἡ, mare. Pol. III. 388. A. Legg. IV. 706. E. Plu. ἄλς, οἶ, sal. Conv. 177. B: ἄλς ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες. Locr. 100. D: νίτρον, ἄλς cet. Tim. 60. E: ἄλων ... θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο. Lys. 209. E. Pol. II. 372. C: ἄλς.

ἄλσος, τό, saltus, nemus; lucus. Legg. VI. 761. C: εἴ τι ἄλσος ἢ τέμενος περὶ ταῦτα ἀνειμένον. Critia 117. B: ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος. Legg. XII. 947. C: δένδρων ἄλσος. I. 625. B: ἐν τοῖς ἄλσεσιν. (Phaed. 101. B. pro ἄλσῃ nunc scribitur ἐδη.)

ἄλυκός, ἡ, ὄν, salsus. Tim. 65. E: ἄλυκὰ ἄνευ πιερότητος τραχείας ... φαντάζεται. 86. E: οἱ ... τῶν ἄλυκῶν φλεγμάτων ... χυμοί.

ἀλυπήτως, *sine molestia vel detrimento*. Legg. XII. 958.
E: μάλιστα ἀλυπήτως τοῖς ζῴσι.

ἀλυπία, ἡ, *doloris vacuitas*. Def. 412. C. Ax. 371.
D: ἀκήρατος ἀλυπία.

ἀλυπος, ὁ ἡ, *dolore vel molestia vacuus; molestiam non exhibens*. Ax. 372. A: ψυχὴ ... ἀλυπος. Polit. 272. A: τὸ ... τῶν ὥρῶν αὐτοῖς ἀλυπον ἐκέκρατο. Phil. 43. C: ὃν (βίον) ἀλυπον ... ἔφαμεν εἶναι. Legg. V. 729. A. Pol. IX. 585. A: πρὸς τὸ ἀλυπον. Phil. 51. B: τὰς ἐνδείας ... ἔχοντα ... ἀλύπους. 66. C. Tim. 75. B: ἀλυπότερον. Pol. IX. 581. E. Legg. VIII. 848. E: ὅπου ... ἀλυπότεροι ... ἔσονται.

ἀλύπως, *sine dolore vel molestia*. Prot. 358. B: ἀλύπως ἔην καὶ ἡδύως. Phil. 43. D: διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἀπαντα. Legg. III. 685. A: διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλύπως. * *tranquille, placide*. Soph. 217. C: ἀλύπως καὶ εὐηνίως προς- διαλεγομένη.

ἀλυρος, ὁ ἡ, *a lyra alienus*. Legg. VII. 810. B: πρὸς ... μαθήματα ἄλυρα ποιητῶν κείμενα ἐν γράμμασι.

ἀλυσιτελής, ὁ ἡ, *inutilis*. Crat. 417. D: ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελές.

ἄλυτος, ὁ ἡ, *non solutus*. Tim. 60. E: ἄλυτον αὐτὴν ἔασαντα. * *indissolubilis*. Tim. 32. C: ὥστ' ... ἄλυτον ὑπὸ τοῦ ἄλλου ... γενέσθαι. 41. B: ἀθάνατοι ... οὐκ ἔστ' οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν. A: ἄλυτα. 43. A: οὐ τοῖς ἀλύτοις ... δεσμοῖς.

ἀλύτως, *ita ut solvi nequeat*. Tim. 60. C: ξυγνωσθεῖσα ... ὑπὸ ἀέρος ἀλύτως ὕδατι γῇ cet.

ἀλύω, *erro, vagor*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

ἀλφιτον, τό, *farina (hordeacea)*. Epin. 975. B: ἡ ... ἀλφίτων τε καὶ ἀλευρων ποίησις. Pol. II. 372. B: ἐκ ... τῶν κοιθῶν ἄλφιστα σκευαζόμενοι. III. 405. E. Legg. III. 849. C: κοιθῶν ἡ πυρῶν εἰς ἄλφιστα νεμηθέντων.

ἀλφός, ὁ, *viligo*. Tim. 85. A: λεύκας ἀλφούς τε ... ἀποτίκτον.

ἀλώπηξ, ἡ, *vulpes*. Alc. I. 123. A: ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε. Pol. II. 365. C: τὴν ... ἀλώπεκα ἐλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποιικίλην.

ἄλωσις, ἡ, *expugnatio*. Legg. III. 685. C: ἡ τῆς Τροίας ἄλωσις. * *deprehensio*. Legg. XI. 920. A: ἐφ' ἐκ- στης ἄλωσης.

ἄμα, *simul*. Prot. 339. C: καὶ ἄμα ... ἐφοβούμην μή τι λέγοι. Gorg. 496. A: τελευτῶν ἄμα ἀμφοτέρων ἀπήλ- λανται. Phaed. 62. D: καὶ ἄμα σοι ἡ ἀπολογία ἔσται ἐὰν cet. 101. E: ἄμα ... οὐκ ἂν φύροιο. Theaet. 189. E: ἦτοι ἄμα γε ἡ ἐν μέρεσι; Parm. 144. D: ἄλλως ... οὐδαμῶς ἄμα ἀπασι τοῖς τῆς οὐσίας μέρεσι παρέσται. Phil. 22. D: τὸν γε ἀληθινὸν ἄμα καὶ θεῖον ... νοῦν. D: αἰρετὸς ἄμα καὶ

ἀγαθός. 53. D. 64. C. al. Cum partit. τε — καί: Theaet. 182. A: ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα καὶ οὐ μανθάνεις. Crat. 440. B: ἅμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως καὶ οὐκ ἂν εἴη γνώσις. Pol. I. 348. B: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Cum part. τε prae-posita: Phil. 36. B: λυπαῖται τε ἅμα καὶ χαίρει. 42. A: τὰς λυπὰς τε ἅμα καὶ ἡδονάς. Legg. I. 634. C. al. — καὶ ἅμα, quin etiam vel etiam, praeterea. Phaed. 116. E: καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους. Eryx. 398. E: εἰ οἴεται ἡμῖν πικρὰ τῶν θείων ἃ εὐχόμεθα γενέσθαι ἂν καὶ ἅμα. Conv. 214. C: καὶ ἅμα πείθει αἱ οὐ Σωκράτης ὢν ἄρτι εἶπεν; — καὶ ἅμα καί. Legg. XII. 942. C: ἀλλ' ἀδρόον αἰὶ καὶ ἅμα καὶ κοινὸν τὸν βίον ... γίγνεσθαι. — κατὰ ταῦτα ἅμα. Euthyd. 203. D: καὶ αὐτὸ πάλιν οὐκ εἰ κατὰ ταῦτα ἅμα. — Cum praep. μιᾶ. Critia 110. A: μετὰ σχολῆς ἅμα ἐπὶ τὰς πόλεις ἐρχομένων. — Cum participio est dum c. modo finito vel inter c. gerundio. Phaed. 60. B: καὶ τριβὼν ἅμα ... ἐφη. 61. C: καὶ ἅμα ἔχον ταῦτα καθήκει cet. 76. C: εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν cet. 102. D. 103. C. 116. D. Phil. 48. A. Conv. 213. E. Pol. VII. 521. D. 536. C. *simul atque, ut vel quam c. verbo finito. Prot. 335. C: καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμεν ὡς ἀπὸ τῶν. Apol. 32. A: μὴ ὑπεί-κων δὲ ἅμα καὶ ἀπολοίμεν. *statim ut. Crat. 339. E: ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναπύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ. — Bis pos. Gorg. 496. B: ὢν ἅμα τε ἀπαλλάτ-τεται ἄνθρωπος καὶ ἅμα ἔχει. Tim. 38. B: ἴνα ἅμα γεν-νηθέντες ἅμα καὶ λυθῶσιν. — ἅμα μὲν — ἅμα δέ, par-tim — partim, quum — tum. Prot. 310. E: ἐγὼ γάρ ἅμα μὲν καὶ νεώτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ ἐώρακα cet. Gorg. 452. D: αἴτιον ἅμα μὲν ἐλευθερίας ... ἅμα δὲ τοῦ ἄλλων ἄρ-χειν cet. Phaed. 108. D. 115. D. Conv. 177. C. 191. C. 220. D. Pol. III. 396. D. IV. 439. E. Tim. 18. A. 87. E. Critia 109. C. Legg. VI. 770. A. al. — Cum dat. est simul vel una cum, etiam simpl. cum, c. particip., simul atque c. modo fin. Theaet. 182. A: φέρεσθαι ... ἅμα αἰσθάνομαι. Parm. 153. C: ἅμα τῇ τελευτῇ. Ib. τούτῳ δ' ἅμα τὸ ἐν πέφυκε γίγνεσθαι. Legg. IV. 407. A. VII. 789. D: βούλεσθε ἅμα γέλωτι γράζωμεν; VIII. 819. B: ὅσα ... ἅμα γράμματα μανθάνει. IX. 878. A. Crit. 46. A: ταῦτα ... ὅρα μὴ ἅμα τῷ κατὸς καὶ αἰσχροῦ ἢ cet. Conv. 183. E: ἅμα ... τῷ τοῦ σώματος ἂν θείῳ ἵκοντι ... οἴχεται ἀποπτάμενος. Tim. 37. E: ἅμα οὐρανῷ ξυνισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν μηχανάται. ἁμαθαινόν, ignoro, insipiens sum. Legg. IX. 863. C: ὅταν ἁμαθαίνῃ τις cet. III. 697. E: ἁμαθαίνειν ἀναγκά-ζονται λέγοντες cet. 689. D: ἁμαθαίνον εἰς ταῦτα ... φα-νέται. Pol. VII. 535. E: ἁμαθαίνουσά που ἀλίσκομένη. Legg. III. 689. C: τοῖς ταῦτ' ἁμαθαίνουσι. ἁμαθής, ὁ ἢ, insciens, non sapiens; indoctus, incultus;

rudis ac fere stupidus. Phaedr. 239. A: ἤττων ... ἀμαθῆς σοφοῦ. Theaet. 167. A: ὡς ὁ ... κἀμνων ἀμαθῆς. Legg. V. 730. C. Lach. 194. D: ἃ ... ἀμαθῆς, ταῦτα ... κακός. Apol. 22. E: μήτε ἀμαθῆς τὴν ἀμαθίαν. Hipp. mai. 290. E. Conv. 202. A: ἢ καὶ ἂν μὴ σοφόν, ἀμαθές; 204. B: μεταξὺ εἶναι σοφοῦ καὶ ἀμαθοῦς. Euthyd. 280. A. 295. D. Pol. I. 350. C: τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Eryx. 394. E: ἢ σοφῷ ἢ ἀμαθεῖ εἶναι περὶ τῶν μεγίστων. Gorg. 477. D: τὸ ἀδικον εἶναι ... καὶ ἀμαθῆ. Theaet. 170. C. Polit. 294. C. Pol. II. 382. B. Lys. 218. A: ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. Phaed. 105. C: ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ. Prot. 342. B: συζητιῦνται ἀμαθεῖς εἶναι. Theaet. 150. D. E. 195. A. Conv. 204. A: οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν. Ib. εἰ μήτε οἱ σοφοὶ μήτε οἱ ἀμαθεῖς; Pol. V. 467. C: οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ *cet.* Lys. 218. A. Locr. 104. E: ἀμαθῶν τε καὶ ἀνοήτων. Legg. III. 689. C: ὡς ἀμαθέσιν ὀνειδιστέον. Pol. III. 409. D: σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος. Eryx. 395. A. Hipp. min. 375. E: ἢ ... ἀμαθεστέρα ἀδικωτέρα. Prot. 337. A: τῷ ... ἀμαθεστέρω ἔλαττον (νεῖμαι). Theaet. 171. D: εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον. Apol. 22. B. Legg. III. 679. D: τῶν νῦν ἀτεχνότεροι ... καὶ ἀμαθέστεροι. Prot. 360. E: ἀμαθέστατοι μὲν, ἀνδρειότατοι δέ. Tim. 92: ἐκ τῶν μάλιστα ἀνοητοτάτων καὶ ἀμαθεστάτων. Prot. 349. D: εὐρήσεις ... πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ... ἀμαθεστάτους. 359. B.

ἀμαθία, ἡ, *inscientia, inscitia*. Prot. 340. E: πολλὴ ἂν ... ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ εἰ *cet.* 357. D. E: τὸ ἥδο-
νῆς ἤττω εἶναι ἀμαθία ἢ μεγίστη. Theaet. 176. C: ἢ ... ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Crat. 437. B: ἢ μὲν ... τοῦ ἀμαθεῖ ἰόντος πορεία φαίνεται, ἢ ἀμαθία. Conv. 204. A: χαλεπὸν ἀμαθία. Pol. I. 351. A: ἐπειδὴ περ ἐστὶν ἀμαθία ἢ ἀδικία. 354. B. Legg. III. 691. A. V. 437. B: οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴη ... ἀμαθία. X. 886. B. Apol. 29. B. Alc. I. 118. E. Hipp. mai. 296. A: ἢ ... ἀμαθία πάντων αἰσχιστον. Men. 90. A. Euthyd. 281. D. E. 286. D. Conv. 202. A: ὅτι ἐστὶ τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας. Pol. VII. 518. A. Apol. 25. E: ἐγὼ ... εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἤκω. Hipp. mai. 290. B: ὑπὸ ἀμαθίας. Hipp. min. 372. B. E. Prot. 337. E: ὅτι ἀμαθία πράττεται. Gorg. 488. A: οὐχ ἔκω ... ἀλλ' ἀμαθία τῇ ἐμῇ. Phaed. 82. E: ἐν πάσῃ ἀμαθία κυλινδουμένην. Polit. 309. A. Pol. III. 411. E. IV. 428. B. VII. 535. E. Legg. III. 688. C: τῇ περὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀμαθία. Prot. 357. E. 360. B: δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν. Phaedr. 235. C: συνειδὼς ἐμαντῶ ἀμαθίαν. Gorg. 477. B. Theaet. 170. B: τὴν ἀμαθίαν ψευδῇ δόξαν (ἡγούνται). Crat. 420. D. Pol. I. 350. D: τὴν ... ἀδικίαν (εἶναι) κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν. IV. 444. B. Tim. 86. B: δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ'

ἀμαθίαν. 88. B: τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν. Legg. III. 688. E. V. 732. A. 734. B: δι' ἀμαθίαν. VIII. 831. B. III. 689. B: ταύτας πάσας ἀμαθίας cet.

ἄμαξα, ἡ, currus, plastrum. Theaet. 207. A: ὅτι ἐστὶν ἄμαξα. C: ἐπιστήμονα περὶ ἀμάξης οὐσίας γεγονέναι. Gorg. 471. B: ἐμβالὼν εἰς ἄμαξαν. Euthyd. 299. B: ἐλλεβόρου ἄμαξαν. Legg. I. 637. B: ἐν ἀμάξαις.

ἀμαρτάνω, aberro (a proposito), non assequor (c. genit.); migro, solo. Hipp. min. 375. A: ψυχὴν ... τοξότου ... ἥτις ἐκουσίως ἀμαρτάνει τοῦ σκοποῦ cet. De leg. 316. B: τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει. Phaedr. 237. C: ἡ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη. Euthyd. 287. A: ἀμαρτάνειν τούτου ὁ πρῶνται. Legg. XII. 967. B: ἀμαρτάνοντος ψυχῆς γύσεως. Phaedr. 235. E: ὡς ... τοῦ παντὸς ἡμαρτήκε. Hipp. mai. 284. D: νομίμου τε καὶ νόμου ἡμαρτήκασιν. Pol. IV. 423. A: παντὸς ἂν ἀμάροις. Hipp. mai. 284. D: ὅταν ... ἀγαθοῦ ἀμάρωσιν cet. Med. Pol. VII. 517. B: οὐχ ἀμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος. *erro, labor, pecco vel male facio. Phaedr. 262. E: τί ... οὗτος ἀμαρτάνει cet. Pol. I. 340. E: οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. X. 589. C. Euthyd. 280. A. Pol. I. 336. E: ἄκοντες ἀμαρτάνομεν. V. 453. C: πῶς ... οὐχ ἀμαρτάνετε cet. III. 396. A: ὅσα οἱ τοιοῦτοι ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ἀμαρτάνουσιν εἰς αὐτοὺς τε καὶ εἰς ἄλλους. I. 334. C. 340. D. ὅς ἂν ἐν λογισμῷ ἀμαρτάνῃ. Theaet. 146. A. Pol. I. 341. A: τὸν ἀρχοντα ... μὴ ἀμαρτάνειν. Demod. 384. C. Pol. I. 340. E. Hipp. min. 376. B. 375. B: ψυχὴ ... ἐκουσίως ἀμαρτάνουσα. Legg. X. 908. E: ὧν ... τὸ εἰρωνικὸν οὐχ ἐνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτῳ ἀμαρτάνον. Pol. II. 379. D. Legg. XII. 964. E. Pol. II. 366. A: ὑπερβαίνοντες καὶ ἀμαρτάνοντες. Phaedr. 243. A: τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν. Legg. IX. 863. Phaedr. 242. E: ταύτη ... ἡμαρτανέτην περὶ τὸν Ἑρωτα. Demod. 384. C: οὐ δ' ... οὐχ ἡμαρτήκας; Polit. 275. A: διὸ καὶ βραχύτερον ... ἡμαρτήκαμεν. Legg. X. 891. E: ὅθεν ἡμαρτήκασιν περὶ θεῶν τῆς ὄντως οὐσίας. Phaed. 113. E: μεγάλα ... ἡμαρτηκέναι ἀμαρτήματα. Phaedr. 243. C: ὡς τι ἡμαρτηκότης εἰς τὸ θεῖον. Pol. X. 615. D: τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότητων. Alc. II. 150. A: πολλὰ ... εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότης. Demod. 384. C: τί ... ἡμαρτον; D: οὐχ ἡμαρτες ἐξ ἀνάγκης; Pol. I. 340. E: ὅτι ὁ ἱατρός ἡμαρτε. Demod. 384. B. D. E. Polit. 274. E: ὅσον ἡμαρτομεν. Theaet. 146. C: ἂν τι καὶ ἀμάρω. Gorg. 489. B: εἰάν τις ὁήματι ἀμάρτη. 525. B: οἱ ἂν ... ἀμάρωσιν. Pol. I. 339. C: οἱοί τε καὶ ἀμαρτεῖν; Legg. II. 669. B: ἀμαρτῶν ... τις μέγιστ' ἂν βλάπτειτο. V. 730. A: μηδὲν ἀμάρημα περὶ ξένους ἀμαρτόντα. III. 690. D: πῶς τε καὶ τί παρὰ ταῦτα ἀμαρτόντες cet. Pass. Polit. 263. E: τότε ἡμαρτάνετο ταύτη. Unde ἀμαρτανόμενον, quod peccatur, et ἡμαρτημένον, peccatum; etiam

falsum, perversum (vern. *versehlt*). Phil. 37. D: ἂν ... ἁμαρτανόμενον τὸ δοξαζόμενον ἤ. Legg. I. 640. E. XI. 919. B: ταῦτά ἐστι ... ἁμαρτανόμενα. VI. 759. C: πάντων τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰς τὰ θεῖα ἁμαρτανομένων. IX. 864. B. VII. 801. C: ποιήσας ... τοῦτο ἁμαρτημένον. Pol. V. 449. A: κακὰς ... τὰς ἄλλας (πολιτείας) καὶ ἁμαρτημένας. VIII. 544. A. Med. Pol. VI. 489. C: ἀπεικάζων ... οὐχ ἁμαρτήσῃ. Phil. 37. E: εἴπερ ἁμαρτήσεται γε ἡδονή. Alc. I. 134. A. Ion. 532. B: οὐκοῦν ... λέγοντες ... οὐχ ἁμαρτησόμεθα cet. Legg. II. 668. C: τὸν μέλλοντα ... μὴ ἁμαρτήσῃσθαι.

ἁμάρτημα, τό, *erratum, peccatum*. Polit. 296. B: τὸ περὶ τὴν τέχνην λεγόμενον ἁμάρτημα τὸ νοσῶδες. C. 274. E. 297. A. Pol. VII. 535. C. Legg. V. 730. A. VII. 805. B. Charm. 157. B. Polit. 300. B: ἁμαρτήματος ἁμάρτημα πολλαπλάσιον ἀπεργαζόμενος. Legg. V. 732. A. IX. 877. E. Prot. 340. D: τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει cet. Phaedr. 242. C. D. Polit. 257. B. 277. B. 297. C. Pol. III. 389. C. V. 451. A. 461. A. VIII. 551. D. Legg. V. 730. A. X. 906. C. Apol. 22. D: ταῦτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἁμάρτημα ὅπερ cet. Legg. V. 729. E: τὰ τῶν ξένων καὶ εἰς τοὺς ξένους ἁμαρτήματα cet. VII. 863. D. Alc. I. 117. D. II. 147. A. Gorg. 479. A: μὴ διδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων. Phaed. 113. E. Legg. V. 727. B. 730. A. VII. 820. C. IX. 860. E. al. Gorg. 525. B: οὐ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα ἁμάρτωσιν. Phaed. 113. E. Pol. VIII. 544. A. 551. B. Legg. VII. 801. C. Ep. VII. 335. A.

ἁμαρτία, ἡ, *error, peccatum; etiam perversitas*. Crat. 437. B: ἡ ἁμαρτία ... γανεῖται ταῦτόν τῇ συνήσει cet. Pol. I. 342. B: οὔτε ... πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδερμία οὐδεμιᾶ τέχνη πάρεστιν. Def. 416. A. Pol. X. 613. A: εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπᾶρχε. Legg. I. 627. D: ὁρθότητός τε καὶ ἁμαρτίας περὶ νόμων. II. 660. C: πόρῳ προβεβηκότα ἁμαρτίας. VI. 784. C. VIII. 838. C. Charm. 171. E. Pol. II. 379. D: ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ... ἁμαρτάνοντος. I. 340. D. Crat. 420. D. Legg. II. 568. C: τὴν τε ὁρθότητα τῆς βουλῆσεως ἢ καὶ ἁμαρτίαν cet. Gorg. 525. C: διὰ τὰς ἁμαρτίας.

ἁμαχός, ὁ ἡ, *incerpugnabilis*. Menex. 240. D: ὅτι οὐκ ἁμαχός εἴη ἡ Πελοπῶν δύναμις. Pol. II. 375. B: ὥς ἁμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. Charm. 154. D: ὥς ἁμαχὸν λέγετε τὸν ἄνδρα. Euthyd. 303. A: ἁμάχω τῷ ἄνδρι. Pol. V. 471. D: ἁμαχοί.

ἁμβλίσκω, *abortum facio*. Theaet. 149. D: τίπτειν τε καὶ ... ἁμβλίσκειν.

ἁμβλύ, *obtus*. Theaet. 165. D: εἰ ἐπίστασθαι ἐστὶ μὲν ὄξύ, ἐστὶ δὲ ἁμβλύ. 174. E: ἁμβλύ ... ἐρώντων. Parm. 165. B. Euthyd. 281. C. Soph. 232. E: ἁμβλύτερον. Pol.

X. 595. C. * *segniter*. Polit. 273. B: ἀμβλύτερον (opp. ἀκριβέστερον).

ἀμβλύνομαι, *hebesco, deficio*. Pol. VI. 490. B: οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος.

ἀμβλὺς, εἶα, ὕ, *obtusus, hebes*. Lys. 215. E: τὸ ... ὅξυ (ἐπιθυμεῖν) ἀμβλὺς. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ... γωνιῶν.

ἀμβλυωπία, ἡ, *hebes oculorum acies*. Hipp. min. 374. D: ἀμβλυωπία οὐ πονηρία ὀφθαλμῶν;

ἀμβλυνώττω, *caecutio*. Pol. VI. 503. D: ἀμβλυνώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον. C: ἀμβλυνώττουσί τε καὶ ἔγγυς φαίνονται τυφλῶν. VI. 516. E: ἐν ᾧ ἀμβλυνώττοι. Hipp. min. 374. D. Pol. VII. 517. D: ἐπὶ ἀμβλυνώτων. (Critia 121. A. *adhuc legebatur ἀμβλυνώτοντες*. V. ἀκρόατορ).

ἀμβροσία, ἡ, *ambrosia* (*deorum cibus*). Phaedr. 247. E: παρέβαλεν ἀμβροσίαν.

ἀμέ (dor., i q. ἡμέας). Locr. 103. A.

ἀμείβω, *muto et permuto* (vern. *eintauschen, wechseln*). Parm. 138. D: χώραν ἀμείβον. Soph. 224. B: πόλιν ... ἐκ πόλεως ἀμείβοντα. Phaedr. 242. C: μή τι ... τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω (Ibyc.). Med. Apol. 37. D: ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένην.

ἀμεινον (adv.), *melius*. Conv. 178. E: οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἀμεινον οἰκῇσαιαν τὴν ἑαυτῶν. 219. A: ἀμεινον σκόπει. Alc. I. 107. E. al.

ἀμείνων, ον, *melior, praestantior; etiam fortior*. Phaedr. 279. A: δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ cet. Pol. I. 333. B: ὁ δίκαιος ... ἀμείνων κοινωνός cet. Phil. 20. B: ἄμεινον ... ἀμφοῖν. 66. E: ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη μακροῦ βέλτιόν τε καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Conv. 174. C: ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος (Θοῖνην). Phaedr. 248. E: ἀμείνονος μοίρας μεταλαμβάνει. Legg. I. 627. B: κρεῖττον τοῦ ἀμείνονος. Apol. 30. D: οὐ ... θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χειρόνος βλάπτεσθαι. Phil. 19. D: ἄμεινον ἡδονῆς γε ἀγαθὸν εἶναι νοῦν. Pol. I. 352. B: σοφώτεροι καὶ ἀμείνους. Menex. 242. B: ὡς ... ἄλλοι τινὲς εἶεν ἀμείνους Ἀθηναίων. Legg. I. 627. A: ἐν ὁποῖαις ... οἱ ἀμείνους νικῶσι τὸ πλῆθος. V. 726. A: τὰ ... κρεῖττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα. IV. 723. D: ἀμεινόων ... δευτέρων. XI. 924. A: ἐπὶ τύχαις ἀμείνοισι. Gorg. 489. E: τοὺς ἀμείνους (λόγους). Legg. V. 747. D. Phil. 11. B: ἀμείνω καὶ λῶω. Legg. V. 747. D: ἀμείνω καὶ χεῖρῳ. — Neutr. ἄμεινον (ἔοτί), *melius s. satius est, h. e. conducit, expedit*. Phil. 23. A: οὐκ ἄμεινον αὐτὴν ἔαν ἡδῇ. Pol. II. 369. C: οἰόμενος αὐτῷ ἄμεινον εἶναι. Apol. 19. A: εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί. Alc. I. 107. E. 108. A. al.

ἀμέλει, *utique, profecto*. Phaed. 82. A: ἀμέλει ... εἰς τὰ τοιαῦτα. Pol. IV. 422. C: ἀμέλει ... οὐδὲν ἂν γέ-

νοίτο θανμαστόν. V. 450. A. VI. 500. A. VII. 539. E. Hipp. mai. 295. B.

ἀμέλεια, ἡ, incuria, neglectio. Pol. VIII. 562. B: ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια. C. X. 600. B. Legg. X. 911. B. C. 903. A: τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν. Phaedr. 256. C: ἐν μέ-
θαις ἢ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ. Legg. XI. 928. C. Epin. 991. D. Phaedr. 231. B: οὔτε τὴν τῶν οἰκείων ἀμέλειαν ... ἔστι προφασίζεσθαι. 252. A. Phil. 63. E: δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι. Pol. I. 343. E. Legg. X. 900. E. 905. B: τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Apol. 25. C: τὴν παντοῦ ἀμέλειαν. Pol. IV. 443. A: γονέων ἀμέλειαι.

ἀμελετησία, ἡ, exercitationis neglectio. Theaet. 153. B: ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὐσης. Phaedr. 275. A: μνή-
μης ἀμελετησία.

ἀμελέτητος, ὁ ἡ, inexercitatus. Legg. I. 635. C: ἀμε-
λέτητοι γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς καρτερεῖν. *non praepra-
ratus. Conv. 172. A: δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ ἀμελέτητος εἶναι.

ἀμελετήτως, sine praeparatione. Conv. 173. C: ὥστε ... οὐκ ἀμελετήτως ἔχω.

ἀμελής, ὁ ἡ, negligens. Conv. 197. D: ἀμελής κα-
κῶν. Pol. IV. 421. D: ἀργός ... καὶ ἀμελής. Legg. X. 901. A. Soph. 225. D: ἀμελής τῶν οἰκείων γιγνόμενον. Legg. X. 901. D: ἀμελεῖς τῶν σμικρῶν. 909. A.

ἀμελῶ, non curo, negligo. Conv. 216. A: ὅτι ... αὐτὸς ἐτι ἔμμαντοῦ ... ἀμελῶ. Gorg. 485. E: ὅτι ἀμελεῖς ... ὧν δεῖ ἐπιμελεῖσθαι. 508. A. Legg. V. 727. E. X. 901. B: τῶν σμικρῶν ... ἀμελεῖ. Clit. 407. B: τῶν ... νιέων ... ἀμελεῖτε. Legg. X. 901. E: εἴπερ ἀμελοῦσι τῶν σμικρῶν cet. Pol. X. 619. A: μήτε ὁ ἀρχὼν αἰρέσεως ἀμελείτω. Ep. VII. 333. C: ἵνα ... ἀμελοῖ τῆς ἀρχῆς. Legg. IV. 721. C: ὅς ἂν παίδων ... ἀμελῇ. Soph. 220. D: ἀμελῶμεν τοῦ ὀνό-
ματος. Gorg. 465. B: τοῦ οἰκείου ... ἀμελεῖν. Pol. VIII. 546. D. 555. D. Legg. V. 743. D. X. 900. B: τῶν ἀνθρω-
πίνων καταφροεῖν καὶ ἀμελεῖν πραγμάτων. 902. C. 908. E. XI. 928. B. 930. E. al. Phaedr. 249. D: τῶν κάτω ... ἀμελῶν. Pol. VIII. 561. D: πάντων ἀμελῶν. Legg. X. 902. D. Pol. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμε-
λοῦντα. Conv. 181. B: ἀμελοῦντες ... τοῦ καλῶς ἢ μὴ. Prot. 346. A: αὐτοῖς ἀμελοῦσιν αὐτῶν. Euth. IV. D: τοῦ δεδεμένου ὀλιγώρει τε καὶ ἡμέλει. Critia 110. A: τῶν ... γεγονότων ἡμελουν. Gorg. 471. D: τοῦ ... διαλέγεσθαι ἡμε-
ληκέναι. Pol. VIII. 548. B. Apol. 31. B. Clit. 407. E: τῆς ... ψυχῆς ἡμεληκότηας. Pol. VIII. 556. C. Men. 79. A: του-
του ἡμελήσας. Prot. 361. D: ὥσπερ ... ἡμελήσεν ἡμῶν. Phaedr. 259. B: ἡμελήσαν σίτων τε καὶ ποιῶν. Legg. 686. C: εἰ ἀμελήσεις τούτων. Ep. XIII. 363. D: τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἀργυρίου μὴ ἀμελήσης. Pol. X. 618. C: τῶν ἄλλων μαθη-

μάτων ἀμελήσας. Legg. XI. 913. C. Apol. 36. B. Pol. II. 369. E. Menex. 247. C. Phaed. 107. C: εἰ τις αὐτῆς ἀμελήσει. Lach. 179. D: εἰ ... ἀμελήσουσιν ἑαυτῶν. Pass. Pol. X. 613. A: οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε θεῶν ἀμελεῖται ὅς ἂν cet. Apol. 41. D. Pol. X. 613. B: μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Legg. VII. 814. C. X. 904. E. 901. B: ἀμελουμένων τῶν σμικρῶν. Apol. 31. B. Conv. 177. C: ἀλλ' οὕτως ἡμέλγεται τοσοῦτος θεός. Legg. XI. 936. B: εἰ τις ... ἀμεληθεῖν τὸ παράπαν. X. 905. A: οὐ γὰρ ἀμεληθήσει ποτὲ ὑπ' αὐτῆς. *negligo, omitto, mitto. Legg. XI. 944. C: τῆς ... εἰρημένης ἔμπροσθεν ὁ δικάζων ἀμελείτω σκοπεῖν. Phaed. 98. D: ἀμελήσας τὰς ὡς ἀληθῶς αἰτίας λέγειν. Alc. I. 113. C: ἀμελήσας μανθάνειν. Euthyd. 287. D. Sis. 390. B: ἀμελήσαντες μανθάνειν.

ἀμελῶς, negligenter. Legg. IX. 874. A: μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν. Lach. 180. B: ἀμελῶς διατίθεσθαι. Legg. XI. 932. A: εἰάν τις ... ἀμελέστερον ἔχη τοῦ δέοντος.

ἀμεριπτος, ὁ ἧ, reprehensione vel culpa vacuus. Legg. XI. 924. A: ἀμεριπτος ἔλεον υἱὸν αὐτὸν ποιεῖσθω ξὺν νόμῳ. XII. 945. D: ἐν δίκῃ ἀμέριπτος.

ἀμέριπτως, sine ulla reprehensione. Legg. VI. 751. D. XII. 945. D.

ἀμενηνός, ὄν, viribus carens, debilis. Locr. 100. C: τῷ τὰς κινάσις ἀμενηνοτέρως γίνεσθαι.

ἀμεροῦς, ὁ ἧ, parte vel partibus carens, individuus. Theaet. 205. E: εἰ ... ἐν τε καὶ ἀμερές. Soph. 245. A. Parm. 138. A: τοῦ ... ἐνός τε καὶ ἀμεροῦς cet. Tim. 35. A: ἐν μέσῳ τοῦ τε ἀμεροῦς αὐτῶν καὶ τοῦ ... μεριστοῦ.

ἀμέριστος, ὁ ἧ, individuus. Theaet. 205. C: μία τις ἰδέα ἀμέριστος. Tim. 35. A: πῆς ἀμερίστου ... οὐσίας. Locr. 95. E. Tim. 37. A: ἀμέριστον (οὐσίαν ἔχοντος). Theaet. 205. D: ἡ αἰτία τοῦ μονοειδές τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι.

ἀμετάβλητος, ὁ ἧ, immutabilis. Locr. 98. C: ἀμεταβλητόν τε σώμα cet.

ἀμετακίνητος, ὁ ἧ, immobilis, immutabilis. Ep. VII. 343. A: εἰς ἀμετακίνητον.

ἀμεταμέλητος, ὁ ἧ, haud poenitendus. Tim. 59. D: ἀμεταμέλητον ἡδονὴν κτάται. Legg. IX. 866. E: τὸ πεπραγμένον ... ἀμεταμέλητον.

ἀμετάπτωτος, ὁ ἧ, immutabilis. Def. 414. B. et C: ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου. Ib. λόγος ἀμετάπτωτος. Tim. 29. B: μονίμους καὶ ἀμεταπτώτους (λόγους).

ἀμετάστατος, ὁ ἧ, firmus, constans. Pol. II. 361. C: ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. 378. E: δυσῆκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα.

ἀμεταστρεπτί, ita ut te non convertas ac respicias, h. e. statim, propere. Pol. X. 620. E: ἐντεῦθεν ... ἀμεταστρεπτί

ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἔναι θρόνον. Legg. IX. 854. C: τῶν κακῶν ξυνουσίας φεύγε ἀμεταστρεπτή.

ἀμετάστροφος, ὁ ἡ, *inflexibilis, immutabilis*. Epin. 982. B: τὸ ... ἀμετάστροφον. Legg. XII. 960. C: τὴν ἀμετάστροφον ... δύναμιν. D. Crat. 407. D: κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον. Pol. X. 620. E: ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦνται. Epin. 982. C: οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἂν ποτε γένοιτο.

ἀμετρία, ἡ, *immoderatio*. Tim. 87. D: οὐδεμία ξυμμετρία καὶ ἀμετρία μεῖζων ἢ ψυχῆς αὐτῆς πρὸς σῶμα αὐτό. Soph. 228. A: τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὄν γένος. C: ὑπ' ἀμετρίας. Pol. VI. 486. D: ἀλήθειαν ... ἀμετρία ἡγεῖ ξυγγενῇ εἶναι, ἢ ἐμμετρία; Phil. 52. C: προσθῶμεν ... σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν cet. Pol. VI. 486. D. **immensa multitudo*. Ax. 367. A: κακῶν ἀμετρίαι. **in eo quoque ponitur quod non convenit vel idoneum est, in rebus inter se non concinentibus*. Legg. X. 925. A: τὴν ... τοῦ τῶν γάμων χρόνον συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν ὁ δικαστὴς σκοπῶν κρινέτω. Clit. 407. C: οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν.

ἄμετρος, ὁ ἡ, *immoderatus, immensus*. Ep. VIII. 354. E: ἄμετρος ... οὔσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία). Tim. 87. C: τὸ ... καλὸν οὐκ ἄμετρον. Legg. III. 690. E: τὸ μέτριοι τοῦ ἀμέτρου πλέον ἡγησάμενον. Ep. VIII. 354. D: ἀμέτρου ἐλευθερίας χρώμενοι ἔρωτι. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνόητον αἰσχροῦ καὶ ἄμετρον θετέον. Tim. 47. D: διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν ... ἔξιν. Legg. V. 746. E: μηδὲν ἄμετρον αὐτῶν ἑᾶν εἶναι. Locr. 108. A: ἄδοναί ἄμετροι. Legg. IV. 716. C: τὰ ... ἄμετρα οὔτ' ἀλλήλοις οὔτε τοῖς ἐμμέτροις (φίλοι). Epin. 976. A. Riv. 134. D. Epin. 979. A: ἀνέμων γιγνομένων οὐτ' ἐξαισίων οὐδὲ ἀμέτρων. Legg. VIII. 839. A: ποικίλων καὶ σίτων εἶργεσθαι ... τῶν ἀμέτρων πάντων. **non conveniens vel concinens*. Tim. 87. E: ἀμετρον ἑαυτῷ τι σῶμα ὄν. **quod metiri non possumus*. Legg. VII. 820. C: τὰ τῶν μετρητῶν τε καὶ ἀμέτρων πρὸς ἄλληλα. **immodestus, intemperans*. Phil. 65. D: ἡδονῆς οὐδὲν τῶν ὄντων ... ἀμετροτέρον (al. ἀμετρώτερον).

ἀμέτρως, *immoderate, immodice*. Phaed. 86. D: ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως. Tim. 53. A: πάντα ταῦτ' ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Legg. XI. 918. D. Clit. 407. C: ἀμέτρως καὶ ἀναρμόστως.

ἀμηγέπη, *aliqua ratione, quodammodo, fere*. Prot. 331. D: ὅτι οὐν ὁπωσὺν ἀμηγέπη προσέοικε. Soph. 259. D: τὸ ... ταῦτόν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπη. Polit. 278. D: τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπη ... ὀρθῶς δοξάζει. Pol. V. 474. C: εἰάν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. D: οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν ... ἔρωτικόν ἀμηγέπη δάκνουσι cet. Legg. V. 736. E. 739. C. IX. 861. C.

ἀμήτωρ, ὁ ἥ, *matrem non habens*. Conv. 180. D: ἥ ... πρεσβυτέρα καὶ ἀμήτωρ.

ἀμήχανον, *mirifice*. Phil. 57. D: ἀμήχανον ἀκριβεία τε καὶ ἀληθεία ... διαφέρουσιν.

ἀμήχανος, ὁ ἥ, *artificio vel adminiculo carens ad rem aliquam efficiendam*. Polit. 274. C: ἐν ἀμήχανοι καὶ ἄτεχνοι κατὰ τοὺς πρώτους ἦσαν χρόνους. **qui sibi consulere vel se expedire nequit, consilii inops*. Prot. 344. D: τὸν ... ἀεὶ ἀμήχανον ὄντα οὐ. Ib. τὸν κυβερνήτην ... ἀμήχανον ἂν ποιήσεις. Ib. ἀμήχανον ἂν θείῃ. **inexpugnabilis, ineluctabilis*. Prot. 344. C: ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ κατέλῃ (Simon.). Ib. τίνα ... ἀμήχανος συμφορὰ καταιρεῖ. D. E. **inenarrabilis*. Charm. 155. D: ἐνέβλεψέ τε μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἶον. **immensus, infinitus, incredibilis*. Phaed. 110. A: πηλὸς ἀμήχανος. Apol. 41. C: οἷς διαλέγεσθαι ... ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. Pol. IV. 494. C: πληρωθῆσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος. Tim. 39. D: πλήθει ... ἀμηχάνῳ χρωμένως. Theaet. 184. A: πλήθει ἀμήχανον (λόγον). Pol. IX. 587. E. Epin. 983. A. Ep. VII. 327. C: τὸν ... βίον ... ἀμήχανον ... μακαριότητι. Parm. 136. C: ἀμήχανον ... πραγματεῖαν. Critia 111. C: νομὴν βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερον. Conv. 218. E: ἀμήχανόν τι κάλλος ὁρῶς ἂν ἐν ἐμοί. Pol. VI. 509. A. VIII. 548. D. X. 608. C. IX. 584. B: αὐταὶ ... ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίνονται. Phaedr. 229. D: καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπία (al. πλήθει τε καὶ ἀτοπίαι) ... φύσεων. Phil. 47. D: ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμηχάνοις οὖσι. Phaed. 112. B: δεινούς τινες ἀνέμους καὶ ἀμηχάνους παρέχεται. Phil. 46. E: ἀμηχάνους ἡδονάς. Pol. X. 615. A: θείας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. Phaed. 111. D: ἀενάων ποταμῶν ἀμηχανὰ μεγέθη. **ἀμήχανον est etiam id quod fieri nequit*. Prot. 321. D: ἀμήχανον ... ἣν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῷ ... γενέσθαι. Ax. 371. C: ψεύσασθαι ... ἀμήχανον. Locr. 101. D: ὅπερ ἀμάχανον. **ἀμήχανος, immensus, mirus, iungitur cum v. οἷος* (Charm. 155. D.) et ὅσος. Euthyd. 275. C: σοφίαν ἀμήχανον ὅσην. Phaed. 80. C: ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. 95. C: ἀμήχανον ὅσον χρόνον. Legg. IV. 704. C. VI. 782. A. Pol. IX. 588. A: ἀμηχάνῳ ... ὅσῳ πλεονί νικήσει εὐσχημοσύνη τε βίου cet.

ἀμηχάνως cum v. ὡς, *mirum quam*. Phaedr. 263. D: ἀμηχάνως γε ὡς σφόδρα. Pol. VII. 527. E: ἀμηχάνως ὡς εὐ δόξεις λέγειν.

ἀμίαντος, ὁ ἥ, *non contaminatus*. Legg. VI. 777. E: ἀμίαντος τοῦ τε ἀνοοίου πέρι καὶ ἀδίκου.

ἀμιγής, ὁ ἥ, *non mixtus, purus*. Polit. 265. E: τὸ ... λοιπὸν ... ἀμιγὲς γένει πρὸς ἄλληλα. Menex. 245. D: διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.

ἄμικτος, ὁ ἥ, *non mixtus, purus*. Phil. 27. E: ἡδὺς

καὶ ἄμικτος ὢν (βίος). Polit. 310. D: ἀνδρεία ... ἄμικτος γεννωμένη σώφρονι φύσει. 265. E: τῆς ἀμίκτου (φύσεως). 267. B. Phil. 61. B: ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ. 60. C: ἄμικτον ... ἡδονὴν φρονήσει. Conv. 211. E: αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν ... ἄμικτον. Soph. 254. D: ἀμίκτω πρὸς ἄλληλα, Polit. 276. A: ἀμίκτοις τε καὶ ἀκροάτοις. 162. D. Phil. 32. C. 50. E: ἐπὶ τὰς ἀμίκτας (ἡδονάς). 52. B. Legg. III. 683. B: ἀρχὰς ... ἀμίκτους. Soph. 251. D: ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλήλων.

ἀμίκτως, sine permutatione. Phil. 59. C: τὸ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχον.

ἄμιλλα, ἡ, certamen, certatio, contentio. Phaedr. 248. B: θρόνος ... καὶ ἄμιλλα. 271. A: οὐκοῦν ἡ ἄμιλλα αὐτῷ τίεται πρὸς τοῦτο πᾶσα. Legg. VIII. 834. C: ἔστω ... ἄμιλλά τε καὶ φιλονεικία. X. 906. E: ἡνίοχοίσι γε ἐν ἀμίλλῃ συντεταγμένοις. Pol. III. 413. D: τρίτου εἶδους τοῦ τῆς γοητείας ἀμιλλαν ποιητέον. Legg. V. 731. B: εἰς ἀμιλλαν ἀρετῆς. VIII. 833. D. Critia 117. C. Legg. VIII. 834. E: ὅσαι ἐν ἑορταῖς ἀμιλλᾷ χορῶν ἀναγκασταὶ γίγνεσθαι. 830. D: ἀμιλλας τε πρὸς ἀλλήλους ποιουμένους.

ἀμιλλητικός, ἡ, ὄν, concertatorius. Soph. 225. A: τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν αὐτῆς (τῆς ἀγωνιστικῆς) τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.

ἀμιλλῶμαι, certo, contendo. Lys. 208. A: ὅταν ἀμιλλᾷται. Legg. V. 731. A: ἀμιλλώμενος ... αὐτός. VIII. 833. B. Pol. I. 328. A: ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις. Legg. VIII. 834. A: τόξοις ... ἀμιλλωμένων. X. 905. E. VIII. 833. C: τοξόταις ... ἀμιλλωμένοις. VI. 765. A. D: γυναιξὶ ... ἐν αὐτῷ τῷ δρόμῳ ἀμιλλωμέναις. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χορῶν ἀμιλλωμένους. 833. A: ὁ τὸ στάδιον ἀμιλλησόμενος. *summo studio contendo s. tendo (ad aliquid), enītor. Pol. VI. 490. A: πρὸς τὸ ὄν ... ἀμιλλᾶσθαι. Legg. XII. 968. B: πρὸς γε τοιοῦτον ἀμιλληθῶμεν πάντες. Pol. I. 349. C: ἀμιλλήσεται ὡς ἀπάντων (ὡς ἂν ἀπάντων?) πλεῖστον αὐτὸς λάβη.

ἄμμα, τό, vinculum. Tim. 76. A: οἶον ἄμμα ξυνάγαγούσα.

ἄμμι, i. q. ἡμῖν. Alc. II. 143. A. (poët.)

ἄμμος, ἡ, arena. Phaedr. 110. A: σήραγγες καὶ ἄμμος. Euthyd. 294. B: τὴν ἄμμον.

ἀμνημονῶ, non recorder. Theaet. 207. E: οὐ τοῖνον ἀμνημονῶ. D: εἶτα ... ἀμνημονεῖς ... σαυτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους θρώοντας αὐτά: Phaedr. 254. D: ἀμνημονεῖν προσποιουμένῳ. Soph. 217. B. Pol. V. 474. D.

ἀμνήμων, ὁ ἡ, immemor. Tim. 88. B: τὸ ... τῆς ψυχῆς ... δισμαθεῖς ἀμνήμιόν τε ποιοῦσαι. Ep. VII. 344. A: δυσμαθεῖς δὲ καὶ ἀμνήμονες.

ἀμνηστία, ἡ, obliuio. Legebatur Menex. 239. C., nunc vero scribitur ἐν μνηστείῳ.

ἀμόθεν, *alicunde*; unde ἀμόθεν γέ ποθεν, *undecumque*. Gorg. 492. D: πλήρωσιν αὐταῖς ἀμόθεν γέ ποθεν (ν. ἄλλοθεν γέ ποθεν) ἐτοιμάζειν. Legg. VII. 798. B: μηχανήν ... ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν.

ἀμοιβαδόν (ἀμοιβηδόν), *vicissim*. Locr. 98. E: τριβεται ἀμοιβαδόν.

ἀμοιβαῖος, *on*, *alternus*; unde τὰ ἀμοιβαῖα dicuntur carmina in quibus personae alternis loquuntur, dialogi. Pol. III. 394. B: ὅταν τις τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπη.

ἀμοιβή, ἡ, *vicissitudo*. Legg. III. 653. D: ἀναπαύλας ... τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβάς. **remuneratio*. Conv. 202. E: ἀμοιβάς τῶν θυσιῶν.

ἄμοιρος, ὁ ἡ, *expers, exsors*. Phaedr. 258. B: ἐὰν ... ἄμοιρος γένηται λογογραφίας. Conv. 202. D: τῶν καλῶν καὶ αγαθῶν ἄμοιρος. Legg. VI. 755. A. Phaed. 83. E: ἄμοιρος (ψυχῇ) ... τῆς τοῦ θείου ... συννοσίας. Legg. III. 693. E. Conv. 181. C: ὑβρεως ἀμοίρου. Polit. 269. E: μεταβολῆς ἀμοίρῳ γίνεσθαι. Legg. IX. 878. B: ἄπαιδα καὶ ἀμοιρον κείσθαι. VI. 768. A: ἄμοιροι ... τῶν τοιούτων διακρίσεων. Phaed. 104. E: ἄμοιρα ... τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ax. 366. A. Conv. 197. D: ζηλωτὸς ἀμοίροις. Legg. IV. 723. B: μὴ ἀμοίρους αὐτοὺς (τοὺς νόμους) προοιμίῳ ποιεῖν. Epin. 985. E.

ἀμόργινος, *on*, *idem fere quod hyssinus*. Ep. XIII. 363. A: χιτῶνια ... μὴ τῶν πολυτελῶν τῶν ἀμοργίνων, ἀλλὰ τῶν Σικελικῶν τῶν λινῶν.

ἄμορφος, ὁ ἡ, *formae expers, informis*. Tim. 50. D: ἄμορφον ὃν ἐκείνων ἀπασῶν τῶν ἰδεῶν cet. 51. A: ἀνόρατον εἶδος τι καὶ ἄμορφον. **deformis, indecorus*. Legg. VI. 752. A: τοιοῦτος ὢν ἄμορφος φαίνεται. XII. 960. A: δακρύειν ... τὸν τετελευτηκότα ἐπιτάττειν ἢ μὴ ἄμορφον. **ignominiosus*. Legg. IX. 855. C: πληγὰς ἢ τινος ἀμόρφους ἔδρας.

ἀμόρφωτος, ὁ ἡ, *forma carens*. Locr. 94. A: ἀμόρφωτον (τὰν ὕλαν).

ἄμουσία, ἡ, *imperitia* (propr. musicae et poësis, dein in univ. disciplinarum), *inscitia*. Legg. II. 670. A: πᾶσά τις ἄμουσία ... γίγνεται ἐν τῆς χρήσεως. Lys. 206. B: λόγοις τε καὶ ὤδαῖς ... ἐξαργυρίειν πολλή ἀμουσία. Pol. III. 403. C: πόγον ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέξοντα. Alc. I. 120. B: ὑπ' ἀμουσίας. Clit. 407. C: οἵτινες ὑμᾶς πάνσουσι ταύτης τῆς ἀμουσίας. Legg. III. 691. A: διὰ πλημμύλειαν καὶ ἀμουσίαν τὴν πικράν.

ἄμουσος, ὁ ἡ, *a musica alienus, musicae imperitus*. Soph. 253. B: μουσικὸς ... ἄμουσος. Pol. V. 455. E: μουσική, ἡ δὲ ἄμουσος φύσει. Pol. I. 349. E: ἀμούσου. Legg. III. 700. D: τῆς ἀμούσου παρανομίας. Theaet. 144. E. Pol. I. 349. E. Phaed. 105. D: ἄμουσον (ὀνομάζομεν). Pol. I.

335. C: ἀμούσους ... ποιεῖν. **a musica vel poësi et in univ. a doctrina alienus, inelegans.* Conv. 196. E: κὰν ἄμουσος ἢ τὸ ποίειν (Eurip.). Pol. III. 411. D: μουλόγος ... ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος. Soph. 259. E: παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλόσοφου. Pol. VI. 486. D: τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως. Ep. VI. 323. C: σπουδῇ ... μὴ ἀμούσω. Phaedr. 240. B: ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμουσον. Tim. 73. A: ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον ... τὸ γένος. Theaet. 156. A: εἰσὶ ... μάλ' εὖ ἄμουσοι. Legg. III. 700. C: οὐδέ τινες ἄμουσοι βοαὶ πλήθους. Tim. 23. B: τοὺς ἀγραμμάτους τε καὶ ἀμούσους ... ὑμῶν. Pol. VIII. 546. D: ἀμουςότεροι. **turpis.* Legg. IX. 863. C: μεγάλων καὶ ἀμούσων ἀμαρτημάτων.

ἀμούσως, *ineleganter, inepte.* Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

ἀμπελος, ἡ, *vitis.* Pol. I. 353. A: ἀμπέλου κλήμα. Legg. II. 674. C: ὥστε ... οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δεοί. cet. Clit. 408. E. Legg. VI. 782. B: ἀμπέλους ... φανῆναί ποῦ ποτε πρότερον οὐκ οὔσας.

ἀμπελουργικός, ἡ, ὄν, *ad vites colendas pertinens; unde ἀμπελουργική, ars vitium colendarum.* Pol. I. 393. D: ἡ ἀμπελουργική (χρησίμμος).

ἀμπεχόνη, ἡ, *vestitus, pallium.* Legg. III. 679. A: ἀμπεχόνης γε καὶ στρωμνῆς ... εὐπόρου. Charm. 173. B: τὴν ἀμπεχονὴν καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν. Pol. IV. 425. B: ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις.

ἀμπέχω et ἀμπίσχω, *induo, instruo.* Prot. 320. E: ἃ ... σμικρότητι ἤμπισχε. **complector.* Polit. 311. C: πάντας δούλους καὶ ἑλευθέρους ἀμπίσχουσα. Med. induor. Alc. I. 113. E: οὐκέτ' ἂν σὺ ἀμπίσχοιο. Hipp. mai. 291. A: καλῶς ... οὕτωσ' ἀμπεχομένῳ. Gorg. 490. D: πλείστα καὶ κάλλιστα ἀμπεχόμενον περιέναι. 523. C: ἀμπεχόμενοι οἱ κρινόμενοι κρίνονται. D. Phaed. 87. B: ὃ ἡμπείχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος.

ἀμπλακεῖν, *peccare.* Phaedr. 242. C: παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν (Ibyc.).

ἀμυδρός, ὁ, ὄν, *obscurus.* Pol. X. 597. A: εἰ ... ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὃν πρὸς ἀλήθειαν. Epin. 985. B: κατ' ἀμυδρὰν ὄψιν. Tim. 49. A: χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ... λόγοις ἐμφανίσαι. Theaet. 195. A: ταχὺ γίγνεται ἀμυδρά. Phaedr. 250. B: δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων. Soph. 259. E: εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον. Pol. VII. 533. D: ἀμυδρότερου (ὀνόματος δεόνται) ἢ ἐπιστήμης. Tim. 72. B: τὰ μαντεῖα ἀμυδρότερα ἔσχε τοῦ τι σαφὲς σημαίνειν.

ἀμύητος, ὁ ἡ, *non initiatus.* Phaedr. 69. C: ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος. Theaet. 155. E: μὴ τις τῶν ἀμύητων ἐπακούῃ. **nihil continens (omnia effluere sinens).* Gorg. 493. B: οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἶεν οἱ ἀμύητοι. A: τοὺς ... ἀνόητους ἀμύητους (ἀνόμασε).

ἄμυνθος. Legebatur Parm. 130. D., nunc vero scribitur ἄβυθον.

ἀμύμων, ον, bonus, integer. Pol. II. 363. B. (Hom.).

ἀμυντήριον, τό, tutamentum, munimentum. Polit. 279.

C: ἀμυντήρια. Ib. τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα cet. D. E: τοῖς ... ἀμυντηρίοις καὶ σκεπάσμασι τὸ ... ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν.

ἀμυντήριος, ὁ ἢ, ad defensionem aptus. Legg. XII. 944. D: ἀμυντηρίων ὅπλων. XI. 920. E: τέχναισιν ἐτέροις ἀμυντηρίοις.

ἀμυντικός, ἡ, ὄν, arcens, defendens. Ep. VI. 322. D: προσδεῖν ... καὶ τινος ἀμυντικῆς δυνάμεως. Polit. 280. E: τῇ ... ἀμυντικῇ χειμῶνων.

ἀμύνω, opem fero, defendo. Phil. 38. A: προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μητρὸς ... βουλευέσθαι τε καὶ ἀμύνειν. Legg. VI. 774. B: πᾶς ... ἀμυνέτω. IX. 880. B: ἀμυνέτω ὡς ἀδελφῷ. 881. D: ὁ ... μὴ ἀμύνων. Ep. VII. 329. C: ἤμνον ... καθ' ὅσον ἡδυνάμην. Ax. 369. A: σὺ μόνος αὐτοῖς ἤμνες. Theaet. 164. E: πολλὰ ἂν ἤμνε. Legg. III. 699. E: οὐδ' ἤμνην ἰεροῖς τε καὶ τάφοις. Menex. 239. B: ὡς ἤμνην Ἀργείοις πρὸς Καδμείους. Phaedr. 276. A: ἀμύναι ἑαυτῷ. Menex. 244. C. Pol. V. 474. A: ἀμυνῶ ὡς δύναμαι. II. 378. D: μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένῃ ἀμυνεῖν (v. ἀμύνειν). Legg. V. 737. E: ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ. *arceo, propello, propulso. Legg. X. 907. D: ὁ παρατυγχάνων ἀμυνέτω. Phaedr. 260. B: πολεμίους ἀμύνειν. Legg. III. 692. E. Ib. οὐτ' ἤμνε. 693. A: εἰ μὴ τὸ τε Ἀθηναίων ... ἤμνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Menex. 241. C: ἤμνην (al. ἡμύναντο). Prot. 321. A: ἀμύναι χειρῶνα. Legg. III. 692. D. Pass. Legg. VIII. 845. C: ὁ ... ληφθεὶς ... τυπτέσθω καὶ ἀμυνέσθω. — Med. me defendo. Soph. 246. B: οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες ... ἀμύνονται. 240. A: λέγε οὖν καὶ ἀμύνου. Legg. IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ψιλαῖς ταῖς χερσίν. VII. 795. C: οἷς ἀμύνοιτό τ' ἂν cet. XII. 944. C: εἰάν ... τις ... μὴ ἀμύνῃται. Pol. V. 474. B: ἵνα ... δύνῃται τις ἀμύνεσθαι. VIII. 565. B. Phil. 13. D: ἀμυνόμενος. Conv. 178. D. Legg. I. 637. C: τῶν παρ' ἡμῖν (nostra) ἀμυνόμενος. IX. 879. D: μῆτε ... ὑπάρχον μῆτε ἀμυνόμενος. 880. A. XI. 935. C. Lach. 182. B: ἀμυνομένῳ τινὶ ἐπιτίσθαι. Legg. V. 731. B: μαχόμενον καὶ ἀμυνόμενον. Tim. 88. B: ἀμυνομένῳ. Theaet. 180. E. Soph. 241. D. Gorg. 456. E: ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Phil. 34. D: ὁρῶς ἡμύνω. Legg. III. 699. C: οὐκ ἂν ποτε ... ἡμύνατο. Menex. 239. B: ὡς ἡμύναντο. Phaedr. 275. E: αὐτὸς ... οὐτ' ἀμύνασθαι οὔτε βοηθῆσαι δυνατός αὐτῷ. Lach. 182. B. Conv. 221. B: μάλα ἐξώμενως ἀμυνεῖται. Eryx. 398. E: ὡς ἀμυνούμενος. *auxilior, opem fero (c. dat.). Pol. V. 464.

Ε: ἤλιξι ... ἤλικας ἀμύνεσθαι καλόν. * *repello, repulso* (c. accus.). Tim. 88. Ε: (ὅταν) τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἀμύνηται ... κινήσεις. Legg. VI. 778. Ε: μὴ ἀμύνεσθαι τοὺς πολέμους. VII. 803. Ε. Lach. 190. Ε. Menex. 241. Α. Legg. IX. 869. C: ἀμυνόμενος ἄρχοντα χειρῶν πρότερον. D. 874. C. Pol. III. 399. Β: καρτερούντως ἀμυνόμενον τὴν τύχην. Legg. IX. 869. Β: οὐδ' ἀμυνόμενῳ θάνατον. III. 692. C: αἰσχροῦς ... ἡμύναντο αὐτοῖς. 699. C. Menex. 241. Α. Tim. 33. D: οὐτε ... τινὰ ἀμύνασθαι. Legg. IV. 706. Β: τοὺς πολέμιους ἀμύνεσθαι. V. 737. D. Ep. VII. 328. D. VIII. 352. D. Pol. V. 474. Α: οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ. Tim. 74. C: τὸν προσφερόμενον ... παρὸν ἀμυνεῖσθαι μετρίως. * *iniuriam ulciscor*. Crit. 49. D: οὐτε κακῶς πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντα κακῶς. Menex. 244. Β: ὅτι παθόντες ... κακῶς ἰκανῶς ... ἡμύναντο.

ἀμυχιαῖος, αἶα, αἶον, *speciosus, vanus*. Ax. 366. Α: ὦ τὰ ... ἡδοντα ἀμυχιαῖα (al. *μυχιαῖα*).

ἀμφημερινός, ἡ, ὄν, *quotidianus*. Tim. 86. Α: πνερούς ... ἀμφημερινούς.

ἀμφί, *circa, in*. Menex. 242. Ε: πολλοὶ ... ἀμφὶ Σικελίαν πλείστα τρόπαια στήσαντες cet. Οἱ ἀμφὶ τινα, *qui circa aliquem sunt, dicuntur socii, sectatores, discipuli vel qui eius similes sunt*. Apol. 18. Β: οὐς ἐγὼ μᾶλλον φοβοῦμαι ἢ τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον (vern. als den Ankytos und seinen Anhang). Theaet. 170. C: εἰ ἐθέλοι ἄν τις τῶν ἀμφὶ Πρωταγόραν ... διαμάχεσθαι. Soph. 216. Α: ἐταῖρον τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωντα. Crat. 399. Ε: τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα (vern. Männern wie Euth.). 400. C: οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα (*die Orphiker*). Euthyd. 286. C. 305. D. Men. 99. Β. Hipp. mai. 281. C.

ἀμφίβιος, ὁ ἡ, *anceps* (in terra et aqua vivens). Ax. 368. Β: ὁ ... ἐπίγειος ἄνθρωπος ὡς ἀμφίβιος αὐτὸν εἰς τὸ πέλαγος ἔρριπεν.

ἀμφιβληστροικός, ἡ, ὄν, *retis instar comprehendens*. Soph. 235. Β: περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστροικῷ τινὲ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ... ὀργάνων.

ἀμφίβολος, ὁ ἡ, *ambiguus*. Crat. 437. Α: ὡς ἀμφίβολόν ἐστιν (τὸ ὄνομα).

ἀμφιγνοῶ, *haesito, dubito, c. accus. addubito*. Gorg. 466. C: ἀμφιγνοῶ μέντοι ... ἐφ' ἐκάστων ὧν λέγεις. Polit. 278. Α: ταῦτα ... ταῦτα ἐν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες cet. Soph. 236. C: ὁ ... καὶ τότε ἡμφεγνόουν (v. ἀμφιγνόουν). Riv. 135. D: ἐτι ... ἡμφεγνόουν (v. ἀμφιγνόουν) τὸν λόγον ὃ τι ἐβούλετο. Soph. 228. Ε: ὁ νῦν δὲ λείψαντος ἡμφεγνόησα (v. ἀμφιγν.) οὐ. Polit. 291. Β.

ἀμφιδρόμια, τὰ, *dies festus* (a nato infante quintus) quo puer circa focum cursu ferebatur. Theaet. 160. Ε: μετὰ ... τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρεκτέον τῷ λόγῳ.

ἀμφιέννυμι, *induo, amicio*. Prot. 321 A: ἀμφιέν-
νυς αὐτὰ ... θριξὶ καὶ ... δέσμασιν. Conv. 219. B: ἀμφιέσας
τὸ ἱμάτιον τὸ ἱμαντοῦ τοῦτον. Pol. IV. 420. E: ξυστίδας
ἀμφιέσαντες. Charm. 174. C: ἡ ... ὑφαντικὴ (ποιήσῃ)
ἡμφιέσθαι. Gorg. 523. C: ἡμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ
καὶ γένη cet. Pol. II. 372. A: ἡμφιεσμένοι τε καὶ ὑποδεδε-
μένοι ἱκανῶς. Conv. 220. B: ἡμφιεσμένων τε θανυμαστὰ δὴ
ὅσα καὶ ὑποδεδεμένων. Pol. V. 457. A: εἴπερ ἀρετὴν ἀντὶ
ἱματίων ἀμφιέσονται.

ἀμφίεσμα, τό, *indumentum, amictus*. Gorg. 523. D:
τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα. Pol. II. 381. A. Polit. 281. E: τῆς
περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως.

ἀμφιθαλής, ὁ ἡ, *utroque parente utens, patrimus et ma-
trimus*. Legg. XI. 927. D: περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος
κακός. * *non mancus, plenus, perfectus*. Ax. 370. D: πρὸς
ἀμφιθαλὴ τὴν ἀλήθειαν.

ἀμφιλαφής, ὁ ἡ, *extensus, amplius*. Phaedr. 230. B:
ἢ τε γὰρ πλάτανος αὐτῇ μάλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή.

ἀμφιπέλομαι, *obversor, adsum*. Pol. IV. 424. B. (Hom.).

ἀμφισβήτημα, τό, *controversia*. Theaet. 158. B: ἄρ
οὐν οὐδὲ τὸ τοιόνδε ἀμφισβήτημα ἐννοεῖς περὶ αὐτῶν cet.
* *quod quis contendit* (vern. *Behauptung*). Phil. init. τὸ ... παρ'
ἡμῶν ἀμφισβήτημά ἐστι cet.

ἀμφισβητήσιμος, ὁ ἡ, *controversus*. Leg IX. 878.
E: ἐὰν ... ἀμφισβητήσιμος ἢ τίμησις γίγνηται. Soph. 231.
E: τὸ γε μὴν ἔκτον ἀμφισβητήσιμον. Phil. 24. A. Gorg.
451. D: ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις. Phaedr. 263. C:
τῶν ἀμφισβητήσιμων. Legg. XII. 954. C. * *dubius, incertus*.
Conv. 175. E: ἡ ... ἐμὴ (σοφία) φαύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμ-
φισβητήσιμος. Menex. 242. B: ἀμφισβητήσιμου ... τῆς
μάχης γενομένης. Legg. I. 638. A: ἀμφισβητήσιμον (ὄρον).

ἀμφισβητήσεις, ἡ, *quaestio, controversia, dubitatio*. Phil.
15. A: περὶ τούτων ... ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως
ἀμφισβήτησις γίγνεται. Pol. VII. 533. D: ἔστι δ' οὐ περὶ
ὀνόματος ἡ ἀμφισβήτησις. Legg. VI. 784. B. XII. 954. C.
369. B. Def. 413. D. Soph. 231. A: οὐ ... περὶ σμικρῶν
ὄρων τὴν ἀμφισβήτησιν οἶομαι γενήσεσθαι cet. 232. E. 233.
B. 246. A. Pol. V. 452. E. 457. D. Legg. IV. 714. B. VI.
766. E. XI. 937. D: ἀμφισβήτησιν δ' εἶναι καὶ διαδικασίαν
cet. Pol. VI. 505. D: ὅτι ... μεγάλαί καὶ πολλαὶ ἀμφισβη-
τήσεις περὶ αὐτοῦ φανερόν. Theaet. 198. C: ἀκούεις γὰρ
που τὰς τοιαύτας ἀμφισβήτησεις. Soph. 225. B. Pol. IV.
437. A. Legg. VI. 756. B.

ἀμφισβητητικός, ἡ, ὄν, *contentiosus, disceptandi peritus*.
Polit. 306. A: τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητητικοῖς. Soph. 232.
D: ποιεῖν ἀμφισβητητικούς. Hinc verbis (λόγοις πρὸς λόγους)
certandi genus dicitur ἀμφισβητητικόν Soph. 225. A. (v. ἀμφι-
σβητικόν) et ars concertandi ἀμφισβητητικὴ Soph. 226. A.

ἀμφοισβητῶ, *discepto, in controversiam voco, certo; dubito; affirmo, contendo*. Phil. 22. C: τῶν ... νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφοισβητῶ πῶ ὑπέρ νοῦ. Charm. 169. E: οὐ τοῦτο ἀμφοισβητῶ ὥς οὐχ ... αὐτὸς αὐτὸν γνώσεται. Hipp. min. 369. D: ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφοισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ. Gorg. 465. A: τούτων ... πέρι εἰ ἀμφοισβητεῖς. 452. C: ἀμφοισβητεῖ γε Γοργίας ὁδε τὴν παρ' αὐτῷ τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ τὴν σὴν. Phil. 13. A. Pol. IV. 442. E. Phaedr. 263. A: οὐκ ... ἀμφοισβητούμεν ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς; Gorg. 472. D: ἐν ... τοῦτ' ἀμφοισβητούμεν. Lys. 207. C. Polit. 275. B: ὡς πάντες αὐτῆς ἀμφοισβητούσι τῷ ζητούμενῳ τὰ νῦν. 279. A: ἐπειδὴ τῷ βασιλικῷ γένει τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας ἀμφοισβητούσι μυρίαί. Euth. 8. D. E. Alc. I. 111. C. Theaet. 167. D: ἀμφοισβητεῖ (*imper.*). Euthyd. 296. E: ἀμφοισβητοίην. Menex. 242. D: οὐκ ἀληθῆ ἀμφοισβητοῦσιν. Pol. V. 476. D: ἐὰν ... ἀμφοισβητῇ ὥς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν. Legg. VI. 756. B. De iust. 373. A: ὅταν ἀμφοισβητώμεν περὶ τῶν μειζόνων *cet.* Prot. 337. A: περὶ τῶν λόγων ἀμφοισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ. Theaet. 167. D. Polit. 276. B. Phil. init. Parm. 135. A: ἀμφοισβητεῖν ὥς οὔτε ἔστι ταῦτα *cet.* Pol. V. 453. B. Legg. XII. 954. C. Euth. 8. C. Gorg. 506. A: ὁ ἀμφοισβητῶν. Parm. 133. B. Legg. XI. 934. E. Soph. 264. C: τοῦ πᾶσιν ἀμφοισβητούντος (λόγου) ὥς οὔτε εἰκὼν ... εἶη *cet.* 225. C. Prot. 343. D. Legg. VII. 794. B. Soph. 246. B: οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφοισβητοῦντες. Pol. VII. 531. A. Legg. XI. 926. D. Euth. 7. E. 8. E. Alc. I. 112. D. Legg. I. 638. E: μυρία ... ἔθνη περὶ αὐτῶν ἀμφοισβητοῦντα. Polit. 268. C: μυρίων ἄλλων ἀμφοισβητοῦντων. Legg. I. 641. D. XI. 914. D. VI. 767. C: τοῖς ... ἀμφοισβητοῦσιν. Polit. 289. C: ἀμφοισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ. 290. B. Legg. X. 989. E. Menex. 242. D: εἴ τις ... ἡμφοεσβήτει (*v. ἡμφοισβήτει*) ὥς *cet.* De lucr. cup. 232: ἡμφοεσβητήσας μοι τοὺς ἀγαθοὺς μὴ πάντα ... βούλεσθαι κερδαίνειν. Gorg. 479. D: οὐ περὶ τούτου ἡμφοεσβητήσαμεν (*v. ἡμφοισβ.*). 476. A. Phil. 27. C. Legg. IX. 879. A: ἀμφοισβητησάτω. Euth. 3. 279. B: ἴσως ... ἂν τις ἡμῖν ἀμφοισβητήσῃ. Alc. I. 122. D. Riv. 136. D. Apol. 29. E: ἐὰν τις ὑμῶν ἀμφοισβητήσῃ. Pol. IV. 436. C: μὴ ... ἀμφοισβητήσωμεν. V. 4⁵. A. Phaedr. 91. A: ὅταν περὶ τοῦ ἀμφοισβητήσωσιν. Gorg. 457. D. Theaet. 158. A: οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφοισβητήσαι ὥς οὐ *cet.* C. 163. C. Phil. 14. C. Pol. V. 452. E. VI. 501. D. Legg. I. 650. B. II. 664. A. Theaet. 153. A: πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον ... ἀμφοισβητήσας. Menex. 237. C: ἢ τῶν ἀμφοισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν ἕρις τε καὶ κρίσις. Conv. 215. B: ὅτι ... ὅμοιος εἶ τούτοις ... οὐδ' αὐτὸς ... ἀμφοισβητήσεις. Polit. 268. A: ὅτι βονκόλω γε οὐδεὶς ἀμφοισβητήσει περὶ τούτων οὐδενός. Pol. VI. 502. A. B. 533. B.

Prot. 351. E: ἀμφισβητήσομεν. Polit. 281. B: τῆς γε δε-
ραπείας ἀμφισβητήσουσιν αὐται ... τῇ τῆς ὑφαντικῆς δυ-
νάμει. Pol. VII. A. Pass. Theaet. 171. C: ἐπειδὴ ἀμ-
φισβητεῖται ὑπὸ πάντων. 158. C. Soph. 225. B: ὅσον περὶ
τὰ ξυμβόλαια ἀμφισβητεῖται. Legg. I. 638. D. Pol. IX.
581. E: ὅτε ... ἀμφισβητοῦνται ... αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς
ὁ βίος cet. Legg. XII. 957. D. Crat. 412. C: ἀμφισβη-
τεῖσθαι. Pol. V. 457. D. Legg. IV. 714. B: πάλιν ἡμῖν
ἀμφισβητούμενον ἐλήλυθεν. Def. 413. D: περὶ ἀμφισβη-
τούμενον πράγματος. Legg. VII. 815. B. I. 641. D: περὶ
τῶν νῦν ἀμφισβητούμενων. XI. 926. D. XII. 948. B. Phil.
20. A: δηλῶσαι ... τὰ νῦν ἀμφισβητούμενα παρ' ἡμῖν.
15. D. Polit. 276. B: ὥσπερ ... ἡμφισβητήθη μηδεμίαν
εἶναι τέχνην cet. Pol. V. 457. E: περὶ ἀμφοτέρων ... εὖ
μάλ' ἂν ἀμφισβητηθεῖη. Theaet. 171. B: ἐξ ἀπάντων ...
ἀμφισβητήσεται.

ἀμφοτέρος, ἔρα, ερον, uterque. Soph. 248. D: ποίημα
ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρων. Hipp. mai. 303. A: καὶ αὐτὸ τὸ
ἕτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων. Euthyd. 294. E: ἐφάτην ἅμα
ἀμφοτέρω. Parm. 143. C: ὡ ὁρθῶς ἔχει καλεῖσθαι ἀμφοτέρω.
Gorg. 498. A: ἀμφοτέροι. Pol. II. 360. C: ἐπὶ ταυτὸν
ῥοιεν ἀμφοτέροι. al. Phaedr. 249. B: ἀμφοτέραι (ψυχαί).
Theaet. 178. C: ἐαντῷ ... ἀμφοτέρα (γενήσεται). Pol. II.
365. E: ἀμφοτέρα ἢ οὐδέτερα. Euth. 9. D. al. Prot. 336. E:
ἀμφοτέρων δεῖσθαι. Conv. 188. A. Pol. V. 457. E. Tim.
88. D. al. Gorg. 475. C: ἀμφοτέροις ... οὐκ ἂν ἔτι ὑπερ-
βάλλοι. Pol. II. 381. A: ἢ φῶσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις. al.
Crat. 427. E: ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Conv. 192. E. Hipp. mai.
300. D. al. Parm. 159. A: κατὰ δ' ἀμφοτέρα. Apol. 26. A.
Phaedr. 274. E: πολλὰ ... περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης ἐπ'
ἀμφοτέρα (in utramque partem) ... ἀποφήσασθαι. Legg. VII.
790. C. — ἀμφοτέρα cum substantt. et adiectt. iungitur tam
masc. quam fem. Phaed. 68. C: ὁ αὐτὸς ... οὗτος τυγχάνει
ὦν φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἥτοι τὰ ἕτερα τούτων,
ἢ καὶ ἀμφοτέρα (vern. beides). Soph. 255. B. Pol. VIII. 555.
D. IX. 583. E. Etiam absolute ponitur. Gorg. 477. D: ἀνία
ὑπερβάλλον ... ἢ βλάβη ἢ ἀμφοτέρα. 524. B. Charm. 153.
B. Lach. 187. A. Ion. 541. B: ἀμφοτέρα ἀριστος ὦν τῶν
Ἑλλήνων, καὶ στρατηγὸς καὶ ῥαψωδός.

ἀμφοτέρωθεν, utrimque. Legg. IX. 877. D: ἀμφο-
τέρωθεν πρὸς τε ἀνδρῶν καὶ πρὸς γυναικῶν.

ἀμφοτέρως, utroque modo. Gorg. 469. A: οὐκ ἀμφο-
τέρως ζήλωτόν (ζήλωτός?) ἐστιν; Theaet. 161. D: ἀμφοτέ-
ρως κινεῖσθαι. E: ἢ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἑτέρως.
Soph. 224. E. 243. E. Parm. 137. C. 159. A: κατὰ δ' ἀμ-
φότερα ἀμφοτέρως ἐναντιώτατα cet.

ἀμφώ, ambo. Phaedr. 260. B: ἄμφω ... ἵππον
ἀγνοοῖμεν. Phil. 66. E: εἰ φανείη τι τούτοις ἀμφοῖν βέλ-

τιον. Epin. 979. E: ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐγὼ σοι φράζω. Prot. 337. A: κοινωνοὺς ... εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοις ἀκροατάς. 314. D: ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν. Soph. 226. A. Legg. VI. 757. E: χορηγίον ... τοῖν ἰσοτήτοις ἀμφοῖν. XII. 963. D. Pol. V. 455. D: ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοις. Hipp. mai. 299. D: τοιοῦτόν τι ὁρῶντες ἐπ' ἀμφοῖν. Theaet. 193. B: οὔτε γιγνώσκων οὔτε ἀγνοῶν ἄμφω. Phil. 14. B: ἡμῶς ἄμφω. Soph. 243. E: λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι. Tim. 88. C: μία ... σωτηρία πρὸς ἄμφω. Legg. XII. 962. E. al.

ἀμωσγέπως, una aliqua ratione; etiam omni modo, omnino. Prot. 323. C: οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης). Phaedr. 228. C: πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. Tim. 52. C. Legg. I. 641. E: ἀμωσγέπως ξυντεῖναι τὸν λόγον. II. 663. C. 665. C. V. 736. A. 737. B. VI. 753. E. VII. 820. A. Charm. 175. C: ἀδύνατον ... ἂν τις μὴ οἶδε μηδαμῶς, ταῦτα εἶδέναι ἀμωσγέπως. Saltem verti potest Ax. 370. A: μὴ συννυποτιθέμενος ἀμωσγέπως (ν. ἄλλως γέ πως) μίαν αἰσθησιν cet.

ἂν (i. q. ἔάν, ἤν, vern. wann, wenn), si. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον ... ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Phaed. 61. B: ἂν σωφρονήσῃ. 80. D: ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Crat. 426. C: ἂν βούλῃ. Conv. 210. A: ἂν οἶός τε ᾔσῃ. Pol. I. 348. A: ἂν δυνώμεθα πῃ ἐξευρεῖν. al. sexc. Cum part. καὶ est etiamsi. Soph. 250. D: ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ὢν. Legg. IX. 859. D: ἂν καὶ τυγχάνωσιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα. — ἂν μόνον, dummodo. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχῃσι τοῦ ὄντος. Polit. 293. B: ἂν μόνον ἐπ' ἀγαθῷ τῷ τῶν σωμάτων. al. — ἂν περ, siquidem, si. Tim. 90. C: ἂν περ τῆς ἀληθείας ἐφάπτεται. Legg. I. 631. C: ἂν περ ἄν' ἐπὶ τῇ φρονήσει. XI. 927. A. XII. 950. D. Epin. 988. D. al. — ἂν τε — ἂν τε, sive — sive. Gorg. 512. A: ἂν τε ἐκ θαλάττης ἂν τε ἐκ δικαστηρίου ἂν τε ἄλλοθεν ὁποθενοῦν σωθῇ. Polit. 259. B: ἂν τε ἄρχων ἂν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ. Pol. V. 453. C. Legg. I. 639. B: ἂν τ' οὖν ναυτιᾷ ἂν τε μὴ. X. 895. E. XI. 937. E. Hipp. mai. 294. B. al. Etiam ἂν τε — καὶ ἔάν et ἂν — καὶ ἂν. Polit. 292. E: ἂν τ' ἄρχῃ καὶ ἔάν μὴ. Crat. 385. C: καὶ ἂν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἂν πόλις. Legg. VI. 758. C. al. *si, h. e. num (vern. ob). Soph. 226. C: σκοπεῖ ... ταύτης αὖ δύο ἂν πῃ δυνώμεθα κατιδεῖν εἶδη. Crat. 397. E: σκέψαι ἂν τί σοι δόξω εἰπεῖν. Legg. I. 638. E: πειρώμενος ἂν ἄρα δυνώμεθα τὴν ... ὁρθὴν μέθοδον ἡμῖν δηλοῦν. 643. B: σκέψασθε ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεγθέν. al. Partit. ἄρα, πῃ, πού al. subiiciuntur. Polit. 259. D: πρόσχε τὸν νοῦν, ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφνήν κατανοήσωμεν. Phil. 14. B: ἂν πῃ ... μὴνύσῃ cet. Men. 84. D: φύλαττε ... ἂν πού εὖρης με διδάσκοντα cet.

ἂν, particula est quae dicitur conditionalis, eaque post-

ponitur, etiam mediae orationi infertur. *Conditio* autem quam ἂν indicat est vel aperta (velut in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis) vel latens (ita ut conditio e praegressis intelligenda sit, v. c. Conv. 175. D: οὐ γὰρ ἂν προαπέστῃς, int. εἰ μὴ εὖρες αὐτό. Pol. VIII. 554. B: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο, int. si de disciplina cogitasset). I. In enuntiatis hypotheticis Graeci indicativo praeteriti utuntur ut significant certo aliquid eventurum esse vel fuisse, si aut nisi aliud quid acciderit vel accidisset (ut Latin. *labebat longius, nisi me retinuissem*; vern. *ich war verloren, wenn er mich nicht rettete*). Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε εἶδαι τω ... πολλὰ ἂν περιεσκέψω cet. Gorg. 516. E: εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοὶ ... οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἐπασχον. Ib. εἰ μὴ διὰ τὸν πρῶτανιν, ἐνέπεσεν ἂν. Pol. I. 337. B: εἴ σοι εἶπεν ... τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; Apol. 31. D: εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πρῶττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλῃ cet. Bis pos. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόσεις ... ἀργύριον τελεῖν ... εἴ τις σε ἤετο ... τί ἂν ἀπεκρίνω; C. Gorg. 447. D: ὥσπερ ἂν εἰ ἐτιγγχανεν ὢν ὑποδημάτων δημιουργός, ἀπεκρίνατο ἂν δῆπον σοι ὅτι cet. Etiam in simplici oratione ponitur, ita ut conditio in orationis cohaerentia lateat. Phaedr. 228. A: καίτοι ἐβουλόμην γ' ἂν (vellem, int. si fieri posset) μᾶλλον ἢ μοι πολὺ χροσίον γενέσθαι. Gorg. 516. C: καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν, ὃν ἤμιστ' ἂν ἂν ἐβούλετο (int. si impedire potuisset). Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος ... καὶ εὐήθης. Phaed. 91. B: καλὸν γὰρ ἂν ἦν. Apol. 22. B: ἀπάντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον (int. si interrogarentur vel tale quid) περὶ ὧν cet. Ponitur etiam ita ut iudicet aliquid factum esse si casus, tempus vel animus tulisset, h. e. in actione repetita vel re saepius facta. Apol. 22. B: ἀναλαμβάνων ... αὐτῶν τὰ ποιήματα ... διηρώτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν. Etiam indicativus praesentis et futuri ponitur, si part. ἂν neque ad verbum refertur neque totam orationem modo aliquo afficit, sed ad vocem aliquam singularem pertinet eamque effert (ita ut incertum illud ἂν, vern. *wohl*, pro fortiore: *profecto, sine dubio* positum sit: siquidem Attici urbani lenius usurpant pro graviore vel fortiore). Sic codd. fere omnes Pol. I. 352. E. scribunt οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαρμέν (edd. φαῖμεν) ἔργα εἶναι (ubi ἂν ad δικαίως refertur, vern. *wohl*, h. e. *unstreitig mit Recht*). X. 610. A: ὀρθότατ' ἂν ... λέγεις (ubi Ven. et Flor. γ' scribunt λέγοις). Legg. IV. 712. E: ἐγὼ ... οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἂν ἐρωτηθῆις ... οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν cet. Euthyd. 287. D: καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὅτιοῦν (vern. *gar nichts*) ἀποκρίναι (Vat. Θ et edd. recentt. ἀποκρινεῖ). Pol. X. 615. D: οὐχ ἤκει ... οὐδ' ἂν (vern. *auch gar nicht*) ἤξει δεῦρο (ubi v. ἤξοι). Apol. 29. C: ὥς, εἰ διαφευξοίμην, ἥδη ἂν ὑμῶν οἱ υἱεῖς ... πάντες παντάπασι διαφθαρήσονται. Euthyd. 274. E: ὑμεῖς

... τῶν νῦν ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προτρέψετε (v. προτρέψαιτε) εἰς φιλοσοφίαν cet. Phaed. 61. C: οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἂν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται (ubi codd. plur. ἂν ignorant). — II. ἂν ad verbum relatum optativum requirit, si res indicatur e cogitatione, opinione vel optato suspensa (h. e. probabile quid, quod fieri posse sumitur vel futurum cogitatur). Prot. 310. A: διπλή ἂν εἴη χάρις. 312. C: θαυμάζοιμι ἂν εἰ οἶσθα. 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύνοιο ... σαντὸν σοφιστὴν παρέχων; Phaed. 76. B: ἀνὴρ ἐπιστάμενος ... ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον; Gorg. 469. B: βουλοίμην ἂν ἔγωγε οὐδέτερα cet. Conv. 175. A: θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. 176. C: ἔρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν ... εἰ ὑμεῖς ... νῦν ἀπειρήκατε. 195. D: εὖ ἂν ἔχοι ... εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία. Pol. II. 357. B: ἔγωγ' ἂν ἐλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Lys. 206. A. al. innuunt. Etiam in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis optativus ponitur ita ut part. ἂν (wohl) aliquid significet ex cogitatione vel opinione suspensum esse (v. c. τί ἂν — vern. was meinst du wohl cet.). Prot. 311. D: εἰ οὖν τις ἡμᾶς ... ἔροιτο ... τί ἂν αὐτῷ ἀποκρινάμεθα; 312. D: εἰ δὲ τις ἐκείνο ἔροιτο ... τί ἂν ἀποκρινάμεθα; 327. E: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς τίς διδάσκαλος τοῦ ἐλληνίζειν, οὐδ' ἂν εἰς φανείη. Gorg. 456. C: εἰ πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ... ἀγωνίζοιτο, πείσειεν ἂν αὐτὸν ἐλέσθαι ὁ ῥητορικός cet. 469. C. al. Ἄν cum part. εἰ et optat. etiam iungitur ubi significatur aliquid sumi vel poni. Prot. 329. B: καὶ ἐγὼ εἶπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πειθοίμην ἂν (int. si sumat virtutem doceri posse), καὶ σοὶ πείθομαι. Men. 79. C: τί ἐστὶν ἀρετὴ, εἰ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πρᾶξις ἀρετὴ ἂν εἴη (int. ut tu ponis; vern. wenn jede Handlung ... Tugend seyn soll). 98. B: εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (vern. wenn ich gestehen würde, quo significatur hoc poni tantummodo) ... ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὧν οἶδα. Legg. X. 905. C: εἰ δ' ἐπιδεῆς ἔτι λόγον τινὸς ἂν εἴης (vern. wenn du ... solltest) ... ἐπάκουε. Alc. II. 144. B: εἰ ... ἀγνοήσῃς τε καὶ οἰηθείης ἂν (und wenn du vielleicht glaubtest) ἄλλον εἶναι τινα, ἃρ' ἔτι ἂν αὐτὸν τολμήσῃς ἀποκτείνειν; Hinc ἂν c. optat. neclitur ubi quid ponitur quod ex ante positis vel concessis colligitur. Euth. 13. D: ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Ib. ὑπηρετική τις ἂν ... εἴη θεοῖς. 14. C: ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ἡ ὁσιότης ἂν εἴη ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Porro ἂν c. optat. ponitur ubi vern. so cum imperat. usurpamus (hic quoque ex antecedd. aliquid colligitur). Parm. 126. A: λέγοις ἂν ... τὴν δέχῃ. Phaedr. 227. C: λέγοις ἂν (vern. so rede vel so sage es). 229. B: προάγοις ἂν. Legg. I. 643. B. VI. 782. D. al. — III. Vocibus relativis subiectum (v. c. ὅς ἂν) est si quis (quocirca coniunctivus sequitur), quicumque et simplic. qui (non is qui, ut certa quaedam persona vel res significetur, sed infinite qui). Prot. 326.

E: ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαίῃ τούτων, κολάζει (ἢ πόλις). 334. D: ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ἢ ὁ λόγος. Phaedr. 244. A: οὐκ ἔστ' ἐνυμος λόγος, ὅς ἂν ... φῆ cet. Phaed. 68. B: οὐκοῦν ἱκανὸν σοι τεκμήριον ... τοῦτο ἀνδρός, ὃν ἂν ἴδῃς (vern. wenn du ihn ... siehst) ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος cet. Theaet. 205. E: τοῦτο ... μὴ ἀποδεχόμεθα, ὅς ἂν λέγῃ cet. Conv. 176. C: ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὅποτερ' ἂν ποιῶμεν. Pol. I. 330. C: τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὥς τὸ πολὺ οἱ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται. 331. A. Euth. 3. C: ὃν δ' ἂν καὶ ἄλλους οἶωνται ποιεῖν τοιοῦτους, θυμοῦνται (ubi antec. ἂν τινα οἶωνται). Hipp. mai. 283. B: τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα, ὅς ἂν πλείστον ἀργύριον ἐργάσεται. al. Sic etiam ὅπως ἂν, ὅσα ἂν, ὥς ἂν al. Contra indicativus excipit pron. relat. et part. ἂν, si conditio ponitur ex praegr. oratione intelligenda vel in ipsa oratione latens. Phaed. 57. B: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ... ὅστις ἂν (int. si venisset) ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων. Phaedr. 243. B: τούτωνι ... οὐκ ἔστιν ἀτ' ἂν ἐμοὶ εἶπες (v. εἶπης) ἡδῶ. — IV. Cum infinitivo ἂν ponitur vi quae dicitur potentiali, ita ut indicet quod quis fieri posse vel futurum esse cogitet. Crat. 391. A: ἀλλὰ δοκῶ μοι ὥδε ἂν μᾶλλον πεισθῆσεσθαι σοι. 424. A: οὗτος ἂν εἶναι ὁ ὀνομαστικός (δοκεῖ). Pol. I. 336. E: καὶ μοι δοκῶ ... ἄφρωνος ἂν γενέσθαι. IV. 422. B: οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥαδίως μάχεσθαι; V. 457. D: οὐκ οἶμαι ... περὶ γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν. 506. A. VI. 506. A: μαντεύομαι ... μὴδ' ἂν ἓνα αὐτὰ πρότερον γνῶσεσθαι ἱκανῶς. Crit. 53. C. al. sexc. — V. Cum particip. Phaedr. 260. A: τὰ δόξαντα ἂν πληθῇ. 458. B: τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων ... ἡδέως δ' ἂν ἐλεγχάντων. 460. A: οὐκ ἂν ποτε ἀδικήσας. Soph. 224. A: ἐμποροῦν ὀρθῶς ἂν λεγόμενον. Phil. 52. C: τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ἂν λεχθείσας. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικῆσαι οὐκ ἂν (vern. gar nicht) ἐθέλοντας (sic Legg. X. 900. A: οὐκ ἂν ἐθέλων.). V. 463. D: ὥς οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἂν εἰ ἄλλα πράττοι, ἢ ταῦτα. 478. E. VIII. 562. A. Euth. 3. D. al. Etiam adiectivis adiungitur supplendis participio. Pol. IX. 577. B: ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρίναι. — VI. Repetitur ita ut verbum praecedens intelligi oporteat. Prot. 328. A: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς ... οὐδ' ἂν εἰς φανείῃ, οὐδέ γ' ἂν (int. φανείῃ) εἰ ζητοῖς cet. Phil. 36. D: δόξας μὲν ἐγωγ' ἂν πονεῖν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἂν. 43. A. Parm. 137. C. al. Porro repetitur, ubi duae vel plures actiones inter se connexae ponuntur. Phaedr. 276. B: τῇ γεωργικῇ χρώμενος ἂν τέχνῃ ... ἀγαπῶν ἂν (artem colendi adhibebit et — satis habebit). Theaet. 165. D: ἃ ἐλλογῶν ἂν πελταστικός ἀνὴρ ... ἐρόμενος ... ἐμβάλων ἂν εἰς τὸ ἀκούειν ... ἡλεγχεν ἂν (quae interrogans ut insidias pararet ... si irrumperet ... refutaret). Apol. 31. A: ἑμεῖς ...

τάχ' ἂν ἀχθόμενοι ... κρούσαντες ἂν με ... ῥαδίως ἂν ἀποκτείναιτε (ubi prius ἂν cum v. τάχα ad partic. ἀχθόμενοι pertinet et reliqua sonant: *me ferietis ... et occidatis*). Pol. X. 598. C. al. Geminatur etiam ita ut alterum ἂν ad verbum, alterum ad aliam vocem pertineat. Phaedr. 232. C: εἰκότως ἂν τοὺς ἐρωήντας μᾶλλον ἂν φόβοιο. Gorg. 475. E: ὅτι οὐτ' ἂν ἐγὼ οὐτ' ἂν σὺ οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς ... δέξαιτ' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι. Pol. VII. 526. C: οὐκ ἂν ῥαδίως (vern. wohl nicht leicht) οὐδὲ πολλὰ ἂν εὔροις. Similiter καὶ (vern. wohl auch) — ἂν ponitur. Alc. I. 119. D: ἀλλὰ καὶ εἰ τριήρη διανοοῦ κυβερνᾶν ... ἤρκει ἂν σοι cet. II. 142. D: ἀλλὰ καὶ εὐχαιντ' ἂν γενέσθαι. — VII. Ἄν a verbo suo divellitur interposito οἶμαι, ἔφη al. Conv. 202. D: τί οὖν ἂν, ἔφη, εἴη ὁ Ἔρως; Pol. I. 333. A: πρὸς γε ὑποδημάτων ἂν, οἶμαι, φαίης κτήσιν. al. Etiam cum praegressae orationis voce aliqua (v. c. οὐκ, οὖν) nectitur et a verbo suo divellitur. Phaed. 87. A: τί οὖν ἂν φαίη ὁ λόγος ἐτι ἀπιστεῖς; 102. A: σὺ δ' οἶμαι ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς. Tim. 26. B: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ δυναίμην. Hipp. mai. 299. A: μανθάνω ἂν ἴσως φαίη καὶ ἐγὼ cet. — VIII. Graeci pro oratione e conditione suspensa (quae hypothetica vocitatur) absoluta vel directa utuntur, ut gravior existat sensus (ut Lat. *longum est, oportebat* al.). In quibus quidem enuntiatis cave omissam existimes part. ἂν. Conv. 190. C: αἱ τιμαὶ ... αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερὰ ... ἡφανίζετο (vern. waren vernichtet, int. wenn sie dieses thaten). Theaet. 180. D: ὀλίγον ἐπελαθόμεν. Conv. 198. C: ὀλίγον ἀποδράς ὡχόμεν. Pol. VIII. 536. B. al. Sic ἦν, εἶχεν al. sine part. ἂν ponuntur: Prot. 327. C. Gorg. 514. C. Pol. III. 406. E. V. 450. D. al. Saepius vero ἂν, ubi omissum videtur, e praegressa oratione suppleri oportet, velut Prot. 356. D. Phaedr. 229. C. Pol. I. 352. E. II. 360. B. 382. E. Charm. 171. E. al.

ἀνά, in distributione ponitur, ut ἀν' ἑκάστον ἔτος, quotannis, Alc. II. 148. E. 150. A. *i. q. κατά. Phaed. 110. D: ἀνά λόγον (v. ἀνάλογον) τὰ φυόμενα φύεσθαι. Ib. ἀνά τὸν αὐτὸν λόγον.

ἀναβαίνω, *ascendo, progredior*; etiam *conscendo suggestum, prodeco in scenam, surgo ad dicendum*. Pol. X. 616. A: ὅτε ἀναβαῖνοι. Apol. 31. C: ἀναβαίνων εἰς τὸ πλῆθος τὸ ἡμέτερον. Conv. 194. B: ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν οὐρίβαντα. Apol. 33. D. 40. B: ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ ἐπὶ τὸ δικαστήριον. 17. D: νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα. Euthyd. 305. C: ἐπὶ δικαστήριον ἀναβεβηκέναι. Apol. 36. A: εἰ μὴ ἀνέβη Ἄνυτος cet. Pol. VII. 519. D: ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν. X. 616. A. Gorg. 486. B: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβάς. Pol. II. 365. B. (Pind.) VII. 517. A: ἀναβάς ἄνω, X. 617. D: ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλόν. VII. 519. D: ἀναβάντες. Alc. I. 117. B: ἀναβή-

σει εἰς τὸν οὐρανόν. Pol. X. 615. E: ἀναβήσεσθαι. *conscendo. Phaed. 113. D: ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά ἐστιν. *progredior. Pol. IV. 445. C: ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου. *ascendo, h. e. ad regem Persarum (in Asiam mediterraneam) tendo. Alc. I. 123. B: τῶν ἀναβεβηκότων παρὰ βασιλεία.

ἀναβάλλομαι, *reſcio, differo, procrastino*. Phaed. 107. A: ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὄντινά τις ἂν ἄλλον καιρὸν ἀναβάλλοιτο. Alc. II. 151. A: εἰς τότε ... καὶ τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι. Menex. 234. B: ἀνεβάλοντο εἰς τὴν αὔριον. Conv. 174. E: εἰς αὐθις ἀναβαλοῦ. Pol. V. 458. B: ἐκεῖνα ... ἀναβαλέσθαι. Pass. Pol. III. 400. C: ταῦτα ... εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω. *pallium attollo, h. e. colligo. Theaet. 175. E: ἀναβάλλεσθαι ... ἐπιδέξια ἐλευθέρως.

ἀνάβασις, ἡ, *ascensus*. Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους. 517. B: τὴν ... ἄνω ἀνάβασιν. 519. D. Conv. 190. B: τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν.

ἀναβάτης, ὁ, *eques*. Critia 119. A: ἵππους ... δύο καὶ ἀναβάτας.

ἀναβιβάζω, *impono*. Pol. V. 467. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους ... ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους. Med. *prodire facio, produco* (meo nomine meaque ipse causa). Apol. 18. D: οὐδὲ ... ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ cet. 34. C: παιδία ... αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος. D.

ἀναβιῶ, *revivisco*. Pol. X. 614. B: ἀνεβίω. Hipp. mai. 281. D: εἰ ... νῦν ἡμῖν ... ὁ Βίας ἀναβιώῃ. Epin. 974. A: πάλιν ἀναβιῶναι. Pol. X. 614. B: ἀναβιούς δὲ cet. Med. *in vitam revoco*. Phaed. 89. B: ἐὰν ... μὴ θυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

ἀναβιώσκομαι, *revivisco*. Conv. 203. E: τότε δὲ ἀποθνήσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώνεσθαι. Phaed. 72. C: εἰ ... μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. 71. E. et 72. D: ἀναβιώνεσθαι. Polit. 271. B: ἀναβιωσκομένους. 272. A: ἐκ γῆς ... ἀνεβιώσκοντο πάντες. *in vitam revoco. Crit. 48. C: τῶν ῥαδίως ἀποκτινύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, εἰ οἰοί τε ἦσαν.

ἀναβλαστάνω, *germino, nascor*. Legg. VIII. 845. D: τοῖς ὕδασι ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστάνόντων.

ἀναβλέπω, *suspicio*. Pol. VII. 515. C: πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν. Ax. 370. B: ἀναβλέψαι ... εἰς τὸν οὐρανόν. Pol. X. 621. B: ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν. Phaed. 116. D: ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν. *visum recupero. Phaedr. 243. B: παραχρῆμα ἀνέβλεψεν.

ἀναβολή, ἡ, *dilatio*. Legg. XI. 915. D: μὴδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράσιν ... ποιεῖσθαι. Conv. 201. D: δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου. Legg. VIII. 850. B. VI. 768. E: ἀναβολῶν ... καὶ ὄκνων. XII. 956. E. *amiculum (Spartanorum). Prot. 342. C: βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν.

ἀναβοῶ, *alta voce clamo*. Ep. I. 309. D: ἀναβοῶντα ποιοῦσι. VII. 348. B: παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν.

ἀναβρυχώμαι, *eiulo, lamentor*. Phaed. 117. D: ἀναβρυχσάμενος.

ἀναγιννώσκω, *recito, lego*. Phaedr. 230. E: ἀναγινώσκει. Charm. 161. D: ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκῃ. Prot. 325. E: ἀναγινώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Parm. 127. C. Charm. 159. C. 161. D. E. Lys. 209. B. Phaed. 98. B: ἀναγινώσκων. 97. B: ἀκούσας ... ἀναγινώσκοντος. De lucri cup. 228. E. Phaed. 98. B: λαβὼν τὰς βίβλους ... ἀνεγίνωσκον. Theaet. 152. A: ἀνέγνωκα et ἀνέγνωκας. Gorg. 462. C: ἐν τῷ συγγράμματι ὃ ἐγὼ ἐναγχος ἀνέγνω. Phaedr. 262. D: ἴθι δὴ μοι ἀνάγνωθι τὴν τοῦ ... λόγου ἀρχήν. 228. E. et 263. E: βούλει ... ἀναγνώμην. Parm. 127. D: τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ... ἀναγνῶναι. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι. Legg. VII. 810. B. Apol. 19. B. Ep. VII. 323. C. II. 312. D: ἔν ὃ ἀναγνοὺς μὴ γνῶ. 314. C. III. 315. C. Pass. Parm. 127. C: τῶν λόγων ἀναγινωσκομένων. Lys. 209. A: ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι. Parm. 127. D: ἀναγνωσθείσης (τῆς ὑποθέσεως). Med. Theaet. 143. B: ὁ παῖς ἀναγνώσεται. Legg. VI. 755. A. Phaedr. 230. E: ἀναγνώσεσθαι. Theaet. 198. E: ἥ τι ἀναγνωσόμενος.

ἀναγκάζω, *cogo, iubeo*. Conv. 189. A: φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γίνεσθαι τοῦ σαυτοῦ. Prot. 326. C: ἡ πόλις ... τοὺς τε νόμους ἀναγκάζει μανθάνειν cet. Phaedr. 233. B. 254. A. Prot. 325. E: ἐκμανθάνειν ἀναγκάζουσιν. 326. B. Pol. II. 363. D. IV. 420. D: μὴ ἀνάγκασε ἡμᾶς ... προσάπτειν. V. 473. A. Gorg. 480. C: ἀναγκάζειν ... αὐτὸν ... μὴ ἀποδελιᾶν. Polit. 274. C. Pol. III. 400. A. Prot. 327. D: μηδὲ ἀνάγκη μηδεμίᾳ ... ἀναγκάζουσα. Phaed. 116. C: ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων. Crat. 436. D: ἡνάγκαζεν. Soph. 240. C: ὁ ... σοφιστὴς ἡνάγκακεν (al. ἡνάγκασεν) ἡμᾶς ... ὁμολογεῖν. De lucri cup. 232. bis. 228. B: ἡνάγκασε. Pol. I. 344. D: ἡνάγκασαν ὑπομεῖναι. VIII. 555. D. Ep. VII. 337. A: ἀναγκάσωσιν. Pol. VII. 519. C: ἀναγκάσαι. Legg. XI. 926. C. Gorg. 447. A: ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρέφαι. Pol. VII. 521. B: τίνας ... ἄλλους ἀναγκάσεις ἔναι ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως cet. Soph. 225. A. Legg. IX. 862. D. Theaet. 169. A: ἀναγκάσειν. Pass. Pol. VI. 505. B: ἀναγκάζονται ... φάναι. VIII. 565. B. IV. 437. A: ἵνα μὴ ἀναγκαζόμεθα ... μηχανέιν. V. 472. C. Prot. 326. C: ἵνα ... μὴ ἀναγκαζῶνται ἀποδελιᾶν. Phil. 55. B: ἀναγκαζέσθαι. Pol. II. 370. C: ὅτι οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος. VII. 517. D. Crat. 421. B: τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν. Pol. III. 407. A. VI. 511. A. Phaedr. 254. A: ὥς δεῖνὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένω.

Legg. III. 679. B: ἀναγκαζόμενοι. XI. 926. C. Hipp. mai. 285. D: ἡνάγκασμαι. Phaedr. 239. C: ὃς ἡδὺ πρὸ ἀγαθοῦ ἡνάγκασται δίδωκεν. Pol. VII. 524. A. Menex. 248. A. Theaet. 157. B: ἡναγκάσμεθα. Phaedr. 257. A: ἡναγκασμένη ... εἰρῆσθαι. Pol. VII. 519. A: κακία δ' ἡναγκασμένον ὑπηρετεῖν. VI. 499. B: ὑπὸ τάληθοῦς ἡναγκασμένοι. VII. 514. A. Euthyd. 294. D: ἡναγκάσθην ... εἰσέσθαι. Ep. VII. 326. A. Prot. 338. E: ἡναγκάσθη ὁμολογῆσαι cet. Phaedr. 254. B. Pol. VII. 524. C. Tim. 21. C. Polit. 277. B: ἡναγκάσθημεν ... προσχρήσασθαι. Conv. 220. A: ὁπότ' ἀναγκασθεῖη. 219. E: ὁπότε ... ἀναγκασθεῖημεν cet. Prot. 358. D: ὅταν ... ἀναγκασθῇ ... αἰρεῖσθαι. Theaet. 145. C. Phil. 18. A. Conv. 210. C. Pol. IV. 422. A. Legg. VII. 798. A. Pol. V. 471. B: μέχρι οὗ ἂν οἱ αἵτιοι ἀναγκασθῶσιν cet. Phaedr. 242. A: ποῖν ὑπὸ σοῦ τι μείζον ἀναγκασθῆναι. 243. D. Gorg. 482. D. 509. E. Charm. 169. C. Legg. IX. 873. C: ἀναγκασθεῖς. Crit. 52. E. Hipp. min. 370. E. Legg. V. 736. C: νομοθετεῖσθαι ἀναγκασθείσῃ πόλει. VI. 780. B: ἀναγκασθεῖσι. Soph. 244. D: μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν. Pol. VI. 486. C. 490. D. Charm. 157. C. Theaet. 190. E: πολλὰ ἀναγκασθῶμεθα ὁμολογεῖν καὶ ἄτοπα. **argumentis cogo aliquem ut concedat, persuadeo*. Gorg. 472. B: οὐ γὰρ με σὺ ἀναγκάζεις. Pass. Conv. 223. D: ταῦτα ... ἀναγκαζομένους αὐτοὺς ... νυστάζειν. **probo, demonstro*. Theaet. 153. C: τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων ... ὡς cet. 196. B: τοῦτω αὐτῷ ἡναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῇ δόξαν. Pol. X. 611. B: ὅτι ... ἀθάνατον ψυχῇ καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἂν. **necessarium puto, contendo*. Crat. 432. D: μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα (ὄνομα). Conv. 202. A: μὴ ... ἀνάγκαζε ὃ μὴ καλὸν ἐστὶν αἰσχρὸν εἶναι cet. Crat. 432. C: οὐκ ἀναγκάζειν ... μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι. Parm. 133. C: ἀλλ' ἀπίθανος ἂν εἴη ὃ ἄγνωστα αὐτὰ ἀναγκάζων εἶναι. — Verb. Pol. II. 378. D: τοὺς ποιητὰς ... ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. IV. 421. C. VII. 540. A. Legg. XII. 965. C. Pol. VII. 539. E: ἀναγκαστέοι ἄρχειν τὰ τε περὶ τὸν πόλεμον cet.

ἀναγκαῖος, ὃ ἢ et αἴα, αἰον, *necessarius*; etiam *cogens*. Pol. VIII. 559. A: οὐχ ἢ τοῦ φαιεῖν (ἐπιθυμία) ... ἀναγκαῖος ἂν εἴη; B: ἢ ... τοῦ σίτου ἀναγκαῖα. Legg. VII. 806. A: ἀναγκαῖα τυχή. Prot. 324. E: οὐ ἀναγκαῖον πάντας ... μετέχειν. Phaedr. 240. C: τό γε ἀναγκαῖον ... βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν λέγεται. Soph. 260. B. Crat. 420. D: τὸ ... ἀναγκαῖον ... ἀπείκασται ... τῇ κατὰ τὰ ἄγνη πορεία. Conv. 185. E. Pol. VII. 525. B: πολεμικῶ ... ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα. Tim. 75. E: ἀναγκαῖον ... πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τροφήν διδόν τῷ σώματι. Legg. VIII. 848. A: τροφῆς ἀναγκαῖου δεόμενον. Ep. VI. 322. E: ἀναγκαῖας (σοφίας) ἐπι-

μελείσθαι. Pol. VI. 493. C: τὴν ... τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγα-
θοῦ φρσιν. Legg. VIII. 847. C: μηδενὸς ἀναγκαίου χάριν.
Pol. V. 565. C: διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαιῶν. I. 347. C:
ὡς ἐπ' ἀναγκαιὸν (ἰόντες). VII. 520. E. VIII. 559. A. Legg.
VII. 818. A. Phil. 72. E: εἰ ... τινὲς ἀναγκαῖαι (ἡδοναί).
Pol. VIII. 558. D: αἱ (ἡδοναί) οὐκ ἀναγκαῖαι κεληρται.
Legg. II. 662. B: οὕτως ἀναγκαῖα ... ὡς οὐδὲ ... Κορητὴ νῆ-
σος σαφῶς. VI. 774. C: τὰ ... ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐστι
πᾶσι cet. VII. 818. A. D. Pol. VIII. 561. A: τῶν μὴ
ἀναγκαιῶν ... ἡδονῶν. Tim. 40. E: ἀνευ τε εἰκότων καὶ
ἀναγκαιῶν ἀποδείξεων. Critia 109. E: ἐν ἀπορίᾳ ... τῶν
ἀναγκαιῶν ... ὄντες. Legg. VIII. 848. A. XII. 958. A. Epin.
975. C. Prot. 346. B: πρὸς ταῖς ἀναγκαῖαις (ἐχθραῖς). Pol.
VIII. 561. A: ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαιοῖς ἐπιθυμίαις τρεφομένου.
Legg. XII. 967. A: ταῖς ... ἀναγκαιοῖς ἄλλαις τέχναις. Legg.
I. 635. B: ὁπόταν εἰς ἀναγκαιοὺς ἔλθῃ πόνοις cet. VI. 754.
B: ἀναγκαιοὺς ... ξυμμάχους. Pol. VIII. 554. A: τὰς ἀναγ-
καίους (v. ἀναγκάας) ἐπιθυμίας. 558. D: τὰς τε ἀναγ-
καίους ἐπιθυμίας καὶ τὰς μὴ. 559. A. 561. A. IX. 572.
C. 581. E: καλεῖν τῷ ὄντι ἀναγκάας. Phaedr. 116. C: ὡς
ῥᾶστα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Phaedr. 268. E: τὰ ... πρὸ
ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα ἐπίστασαι. Pol. VI. 493. C:
τὰνακαῖα δίκαια καλοῖ. Sis. 387. B: ἀσχολία ... μοί τις
ἐγένετο ἀναγκαιοτέρα. Gorg. 505. E: ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγ-
καιότατον εἶναι οὕτως. Parm. 165. C. Phil. 49. B. 54. C.
63. B: τόδ' αὐτὰς ἀναγκαιοτάτον εἶναι λέγειν. Pol. VII.
540. E: μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιοτάτον τὸ δίκαιον. Legg.
VI. 752. E. Epin. 974. D: ἀναγκαιοτάται (ἐπιστήμαι).
Plur. ἀναγκαῖα adverbii instar pos. Legg. XII. 953. A:
ἀναγκαῖα μὲν, ὡς ὀλίγιστα δ' ἐπιχωμένους. *qui non
habet nisi quae necessaria sunt (vern. nothdürftig). Pol. II. 369.
D: εἴη δ' ἂν ἡ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεσσάρων ἢ πέντε
ἀνδρῶν. *etiam res ipsa dicitur ἀναγκαῖα in qua necesse est
(ἀναγκαιὸν) aliquid facere. Gorg. 449. B: εἰσὶ ... ἐναι τῶν
ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιῆσθαι.
Legg. I. 643. C: τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθη-
κέναι. Soph. 242. B: τῇδε ... τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην
ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι. *convincendi vel probandi vim habens.
Soph. 265. D: μετὰ πειθοῦς ἀναγκάας ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν
ὁμολογεῖν. *necessarius, i. e. cognatus. Pol. IX. 574. B: ἔνεκα
... οὐκ ἀναγκαῖα ἐταίρας ... τὴν ἀναγκαιὴν μητέρα. Ib.
ἔνεκα ὥραίου ... οὐκ ἀναγκαίου ... ἀναγκαιὸν πρεσβύτην
πατέρα.

ἀναγκαιῶς, necessario, ratione necessaria. Pol. VII.
527. A: λέγουσι ... γελοῖως τε καὶ ἀναγκαιῶς (ad usum s.
ita ut ad usum vel necessitatem spectent). Tim. 69. D: ξυγκρα-
σάμενοι τ' αὐτὰ ἀναγκαιῶς τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν.
Legg. III. 687. C: τοῦτ' αὐτὸ καὶ εὐχόμεθ' ἂν ἀναγκαιῶς

διὰ τέλους. VI. 757. E. IX. 872. E: παθεῖν ... ἀναγκαίως. X. 895. B. Locr. 104. D. Cum v. ἔχειν est i. q. ἀναγκαῖον εἶναι. Phaed. 91. E: ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθί που πρότερον ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. Pol. X. 618. B: διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ... ἄλλοιαν γίνεσθαι. Legg. VI. 771. B. Phil. 40. C: ἀναγκαιότατα λέγεις. 56. A. al.

ἀναγκαστικός, ἡ, ὄν, *cogens*. Legg. XI. 930. B: ξυμβουλευτικός ἂν εἴη νόμος ... οὐκ ἀναγκαστικός.

ἀναγκαστῶς, *necessario*. Ax. 366. A: οἷς ἀναγκαστικῶς ... ἡ ψυχὴ συναλγούσα ... ποθεῖ.

ἀνάγκη, ἡ, *necessitas*; *quicquid cogit vel urget*; *ratio, causa*; *necesse est*. Prot. 327. D: μὴδὲ ἀνάγκη μὴδεμία ... ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. 314. B: ἀλλ' ἀνάγκη (*necesse est*) ... ἀπιέναι. 317. A. Phaedr. 243. A: ἔμοι ... καθήρασθαι ἀνάγκη. Gorg. 475. B: οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; 499. B: οὐ ταῦτα ἀνάγκη; Crat. 403. C: δεσμός ... πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Conv. 200. A: ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως cet. Pol. I. 353. E: ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν cet. VI. 493. D: ἡ Διομηδεῖα λεγομένη ἀνάγκη. Epin. 982. B: ἡ ψυχῆς ... ἀνάγκη νουν κεκτημένης cet. Phaedr. 240. E: ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. Phaed. 109. A: μήτε ἄλλης ἀνάγκης μὴδεμιᾶς τοιαύτης (δεῖν). Theaet. 170. D: εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἦκει. Tim. 48. A: μεμιγμένη ... ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γενεαίς ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη. Ib. νοῦ ... ἀνάγκης ἄρχοντος. Prot. 345. D: ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται (Sim.). Cf. Legg. VII. 818. B. Crat. 403. C: εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκη. Pol. VII. 519. E: ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκη. VIII. 567. D: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκη δέδεται. Menex. 240. C: ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκη ζεύξαντας. Phaedr. 264. B: σὺ δ' ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικὴν ἢ cet. Phaed. 62. C: πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ. Theaet. 162. E: ἐπόδειξιν ... καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε. 172. E: ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀνιδίκεος ἐφέστηκε cet. Pol. I. 347. C: δεῖ ... αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι. Ib. ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμένειν. Legg. V. 741. A: ἀνάγκην ... οὐδὲ θεὸς εἶναι λέγεται δυνατός βιάζεσθαι. Pol. V. 464. E. VI. 492. D. 489. D: τῆς τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην (*causam*) βούλει διέλθωμεν; Legg. VII. 818. B: ὅσαι θεταί γε ... τῶν ἀναγκῶν εἰσίν. E. Epin. 982. B: πασῶν ἀναγκῶν πολὺ μεγίστη cet. Soph. 252. D: ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον. Legg. XII. 967. A. Ep. VII. 337. A: διτταῖς οὐσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ. Legg. XII. 956. E: ἀποκρίσεων ... ἀνάγκας. Iungitur cum vv. ἅπαντα vel πᾶσα, μεγάλη, πολλή al. Theaet. 203. D: στοιχεῖα ἅπαντα ἀνάγκη τῷ μέλλοντί ποτε γινώσκεισθαι συλλαβὴν. Pol. II. 381. C: ἅπαντα ... ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ. Phaed. 67.

A: ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Tim. 69. D. Pol. III. 416. D: ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη. IV. 441. D. Tim. 90. C. Legg. VI. 762. C: ἡ πάσης τινὸς ἀνάγκης ἐπιπεσοῦσης. Parm. 132. D: ἄρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη ἐνὸς ... εἶδους μετέχειν; Pol. VI. 485. E. Hipp. mai. 301. A. al. Phaed. 64. E: καθ' ὅσον μὴ πολλή ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν. 72. C. 106. E. Gorg. 467. E. 507. A. Parm. 135. A. 147. D. 156. B. al. innum. Adverbiorum instar usurpantur ἀνάγκη (Prot. 357. B. Epin. 980. A. al.), δι' ἀνάγκης (Tim. 47. E.), ἐξ ἀνάγκης (Phaedr. 246. A. Theaet. 176. A. Soph. 228. B. Polit. 269. D. Pol. V. 473. D. Tim. 25. C. al. Etiam ἐκ τινος ἀνάγκης Phaedr. 264. B. Legg. XI. 918. E: ἐκ τινος ἀνάγκης εἰμαρμένης. Epin. 982. A: ἐξ ἀπάσης ἀνάγκης. Legg. XI. 920. B: ἐκ πολλῆς ἀνάγκης), ὑπ' ἀνάγκης (Phaedr. 241. B. Phaed. 108. C. Polit. 274. A. Phil. 54. C. Crit. 52. E. al.) Cum articulo coni. ἐξ ἀνάγκης (ut τὸ ἐξ ἀνάγκης) est i. q. ἀναγκαῖον. Tim. 89. B: χωρὶς τῶν ἐξ ἀνάγκης παθημάτων. Etiam sine art. Soph. 256. D: ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι cet. 255. D. 259. A. Tim. 32. A. 77. A. *necessitas, h. e. appetitio naturalis, cupiditas, libido. Phaedr. 231. A: οὐ γὰρ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλ' ἐκόντες ... εὖ ποιοῦσιν. 240. C: ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται. 241. B. Pol. V. 458. D: ὑπ' ἀνάγκης ... τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. Phaedr. 252. C: διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην (propter libidinem insane vagantem). Pol. V. 458. D: ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις.

ἀναγνωρίζω, recognosco. Pol. 258. A: δεῖ ... τοὺς τε συγγενεῖς ἡμᾶς αἰεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν. Parm. 127. A: ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας cet. Iach. 181. C: ἐπειδὴ ἀνεγνώρισαμεν ἀλλήλους.

ἀναγνώρισις, ἡ, agnitio. Theaet. 193. C: ἵνα γένηται ἀναγνώρισις.

ἀναγνώσις, ἡ, lectio. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους ... ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς.

ἀναγορεύω, pronuntio. Legg. V. 730. D: ἀναγορεύεσθω νικηφόρος ἀρετῇ.

ἀναγραφὴ, ἡ, perscriptio. Legg. VIII. 850. A: τῆς ἀναγραφῆς περὶ τῆς οὐσίας.

ἀναγράφω, consigno, perscribo. Legg. XII. 947. B: τοῦτομα ἀναγράφειν τούτον κατ' ἐνιαυτόν. VI. 784. C: ἀναγράψαντες. XI. 917. E. Pass. Legg. VIII. 850. A: ἀναγραφῆτω (v. ἀναγραφέτω) ... παρὰ τοῖς νομοφύλαξι τὸ πλέον. VI. 784. D: ἀναγραφῇ et ἀναγραφείς. Praecipue ponitur in eo cuius nomen tamquam bene meriti in tabulas publicas al. refertur vel relatum est (vern. angeschrieben sein). Gorg. 506. C: ἀλλὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἑμοὶ ἀναγεγράφει. —

Med. describo. Men. 83. A: ἀναγραφώμεθα ... ἀπ' αὐτῆς ἔσας τέτταρας.

ἀνάγω, sursum duco, tollo, eveho. Pol. VII. 533. D: ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. VII. 517. A: λύειν τε καὶ ἀνάγειν. Tim. 19. A: τοὺς ἀξίους πάλιν ἀνάγειν. Pol. VII. 529. A: οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες. 521. C: πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς; III. 415. C: ἀνάξουσιν τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν cet. Pass. subducor. Euth. 6. C: ὁ πέσιλος ... ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. *reduco, refero. Polit. 278. A: ἀνάγειν ... ἐπ' ἐκείνα. Legg. I. 626. D: τὸν ... λόγον ἐπ' ἀρχὴν ὁρθῶς ἀναγαγόν. Polit. 278. A: ἀναγαγόντας. *redhibeo. Legg. XI. 915. A: ἀναγέτω ... εἰς πρατήρα. 916. B: ὁ περιάμενος ... ἀναγέτω. *repeto. Phaedr. 272. D: ἀνάγειν ἄνω. *solvo, in altum proveho; unde ἀνάγεσθαι dicuntur qui se parant vel accinguntur ad aliquid. Eryx. 392. D: ὁρῶν αὐτὸν ἀναγόμενον ὡς ἀδολεσχέσονται. Charm. 155. D: ἀνήγετο ὡς ἐρωτήσων. *me refero vel convertio. Pol. VII. 528. A: ἀναγε ... εἰς τοῦπίσω.

ἀναγωγή, ἡ, exitus e portu. Polit. 298. B: οἱ ... κυβερνήται ... καταλείποντες ... ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς ἐρήμους. *redhibitio. Legg. XI. 916. A: ἡ ... κατὰ νόμους ἀναγωγή καὶ μὴ τῇδ' ἔστω. Ib. μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τοῦτω τυγχάνειν. C. B: τὴν ἀναγωγὴν ἐξέστω ποιεῖσθαι. Ib. ἀναγωγὴν ... εἶναι. C. A: τῶν ἀναγωγῶν τῶν κατὰ νόμους ἔνεκα.

ἀναγώνιστος, ὁ ἡ, certaminis expers. Legg. VIII. 845. C: ἀναγώνιστος γίγνεσθαι περὶ ἀρετῆς.

ἀναδασμός, ὁ, partitio, divisio. Pol. VIII. 566. A: γῆς ἀναδασμόν. Legg. III. 684. E: γῆς ... ἀναδασμούς.

ἀνάδαστος, ὁ ἡ, denuo divisus. Legg. VIII. 843. B: ὡς ἀνάδαστον γῆν ... ποιοῦντος.

ἀναδέχομαι, suscipio, in me recipio. Hipp. min. 365. D: ἐπειδὴ φαίνει ἀναδεχομενος τὴν αἰτίαν.

ἀναδέω, redimio. Conv. 213. B. E: ἀναδεῖν. 213.

E: ἀνέδησα. 212. E: ἵνα τὴν τοῦ σοφωτάτου ... κεφαλὴν ἀναδῆσω. 213. E. 212. E: ἀναδῆσαντες. A: ὡς ἀναδῆσονται.

*corono, h. e. orno, honoro. Pol. V. 465. D: τροφὴ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ... αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδύνονται.

ἀναδιδάσκω, contra doceo, pass. alia vel contraria doceor (disco). Hipp. mai. 301. D: νῦν ... παρὰ σοῦ ἤδη ἀνεδιδάχθημεν ὅτι cet.

ἀναδίδωμι, produco, profero. Critia 113. E: τροφὴν ... ἱκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδούς. Polit. 272. A: αὐταῖα-της ἀναδιδούσης τῆς γῆς. Menex. 237. D: ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφρε ζωὰ παντοδαπά. *praebeo, 'suppedito. Legg. V. 747. D: διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν, ἀναδιδούσαν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χεῖρω cet. *restituo, reddo. Men. 81. B: ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν (Pind.).

ἀνάδικος, ὁ ἡ, iterum iudicandus, redintegrandus. Legg. XI. 937. D: τὴν ... δίκην ἀνάδικον γίγνεσθαι.

ἀναδύομαι, *retracto*. Theaet. 145. C: μὴ ἀναδύου τὰ ὠμολογημένα.

ἀναδυσίς, ἡ, *retractatio*. Euthyd. 302. E: οὐκ ἔστι γάρ μοι ἀνάδυσις.

ἀναζήτησις, ἡ, *investigatio*. Critia 110. A: ἀναζήτησις ... τῶν παλαιῶν.

ἀναζητῶ, *quaero*. Alc. II. 140. D: εὐρήσεις ... ἔτερα πολλὰ ἀναζητῶν τὰ ὀνόματα. **exquiro*. Legg. III. 693. A: τὰς αἰτίας ... ἀναζητοῦντες. **investigo, perscrutor*. Apol. 18. B: τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκώς.

ἀναζωπυρῶ, *ignis instar suscito s. excito* (vern. *wiedergebelen*). Pol. VII. 527. D: ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται τε καὶ ἀναζωπυρεῖται. Charm. 156. C: ἀνιζωπυροῦμην.

ἀναθάρσῶ, *animum recipio*. Charm. 156. D: κἀγὼ ... ἀνεθάρσῃσα cet.

ἀναθέω, *recurro*. Tim. 60. C: ἀὴρ εἰς τὸν ξαντοῦ τόπον ἀναθεῖ.

ἀνάθημα, τό, *donarium, praec. statua consecrata s. dedicata*. Gorg. 472. B: οὗ ... ἔστιν ἐν Πυθοῖ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα. Legg. XII. 956. A: ἐλέφας ... οὐκ εὐαγὲς (v. *eυερεῖς*) ἀνάθημα. Phaedr. 236. B: παρὰ τὸ τῶν Κυψελιδῶν ἀνάθημα. Critia 110. B. 116. E: πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Ib. ἀναθήματα μεγάλα τῶν τε βασιλείων καὶ ἰδιωτῶν cet. Legg. XII. 956. B. Pol. II. 365. E: θυσίαις τε καὶ ... ἀναθήμασι. Legg. IV. 716. D. Alc. II. 148. E. 149. C. Pol. II. 362. C: ἀναθήματα ... ἀνατιθέναι. Legg. XII. 955. E. **monumentum*. Hipp. min. 364. B: καλὸν γε λέγεις ... τῆς σοφίας ἀνάθημα τὴν δόξαν εἶναι τὴν σὴν cet.

ἀναθόλωσις, ἡ, *mixtura*. Legg. VII. 824: θηρεύειν μὴ χρώμενον ὅπῳ ἀναθολώσει.

ἀναθορυβῶ, *acclamo* (praec. de secunda acclamatione). Prot. 334. C: οἱ παρόντες ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι. Euthyd. 276. B. Conv. 198: ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας. 213. A.

ἀναθρῶ, *suspicio, considero*. Crat. 399. C: ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία ... οὐδὲν ἐπισκοπεῖ ... οὐδὲ ἀναθρεῖ, ὁ δὲ ἄνθρωπος ... καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὅπωπεν. Ib. ἄνθρωπος ὠνομάσθη ἀναθρῶν ἃ ὅπωπεν.

ἀναίδεια, ἡ, *impudentia*. Legg. VIII. 841. A: εἰ ἀναίδεια μὴ ἐνείη τῇ τῶν ἀφροδισιῶν χορήσει. 843. C: τῆς ... ἀναιδείας ἅμα καὶ ἀνελευθερίας ἔνεκα. IX. 871. D. Pol. VIII. 560. E: ἀσωτίαν καὶ ἀναίδειαν ... κατάρχουσιν. Ib. ἀναίδειαν (καλοῦντες) ἀνδρείαν. Legg. I. 647. A: τὸ ... θάρρος ἐναντίον ἀναίδειαν ... προσαγορεύει. Hinc μετ' ἀναιδείας, *impudenter*. Phaedr. 254. D.

ἀναίδην, vid. ἀνέδην.

ἀναιδής, ὁ ἡ, *impudens*. Theaet. 196. D: οὐκ ἀναι-

δὲς δοκεῖ ... ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι οἷόν ἐστιν;
Legg. V. 729. C: πῶς ... εἶναι ἀναιδεσιάντους.

ἀναιδῶς, *impudenter*. Phaedr. 243. B: ὡς ἀναιδῶς εἶρη-
σθον. Pol. III. 556. B: χρηματίζονται ... ἂν ἦττον ἀναιδῶς.
Ep. VII. 335. B: πανταχόθεν ἀναιδῶς ἀρπάξιν πᾶν cet.

ἀναιμος, ὁ ἡ, *sanguine carens*. Tim. 70. C: ἀναιμον
(τὴν τοῦ πλεῦμονος ιδέαν). 72. C: ἀναιμου ὑφανθέντος.
Prot. 321. B: δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναιμοῖς.

ἀναινόμεναι, *repudio*. Phil. 57. E: ἀλλ' ἡμᾶς ...
ἀναινοῖτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἰ cet.

ἀναιρέσεις, ἡ, *ponitur in cadaveribus tollendis ut se-
peliantur* (Pol. V. 479. E: τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις),
in armis sumendis (Legg. VII. 814. D: θέσεως καὶ ἀναιρέ-
σεως ὀπλῶν) et in operibus suscipiendis (Legg. VIII. 847. B:
καὶ τῶν ἀναιρέσεων τῶν ἔργων). Legg. III. 681. B. pro
ἀναιρέσεις sine dubio scrib. αἰρέσεις.

ἀναιρῶ, *tollo*. Pol. VIII. 533. C: τὰς ὑποθέσεις
ἀναιροῦσα. Epin. 977. E: ὅταν ἀριθμητικὴν τις ἀνέλῃ.
Eryx. 401. E: εἰ ... ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθεῖη. **de
medio tollo, interficio*. Legg. IX. 870. D: τοὺς ... τούτων
μηνυτὰς ἀναιροῦσι θανάτοις. Ep. IV. 320. E: ἀναιρεθέντος
Διονυσίου. **tollo, aufero*. Legg. XI. 913. B: ἀνελεῖν τὴν
γῆν παρακαταθήκην. Ib. ἀνελών. VI. 753. C: ἀνελόντα (τὸ
πινάκιον) εἰς ἀγορὰν θεῖναι. **sortem duco, responsum do
(de Apoll. et Pythia); in univ. praecipio, iubeo*. Legg. XI. 914.
A: ὁ τι δ' ἂν ὁ θεὸς ἀναιρῇ περὶ ... τῶν χρημάτων cet.
I. 642. D: ἄς (θυσίας) ὁ θεὸς ἀνείλε. Apol. 21. A: ἀνεί-
λεν ... ἡ Πυθία. **sorte designo, eligo*. Legg. IX. 865. D:
οὓς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. 856. E. VI. 759. D: εἰς Δελφούς
πέμπειν ἀνελεῖν ἐξ ἐκάστης τριάδος ἓνα. — Med. *tollo, sumo*.
Legg. XI. 914. B: ἂν ... τις ... ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ.
913. C: ἂ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλῃ. Ib. ἀνέλεται. Ep. VII.
346. C: μὴ κύριος ... γιγνέσθω ἀνελείσθαι. Legg. XI. 913.
B: ἀνελόμενος. D. **tollo (ut sortem)*. Pol. X. 617. E: τὸν
... παρ' αὐτὸν πεσόντα (κλήρον) ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι. Ib.
τῷ ἀνελομένῳ. **tollo mortuorum corpora ad sepeliendum*. Apol.
32. B: τοὺς δέκα στρατηγούς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ
τῆς ναυμαχίας. Pass. Pol. X. 614. B: γιγνῆς ... ἀνηρέθη.
Menex. 243. C: οὐκ ἀναιρεθέντες ἐν τῇ θαλάττῃ. Pol. X.
614. B: ἀναιρεθέντων ... τῶν νεκρῶν. **suscipio, ut laborem,
opus faciendum al.* Legg. XI. 921. A: ἀναιρουμένῳ ... ἔρ-
γον. Id. B. Phil. 59. A: ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται (vi med.) τὸν
πόνον. Legg. XI. 921. D: ἀνελόμενος δημόσιον ἔργον. Etiam
ad animum transfertur, ut Latin. *suscipio*. Phaedr. 243. C:
ὡς διὰ σμικρὰ μεγάλας ἔχθρας οἱ ἐρασταὶ ἀναιροῦνται.
233. C: ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος. (Legg. IX. 868. B.
pro ἣν ἀνέλωσι nunc scribitur ἣν ἂν ἐθέλωσι).

ἀναισθησία, ἡ, *perceptionis vacuitas*. Tim. 52. B: μεθ'

ἀναισθησίας. Phil. 34. A: ὅταν ἀπαθῆς (ψυχὴ) γίγνηται τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος ... ἀναισθησίαν ἐπονόμεοι. *sensuum amissio. Ax. 365. D: συνάπτεις ... τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθησιν. Ib. ὁδύρει τὴν ἀναισθησίαν. Ib. εἰς παντελὴ με-
ταβάλλων ἀναισθησίαν. *stupor. Tim. 74. E: διὰ στερεό-
τητα ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι.

ἀναίσθητος, ὁ ἡ, *sensus expers, non sentiens*. Legg. XII. 962. C: ἄνους οὐσα καὶ ἀναίσθητος (πόλις). Tim. 75. E: κωφὴν καὶ ἀναίσθητον (τὴν κεφαλὴν). 64. C: ἀναί-
σθητον παρέσχε τὸ παθόν. 65. A: κενώσεως ... ἀναί-
σθητα. *in univ. expers, vacuus. Legg. VIII. 843. A: ἀναί-
σθητος τῶν ἀπ' αὐτοῦ κακῶν γίγνοιτ' ἄν. — Pass. qui non sentitur vel sensibus percipitur. Tim. 52. A: ἀόρατον δὲ καὶ ἄλλως ἀναίσθητον. 64. A: κατὰ παντὸς αἰσθητοῦ καὶ ἀναισθητοῦ. Legg. X. 898. E: τὸ γένος ... ἀναίσθητον ...
πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι. Tim. 67. D: τὰ ...
ἴσα ἀναίσθητα. Phil. 51. B: ὅσα τὰς ἐνδεΐας ἀναισθητοῦς
ἔχοντα cet. Tim. 51. D: ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν εἶδη.

ἀναίστιος. Legg. V. 747. D: ἀναίστιοι; sed sine du-
bio scrib. ἐξάιστιοι (A et Voss. ἐναίστιοι, quod Bekk. recepit).

ἀναισχυντία, ἡ, *impudentia*. Def. 416. Legg. III. 701. B: τοῦτ' αὐτὸ ἐστὶ σχεδὸν ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία. Pol. IX. 571. D: οὔτε ἀνοΐας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτ' ἀναισχυ-
τίας. Conv. 192. A: ὑπ' ἀναισχυντίας. Legg. XI. 919. D. Apol. 38. D. Legg. I. 647. C: ἀναισχυντία ξυμβάλλοντας αὐτόν. III. 701. A: ἡ ... ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε. XI. 919. C. De lucri cup. 225. B: δι' ἀναισχυντίαν.

ἀναισχυντος, ὁ ἡ, *impudens, inverecondus*. Theaet. 196. D: καὶ τί τοῦτο ἀναισχυντον; Legg. XII. 941. B: ἀρ-
παγὴ ... ἀναισχυντον. Conv. 192. C: ἀναισχύντους. Legg. I. 649. C. II. 671. C: ἀναισχυντότερον τοῦ θεontos. Apol. 17. B: τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι.

ἀναισχυντῶ, *impudenter loquor vel facio*. Legg. V. 729. C: ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες. Theaet. 196. D: εἰ ἐπι-
χειρήσαιμεν ἀναισχυνταῖν. Legg. I. 647. D. V. 729. B: τοῖς νέοις ἀναισχυντοῦσι. Crit. 53. C: ἀναισχυντήσεις δια-
λεγόμενος cet.

ἀναισχύντως, *impudenter*. Apol. 31. B: τἄλλα πάντα ἀναισχύντως οὕτω κατηγοροῦντες.

ἀναίτιος, ὁ ἡ, *qui non est auctor, extra culpam positus*. Pol. II. 379. C: πολλῶν ... ἀναίτιος (ὁ θεός). X. 617. E. Tim. 42. D: κακίας ... ἀναίτιος. Pol. II. 379. B: τῶν ... κακῶν ἀναίτιον. Legg. V. 727. B: ἑαυτὸν ... ἀναίτιον ἐξαιροῇ. Epin. 983. D. Pol. V. 471. B: ὑπὸ τῶν ἀναίτιων.

ἀνακαγχάζω, *risum edo*. Pol. I. 357. A: ἀνεκάγχασε ... μάλ' αὖ σαρκόνιον. Euthyd. 300. D: μέγα πάντ' ἀνα-
καγχάσας.

ἀνακαθαίρομαι, *urgo*. Menex. 241. D: ἀνακαθη-

ράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. **expurgo, secerno*. Legg. III. 678. D: ἀπορία ... τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι τὰ τοιαῦτα (τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα). Cum v. λόγον est *expolio, exprimo*. Legg. I. 642. A: μέθης πέρι ... *παρμήκη* λόγον ἀνακαθαίρομενος.

ἀνακαθίζομαι, *surgo, me erigo*. Phaed. 60. B: ἀνακαθίζομενος ἐπὶ τὴν κλίνην.

ἀνακαλῶ, *appello*. Pol. III. 394. A: τὰς ... ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν. V. 471. D: ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτοῦς, ἀδελφούς, πατέρας *cet.* Med. *tenoco*. Phaed. 89. A: ὥσπερ πεγευγότας ... ἀνεκαλίσσας. Locr. 104. C: ἀνακαλεσάμενοι τὸν νόον ἐκ μεγάλης τῆς ἀγνοίας. Pol. IV. 440. D: ὥσπερ κύων ὑπὸ νομείως ... ἀνακληθεῖς (v. ἀνακλινθεῖς).

ἀνακάμπω, *cursum reflecto, h. e. redeo*. Phaed. 72. B: μὴ ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον.

ἀνάκειμαι, *suspensus, h. e. consecratus sum*. Conv. 197. E: οὗτος ... ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος ... τῷ θεῷ ἀνακείσθω. Charm. 164. D: καὶ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα ἀνακείσθαι. **positus vel propositus sum*. Pol. IX. 592. B: ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλευμένῳ ὄραν *cet.* ἀνακεράννυμι, *commisceo*. Critia 121. A: πολλῷ τῷ θνητῷ ... ἀνακεραννυμένη. Locr. 102. E: ἀνακεραρμέναι ... τὰ ψυχῇ. Ax. 366. A: εἰς πλείους ὁδύνας (fort. πλείουσιν ὁδύναις) ἀνακεραρμένα. Tim. 87. A: ὅπου ... ὅν ... ἀνακερασθῶσι (οἱ χυμοί).

ἀνακηκίω, *satio*. Phaedr. 251. B: ζεῖ ... ἐν τούτῳ ὅλῃ καὶ ἀνακηκίει.

ἀνακίνησις, ἡ, *prolusio*. Legg. IV. 722. D: προσίμια ... καὶ σχεδὸν οἷον τινες ἀνακινήσεις.

ἀνακινῶ, *agito*. Legg. VII. 789. C: ἐν οἷς αὐτὰ ἀνακινοῦσι γυμνάζοντες. **suscito*. Men. 85. C: ὥσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακκίνηνται αἱ δόξαι αὐταί.

ἀνακίρνημι, *miscuo, tempero*. Ax. 371. A: ἀῆρ ... ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακίρνώμενος.

ἀνακλίω, *extollo, erigo*. Pol. VII. 540. A: ἀνακλίναντες τὴν τῆς ψυχῆς ἀγρὴν εἰς αὐτὸ ἀποβλέπειν τὸ πάσι φῶς παρέχον.

ἀνακογχυλιάζω, *gargarizo*. Conv. 185. D: ὕδατι ἀνακογχυλιάσον.

ἀνακοινῶ, *communico aliquid cum aliquo*. Crat. init. βούλει ... καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσωμεν (*libri aliquot ἀνακοινωσώμεθα*) τὸν λόγον; **consulo*. Legg. XI. 913. B: μηδ' αὐ τοῖς λεγομένοις μάντεσιν ἀνακοινώσαιμι. Med. *consulto c. aliquo de aliqua re, consulo aliquem*. Lys. 206. B: διὰ ταῦτα ... σοι ... ἀνακοινοῦμαι. Ep. VII. 331. B: περὶ ὧν ἀνακοινοῦται. Theag. 128. D: εἰάν τις μοι τῶν φίλων ἀνακοινῶται. Prot. 349. B: ἀνακοινοῦσθαι. Lach. 178.

B. Theag. 128. E: οὗτός ποτε ἐνίγχανεν ἐμοὶ ἀνακοινού-
μενος. Prot. 314. B: καὶ ἄλλοις (τοῖς ἄλλοις?) ἀνακοινω-
σόμεθα. Lach. 180. A: ἃ ἐβουλόμεθα ὑμῖν ἀνακοινώ-
σασθαι.

ἀνακρεμάννυμι, *suspendo*. Tim. 90. B: ἐκείθεν ...
τὸ θεῖον τὴν κεφαλὴν ... ἀνακρεμαννὴν cet. *necto, *annecto*.
Ion. 536. A: ἀνακρεμαννὺς ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν.

ἀνακρίνω, *interrogo*. Conv. 201. E: ὥς ποτ' ἐμὲ ἡ
ξένη ἀνακρίνουσα διήει. Ax. 371. C: ἀνακρίνοντες τῶν ἀφι-
κνουμένων ἕκαστον cet. *inquire. Legg. VI. 766. E: τὸ τε
πολλάκις ἀνακρίνειν cet. IX. 855. E: ἀρχεσθαι ... τὸν γε-
ραίτατον ἀνακρίνοντα. 856. A: ἀνακρίναντας διεξελεῖν
τὴν δίκην. 879. E.

ἀνάκρισις, ἡ, *quaestio* (iudiciaria). Legg. IX. 855. E:
ἄλλω τὴν ἀνάκρισιν παραδιδότω. VI. 766. D: ἐν ταῖς ἀνα-
κρίσεσι. *disquisitio, *communis perscrutatio*. Phaedr. 277. E:
ἀνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς (v. Annot. p. 610.) Cum v.
ἔχειν, *iudicium dare*, est *potestatem optionemque alicui facere* (ut
eligat, ipse statuat de aliqua re al.) Charm. 176. C: βιάσει
ἄρα ... καὶ οὐδ' ἀνάκρισιν μοι δώσεις;

ἀνακροῦμαι, *inhibeo* (prop. *navem*). Phil. 13. D:
πάλιν ... αὐτὸν (τὸν λόγον) ἀνακρονώμεθα.

ἀνακύκλῃσις, ἡ, *circuitus*. Polit. 269. E: διὸ τὴν
ἀνακύκλῃσιν εἴληγεν.

ἀνακυκλούμαι, *me converto*. Tim. 37. A: αὐτὴ ...
ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτήν.

ἀνακύπτω, *emergeo*, *suspicio*. Pol. VII. 529. B: εἴ τις
ἀνακύπτων μανθάνει τι cet. Phaedr. 109. E: οἱ ἐκ τῆς θα-
λάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. Theaet. 171. D: εἰ αὐτίκα
ἐντεύθεν ἀνακύψει μέχρι τοῦ ἀγένορος. Phaedr. 109. D:
ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον. Phaedr.
249. C: ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄν ὄντως (v. ὄντως ὄν). Phaedr.
109. E: ἀνακύψαντα. *emergeo, *exsisto*. Euthyd. 302. A:
ὅτι ἐξ αὐτῶν καλὸν τι ἀνακυψοι τὸ (v. ἀνακύψοιτο) τῶν
ἐρωτημάτων.

ἀναλαμβάνω, *repeto*, *retracto*, *iterum sumo* (ad tra-
ctandum, expendendum al.) Phaedr. 95. E: ἐξεπότηδες πολλὰ-
κις ἀναλαμβάνω. Phil. 34. B: ὅταν ... αὐτὴ ἐν ἐαυτῇ ... ἀνα-
λαμβάνη. Men. 85. D: τὸ ... ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὐτῷ
ἐπιστήμην. Critia 113. A: πάλιν ἕκαστον τὴν διάνοιαν ὀνό-
ματος ἀναλαμβάνων. Theaet. 198. D: ἀναλαμβάνοντα τὴν
ἐπιστήμην ἕκαστου. Pol. VI. 490. C. Theaet. 203. A: ἀνα-
λαμβάνοντες. Soph. 255. E. Pol. VI. 490. D: πάλιν ἀνεί-
ληφμεν τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν. Tim. 26. B:
ἅπαντα ἐπισκοπῶν τῆς νυκτὸς ἀνέλαβον. Crit. 46. C: εἰ
... τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν cet. Hipp. mai. 288. A:
πρὸς ἑμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. Polit. 294. D: ἀναλάβω-
μεν πάλιν μνήμην cet. Soph. 232. B. Pol. IX. 588. B. Legg.

Ι. 644. B. Apol. 19. A: ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς *cel. Theaet.*
 187. C: ἀναλαβεῖν πάλιν. Legg. VI. 771. B: τὸν ἀριθμὸν
 ... ἀναλαβεῖν. Euthyd. 275. C. Epin. 983. D. Pol. VIII.
 544. B: ἀναλαβὼν τὸν λόγον. Legg. XII. 961. C. Men. 85.
 D. Gorg. 506. C: ἄκουε ... ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβόντος τὸν λό-
 γον. Tim. 26. A: πρὸς ἐμμεντὸν ... πάντα ἀναλαβόντα.
 Epin. 980. C. Crat. 437. A: ἀναλαβόντες. **recipio, recu-
 pero.* Locr. 102. A: ἀναλαμβάνει τὸ ὅμοιον σῶμα. Phaed.
 75. E: εἰ ὕστερον ... ἐκείνας ἀναλαμβανομεν τὰς ἐπιστή-
 μας. Ib. οἰκείας ἀναλαμβάνειν. Ep. VIII. 352. C: ἀνα-
 λαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Intrans. *vires recupero, in integrum
 me restituo.* Pol. V. 467. B: ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν
 ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. **reprimo.* Legg. III. 701. C: οἰόνπερ
 ἵππον τὸν λόγον ... ἀναλαμβάνειν. **revoco, colligo.* Lys.
 210. E: ἀνέλαβον ... ἐμμεντὸν καὶ ἐπεσχον τοῦ λόγου.
 **sumo* (vern. *nehmen*; etiam *vornehmen*). Apol. 22. B: ἀνα-
 λαμβάνων ... αὐτῶν τὰ ποιήματα. Men. 87. E: σκεπώ-
 μεθα ... καθ' ἑκαστον ἀναλαμβάνοντες ποῖά ἐστιν ἃ ἡμῶς
 ὠφελεῖ. Polit. 261. C: τὸ μὲν ... παραλίπωμεν, τὸ δ' ἀνα-
 λάβωμεν. Conn. 185. E: ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον οἷον κινή-
 σαις ἂν τὴν ῥίνα. Pol. X. 606. E: ἀναλαβόντι μανθάνειν.
 Polit. 261. C: ἀναλαβόντες. **accipio.* Ep. VII. 329. D:
 φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε. — Verb. ἀναληπτέον, *re-
 petendum; sumendum, anquirendum.* Polit. 261. C: ἀναληπτέον
 ... πότερον; 279. A: πάλιν ... τὸν ἐμμεντὸν λόγον ἀνα-
 ληπτέον. Phil. 33. C. Legg. IX. 864. B: ταῦτα εἰς μνή-
 μην ... ἔτι μᾶλλον ἀναληπτέον.

ἀνάληψις, ἡ, *recuperatio.* Tim. 83. E: ἀνάληψιν ...
 μετ' εὐπειθείας ἴσχει. **comparatio.* Locr. 100. C: ἐπιστά-
 μας ἀνάληψιν.

ἀναλικμῶ, *ventilo.* Tim. 52. E: σειόμενα καὶ ἀνα-
 λικμώμενα (*codd. plur. ἀναλικνόμενα, al. ἀνικμώμενα*).

ἀναλίσκω, *impendo, insumo, consumo.* Polit. 298. A:
 ὧν σμικρὰ ... εἰς τὸν κἄμνοντα καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι.
 Pol. IV. 420. A: οἷα ... οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλί-
 σκουσι. Eryx. 397. A: οὐκ ἔχων ὁπόθεν ἀναλίσκοι. Phaed.
 78. A: εἰς ὃ τι ἂν ἀναλίσκοιτε χρήματα. Prot. 313. B:
 ἀναλίσκειν τὰ τε σκεπτοῦ καὶ τὰ των φίλων χρήματα. Gorg.
 490. C. Conn. 208. C. Pol. II. 369. E: χρόνον τε καὶ πό-
 νον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτον παρασκευῇ. IV. 420. A. V. 464.
 C. VIII. 555. A. Tim. 18. B. Legg. VII. 806. C. Crit. 44. C. 45.
 B. al. Pol. VIII. 561. A: εἰς ... ἡδονὰς ἀναλίσκων καὶ χρήματα
 καὶ πόνοους. Legg. V. 743. B. Lach. 192. E. Legg. XII. 959.
 C. Pol. VIII. 548. B. 552. B: ὅτε πλούσιος ὧν ἀνήλυσεν
 ὁ τοιοῦτος. Ep. XIII. 361. B: ὃ εἰς τὴν ναῦν ἀνηλώσαμεν.
 Eryx. 396. E: ἀργύριον ... ἀναλῶσαι. Phaed. 83. B: ἡ τι
 ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας. De lucr. cup. 231. A. B. C.
 D. Ep. XIII. 362. B. Men. 94. D: οὐδὲν ... ἀναλώσαντα.

De virt. 378. D. Theag. 127. Α: ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις. Pol. VIII. 568. D: ταῦτα ἀναλώσει. IX. 591. E. Pass. Pol. IX. 573. D: ταχὺ ... ἀναλίσκονται cet. Legg. V. 743. Α: τὰ τε ἀναλώματα ... ἀναλίσκεσθαι. Ep. XIII. 362. D: τὰ ... ἀναλώματα ὁρθῶς ἀναλίσκόμενα. Conv. 181. E: ἵνα μὴ εἰς ἀδῆλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο. Ep. XIII. 362. Α: ἀναλωθέν. Locr. 101. D: τῷ ἀναλωθέντι. Med. Gorg. 481. Α: ὅπως ἂν ... ἀναλίσκηται καὶ εἰς αὐτόν cet. *consumo, conficio, exstinguo. Prot. 231. B: τοῖς ... ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων. Polit. 272. D: τὸ γήϊνον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος. *profundo. Menex. 247. B: μηδ' ἀναλώσοντες αὐτήν (τὴν τῶν προγόνων δόξαν). *absolvo. Polit. 289. C: οἱ δ' ἄλλοι πάντες ... ἀνήλονται. — Verb. Legg. VIII. 847. E: ἥπερ καὶ ἀναλωτέα.

ἀναλογία, ἡ, proportio. Tim. 31. C: τοῦτο ... πέφυκεν ἀναλογία κάλλιστα ἀποτελεῖν. 32. C: δι' ἀναλογίας. Locr. 99. Α: δεσμῷ κρατίστῳ, ἀναλογία. Polit. 257. B: κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν τῆς ὑμετέρας τέχνης. Pol. VII. 534. Α. Epin. 990. E. Locr. 94. B. 95. B: κατὰν ἀρίστην ἀναλογίαν. 101. E. Tim. 56. C: τὸ τῶν ἀναλογιών.

ἀναλογίζομαι, rationibus subductis summam facio, colligo. Pol. VII. 524. D: ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων ... ἀναλογίζου. Prot. 332. D: ἀναλογίζομεθα τὰ ὁμιολογημένα ἡμῶν. *perito mecum, perpendo. Crat. 399. C: οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται. Pol. I. 336. E: ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ εἰ cet. Legg. III. 693. C: ἀναλογίζεσθαι χορὴ ... ὥς cet. Theaet. 186. Α: ἀναλογιζομένη ἐν ἑαυτῇ τὰ γεγνότα ... πρὸς τὰ μέλλοντα. Legg. V. 739. Α: ἀναλογιζομένη. Pol. X. 618. C: ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν θῆ ῥηθέντα. IV. 441. B: τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτίονος τε καὶ χείρονος.

ἀναλόγισμα, τό, collatio. Theaet. 186. C: περὶ τούτων ἀναλογίσματα ... μόγις ... παραγίνεται.

ἀνάλογος, ὁ ἡ, consentaneus, respondens. Tim. 69. B: ἀνάλογα καὶ ἑυμέτρα. Locr. 103. D: ποτὶ τὰς ἀναλόγους ἀρετάς.

ἀναλύω, dissolvo. Locr. 102. D: ἐς αὐτὰ ταῦτα ἀναλύοντα.

ἀνάλωμα, τό, impensa, sumtus. Ep. XIII. 361. E: εἰάν δέ τι ἄλλο γίγνηται ἴδιον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα. Ib. ὅπως ὥς ὀλίγιστον γένηται τὸ ἀνάλωμα. Crat. 417. B: εἰάν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύῃ. Legg. VI. 775. Α: ἀνάλωμα μὴ γίγνεσθαι πλέον ἢ cet. XI. 920. C: λήμμά τε καὶ ἀνάλωμα. Ib. τὸ γιγνόμενον ἀνάλωμα. Ep. XIII. 362. C. Legg. V. 743. Α: τὰ τε ἀναλώματα μήτε καλῶς ... ἐθέλοντα ἀναλίσκεσθαι. B: ἡμισίων ... ἀναλωμάτων. XII. 959. D. Polit. 298. Α: ἀναλώματα φέρειν ... οἷον φόρους. Pol. VIII. 554. Α. Legg. I. 632. B. Ep. XIII. 362. D.

ἀνάλωσις, consumptio. Crit. 48. C: περὶ ... χρημάτων

ἀναλώσεως. Ep. XIII. 362. A. Pol. IX. 591. E: προσθήσει
αὐαὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας. Legg. VI. 781. C: τὴν εὐτῶν καὶ
ποτῶν ἀνάλωσιν φανεράν θεωρεῖσθαι.

ἀναλωτής, ὁ, *consumitor*. Pol. VIII. 552. B: τῶν
εὐτοίμων ἀναλωτής. C: ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτής.

ἀναλωτικός, ἡ, ὄν, *prodigus*. Pol. VIII. 558. D: ὅσαι
(ἡδοναὶ) ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή. 555. A:
τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν. 559. C.

ἀνάλωτος, ὁ ἡ, *qui convinci nequit*. Theaet. 179. C:
ἀνάλωτοι ... εἰσὶ.

ἀναμάρτητος, ὁ ἡ, *ab errore vacuus*. Theaet. 146. A:
ἀναμάρτητος (*oppos. ὁ ἀμαρτῶν*). 200. E: ἀναμάρτητον
... τὸ δοξάζειν ἀληθῆ. Pol. V. 477. E: τό γε ἀναμάρτητον
τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταύτόν *cet.* I. 339. B: πότερον ... ἀνα-
μάρτητοὶ εἰσιν οἱ ἄρχοντες ... ἢ οἱοί τι καὶ ἀμαρτεῖν; Alc.
I. 117. E. Charm. 171. D. Pol. I. 340. C: οὐκ ἀναμαρ-
τήτους εἶναι.

ἀναμάττομαι, *fingo, exprimo*. Locr. 94. A: οἶον
ἀναμαζαμέναν (τ. ὕλαν) ἀποτελεῖν τάδε τὰ γεννάματα.

ἀναμάχομαι, *denuo aliquid impugno*. Phaed. 89. C:
πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν ... λόγον. Hipp. mai.
286. D: ἀναμαχούμενον τὸν λόγον.

ἀναμένω, *exspecto*. Lys. 209. A: οὐκ ἀναμένουσιν
ἕως ἂν ἡλικίαν ἔχῃς. Sis. init. ἡμεῖς ... σε πολὺν χρόνον
ἀνεμείναμεν.

ἀναμετροῶ, *metior*. Pol. VII. 531. A: τὰς ... συμ-
φωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες. **permetior*.
Tim. 39. D: τῷ τοῦ ταύτου ... ἀναμετροθέντα κύνηφ. **re-*
metior. Ep. VII. 345. E: ἀναμετροῦσαιμι (Hom.).

ἀναμίγνυμι, *commisceo*. Phil. 48. A: ἡδονὰς ἐν λύ-
παις οὐσας ἀναμεμιγμένας. **congrego, coniungo*. Lys. 206.
D: ἀναμεμιγμένοι ἐν ταύτῳ εἰσὶν οἱ τε νεανίσκοι καὶ οἱ
παῖδες. Pol. V. 458. D: ὁμοῦ ἀναμεμιγμένων. Alc. II.
145. E.

ἀναμιμνήσκω, *in memoriam reduco, admonesco*. Menex.
246. A: ὃν ἐγὼ ... ὑμᾶς ἀναμιμνήσκω. Pol. VII. 522. B:
ἀκριβεστάτα ... ἀναμιμνήσκεῖς με. Phil. 19. D: ἂ πολλὰ-
νις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμιμνήσκομεν ἐκόντες. Legg. VIII. 845.
D: ἐάν ... τὰ τοιαῦτα ... τοὺς τότε κριτὰς τις ἀναμιμνή-
σκῃ. Pol. V. 474. C: ἀναμιμνήσκειν ... σε ... δεήσει. bis.
Menex. 247. D. Ep. IV. 320. C. Phaedr. 254. D: ἀναμιμνή-
σκων. Menex. 249. A: ἀναμιμνήσκουσα τὰ τοῦ πατρὸς ἐπι-
τηδεύματα. Legg. V. 732. B. D. Conv. 198. C: καὶ γὰρ
με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκειν. Phil. 24. B: εὖ γε ...
ἀνεμνήσας. Euthyd. 288. D: σὺ ... ἀνάμνησόν με. Men.
71. C. Pol. VI. 507. A: ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ... ῥηθέντα.
Phil. 59. E: ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτούς. Conv. 201. A: ἐγὼ
σε ἀναμνήσω. Menex. 246. B. Theaet. 209. C: ἢ ἐμὲ ...

ἀναμνήσει. Med. memini, recordor. Pol. X. 603. D: ἀναμνησκομαι ... ὅτι cet. Lys. 215. C. Menex. 235. C: ὥστε μόγις ... ἀναμνησκομαι ξίαντοῦ. Euthyd. 279. B: νῦν ἀναμνήσκει. Phaed. 72. E: ἃ νῦν ἀναμνησκομέθα. 76. A: οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμνησκονται οὗτοι. C. 74. A: ὅταν ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμνησκηταί τίς τι. Legg. IV. 720. A: ἀναμνησκομέθα ... τὸν τρόπον ἐκάτερον. Phaed. 105. A: πάλιν δὲ ἀναμνήσκου. Phaedr. 250. A: ἀναμνησκεσθαι ... ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα. Phaed. 75. E. 76. A. Crat. 412. B. Phil. 34. B. Men. 82. E. 84. A. al. Phaedr. 249. D: τοῦ ἀληθοῦς ἀναμνησκομένος. 272. C. Theaet. 143. A. Conv. 215. A. al. Pol. VII. 516. C: ἀναμνησκομένον ... τῆς πρώτης οἰκίσεως cet. Men. 82. E. Pol. I. 329. A: ἀναμνησκομενοι. Tim. 64. A. 61. E: ἀναμνησκομένοις. Phaedr. 275. A: αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν ἀναμνησκομένους. Pol. X. 614. E: ἀναμνησκομένας. Phaedr. 273. A: ἀνεμνήσθην ... ὅτι cet. Theaet. 142. C. Crat. 418. B. Charm. 161. B. Lys. 210. E. Phaed. 73. D: ἀνεμνήσθην. 74. A. Gorg. 513. D: ἀναμνησθῆναι ... ὅτι cet. Theaet. 166. E. Conv. 201. A. Pol. III. 394. C. VI. 493. E. IX. 607. B. Gorg. 500. A: ἀναμνησθῶμεν ... ὧν ἐγὼ ... ἐτύγχανον λέγων. Soph. 264. C. Pol. VIII. 543. C. Legg. I. 649. B. II. 672. C. IX. 861. A. Epin. 977. B. Prot. 349. A: τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ. Phaed. 73. B: δεῖσθαι ... περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι. E. Pol. V. 472. B. Legg. 652. B. Men. 73. C. 81. C. Gorg. 515. C: ἀναμνησθεῖς εἰπέ. Apol. 34. B: ἀναμνησθεῖς ἑαυτοῦ. Euthyd. 279. C. Men. 76. A. Tim. 71. E: τὰ τε ὁρθέντα ἀναμνησθέντα cet. Men. 81. D. Pol. VI. 489. E: ἐκείθεν ἀναμνησθέντες. Legg. VII. 812. B: τῶν ... λόγων ἀναμνησθέντας. Euthyd. 279. B: νῦν ἀναμνησθήσεται. Phaed. 73. C: εἰ τίς τι ἀναμνησθήσεται.

ἀνάμνησις, ἡ, recordatio. Phaed. 72. E: ὅτι ἡμῶν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὕσα. 73. D. E. 76. A. Phaedr. 249. C. Legg. V. 732. B: ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιμύση ἡρολήσεως ἀπολιστούσης. Men. 81. D: πο ... ζητεῖν ... καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν. E. 98. A. Phaed. 92. D: ὁ ... περὶ τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος. 74. A: τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἄφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων. 73. C. 74. D. 91. E. 92. C. Phil. 34. B. Men. 82. A. Phil. 34. C: ἀναμνήσεις καὶ μνήμας. Pol. X. 604. D.

ἀναμνηστός, ὁ ἢ, qui reminiscendo recognosci potest. Men. 87. B: ἡ ... ἀναμνηστόν;

ἀναμφισβήτητος, ὁ ἢ, non controversus. Legg. VII. 815. B: χωρὶς τῆς ἀναμφισβήτητου (ὁρχήσεως). 974. C: ἀναμφισβήτητον ὄντα ... κολαζέτω.

ἀναμφισβητήτως, sine ulla controversia. Soph. 259.

B: ὥστε τὸ ὄν ἀναμφ. αὖ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι. 266. E. Polit. 284. C. Legg. I. 636. A. III. 684. E: γῆν ... ἀναμφ. διανεμέσθαι. VI. 768. C. VII. 815. D. Epin. 987. E. Euthyd. 305. D.

ἀνανδρία, ἥ, *ignavia, mollitia*. Theaet. 176. C: ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός καὶ οὐδενία τε καὶ ἀνανδρία. Pol. II. 560. D: ὑπὸ ἀνανδρίας. Legg. IX. 873. C: ἀργία ... καὶ ἀνανδρίας δειλία. Menex. 246. E: μετ' ἀνανδρίας. Phaedr. 254. C: δειλία τε καὶ ἀνανδρία. Conv. 182. D. Crit. 45. E. bis. Gorg. 492. B: διὰ τὴν αὐτῶν ἀνανδρίαν. Conv. 178. D. Pol. VIII. 560. D: σωφροσύνην ... ἀνανδρίαν καλοῦντες. Legg. II. 659. A.

ἀνάνδρος, ὁ ἥ, *vir carens*. Legg. XI. 930. C: νεωτέρα ... πρὸς τὸ ζῆν αὖ ὑγιαίνουσα ἀνάνδρος. 937. A: γυναικὶ ... ἐὰν ἀνάνδρος ἥ. **virum non decens, ignavus, effeminatus*. Gorg. 522. E: ἀλόγιστός τε καὶ ἀνάνδρος. Pol. VIII. 549. D: ὡς ἀνάνδρος τε αὐτῷ ὁ πατήρ cet. Gorg. 485. C: καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἀνάνδρον. Menex. 247. C: αἰσχρὸν καὶ ἀνάνδρον. Phaedr. 239. C: ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Gorg. 485. D: ἀνάνδρῳ γενέσθαι φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως. Ep. VII. 330. D: ἀνάνδρῳ τε καὶ ἄτεκρον. 331. E. Pol. VIII. 564. B: τὸ ... ἀνάνδρότερον (ἡγούμενον) ἐπόμενον.

ἀνάνδρως, *ignave*. Theaet. 177. B: ἀνδρικῶς ... ὑπομεῖναι, καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν. 203. E.

ἀνανεύω, *abnuo*. Pol. I. 351. C: ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις cet. VIII. 561. C: ἐν πᾶσι τούτοις ἀνανεύει cet. IV. 437. B: τὸ ἐπινεύειν τῷ ἀνανεύειν ... τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης (ἄν?). I. 350. E: καταρεύσονται καὶ ἀνανεύσονται.

ἀνανθής, ὁ ἥ, *flore carens*. Conv. 196. A: ἀνανθεῖ ... καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ.

ἀνάντης, ὁ ἥ, *acclivis, arduus*. Phaedr. 112. A: ἀναντες ... ἀμφοτέροις τοῖς δρύμασι τὸ ἐκατέρωθεν γίγνεται μέρος. Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους. II. 364. D: ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη. Phaedr. 247. B: πρὸς ἀναντες ἦδη. Legg. V. 732. C: οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη ... ἀνθισταμένων. **summus*. Pol. VIII. 568. C: πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν.

ἄναξ, ὁ, *rex*. Crat. 393. A: ὁ ... ἄναξ καὶ ὁ ἐκτωρ σχεδόν τι ταυτόν σημαίνει.

ἀνάξιος, ὁ ἥ et *ia, ion, indignus; immeritus; dispar; pretium non habens*. Pol. IV. 434. B: ἀνάξιος ὢν. Legg. XII. 952. A. Prot. 356. A: τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονὴ πρὸς λύπην ἔστιν (v. Annot. p. 199.). Alc. I. 119. C: οἷς ἀνάξιον τῆς ιδέας cet. De lucri cup. 231. E: τὸ ... ἀνάξιον (*quod pretium non habet*) ἀκερδές. Menex. 243. C: ἀναξίου τυχῆς τυχόντες. Legg. XII. 943. E: ἀναξίῳ. 919. E: ἀναξίῳ ἐπι-

τηδεύματι. Pol. III. 388. D: σχολῇ ἂν ἐαυτὸν γέ τις ... ἀνάξιον ἡγήσαιοτο τούτων. 396. D: ἐαυτοῦ ἀνάξιον. Legg. XII. 948. A: ἀνάξιον ... τῶν ἀριστείων. Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει. Euthyd. 304. E: ἀναξίαν σπουδῇν ποιουμένων. Pol. III. 397. A: οὐδὲν ἐαυτοῦ ἀνάξιον οἰήσεται εἶναι. VI. 491. A. Gorg. 523. C: ἀνθρωποι ... ἀνάξιοι. Pol. VI. 495. C. VIII. 546. D. Prot. 355. D: ἀνάξια ... τὰγαθὰ τῶν κακῶν. E: ἀναξίων ὄντων νικῶν. Pol. VI. 496. A: τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως. Tim. 19. A. Legg. XII. 943. E: μὴ ... ἀναξίας ἐπάγῃ δίνας. Theaet. 184. A: ἀνάξι' ἂν πάθοι. Apol. 38. E: λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐμοῦ. Crit. 53. E.

ἀναξίως, *indigne*. Pol. III. 388. D: ὡς ἀναξίως λεγόμενων. VII. 536. C: προπεπηλακισμένην ἀναξίως. Ep. II. 314. B: τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων.

ἀνάπαλιν, *contra*. Tim. 49. C: ἀνάπαλιν ... συγκριθὲν cet. * *ordine inverso*. Tim. 82. C: ὅταν ἀνάπαλιν ἢ γένεσις τούτων πορεύηται. 84. C: πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ... ρυείσης. * *retro*. Phaedr. 264. A: ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ... τὸν λόγον. Polit. 269. D: τὸ ἀνάπαλιν ἵέναι. * *rursus, iterum*. Theaet. 192. D: ἀνάπαλιν ἄκουε. Pol. V. 451. B: λέγειν ... χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν. Tim. 82. E. al.

ἀνάπαυλα, ἡ, *requies, remissio*. Parm. 137. B: καὶ ... ἐμοὶ ἀνάπαυλα ἂν εἴη ἢ ἐκείνου ἀπόκρισις. Phil. 30. E: ἀνάπαυλα ... τῆς σπουδῆς ... γίγνεται ἐνίοτε ἢ παιδιά. Pol. VII. 532. E. Legg. II. 653. D: ἀναπαύλας ... τῶν πόνων. * *locus ad requiescendum idoneus*. Legg. IV. 722. C: ἐν ταύτῃ παγκάλῃ ἀναπαύλῃ τινὶ γερόναμεν. I. 625. B: ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδόν.

ἀνάπαυσις, ἡ, *animi remissio*. Tim. 59. C: ἀναπαύσεως ἕνεκα.

ἀναπαύω, *requiescere facio*. Lys. 213. D: βουλόμενος τὸν ... Μενέξενον ἀναπαύσαι. Euthyd. 277. D. Med. *requiesco; quieti me do*. Conv. 212. D: ὅτι οὐ πύγομεν, ἀλλὰ ἀναπαυόμεθα ἤδη. Theaet. 143. B: ὥστε οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. Pol. IX. 572. A: (ὅταν) οὕτως ἀναπαύηται. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι. Conv. fin. εἰς ἐσπέραν οἴκοι ἀναπαύεσθαι. Legg. VI. 758. D: τὰ ἔνδεκα ἀναπαυόμενον τοῦ ἐνιαυτοῦ μέρου. Polit. 257. C. Soph. 231. C. Legg. I. 625. C. Conv. 217. D: ἀναπαύετο ... ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ. Critia init. οἷον ἐν μακρῶς ἀναπεπαιγμένος ὁδοῦ. Theaet. 143. C: πάντως ἔργα καὶ ἀναπαύεσθαι δεόμεναι.

ἀναπειθω, *aliud persuadeo, de sententia deduco*. Gorg. 493. A: οἷον ἀναπειθεσθαι. Hipp. min. 370. A: ὡς οὐτ' ἂν ἀναπεισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς cet. Hipp. mai. 304. C: ἀναπεισθεῖς ὑφ' ἑμῶν. Hipp. min. 371. D. * *persuadeo*.

Theaet. 166. C: τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν ... ἀναπεί-
θεις. 190. C: ἀναπείθοντα αὐτόν. Polit. 299. B. Apol.
18. D: ὅσοι ... ὑμᾶς ἀνέπειθον. Ion. 536. D: ὥστε μὲ
ἀναπεῖσαι. Pass. Legg. XII. 941. B: μηδεὶς ... ὑπὸ ποιητῶν
... ἀναπειθέσθω. Pol. II. 365. E: ἀναπειθόμενοι. Menex.
235. B: ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀναπειθόμενοι. Pol. II. 381. E.
Legg. X. 886. D: ὑπὸ τῶν σοφιστῶν τούτων ἀναπεπει-
σμένοι.

ἀναπεμπάζομαι, *repeto*, in memoriam revoco. Legg.
IV. 724. B: ἀναπεμπάζομένους. **summam* *repeto*. Lys.
222. E: τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι.

ἀναπέμπω, *emitto*. Tim. 85. C: παντοί' ἀναπέμπει
φύματα.

ἀναπετάννυμι, *aperio*. Phil. 62. C: ἀναπετάσας
τὰς θύρας. Unde ἀναπεπταμένος, *apertus* (vern. *offen*). Pol.
VII. 514. A: ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν
ἐχούσῃ (οἰκῇσιν). Phaed. 111. C: ἀναπεπταμένους μᾶλλον
(τόπους). Sens. transl. *nihil reticens*, *protervus* (vern. *frech*).
Phaedr. 240. E: παρόρησις κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένην
χρωμένου (V. Annot. p. 333.).

ἀναπέτομαι (aor. 2. ἀνεπτόμην), *evolo*. Phaed. 109. E:
εἷ τις ... πετηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιο. Phaedr. 249. D:
προθυμούμενος ἀναπεῖσθαι. Ep. VII. 348. A. Legg. X.
905. A: εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσῃ.

ἀναπηδῶ, *exsilio*; *prosilio*, *prorumpo*. Pol. VIII. 561.
D: ἀναπηδῶν ὃ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει. Conv.
213. B: ἰδόντα δὲ ἀναπηδῆσαι καὶ εἰπεῖν. Charm. 153. B:
ἀναπηδήσας ἐκ μέσων. Euthyd. 274. C.

ἀνάπηρος, ὃ ἢ, *mutilis*, *claudus*. Pol. V. 460. C:
ἐάν τι τῶν ἐτέρων ἀνάπηρον γίγνηται. VII. 535. D: πρὸς
ἀλήθειαν ... ἀνάπηρον ψυχὴν. Crit. 53. A: ἢ οἱ χολοὶ τε
καὶ τυφλοὶ καὶ ἄλλοι ἀνάπηροι. Alc. II. 149. A: ὥστε καὶ
ἀνάπηρα θύουσιν.

ἀναπηροῦ, *mutilo*, *debilito*. Phil. 310. E: ἢ ... ψυχὴ
... παντάσῃ ἀναπηροῦσθαι (πέφηνειν).

ἀναπίμπλημι, *impleo*, *compleo*. Ax. 368. B: πᾶσαν
ἀγρονησίαν ἀναπιμπλάντων ὀλοφρομοῦ καὶ δακρύων. Phil.
42. A: αἱ δόξαι ψευδεῖς ... τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονὰς
τοῦ παρ' αὐταῖς παθήματος ἀνεπίμπλασαν. **polluo*, *conta-*
mino. Phaed. 67. A: μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου (τοῦ
σώματος) φύσεως. Hipp. mai. 291. A: τοιούτων ὀνομάτων
ἀναπίμπλασθαι.

ἀναπίπτω, *recido*. Phaedr. 254. E: ὥσπερ ἀπὸ ὕσπλη-
γος ἀναπεσών. **procumbo*. Phaedr. 254. B: ἀνέπεσεν ὑπτία.

ἀναπλάττω, *fingo*, *formo*. Alc. I. 121. D: ἀναπλάτ-
τοντες τὰ μέλη τοῦ παιδός.

ἀνάπλεως, ὃ ἢ et ἀναπλέα, *plenus*; *inquinatus*. Phaed.
83. D: τοῦ σώματος ἀναπλέα. Conv. 211. E: ἀντὶ τὸ κα-

λόν ... μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων
cet. Theaet. 196. E: πάλαι ἐσμέν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς
διαλέγεσθαι. Pol. VII. 516. E: ἄρ' οὐ σφόδρους ἀναπλεως
σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς.

ἀναπλήθω, impleo. Epin. 992. B: τὴν αὐτοῦ μοῖραν
ἀναπλήσει. *polluo, commaculo. Apol. 32. C: βουλόμενοι
ὡς πλείστους ἀναπλήσαι αἰτιῶν.

ἀναπλήρῳ, impleo, expleo. Tim. 17. A: τὸ ὑπὲρ τοῦ
ἀπόντος ἀναπλήρου ἴσος. Legg. XII. 957. A: πάντα ...
τὸν νέον ἀναπλήρου ἡγήνομεν νομοθέτην. Tim. 79. B: ἀναπλή-
ρου αὐτὴν (τὴν ἔδραν). 81. B: τὸ κενωθὲν ... πάλιν
ἀνεπλήρωσεν. Conv. 188. E: εἴ τι ἐξέλιπον ... ἀναπλήρω-
σαι. Polit. 267. A: ἀναπλήρωσας αὐτὸν (τὸν τόκον). Tim.
78. D: τὰ ἐκείνου ῥεύματα ἀναπλήρουσθαι.

ἀνάπλους, ὁ, locus ubi nares appellantur. Critia 117. E:
ὁ δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λιμὴν ἔγμε πλοίων cet.
115. D: τὸν ἀνάπλου ἐκ τῆς θαλάττης ... πρὸς ἐκεῖνον
ὡς εἰς λιμένα ἐποιήσαντο.

ἀνάπνευσις, ἡ, respiratio. Tim. 92: εἰς ὕδατος θο-
λερὰν καὶ βαθεῖαν ... ἀναπνευσιν.

ἀναπνέω, respiro. Phaed. 112. B: ὥσπερ τῶν ἀνα-
πνεόντων αἰεὶ ἐκπνέει τε καὶ ἀναπνέει ῥέον τὸ πνεῦμα. Crat.
399. D: τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον. Tim. 91. C:
ἀναπνεῖν οὐκ ἔω. B: ἀνέπνευσε. *respiro (a labore al.),
h. e. me recreo, animum recipio. Euthyd. 276. C: πρὶν ἀνα-
πνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ. *in univ. spiro. Legg. VIII. 838.
D: μηδαμῶς ἄλλως ἀναπνεῖν ... παρὰ τὸν νόμον.

ἀναπνοή, ἡ, respiratio. Locr. 101. D: ἃ δ' ἀνάπνοια
(v. ἀναπνοά) γίνεται cet. Tim. 33. C: δέομενον ἀναπνοῆς.
78. E. 79. A. 80. D. 92. bis. 66. E: περὶ τὴν ἀναπνοήν.
Locr. 101. E. 102. A. Tim. 78. E. et 79. E: ἀναπνοήν
καὶ ἐκπνοήν. 79. C. 84. B. 85. C. 86. E. 91. B: λαβὼν
ἀναπνοήν. 85. A: ἀναπνοῶς ἴσχυον. Sensus transl., ut Latin.
respiratio. Phaedr. 251. E: ἀναπνοήν ... λαβοῦσα. Tim.
70. C: ἵνα ... ἀναπνοήν καὶ ῥαστώνην ... παρέχοι. Epin.
974. A: οὗτος ... ἀναπνοήν δώσει ποιεῖν τινα cet.

ἀναπόδεικτος, ὁ ἡ, qui probari vel demonstrari nequit.
Def. 415. A: ἀρχὴ ἀναπόδεικτος.

ἀναπολώ, revolo, redintegro. Phil. 34. B: ὅταν ...
αὐτὸς ταύτην ἀναπολήσῃ πάλιν αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ.

ἀναπτερόω, plumis rursus induo. Phaedr. 249. D: ἀνα-
πτερούμενος. *attollo, excito. Phaedr. 255. C: ἀφικόμενον
καὶ ἀναπτεροῦσαν (int. αὐτόν).

ἀνάπτω, accendo. Tim. 39. B: γῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν.
Locr. 100. C: τὰν ... ὅψιν αἰμὴν τὸν θεὸν ἀνάψαι.

ἀναπυνθάνομαι, interrogo, sciscitor. Soph. 243. D:
ἀναπυνθανόμενος ὧδε. Hipp. min. 363. B: περὶ ἐκείνου ...
ἰδέως ἂν ... ἀναπυνθοίμην.

ἀνάργυρος, ὁ ἢ, *argento carens*. Legg. III. 679. B: ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες.

ἀναρθρος, ὁ ἢ, *articulis carens*. Tim. 75. A: ὅσα ἄλλα ἡμῶν ἀναρθρα.

ἀναρίθμητος, ὁ ἢ, *innumerabilis*. Theaet. 175. A: μυριάδες ... ἀναρίθμητοι. Legg. VII. 804. E: μυριάδες ἀναρ. γυναικῶν. Pol. VII. 522. D: ἀναριθμήτων ὄντων.

ἀναριθμοῦμαι, *iterum numero, h. e. reputo, recognosco*. Ax. 372. A: κατ' ἐμῶν ἀναριθμοῦμαι τὰ λεχθέντα.

ἀναρμοστία, ἢ, *discrepantia* (propr. sonorum). Phaed. 93. E: εἴπερ ἢ μὲν κακία ἀναρμοστία, ἢ δὲ ἀρετὴ ἀρμονία εἴη. Pol. III. 401. A: ἀρρυθμία καὶ ἀναρμοστία. Phaed. 93. E: οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἀρμονίας μετέχον ἄν. 94. A. Polit. 273. C: τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Phaed. 93. C: ἀρμονίαν αὐτὴν ἄλλην καὶ ἀναρμοστίαν. Ep. VII. 344. D: εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν.

ἀνάρμοστος, ὁ ἢ, *discrepans*. Pol. VIII. 547. A: ἀνωμαλία ἀνάρμοστος. Epin. 978. A: ἢ ... ἀρρυθμος ἀνάρμοστος τε φορέα. Locr. 101. B: ἐκμελής τε καὶ ἀνάρμοστος (φωνα). Conv. 206. C: ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχροὺς παντὶ τῷ θεῖῳ. Pol. III. 400. D: τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον. Theaet. 178. D: περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἐσομένου. Pol. III. 411. A: τοῦ ἀναρμόστου θειλὴ καὶ ἄγροικος (ἢ ψυχὴ). Conv. 206. C: ἐν τῷ ἀναρμόστῳ. Phaed. 93. C: τὴν δὲ (ψυχὴν) ἀνάρμοστον ... εἶναι. Tim. 47. D: ἐπὶ τὴν ... ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον. Phaed. 92. B: οἱ φθόγγοι εἰ ἀνάρμοστοι ὄντες. Tim. 80. A.

ἀναρμοστῶ, *non concipio vel convenio*. Soph. 253. A: τὰ μὲν ἀναρμοστεῖ ... πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμόττει. 261. E: τὰ ... μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμοστεῖ. Pol. V. 462. A: τῷ ... τοῦ κακοῦ (ἔχει) ἀναρμοστεῖ. Legg. IV. 718. B. Gorg. 482. B: ἀναρμοστεῖν τε καὶ διαφωνεῖν (*nisi forte scrib. ἀνάρμοστον τε εἶναι κ. διαφ.* V. Annot. p. 245.).

ἀναρμόστως, *praeter modum*. Pol. IX. 590. B: συντείνεται ἀναρμόστως. Clit. 407. C: ἀμέτρως καὶ ἀναρμόστως προσφερόμενοι (*fort. προσφερόμενοι*) στασιάζουσι.

ἀνάρπαστος, ὁ ἢ, *sublatus, raptus*. Phaed. 229. C: ἀνάρπαστον γεγονέναι.

ἀναρρέω, *refluo*. Tim. 78. D: ἀναρρεῖν ... τὰ ἐγκύρτια.

ἀνάρτιος, ὁ ἢ, *impar*. Phaed. 104. E: ἀνάρτιος ... ἢ τριάς. 105. E: τῷ ἀναρτίῳ. D: ἀνάρτιον.

ἀναρτῶ, *suspendo*. Gorg. 525. C: παραδείγματα ἀνηρτημένους. Perf. pass. *suspensus vel aptus sum ex aliquo vel ex aliqua re*. Menex. 247. E: ὅτῳ ... ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνηρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. Ion. 533. E: ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἢ δύναμις ἀνηρτηται. Men. 88. E: εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτηθῆναι. *Pendere ex aliquo dicitur etiam res quae ad aliquem refertur vel pertinet*. Legg. V. 729. E: τὰ

τῶν ξένων καὶ εἰς τοὺς ξένους ἁμαρτήματα ... εἰς θεὸν ἀνηρητημένα τιμωρὸν μᾶλλον.

ἀναρχία, ἡ, *imperii vel legum dissolutio*. Pol. IX. 575. A: ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. VIII. 560. E: ὕβριν καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσωτίαν cet. Ib. ἀναρχίαν ... ἐλευθερίαν (καλοῦντες). 562. E: τελευτῶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφανομένην. Legg. XII. 942. C. Ep. VIII. 354. D: διὰ τὴν ἄγαν ἀναρχίαν.

ἀναρχός, ὁ ἡ, *nulli imperio subiectus*. Pol. VIII. 558. C: ἀναρχος καὶ ποικίλη (πολιτεία). Legg. I. 639. A: πᾶν θρέμμα ἀναρχον ... ἰδών. XII. 942. A: τὸ μηδέποτε ἀναρχον μηδένα εἶν.

ἀνασκέπτομαι, *considero, perpendo*. Crat. 389. A: ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ... ἀνάσκειναι. Legg. III. 690. D: μεθ' ἡμῶν ἀνάσκειναι. Theaet. 144. D: ἵνα καὶ ἐμαντὸν ἀνασκέψωμαι. Pol. X. 619. B: οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκέψαμενον.

ἀνασκοπῶ, *exploro, perpendo*. Crat. 401. C: εἰς τὰ ξενικά ὀνόματα ἀνασκοπῇ. Legg. X. 888. C: ἀνασκοπῶν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. Phaed. 116. A: ἀνασκοποῦντες. Tim. 72. D: εἰ μᾶλλον ἀνασκοποῦσι διακινδυνευτέον φάναι.

ἀνασοβῶ, *suscito*. Lys. 206. A: εἰ ἀνασοβοῖ ... τὴν ἄγραν. **comprimo*. Ep. VII. 348. A: τίνα τρόπον ἀνασοβῇ-σοι με.

ἀνασπῶ, *extraho, depromo*. Theaet. 180. A: ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ἐρηματίσθαι ... ἀνασπῶντες. Med. *sursum traho*. Soph. 221. A: ἄνω ... ἀνασπῶμενον.

ἀνάσσω, *rego*. Pol. III. 386. C. (Hom.). De leg. 320. D. (Hes.)

ἀνάστατος, ὁ ἡ, *ad seditionem excitatus*. Soph. 252. A: πάντα ἀνάστατα γέγονεν. Urbs dicitur ἀνάστατος, cuius incolae sedibus pelluntur, quae evertitur vel deletur. Legg. III. 682. D: τὴν Τροίαν ἀνάστατον ἐποίησαν. IV. 716. B: πόλιν ἄρδην ἀνάστατον ἐποίησε. VI. 770. E. Ep. VIII. 353. A. Legg. III. 697. D: ἀναστάτους μὲν πόλεις, ἀνάστατα δὲ ἔθνη.

ἀνασταυρῶ, *cruci suffigo*. Gorg. 473. C: εἰς ... τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ.

ἀναστρέφω, *convertio*. Crat. 409. C: ὅτι τὰ ᾧπερ ἀναστρέφει. Polit. 272. E: τὸν ... κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἰμαρμένη. Legg. I. 626. E: πάλιν ... τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν. **me convertio*. Prot. 315. B: ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι. Legg. XII. 944. C: εἰς τὴν ... μὴ ἀναστρέφῃ καὶ ἀμύνηται. Pol. IV. 422. C: ἀναστρέφοντα κρούειν. Lach. 191. E: μένοντες ἢ ἀναστρέφοντες. Med. Tim. 85. C: μὴτ' αὖ ... μόγις ἀναστρέφεται ἐν ταῖς φλεψί. Lach. 191. C: ἀναστρεφόμενους ... μιάχεσθαι. **revertor*. Polit. 271. A:

τὸ ... ἐν γῆς πάλιν ἀναστρεφόμενον (γένος). **versor*, *moror*, *οἶο*. Legg. IX. 865. E: ἐν τοῖς ἡθεσι τοῖς τῆς ἐαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον. Pol. VIII. 558. A: μενόντων καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ.

ἀναστρωπή. Crat. 409. C: ἡ δὲ ἀστραπή, ὅτι τὰ ὅσα ἀναστρέφει, ἀναστρωπή ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπή καλ-
λωπισθεῖσα κέκληται.

ἀνασφάλλω, *erigo*, *recipr. me colligo*, *recreor e morbo*. Ax. 364. C: συμπτώματος ἀνασφῆλαι.

ἀνασχινδύλευω, *palo vel cruci affigo*. Pol. II. 362. A: τελευτῶν πάντα κατὰ παθῶν ἀνασχινδύλευθήσεται.

ἀνασώζω, *in integrum restituo*. Phil. 32. E: ἀνασωζο-
μένων (οppos. διαφθειρομένων).

ἀναταράττω, *perturbo*. Tim. 80. B: οὐκ ἔλλην ἐπ-
εμβάλλοντες ἀνετάραξαν κίνησιν. Phaed. 88. C: ἡμᾶς
πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι.

ἀνατεῖ vel ἀνατί, *impune*. Legg. IX. 871. E: ἀνατεῖ
(Par. A. ἀνατί) κτεινέτω. XI. 917. C: ἀνατεῖ (A. c. al. ἀ-
νατί) τυπτέτω. 935. B: κολαζέτω ... ἀνατεῖ (A. in marg.
ἀνατί).

ἀνατείνω, *distendo*. Locr. 102. A: τὸ δὲ (σῶμα) ἀ-
νατείνεται κατὰς ἐκροάς.

ἀνατέλλω, *exorior*. Polít. 269. A: ὅθεν ἀνατέλλει
νῦν. Legg. X. 887. E: ἀνατέλλοντος ... ἡλίου καὶ σελήνης
cet. Crat. 409. A: ἐπειδὴν ἀνατείλη.

ἀνατίθῃμι, *suspendo, consecro*. Legg. XII. 946. C: ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι ... ἀνατίθῃ. 956. A: μονόξυλον ...
ἀνατιθέτω. Pol. II. 362. C: ἀναθήματα ἀνατιθέναι. Legg.
XII. 955. E: θεοῖσι ... ἀναθήματα ... ἀνατιθέντα. Critia
120. C: μνημεῖα ἀνατίθουσιν. Charm. 164. E: ἀνέθηκεν.
Prot. 343. A: ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι.
Charm. 165. A: ταῦτα γράψαντες ἀνέθεσαν. Legg. XI. 917.
D: ἀναθέτω τοῖς ... θεοῖς. Charm. 165. A: ἵνα ... μηδὲν
ἤτιον συμβουλὰς χρησίμους ἀναθεῖν. Legg. XII. 943. C:
τοῦτον ... εἰς τὰ τῶν ... θεῶν ἱερὰ ... ἀναθεῖναι. Critia
120. B: ἀναθεῖς τὴν φιάλην εἰς τὸ ἱερόν τοῦ θεοῦ. Alc.
I. 129. A: ὁ τοῦτο ἀναθεῖς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νέον. Charm.
164. E. 165. A: οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες.
Phaedr. 235. E: χροσῆν εἰκόνα ... εἰς Δελφούς ἀναθήσειν.
Pol. V. 469. E: ὡς ἀναθήσουντες (τὰ ὅπλα). **adscribo*, *at-
tribuo*. Conv. 198. E: πάντα λόγον κινεῦντες ἀνατίθετε
τῷ Ἑρωτι. Ib. ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι καὶ
κάλλιστα. Alc. I. 118. E: σοὶ τίν' αἰτίαν ἀναθῶμεν διότι
cet. Menex. 240. E: τὰ ... ἀριστεία τῷ λόγῳ ἐκείνοις ἀνα-
θετέον. — Med. *reduco calculum*, *h. c. retradio vel muto sen-
tentiam*, *me revoco*. Phaed. 87. A: οὐκ ἀνατίθεται μὴ οὐχὶ
πάνυ χαριέντως ... ἀποδεδείχθαι. Men. 89. D: οὐκ ἀνατί-
θεται μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. Charm. 164. D: ἐκείνων ἂν

τι ἔγωγε μᾶλλον ἀναθείμην. Prot. 354. E: ἀναθέσθαι ἔξοστιν, εἰ πῃ ἔχετε ἄλλο τι γάναι. Gorg. 461. D: ἐγὼ ἐθέλω τῶν ὠμολογημένων ... ἀναθέσθαι ὅτι ἂν σὺ βούλῃ. 462. A: ἀναθέμενος ὅ τί σοι δοκεῖ. *reddo, remitto. De lucrī cup. 230. A: ἀνατίθεμαι τοίνυν σοι τοῦτο. Ib. οὔτι πᾶν γε τουτί μοι ἀνέσθου. 229. E: πότερον ... τοῦτό σοι ἀναθῶμαι ὡς cet. Ib. ὥσπερ πεπτεῦν ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων. *teropo, differo. Legg. XI. 935. E: τοῦτο ... οὐδαμῶς ἀναθετέον.

ἀνατλήναι, sustinere, pati. Gorg. 525. A: ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα πάθῃ. Theaet. 169. C: τὴν ... εἰμαρμένην ... ἀνατλήναι.

ἀνατολή, ἡ, ortus. Polit. 269. A: δύσεως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Legg. VII. 807. E. Locr. 96. D: ἀπ' ἀνατολᾶς ἐπὶ δύσιν. 97. B. Def. 411. B: ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμίας. Locr. 96. E. Epin. 990. A: οἶον δυσμίας τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπεσκεμμένον. Ax. 370. A. Locr. 97. B. D.

ἀνάτονος. Pol. X. 617. B. legebatur ἀνάτονον pro ἕνα τόνον.

ἀνατρεπτικός, ἡ, όν, evertens. Pol. III. 389. D: ἐπιτήδευμα ... πόλεως ὥσπερ νεὼς ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον.

ἀνατρέπω, evertō, pessum do. Legg. I. 640. E: ὅτι μεθύων κυβερνήτης ... ἀνατρέπει πάντα. IX. 863. B. Euth. 14. B: ἃ ... ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν. De leg. 314. D. Polit. 300. B: ἀνατρέποι πᾶσαν ἂν προᾶξιν. Pol. V. 471. B: οἰκίας ἀνατρέπειν. Euthyd. 286. C: τόνς τε ἄλλους ἀνατρέπειν καὶ αὐτὸς αὐτόν (δοκεῖ). Ep. VII. 343. Legg. X. 906. E: κυβερνήταις ... ἀνατρέπουσι ... ναῦς τε καὶ ναύτας. IV. 709. A: ἡ ... πόλεμός τις ... ἀνέτρεψε πολιτείας. Ep. VII. 336. C. Legg. XII. 967. C: ἅπανθ' ... ἀνέτρεψαν πάλιν. Pol. IV. 424. E: ἕως ἂν ... πάντα ... ἀνατρέψῃ. 442. B. Pass. Legg. III. 691. C: ἀνατρέπεται πάντα. Polit. 302. A: μόνιμοί τ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἀνατρέπονται. Soph. 234. D: πάντα ... ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα. Crit. 50. B: μὴ ἀνατετράφθαι (τὴν πόλιν). Gorg. 481. C: ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη τῶν ἀνθρώπων. Crat. 395. D: ἡ πατρίς ... ὅλη ἀνετραπето. *prostramo. Euthyd. 278. B: ὑποσκελίζων καὶ ἀνατρέπων. C: ὑπτιον ἀνατετραμμένον.

ἀνατρέχω, prosilio, exsurgo. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... λόγοι ... ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες.

ἀνατροπή, ἡ, eversio. Prot. 325. C: τῶν οἰκῶν ἀνατροπαί.

ἀναφαίνω, manifesto, ostendo. Critia 108. C: τοὺς παλαιούς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας ἀναφαίνειν τε καὶ ὑμνεῖν. Med. me exhibeo vel offero, compareo, eluceo, reperio. Soph. 250. E: καθάπερ ἂν αὐτῶν θάτερον εἶτε ἀμυδρότερον εἶτε

σαφέστερον ἀναφαίνηται. Pol. VI. 487. B: μέγα τὸ σφάλμα ... ἀναφαίνεσθαι. Tim. 40. C: πάλιν ἀναφαίνόμενοι. Soph. 233. C: ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται. 250. D. Pol. I. 334. A: κλέπτῃς ... τίς ὁ δίκαιος ... ἀναπέφανται. 350. C. Ion. 541. E: ἕως ... στρατηγὸς ἀνεγάνης. Gorg. 484. A: ἀνεγάνη δεσπότης. Theaet. 157. A: πᾶσιν ἀνεγάνη. Soph. 224. D. 231. D. 260. B. Polit. 305. C. Legg. X. 896. A. Lys. 220. E. Euthyd. 291. B: πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεγάνημεν ὄντες. Pol. VI. 484. A: ἀνεγάνησαν. IX. 579. A: ἀναφανείη. X. 597. C. Legg. IX. 854. E: πολίτης ... ἂν τίς ποτέ τι τοιοῦτον δρῶν ἀναφανῇ. Epin. 991. E: ἀναφανῆναι. Cony. 185. A: ἀναφανέντος τοῦ ἐραστοῦ πένητος. Ib. ἀναφανέντος ... κακοῦ. Lach. 200. A: εἰ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι. Theaet. 162. C: εἰ ἐξαίμνης οὕτως ἀναφανῇσει μηδὲν χειρὼν εἰς σοφίαν ὁποιοῦν cet. Polit. 261. E. Gorg. 452. E: ἄλλω ἀναφανῇσεται χρηματιζόμενος. Theaet. 157. D. Parm. 132. A: ἄλλο ... εἶδος μεγέθους ἀναφανῇσεται. E. Phil. 48. B. Pol. VIII. 557. B. Epin. 991. E. 992. A. Hipp. mai. 291. C. Polit. 289. C: πάντα εἰληγνῖα ἀναφανεῖται. Legg. V. 744. A: οὐκ ὁρθῶς ἀναφανεῖται τιθέμενος.

ἀναφανδόν, *palam, aperte, publice*. Prot. 348. E: σίγ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκρυψάμενος. Theaet. 180. D. Soph. 219. D.

ἀναφέρω, *refero, revoco*. Phaed. 76. D: ἐπὶ ταύτην (τὴν οὐσίαν) τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρωμεν. Gorg. 487. E: ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. Crat. 422. B. Phaed. 75. B: ἐκεῖσε ἀνοίσειν. **repeto*. Tim. 26. A: πρὸς τοῦσδε ἀνέφερον αὐτὰ ἀναμιμνησκόμενος. **provooco* (vern. *sich berufen*). Alc. I. 111. A: εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω οὐς cet. 112. D: εἰς τοὺς τοιοῦτους διδασκάλους ἀναφέρεις cet. 110. E: εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. Apol. 20. E: εἰς ἀξιόχρεον ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω. **recipere, referor* (vern. *sich beziehen*), h. e. *redire ad aliquid*. Phaedr. 237. D: εἰς τοῦτ' ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες. Pol. VI. 484. C: εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες καὶ ἐκεῖσε ἀναφέροντες. **redire ad aliquem dicitur etiam is qui gentem suam ab eo repetit*. Theaet. 175. A: ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλῆα cet. **refero*, h. e. *renuntio, indico*. Legg. IX. 864. D: ἀναφερόντος τοῦ δρᾶσαντος. **mecum reputo*. Legg. VIII. 829. E: χοῇ ... ἀναφέρειν ... τὸν νομοθέτην cet. Pass. *referor*. Crat. 424. D: εἰς ᾧ ἀναφέρεται πάντα. *Referri dicitur quoque aliquid eo unde, tanquam a capite, principe vel auctore, repetitur*. Alc. I. 420. E: τὸ ... Ἡρακλέους ... γένος ... εἰς Περσεία τὸν Διὸς ἀναφέρεται. Med. *me attollo*. Ax. 365. A: πολλάκις ἀναφερόμενον.

ἀναφής, ὁ ῥ', *tactione vacuus*. Phaedr. 247. C: ἀναφής οὐσία ὄντως οἶσα.

ἀναφλέγω, *incendo*; unde ἀναφλεχθῆναι, *exardescere* (velut ira). Ep. II. 349. A: ὁ ... ἀκούσας ἀνεφλέχθη.

ἀναφύξις, ἡ, *effugium*. Legg. IV. 713. E: οὐκ ἔστι κακῶν ... ἀναφύξις.

ἀναφύομαι, *pullulo, progignor*. Theaet. 180. C: αὐτόματα ἀναφύονται. Polit. 272. A: ἀναφυομένης ἐκ γῆς πύας ἀφθόνου.

ἀναφυρῶ, *subigo*. Tim. 73. E: γῆν ... ἀνεφύρας (sed Par. A. et Pal. Vat. θ *scribunt ἐφύρας*).

ἀναφυσῶ, *emitto, eicio* (ut *flammam, al.*). Phaedr. 113. B: οὐ καὶ οἱ θύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν.

ἀναχώρησις, ἡ, *regressus*. Phil. 32. B: ταύτην ... τὴν ἀναχώρησιν πάντων ἡδονήν.

ἀναχωρῶ, *recedo s. secedo*. Conv. 175. A: ἀναχωρήσας ... ἔστηκε. **digredior*. Pol. VII. 528. D: ὕστερον ... ἀνεχώρησας. **redeo*. Tim. 48. A: πάλιν ἀναχωρήσας. **me recipio*. Menex. 246. B: εἰς τοῦπίσω ἀναχωρεῖν. Conv. 221. A: ὅτε ... φυγῇ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον. Ib. ἀνεχώρει. Crit. 51. B: οὐδὲ ἀναχωρητέον. **me revoco, abstineo*. Phaed. 83. A: ἐκ τούτων ... ἀναχωρεῖν.

ἀναψυχή, ἡ, *refrigeratio*. Legg. XI. 919. A: πνίγῃσιν ἀναψυχήν (παρασχών). **respiratio*. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπει. **requies*. Conv. 176. A: δέομαι ἀναψυχῆς τινός.

ἀναψύχω, *refrigero*. Crat. 399. E: τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον. Ib. ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος. Med. *respiro, me reficio*. Tim. 70. D: ἀναψυχομένη (ἡ καρδιά). 78. E: τῷ σώματι ... ἀρδομένῳ καὶ ἀναψυχομένῳ τρέφεσθαι καὶ ζῆν.

ἀνδάνω, *placeo*. Men. 95. D. (Theogn.).

ἀνδραποδίζομαι, *liberum hominem pro servo rapio*. Pol. IX. 575. B: ἀνδραποδίζονται. I. 344. B: αὐτοὺς (τοὺς πολίτας) ἀνδραποδισάμενος δουλώσονται. **servitute opprimo, cives servos rapio ac vendo*. Pol. V. 469. B: Ἑλλήνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι.

ἀνδραποδισμός, ὁ, *servorum raptus*. Pol. V. 469. B: ἀνδραποδισμοῦ πέρι. **plagium* (pandect.): si quis alienum servum dolo capit vel capere studet. Legg. IX. 879. A: ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου. Etiam crimen quod committit is qui liberum vi prohibet iudicio adesse. Legg. XII. 955. A: ὑπόδικον ... ἀνδραποδισμοῦ τῷ ἐθέλοντι γίνεσθαι.

ἀνδραποδιστής, ὁ, *servorum raptor*. Pol. I. 344. B: ἱερῶν τοι καὶ ἀνδραποδισταί.

ἀνδραποδιστικός, ἡ, ὄν, *ad homines capiendos spectans*; unde ἡ ἀνδραποδιστικὴ (τέχνη), *hominum raptus*. Soph. 222. C: τὴν ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν ... βίαιον θῆραν ὀρίσασμενοι.

ἀνδράποδον, τό, *servus* (plur. *mancipia*); etiam *homo abiectus*. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτό γ' ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἀνδραπόδου τινός. Prot. 352. C. Legg. XII. 966. B: ἀνδραπόδου ... τινὰ σὺ λέγεις ἔξιν. XI. 916. A: εἰάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται. Pol. IX. 578. E: ὅτῳ ἔστιν ἀνδράποδα cet. Eryx. 392. E: τὰ ἀνδράποδα καὶ ἵπποι cet. Alc. I. 122. D: ἀνδραπόδων κτήσει. Theaet. 175. D: τοῖς ... ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἅπα-σιν. Phaedr. 259. A: ἀνδράποδ' ἅττα ... περὶ τὴν κρήνην εὔδειν. Pol. IX. 578. D: ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδρά-ποδα πολλὰ κέκτηνται. * *homuncio*. Theag. 130. B: οἶον ἦν τὸ ἀνδράποδον.

ἀνδραποδῶδης, ὁ ἦ, *qui servili est ingenio, illiberalis*; etiam *humilis vel abiectus*. Legg. IX. 880. A: ἄγροικος καὶ ἀνελεύθερος ... λεγόμενος ἀνδραποδῶδης τε. Phaed. 69. B: τῷ ὄντι ἀνδραποδῶδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα (ἀρετή). Pol. IV. 430. B: τὴν ... θηριώδη καὶ ἀνδραπο-δῶδη. Alc. I. 120. B: ἐτι τὴν ἀνδραποδῶδη ... τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ. Ep. VII. 335. C: περὶ τὴν ἀνδραπο-δῶδη καὶ ἀχαριστον ... ἡδονήν. Phaedr. 258. E: διὸ καὶ δικαίως ἀνδραποδῶδεις κέκληνται. Ep. II. 311. C: οἱ ... ἀνδραποδωδέστατοι.

ἀνδραποδωδῶς, *illiberaliter*. Conv. 215. E: ὡς ἀν-δραποδωδῶς διακειμένον.

ἀνδρεία (ἀνδρία, sec. Crat. 413. E. i. q. ἀνρεία), ἡ, *fortitudo, perseverantia*. Prot. 360. D: ἡ σοφία ... τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀνδρεία ἐστίν. Phaed. 68. E: ἡ ὀνο-μαζομένη ἀνδρεία. Pol. IV. 429. A. 431. E. Lach. 192. B: δοκεῖ ... καρτερία τις εἶναι τῆς ψυχῆς. Cf. 190. E. sq. 192. B. Alc. I. 115. B. Def. 412. A. Polit. 306. D: σωφροσύ-νην ... ἀνδρείας ἕτερον. Conv. 192. A: ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρξενωπίας. Legg. V. 734. C: ὁ τῆς ἀνδρείας (βίος) τοῦ τῆς δειλίας ἐλάττονα ... ἔχων ἀμφοτέρα. Crat. 413. E. Legg. XII. 965. D: ἐν τε ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη cet. Epin. 995. E. al. Pol. II. 361. B: διὰ τε ἀνδρείαν καὶ ῥώμην. III. 402. C. IV. 426. D. Lach. 192. C. al. Polit. 306. A: ἀνδρείαν ... μέρος ἐν ἀρετῆς ἡμῖν εἶναι. Pol. IV. 429. C: σωτηρίαν ... λέγω τινὰ εἶναι τὴν ἀνδρείαν ... τὴν τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγωνίας περὶ τῶν δεινῶν ἃ τέ ἐστι καὶ οἷα. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύνα-μιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου δεινῶν περὶ καὶ μὴ ἀνδρείαν ἐργασθε καλῶ καὶ τίθεσθαι. Prot. 310. D. Conv. 194. A. 212. B. 219. D. al. innumer.

ἀνδρεῖκελος, ὁ ἦ, *hominis similis*; unde ἀνδρεῖκελον (χρῶμα) color dicitur qui vivi hominis similitudinem gerit. Crat. 424. E: ὅταν ἀνδρεῖκελον σκενάζωσιν. Pol. VI. 501. B: ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐν τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνδρεῖκελον.

ἀνδρείος, εἶα, εἶον, *virilis, in virum conveniens*. Pol. IV. 451. C: μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δράμα (oppoσ. τὸ γυναικεῖον). Alc. I. 187. A: τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Phaedr. 239. C: πόρων ... ἀνδρείων. Legg. XII. 945. A: τῶν ἀνδρείων κινδύνων. **fortis, impiger, constans*. Conv. 203. C: ἀνδρείος ὦν καὶ ἰτης. Pol. II. 375. A. Legg. V. 734. C. Menex. 248. A. Men. 81. D. Lach. 190. E. 191. A. al. Polit. 309. D: ἀνδρεῖα ψυχῇ. Id. Pol. III. 410. E. IV. 427. E. Pol. III. 410. D: ὁρθῶς ... τραφὲν ἀνδρεῖον ἂν εἴη. Phaedr. 239. A: δειλὸς ἀνδρείου. Gorg. 463. A: ψυχῆς ... ἀνδρείας. Id. Tim. 70. A. Polit. 310. E: τόλμης ἀνδρείας. 308. E: κοινωνεῖν ἡθους ἀνδρείου καὶ σώφρονος. Pol. III. 399. A. E. V. 468. D: τῷ ἡβώντί τε καὶ ἀνδρείῳ. Theaet. 144. A: ἀνδρεῖον παρ' ὀντινούν. 177. D. Pol. II. 375. A. III. 386. B. Legg. III. 696. B. V. 733. E. 734. D. al. Pol. IV. 429. B: ἡ δειλὴν ἡ ἀνδρείαν πόλιν. 432. A. Polit. 306. E: ὁξὺ καὶ ἀνδρεῖον. Legg. VIII. 837. C: τὸ σώφρον ... καὶ ἀνδρεῖον. 840. A: τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεντημένον. Crat. 407. D. Legg. III. 696. B. Alc. I. 127. A. al. Gorg. 491. B: ἀνδρεῖοι, ἱκανοὶ ὄντες ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν. Prot. 329. E. Pol. III. 386. A. 416. D. IV. 429. B. Polit. 311. B: τὰ ... ἀνδρεῖα (ἡθῆ). Ib. τὸ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρόνων ἀνθρώπων ἡθος. Pol. III. 399. C: σωφρόνων, ἀνδρείων. Menex. 247. D: ἀνδρείων παίδων πατέρες εἶναι. Polit. 310. E: σώφρονα ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἡθῆ. Phil. 53. D: ἐραστὰς ἀνδρείοις. Pol. III. 395. C. Legg. VIII. 831. E. Pol. III. 411. C: ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς αὐτοῦ. V. 459. C: ἀνδρειότερον ... τοῦ ἱατροῦ. Lach. 182. C: ἀνδρειότερον ... αὐτὸν αὐτοῦ. Theaet. 144. B: μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι. Legg. III. 679. E. Pol. II. 357. A: αἰεὶ ... ἀνδρειότατος ὦν τυγχάνει. Legg. I. 648. A: τὸν ἀνδρειότατον ἀνθρώπων. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... τὴν ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην. Polit. 263. D: ὃ πάντων ἀνδρειότατε. Id. Legg. X. 905. C. De lucricup. 232. A: ὃ ἀνδρειότατε πάντων. Conv. 192. A: ἅτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει.

ἀνδρειότης, ἡ, *fortitudo*. Locr. 103. D: ποτὶ ... ἀνδρειότατα cet.

ἀνδρείως, *fortiter, audacter*. Gorg. 480. C: μὴ ἀποδειλιᾶν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως. Parm. 129. E. Critia 108. C. Lach. 194. A. Euthyd. 275. E. 306. D. Menex. 247. D. Cum v. εὖ; Theaet. 157. D. Legg. I. 648. C. IX. 855. A: εὖ τε καὶ ἀνδρείως. Crat. 440. D: ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Pol. V. 454. B: πάννυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς. Legg. VI. 752. B: ἀνδρείως καὶ παρακεκινδυνευμένως. Polit. 262. A: προθυμότητα καὶ ἀνδρειότατα. Euthyd. 294. D: τῷ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ἔτην τοῖς ἐρωτήμασιν.

ἀνδρηλατῶ, ἢ *exsilium pello*. Pol. VIII. 565. E: ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ cet.

ἀνδριαντοποιία, ἡ, *statuaria*. Gorg. 450. C: γραφικὴ καὶ ἀνδρ. Ion. 533. A: ἐν ἀνδριαντοποιίᾳ.

ἀνδριαντοποιός, ὁ, *statuarius*. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἄρχοντας ... ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς ἀπείργασαι. Ion. 533. B: ἄλλον τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. Polit. 277. A: ἀνδριαντοποιοί. Alc. II. 140. C. Hipp. mai. 282. A. Men. 91. D: ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Ion. 533. B. Alc. II. 140. B: ἀνδριαντοποιοὺς καὶ ἑτέρους παμπληθεῖς (δημιουργούς).

ἀνδριάς, ὁ, *imago ficta, statua*. Euthyd. 299. C: ὅσος ὁ ἀνδριάς ὁ ἐν Λεσφοῖς. Pol. II. 361. D: ὥσπερ ἀνδριάντα ... ἐγκαθαίρεις. Eryx. 402. A: ἀνδριάντα χαλκοῦν ἐργάσασθαι. Pol. IV. 420. C: ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας (*statuis colores inducentes*). VII. 514. E: ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα.

ἀνδρίζομαι, *viriliter vel fortiter ago*. Theaet. 151. D: εἰάν ... ἀνδρίζῃ. Phaed. 90. E: ἀλλ' ἀνδριστέον.

ἀνδρικός, ἡ, ὄν, *virilis, fortis, strenuus*. Phaedr. 273. B: ἀνδρικός ... δειλόν. Ep. XI. 359. B: σώφρων τε καὶ ἀνδρική (διαίτα). Phaedr. 273. A: ὑπὸ μόνου ... τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκρόφθαι. Legg. II. 654. E: ἀνδρικῆς ψυχῆς. Id. VII. 814. E. Polit. 306. E: ταχὺ καὶ ἀνδρικόν. Legg. III. 681. B: ἀνδρικῶν. Pol. V. 474. E: μέλανας ... ἀνδρικούς ἰδεῖν. Men. 86. B: ἀνδρικότεροι. Legg. III. 681. B: ἀνδρικότερα (ἔσθῃ). Pol. VIII. 567. B: οἱ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικότατοι ὄντες.

ἀνδρικός, *fortiter, audacter*. Phaedr. 265. A: καὶ μάλ' ἀνδρικός. Theaet. 177. B: ἀνδρικός ... ὑπομείναι. 204. E: ἀνδρικός μάχεϊ. **fortiter*, h. e. *probe* (vern. *wacker, brav*). Phaed. 103. A: ἀνδρικός ... ἀπεμνημόνευκας. Charm. 160. E: πάννυ ἀνδρικός πρὸς ἑαυτὸν διασκεψάμενος.

ἀνδρόγυνος, ὁ, *androgynus*. Conv. 189. E: ἀνδρόγυνον ... εἴς ἀμφοτέρων κοινόν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος. 191. D: ὁ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο.

ἀνδρότης, ἡ, *virilis aetas*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

ἀνδροῦμαι, *aetatem virilem ingredior*. Conv. 192. A: ἐπειδὰν ... ἀνδρωθῶσι.

ἀνδροφόνος, ὁ, *homicida*. Euth. 9. A: ἀνδροφόνος γενόμενος. 4. D: ὡς ἀνδροφόνου. Ib. ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου. Legg. XI. 916. C: ἀνδροφόνον. Phaed. 114. A: ἀνδροφόνου.

ἀνέγγυος, ὁ ἡ, *non legitimus*. Pol. V. 461. B: νόθον ... καὶ ἀνέγγυον ... παῖδα.

ἀνεγείρω, *excito*. Legg. IX. 857. B: ἄριστ' ... ἀνήγειρας. Med. *expergiscor*. Phaed. 71. B. et 72. B: ἀνεγείρεσθαι.

ἀνέγκλητος, ὁ ἡ, *crimine vacuus*. Ep. VII. 329. B:

τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας (ἐμμαντὸν) παρέσχον. Legg. V. 737. A: ἀνεγκλήτους ... τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κα-
τασκευάζεσθαι.

ἀνέδην, libere. Prot. 342. C: ἀνέδην ... συγγενέσθαι.
* simpliciter (vern. schlechthin) vel omnino. Gorg. 494. E: ὅς ἂν
γῇ ἀνέδην οὕτω τοὺς χαίροντας ... εὐδαίμονας εἶναι, καὶ
μὴ διορίζεται cet. Hipp. min. 368. A: ἀνέδην οὕτως ἐπί-
σκεψαι. Legg. XI. 919. D: ὅπως ἦδη μὴ ἀνέδην ἀναισχυν-
τίας ... μέτοχα συμβήσεται γίγνεσθαι ῥαδίως.

ἀνείλιξις, ἡ, replicatio, reversio. Polit. 270. D: τῇ
τοῦ παντός ἀνείλιξει. 286. B: περὶ τὴν τοῦ παντός ἀνεί-
λιξιν.

ἀνελίττω, evolo. Phil. 15. E: πάλιν ἀνελίττων
(v. ἀνελίττων).

ἀνείλλω et ἀνείλω, revolo; med. me revolo vel re-
torqueo. Conv. 206. D: ἀποτρέπεται καὶ ἀνείλλεται (v. ἀνεί-
λεται). Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος οἶον ἀνεί-
λουμένη.

ἀνείμι, ascendo. Pol. VII. 531. C: ἀλλ' οὐκ εἰς προ-
βλήματα ἀνίσι. X. 614. D: ἐκ ... τοῦ ἀνιέναι ἐκ τῆς γῆς.
615. D. E. Conv. 172. A: εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιών Φαλη-
ρόθεν. Pol. IV. 439. E: ἀνιών ἐκ Πειραιῶς. Tim. 76. A:
ἡ ... νοτὶς ὑπὸ τὰς ῥαφὰς ἀνιούσα. 60. C: ὅθεν ἀνῆει
(v. ἂν εἴη) ὁ νέος ἀήρ. * redeo. Phil. 13. D: ἀνιόντες εἰς
τὰς ὁμοίας.

ἀνειπεῖν, renuntiare. Pol. IX. 580. B: αὐτὸς ἀνείπω.
Legg. XII. 946. B: πᾶσιν ἀνειπεῖν.

ἀνείργω, coerceo, cohibeo. Legg. V. 731. D: ἀνείργοντα
τὸν θυμὸν πρᾶνέειν.

ἀνείρηκα, renuntiavi. Pol. IX. 580. C: ἀνείρῃσθω σοι.
ἀνέκπληκτος, ὁ ἡ, qui non perturbatur, impavidus.
Theaet. 165. B: ἀνέκπληκτος ἀνῆρ. Pol. X. 619. A: ἀνέκ-
πληκτος ὑπὸ τοῦ πλούτου τε καὶ τοιούτων κακῶν.

ἀνεκπληξία, ἡ, vacuitas a perturbatione. Def. 412. C:
θάρος ... ἀνεκπληξία διὰ κακοῦ παρουσίαν.

ἀνέκπλυτος, ὁ ἡ, qui elui s. deleri non potest. Tim. 26.
C: ὥστε οἷον ἐγκνῆματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμουνα γέγονε.

ἀνεκτός, ἡ, ὄν, ferendus, tolerabilis. Legg. X. 907. A:
οὔτε ἀνεκτὸς ὁ λόγος. VII. 820. E: θαυμά ... μέγα καὶ
οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἀνεκτόν. II. 655. D: ἀλλὰ τοῦτο ... οὔτε
ἀνεκτόν cet. Phaedr. 240. E: πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῷ. Ib. ψό-
γους ... οὐκ ἀνεκτούς. Neutr. οὐκ ἀνεκτόν sq. infinit. non
sustinendum vel committendum est, ut. Theaet. 154. C: καὶ
οὐδὲ ἀνεκτόν ἄλλως λέγειν. Cum negat. et infinit. est sustineri
non potest, h. e. facere (vel temperare mihi) non possum quin. —
Theaet. 181. B: οὐδὲν ... ἀνεκτόν ... μὴ οὐ διασκέψασθαι.
Legg. IX. 861. D: τὸ μὲν οὐκ ἀνεκτόν ἐμοὶ ... γίγνεται,
τό γε δὴ μὴ λέγειν cet.

ἀνέλεγκτος, ὁ ἥ, qui redargui vel erroris convinci nequit. Apol. 22. A: ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἢ μαντικὴ γένοιτο. Tim. 29. B: καθ' ὅσον ... ἀνέλεγκτος προσήκει λόγους εἶναι καὶ ἀκινήτους. * non convictus vel refutatus. Theaet. 154. D: ἥ ... γινώσκῃ ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἥ δὲ γάρη οὐκ ἀνέλεγκτος. Gorg. 467. A: εἰ δὲ με ἐάσεις ἀνέλεγκτον. 482. B: εἰ τοῦτο ἐάσεις ἀνέλεγκτον. Soph. 230. D: τον ἀνέλεγκτον ... τα μέγιστα ἀπάθαρτον ὄντα. Pol. X. 610. B: ἐως ἂν ἢ ἀνέλεγκτα. * non examinatus. Phil. 41. B: τοῦτο ... τὸ δόγμα ... ἀδύνατον ἀνέλεγκτον ... γίνεσθαι.

ἀνελευθερία, ἡ, illiberalitas. Pol. IX. 590. B: κοιλανία δὲ καὶ ἀνελευθερία. Conyn. 183. B: οὐκ ἐπιζήτων (int. αὐτοῖς) κοιλανίας καὶ ἀνελευθερίας. Pol. III. 409. B: ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ... βάσεις. VI. 486. A. IX. 577. D. Critia 112. C: τὸ μέσον ὑπερχεανίας καὶ ἀνελευθερίας μεταδιδόνοντες. Legg. V. 747. C. VIII. 843. C. Phaedr. 256. E: ἀνελευθερίαν ὑπὸ πλῆθος ἐπαινουμένην ὡς ἀρετήν. Pol. III. 391. C. IV. 422. A. VIII. 560. D: μεταστάτητα ὡς ἀρεσκίαν καὶ ἀνελευθερίαν εὖσαν πείθοντες ὑπεροφίζουσι cet. Legg. V. 747. B.

ἀνελεύθερος, ὁ ἥ, illiberalis, inhonestus. Pol. VI. 486. B: ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλογοήματος μὴδ' ἀνελεύθερος. Legg. IX. 880. A. XI. 914. C. Gorg. 465. B: ἀρετῆς καὶ ἀνελεύθερος (ἢ κορμωτικῇ). Legg. VI. 774. C: δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύθερος. Theaet. 184. C: ἀνελεύθερον. Pol. III. 491. B. V. 469. D: ἀνελεύθερον καὶ φιλογοήματον. Legg. XII. 941. B. XI. 919. D: ἀνελεύθερον ψυχῆς. E: καπηλείας τῆς ἀνελεύθερου. Phaedr. 253. B: οὐ γάρη οὐδ' ἀνελεύθερον ἀνεμνηνία χροῖμενοι. Pol. VI. 486. B: δειλὴ καὶ ἀνελεύθερος γυναιξί. Gorg. 485. C: τον ... μὴ φιλοσοφούντα ἀνελεύθερον. Pol. IX. 572. D: οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παρόνομον βίον. Legg. I. 644. A: βράνυσον ... καὶ ἀνελεύθερον (παιδείαν). VII. 802. D: ἀνελεύθερον (Μουσικῶν). XI. 919. E: τὸ ... ἐλευθεριῶν καὶ ἀνελεύθερον ... νομοθετεῖν. Apol. 38. E: προᾶξαι οὐδὲν ἀνελεύθερον. Ep. VII. 334. D: σμικρὰ ... καὶ ἀνελεύθερα ψυχῶν ἔσθῃ. Legg. II. 669. C: δουρίων καὶ ἀνελεύθερον. V. 741. A: τῶν ἀνελεύθερον χρηματισμῶν. VIII. 835. D. IV. 723: τῶν ἱατρῶν οὓς εἴπομεν ἀνελεύθερους. VII. 791. D: ταπεινούς καὶ ἀνελεύθερους μισανθρώπους ποιοῦσα. Gorg. 518. A: δουλοπρεπείς ... καὶ ἀνελεύθεροις ... τὰς ἄλλας τέχνας. Pol. VII. 540. D: ἀνελεύθερους εἶναι καὶ οὐδενὸς ἀξίας (τιμᾶς). Legg. V. 728. E. Pol. III. 395. C: τα ... ἀνελεύθερα μῆτε ποιεῖν cet.

ἀνέλιπστος, ὁ ἥ, imperatus. Menex. 242. E: πόλεμος ... ἀνέλιπστος τε καὶ δεινός ἐγένετο. Apol. 36. A: οὐκ ἀνέλιπστόν μοι γέγονε τὸ γεγονός τοῦτο. Menex. 243. E.

ἀνελπίστως, *sine spe*. Phil. 36. B: ἀνελπίστως ἔχει (*desperat*).

ἀνεμέσητος, ὁ ἡ, *a culpa vel vituperatione vacuus; offensionem non asserens*. Theaet. 175. E: ὧ ἀνεμέσητον εὐήθει δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι. Crat. 401. A: τοῦτο ... ἀνεμέσητον. Conv. 195. A: εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσητον εἰπεῖν. Legg. IX. 853. C. Epin. 980. A.

ἀνεμεσήτως, *sine ulla offensione*. Legg. III. 684. E: καλῶς τε καὶ ἀνεμεσήτως.

ἀνεμιαῖος, *on, ventosus, h. e. vanus, irritus (de ovīs "irrita ex quibus nihil gignitur."* Plin. X. 58.). Theaet. 151. E: ῥόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. 157. D. 161. A: ἀνεμιαῖον τε καὶ ψευδός. 210. B: ἀνεμιαῖα ... γεγενῆσθαι καὶ οὐκ ἄξια τροφῆς.

ἄνεμος, ὁ, *ventus*. Phaed. 77. D: μὴ ... ὁ ἄνεμος αὐτὴν ... διαφυσᾷ. Theaet. 152. B: πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ. Ion. 539. D. (Hom.) Phaed. 58. B: ὅταν τύχῳσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς. 84. B: ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσθεῖσα καὶ διαπτομένη (ἢ ψυχῇ). Polit. 298. D: ἀνέμων καὶ θαλάττης πέρι. Conv. 197. C: νηγεμίαν ἀνέμων (δ' ἀνέμοις?). Pol. II. 397. A: πόφους ἀνέμων. 380. E. Epin. 979. A. Phaed. 112. B: δεινούς τινας ἀνέμους ... παρέχεται (τὸ πνεῦμα). Alc. II. 149. D. (Hom.) Ax. 370. C: ἀνέμπτωτος, *non incidens*. Def. 412. C: ἀνέμπτωτοι ... εἰς λύπας. 413. A. bis.

ἀνεμῶ, *inflo*. Tim. 83. D: τούτου ... ἀνεμωθέντος *cet*.

ἀνεξέταστος, ὁ ἡ, *non excussus s. exploratus*. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπων.

ἀνεπαίσθητος, ὁ ἡ, *qui non sentitur*. Locr. 100. B: ἀνεπαίσθητως (κινάσις).

ἀνεπιδεής, ὁ ἡ, *non indigens*. Legg. XII. 947. E: αὐξην ... ἀνεπιδεῇ χωμάτος.

ἀνεπιληπτος, ὁ ἡ, *in reprehensionem non incurrens*. Phil. 43. C: ὡδ' ἔσται κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.

ἀνεπιλογίστως, *inconsiderate, temere*. Ax. 365. D: συνάπτεις ... ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθῆσιν. 369. E.

ἀνεπίπληκτος, ὁ ἡ, *non reprehensus vel qui non castigatur; hinc licentius vivens, dissolutus*. Legg. III. 695. B: τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ τραφέντας.

ἀνεπιπληξία, ἡ, *licentia*. Legg. 695. B: τρυφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπληξίας.

ἀνεπιστάσια, ἡ, *inconsiderantia*. Ax. 365. D: παρὰ τὴν ἀνεπιστάσιαν.

ἀνεπιστημόνως, *inscienter*. Legg. I. 636. E: ὁ ... ἀνεπιστημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν ἂν ... ζῷῃ.

ἀνεπιστημοσύνη, ἡ, *inscientia*. Charm. 170. A: ἐπιστήμη τε καὶ ἀνεπιστημοσύνη ὕμεινον ... δικαίον. Pol. I.

350. A: περὶ πάσης ... ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης. Charm. 166. E. 167. C. 169. B. 171. C. 174. E. Theaet. 199. E: ἀνεπιστημοσύνη. Ib. ἀνεπιστημοσύνην. 200. A. B. Pol. X. 598. D. Charm. 172. B. 173. B. Sis. 389. C. Theaet. 200. B: ὅτι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνεπιστημοσύνῶν εἰσὶν αὐτὴ ἐπιστήμαι. Charm. 174. D. Theaet. 199. E: ἀνεπιστημοσύνας (oppos. ἐπιστήμης). **inscitia, imperitia*. Theaet. 157. B: ὑπὸ ξυνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης. Pol. VIII. 560. A: δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρός.

ἀνεπιστήμων, ὁ ἢ, *insciens, ignarus*. Gorg. 459. B: ἀνεπιστήμων ὢν ὁ ἱατρός ἐπιστήμων. Theaet. 208. B. Soph. 233. A. Pol. I. 350. A. Euthyd. 293. D. 297. A. Pol. I. 350. B: ἀνεπιστήμονος. Theaet. 179. B: ἐμοὶ ... τῷ ἀνεπιστήμονι. 202. C: ἀνεπιστήμονα εἶναι περὶ τούτου. Eryx. 403. B: τὸν ἀνεπιστήμονα ἱππικῆς. Legg. III. 690. B. VII. 795. C: μηδὲ ἀνεπιστήμον ἔαν εἶναι. Ax. 370. A: κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον. Polit. 300. D: ἀνεπιστήμονες ὄντες. Euthyd. 294. A. Eryx. 397. E: τοῖς ... μοχθηροῖς καὶ ἀνεπιστήμοι κακόν. Prot. 350. B: πάντων τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας. De leg. 317. B. bis.

ἀνεπιτήδειος, ὁ ἢ, *haud idoneus vel accommodatus; alienus*. Tim. 20. D: εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Legg. VIII. 802. B: τὸ παράπαν ἀνεπιτήδειον. 845. B: τῆς ... ἀνεπιτηδείου κεκτησθαι (ὀπώρας). Soph. 219. A: λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ... πρὸς ὃ βουλόμεθα. Legg. VII. 791. D: ἀνεπιτηδείους ξυνοίκους. VI. 751. B: ἀρχὰς ἀνεπιτηδείους ἐπιστῆσαι.

ἀνεπιτηδείως, *ratione haud idonea*. Legg. VII. 813. B: πρὸς τὸ διαπονεῖν οὐκ ἀνεπιτηδείότερον.

ἀνεπίφθονος, ὁ ἢ, *ab invidia alienus; neutr. quod non est invidiae s. quod sine ulla invidia fieri vel dici potest*. Soph. 243. A: ἀνεπίφθονον ἀποφήνασθαι. Pol. X. 612. B: ἀνεπίφθονόν ἐστι ... τοὺς μισθοὺς ... ἀποδοῦναι.

ἀνερῆσθαι, *interrogare, sciscitari*. Conv. 173. B: Σωκράτη ... ἐνία ... ἀνηρόμην. Euth. 13. C: τούτου ἔνεκα καὶ ἀνηρόμην. Apol. 20. A: τούτον ... ἀνηρόμην. De leg. 313. A. Ib. εἴ με ὡσαύτως ἀνῆρον. Men. 74. C: εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνῆρετο. De leg. 313. C. Polit. 285. C: εἴ τις ἀνέροιτο ἡμᾶς τὴν ... συνουσίαν. Men. 74. B. Phil. 38. C. Legg. VII. 799. C. Charm. 153. C. De leg. 314. A. Ep. VII. 328. D. Gorg. 454. B: ἐάν ... τοιοῦτόν τι σε ἀνέρωμαι. Phaedr. 275. D: ἐάν ... ἀνέρω τι. Legg. I. 621. B: ἀνερῶμεθα ... τουτοῦ τὸν ποιητὴν οὕτως πῶς. Gorg. 455. C: ἀνερῆσθαι (v. ἀνέρεσθαι). Phaed. 78. B: τοιόνδε τι ... δεῖ ἡμᾶς ἀνερῆσθαι ἑαυτοὺς. Lys. 211. B. Crat. 421. D: εἴ τις ... ἐκεῖνα ἀνερῆσεται (al. ἐρῆσεται, v. ἂν ἐρῆσεται) τὰ ῥήματα. Men. 85. C: εἰ αὐτόν τις ἀνερῆσεται ... τὰ αὐτὰ ταῦτα.

ἀνερευνήτος, ὁ ἥ, *non exploratus*. Hipp. mai. 298. C: ἀνερευνήτα ὄντα. **qui investigari nequit*. Crat. 421. D: τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνερευνήτα (v. ἀνεύρετα) εἶναι.

ἀνερευνῶ, *investigo, indago*. Phaed. 63. A: λόγους τινας ἀνερευνᾷ. Med. Legg. VII. 816. C: ἀνερευνησάμενον. ἀνερμᾶτιστος, ὁ ἥ, *saburra non gravatus*. Theaet. 144.

A: ὥσπερ τὰ ἀνερμᾶτιστα πλοῖα.

ἀνερουθριῶ, *erubesco*. Charm. 158. C: ἀνερουθριούσας. ἀνέρχομαι, *ascendo*. Pol. VII. 521. C: ἐξ Αἰδου ... εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. VII. 511. D: διὰ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντας σκοπεῖν. **redeo*. Crat. 422. B: εἰς ταυτ' ἀνελθύνειν. Tim. 69. A: πάλιν ἐπ' ἀρχὴν ἀνέλθωμεν. (Pol. VI. 496. B: pro ἀνέλθοι scribendum ἀν' ἐλθοι).

ἀνερωτῶ, *interrogo, quaero*. Gorg. 489. D: ἀνερωτῶ. Hipp. min. 364. D. Gorg. 497. B: σμικρὰ ... ἀνερωτᾷ. Phaed. 87. B: εἴ τις ... ἀνερωτῶν. Soph. 247. C: πάλιν ... ἀνερωτῶμεν αὐτοὺς. Gorg. 453. C: εἴ σοι δοκῶ δικαίως ἀνερωτᾶν σε. Pol. V. 454. C: ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτούς. VII. 524. E. Legg. I. 629. A. VII. 792. E. X. 893. A. Apol. 22. D: ὥστε ἐμὲ ἐμμαντὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χορημοῦ. Soph. 239. D: ἀνερωτῶν. Phil. 19. E. Tim. 21. E: τὰ παλαιὰ ἀνερωτῶν. Theag. 123. B. Men. 84. D: τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶντα. Phil. 63. C: ἀνερωτῶντες. Theaet. 143. D: τὰ ἐκεῖ ἂν σε ... ἀνθρώπων. Charm. 153. D: αὐθις ἀνθρώπων τὰ τῆδε. Lach. 180. E: αὐτοὺς ἀνθρώποισι. Pass. Gorg. 455. C. D: ὑπ' ἐμοῦ ἀνερωτῶμενος νόμισον καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀνερωτᾶσθαι. Verb. Phil. 63. C: ἀνερωτητέον.

ἀνεσις, ἡ, *remissio, solutio*. Legg. IV. 724. A: σπουδῆς τε πέρι καὶ ἀνέσεως. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν. IX. 590. B: ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλᾷσει τε καὶ ἀνέσει **immodica libertas, licentia*. Pol. VIII. 561. A: εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἀνεσιν. Legg. I. 637. C: δεικνὺς τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἀνεσιν.

ἀνευ, *sine*. Prot. 320. E: ἰσχὺν ἀνευ τάχους. Phaed. 92. C: ἀνευ ἀποδείξεως. Conv. 215. C: ἀνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις. 217. A: ἀνευ ἀκολούθου μόνος. Pol. II. 372. C: ἀνευ ὄψου. III. 393. C: πᾶσα ... ἀνευ μιμήσεως ἢ ποιήσεως cet. VII. 526. B: ἀνευ οὐ οὐκ ἂν εὐροίεν. X. 610. A. Tim. 40. D. al. innumerab. — ἀνευ ἐμοῦ, *me invito vel insciente*. Theag. 122. A: ἵνα μὴ πολλάκις ἀνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τω διαφθαρή. **practer*. Critia 112. C: πάντα ... ἀνευ χροσσοῦ καὶ ἀργύρου. **nulla ratione habita vel contra*. Gorg. 518. D: ἅτε ἀνευ τοῦ ὑγιεινοῦ γεγονυῖα. 519. A: ἀνευ ... σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης.

ἀνευνκτος, ὁ ἥ, *non precans vel precatus*. Alc. II. 143. A: καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύνκτοις (vers.).

ἀνεύρετος, ὁ ἡ, non repertus. Legg. IX. 874. A: εἰς ... μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν ἀνεύρετος γίγνηται.

ἀνευρίσκω, reperio, invenio, indago. Phil. 57. B: ἄλ-
λῃν τέχνην οὖσαν ἀνευρίσκει. Polit. 305. C: τὴν τῶν δι-
καστῶν ... ῥώμην ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὖσαν. Legg.
II. 670. C. III. 697. C. VI. 752. E. Epin. 979. D. Legg.
III. 697. E: ἀνευρίσκουσι. VII. 794. A. Euthyd. 290. C.
Legg. III. 693. A: ἵνα τὰς αἰτίας αὐτῶν ἀναζητοῦντες ἀνευ-
ρίσκωμεν. Phaedr. 252. E: ἀνευρίσκειν τὴν τοῦ σφετέρου
θεοῦ φύσιν. Legg. III. 688. D. XII. 945. C. Phaedr. 277.
C: ἀνευρίσκων. Phaed. 76. E: ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖ-
σαν. Men. 72. A: εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνεύ-
ρηκα ἀρετῶν. Legg. III. 690. D: στάσεων πηγὴν τινα ἀνευ-
ρήκαμεν. X. 891. C. Soph. 223. A: τὸν ... σοφιστὴν μοι
δοκοῦμεν ἀνευρημέναι. 253. C. Conv. 197. A: τοξικὴν ...
Ἀπόλλων ἀνεῦρε. Lys. 204. E: ὡς γενναῖον ... τοῦτον τὸν
ἔρωτα ... ἀνεῦρες. Legg. XII. 954. E: ὅταν ἀνεύρη πον.
Tim. 54. B: ἀνευρόντι. 22. A: οὔτε αὐτόν οὔτε ἄλλον ...
εἰδότες ... ἀνευρεῖν. Men. 74. A: τὴν ... μίαν ... οὐ
θυναίμεθα ἀνευρεῖν. 81. D. Polit. 258. C. Phil. 16. B.
Tim. 47. B. Demod. 285. C. Ep. VII. 341. E. Tim. 24.
A: πολλὰ ... παραδείγματα ... ἀνευρήσεις. Legg. I. 626.
A. Lach. 200. A. Polit. 258. C: ἀνευρήσει. Soph. 253. E:
τὸν ... φιλόσοφον ... ἀνευρήσομεν. Phil. 46. C. Legg. I.
635. E. VII. 801. C. 821. B. Phaed. 100. B: τὴν αἰτίαν
ἀνευρήσειν. Pass. Crat. 401. C: οὐκ ἦτιον ἀνευρίσκεται ὁ
ἐκαστον βούλεται. Legg. III. 677. C: καινὸν ἀνευρίσκετο.
685. D: ἡ τοῦ στρατοπέδου ... κατασκευὴ ... καλῶς ἐδόκει
ἀνευρημένη. Phil. 16. C: ὅσα ... ἀνευρέθη (v. ἂν εὑρεθῇ)
πώποτε. Tim. 63. E: πάντως διάφορα πρὸς ἄλληλα ἀνευ-
ρεθήσεται (v. ἂν εὑρεθήσεται) γινόμενα καὶ ὄντα. Med.
Men. 84. C: ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ. *invenio,
h. e. excogito. Legg. II. 664. A: ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ
σκοποῦντα ἀνευρίσκειν. Charm. 160. A: ἀνευρίσκων. Soph.
251. C: πάσσοφον (v. πάνσοφον) ... τοῦτ' αὐτὸ ἀνευρη-
μέναι. Phaedr. 236. E: ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην cet.
267. B: οἱ ... ἄπειρα μῆκη περὶ πάντων ἀνεῦρον. 273. C:
ἀποκεκορμμένην τέχνην ἀνευρεῖν. — Verb. Polit. 294. C:
ἀνευρετίον τοῦτον τὴν αἰτίαν.

ἀνευφημῶ, eülo, lamentor. Phaed. 60. A: ἀνευφή-
μησε cet.

ἀνεύχομαι, preces retracto s. revoco. Alc. II. 148. B:
ἀνευχόμενος ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξῆται. 142. D: ἀνευχό-
μενοι ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξῶνται.

ἀνέχω et ἀνίσχω, me attollo, h. e. orior. Legg. XII.
951. D: μέριππερ' ἂν ἥλιος ἀνίσχη. Conv. 220. D: ἥλιος
ἀνέσχευ. *tueor. Pol. II. 363. B: ὅστε ... εὐδικίας ἀνέ-
χρησι (Hom.). Med. sustineo, tolero, fero, (c. accus., genit. et

part. et simpl. part.); *admitto, permitto, sino*. Polit. 270. C: μεταβολὰς ... ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται. Pol. VIII. 564. D: οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Legg. IV. 708. C: νόμους ... ἐτέρους ... οὐκ εἰσπετῶς ἀνέχεται. Ax. 369. E: τὰ ... παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται. Prot. 323. A: ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται. 322. E. Hipp. mai. 285. C. Pol. IX. 579. A: οἱ μὴ ἀνέχονται εἴ τις ἄλλος ἀξιοί. Phaed. 109. E: εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχεσθαι θεωροῦσα. Pol. V. 480: αὐτὸ ... τὸ καλὸν οὐκ ἀνέχεσθαι ὥς τι ὄν. VIII. 563. D. X. 621. C: πάντα ... κακὰ ἀνέχεσθαι. Apol. 31. B: ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων. Legg. I. 634. E. Hipp. mai. 285. C. Lys. 204. D. Ep. VII. 326. D. Pol. V. 479. A: οὐδαμῇ ἀνεχόμενος ἂν τις cet. Legg. I. 629. E: ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιοῦτους ἀνεχόμενος οἱ μὴ cet. Charm. 162. D: ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο. Euthyd. 278. E: ἀνάσχεσθον ... ἀκούοντες. Pol. II. 367. D: τῶν ... ἄλλων ἀνασχοίμην ἂν οὕτως ἐπαινούντων. VII. 518. C: ἕως ἂν ... δυνατὴ γένηται ἀνασχεῖσθαι θεωμένη (ἢ ψυχῇ). Gorg. 491. A: ἡ οὔτε ἐμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει ...; Theaet. 161. A: ἡ καὶ ἀνέξει ἐλεγχόμενον ὁρῶν; Pol. X. 613. C: ἀνέξει ... λέγοντος ἐμοῦ cet. Ib. E. Phaedr. 239. A: οὔτε ... κρείττω οὔτε ἰσοῦμενον ... ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέζεται. Pol. VI. 493. E. Phil. 13. B: ἀνέξεσθαι σου λέγοντος.

ἀνεψιός, ὁ, *consobrinus*. Charm. 155. A: ἐπιτρόπου ... ἅμια καὶ ἀνεψίου ὄντος. Gorg. 471. B: ἀνεψιὸν αὐτοῦ. Charm. 154. B: ἐμὸν ... ἀνεψιόν. Lys. 206. D. Legg. XI. 929. B: τοὺς αὐτοῦ ξυγγενεῖς μέχρι ἀνεψιῶν. VI. 766. C: μέχρι ἀνεψιῶν παίδων. IX. 877. D. 878. D.

ἀνεψιότης, ἡ, *consobrinorum cognatio*. Legg. IX. 871. B: τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος.

ἀνηβος, ὁ ἡ, *nondum puber*. Legg. VIII. 833. C: κόραις ... ἀνήβοις.

ἀνηβῶ, *reviresco*. Legg. II. 666. B: ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς.

ἀνήκεστος, ὁ ἡ, *insanabilis*. Pol. K. 619. A: ἀνήκεστα κακά.

ἀνήκοος, ὁ ἡ, *qui non audit vel audivit s. comperit*. Phaedr. 243. E: ἀνήκοος ὢν. 259. B. 261. C: τῶν ... Παλαμήδους ἀνήκοος γέγονας. Alc. II. 841. D: οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἐνία ... γεγεννημένα.

ἀνηκουσία, ἡ, *recusatio audientiae*. Legg. II. 671. B: παρρησίας ἐμπύπλωται καὶ ἀνηκουσίας. VI. 782. E.

ἀνήκω, *redeo*. Theaet. 196. B: εἰς τοὺς πρώτους πάλιν ἀνήκει λόγους.

ἀνηλεῶς, *sine misericordia, crudeliter*. Legg. III. 697. D: ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς (v. ἀνελεῶς) μισοῦντες.

ἀνήνυτος, ὁ ἡ, *qui perfici vel ad finem perducere non potest, infinitus* (vern. endlos); hinc in malo perpetuus, insana-

bilis. Ax. 371. E: Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. Gorg. 507. E: ἀνήνυτον κακόν. Legg. IV. 714. A: ἀνήνυτω καὶ ἀπλήστω κακῷ νοσήματι ξυνεχομένῃν (ψυχῇν). *irritus. Legg. V. 735. B: ὡς μάταιος ἂν ὁ πόνος εἴη καὶ ἀνήνυτος (vern. eitle und vergebliche Mühe). Phaed. 84. A: ἀνήνυτον ἔργον πράττειν. Soph. 264. B. Pol. VII. 531. A: ἀνήνυτα ... πονοῦσι. Legg. VI. 780. D: μύρια ἕτερα τοιαῦτα ἀνήνυτα ποιοῦντα (πονοῦντα?) δρᾶν. IX. 936. C: εὐχαῖς βίον ἀνήνυτοῖς ξυλλεγόμενος.

ἀνὴρ, ὁ, vir, (de sexu) mas. Conv. 191. C: εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι. Legg. X. 910: ἀνὴρ ἢ καὶ γυνή. Pol. X. 605. E: ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικός. Conv. 191. B: εἴτε γυναικός ... ἐντύχοι ἡμίσει ... εἴτ' ἀνδρός. Critia 113. D: εἰς ἀνδρὸς ὥραν (in aetatem viro maturam) ἡκούσης τῆς κόρης. Legg. XII. 944. D. E. Conv. 193. C: κατ' ἀπαντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. 191. D. Tim. 76. D: ὡς ... ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες ... γενήσοιτο. Conv. 191. E: τοῖς ἀνδράσι. Ib. φιλοῦσι τοὺς ἀνδρας al. *vir (de aetate), adules. Prot. 309. A: ἀνὴρ μέντοι ... καὶ πόρνονος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Pol. VIII. 549. E: ἐπειδὴν ἀνὴρ γένηται. Legg. IX. 877. C: ἐὰν μὲν νέαις ἢ θυγατέρες αὐτοῖς ὥσι παῖδες ἔτι ... ἐὰν δὲ ἄνδρες cet. E: τῶν ἀνδρῶν ἔταις. *vir, h. e. maritus. Pol. VIII. 549. D: ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἔστι. Legg. IX. 877. C: ἡ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Conv. 179. B: ἐθέλῃσασα ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρός ἀποθανεῖν. Alc. I. 126. E: γυνὴ ἀνδρὶ. Legg. IX. 877. C: γυνή ... ἄνδρα ἑαυτῆς. *vir dicitur qui viribus, virtute, dignitate, al. excellit (genus enim virile praestantius. Tim. 42. A: τὸ κρεῖττον ... γένος ... ὃ καὶ ἐπειτα κεκλήσοιτο ἀνὴρ. Cf. Conv. 181. C.). Phaedr. 239. B: ὅθεν ἂν μάλιστα ἀνὴρ γίγνοιτο. Pol. VIII. 550. A: ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται τοῦ πατρὸς. Lach. 188. C: ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρός. Pol. II. 359. B: τὸν δυνάμενον αὐτὸ (τὸ ἀδικεῖν) ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα. Conv. 192. A: καὶ γὰρ τελεωθέντες μόνον ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Menex. 247. E: παρέχοντας αὐτοὺς γαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἀνδρας ἀνδρῶν. al. *nomini adiunctum conditionem, statum, professionem, studium, al. indicat. Phaed. 95. C: φιλόσοφος ἀνὴρ (vern. ein Philosoph). 115. A: φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός (ein Tragiker). Theaet. 165. D: πελταστικός ἀνὴρ. Pol. VIII. 554. A: θησαυροσιὸς ἀνὴρ. Ax. 371. A: ἀνὴρ μάχος. Pol. I. 349. E: μουσικός ἀνὴρ ... μουσικοῦ ἀνδρός. Phaed. 64. D: φιλόσοφος ἀνδρός. 84. A: ψυχὴ ἀνδρός φιλοσόφου. Pol. X. 620. B: ἀθλητοῦ ἀνδρός. Prot. 312. C: ἀνδρὶ ... σοφιστῇ. Pol. VII. 522. E: πολεμικῷ ἀνδρὶ. Ion. 540. D: ἀνδρὶ ... στρατηγῷ. Phaedr. 259. B: φιλόμουσον ἄνδρα. Gorg. 456. B: ῥητορικόν ἄνδρα. Soph. 216. A: μάλα ... ἄνδρα φιλόσοπον. Pol. VIII. 545. C: ἄνδρα ὀλιγαρχ-

χικόν ... δημοκρατικόν. Critia 118. E: ἄνδρα ἡγεμόνα. Tim. 19. E: φιλοσόφων ἀνδρῶν ... καὶ πολιτικῶν. Theag. 126. D. al. *substantivis et adiectivis apponitur ita ut eorum significationem urbane quodammodo efferat vel simplici pron. infinito (vern. *ein*, v. c. *ein Weiser*) exprimi possit. Prot. 309. A: καλὸς ... ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι (int. Alkibiades). 316. A: πάσσοφος (v. πάνσοφος) γὰρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ (Bekk. et Stallh. ἀνὴρ) εἶναι καὶ θεῖος (int. Prodikos). 341. A: ὅτι σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν ἀνὴρ (int. Protagoras). Phaedr. 267. A: σοφὸς γὰρ ἀνὴρ (int. Euenos). C: δεινὸς ἀνὴρ γέγονε. Phaed. 58. E: εὐδαίμων γὰρ μοι ἀνὴρ (sic Mss. praestantissimi, non ἀνὴρ) ἐφαίνετο (int. Sokrates). Theaet. 162. A: φίλος ἀνὴρ (vern. *er ist mein Freund* vel *ein Freund von mir*). 165. B: ἀνέμπληκτος ἀνὴρ. 195. B: ἀνὴρ ἀδολέσχης. Soph. 236. D: θανμαστός ἀνὴρ καὶ κατιδεῖν παγγάλεπος (int. *est sophistes*). Pol. I. 331. E: σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ἀνὴρ (int. *est Simonides*). Lys. 204. A: οὐ φαῦλός γε ἀνὴρ, ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής. Similiter Eryx. 400. B: ἀνὴρ Λακωνικός (vern. *ein Lakoner*). E: Σκύθης ἀνὴρ. Ep. VII. 333. D: ἤλθον Ἀθηναῖος ἀνὴρ ἐγώ. Phaed. 58. E: ἀνδρὸς ἐπιτηδείου. Gorg. 526. C: ἀνδρὸς ἰδιώτου. Pol. I. 331. C: παρὰ φίλου ἀνδρὸς. 335. E: παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς. Legg. VIII. 846. D: ἀνδρὸς ἐπιχωρίου. Menex. 247. D: θνητῷ ἀνδρὶ. Prot. 316. C: ξένον ... ἀνδρα. Gorg. 470. C: φίλον ἄνδρα. Phaedr. 266. C: βασιλικοὶ μὲν ἄνδρες, οὐ μὲν δὴ ἐπιστήμονες γε ὧν ἐρωτᾷς. Prot. 316. D: τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν. Theag. 126. D: τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ep. VII. 331. C: ἐταίρων ἀνδρῶν. *in univers. pronominis infiniti (vern. *einer*, *man*; ἀνὴρ est enim germ. *Mann* et *man*) partes agit. Phaed. 114. D: ἀνδρα ὅστις (vern. *einer der* vel *wenn man*) ... εἶασε χαιρεῖν. Conv. 178. D: ἀνδρα ὅστις ἐσθ'. al. Sic praecipue cum participio iungitur. Phaedr. 239. C: ἀνὴρ ἔχων ἐρωτα. 249. C. Phaed. 63. E: ἀνὴρ ... ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας. 76. B: ἀνὴρ ἐπιστάμενος (*ein Wissender*). Gorg. 484. A: φύσιν ἱκανὴν ... ἔχων ἀνὴρ. Conv. 179. A: ἐρῶν ... ἀνὴρ (*ein Liebender*). Lach. 188. C: ὅταν ... ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου. Phaedr. 268. D: ἐντυχῶν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῶ εἶναι. Lach. 200. A: ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι. Phaed. 114. D: ροῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. Pol. I. 331. B. Polit. 359. A: βασιλεύοντι χώρας ἀνδρὶ. Conv. 214. C: μεθύοντα ἄνδρα. al. Etiam absolute: Pol. VIII. 565. E: βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων. Legg. XII. 943. D: πᾶσαν ἐπιφέροντα δίκην ἀνδρὶ. Lach. 182. C: πολλοῦ ἄξια ἀνδρὶ μαθεῖν. *Etiam pronominis οὗτος vim auget vel contemtionis significationem quandam addit. Gorg. 467. B: οὗτος ἀνὴρ (vern. *der da*). 489. B: οὗτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. 505. C: οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει cet. Ax. 366. C: ἀνὴρ οὗτος. *ἀνὴρ, ut ἀνθρωπος (ap. Latin. *homo*) pronominis personalis (vern. *er*) instar ponitur. Soph.

216. B: καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ (Bekk. libris invitis dedit ἀνὴρ) οὐδαμῶς εἶναι, θεὸς μὴν. Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ (vern. er, int. Homer). Euthyd. 283. B: θαυμαστόν ... τινα ... ἀνὴρ (Bekk. ἀνὴρ) κατῆρχε λόγον. In casibus obliquis (nonnunquam etiam in nominativo: Phaed. 57. A: ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου), articulus accedit. Lach. 179. E: ἐλθεῖν ἐπὶ θέαν τάνδρος. 181. A. 179. E. Gorg. 470. D: οὐ γὰρ πω συγγέγονα τῷ ἀνδρὶ (vern. ihm). Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενόμενοι ... τῷ ἀνδρὶ; Hipp. mai. 288. D: ἀποκριτέον τῷ ἀνδρὶ (ihm). 300. A: τὸν ἄνδρα ταῦτα λέγοντα (einen vel den der dieses sagt). Euthyd. 272. B: τοῖν ἀνδροῖν (ihnen) παραδοῦναι ἑμιαυτόν. 288. C: μὴ ἀφιώμεθα τοῖν ἀνδροῖν. al. Etiam sine artic. in casibus obliquis ponitur (ita ut lenem irrisionis vel vituperationis significationem habeat. Cf. Sophocl. Ai. 59. 1135. Annot. in Prot. p. 47.). Theaet. 155. D: ἔάν σοι ἄνδρὸς (Protagorae), μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομασιῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ... συνεξερυνήσομαι. Phaed. 98. B: ὁρῶ ἄνδρα (ihn, int. Anaxagoras) τῷ ... νῷ οὐδὲν χρώμενον. Cum τις ponitur. Legg. VIII. 839. B: τάχα ... τις ... ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος. *Pronominis vim habet bis positum (vern. der eine dem andern). Soph. 221. D: τάνδρος τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ. Legg. I. 626. C: πρὸς ἄνδρα ἀνδρὶ ἐνὶ πρὸς ἕνα. al. *cum v. πᾶς est vern. jederman vel jeder. Sic πᾶς ἀνὴρ Legg. VI. 736. C. D. IX. 854. C. 856. C. De leg. 320. E. Ep. VII. 344. B: πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος. Gorg. 500. A: παντὸς ἀνδρός ἐστιν cet. Tim. 75. C. Ion. 532. E. Pol. I. 331. B: παντὶ ἀνδρὶ. Euth. 3. D. Legg. V. 738. E: πάντα ἄνδρα. V. 732. C. VI. 781. E. (παντὶ ἀνδρα). VIII. 831. D. IX. 854. C. 864. A. XI. 916. D. XII. 943. D. Menex. 246. B. Euthyd. 306. C. 282. A: ἅπαντα ἄνδρα. Ep. VII. 343. C. 336. E: πάντα τινὰ ἄνδρα. al.

ἀνθαιρουῖμαι, alicuius loco creo. Legg. VI. 765. D: ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι. 767. D: ἕτερον ἀνθαιρεῖσθαι.

ἀνθαμιλλῶμαι, certo, aemulor. Legg. VII. 731. A: τοὺς δ' ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθυρίαν καθίστησι.

ἀνθάπτομαι, attingo, tracto. Pol. VII. 525. C: ἐπὶ λογιστικὴν ζῆναι καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς. Ep. VII. 328. C: ἔργον ... ἀνθάψασθαι.

ἀνθέλλω, retraho. Pol. IV. 439. B: εἴ ποτέ τι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἀνθέλλει διηρῶσαν. *traho, rapio, ita ut alteri renitar. Legg. I. 644. E: ἀλλήλαις ἀνθέλλουσιν ἐναντίαι οὔσαι ἐπ' ἐναντίας πράξεις. Ib. ἀνθέλλειν τοῖς ἄλλοις νεύροις. Pass. adducor ut aliter sentiam. Ax. 372. A: λόγῳ ἀνθέλλόμενος.

ἀνθεξις, ἡ, mutius complexus. Ep. VI. 323. B: ταῖς ἀνθεξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας συμπελοκὴν.

ἄνθη, ἡ, *flos*. Phaedr. 230. B: ἀκμήν ἔχει τῆς ἄνθης.

ἄνθησις, ἡ, *splendor*. Reponendum arbitramur Gorg. 465. B. ἀνθήσει pro αἰσθήσει (v. Annot. p. 140.).

ἀνθίστημι, *oppo*no. Legg. VIII. 834. A: πελαστικήν ... ἀντιστήσαντες ... τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ. Aor. 2. et med. *resisto*. Legg. VII. 806. B: ὡς πορθουμένης αὐταῖς τῆς πατοίδος γενναίως ἀντιστάσας. Conv. 196. D: εἰς γε ἀνδρείαν Ἐρωτι οὐδὲ Ἄρῃ ἀνθίσταται. **luctor*. Legg. V. 732. C: οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη δαιμόνων ἀντισταμένων τισὶ πράξεσιν.

ἄνθος, τό, *flos*. Critia 115. A: εἶτε ἀνθῶν εἶτε καρπῶν. Ax. 371. C: λειμώνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaed. 110. D: δένδρα τε καὶ ἄνθη. Conv. 196. A: ἡ κατ' ἄνθη διάιτα. **flos*, h. e. *iuvenilis pulchritudo*. Pol. X. 601. B: ὅταν αὐτὰ (τὰ πρόσωπα) τὸ ἄνθος προλίτῃ. Conv. 183. E: ἅμα ... τῷ τοῦ σώματος ἀνθεὶ λήγοντι. 210. C: ἐὰν ... καὶ σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ. **color*. Pol. VIII. 557. C: ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον. **color purpureus*. Pol. IV. 429. D: ὅπως δέξεται ... τὸ ἄνθος.

ἀνθρώπιος, α, ον, *humanus* (neutr. quod in hominem cadit, hominis proprium est, homini solet contingere, al.). Pol. I. 335. C: ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετή; Legg. IV. 713. C: ἀνθρωπεία φύσις. Prot. 344. C: ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον. Pol. VI. 492. E: ἀνθρώπειον (ἦθος). Menex. 238. A: τὸ ἀνθρώπειον γένος. Legg. V. 732. E: ἔστι ... φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναί cet. Alc. I. 103. A: τὸ ... αἴτιον ... οὐκ ἀνθρώπειον (sic Clark. al. pro ἀνθρώπινον), ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα. Pol. III. 416. E: τοῦ ἀνθρώπειον (χρυσίου καὶ ἀργυρίου, opp. θεῖον). Conv. 212. B: τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει. 189. D: τῷ ἀνθρωπείῳ γένει. Crat. 438. C: μείζω τινὰ δύναμιν ἢ ἀνθρωπείαν. Pol. I. 335. C. Menex. 237. E. Lach. 200. B: ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πράγμα ἐργάζεσθαι. Soph. 266. A: δύο ... τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο ... τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα. Crit. 46. E: ὅσα γε τὰ ἀνθρώπεια. Gorg. 484. D: τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων. Prot. 352. D. Ax. 367. B. Conv. 187. E: καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ τοῖς θείοις. Phaed. 89. E: ἀνευ τέχνης τῆς παρὶ τὰνθρώπεια. Pol. VI. 501. C. VII. 517. D: ὑπὸ θεῶν ... θεωριῶν εἰς τὰ ἀνθρώπεια τις ἐλθὼν. Apol. 27. B. al.

ἀνθρωπικός, ἡ, ὄν, *humanus*. Soph. 268. D: οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρωπικόν (Heind. corr. ἀνθρώπινον).

ἀνθρώπινος, η, ον, *humanus*. Phaedr. 249. B: ἀνθρώπινῃ ψυχῇ. 256. B. Theaet. 149. C: ἡ ἀνθρώπινῃ φύσει ἀσθενεστέρα ἢ cet. Tim. 90. C: καθ' ὅσον ... ἀνθρώπινῃ φύσει ἀδυνασίας ἐνδέχεται. Legg. V. 737. B: οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴῃ ... ἀμαθία (non humana, h. e. incre-

dibilis vel extrema). Apol. 20. D: ἀνθρωπίνη σοφία. Legg. II. 673. D: τὸ ἀνθρώπινον (ζῶον). Phaedr. 246. A: ἀνθρωπίνης τε καὶ ἐλάττονος (διηγήσεως). Polit. 268. A. C. 274. E. 276. B. Theaet. 175. C: βασιλείας περὶ καὶ ἀνθρωπίνης ὁλως εὐδαιμονίας. Tim. 77. A. Legg. IX. 854. A. Ep. VII. 322. E. Pol. VI. 486. A: τοῦ ὅλου παντός ... θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Phaed. 73. A. ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδει. 80. B: τῷ ... ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ cet. Pol. V. 473. D. Polit. 274. D: τὸν ἀνθρώπινον βίον. 276. D. Phaed. 107. A: τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθενεῖαν ἀτιμάζων. Soph. 229. A: κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. Phil. 62. A. Conv. 189. D. 191. D. Tim. 29. D. al. Phaed. 82. B: εἰς ... τὸ ἀνθρώπινον γένος. Polit. 262. C. 263. C. 266. E. Soph. 266: οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐργηγοῦσιν. Theaet. 170. B: πάντα ... τὰνθρώπινα. Polit. 279. C. Ep. VII. 350. E: ὅσα γε δὴ τὰνθρώπινα. Phaedr. 249. D: τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. 265. A. 274. C. Phaed. 68. A: ἀνθρωπίνων ... παιδικῶν. 84. B. Pol. II. 365. D. X. 606. E. Phaedr. 259. D: περὶ ... λόγους οὕσα θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους. Polit. 310. A. Parm. 134. E: οὐτε γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα θεοὶ ὄντες. Conv. 186. B: κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεῖα πράγματα. Critia 107. D. Crat. 392. B: ὁ δὲ Σκαμάνδριος ... ἀνθρωπινώτερον διασκέψασθαι.

ἀνθρωπίσκος, ὁ, *homunculus*. Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι ... ἐκπηθῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Phaedr. 243. A: εἰ ἀνθρωπίσκους τινὰς ἐξαπατήσαντε εὐδοκίμησεν ἐν αὐτοῖς.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, *hominum venatio vel captura*. Soph. 223. B: ἀνθρωποθηρίας.

ἀνθρωπονομικός, ἡ, ὄν, *ad homines pascendos pertinens*; unde ἡ ἀνθρωπονομική *hominum pastio*. Polit. 266. E: τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης. 267. C: μέρος ἀνθρωπονομικόν.

ἄνθρωπος, ὁ, *homo*. Crat. 399. C: μόνων τῶν θηρίων ... ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος ὠνομάσθη ἀναθρῶν ἃ ὅπως. Ib. ὁ ἄνθρωπος ... ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὃ ὅπως. Def. 415. A: ἄνθρωπος ζῶον ἄπτερον, δίπουν cet. Legg. VI. 765. E: ἄνθρωπος ... θεϊότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. X. 902. B: θεοσεβέστατον ... πάντων ζῶων ἄνθρωπος. VII. 803. C: ἄνθρωπον ... θεοῦ τι παῖγνιον εἶναι μεμηχανημένον. Ax. 365. E: τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα ... οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος· ἡμεῖς ... ἐσμέν ψυχῇ. Polit. 271. E: καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶον ὃν ἕτερον θεϊότερον, ἄλλα γένη φανλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Phaed. 62. B: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. * ἄνθρωπος tam cum articulo quam sine articulo *hominis* universe indicat. Prot. 321. τὴν ... σοφίαν ἄνθρω-

προς ταύτη ἔσχε. 322. A: ἐπειδὴ ... ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε
 μοίρας. Pol. X. 603. C: ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρω-
 πος διάκειται. 619. B: οὕτω ... εὐδαιμονέστατος γίγνεται
 ἄνθρωπος. Prot. 321. D: ἥτινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ
 εὔροι. Ib. δορεῖται ἀνθρώπῳ. E: δίδωσιν ἀνθρώπῳ. Pol.
 X. 618. B: ἐνθα δὴ ... ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπῳ. Prot.
 321. C: ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξίναί ἐκ γῆς εἰς
 ἥως. Conv. 189. C: ἐμοὶ ... δοκοῦσιν ἄνθρωποι ... οὐκ
 ᾔσθησθαι. Prot. 322. C: τίνα ... τρόπον δοῖν δίκην
 ... ἀνθρώποις. Ib. δίκην οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις.
 Ib. ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ cet. 317. B: παιδεύειν ἀν-
 θρώπους. Ib. τοὺς ἀνθρώπους. Hinc etiam pronomine in-
 finito (vern. einer vel man) exprimi potest. Prot. 355. A: ὅτι πολ-
 λάκις γιγνώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωπος ... ὁμῶς πράττει αὐτά. E:
 ἄνθρωπος πράττει cet. Gorg. 500. C: καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχων
 ἄνθρωπος. Theaet. 184. B: τῷ καὶ λευκά καὶ μέλανα ὄρα ἄν-
 θρωπος; Prot. 356. E: ἄρ' ἂν ὁμολογοῖεν ἄνθρωποι cet. *in
 vulgaribus dicitur hominibus (vern. der Mensch, plur. die Leute) vel
 ita ut contentionis adiuncta sit significatio. Prot. 314. E:
 μόγῃς ... ἡμῖν ἄνθρωπος (ianitor) ἀνέφξε τὴν θύραν.
 Phaedr. 268. C: μαίνεται ἄνθρωπος. Phaed. 117. E: οὕτω
 γὰρ ἐκέλευεν ὁ ἄνθρωπος. Ib. A: ἰδὼν ... τὸν ἄνθρωπον.
 Conv. 220. C: ἄνθρωποι (milites) ᾔσθάνοντο. 221. A: ἐ-
 σκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων. Gorg. 518. C: διακόνους
 μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς ἀνθρώπους. Etiam
 bono vel honorifico sensu frequentatur. Phaed. 116. D: ὡς
 ἀστειός ... ὁ ἄνθρωπος. Prot. 317. A: τῶν ἀνθρώπων
 τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν. al. Vocat. ἄν-
 θρωπε et ὦ ἄνθρωπε appellantis est, nonnunquam etiam
 leniter increpantis (ut vern. Mensch). Prot. 330. D: εὐφῆ-
 μι ... ὦ ἄνθρωπε. Gorg. 452. B: σὺ δὲ ... τίς εἶ, ὦ
 ἄνθρωπε; 518. C: ἄνθρωπε, ἐπαίεις οὐδὲν περὶ γυμναστι-
 κῆς. Prot. 314. D: ὦ ἄνθρωποι, οὐκ ἀκηκόατε ὅτι cet.
 *ἄνθρωπος ponitur ita ut quod humanae imbecillitati con-
 cessum sit, igitur quod fieri possit indicet (vern. menschen-
 möglich). Pol. V. 467. C: αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι,
 οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται. Hinc genit. ἀνθρώπων (i. q. πάν-
 των ἀνθρώπων ap. Herodot. IV, 132.) superlativis apponi-
 tur ut eorum vis augeatur (Latin. quam potest, v. c. maxime,
 optime al.). Prot. 361. E: φθονερός τε ἥμισυ ἀνθρώπων
 (vern. am allerwenigsten). Phaed. 67. E: τὸ τεθνάναι ἥμισυ
 αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Theaet. 148. B: ἀριστα γ' ἀν-
 θρώπων. 195. B: ὁρθότατα ἀνθρώπων λέγεις. Legg. I. 629.
 A: μάλιστα ἀνθρώπων. 636. E: κάλλιστ' ἀνθρώπων. Euth.
 13. E. Hipp. mai. 284. A. Ion. 530. D. 533. C. Clit. 410.
 B. Hipp. mai. 285. C: ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων
 διαιρεῖν. Similiter Theaet. 170. E: οἱ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώ-
 πων πρᾶγματα (mirum quanta negotia) παρέχουσιν. Lys. 211.

Ε: τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὄντυγα (vern. den allerbesten vel den besten von der Welt).

ἀνθῶ, *floreo*. Alc. I. 131. Ε: σὺ δ' ἄρχει ἀνθεῖν. C: ἐπειδὴ λήγει ἀνθοῦν (τὸ σῶμα). Pol. V. 475. Α: μηδὲνα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθοῦντων ἐν ὄρῳ.

ἀνία, ἡ, *dolor, molestia*. Crat. 419. C: ἡ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἵέναι. Gorg. 477. D: ἀνία ὑπερβάλλον. Prot. 355. Α: τὸ κακὸν ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνίαν. 353. Ε: νόσους ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ. Ib. πένις ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ. Ib. εἰς ἀνίας ... ἀποτελευτᾷ. Gorg. 498. D.

ἀνιαρός, ὁ, ὄν, *tristis, molestus, acerbus*. Prot. 355. B: ἀνιαρῶ. bis. Ε: τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρόν. Gorg. 496. C. D. Pol. IX. 584. Α. Locr. 102. D: ἀνιαραὶ (ἀρχαί). Prot. 351. C: καθ' ὅσον ἀνιαρά. D. 354. Α. 356. B. Gorg. 497. D. Prot. 356. C: ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν. Ax. 366. D. Gorg. 497. D: τοῖς ἀνιαροῖς. Prot. 351. C: ἡδὲ ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθὰ. 354. Α. 355. Ε. Phaedr. 233. Α. Pol. IX. 587. Ε: τὸν ... τυραννὸν ἀνιαρότερον (v. ἀνιαιρώτερον). Gorg. 477. D: ἀνιαιρότατον.

ἀνιαρῶς, *aegre, moleste*. Legg. II. 660. Ε: ἀνιαιρῶς ζῇ. Ax. 364. B: ἀνιαιρῶς φέρεται τὴν τελευτήν.

ἀνιάτος, ὁ ἡ, *insanabilis*. Legg. IX. 877. Α: ἀνιάτον ἔλκος. 878. C: τῶν ... ἀνιάτων (τραυμάτων). Gorg. 512. Α: ἀνιάτοις νοσήμασι. **qui sanari, h. e. emendari non potest*. Gorg. 526. C: ἀνιάτος. Legg. IV. 704. Α: οὐ τοίνυν ἀνιάτός γε ἂν εἴη (πόλις) πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν. Prot. 325. Α: ὡς ἀνιάτον ὄντα ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. Gorg. 525. Ε. Legg. IX. 854. Ε. XII. 941. D. Gorg. 480. B: ὑπουργὸν τὴν ψυχὴν ποιήσῃ καὶ ἀνιάτον. 525. C: οἱ δ' ἂν διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνιάτοι γένωνται. Ib. ἅτε ἀνιάτοι ὄντες. Legg. IX. 854. Α: ὅσα θυσιάται ἢ ἀνιάτα. Ep. VIII. 352. C. Pol. III. 410. Α: τοὺς ... κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφρεῖς τε καὶ ἀνιάτους. Legg. V. 735. Ε. II. 660. C: λοιδορεῖν ... πράγματα ἀνιάτα. V. 731. B: ἀνιάτα ἀδικήματα.

ἀνιάτως, c. verbo ἔχειν, *sanari vel emendari non posse*. Phaed. 113. Ε: ἀνιάτως ἔχειν. Pol. X. 615. Ε. Legg. IX. 682. Ε. Ep. V. 322. B. VII. 326. Α.

ἀνιδιτί, *sine sudore*. Legg. IV. 718. Ε: ἀνιδιτί ... πορεύεσθαι.

ἀνιδίω, *sudo, sudorem emitto*. Tim. 74. C: θέρους ... ἀνιδίουσάν τε (v. ἀνιδροῦσαν) καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν (int. θερμὴν νοτιάδα).

ἀνίερος, ὁ ἡ, *sanctione carens*. Pol. V. 461. B: νόθον ... καὶ ἀνίερον ... παῖδα.

ἀνίημι, *submitto*. Crat. 403. Ε: ὅς γε (Ἄιδης) καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀνίησιν. Α: ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται ὁ πλοῦτος. **emitto*. Euthyd. 297. Ε: ὕδωρ

... ἀνείσῃ πολλὰς (κεφαλὰς) ἀντὶ τῆς μιᾶς. Pol. III. 414. E: ἡ γὰρ αὐτοὺς ... ἀνῆκε. Menex. 238. A: *dimitto. Theaet. 169. B: τὸν ... προσελθόντα οὐκ ἀνίης πρὶν cet. 165. D: οὐκ ἀνείς πρὶν cet. Euthyd. 276. D: οὐκ ἀνίει τὸ μειράκιον. Prot. 310. D: ἐπειδὴ τάχιστά με ... ὁ ὕπνος ἀνῆκεν. Polit. 269. C: τὸ ... πᾶν τόδε ... ἀνῆκεν. Conv. 179. C: τὴν ἐκεῖνης (ψυχὴν) ἀνείσαν. Pol. VII. 515. E: (εἰ) μὴ ἀνείη πρὶν cet. Hipp. mai. 295. A: μήπω γε ἀνώμεν αὐτό. Soph. 235. A: τὸν θῆρα μῆκέτ' ἀνείναι. Conv. 179. C: ἐξ Αἰδου ἀνείναι πάλιν τὴν ψυχὴν. Pol. II. 368. C: μὴ ἀνείναι τὸν λόγον. *remitto, relinquo; etiam desisto, desino. Pol. X. 606. C: τότε ἀνίης. A: ἀνίσει τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνηώδους τούτου. Ep. VII. 340. C: οὐκ ἀνίησι πρὶν ἂν cet. Crat. 420. E: καὶ σὺ μὴ ἀνίει. Legg. V. 741. A: τὴν ὁμοιότητα ... τιμῶντες ... μὴ ἀνίετε. Ep. XIII. 360. D: ὅπως τὸ ... ὠφελείσθαι σε μὴ ἀνίῃ (v. ἀνείῃ). Crat. 420. E: μὴ ἀνιῶμεν αὐτήν (τὴν ῥώμην). Legg. V. 731. B: τῷ μηδὲν ἀνίεναι κολάζοντα. Lach. 194. B. Legg. VII. 810. E: μηδὲν ἀνιέντα. Conv. 220. C: οὐκ ἀνίει, ἀλλὰ εἰστέκει ζητῶν. Ep. III. 316. E: ὅτι τοῦτο αὐτὸ ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. Legg. I. 635. E: μηδὲν γε ἀνῆς ἐπιτιμῶν cet. Euthyd. 297. D. Pol. III. 411. B: ὅταν ἐπεχων μὴ ἀνῆ. Legg. XII. 965. D: τοῦτο ... μὴ ἀνώμεν πρὶν ἂν cet. Gorg. 492. D: μηδενὶ τρόπῳ ἀνείναι. Pol. VII. 538. B. Critia 112. C: κήπους ... ἀνέντες. Parm. 162. A: ἀλλὰ τι τοῦ εἶναι ἀνῆσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι. Pol. VI. 498. D: πείρας ... οὐδὲν ἀνήσομεν. Legg. VI. 770. B. Pass. Pol. IX. 590. A: ὅτι ἀνίεται ... τὸ δεινὸν ... θρέμμα. Legg. I. 637. B: ὅπου δ' ἀνείνται. Pol. VIII. 549. D: λίαν ἀνειμένος (remissus, lassus). IX. 573. A: ἡδονῶν ἀνειμένων. Polit. 270. A: ὅταν ἀνεθῇ. Pol. III. 410. E: μᾶλλον ... ἀνεθέντος αὐτοῦ. IX. 575. A: ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. Ἀνειμένος, relictus, est etiam intactus, diis dicatus. Legg. VI. 761. C: τέμενος ... ἀνειμένον (v. ἀφειμένον). *sino. Lach. 179. A: ἀνείναι αὐτοὺς ὅ τι βούλονται ποιεῖν. *remitto, relaxo. Pol. IV. 442. A: τὸ μὲν ἐπιτείνουσα ... τὸ δὲ ἀνείσα. Lys. 209. B: ἐπιτείνειαί τε καὶ ἀνείναι ἦν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν. Pass. Phaed. 98. D: ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι. Tim. 74. B: ἀνειμένῳ. Pol. III. 412. A. — Verb. ἀνετέον est dimittendum (Conv. 217. C.) et remittendum: Soph. 254. B. Polit. 291. C.

ἀνίκητος, ὁ ἡ, insuperabilis. Pol. II. 375. B: ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός.

ἀνικμῶ vid. ἀναλκμῶ.

ἀνισόπλευρος, ὁ ἡ, latera inaequalia habens. Locr. 98. A: τὸ ... ἀνισόπλευρον.

ἄνισος, ὁ ἡ, inaequalis. Parm. 140. B: οὔτε ἴσον οὔτε ἄνισον ἔσται. 149. D. 161. D. Legg. V. 744. C: ὡς

ἰσαίτατα τῷ ἀνίω. Phaed. 74. B: ἀνὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη; Parm. 161. C. Tim. 55. E: τῶν ἀνίσων (τριγώνων). Id. 58. D. Parm. 154. B: ἀνίσοις ... ἴσα προστιθέμενα. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανεμόμενα. Tim. 53. D. Legg. VI. 757. A. D. Tim. 36. D: ἐπὶ τὰ κύκλους ἀνίσους. Phil. 56. D: μονάδας ἀνίσους καταριθμοῦνται. Tim. 54. C: τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίσους ἔχοντος (τριγώνου). Legg. VI. 761. E. Pol. VI. 509. D: τετμημένην ... ἄνισα (al. ἀν' ἴσα) τμήματα. Legg. V. 744. B: τμήματα ἄνισα.

ἀνισότης, ἡ, *inaequalitas*. Phaed. 74. B: ἡ ἡ ἰσότης ἀνισότης. Tim. 58. A: αἰτία ... ἡ ἀνισότης ... τῆς ἀνωμάλου φύσεως. Parm. 140. E: ὅτι ἀνομοιοίητός τε καὶ ἀνισότητος οὐ μετέχει. 161. C. D. Tim. 58. D: διὰ τὴν τῶν τριγώνων ἀνισότητα. Locr. 99. B.

ἀνίστημι, *erigo, statuo*. Tim. 25. C: τρόπαια ἀνέστησε. Med. *constituo*. Legg. XI. 937. A: ἐάν τις τινα δικάζοντα ἀναστήσεται μάρτυρα. **excito* (*iacentem, dormientem*), *surgere iubeo vel cogo*. Lys. 207. D: ἀνέστησε τὸν Μενέξωνον. Charm. 155. B: τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ ... κατεβάλομεν. Prot. 317. E: ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης. Aor. 2. et med. *surgo*. Conv. 219. C: ἀνέστην. Theag. 129. C: ἀνέστη. Ax. 367. C: κοιμηθέντες οὐκέτ' ἀνέστησαν. Theag. 129. B: μηδαμῶς ... ἀναστής. Euthyd. 272. E: ἐν νῇ εἶχον ἀναστήναι. Conv. 219. B: ἀναστὰς. 223. D: ἀναστάντα ἀπιέναι. Pol. III. 388. A: ὀρθὸν ἀναστάντα. Euryx. 397. C. Pol. X. 616. B: ἀναστάντας ἐντεῦθεν ... πορεύεσθαι. Prot. 355. D: ἀνεστήκη (v. ἀνεστήκειν) ὡς ἔξιόν. Conv. 223. B: ἀνίστασθαι. Pol. VII. 515. C. Theag. 129. B: ἀνιστάμενος. Prot. 335. C: ἀνιστάμεν ὡς ἀπιών. Theag. 129. A: ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου. **a morbo surgo*. Lach. 195. C: ἐκ τῆς νόσου ... ἀναστήναι. **surgo ad dicendum, progredior* (*in medium*), *prodeo*. Ep. V. 322. A: οὐ πώποτε ἀναστὰς ἐφθέγγατο. Alc. I. 106. C: ἀνίστασαι συμβουλεύσων. 116. D: εἰ ... τις ἀνίσταται συμβουλεύσων. Id. C. **surgo ad abeundum vel pergendum aliquo*, h. e. *pergo, abeo*. Ep. XIII. 360. A: ἀνέστης παρ' ἐμέ. Prot. 311. A: ἀναστάντες εἰς τὴν αὐλήν. Phaed. 116. A: ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος.

ἀνίσχω vid. ἀνέχω.

ἀνισῶ, *adaequo*. Polit. 289. E: τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα ... ἀνισοῦντες.

ἀνίσωσις, ἡ, *aequatio*. Legg. V. 740. E: περὶ τὴν ἀνίσωσιν τῶν ... οἴκων.

ἀνιῶ, *molestiam exhibeo, offendo*. Gorg. 485. B: ἀνιῶ μου τὰ ὅσα. 502. A: ἡνία ... ἄδων τοὺς θεατάς. Med. *doleo*. Gorg. 498. E: κακοὶ ... οἳ ἂν ἀνιῶνται. 497. A: τὸ ἀνιῶσθαι κακῶς (πράττειν). 499. A: ἀνιῶσθαί τε καὶ

χαίρειν. Prot. 351. B: εἰ ἀνιόμενος ... ζῶη. Gorg. 499. A: κακὸν ... τὸν ἀνιόμενον. 498. D: τοῖς ἀνιόμενοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἱ λύπαι.

ἀνοδος, ἤ, *ascensus*. Pol. VII. 517. B: τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς.

ἀνοηταίνω, *insipiens, insulsus sum*. Ep. X. 359. C: μὴ ἀνοηταίνειν οἰομένους cet. Phil. 12. D: ἡδεσθαι ... καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα.

ἀνόητος, ὁ ἤ, *non cogitans*. Parm. 132. C: νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι. **amens, demens, insipiens*. Prot. 323. D: τίς ἀνόητος ὥστε cet. Gorg. 521. C. Phaed. 62. D: ἀνόητος ... ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα. 95. D. Phil. 12. D. Conv. 281. E. Tim. 44. C: ἀτελής καὶ ἀνόητος (v. ἀνόητος) εἰς Ἄιδου ἔρχεται. Legg. III. 687. D. Hipp. mai. 304. B. Theag. 126. D. Gorg. 505. B: ἀνόητος ... οὕσα (ψυχή). Pol. V. 466. B: ἀνόητός τε καὶ μαιρακιδῆς δόξα ἐμπεσοῦσα. Gorg. 514. C: ἀνόητον ἦν ... ἐπιχειρεῖν. E. Euthyd. 278. E. Gorg. 527. C: σοῦ ... ὡς ἀνόητου. Phaedr. 241. A: ἀνόητον ἀρχῆς. Theaet. 175. B: ἀνόητου ψυχῆς. Legg. X. 891. C: ἀνόητου δόξης. Phaedr. 241. B: ὑπ' ἀνάγκης ἀνόητω. Pol. X. 605. B: τῷ ἀνόητῳ ἀντὶς (τῆς ψυχῆς) χαριζόμενον. Gorg. 497. E: παῖδα ἀνόητον. Pol. X. 609. C. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνόητον αἰσχροῦ καὶ ἄμετρον δετέον. Gorg. 519. B: ἀνόητον πρᾶγμα ... ὁρῶ γιγνόμενον. Phaed. 95. D. Conv. 218. C. Tim. 30. B: οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ... κάλλιον ἔσεσθαι ... ἔργον. Euthyd. 290. E: ὅσοι γε αὐτῶν μὴ παντάπασιν ἀνόητοὶ εἰσιν. Tim. 44. A: ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι (αἱ περιφοραί). Theaet. 177. A: ταῦτα ... ἀνόητων τινῶν ἀκούσονται. Pol. II. 382. E. VIII. 830. B. Legg. I. 635. E. Epin. 984. A. Crit. 53. C. Ep. VIII. 354. C. Locr. 104. E. Phil. 12. D: ἀνόητων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστών. Gorg. 464. D: ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνόητοις ὥσπερ οἱ παῖδες. Alc. II. 142. E. Soph. 234. B: τοὺς ἀνόητους τῶν νέων παιδῶν ... λανθάνειν. Legg. X. 909. D. VIII. 839. B: ὡς ἀνόητα καὶ ἀδύνατα τιθέντων. XII. 967. D: ἀνόητ' εἰπεῖν. Hipp. mai. 283. A. Pol. II. 360. D: ἀνοητότατος. Epin. 976. D: ἀνοητότατον ... καὶ ἀφρονέστατον. Conv. 181. B: ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητοτάτων. Pass. *quod mente non comprehenditur*. Phaed. 80. B: τῷ θνητῷ καὶ ἀνόητῳ (ορπος νοητῷ).

ἀνοήτως, *insipienter, dementer*. Phaed. 88. B: μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρσύνειν. Phil. 49. B: ἀνοήτως δοξάζουσι. Pol. I. 336. E. II. 379. D. Legg. II. 665. D. VI. 778. A. VII. 805. A. XI. 922. C.

ἀνοια, ἤ, *dementia, temeritas*. Conv. 210. B: πολλὰ ἀνοια μὴ οὐχ ... ἡγεῖσθαι. Pol. VI. 492. E. Legg. VII. 795. A. Men. 90. D. Phaedr. 270. A: ἐπὶ φύσιν νοῦ τε

καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος. Gorg. 514. E: εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐλθεῖν. Phaed. 81. A. Theaet. 176. E. Tim. 86. B: δύνω ... ἀνοίας γένῃ, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἀμαθίαν. 92. Pol. IX. 571. D. 575. C. Legg. III. 691. C. 700. E. VII. 822. E. X. 898. B. 899. B. 908. E: ὑπ' ἀνοίας. Legg. I. 637. A: ἀνοία πάση. IV. 716. A: ἅμα νεότητι καὶ ἀνοία. VII. 794. D. X. 897. B. XI. 934. A. Gorg. 464. D: θηρεύεται τὴν ἀνοίαν. Phaed. 93. C: ἀνοίαν τε καὶ μογθρίαν. Pol. II. 382. C. E. III. 400. E: ἣν ἀνοίαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Tim. 86. B: νόσον ... ψυχῆς ἀνοίαν ξυγγωρητέον. Legg. III. 691. C. XI. 934. A. (Legg. I. 625. E. III. 688. E. 689. B. scribendum videtur ἀγνοίαν pro ἀνοίαν).

ἀνοίγω, *aperio*. Prot. 310. B: ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέωξέ τις. 314. E. D: ἀνοίξας. Ax. 317. B: ταῦτα (τὰ πρό-πυλα) ἀνοίξαντα. Pass. Pol. III. 405. A: ἰατρεία πολλὰ ἀνοίγεται. Phaed. 59. D: ἀνεώγετο (al. ἀνεώγνυτο) ... οὐ πρό. Conv. 174. D: ἀνεωγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Lys. 203. B. 223. B. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ἀνοίχθει. Conv. 216. D: ἀνοίχθεις.

ἀνοιδῶ, *intunesco*. Tim. 84. E: ἀνοιδῆσαν (τὸ πνεῦμα).

ἀνολοφύρομαι, *vehementer lamentor*, *eiulo*. Prot. 327. D: ἀνολοφύραί' ἂν ποθῶν cet.

ἀνομία, ἡ, *legum dissolutio*, *licentia a lege aversa*. De leg. 314. D: αἰσχιστον ... ἡ ἀδιμία τε καὶ ἡ ἀνομία. Pol. VI. 496. D. Alc. II. 146. B: πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστὴν εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Pol. IX. 575. A: ἐν πάσῃ ἀναρχία καὶ ἀνομία ζῶν. De leg. 314. D. Ep. VII. 336. B: ἀνομία καὶ ἀθεότητι.

ἀνομίλητος, ὁ ἡ, *qui nullum habet cum aliis commercium*; *expers*. Legg. XII. 951. A: ἀνομίλητος οὖσα (πόλις). Ep. VII. 332. C: ἀνομιλήτω ... παιδείας, ἀνομιλήτω ... συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεγονέναι.

ἀνόμιμος. De leg. 314. C. ἀνόμιμοι legebatur pro ἀνομοι.

ἀνομοθέτητος, ὁ ἡ, *legibus non constitutus*. Legg. VI. 781. A: ἀνομοθέτητον μεθεῖται. 785. A: ἀνομοθέτητα σιγῇ κείσθω. 780. A: προσέμενος ... τὰ ἴδια ἀνομοθέτητα. 783. B. VIII. 846. C.

ἀνόμοιος, ὁ ἡ, *dissimilis*, *inaequalis*. Legg. IV. 716. D: ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος. Parm. 129. A: ὁ ἔστιν ἀνόμοιον. 140. A: ἀνόμοιον ... ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλω. 139. E. 140. B. bis. 147. 148. A. B. C. al. Pol. III. 396. C. IV. 435. A. Crat. 435. C. A. Conv. 186. B. Ib. τὸ ... ἀνόμοιον ἀνομοίων ... ἐρᾷ. Lys. 214. D. Phaed. 74. C: ἡ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίων. Parm. 163. B. Crat. 435. A: ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου sq. ἢ. Pol. 349. C. 350. B. C. Tim. 33. B: νομίσας ... κάλλιον ὁμοιον ἀνομοίου. Parm. 148. A. 161. B. Crat. 435.

B. Gorg. 513. B: ἀνόμοιον ὄντα τῇ πολιτείᾳ. Tim. 63. B. C. Phil. 14. B: εἰ ... μηδεμίαν ἀνόμοιον φαίην ἐπιστήμην ἐπιστήμη γίνεσθαι. Prot. 331. E: τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα ἀνόμοια. Theaet. 159. A. B. Soph. 259. D: τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον (ἀποφαίνειν). Parm. 157. A: ἐξ ὁμοίου ἐπὶ ἀνόμοιον ... ἰόν. Tim. 63. D. Lys. 222. E: μήτε οἱ ὁμοιοὶ μήτε οἱ ἀνόμοιοι. Prot. 333. A: ἀνόμοια. Parm. 159. A. E. 160. A. 161. A: τὰ ... ἄλλοια οὐκ ἀνόμοια; B. 164. A. 165. C. D: ἐτεροῖα καὶ ἀνόμοια ἐαντοῖς. 166. B. Phaedr. 74. A: ἀπ' ἀνομοίων. Polit. 310. C: τοὺς ... ἀνομοίους μὴ στέργειν. Parm. 165. D. Epin. 990. D. Phil. 12. C: ἀνομοίους ἀλλήλαις (μορφάς). 13. C. Phaedr. 261. D: ὅμοια καὶ ἀνόμοια. Parm. 127. E. 129. A. 135. E. Phil. 13. B. Tim. 83. C. Phil. 13. D: ὡς τὸ ἀνομοιοτάτον ἐστι τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιοτάτον. Parm. 159. A: ἐναντιωτάτά τε καὶ ἀνομοιοτάτα. Polit. 276. E: ἀνομοιοτάτους ὄντας. Tim. 53. A: τὰ ... ἀνομοιοτάτα. Lys. 215. D.

ἀνομοιότης, ἡ, *dissimilitudo*, *inaequalitas*. Parm. 159. E: ἀνομοιότης καὶ ὁμοιότης. 161. A: ἀνομοιότης ... πρὸς τὰλλα. B: εἰ τῶν ἄλλων ἀνομοιότης ἐστὶν αὐτῷ. Ib. εἰ ἑνὸς ἀνομοιότης ἐστὶ τῷ ἐνί. Pol. VIII. 547. A. Polit. 273. D: εἰς τὴν τῆς ἀνομοιότητος ἄπειρον ὄντα τόπον. Parm. 129. A. 140. E. Pol. X. 611. B. Phaedr. 240. C: πρὸς τῇ ἀνομοιότητι. 262. A: τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιοτητα ἀκριβῶς διειδέναι. Theaet. 185. C. Parm. 129. D. 159. E. Tim. 60. A. 80. A. Legg. IX. 857. B. Polit. 294. B: αἱ ... ἀνομοιότητες τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων. 285. B: τὰς παντοδαπὰς ἀνομοιότητας.

ἀνομοιω, *dissimile aliquid reddo*. Parm. 148. B: τῷ ἀνομοιοῦντι πάθει. Pol. VIII. 546. D: ὁμοιοῦντων τε καὶ ἀνομοιοῦντων (ἀριθμῶν). Pass. *dissimilis fio*, *mutor*, *descisco*. Theaet. 166. B: πρὶν ἀνομοιοῦσθαι. Parm. 156. B. 157. A: ἀνομοιούμενον. Theaet. 166. B: τὸν ἀνομοιούμενον τῷ ... ὄντι. 159. A. Tim. 57. B: τὰ ... ἀνομοιούμενα.

ἀνομοίως, *dissimiliter*, *inaequaliter*. Pol. III. 388. C: οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι. Tim. 36. D: ἀλλήλοις τε καὶ τρισὶν (κύκλοις) ἀνομοίως. 39. E. 51. E.

ἀνομοίωσις, ἡ, *dissimilitudo*. Theaet. 166. B: ἐάνπερ ἀνομοίωσις γίγνηται.

ἀνομολογοῦμαι, *ea quae concessa sunt repeto vel colligo* (ut argumentatio concludatur). Conv. 200. E: ἀνομολογῶμεθα τὰ εἰρημμένα. Riv. 136. E: ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημμένα. **convenio vel constituo cum altero de aliqua re* (vern. *sich verständigen, übereinkommen*). Pol. IV. 442. E: εἰ δέοι ἡμῶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τε ἐκείνης τῆς πόλεως cet. I. 348. B: ἂν ... ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶ-

μεν. Conv. 199. B: ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ. Theaet. 164. C: πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι. Verb. Pol. V. 452. E: τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον. Legg. V. 737. C: τὴν διανομὴν τῶν πολιτῶν ... ἀνομολογητέον.

ἀνομολογούμενος (v. ὁμολογούμενος), non conveniens, igitur discrepans, pugnans. Gorg. 495. A: ἵνα ... μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος (V. Annot. p. 323 sq.).

ἀνομος, ὁ ἢ, legibus carens vel legibus repugnans. Polit. 302. E: ἄνομος (μοναρχία). Pol. IX. 572. B: ἄγριον καὶ ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος. De leg. 317. C. Legg. X. 885. B: λόγον ... ἄνομον. De leg. 314. C: οἱ ... ἄνομοι ἀνομία ἄνομοι (v. ἀνόμημοι). D. Legg. VII. 823. E: θηρευτὰς ὥμοις καὶ ἀνόμοις. Hipp. mai. 285. A: ὑπὸ ... τῶν πατέρων (παιδεύεσθαι) ἀνομώτερον.

ἀνόνητος, ὁ ἢ, inutilis, irritus. Pol. VI. 486. C: ἀνόνητα πονῶν. VII. 531. D: οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα (utroque autem loco vide ne scribi oporteat ἀνήνυτα, vid. h. v. et ad Legg. p. 213.). Tim. 44. C. pro ἀνόνητος scribendum ἀνόητος.

ἀνοπλος, ὁ ἢ, inermis. Euthyd. 299. B: ὅπλα ἔχοντα μᾶλλον ἵεναι ἢ ἀνοπλον.

ἀνόρατος, ὁ ἢ, oculorum sensum effugiens. Tim. 51. A: ἀνόρατον (sic codd. pro ἀόρατον) εἶδος τι καὶ ἄμορφον.

ἀνοργίαστος, ὁ ἢ, is qui orgia vel sacra nulla peraguntur. Epin. 985. D: ἀνοργιάστους ... ὄντας ἐτέρους θεούς.

ἀνορεξία, ἡ, cupiditatis vacuitas. Locr. 102. E: ὀρηγτικῶς ... (νόσος) ἀνορεξία.

ἀνορθῶ, erigo, restituo. Legg. XI. 919. D: οὓς ὁ θεὸς ἀνορθῶν πάλιν κατοικίξει. *corrigo, emendo. Pol. I. 346. E: τὰ ἀλλότρια κατὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

ἀνόσιος, ὁ ἢ, impius. Gorg. 505. B: ἄδικος καὶ ἀνόσιος. Euth. 7. A: ὁ θεομισῆς ἀνόσιος. Prot. 325. D: τόδε μὲν ὅσιον, τόδε δὲ ἀνόσιον. Pol. V. 739. A: τῶν ὁσίων ὃ οὐκ ἀνόσιον. Euth. 5. D. 6. E. 9. C. D: ὃ ... ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν ἀνόσιόν ἐστιν. Ep. VII. 325. C: τῆς ἀνοσίου ἀγωγῆς ... μετασχεῖν. Legg. VI. 777. E: ἀμίαντος τοῦ τε ἀνοσίου περὶ καὶ ἀδίκου. Euth. 4. E. Pol. IX. 580. A: ἀνοσίῳ. Gorg. 479. C: ἀδίκῳ καὶ ἀνοσίῳ (ψυχῇ). Pol. VIII. 565. E: στόματι ἀνοσίῳ. Euth. 7. A. Legg. IX. 881. D: τὸν ἀνόσιον ἐπονομάζων. VIII. 831. D: πράξιν πράττειν ... ὀνόσιον. IX. 874. C: μηδὲν ἀνόσιον δρῶντι. Euth. 4. D. Menex. 245. D. Ep. VII. 334. A. Legg. IX. 881. A: ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. 854. C: ὅσα ἀνόσια ἔργα. Pol. III. 416. E. Legg. X. 910: ἀνδρῶν ἀτέβηγμα ἀνοσίῳ. Pol. VI. 496. E: καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίῳ ἔργων. Legg. X. 910. Epin. 988. E. Euth. 4. E. Ep. VII. 325. A. Legg. IV. 717. A: τοῖς ἀνοσίοις. Pol. II. 363. D: τοὺς ...

ἀνοσίους ... καὶ ἀδίκους. Legg. X. 899. E. Theaet. 176. C: τῷ ... ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι. Pol. X. 615. D. Euth. 5. D. Ep. VII. 351. C: τὸ πάσχειν ἀνόσια. Pol. X. 610. B: ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα (ψυχή). Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωτάτην αἰτίαν ἐπιβάλλοντες. Legg. IX. 872. D: φόνων τῶν πάντη ἀνοσιωτάτων. Gorg. 425. D: ἀνοσιώ-
τατα ἁμαρτήματα ἁμαρτάνουσι.

ἀνοσιότης, ἡ, *impietas*. Euth. 5. D: κατὰ τὴν ἀνο-
σιότητα.

ἀνοσιουργία, ἡ, *actio scelerata*. Ep. VII. 335. B: οἷς ξυνέπεται τῶν ἀρπαγμάτων (v. πραγμάτων) ἀνοσιουργία.

ἀνοσιουργός, ὁ ἡ, *scelestus*. Ep. VIII. 352. C: εἴ
τις αὐτῶν ἀνοσιουργὸς γέγονε.

ἀνοσιουργῶ, *impia vel nefaria perpetro*. Legg. X. 905. B: ἀνοσιουργήσαντας ἢ τι τοιοῦτον πράξαντας.

ἀνοσίως, *impie*. Legg. X. 907. A: ἐνεκα δόρων ...
ἀνοσίως διδομένων.

ἀνοσος, ὁ ἡ, *morbo carens*. Tim. 33. A: ἀγῆρων καὶ
ἀνοσον αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐτεκτήνατο. bis. Phaed. 111. B:
ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι.

ἄνους, ὁ ἡ, *rationis expers, demens, insipiens*. Legg. V. 730. C: ὅτῳ ... ἀνούσιον (ψεῦδος φίλον), ἄνους. Ep. VIII. 355. C: γυναικῶν καὶ παιδῶν ὦν λόγος ἄνους. Tim. 44. A: ἄνους ψυχὴ γίγνεται. Legg. XII. 962. C: ἄνους οὕσα καὶ ἀναίσθητος (πόλις). Phaedr. 257. A: ἄνουν (τὴν ψυχὴν) παρῆξει.

ἀνρεία, ἡ, (*vox ficta*) *contraria fluxio*. Crat. 413. E: αὐτὸ μὲνύει τὸ ἔργον τοῦνομα ἡ ἀνρεία.

ἀνταγωνίζομαι, *repugno, contendo*. Alc. I. 119. B: τὸν ἐπιχειροῦντα αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι.

ἀνταγωνιστής, ὁ, *adversarius, aemulus*. Pol. VIII. 554. E: ἀνταγωνιστής ... φαῦλος ἢ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν. Legg. XII. 955. A: ἀνταγωνιστὴν γυμναστικῆς cet. De lucr. cup. 229. C. Legg. VII. 817. B: ἀντίτεχνοί τε καὶ ἀνταγωνισταὶ τοῦ καλλίστου δράματος. VIII. 830. A. Alc. I. 122. B: τῶν ἀνταγωνιστῶν ... παι-
δείαν. 119. D: ἀποβλέψεις ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀντα-
γωνιστάς.

ἀνταδικῶ, *vicissim iniuria afficio, iniuriam illatam ul-
ciscor*. Theaet. 173. A: τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν. Crit. 49. B. C. D. 54. C: οὕτως αἰσχροῦς ἀνταδικήσας τε καὶ ἀντι-
κακουργήσας.

ἀνταίρω, *manus contra tollo, h. e. reluctor, resisto*. Eu-
thyd. 272. A: ὥστε μὴδ' ἂν ἓνα αὐτοῖς οἶόν τ' εἶναι μὴδ'
ἀντάραι.

ἀνταλλάττομαι, *permuto*. Theaet. 189. C: ἀνταλ-
λαξάμενος τῇ διανοίᾳ.

ἀντανάγομαι, *me paro ad disputandum adversus alterum*. Eryx. 398. E: ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον.

ἀντάξιος, *ia, ion, is qui alterum aequiparat; etiam praefereendus (vern. aufwiegend)*. Legg. V. 728. A: πᾶς ὁ ... χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. 730. D: πολλῶν ἀντάξιος ἐτέρων. Polit. 297. E: τὸν ἐτέρων πολλῶν ἀντάξιον ἱατρός. Conv. 214. B. (Hom.).

ἀνταποδίδωμι, *alternis reddo, in univ. reddo*. Tim. 20. C: ἀνταποδώσειν ... τὰ τῶν λόγων ξένια. *reddo, repono. Parm. 128. C: ἀνταποδίδωσι ταῦτα καὶ πλείω. Phaedr. 236. C: ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις (*int. dicta*). *alternis vel contra efficio, et in univ. efficio. Pol. VIII. 563. E: εἰς τοῦναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. Tim. 79. E: τὸ ... τὰ αὐτὰ πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ ἀνταποδιδὸν αἰεί. *vicissim trado, h. e. exhibeo vel expono. Tim. 87. C: τὸ ... τούτων ἀντίστροφον ... αὖ πάλιν εἰκὸς ... ἀνταποδοῦναι. *pono quod ex altera parte respondet. Phaed. 71. E: οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν; Phil. 40. D: οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν ἐν ἐκείνοις; *respondeo. Phaed. 72. A: εἰ ... μὴ αἰεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἐτέροις γιγνόμενα. B: εἰ ... τὸ ἀντεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος.

ἀνταπολαμβάνομαι, *vicissim accipio*. Tim. 27. B: ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίαν.

ἀνταπιόλλυμι, *vicissim interino*. Crit. 51. A: ἀνταπιόλλυναι.

ἀνταρκῶ, *resisto*. Ep. III. 317. C: ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

ἀνταφροστιῶ, *vicissim convivio accipio*. Tim. 17. B: τοῦς λοιποὺς ἡμῶν ἀνταφροστιᾶν (*sic Procl. cum codd. pluribus*. V. ἀντεφροστιᾶν).

ἀντεικάζω, *vicissim comparo*. Men. 80. C: ἵνα σε ἀντεικάζω. Ib. οὐκ ἀντεικάζομαι σε.

ἀντεῖπειν, *contra dicere*. Clit. 408. B: τούτοις ... τοῖς λόγοις ... οὐτ' ἀντεῖπον πώποτε cet. Phil. 19. C: σὺ πρὸς αὐτὰ ἀντεῖπες ὡς cet. Hipp. mai. 289. B: τίς ... ἂν ἀντεῖποι τούτῳ γε; Clit. 408. B: οὐτ' οἶμαι μὴ ποδ' ὕστερον ἀντεῖπω. Theag. 131: μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντεῖπης ... τῷ μειρακίῳ. Hipp. mai. 291. D: ἐάν τις ἔχῃ ὅ τι ἀντεῖπῃ. Soph. 232. C: ἀντεῖπειν δεινοί. D. 233. A. Polit. 297. B. Phil. 20. D. Pol. VI. 487. B. Legg. VII. 805. C. *repono, substituo. Apol. 28. B: ἐγὼ ... τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντεῖποιμι ὅτι Οὐ cet.

ἀντεισιάζω, *in alterius locum substituo*. Ax. 369. E: τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισιάζων κακῶν αἰσθησιν.

ἀντεμπίπλημι, *vicissim impleo*. Legg. IV. 705. B: νομίσματος ... πάλιν ἀντεμπίπλαιτ' ἂν.

ἀντεπεισάγω, *vicissim introduco*. Locr. 102. A: ἐντεπεισάγεται.

ἀντεπιδείκνυμι, *vicissim ostendo*. Theaet. 162. B: μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος.

ἀντεπιτάττω, *vicissim mando*. Tim. 20. B: ἀντεπέταξα ὑμῖν cet.

ἀντεπιφέρω, *vicissim vel rursus fero*. Locr. 102. A: πάλιν ... ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα (τὰ πνεύματα).

ἀντερραστής, ὁ, *rivalis, aemulus*. Riv. 132. C: ἀντερραστής ὢν. 133. B: εἰς τὸν ἀντερραστήν. Pol. VII. 521. B: οἱ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται.

ἀντερεῖδω, *annitor*. Tim. 45. C: ὅπῃ περ ἂν ἀντερεῖδῃ cet.

ἀντερεῖν, *contra dicere*. Pol. IX. 580. A: οὐδεὶς σοι ... ἀντερεῖ. Demod. 384. B: ἢ προσδεῖται τοῦ ἀντεροῦντος. Polit. 297. B: καὶ μὴ πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιδρῶντες.

ἀντερύομαι, *iuxta aestimo*. Legg. I. 630. A: χουσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι (Theogn.).

ἀντέρως, ὁ, *amor alterius amori respondens* (vern. Gegenliebe). Phaedr. 255. D: εἰδῶλον ἔρωτος ἀντέρωτα (v. ἀντ' ἔρωτος) ἔχων.

ἀντερωτῶ, *vicissim interrogo*. Euthyd. 295. B: ἐρωτῶμενος ἀντερωτᾷς;

ἀντέχω et ἀντίσχω, *duro, persto*. Ax. 365. C: ἀντίσχει δέος τι. Pol. VI. 492. C: ποῖαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ... ἀντέξειν ἢν οὐ ... οἰχῆσεσθαι cet. **sustineo aliquid* (ita ut me retineam et conservem). Tim. 85. A: ὅταν τὸ σῶμα ... ἀντίσχω τεχόμενον. 81. D: ἐπειδὴν ... μηκέτι ἀντέχωσι δεσμοὶ τῷ πόμφῳ διστάμενοι. Phaed. 88. A: ὥστε πολλάκις γιγνομένην ἀντέχειν. **resisto*. Pol. VI. 496. D: οὔτε ἱκανὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀργίοις ἀντέχειν. — Med. renitor, *resisto*. Pol. IX. 574. B: ἀντεχομένων ... καὶ μαχομένων. **manu aliquid teneo vel arripio*. Euthyd. 305. A: παντὸς ... ὀήματος ἀντέχονται. Lach. 183. E: ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sensus transl. *adhaereo, amplexor*. Phil. 58. E: τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι. Alc. II. 146. E: ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι. Hipp. mai. 304. B. Phil. 49. A: σοφίας περὶ τὸ πλήθος πάντως ἀντεχόμενον. Tim. 63. C: τοῦ ξυγγενοῦς ἀντεχόμενα. Pol. X. 600. D: οὐχὶ μᾶλλον αὐτῶν ἀντείχοντο ἢ τοῦ χουσοῦ. **sequor*. Legg. VI. 773. E: τῆς αἰγινοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι. Ep. VI. 323. A: Ἐρμείου ἀντέχεσθαι. Legg. X. 607. B: ὁ ταύτης τῆς δόξης ἀντεχόμενος. Tim. 44. C: τοῦ μάλιστα εἰκότος ἀντεχομένου. Pol. IV. 424. B: τούτου ἀνδεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως.

ἀντί, *pro: l. permutationem indicat*. Prot. 355. E: ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω κακὰ λαμβάνειν. Phaed. 69. B: ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων. Conv. 218. E: ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους. Pol. II. 371. D: ἀντ' ἀργυρίου ἀλλά-

ξασθαι. Apol. 37. B: ἀντὶ τούτων ... ἐλωμαί τι cēt. Alc. II. 141. B. ἀντὶ γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων ... τυραννίδα βουλήθεις σοι γενέσθαι. al. II. *remuneratōnem* (tam bono quam malo sensu). Phaedr. 255. E: ἀντὶ τῶν πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαύσαι. Polit. 257. B: σὲ ... ἀντὶ τούτων εἰς αὐθις μέτειμι. Alc. II. 148. E: ἀνθ' ὅτου ... Λακεδαιμονίοις οἱ θεοὶ μᾶλλον νίκην διδόασιν ἢ σφίοισιν αὐτοῖς. Lys. 208. E: ἀντὶ τίνος ... οὕτω σε δεινῶς διακωλύουσιν εὐδαίμονα εἶναι. Menex. 244. C: ἀνθ' ὧν ἡμεῖς τὰ κείνων (τείχη) ἐκωλύσαμεν πεσεῖν. De leg. 321. A: τὸν Μίνων τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἡνέγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. **pro*, i. e. *loco* (germ. *statt*). Gorg. 515. D: βελτίους ἐποίει τοὺς πολίτας ἀντὶ χειρόνων. 516. B: δικαιοτέρους γερονεῖν ἀντὶ ἀδικοτέρων. Theaet. 168. A: τοὺς ξυνόντας ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς. 189. C: ὅταν ... τις ἀντὶ καλοῦ αἰσχρὸν ἢ ἀντὶ αἰσχροῦ καλὸν δοξάζῃ. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων ... γερόμενοι δοῦλοι. Conv. 192. E: ἀντὶ θυεῖν ἕνα εἶναι. 200. A: ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως. 208. A: καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην. 222. B: παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. Pol. I. 343. A: ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι ... ἔφη. 344. B: ἀντὶ τούτων τῶν αἰσchrῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κεκληνται. Tim. 26. E: ἢ τινα ἔτ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ζητητέον. Legg. III. 685. B: οὐ ῥᾶδιον ἀντὶ τούτων ἑτέρας λέγειν. Eryx. 396. B: μᾶλλον ἐχθροὶ ἀντὶ φίλων. al. **prae*. Phaedr. 232. A: τὸ βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖσθαι. Gorg. 526. E: ὃν (ἀγῶνα) ἐγὼ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων εἶναι. Hinc ἐν ἀνθ' ἐνός (*propr. unum prae altero*, h. e. *prae ceteris, maxime, potissimum*). Dictio est similis Homericæ πρὸ ὃ τοῦ, i. e. ὃ πρὸ τοῦ). Phil. 63. C: πάντων ... ἡγούμεθα ἄριστον ἐν ἀνθ' ἐνός. Pol. I. 331. B: ἀλλὰ ... ἐν ἀνθ' ἐνός οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ... πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Legg. IV. 705. B: οὐ μείζον κακὸν ... πόλει ἀνθ' ἐνός ἐν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. **ex* (ut *melius fieri e deteriore*). Pol. III. 411. C: ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγέννηται. VII. 539. D: τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμωτέρου ποιήσει. X. 606. D: βελτίους τε καὶ εὐδαίμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων.

ἀντιβαίνω, *resisto*. Legg. I. 634. A: πρὸς τὰ ἀριστερὰ μόνον δυναμένην ἀντιβαίνειν.

ἀντιβοηθῶ, *contra auxilium fero, contrario auxilio iuvo*. Pol. VIII. 559. E: ἐὰν ... ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία.

ἀντιβολή. Legg. VI. 755. E. *scribebatur* τὴν ... ἀντιβολήν *pro* ἀντιπροβολήν.

ἀντιβόλῃσις, ἢ, *obsecratio*. Apol. 37. A: περὶ τοῦ

οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. Conv. 183. A: ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι.

ἀντιβολῶ, obsecro. Eryx. 398. E: ἀντιβολοίης σοι δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην.

ἀντιγραφῇ, ἡ, scriptio adversaria, h. e. libellus (vern. Klageschrift). Apol. 27. C: ταῦτα καὶ διωμώσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

ἀντιδέομαι, vicissim rogo. Lach. 186. D: τοῦτο οὖν σου ἐγὼ ἀντιδέομαι.

ἀντιδιεξέρχομαι, contrariam sententiam expono. Theaet.

167. D: λόγῳ ἀντιδιεξελθών.

ἀντίδικος, ὁ, adversarius in lite. Theaet. 172. E: ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε. Phaedr. 273. C: τῷ ἀντιδίκῳ. 161. C: ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; Legg. VI. 766. D: μὴ πλείω τῶν ἀντιδίκων ... φθεγγόμενος. *in univ. qui iure disceptat. Legg. IX. 855. E: παρ' ἐκατέρου ... τῶν ἀντιδίκων. XI. 937. B: τῶν ἀντιδίκων ἐκότερον. Demod. 383. A: μὴ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκούσας. B: χρόνον ἀμφοτέροις δίδοσθαι τοῖς ἀντιδίκοις, ἀντιδικῶ, iure discepto. Legg. XII. 948. D: τῶν ἀντιδικούντων ἐκατέρων.

ἀντιδοξάζω, contrarium iudicium facio. Theaet. 170. D: μυριοί ... σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες. 171. A: τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἴησιν.

ἀντιδρῶ, vicissim facio, rependo (ut malum). Crit. 49. D: κακῶς πάσχοντα ἀμυνεσθαι ἀντιδρῶντα κακῶς.

ἀντιδωροῦμαι, vicissim dono. Legg. XI. 938. A: ἀντιδωρήται τις χρήματα. Euth. 14. E: ταῦτα ἐκείνοις ... ἀντιδωρεῖσθαι.

ἀντίθεσις, ἡ, oppositio. Soph. 257. E: ὄντος ... πρὸς ὃν ἡ ἀντίθεσις. 258. B: ἡ τῆς ... θατέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος ... ἀντίθεσις.

ἀντικαθίστημι, pono aliquid quod ex altera parte respondet. Pol. IX. 591. A: τῷ παρ' ἡμῖν τοιούτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον.

ἀντικακουροῶ, vicissim malo afficio. Crit. 49. C: ἀντικακουροεῖν κακῶς πάσχοντα. 54. C: ἀντικακουρογήσας.

ἀντικατάγω, vicissim induco. Loer. 101. D: ἀνάγκη ... ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι.

ἀντικαταλαμβάνω, vicissim occupo. Loer. 102. D: ἀντικαταλαμβάνοντα τὰν τῶν καθόρων χώρην.

ἀντικαταλείπω, in alterius locum vel pro me relinquo. Pol. VII. 540. B: ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας.

ἀντικατατείνω, adversus alterum contendo, h. e. contentente dico, alterius orationi meam oppono. Pol. I. 348. A: ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον.

ἀντικᾶω, vicissim uro vel incendo. Tim. 65. E: πάλιν αὐτὰ ἀντικᾶόντα τὸ διαθερμῆναν.

ἀντίκειμαι, *oppositus sum*. Soph. 258. B: πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένον.

ἀντικρούω, *reprimo, retardo*. Legg. IX. 857. B: σχεδὸν τί με ... ἀντικρούσας ἀνήγειρας.

ἀντικρυσ, *recta*. Euthyd. 273. B: ἀντικρυσ ἰών. Etiam εἰς τὸ ἀντικρυσ. Conv. 223. B: εἰς τὸ ἀντικρυσ πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς. **ad tempus translatum, continuo, illico*. Ax. 367. A: φροντίδες ἀντικρυσ ὑπέδυσαν.

ἀντιλαβή, ἥ, *reprehensionis ansa*. Phaed. 84. C: πολ-
λὰς ... ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς.

ἀντιλαμβάνω, *retineo*. Pass. Lach. 183. E: ἐνέσχετο ... ἐν τοῖς τῆς νεῶς σκεύεσι καὶ ἀντελάβετο. Med. *apprehendo, arripio*. Tim. 44. E: πορεία, οἷς ἀντιλαμβάνόμενον καὶ ἀπερειδόμενον (fort. οἷς ἀντιλαμβάνόμενον ἀπερειδόμενον, ut οἷς e part. ἀπερειδόμενον pendeat: quibus arreptis innitens) ... πορεύεσθαι δυνατόν γέρονε. Prot. 335. D: ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουῖ. Phaedr. 246. C: ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. Prot. 317. D: ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων καὶ τῶν κλινῶν. **capesso; hinc etiam appeto, incubo in aliquid, studeo alicui rei*. Pol. VII. 534. D: ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι. Legg. VII. 815. B: τῆς καλῆς ὀρχήσεως ἀντιλαμβάνόμενος. **retinco, cohibeo*.

Crat. 427. B: ἥ ... ὀλοθανούσης τῆς γλώττης ἀντιλαμβά-
νεται ἡ τοῦ γάρμματος δύναμις. Lach. 184. A: ἕως ἄκρου τοῦ
στύρακος ἀντελάβετο. **arripio ad reprehendendum, h. e. im-*
pugno. Hipp. mai. 287. A: ἀντιλαμβάνον. Ib. εἰαν ... ἀντι-
λαμβάνωμαι τῶν λόγων. Gorg. 506. A: χρὴ ἀντιλαμβάνε-
σθαι καὶ ἐλέγχειν. Soph. 239. D: ἀντιλαμβάνόμενος ἡμῶν.

Pol. VI. 505. A: πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβάνόμενος.
Theaet. 169. D: τοῦδε ... πάλιν ἀντιλαβόμεθα. 189. C:
τοῦ ἀληθῶς ψεύδους ἀντιλαβέσθαι. Hinc ἀντιλαμβάνεσθαι
τοῦ λόγου (Pol. I. 336. B.) dicitur qui sermonem intercipit
ut eum impugnet. **obūcio*. Pol. VI. 497. D: φόβω ὦν ὑμεῖς
ἀντιλαμβάνόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν ... αὐτοῦ τὴν ἀπό-
δειξιν. Soph. 251. B: ἀντιλαβέσθαι ... ὡς ἀδύνατον cet.

**ἀντιλαμβάνεσθαι τινος dicitur res quae aliquem ita cepit*
ut ab ea divelli vel ab ea discedere nequeat (vern. ergreifen,
fesseln; de homine: eingenommen seyn). Phaed. 88. D: θαυμα-
στῶς ... μου ὁ λόγος οὕτως ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ
ἀεί. Parm. 130. E: οὕτω σου ἀντείληπται φιλοσοφία ὡς
ἔτι ἀντιληφεται. **apprehendo, h. e. percipio, sentio*. Ax. 370.

A: ὁ ... οὐκ ὦν οὐδὲ τῆς στερήσεως ἀντιλαμβάνεται.
ἀντιλέγω, *contra dico*. Theaet. 169. C: οὐδὲν ἔτι ἀν-
τιλέγω. Euthyd. 285. D. Parm. 128. D: ἀντιλέγει ... πρὸς
τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας. Euthyd. 286. A: ἥττον τι ἀντι-
λέγομεν ἐγὼ τε καὶ σύ; B. Phaedr. 261. C: οὐκ ἀντιλέ-
γουσι μέντοι (οἱ ἀντίδομοι). Soph. 233. C. Crit. 48. D:
ἀντιλέγε. Euthyd. 286. A: ἀντιλέγοιμεν ἄν. Gorg. 481. E:

οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν. Soph. 233. D. Crat. 406. Conv. 201. C. Ib. τῇ ἀληθείᾳ ... ἀντιλέγειν. 216. B. 100. 533. C. Crit. 48. D. 50. E. Euthyd. 585. D. E. Hipp. mai. 289. A. Prot. 335. A: ὁ ἀντιλέγων (*adversarius*). Pol. V. 455. A: τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος. Euthyd. 285. E. Pol. V. 539. C: ἀντιλέγοντα. Eryx. 399. B. 395. B: τῶν ἀντιλεπόντων. Soph. 233. B: εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς cet. ἀντιληπτικός, ἡ, ὄν, *vim percipiendi s. sentiendi habens*. Locr. 100. C: λόγων ... ἀντιλαπτικάν. **vim reprimendi s. cohibendi habens*. Def. 416: δηλῶς ἀντιληπτικὴ (fort. ἐξῆς ἀντιληπτικὴ) ὁρμῆς.

ἀντίληψις, ἡ, *contradictio*. Phaed. 87. A: οὐ ξυγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Hipp. mai. 287. A: σχεδόν τι ... ἐμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Soph. 241. B: τὰς .. ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ... ὁρᾶς. **perceptio*. Locr. 100. B: τὰς ... ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτοῖσας (*κινάσις*).

ἀντιλογία, ἡ, *contradictio*. Pol. V. 454. B: ἀντιλογίας ἀπτεσθαι. VII. 539. B: εἰς ἀντιλογίαν χροόμενοι (Soph. 236. E. pro ἀντιλογία codd. praestantiores ἐ. ἀντιτολογία.)

ἀντιλογικός, ἡ, ὄν, *contra dicendi peritus, disputator contentionis studiosus*. Theaet. 197. A: εἰ ... ἦν ἀντιλογικός. Soph. 232. B: ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναι πον. Phaed. 101. E: ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοί. Lys. 216. A: οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοί. Soph. 232. B: ποιεῖν ἀντιλογικούς. Unde ἡ ἀντιλογικὴ, *ars contra dicendi s. in contrariam partem disputandi*. Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστηρίᾳ τέ ἐστιν ἡ ἀντιλογικὴ καὶ περὶ δημηγορίᾳ, ἀλλ' ... περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Soph. 226. A. 232. E. Pol. V. 454. A: γενναῖα ... ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Etiam τὸ ἀντιλογικόν. Soph. 225. B: καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν. Ib. τοῦ ... ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ... τὸ δὲ cet. **adversarius* (adi.). Phaed. 90. B: οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικούς λόγους διατρίψαντες.

ἀντιλογικῶς, *controversorum more*. Theaet. 164. C: ἀντιλογικῶς εἰκάμεν ... τοιοῦτω τινὲ περιγεγόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν.

ἀντιπάθεια, ἡ, *perpressio contraria*. Ax. 370. A: ἡ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν.

ἀντιπαίζω, *colludo*. Eryx. 395. B: τοὺς ἀντιπαίζοντας.

ἀντίπαλος, ὁ, *adversarius, hostis*. Menex. 240. A: ἀντίπαλον αὐτῷ μηδένα εἶναι. Alc. I. 124. B: ὅτι οἱ οὗτοι ἡμῖν εἰσὶν ἀντίπαλοι. 119. E: πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων ἡγεμόνας ἀποβλέπειν.

ἀντιπαραβάλλω, *comparo*. Apol. 41. B: ἀντιπαραβάλλονται τὰ ἑμάντου πάθῃ πρὸς τὰ ἐκείνων. **oppo*no (*orationem contrariam*) *ut ostendam vel probem*. Hipp. min. 369. C:

σὺ αὖ ἀντιπαράβαλε λόγον παρὰ λόγον (cf. Pol. I. 348. A.),
ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί.

ἀντιπαρακαλῶ, *vicissim provooco vel adhortor*. Gorg.
526. E: καὶ ... σὲ ἀντιπαρακαλῶ ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον.

ἀντιπαρατείνω, *oppoно (velut orationem) ut cum al-
tero contendam*. Phaedr. 257. C: ἐὰν ... καὶ ἐθελήσῃ πρὸς
αὐτὸν ἄλλον (λόγον) ἀντιπαρατείνειν.

ἀντιπαρατίθημι, *oppoно ut comparem, in univ. con-
fero (vern. entgegenhalten)*. Apol. 40. D: τὰς ἄλλας νύκτας
... ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτί.

ἀντιπάσχω, *vicissim patior*. Gorg. 520. E: ἀντ' εὖ
πείσεται.

ἀντιποιῶ, *vicissim facio, par pro pari refero*. Crit. 50.
E: ταῦτα ἀντιποιεῖν. Ib. ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν. Interpo-
sito εὖ: Gorg. 520. E: ἀντ' εὖ ποιεῖν. Med. *oindico, mihi
attribuo*; etiam (id quod lenius est) *profiteor*. Prot. 336. C:
εἰ ... ἀντιποιεῖται. Men. 91. C: τῶν ἀντιποιοιμένων τι
ἐπίστασθαι. Polit. 268. C: τῆς συννομῆς αὐτῷ ἀντιποιοι-
μένους. Men. 90. D: τοὺς ἀντιποιοιμένους ... τῆς τέχνης.
Ep. IV. 320. C: τοὺς ἀντιποιοιμένους τὰ τοιαῦτα τιμᾶν.
Phil. 23. A: ἀντεποιεῖτο τῶν νικητῶν. Hipp. min. 363.
A: οἱ μάλιστα ἂν ἀντιποιοισαίμεθα μετεῖναι ἡμῖν τῆς ἐν
φιλοσοφίᾳ διατριβῆς.

ἀντιπολεμῶ, *adversus aliquem bello*. Critia 112. E:
τῶν ἀντιπολεμησάντων.

ἀντίπους, ὁ ἧ, *is cuius adversa sunt vestigia*. Tim. 63.
A: στάς ἀντίπους.

ἀντιπράττω, *adversor*. Pol. IV. 440. B: μηδὲν ἀν-
τιπράττειν (libri vero MSS. cum Galeno suadent μὴ δεῖν τι
πράττειν).

ἀντιπροβάλλομαι, *alterius loco propono aliquem (de-
signandum)*. Legg. VI. 755. D: ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον.

ἀντιπροβολή, ἧ, *nominatio alicuius ut in alterius locum
succedat*. Legg. VI. 755. E: τὴν ... ἀντιπροβολὴν (v. ἀντι-
βολήν) εἶναι. 756. A: τὴν ... αἵρεσιν καὶ τὴν ἀντιπροβο-
λὴν ... τὴν αὐτὴν γίγνεσθαι.

ἀντίρροπος, ὁ ἧ, *qui eiusdem est momenti, par*. Def.
412. A: ῥώμη πρὸς κίνδυνον ἀντίρροπος.

ἀντίσταθμος, ὁ ἧ, *aequale pondus habens, qui pari
est momento*. Soph. 229. C: πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτῆς ἀντίστα-
θμον μέρεσιν.

ἀντίστασις, ἧ, *oppositio, repugnantia*. Pol. VIII. 560.
A: στάσις ... καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ... γίγνεται.

ἀντιστατώ, *obsto, adversor*. Gorg. 513. C: ὁ δῆμον
ἔρως ... ἀντιστατεῖ μοι.

ἀντίστροφος, ὁ ἧ, *e regione vel ex adverso positus, ex
altera parte respondens (vern. Gegenstück), et in univ. par*. Legg.
XII. 953. C: τῶν παρ' ἡμῖν θεωρῶν ἀντίστροφος (τις). Pol.

VII. 522. A: ἦν ἐκείνη γ' (ἡ μουσική) ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς. 530. D: ἀντίστροφον αὐτοῦ. X. 605. A: ἀντίστροφον ... τῷ ζωγράφῳ. Gorg. 464. B: ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ τὴν νομοθετικὴν, ἀντίστροφον δὲ τῇ ἱατρικῇ τὴν δικαιοσύνην. 465. D: ἀντίστροφον ὁμοποιίας. Phil. 40. D: τὴν τούτων ἀντίστροφον εἶναι. Legg. XII. 951. A: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίστροφον ἀποδιδόντες δόξης παρασκευήν. Phil. 51. E: τοῦτ' ἐκείνης τίθῃμι ἀντίστροφον ἅπαν. 57. A: ταῖς ἡδοναῖς (fort. τῆς ἰδονῆς) ζιτῶν ἀντίστροφον. Tim. 87. C: τὸ ... τούτων ἀντίστροφον ... πρὸς-
 πον ἀνταποδοῦναι. Pol. X. 616. B: τὰς ἐργασίας ταύταις ἀντιστρόφους. Theaet. 158. C: ὥσπερ ἀντίστροφα. 175. D.
 ἀντιστρόφως, *contrario modo atque* —. Pol. VII. 539.

D: ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίαις (ut in studio exerceatur corporis exercitationum contrario).

ἀντίτασις, ἡ, *repugnantia*. Legg. VI. 781. C: πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνον.

ἀντιτάττομαι, *me oppono, adversarius exsisto*. Alc. I. 123. C: ἐν νῶ ἔχει σον τῷ νίει ἀντιτάττεσθαι ὁ Λ. νίος. Legg. I. 634. B: πρὸς τὰς ἀλγῆδονας ... νόμους ἀντιτε-
 ταγμένους.

ἀντιτείνω, *repugno*. Phaedr. 256. A: πρὸς ταῦτα ... ἀντιτείνει. Legg. V. 727. D: ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει. Phaedr. 254. C: διὰ τὸ μὴ ἀντιτείνειν. Theaet. 162. A. Pol. VI. 498. X. 604. A. Phaedr. 254. A: τὸ ... ἀντιτείνετον ἀνανακτοῦντε. Phaed. 91. C: παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε. Ep. VII. 330. B: ὁ δ' ἐνίκησε ἀντιτείνων. Phaedr. 238. E: τὸ μὴ ἀντιτείνον. Legg. VI. 781. C. Pol. VII. 547. B: ἀντιτείνόντων ἀλλήλοις. Def. 415. D. Phaed. 108. B: πολλὰ ἀντιτείνασα. Theaet. 191. B: ἴσως ... ἀντιτενεῖ. Pol. X. 604. A: μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν.

ἀντίτεχνος, ὁ ἡ, *artis aemulus*. Phaed. 60. D: οὐκ ἐκείνῳ βουλομένος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι. Legg. VII. 817. B: ὑμῖν ἀντίτεχνοι. De virt. 376. D. Pol. VI. 493. A: οὐς ἀντίτεχνους ἡγοῦνται. De virt. 376. D.

ἀντιτίθῃμι, *oppono*. Gorg. 461. E: ἀντίθετος. Polit. 263. D: ἀντιτίθεν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Alc. I. 120. E: τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτίθεντες. Pol. VIII. 545. A: ἵνα ... ἀντιθῶμεν. Pass. Soph. 257. B: τῷ καλῷ ... ἀντιτιθέμενον. 258. E. 257. E: πρὸς τι τῶν ὄντων ... ἀντιτεθέν.

ἀντιτιμῶμαι, *vicissim litem aestimo, poenam (hanc et hanc) me commeruisse confiteor*. Apol. 36. B: τίνος ὑμῖν ἀντιτιμῆσομαι;

ἀντίτονος, ὁ ἡ, *renitens*. Tim. 62. C: ὁ τι ... ἀν ... ἀντίτονον ἢ μάλιστα.

ἀντίτυπος, ὁ ἡ, *resistens*. Crat. 420. D: τὸ ... ἀναγ-
 καῖον καὶ ἀντίτυπον. Locr. 100. D: ἀντίτυπα. Tim. 62.

C: ἀντιτυπώτατον εἶδος. * *obstinatus*. Theaet. 156. A: ἀντιτύπους ἀνθρώπους.

ἀντιτύπτω, *vicissim verbero*. Crit. 51. A: οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν.

ἀντιτυπῶ, *resisto*. Crat. 420. D: τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν.

ἀντιφέρω, *contra duco* (calculum). Eryx. 395. B: ὅ τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν.

ἀντίφημι, *contra dico*. Gorg. 501. C: ἡ ἀντίφης (v. ἀντιφῆς). Sed 481. D. pro ὅτι ὅπως ἂν ἀντιφῇ scribendum videtur ὅ τι ἂν φῇ. V. Annot. p. 241 sq.

ἀντιφιλῶ, *redamo*. Lys. 212. D: ἂν μὴ ἡ σοφία αὐτοὺς ἀντιφιλή. Ib. ἀντιφιλώσιν ... ἀντιφιλοῦν. C: ἐὰν ... ἀντιφιλήται. B: ἀντιφιλείσθαι. bis.

ἀντιφράττω, *oppono aliquid quod obstruit*. Tim. 66. E: τινὸς ἀντιφραχθέντος περὶ τὴν ἀναπνοήν.

ἀντιφυλάττω, *vicissim observo*. Legg. IV. 705. E: νῦν ... ὑμεῖς ... ἀντιφυλάξετε ἐπόμενοι.

ἀντίφωνος, ὁ, ἡ, *discrepans, contrarius*. Legg. VII. 812. D: ὁξύτητα βαρύτητι ξύμφωνον καὶ ἀντίφωνον παρεχομένους. IV. 717. B: ἀντίφωνα τοῖς ἐμπροσθεν ῥηθεῖσι.

ἀντίψηφος, ὁ ἡ, *contrariam habens sententiam*. Alc. II. 150. B: ἀντίψηφον ... τῷ θεῷ γενέσθαι (v. γίνεσθαι).

ἀντλῶ, *haurio; infundo*. Tim. 79. A: οἷον ἐκ κρήνης ἐπὶ ὁχετοὺς ἐπὶ τὰς φλέβας ἀντλοῦν αὐτά.

ἀντοίομαι, *contra sentio vel existimo*. Theaet. 178. C: (ὅταν) ἕτερος ... ἀντοιηθῇ.

ἄντρον, τό, *antrum*. Pol. III. 387. A: μυχῶ ἄντρον (Hom.). Legg. I. 625. B. et de leg. 319. E: εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον.

ἄντυξ, ἡ, *orbiculus in curru*. Theaet. 207. A: ἄντυγες.

ἀντωμοσία, ἡ, *accusationis formula, libellus*. Apol. 19.

B: τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. (Theaet. 172. E: ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν ex interpretatione fluxit.)

ἀνυδρία, ἡ, *aquae inopia*. Legg. VIII. 844. A: ἀνυδρία (v. αὔδρια) ... εἰ ... ἀποστέγει νάματα.

ἀνυπέρβλητος, ὁ ἡ, *invictus*. Def. 412. B: δύναμις ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπεύθυνος, ὁ ἡ, *rationi reddendae non obnoxius*.

Legg. IX. 875. B: ἀνυπεύθυνός τε καὶ αὐτοκράτωρ. Def.

415. D: ἄρχων ... ἀνυπεύθυνος. Legg. III. 691. C: νέεα

καὶ ἀνυπεύθυνος (γύσις). Def. 415. E: ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Legg. VI. 761. E: ἄρχοντα ἀνυπεύθυνον.

ἀνυπήκοος, ὁ ἡ, *non audiens s. parens*. Tim. 73. A:

ἀνυπήκοον τοῦ θειοτάτου τῶν παρ' ἡμῶν. 91. B: ζῶον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου.

ἀνυποδησία, ἡ, *ei tribuitur qui nudis pedibus incedit*.

Legg. I. 633. C: ἀνυποδησαί καὶ ἀστροφαίαι.

ἀνυπόδητος, ὁ ἥ, *non calceatus, nudis pedibus incedens*. Phaedr. 229. A: ἀνυπόδητος ὦν. Conv. 173. B: ἀνυπόδητος αἰί. 203. C. 220. B. Prot. 321. C: γυμνὸν καὶ ἀνυπόδητον. Pol. II. 372. A: γυμνοὶ τε καὶ ἀνυπόδητοι.

ἀνυπόθετος, ὁ ἥ, *nulla sumptione indigens, per se et suapte natura valens, absolutus*. Def. 414. D: ἐπιστήμη ἀνυπόθετος. Pol. VI. 511. B: μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα.

ἀνυπόστατος, ὁ ἥ, *invictus*. Legg. III. 686. B: ἀνυπόστατον ἂν τινα δύναμιν ἔσχε.

ἀνύσιμος, ὁ ἥ, *proficiens, valens*. Legg. IV. 715. D: ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν εὐδαίμονα βίον.

ἀνυσίμως, *magno cum profectu*. Theaet. 144. B: λείως ... καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται. Pol. VII. 518. D: ὥς ῥᾷστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφῆσεται.

ἀνύτω, *proficio*. Legg. IX. 881. A: οὐδὲν ἀνύτουναι ταῖς τοιαύταις ψυχαῖς ἀποτροπῆς. Soph. 230. A: σμικρὸν ἀνύτειν. 261. B: μηδὲν ... ἀνύτων (γ. ἀνύττων). Pol. VI. 486. C: μόγεις σμικρὸν ἀνύτων. Conv. 127. C: ἐπειδὴ ... οὐδαμῇ ταύτῃ ἡννυτον. Polit. 264. B: ἡννυέναι βραδύτερον. Phaedr. 69. D: εἰ ... τι ἡνύσαμεν (al. ἡνυσάμην). **cum praepos. eis est conduco vel pertineo ad* —. Ax. 369. D: εἰς ... πομπὴν ... ἀνύτει (ταῦτα).

ἀνυφαίνω, *rursus contexo*. Phaedr. 87. D: (εἰ) ἡ ψυχὴ αἰετὸ κατὰτριβόμενον ἀνυφαίνοι.

ἀνύω, *expedio, explico*. Legg. I. 650. A: καὶ μυρία δὴ λέγων οὐκ ἂν τις ποτε ἀνύσειεν ὅσα διαφέρει cet.

ἄνω, *procedo*. Crat. 415. A: μηχανή ... δοκεῖ τοῦ ἄνειν (γ. ἀεῖν) ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι.

ἄνω, *supra*. Gorg. 508. E: ἄνω ... ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. Phaedr. 109. C: ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. Crat. 408. C: ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς θεοῖς. Pol. III. 400. B: ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος. IV. 441. B. IX. 584. D. X. 603. D. Legg. III. 699. C. Tim. 62. E. 63. A. al. Hinc ὁ ἄνω est superior. Phaedr. 248. A: γλιχόμεναι ... τοῦ ἄνω. Soph. 235. E: τὰ ἄνω ... τὰ κάτω. Crat. 396. B: ἡ ... εἰς τὸ ἄνω ὄψις. C: τὰ ἄνω. 423. A: τὸ ἄνω καὶ τὸ κατώφριον. Pol. IV. 435. E: κατὰ τὸν ἄνω τόπον (i. e. septentrionalem). VII. 516. A: τὰ ἄνω ὀψεσθαι. 517. B: τὴν ... θέαν τῶν ἄνω. 527. B. 529. A. IX. 854. D. 586. A. X. 603. D: ἐν ... τοῖς ἄνω λόγοις. 613. B. Tim. 63. A. 46. C. D. 85. E. Legg. III. 699. C. IX. 880. E. XI. 927. A. Eryx. 404. A. — 'Ο ἄνω est etiam aetate superior; ἄνω enim ponitur in cognatis qui dicuntur ascendentibus. Theaet. 175. B: ὁ ἀπ' Ἄμφ. εἰς τὸ ἄνω πεντεκαεκοστός. Pol. V. 461. C: τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω. Ib. ταῖς ἄνω μητρος. Critia 110. B: ὅσαπερ καὶ Θησέως τῶν ἄνω ... ἀπομνημονεύεται. Legg. IX. 878. A: τοῖς ἄνω τοῦ γένους. XI. 919. E: τοῖς

ἔτι τούτων εἰς τὸ ἄνω. *sursum. Phaedr. 246. D: ἄγειν ἄνω. 249. D: βλέπων ἄνω. Theaet. 174. A. D: ὅταν ... ἐλκύσῃ ἄνω. Soph. 221. A. Pol. VII. 517. A: ἀναβάς ἄνω. 525. D: ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν. 529. B. 533. D: ἀνάγει ἄνω. IX. 584. D: ἄνω γέρεσθαι. X. 621. B. Tim. 63. C. Critia. 113. E. 118. A: ἀπὸ θαλάττης ἄνω. Cum artic. et subst. Soph. 221. B: περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν. Crat. 414. A: τῇ ἄνω ῥοῇ. Pol. VII. 517. B: τὴν ἄνω ἀνάβασιν. X. 621. C: τῆς ἄνω ὁδοῦ. Legg. V. 747. A: τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς. — ἄνω καὶ κάτω vel ἄνω κάτω, sursum deorsum, huc atque illuc (vern. hin und her), etiam in omnes partes (v. c. rem aliquam versare ut quam possis diligentissime eam perscrutere). Prot. 356. D: ἄνω τε καὶ κάτω ... μεταλαμβάνειν ταῦτά. Phaedr. 272. B: ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν. 278. D: ἄνω κάτω (sic codd.) στρέφον ἐν χρόνῳ. Gorg. 493. A: μεταπίπτειν ἄνω κάτω (v. ἄνω καὶ κάτω). 511. A: στρέφεις ... τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω. 481. E. Phaed. 90. C: πάντα τὰ ὄντα ... ἄνω καὶ κάτω στρέφεται. 111. E: κινεῖν ἄνω καὶ κάτω. 112. B. Theaet. 195. C: ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλκῃ τις. Crat. 386. E. Phil. 43. A: ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. B: αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι. Pol. VI. 508. D. Tim. 43. B. 58. B. Ion. 541. E. De lucrī cup. 228. A. Hipp. min. 376. C. Epin. 982. D. 989. A. De leg. 316. B. Ep. VII. 343. E. al. *hic illic. De lucrī cup. 228. E: παριόντες ἄνω καὶ κάτω. *Etiam semet ipsum vertere (στρέφεσθαι et μεταβάλλειν) ἄνω καὶ κάτω dicitur is qui omnia tentat nesciens quam ingrediatur viam, qui prae consilii inopia nescit quid dicat vel agat (vern. sich hin und her wenden vel drehen). Gorg. 481. E: ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Phaed. 96. A: πόλλας ἐμμαντὸν ἄνω κάτω (sic codd. pro ἄνω καὶ κάτω) μετέβαλλον ἐμμαντὸν σκοπῶν cet. Soph. 242. A: μεταβαλὼν ἐμμαντὸν ἄνω καὶ κάτω. Alc. II. 147. E. Lach. 196. B: στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Ponitur quoque in rebus confusis ac perturbatis (vern. drunter u. drüber). Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορᾶν ἄνω κάτω παραττόμενα δεινῶς. Theaet. 153. D: γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα. *alte. Phaedr. 272. D: ἀνάγειν ἄνω. — Comp. ἄνωτέρω, ulterius (ultra); etiam altius. Pol. VI. 511. A: τῶν ὑποθέσεων ἄνωτέρω ἐκβαίνειν. VII. 534. E: οὐκ ἐν ἄλλο τούτου μάθημα ἄνωτέρω ... ἐπιτίθεσθαι. VIII. 568. C: ὅσω ... ἂν ἄνωτέρω ἴσῃ πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτείων. Eryx. 403. E: εἴ τι ἄνωτέρω τούτων. Etiam superiorem (aetate) designat. Crat. 396. C: τίνας ἐτι τοὺς ἄνωτέρω προγόνους λέγει τούτων. Legg. IX. 880. B: ὡς ἀδελφῷ ἢ πατρὶ ἢ ἐτι ἄνωτέρω. — Superl. Pol. VI. 511. D: ἐπὶ τῷ ἄνωτάτῳ. Def. 411. C: πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἄνωτάτου (v. ἄνωτάτου) ἀέρος.

- ἄνωθεν, *desuper, e loco superiore, a summo*. Phaed. 110. B: εἴ τις ἄνωθεν θεῶτο. Theaet. 175. D: βλέπων μετέωρος ἄνωθεν. Soph. 220. E: τὸ ... ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω γιγνόμενον. 246. B: ἄνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται. Pol. VII. 514. B. 518. B. X. 616. B. Tim. 22. E. Legg. III. 682. B. Ion. 535. E. **alte, a capite* (ordini, aliquid petere al.). Phil. 44. D: ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν. Legg. VI. 781. D: ἄνωθεν ποθὲν ἐπιχειρεῖν. Ep. II. 310. E: ἄνωθεν ἀρξάμενος. **superne, supra*. Pol. V. 499. B: λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὤμον. X. 616. D: κύκλους ἄνωθεν τὰ γεῖλη φαίνοντας. 617. B: ἄνωθεν ἐφ' ἐκίστου βεβηκέναι Σειρήνα. Tim. 74. E. Critia 112. A. 115. E. Cum artic. Phaed. 101. D: ἥτις (ὑπόθεσις) τῶν ἄνωθεν (*altiorum s. universalium, v. Annot. p. 756.*) βελτίστη φαίνεται. Crat. 408. D: τὰ ... ἄνωθεν (*superne s. superiore parte*) λείος. Tim. 18. D: τοὺς ... ἐμπροσθεν καὶ ἄνωθεν (*aetate superiores*). Legg. IV. 717. B: τοῖς ... τούτων (τῶν χθονίων) ἄνωθεν (θεοῖς: *diis qui inferis diis superiores sunt*). ἀνώλεθρος, ὁ ἡ, *interitus expers*. Phaed. 106. C: ψυχὴ ἂν εἴη ... καὶ ἀνώλεθρος. E. 88. B: ψυχὴ ... ἀθάνατον τε καὶ ἀνώλεθρον. 105. E: ἀνώλεθρον. 95. B: ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον οὖσαν. 106. A. B. C. bis. 107. A. al. Tim. 52. A: ἀγέννητον καὶ ἀνώλεθρον. Legg. X. 904. A: ἀνώλεθρον ... ὃν γενόμενον, ἀλλ' οὐκ αἰώνιον, ψυχὴν καὶ σῶμα. Epin. 981. E. Phaed. 105. E: τὰ τρία ... ἀνώλεθρα ἂν ᾦν.
- ἀνωμαλία, ἡ, *inaequalitas, discrepantia*. Pol. VIII. 547. A: ἀνωμαλία ἀνάρμοστος.
- ἀνώμαλος, ὁ ἡ, *inaequalis*. Legg. I. 625. D: ἡδὲ (χώρα) ... ἀνώματος. VI. 773. B: ἀνώματος ἡ πόλις. Tim. 58. A: ἡ ἀνισότης ... τῆς ἀνωμάλου φύσεως. 62. B. Legg. XI. 918. B: οὐσίαν χρημάτων ... ἀξέμετρον οὖσαν καὶ ἀνώμαλον. Menex. 238. E: ἀνώμαλοι ... αἱ πολιτεῖαι. Ib. ἐν παντοδαπῶν ... ἀνθρώπων ... καὶ ἀνωμάτων. Legg. VI. 775. D: ἀνώματα ... γεννῶν ποτ' ἂν.
- ἀνωμαλότης, ἡ, *inaequalitas*. Tim. 58. C: ἡ τῆς ἀνωμαλότητος ... γένεσις. 59. A. 63. E: σκληρότης ... ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα. 57. E: εἰς ἀνωμαλότητα. 58. A.
- ἀνωμάλως, *inaequaliter*. Tim. 52. E: ἀνωμάλως πάντη ταλαντουμένην.
- ἀνώμοτος, ὁ ἡ, *iniuratus* (Cic.). Legg. XII. 948. D: τὸν φεύγοντα ... ἀνώμοτον.
- ἀνώνυμος, ὁ ἡ, *nomine carens*. Theag. 123. C: πρότερον ἀνώνυμός τις ἔστιν (ἡ σοφία), ἡ ἔχει ὄνομα; Polit. 260. E: ἀνώνυμον ὃν τυγχάνει τὸ ... γένος. Soph. 220. A. 257. D. Theaet. 156. B: ἀπέραντοι ... αἱ ἀνώνυμοι (ἡδοναί). Tim. 58. D: ἀνώνυμα εἶδη. 66. E. Legg. IX. 873. D. Tim. 60. A: ἄλλα πολλὰ ἀνώνυμα γένη παρέσχοντο. **nomen non*

habens, ignobilis. Legg. IV. 721. C: τὸ ... γενέσθαι κλεινὸν καὶ μὴ ἀνώνυμον κείσθαι. IX. 878. B: ἀνώνυμον ἔαν.

ἀνωφελής, ὁ ἥ, *inutilis.* Pol. VI. 496. D: ἀνωφελὴς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις. Crat. 417. D. Charm. 175. B. De lucri cup. 231. E. Lys. 210. C: ἐν οἷς ἂν ὤμεν ἀνωφελεῖς. Pol. IV. 427. A: ὅτι ἀνωφελῇ καὶ πλέον οὐδέν. VIII. 560. D: μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν. 561. A. Hipp. mai. 284. E: τοῦ ἀνωφελεστεροῦ. *ut Lat. *inutilis, est perniciosus* (vern. *schädlich*). Prot. 334. A: ἃ ... ἀνθρώποις ἀνωφελῇ ἐστί.

ἄξενος, ὁ ἥ, *inhospitalis.* Soph. 217. E: ἄξενόν τι ... καὶ ἄγριον.

ἀξία, ἡ, *dignitas.* Legg. V. 744. B: τὴν τῆς ἀξίας ... τιμὴν. XII. 945. B: πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀξίαν. Unde κατ' ἀξίαν, *pro dignitate, etiam pro eo quod quis meruit; ita ut par est.* Phaedr. 247. C: οὔτε ποθ' ὑμνήσει κατ' ἀξίαν. 278. B: εἴ τινες ... κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. Phaed. 113. D: κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον. Pol. VI. 496. A: ὅταν αὐτῇ πλησύνοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν. Ib. τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφία. VII. 535. C. Def. 411. E: ἕξιν διανεμητικὴ τοῦ κατ' ἀξίαν ἐκάστω. **aestimatio, pretium.* Polit. 257. B: τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος τῆς ἴσης ἀξίας. Legg. IX. 865. C: τῆς ... ἀξίας ... διάγνωσιν. XI. 921. B. 934. B. 936. D: διπλάσιαν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου κομιζέσθω. De lucri cup. 225. C: ἐπιστήμονα εἶναι περὶ τῆς ἀξίας τούτου cet. Ib. περὶ γυντῶν τῆς ἀξίας. 231. D: τῇ ἀξίᾳ γε (*ad pretium*). Legg. VIII. 845. E: τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογοαφόμενος. IX. 865. C. 878. D. 879. B. IX. 921. D. De lucri cup. 231. D. **quod quis commeruit, h. e. iustum praemium, merita laus al.* Apol. 36. B: ὅτι τῆς ἀξίας τιμῆσομαι. E: κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας ... τιμᾶσθαι. Pol. X. 615. B: τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. Legg. IV. 718. A. Menex. 239. C: ἐπεὶ καὶ ἔχει τὴν ἀξίαν. Apol. 36. D: κατὰ τὴν ἀξίαν ... τιμᾶσθαι. Etiam *iusta poena vel castigatio.* Legg. IX. 876. D: πρὸς ἀπτεῖν ἐκάστω τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως.

ἀξιοκοινώτης, ὁ ἥ, *dignus qui in societatem admittatur.* Pol. II. 371. E: οἱ ἂν τὰ ... τῆς διανοίας μὴ πάννυ ἀξιοκοινώτῃσι ὦσι. Legg. XII. 961. A: τοῦ ξυλλόγου ἀξιοκοινωτήτους εἶναι.

ἀξιόλογος, ὁ ἥ, *memorabilis, insignis.* Legg. VII. 803. D: παιδεία ... ἀξιόλογος. Tim. 60. B: οὔτε τὸ παράπαν ὀνομάσαι τῶν νῦν ὀνομαζομένων ἀξιόλογον ἢ οὐδέν. Riv. 136. B: μάλιστα ἀξιολόγων (τεχνῶν). Legg. II. 669. E: ὁ τι ... τῶν ἀξιολόγων μιμημάτων. Ax. 367. D: ἐνὸς ... μόνον μνήσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου (ποιητοῦ).

ἀξιομνημόνευτος, ὁ ἥ, *commemoratione dignus, insignis.* Conv. 178. A: ὧν ἔδοξέ μοι ἀξιομνημόνευτον (*sic*

Clark. c. aliis libris; al. ἀξιωμανημιονέντων et ἀξιωμανημιόνεντα) εἶναι. Prot. 343. A: ῥήματα βραχέα ἀξιωμανημιονέντα.

ἀξιόπιστος, ὁ ἢ, *fide dignus, fidus*. Alc. I. 123. A: ἀνδρὸς ἀξιόπιστου. Ep. VI. 323. A: ἀξιόπιστότετρα ἤθη.

ἀξιος, ἰα, ἰον, *dignus; meritus; etiam decens, conveniens*. Phaedr. 258. E: τοῦ ἄξιος εἶναι συγγράφειν. Parm. 130. A: ἄξιος εἶ ἄρασθαι. Phil. 14. B: ἄξιος ... τοῦ διαλέγεσθαι νῦν. Conv. 216. C: ἐμοῦ ξραστῆς ἄξιος. Pol. X. 606. E: ἄξιος (οὗτος ὁ ποιητῆς) ἀναλαβόντι μανθάνειν. Alc. I. 105. B: ὅτι ἄξιος εἶ τιμᾶσθαι. Lys. 207. A: οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι. Ep. VII. 344. E. Soph. 225. C: οὔτε νῦν ... τυχεῖν (ἐπωνυμίας) ἄξιον. Pol. VII. 539. A: πολλῆς συγγνώμης ἄξιον. X. 604. C: ἄξιον ὃν μεγάλης σπουδῆς. V. 465. E: ταφῆς ἄξίας μετέχουσι. Tim. 38. E: τάχ' ἂν ... τῆς ἄξίας τύχοι διηγῆσεως. Legg. V. 738. E: οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἄξίας τυγχάνοι. VI. 762. D. Phaedr. 231. E: τὸν ἄξιον τῆς σῆς φιλίας. Crat. 403. B: φοβεῖσθαι αὐτὸν οὐκ ἄξιον. 231. B: τὴν ἄξιαν ἀποδεδωκέναι χάριν. Phil. 29. B: τὴν δύναμιν οὐκ ἄξιαν τῆς γύσεως. Pol. VI. 497. B. X. 619. E: ἄξιαν (θεῖαν) ἰδεῖν. Legg. I. 644. A. Menex. 239. C: δόξαν ἄξιαν ἐπ' ἄξιοις λαβών. De leg. 317. E. Pol. V. 467. C: οὐκ ἄξιον κινδύνου (οἶει). Alc. I. 119. E: ἄξιον σαντοῦ τε καὶ τῆς πόλεως (ἔργον). Pol. V. 458. B: οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος. Legg. I. 635. D: οὐκ ἄξιοι ... προσαγορεύεσθαι. VIII. 844. A. Lach. 179. D. Pol. II. 367. C: ἃ ... ἄξια κεκτῆσθαι IV. 445. C. Prot. 355. D: οὐκ ἄξιων ὄντων νικᾶν. Phaedr. 233. E: τοῖς τοῦ πράγματος ἄξιοις. Legg. VII. 820. C: ἐν ταῖς τούτων ἄξιασι σχολαῖς. Theaet. 142. D: μᾶλα ἄξιους ἀκοῆς (λόγους). Tim. 19. A: τοὺς ἄξIOUS πάλιν ἀνάγειν δεῖν. Phaedr. 233. B: τὰ μὴ ἡδονῆς ἄξια ... ἐπαῖνον ἀναγκάζει τυγχάνειν. 267. E. Pol. V. 465. C. Pol. X. 615. C: ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. Legg. VII. 796. A. — ἄξιος, λόγον, *memoria dignus, praestans, insignis*. Gorg. 510. C: ἄξιος λόγου φίλος. Ion. 541. D: ἐὰν δοκῇ ἄξιος λόγου εἶναι. Men. 92. D: τὴν ἀρετὴν ... ἄξιος λόγου. Legg. IV. 705. C. Phaedr. 110. A: οὔτε γύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ. Pol. VI. 492. A. Euthyd. 279. C. Crat. 412. A: τῆς ψυχῆς τῆς ἄξίας λόγου. Theaet. 143. E: εἰ ... τινὲ ἐνέτυχες ἄξίῳ λόγου. Legg. VIII. 850. B. Legg. V. 746. D: δημιουργὸν ἄξιον ἐσόμενον λόγου. Pol. VII. 527. E: ἄξιαν λόγου ὠφέλειαν. Legg. II. 674. B. Pol. X. 602. B: μηδὲν εἰδέναι ἄξιος λόγου. Critia 111. B. Euthyd. 306. C: πρὸς ὃ ἢ τε πολιτικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία ἄξίῳ λόγου ἐστόν. Ion. 541. D: ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσί. Lach. 190. A. Euthyd. 283. D. Pol. I. 348. D: ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου. Legg. V. 743. D. Alc. I. 123. D. Pol. IV. 445. E: τῶν ἀξίων λόγου νόμων. 395. A. III. 388. E: ἀνθρώπους ἄξious λόγου. Politi.

310. B. Legg. XII. 965. A: ἄξια λόγου ... ἡρονεῖν. III. 667. B: ὅσα ἀξιώτατα λόγου. — Neutr. ἄξιον (ἐστὶ) est operae pretium, expedit. Phaed. 114. D: ἄξιον κινδυνεῦσαι. Theaet. 143. E: ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι ἄξιον. 145. A: οὐ πάνν αὐτῷ ἄξιον τὸν νοῦν προσέχειν. 187. C. Conv. 173. E: οὐκ ἄξιον περὶ τούτων ... νῦν ἐρίζειν. 220. C. Pol. I. 328. A: ἦν ἄξιον θεάσασθαι. VI. 496. C: οὐκ ἄξιον λέγειν. VII. 517. A. al. Lys. 203. B: ἄξιον μέντοι. Men. 75. B: ἄξιον γάρ. Crit. 53. C. al. *decet, par est, oportet; etiam opus est. Prot. 328. C: τῶνδε ... οὐπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν. Phaedr. 231. C: εἰ διὰ τοῦτο ἄξιον τοὺς ἐρῶντας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. 239. D. Gorg. 465. E. Phaed. 87. E: οὐπω ἄξιον ... θαρόειν. Theaet. 145. B. 163. C. 181. D. Soph. 223. A. 267. B. Parm. 129. C. 136. D. Crat. 406. C. Pol. III. 416. B. IV. 422. E. 425. D. X. 608. B. Tim. 51. C. al. Plur. ἄξια: Legg. VIII. 834. D: θηλείας ... οὐκ ἄξια βιάζεσθαι. *pretium habens, valens. Theaet. 167. C: ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθείσι. Alc. I. 123. C: κόσμος ... ἄξιος μνῶν πεντήκοντα. Eryx. 393. B: ὅτῳ ἀγρὸς ἄξιος δυοῖν ταλάντοι. Legg. V. 742. E: πλείστου νομίσματος ἄξια κτήματα. Hinc cum pronominibus (velut ὅσον, ὁπόσον al.) et adiectivis (v. c. πολλοῦ, int. τιμῆματος) necitur. Theaet. 162. E: ἄξιος οὐδ' ἐνὸς μόνου ἂν εἴη. Eryx. 396. C: ἄξιος του εἴ (numero aliquo pataris). Crat. 391. C: ὡς του ἄξια. Lach. 180. D: ὁπόσου βουλῇ ἄξιον συνδιατρίβειν. Prot. 328. B: ὅσον ἂν γῆ ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα. Eryx. 393. B. Cum v. οὐδενός: Gorg. 471. E: οὐδενός ἄξιος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Phil. 17. C: εἰς ταῦτα οὐδενός ἄξιος ἐστὶ. 19. B. Legg. VII. 808. B. Apol. 23. B. Phil. 64. D: τὸ παράπαν οὐδενός (ἄξια). Euthyd. 289. A. 304. E. Pol. IX. 581. D: οὐδενός ἄξια (ἡδονήν). Phaed. 88. C: οὐδενός ἄξιοι ... κριταί. Pol. VI. 495. C. Euthyd. 307. A. Apol. 41. Gorg. 492. C: φλυαρία καὶ οὐδενός ἄξια. Gorg. 520. A: ἀνθρώπων περὶ οὐδενός ἀξίων. Pol. III. 405. C: σμικρῶν τε καὶ οὐδενός ἀξίων ἔνεκα. De lucr. cup. 226. C: αὐλοῦς οὐδενός ἀξίου. Pol. VII. 540. D: οὐδενός ἀξίας (τιμῆς). Conv. 216. E: ἡγεῖται ... πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενός ἄξια. al. Cum v. μηδενός. Gorg. 488. B: ὡς μηδενός ἄξιον ὄντα. 489. C: ἀνθρώπων μηδενός ἀξίων. Gorg. 514. C: οἰκοδομήματα ... μηδενός ἄξια. Cum v. ὀλίγον. Apol. 23. A: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ ὀλίγον τινός ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός. Alc. I. 121. D: ὀλίγον ἀξίας (γυναικός). Gorg. 497. B: σμικρὰ καὶ ὀλίγον αἶα ἀνερωτά. Etiam cum vv. σμικροῦ (Legg. X. 980. D: τὸν γε ἄξιον καὶ σμικροῦ νομοθέτην. Pol. VI. 504. D: ἐπὶ ... ἄλλοις σμικροῦ ἀξίοις) et βραχείος (Legg. III. 692. C: ὡς ὄντων ἡμῶν βραχείος ἀξίων). Cum v. παντός. Alc. I. 105. E: ὅτι αὐτῇ παντός ἀξιος εἶ. Ib. παντός ἀξιος εἰμί

σοι. Phil. 64. D. Phaedr. 260. B: παντὸς ἄξιον τὸ θρόνισμα ... κεκτῆσθαι. Soph. 216. C: ἄξιοι τοῦ παντός. Legg. XII. 951. B. al. Cum v. πολλοῦ. Conv. 185. B: πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις. Men. 97. E: πολλοῦ ἄξιον (ἐκτῆσθαι). Hipp. mai. 304. A: καλὸν καὶ πολλοῦ ἄξιον. Pol. VI. 506. A: οὐ πολλοῦ ἄξιον τινὸς ἄξιον φύλακα. Men. 98. A: οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν (αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς). Pol. II. 374. D: πολλοῦ ... τὰ ὄργανα ἦν ἄξια. Prot. 358. C: πραγμάτων τῶν πολλοῦ ἄξιων. Ion. 534. D: οἱ ταῦτα λέγοντες οὕτω πολλοῦ ἄξια. Etiam cum v. τιμῇ. Men. 97. E: οὐ πολλῆς τινὸς ἄξιόν ἐστι τιμῆς. Cum vv. πλείονος vel πλείονος et πλείστου. Eryx. 393. B: τᾶλλα ἐτι πλείονος ἄξια. Phaedr. 235. B: εἰπεῖν ἄλλα ... πλείω καὶ πλείονος ἄξια. Id. 236. D. Crit. 53. C: ὡς ἡ ἀρετὴ ... πλείστου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις. Gorg. 464. D: ὥστε δοκεῖ πλείστου ἄξια εἶναι (ἡ κολακευτική). Pol. I. 331. A: τῇν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἄξιαν εἶναι. * ἄξιος dicitur etiam qui meret vel commeruit. Legg. VI. 762. E: ἄξιος ἐπαίνου. IX. 855. B: ζημίας ... ἂν τις πλείονος ἄξιος εἶναι δοκῇ. Apol. 36. B: τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι ὅτι μαθὼν cet. C. 37. B: ὡς ἄξιός εἰμί του κακοῦ. Gorg. 485. C: πληγῶν ἄξιον (φαίνεται). Pol. VI. 495. C: πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοι. Gorg. 480. C: πληγῶν ἄξια ἡδικηκώς. D: δεσμοῦ ... θανάτου (ἄξια). 481. A. Legg. IX. 855. A: ἀδικεῖν ἄξια ... χρημάτων. X. 908. E: οὐχ ἐνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτου ἀμαρτάνον. XII. 949. C. * ut Latin. dignus, est etiam par, respondens. Ep. XII. 359. D: ὁ ἀνὴρ ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι προγόνων. Lach. 188. C: ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἄξιου λόγων ὧν λέγει. Menex. 237. B: καλὴν καὶ ἄξιαν τούτων (προᾶξιν).

ἄξιόχρεως, ὁ ἡ, *fide dignus, locuples*. Legg. XII. 954. A: μηδαμῶς ἀξιόχρεω. XI. 914. D: τὸν ἐγγυητὴν ἀξιόχρεων. 937. B. Apol. 20. E: εἰς ἀξιόχρεων ... τὸν λέγοντα ἀνοίσω. 38. A: ἐγγυηταὶ ... ἀξιόχρεω. Legg. IX. 871. E: ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως. XI. 914. E.

ἄξιῳ, *dignum existimo*. Lach. 197. D: ὃν ἡ πόλις ἄξιοι αὐτῆς προοίσταναι. Apol. 38. A: ἐμνατὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Tim. 92: οὓς οὐδ' ἀναπνοῆς καθαρῶς ἐτι ἡξίωσαν οἱ μεταπλάττοντες. Ion. 534. D: ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆναι. 'Εμνατὸν ἀξιοῦν τινὸς dicitur etiam qui parem se iudicat alicui rei, qui aliquid aggreditur vel suscipit. Gorg. 485. C: οὐδέποτε οὐδενὸς ἀξιώσονται ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος. Dignum iudico eum cui aliquid tribuo vel impertio; unde ἀξιοῦν est impertire, tribuere, pass. impertiri, affici; etiam nancisci, accipere. Soph. 226. C: ἐνὸς ὀνόματος ἀξιώσομεν αὐτὴν (τὴν τέχνην). Phaed. 103. E: ἀξιοῦσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Pol. IV. 435. C: τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ... ἀξιοῦσθαι. Crat. 423. E: ὅσα ἡξίωται ταύτης

τῆς προσρήσεως τοῦ εἶναι. Legg. XII. 946. E: τοῖς παρὰ πύσης τῆς πόλεως ἀριστείων ἡξιωμένοις. Polit. 275. B: τοῦτου ... ἀξιωθῆναι τοῦ προσρήματος. **aestimo*. Legg. XI. 917. D: ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξίωση τὸ πωλούμενον. *Hinc dignum* (me) *iudico*, cum v. παθεῖν (*poena corporis*), h. e. *poenam me commeruisse confiteor*. Pol. I. 337. D: τοῦτο ἀξιῶ παθεῖν. Ib. τί ἀξιοῖς παθεῖν; (Cf. Apol. 36. A.) **dignum* (me) *iudico*, h. e. *arrogo*; et in univ. *volo*, *cupio* vel *libet mihi*, c. negat. *recuso*, *nolo*. Ep. VII. 346. B: ἀξιῶ ἐκείνον ... οἰκείν. Theaet. 162. B: ἀξιοῖς ... αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος. Pol. IX. 579. A: εἴ τις ἄλλος ἄλλον δεσπόζειν ἀξιοῖ. Menex. 239. E: οὐκ ἀξιοῦμεν δούλοι ... ἀλλήλων εἶναι. Pol. X. 605. E: οἷον ἑαυτὸν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι, ἀλλ' αἰσχύνεται ἂν. De *lucri cup.* 225. B: ἔάν ἀξιοῖ ἀπὸ τούτων ... κερδαίνειν. Legg. V. 741. E: μηδὲ ... ἀξιοῦν ἐκ τῶν τοιούτων ξυλλέγειν χρήματα. De *lucri cup.* 225. D: τὸ ... ἀξιοῦν κερδαίνειν. Legg. XII. 953. C: ἀξίων τι καλὸν ἰδεῖν cet. Riv. 135. A: μὴ ἀξιοῦντος εἶναι τινα ἄλλον cet. Ep. III. 318. A: ἡξιοῦν ἀπικεῖναι. Soph. 240. A: ἃ ... ἡξιώσας ἐνὶ προσηπεῖν ὀνόματι. Legg. XI. 923. C: ὃν ἂν ἀξιώσῃ. Pol. IX. 574. A: ἀξιώσει ... πλεον ἔχειν. **par*, *opus esse* vel *necessarium puto*. Legg. XII. 941. D: δίκης ... οὐδέτερον ... ὁ νόμος ἀξιοῖ ζημιοῦν. X. 885. C: ἀξιοῦμεν ... πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν. Pol. VI. 510. C: οὐδένα λόγον ... ἐτι ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν διδόναι. 504. E: τῶν ... μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας. Pol. VIII. 549. A: οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξίων ἄρχειν. Lach. 188. B: ἐθέλοντα ... καὶ ἀξιοῦντα μανθάνειν. Critia 110. D: οὐδὲν ἀξιοῦντες παρὰ τῶν ἄλλων δέχεσθαι. Legg. X. 885. C: καθάπερ ὑμεῖς ἡξιώκατε (h. e. *faciendum esse putavistis*) περὶ νόμων. **peto*, *postulo*, *iubeo*; *expeto*. Apol. 19. D: ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν. Ep. VII. 348. D: ἀξιῶ καὶ δέομαι. 347. B. 348. D. Phaed. 95. B: ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι cet. Phaedr. 255. E: ἀξιοῖ σμικρὰ ἀπολαύσαι. Pol. III. 406. D: ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον. I. 349. B. C. Ep. VII. 347. C. Legg. X. 885. E: παρὰ ... νομοθετῶν ... ἀξιοῦμεν πειθοῖ πρώτον χρῆσθαι. Demod. 383. E: ἐν μέρει ... λέγειν ἐκάτερον ἀξιοῦσι. Demod. 385. A: πῶς ἂν καλῶς ἀξίωῃ cet. Legg. VIII. 843. E: μὴ πάντα ἀξιοῦν ... τὸν μέζω πόλεως κοσμητὴν νομοθετεῖν. Prot. 336. B: ἀξίων αὐτῷ ... ἐξεῖναι διαλέγεσθαι cet. Soph. 244. B: ἀξιοῦντες παρὰ τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. Ep. III. 317. E: ἡξιοῦν ... κατάγειν Δίωνα cet. 338. A. B. Prot. 349. A: τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνεσθαι. **puto*, *arbitror*, *confido*. Phaedr. 230. E: ἀξιῶ ... μὴ διὰ τοῦτο ἀνυγῆσαι ὧν δέομαι. Id. 264. E. 268. B: ἐπιστάμενος αὐτὰ ἀξιῶ ἱατρὸς εἶναι. Gorg. 450. C: διὰ ταῦτ' ἐγὼ τὴν ὀργιστικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους. Sis. 389. D: ἡ καὶ

περὶ τῶν ἄλλων ... οὕτως ἀξιοῖς ἔχειν cet. Polit. 262. E: τοῦτ' ἀξιοῖ γένος ... ἕτερον ἐγγίγνεσθαι. Crat. 401. A: οὐ γὰρ ἀξιοῦμεν οἱοί τ' ἂν εἶναι σκοπεῖν. Pol. VII. 526. A: οἶον ὑμεῖς ἀξιοῦτε. Legg. XII. 964. A: ἐμὲ δὲ ἀξίου ... πάλιν (ἐρεῖν). Apol. 35. C: μὴ ... ἀξιοῦτέ με ... τοιαῦτα δεῖν πράττειν. Pol. IV. 436. C: οὐκ ἂν ... ἀξιοῖμεν οὕτω λέγειν δεῖν. Phaed. 86. D: ἂν τις ἀξιοῖ κοῤῥοῖν οὖσαν τὴν ψυχὴν cet. Pol. X. 610. A: μήποτε ἀξιώμεν ... ἀπόλλυσθαι. Legg. IX. 853. B: τὸ καὶ ἀξιοῦν ... ἐμφύεσθαι τινα ... αἰσχρὸν. Alc. II. 149. A: ἀξιούντες ... περιμῖναι. Apol. 22. D: ἡξίου καὶ τᾶλλα ... σοφώτατος εἶναι. Alc. I. 119. C: εἰ ἡξίσσας τὸν ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Apol. 18. D: ἀξιώσατε ... καὶ ὑμεῖς ... διττοὺς μιν τοὺς κατηγοροὺς γερονέειν. Legg. X. 902. E: μὴ ... τὸν γε θεὸν ἀξιώσωμεν φανυλότερον. Crat. 390. A: ἀξιώσεις. Pol. III. 390. E: ἀξιώσομεν. IV. 435. B. al. Pass. Theaet. 161. D: ἄλλων διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι. *non dubito, sustineo; etiam me non pudet. Hipp. min. 364. D: ἀξίω διὰ ταῦτα χρήματα λαμβάνειν. Lach. 201. B: ὅτι τηλικοῖδε ὄντες εἰς διδασκάλων ἀξιοῦμεν φοιτᾶν. Men. 91. D: τούτων φανερώς χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι. Menex. 239. E: ὥστε μηδὲ ἀξιοῦν ἀντίπαλον αὐτῷ μηδένα εἶναι. Hipp. mai. 282. E: τῶν παλαιῶν ... οὐδεὶς πώποτε ἡξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι. Gorg. 457. D: ὅτι τοιούτων ἀνθρώπων ἡξίωσαν ἀκροαταὶ γενέσθαι.

ἀξίωμα, τό, dignitas, nobilitas. Pol. VI. 495. D: φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται. Def. 413. E: ἀξίωμα ἀπ' ἀρετῆς. Prot. 387. D: μηδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφῆρασθαι. Def. 413. E: τῆρισις ἀξιώματος. Conv. 220. E: πρὸς τὸ ἐμὸν ἀξίωμα ἀποβλεπόντων.

ἀξίως, digne, pro dignitate. Prot. 328. B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ. Phaedr. 228. A: ἀξίως ἐκείνου. 249. A: ἀξίως οὗ ... ἐβίωσαν βίου. Conv. 180. D: ἐπαινεῖσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. Menex. 91. A: ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Hipp. mai. 291. E: ἀξίως σαντοῦ. Ep. XIII. 361. A. *ut decet, par est vel oportet, rite, recte. Phaedr. 235. B: τῶν ... ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι. Phaed. 61. C: ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μετέστιν. 76. B: ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Conv. 177. C: ἀξίως ὑμνῆσαι. Menex. 239. B. 248. D. Cam v. λόγου. Phaed. 68. A. Phaedr. 270. B. Pol. IV. 436. B.

ἀξίωσις, ἡ, dignitas. Def. 412. E: ἀξίωσις κατὰ λογισμόν ὀρθὸν cet.

ἀξυμμετρος, ὁ ἡ, non conveniens, abhorrens. Tim. 87. D: ἀξυμμετρον ... ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις. *immoderatus. Legg. XI. 918. B: οὐσίαν χρημάτων ... ἀξυμμετρον οὖσαν.

ἀξύμφορος, ὁ ἡ, incommodus, inutilis. Crat. 417. D: ἀξύμφορον καὶ ἀνωφελές. Pol. II. 367. C: τῷ ... ἥττονι

ἄξύμφορον. I. 339. E: τὸ ... τοῦ κρείττονος ἄξύμφορον ... ποιεῖν. 339. C: ἄξύμφορα (τίθεσθαι). E: τὸ ἄξύμφορα ποιεῖν. 340. B: τὰ αὐτοῖς ἄξύμφορα κελεύειν ... ποιεῖν.

ἄξυμφωνία (ἀσ.), ἡ, *discrepantia, dissensio*. Legg. IX. 861. A: παμπόλλη τις ἡμῶν ταραχή τε καὶ ἀσυμφωνία.

ἄξύμφωνος (ἀσ.), ὁ ἡ, *inconcinnus, discrepans*. Pol. III. 402. D: εἰ ... ἄξύμφωνος εἴη. Gorg. 482. C: ἐμὲ ἐμαντῶ ἀσύμφωνον εἶναι. **non eadem lingua utens*. Polit. 262. D: ἀμίκτοις καὶ ἀσυμφώνοις πρὸς ἄλληλα. Legg. VI. 777. D: ἀσυμφώνοις ... ὅτι μάλιστα.

ἄξυμφώνως (ἀσ.), *modo discrepante*. Legg. IX. 860. C: ἀσυμφώνως προσαγορεύεται.

ἄξυνθετος (ἀσύνθ.), ὁ ἡ, *compositionis expers, simplex*. Def. 414. D: διάλεκτος ἀσύνθετος. E: γωνὴ ἀσύνθετος. Phaed. 78. C: εἰ ... τι τυγχάνει ὃν ἄξύνθετον. Theaet. 205. C: αὐτὸ καθ' αὐτὸ ... ἄξύνθετον. Polit. 288. E.

ἄξύστατος, ὁ ἡ, *non compactus*. Tim. 61. A: γῆν ... ἄξύστατον.

ἄξων, ὁ, *axis*. Theaet. 207. A: τροχοί, ἄξων cet. Pol. III. 397. A: ψόφους ... ἄξόνων.

ᾄοιδή, ἡ, *cantus*. Phil. 66. C. (Orph.) Pol. IV. 424. B. (Hom.).

ᾄοιδός, ὁ, *cantor, poeta*. Lys. 215. C. (Hes.). De iusto 374. B. et 375. D. A: πολλὰ ψεύδονται ᾄοιδοί.

ᾄοίκητος, ὁ ἡ, *non habitatus*. Legg. VI. 778. B: ᾄοίκητον ... πόλιν.

ᾄοικος, ὁ ἡ, *domicilium non habens*. Conv. 203. D: ᾄοικος. Phaedr. 240. A: ἄπικιδα, ᾄοικον ... παιδικά.

ᾄοινος, ὁ ἡ, *vino carens*. Phil. 61. C: νηφαντικὴν καὶ ᾄοινον (κρήνην).

ᾄόκνως, *intrepide, fidenter*. Legg. I. 649. B: ὥστε εἰ-πεῖν ... ᾄόκνως ὁτιοῦν.

ᾄοπλος, ὁ ἡ, *inermis*. Prot. 321. C: ἄνθρωπον ... ᾄοπλον. 320. E: ᾄοπλον ... φύσιν.

ᾄόρατος, ὁ ἡ, *oculorum sensum effugiens*. Tim. 36. E: ᾄόρατος ... ψυχή. Phaed. 85. E: ἡ ἁρμονία ᾄόρατον καὶ ἀσώματον. Tim. 46. D. 52. A. Soph. 246. A: ἐξ οὐρανοῦ τε καὶ τοῦ ᾄόρατου. B: ἐξ ᾄόρατον ποθὲν ἀμύνονται. Epin. 981. C: ᾄόρατῳ ... εἶναι καὶ ... νοητῷ. Theaet. 155. E: πᾶν τὸ ᾄόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι. Pol. VII. 529. B: ὃ ἂν ἵπρὸς τὸ ὃν τε ἡ καὶ τὸ ᾄόρατον. VI. 507. E: τὰ ... χρώματα ἔσται ᾄόρατα. Tim. 83. D: ᾄόρατων διὰ σμικρότητα. Locr. 104. D. Tim. 43. A: διὰ σμικρότητα ᾄόρατοις. Soph. 247. B: πάντα ᾄόρατα. Tim. 91. D.

ἀόριστος, ὁ ἡ, *non definitus*. Legg. I. 643. D: μὴ ... ἀόριστον γένηται. XI. 916. D: ἀόριστον ἔαν.

ἀορίστως, *sine definitione*. Legg. XI. 916. D: ἀτάκτως καὶ ἀορίστως ἔωγτες.

ἀπαγγελία, ἡ, *declaratio* (ca exponendi ratio qua poeta lyricus utitur qui suis ipse verbis omnia refert, suae ipse mentis sensa explicat. Vid. in Polit. p. 448.). Pol. III. 394. C: ἡ δὲ (τῆς ποιήσεως) δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ.

ἀπαγγέλλω, *renuntio, refero*. Menex. 248. E: ἐγὼ ... προθυμότετα ἀπαγγέλλω. Crit. 43. D: ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν. Menex. 249. E: μόνον ἀπάγγελε. 246. C: ὃ ἂν ἀπαγγέλλω. 249. E: ἵνα ... λόγους ἀπαγγέλλω. Pol. X. 598. C: ἐπειδὴν τις ... ἀπαγγέλλῃ περὶ του. Legg. XII. 941. A. Men. 71. C: οἰκιάδε ἀπαγγέλλωμεν (al. ἀπαγγέλωμεν). Phaedr. 259. C: ἀπαγγέλλειν. Eryx. 397. D: ἀπαγγεῖλαι τὸν λόγον. Critia 108. D: ἀπαγγεῖλαντες τὰ ποτε δηθέντα ὑπὸ τῶν ἱερῶν. Phaedr. 278. E: ὧς τι ἀπαγγελεῖς; **nuntio, narro*. Conv. 172. B: τοὺς ... λόγους ἀπαγγέλλειν. Pol. III. 396. C. al. Ep. IX. 357. E: ἀπαγγέλλοντες τὰ παρὰ σοῦ. VII. 350. A: ἀπήγγελον ὅτι cet. Euthyd. 292. C: ὡς σὺ τοὺς λόγους ἀπήγγειλας. Ep. II. 313. D: ἐπειδὴν ἀπαγγεῖλῃ τὰ παρ' ἐμοῦ. Phaed. 58. D: ὡς σαφέστατα ... ἀπαγγεῖλαι. Pass. Pol. X. 619. E: ἐκ τῶν ἐκείθεν ἀπαγγελλομένων. Charm. 153. C: ἐπεικῶς ... ἀληθῆ ἀπήγγελλται. **respondeo*. Ep. VII. 346. D: περὶ τούτων τὰ δόξαντα ἀπαγγελεῖν. **nuntio, indicio*. Prot. 345. C: ἀπαγγελέω (Sim.).

ἀπαγορεύω, *interdico, veto*. Legg. IX. 871. A: ὁ ... νόμος ἀπαγορεύει. Prot. 334. C: ἀπαγορεύουσι ... μὴ χορῆσθαι ἐλαίῳ. Legg. IX. 871. A: ἐάν ... τις ἀπαγορεύῃ. Pol. I. 337. C: ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μὴ. Legg. VIII. 837. B: ἀπαγορεύοντος. XII. 960. A: ἀπαγορεύειν. Pol. I. 339. A: ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ cet. **abdico, defugio*. Pol. II. 368. C: ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν. Menex. 245. B: τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντες. Crat. 422. A: ὁ ἀπαγορεύων (nisi interpretatio est antecedentis ἀπειπών). **deficio* (ut vern. versagen est nachlassen). Pol. VIII. 568. C: ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή. Theaet. 200. D: ἐάνπερ μὴ σὺ γε ἀπαγορεύσης.

ἀπαγοριῶ, *effero, pass. efferor*. Polit. 274. B: τῶν πολλῶν ... θηρίων ... ἀπαγοριωθέντων.

ἀπάγω, *abduco*. Phaed. 60. A: ἐκείνην ... ἀπήγόν τινες. Ep. VII. 329. E: πάλιν ἀπήγαγεν. Phaed. 60. A: ἀπαγέρτω τις ταύτην οἴκαδε. *Abduco ad iudicem, ad supplicium, in custodiam al.* Legg. IX. 879. D: πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀστυνόμων ἀπαγέρτω. Apol. 32. B: ἐνδεικνύναι ... καὶ ἀπάγειν. Gorg. 486. A: εἴ τις σοῦ λαβόμενος ... εἰς τὸ δεσμοπῆριον ἀπαγάγοι. Legg. IX. 879. E. Men. 80. B: τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθεῖης. **deflecto* (fallaciae adiuncta notione). Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ... ἐπὶ τὸνναντίον ἀπάγων. **abstraho, seiungo vel disiungo*. Phil. 39. B: ἀπ' ὅψεως ... τὰ τότε δοξαζόμενα ... ἀπαγαγὼν τις. Phaed.

97. B: ὅτι ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. *mitto. Phaed. 58. D: θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Ἀγῶν. *remitto, abire iubeo. Legg. XII. 943. D: μὴ ἀπαγαγόντων ... τῶν ἀρχόντων οἴκαδ'. *duco, gesto. Legg. VII. 795. A: ἐν ἀριστέρε ... τόξον ἀπάγων.

ἀπάδω, dissono, discrepo. Legg. VII. 802. E: ὅλη ... ἁρμονία ἀπάδειν. Hipp. min. 374. C: τὴν ἐκουσίως ἀπάδουσαν (φωνήν). *dissentio. Legg. II. 662. B: νῦν γε ... ἀπάδομεν ἀπ' ἀλλήλων. Med. pugnantia loquor. Tim. 26. D: οὐκ ἀπασόμεθα (v. ἀπωσόμεθα). *aberro. Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

ἀπαθανατίζω, immortalitate vel divinitate afficio. Charm. 156. D: οἱ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν.

ἀπάθεια, ἡ, affectionis vacuitas. Def. 413. A: ἀπάθεια τοῦ θυμοειδοῦς.

ἀπαθής, ὁ ἡ, perturbatione carens, et in univ. immunis, expers. Phil. 21. E: ἀπαθής πάντων τῶν τοιούτων. Phil. 33. E: ἀπαθής ... τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος. D: ἀπαθῆ ἐκείνην (τὴν ψυχὴν) ἔασαντα. Phaedr. 250. C: ἀπαθεῖς κακῶν.

ἀπαιδευσία, ἡ, imperitia, inopia humanitatis. Prot. 347. C. et Theaet. 174. E: ὑπὸ ἀπαιδευσίας. Gorg. 527. E: εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀπαιδευσίας. Legg. II. 659. A: ἐκπληγτόμενον ὑπὸ θορύβου ... καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας. al. Pol. VIII. 552. E: δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφήν. Legg. I. 641. C: νίκη ... ἐνίστε (φέρει) ἀπαιδευσίαν. Hipp. mai. 293. D: τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν.

ἀπαίδευτος, ὁ ἡ, non institutus, inops humanitatis. Prot. 345. D: οὕτως ἀπαίδευτος. Gorg. 510. B: τύραννος ... ἄγριος καὶ ἀπαίδευτος. Ax. 369. A: δῆμος ... ἀπαίδευτον. De leg. 320. E: ὡς ἀπαιδευτὸν τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος. Theaet. 175. D: οὐδ' ἄλλω ἀπαιδευτῷ οὐδενί. 174. D: ἄγροικον ... καὶ ἀπαίδευτον. Tim. 86. E: διὰ ... ἀπαίδευτον τροφήν. Phaedr. 269. B: ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαιδευτον. Phaed. 91. A: ὥσπερ οἱ πάντ' ἀπαίδευτοι. Pol. VII. 519. B: τοὺς ἀπαιδευτοὺς καὶ ἀληθείας ἀπείρους. Ep. II. 314. A.

ἀπαιδευτῶς, sine institutione. Pol. VIII. 559. D: τετραμμένος ... ἀπαιδευτῶς τε καὶ φειδωλῶς.

ἀπαίρω, me tollo, h. e. proficiscor; abeo, discedo. Ep. VII. 328. C: ἀπῆρα οἴκοθεν. Crit. 53. D: ἐκ ... τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς. Phil. 67. ad fin. libri nonnulli ἀπαρεῖς habent pro ἀπερεῖς.

ἄπαις, ὁ ἡ, liberis carens. Legg. IX. 877. C. E: τῶν ἀνδρῶν ἄπαις. XI. 925. C: ἄπαις ... ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν. Phaedr. 240. A: ἄγαμον, ἄπαιδα. Legg. IX. 877. E: ἄπαιδα τελευτῆσαι. 878. B. 879. E. XI. 930. A: ἄπαιδες.

ἀπαισχυνόμηναι, *pudet me, pudore* (a dicendo) *refugio*. Gorg. 494. C: δεῖ ... μὴδ' ἐμὲ ἀπαισχυνθῆναι. Ib. ὅπως μὴ ἀπαισχυνέῃ.

ἀπαιτῶ, *reposco, repeto*. Pol. I. 331. C: εἰ μανεῖς ἀπαιτοῖ. 332. A. 331. E: μὴ σοφροῶς ἀπαιτοῦντι. **posco, postulo*. Phaedr. 241. A: ὁ μὲν αὐτὸν χάριν ἀπαιτεῖ. Pol. III. 394. A: **reposco* (ut rationem). Pol. X. 612. D: ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης. Phil. 18. E: τοῦτ' αὐτὸ ... ἡμᾶς ὁ πρόσθεν λόγος ἀπαιτεῖ. Pol. X. 599. B: τῶν ... ἄλλων περὶ μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὀμηρον. **argo*. Legg. X. 895. D: τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, τότε δὲ ... ἐρωτᾶν αὐ τοῦτομα.

ἀπακριβῶ, *accurate vel perfecte aliquid fingo, exprimo vel exopto*. Legg. VII. 810. B: πρὸς τάχος ... ἡ καλὸς ἀπηκριβῶσθαι. Tim. 29. C: ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι. Phil. 59. D: ταῦτ' ... ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις ... ἀπηκριβωμένα (ad eius quod vere est notitias accurate s. perfecte facta). Tim. 33. C: πᾶν ἐξῶθεν ... ἀπηκριβῶτο. Locr. 95. A: ποθ' ἄνπερ τὸ γεννώμενον ἀπακριβῶθην ... κάλλιστον ... γίγνεται.

ἀπάλαμνος, ὁ ἥ, *ignavus, iners*. Prot. 346. C: μὴδ' ἄγαν ἀπάλαμνος (Sim.).

ἀπαλέξω, *averto, averrunco*. Alc. II. 143. A. et 148. B: τὰ ... δεῖνὰ ... ἀπαλέξειν (poët.).

ἀπαλλάγῃ, ἡ, *discessus*. Phaedr. 107. C: εἰ ... ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλάγῃ. Phaedr. 84. B: ἐν τῇ ἀπαλλάγῃ τοῦ σώματος. 64. C: τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλάγῃ. Pol. VI. 496. E. Tim. 59. A: τὴν ... τοῦ πυρὸς ἀπαλλάγῃν ψύξιν. **liberatio*. Gorg. 478. C: κακοῦ ἀπαλλάγῃ. D. al. Phaedr. 244. E: ἀπαλλάγῃν εὐρετο. Phil. 44. B: ἀπαλλάγῃ τῶν λυπῶν. Pol. IX. 584. C: λυπῶν τινὲς ἀπαλλάγαι. Soph. 230. C: πασῶν ἀπαλλαγῶν ἀκούειν ... ἡδίστην. Prot. 354. B: λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς. **amotio* (a v. ἀπαλλάττω). Legg. V. 736. A: δι' εὐφημίαν ἀπαλλαγῆς (ἀπαλλάγῃ?) ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος.

ἀπαλλάττω, *dimitto*. Legg. I. 648. C: ἀξήμιον ἀπαλλάττοις ἄν. Pass. Legg. VII. 600. A: ἀξήμιος ἀπαλλαττέσθω. Polit. 260. A: μὴδ' ἀνηλλάτθαι. Ib. ἀπήλλακτο. **remosso, tollo*. Ep. VII. 336. A: ἐπεὶ τὴν δουλείαν αὐτῆς ἀπήλλαξε. Pol. VIII. 559. A: ἄς γε τις ἀπαλλάξειεν ἄν. Pass. Pol. VIII. 559. B: θνατὴ ... ἀπαλλάττεσθαι. IX. 571. B. Legg. I. 628. B: ὃν (πόλεμον) ... ἅπας ἄν βούλοιο ... ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. **eiicio, expello vel depello*. Prot. 354. D: ὅταν ... μείζους λύπας ... ἀπαλλάττη. Theaet. 175. B: χαυνότητα ἀπαλλάττειν. Legg. V. 735. E. Eryx. 401. B: πρὸς τὸ τὰς νόσους ἀπαλλάττειν. Soph. 229. C: τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι. Legg. XI. 929. A:

τοῦτον ... ἀπαλλάξαι τῆς αὐτοῦ ξυγγενείας. Pass. Tim. 86. A: ἀπαλλάττεται μόγῃς. Gorg. 504. E: ἀκολασία ... ἀπαλλάττεται. Ep. VII. 346. A: ἐμοὶ καὶ σοὶ ... τὰ Δίονος ἐμποδὼν ἀπαλλεχθήτω. Eryx. 401. C: εἰ αἱ νόσοι ἀπαλλάγησαν ἐκ τῶν σωμάτων. D: τίνος ... ἀπαλλαγέντος. *expedio, absolvo. Legg. V. 744. A: τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι. Pass. res dicitur expedita esse de qua satis expositum est, ut inter disseverentes de ea conveniat. Lys. 220. B: τοῦτο ... ἀπῆλλακται μὴ ... φίλον εἶναι. Phil. 67. A: νοὺς ἀπῆλλακτο ... μῆτοι τὰγαθὸν ... εἶναι. Etiam in eo dicitur qui creditori al. satisfacit. Legg. XII. 958. B: ἐάν τις μὴ ἀπαλλάττῃ τὸν νικῆσαντα. *absolvo, libero, vindico ab aliqua re. Gorg. 477. A: τίς ... τέχνη πενίας ἀπαλλάττει; 478. A. Legg. VII. 819. D: ταύτης (τῆς ἀγνοίας) ἀπαλλάττουσιν. Ax. 367. C: ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. Legg. VI. 782. E: λύπης τῆς ἀπάσης ... ἀπαλλάττειν. Gorg. 470. C: ἐάν με ... ἀπαλλάξῃς φλυαρίας. 458. A: ἄλλον ἀπαλλάξαι. Theaet. 185. E: μάλα συνηοῦ λόγου ἀπαλλάξας. Euthyd. 282. C: ἀπαλλάξας με σιέψως πολλῆς. Hipp. mai. 291. B: ὁ εἰπὼν ... ἀπαλλάξεις σαντιὸν τῶν πολλῶν λόγων. Theag. 127. B: καὶ με πολλῶν ... ἀπαλλάξετε φροντιδῶν. Pass. absolvor, liberor, disiungor; absolute: defungor aliqua re (vern. mit einem vel etwas fertig werden, perf. fertig seyn). Gorg. 495. E: ἅμα ἀπαλλάττεται ὕγείας τε καὶ νόσου. 496. B. al. Alc. I. 134. B: ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται. Soph. 230. C: τῶν ... σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται. Legg. IX. 857. C: ἀπαλλαττέσθω τῶν δεσμῶν. Id. 864. E. 865. D: ἀπαλλαττέσθω τοῦ φόρου. VII. 800. E: ἵνα ὅτι τάχιστα περὶ αὐτῶν λέγων ἀπαλλάττωμαι. Gorg. 496. A: ὅταν τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττεται. Legg. X. 899. C: εἰπόντες ὅρους ἀπαλλαττώμεθα. Gorg. 525. C: ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι. Phil. 46. C. Phaed. 67. A: ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης. 114. B: ἀπαλλαττόμενοι ὥστερ δεσμωτηρίων. Critia 106. A: ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ... ἀπῆλλαγμαί. Gorg. 496. A: ἅμα ἀμφοτέρων ἀπῆλλακται. Phil. 20. C: ἀπῆλλακται τοῦ νικᾶν. Legg. VIII. 842. D. Theaet. 183. C: τοῦ ... σοῦ ἐταίρου ἀπῆλλάγμεθα. 199. C: τοῦ ... μὴ ἐπίστασθαι ἀπῆλλάγμεθα. Men. 87. C: τούτου ... ταχὺ ἀπῆλλάγμεθα. Phaed. 68. A. 84. B: ἀπῆλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. 107. C. Theaet. 183. C: καὶ ἐμε δεῖ ἀπῆλλάχθαι σοὶ ἀποκρινόμενον. Pol. I. 329. D: δεσποτῶν ... ἀπῆλλάχθαι. II. 357. A: λόγον ἀπῆλλάχθαι. Apol. 41. D: ἀπῆλλάχθαι πραγμάτων. Pol. IX. 571. C: ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπῆλλαγμένον αἰσχύνῃς καὶ φρονήσεως. Phaed. 81. B: πλάνης καὶ ἀνοίας ... ἀπῆλλαγμένη. Legg. XII. 951. E. 947. D: γυναικες τῆς παιδοποιήσεως ἀπῆλλαγμέναί. Tim. 55. B: τὸ ... ἔτερον ἀπῆλλακτο τῶν στοιχείων ταῦτα γεννῆσαν. Ep. VII. 335. A: ὅταν τις ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος. Gorg. 514. D: εἰ ...

τις ἄλλος ... ἀπηλλάγη νόσου. Parm. 127. A. Pol. III. 406. E. Menex. 245. E: ἀπηλλάγημεν τοῦ πολέμου. Gorg. 491. C: εἰπὼν ἀπαλλάγηθι (*expedi, dic tandem*). Hipp. mai. 303. C: ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Theaet. 168. A: ἴν' ... ἀπαλλαγῶσι τῶν οὐ πρότερον ἦσαν. 177. A. Gorg. 458. A: ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου. Phaed. 64. C: ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν ... τὸ σῶμα. 66. A. al. Phaedr. 233. D: μεγίστων ... ἀπαλλαγέντες κακῶν. Euth. 15. E: τῆς ... γραφῆς ἀπαλλάξομαι. Legg. IX. 861. B: τοσοῦτον μόνον εἰπὼν ἀπαλλάσσεται. Pol. V. 465. D: πάντων ... τούτων ἀπαλλάσσονται. Apol. 39. C: ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου. Pol. IV. 445. B: ὁπόθεν κακίας ... ἀπαλλαγήσεται. * *intrans. discedo*. Soph. 254. D: ἀθώοις ἀπαλλάττειν. Pol. VI. 491. D: τὴν ἀρίστην φύσιν ... κάκιον ἀπαλλάττειν (*vern. übler wegkommen*). II. 366. A: ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. — Med. *discedo*. Alc. I. 103. A: οὐκ ἀπαλλάττομαι. 105. D: ἐμοῦ οὐκ ἀπαλλάττει. Parm. 156. A: ὅτε ἀπαλλάττεται αὐτοῦ (τοῦ εἶναι). Gorg. 457. D: τελευτώντες ... ἀπαλλάττονται. Legg. IX. 854. C: ἀπαλλάττον τοῦ βίου. Legg. XI. 936. E: ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης. Pol. VI. 497. A: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Legg. IV. 721. D: ἀζήμιος ἀπαλλάττοιο. Phaed. 63. A: ῥαδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν. Phaed. 81. B: ἐὰν ... τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται. Legg. XII. 953. B: ὅπως ἂν ... ἀβλαβεῖς ... ἀπαλλάττωνται. Parm. 156. A: τὸ ... ἀπαλλάττεσθαι οὐσίας. Phaed. 85. B: τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. Legg. IX. 862. E: ἀπαλλαττόμενοι τοῦ βίου. XII. 948. C: ἀπηλλάττετο ταχὺ καὶ ἀσφαλῶς. Alc. II. 141. D: τοῦ βίου ἀπαλλαγῆναι. Pol. VI. 496. E: τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ (τοῦ βίου) ... ἀπαλλάσσεται. Phaed. 81. C: ψυχὴν ... εἰλικρινῇ ἀπαλλάξεσθαι. Legg. I. 642. E: ἀπαλλαγήσονται πράξαντες οὐδὲν *cet.* * *abeo, transeo*. Legg. XI. 938. A: πρὸς ἄλλην ... ἀπαλλάττεσθαι χώραν. Ep. VIII. 356. B: εἰς βασιλείῳς οἰκῆμα ἀπαλλάττεσθαι. * *discedo, h. e. desisto ab aliqua re, aliquem vel aliquid relinquo, desino, finem facio*. Alc. I. 104. C: οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος. Apol. 39. D: ταῦτα ... μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι. Pol. VI. 487. D: ὅσοι ἂν ... ἀπαλλάττωνται. III. 390. E: μὴ ἀπαλλάττεσθαι τῆς μήριος. Gorg. 485. D: ἐτι φιλοσοφοῦντα καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενον. Alc. I. 104. E: πάλοι ἂν ἀπηλλάγμην τοῦ ἔρωτος. Gorg. 514. C: ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν. Crat. 407. D: ἐκ ... τῶν θεῶν ... ἀπαλλαγῶμεν. 408. D. 425. D: εἰ ... μὴ ... εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν (ἀπαλλαγείμεν?). Prot. 326. C: ἐπειδὴν ... ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν. Theaet. 148. E: οὐδ' ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν. * *ἀπαλλάττεσθαι dicuntur etiam litigantes vel disserentes qui conveniunt vel inter se conciliantur*. Legg. VI. 768. C: τοῖς μὴ δυναμένοις ... ἀπαλλάττεσθαι. XI. 915. C: ἐὰν μὴ

πρότερον ... ἀπαλλάττονται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων. Ruth. 7. B: ταχὺ ἂν ἀπαλλαγείμην. *discedo, seiungor. Legg. IX. 868. D: ἀπαλλάττεσθαι γυναῖκά τε ἀπὸ ἀνδρός καὶ τὸν ἀνδρα ἀπὸ γυναικός. Verb. ἀπαλλακτέον, discedendum. Phaedr. 66. B: ἀπαλλακτέον αὐτοῦ. Polit. 304. E. Parm. 163. D.

ἀπαλλοτριῶ, alieno. Tim. 65. A: ὅσα ... ἀπαλλοτριοῦνται ... ἀδρόα.

ἀπαλός, ἡ, ὄν, mollis; tener. Conv. 195. C: πρὸς ... τῷ νέῳ ἀπαλός. E. 203. C. Tim. 81. B: ὁ πᾶς ὄγκος ... ἀπαλός. Phaedr. 239. C: ἀπάλης καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Tim. 83. C. Pol. II. 377. A: νέῳ καὶ ἀπαλῷ ὄνουσιν. Phaedr. 245. A: ἀπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν. Pol. VIII. 563. D. Conv. 195. D: ἀπαλὴν ("Ἀτην). Theaet. 173. A: ἐτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς. Legg. II. 664. B. Ax. 371. D: ἀπαλαῖς ἡλίου αὐτίσιν. Pol. IV. 422. D: προβάτοις ... ἀπαλοῖς. Phaedr. 276. D: φρομένους ἀπαλούς. Tim. 65. D: εἰς τὰ νοτερά τῆς σαρκός καὶ ἀπαλὰ ἐμπίπτοντα. Polit. 270. E: νεώτερον καὶ ἀπαλώτερον ἐφύετο. Conv. 196. A: νεώτατος ... καὶ ἀπαλώτατος.

ἀπαλότης, ἡ, mollities, teneritas. Conv. 195. D: πρὸς τὸ δεῖξαι θεοῦ ἀπαλότητα. Ib. τὴν ἀπαλ. ἀποφαίνειν.

ἀπαμβλύνω, retundo; obscuro. Pol. IV. 442. D: μή πη ἤμιν ἀπαμβλύνεται ... δικαιοσύνη cet.

ἀπαμειβόμαι, privo. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

ἀπαμύνω, propulso. Pol. III. 415. E: τοὺς τε ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν.

ἀπαναισχυντῶ, impudenter dico vel obicicio. Apol. 31. B: τοῦτο οὐχ οἰοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυνηῖσαι ... ὅς cet.

ἀπαναλίσσω, absumo. Locr. 101. D: ἀπαναλουμένω (ἄερος). 102. A: ἀπαναλωθέντος ὑπὸ τῷ πυρὸς τῷ ἄερος.

ἀπάνθρωπος, ὁ ἡ, inhumanus, ab hominum consuetudine abhorrens. Ep. I. 309. B: τρόπον ἀπάνθρωπότερον.

ἀπανθῶ, defloresco. Conv. 196. A: ἀνανθεῖ ... καὶ ἀπηνθηκότε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ.

ἀπαντλῶ, exhaurio. Tim. 80. D: τὰ τετμημένα αὐτόθεν ἀπαντλεῖν (v. ἐπαντλεῖν). Pol. III. 407. D: τὰ ... σώματα ... διαίταις κατὰ μικρὸν ἀπαντλοῦντα.

ἀπαντῶ, obviam fio, occurro. Ax. 364. B: ἀπαντῶν αὐτοῖς. Legg. I. 637. A: ἀπαντῶν κομᾶζοντί τι. Pol. VIII. 563. C: τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι. Tim. 68. A: ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσαν. Legg. X. 393. E: τοῖς ... ἀλλήλοις ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσι. Theaet. 209. C: ἐὰν αὐρίον ἀπαντήσω. Phaedr. 228. B: ἀπαντήσας ... τῷ νοσοῦντι. Crat. 429. E. Conv. 174. E: παῖδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. *me oppono, resisto. Legg. III. 684. D: νομοθέτη ... πᾶς ἀπαντᾷ λόγων cet. V. 740. E: διὰ λόγων νοουθετικῶν ἀπαντῶσαι. *obvenio (quod dicitur in eo in quod incidimus, quod nobis

accidit). Ep. XI. 358. E: κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν οἷα ἀπαντᾷ. Phaed. 101. A: μὴ τίς σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ. *procedo, pergo, conio. Theaet. 210. D: δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν. Phil. 42. C: ἐὰν τῆς ἀπαντῶμεν. Unde ἀπαντητίον. Theaet. 210. D: νῦν ... ἀπαντητίον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. *aggredior ad aliquid. Theaet. 144. B: νωθροὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. Phil. 19. E: ἀπαντῶν ... ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Legg. VIII. 830. A: εἰς αὐτὸν ἂν ὑπηρετῶμεν τὸν ἀγῶνα. *me sisto, praesto sum. Legg. XI. 936. E: ἀπαντιῶται πρὸς τὴν δίκην. 937. A: μὴ ἀπαντῶν ... τῷ καλεσαμένῳ.

ἅπαξ, *semel*. Phaedr. 226. A: οὐ μόνον ἅπαξ ... ἀλλὰ πολλάκις. Legg. IV. 711. A: οὐχ ἅπαξ, ἀλλ' ... πολλάκις. Simpliciter οὐχ ἅπαξ. Legg. V. 743. E. Epin. 981. C. Conv. 185. E: ἅπαξ ἢ δῖς. Clit. 410. B: οὐχ ἅπαξ, οὐδὲ δῖς. Phaed. 112. D: ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις. Parm. 147. D: πλεονάκις ἢ ἅπαξ. Ib. ἅπαξ ... πολλάκις. al. Cum conī, v. c. ἐάν, ὅταν, ἐπεὶ al., est Latin. ut *semel*. Prot. 275. D: ὅταν ... ἅπαξ γραφῇ. Pol. IV. 424. A: ἐάνπερ ἅπαξ ὁρμήσῃ εὖ. Ep. VII. 344. E: ἐὰν ἅπαξ ... περιλάβῃ. Crat. 403. B: ἐπειδὴν ἅπαξ τις ἡμῶν ἀποθάνῃ. Polit. 257. C: ἐπεὶπερ ἅπαξ γε ἐγκεχειρόκαμεν. Parm. 165. E: ἐτι ... ἅπαξ ἐλθόντες πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἴπωμεν. al.

ἀπάξιος, ὁ ἢ, *indignus*. Legg. I. 645. C: τοῦ μήκους ... οὐκ ἀπάξιον. Ep. VII. 324. B: οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ.

ἀπαραίτητος, ὁ ἢ, *inexorabilis, implacabilis*. Legg. X. 907. B: παντάπασιν ἀπαραίτητοι (θεοί). Locr. 104. D: κολάσιες ἀπαραίτητοι.

ἀπαρακαλύπτως, *non tecte, igitur aperte, manifesto*. Pol. VII. 538. C: ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως. Euthyd. 294. D: ἀπαρακαλύπτως ... ἡρώτα.

ἀπαραμύθητος, ὁ ἢ, *inexorabilis*. Epin. 980. D: σχεδὸν ἀπαραμύθητοι (θεοί) τῶν περὶ τὰ ... πράγματα.

ἀπαραμυθήτως, *ratione quae admonitioni non relinquit locum*. Legg. V. 731. D: τῷ ... ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ.

ἀπαρεγγείρητος, ὁ ἢ, *qui reprehendi non potest, emendatus, perfectus*. Locr. 95. A: κάλλιστόν τε καὶ ἀπαρεγγείρητον γίγνεται.

ἀπαρέσσω, *displaceo, non probor*. Theaet. 202. D: ἐν ... τί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει.

ἀπαρνούμαι, *nego*. Theaet. 165. A: φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. Gorg. 461. C: τίνα οἷε ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχὶ cet. *denego, recuso. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνεῖσθαι. Ep. VII. 338. E: ἀπρηνήθη. Phaedr. 256. A: μὴ ... ἀπαρνηθῆναι ... χαρίσασθαι.

Pol. V. 468. C: μηδενὶ ἐξείναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν. Soph. 217. C: μὴ ... ἀπαρνηθεῖς γένη.

ἀπαρχή, ἡ, *primitiae*. Prot. 343. A: ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι. Legg. VII. 806. D: ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν. Alc. II. 151. B: ἀπαρχὰς αὐτὸν εἰληφέναι διὰ τὴν τέχνην.

ἀπαρχομαι, *tamquam primitias* (h. e. optimum) *aliquem vel aliquid deligo, decerpo*. Tim. 40. A: τοῦ ... θεῖον τὴν πλείστην ἰδέαν ἐκ πυρὸς ἀπήρξατο (sic Paris. A.; v. ἀπειργάζετο). Legg. VI. 767. C: οἷον ἀπαρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἓνα δικαστήν.

ἅπας, *unusquisque, plur. universi, omnes ad unum*. Phaed. 108. B: ταύτην ... ἅπας φεύγει. Polit. 259. C: βασιλεὺς ἅπας. Crat. 389. E: ἅπας χαλκεύς. Pol. VI. 505. E: ἅπασα ψυχὴ. Parm. 148. A: ἅπαν ... ἀπάντων ἕτερόν ἐστιν. Ib. ἅπαν ἅπασιν ὅμοιον. Pol. IV. 442. B: ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς. Ep. VII. 349. A: ἀπάσῃ μηχανῇ. VIII. 353. A: ἐς ἀπορίαν ἐλθόντες τὴν ἅπασαν. Euth. 9. C: οἱ θεοὶ ἅπαντες (in seqq. πάντες οἱ θεοί). Pol. VII. 522. B: αἱ ... τέχναι βράνυστοι ... ἅπασαι ἐδοξαν εἶναι. Conv. 219. E: ταῦτα ... ἅπαντα προὔγερόναι. Phaed. 82. C: τῶν ... ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν. Theaet. 208. C: ὃ τῶν ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. Pol. V. 463. D: ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν. Prot. 317. C: περὶ τούτων ἀπάντων. Conv. 219. E: τῶν ἄλλων ἀπάντων. Pol. I. 338. E: ἐν ἀπάσαις ταῖς πόλεσι. Phil. 63. A: ἀβλαβεῖς ἅπασι. Soph. 226. C: ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὖσαν ἐν ἅπασι τέχνην. Pol. X. 618. A: τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας (βίους). V. 453. A: εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα. Phil. 29. C: ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα. Pol. IX. 573. D: διακυβερεῖν τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Tim. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθάνατά τι. al. **universus, totus*. Critia 118. A: ὁ τόπος ἅπας. Phaed. 104. A: ὁ ἡμῖς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. B: ἅπας ὁ ἕτερος ... στίχος τοῦ ἀριθμοῦ. Theaet. 149. B: τὸ περὶ τὰς μαίας ἅπαν ὡς ἔχει. Tim. 25. A: κρατοῦσα ... ἀπάσης τῆς νήσου. Legg. I. 637. D: περὶ ἀπάσης μέθης. Phil. 21. A: τὸν βίον ἅπαντα. al. Pol. VII. 514. A: παρ' ἅπαν τὸ σιγήλαιον. Cum v. *τὸνναντίον* al. *est plane s. prorsus*. Prot. 317. B: τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Polit. 310. D: ποιεῖν ... τούτων τὸνναντίον ἅπαν. **τὸ ἅπαν, omnino, prorsus*. Phaedr. 241. B: ἡρμοστικῶς τὸ ἅπαν ἐξ ἀρχῆς ὅτι cet. Locr. 96. D: τὰν καθ' ἅπαν κίνασιν. Prov. τὰς ἀπάσας (int. λαβὰς) διαφεύγειν. Soph. 231. C.

ἀπατεῶν, ὁ, *fraudator*. Pol. V. 451. A: ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ νομίμων πέρι. Hipp. min. 365. E: πολύτεροποι ... εἰσὶ καὶ ἀπατεῶνες.

ἀπάτη, ἡ, *fraus, error*. Phaedr. 261. E: ἀπάτη ... γίγνεται cet. Soph. 260. C: ὄντος ... ψεύδους ἐστὶν ἀπάτη.

Conv. 185. B: ὁμως καλὴ ἡ ἀπάτη. Prot. 337. B: ἄνευ ἀπάτης. Phaedr. 83. A: ἀπάτης ... μεστὴ ἡ διὰ τῶν ὁρμῶν σκέψις, ἀπάτης cet. Legg. IX. 863. B: μετὰ ἀπάτης βιαίου. 864. C: μετὰ σκότους καὶ ἀπάτης. Pol. V. 459. C: τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ χρῆσθαι. Legg. XI. 916. D: ψεῦδος καὶ ἀπάτην. Ib. ψεῦδος ... μηδὲν μηδ' ἀπάτην ... πράξειεν. Pol. II. 365. B: σχολιαῖς ἀπάταις (Pind.).

ἀπατηλός, ἡ, ὄν et ὁ ἡ, fallax, fraudulentus. Gorg. 465. B: κακοῦργός τε οὖσα καὶ ἀπατηλὴ. Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀπατηλῷ χρωμεθα. Crat. 407. E: ἀπατηλὸν ἐν λόγοις. Legg. X. 892. D: ἀπατηλὸν λόγον.

ἀπατητικὸς, ἡ, ὄν, decipiens, fallax. Soph. 240. D: τὴν τέχνην εἶναι τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ (τοῦ σοφιστοῦ). 264. D.

ἀπατῶ, decipio, fallo. Pol. III. 413. C: εἶοικε ... γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Soph. 240. D: ἀπατῶν. Gorg. 487. E: ἀπατῶν ἐμέ. Pol. II. 380. D: ἡμῶς ἀπατῶντα. IX. 573. E: ἀπατήσαντα ἢ βιασόμενον. Phaedr. 262. A: ἀπατήσιν ... ἄλλον. Pass. Pol. IX. 585. A: ἀπειρία ἡδονῆς ἀπατῶνται. Phaedr. 262. B: τοῖς ... ἀπατωμένοις. Crit. 52. E: ἀπατηθεῖς. Phaedr. 262. A: αὐτὸν ... μὴ ἀπατήσεσθαι. *per fraudem persuadeo. Prot. 323. A: ἵνα ... μὴ οἶη ἀπατάσθαι ὡς cet.

ἀπάτωρ, ὁ ἡ, patre carens. Euthyd. 298. B: ὥστε σὺ ... ἀπάτωρ εἶ. Legg. XI. 928. E: τὸν ἀπάτορα.

ἀπαυθαδίζομαι, liberam adhibeo contumaciam. Apol. 37. A: ἀπαυθαδιζόμενος.

ἄπαυστος, ὁ ἡ, sempiternus. Tim. 36. E: ἀπαύστου καὶ ἔμφορος βίου. Crat. 417. C: ἄπαυστον καὶ ἀθάνατον (φορὰν).

ἀπειθής, ὁ ἡ, non obediens. Legg. XI. 936. B: ἀπειθής τοῖς νόμοις. 927. D. Locr. 104. C. Tim. 91. B: ἀπειθές.

ἀπειθῶ, non obedio. Phaedr. 271. B: ἡ μὲν (ψυχὴ) πείθεται, ἡ δὲ ἀπειθεῖ. Legg. XII. 949. C: ὅσα τις ἐλευθερός ἀπειθεῖ τῇ πόλει. V. 745. A: ἐάν ... τις ἀπειθῇ τούτῳ τῷ νόμῳ. IX. 866. A. al. Theaet. 146. C: ἀπειθεῖν. Pol. VII. 538. B: ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις. Legg. IX. 868. B: ὁ ... ἀπειθῶν. Apol. 29. A: ἀπειθῶν τῇ μαντείᾳ. Legg. V. 741. D: τὸν ἀπειθοῦντα ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ. III. 684. B: τὴν τοῖς ... νόμοις ἀπειθοῦσαν (πόλιν). Pol. III. 408. B: ἀπειθοῦντες ... ἡμῖν. Critia 119. E: τοῖς ἀπειθοῦσιν. Phaedr. 61. A: μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ. Crit. 47. C: ἀπειθήσας ... τῷ ἐνί. Legg. XII. 956. D: ἀπειθήσαντες ταῖς ἐμπροσθεν δίκαις. Pol. VII. 520. D: ἀπειθήσουσιν ... ἡμῖν. *fidem datam violo. Legg. XII. 949. D: τῶν ... ἀπειθούντων ταῖς ἐνεχυρασίαις.

ἀπειθῶς c. ἔχειν, non obedire. Pol. III. 391. B: ἀπειθῶς εἶχε.
 ἀπεικάζω, assimilo, comparo. Phaed. 76. E: ταῦτα
 ἐκείνη ἀπεικάζουмен. Crat. 431. C. Legg. II. 655. A: ὥστε
 οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν. Conv. 221. D: εἰ μὴ ...
 ἀπεικάζοι τις αὐτὸν ... Σατύροις. Pol. III. 404. D: ἀπει-
 κάζοντες ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. 396. D: ἀπεικάζειν ἐαν-
 τὸν τῷ χεῖρονι. Crat. 402. A: ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ
 ὄντα. Parm. 137. A. Pol. VI. 489. C: ἄρχοντας ἀπεικάζων
 ... νάνταις. Pol. V. 464. B: ἀπεικάζοντες ... πόλιν σώ-
 ματι. Legg. X. 905. E. XII. 967. D: τοὺς φιλοσοφούντας
 καὶ ... ἀπεικάζοντας. IX. 857. C: ὅτε ... ἀπεικάζοιμεν
 (al. ἀπηνάζοιμεν). Gorg. 493. B: τὴν ... ψυχὴν ποσὶν
 ἀπείκασε. Legg. IX. 857. C: οὐ κακῶς ἀπείκασαμεν (al.
 ἀπηνάσαμεν) cet. Pol. VII. 514. A: ἀπείκασον τοιοῦτον
 πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν. IV. 429. D: ἐθέλω ἀπείκασαι.
 Legg. II. 655. A: ἀπείκασαντα. Theaet. 147. E: τὸν ...
 δυναμενον (ἀριθμὸν) ... τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα (σχή-
 ματι?) ἀπείκασαντες. 148. A. Epin. 980. C. Med. me as-
 similo. Pol. VIII. 563. A: οἱ ... νέοι πρεσβυτέροις ἀπείκά-
 ζονται. *ad similitudinem alicuius rei fingo vel effingo. Theaet.
 169. B: ἀριστα γὰρ ... τὴν νόσον μου ἀπείκασας. Crat. 420.
 D: ἀπείκασται ... τῇ πορείᾳ. 421. B. 419. C: ἀπεικασμέ-
 νον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. X. 898. C: σφαι-
 ρᾶς ... ἀπεικασμένα φοραῖς. XII. 960. C. Polit. 267. A:
 τούτου ... ἀπεικασθὲν τὸ μέριον cet. Crat. 419. D. 420.
 E. Tim. 29. B: τοῦ πρὸς ... ἐκείνο ἀπεικασθέντος. Pol.
 VI. 511. A: εἰκόσι ... χρώμενοι αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ των κάτω
 ἀπεικασθεῖσι. *effingo, verbis exprimo, describo. Phaed. 92. B:
 οὐ γὰρ ... ἁρμονία ... τοσοῦτόν ἐστιν ὃ ἀπείκάζεις (sic
 libri MSS.; v. ὧ ἀπεικ.). Crat. 426. E: πάντα τὰ τοιαῦτα
 ... ἀπείκάζει διὰ τοῦ ῥῶ. Phil. 59. E: καλῶς ἂν τῷ λόγῳ
 ἀπείκάζοι. Conv. 221. D: τοὺς ἄλλους κατὰ ταῦτ' ἂν τις
 ἀπείκάζοι. Crat. 414. A: τὴν αὐξὴν μοι δοκεῖ ἀπείκάζειν
 τὴν τῶν νέων. Critia 107. D. E. Phaedr. 265. B: τὸ ἐρω-
 τικὸν πάθος ἀπείκάζοντες. Parm. 128. E: οὐ κακῶς ἀπεί-
 κασας. Crat. 432. B: εἴ τις θεῶν μὴ μόνον τὸ σὸν χρῶμα
 καὶ σχῆμα ἀπείκασειεν. Conv. 221. C: οἶος ... Ἀχιλλεύς
 ἐγένετο, ἀπείκασειεν ἂν τις καὶ Βρασίδαν cet. Pass. Tim.
 39. E: εἰς ὁμοιότητα ὅπερ ἀπείκάζετο. Legg. XII. 965. A:
 τοὺς ... νῶ ἀπεικασμένους. X. 905. E: τάχα ... κὰν ἀπεί-
 κασθεῖεν ... ἄρχουσι τισι. Tim. 48. C: ἀπείκασθῆναι. *ani-
 mo effingo, cogitatione comprehendo (germ. sich vorstellen). Epin.
 980. A: τὸ κάλλιον ... περὶ θεῶν καὶ ἄμεινον ἀπείκάζοντι
 λέγειν. 985. B: ἀπείκασειεν ἂν τις ὀρθῶς ἀπείκάζων ἐξ
 αὐτοῦ γεγονέναι. 980. C: θεογονίαν ... κακῶς ἀπείκασάν-
 των ... βέλτιον ἀπείκασαι. — Verb. ἀπείκαστέον, compa-
 randum. Phaedr. 270. E: οὐ μὴν ἀπείκαστέον τὸν γε τέχνη
 μετιόντα ὅτιοῦν τυφλῷ cet.

ἀπεικασία, ἥ, *effictio, adumbratio*. Legg. II. 668. B: *μίμησις τε καὶ ἀπεικασία*. Critia 107. B: *μίμησιν ... καὶ ἀπεικασίαν*. Legg. II. 668. D: *ἀπεικασίαι μυρίαί*.

ἀπεικασμα, τό, *imitatio*. Crat. 402. D: *πηγῆς ἀπείκασμα*. 420. C: *τῆς βολῆς ἀπεικασματα*.

ἀπειλή, ἥ, *comminatio, minae*. Legg. XI. 928. A: *ἀπειλή τις ... ἐγκαιρος*. Tim. 71. B: *προγενεχθεῖσα ἀπειλή*. Legg. III. 698. E: *ἀπειλαὶ ἐφοίτων ... μυρίαί*. Tim. 70. B: *τῶν ... παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν*. Legg. XI. 928. A. Prot. 325. D: *ἀπειλαὶς καὶ πληγαῖς*.

ἀπειλητικός, ἥ, ὄν, *minax*. Phaedr. 268. C: *φοβερὰς καὶ ἀπειλητικὰς (ὁήσεις)*. Legg. VII. 823. C: *ἀπειλητικά νόμιμα τιθέναι*.

ἀπειλῶ, *minor, minitor*. Ep. VII. 350. A: *καὶ μοί τινες ἀπειλοῖεν*. Legg. IV. 721. E: *τῷ ἀπειλεῖν ... χρωμένους*. Ib. διὰ τὸ πείθειν τε ἅμα καὶ ἀπειλεῖν. XI. 928. A: *ἀπειλῶν ὁ νόμος*. Phaed. 94. D: *τὰ μὲν ἀπειλοῦσα*. Legg. VI. 784. C: *τὰ δὲ καὶ ἀπειλοῦσαι*. Hipp. mai. 286. D: *ἡπείλουν*. Phil. 19. D: *ἡμεῖς σοι ... ἡπείλησamen*. Legg. VI. 783. D: *ἀπειλήσοντές τισι νόμοις*. Pass. Legg. VII. 823. C: *τῶν ... ἀπειληθέντων μετὰ ζημίας*.

ἀπειμι, *absum*. Men. 71. D: *ἐπειδὴ καὶ ἄπεισι*. Legg. XI. 917. C: *ἐπαινος ... ἀπέσω*. Theaet. 205. A: *ὅταν μὴδὲν ἀπῇ*. Crat. 432. C: *ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ*. Epin. 977. C: *οὔτου λόγος ἀπείη*. Conv. 209. C: *καὶ παρὼν καὶ ἀπών*. Legg. I. 635. A. Crat. 420. A: *τοῦ ἄλλοθι πον ὄντος καὶ ἀπόντος*. Charm. 174. D: *ταύτης ἀπουσίας*. Tim. 57. E: *τούτων ἀπόντων*. Polit. 272. A: *τὰ ... τοιαῦτα ἀπῇν πάντα*. 295. C: *ἀπέσεσθαι τῶν θεραπευομένων*.

ἀπειμι, *ab eo, discedo vel decedo; c. πάλιν redeo*. Phaed. 61. C: *ἀπειμι ... τήμερον*. Apol. 29. E. 39. B. Crit. 64. B: *νῦν ... ἡδικημένος ἄπει*. Prot. 318. D: *βελτίων ἀπεισι γενόμενος*. Pol. II. 371. A: *κενὸς ἀπεισιν*. Phaedr. 236. C: *οὐ ἐντεῦθεν οὐκ ἄπειεν*. Ep. VII. 346. C: *εἰς ... ὥρας ἀπιθι*. Legg. XI. 914. D: *ἔχων ... ἀπίτω*. 915. B. Menex. 249. C: *ἄπιτε*. Tim. 42. A: *τὸ μὲν προσίοι, τὸ δὲ ἀπίοι*. Phaedr. 227. E: *ἐάν ... πάλιν ἀπίης*. Tim. 81. B: *ὅταν ... πλέον τοῦ ἐπιφύεοντος ἀπῇ*. Gorg. 504. E. 506. A: *ἀπιώμεν*. Prot. 314. B: *μαθόντα ἀπιέναι*. 318. A: *ἀπιέναι οἰκάδε*. Phaed. 85. A: *παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι*. 61. B. al. Prot. 335. C: *ἀνιστάμεν ὡς ἀπίων*. Conv. 217. B: *ἔρχετο ἀπίων*. al. Tim. 82. B: *ἀπὶὸν ἢ προσιόν*. 59. D: *πυρὸς ἀπιόντος*. Conv. 208. A: *ἀντὶ τῆς ἀπιούσης*. Tim. 64. E: *πάλιν ἐπὶ ταυτόν ἀπιούσης εἶδος*. Phaed. 82. B: *παντελῶς καθαρῶ ἀπιόντι*. Legg. III. 690. C: *ἀπιόντα*. Gorg. 494. C: *πολὺ καὶ τὸ ἀπὶὸν εἶναι*. Pol. I. 327. C: *ὡς ἀπιόντες*. Gorg. 498. A: *ἀπιόντων τῶν πολεμίων*. Pol. VII. 540. B: *ἀπιόντας*. X. 614. D: *ἀπιούσας τὰς ψυχὰς*. Apol. 22. C:

ἀπῆα ... καὶ ἐντεῦθεν. Polit. 270. E: πάλιν εἰς τὴν ... γούσιν ἀπῆει. Conv. 221. B: ἀσφαλῶς ἀπῆει. Pol. III. 394. A. Prot. 362. A: ἀκούσαντες ἀπῆμεν. Pol. I. 327. B: ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Euthyd. 304. D. *eundo conficio. Phaedr. 272. C: ἴνα μὴ ... πολλὴν ἀπὴν καὶ τραχείαν (ὁδόν).

ἀπειπεῖν, *interdicere, vetare*. Pol. I. 337. C: ὦν ἐγὼ ἀπεῖπον, τούτων τι ἀποκρίνεις; Soph. 258. C: ἀπεῖπε. *negare. Pol. VII. 523. A: ξύμφορτι ἢ ἀπειπε. *abdicare. Legg. XI. 928. D: τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ... ἀπειπεῖν. *ut vern. versagen, est deficere, ultra non posse s. valere viribus. Phaed. 85. C: πρὶν ἂν πανταχῇ σκοπῶν ἀπειπῇ τις. Crat. 421. E: τελευτῶντα ἀπειπεῖν τὸν ἀποκρινόμενον. *defatigatum esse. Phaedr. 228. B: ἐξ ἐωθινοῦ κατῆμενος ἀπειπῶν εἰς περιπατον ἦει. *lassitudine confectum desinere, animum despondere, et in univ. desinere (vern. etwas aufgeben). Legg. VI. 769. E: οὐκ ἂν ποτε λέγων ἀπειποί τοιοῦτον πρὶν ἐπὶ τέλος ἐλθεῖν. Lys. 219. C: ἀπειπεῖν ... οὕτως ἰόντας. Crat. 422. A: πότε ... ἀπειπὼν ... δικαίως πανοῖτ' ἂν; Menex. 243. A: ἀπειπόντες.

ἀπείργω, *prohibeo, impedio; veto*. Tim. 22. E: ἢ καὶ μὲν ἀπείργει. Locr. 104. D: τὰς ψυχὰς ἀπείργοιμες ... λόγοις. Legg. XI. 929. C: μηδεὶς νόμος ἀπειργεῖω ποιεῖσθαι. XI. 920. D: πλὴν ὧν νόμοι ἀπείρῳσιν. Pol. VI. 496. C: ἀπείρῳσα αὐτόν. Phaedr. 239. B: συνοῦσιν ἀπείρῳντα. Legg. VIII. 837. D: ἀπείρῳντα μὴ γίγνεσθαι ἐν ἡμῖν. Pass. Parm. 148. E: τῶν ... ἄλλων ἀπείρῳιτο ἄπτεσθαι. Legg. XII. 954. A: δικάζεσθαι τὸν ἀπειρῳόμενον. Med. abstineo. Legg. IX. 879. D: ξένου ἀπείρῳιτο.

ἀπειρία, ἡ, *imperitia, inscitia*. Critia 107. B: ἡ ... ἀπειρία καὶ σφόδρα ἄγνοια τῶν ἀκούοντων. Legg. VII. 819. A. Theaet. 167. D: ὑπὸ ἀπειρίας. Crat. 404. C. al. Pol. III. 406. C: οὐκ ἄγνοια οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς ἰατρικῆς. Gorg. 518. D: δι' ἀπειρίαν. Theaet. 174. C: εἰς φρεσὶν τε καὶ πᾶσαν ἀπειρίαν ἐμπίπτων. Pol. VI. 487. B: δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. Legg. V. 733. D. al.

ἀπειρία (ἄπειρος: πέρας), ἡ, *infinitas, infinitio*. Legg. III. 676. A: ἄπο χρόνου μῆκους τε καὶ ἀπειρίας. Phil. 16. C: πέρας ... καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων. Parm. 158. D.

ἀπειροκαλία, ἡ, *ignorantia honesti vel decori*. Pol. III. 403. C: ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας. 405. B: ὑπὸ ἀπειροκαλίας.

ἀπειρόκαλος, ὁ ἡ, *honesti ignarus, inconditus*. Legg. VI. 775. B: ὡς ἀπειρόκαλόν τε ὄντα καὶ ἀπαίδευτον τῶν ... νόμων.

ἀπειροκάλως, *incondite*. Phaedr. 244. C: ἀπειροκάλως τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες.

ἄπειρος, ὁ ἡ, *imperitus, rudis*. Theaet. 155. C: οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων. Conv. 221. E. Hipp. mai. 289. E: ἄπειρος εἰ τοῦ ἀνδρός. Legg. XII. 951. A: ἄπειρος οὐσα πόλις ἀνθρώπων κακῶν καὶ ἀγαθῶν. Tim. 55. C: ὄντως ἀπείρου τινός εἶναι δόγμα. Phaedr. 239. C: πόνων ... καὶ ἰδρώτων ξηρῶν ἄπειρον. Phil. 17. E: ἄπειρον ... τοῦ φρονεῖν. Pol. III. 409. A: ἄπειρον ... καὶ ἀκέραιον ... κακῶν ἡθῶν. Legg. I. 635. C: ἄπειροι τῶν μεγίστων ἡδονῶν. Prot. 328. A: τῶν ἀπείρων. Demod. 381. B: ἡ τῶν ἀπείρων προθυμία. Legg. VI. 752. B: ἀπείροις ἀνδράσι. Pol. II. 383. B: νόσον ... ἀπείρους ... βίους (Aesch.). VII. 519. B: τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους. Apol. 26. D: ἀπείρους γραμμάτων. Lach. 181. D: ἀπειρότερον τούτων.

ἄπειρος (πέρας), ὁ ἡ, *infinitus, interminatus; innumabilis*. Parm. 144. A: ἄπειρος ἀριθμὸς πλήθει. 164. D. Phil. 17. B: ἄπειρος ... πλήθει (φωνή). 31. A. al. Parm. 143. A: ἄπειρον ... τὸ πλήθος (*ad multitudinem*). 144. A. 145. A: πεπερασμένον καὶ ἄπειρον πλήθει. Phil. 18. A: οὐκ ἐπ' ἀπείρου δεῖ φύσιν βλέπειν εὐθύς. 24. E: τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως ... σημείον. 25. D. 32. A: τὸ ἐκ ... ἀπείρου καὶ πέρας ... γεγονὸς εἶδος. Legg. IX. 870. A: τῆς ἀπλήστου καὶ ἀπείρου κτήσεως. Pol. VI. 499. C: ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ. Epin. 987. A. Polit. 273. D: εἰς τὸν τῆς ἀνομοιότητος ἀπείρον ὄντα τόπον. Pol. IX. 591. D. II. 373. D: ἐπὶ χορημάτων κτήσιν ἄπειρον. Parm. 165. C: πλήθει ἄπειρον ἐν ἑαυστὸν φανῆναι. Phil. 23. C: τὸ μὲν ἄπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δὲ πέρας. al. Legg. X. 910: εἰς ἀπείρον ... αὐξάνοντες. Phil. 24. B: ἀπείρῳ γίνεσθον. Theaet. 156. A: πλήθει ... ἀπείρα. 159. A. Parm. 132. B: ἀπείρα τὸ πλήθος. 144. E. Phil. 16. D. 18. E. Legg. X. 904. A: πλήθεσιν ἄπειρ' ἂν εἴη. Prot. 346. C: τῶν ... ἡλιθίων ἀπείρων γένεθλα (Sim.). Phil. 26. B: τῶν ... ἀπείρων καὶ τῶν πέρας ἐχόντων συμμιχθέντων. 41. D. Polit. 262. D: ἀπείροις οὖσι (γένεσιν). Phil. 15. B. Theaet. 166. B: ἀπείρους. Phaedr. 267. B: ἀπείρα μῆκη περὶ πάντων. Soph. 252. B: ἐξ ἐνὸς ἀπείρα ... διαιρούμενοι. 251. B. Parm. 158. B: ἀπείρα πλήθει εἶναι. Pol. IV. 445. C. VII. 525. A: ἀπείρα τὸ πλήθος.

ἀπείρως *cum v. ἔχειν, imperitum esse, nescire*. Legg. VII. 818. C. Demod. 381. B.

ἀπελαύνω, *abigo, repello*. Apol. 37. D: καὶ ... τούτους ἀπελαύνω. E. Pol. IV. 437. C: εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς. Lys. 223. A: αὐτοὺς ἀπηλαύνομεν. Locr. 102. D: ἀπελάσαντα τὰ συγγενέα. Pass. excludor, repellior. Pol. VIII. 564. D: ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν. Menex. 238. D: οὔτε ἀσθενεία ... ἀπελήλათαι οὐδεῖς.

ἀπελεύθερος, ὁ ἡ, *libertus*. Legg. XI. 930. D: ἐλευθέρῳ ἢ ἀπελευθέρῳ. 915. A: ἀγέτω ... καὶ τὸν ἀπελεύθερον.

ἀπελευθερῶ, *in libertatem vindico*. Legg. IX. 855. B: ἀπελευθεροῦν. XI. 915. A: τοῦ ἀπελευθερώσαντος. B. A: τοὺς ἀπελευθερώσαντας. B: τῷ ἀπελευθερωθέντι. B: τὸν ἀπελευθερωθέντα.

ἀπενιανύτῃσις, ἡ, *unius anni exsilium et in univ. exsilium*. Legg. IX. 868. E: τῶν καθαρῶν καὶ ἀπενιανυτήσεων. Ib. τριετείς ... ἀπενιανυτήσεις διατελεῖν (*solus Vat. r. ἀπενιανυτίσεων et ἀπενιανυτίσεις*).

ἀπενιανυτῶ, *annum exsulo et in univ. exsulo*. Legg. IX. 868. C: ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαντεῖν (*sic MSS. pro vulg. ἀπενιαντεῖτω*). 866. C: μέτοικος ... ὢν ἀπενιαντησάτω (*Ald. Bass. ἀπενιαντισάτω*).

ἀπέραντος, ὁ ἡ, *infinitus; immensus, innumerabilis*. Critia 119. A: ἀπέραντος ... ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐλέγχο. Polit. 302. A: χρόνον ἀπέραντον. Theaet. 147. C: ἀπέραντον ὁδόν. 156. B: ἀπέραντοι ... αἱ ἀνώνυμοι. Soph. 257. A: ἀπέραντα ... τὸν ἀριθμόν. Parm. 144. B: μέρη ἀπέραντα τῆς οὐσίας. Phil. 28. A: τῶν ἀπεράντων. Soph. 241. C: οὐσῶν ... ἀπεράντων (*τῶν ἀποριῶν*). 245. D: ἀπεράντους ἀπορίας. Tim. 54. A. Legg. III. 697. E: μυριάδας ἀπεράντους λογισμῶ. Pol. IX. 591. D: ἀπέραντα κατὰ ἔχων.

ἀπεργάζομαι, *facio, efficio; reddo; perficio*. Phaedr. 239. A: ὑποδεστέρον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Gorg. 454. A. 460. B: τοιοῦτός ἐστιν οἶον ἡ ἐπιστήμη ἑαυστὸν ἀπεργάζεται. Soph. 262. B. Pol. X. 603. A: τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπεργάζεται. al. Phil. 24. C: τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον. Legg. I. 645. D: ἀπεργαζόμεθα. 647. C. Polit. 284. B: πάντα ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἀπεργάζονται. Phil. 43. B. Pol. VII. 536. E. Tim. 50. E. al. Legg. III. 683. B: εὐδαίμονα πόλιν ἀπεργάζοιτ' ἄν. VII. 788. B. al. Tim. 74. E: ἵνα μήτε ... δὲσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζοιντο. Soph. 235. E: ὁπόταν ... τὴν τοῦ μυχῆματος γένεσιν ἀπεργάζηται. 266. C. al. Pol. II. 381. C: ἵνα μὴ ... τοὺς παῖδας ἀπεργάζωνται δειλοτέρους. Legg. VI. 761. B. al. Gorg. 513. B: εἰ μέλλεις τι γνῆσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φίλειαν cet. Phaed. 114. E: πλεόν θάτερον ... ἀπεργάζεσθαι. Charm. 161. E: τὸ ... ἀπεργάζεσθαι πράττειν ... τί ἐστιν. 165. D. Soph. 234. B: μιμήματα ... ἀπεργαζόμενος. Polit. 300. B. al. Soph. 256. D: ἕτερον ἀπεργαζομένην τοῦ ὄντος. Phil. 47. B: παντοῖα ... πνεύματα ἀπεργαζόμενον. Phil. 50. A: τὸν τοῦτο ἀπεργαζόμενον. Pol. V. 477. D: τὴν ... τὴν αὐτὸ ἀπεργαζομένην τὴν αὐτὴν καλῶ. Tim. 68. A: τὸ τοῦτο ἀπεργαζόμενον. Phil. 40. D: τὰ ἀπεργαζόμενα δόξαν ψευδῆ. Legg. I. 647. B: τὰ τὴν νίκην ἀπεργαζόμενα. XII. 960. C: τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζομένων δύναμιν. Polit. 287. A: τοὺς ξυνόντας ἀπεργάζετο διαλεκτικωτέρους. Critia 116. B: ἀπεργάζοντο νεωστίους. Perf. pass. Tim. 84. C: μυρία ... νοήματα ἐκ τούτων ... ἀπεργασται. Legg. IV.

710. D: πάντα σχεδὸν ἀπείργασται τῷ θεῷ. Polit. 267. D: οὐ μὴν ... τελείως ἀπείργασθαι. Phil. 64. B. Pol. VIII. 566. A: τύραννος ἀπειργασμένος (*factus*) κατέρχεται. Phaedr. 272. A: τέχνη ... ἀπειργασμένη. Tim. 79. E. al. (*Etiam activa significatione.* Legg. IV. 704. C: τὴν χώραν ταύτην ἐρήμον ἀπείργασται. 719. A: ὁ λόγος ὃ γέ μοι ἀπείργασται (*quid effecerit, h. e. quorsum spectet*). Tim. 30. B: ὅπως ὅτι καλλιστον εἴη ... ἔργον ἀπειργασμένος. Polit. 268. C. Legg. X. 903. B: τέλος ἀπειργασμένοι. Phil. 56. A: μελέτη καὶ πόνῳ τὴν ῥῆμην ἀπειργασμένας.) Pol. II. 374. C: εὖ ἀπεργασθέντα. — Theaet. 159. D: αἰδοθανομένην τὴν γλώσσαν ἀπείργασατο. Soph. 262. E. Polit. 273. A. al. Pol. VIII. 550. E: τὸ πλήθος τοιοῦτον ... ἀπείργασατο. Critia 115. D. Legg. I. 640. D: εἰ μὴ κατὸν ἀπεργάσαιτό τι μέγα. Pol. I. 353. B: τὸ αὐτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο. Tim. 75. C. Polit. 260. A: ἕως ἂν ἀπεργάσωνται τὸ προσταχθέν. Pol. VIII. 548. D: μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι. Legg. VIII. 842. B: μετὰ ... ἀγαθὸν ... οὐδὲν ἀπεργάσασθαι (al. ἀπεργάσεσθαι). Legg. II. 658. B: αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος. V. 747. C: πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος. Tim. 55. B: ἐν ... τετράγωνον ἀπεργασάμενον. Legg. X. 891. E: οἱ τὴν τῶν ἀσεβῶν ψυχὴν ἀπεργασάμενοι λόγοι. Phil. 61. E: τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα παρέχειν. Tim. 55. A: μίαν ἀπεργασαμένων ... γωνίαν. 42. E: πάνθ' ... ἀπεργασαμένους. Pol. I. 553. C: ὅτα ... κακῶς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται. E. IV. 420. D: ἢ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται ἢ φύλακας. 433. C. al. Pol. V. 457. A: τοῦτο ... μουσικὴ τε καὶ γυμναστικὴ ... ἀπεργάσσονται. **facio, afficio* (cum dupl. accus.) Charm. 173. B: ὁ τι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἀπεργάζεται. Riv. 135. C: τοιοῦτό τι ... τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάξεσθαι τοὺς ἐπιτηδυνόοντας τοῦτο τὸ ἐπιτηδεύμα. Tim. 61. B: ὅπερ ὕδωρ γῆν, τοῦτο ... πῦρ ἀέρα ἀπεργαζόμενα (unus Vat. et Flor. x. ἀπεργαζόμενον). **effingo, exprimo; exhibeo*. Tim. 41. D: ἀπεργάξεσθε ζῶα. Legg. II. 656. E: ὅσοι σχήματα ... ἀπεργάζονται. Tim. 28. A: ὅτου ... ἂν ὁ δημιουργὸς ... τὴν ἰδέαν ... ἀπεργάζηται. Pol. VI. 501. B: ἀπεργαζόμενοι. X. 616. E: νῶτον συνεχὲς ... ἀπεργαζόμενους. Tim. 28. C: πρὸς πότερον ... ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπείργαζέτο. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἄρχοντας ... ἀπείργασαι (act.). VIII. 552. E: ἀπείργασθω ... ἡμῖν καὶ αὕτη ... ἡ πολιτεία. Loer. 99. D: ποτὶ τὰν εἰκόνα παντελῶς ἀπειργασμένος. Polit. 268. C: οὐ μὴν ἀπειργασμένοι γε εἰμέν πῶ δι ἀκριβείας τὸν πολιτικόν. Soph. 266. B: θεοῦ γεννήματα ... ἀπειργασμένα ἔκαστα. Phaedr. 257. C: ὅση καλλίῳ τοῦ προτέρου (λόγου) ἀπείργασω. Polit. 257. A: ἐπειδὴν τὸν τε πολιτικὸν ἀπεργάσωνται σοὶ καὶ τὸν φιλόσοφον. Pol. X. 597. C: μὴ πλέον ἢ μίαν ... ἀπεργάσασθαι ... κλίην. Tim. 32. B. 37. C.

ἀπεργασία, ἡ, *confectio*. Euth. 14. A: τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ... τῆς ἀπεργασίας. Pol. VII. 529. E: κάλλιστα ... ἔχειν ἀπεργασία. Prot. 312. D: πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων. Pol. VI. 504. D. Euthyd. 13. D. E. **effectio, comparatio*. Gorg. 462. C. D: χάριτος ... καὶ ἡδονῆς. ἀπεργασίας (ἐμπειρία: *gratiae et voluptatis comparandae* s. *conciliandae peritia*). **effectus*. Alc. II. 140. B: διαφέρειν ... τὴν ἀπεργασίαν αὐτῶν (τῶν νόσων).

ἀπεργαστικός, ἡ, ὄν, *efficiens*. Pol. VII. 527. B: ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἀνω σκεῖν ὃ νῦν κάτω ... ἔχομεν. Fem. (ἡ, int. τέχνη) *confectio*. Epin. 375. B: σκευῶν πάντων ἀπεργαστική.

ἀπερεΐδομαι, *nitor in aliqua re*. Pol. IX. 581. A: εἰς ἐν κεφάλαιον ἀπερεϊδόμεθα τῷ λόγῳ. Tim. 44. E. Conv. 190. A: οὐτῷ ... τοῖς μέλεσιν ἀπερεϊδόμενοι. Pol. VI. 508. D: ὅταν ... εἰς τοῦτο ἀπερεΐσθαι.

ἀπέρεισις, ἡ, *actio innitendi*. Crat. 427. A: τῆς ... ἀπερεΐσεως τῆς γλώττης τὴν δύναμιν.

ἀπερεῖν, *interdicere, vetare*. Pol. III. 392. B: τὰ ... τοιαῦτα ἀπερεῖν (*interdicturos esse*) λέγειν. 396. B: ἀπειρήται αὐτοῖς ... μῆτε μαίνεσθαι cet. I. 337. E: ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ cet. **deficere, ultra non posse, confectum vel defatigatum esse*. Phil. 67: οὐ ... δήπου σύ γε ἀπερεῖς πρότερον ἡμῶν. Crat. 396. E: ἀπερεῖ (v. ἀπορεῖ). Theaet. 200. D: οὐ γάρ πω ἀπεροῦμεν. Soph. 218. D: οὐκ ἀπερεῖν. Phaed. 99. D: ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν. Phil. 11. C: ἀπείρηκεν. Conv. 176. C: ἀπειρήκατε. Gorg. 448. A: ἀπειρημένοι. **animum despondere*. Soph. 242. A: ἀπειρηκῶς ἐγὼ νιγχνῶ. **desistere*. Clit. 410. B: ἀπείρηκα.

ἀπερημῶ, *destituo*. Soph. 237. D: ἀπερημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων. Polit. 274. B: τῆς τοῦ ... δαίμονος ἀπερημωθέντες ἐπιμελείας.

ἀπεριήγητος, ὁ ἡ, *non explicatus vel adumbratus*. Legg. VI. 770. B: οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲ περιγραφῇ.

ἀπέρχομαι, *abeo, discedo*. Phaedr. 242. A: ἀπέρχομαι, πρὶν ... ἀναγκασθῆναι. Alc. I. 131. E. Euth. 15. E: καταβαλὼν ... ἀπέρχει. Phaedr. 258. B: γεγηθὼς ἀπέρχεται. Phaed. 81. A. 102. E: ἡποι ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται. Phaedr. 248. B: ἀτελεῖς ... ἀπέρχονται. 249. A. Alc. I. 131. D: τῶν ἄλλων ἀπεληλυθόντων. Theaet. 150. E: ἀπῆλθον. Alc. I. 115. B: ὕγεις ἀπῆλθον. 131. D: μὴδὲ ἀπέλθοις. Lys. 220. C: τὸ ... κανὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι. E. Conv. 216. B: ἐπειδὴν ... ἀπέλθω. Crat. 403. D: δεῦρο ... ἀπελθεῖν. Phil. 16. A. Tim. 26. B: ἀπελθών. Legg. IX. 864. E. Phaed. 106. A: ἀπελθὼν ὥχετο. Legg. XII. 954. D: ἀπελθόντος ἐνιαυτοῦ. Tim. 45. D. 59. A. Phaedr. 254. C: ἀπελθόντε ... ἀπωτέρω. Theaet. 150. E: ἀπελ-

θόντες. *revertor, redeo. Conv. 193. C: εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπελθὼν φύσιν.

ἀπευθύνω, rego, dirigo. Legg. VI. 757. B: κλήρω ἀπευθύνων εἰς τὰς διανομὰς αὐτὴν (τὴν ἰσότητά). Tim. 71. D: πάντα ὀρθὰ καὶ λεία ... ἀπευθύνουσα. Polit. 282. E: τὴν ἀπευθύνουσαν αὐτὸ τέχνην. Critia 109. C: ἐκ πρῶμνης ἀπευθύνοντες.

ἀπευκταῖος, ὁ ἡ, deprecandus, abominandus. Ax. 369. B: ἐπιστήμην ... ἀπευκταιοτάτην.

ἀπευκτός, ὁ ἡ, abominandus. Legg. I. 628. C: ἀπευκτὸν ... τὸ δεηθῆναι τούτων. Ep. VIII. 353. E: τῶν εἰκότων ... τι καὶ ἀπευκτῶν.

ἀπεύχομαι, deprecor. Legg. III. 687. D: πολλὰ ... ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς.

ἀπεχθάνομαι, odio sum, in odium incurro, offendo apud aliquem. Apol. 24. A: ἀπεχθάνομαι. Conv. 193. B: ὅστις θεοῖς ἀπεχθάνεται. Lys. 207. B: δεδιὼς μὴ αὐτῷ ἀπεχθάνοιτο. Pol. VIII. 567. D: ὅσω ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται. Pol. II. 378. C: ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. VIII. 567. A. Phaedr. 231. C: τοῖς ἄλλοις ἀπεχθάνόμενοι. Apol. 21. E: ὅτι ἀπηχθάνομην. Alc. II. 149. E: θεοῖς ἀπηχθήμενους. Apol. 21. D: τούτῳ τε ἀπηχθόμην καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. E. Ep. III. 317. A. VII. 338. C. Alc. II. 149. D: ἀπήχθετο (Hom.). Pol. I. 352. B: ἵνα μὴ τοῖςδε ἀπέχθωμαι. Phaedr. 233. A: δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται. Pol. I. 343. E: ἀπέχθεσθαι (sine dubio scrib. ἀπεχθέσθαι) τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. De lege 321. A: ἀπεχθόμενος ἡμῖν. Phil. 58. C: οὐδὲ ... ἀπεχθήσει Γοργία. 28. D: οὐκ ἀπεχθησόμενος. Ep. XIII. 362. C.

ἀπέχθεια, ἡ, odium, inimicitia. Apol. 28. A: πολλῇ μοι ἀπέχθεια γέγονε. Theag. 130. B: ὁ ... Θουκυδίδης ... μοι δὲ ἀπεχθείας ... ἐγεγόνει. Apol. 22. E: πολλὰι ... ἀπέχθαιαι μοι γέγονασι.

ἀπέχω, abstineo, h. e. prohibeo (ut vern. abhalken). Crat. 407. B: οὐδὲν ... ἀπέχει καὶ τὴν ... νόησιν ... Ἡθονόην ... βούλεσθαι προσειπεῖν. Pass. Legg. XI. 919. E: δεθεῖς ἐνιαυτὸν ἀποσχέσθω τοῦ τοιούτου. *intrans. absum, disto. Parm. 145. B: τὸ γε μέσον ἴσον τῶν ἐσχάτων ἀπέχει. Legg. IV. 704. B. Parm. 137. A: οὐ ἂν τὰ ἐσχατα ... ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχῃ. Tim. 33. B: ἐκ μέσου ... πρὸς τὰς τελευτάς ἴσον ἀπέχον. Critia 117. E. Pol. X. 599. A: τὰ ἔργα ... τριτὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος. Critia 178. D: ἑτέρω ... ἀφ' ἑτέρας ... σταδίους ἑκατὸν ἀπέχεν. Legg. III. 682. C: μακρὸν ἀπέχον χρόνον τοῦ τοιούτου πάθους. Med. me abstineo. Phaed. 83. B: ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν cet. Theaet. 173. E. Pol. II. 366. C. Legg. I. 637. E: ὑμεῖς ... τὸ παράπαν ἀπέχεσθε. Pol. X. 607. E: ὅρα ... ἀπέχονται.

Legg. VIII. 839. E: ἀφροδισίων ῥῆον ἂν ἀπείχοιτο. IX. 879. C. Pol. V. 469. C: ἐαυτῶν ... ἀπέχονται. Legg. XI. 935. C: ἐὰν ... μὴ ἀπέχεται τῶν τοιούτων λόγων. Phaedr. 82. C: ἀπέχονται τῶν ... ἐπιθυμιῶν ἀπάσῶν. Phaedr. 236. E: τοιαύτης θοίνης ἀπέχεσθαι. Pol. II. 360. B: ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτριῶν. al. Phaedr. 235. D: τούτων ἀπεχόμενος. Theaet. 196. E. Legg. VI. 782. D: ἐμψύχων ... πάντων ἀπεχόμενοι. VIII. 838. E: τοῦ ... ἄρρενος ἀπεχομένους. 839. A. Pol. I. 352. C: οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο ἀλλήλων. Legg. VI. 782. C. IX. 854. E: οὐκ ἀπέσχετο τῶν μεγίστων κακῶν. Alc. II. 142. C: ὅστις ἂν ... διδομένων ἀπόσχοιτο. Ib. ἀπόσχοιτ' ἂν. Pol. VIII. 565. E: μὴ ἀπόσχηται ἐμψυλίου αἵματος. Legg. IX. 872. D: ἀποσχέσθαι ... φόνων τῶν ... ἀνοσιωτάτων. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς φόνου ... ἀφέξεται οὔτε βρώματος cet. Legg. II. 673. E. Pol. VII. 527. C: ὅπως ... μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέχονται. Legg. VIII. 835. E: ἀφέχονται τῶν ... ἐπιθυμιῶν. **procul me teneo, me removeo* (ab aliquo). Phaedr. 232. D: πείσαντες ... ἀπέχεσθαι σε τούτων (al. ἀπέχθαι σε τούτοις). **intrans. absum*. Theag. 130. A: ἐπειδὴν δέ μου ἀπόσχονται. Legg. IX. 866. B: ἀποσχέσθαι τῆς αὐτοῦ πατρίδος. **contineo* (ut manum). Conv. 213. D: τῷ χεῖρε μόνις ἀπέχεται. 214. D: οὐκ ἀφέξεται μου τῷ χεῖρε. **me contineo, mihi tempero*. Pol. I. 354. B: οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ (quin) ... ἐλθεῖν. — Verb. ἀφεκτέον. Pol. III. 403. A: μέθης ... ἀφ. αὐτοῖς. 404. C.

ἀπηγόρημα, τό, *defensio*. Legg. VI. 765. B: κατηγόρημα ἐν τούτῳ ἔστω καὶ ἀπηγόρημα.

ἀπηλεγέως, *fidenter, libere*. Hipp. min. 365. A. (Hom.).

ἀπήμων, ὁ ἡ, *incolumis*. Phaedr. 248. C: εἶναι ἀπήμονα.

ἀπηνής, ὁ ἡ, *iniucundus, acerbus*. Legg. XII. 950. B: ἄγριον καὶ ἀπηνές φαίνουσ' ἂν. Phaedr. 257. B: εἴ τι ... σοι ἀπηνές εἵπομεν.

ἀπήχημα, τό, *dictorum vel praeceptorum repetitio, cantilena*. Ax. 366. C: ταῦτα ... Προδίκου ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα.

ἀπιθεῖν, *respicere, spectare*. Soph. 250. B: ἀπιδῶν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν. Legg. VII. 804. C. Phil. 17. E: εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ... ἀπιδόντα.

ἀπίθανος, ὁ ἡ, *non persuadens*. Phaedr. 265. B: οὐ παντάπασιν ἀπίθανον λόγον. **improbabilis, incredibilis*. Legg. II. 663: οὕτως ἀπίθανον ὄν (μυθολόγημα). **is cui non persuaseris*. Parm. 133. B: ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ ... ἀναγκάζων (cf. 135. A.).

ἄπιον, τό, *pirum*. Legg. VIII. 845. B: ἄπιον ... πέρι καὶ μήλων cet.

ἀπιστία, ἡ, *diffidentia*. Legg. VIII. 839. D: διὰ τὴν

ἀπιστίας ῥώμην. Pol. V. 457. D: πρὸς ἀπιστίαν. Ep. VII. 337. B: μίση καὶ ἀπιστία. Cum v. ἔχειν. Phaed. 107. B: ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμᾶντῶ περὶ τῶν εἰρημμένων. Soph. 258. C: ἢ τίνα ἔτι πρὸς αὐτὸ ... ἀπιστίαν ἔχομεν; In re positum est Latin. *dubitatio* (ut *dubitationem habere*). Pol. V. 450. C: πολλὰς ... ἀπιστίας ἔχει. Phaed. 86. E: ἀπιστίαν παρέχει. 69. E. 70. A. Charm. 168. E: τοῖς ... ἀπιστίαν, παράσχοι. Phaed. 88. C: εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς ... λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ... μέλλοντα ῥηθῆσεσθαι. D: εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. **inconstantia* (v. ἀπιστος). Gorg. 493. C: δι' ἀπιστίαν (i. q. τὸ ἀναπέθεσθαι 493. A. V. Annott. p. 316.) τε καὶ λήθην.

ἀπιστος, ὁ ἢ, *infidus, perfidus*. Phaedr. 240. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀπιστος. Pol. IV. 443. A. Legg. V. 730. C: ἄφιλος ... πᾶς ὃ γε ἀπιστος. Phaedr. 241. C: ἀπίστῳ, δυσκόλῳ. Pol. IX. 580. A. Phaed. 89. D: πονηρὸν τε καὶ ἀπιστον. Legg. IV. 705. A: τὴν πόλιν ἀπιστον καὶ ἄφιλον ποιεῖ. Pol. V. 450. D: ἀπιστοι. IX. 576. A: ἀπίστους. Demod. 386. **de re, haud probabilis*. Phaedr. 245. C: ἢ ... ἀπόδειξις ... δεινοῖς ... ἀπιστος. Hinc etiam *incredibilis*. Theaet. 170. C: ἀλλ' ἀπιστον. Critia 118. C: ἀπιστον ... λεχθέν. Euthyd. 295. A: ἀπιστον ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. Theag. 130. D: ἐγὼ σοι ... ἐρῶ ... ἀπιστον μὲν ... ἀληθές δέ. Demod. 385. E: διότι πιστεύει λέγουσιν ἀπίστα. 386. Ib. πιστὰ εἶη ἂν ἡ ἀπίστα. Ep. II. 314. B: τὰ ... τότε ἀπιστότατα δοξάντα εἶναι. **qui incredibilia dicit*. Apol. 26. E: ἀπιστός γ' εἰ ... καὶ ταῦτα ... σπαντῶ. **incertus* (in re ponitur de qua non habemus quod liqueat). Phaed. 88. C: μὴ ... τὰ πράγματα ἀντὰ ἀπίστα ἢ (al. εἶη). Pol. IX. 585. E: ἀπιστοτέρας ἂν ἡδονῆς καὶ ἥτιον ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. **inconstans, mutabilis*. Legg. IV. 705. A: ἡθῆ παλὶμβολα καὶ ἀπίστα ... ἐντίκτουςα. VI. 775. D: ὥστε ἀνώμαλα ... καὶ ἀπίστα ... γεννώη ποτ' ἂν.

ἀπιστῶ, *diffido, non credo, dubito*. Crat. 428. D. Hipp. mai. 300. C: ἀπιστῶ αὐτοῖς. Phaed. 73. D: ἀπιστεῖς πῶς cet. 87. A. Men. 89. D: ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἢ ἀρετή. Phaed. 91. C: ἀπιστεῖ. Soph. 259. B. Pol. VIII. 555. A: ἔτι ... ἀπιστοῦμεν μὴ cet. Phaedr. 229. C: εἰ ἀπιστοῖην. Prot. 319. B: σοὶ ... λέγοντι οὐκ ἔχω ὅπως [ἂν] ἀπιστῶ. Phaed. 107. A: οὐδ' αὐτὸς ἔχω ὅπῃ ἀπιστῶ. 77. A: πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. Id. 107. A. Tim. 40. D: ἀδύνατον ... θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν. Phaed. 87. B: εἰ τις ἀπιστῶν (al. ἀπιστοῖ. V. Annott. p. 674. sq.) αὐτῷ. Pol. III. 409. C. Gorg. 469. E: ἀπιστοῦντί σοι. Pol. V. 460. E: ἀπιστοῦντα. 474. B: τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι. Theaet. 144. E: ἠπιστοῦμεν. Soph. 258. C: ἠπιστήκαμεν. Polit. 301. C: ἀπιστησάντων μηδένα ἄξιον ἂν γενέσθαι ποτέ. Pol. VI. 500. E: ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν. Pass. Legg.

VIII. 839. C: τὸ ... ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατὸν εἶναι cet. Charm. 168. E: ἀπιστεῖται ... μήποτ' ἂν ... σκεῖν. Polit. 271. B: οὐ νῦν ὑπὸ πολλῶν οὐκ ὁρθῶς ἀπιστοῦνται. Pol. V. 450. C: ἀπιστοῦν ἂν. VI. 502. B: ἐὰν νῦν ἀπιστοῦμενα. V. 450. D: ὡς ἀριστ' ἂν εἴη ... ἀπιστήσεται. *non obedio s. morem gero. Theaet. 146. B: ὃ ἀπιστεῖν ... οὔτε σὺ ἐδελήσεις cet. Soph. 258. C: ὅτι Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀποδόξεως ἠπιστήκαμεν. Theag. 129. C: διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστήσαι. Legg. XII. 941. C: ὁ ... ἀπιστήσας. Apol. 29. C: Ἀνύτῳ ἀπιστήσαντες.

ἀπλανής, ὁ ἡ, non errans s. vagans, stabilis. Polit. 288. A: πολυπλανὲς καὶ ἀπλανές. Tim. 34. A. Legg. VI. 775. C: ἀπλανὲς ἡσυχαιὸν τε. Tim. 40. B: ὅς' ἀπλανῆ τῶν ἄστρον. Locr. 97. A: πολλοὶ ... τῶν ἀπλανέων. C. Tim. 47. C: τὰς τοῦ Θεοῦ πάντως ἀπλανεῖς οὐδας (περιοδούς). ἀπλαστία, ἡ, sinceritas. Def. 412. E: ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας.

ἀπλάστως, non fecte s. simulate. Ep. III. 319. B: μάλ' ἀπλάστως γελῶν (cum risu satis aperto).

ἄπλετος, ὁ ἡ, immensus, ingens. Soph. 246. C: ἄπλετος ἀμφοτέρων μάχῃ τις. Legg. III. 676. C: ὡς ἄπλετόν τι (sic codd. pro ἀπειρόν τι) καὶ ἀμύχανον ἂν εἴη. 683. A: ἐν χρόνῳ τινος μήκεσιν ἀπλέτοις.

ἀπληκτος, ὁ ἡ, verberibus vel stimulis non egens. Phaedr. 253. D: ἀπληκτος κελεύματι μόνον ... ἡνιοχεῖται.

ἀπληστία, ἡ, cupiditas insatiabilis. Pol. VIII. 562. B: ἡ πλοῦτου ... ἀπληστία. Ib. ἡ τοῦτου (τοῦ ἀγαθοῦ) ἀπληστία. C. IX. 590. B: ἐνεκα ... τῆς ἐκείνου ἀπληστίας. Ep. VIII. 354. E: ἀπληστία ἐλευθερίας ἀναίρουν τινός. Gorg. 493. B: διὰ τὴν ἀπληστίαν. Legg. VIII. 831. D: διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ ... ἀπληστίαν. al.

ἀπληστος, ὁ ἡ, inexplebilis, insatiabilis. Legg. VIII. 832. A: ἀπληστος ζήτησις. 773. E: τῆς πῶν γάμων ἰσότητος ἀπληστον χρημάτων οὔσης. IX. 870. A. IV. 714. A: ἀπλήστῳ κακῷ ... ἐννεχομένην. Pol. IX. 578. A: ψυχὴν ... τυραννικὴν ... ἀπληστον ... ἀεὶ εἶναι. IV. 442. A: χρημάτων ... ἀπληστότατον.

ἀπλήστως, insatiabiliter. Gorg. 493. C: ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου. Pol. V. 475. C: ἀπλήστως ἔχοντα. X. 604. D. Legg. XI. 918. D: ἀπλήστως ... κερδαίνειν. Ep. VIII. 354. C: ἀπλήστως πεινῶντων ... ἀνθρώπων.

ἀπλότης, ἡ, simplicitas. Pol. III. 404. E: ἡ ... ἀπλότης κατὰ τὴν μουσικὴν.

ἀπλους, ἡ, οὐν, simplex. Pol. III. 392. D: ἀπλῆ διήγησις. 394. B. 404. B. Phaedr. 270. D: ἀπλοῦν ἢ πολυειδὲς ἐστίν cet. Theaet. 146. D: ποιμίλα ἀνδ' ἀπλοῦ. Pol. III. 404. B: τῆς ἀπλῆς μουσικῆς. III. 392. D: ἀπλῆ

δηγγήσει. 410. A. Soph. 268. A: ἀπλοῦν μιμητὴν τινα. Pol. II. 380. D: ἀπλοῦν εἶναι (τὸν θεόν). Legg. IV. 721. A. Phaed. 108. A: ἀπλὴν οἶμον ... εἰς "Αἶδον φέρειν. Polit. 302. D: ἀπλὴν ... δημοκρατίαν. Legg. IX. 864. E. al. Gorg. 502. E: οὐχ ἀπλοῦν ἐτι τοῦτο ἔρωτας. Polit. 294. B. C. Legg. IX. 879. B: τὸ βλάβος ἀπλοῦν ἀποτινέτω. XII. 948. B: ἀπλᾶ καὶ ταχεῖαι δίκαι. Tim. 67. A: οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' ἀπλῶν εἰδῶν ὄντα (ποικίλματα). Pol. VIII. 547. E: ἅτε οὐκ ἐτι κεκτημένη ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας, ἀλλὰ μικτούς. Legg. IV. 721. E. Pol. IV. 431. C: τὰς ... ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς). Phaedr. 250. C: ἀπλᾶ ... φάσματα μυνόμενοι. Polit. 294. C. Critia 116. B. Phaedr. 230. A: ἀπλούστερον ζῶον. Pol. VIII. 547. E: ἐπὶ ... τοὺς θυμοειδεῖς τε καὶ ἀπλούστερους (si sana est scriptura) ἀποκλίνειν. Hipp. min. 364. E: ἀπλούστατος. Legg. XI. 913. C: κάλλιστον νόμων διαφθερίων καὶ ἀπλούστατον. VII. 788. D: τὸ γε ἀπλούστατον (id quod simplicissimum est). * Ut Latin. simplex, dicitur in eo quod simpliciter vel sine ulla exceptione valet, quod in controversia non versatur, quod verum et absolutum est. Prot. 331. B: οὐ πάνν μοι δοκεῖ ... οὕτως ἀπλοῦν εἶναι ὥστε cet. Phaedr. 244. A: εἰ ... ἦν ἀπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι cet. Phaed. 62. A: εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλοῦν ἐστί. Theaet. 188. D. Polit. 306. C. Crat. 435. D. Conv. 183. D. 206. A: ἄρ' οὐν ... οὕτως ἀπλοῦν ἐστί λέγειν ὅτι cet. Euthyd. 288. E. * simplex, h. e. sincerus, germanus, verus. Legg. V. 738. E: ἀπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς αἰεὶ. Pol. II. 382. E: κομιδῇ ἄρα ᾧ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. Crat. 406. A: ἀπλοῦ. Pol. II. 361. B: ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον. 380. D. Crat. 405. C: κατὰ ... τὸ ἀληθὲς τε καὶ τὸ ἀπλοῦν (ταῦτ' ὃν γὰρ ἐστίν).

ἀπλῶς, simpliciter. Phil. 50. D: ἀπλῶς λαβεῖν τοῦτο ὅτι cet. Conv. 182. A: ἀπλῶς ... ὠρίσται. B: ἀπλῶς νενομοθέτηται. D. Pol. II. 381. C: μένει αἰεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτοῦ μορφῇ. IV. 138. E. Legg. X. 909. D. XII. 946. E: ἀπλῶς θνησκέτω. 955. D. al. Parm. 163. C: ἀπλούστατα ... σημαίνει. Legg. XI. 921. B. * sine ulla exceptione vel discrimine (vern. schlechthin, unbedingt). Prot. 351. D: οὐκ οἶδα ... ἀπλῶς οὕτως cet. Gorg. 468. C: οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἀπλῶς οὕτως. Phil. 12. C: ἀκούειν ... οὕτως ἀπλῶς. Parm. 163. C. Conv. 180. C. Pol. I. 331. C. 351. A. III. 386. B: μὴ λοιδορεῖν ἀπλῶς οὕτω τὰ ἐν "Αἶδον. Legg. I. 633. C. al. * plane, certo (vern. bestimmt, entschieden). Phaedr. 257. B: ἵνα ... μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ ... ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς Ἐρώτα ... τὸν βίον ποιῇται. Phaed. 100. D: τοῦτο ... ἀπλῶς καὶ ἀτέχνως ... ἔχω παρ' ἐμανιῶ ὅτι cet.

ἀπό, a, ex. Prot. init. ὅτι ἀπὸ κνηνγησιόν (φαίνει). 309. B: ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι. 351. C: εἰ μὴ τι ἀπ' αὐτῶν

ἀποβήσεται ἄλλο. Phaedr. 228. D: ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. B: ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ ... ἀρπάσαι. Theaet. 160. A: ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γενήσθαι ἄλλοιον γενήσεται. Pol. II. 367. C: τῶν ... ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν. V. 460. E. Legg. III. 698. A: ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ὁρχῶν ἐλευθερία. VI. 756. E: ἐκλέξαντας ἀφ' ἐκάστων τῶν τιμημάτων. VIII. 837. B. Critia 221. B: τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἀπολλύντες. al. Cum genit. est i. q. dativus vel simplex genitivus. Prot. 313. C: ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Phaedr. 256. E: ἡ ... ἀπὸ τοῦ μὴ ἐρώντος οἰκειότης. Gorg. 453. B: τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς πειθῶ. Soph. 248. B. Conv. 215. C: τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Pol. II. 363: τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδημιώσεις. VII. 540. B. Critia 120. B. Legg. VII. 795. B: ἀπὸ τῶν ἀριστέρων ... μάχεσθαι. 796. A: τὰ ... ἀπ' ὁρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων ... ἐξιλήσεως (v. Animadv. p. 351.). VIII. 832. E: ἡ σώματος ὀξύτης ... ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἡ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν cet. *causam vel occasionem indicat, ut sit *e*, *per*, *propter*. Phaed. 83. B: οὐδὲν τοιοῦτον κανὼν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν. Theaet. 157. A: πάντα γίνεσθαι ... ἀπὸ τῆς κινήσεως. Soph. 265. C: γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομέτης. Crat. 435. A: ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου ... φθέργγομαι. Pol. III. 411. B: ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθίζομενον. VIII. 556. E: ἡ ... πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως ... νοοσι. 594. A: οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξίων ἀρχεῖν ... ἀλλ' ἀπ' ἔργων. IX. 575. A. X. 612. D. Legg. XI. 920. D. Ion. 537. E: εἰδέναι ἀπ' ἀμφοτέρων. Ep. IX. 358. B. Hinc ἀφ' ἑαυτοῦ, *per se*, *sponte*. Phil. 31. A: μήτε τέλος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντος. Pol. III. 409. A: ὥστε ... ἀφ' αὐτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα. **e*, *h. e. secundum* vel *ut colligi potest*. Phaedr. 230. B: Νυμφῶν ... ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων εἴκειν εἶναι. Gorg. 477. D: οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ ... ἀπὸ τούτου γε (v. Annot. p. 222.). Pol. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν (*civitatem e censu suspensam*). 551. C. **locum* indicat unde aliquid sumitur vel fit. Conv. 212. E: ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου ... κεφαλὴν ... ἀναδήσω. Pol. I. 326. C: ὅτι λαμπρὰς ἔσται ... ἀφ' ἵππων. Men. 93. D: ἡκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὁρθός. al. **ponitur etiam in tempore*. Pol. V. 460. E: τὸ ἀπὸ τούτου. Phaed. 76. C: ἀφ' οὗ γε (*ex quo, germ. seitdem*) ἀνθρώποι γεγόναμεν. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω. Critia 108. E: ἦν ... ἔτη χίλια ἀφ' οὗ γεγονὼς ἐμηνύθη πόλεμος cet. Legg. III. 676. B. 677. D. al. Plene Conv. 213. C: ἀπ' ἐκείνου ... τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ τούτου ἡράσθη. Pol. V. 461. D: ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις ... νυμφίος γένηται. **ponitur in numero a latere in quadratum progrediente*. Pol. VIII. 546. C: ἐκατὸν ... ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρου ῥητῶν περιπάδος. **a* (ut Lat. *ab re*) est *praeter*, *contra*. Phaedr. 278. D: καὶ οὐδὲν γε

ἀπὸ (γ. ἄπο) τρόπου. Theaet. 143. C. Soph. 225. A: οὐκ ἀπὸ τρόπου ... ἐστὶ διαίρειν cet. Phil. 34. A: οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοι ἄν. Similiter Theaet. 179. C: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἶργκεν. 187. E: οὐκ ἀπὸ καιροῦ ... μετελθεῖν. Tim. 25. E: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηγέχθης cet. *cum subst. vel adiect. iunctum adverbio potest exprīmi. Prot. 323. C: ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (sponte). Theaet. 142. D: οὐκοῦν οὕτω γε ἀπὸ στόματος (vern. mündlich).

ἀποβαίνω, *evado, exītum habeo, evenio, contingo*. Legg. VI. 782. E: δι' ὧν ἀρετῇ ... καὶ τοῦναντίον ἀποβαίνει κακῶς ἀχθεῖσι. Pol. II. 357. B: οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι. 367. C. III. 399. C: τὰ ἀποβαίνοντα ἀραπῶντα. Lach. 183. E: τὸ ... σόφισμα ... οἶον ἀπέβη. Ep. II. 312. A. Prot. 318. A: ὁ τι ... αὐτῷ ἀποβήσεται. 351. C. Euth. 3. E. Apol. 39. C. Lys. 206. A: δεδιώς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. Theaet. 178. C: τὸ μέλλον ἀποβήσεσθαι. De virt. 379. C: τὰ ἀποβησόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. *exeo (in aliquid). Pol. IV. 425. C: εἰς ἐν τε τέλειον καὶ νεανικόν ἀποβαίνειν. Etiam excurro. Critia 112. A: πρὸς τὸν Ἡοιδανὸν ... ἀποβεβηκνῖα (ἢ ἀκρόπολις). *evado, h. e. fio, exsisto. Conv. 192. A: μόνον ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Pol. III. 410. D. Legg. XII. 952. B: ἐὰν ἀποβαίνωσι χεῖρους τῶν πολλῶν. Phil. 39. A: τὰναντία τοῖς ἀληθέσι ἀπέβη. Conv. 181. A. 197. A. Legg. IX. 878. C: ἂν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ.

ἀποβάλλω, *abicio*. Polit. 308. C: τὰ ... μοχθηρὰ εἰς δύναμιν ἀποβάλλει. Theaet. 151. C: ἐὰν ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Soph. 226. D: τὸ ... χεῖρον ἀποβαλλούσης (διακρίσεως). Conv. 179. A: ὅπλα ἀποβαλόντα. Legg. XII. 944. E. Pol. V. 468. A: ὅπλα ἀποβαλόντα. *reicio, repudio, reprobo. Legg. I. 637. E: ἄς ὑμεῖς ἀποβάλλετε. VII. 812. C: ἵνα ... τὰ μὲν ἀποβάλλῃ cet. Pol. V. 475. A: ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τὸν ἀνθρόπῳ ἐν ὥρᾳ. Legg. VII. 818. A. Men. 79. D: ἀπεβάλλομεν ... τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν. Lys. 222. B: ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον. Med. Legg. VII. 802. B: τὸ ... ἀποβάλλεσθαι παντάπασι (oppos. ἐγκρίνειν). Verb. Pol. III. 387. B: τὰ περὶ ταῦτα ὄνοματα ... ἀποβλητέα. *reicio, reprobo. Legg. I. 630. D: τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόρῳ νομοθέτας. *amitto, prior. Alc. I. 120. B: οὕτω ἀποβεβληκότες (τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα). Crit. 44. E: πᾶσαν τὴν οὐδίαν ἀποβαλεῖν. Pol. VIII. 553. B: τὴν οὐσίαν ἀπασαν ἀποβαλόντα.

ἀποβιβάζω, *traicio*. Gorg. 511. E: ἀποβιβάσας εἰς τὸν λιμένα.

ἀποβλάπτω, *laedo*. Legg. VII. 795. D: ὅπως ... μηδὲν τοῖς ἐθέσιν ἀποβλάπτωσι τὰς ψυαῖς.

ἀποβλάστημα, τό, *proles*. Conv. 208. B: εἰ τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ.

ἀποβλέπω, *intueor, adspicio, respicio, specto*. Pol. IV. 431. B: ἀποβλέπω. Ib. ἀπόβλεπε ... πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν. Alc. II. 149. E: εἰ πρὸς τὰ δῶρα ... ἀποβλέπουσιν ἡμῶν οἱ θεοί. Pol. VI. 501. B: ἐκατέρωσ' ἀποβλέποινεν. VII. 532. A: πρὸς αὐτὰ ... τὰ ζῶα ... ἀποβλέπειν. Ep. IV. 320. D. Phaedr. 234. D: πρὸς σὲ ἀποβλέπων. 239. B: πάντ' ἀποβλέπων εἰς τὸν ἔραστήν. Pol. V. 452. D. Phil. 61. D: ἡ ... ἐπὶ τὰ γιγνόμενα ἀποβλέπουσα. Pol. VII. 530. A: εἰς τὰς τῶν ἄστρον φορὰς ἀποβλέποντα. Euthyd. 273. B: ἀποβλέποντε εἰς ἡμᾶς. Phaedr. 237. D: εἰς τοῦτ' ἀποβλέποντες. Pol. V. 472. C. al. Charm. 162. C: εἰς τὸν Κριτίαν ἀπέβλεπεν. Pol. IV. 432. E: εἰς αὐτὸ ... οὐκ ἀπεβλέπομεν. Lys. 210. D: εἰς τὸν Ἰαπίαν ἀπέβλεψα. Pol. VII. 540. A: εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. Phaed. 115. C: εἰς ἡμᾶς ἀποβλέψας. Legg. VII. 811. B. al. Prot. 354. D: εἰς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέψαντες. Polit. 264. A. * *considero, reputo, rationem habeo*. Parm. 130. E: πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας. Alc. I. 119. E: πρὸς τοὺς ... ἡγεμόνας ἀποβλέπειν. 120. A. Prot. 320. B: εἰς ταῦτα ἀποβλέπων. Pol. V. 477. C: πρὸς ᾧ ἀποβλέπων. IX. 578. B. al. Pol. X. 618. D: πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀποβλέποντα. Crat. 390. E. Conv. 182. A: εἰς τοὺτους ἀποβλέποντες. Pol. V. 742. C. al. Legg. VI. 757. C: πρὸς ταύτην τὴν ἰσότητα ... ἀποβλέποντας. XII. 952. B. Alc. I. 119. D: ἀπέβλεπες ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς. Legg. VII. 797. E: εἴ τις ἀποβλέψει πρὸς σώματα. Euthyd. 306. E: ὅταν ... εἰς τινα ἀποβλέψω τῶν φασκόντων cet. Parm. 135. B: εἰς πάντα ... ἀποβλέψας. Conv. 209. D: εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας. Pol. VI. 487. C. Tim. 55. D. al. Alc. I. 123. E: πρὸς τὰ παρὰ σοφίῳ ἀποβλέψασά πάντα τὰ τοιαῦτα. Men. 72. C: εἰς ὃ ἀποβλέψαντα cet. Alc. I. 124. A: πρὸς τὰ παρὰ σοφίῳ ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν. Pol. VIII. 545. C: εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες. Epin. 977. E: εἰς τὰς τέχνας ἀποβλέψασι.

ἀπόβλητος, ὁ ἡ, *repudiandus s. spernendus*. Phaedr. 260. A. (Hom.).

ἀποβολεύς, ὁ, *qui abiicit vel abiecit*. Legg. XII. 944. B: ἀποβολεύς ... ὄπλων.

ἀποβολή, ἡ, *abiectio*. Legg. XII. 943. E: τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὀπλῶν ἀποβολῆς. 944. C. A: ὄπλων ἀποβολήν. * *amissio, iactura*. Lach. 195. E: ἀποβολή χρημάτων. Phaedr. 246. D: τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς. Gorg. 518. D. Tim. 92: νοῦ καὶ ἀνοίας ἀποβολῆ. Phaed. 75. E: ἐπιστήμης ἀποβολήν. Phil. 33. E. 52. A: μαθημάτων ... ἀποβολαί.

ἀπογέννημα, τό, *seius*. Locr. 97. E: ἀπογεννήματα ... τουτίων ἐστὶ τὰ σώματα.

ἀπογεύομαι, *degusto*. Pol. I. 354. B: ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ αἵ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες.

Theaet. 157. C: παρατίθῃμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι.

ἀπογίγνομαι, *absum*. Soph. 247. A: παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Alc. I. 126. A: νόσου ... ἀπογίγνομένης. B. 126. A: τίνος παραγίγνομένου ἢ ἀπογίγνομένου; B. Phaed. 69. B: προσγίγνομενων καὶ ἀπογίγνομένων ... ἡδονῶν *cet.* Crat. 420. A: ἀπογενομένου. **decedo*. Tim. 82. B: προσγίγνόμενον καὶ ἀπογίγνόμενον. Legg. VIII. 850. A: πόσου προσγενομένου καὶ ἀπογενομένου.

ἀπογραφή, ἢ, *descriptio vel perscriptio* (v. c. *honorum quae in tabulas referuntur*). Legg. V. 745. D: ἀπογραφῆς πάντων γενομένης. IX. 855. B: ἐκ τῶν ἀπογραφῶν. VIII. 850. C: ἐξαλειψάμενος ... τὰς ἀπογραφάς.

ἀπογράφω et ἀπογράφομαι, *perscribo, literis consigno*. Legg. VI. 754. D: γραμμάτων ὧν (δι' ὧν?) ἂν ἕκαστος ἀπογράψῃ ... τὸ πλήθος τῆς αὐτῶν οὐσίας. VIII. 845. E: τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος. Critia 113. B: ἐκάστου τῆν διάνοιαν ὀνόματος ... εἰς τῆν ἡμετέραν ἄγων φωνὴν ἀπεγράφει. Charm. 155. E: ἀπογράφομαι παρὰ σοῦ τὴν ἐπωδὴν. Pass. Legg. XI. 914. C: ἂν ... ἀπογεγραμμένον ἢ παρὰ τοῖς ἄρχουσι τὸ κτῆμα κατὰ νόμον. Ib. εἰάν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνεται *cet.*

ἀπογυῖω, *energo*. Crat. 415. A. (Hom.).

ἀποδακρύω, *defleo, deploro*. Phaed. 116. D: ὡς γενναίως με ἀποδακρύει.

ἀποδείκνυμι, *indico, ostendo, declaro*. Pol. V. 473. B: τὸ ... μετὰ τοῦτο ... πειρώμεθα ... ἀποδεικνύναι. Alc. I. 114. B: τί οὐκ ἀπέδειξας; Legg. X. 887. A: εἰ τοῖσιν ἐπιθυμοῦσιν ἀσεβεῖν τὰ μὲν ἀποδείξαιμεν *cet.* Prot. 344. A: πολλὰ ... ἔστι ... ἀποδείξαι ὡς εὖ πεποιήται. 354. E. Cratyl. 426. B. Pol. VI. 488. B. Phil. 35. C: ἀποδείξας. **ostendo, demonstro, proba* (cum *coni.* ὅτι vel ὡς, et c. *accus. substant., adiect. vel particip.*). Euthyd. 285. E: εἰ σοι ἀποδείκνυμι. Parm. 129. D: πολλὰ καὶ ἐν ἀποδεικνύναι. Prot. 325. B: ὅτι ... ἀπέδειξαμεν. Theaet. 164. D: τὸν ἰδόντα ... οὐκ εἰδότα ἀπέδειξαμεν. Soph. 258. C. D. Euthyd. 285. E: οὐκ οὖν σὺ γ' ἂν ... ἀποδείξαις. Pol. X. 610. B: πρὶν ἂν τις ἀποδείξῃ ὡς *cet.* Soph. 261. A: τὸ ψεῦδος ὃν ἀποδείξωμεν. Pol. V. 472. D: ἢν ἀποδείξωμεν ὡς δυνατότα ταῦτα γίγνεσθαι. Gorg. 454. A: τὰς ἄλλας ... τέχνας ἀπάσας ἔξομεν ἀποδείξαι πειθούς δημιουργοὺς οὐσας. 470. D. 527. B. Prot. 323. C. 361. B. al. Theaet. 164. D: τὸν ἰδόντα ... μεμνημένον ... ἀποδείξαντες. Soph. 258. D. Gorg. 466. E: οὐκοῦν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας *cet.* Parm. 129. B: εἰ ὃ ἔστιν ἐν ... πολλὰ ἀποδείξει. C. Pass. Prot. 324. C: ἀποδίδεσθαι σοι. Gorg. 479. E. Phaed. 77. A: ἔριγιγε ἱκανῶς ἀποδίδεσθαι. C. D. 77. B: εἰ ... ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ... ἀποδεδείχθαι. C. 105. E. Pol. V.

454. E. al. Theaet. 195. D: τὸ νῦν ἀποδεδειγμένον. Prot. 359. D: τοῦτό γε ... ἀπεδείχθη ... ὅτι ἀδύνατον. Ib. εἰ τοῦτο ὀρθῶς ἀπεδείχθη. Alc. I. 130. C: ἔτι ... σαφέστερον δεῖ ἀποδειχθῆναί σοι ὅτι cet. Verb. Phaedr. 245. B: ἀποδεικτέον. *constituo. Legg. XII. 946. C: εὐδύνους ἀποδείξαι. *facio ut aliquid videatur, exhibeo (vern. darstellen als ...). Theaet. 166. A: γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ (γ. δῆτα ἐμὲ) ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Phaed. 72. D: πάντ' ἂν λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε. Phaedr. 278. C: τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδείξαι. Conv. 179. C: ὥστε ἀποδείξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ νείε cet. Ep. VII. 324. D: χρυσὴν (α. χρυσόν) ἀποδείξαντες τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. IV. 320. D: Λυκοῦργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων. *efficio, reddo. Gorg. 516. A: εἰ ... ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιοῦντας δι' ἀγριότητα. B: ὅς ἂν ... ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε. Alc. I. 118. D: καὶ ἄλλον ... ἀποδείξαι ἐπιστάμενον. — Med. declaro. Theaet. 180. D: ἀναφανδὸν ἀποδεικνυμένων. De lege 319. E: τὰ δὲ ἀποδειζόμενος cet. *exhibeo, praesto. Legg. VI. 783. D: ὡς ὅτι καλλίστους ... ἀποδειζομένους παῖδας τῇ πόλει. *facio, edo. De lucri cup. 228. B: ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο cet. Alc. I. 119. E: καλὸν τι ἔργον ἀποδείξασθαι. *constituo. De virt. 379. A: τέχνην ἥτις ἐστὶν ἐπὶ ταῖς φύσει ... ἀποδεδειγμένη, ὥστε cet. Legg. X. 907. E: πρὸς τὸ περὶ τούτων ἀποδεδειγμένον κρίνειν δικαστήριον. VII. 801. D: ἀποδεδειγμένοι εἰσὶν ἡμῖν οὓς εἰλόμεθα νομοθέτας cet. Ib. τοῖς περὶ ταῦτα ἀποδεδειγμένοις κριταῖς. VI. 758. E: ἐπιμελητὰς δεῖ τινὰς ἀποδεδειγμένους εἶναι. *constituo, propono. Legg. VII. 805. D: τίνα ... τῶν νῦν ἀποδεδειγμένων (τάξεων).

ἀποδειλιῶ, ignavum me exhibeo, labores et molestias detracto. Pol. VII. 535. B: πολὺ ... μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις. Prot. 326. B: ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωματίων. Gorg. 480. C. Ep. VII. 329. B: ἀποδειλιῶν. Pol. VI. 503. E: ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. Euthyd. 277. D: μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε. Euth. 15. C: ὡς ἐγὼ ... ἐκὼν εἶναι οὐκ ἀποδειλιάσω. Pol. VI. 503. E: εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει. Verb. Crat. 411. A: οὐκ ἀποδειλιάτέον. Pol. II. 374. E.

ἀπόδειξις, ἡ, expositio, descriptio. Polit. 277. A: ἡ περὶ τὸν πολιτικόν ἀπόδειξις. Pol. II. 358. B: ἐμοὶ ... οὕτω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἐκατέρου. VI. 497. E. X. 580. C. Polit. 269. C: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως ἀπόδειξιν πρέπει ῥηθέν. 273. E. 277. B. al. Pol. V. 504. B: ἀποδείξεις ... προσάψαι. *demonstratio. Phaedr. 245. B: ἡ ... ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς ... ἄπιστος. Phaed. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἔξειν. 92. C: ἄνευ ἀποδείξεως. Theaet. 162. E: ἀπόδειξιν ... οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε. Soph. 242. B. al. Prot. 354. E: ἐν τούτῳ εἰσὶ πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις.

Phaed. 73. A: ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις; Theaet. 206. C. Tim. 40. E: ἄνευ ... ἀναγκαιῶν ἀποδείξεων λέγουσιν. Epin. 983. A: ἀποδείξεις ... ἱκαναῖς λαμβάνεται.

ἀποδέχομαι, *accipio, sumo, admitto; audio, concedo, probō*. Phaed. 96. E: οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαντοῦ. Theaet. 207. D. Phil. 54. A: δὴ ἀποδέχομαι σου ταῦτα. Parm. 128. A. al. Theaet. 207. C: εἰ ... ἀποδέχει. Polit. 294. A. al. Prot. 346. D: τὰ μέσα ἀποδέχεται. Phaed. 85. C. 91. E: ἀποδέχεσθε. Prot. 323. C: ὅτι πάντ' ἄνδρα ... ἀποδέχονται ... συμβουλευον *cet.* 319. C. 324. C. al. Phil. 39. B: ἀποδέχον. Pol. IV. 430. C. Phaed. 100. E: ἀποδέχοιο. Tim. 29. C: ἀποδέχουτ' ἄν. Pol. IV. 436. D: ἀποδεχοίμεθα. Theaet. 162. E: ἂ ἂν οἱ πολλοὶ ἀποδέχονται ἀκούοντες, λέγεται ταῦτα. 205. E: τοῦτο (τούτου;) μὴ ἀποδεχόμεθα ὅς ἂν λέγῃ *cet.* Pol. I. 340. C: οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχόμεθα. Legg. X. 903. A. Phaed. 92. E: μῆτε ἐμαντοῦ μῆτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος ὡς *cet.* Prot. 339. D. al. Tim. 29. E: ταύτην ... τὴν ἀρχὴν ... παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Legg. II. 656. B. X. 935. A: πικρὸν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχόμενος. Polit. 286. E: τὸν οὐκ ἀποδεχόμενον. Pol. VII. 525. D: οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον εἶναι τις *cet.* Theaet. 155. E: πράξεις ... οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Tim. 29. D: τὸν μῦθον ... ἀποδεχομένους. Clit. 409. D: τὰς ... τῶν παίδων φιλίας ... οὐκ ἀπεδέχτο εἶναι φιλίας *cet.* Theaet. 205. C: ὅτι ... ἀπεδεχόμεθα ... ὅτι *cet.* Phaed. 92. E: ἐγὼ ... ταύτην (τὴν ὑπόθεσιν) ... ὀρθῶς ἀποδεδεχμαι. Theaet. 203. C: ἄρ' ὀρθῶς ἀποδεδέχμεθα (*v.* ἀποδεδείχμεθα); Pol. II. 357. A: τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. 368. B: οὐκ ἀπεδέξασθέ μου. Phil. 42. D: ἀπεδέξαμεθα. Prot. 337. C: ἀπεδέξαντο. Legg. I. 644. C: καὶ μοι δι' εἰκόνης ἀποδείξασθε. Theaet. 206. A: τὸνναντίον λέγοντος ἄρ' οὐ μᾶλλον ἂν ἀποδέξαιο *cet.* Alc. II. 150. C: ἴνα μὴδ' ... οὐδὲν ἀποδείξεται τῆς θυσίας ταύτης. Legg. II. 654. A: πρῶτον δὴ τοῦτο ἀποδεξώμεθα. Prot. 329. B: ἀποδείξασθαι τὴν ἀπόκρισιν. Conv. 194. D: ἀποδείξασθαι παρ' ἐνὸς ἐκάστου ὑμῶν τὸν λόγον. Pol. VII. 531. E. al. Pol. V. 450. A: ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐρρήθη. I. 336. D: ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέχομαι εἶναι *cet.* 337. B. Phaed. 92. A: οὐ ... ἀποδέξει γε σκευοῦ λέγοντος ὡς *cet.* Pol. IV. 430. C. Hipp. mai. 290. A: ταύτην ... τὴν ἀπόκρισιν ... οὐκ ἀποδέξεται. Theaet. 162. E: εἰ ἀποδέξεσθε ... λόγους. Pol. III. 389. A: ἀποδεξόμεθα. Verb. ἀποδεκτέον, *accipiendum* (Tim. 29. D.) et *audiendum s. probandum*. Phaedr. 272. B: οὕτως ἢ ἄλλως πως ἀποδεκτέον λόγων τέχνης; Theaet. 160. C: οὐτ' ἄλλου λέγοντος ἀποδεκτέον. Pol. II. 379. B: οὐκ ἄρα ... ἀποδεκτέον οὔτε Ὀμήρου *cet.* III. 389. A. Legg. II. 668. A: τοῦτον ἀποδεκτέον τὸν λόγον. * *accipio* (*vern. aufnehmen, behandeln*). Euth. 6. A: διυχερώς πως ἀποδέχομαι. Legg. I. 634. C:

μή χαλεπῶς, ἀλλὰ πρῶως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων. *percipio, fruor. Legg. II. 656. A: τοῖς πρὸς τὰναντία τὰς ἡδονὰς ἀποδεχομένοις. *percipio, audio. Crat. 430. D: ἀποδεξαίμεν ὃ λέγω. Theaet. 208. D: ἱκανὸν οἶμαι σοι ἀποδέξασθαι ὅτι cet. *intelligo, assequor. Clit. 408. D: πῶς ... ἀποδεχόμεθα τὴν Σωκράτους προτροπὴν ἡμῶν ἐπ' ἀρετὴν; Pol. VII. 527. C: ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι. VI. 511. D: ἱκανώτατα ... ἀπεδέξω. Theaet. 161. B: λόγον παρ' ἐτέρου σοφοῦ ... ἀποδέξασθαι μετρίως. Legg. I. 642. D: τὸν παρ' ἐμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ ἀποδεξάμενος ... λέγε.

ἀποδέω, vincio, colligo. Conv. 190. E: ἐν στόμα ἀπέδει κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα. *insuo. Eryx. 400. A: ἐν δευματὶ σμικρῷ ἀποδέεται ὅσον cet.

ἀποδέω, absum. Ax. 366. A: τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. 372. A: τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον. 369. E: τῆς ... ἀληθείας ἀποδεῖ.

ἀποδημία, ἡ, migratio, peregrinatio. Phaed. 67. B: ἢ γε ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ προσεταγμένη. Apol. 41. A. Legg. XII. 949. E: περὶ ἀποδημίας ἐαυτῶν ἔξω τῆς χώρας. 950. A. D: περὶ ἀποδημίας εἰς ἄλλας χώρας. Ep. III. 317. A. 319. A. Crit. 52. B: οὔτε ἄλλην ἀποδημίαν ἐποιήσω πώποτε. Legg. V. 742. A: ἐνεκά τε στρατειῶν καὶ ἀποδημιῶν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. XII. 950. E: τὰς ... κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας cet. Cum adv. ἐκεῖ iunctum significat id quod migrationem consequitur, h. e. commorationem, etiam sortem vel vitam. Phaed. 61. E: περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ (v. Ann. p. 483 sq. et 514).

ἀποδημῶ, migro, peregrinor, proficiscor, pergo. Phaedr. 230. C: οὐτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημῶ. Legg. V. 742. B: ἀποδημῶ. Pol. IX. 479. C: ἐὰν τις ἔξω ἀποδημῇ. Phaed. 61. E: μέλλοντα ἐκείσε ἀποδημῶ. Polit. 295. C. al. Legg. XII. 954. B: ἀποδημῶν. Men. 80. B. Crit. 53. E: ὥσπερ ἐπὶ δειπνον ἀποδεδημηκὼς εἰς Θετταλίαν. Ep. VII. 330. B: ἀπεδήμησα. Crit. 53. A: ἐξ αὐτῆς (τῆς πόλεως) ἀπεδήμησας. 54. A: ἐὰν ... εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς. Pol. IV. 420. A: ἂν ἀποδημήσῃς βούλωνται ἰδίᾳ. IX. 579. B: οὔτε ἀποδημήσῃς ἔξεστιν οὐδαμῶσε. Apol. 40. E: ἀποδημήσῃς ... ἐνθὺνδε εἰς ἄλλον τόπον. Polit. 295. C: εἰ ... ἀποδημήσας ἔλθοι πάλιν.

ἀποδιδράσκω, clam aufugio, et in univers. aufugio. Euth. 11. C: τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει. Men. 97. D: ἀποδιδράσκει καὶ δραπτενεύει. Phaed. 62. B: οὐδ' ἀποδιδράσκειν. 99. B. Soph. 254. A: ἀποδιδράσκον cet. Pol. V. 458. E. Protag. 317. A: ἀποδιδράσκοντα. Pol. VI. 495. D: ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἐργῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες. Crit. 53. D: ὡς γελοῖος ἐκ τοῦ δεσπονηρίου ἀπεδιδράσκεις. Theaet. 203. D: ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδορκῶς οἰχίσεται. Prot. 310. C: ὁ ... παῖς με ... ἀπέδρα. Hipp. mai. 295. B: μή ... ἀπο-

δοῦναι. Prot. 317. A: μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι (ν. ἀποδράναι). Conv. 198. C: ὑπὲρ αἰσχύνῃς ὀλίγον ἀποδράς ὀχρόμην. Pol. V. 457. E: ἐν γὰρ τοῦ ἐτέρου ἀποδράσεσθαι.

ἀποδίδωμι, *reddo, restituo* (hinc etiam *solvere et absolvo*), *repono* (etiam *respondere*); *tribuo, do* (praec. id quod *convenit vel par est, et id quod debeo*); *addo*. Theaet. 186. D: τί ... ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα; Polit. 306. A: ποῖον ἡμῖν ὕψος ἀποδίδωσιν. Pol. I. 332. A: οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὅς ἂν cet. IV. 421. C. Tim. 65. B. al. Legg. IV. 707. B: τιμὰς οὐ τῷ καλλίστῳ ... ἀποδιδόασιν. XII. 958. A: τὰ τοῦ ὀφλοντος χρέματα ... ἀποδιδόντω. VIII. 848. B. 829. D: ἀποδιδόντων ... γέρας. Pol. III. 387. E: χυναῖσι ... ἀποδιδόμεν. Soph. 235. E: εἰ ... ἀποδιδόειν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινήν συμμετρίαν. Pol. V. 451. E: ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν ... ἀποδιδῶς. Gorg. 481. A: μὴ ἀποδιδῶ τοῦτο (τὸ χρυσίον). Crat. 430. E: ἢ ἂν ἐκάστῳ ... τὸ προσήκον ... ἀποδιδῶ. 389. E. 390. A. Pol. III. 397. B: ἐάν τις ἀποδιδῶ πρέπουσαν ἁρμονίαν ... τῇ λέξει. Legg. V. 739. B: τὴν ... αἴρουν ... ἀποδιδῶμεν. X. 895. E. VII. 809. D: ἵνα ... θεοῖς ... τὰς τιμὰς ἀποδιδῶσι. Polit. 295. A: ἀκριβῶς ἐπὶ ἐκάστῳ τὸ προσήκον ἀποδιδόναι. Crat. 389. B: ταύτην ἀποδιδόναι τὴν φύσιν εἰς τὸ ἔργον ἑκαστον. Pol. I. 331. C. E. 332. A: τὸ τὰ ὀφειλόμενα ... ἀποδιδόναι. 335. E. 338. B: τούτων μὴδὲ χάριν ἀποδιδόναι. al. Soph. 235. C: χρώματα ἀποδιδόντες τὰ προσήκοντα ἐκάστοις. Pol. I. 331. C. 332. B. al. Pol. I. 332. C: ἢ τίσιν ... τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον ... τέχνη ἱατρικὴ καλεῖται; D. VI. 508. E: ἀποδιδόν. Tim. 67. A. Legg. XI. 914. A: ἀποδιδούσης (τῆς πόλεως) τῷ δεσπότῃ τὴν τιμὴν. Crat. 417. B: νῦν αὐτὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι. Critia 107. D. Phaed. 98. A: ἐκάστῳ ... ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν cet. Legg. IV. 717. C. Tim. 19. C: τὰ προσήκοντα ἀποδιδούσαν τῇ παιδείᾳ cet. Gorg. 519. C: ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες. Pol. IV. 420. D. al. Legg. II. 659. B: ἀποδιδούσι. VIII. 834. A: ἁρμονίας ἀποδιδόντας. 848. D. Polit. 273. E: καὶ τὰ τὰναντία ἀπέδιδον τοῖς τότε. Pol. II. 374. B: ἐνὶ ἐκάστῳ ... ἐν ἀπέδιδόμεν. Polit. 267. A: καθάπερ εἰ χρέος ἀποδέδωκας μοι τὸν λόγον. Prot. 328. B: ἀποδέδωκεν ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύριον. Phaedr. 231. B: τὴν ἀξίαν ἀποδεδωκέναι χάριν τοῖς ἐρωμένοις. Polit. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκνίας. Gorg. 506. A: ἕως αὐτῷ τὴν ... ἀπέδωκε ὅσιν. Prot. 320. A: ἀπέδωκε τούτῳ. Crat. 427. C: τὸ ... ἄλφα τῷ μεγάλῳ ἀπέδωκε. Pol. V. 478. C: μὴ ὄντι ... ἄγνοιαν ... ἀπέδομεν. Legg. VII. 813. B. al. Menex. 244. C: οἷαν χάριν ἀπέδοσαν. Pol. VI. 511. E: τῷ τρίτῳ ... πίστιν ἀπόδος. Legg. XII. 964. A: σὺ πάντῃν ἀπόδος ἐμοί. Ep. XIII. 363. D. Phaed. 118. A: ἀλλ' ἀπόδοτε. Crat. 430. C: ἄρ' ἂν τις τὴν ... τοῦ ἀνδρός εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοίῃ; 432. C. Pol. I. 353. D:

ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ ... αὐτὸ ἀποδοῖμεν; Tim. 20. B: πᾶντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν. Ib. ὅτι τὸν ... λόγον οὐδένας ἂν ... ἱκανώτερον ἀποδοίεν. Pol. I. 332. A: ὅς ἂν τῷ χουσίῳ ἀποδῶ. Legg. XI. 921. B. VII. 813. A: πρὸς τοῖς ἐμπροσθεν εἰρημένους ἀποδῶμεν. 790. C. Euthyd. 278. C: ἵνα μοι ὃ ὑπέσχοντο ἀποδώσιν. Phaedr. 233. E: ἀποδοῦναι χάριν. 243. C: αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινφθίαν. Soph. 267. B. Polit. 265. D. al. Gorg. 471. B: ἀποδοῦς τὴν ἀρχὴν ἐκείνῳ. Poi. V. 472. D: πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοῖς. III. 415. C: τὴν ... προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες. Theaet. 185. C: πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα; Polit. 304. C: τίτι τὸ πειστικόν ... ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ πληθύνει cet. Pol. X. 612. E. C: ἀποδώσετε. Gorg. 471. B: ὡς ἀποδώσω τὴν ἀρχήν. Pass. Legg. VII. 795. E: καμπῆς ... ἀποδιδομένης. Ep. XIII. 362. D: τὰ ἀναλώματα ... ἀποδιδόμενα. Gorg. 506. D: ἥτις (τέχνη) ἐκάστῳ ἀποδίδεται αὐτῶν. Ion. 537. C. Polit. 290. E: τῷ ... βασιλεῖ ... τὰ σμινότατα ... ἀποδεδόσθαι. Legg. I. 636. C. VI. 768. A: ἀποδεδομένην. V. 735. A: νόμοι ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες. Tim. 42. E: μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν. *pendo, h. e. patior, experior. Theaet. 175. D: πάλιν αὐτὰ ἀντίστοροφα ἀποδίδωσιν. Phaedr. 237. C: τὸ εἶδος ἀποδιδόασιν. — Med. trado, do (vern. hingeben). Phaed. 98. A: οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας. Hinc est vendo. Soph. 234. A: πᾶνν σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδεται. Legg. V. 728. A. XI. 916. A: ἐὰν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται cet. B. C. Pol. I. 333. B: ὅταν δὲ ἀργυρίου ... ἀποδόσθαι ἵππον. 345. C. al. Legg. XI. 915. E: ὅς δ' ἂν ἀποδόμενος τιμὴν του λάβῃ cet. 916. A: τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ἀποδομένου. Pol. VIII. 552. A: ἀποδομενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει. Legg. V. 741. C: τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον. Pol. VIII. 568. D: τὰ τῶν ἀποδομένων (Steph. corr. ἀποδιδομένων, pass.). — Verb. Crat. 354. D: τοῖς ... γιγνομένοις τὰντὰ ἀποδοτέον ὀνόματα. E. Pol. II. 379. A. V. 452. A: καὶ ταῖς γυναῖξιν ... τούτῳ τῷ τέχνῳ ... ἀποδοτέον. Tim. 88. C. al. Pol. V. 456. B: τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι;

ἀποδιοπόμπησις, ἢ, lustratio, sacrificium piaculare. Legg. IX. 854. B: ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις.

ἀποδιοπομπούμαι, amolior, averrunco. Legg. X. 900. B: οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτό. Crat. 396. E: αἰ-ριον ... ἀποδιοπομπησόμεθ' τε αὐτήν (τὴν σοφίαν). *ex-prio, lustro. Legg. IX. 877. E: τοῦτον ... καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον.

ἀποδοκιμάζω, reprobo, reſicio. Theaet. 181. B: παμπ-παλαιούς ... ἄνδρας ἀποδοκιμακότες. Legg. VI. 765. C: ἐὰν ... τις ἀποδοκιμασθῇ cet. 767. D.

ἀπόδοσις, ἢ, retribuendi actio, solutio. Pol. I. 332. B: ἢ ἀπόδοσις καὶ ἡ λήψις. Def. 413. E. Ep. XIII. 363. D: τῆς

ἀποδόσεως τοῦ ἀργυρίου. * *restitutio*. Phil. 32. A: κατὰ φύ-
σιν ... πάλιν ἀπόδοσις ... ἡδονή. * *datio*. Legg. VII. 807.

D: εἰς ἀπόδοσιν πόνων καὶ τροφῆς.
ἀποδύρομαι, *lamentor*. Pol. X. 606. A: ἀποδύρα-
σθαι ἱκανῶς.

ἀποδυτήριον, τό, locus in balneo ubi lavaturi vestes
deponebant. Lys. 206. E: τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ. Eu-
thyd. 272. E: ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ.

ἀποδύω, *exuo, nudo*. Ion. 535. D: μηδενὸς ἀποδύ-
οντος. Charm. 154. E: τί ... οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ
τοῦτο cet. Theaet. 169. B: ἀποδύσας. Charm. 154. D: εἰ
ἐθέλοι ἀποδύναι. Alc. I. 132. A: ἀποδύντα (nudum) χορῇ
θεάσασθαι. Menex. 236. C: ἀποδύντα ὀρχήσασθαι. Med.
cستم ποιο. Theaet. 169. A: ἀποδύνεσθαι κελεύουσι. Pol. V.
452. D: τὸ ἀποδύνεσθαι. * *exuo s. nudo, h. e. detraho*. Pol.
X. 612. A: τὰ τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ. — Verb.
Pol. V. 457. A: ἀποδυτέον ... ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν.

ἀποειπεῖν, *edicere, promuntiare*. Hipp. min. 365. A.
(Hom.).

ἀποζωγραφῶ, *depingo*. Tim. 71. C: ὅτ' αὖ (v. ὅταν)
τὰ ἐραντία φάσματα ἀποζωγραφοῖ πραότητός τις ...
ἐπίπνοια.

ἀπόθεσις, ἡ, *repositio, conservatio*. Ep. XIII. 361. B:
ἰσχάδων ... ὕστερον ἤλθομεν τῆς ἀποθέσεως. Legg. VIII.
844. D: (δωρεάν) εἰς ἀπόθεσιν γενομένην. 845. B.

ἀπόθετος, ὁ ἡ, *reconditus, h. e. secretus, arcanus*.
Phaedr. 252. B: ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν (v. Annot. p. 457 sq.).

ἀποθνήσκω, *morior*. Conv. 203. E: τότε δὲ ἀπο-
θνήσκει. Phil. 47. B. Gorg. 526. D: ἐπειδὴν ἀποθνήσκω.
526. E: ἀποθνήσκειν. 522. E: αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς
φοβεῖται. Phaed. 67. E. al. Gorg. 469. B: ὁ γε ἀποθνή-
σκων ἀδίκως. 480. D: ἀποθνήσκοντα (παρέχιν). Pol. X.
610. C: τῶν ἀποθνησκόντων ... αἱ ψυχαί. Conv. 191. A:
ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ. B: ὁπότε τι ἀποθάνοι. Euth. 4. D.
Men. 91. E: τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν. Gorg. 524. C: ἐπειδὴν
ἀποθάνῃ. Crat. 403. B. al. Conv. 192. E: ἐπειδὴν ἀπο-
θάνητε. Gorg. 464. E: λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἱατρόν.
471. C. al. Legg. XII. 958. E: μήτε ζῶν μήτε τις ἀποθα-
νών cet. Epin. 992. B: ἐάνπερ ἀποθανὼν ἤ. Gorg. 523. E:
ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου. 524. C. Pol. X. 613. A:
ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. V. 468. E: τῶν ... ἀποθανόντων. —
Med. fut. Gorg. 481. A: ὅπως μὴ ἀποθανεῖται. Conv. 179.
E: ὡς ἀποθανοῖτο. Phaed. 64. A: μέλλων ἀποθανεῖσθαι.
88. B. Apol. 39. C. Theag. 129. A: ἡνίκ' ἀποθανοῦμενος
ῆι. Ax. 365. D: ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος.
* *occido* (in bello vel proelio). Menex. 234. C: καλὸν ... τὸ
ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν. Alc. I. 115. B: οἶον πολλοὶ ἐν
πολέμῳ ... ἀπέθανον. 112. C: τοῖς ... ἀποθανοῦσι. Menex.

234. B. **interficior, necor; pereor*. Ep. I. 309. E: ὑπό τινος ἀποθνήσκοντα. Euth. 4. C: ὁ γε ἀποθανών. Legg. VIII. 831. A: καὶ τινος ἀποθανόντος οὕτως, ὡς ἀκουσίῳ τοῦ χρόνου γενομένου. **capitis condemnor, supplicio afficior*. Pol. X. 610. D: ὥσπερ γυν ... ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Gorg. 522. D: εἰ ἀποθνήσκοιμι. Legg. IX. 860. B: δικαίως ἂν ἀποθνήσκειν. Apol. 32. D: ἴσως ἂν διὰ ταῦτ' ἀπέθανον. Gorg. 521. D: εἰ ἀποθάνοιμι. 486. B: ἀποθάνοις ἂν, εἰ βούλοιο θανάτου σοι τιμᾶσθαι. Apol. 32. C: ἴν' ἀποθάνοι. 28. B: ἀποθανεῖν. Pol. VIII. 553. B: ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα cet. Apol. 29. C: ἀποθανεῖ ἂν ... ἄλως ἐτι τοῦτο πράττων. 35. A: εἰ ἀποθανοῦνται. 42. A: ἐμοὶ ... ἀποθανούμενῳ. Ep. VII. 330. E. Legg. IX. 874. B: ὡς ἀποθανούμενον. Crit. 51. B. Ep. VII. 324. E. Pol. IV. 426. C: ὡς ἀποθανουμένους (v. ἀποθανούμενον) ὅς ἂν τοῦτο δοῇ.

ἀποθρύπτω, *penitus confingo, h. e. molle et imbecillum aliquid reddo*. Pol. VI. 495. E: τὰς ψυχὰς ... ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βανανσίας.

ἀποικία, ἡ, *migratio, colonia*. Pol. VI. 753. A: πόλιν ... ταύτης τῆς ἀποικίας. Legg. XI. 929. D. III. 702. C: τινὰ ἀποικίαν ποιήσασθαι. V. 736. A. al. Crit. 51. D: εἰς ἀποικίαν ἵνα. Legg. V. 740. E: ἐκπομπὴ ἀποικίων. Polit. 293. D: ἀποικίας ... ἐκπέμποντες ποι. Menex. 245. E: τὰς ἡμετέρας ἀποικίας (έχοντες).

ἀποικίζω, *transfero, colloco*. Pol. VII. 519. C: ἐν μακάρων νήσοις ... ἀποικίσθαι. Polit. 284. E: πάνθ' ὅποσα εἰς τὸ μέσον ἀπωκίσθη τῶν ἐσχάτων. Med. emigro. Euthyd. 302. C: ὅσοι ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως ἀπωκισμένοι εἰσίν.

ἀποικος, ὁ ἡ, *colonus*. Legg. I. 637. B: παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀποίοις.

ἀποικῶ, *commigro*. Legg. IV. 708. A: ἐκ Γόρτυνος ... τυγχάνει ἀπωκηρός. Euthyd. 271. C: ἀπώκησαν ... ἐς Θουρίους. **habito*. Legg. VI. 453. A: μακρὰν ἀποικοῦσιν ἐκότεραι.

ἀποινον, τό, *pretium redemptionis*. Legg. IX. 862. C: τὸ ... ἀποίνοις ἐξελασθέν. Pol. III. 393. E: δεξαμένους ἀποινα.

ἀποκαθαίρω, *expurgo*. Pass. Tim. 72. C: πληροῦμενος (ὁ σπλήν) τῶν ἀποκαθαίρομένων (*quae expurgando amoveniuntur vel detracta sunt*). Med. me purgo, i. q. amoveo, liberor. Locr. 104. B: ἀποκαθαράμεναι ψευδῆς δόξας.

ἀποκαθίστημι, *restituo*. Locr. 100. C: ὁκόσαι ... ἀποκαθίστανται ἐς αὐτὰν (τὰν φύσιν).

ἀποκαλύπτω, *nudo*. Prot. 352. A: ἀποκαλύψας ... τὰ στήθη cet. **denudo, aperio*. Prot. 352. B: τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυτρον. Gorg. 455. D: σαφῶς ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν. 460. A: ἀποκαλύψας ... εἰπὲ τίς ποθ' ἢ δύναμις ἐστίν.

ἀποκαλῶ, *appello, nomino*. Sis. 391. D: ἀποκαλοῦσιν

ἀνθρώπους εὐβούλους ... εἶναι τινος. Theaet. 168. D: γα-
ριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν. Gorg. 512. C: ὡς ἐν ὀνειδίει
ἀποκαλέσας ἂν μηχανοποιόν.

ἀποκάμνω, *defatigor, laborem recuso, deficio*. Crat. 428.
A: μὴ ἀποκάμνε. Men. 81. D: ἐάν τις ... μὴ ἀποκάμνη
ζητῶν. Gorg. 491. B: οἱ ἂν ... μὴ ἀποκάμνωσι διὰ μαλα-
κίαν ψυχῆς. Pol. IV. 445. B: οὐ χροῇ ἀποκάμνειν. Polit.
257. B: σὺ ... μηδαμῶς ἀποκάμης χαριζόμενος. Pol. IV.
435. D. al. Procl. 333. B: μὴ ἀποκάμωμεν. **animum de-
spondeo*; hinc etiam *desisto, omitto*. Crit. 45. B: μήτε ...
ἀποκάμης σαντόν οὔσαι. — Verb. Pol. IV. 445. B: ἥμιστα
... πάντων ἀποκμητέον (γ. ἀποκνητέον).

ἀποκατάστασις, ἡ, *regressio in pristinum locum*. Ax.
370. B: ἄστρον ἀποκαταστάσεις.

ἀπόκειμαι, *reconditus sum vel asservor*. De virt. 379.
B: ἀπέκειντο τῇ πόλει σωτήρες τε καὶ εὐεργέται. **reservor*.
Legg. XII. 952. D: ὀνειδος ἀποκείσθω τοῖς ἀρχουσιν εἰς τὴν
τῶν ἀριστείων διαδικασίαν. **immineo*. Locr. 104. D: οὐ
κολάσεις ... ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νεοτέροις.

ἀποκείρω, *tondeo*. Med. *tondeo* (i. q. *tondeor*). Phaed.
89. B: τὰς κἀλὰς ταύτας κόμας ἀποκερεῖ.

ἀποκηρύττω, *abdico*. Legg. XI. 929. C: ἐξέστω τῷ
πατρὶ τὸν νόον ἀποκηρύττειν. 928. E: παῖς ἀποκεκηρυγμέ-
νος. 929. C: τὸν ἀποκηρυθέντα.

ἀποκλαίω, *defleo*. Phaed. 117. C: ἀπέκλαιον ἐμαυτόν.

ἀποκλείω, *excludo*. Pol. V. 473. D: ἐὰν μὴ ... αἱ
πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν. **intercludo, ad in-
citas redigo*. Pol. VI. 487. C: τελευτιῶντες ἀποκλείονται. Ib.
ἀποκλείεσθαι. **occludo*. Phaedr. 251. D: ἀποκλείει τὴν
βλαστην τοῦ πτεροῦ.

ἀποκληρῶ, *sorte duco*. Legg. VI. 763. E: τοὺς πέντε
ἀποκληρῶσαι. Ib. τοὺς τρεῖς ἀποκληρωσάντων. 756. E.

ἀποκλίνω, *inclino*. Legg. VIII. 847. A: ἐὰν εἰς τινα
τέγνην ἀποκλίνῃ cet. Pol. IV. 436. E: οὐδαμῇ ἀποκλίνειν.
VIII. 547. E. Legg. VII. 802. E: τὸ ... πρὸς τὸ κόσμον
... ἀποκλίνειν. **deflecto*. Polit. 309. D: ἀποκλίνει ... πρὸς
θρηνώδη τὴν φύσιν.

ἀποκλύζω, *abluo*. Phaedr. 243. D: οἶον ἄλμυράν
ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι.

ἀποκνῶ (κνᾶω, κναίω) *affligo, eneco*. Phil. 26. B: σὺ
μὲν ἀποκνᾶν ἔφης αὐτήν. Pol. III. 406. B: ἀπέκναισε ...
ἐαυτόν. Ib. ἔζη ἀποκναίόμενος.

ἀποκνῶ (ὀκνέω), *cunctor, dubito* (vern. *Bedenken tragen*).
Legg. VII. 811. C: μηδὲν ἀπόκνει λέγων. Legg. VI. 780. D:
ἔστις σφόδρα ἀποκνεῖν. Polit. 277. E: μηδὲν ἐμοῦ γε ἔνεκα
ἀποκνῶν. Soph. 238. A: μηδὲν ἀποκνήσης. Phaed. 84. C:
μηδὲν ἀποκνήσητε ... αὐτοὶ εἰπεῖν cet. Theaet. 166. B:
ἀποκνήσειν ὀμολογεῖν. Verb. ἀποκνητέον. Pol. I. 349. A.

II. 372. A. (IV. 445. B. pro v. ἀποκνητέον scrib. ἀποκμητέον). Legg. I. 638. E. Alc. I. 124. D.

ἀποκοιμῶμαι, *procul cubo*. Legg. VI. 762. C: νύστα ἀποκοιμηθεῖς.

ἀποκοπή, ἡ, *remissio*, h. e. *novae tabulae s. nexa civium liberata* (Cic.). Legg. V. 736. C: χρεῶν ἀποκοπῆς. Pol. VIII. 566. A: χρεῶν ἀποκοπᾶς. Legg. III. 684. E.

ἀποκρίνω, *secerno, separo*. Polit. 303. D: γῆν ... ἀποκρίνουσι. Tim. 73. B: χωρὶς ἀποκρίνων. Polit. 302. C: τὴν ὀρθὴν χωρὶς ἀποκρίναντες τούτων ἐβδόμην. Legg. XII. 946. A: πλήθει τῶν ψυχῶν ἀποκρίναντες. Pass. Pol. VIII. 564. E: ἄλλο ... τοιόνδε ... ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. III. 407. C: νόσημα ... τι ἀποκεκριμένον (*morbum separatum*, h. e. *non totum corpus afficientem*. Libri aliquot ἀποκεκριμμένον) ἰσχυοντας ἐν αὐτοῖς. **reicio, reprob*o. Legg. XI. 936. A: ὃ δ' ἂν ἀποκρίνη. VI. 751. D: κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν ... τοὺς ἀξίους ἐκατέρων. XII. 966. D: ἀποκρίνασθαι πόρρω τῶν καλῶν. Pass. Legg. XII. 961. B: αὐτῷ τῷ ἀποκριθῆντι. VII. 820. D: ἀποκριθῆσεται. Verb. Pol. II. 377. C: ἀποκριτέον. — Med. *repono, respondeo* (*propr. ut me defendam; vern. sich verantworten*); dein in univ. *respondeo* (c. πρὸς et accus. *ad aliquid*, vern. *etwas beantworten*); etiam in *responsione aliquid pono, memoro, aliquo utor*. Gorg. 468. D: τί οὐκ ἀποκρίνεις; Pol. I. 351. C. Soph. 247. B: τοῦτο οὐκ ἐστὶ κατὰ ταῦτά ἀποκρίνονται πᾶν. Phaed. 105. B: μὴ μοι ὃ (al. ᾧ) ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου (*cave ita respondeas ut eo utare quod interrogans posui*). Phil. 21. A. Pol. I. 346. A: μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου. Men. 83. D: τοῦτο ἀποκρίνου. Euthyd. 295. C: πρὸς τοῦτο (*in eam partem*) ... ἀποκρίνου ὃ ὑπολαμβάνεις. Alc. I. 110. A: τάληδ' ἀποκρίνου. 114. D: ἀποκρίνου ... τὰ ἐρωτώμενα. al. Pol. V. 468. E: ἀποκρινέσθω ὁ χορηγός. Soph. 244. B: τόδε ... ἀποκρινέσθωσαν. Prot. 331. A: ταῦτά ἂν ταῦτα ἀποκρινοίμην. Pol. I. 339. A. Parm. 137. B: μάλιστα ἂν ἀποκρίνοιτο. Prot. 338. D: ἐπειδὴν ... ἐγὼ ἀποκρίνωμαι. Gorg. 463. C. al. Pol. I. 338. B: ἐπειδὴν ἀποκρίνη. Theaet. 147. B: ὅταν ἀποκρίνηται τέχνης τινὸς ὄνομα. Prot. 338. D: πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. Gorg. 461. E: τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. Theaet. 187. B. al. Gorg. 449. B: τὸ δ' ἀποκρινόμενος. Pol. I. 337. E: ἄλλον ... ἀποκρινόμενον. Prot. 338. D: τὸν ἀποκρινόμενον. Pol. I. 338. A. Gorg. 465. E: ἀποκρινάμην. Prot. 311. C: τί ἂν ἀπεκρίνω; C. Pol. I. 339. A. al. Prot. 331. A: ταῦτα ἀπεκρίνατο. Gorg. 447. D: ἀπεκρίνατο ἂν ... σοι. 470. B: ἀποκρίναι ταῦτό τοῦτο. Prot. 356. C: τόδε μοι ἀποκρίνασθε. Legg. X. 901. C: ἀποκρινάσθωσαν. Prot. 329. B: εἴ μοι ἀποκρίναιμι τόδε. 331. A. al. Pol. I. 337. E: πῶς ... ἂν ... τις ἀποκρίναιτο. Prot. 311. D: τί ἂν αὐτῷ ἀποκρινάμεθα; Prot. 338. D: ἐπειδὴν ... ἐγὼ ἀποκρίνω-

μαί. 329. A: ἀποκρίνασθαι. B. Conv. 205. A. al. Phil. 30. E: ἀποκρινάμενος. Gorg. 463. D: ἄρ ... ἂν μάθῃς ἀποκρινάμενον; Prot. 338. D: ἐγὼ ... ἀποκρινούμαι. Gorg. 463. C. Pol. V. 476. E. al. Pol. I. 337. C: τούτων τι ἀποκρινεῖ; (Phil. 45. D. pro ἀποκρινεῖ sine dubio scrib. ἀποκριναι). Parm. 137. B: τίς ... μοι ἀποκρινεῖται; Prot. 331. A: τί ... ἀποκρινόμεθα αὐτῷ cet. B. Pol. I. 337. A: ἀποκρinoίω. B: ἀποκρinoίτο. Gorg. 447. C: πρὸς ἅπαντα ... ἀποκρινεῖσθαι. Pol. I. 337. C. al. Parm. 137. C: ἐρώτα ὡς ἀποκρινουμένου. Euthyd. 295. B. Pass. Theaet. 187. B: καὶ μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω. Legg. II. 655. B. Men. 75. C: τί ἂν οἶε σοι ἀποκεκρίσθαι; Euthyd. 299. D: πρὸς τὰ πρότερον ἀποκεκριμένα τῷ Κτησίππῳ. Gorg. 453. D: καλῶς ἂν σοι ἀπεκρίτο. Signif. act. Legg. II. 673. B: ἀποκεκρίσθαι ... ἂν σε φαίην. Gorg. 468. C: οὐπω ἀποκεκριμένος. Hipp. mai. 287. E: τὸ ἐρωτώμενον ... ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Prot. 358. A: ταῦτα ... τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν ᾔμεν. Alc. II. 149. B: ἄλλο ... οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην (v. Lobeck. ad Phryn. p. 108.). — Verb. ἀποκριτέον est reiciendum (Pol. III. 413. D. 414. A. VI. 503. A.) et respondendum (Alc. I. 114. E. Hipp. mai. 288. D.).

ἀπόκρισις, ἡ, secretio. Def. 415. D: καθαρίσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων. *responsio. Prot. 312. D: ἐρωτήσεως ... ἔτι ἡ ἀπόκρισις ἡμῖν δέεται. Soph. 244. C: τίς ... αὐτοῖς ἡ ἀπόκρισις; Parm. 137. B. al. Theaet. 183. A: τὸ ἐπανόρθωμα τῆς ἀποκρίσεως. Phil. 29. C: οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον. al. Gorg. 465. E: χοῆσθαι τῇ ἀποκρίσει ἣν σοι ἀπεκρινάμην. Prot. 329. B: ἀποδεῖξασθαι τὴν ἀπόκρισιν. Phil. 20. A: ἱκανὴν ἀπόκρισιν ... διδόναι σοι. 30. D. al. Gorg. 449. B: ἔναιαι τῶν ἀποκρίσεων. Ep. VII. 343. D: ἐν λόγοις ... ἡ ἀποκρίσεις. 344. B. Gorg. 449. D: ἀγαμαί γε τὰς ἀποκρίσεις. Legg. VI. 758. C.

ἀποκρύπτω, occulto, obscuro. Apol. 22. D: αὕτη ἡ πλημμυρία ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Hinc ἀποκεκρυμμένος, occultus. Phaedr. 273. C: ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν. Theaet. 155. E: τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην. Epin. 985. B: ἀποκρυφθέν. *abscondere dicitur terram qui eam relinquit vel e conspectu amittit (ita ut illa evanescat). Prot. 338. A: ἀποκρύψαντα γῆν (v. Annot. p. 147.). — Med. celo, occulto; comprimo. Prot. 327. A: οὐδ' ἀποκρύπτεται. Pol. III. 393. C: εἰ ... μηδαμῷ ἐαντὸν ἀποκρύπτετο ὁ ποιητής. Gorg. 480. C: μὴ ἀποκρύπτεσθαι. Alc. II. 147. C: ἀποκρύπτεσθαι ... τὴν αὐτοῦ σοφίαν. Legg. VII. 818. E: μὴδὲν ἀποκρυπτόμενος. Phaedr. 261. E: ἄλλον ... ἀποκρυπτόμενον. Gorg. 492. A: ἀποκρυπτόμενοι τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν. Prot. 348. E: ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτόμενων. Euth. 11. B: μὴ με ἀποκρύψῃ. 15. E. Apol. 24. A: οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυφάμενος. Ion. 535. C:

οὐ γὰρ σε ἀποκρυψάμενος ἐρῶ. Prot. 342. B: ἀποκρυψάμενοι ἐκεῖνο. Legg. III. 702. B: οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι σφω τὸ νῦν ἐμοὶ ξυμβαῖνον.

ἀποκτείνω, *interficio, de medio tollo*. Pol. IX. 573. B: ἀποκτείνει. Polit. 298. B: ἀποκτιννύασι. Phaed. 62. C: εἴ τι αὐτὸ ἐαυτὸ ἀποκτιννύοι. Pol. VIII. 565. E: ἀποκτιννύη. VII. 517. A: ἀποκτείνειν. Ib. ἀποκτιννύναι (fort. καὶ ἀποκτείνειαν). Gorg. 456. D. Phaed. 61. E: αὐτὸν ἐαυτὸν ἀποκτιννύναι. 62. C. Polit. 301. D. Pol. II. 360. C. VIII. 566. B. al. Pol. X. 610. D: ἀποκτιννύντος τῇ ἐαυτοῦ φύσει. E: αὐτὴν ... τοὺς ἄλλους ἀποκτιννύσαν. Pol. VI. 488. C: ἀποκτιννύντας. Alc. II. 141. D: ἀπέκτεινε τὸν ἐραστήν. Conv. 190. C: ὅπως ἀποκτείναντες εἶχον. Legg. IX. 865. B: ἐὰν ... ἀποκτείνῃ τις ἕτερος ἕτερον. 866. E: ὅσοι ἂν ... ἀποκτείνωσί τινα. Pol. II. 360. B: ἀποκτείνει. Legg. IX. 866. E. Conv. 179. E: ἀποκτείναντες Ἑκτορα. Pol. X. 615. C. Legg. IX. 865. D: τῷ τὸν δοῦλον ἀποκτείναντι. Euth. 4. D. Legg. IX. 868. B: τὸν ἀποκτείναντα. Legg. IX. 865. C: τῶν περὶ τὰ ἄλλα ἀποκτεινάντων. Pol. III. 410. A: τοὺς ... ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν. Theag. 129. B: ἀποκτενοῦντες. **morte mulcto vel afficio*. Gorg. 469. A: ὅστις ... ἀποκτιννυσιν ὃν ἂν δόξῃ αὐτῷ. 468. B: οὐκοῦν καὶ ἀποκτιννύμεν, εἴ τιν' ἀποκτιννύμεν cet. Prot. 325. B: ἐκβάλλειν ... ἢ ἀποκτείνειν. Gorg. 457. C: ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτιννύναι. Id. 470. B. Phaed. 58. B. Gorg. 469. A: δικαίως ἀποκτιννύς. C: ἀποκτιννύντι. Polit. 293. D: ἀποκτιννύντες τινάς. Apol. 39. D: ἀποκτείνοντες ἀνδράποους (Fisch. corr. ἀποκτείναντες). Crit. 48. C: τῶν ῥαδίως ἀποκτιννύντων. Apol. 38. C: ὡς Σωκράτη ἀπεκτόνατε. 39. C. Ib. ἢ οἶαν (τιμωρίαν) ἐμὲ ἀπεκτόνατε. Ep. VII. 325. C: ἀπέκτειναν. Apol. 31. A: ῥαδίως ἂν ἀποκτείναιτε. 30. C: ὅταν ἐμὲ ἀποκτείνητε. E. 35. A. Pol. VIII. 557. A: ἀποκτείνωσι. Gorg. 508. D: ἐὰν τε, τὸ ἔσχατον, ἀποκτείναι. Gorg. 468. E. 469. B: τὸν ἀδίκως γε ... ἀποκτείναντα. 511. A: ἀποκτενεῖ. **facio ut aliquis morte damnetur vel afficiatur*. Gorg. 468. D: εἴ τις ἀποκτείνει τινὰ ... εἴτε τύραννος ὢν εἴτε ῥήτωρ. 466. C: οὐχ ... ἀποκτιννύασι (οἱ ῥήτορες). Ib. ὅτι ἀποκτιννύασιν (v. ἀποκτιννύουσιν. V. Annot. p. 154.) οἱ ῥήτορες οὓς ἂν βούλωνται. Apol. 30. D: ἀποκτείνει μεντ' ἂν ἴσως.

ἀποκωλύω, *prohibeo, impedio*. Theaet. 151. A: ἀποκωλύει ξυνεῖναι. Pol. X. 595. B. IX. 589. B: ἀγρία ἀποκωλύων φύεσθαι. Theaet. 150. C: γεννᾶν ... ἀπεκώλυσεν. Unde οὐδὲν ἀποκωλύει, *nil impedit vel impedimento est*. Soph. 245. A. Phil. 33. A. Pol. II. 372. E. Epin. 977. D. **oeto*. Legg. VII. 811. B: ἀποκωλύοι. Polit. 299. E: διὰ τὸν ἀποκωλύοντα τούτον ζητεῖν νόμον. Epin. 985. D: ἀποκωλύσει μηδέν.

ἀπολαμβάνω, *eximo, eligo*. Hipp. min. 369. B: ἀπολαμβάνων ... τούτου ἔχει cet. Hipp. mai. 301. B: ἀπολαμβάνοντες τὸ καλόν. Epin. 985. E: ἀπολαμβανόμενόν τε χρόνον (ἀπολαμβάνοντά τε τὸν χρόνον?). Part. aor. 2. ita ponitur ut adverbio singulatim vel separatim (vern. *besonders, einzeln* vel *im Einzelnen*) *exprimi possit*. Gorg. 495. E: περὶ ὅτου βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. Pol. III. 392. E: ἀπολαβὼν μέρος τι ... ἐν τούτῳ (vern. *an einem einzelnen* vel *besondern Theile*) δηλώσαι. IV. 420. C: οὐκ ἀπολαβόντες (non separatim) ὀλίγους ... θέντες, ἀλλ' ὅλην. **intercludo, retineo aliquem* (ut elabi, se expedire vel iter pergere nequeat). Phaed. 58. C: ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς. Menex. 243. C: ἀπειληγμένων ἐν Μυτιλήνῃ τῶν νεῶν. Legg. XII. 964. E: τοὺς ... νέους οἷον ἐν ἀκρᾷ κορυφῇ ἀπειληγμένους. Euthyd. 305. D: ἐν ... τοῖς ἰδίῃς λόγοις ὅταν ἀποληφθῶσιν. Tim. 85. A: τὸ ... λευκὸν φλέγμα ... ἀποληφθέν. Gorg. 522. A: ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα. Conv. 219. E: ἀποληφθέντες (v. ἀπολειφθέντες) πον. **accipio, nanciscor, assumo*. Legg. XII. 956. D: τὸ πέμπτον μέρος ἀπολαμβανέτω. V. 742. B: πρὸς λόγον ἀπολαμβάνων τὸ ἐπιχώριον (νόμισμα). 744. C: τὰς τιμὰς ... ἀπολαμβάνοντες. VII. 809. D: ἀπολαμβάνουσαι. II. 668. E: ὅποια ... τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπείληψε. 669. A. Polit. 277. C: τὴν ... ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληγένην πω. Pol. V. 453. D: δελφινὰ τιν' ... ἡμᾶς ἀπολαβεῖν (sed scrib. cum MSS. ὑπολαβεῖν). Legg. I. 642. A: σαφές καὶ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. VI. 768. D: ἡ διέξοδος ... πάντα μέρη τὰ ἑαυτῆς ἀπολαβοῦσα. **recipio, recupero*. Pol. I. 332. B: ὅ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς. Tim. 59. A. Legg. VII. 798. E: τὴν ξυνήθειαν τῇ τροφῇ πάλιν ἀπολαβὼν. **accipio, percipio, h. e. audio*. Legg. XII. 964. A: σὺ παρ' ἐμοῦ ἀπείληφας τῷ λόγῳ. Pol. X. 614. A: ἵνα τελέως ἐκαστερος αὐτῶν ἀπειλήφῃ (v. ἀπειληφῶς ἤ) τὰ ... ὀφειλόμενα ἀκούσαι.

ἀπόλαυσες, ἤ, *fructus, usus*. Tim. 83. A: διὰ τὸ μηδεμίαν ἑαυτῶν ἀπόλαυσιν ἔχειν. Locr. 104. B: ποτὶ ἀπολαύσεις.

ἀπολαύω, *fruor, utor; fructum capio*. Legg. VI. 781. D: σχολῆς ... ἀπολάνομεν. Pol. IV. 419: οἱ ... μηδὲν ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως. Gorg. 492. B: ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν. Pol. IX. 572. D: ἐκάστων ἀπολαύων. Apol. 31. B: εἰ ... τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον. Euthyd. 299. A: πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατήρ cet. Pol. I. 330. D: τί μέγιστον οἶει ἀγαθὸν ἀπολέλαυκένα τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτήσθαι; Phaedr. 255. E: ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαῦσαι. Pol. I. 354. B. Charm. 172. B: ἃ ἀπολαυσόμεθα τῆς σωφροσύνης. Phaedr. 234. A: οἵτινες τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύσονται. **accipio, in*

partem cenio, particeps fio (unde etiam cum genitivo rei ponitur). Phaedr. 255. D: οἶον ἀπ' ἄλλον ὀφθαλμίας ἀπολε-
λανκώς. Conv. 175. D: ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ... ἀπολαύσω.
Pol. III. 395. C: ἵνα μὴ ἐν τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπο-
λαύσωσιν. Etiam in malam partem frequentatur. Legg. X.
910: ἵνα μὴ ... πᾶσα ... ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῶν ἀσεβῶν
τρόπον τινὰ δικαίως. Pol. X. 606. B: ἀπολαύειν ... ἀπὸ
τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὰ οἴκεια. Crit. 54. A: ἵνα καὶ τοῦτό
σου ἀπολαύσωσιν.

ἀπολείπω, *linquo, relinquo*; etiam *reliquum facio*. Legg.
I. 645. E: πάμπαν ἀπολείπει ταῦτα αὐτόν. VIII. 843. E:
ἐὰν φντεῦον μὴ ἀπολείπῃ τὸ μέτρον cet. Tim. 90. C: τού-
του μηδὲν μέρος ἀπολείπειν (v. ἀπολιπεῖν). Phaedr. 63. B:
ἡμᾶς ἀπολείπων cet. 69. D. Phaedr. 245. C: ἄτε οὐκ ἀπο-
λείπον ἐαυτοῖς. Prot. 316. C: ὁπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων
συνοουσίας. Locr. 98. E: οὐδὲν κενὸν ἀπολείποντα. Legg.
XII. 956. A: ἐλέφας ... ἀπολελοιπότης (fort. ἄτε λειοιπότης)
ψυχὴν σώματος cet. Apol. 20. A: τὰς ἐκείνων συνοουσίας
ἀπολιπόντας. Pass. Legg. IV. 724. A: τὸ ... ἀπολειπόμε-
ρον ἔτι τοῦ τοιοῦτου (*quod relictum s. reliquum est, deest*).
Tim. 19. A: ἡ ποθοῦμεν ἔτι τι ... ἀπολειπόμενον; Locr.
95. B: ὡς μὴ ποκα μέρος ἀπολειφθῆμεν ἐκτὸς αὐτῶ. **dere-*
linquo, desero, destituo. Pol. V. 471. D: ἀπολείπειν ἀλλή-
λους. Alc. I. 132. A: οὐ μὴ σε ἀπολίπω. Phil. 58. E: τὰ
ὄπλα ... ἀπολιπεῖν. Conv. 220. E: τετρωμένον ... ἀπολι-
πεῖν. 221. A: ὅτι οὐκ ἀπολείψω αὐτῶ. Pass. *destitutor, praet.*
destitutus vel expers sum, careo. Legg. III. 689. D: ἧς... ὁ
ἀπολειπόμενος. Alc. I. 135. B: ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις
ἀρετῆς. Riv. 136. B: τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολελειφθαι.
Pol. VIII. 549. B: διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλα-
κος. Phaedr. 266. D: ὁ τούτων ἀπολειφθὲν ... λαμβάνεται.
Alc. I. 124. B: ὦν σὺ εἰ ἀπολειφθήσῃ, καὶ τοῦ ὀνομαστός
γενέσθαι ἀπολειφθήσῃ. **praetermitto, omitto*. Pol. VI. 509.
C: συγχρὰ γε ἀπολείπω. Pol. IV. 420. A: ταῦτα ... ἀπολεί-
πεις. X. 602. D: γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει. VII. 633. A:
ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν (i. q. ἐγώ) οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι.
Legg. V. 746. E: μηδὲν ἀπολείπειν τῶν καλλίστων. XII.
961. C. Phaedr. 69. D: οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ (sq. γε-
νέσθαι). Pol. X. 603. D: ὁ τότε ἀπελίπομεν. Tim. 65. C.
Theaet. 157. E: μὴ ... ἀπολίπωμεν ὅσον ἐλλείπον αὐτοῦ.
Conv. 210. A: ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Men.
77. A. Pol. VI. 509. C: ἐκὼν οὐκ ἀπολείψω. **deficio, ab-*
sum. Lach. 199. D: δοκεῖ οὐκ σοι ... ἀπολείπειν, ἂν τι ὁ
τοιοῦτος ἀρετῆς cet. Pol. VI. 504. C: μέτρον ... ἀπολείπον
καὶ ὅτι οὐκ τοῦ ὄντος. Legg. VIII. 828. B: ἀπολείπουσαι.
Etiam in eo ponitur quod aliquem deficit. Charm. 174. D:
τὸ εὖ τε τούτων ἕκαστα γίνεσθαι ... ἀπολελοιπὸς ἡμᾶς
ἔσται ταύτης ἀπούσης. **animo deficio*. Ax. 364. B: ὡς ἀγω-

νιστῆς δειλὸς ... ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς ἄθλοις *deficio, cesso. Legg. V. 732. B: ἐπιρροή φρονήσεως ἀπολειπούσης. *discedo, digredior. Euthyd. 282. E: ὅθεν ἐγὼ ἀπέλιπον. 288. C. Gorg. 497. C: ὅθεν ... ἀπέλιπες. Phaed. 78. B: ὅθεν ... ἀπελείπομεν, ἐπανέλθωμεν. Euthyd. 288. D. Phaed. 112. C: ὅταν ἐκείθεν ... ἀπολίπη. — Med. desero aliquem vel seiunctus sum, c. negat. adhaerescō, coniunctus sum. Phaedr. 240. C: οὐθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἐκὼν ἀπολείπεται. 252. A. Parm. 144. E: οὔτε ... τὸ ὄν τοῦ ἐνὸς ἀπολείπεται οὔτε τὸ ἐν τοῦ ὄντος. 153. E. Phaed. 104. A: ὥστε τοῦ περιττοῦ μὴδέποτε ἀπολείπεσθαι. Conv. 192. D: ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων. Parm. 144. C: οὐκ ἀπολειπόμενον οὔτε σμικροτέρου οὔτε μείζονος μέρους. 153. E: οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἀπολειφθὲν ἐν τῇ γενέσει. Charm. 176. B: (ἦν) μὴ ἀπολίπη τούτου μήτε μέγα μήτε σμικρόν. 176. B: ὡς ἀκολουθήσοντος ... καὶ μὴ ἀπολειψομένου. *discedo ab aliqua re, migro. Legg. V. 747. A: τούτων μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς συντάξεως. IV. 716. A: τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου. *non subsequor (etiam non assequor), remaneo. Soph. 243. A: εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς ... εἴτε ἀπολειπόμεθα. Crat. 412. A: οὔτε ἀπολειπομένης οὔτε προθεούσης (τῆς ψυχῆς). Hipp. mai. 302. C: ἀπολειπομένην (οὐσίαν). Theaet. 192. D: νῦν πολὺ πλεον ἀπελείφθην ἢ τότε. Hipp. min. 364. B: ἀπελείφθην σου τῶν λεγομένων. Pol. II. 375. D: ἥς ... προυθήμεθα εἰκόνοιο ἀπελείφθμεν. Phaedr. 227. D: οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ. *non intersum, absum. Ep. V. 321. E: πλείστον ... ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς. Pol. V. 475. D: οὔτε τῶν κατὰ πόλεις (Διονυσίων) ... ἀπολειπόμενοι. Tim. 17. A: οὐ γὰρ ἂν ἐκὼν τῆςδε ἀπελείπετο τῆς ξυνουσίας.

ἀπόλεμος, ὁ ἡ, imbellis. Pol. V. 456. A: ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική. Legg. VII. 815. D: τὸ ... τῆς ἀπολέμου Μούσης.

ἀπολέμω c. v. ἔχω, imbellis sum. Polit. 307. E: αὐτοὶ ... ἀπολέμω ἰσχοντες.

ἀπολεπτύνω, attenuo. Tim. 83. B: ἀπολεπτυνθέντος ... τοῦ πικροῦ.

ἀπολήγω, desino, desisto ab aliqua re. Pol. VI. 490. B: οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος. Tim. 80. B: ἀποληγούσης.

ἀπολις, ὁ ἡ, qui civitatem amisit. Legg. XI. 928. E: παῖς ἀποκεκρυγμένος οὐκ ἂν ... ἀπολις εἴη. VI. 766. D: πόλις dicitur ἀπολις, quae non est civitas.

ἀπόλλυμι, perdo, pessumdo, dissolvo. Prot. 334. B: πάντα ἀπόλλυσιν. Phil. 64. D. al. Pol. IV. 421. A: ὅτι πᾶσαν ... πόλιν ἀπολλύασι. Euthyd. 285. C: ἀπολλύτω με. Pol. VIII. 567. A: ὅπως ἂν τούτους ... ἀπολλύη. 555. C: ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν. X. 609. D. al. Pol. X. 608. E: τὸ ... ἀπολλύνον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι. Critia

121. B: τὰ κάλλιστα ἀπολλύντες. Legg. XII. 942. D: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας ... γένεσιν καὶ φύσιν. Pol. VIII. 562. B: ἡ ... ἀπληγσία αὐτὴν ἀπόλλυ. Menex. 244. E. Pol. IV. 425. A: ἃ οἱ πρότερον ἀπόλλυσαν πάντα. Perf. *perire* vel *perisse*, *intercidisse*. Euthyd. 300. D: ἀπολώλε τε καὶ ἤττηται. Pol. VIII. 566. A: ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. IX. 579. A. X. 609. E. Euthyd. 283. D. Lys. 221. A: τοῦ κακοῦ ἀπολωλὸτος. Apol. 31. D: πάσαι ἂν ἀπολώλῃ (v. ἀπολώλειν). Legg. III. 678. C: πορεῖα ... πάντα σχεδὸν ἀπολώλει. E. — Pol. VIII. 563. E: ἀπώλεσεν αὐτήν. X. 609. A. Theaet. 150. E: τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα ... ἀπώλεσαν. Legg. III. 697. D. I. 627. D: ὅστις τοὺς μὲν ἀπολέσειεν αὐτῶν ὅσοι κακοὶ cet. E. Pol. X. 609. B: οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μὴ ποτέ τί ἀπολέσῃ. Pol. X. 610. E: ἀπολέσαι ψυχὴν. Euthyd. 285. B: ἀπολέσαντες πονηρὸν ὄντα. Pol. V. 467. B: παῖδας ἀπολέσαντας. X. 609. A. 610. E: σχολῇ τό γε ... κακὸν ψυχὴν ... ἀπολεῖ. **oïdo*, *migro*. Legg. IX. 857. A: τοὺς τῆς πόλεως νόμους βίᾳ ἀπολλύντι. **perdo*, h. e. *amitto*. Phil. 37. A: τό γε δοξάζειν ... οὐδέποτε ἀπόλλυσιν. Pol. VII. 518. E. Phaed. 76. D: ἀπόλλυμεν αὐτάς. Parm. 163. D: οὐτ' ἂν λαμβάνοι οὐτ' ἀπολλύοι ἂν. Parm. 163. D: ἀπολλύναι οὐσίαν. Pol. VI. 494. E. Theaet. 155. C: μηδὲν ... ἀπολλύς τοῦ ὄγκου. Critia 111. D: ἀπολλύσα. Phaed. 75. D: λαβόντα ... ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλέναι. Ep. III. 316. D. Ion. 535. D: μηδὲν ἀπολωλεῖως τούτων. Legg. III. 695. B: τὴν ἀρχὴν ἀπώλεσεν ὑπὸ Μήδων. XI. 935. B. Phaed. 75. E: εἰ ... ἀπολέσαμεν. Legg. XII. 944. A: ὅπόσοι ... ἀπώλεσαν ὅπλα. IV. 706. B: ἀπολέσαι παῖδας. Pol. VIII. 553. B: ἀπολέσας τὰ ὄντα. Phil. 34. B: ἀπολέσασα μνήμην. Tim. 58. E: τὴν ὁμαλότητα ἀπολέσαν. Men. 95. E: ἀπολείς ... νόον (Theogn.). Phil. 37. B: οὐδέποτε ἀπολεῖ. Pol. I. 351. E. Phil. 34. D: οὐδὲν γὰρ ἀπολοῦμεν. **abicio*. Legg. IV. 706. C: ὅπλα ... ἀπολλύσι καὶ φεύγουσι cet. — Med. *pereo*; *intereo* (etiam *amitto*); *evanesco*, *exstinguor*, *intercido*. Ep. I. 310. A: ἀπόλλυμαι (poët.). Parm. 156. B: τὰ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυνται. 163. D. Conv. 207. E. Pol. X. 608. D: οὐδέποτε ἀπόλλυνται (ἡ ψυχὴ). 610. E. Tim. 49. E. Gorg. 519. B: ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται. Conv. 208. A. Parm. 163. E: ἥδη ... ἂν γίγνοιτό τε καὶ ἀπολλύοιτο. Phaed. 70. A: μὴ ... ἀπολλύηται. Parm. 156. A: τὸ ... ἀπαλλάττεσθαι τῆς οὐσίας ἄρα οὐκ ἀπόλλυσθαι (int. *καλεῖς*); 163. D: τὸ ... γίγνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι. al. Legg. V. 728. C: ὁ δὲ ἀπολλύμενος. Parm. 156. B: γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον. Crit. 50. B: ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμένου. Phaedr. 240. A: ἀπολλυμένης (οὐσίας). Pol. X. 611. A. Pol. VII. 527. B: οὐ τοῦ ποτέ γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου. Conv. 211. A: οὐτε γιγνόμενον οὐτε ἀπολλύμενον. Pol. VI. 508.

D. al. Prot. 322. B: ἀπώλλυντο ... ὑπὸ τῶν θηρίων. Theaet. 164. D: μῦθος ἀπώλετο. Pol. V. 469. D. X. 621. B. Legg. III. 694. B. Apol. 32. A: ἀπολοίμην. Prot. 322. C: μὴ ἀπόλοιτο πᾶν. Polit. 299. E: ὅτι ... αἱ τέχναι παντελῶς ἂν ἀπόλουνθ' ἡμῖν. Pol. IX. 578. E: μὴ ἀπόλουντο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Alc. I. 135. A. Lys. 220. E: ἐὰν τὸ κακὸν ἀπόληται. 221. B. De lucri cup. 226. B: αὐτὸς ἀπολέσθαι. Ep. III. 317. D. Phil. 14. A: ὁ λόγος ... ἀπολούμενος οἴχοιτο. Phaedr. 245. D: ἀρχῆς ... ἀπολομένης. Lys. 221. C. Legg. X. 904. A: ἀπολομένον ... θατέρου. IX. 862. B: τὸ ... ἀπολούμενον σώζοντα. Legg. I. 628. B: ἀπολομένων ... τῶν ἐτέρων. Lys. 221. C. Phaed. 91. B: ἡ ... ἄγνοια ... ἀπολείται. Epin. 977. E.

ἀπολόγημα, τό, *excusatio, defensio*. Crat. 436. C: τοῦτο ... οὐδέν ἐστιν ἀπολόγημα.

ἀπολογία, ἡ, *defensio*. Phaed. 63. D: ἅμα σοι ἡ ἀπολογία ἐσται. Apol. 24. B. 28. A: οὐ πολλῆς ... εἶναι ἀπολογίας. Ep. III. 316. A. Phaedr. 267. A: ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. 272. E. Phaed. 69. E. Ep. III. 316. B: διττὰς ... ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας.

ἀπολογίζομαι, *expendo, exploro*. Soph. 261. C: ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα (v. ἀπολογησώμεθα) πότερον cet. **adscribo, numero in* — (c. εἰς). Phil. 25. A: ταῦτα ξύμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενα.

ἀπόλογος, ὁ, *narratio, fabula*. Pol. X. 614. A: Ἀλκίνοῦ γε ἀπόλογον ἔρω.

ἀπολογοῦμαι, *me defendo, c. accus. ad defensionem aliquid assero*. Phaed. 69. D: ταῦτ' ... ἐγὼ ... ἀπολογοῦμαι ὡς cet. Prot. 359. A: ἀπολογείσθω ἡμῖν ... πῶς ὀρθῶς ἔχει cet. Gorg. 521. E: τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος cet. 480. B: ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῆς ἀδικίας τῆς αὐτοῦ cet. Apol. 24. B. 30. D. 34. B. 35. D: ἀπολογοῦμενος. 17. C: ἐὰν ... ἀκούητέ μου ἀπολογουμένων. 18. C. Pol. VI. 488. A: ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν. Apol. 18. D. 19. A. Legg. X. 886. E: πότερον ἀπολογησώμεθα. Phaed. 63. B: ὅτι χρὴ με πρὸς ταῦτα ἀπολογησάσθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ. Ib. πιθανώτερον ἀπολογησάσθαι. Apol. 38. E: ἀπολογησάμενος. Ib. ἀπολογησάμενος. Conv. 174. D: εἰ ... ἄγων μὲ τι (*malim me τι*) ἀπολογῆσαι; Pol. IV. 419: τί ... ἀπολογῆσαι ἐὰν cet. 420. B: τί ... ἀπολογησώμεθα. VI. 490. A. X. 607. D: ἀπολογησομένη ἢ ἐν μέλει cet. Pass. Pol. X. 607. B: ταῦτα ... ἀπολελογησθω ἡμῖν cet. Verb. ἀπολογητέον. Apol. 18. E. 19. A. Ep. III. 318. E.

ἀπόλουσις, ἡ, *ablutio*. Crat. 405. B: κατὰ ... τὰς ... ἀπολούσεις.

ἀπολούω, *abluo, lavo*. Crat. 405. B: ὁ καθαίρων θεὸς καὶ ὁ ἀπολούων. 406. A: ἀπολούοντος (v. ἀπολούντος).

ἀπόλυσις, ἡ, *abolitio*. Crat. 405. C: κατὰ ... τὰς ... ἀπολύσεις.

ἀπολυτρώ, *accepto redemptionis pretio dimitto*. Legg. XI. 919. A: ὡς δ' ἐχθρούς ... ἀπολυτρώσῃ τῶν μακροτάτων ... λύτρων.

ἀπολύω, *solvo, absolvo, libero*. Pol. II. 365. A: αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. Conv. 206. E: διὰ τὸ μεγάλης ὠδίνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα. Phaed. 64. E: ἀπολύων ... τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας. Crat. 405. B. Ep. II. 313. B: πολλῶν ἂν εἴης λόγων ἐμὲ ἀπολέλυκός. Phaed. 67. A: ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. Ep. I. 309. B: ἀπολύσας αὐτοὺς ... ζημίας. Pass. Phaed. 113. D: τῶν ... ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται. Αχ. 367. A: ἐπειδὴν ... ἀπολυθῇ τούτων. Ep. IX. 357. E: τῆς ... ἀσχολίας ἀπολυθῆναι. Phaed. 81. A: αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι (ψυχαί). **manumitto, dimitto*. Pol. III. 390. A: τιμὴν ... λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν. 392. E: ἀπολύσαι τὴν θυγατέρα. **exsolvo, expedio*. Theaet. 184. B: Θεαίτητον ὧν κτεῖ ... ἀπολύσαι. Lach. 183. E. Soph. 261. A: ἀπολύσαντες (*praec. ἐνδῆσωμεν*). **absolvo*. Men. 99. B: δνοῖν ... τὸ ἕτερον ἀπολέλυται. **solvo, i. q. pendo*. Crat. 417. B: εἰάν τὸ ἀγάλωμα ἀπολύῃ. — Med. *libero*. Menex. 245. A: τοὺς ... Ἑλλήνας ... ἀπελύσατο δουλείας. **diluo, repello*. Apol. 37. B: διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Pol. II. 499. E: ἀπολυόμενος τὴν ... διαβολήν. Phaedr. 267. D: ἀπολύεσθαι διαβολάς. **defendo, patrocinator*. Legg. I. 637. C: ἅπασι ... μίᾳ ἀποκρίσις ἀπολυεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν, ἀλλ' ὀρθῶς.

ἀπομανθάνω, *dedisco*. Prot. 342. D: ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἃ αὐτοὶ διδάσκουσιν. Phaed. 96. C: ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ὥμην εἰδέναι.

ἀπομαντεύομαι, *oaticinor; divino*. Soph. 205. C: ὡς ... τρίτον ἀπομαντεύσασθαι τι τὸ ὄν. Lys. 216. D: λέγω ... ἀπομαντευόμενος. Pol. V. 505. E: ἀπομαντενομένη τι εἶναι. VII. 516. D: ἀπομαντενομένῳ τὸ μέλλον ἤξειν.

ἀπομαραίνομαι, *languesco*. Theaet. 177. B: ἡ ὀχτορικὴ ἐκείνη ... ἀπομαραίνεται. **defloresco*. Pol. I. 328. D: ὅσον αἱ ... κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται.

ἀπομαρτύρομαι, *testificor*. Soph. 237. A: Παρμενίδης ... τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.

ἀπομάττω, *frango, exprimo*. Tim. 50. E: ἐν τισι τῶν μαλακῶν σχήματι ἀπομέττειν.

ἀπομερίζω, *separo, distingo*. Polit. 304. A: ἀπομερίζων cet. 280. B: ὅτι ... πολλῶν ... ἐτέρων ξυγγενῶν ἀπομερίσθη. **seligo*. Legg. IX. 855. B: τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον.

ἀπομεστῶ, *impleo*. Phaedr. 255. C: ἡ δ' ἀπομεστωμένου ἔξω ἀπορῶεῖ.

ἀπομηκύνω, *produco* (ut orationem). Soph. 217. D: ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχρόν. Prot. 336. C: ἀπομηκύνων.

ἀπομιμοῦμαι, *imitor, imitando exprimo*. Crat. 424. B: ἀπομιμῆσθαι τὴν οὐσίαν. Critia 107. C. Tim. 88. C: τὸ τοῦ παντός ἀπομιμούμενον εἶδος. Legg. VIII. 846. C: πρὸς τὰ ... νομοθετήματα ἀπομιμούμενοι. Polit. 273. E: ἀπομιμούμενα. Legg. IX. 865. A: μετὰ τινων ὀπλων ἀπομιμουμένων τὴν πολεμικὴν προᾶξιν. Tim. 44. D: τὸ τοῦ παντός σχῆμα ἀπομιμησάμενοι. **exprimo*. Crat. 427. A: διὰ τοῦ ὥτα ἀπομιμείται. 427. C: ἀπομιμούμενος. 431. D. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπεμιμήσατο cet.

ἀπομισθῶ, *mercede conduco, loco*. Pol. V. 475. D: ὥσπερ ... ἀπομεμισθωκότες τὰ ὦτα.

ἀπομνημονεύω, *admoneo, in memoriam reduco*. Phaed. 103. A: ἀνδροκῶς ... ἀπεμνημόνευκας. Legg. II. 672. D. Soph. 241. B: ὁρθῶς ἀπεμνημόνευσας. Polit. 293. A. **memoro, refero*. Theag. 121. D: λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες. Tim. 20. E: ὡς ἀπεμνημόνευεν ... πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρων. Clit. 406. Critia 118. A: τὸ τῆς διακοσμήσεως εἶδος ἀπομνημονεύσαι. Phaedr. 228. A: ταῦτα ... ἀπομνημονεύσειν. Pass. Critia 110. B: ὅσαπερ ... ἀπομνημονεύεται. Tim. 46. A: ἐγχερθεῖσιν ἀπομνημονεύόμενα φαντάσματα. Polit. 271. A: ἀπεμνημονεύετο ... ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων cet. **recordor, memini*. Polit. 268. E: ἀπομνημονεύεις ὃ φασι γενέσθαι τότε. Legg. X. 910: ὅψεις ... ἀπομνημονεύοντας. Lys. 211. A: πειρῶ ... ἀπομνημονεύσαι αὐτά. **memoria teneo s. comprehendo*. Parm. 126. C: τοὺς λόγους ... ἀπομνημονεύει. Polit. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ ... ἀπομνημονεύων διδασχὴν. Hipp. mai. 285. E: πεντήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύσω.

ἀπόμνημι, *iuro*. Legg. XI. 936. E: τοὺς τρεῖς θεοὺς ... ἀπομόσας ἢ μὴν μὴ εἰδέναι cet.

ἀπομονῶ, *secerno*. Tim. 60. D: τῷ ... ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος ἀπομονομένῳ πολλοῦ.

ἀπομύπτω, *emungo*. Pol. I. 343. A: ὅτι ... οὐκ ἀπομύπτει.

ἀποναρακῶ, *torporem affero, pass. obtorpesco*. Pol. VI. 503. D: ὥσπερ ἀπονεναρακωμένα.

ἀπονέμω, *attribuo, assigno; tribuo*. Legg. VI. 757. C: τὸ πρέπον ἐκατέροις ἀπονέμει. X. 906. D: καθάπερ νησὶ λύκοι τῶν ἀρπασμάτων σμικρὰ ἀπονέμοιεν. Ib. ἐν αὐτοῖς τῶν ἀδικημάτων τις ἀπονέμῃ. Theaet. 195. A: ἕκαστα ἀπονέμειν ... ἐκάστοις. Phil. 59. C. al. Legg. V. 745. A: ἀπονέμων. Polit. 310. C: πλείστον τῇ θυςχερίᾳ μέρος ἀπονέμοντες. Tim. 56. A: γῇ ... τοῦτο ἀπονέμοντες. Polit. 281. B: μεγάλα ... σφίσιν αὐταῖς ἀπονέμονσαι. Prot. 341. E: τῷ θεῷ τοῦτο γέρας ἀπένειμε. Tim. 34. A. Critia 114. A.

Phil. 65. B: ποτέρῳ μᾶλλον ... ἕκαστον αὐτῶν ἀπονεμου-
μεν; Med. Epin. 991. B: τοῖς ἀνθρώποις ξύμφυτον χρεῖαν
... ἀπενείματο. *eximo. Legg. VIII. 648. A: πάντων τῶν
ἀναγκαίων ἀπονεμηθὲν τρίτον μέρος. *eximo, tollo. Legg.
VI. 771. C: δυοῖν ἐστιαῖν ἀπονεμηθείσαιν. *divido, separo.
Polit. 276. D: αὐθις ... τὴν ἀπονεμηθείσαν ἐπιμελητικὴν
δίχα τέμνειν. 280. D: γομφωτικῆς ἀπονεμηθείσαι μῦθια
τεχνῆς. *adscribo, numero in —. Polit. 307. B: ἐπὶ τὰναν-
τία πάλιν ἀπονέμοντες τοῖς ὀνόμασιν. — Med. mihi sumo,
ad me vindico, et in univ. sumo, eligo. Soph. 267. A: μιμη-
τικὸν ... τοῦτο ... ἀπονειμώμεθα. Legg. V. 739. B: ἀπο-
νείμασθαι τὸ φίλον αὐτῷ τῆς αὐτοῦ πατρίδος. Pol. IX.
574. A: ἀπονειμάμενος τῶν πατρῶων.

ἀπονεύω, me inclino. Theaet. 165. A: ἡμεῖς ... ἐκ
τῶν ψιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν.

ἀπονίζω, abluo, lavo. Conv. 175. A: ἔ ... ἀπονίζειν
τὸν παῖδα.

ἀπονίπτω, abluo. Conv. 223. D: ἀπονιψάμενον.

ἄπονος, ὁ ἢ, labore carens, molestiam non exhibens. Ax.
370. D: ἄπονα πάντα. Tim. 81. E: ἀπονώτατος τῶν θα-
νάτων. *a labore abhorrens, laboribus non adsuctus. Pol. VII.
335. D: ἄπονον (praec. φιλόπονον). VIII. 556. B: ἀπόνους
καὶ πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς.

ἀποξενοῦμαι, peregrinor, migro. Legg. IV. 708. B:
ἐτέρωσε ἀποξενουῖσθαι. IX. 866. A: ἀποξενούμενος.

ἀποξηραίνω, exsicco, arefacio. Tim. 65. D: ξυνάγει
τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει.

ἀποπαπταίνω, circumspicio. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἀποπαύω, desinere facio, sedo. Theaet. 151. A: τὴν
ὥδινά ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν. Med. finem facio, desino.
Phaedr. 241. D: τί ἀποπαύει; Tim. 80. A: τὰς ... κινήσεις
ἀποπαυομένας. Prot. 328. D: Πρωταγόρας ... ἀπεπαύσατο
τοῦ λόγου.

ἀποπειρῶμαι, experior, tento, exploro. Theaet. 157.
C: ἐμοῦ ἀποπειρᾶ. Prot. 341. D: σοῦ ... ἀποπειρᾶσθαι.
Pol. II. 360. A. Prot. 311. B: ἀποπειρώμενος ... τῆς ῥώμης.
349. C. Phaed. 60. E: ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί
λέγοι. Theaet. 154. D: ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι. Crat. 396.
C: ἕως ἀπεπειράθην τῆς σοφίας ταυτηρὶ τί ποιήσει. Theag.
131: ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου.

ἀποπέμπω, amando, dimitto, ablego. Menex. 249. A:
ἀποπέμπει. Pol. III. 398. A: ἀποπέμποιμεν ... ἂν εἰς ἄλ-
λην πόλιν. Legg. VIII. 845. B: τὸν ... ἐλεύθερον ἀποπέμ-
πειν νοθευθέντα cet. Conv. 217. A: ἀποπέμπων τὸν
ἀκόλουθον. Phaed. 117. D: τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ep.
VII. 350. B: ἀπέπεμψεν ἐφόδια δούς. Conv. 179. C: ἀτελῇ
ἀπέπεμψαν ἐξ Ἄιδου. Men. 91. A: πολίτας καὶ ξένους
ὑποδέξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι. Legg. V. 735. B: τὰ μὲν

ἀποπέμψει πρὸς ἄλλας τινὰς ἀγέλας. Med. Pol. IV. 423. C: εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι. Ep. II. 312. A: ἐμὲ ... ἀποπέμνωσθαι ἐθέλειν. Pass. Ep. I. 309. B: ἀπέπεμψεν ἀτιμότερον ἢ πτωχὸν ... προσήκει. *mitto. Ep. XIII. 361. A: ἀποπέμπειν σοι. Tim. 81. B: πρὸς ἕκαστον εἶδος ... ἀποπέμπον (ἀποπέμποντα?). Gorg. 525. A: ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺς τῆς γρουρᾶς. 526. B. Conv. 179. E: εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν. 180. B: ἀποπέμψαντες. Ep. III. 318. A: τὰ ... ἡμισέα ἀποπέμψειν εἰς Κόρινθον. Pass. Ep. III. 318. B: τὰ χορήματα ἀποπέμπεσθαι. *remitto. Ep. II. 314. E: ἀπόπεμψον. *emitto. Tim. 33. C: τὴν ... πρότερον ἐξικμαομένην (τροφὴν) ἀποπέμψαι πάλιν.

ἀποπηδῶ, desilio, resilio. Pol. X. 613. B: ὅξῃς ἀποπηδῶσι. Legg. IV. 706. C: πυκνὰ ἀποπηδῶντας. Theaet. 164. C: ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου. *avolo. Legg. IV. 720. C: οἴχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον cet.

ἀποπίμπλημι, impleo. Crat. 413. B: βουλόμενοι ἀποπιμπλάναι με. *expleo, satio, satisfacio. Gorg. 492. A. et 503. C: τὰς ἐπιθυμίας ἀποπιμπλάναι. 505. A. Pol. IX. 571. C: ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἥθη. VIII. 554. A: τὰς ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον ... ἀποπιμπλᾶς. B. IX. 579. E. Legg. IV. 717. D: θυμουμένοις ... καὶ ἀποπιμπλᾶσι τὸν θυμόν. Pass. Pol. X. 606. A: ἀποπλησθῆναι.

ἀποπίπτω, decido. Pol. III. 387. A. (Hom.).

ἀποπλάνησις, ἡ, digressio. Polit. 263. C: τὸ ... τῆς ἀποπλανήσεως.

ἀποπλανῶμαι, aberro, abripior. Ax. 369. D: ὁ νοῦς ἀποπλανώμενος.

ἀποπλέω, navem solvo, discedo. Ep. VII. 348. D: εἰς Πελοπόννησον ἀποπλεῖν. VII. 338. C: ἀπέπλεον. XIII. 363. C: ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν. Hipp. min. 371. B: ἀποπλευσεῖσθαι. bis. Id. D. 370. D: ὡς ἀποπλευσόμενος.

ἀποπληρῶ, expleo, satis facio (c. accus. rei est alicui aliquid praebere vel praestare quo ei satis facias). Pol. IV. 426. C: ἀποπληροῦν. Legg. XI. 932. B: ἐάν τις ... ἀποπληρῶν ἢ τὰς βουλήσεις. VI. 782. E: τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας ... ἀποπληροῦντα cet. Prot. 329. C: τοῦτό μοι ... ἀποπληρώσον. Pol. I. 352. B. Charm. 169. C: καὶ μὲ τάχ' ἂν ἀποπληρώσαις ὡς ὀρθῶς λέγεις cet. Polit. 286. A: τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν ... ἀποπληρῶσαι. Pass. Phil. 45. B: ἀποπληρουμένων (int. αὐτῶν; refertur enim ad vv. πᾶνθ' ὅποσα διὰ τοῦ σώματος εἰῶθαισι πάσχειν).

ἀποπληρωτής, ὁ, is qui aliquid perficit vel exsequitur. Pol. X. 620. E: ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων.

ἀποπλύνω, abluo. Tim. 65. D: τὰ ... ἀποπλύνοντα. ἀποπνίγω, strangulo, suffoco. Gorg. 471. C: ἀποπνίξας. 512. A: εἰ ... τις μὴ ἀπεπνίγη.

ἀποπολεμῶ, *pugno ex* — (v. c. equo). Phaedr. 260. B: ἀποπολεμεῖν.

ἀποπροσβεύω, *acta in legatione refero, renuntio*. Legg. XII. 941. A: παρὰ τῶν πολεμίων ... μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὁρθῶς ἀποπροσβεύσας.

ἀπόπροσθεν, *procul*. Epin. 987. A: νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπόπροσθεν ... κατακισμένους.

ἀποπτάσθαι, *avolare*. Conv. 183. E: οἴχεται ἀποπτάμενος. **evanesco*. Pol. V. 469. D: ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ.

ἀποπτος, ὁ ἡ, *excelsus*; unde τὸ ἀποπτον *specula et ex ἀπόπτον procul* (h. e. ita ut non propius accedas ipseque experiare). Ax. 369. A: ὡς ἐξ ἀπόπτον θεώμενος.

ἀπόρημα, τό, *dubitatio, quaestio*. Phil. 36. E: περὶ τὰ αὐτὰ ἃ νῦν δὴ προῦθέμεθα ἀπορήματα.

ἀπορθῶ, *arigeo*. Legg. VI. 757. E: ἀπορθοῦν ... τὸν κλῆρον πρὸς τὸ δικαιοτάτον.

ἀπορία, ἡ, *inopia, penuria*. Legg. VIII. 830. B: εἴ ... τις ἡμῖν ... συνέβαιεν ἀπορία. XI. 925. A. B. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν ταῖς φθοραῖς. al. Pol. III. 405. B: ἀπορία οἰκείων. VI. 496. B. al. Conv. 203. B: διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν. Legg. III. 679. B. al. **consilii inopia, dubitatio, haesitatio*. Prot. 324. D: ἀπορία ... ἣν ἀπορεῖς. E. Crat. 415. C. Epin. 974. C: ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις. al. Theaet. 151. A: ἀπορίας ἐπιπίπτει. 168. A. al. Prot. 321. C: ἀπορία ἐχόμενος. Gorg. 522. A: ἐν πάσῃ ἀπορία ... ἔχεσθαι. Phaed. 108. C. al. Theaet. 174. C: εἰς γράντά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐπιπίπτων. 200. A. Soph. 238. D. E. al. Ep. II. 313. D: ἄλλαι σε ἀπορίαι λήφονται. Soph. 238. A: τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Polit. 273. D: ἐν ἀπορίαις ὄντα. 274. C. Phil. 46. E: ἀπορίαις (*propter consilii inopiam*). Soph. 241. B: τὰς ... ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας. 245. D: ἀπεράντους ἀπορίας. **difficultas*. Legg. VII. 788. C: ὥστε ἀπορία ... περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν. III. 678. D: ἀπορία ... τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Men. 72. A: Tim. 22. D: ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώζει λυόμενος. Lys. 216. C: ἱλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. Soph. 249. D: τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. Legg. III. 699. B: πᾶσαν ἀπορίαν ἐώρων σωτηρίας (*nullam salutis spem*). VIII. 837. A. Theaet. 168. C: ὃ ... ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχουσι. **angustia, sollicitudo, desperatio*. Legg. IV. 709. A: πενίας χαλεπὴ ἀπορία. Pol. VIII. 556. D: ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεσότην. Phil. 51. A: περὶ τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. Pol. V. 465. C. Tim. 91. C: εἰς ἀπορίας τὰς ἐσχάτας (v. ἀπορίας τε ἄλλας) ἐμβάλλει. *ἀπορία (*oppos. τῷ πόρῳ s. πορίζεσθαι*) dicitur etiam comparandi intermissio. Men. 78. E: οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπορία; Ib. ἡ ἀπορία ἀρετὴ ἂν εἴη.

ἄπορος, ὁ ἢ, *inivius*, h. e. *innavigabilis*. Tim. 25. D: ἄπορον ... γέγονε τοῦ καὶ πέλαγος. Critia 108. B: ἄπορον πηλόν. **inops, egens*. Conv. 204. B: μητρός (ἐστίν) ... ἀπόρου. Pol. VIII. 552. A: πένητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. Phaedr. 233. D: τοὺς ἀπορωτάτους εὖ ποιεῖν. **tenuis, parvus* (germ. *dürftig*). Legg. VI. 762. E: διαίτης ... τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου. **consilii inops, dubius*. Phil. 16. B: ἄπορον κατέστησεν. Lach. 194. C: τὰ ... ἡμέτερα ὁρᾷς ὡς ἄπορα. **difficilis* (in re quae fieri fere nequit.) Theaet. 196. C: ἄπορον αἴρεσιν προτίθης. Legg. III. 699. B: λεπτήν μὲν καὶ ἄπορον (σωτηρίαν). Soph. 236. D: εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφυγεν. 237. C: χαλεπὸν ... καὶ σφεδρὸν εἰπεῖν ... ἄπορον. Demod. 381. A: ἐκεῖνο ἄπορον. **qui facultatem non habet* (rei alicuius faciendae, dicendi al.), *qui non potest* (sq. inf.). Legg. II. 662. E: ἄπορος ... τοῦ ξυμφωνούντως ἑαυτῷ λέγειν. Lys. 223. B: ἄποροι εἶναι προστρέφονται (non eiusmodi esse quouscum agi posset). **qui non facile comparatur vel conciliatur*, h. e. *difficilis paratu, insolitus*. Pol. V. 453. D: ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. II. 378. A: μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. **difficilis explicatu, expeditu*, Latin. *inexplicabilis*. Polit. 284. B: ἄπορος ἡμῖν ἢ μετὰ τοῦτο ἔσται ζήτησις τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης. Theaet. 158. C: ἄπορόν γε ὅτω χρη ἐπιδειξάι τεκμηρίω. Soph. 239. C: εἰς ἄπορον τόπον καταδίδυκεν. Euthyd. 302. B: ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγον. **inexpugnabilis* (germ. *unwiderstehlich*). Legg. IX. 873. C: μηδὲ αἰσχύνῃς τινος ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχῶν. III. 698. B: φόβον ἄπορον ἐμβελέον. Apol. 18. D: οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσιν. — Ἐξ ἀπόρων, *ex insperato*. Legg. III. 699. B.

ἀπορόφα θυμῷ, *per segnitiam negligo vel omitto aliquid*. Pol. V. 449. C: ἀπορόφα θυμῷ ἡμῖν δοκεῖς.

ἀπορόρεω, *effluo, decido*. Phaedr. 246. D: δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρεῖ (τὰ πτερά). 255. C. Critia 111. B: τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον. Locr. 102. B: τὰς ἀπορροίσας (τροφάς). Tim. 43. B: ἀπορρέοντος κύματος. Legg. V. 732. B. Tim. 67. C: φλόγα τῶν σωματίων ἐκάστων ἀπορρέουσιν. Critia 113. E: ψυχρόν (ὑδωρ) ... ἐκ κρήνης ἀπορρέον. 117. B. **dilabor, disiungor*. Legg. VI. 776. A: ἀπορρεῖν ἄλλῃων ποιεῖ.

ἀπορόρηθῆναι, *abdicari*. Legg. XI. 929. A: ὑπὸ ... τοῦ γένους ἀπορόρηθῆναι παντός.

ἀπόρρημα, τό, *interdictum*. Polit. 296. A: τοῦτο τὸ ἀπόρρημα οὐδὲν ἦντον ἂν ... γελοῖον φαίνοιτο.

ἀπόρρησις, ἡ, *interdictum*. Soph. 258. C: μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως. **recusatio*. Pol. II. 357. A: τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο.

ἀπόρρητος, ὁ ἢ, *interdictus*. Legg. XI. 932. C: ἀπόρρητον μηδὲν ποιούμενοι. **nefas dictu, celandum*. Legg. XII.

961. B: ἀπορρήτον εἶναι τὴν ... κρίσιν ... μάλιστα αὐτῷ τῷ ἀποκριθέντι. **id quod dici vel praescribi nequit.* Legg. XII. 968. E: ἀπορρήτα ... λεχθέντα οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιτο. **nefandus.* Legg. IX. 854. E: τῶν μεγάλων ... καὶ ἀπορρήτων ἀδικιών. **arcanus, secretus, obscurus.* Pol. V. 460. C: ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν. Unde ἐν ἀπορρήτῳ vel ἀπορρήτοις est *arcano*. Theaet. 152. C: τοῖς ... μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. Phaed. 62. B: ὁ ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος (*oratio arcana s. tecta, quam vocitamus symbolicam.* V. Annott. p. 518 sq.). Crat. 413. A: ταῦτα ... πάντα διαπένυσμαι ἐν ἀπορρήτοις. Etiam δι' ἀπορρήτων. Pol. II. 378. B.

ἀπορροή, ἡ, *effluviū*. Men. 76. D: ἔστι ... χροά ἀπορροή σχημάτων. Locr. 102. B: ἀπορροᾶς καὶ ἐπιρροᾶς. Phaedr. 251. B: τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροήν. Men. 76. C: δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται. Ib. τῶν ἀπορροῶν. 76. C: ἀπορροᾶς τινὰς τῶν ὄντων.

ἀπόρροντος, ὁ ἡ, unde *aliquid effluit*. Tim. 43. A: εἰς ἐπίρροντον σῶμα καὶ ἀπόρροντον.

ἀπορῶ, *inops sum, indigeo, careo*. Conv. 203. E: οὔτε ἀπορεῖ ... οὔτε πλουτεῖ. Pol. VIII. 557. D: οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδείγματων. Legg. XII. 909. E: ὅπῃ τις ἂν ἀπορῇ. VII. 811. C: τοῦ μὴ ... παραδείγματος ἀπορεῖν. X. 909. E: τοῖς ... ἀποροῦσιν. Critia 109. E: πρὸς οἷς ἡπόρουν τὸν νοῦν ἔχοντες. Legg. VIII. 830. C: πάντων τῶν ... ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψυχῶν ἀπορήσαντές ποτε. Med. Legg. XI. 925. B: ἀπορουμένη. V. 736. D: τοῖς ἀπορουμένοις. **non habeo quid faciam, dicam al., h. e. nescio, dubito, haesito.* Prot. 348. C: ἃ αὐτὸς ἀπορῶ. Phaed. 85. C. Theaet. 145. D. E. al. Crat. 409. C: τὸ πῦρ ἀπορῶ. Phil. 28. B. al. Sq. μὴ est *haud scio an, vereor ne.* Alc. II. 142. D: ἐγὼ ... ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθῶς μάτην θεοῦς ἀνθρωποὶ αἰτιῶνται cet. Prot. 324. D. 326. E: ἀπορεῖς εἰ cet. Euthyd. 301. B: ἄρα τοῦτο ... ἀπορεῖς; Parm. 130. C. al. Phaedr. 255. D: ἀποραῖ. Legg. VIII. 837. B. al. Phaed. 84. C: εἴ ... τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον. Theaet. 190. E: ἀποροῦμεν. Euthyd. 293. B: περὶ ἣν πάλαι ἀπορεῖτε. Polit. 262. E: ἡνίκα ἀποροῖ γένος ... εὐρίσκειν. Crat. 409. E. Tim. 44. D. al. Soph. 264. C: ἀποροῖμεν. 247. D. Crat. 409. D: ἃ ἂν ἀπορῶ. Legg. XI. 929. D: ἀπορῇ. Gorg. 524. A: ἐὰν ἀπορήτον ... τῷ ἐτέρῳ. Legg. V. 740. E: ἀπορῶμεν. Crat. 425. D: ἐπειδὴν τι ἀπορῶσιν. Gorg. 462. B: ἀπορεῖν περὶ τῆς ῥητορικῆς. 522. A: ἀπορεῖν ποιεῖ. B. Theaet. 149. A. Parm. 135. A. al. Phaedr. 256. A: ἀπορῶν. Theaet. 174. C. al. Phaedr. 251. E: ἀποροῦσα. Alc. I. 110. B: οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων cet. Charm. 169. C. Ib. ἰδὼν με ἀποροῦντα. Lach. 194. C: ἀποροῦσι. Conv. 192. D: ἀποροῦντας. 219. E: ἡπόρουν. Apol. 21. B. al. Prot. 321. C: ἡπόρει ὅτι χρῆ-

σαιτο. Phaed. 95. A. al. Soph. 244. A: ἐπειδὴ ... ἡμεῖς ἠπορήκαμεν. Legg. VII. 810. C: ἠπορηκώς. Sis. 391. B: ἀπορήσειας ἂν διαγινώσκειν. Theaet. 191. A: ἐὰν ... ταύτην ἀπορήσωμεν. Conv. 193. E: μὴ ἀπορήσωσι λόγων. Euthyd. 301. B: οὐδ' ἂν παῖδα ... τοῦτο ἀπορήσαι. Pol. II. 375. D: ἀπορήσας. Hipp. mai. 289. E: ἀπορήσει. Conv. 198. A: ἐγὼ δ' ἀπορήσοιμι. 198. A: ἀπορήσειν. Legg. VII. 810. C. Pass. Soph. 243. B: τοῦτο ... τὸ νῦν ἀπορούμενον (*quod in controversia versatur*). Legg. VII. 799. C. Ep. II. 313. E: τὰ πρὶν ἀπορούμενα. Legg. VII. 799. C: τὸ ἀπορηθέν περὶ αὐτῶν. Med. Ep. II. 312. D: ἀπορούμενος. Soph. 264. C: ἡμῶν ἀπορουμένων. Alc. II. 148. D: τοὺς ... Ἀθηναίους ... ἀπορουμένους τίνι χρηὴ μάχανῃ cet. Hipp. mai. 286. D. ἠπορούμεν.

ἀπόρως, *tenuiter, languide*. Legg. V. 737. D: βοηθῆσαι μὴ παντάπασιν ἀπόρως. **modo inexplicabili*. Tim. 51. A: μεταλαμβάνον ... ἀπορώτατά πη τοῦ νοητοῦ.

ἀποσαφῶ, *declaro, prodo*. Crat. 384. A: οὔτε ἀποσαφεί οὐδέν. Prot. 348. B: οὐδέν ἀπεσάφει ... ὁπότ' ἐρα ποιήσοι.

ἀποσβέννυμι, *extinguo; deleo*. Pol. VIII. 556. A: τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ... ἀποσβεννύναι. Critia 120. A: πᾶν ... ἀποσβεννύντες πῦρ. Conv. 218. B: ἐπειδὴ ... ὁ λύχνος ἀπεσβήκει. Hipp. mai. 290. E: τὸ πῦρ ἀποσβέσειε. Pass. vel med. Pol. VI. 498. A: ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον τοῦ ... ἡλίου. Phaed. 106. A: οὔ ποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο. Tim. 58. C: φλογὸς ἀποσβεσθείσης. Critia 112. C: ἥς (κρήνης) ἀποσβεσθείσης. Intrans. *evanesco, intereo*. Polit. 269. B: διὰ ... χρόνου πλήθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε. Med. *cesso*. Legg. VII. 805. C: τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευμα ... οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν cet.

ἀποσειόμαι, *excutio, abicio*. Gorg. 484. A: πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρόχας.

ἀποσεμνύνω, *extollo*. Theaet. 168. D: ἀποσεμνύνων ... τὸ πάντων μέτρον.

ἀποσημαίνω, *signum do*. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου ... ἀποσημῆναντος.

ἀποσκάπτω, *fodio*. Legg. VI. 760. E: ταφρεύοντάς τε ... καὶ ἀποσκαπτοντάς.

ἀποσκεδάννυμι, *dispello*. Med. *ex animo meo pello*. Ax. 365. E: πάντα .. τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι.

ἀποσκιάζω, *adumbro*. Pol. VII. 532. C: εἰδῶλων σκιὰς δὲ ἑτέρου τοιούτου φωτὸς ... ἀποσκιαζόμενας.

ἀποσκοπῶ, *specto, respicio*. Pol. III. 409. C: πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν. Polit. 291. E: τὸ βίαιον ... ἀποσκοποῦντες. Pol. V. 460. A. IV. 432. E: πόρρῳ δὲ ποι ἀποσκοποῦμεν.

ἀποσκώπτω, *cavillor*. Theaet. 174. A: Θαλῆν ἀστρονομοῦντα Θρασύτις ... θρασυταίνεις ἀποσκῶνται λέγεται.

ἀπόσπασμα, τό, *particula avulsa*. Phaed. 113. B: οὐ καὶ οἱ ῥήκτες ἀποσπάσματα ἀναγνωσῶσιν.

ἀποσπάω, *avello, abstraho*. Pol. VI. 491. B: ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. Id. C. Prot. 320. A: ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου.

ἀποσπένδω, *libo*. Phaed. 117. B: πρὸς τὸ ἀποσπείναι τι.

ἀπόστασις, ἡ, *distantia, intervallum*. Phaed. 111. B: ἀφρ-στάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἥπερ cet. Pol. IX. 587. E. D: δῆλον ... ἀποστασιν ὅσῃν ἀφροσνηκῶς γίγνεται. VIII. 546. B: τρεῖς ἀποστάσεις. Tim. 43. D. **defectio*. Menex. 245. C: ἴν' αὐτῷ πρόφασις εἴη τῆς ἀποστάσεως. Legg. VI. 777. C: περὶ τὰς Μεσσηνίων συχνὰς εἰσθυίας ἀποστάσεις.

ἀποστατῶ, *absisto*. Crat. 428. D: ὅταν ... μὴδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ. **deficio ab aliquo, absum*. Parm. 144. B: οὐδενὸς ἀποστατεῖ τῶν ὄντων (ἡ οὐσία). Ib. πῶς γὰρ ἂν ... οὐσία γε τῶν ὄντων του ἀποστατοῖ; Theaet. 205. A: οὐ ἂν μὴδαμῇ μὴδὲν ἀποστατῇ. Parm. 145. A.

ἀποστέγω, *contineo, non dimitto*. Legg. VIII. 844. B: αὐδρία ... εἰ ... τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ἀποστέγει νάματα.

ἀποστελλῶ, *ablego, relego*. Ep. I. 309. B: ὑμῶν ἀποστελλόντων. Pol. X. 607. B: ὅτι εἰκότως ... αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν. Legg. XI. 925. B: εἰς ἀποικίαν ἀποσταλμένον. **mitto*. Ep. XII. 359. D: τὰ ... παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα ... ἀπέσταλκά σοι.

ἀποστερήσεις, ἡ, *ademptio*. Legg. XI. 936. D: ἐπ' ἀποστερήσει ... τοῦ δούλου.

ἀποστερηγότης, ὁ, *raptor*. Pol. V. 344. B: ἀποστερηγ-ταὶ καὶ κλεπταί.

ἀποστερεῶ, *privo; defraudo, detraho*. Prot. 353. E: ἄλλων ἡδονῶν ἀποστερεῖ. Legg. IV. 421. C. Hipp. mai. 298. E: τί οὖν ... ἡδονὰς ... ἀποστερεῖτε τοῦ καλὰς εἶναι; Prot. 354. C: ὅταν μειζόνων ἡδονῶν ἀποστερῇ. Legg. IV. 721. C: τούτου ... ἀποστερεῖν ἐκόντα ἑαυτὸν cet. IX. 873. A, C: τὴν τῆς εἰμαρμένης βίαν ἀποστερῶν μοῖραν. XI. 917. D: ὡς ἀποστερῶν τοὺς θεοὺς. Gorg. 519. C: τοὺς ... μισθοὺς ἀποστεροῦντες. Legg. IX. 868. D: ὧν ἐκγονον ἢ ἀδελφόν ἀπεστέρηκε. Phaedr. 241. B: ἀπεστερηκῶς. Hipp. min. 372. C: οὐδένα πώποτε ἀπεστέρησα χάριτος. Gorg. 520. C: ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν. Parm. 134. E. Pol. IV. 442. E: εἰ δοκεῖ ἂν ... ὁ τοιοῦτος ἀποστερῆσαι. Pass. (c. gen. et accus.) Alc. I. 109. B: ἀποστερούμενοι. Theaet. 201. B: οἷς ... ἀποστερουμένοις χρήματα. Eryx. 404. C: εἰ παντάπα-σιν ἀπεστερημένος εἴη τοῦ ἀκούειν cet. Pol. I. 329. A: ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι. Conv. 219. D: ἀποστερη-θεῖην τῆς τούτου συνουσίας. **derogo, recuso*. Charm. 172. C: μὴ ἀποστερήσωμεν, ἀλλὰ δῶμεν.

ἀπόστολος, ὁ ἥ, *qui huc atque illuc mittitur*; unde ἀπόστολον (πλοῖον) est *navigium vectorium*. Ep. VII. 346. A: ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβάς.

ἀποστοματίζω, *memoriter recito vel profero*. Euthyd. 277. A: οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; 276. C: ὅποτε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής. 277. A: ὅταν ... τις ἀποστοματίζῃ οἰοῦν. Pass. Euthyd. 276. C: τὰ ἀποστοματίζόμενα.

ἀποστρέφω, *averto, converto*. Soph. 239. D: εἰς τοῦναντίον ἀποστρέφει τοὺς λόγους. Med. *me averto vel converto*. Ep. VII. 349. B: ἀποστρεφόμενος ὠχόμην ἐξω. Pol. VII. 515. E: φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐπείνα ἃ δύναται καθορᾶν. **elabor*. Pol. III. 405. C: ἀποστραφῆναι λυγρίζομενος.

ἀποσυσσιτῶ, *a convivio vel sodalitie absum*. Legg. IX. 762. C: ὁ ... ἀποσυσσιτήσας.

ἀποσφάλλομαι, *fallor, aberro, perf. expers sum*. Legg. XII. 950. B: ὅσον οὐσίας ἀρετῆς ἀπεσφαλμένοι τυγχάνουσιν οἱ πολλοὶ cet.

ἀποσφάττω, *iugulo, occido*. Euth. 4. C: ἀποσφάττει αὐτόν. Gorg. 471. B: ὅς ... ἀπέσφαξε ... ἀμφοτέρους.

ἀποσχίζω, *disiungo, separo*. Polit. 262. E: Λυδοὺς ... ἀποσχίζοι. Pass. Polit. 267. B: ζωοτροφικὴ ... αὐτεπιτακτικὴ ... ἀπεσχίζετο. Med. *me seiungo*. Legg. V. 728. B: τοὺς ... ἀγαθοὺς φεύγειν ἀνδρας ... καὶ ἀποσχίζεσθαι.

ἀποσώζω, *servo, conservo*. Legg. III. 692. C: τὰ ... καλὰ ... πάντα ἀπέσωσε. Phil. 26. C: ἀποσώσαιο. Intrans. *salvus sum*. Ep. VII. 336. B: ἥπερ ἂν ... παρὰ πᾶσιν ... ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένη.

ἀποτάττω, *destino, adsigno*. Theaet. 153. E: μὴδὲ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς.

ἀποτείνω, *extendo, produco*; *quod in re ponitur quae continuatur*; hinc est *contente et sine ulla intermissione aliquid facio* (ut μακρὸν λόγον ἀποτείνω, *longam eamque continuam orationem ago vel exprimo*, et in univ. *profero, exhibeo*). Gorg. 466. A: ἀποτείνει καὶ οὐ τὸν λόγον. Pol. II. 363. D: οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρους ἀποτείνουνσι μισθοὺς παρὰ θεῶν (*longius extendunt s. producant, vern. weiter ausdehnen*). Prot. 336. C: μακρὸν λόγον ἀποτείνων. 335. C: ἀποτείνοντι μακροὺς λόγους. Pol. X. 605. D: μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα. Gorg. 465. E: συγρὸν λόγον ἀποτέτακα. Prot. 361. A: μακρὸν λόγον ... ἀπετείνωμεν. **absol.*, ut Latin. *contendo*, est *pergo, persevero* (vern. *anhalten, fortgehen*). Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέντα μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει. Gorg. 458. C: πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα (vern. *wir werden zu weit gehen*).

ἀποτελεστικός, ὁ, ὄν, *perficiens*. Def. 412. C: ἐξῆς ἀποτελεστικῇ οὐ ἂν προέλῃται.

ἀποτελεύτησις, ἡ, conclusio. Soph. 264. A: δόξα ... διανοίας ἀποτελεύτησις.

ἀποτελευτῶ, desino, evado in aliquid. Prot. 353. E: διότι εἰς ἀνάγας ... ἀποτελευτῶ. 354. B: ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτῶ. Epin. 984. D: ἀπὸ θεῶν ... ἀρξάμενα γενέσεως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀποτελευτῶν. Partic. est ad extremum. Polit. 310. E: ἀποτελευτῶσα ... ἀναπηρεῶνται.

ἀποτελεῶ, ad exitum adduco, perficio, absolvo. Legg. VII. 793. E: ταῦτα εἰ τις ἀκριβῶς ἀποτελεῖ. VI. 767. A: ἥπερ ἂν κρίνον τὴν δίκην ἀποτελεῇ. XII. 856. B. Soph. 234. C: ἀποτελεῖν ἔργω. Polit. 308. E: τοιαῦτα ... τὰ ἔργα ἀποτελεῖν. 310. A. Tim. 37. D. Ep. VII. 336. C: τὰς ἐκείνου βουλῆσεις ... ἀποτελεῖν. Legg. IV. 720. E: τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν. Conv. 186. A: οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε (τὸν λόγον). Tim. 21. C. Legg. III. 677. E. Pol. VIII. 543. C: ἐπειδὴ ταῦτ' ἀπετέλεσαμεν. Tim. 91. D: μέχρ' ὅπου ἂν ... ζῶν ἀποτελέσῃ γενέσιν. Polit. 311. C: ἀποτελέσασα. Legg. VI. 778. C: ἐκείνα ... ἀποτελοῦμεν. Pass. Tim. 37. C: νοῦς ... ἀποτελεῖται. Epin. 981. C: ζῶν ... ἀποτελεῖσθαι. Legg. XII. 958. E: χῶμα ... ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον. Soph. 221. A: τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτελέσθαι. Polit. 276. C: ὡς ἀποτελεσμένην προσαγορεύειν. Theaet. 156. C: ἐὰν πως ἀποτελεσθῇ. Theaet. 173. C: περιμένει ἀποτελεσθῆναι. Tim. 73. D: ὡς ἀποτελεσθέντος ἐκάστου ζῶν. Legg. VIII. 832. D: παιδιὰν πολεμικὴν ἀποτελεσθεῖσαν ὁρθῶς τῷ λόγῳ. Tim. 55. A: τοιούτων ... ἀποτελεσθεῖσάν (γωνιῶν). 56. C. *efficio, reddo; etiam exhibeo. Tim. 84. C: τὰ μέγιστα ... τῶν νοσημάτων ἀποτελεῖ. Legg. IV. 718. B: τὴν πόλιν ἡμῖν ... εὐδαίμονα ἀποτελεῖ. VII. 789. A. al. Tim. 44. B: ἐμφορονα ... γιγνόμενον ἀποτελοῦσιν. Tim. 73. A: ὅπως μὴ ... ἄμουςον πᾶν ἀποτελοῖ τὸ γένος. Polit. 278. C: ὅποταν ὃν τάντων ... μίαν ἀληθῆ δόξαν ἀποτελεῇ. 297. B: ἀμείνους ἐν χειρόνων ἀποτελεῖν. Tim. 31. C: τοῦτο ... κάλλιστα ἀποτελεῖν. 46. C: τὴν τοῦ ἀριστοῦ ... ἰδέαν ἀποτελῶν. Ep. VIII. 355. C: εὐδαίμονας ἀποτελῶν τοὺς χρωμένους. Legg. II. 667. C: τὴν ... ὁρθότητα ... τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀποτελοῦσαν. Legg. I. 631. B: εὐδαίμονας ἀποτελοῦντες. al. Tim. 55. B: γωνίας ὀκτῶ ... ἀπετέλεσε. 54. D: μέγα ἀποτελέσειεν ἂν ἄλλο εἶδος ἐν. Pass. Tim. 68. C: κνανοῦν χῶμα ἀποτελεῖται. Legg. II. 668. B: εἰ τὸ μιμηθὲν ὅσον τε καὶ οἶον ἦν ἀποτελοῖτο. Tim. 28. B: καλὸν ... ἀποτελεῖσθαι. Def. 415. A: κατὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Clit. 409. A: διττὰ τὰ ἀποτελοῦμενα. Epin. 975. D: πολλῶν ... ποιημάτων ἀποτελούμενων. Pol. IV. 443. B: τέλος ... τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται. Legg. XII. 969. B: ἔσται σχεδὸν ὕπαρ ἀποτετελεσμένον cet. Ep. VII. 328. A: ἐλπὶς πᾶσα ἀποτελεσθήσεται τοῦ (τὸ?) ... ξυμβῆναι cet. *facio, gero. Polit. 308. E: τὰ

ἔργα ἀποτελεῖν. Legg. VII. 815. C: τελετάς τινας ἀποτελούντων. Critia 116. C: ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἐκάστη. Legg. XI. 921. A: ἂν δὴ τις ... ἔργον μὴ ἀποτελέσῃ. Pass. Polit. 281. C: δι' ὧν ἀποτελεῖται τὰ τῆς ὑφ' ἑς ἔργα. Def. 416: τὸ παρὰ δianoian ἀποτελούμενον. Phil. 20. D: τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς (φροντίζει). Pol. VIII. 566. D: τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος (factus). Legg. VII. 789. E: ἕως ἂν τριετὲς ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον. XII. 969. C: ἐὰν ... οἱ τε (οἶδε?) ἄνδρες ... φύλακες ἀποτελεσθῶσιν (easentur). *perago, praesto, exsequor. Legg. IV. 780. D: οὐ ῥάδιον ... ἀποτελεῖν. VII. 823. D: προσταχθέντα ἀποτελεῖν. IX. 871. C: πάντα ἀποτελῶν. IV. 718. A: ὅσα ... θεραπεύματα ... ἀποτελοῦντα τὸν ἑαυτοῦ βίον ... κοσμεῖν δεῖ. Polit. 273. B: ἀκριβέστερον ἀπετέλει. Critia 108. D: τὰ προσήκοντα μετρίως ἀποτετελεῖναι. *persolvo, pendo. Legg. VII. 806. E: δούλοις ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν. Hinc poenam pendo, h. e. experior, patior. Legg. III. 695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμβύσου παθημασιν. *expleo, satio. Gorg. 503. D: ταύτας (τ. ἐπιθυμίας) ... ἀποτελεῖν. Pass. Pol. IX. 580. E: ὅτι διὰ χρημάτων ... ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. VIII. 558. E: ὅσαι (ἐπιθυμίαι) ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς. Phil. 54. E: τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν ἀποτελουμένων (quibus generationes satis faciunt). *colo. Conv. 188. D: ὁ ... περὶ τὰγαθὰ μετὰ σωφροσύνης ... ἀποτελούμενος (Ἔρως).

ἀποτέμνω, abscido, deseco. Tim. 36. A: μοίρας ... ἐκείθεν ἀποτέμνων. Pol. I. 348. D: τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντες. 353. A: μαχαίρᾳ ἂν ἀμτέλου κλήμα ἀποτέμοις. Pass. Tim. 45. D: ἀποτέμνεται. Euthyd. 297. C: εἰ μίαν κεφαλὴν ἀποτιμηθεῖη τοῦ λόγου. Med. Polit. 262. D: μυριάδα ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων (τῶν ἀριθμῶν). *disseco. Men. 85. A: ἡμῖν ἐκάστων ἐκάστη ἢ γραμμὴ ἀποτέμνηκεν ἐντός. *separo, secerno, adimo. Legg. II. 653. C: τοῦτ' αὐτὸ ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ. Med. Phil. 42. B: τοῦτο ἀποτεμόμενος ἐκατέρων (v. ἐκάτερον) τὸ φαινόμενον. Polit. 280. D: τὴν ... ὀπλοποικὴν ἀπετεμόμεθα.

ἀπόττευξις, ἤ, repulsa. Ax. 368. C: τὴν ... ἀπόττευξιν (ἐχουσα) ἀλγεινὴν.

ἀποτήκω, liquefacio. Tim. 65. D: ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τι τῆς φύσεως.

ἀποτιθήμι, reicio, expono. Theaet. 161. A: τρέφειν καὶ μὴ ἀποτιθέναι. Med. repono, h. e. reservo, differo. Euthyd. 275. A: τῶν ... ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ... εἰς αὐτὴς ἀποθέσθον. Gorg. 449. B: τὸ μῆκος τῶν λόγων τούτων ... εἰς αὐτὴς ἀποθέσθαι. *recondo, asservo. Ep. XIII. 361. B: τὰ ... μύρτα ἀποθεθέντα κατεσάπη. *reservo, parco. Legg. X. 887. C: μηδὲν ἀποθέμενοι διεξέλθωμεν ... ἱκανῶς.

ἀποτίκτω, *gigno, procreo*. Theaet. 150. C: ψεῦδος ἀποτίκτει. Tim. 85. A: νοσήματα ἀποτίκτον. Theaet. 182. B: τὰς αἰσθήσεις ... ἀποτίκτοντα. Epin. 981. B: ὅταν μία ... σύστασις ... ἀποτεῖη μίαν μορφήν.

ἀποτίνω, *solvo, pendo* (ut multam, pecuniam al.). Legg. IX. 882. A: τὴν εἰρημένην ζημίαν ἀποτινέτω. XI. 914. C. al. Polit. 299. A: ἀποτίνοι. Ib. ὅ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίνειν. Legg. IV. 717. B. VIII. 843. C: πασχειν ἢ ἀποτίνειν. Id. IX. 875. D. al. XI. 916. B: διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς. al. Gorg. 480. D: ἀποτίνοντα. Legg. IV. 717. C. Pol. I. 337. D: ἀπότισον ἀργύριον. Apol. 36. B: παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Id. Legg. XI. 933. D. Pol. VI. 506. E: τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Legg. V. 745. A: ἄλλο τοσοῦτον μέρος ἀποτίσει.

ἀποτολμῶ, *audeo*. Pol. VI. 503. B: εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα. Perf. pass. vi media: Legg. III. 701. B: διὰ ... ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης (*ex libertate nimium audente vel arrogante, h. e. dissoluta*).

ἀποτομή, ἡ, *abscisio, segmentum*. Locr. 97. D: τᾷ ἀποτομᾷ τὰς γὰς. Ib. κατ' ἀποτομὰς τῶν ὀριζόντων.

ἀπότομος, ὁ ἡ, *abscisus, praeruptus*. Critia 118. A: ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάττης.

ἀποτοξεύω, *emitto* (ut sagittam). Theaet. 180. A: ῥηματίσκια ... ἀποτοξεύουσι.

ἀποτορνέω, *torno, h. e. elaboro, expolio*. Phaedr. 234. E: ὅτι σαφῇ καὶ στρογγύλᾳ ... ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνενται.

ἄποτος, ὁ ἡ, *potu non utens*. Phaedr. 259. C: ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον.

ἀποτρέπω, *averto, depello*. Legg. V. 741. E: ἡθὺς ἀποτρέπει ἐλεύθερον. Pol. IV. 439. E: ἀποτρέποι ἑαυτόν. Phaedr. 231. D: ἦν (συμφορὰν) ... ἀποτρέπειν. 233. A. Pol. VIII. 558. D: ἄς (ἐπιθυμίας) ... ἀποτρέψαι. Gorg. 509. B: ἥτις ἀποτρέψει τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην. Pass. Tim. 79. C: ἀποτρεπόμενος ὁ ἀήρ. Phaedr. 238. D: ἴσως ... κἂν ἀποτράποιτο τὸ ἐπιόν. **amoveo*. Charm. 173. C: τοὺς ... ἀλαζόνας ἀποτρέπειν. **impedio, prohibeo, dehortor*. Apol. 31. D: ἀποτρέπει με τούτου ὃ ἂν μέλλω πράττειν. Theag. 128. D: ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἔᾶ πράττειν. Phaedr. 232. C: τὰς ... τῶν ἐρωμένων συνουσίας ἀποτρέπουσι. Legg. VII. 798. C. Euthyd. 307. C: πάντ' ἀνδρ' ἀπότρεπε. Legg. VI. 773. E: δι' ὀνειδούς ἀποτρέπειν τὸν ... ἐσπουδακότα. Apol. 41. D: ἐμὲ οὐδαμοῦ ἀπέτρεψε τὸ σημεῖον. Med. me *averto, deflecto; aversor, refugio*. Conv. 206. D: ἀποτρέπεται. Ep. VIII. 354. C: ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν cet. Euth. 14. C: ἀπετράπου. **secedo*. Ep. VII. 349. A: ταύτῃ πῃ γεγενῆναι φανερὸς ἀποτετραμμένος.

ἀποτρέγω, *aufugio*. Theaet. 171. D: οἷχοιτο ἀποτρέγων. Pol. X. 613. C: ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες.

ἀποτρόπαιος, ὁ ἥ, *mala avertens, averruncus*. Legg. IX. 854. B: ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά.

ἀποτροπή, ἡ, *depulsio*. Pol. II. 382. C: ἀποτροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρῆσιμόν γίγνεται. Legg. IX. 853. C. 881. A. Alc. II. 138. C: κακῶν ἀποτροπὴν τινα εὖξασθαι. 148. E. Prot. 354. B: λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπᾶς. **derivatio* (aquae). Legg. VIII. 845. D: ἀποτροπαῖς ἡ καὶ ἡλοπαῖς. **prohibitio* (in eo qui prohibet ac deterret). Prot. 324. B: ἀποτροπῆς ... ἕνεκα κολάζει. Def. 416: ἀμαρτίας ἀποτροπῆς ἕνεκεν. **dissuasio*. Theag. 128. D: σημαίνει ὁ ἂν μέλλω πράττειν τοῦτον ἀποτροπὴν.

ἀπότροπος, ὁ, *is qui aliquid avertit vel prohibet*. Legg. IX. 877. A: ὅς ... ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο μὴ cet.

ἀποτυγχάνω, *aberro et simpl. erro; frustra aliquid facio vel ago, non impetro*. Legg. V. 744. A: ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. Soph. 228. C: ἀποτυγχάνει (αὐτοῦ). Pol. VI. 505. E. Soph. 267. C: ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν cet. Pol. III. 394. E: πάντων (πάντως?) ἀποτυγχάνοι ἂν ὥστ' εἶναι πον ἐλλόγιμος. Theaet. 179. A: τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν. Crat. 384. E. Demod. 384. C: ἀπέτυχε. Ib. οὐκ ἀπέτυχε τούτου. Legg. X. 892. D: καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυγεῖν. Theaet. 193. C: τούτων ἀποτυγῶν. Demod. 384. C: ὁ ἀποτυγῶν ὧν ᾗθελεν. bis. D. Legg. X. 898. E: λέγοντες σχεδὸν οὐκ ἀποτυεξόμεθα.

ἀποτυπούμαι, *imprimo (velut in cera); exprimo, formo*. Epin. 990. E: γόνος ἀποτυπούται πᾶσα ἡ φύσις. Theaet. 191. D: εἰς τοῦτο ... ἀποτυπούσθαι. Tim. 39. E: πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν. Legg. III. 681. B: τὰς αὐτῶν ἀναιρέσεις (αἰρέσεις?) εἰς τοὺς παῖδας ἀποτυπουμένους.

ἀποτύπωμα, τό, *imago expressa*. Theaet. 194. B: ξυνάγουσα ἀποτυπώματα.

ἀποτυγχῆς, ὁ ἥ, *qui aberrat, non assequitur*. Sis. 391. D: ἀποτυγχέστερος ... τοῦ μὴ ὄντος.

ἄπους, ὁ ἥ, *pedibus carens*. Phaedr. 264. C: μήτε ἀκέφαλον εἶναι μήτε ἄπουν. Tim. 34. A: ἄπουν αὐτὸ ἐγέννησεν. Epin. 981. D: ὅσα πολὺποδα καὶ ἄποδα. Tim. 92: ἄποδα αὐτὰ ... ἐγέννησαν.

ἀπουσία, ἡ, *absentia*. Parm. 163. C: οὐσίας ἀπουσίαν τούτῳ cet.

ἀποφαίνω, *ostendo, declaro, in medium profero; exhibeo, reddo*. Apol. 25. C: σαφῶς ἀποφαίνεις τὴν αὐτοῦ ἀμέλειαν. Gorg. 483. D: ἡ ... φύσις αὐτὴ ἀποφαίνει ... ὅτι cet. Parm. 129. B. D. al. Legg. IV. 718. E: σοφὸν ἀποφαίνουσι. Parm. 129. C: εἰ ... αὐτὰ τὰ γένη ... ἀποφαίνοι (ἀποφαίνει?) τὰναντία ταῦτα πάθῃ πύσχοντα. Phaed. 95. C: τὸ

... ἀποφαίνειν ὅτι cet. Theaet. 196. C. al. Theaet. 147. D: ἀποφαίνων ὅτι cet. Parm. 129. B: εἰ ... αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις ἀπέφαιναν ἀνόμοια γιγνόμενα. Tim. 39. B. al. De virt. 379. A: ἀπέφαινον. Prot. 349. A: σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως ... διδάσκαλον. Gorg. 516. C: ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἴους παρέλαβε. Polit. 275. A: ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν. Pol. I. 338. E: ἀπέφηναν τοῦτο ... δίκαιον εἶναι. Euthyd. 285. C: μόνον χρηστὸν ἀποφηνάτω. Legg. VI. 753. D: ἀποφηνάντων ἄρχοντας. XII. 946. D: τῇ πόλει ἀποφηνάντων. Phil. 24. E: ἱκανῶς ἂν ξυμφωνοῦντας ἀποφῆνειεν. Soph. 230. D: πρὶν ἂν ... καθαρὸν ἀποφῆνῃ. Polit. 268. C: ἕως ἂν καθαρὸν μόνον αὐτὸν ἀποφῆνωμεν. Legg. VI. 762. C: ἀποφῆνωσιν. 767. B. Theaet. 174. E: ἐπὶ πάππους πλουσίους ... ἀποφῆναι. Pol. II. 366. C: ψευδῇ ... ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν. al. Polit. 261. E: δίδυμον ἀποφῆνας. Legg. XII. 946. B: ἀποφῆνασα. Men. 89. B: ἐκείνων ἀποφηνάντων. 90. D: ἀποφῆναντας αὐτοὺς διδασκάλους. 91. B. Theaet. 168. B: ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα (i. e. τὴν φιλοσοφίαν) ἀποφανεῖς. Legg. I. 632. E: ἐκεῖσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν. Apol. 21. C: ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι cet. Med. sententiam meam declaro et in univ. declaro, profero, expono, dico. Theaet. 189. E: ὥς γε μὴ εἰδῶς σοι ἀποφαίνομαι. Gorg. 466. C: γνώμην σεαυτοῦ ἀποφαίνει. Pol. IX. 580. B: ὥσπερ ὁ ... κριτῆς ἀποφαίνεται. Legg. II. 662. E: ἀποφαίνοιτο. Theaet. 170. D: ὅταν σὺ ... πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνη περὶ τίνος δόξαν. Soph. 268. B: τίνα ... ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι. Pol. IX. 576. E: δόξαν ἀποφαινόμεθα. Prot. 336. D: τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Theaet. 196. D: ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι οἷόν ἐστιν. Polit. 294. B. al. Ion. 533. C: ἀποφαινόμενος ὁ μοι δοκεῖ τοῦτ' εἶναι. Pol. V. 470. A: σοῦ ... δόξαν ἀποφαινομένου. Theaet. 151. E: ἀποφαινόμενον λέγειν. 168. B: κινεῖσθαι ... ἀποφαινόμενοι τὰ πάντα. Lys. 214. A: οὐ φραύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων οἳ τυγχάνουσιν ὄντες. Lach. 186. D: οὐ γὰρ ἂν ... ἀδελῶς ἀπεφαινόντο περὶ ἐπιτηδευμάτων cet. Prot. 340. B: τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφῆνατο. Legg. VI. 776. E. al. Soph. 258. D: ἀπεφῆνάμεθα. Theaet. 180. D: τὰναντία τούτοις ἀπεφῆναντο. Legg. X. 981. E. Phaedr. 274. E: πολλὰ ... περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης ... ἀποφῆνασθαι. Soph. 237. C. 243. A. al. Menex. 237. B: ἀποφηνάμενη μετοικοῦντας. Theaet. 206. E: τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην ὃ νῦν σκοποῦμεν. Polit. 274. E: ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν cet. Phil. 30. D: τοῖς ... πάλαι ἀποφηνάμενοις ὥς cet. Polit. 305. A: ἄρχουσαν ... ἀποφανοῦμεθα. *pronuntio, promulgo. Legg. VI. 779. E: πόλεσιν ἀποφαίνεσθαι νόμους. *propono, designo. Phil. 67. A: ἣν (κρίσιν) ... ὁ λόγος ἀπεφῆνατο. Legg. XII. 945. E: ἀποφανομένους. *ostendo, probō. Phaed. 97. E: εἰ μοι

ταῦτα ἀποφαίνοιτο. *exhibeo, edo, gero (unde res gestae). Menex. 239. A: πολλὰ ... καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφώνησαντο εἰς πάντας ἀνθρώπους. 237. B. Prot. 337. E: μηδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφῆναι. Conv. 209. E: πολλὰ ... καὶ καλὰ ἀποφηνάμενοι ἔργα.

ἀπόφασις, ἡ, negatio. Soph. 287. B: ὅταν ἀπόφασις λέγῃται. Crat. 426. D: ἀπόφασις τοῦ ἔναι. Soph. 257. C: τῆς ἀποφάσεως. Def. 413. C: ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει. Soph. 263. E: φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν. *sententia. Def. 413. D: ἀπόφασις κυρία περὶ ἀμφισβητουμένον πράγματος.

ἀποφέρω, aufero. Legg. XI. 917. C: ἀποφέρων ὁρθῶς ἂν ἀποφέρῃ. Prot. 314. A: σιτία ... ἐν ἄλλοις ἀγγείῃς ἀποφέρειν. B: μαθήματα ... ἀπενεργεῖν. *fero, circumfero. Theaet. 148. E: τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας ξρωτήσεις. *defero, trado. Legg. X. 910: εἰς τὰ δημόσια ἀποφέρειν ἱερὰ τὰ ἴδια. 955. D. X. 910: ἕως ἂν ἀπενεχθῇ.

ἀποφεύγω, effugio, fugio. Pol. V. 467. D: ἴν', ἂν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Menex. 240. C: ὅτι οὐδεὶς σφάς ἀποπεφευγώς εἴη. Legg. III. 698. D. Pol. I. 329. C: ἀσμεναίτατα ... αὐτὸ (τὰ φροδίσια) ἀπέφυγον. Menex. 240. B: ἵνα μηδεὶς ἀποφύῃ. Theaet. 175. C: τὸ μὲν κτήσασθαι, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν. Ep. VIII. 353. C. Pol. I. 329. C: ὥσπερ ... δεσπότην ἀποφυγών. Tim. 44. C: τὴν μερίστην ἀποφυγὴν νόσον. Alc. I. 135. C: πῶς ἀποφεύξει τοῦτο τὸ περὶ σὲ νῦν; Apol. 39. A: ὅπως ἀποφεύξεται ... θάνατον. Legg. VI. 762. B: ἀποφευξέσθαι. Ep. VII. 329. A. *salvus evado, absolvor (iudicio al.). Apol. 35. C: ἀποφεύγειν. 36. A: Μέλκτον ... ἀποιεύεργα. Ib. ἀποπεφεύγη (v. ἀποπεφεύγειν) ἂν. Legg. XII. 946. D: ἐὰν ... ἀποφύγῃ τις τὰς εὐδύνας. Apol. 38. D: ἀποφυγεῖν τὴν δίκην.

ἀπόφημι, nego, denego. Prot. 360. D: οὔτε σὺ γῆς ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀπόρης. Crat. 417. D: ὅσα ... ἀπόφησιν αὐτῶν. Theaet. 166. A: ἀπέφησε. Conv. 177. D: οὔτε ... ἂν που ἐγὼ ἀποφῆσαιμι.

ἀποφοιτῶ, discedo, magistri scholam relinquo. Gorg. 489. D: ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ.

ἀποφράς, ὁ ἡ, nefastus, religiosus. Legg. VII. 800. D: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι.

ἀποφράττω, obstruo. Tim. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διαόδους ἀποφράττον.

ἀποφυγή, ἡ, effugium, liberatio. Phaed. 107. C: ἀποφυγὴ κακῶν. Ep. VII. 337. D. VIII. 352. C: τῇ τῆς τυραννίδος ἀποφυγῇ. Legg. V. 731. D: οὐ ... ἀποφυγὴν οὐδεμίαν μηχανάται. I. 632. A: ὅσαι ... τῶν τοιούτων (ταραχῶν) ἀποφυγαί. Phil. 44. C: λυπῶν ... ἀποφυγὰς.

ἀποχετεύω, deduco per canalem, derivo. Legg. V. 736. B: τὰ δ' ἀποχετεύοντας. Pol. VI. 485. D: ὥσπερ ῥεῦμα ἐκείσε ἀποχετευμένον.

ἀποχραίνω, *colorem vel lumen umbra tempero* (vern. schattiren). Legg. VI. 769. A: τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν. Pass. Pol. IX. 586. B: ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις.

ἀπόχρη, *satis est* (de pers. c. dat. *contentus sum*). Pol. II. 380. C: καὶ μάλ' ... ἀπόχρη. Phaedr. 275. B: τοῖς ... τότε ... ἀπέχρη δρύος καὶ πέτρας ἀκούειν. 279. A: εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα. Polit. 279. B: ἀποχρήσει ἢ περὶ τὰ ... ὑφάσματα. Pol. VI. 506. B: ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ αὐτῶν.

ἀποχρῶν (*ἀποχράω*), *idoneus, satis valens ad aliquid faciendum*. Alc. II. 145. C: φρόνιμόν γε αὐτὸν φήσομεν καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον.

ἀποχρώντως, *satis*. Pol. IV. 429. A: ἔμοι γοῦν δοκεῖ ... ἀποχρώντως εἰρησθαι. Critia 107. C: ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι. Legg. VII. 804. A.

ἀπόχρυμα, τό, *quod effunditur vel effusum est*. Locr. 100. A: οἷον ἀποχρυμα ῥεῖν.

ἀποχωρησις, ἡ, *egestio* (vern. *Ausleerung*). Tim. 81. A: ὁ ... τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρήσεώς τε γίγνεται. 65. A: ὅσα ... τὰς ἀποχωρήσεις αὐτῶν καὶ κενώσεις εἵληφε.

ἀποχωρίζω, *discerno, separo*. Soph. 226. D: τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρίζειν. Polit. 262. D: ὡς ἐν εἶδος ἀποχωρίζων. 289. D: ἀποχωρίζοντες τοῦτο ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ γένος. Pass. Soph. 256. B: ἀποχωρίζομένη ταύτου. Tim. 76. C. 84. A: ἐξ ἰνῶν αἷμα ... ἀποχωρίζομενον. Polit. 303. E: τὰ μὴ φίλα πολιτικῆς ἐπιστήμης ἀποκεχωρίσθαι. Tim. 59. E: πυρὸς ἀποχωρισθέν. Polit. 291. A: ἀποχωρισθέντων τῶν ἐμπροσθεν.

ἀποχωρῶ, *discedo, secedo, et in univ. pergo, eo*. Legg. IV. 706. C: εἰς τὰς ναῦς ... πάλιν ἀποχωρεῖν. Theag. 121. A: βούλει ... εἰς τὴν ... στοὰν ἐκποδὸν ἀποχωρήσωμεν; Pol. III. 394. A: ἀποχωρήσας ... ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Lys. 207. A: ἀποχωρήσαντες.

ἀποψηφίζομαι, *suffragio absolvo*. Apol. 34. B: ἀποψηφίσασθαι. 39. E: τοῖς ... ἀποψηφισαμένοις. **reſcicio, abrogo*. Legg. VII. 800. D: τοῦτον ... τὸν νόμον ἄρ' οὐκ ἀποψηφίζομεθα;

ἀποψύχω, *refrigero; med. refrigescio vel deferesco*. Phaedr. 242. A: τάχα ἐπειδὰν ἀποψυχῇ, ἵμεν (ν. ἀποψύξῃ, ἴωμεν).

ἀπράγμων, ὁ ἢ, *otiosus*. Pol. X. 620. C: βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. VIII. 565. A: ὅσοι αὐτουργοὶ τε καὶ ἀπράγμονες.

ἀπρακτος, ὁ ἢ, *irritus*. Prot. 345. C: ἐς ἀπρακτον ἐλπίδα (Sim.). **nihil agens, otiosus*. Locr. 104. C: ἀργῶν τε καὶ ἀπράκτων.

ἀπραξία, ἡ, *cessatio*. Soph. 262. C: οὐδεμίαν ... πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν ... δηλοῖ.

ἀπρέπεια, ἡ, *discrepantia* (Cic.). Phaedr. 274. B: τὸ ... εὐπρεπείας ... γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας. Pol. V. 465. C: δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ λέγειν. Legg. X. 893. A. Ep. VII. 344. D:

ἀπρεπής, ὁ ἡ, *indecorus, discrepans*. Legg. VII. 788. B: ἀπρεπὲς ἅμα καὶ ἄσχημον. Parm. 136. D: ἀπρεπῆ. 246. E. Pol. III. 398. E: μέθῃ ... φύλαξιν ἀπρεπέστατον.

ἀπρεπῶς, *indecore*. Phaedr. 274. B: πῇ γιγνόμενον καλῶς ἂν ἔχοι καὶ ὅπῃ ἀπρεπῶς.

ἀπρίατος, *non emtus*. Gorg. 484. B: ἀπριάτας (τὰς βουῆς). Pind.

ἀπρίξ, *mordicus, firme*. Theaet. 155. E: ἀπρίξ τοῖν χερσὶν λαβέσθαι.

ἀπροβουλεύτως, *sine consilio, consilio non capto*. Legg. IX. 866. E: ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀπουτεῖναι. 867. A. B: ἀπροβουλεύτως τε καὶ ἐξαίφνης. C.

ἀπροβουλία, ἡ, *inconsulte agendi ratio* (in eo dicitur qui consilio non capto agit). Legg. IX. 867. B: τῇ ἐπιβουλῇ καὶ ἀπροβουλίᾳ.

ἀπροθύμως, *haud promte*. Legg. II. 665. E: ἀπροθύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοιντο.

ἀπρομῆθεια, ἡ, *imprudentia*. Lach. 197. B: μετὰ ἀπρομῆθείας.

ἀπροπετία, ἡ, *nimiae festinationis vacuitas*. Locr. 102. E: ἀνορεξία καὶ ἀπροπετία (sic codd.; v. ἀπροπέτεια).

ἀπρόόρητος, ὁ ἡ, *qui (quod) non potest praedici*. Legg. XII. 968. E: ἀπρόόρητα μὲν λεχθέντα οὐκ ἂν ὁρθῶς λέγοιτο, ἀπρόόρητα (v. ἀπρόόρητα) δὲ διὰ τὸ μηδὲν προόρῆθέντα δηλοῦν τῶν λεγομένων.

ἀπροσδόκητος, ὁ ἡ, *inexpectatus, inopinatus*. Ep. VII. 351. D: χριμῶνων ... ἀπροσδόκητον μέγεθος. Legg. XI. 920. D: ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆτου. Charm. 153. B: ἐξ ἀπροσδοκῆτου. Legg. XI. 924. D: ἀπροσδοκῆτῳ τύχῃ χρυσάμενος.

ἀπροσδοκία, ἡ, *expectationis vacuitas*. Def. 412. D: θάρσος ἀπροσδοκία κακῶν.

ἀπρόσωπος, *qui vultum non habet*, h. e. cuius vultus absconditur prae totius corporis splendore. Charm. 154. D: οὗτος ... εἰ ἐθέλοι ἀποδύναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι.

ἀπταισία, ἡ, *tutus incessus*. Legg. II. 669. E: ὅπόσον τάχους τε καὶ ἀπταισίας ... φίλον (ubi certe ἀπταιστίας exspectabas; sed vide ne legi oporteat ἀπανυστίας: ut si quis tibia canat sine ulla intermissione, ita ut pausas non faciat vel observet).

ἀπταιστός, *sine offensione, tuto*. Theaet. 144. B: λείως τε καὶ ἀπταιστός ... ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις.

ἄπτερος, ὁ ἡ, *implumis*. Def. 415. A: ἄνθρωπος ζῶων ἄπτερον. Phaer. 256. D: ἄπτεροι.

ἄπτῆν, ὁ ἥ, non pinnatus. Polit. 276. A: πεζοῖς τε καὶ ἀπτῆσι.

ἀπτός, ἥ, ὄν, sub tactum cadens, tractabilis (Cic.). Tim. 28. B: ὁρατός ... ἀπτός τε ἔστι. 31. B: οὐδὲ ἀπτόν ἄνευ τινὸς στερεοῦ. 52. B. 32. B: οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἀπτόν. Locr. 99. A. Soph. 247. B: ὁρατὸν καὶ ἀπτόν εἶναι. Tim. 31. B. Epin. 991. A. Pol. VII. 525. D: ὁρατὰ καὶ ἀπτά σώματα ἔχοντας ἀριθμούς.

ἄπτω, ligo, vincio. Crat. 417. E: τὸ δὲ ἄπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Ib. βουλόμενον (τὸ βουλόμενον?) ἄπτειν. Ib. ἄπτειν ῥοῦν. Med. annector; unde tango, attingo, contracto, attracto (etiam in re venerea). Theaet. 189. A: ἑνὸς γέ του ἄπτεται καὶ ὄντος ἄπτεται. Parm. 149. D. al. Theaet. 195. D: ὃν οὐδ' ὀρώμεν οὐδ' ἀπτόμεθα. Lys. 208. E: εἰ ἀπτοίμην. Parm. 138. A: πολλαχοῦ ἂν αὐτοῦ ἄπτοιτο πολλοῖς. Pol. V. 761. B: ἐάν τις ... ἀπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν. Conv. 175. B: ἐὰν ἀπτόμεθα ἀλλήλων. Phaedr. 255. B: μετὰ τοῦ ἄπτεσθαι. E. Pol. III. 403. B: ξυνεῖναι καὶ ἄπτεσθαι. 417. A: ἄπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργυρου. V. 461. E: ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι. Legg. VIII. 837. B: τῆς ὥρας ἄπτεσθαι. al. Theaet. 189. A: ὁ ἀπτόμενος δὴ του cet. Conv. 175. C: ἀπτόμενός σου. Phaed. 65. C: μὴδ' ἀπτομένη. Phaedr. 240. D: ἀπτομένῳ. Conv. 195. E: ἀπτόμενον ... τῶν μαλακωτάτων. Pol. V. 469. E: τοῦ βαλόντος οὐχ ἀπτόμεναι. Phaed. 118. A: καὶ αὐτὸς ἤπατετο. Legg. VIII. 840. A: οὔτε τινὸς ... γυναικὸς ἤψατο οὐδ' αὖ παιδός. Phaed. 79. A: τούτων ... καὶν ἄψαιο καὶν ἰδοῖς cet. Euthyd. 300. B: ἐὰν τις ἄψηται. Phaed. 78. A: ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἥ ἄψασθαι. Pol. VI. 493. B. Men. 80. D. *capio, apprehendo, potior. Pol. III. 401. D: ἐρῶμενέστατα ἄπτεται αὐτῆς. Legg. VIII. 845. A: τῆς ... γενναίας (ὀπώρας) ἀπτέσθω. XI. 913. A: μῆτε ... τις τῶν ἐμῶν χρημάτων ἄπτοιτο. VIII. 845. A: ἐὰν ... δοῦλος ... ἄπτηται του τοιούτων. Id. C. Pol. II. 360. B: μὴ ἄπτεσθαι (τῶν ἀλλοτριῶν). Legg. VIII. 845. B. Pol. II. 360. D: μὴδὲ ἄψαιτο τῶν ἀλλοτριῶν. Conv. 196. E: οὐ ἂν Ἔρως ἄψηται. Legg. VIII. 845. B. *percipio. Phaed. 99. E: ἐκίστη τῶν αἰσθήσεων ... ἄπτεσθαι αὐτῶν (τῶν πραγμάτων). *perspicio. Parm. 133. A: ὅτι ... οὐδέπω ἄπτει αὐτῆς cet. Legg. IX. 857. D: ἐξ ἀρχῆς ... ἀπτόμενον τοῦ νοσήματος. Polit. 273. E: ἀπτομένοις τοῦ λόγου. *attingo, h. e. commemoro, tracto. Phil. 14. D: μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἄπτεσθαι. Pol. V. 450. D. 453. D. Legg. XII. 967. C. *attingo, h. e. assequor, nanciscor. Phaed. 65. B: πότε ... ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἄπτεται; Pol. IX. 572. A. X. 600. E: τῆς ἀληθείας οὐχ ἄπτεσθαι. 608. A: ὡς ἀληθείας ... ἀπτομένη. Conv. 211. B: σχεδὸν ἂν τι ἄπτοιτο τοῦ τέλους. Theaet. 209. A: τούτων οὐδενὸς ἠπτόμην τῇ διανοίᾳ. Phaedr. 260. E: ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἔφθαι. Legg.

III. 694. C: παιδείας ... ὁρθῆς οὐχ ἡφθαι. Theaet. 186. D: οὐσίας ... καὶ ἀληθείας ... ἄψασθαι. E. Pol. VI. 490. B: **suscipio* s. *subeo aliquid*, *incido in aliquid*, Pol. V. 454. B: ἄγοντες ἀντιλογίας ἀπτεσθαι. **instituo*, *aggredior* vel *accedo ad aliquid* (tractandum). Pol. V. 467. A: πρὶν ἀπτεσθαι τοῦ κεραιμεύειν. Legg. VII. 798. E. Polit. 280. E: ὁ ... τῆς τῶν ἱματίων ἐργασίας ἀπτόμενος. Pol. VII. 539. A: τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων. 538. C: πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων. Euthyd. 283. A: τίνα ποτὲ τρόπον ἄψοιγτο τοῦ λόγου. Pol. V. 461. A: ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτερος τῶν ... γεννήσεων ἄψηται. VI. 501. A: ἄψασθαι. **committō* (ut *flagitium*). Phaed. 108. B: φόνων ἀδίκων ἡμμένην. Legg. VII. 823. E: κλοπείας ... ἄψασθαι. **aggredior*, *invado*, *manus infero alicui*. Pol. V. 465. B: γονέων μὴ ἀπτεσθαι. Menex. 244. A: οὐ ... κακία ἀλλήλων ἦσαντο. Legg. IX. 880. E: πατρὸς ... ἄψασθαι. Conv. 221. B: εἴ τις ἄψεται τούτου τοῦ ἀνδρός. **aggredior*, *impugno*. Phaed. 86. D: οὐ φανύλως ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. **tango*, *laedo*. Ion. 535. A: ἀπτεῖ ... πῶς μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς. **tracto aliquid*, *studeo alicui rei*, *versor in studio aliquid*. Pol. VI. 511. B: οὐ αὐτὸς ὁ λόγος ἀπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει. X. 611. E. Polit. 266. A: ἐπειδὴ γεωμετρίας ἀπτεσθον. Pol. VII. 535. C: ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἀπτονται. Pol. III. 411. C: μουσικῆς ... καὶ φιλοσοφίας μὴ ἀπτηται. VI. 497. A: δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἀπτεσθαι. VII. 535. C. V. 474. B: ἀπτεσθαι ... φιλοσοφίας. C. Phaed. 64. A: ὁρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας. Pol. VI. 497. A. al. Pol. X. 602. B: τοὺς ... τῆς τραχικῆς ποιήσεως ἀπτομένους. Legg. XII. 967. B: ὅσοι τῆς ἀκρεβείας αὐτῶν ἤπτοντο. Pol. VII. 527. C: ἡμμένος ... γεωμετρίας καὶ μὴ. Legg. VII. 819. A. 813. E: γυναικας ... ἀνατρέψεως ὅπλων ἡμμένας. Gorg. 484. C: ἂν τις αὐτοῦ (τ. φιλοσοφίας) μετρίως ἄψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Pol. III. 410. C: οὐδ' ἂν ... μουσικῆς ... μὴ ἄψονται. Legg. VII. 809. E: λύρας ... ἄψασθαι. Pol. VI. 487. C: τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἔνεκα ἀψάμενοι (τ. φιλοσοφίας). Phaedr. 279. A: τῶν πάποτε ἀψαμένων λόγων. **attingere aliquid* dicitur res quae cum eo coniuncta est, ad id pertinet, c. negat. non pertinere, *seiunctum* vel *alienum esse*. Soph. 261. C: πότερον αὐτῶν ἀπτεται τὸ μὴ ὄν. Conv. 196. B: βία γε Ἐρωτος οὐχ ἀπτεται. Etiam in univ. est *coniunctus sum*. Parm. 165. D: καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἐαυτῶν. 166. B: οὐδὲ ἀπτόμενα οὐδὲ χωρὶς. — Verb. ἀπτέον. Pol. II. 377. A: ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτέον ἢ γυμναστικῆς. III. 389. B. C. al. ἀπτῶς, ὁ ἥ, non *cadens*, h. e. *stabilis*, *firmus*. Pol. VII. 534. C: ὅς ἂν ... ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορευῇται. ἀπυρος, ὁ ἥ, igni non *admotus*. Legg. III. 679. A: σκευῶν ... ἀπυρῶν εὐπόρου. Polit. 287. E: ἀπύροις.

ἄπυστος, ὁ ἥ, *ignotus*. Ακ. 365. C: ἄπυστος ... κείσομαι (codd. ἀγευστος, quod e vocis forma ἀπειστος videatur profectum esse).

ἀπωθῶ, *repello, retrudo*; etiam *abripio*. Pol. IV. 437. C: οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελάνυειν ἀπ' αὐτῆς ... θήσομεν; 439. B: ἄλλη ... ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἐτέρα ... ἡ προσαγομένη. Tim. 62. B: εἰς τὸνναντίον ἀπωθοῦν. 46. C: ὅταν ἡ τῶν κατόπτρων λειότης ... τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἀπόσῃ τῆς ὀψευς. Ib. τὸ ... ἄνω πρὸς τὸ κάτω ... ἀπόσαν. Pass. Tim. 67. B: ἀπωθούμενον ὑπὸ τοῦ ... πνεύματος. Polit. 309. A: εἰς ἀθιότητα ... ὑπὸ κήκης βίᾳ φύσεως ἀπωθούμενα. Soph. 261. B: εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς. Med. *reicio, amoveo*. Crat. 410. A: τὸ ... πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ... ἀπωθούμεναι. Pol. IV. 439. B: ἀπωθοῦνται τε καὶ προσέλκονται. IV. 437. B: τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι ... τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης cet. Phaed. 90. D: ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπόσαιοτο. Pol. IX. 571. C: ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον. Tim. 77. B: ἀποσαμένω. Ib. 26. D. *legebatur ἀπωσόμεθα*. V. ἀπῶμα. **reicio, repudio*. Phaedr. 255. A: εἰάν ... ἀπωθῇ τὸν ἐρωῶντα. Med. Pol. II. 366. A: τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα.

ἀπώμοτος, ὁ ἥ, *prop. id quod abiuraveris, h. e. fieri posse negaveris*. Legg. VII. 814. A: ὧν (ὄν?) οὐδὲν ἀπώμοτον.

ἀπωτέρω, *remotius, longius*. Phaedr. 254. C: ἀπελθόντες ... ἀπωτέρω. Pol. V. 449. B: σμικρὸν ... ἀποτέρω τοῦ Ἀδαιμάντου καθῆστο.

ἄρα ponitur ubi e praegressis aliquid colligitur vel concluditur (vern. also). Prot. 309. D: καὶ ἄρτι ἄρα ἐκείνω συγγεγονῶς ἦκει; 319. A: ἡ καλὸν ... τέχνημα ἄρα κέκτησαι cet. Pol. I. 331. D: οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης cet. Lys. 213. A: οὐκ ἄρα ὁ φιλῶν φίλος ... ἀλλ' ὁ φιλούμενος. *sex. al. Explicandi vim habet (vern. nehmlich)*. Phaedr. 273. D: ὡς ἄρα τοῦτο τὸ εἶκος ... τυγχάνει ἐγγιγνόμενον. Soph. 230. D: ὡς ἄρα μερίστη ... τῶν καθάρσεων ἐστὶ cet. Polit. 284. D: ὡς ἄρα ἡγγέτεον cet. Pol. II. 364. B: ὡς ἄρα καὶ οἱ θεοὶ πολλοῖς ... βίον κακὸν ἐνειμαν. E. III. 414. D. al. Etiam in orationis fine ita ponitur. Prot. 331. B: ἡ δ' ὁσιότης οἶον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἀδίκον ἄρα. 355. B: εἰάν μὴ ... χρώμεθα ἄρα, ἡ δεῖ cet. Phil. 41. C. al. Particulae γάρ subiicitur (sicut Graeci voces solent idem fere significantes connectere). Prot. 315. C: ἐπεδήμει γάρ ἄρα Πρόδικος cet. Gorg. 469. D: εἰάν γάρ ἄρα ἦμιν δόξη cet. Conv. 199. A: ἀλλὰ γάρ ἐγὼ οὐκ ἤδη ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνοῦ cet. 205. B: ἀφελόντες γάρ ἄρα τοῦ ἐρωτός τι εἶδος cet. Pol. II. 358. C: πολὺ γάρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ τοῦ δικαίου βίος. IV. 438. A: πάντες γάρ ἄρα τῶν ἀγα-

θῶν ἐπιθυμοῦσιν. Legg. III. 698. D: συνάψαντες γὰρ ἄρα τὰς χεῖρας cet. Men. 81. D. al. — Etiam ita ponitur ut orationi lenem affirmationis vim adiciat (ita ut exprimi possit part. germ. *eben, doch, wirklich* al., saepenumero autem nobis redundet). Phaed. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος (vern. *dass er eben kein Philosoph ist*), ἀλλά τις φιλοσόματος. Theaet. 171. C: εἰκός γε ἄρα ἐκείνον πρεσβύτερον ὄντα σοφώτερον ἡμῶν εἶναι. 194. A: ὃ δὴ καὶ ψεῦδος ἄρα ὠνόμασται. Conv. 177. E: ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασαν. Pol. II. 375. D: ὅτι εἰσὶν ἄρα τοιαῦται φῦσεις οἷας cet. X. 595. A: ὥς παντός ἄρα μάλλον ὀρθῶς ψάξομεν τὴν πόλιν. Legg. VI. 770. E. al. In interrogatione ponitur (vern. *doch, denn*). Phaedr. 228. D: δείξας γε πρῶτον ... τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Phil. 52. D: τί ποτ' ἄρ' ... ἐρωτᾷς βουλόμενος; Hipp. 298. B: τί δ' ἄρα; 297. E: πῶς τί (al. τι) ἄρ' ἂν ἀγωνίζοιμεθα. In conclusione ponitur. Legg. I. 649. C: ἐπειδὴ δὲ τὴν τε ἀνδρείαν ... δεῖ καταμελεῖσθαι, σκεπτέον ἄρα cet. Partt. εἰν et εἰ subiectum reddi potest forte (vern. *etwa vel vielleicht*). Theaet. 151. C: καὶ εἰν ἄρα ... ἡγήσωμαι εἰδῶλον cet. Polit. 259. D: πρόσχε δι' τὸν νοῦν, ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφύην κατανόησωμεν. 290. E: ἀλλ' εἰν ἄρα καὶ τύχη cet. 298. D: εἰν ναυμαχεῖν ἄρα δέη πον cet. Crat. 400. A: εἰν ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσκη. Legg. I. 646. D. al. Phaedr. 268. A: εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται cet. Crat. 396. C: τί ποιήσει, εἰ ἄρα ἀπερεῖ cet. Pol. IV. 433. A: ἄκουε εἰ τι ἄρα λέγω. al. Hinc εἰ vel εἰν ἄρα πολλάκις (vern. *wenn etwa vielleicht*). Phaedr. 238. C. Phaed. 60. E. 61. A. Polit. 283. B. Lach. 194. A. Eadem vi part. μή subiicitur. Hipp. mai. 293. E: σκοπῶμεθα μή πη ἄρ' ἐξαπατώμεθα. Legg. I. 626. B. Part. δέ subiectum adversandi vim auget (vern. *aber*). Conv. 189. D: τὸ δὲ ἄρα ... οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὅτι οὖν cet. Pol. II. 357. A: τὸ δ' ἦν ἄρα ... προσίμιον. IV. 443. C: Tim. 51. C: τὸ δὲ οὐδὲν ἄρ' ἦν πλὴν λόγος. Legg. VII. 803. D. Lach. 179. B. Hinc in conclusione quae dicitur a minore ad maius et in univ. ad sententiam aliquam refutandam partt. δέ et ἄρα iunguntur (vern. *dagegen*). Apol. 34. C: εἰ ὁ μὲν καὶ ἐλάττω ... ἀγῶνα ἀγωνίζομενος ἐδεσθη ... ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω cet. Crit. 46. D: πρὶν μὲν ἐμὲ δεῖν ἀποθνήσκειν καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατὰθλος ἄρα ἐγένετο ὅτι ἄλλως ἐνεκα λόγου ἐλέγετο cet. Phil. 30. B: ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχὴν παρῆγον ... πάσαν ... ἐπικαλεῖσθαι ... τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ ... οὐρανῷ ... ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων ... φύσιν. Phaed. 68. A: πολλοὶ δὴ ἔκοντες ἡθέλησαν εἰς "Αἰδου ἐλθεῖν ... φρονήσεως δὲ ἄρα τις ... ἐρῶν ... ἀγαναντήσῃ τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἰσὶν αὐτόσε. Etiam μὲν ἄρα praegress. Prot. 325. B: τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς

νίεις διδάσκονται ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία ... ἐφ' ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος ... ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται etc. Pol. X. 600. C: Πρωταγόρας μὲν ἄρα ... καὶ Πρόδικος ... οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ... Ὀμηρον δ' ἄρα ... ῥαψωδεῖν ἂν περιόντας εἶων καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἀντείχοντο ἢ τοῦ χρυσοῦ cet. Legg. XI. 931. C. Men. 94. B. al.

ἄρα interrogat. Phaed. 103. D: ἄρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ (int. τοῦτο καλεῖς θερμόν); Gorg. 477. A: ἄρα ἤνπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν; Conv. 212. E: ἄρα καταγέλασθε cet. Phil. 33. D: ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; al. innum. Cum part. οὐ est *nomme*. Prot. 354. A: ἄρα οὐ τὰ τοιαῦδε λέγετε, οἷον cet. Phil. 11. D: ἄρ' οὐχ οὕτως; Pol. I. 339. E: ἄρα τότε ... οὐκ ἀναγκαῖον cet. 392. D. al. Part. οὖν adiunctâ interrogationem cum oratione praegressa connectit. Prot. 313. C: ἄρ' οὖν ... ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὦν ἐμπορός τις cet. 188. C: ἄρ' οὖν οὐ ταύτη σκεπτόμεν ... ἀλλὰ cet. Gorg. 449. D: ἄρ' οὖν ἀγαθαὶ μὲν αἱ ὠφέλιμαι, κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραὶ; Ib. ἄρ' οὖν τὰς τοιαύδας λέγεις, οἷον cet. al. Negatione accedente est *nomme*. Phaedr. 259. E: ἄρ' οὖν οὐχ ὑπάρχειν δεῖ cet. 263. A: ἄρ' οὖν οὐ παντὶ δῆλον cet. Gorg. 478. A: ἄρ' οὖν οὐ δικαιοσύνην τινὶ χρώμενοι κολάζουσιν οἱ ὀρθῶς κολάζοντες; 479. D. Phaed. 68. C. al. Sq. ἢ (an) est *utrum*. Phaed. 91. D: ἄρα ἄλλα, ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἃ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκοπεῖσθαι; Conv. 199. D: ἄρα ὁ πατήρ ἐστι πατὴρ τινός, ἢ οὐ; Pol. X. 598. A: ἄρα οἶα ἐστίν, ἢ οἶα φαίνεται. Tim. 19. A. al. — Affirmate interrogat, ita ut responsio aiens vel sequatur vel in totius orationis continuatione lateat (sicut Lat. *ne pro nomme ponunt*). Phaedr. 241. E: ἄρ' οἴοθ' ὅτι ... ἐνθουσιάζω; Polit. 296. D: ἄρ' ... πάντα αὐτῷ μᾶλλον λεπτέον cet. 309. D: ἄρ' ἴσμεν ὅτι προσήκει cet. Crat. 430. C: ἄρ' ἂν τις ... ἀποδοίη cet. Pol. VIII. 566. A: ἄρα τῷ τοιοῦτῳ ἀνάγκη cet. Hinc etiam ἄρ' οὖν in affirmatione ponitur: *nonne igitur* vel *simpl. nonne*. Gorg. 477. A: ἄρ' οὖν τοῦ μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ; 479. C: ἄρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ... τὸ ἀδίκειν; D: ἄρ' οὖν (v. ἄρ' οὖν οὐ) περὶ τούτου ... ἡμφεσβητήσαμεν cet. Phaed. 64. E: ἄρ' οὖν ... δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων cet. 65. E: ἄρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσῃε καθάρωτάτα cet. sq. ἄρ' οὐχ οὕτως ἐστίν cet. Theaet. 200. C. 208. A. Polit. 300. D. Parm. 138. D. Phil. 27. A. 38. C. D. 45. A. al. Etiam dubitanter interrogat (Lat. *num et an*, vern. *etwa, vielleicht*). Prot. 330. A: ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; 351. C: ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ cet. Soph. 221. D: ἄρ' ... ἡγνοήκαμεν cet. Phil. 23. B: ἄρ' ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον cet. Pol. I. 332. E: ἄρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Euthyd. 301. A: ἄρα τοῦτο ἀπορεῖς; al. Sq. *μη* indicat interrogantem vereri quodammodo ne alter affirmet vel aliquid dicat aut faciat quod dicere vel

facere non debeat (Latin. *num*, vern. *doch nicht* vel *etwa*, v. c. *ist etwa der Tod etwas anderes als —?* quo quidem negamus mortem aliud quid esse). Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; Ib. ἄρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; 103. C: ἄρα μὴ πον ... καὶ σέ τι τούτων ἐπύραξιν ὧν ὁδὲ εἶπεν; Parm. 163. C: ἄρα μὴ τι ἄλλο σημαίνει ἢ cet. Pol. III. 405. A: ἄρα μὴ τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμήριον cet. Crit. 44. E: ἄρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ cet. al. Part. γέ accedens interrogativum ἄρα acuit (ut reddi possit germ. *denn*). Phaedr. 274. C: ἄρά γ' εἰ ἐθ' ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων; Soph. 243. E; ἀλλ' ἄρα γε τὰ ἄμρω βούλεσθε καλεῖν ὄν; Parm. 143. A: ἄρα γε ἐν μόνον φανήσεται, ἢ καὶ cet. Conv. 192. D: ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε cet. Pol. I. 328. A: ἄρά γε ... οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπρὸς ἔσται cet. al. Cum τίς est Lat. *numquis* vel *ecquis*. Ep. VII. 347. A: ἄρά τις ἐδελήσει με ἄγειν cet. Pol. II. 376. C: καὶ ἄρά τι προὔρχον ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι cet. Etiam in interrogatione aliunde suspensa (indirecta) ponitur (vern. *ob*). Phaed. 70. D: περὶ πάντων ἰδωμεν ἄρ' οὕτως γίγνεται πάντα cet. E: τοῦτο ... σκεψώμεθα ἄρα ἄρα ἀναγκαῖον cet. Gorg. 459. C: τότε ... σκεψώμεθα ἄρα τυγχάνει ... οὕτως ἔχον ὁ ῥητορικὸς cet. 475. B. 476. A. 512. E. Phil. 75. B. al. Denique (ut οὐκοῦν al.) interrogandi vim deponit et modeste affirmat (vern. *num*, *wohl*). Prot. 319. A: ἄρ' ... ἐπομαί σου τῷ λόγῳ δοκεῖς γάρ (vern. *nehmlich*) μοι λέγειν cet. Soph. 218. A: ἄρα τοίνυν ... οὕτω ... κεχαρισμένος ἔσει. Theag. 124. A: ἄρά γε μανθάνω ἢ λέγεις τέχνην δοκεῖς γάρ μοι λέγειν cet. Riv. 135. D: ἄρ' ἐννοῶ ... οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν cet. Part. οὖν accedente modo fortius est (also) modo lenius (*wohl*). Phaedr. 260. D: ἄρ' οὖν ... ἀρχαιότερον ... λελοιδορήκαμεν τὴν τῶν λόγων τέχνην ἢ δ' ἴσως ἂν εἴποι cet. Gorg. 450. C: ἄρ' οὖν μανθάνω οἷαν αὐτὴν βούλει καλεῖν ταχα δὲ εἶσομαι σαφέστερον. 463. D: ἄρ' οὖν ἂν ράδοις ἀποκρινάμενον ἔστι γάρ cet. Polit. 282. D: ἄρ' οὖν μανθάνω; δοκεῖς γάρ μοι cet. Phil. 54. D. 64. C. 65. E. Parm. 141. A. Pol. IV. 435. D. al. — Part. ἄρα aliis vocibus subiicitur, velut καὶ (Polit. 292. E. Crit. 393. A. Pol. II. 376. C. V. 480. al.), ἀλλά (v. ἄλλά), μῶν (Legg. X. 895. D.). Protag. 358. C: ἀμαθίαν ἄρα τὸ τοιόνδε λέγετε cet. Pol. VIII. 551. D: πόδε ἄρά τι τούτου ἔλαττον; Etiam in media ponitur oratione. Phaed. 67. C: καθαρσις δὲ εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει cet. Gorg. 467. E: τὰ δὲ μέτε ἀγαθὰ μέτε κακὰ ἄρα τοιάδε λέγειν cet. 476. A: τὸ διδόναι δίκην ... ἄρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; Parm. 147. A: τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός ἄρα μορία ἔστιν; Phil. 27. B. 29. D. al.

ἄρά, ἢ, *exsecratio*. Legg. IX. 871. B: ἢ τοῦ νόμου ἄρά. V. 742. B: ἄρά καὶ ὀνειδεῖ ... ἐνοχὸς ἔστω. IX. 881.

D. Critia 119. E: ὄρκος μέγας ἀρὰς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν.

ἀραῖος, α, ον, *dira imprecans, perniciem asserens*. Legg. XI. 931. C: ἀραῖος (sic codd.; v. βλαβερός) ... γονεὺς ἐγγόνους cet.

ἀραρότως, *tenaciter, firme*. Phaedr. 240. D: ὅσπερ μεθ' ἡδονῆς ἀραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν.

ἀργία, ἡ, *cessatio, otium*. Legg. VI. 761. A: τῶν οὐκ ἐκείνων ἔργων ... ἀργίας (i. q. ἀργουῶς) ... ἐκλεγμένους. **segnitia, desidia*. Pol. III. 398. E: μαλακία καὶ ἀργία. Legg. X. 901. E: δειλίας ... ἐκγονος ἐν γε ἡμῶν ἀργία. Theaet. 153. B: ὑπὸ ἡσυχίας ... καὶ ἀργίας. Conv. 191. B. al. Tim. 89. E: ἐν ἀργίᾳ διάγον. Legg. IX. 873. C. Phaedr. 259. A: δι' ἀργίαν τῆς διανοίας. Soph. 232. B. Conv. 182. D. al.

ἀργός, ὁ ἡ, *otiosus, deses*. Pol. IV. 421. D: ἀργός δὲ καὶ ἀμελής γενήσεται. Legg. X. 901. A. VII. 807. D: πρὸς-ἡκεῖ ... ἀργῶ cet. X. 903. A: ἀργὸν ἢ δειλὸν τινα. XII. 966. D: τὸν περὶ ταῦτα ἀργόν. Pol. V. 458. A: ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχρὸν ἐπὶ ἀργοτέρῳ ποιοῦντες. Legg. VII. 823. E. 795. C: μηδὲν ἀργὸν τούτων ... εἶναι. Pol. V. 458. A: οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν. Men. 86. B. Pol. VIII. 564. B: τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος. IX. 572. E: τῶν ἀργῶν ... ἐπιθυμιῶν. Gorg. 516. E: ἀργουῶς καὶ δειλοῦς. Pol. VIII. 556. C. Men. 81. D. *c. genit. *ab opere aliquo vacans, vacuus*. Legg. VIII. 835. D: πόνων ... σφοδρῶν ... ἀργοὶ. VII. 806. A: γυναικας ... ἀργουῶς ... ταλασίας. **immunis, expers*. Legg. IX. 855. B: τῶν κλήρων ἀργός. **nondum tentatus vel excultus*. Euthyd. 272. A: ἢ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη ἀργός. **incultus*. Legg. IX. 873. D: τῶν (μερῶν) ὅσα ἀργὰ καὶ ἀνώνυμα. VII. 824: ἐν ἀργοῖς ... καὶ ἐν ὄρεσι (οἶκῳ. ἐν ἐργασίμοις).

ἀργυραμοιβός, ὁ, *argentarius*. Polit. 289. E: οὗς ἀργυραμοιβοὺς τε καὶ ἐμπόρους ... ἐπωνομάκαμεν.

ἀργύριον, τό, *argentum*. Alc. I. 122. E: χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον cet. De lucr. cup. 231. D: οὐτι τῇ ἀξίᾳ γε ἀργύριον χρυσίου (πλέον ἐστίν). Pol. IV. 442. E: παρακαταθήμην χρυσίου ἢ ἀργυρίου. Pol. IV. 422. D: ἡμεῖς ... οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα. 416. E: χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον ... ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι. Men. 78. C. D. E. al. Legg. V. 742. D: κερταμένην ... χρυσία καὶ ἀργύρια. **pecunia*. Prot. 333. C: ὅταν ... ἀχρηστον ἢ ἀργύριον. Crit. 45. C. Hipp. mai. 282. D. Prot. 357. E: κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου. Pol. I. 333. B: εἰς ἀργυρίου (κοινωνίαν). 337. D. II. 371. D. al. Pol. I. 333. B: πρὸς τὸ χρῆσθαι ἀργυρίῳ. C. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον. 311. B. C. al.

ἀργυρογνώμων, ὁ, *argenti probator s. spectator*. De virt. 378. E: ἀργυρογνώμονας.

ἄργυρος, ὁ, *argentum*. Polit. 303. E: χαλκὸς καὶ ἄργυρος. Phaedr. 263. A: σιδηροῦ ἢ ἀργύρου. Pol. III. 415. B. 417. B. al. Phaed. 110. E: κεκοσμηθῆναι ... χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. Pol. VIII. 547. A: ὁμοῦ ... μιγέντος σιδήρου ἀργύρῳ. Critia 116. D. Polit. 288. D: χρυσόν τε καὶ ἄργυρον cet. Phil. 43. E. Pol. III. 415. E. 419. al.

ἀργυροῦς, ᾧ, οὖν, *argenteus*. Pol. III. 415. B: ἐκ χρυσοῦ γεννηθεῖη ἂν ἀργυροῦν (ἐκγονον). VIII. 547. B: τὸ ... χρυσούν τε καὶ ἀργυροῦν (γένος). Legg. IV. 705. B: νομισματός ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ. Legg. VII. 801. B: οὔτε ἀργυροῦν ... πλουτόν οὔτε χρυσοῦν. Pol. VIII. 547. B: τὰ ... γένη, χρυσούν τε καὶ ἀργυροῦν cet. Hipp. mai. 301. A: εἰ χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ... τυχοίμεν ὄντες.

ἀργῶ, *vaco*; etiam *cesso*. Pol. IV. 426. A: πρὶν ἂν ... ἀργῶν παύσεται. VIII. 561. D: ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν. II. 371. C: ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας.

ἄρδην, *funditus*, *prorsus*. Pol. IV. 421. A: ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύσαι. Legg. III. 677. C: ἄρδην ... διαφθείρεσθαι. IV. 708. B: ἄρδην ... κρατηθεῖσα. 716. B: πόλιν ἄρδην ἀνάστατον ἐποίησε.

ἄρδω, *irrigo*; hinc etiam *nutrio*, *foveo*. Phaedr. 255. C: καὶς διόδους τῶν πτερῶν ἄρδει. Tim. 82. D. Pol. X. 606. D: τρέφει ... ταῦτα ἄρδουσα. Pol. VIII. 550. B: τὸ λογιστικὸν ... ἄρδοντός τε καὶ αὐξοντος. Tim. 76. A: ἤρδε. Pass. Phaedr. 251. B: ἢ ἢ τοῦ πτεροῦ φύσις ἄρδεται. Tim. 77. C: ἢ ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιοντος ἄρδοιτο. Phaedr. 251. C: ὅταν ... ἄρδεται. Locr. 101. D: ἀρδομένης (τᾶς τροφᾶς) ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Tim. 78. E: ἡμῶν τῷ σώματι ... ἀρδομένη. Crat. 414. A: ὥσπερ τὰ ἀρδόμενα. **recreo*, *oblecto*. Phaedr. 276. D: συμποσίοις ... ἄρδοντες αὐτούς.

ἀρεσκόντως, *satis*. Pol. VI. 504. B: εἰ ... ὑμῖν ἀρεσκόντως.

ἀρέσκω, *placeo*, *satis facio*, *probor* (c. dat. et accus.). Theaet. 157. D: εἰ σοι ἀρέσκει τὸ μὴ τι εἶναι cet. 189. D. al. Crat. 433. E: πότερός σε ὁ τρόπος ἀρέσκει; 435. C. al. Legg. III. 702. C: εἰ τινες (νόμοι) ἡμᾶς ἀρέσκουσι. Pol. VIII. 557. B: ἥτις ἕκαστον ἀρέσκοι. Crit. 53. A: τίτι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἀνευ νόμων; 51. D: εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς. Crat. 400. A: ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσκη (v. ἀρέσῃ). Crit. 51. D: ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς. Phaedr. 101. E: αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκειν. Pol. I. 350. E. VI. 494. A. al. Legg. VII. 800. E: ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον. Crit. 52. C: ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. Legg. XII. 951. E: τὸν ἀρέσκοντα αὐτῷ προσλαμβάνων. Crit. 52. B: εἰ μὴ σοι ... ἤρεσκε. 53. A. 52. B: ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἤρεσκομεν. Id. E. Prot. 335. A: ὅτι οὐκ ἤρεσεν αὐτὸς αὐτῷ. 338. B. 361. D. Theaet. 172. D: ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν (λόγος) τοῦ προκειμένου μᾶλλον ... ἀρέσῃ. Legg. VII. 800. D. Med. c. dat. rei qua oblecta-

mur, quae nobis grata est. Theag. 127. B: εἰ οὗτος ... ἀρέσκειτο τῇ σῇ συνουσίᾳ.

ἀρεστός, ἡ, ὄν, placens, gratus. Def. 415. A: θεράπευμα ἀρεστόν θεῶ.

ἀρετή, ἡ, (iocose ducitur a v. ἀειρείτη vel αἰρετή Crat. 415. D.) virtus, h. e. habitus rei probus, naturae consentaneus aptusque ad id agendum quod agere eam oportet, bonitas, facultas. Pol. I. 353. B: οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστῳ, ὥπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται; Ib. ἀρετὴ ὀρθολογίων ... ὧτων. C: ἥτις αὐτῶν (τ. ὁμιάτων) ἡ ἀρετή. E. X. 601. D: ἀρετὴ ... ἐκάστου σκευοῦς καὶ ζώου καὶ πράξεως cet. Gorg. 479. B: ἡ ὑγίεια καὶ ἀρετὴ σώματος. 504. C: ἡ ὑγίεια ... καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ τοῦ σώματος. 506. D: ἀγαθοὶ γέ ἐσμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα ἀγαθὰ ἐστίν, ἀρετῆς τινας παραγενομένης. Critia 117. B: ὑπὸ ἀρετῆς τῆς γῆς. Legg. II. 673. A. V. 745. D: φανλοσθέντος τε καὶ ἀρετῆς χώρας. Critia 110. E: ἀρετὴ ... πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Id. 113. C. 117. A: ἡδονὴ δὲ καὶ ἀρετὴ (de aquis). Alc. I. 122. D: πλήθει οὐδὲ ἀρετῇ (terrae). Pol. III. 403. D: τῇ αὐτοῦ (τ. σώματος) ἀρετῇ. Gorg. 499. D: ἰσχὺν ἢ ἄλλην τινα ἀρετὴν τοῦ σώματος (ποιοῦσιν). 518. A: εἰς ἀρετὴν σώματος. Pol. I. 335. B: εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων. Ib. εἰς τὴν τῶν κυνῶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετὴν. 353. B: μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν οἰκίαν ἀρετὴν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν (ὅμματα). Legg. VI. 765. E: παντός ... φυτοῦ ἢ πρώτης βλάστη καλῶς ὀρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως cet. Pol. VII. 518. D: τῶν τοῦ σώματος (ἀρετῶν). al. *in homine est animi habitus rationi consentaneus, probitas, honestas. Phaed. 69. B: (μὴ) ... ξυλλήβδην ἀληθῆς ἀρετὴ ἢ μετὰ φρονήσεως. 93. E: ἡ ... ἀρετὴ ἁρμονία εἴη. Theaet. 176. C: ἡ ... τούτου (τοῦ δικαιοτάτου) γνώσις σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή. Phil. 64. E: μετριότης ... καὶ ξυμμετρία κάλλος δῆπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι. Pol. IV. 444. D: ἀρετὴ ... μὲν ... ὑγίειά τε τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. VIII. 554. E: ὁμονοητικῆς ... καὶ ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῇ. X. 617. E: ἀρετὴ ... ἀδιάσπαστον. Men. 70. A: ἄρα διδασκὸν ἡ ἀρετὴ; 99. E: ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδασκόν, ἀλλὰ θεία μοῖρα παραγιγνομένη ἄνευ νοῦ. Legg. XII. 963. C: τέτταρα ... ἀρετῆς εἶδη, sq. (Cf. Pol. IV. 427. E. sq. 443. E. Phaed. 69. C. al.). Pol. IV. 445. C: ἐν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἅπειρα δὲ τῆς κακίας (Cf. Prot. 325. A.). VII. 536. A: πρὸς σωφροσύνην ... καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη. VI. 500. D: δημονογόν ... σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς. VI. 498. E: ἄνδρα ... ἀρετῇ παρισώμενον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνα-

τοῦ τελέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. X. 612. B: τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι. IX. 576. C: ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ. Pol. I. 348. C: τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετὴν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν. IV. 407. A: ἀρετὴν ἀσκεῖν. X. 613. A: ἐπιτηδεύων ἀρετὴν ... ὁμοιοῦσθαι θεῷ. VII. 518. D: αἱ μὲν ... ἄλλαι ἀρεταὶ καλοῦμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγὺς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος ... ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι ... θειοτέρου τινὸς τυγχάνει ... οὐσα. *in univ. est prohibitas, praestantia. Legg. XII. 961. D: ἡ τούτων (animi et capitis) ἀρετὴ ... παντὶ παρέχει ζώῳ σωτηρίαν. Pol. IV. 433. D: πρὸς ἀρετὴν πόλεως. X. 618. C: πρὸς ἀρετὴν βίου. Legg. X. 886. B: δι' ἀρετὴν πολιτείας. 903. B: πρὸς τὴν σωτηρίαν καὶ ἀρετὴν τοῦ ὅλου. IV. 722. B: εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. *ars, scientia. Prot. 322. D: περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς. E: πολιτικῆς ἀρετῆς. Alc. I. 135. A: ἀρετῆς κυβερνητικῆς. al. *virtus, h. e. fortitudo. Menex. 243. C: ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. Lach. 189. B: ἡ ... ἐδωκας σαυτοῦ πείραν ἀρετῆς. 184. C: εἰ μὴ τι θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει τῇ ἀρετῇ. Conv. 179. A: ἐν-θεον ... πρὸς ἀρετὴν. Menex. 241. C: διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ἐγκωμιάζονται. *munus, officium. Apol. 18. A: δικαστοῦ ... αὕτη ἡ ἀρετή, ῥήτορος δὲ τάλειθ' ἔλγειν. Legg. I. 643. D: τέλειον ... τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς (in facultate muneris sui exsequendi). *est etiam id quod ex virtute proficiscitur, h. e. probitas, quam quis declarat re praecclare gerenda vel gesta. Conv. 180. A: ταύτην τὴν ἀρετὴν ... τὴν περὶ τὸν ἔρωτα. *hinc ipsa res praecclare gesta vel factum illustre ἀρετῇ dicitur. Conv. 208. D: ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς. Ib. ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης ἐν-κλεοὺς πάντες πάντα ποιοῦσιν. Pol. X. 618. B: ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς.

ἀρήν, ὁ et ἡ, agnus et agna. Polit. 268. E: τὸ περὶ τῆς χουσῆς ἀρνός ... σημείον φράζεις. Phaedr. 241. D: ὡς λύκοι ἀρνὸν ἀγαπῶσι (vers.).

ἄρθρον, τό, membrum, articulus. Def. 414. D: ἄρθρον ἐγγράμματον. Tim. 75. D: ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρῳ. 74. A: ἐμποιῶν ἄρθρα. Locr. 100. B: συνᾶψε τὰ ἄρθρα.

ἀριθμητής, ὁ, ratiocinator. De iust. 373. B: οὐχ οἱ ἀριθμηταί;

ἀριθμητικός, ἡ, ὄν, arithmeticus. Gorg. 453. E: ὁ ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος. Theaet. 198. B: ἀριθμητικὸς ... ὢν. E. Alc. I. 114. C. Gorg. 451. A: ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη. 463. E: ἡ ἀριθμητικὴ. Prot. 357. A. Gorg. 450. D. Polit. 258. D. Pol. VII. 525. A: λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ. Epin. 978. E: μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε. Ion. 537. E: ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ ... τῇ ἀριθμητικῇ. Gorg. 450. E: τὴν ἀριθμητικὴν. Theaet. 198. A. Polit. 299. E: ξύμπασαν ἀριθμητικὴν. Phil.

55. E. al. De iust. 373. C: οἱ ἀριθμητικοί. Phil. 57. D: δύο ἀριθμητικά.

ἀριθμός, ὁ, *numerus*. Theaet. 198. C: πόσος τις ἀριθμός τυγχάνει ὦν. 204. E. Pol. VII. 525. A: ξύμπας ἀριθμός. 524. D. VIII. 546. B: ἀριθμός ... τέλειος. Tim. 23. E. Critia 119. A. Phaed. 104. A: ὁ ἡμους τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. B. Tim. 36. B. al. Epin. 991. E: ἀριθμοῦ ... σύστημα. Phaed. 105. C: ὃ ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται. Theaet. 155. A: μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ. Legg. I. 630. C: τετάρτη ... ἀριθμῷ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμία εἶναι. al. Gorg. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα (*totam numerorum seriem*). 148. A: προμήκη ἀριθμὸν. Soph. 257. A: ἀπέραντα τὸν ἀριθμὸν. Phil. 17. C: ὅπως ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν. Conv. 190. D: πλείους τὸν ἀριθμὸν. Pol. V. 473. B: ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν. Tim. 37. D: κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσαν ... εἰκόνα. 38. A: κατ' ἀριθμὸν κυκλονόμενον. al. sexc. Theaet. 198. A: τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν. 198. B. Phil. 17. D. Pol. VII. 525. D: περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ... διαλέγεσθαι. 526. A. al. Legg. IX. 861. E: οὐτ' ἀριθμοῖς οὔτε μεγέθεσιν ἐλάττους. Theaet. 198. B: πάντας ἀριθμοὺς ἐπίσταται. Pol. VII. 525. D: σώματα ἔχοντα ἀριθμούς. Legg. VII. 817. E. **numerus*, h. e. *exercitus*. Phaedr. 247. A: ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι. **mensura* (*quantitas*). Legg. II. 668. D: τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος. **ars numerandi*. Phaedr. 274. C: ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν εὐρεῖν. Phil. 56. E: τῶν περὶ ἀριθμὸν τεταζόντων. Pol. VII. 522. C: λέγω ... αὐτὸ ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν.

ἀριθμῷ, *numero*. Theaet. 198. B: ἀριθμοῖ ἂν ποτέ τι ... αὐτὸς πρὸς αὐτόν. Ib. τὸ ἀριθμεῖν ... σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθμός τυγχάνει ὦν. Pol. I. 348. A: ἀριθμεῖν δεήσει τάχαθ'. VII. 522. D. E. Hipp. maj. 285. C: οὐδ' ἀριθμεῖν ... ἐπίστανται. De iust. 373. B: ἀριθμοῦντες. C. Theaet. 146. E: ἀριθμῆσαι. Euthyd. 294. C: ἡμῶν ἀριθμῆσαντων. Theaet. 198. E: ἀριθμῆσειν. Ib. ὅταν ἀριθμῆσων ἔη ὁ ἀριθμητικός. Pass. Legg. VI. 785. A: τῶν ἐπὶ τοῖς ἔτεσιν ἀριθμουμένων (ἀρχόντων). Med. Phaedr. 270. D: ταῦτα ἀριθμησάμενος.

ἀριπρεπής, ὁ ἢ, *splendidus*, *eximius*. Gorg. 485. D: ἄνδρας ἀριπρεπεῖς (Hom.).

ἄριστα, *optime*. Prot. 318. E: ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ. Phaedr. 231. A: ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλευσάιντο. 363. D: ἄριστα λέγεις. Theaet. 169. B: ἄριστά γε ... ἀπείκασας. 183. C: ἄριστ' εἴρηκας. Legg. I. 646. A: ἄριστα εἶπες. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεῖς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. VII. 520. D: ἄριστα ... οἰκεῖσθαι. Legg. IV. 713. B: ἥτις τῶν νῦν ἄριστα οἰκεῖται. Menex. 238. A: ὃ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος. Euthyd. 299. B. sexc. al. Cum v. ἔχειν. Pol.

II. 380. E: τὰ ἄριστα ἔχοντα. 381. B: ὁ θεὸς γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἄριστα ἔχει. In responsione. Tim. 29. D: ἄριστα cet. Theaet. 163. C: ἄριστά γε. Legg. III. 688. E. Theaet. 148. B: ἄριστά γ' ἀνθρώπων. al.

ἀριστεία, ἡ, praestantia; virtus bellica. Legg. XII. 943. B: τῆς ὅλης ἀριστείας ἀγωνιστῇ. 942. D: εἰς τας ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον.

ἀριστεῖον, τό, praemium virtutis (praec. bellicae), palma. Legg. XI. 935. B: μηδέποτε ἀριστείων περὶ φιλονεικίῃ. XII. 943. B. C: εἰς τὴν τῶν ἀριστείων κρίσιν. 946. E. al. Conv. 220. D: ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ τὰριστεία ἔδοσαν οἱ στρατηγοί. E: διδόναι τὰριστεία. bis. Pol. V. 468. C: πρὸς τὸ τὰριστεία φέρειν. Legg. VIII. 829. C: νικητήρια ... καὶ ἀριστεία ... διανέμειν. XI. 919. E: ὑπὸ τῶν τὰ ἀριστεία εἰληφότων. XII. 946. B: τὰ ἀριστεία ἀποδόντας. Menex. 240. E: τὰ ... ἀριστεία τῷ λόγῳ ἐκείνοις ἀναθετόν.

ἀριστερός, ὁ, ὄν, sinister, laevis. Ion. 537. B: ἔππος ἀριστερός (Hom.). Tim. 72. C: ἐξ ἀριστερᾶς. Euthyd. 271. B. 273. B. Prot. 335. D: τῇ ... ἀριστερᾷ. Phaedr. 228. D: ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Pol. X. 617. C. al. De iust. 374. E: ὀφθαλμόν ... ἀριστερόν. Ib. μυκτῆρα ... ἀριστερόν. Pol. X. 614. C: τὴν εἰς ἀριστεράν (πορευεσθαι). De iust. 374. E: χεῖρα ... ἀριστεράν. Tim. 43. E: τὰ τε δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ δεξιὰ ... φαντάζεται. Id. 46. B. Legg. VII. 795. B: ἀπὸ ... τῶν ἀριστερῶν ... μάχεσθαι. Tim. 77. E: ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ. D: δεξιοῖς τε καὶ ἀριστεροῖς. Legg. IV. 717. A: ἀριστερὰ νέμων. VII. 795. A. Theaet. 193. C: εἰς ἀριστερὰ (fort. εἰς ἀριστεράν) μεταρρόεουσιν. Tim. 43. B: εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Pol. IV. 436. E. Phaedr. 266. A: τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ... μέρος. Parm. 129. C. Tim. 36. C. al. Legg. I. 634. A: πρὸς τὰ ἀριστερὰ ... ἀντιβαίνειν.

ἀριστεύω, excello, praesto. Pol. V. 468. B: τὸν ... ἀριστεύσαντα. VII. 540. A: τοὺς ... ἀριστεύσαντας πάντα πάντα ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις.

ἀριστίνδην, secundum praestantiam, ita ut optimus quisque eligatur. Legg. IX. 855. C: τὸ τῶν ... ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον.

ἀριστοκρατία, ἡ, optimatum principatus s. gubernatio. Polit. 301. C: ἀριστοκρατία. Pol. IV. 445. D: πλειόνων (ἀρχόντων) ... ἀριστοκρατία. Menex. 238. C. bis. Pol. VIII. 545. C: εἶνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. 547. C. Legg. III. 701. A. Pol. VIII. 544. E: τὸν ... τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὁμοιον. Polit. 301. A: τότε ἀριστοκρατίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν. 302. D. Legg. III. 681. D. IV. 712. C. D.

ἀριστοκρατικός, ὁ, ὄν, optimatum imperii studiosus. Pol. IX. 587. D: ἐὰν εἰς ταῦτόν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθώμεν.

ἀριστοκρατοῦμαι, *ab optimatibus gubernor*. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν πόλεων ... αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται.

ἀριστος, ἡ, ον, *optimus, praestantissimus*. Phil. 55. B: καὶ ἡ ἀριστος πάντων. Tim. 75. E: κάλλιστον καὶ ἀριστον. Polit. 294. C: τὸ δ' ἀριστον ... ἐστίν. Legg. X. 903. D: τὸ περὶ σὲ ἀριστον. Phaedr. 238. A: κρατούσα τοῦ λόγον τοῦ ἀρίστου. Tim. 37. A: ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων (*int. ἡ ψυχῇ*). Phaedr. 237. D: ἐφιερμένη τοῦ ἀρίστου. 238. A: κρατούσα τοῦ λόγον τοῦ ἀρίστου. Pol. V. 452. D. Legg. IX. 864. A: τὴν ... τοῦ ἀρίστου δοξάν. Phaedr. 248. B: ἡ ... προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ (*praestantissimae parti*) νομῇ. Legg. VIII. 837. D: ὡς ἀριστον γίγνεσθαι. Men. 93. E: ὅν ... ἐν τοῖς ἀριστον τῶν προτέρων εἶναι. Critia 114. A: πλείστην καὶ ἀρίστην οὖσαν (*λήξιν*). Phaedr. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν ... ἀλλ' ἢ τὸ ἀριστον καὶ τὸ βέλτιστον. Phaedr. 237. E: δόξης ... ἐπὶ τὸ ἀριστον λόγῳ ἀγούσης. Polit. 294. A. Legg. IX. 858. A: κατιδεῖν τό τε ἀριστον καὶ τὸ ἀναγκαϊότατον. Tim. 18. D: ὡς ἀριστοὶ τὰς φύσεις. Conv. 182. D: τῶν γενναϊοτάτων καὶ ἀρίστων. Tim. 75. D. E. al. **fortissimus*. Conv. 179. A: ὥσθ' ὅμοιον εἶναι τῷ ἀρίστῳ φύσει. Hipp. min. 364. C: ἀριστον ... ἄνδρα. Id. D. Menex. 243. C: ἄνδρες γενόμενοι ... ἀριστοὶ. 246. C: προθυμεισθαι εἶναι ὡς ἀρίστους. Vocat. ὦ ἀρίστε et ἀριστοὶ *blanda est appellatio*. Prot. 315. D. Pol. I. 338. D. 349. E. 351. D. Legg. I. 638. A. al. Soph. 248. B: ὦ πάντων ἀριστοὶ. Legg. I. 634. C: ὦ ἀριστοὶ ξένων. Pro ὦ ἀρίστε Men. 77. C. Clark. et Vind. 1. scribunt ὦρίστε.

ἀρκτος, ὁ, *septentrio*. Critia 118. B: ἀπὸ τῶν ἄρκτων κατὰβόρος.

ἀρκτοῦρος, ὁ, *arcturus*. Legg. VIII. 844. E: τὴν ὥραν ... ἀρκτούρῳ ξύνδρομον.

ἀρκυς, ἡ, *rete*. Legg. VII. 824: ἄρκυοί τε καὶ πάγαις.

ἀρκῶ, *valeo*. Theaet. 174. A: ταυτὸν ... ἀρκεῖ σκόμμα ἐπὶ πάντας cet. Ἀρκεῖ, *satis facit, satis est*. Prot. 355. A: ἡ ἀρκεῖ ὑμῖν τὸ cet. Gorg. 498. A: ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. Soph. 220. D. Theaet. 169. C. Phil. 53. B: ἀρκεῖ νοεῖν ἡμῖν cet. Pol. VI. 505. D. VII. 539. D. al. Def. 415. A: τὸ ... κατὰ τέχνην ἀρκοῦν. Alc. I. 119. D: ἤρκει ἄν σοι ... βελτίστῳ εἶναι. Pol. II. 369. D: πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τσαυτήν παρασκευήν. V. 466. B: μὴδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος cet. VI. 506. D. Med. *contentus sum, acquiesco*. Ax. 369. E: μόνοις ... ἀρκέεται (τὰ παθήματα) τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς.

ἄρμα, τό, *iugum* (*vern. Gespann*), *h. e. equi iugales*. Legg. VIII. 834. B: ἄρματος ... οὔτε τις τροφεὺς ἡμῖν ἐστὶν cet. **currus*. Critia 116. D: ἐφ' ἄρματος ἐστῶτα. 119. A: ἄρματος πολεμιστήριον. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι ... ἄγω-

νιέσθαι. Phaedr. 246. E: ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα. Tim. 22. C: τὸ ... ἄρμα ξεύξας. Lach. 191. B: περὶ ἀρμάτων ... ἔλεγε. Lys. 208. A. Legg. X. 899. A: ἐν ἄρμασι ἔχουσα ... ἥλιον. Critia 119. A: εἰς μύρια ἄρματα. Legg. I. 641. A. Theag. 123. C.

ἀρμονία, ἡ, *sonorum compositio, concentus, et in univ. temperatio, convenientia*. Legg. II. 665. A: τῇ ... τῆς φωνῆς (τάξει) ἀρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο. Phaed. 85. E: ὡς ἡ ... ἀρμονία ἀόρατον ... πάγκαλόν τι καὶ θεῖον ἐστιν cet. 86. C. Conv. 187. B: ἡ ... ἀρμονία συμφωνία ἐστὶ. Pol. III. 400. D: ῥυθμός γε καὶ ἀρμονία. Phaed. 92. B. al. Phaedr. 268. E: μικρὸν ἀρμονίας ἐπαίειν. Conv. 187. C. Pol. IV. 443. D: ὅρους τρεῖς ἀρμονίας. Tim. 37. A: διὰ τὴν τῆς θείας ἀρμονίας μίμησιν. Epin. 991. E. al. Phaed. 92. E: ἀρμονία ἢ ἄλλη τινὶ συνθέσει. 93. C. Conv. 187. D. Pol. IV. 430. E: συμφωνία τινὶ καὶ ἀρμονία προσ-
έοικε. 431. E: ὡς ἀρμονία τινὶ ἢ σωφροσύνη ὁμοίεται. al. Phaed. 88. D: τὸ ἀρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. 92. C. 93. A. C. D. 94. C. E: ἡ καθ' ἀρμονίαν. 95. A. Conv. 187. A: ἀρμονίαν τόξον τε καὶ λύρας. 188. A: ἐπει-
δὲν ... ἀρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβη σῶφροντα. Theaet. 175. E: ἀρμονίαν λόγων λαβόντος ὁρθῶς. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ὠδῇ ἀρμονίαν, ἡ δὲ συμφωνία καλεῖται. Pol. IX. 591. D: τὴν ἐν τῷ σώματι ἀρμονίαν. X. 617. B: ἐκ πασῶν ... ὁπῶ οὐσῶν μίαν ἀρμονίαν συμφωνεῖν. C: πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἀρμονίαν. Lach. 188. D: ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος. al. Phaed. 86. C: αἱ ἄλλαι ἀρμονίαι αἶ τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ ἐν τοῖς τῶν δημοσίων ἔργοις πᾶσι. Pol. III. 398. D: θρηνώδεις ἀρμονίαι. 398. E: τίνες ... μα-
λακαὶ ... τῶν ἀρμονιῶν. Legg. VII. 812. C: τὰς τῶν ἀρμο-
νιῶν συστάσεις. al. Legg. II. 660. A: ἐν τε ῥυθμοῖς ... καὶ ἐν ἀρμονίαισι. VII. 800. D: γωδεστάταις ἀρμονίαις. 802. E: ἀρμονίαισι ... καὶ ῥυθμοῖς. Prot. 326. B: τοὺς ῥυθμούς τε καὶ ἀρμονίας. Theaet. 145. D: τῶν περὶ ἀστρονομίαν τε καὶ ἀρμονίας καὶ λογισμούς. Tim. 90. D: τὰς τοῦ παντός ἀρμονίας τε καὶ περιφοράς. al.

ἀρμονικός, ἡ, ὅν, *harmoniae et in univ. musicae peritus*. Phaedr. 268. D: ἀρμονικῶ. E: τὸν μέλλοντα ἀρμονι-
κὸν ἔσεσθαι. Charm. 170. C: τὸ ἀρμονικὸν μουσικῇ (γινώ-
σκει). Locr. 96. A: καθ' ἀριθμῶς ἀρμονικῶς συγκεκοσμένοι (λόγοι). D: καθ' ἀρμονικῶς λόγως. Phaedr. 268. E: ἀλλ' οὐ τὰ ἀρμονικὰ (ἐπίστασαι).

ἀρμός, ὁ, *compages*. Locr. 102. B: λυομένων ... τῶν ἀρμῶν τὰς συστάσεις.

ἀρμόττω (ἀρμόζω), *compono, tempero*. Phil. 56. A: τὸ ξύμφωνον ἀρμόττουσα. Pass. Pol. 31. D: πάλιν ... ἀρμοτ-
τομένης (τῆς ἀρμονίας). Phaed. 93. E: ἡρμύσται. Lach. 193. D: δοῦριστὶ ἡρμόσμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ. Phaed. 93. C.

D: ἡρμόσθαι. Theaet. 144. E: αὐτάς (τάς λύρας) ἡρμόσθαι ὁμοίως. Pol. III. 410. E. Lach. 188. D: ζῆν ἡρμοσμένος. Ib. ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος. Phaed. 93. D: ἡ ... ἡρμοσμένη. Pol. III. 410. E: τοῦ ... ἡρμοσμένου ... ἡ ψυχῇ. VIII. 554. E: ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς. Phaed. 85. E: ἐν τῇ ἡρμοσμένη λύρα. Pol. IV. 443. E: σώφρονα καὶ ἡρμοσμένον. Phaed. 93. A: ὡς ἂν ἁρμοσθῇ. B. Tim. 41. B: τό γε ... καλῶς ἁρμοσθέν. Med. tempero. Pol. I. 349. E: ἁρμοττόμενος λύραν. IX. 591. D: τὴν ... ἁρμονίαν ... ἁρμοττόμενος φανέται. Intrans. concino, concenio, congruo. Soph. 262. D: τὰ μὲν οὐχ ἁρμόττει. Pol. III. 397. E. V. 462. A: ἄρα ... εἰς ... τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἶχνος ἡμῖν ἁρμόττει. Ep. VIII. 356. D: ἐν ᾗ βασιλείας ἁρμόττει γίνεσθαι. Phaedr. 278. D: μᾶλλον ἂν αὐτῷ ἁρμόττοι. Theaet. 183. B. al. Gorg. 503. E: τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρόπον τε εἶναι καὶ ἁρμόττειν. Polit. 289. B: εἰς τι τούτων ... ἁρμόττειν. Pol. III. 397. D. X. 616. D: ἁρμόττων. Conv. 206. D: τὸ ... καλὸν ἁρμόττον. Polit. 286. D: πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἁρμόττοντος. Tim. 69. B: τελευτήν ... ἁρμόττουσαν. Legg. VI. 772. E: τὸ πρόπον καὶ τὸ ἁρμόττον. Pol. X. 616. D: οἱ εἰς ἀλλήλους ἁρμόττοντες. Legg. X. 898. D. Soph. 262. E: τὰ ... ἁρμόττοντα αὐτῶν (φωνῆς σημεία). Lach. 188. D: πρόποντα ἀλλήλοις καὶ ἁρμόττοντά ἐστι. Legg. VII. 819. B: ἁρμοττόντων ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν. 813. A: ταῖς ἐορταῖς ἕκαστα ἁρμόττοντα. Hipp. mai. 294. A: ἐμάτια ... ἡ ὑποδήματα ἁρμόττοντα. Soph. 262. D: τὰ πράγματα ... ἀλλήλοις ἡρμοίτε. C: τότε δ' ἡρμοσε. Crat. 405. A. Conv. 187. B: διαφερόμενον ... ἀδύνατον ἁρμόσαι. Phaedr. 248. E: ἕκτη ποιητικὸς ... ἁρμόσει. Tim. 26. D: πάντως ἁρμόσουσι.

ἀρνακίς, ἡ, *pellis agnina vel ovilla*. Conv. 220. B: εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας.

ἄρνησις, ἡ, *negatio*. Legg. XII. 948. D: τὴν ἄρνησιν γράψαντα.

ἄρνυμαι, *quaero*, cum γ. μᾶλλον, *praefero*. Legg. XII. 944. C: ζῶν αἰσχροὺς ἀρνούμενος ... μᾶλλον ἢ ... καλὸν ... θάνατον. *accipio. Prot. 349. A: μισθὸν ... ἄρνυσθαι. Pol. I. 346. C: μισθὸν ἀρνυμένους. Legg. VII. 813. E.

ἄροτος, ὁ, *satio*; hinc etiam *generatio vel procreatio*. Crat. 406. B: ὡς τὸν ἄροτον μισγασῆς τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί.

ἄροτρον, τό, *aratrum*. Pol. II. 370. C: τὸ ἄροτρον. ἄρουρα, ἡ, *arvum, ager*. Apol. 28. D: ἄχθος ἀρούρης (Hom.). Tim. 73. C: οἶον ἄρουραν. 91. D. 22. E: ἐπὶ τὰς ἀρούρας. *arvum muliebre, h. e. *matrix*. Legg. VIII. 839. A: ἀπεχομένους ... ἀρούρας θηλείας πάσης.

ἀρπαγή, ἡ, *rapina*. Legg. XII. 941. B: ἀρπαγὴ ... ἀναίσχυντον. Pol. V. 469. D: διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν.

Legg. I. 633. B: ἐν ἀρπαγαῖς τισί. Phaed. 82. A: τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς. Pol. III. 391. D: ὀρμησαν ... ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς.

ἀρπάζω, rapio, arripio. Ep. VII. 335. B: πανταγρόθεν ἀναιδῶς ἀρπάξει πᾶν cet. Pol. IX. 574. B: ἀρπάξει ἄν. VII. 521. B: τὰγαθὸν ... ἀρπάξεν. Ep. VII. 334. D. Pol. I. 354. B: ἀπογεύονται ἀρπάζοντες (raptim). Gorg. 481. A: ἐὰν ... χρυσίον ἥσπακώς ἢ πολὺ. Phaedr. 229. B: ἀρπάσαι. D: ὡς ... ἥσπασθη.

ἄρπασμα, τό, rapina. Legg. X. 906. D: καθάπερ κνυὶ λύκοι τῶν ἀρπασμάτων σμικρὰ ἀπονέμειν. Idem, vel ἀρπαγμάτων, pro πραγμάτων Ep. VII. 335. B. reponendum.

ἄρρατος, ὁ ἡ, qui frangi vel defatigari nequit. Crat. 407. D: κατὰ τὸ συληρὸν ... ὁ δὲ ἄρρατον καλεῖται. Pol. VII. 535. B: ἄρρατον (v. ἄκρατον) καὶ πάντη φιλόπονον.

ἄρρενωπία, ἡ, generositas. Conv. 192. A: ὑπὸ θαύρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας.

ἄρρενωπός, ὁ ἡ, qui virili est facie, qui se masculum praebeet. Legg. VII. 802. E: τὸ πρὸς τὴν ἀνδρείαν ῥέπον ἀρρενωπὸν φατέον εἶναι.

ἄρρην, ὁ ἡ, masculus; unde ἄρρεν et τὸ ἄρρεν mas. Conv. 191. C: ἄρρην (al. ἄρρεν) ἄρρενι. Legg. VIII. 840. D: ἄρρην θηλεία. XI. 925. C: θήλεια ... καὶ ἄρρην. 930. C. XII. 958. D: εἴτε τις ἄρρην εἴτε τις θήλυς. VI. 770. D: εἴτε ἄρρην τις ... οὐσα ἢ φύσις εἴτε θήλεια. Crat. 414. A: τὸ ἄρρεν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ. Conv. 190. B: τὸ ... ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου ... ἔργονον. 181. C: μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄρρενος. 189. E. 191. C: διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῷ θήλει. E. Pol. V. 453. A. al. Men. 71. E: καὶ θηλείας καὶ ἄρρενος (παιδός). Polit. 262. E: ἄρρενι καὶ θήλει. Legg. VIII. 840. D. II. 665. C: θήλυν τε καὶ ἄρρενα (παῖδα). al. Crat. 407. D: κατὰ τὸ ἄρρεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον. Pol. V. 454. D: τὸ ... ἄρρεν ὀχεύειν. 466. D. Conv. 193. C: ἄρρενες. Pol. V. 451. D. Legg. I. 631. E: ὅσοι ... ἄρρενες καὶ ὅσαι θήλειαι. V. 740. C. Critia 110. C: ὅσα ἄρρενα (ζῶα). 113. E: παίδων ἀρρένων πέντε γενέσεις cet. Legg. VI. 764. D: ἀρρένων καὶ θηλειῶν κορών. 765. D. VII. 788. A: παίδων ἀρρένων καὶ θηλειῶν. 804. D. 841. D: ἄγονα ἀρρένων (σπέρματα) σπείρειν. XI. 925. A. C: ἄπαις ... ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν. VI. 778. A: μὴτ' οὐκ ἄρρενι μὴτε ἀρρέσιν (οἰκέταις). V. 740. C: ἄρρενας (παῖδας). XI. 930. B: παῖδας θηλείας τε καὶ ἄρρενας. Conv. 191. A: τὰ ἄρρενα διώκουσι. Pol. V. 461. D: τὰ ... ἄρρενα νείεις (προσερεῖ).

ἄρρητος, ὁ ἡ, non dictus vel expositus. Alc. I. 122. D: μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἀρρητον ἔστω. Legg. VI. 754. A: μὴ ... παρῶμεν αὐτὸ ἀρρητον. VII. 788. A. 793. B: οὐτὲ ἀρρητα ἔαν. *indictus. Conv. 189. B: καὶ μοι ἔστω ἀρρητα τὰ εἰρη-

μένα. quod dici vel explicari nequit. Soph. 238. C: ἔστιν ἀδιανόητον τε καὶ ἀρόγητον cet. E. 239. A. 241. A. *ἀρόγητα (i. q. ἀλογα) etiam dicuntur quae mathematici vocant irrationalia. Pol. VIII. 546. C: ἀρόγητων ... δεῖν (διαμέτρων). Hipp. mai. 303. B: ἀρόγητων ἐκτέρων ὄντων ... τάχα μὲν ὄγητα ... εἶναι, τάχα δ' ἀρόγητα.

ἀρῶνθμία, ἡ, numeri et in univ. convenientiae defectus, discrepantia. Pol. III. 401. A: ἀρῶνθμία ... καὶ ἀναρμοστία. 411. E: μετὰ ἀρῶνθμίας τε καὶ ἀχαριστίας.

ἀρῶνθμος, ὁ ἡ, non numerosus. Epin. 978. A: ἀσχίμων τε καὶ ἀρῶνθμος ... φορά. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρῶνθμόν γε καὶ ἀρῶνθμον.

ἀρῶνθμῶ, dissono, discrepo. Legg. VII. 802. E: εὐθμῶ ἀρῶνθμεῖν.

ἀρῶστία, ἡ, imbecillitas, facultatis defectus. Pol. II. 359. B: ὡς ἀρῶστία τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον.

ἀρτεμής, ὁ ἡ, integer, saluus. Crat. 406. B: Ἀρτεμης ... (διὰ) τὸ ἀρτεμὲς φαίνεται καὶ τὸ κόσμιον.

ἀρτηρία, ἡ, arteria (vern. Lufröhre). Tim. 70. D: τῆς ἀρτηρίας ὄχετούς. 78. C: κατὰ ... τὰς ἀρτηρίας. Ib. παρὰ τ. ἀρτηρίας.

ἄρτι, modo, nunc ipsum. Theaet. init. ἄρτι ... ἡ πάλαι ἐξ ἀγοῦ; Crit. 43. A: ἄρτι δὲ ἤκεις, ἡ πάλαι; Gorg. 448. A: ἄρτι διελέλυθε. 451. A. 454. B: ὥσπερ καὶ ἄρτι ἔλεγον. 466. C. Polit. 277. E. al. innum. Cum praesent. Lys. 215. C: ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι. Polit. 291. A: ὅς γε ἄρτι (v. ἀρτίως) σκοπομένῳ φαίνεται. Soph. 259. D: ἄρτι ... τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου. Tim. 23. A: ἄρτι κατεσκευασμένα ... τυγχάνει γράμμασι cet. Legg. IV. 722. D: νόμους ... ἄρτι μοι δοκοῦμεν λέγειν ἀρχεσθαι. Cum part. νῦν. Polit. 291. A: ὅς ἄρτι κατὰδῆλος νῦν ἡμῖν γέγονεν. B: νῦν ... ἄρτι δοκῶ cet. Men. 85. C: καὶ νῦν μὲν γε ... ἄρτι cet. Cum artic. et subst. Theaet. 153. E: τῷ ἄρτι λόγῳ. 163. D: κατὰ τὸν ἄρτι λόγον. 165. A: τῶν ... ἄρτι δεινότερα. Men. 96. E: πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν. Cum art. Men. 89. C: ἐν τῷ ἄρτι (oppos. ἐν τῷ νῦν). *modo, paulo ante. Alc. I. 127. C: οὐκ ἄρτι γε, νῦν δὲ cet. 130. D: ὃ ἄρτι ... ἐρόχθη ... νῦν δὲ cet.

ἀρτιάξω, par impar ludo, mico. Sis. 387. E: ὥσπερ καὶ οἱ ἀρτιάζοντες τῶν ἀνθρώπων. Lys. 206. E: ἡρτιάζον.

ἀρτιάκισ, παύλερ. Parm. 143. E: ἄρτια ... ἀρτιάκισ αὖ εἴη. 144. A: περιττὰ ἀρτιάκισ.

ἀρτιμελής, ὁ ἡ, qui membris est integris vel sano corpore. Pol. VII. 536. B: ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονες.

ἄρτιος, ὁ ἡ, par. Legg. X. 895. E: (ἄρτιον) ἀριθμὸς διαιρούμενος εἰς ἴσα δύο μέρη. Hipp. mai. 302. A: ἐκότερος ἄρτιος ἡμῶν ἐστίν. Phaed. 104. B: ὅπερ τὸ ἄρτιον. Prot. 356. E: ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου αἰρέσει. 357. A. al.

Phaed. 104. B: ἡ τοῦ ἀρτίου ιδέα. Ib. ἄμοιρα τοῦ ἀρτίου. Polit. 262. E: εἰ τὸν ... ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνει. Gorg. 451. B: τῶν περὶ τὸ ἀρτίον τε καὶ περιττόν. C. 453. E. al. Legg. XII. 946. A: ἐὰν ἄρτιοι γίνωνται. Phaed. 104. C: ἄρτια γενέσθαι. Hipp. mai. 303. B: ἀρτίων ὄντων τινῶν. Epin. 981. C: ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις ... μεταβολαῖς. Legg. IV. 717. A: θεοῖς ἄρτια ... νέμων. VII. 818. C. al.

ἀρτίπους, ὁ ἡ, *utroque pede utens*. Legg. VII. 795. D: ἀρτίποδες τε καὶ ἀρτίχειρες ... γιγνόμενοι.

ἀρτίτελής, ὁ ἡ, *recens initiatus*. Phaedr. 251. A.

ἀρτίφρων, ὁ ἡ, *qui mente est integra vel sana*. Pol. VII. 536. B: ἀρτίφρονας.

ἀρτίχειρ, ὁ ἡ, *utraque manu utens*. Legg. VII. 795. D: ἀρτίχειρες.

ἀρτίως, *modo*. Polit. 282. C: ὅσα ἀρτίως ὀνόματα ἐρρήθη. Pol. IV. 440. E: τούναντίον, ἡ ἀρτίως *cet.* Phil. 15. A: καθάπερ ἀρτίως ἡμεῖς εἵπομεν. 66. D. Crat. 437. E. al.

ἀρτοκόπος, ὁ, *panifex, pistor*. Gorg. 518. B.

ἄρτος, ὁ, *panis* (triticeus). Gorg. 518. B: ἄρτους θανμαστοὺς παρασκευάζων. Pol. II. 372. B.

ἀρτῶμαι, *suspensus sum, pendeo ex aliquo*. Theaet. 156. A: ἐξ ἧς ... πάντα ἥρτηται. Legg. I. 631. B: ἥρτηται δ' ἐκ τῶν θείων θάτερα. Ion. 533. E. 536. B: ἐκ δὲ τούτων τῶν ... δακτυλίων ... ἄλλοι ἐξ ἄλλου ... ἥρτημένοι εἰσί. Legg. VI. 782. D: ἥρτημένα. X. 884.

ἀρύτω, *haurio*. Phaedr. 253. A: κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν. Med. Ion. 534. A: ὥσπερ αἱ βάρχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα. Legg. I. 636. D: ἀρυτόμενος. Critia 120. A: ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρυτόμενοι.

ἀρχαιολογία, ἡ, *historia vel narratio rerum antiquarum*. Hipp. mai. 285. D: περὶ ... πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἡδιστα ἀκροῶνται.

ἀρχαιοπρεπής, ὁ ἡ, *mores antiquos referens, priscus*. Soph. 229. E: τὸ μὲν (μόριον) ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον.

ἀρχαῖος, α, ον, *antiquus, vetustus; etiam pristinus, prior*. Phaedr. 243. A: καθαρμὸς ἀρχαῖος. Conv. 192. E: ἡ ἀρχαία φύσις ἡμῶν. Crat. 418. C: τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Conv. 191. D: τῆς ἀρχαίας φύσεως ξυναγωγεύς. Crat. 398. B: ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ. 418. E: ἐὰν τῷ ἀρχαίῳ ὀνόματι χρῇ. Legg. IX. 865. D: παλαιὸν ... τινὰ τῶν ἀρχαίων μύθων λεγόμενον. Crat. 418. C: αἵπερ ... τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. 419. B. Conv. 193. C: εἰς τὴν ἀρχαίαν ... φύσιν. D. Pol. X. 611. D. al. Tim. 21. A: πρᾶγδὲν ὄντως ὑπὸ τῆςδε τῆς πόλεως ἀρχαῖον. Legg. III. 680. D. Theaet. 180. C: παρὰ ... τῶν ἀρχαίων. Hipp. mai. 281. D. Gorg. 518. D: τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν.

Polit. 290. E: τὰ ... μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσιών.
 Pol. IX. 574. A. Tim. 22. A. Legg. VII. 793. B: οἷον πα-
 τρια καὶ παντάπασιν ἀρχαῖα νόμιμα. Gorg. 518. C: τὰς
 ἀρχαίας σάρκας. Ep. VIII. 357. B. Gorg. 519. A: ὅταν καὶ
 τα ἀρχαῖα προσπολλύωσι. Polit. 295. D. Conv. 195. B:
 Κρόνου ... ἀρχαιότερος. Crat. 425. E: εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρ-
 χαιότεροι βάρβαροι. Pol. IX. 574. C: τῶν φίλων ἀρχαιότα-
 τον. Crat. 418. C: οἱ ἀρχαιότατοι. Tim. 22. A: τὰ ἀρ-
 χαιότατα λέγειν. *antiquus, h. e. simplex, etiam ineptus, stoli-
 dus. Hipp. min. 371. D: ἀρχαῖον εἶναι τὸν Ὀδυσσεά. Ep.
 IV. 320. D: τὸν τε Λυκούργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξω.
 Euthyd. 295. C: ὅτι ... ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

ἀρχαιότης, ἡ, antiquitas, notione adiuncta rudis et
 inepti. Legg. II. 657. B: ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα. VII. 797.
 C: τὸ ψέγεσθαι τὴν ἀρχαιότητα.

ἀρχαιρεσίαι, αἱ, comitia magistratibus creandis. Legg.
 VI. 752. C: ἕως ... τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει κοινωρήσειαν.

ἀρχαίως, prisco more (ita ut res nova et recens gesta
 prisca videatur). Phaedr. 267. B: καινὰ τε ἀρχαίως τὰ τ'
 ἐναντία καινῶς (int. λέγειν, quod iung. cum sq. ἀνεῦρον).

ἀρχή, ἡ, initium, exordium, principium (etiam sensu phi-
 losopho). Prot. 318. A: ἡ αὐτὴ μοι ἀρχὴ ἐστίν ... ἥπερ

ἄρτι. Phaedr. 237. B: περὶ παντός ... μία ἀρχὴ est. 245.

D: ἀρχὴ ... ἀγέννητον. C: τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως.

245. C: ἀρχὴ ... ἀποδείξεως ἥδε. Theaet. 155. D: οὐ γὰρ

ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ αὕτη. Parm. 137. D: τελευτὴ γὰρ

καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκαστου. 153. C: πάντων πρῶτον ἀρχὴ γί-
 νηται. Pol. II. 377. A: ὅτι ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον.

Legg. VI. 753. E: ἀρχὴ ... ἡμῖν παντός ... ἔργον. 775. E:

ἀρχὴ γὰρ καὶ θεὸς ... σώζει πάντα. Phaedr. 245. D: ἀρ-
 χῆς ... ἀπολομένης. Ib. ἐξ ἀρχῆς ... ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνώ-

μενον γίνεσθαι. Phaed. 101. E. al. Prot. 344. C: ἐν

πλοίου ἀρχῇ. Phaedr. 237. C: ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως. al.

Gorg. 466. B: λόγον τινὸς ἀρχὴν λέγεις. Phaedr. 262. D.

Parm. 137. B: οὐτ' ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει.

Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον. Tim. 36. E: θείαν

ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαίστου ... βίου. Legg. IV. 715. E: ὁ θεὸς

... ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάντων

ἔχων. Pol. VI. 511. C: αἱς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί. Legg. II.

671. A: ὅπερ ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς ἐβουλήθη. Ep. VII. 344.

B: ὅπερ ἐν ἀρχαῖς εἶπον. Pol. VI. 511. B: τὰς ὑποθέσεις

ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις. Tim. 48.

B: Legg. II. 672. C: *fundamentum. Ep. VII. 326. E: ἀρχὴν

βαλεῖσθαι τῶν νῦν γεγόντων πραγμάτων. — Cum art. et

adv. Tim. 48. A: ἡ αὐτὴς ἀρχὴ. Ib. τῆς πρόσθεν (ἀρχῆς).

Cum praepos. ἀπό: Tim. 48. B: περὶ τούτων πάλιν ἀρκτεῖον

ἀπ' ἀρχῆς. Critia 112. E: ὥς ... ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο. Legg.

IV. 720. D. VI. 768. D. — ἐξ ἀρχῆς, ab initio, a principio.

Prot. 333. D: ἐξ ἀρχῆς μοι ἀπόκριναι. Phaed. 105. B: πάλιν ... ἐξ ἀρχῆς λέγε. Gorg. 474. C. al. Etiam antiquitus, ab origine, natura. Gorg. 492. B: οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν cet. Polit. 310. A: τοῖς δ' ἐγγενέσι γενομένοις ἐξ ἀρχῆς ἦθρεσι cet. Pol. III. 411. B: εἰάν ... ἐξ ἀρχῆς φύσιν ἄθυμον λάβῃ. Critia 119. C. Hinc etiam est per se, omnino (vern. von vorn herein). Epin. 973. D: ὥς ἐξ ἀρχῆς τὸ γενέσθαι χαλεπὸν ἄπαντι ζῶν. Cum v. εὐθύς. Legg. II. 653. B: εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μέχοι τέλους. V. 730. C: ἥς ... ἐξ ἀρχῆς εὐθύς μέτοχος εἴη (ἂν εἴη?). Cum art. et subst. Theaet. 177. C: τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Phil. 66. D. Pol. II. 366. D: ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι. — κατ' ἀρχάς, initio. Polit. 280. E: κατ' ἀρχάς εὐθύς διωρισάμεθα. Prot. 322. A. 361. D. Phaedr. 254. A. al. Cum art. et subst., adiect. vel part. Soph. 261. A: τὸ ... κατ' ἀρχάς λεχθέν. 265. B: τὰ κατ' ἀρχάς λεχθέντα. Phil. 56. D: τὸ κατ' ἀρχάς ἐν. Tim. 73. C: ἐν τῇ διανομῇ τῇ κατ' ἀρχάς. Legg. III. 696. A: τὸ κατ' ἀρχάς θεῖον. Cum genit. Polit. 271. B: τῆςδε (περιφορᾶς) δὲ κατ' ἀρχάς ἐφύοντο. Legg. II. 664. E: κατ' ἀρχάς τῶν λόγων. Etiam simpliciter c. artic. ponitur. Legg. VII. 798. A: τό γε (v. τότε) κατ' ἀρχάς συνταραχθεῖς ὑπὸ νόσον. Cum v. πρῶτον. Legg. VI. 780. B: ὅτε κατ' ἀρχάς πρῶτον ἐγένετο. Similiter ἀρχήν et τὴν ἀρχήν adverbiorum instar usurpantur, initio, ab origine (vern. ansfangs, ursprünglich). Conv. 190. B: ὅτι τὸ ἄρξεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἐκγονον. Eryx. 398. B: ὅποῖ' αὐτ' ἂν τὴν ἀρχὴν γένωνται ... τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτά. Est etiam omnino (vern. gleich ansfangs, von vorn herein, h. e. überhaupt), praec. c. negat. Gorg. 478. C: μηδὲ κἀμνων ἀρχήν (codd. plur. τὴν ἀρχήν). Demod. 381. D: ἀρχὴν δὲ τί δαί πάντως ἄλλους συμβουλεύειν ὑμῖν; Theaet. 185. D: τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι τοιοῦτον οὐδὲν ... ὄργανον. 206. D: γίνεσθαι ... ἡμᾶς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐῷσι. Legg. VI. 762. D: ὅπως ἢ μὴ γίννηται τὴν ἀρχὴν ἢ γιγνόμενα cet. Apol. 29. C. Lys. 215. B. Riv. 133. B. al. Sic etiam τῇ ἀρχῇ. Legg. I. 646. D: τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωμαστικὰν νικᾷ cet. *imperium, regnum, dominatio; magistratus, praefectura. Gorg. 471. E: οὐ ἢ ἀρχὴ ἐγένετο. Pol. I. 338. E: τίθεται δὲ γε τοὺς νόμους ἐκάστη ἢ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ συμφέρειν. Critia 119. C. Menex. 240. A: ἡ Περσῶν ἀρχή. al. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προσέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὀρωμῶσα cet. Polit. 276. C: κατὰ πάντων ἀνθρώπων ἀρχῆς ... τέχνη. E. Pol. I. 339. A: τὸ τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς συμφέρειν. al. Phaedr. 238. A: τῇ ἀρχῇ (τ. ἐπιθυμίας) ὕβρις ἐπωνομάσθη. Pol. I. 345. E: ἐν τε πολιτικῇ καὶ ιδιωτικῇ ἀρχῇ. Apol. 37. C: δουλεύοντα τῇ αἰεὶ καθισταμένη ἀρχῇ. Gorg. 523. A: διενείμαντο τὴν ἀρχὴν cet. Polit. 293. A: ἀρχὴν ἄρχοντας. 302. C: ὀλίγων ἀρχὴν καὶ πολλῶν. Conv. 182. C: κατέλυσεν αὐτῶν τὴν ἀρχήν. 183. A: ἀρχὴν ἄρξαι.

Pol. I. 343. D: πῶς αὐτὸν ἀρχόν, καὶ ὅσον ἀρχή, μηδὲν ἄλλω
 καὶ διακρίσει ἀντιπαραβῆναι ἢ ἑαυτῷ, καὶ ἀρχομένου καί. Arch.
 32. B: ἀρχὴ ... ἀρχὴ ἀδελφῶν ... ἀρχὴ ἐν τῇ πόλει. Ep.
 VII. 342. E: τὴν πόλιν ἀρχή. Pol. II. 260. A: ἀρχαί
 καὶ καὶ γὰρ καί. V. 465. B: αἱ οὖν πόλεις ἐκταταὶ
 ἀρχαί. X. 412. D: ἰδιωτικαὶ καὶ ἀρχαί. α. Pol. 261. D:
 καὶ πόλιν αὐτῶν ... ἀρχῶν ... καί. Pol. VIII. 557. A: πόλι-
 νος καὶ καὶ ἀρχῶν. Legg. V. 735. A: ἀρχῶν καταστάσεις.
 II. VI. 751. A. Pol. 264. D: ἐν ταῖς τοιαύταις ἀρχαίς.
 Legg. V. 735. A: πόλιν ταῖς ἀρχαίς ἀποδοθέντες. Alb. I.
 133. A: ἐν πόλει καὶ καὶ πόλιν ἀρχαί. Theae. 173. D:
 σκοπεῖν διακρίσειν ἐν ἀρχαίς. Pol. VIII. 549. C: πύργους
 καὶ καὶ τῶν καὶ ἀρχῶν καί. Tim. 20. A: τὰς μεγίστας ...
 ἀρχῶν καὶ καὶ πόλιν ἐν αὐτῇ πόλει μετακινῶνται. Theag.
 127. E: πόλιν ἰδίᾳ ἀρχῶν καὶ καὶ μεγίστης Ἀθηνῶν ἡ-
 πότος. Men. 36. E: ἀρχαί ... ἐν τῶν μεγίστων ἀρχῶν. α.
 Com. gen. 10. α. καὶ πόλιν ἀρχῶν ἀρχῶν. Pol. 352. B:
 ἄλλω ἀρχῶν. Gorg. 514. A: ἀρχῶν τῶν. Pol. 273. A:
 τὴν πόλιν ... τὰς ἀρχῶν τῇ πόλει. Pol. I. 341. D: κατὰ
 ... καὶ τὴν πόλιν ἀρχῶν. Com. 104. A: ἀρχῶν πολλῶν
 ἀρχῶν. Legg. III. 693. C: τὴν καὶ πόλιν ἑαυτῶν (ἐν
 πόλει ἀρχῶν. Ep. VII. 327. E: τὴν ... ἀρχῶν τῇ Ἰου-
 λῶν καὶ Σικελῶν.

ἀρχηγέτης, ὁ, αὐτῶν, pater, generis, conditor. Lyn.
 255. D: τὴν καὶ πόλιν ἀρχηγέτην ἀρχηγῶν.

ἀρχηγός, ὁ, αὐτῶν, conditor. Tim. 21. E: οἱ (κ. οἱ)
 τῇ πόλει οἱ ἀρχηγοὶ τῇ πόλει. Legg. VIII. 444. D:
 Legg. 66. C: οἱ ... τὸν πόλιν ἀρχηγῶν καί. Neom. prin-
 cipum. Crat. 401. D: τὸ ... αὐτῶν καὶ τὸ ἀρχηγῶν αὐτῶν
 εἶναι τὸ ἀρχῶν. Eudem. id quod principum αὐτῶν. Soph. 243.
 D: καὶ ... τὸν πόλιν καὶ καὶ ἀρχηγῶν πόλιν αὐ-
 τῶν.

ἀρχιερεὺς, ὁ, summus sacerdos. Legg. XII. 347. A:
 ἀρχιερεῖς ... τὸν πόλιν καὶ πόλιν τῶν ... πόλιν.

ἀρχικός, ὁ, αὐτῶν, ad principatum spectans. Pol. VI. 448.
 D: αἱ πόλιν ... τῇ πόλιν ἀρχικός ἀρχικός. Pseud. 244. D: ὁ
 πόλιν ἀρχικός ἀρχικός (ἀρχικός). Pol. IV. 444. B: τὸν πόλιν
 ἀρχικός πόλιν αὐτῶν. Pol. 352. B: οἱ ἀρχικός πόλιν ἀρχ-
 ῶν αὐτῶν. Legg. III. 693. E: τῇ πόλιν ἀρχικός. Tim.
 45. A: τὸ πόλιν ... ἀρχικός πόλιν αὐτῶν. Legg. XII
 342. E: τὸ δὲ (ἢ καὶ) ἀρχικός.

ἀρχιτεκτονικός, ὁ, αὐτῶν, architectonicus. Pol. 261. C:
 οἶον ἀρχιτεκτονικόν.

ἀρχιτέκτων, ὁ, architectus. Pol. 259. E: ἀρχιτέκτων
 ... πόλιν οἶον πόλιν ἀρχιτέκτων, αὐτῶν ἀρχῶν. Pin.
 135. C: ἀρχιτέκτων. Gorg. 455. B: οἱ ἀρχιτέκτων.

ἀρχῶν, summus factus, videtur, ordo, eadem causa vel au-
 ctor sua. Legg. X. 812. A: μεταβολῆς ... ἀρχῶν ἀρχῶν.

Ep. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει. Legg. VIII. 850. C: τῆς ... μετοικίας ἀρχέτω χρόνος οὐ cet. Conv. 177. D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον. Pol. X. 619. B: μήτε ὁ ἄρχων αἰρέσεως ἀμελείτω μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμεῖται. Legg. III. 700. D: ἄρχοντες ... τῆς ἀμούσου παρανομίας ποιηταὶ ἐγίγνοντο. Ep. III. 317. B: τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἤρχεν ὡς cet. Crat. 402. B: ἤρξε γάμοιο (Hom.). Legg. III. 701. A: ἤρξε ... ἡμῖν ἐκ μουσικῆς ἡ πάντων εἰς πάντα σοφίας δόξα. IV. 707. C: τὴν μὲν ἄρξει τῆς σωτηρίας τοῖς Ἕλλησι, τὴν δὲ τέλος ἐπιθεῖναι. Tim. 54. D: ἄρξει ... τὸ τε πρῶτον εἶδος cet. *prior infero iniriā (ut vern. anfangen), vel absolute vel c. χειρῶν. Legg. IX. 880. A: εἴτε ἄρχων εἴτε ἀμυνόμενος. Id. XI. 935. C. IX. 869. C: ἄρχοντα χειρῶν πρότερον. *rego, impero; moderor, praesum. Lys. 209. A: σὺ δὲ ἄρχεις οὐδενός. Phil. 30. D: ὡς αἰεὶ τοῦ παντὸς νοῦς ἄρχει. Pol. III. 408. E: δικαστῆς ... ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει. I. 342. C. Alc. I. 130. B: ἄρ' οὖν σῶμα αὐτὸ αὐτοῦ ἄρχει; Parm. 134. E: ἐκείνων οὐκ ἄρχομεν. Pol. I. 342. C: ἄρχουσί γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἰσι τέχναι. Legg. VI. 766. B: ἀρχέτω ἐτη πέντε. Polit. 291. E: ἐὰν ... τὸ πλῆθος ἄρχῃ. 293. A: ἐὰν θ' ἐκόντων ἐὰν τε ἀκόντων ἄρχωσιν. Legg. II. 674. B. Prot. 326. D: ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι. Gorg. 483. D: τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν. Legg. VII. 805. E: κερκίδων ἄρχειν καὶ πάσης ταλασίας. Theag. 123. D: ἵππων ζεύγους ἄρχειν. De leg. 316. E: κήπων ἄρχειν. al. Part. ἄρχων et ὁ ἄρχων substantivi fere partes obtinet, ut sit dux, rector, praefectus, magistratus al. Phaedr. 246. B: ἡμῶν ὁ ἄρχων. Gorg. 473. C: ἄρχων ἐν τῇ πόλει. Polit. 259. B: ἀν τε ἄρχων ἂν τ' ιδιώτης ὦν τυγχάνῃ. Crat. 396. A: ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς τῶν πάντων. Pol. I. 341. C: ναυτῶν ἄρχων. Legg. VII. 813. A: ὁ περὶ τὴν μουσικὴν ἄρχων αἰρεθείς. Pol. I. 338. D: οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἐκάστη πόλει, τὸ ἄρχον; Tim. 44. A: οὐδεμία ... τότε περίοδος ἄρχουσα οὐδ' ἡγεμών ἐστιν. Euthyd. 292. A: ἡ βασιλικὴ πάντων ἄρχουσα ὦν ἄρχει. Tim. 48. A: νοῦ ... ἀνάγκης ἄρχοντος. Legg. X. 896. C: ψυχῆς ἀρχούσης. Pol. II. 359. D: παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Critia 120. A. Phaedr. 241. A: μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα ἐν αὐτῷ καὶ προστάτην. Gorg. 470. D: ἄρχοντα Μακεδονίας. 491. D: ἐαυτοῦ ἄρχοντα. Conv. 213. E: ἄρχοντα ... αἰροῦμαι τῆς πόσεως ... ἐμμαντόν. Pol. III. 414. A: ἄρχοντα τῆς πόλεως. Legg. IX. 875. D: νοῦν ... πάντων ἄρχοντα εἶναι. Menex. 240. A: Δαῖτιν ... ἄρχοντα. Tim. 43. D: ἄρχουσαν. Legg. V. 742. D: ἄρχουσαν ὅτι πλείστων. Alc. I. 130. A: αὐτὸ ... τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ... ἀνθρωπον εἶναι. Phaedr. 237. D: ἰδέα ἄρχοντες. 247. A: θεοὶ ἄρχοντες. Pol. I. 339. C: οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκάσταις. Polit. 305. D: οὔτε ἀλλήλων οὐθ' αὐτῶν ἄρχουσαι. 268. A: τῆς τῶν ἀρχόντων αὐ-

τῶν (τροφῆς). Conv. 182. C: τῶν ... ἀρχόντων πλεονεξία. Pol. VI. 502. D. al. Legg. VI. 784. B: μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ἀρχουσῶν γυναικῶν. Conv. 182. C: οὐ ... συμφέρει τοῖς ἀρχουσι. Pol. I. 339. B. al. Gorg. 491. D: τοὺς ἀρχοντας τῶν ἀρχομένων (πλέον ἔχειν). Polit. 297. E: τοὺς βασιλικούς ἀρχοντας. 298. E. Tim. 18. D: τοὺς ἀρχοντας ... καὶ τὰς ἀρχούσας. Pol. X. 606. D: ἀρχοντα (ταῦτα) ἡμῖν καθίστησι. Men. 86. D: εἰ ... ἐγὼ ἦρχον. Polit. 271. D: αὐτῆς ... τῆς κυκλήσεως ἦρχεν ... ὁ θεός. Tim. 25. B: τῶν ἐντὸς τῆς Διβύης ... ἦρχον. Polit. 269. A: ἦν (βασιλείαν) ἦρξε Κρόνος. Pol. VI. 487. E: πρὶν ἂν ... οἱ φιλόσοφοι ἀρξωσιν. Phaedr. 238. A: ἀρξάσης ἐν ἡμῖν. Pol. IV. 443. D: ἀρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ. Polit. 299. A: τοὺς ἀρξαντας. Pol. III. 412. C: οἵτινες ἀρξουσί τε καὶ ἀρξονται. VII. 520. D: οἱ μέλλοντες ἀρξείν. Phil. 64. B: κόσμος τις ἀσώματος ἀρξων καλῶς ἐμψύχον σώματος. Tim. 34. C: ὥς δεσπότην καὶ ἀρξουσαν ἀρξομένου. Legg. IX. 875. C: νόμων οὐδὲν ἂν δέοιτο τῶν ἀρξόντων ἑαυτοῦ. Pass. Phil. 29. C: ἀρχεται τὸ τοῦ παντὸς πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός. Phaed. 80. A: ἀρχεσθαί τε καὶ δουλεύειν. Pol. IV. 443. B. al. Legg. IV. 715. D: ἐν ᾗ ... ἂν ἀρχόμενος ἦ ... νόμος. Pol. VIII. 559. C: ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων (ἐπιθυμιῶν). Legg. X. 896. C: σῶμα ... ἀρχόμενον κατὰ φύσιν. Pol. IV. 442. D: τό τε ἀρχον καὶ τῷ ἀρχομένῳ. I. 343. C: οἱ ἀρχόμενοι. Gorg. 491. D: τῶν ἀρχομένων. Polit. 275. C: τοῖς ἀρχομένοις. al. Pol. I. 340. B: τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους. III. 412. C: ἀρξονται. Tim. 34. C. Clit. 407. E. — Med. incipio, ordior vel exordior. Phaed. 100. B: ἀρχομαι ἀπ' ἐκείνων. Gorg. 515. A: ἐπειδὴ σὺ ἀρχεῖ πράττειν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Alc. I. 131. E: σὺ δ' ἀρχεῖ ἀνθεῖν. Crat. 424. B: ὅθεν ἀρχεται μιμῆσθαι ὁ μιμούμενος. Alc. I. 121. E: ἐπὶ τὰς θήρας ἀρχονται ἵεναι. Crat. 401. A: ἀφ' Ἑστίας ἀρχώμεθα. Conv. 181. D: ἐπειδὴ ἤδη ἀρχονται οὖν ἴσχειν. 210. A: ἀρχεσθαι ... ἵεναι ἐπὶ τὰ καλὰ σώματα. Legg. IV. 718. C: ἀρχεσθαι τῆς θέσεως τῶν νόμων. Euthyd. 301. E: ἀπὸ σοῦ γὰρ δεῖ ἀρχεσθαι. Phaedr. 263. D: ἀρχόμενος τοῦ λόγου. Theaet. 174. B: ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον. Soph. 237. A: ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους. Soph. 218. B: ἀρχομένῳ πρώτον ... ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ. Polit. 280. B: ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς. Legg. IV. 717. C: ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς οὐσίας (primum opes), δεύτερα τὰ τοῦ σώματος cet. Pol. VI. 485. A: ὃ ... ἀρχόμενοι τούτου λόγου ἐλέγομεν. Hipp. min. 368. B: ἐντεῦθεν γὰρ ἦρχον. Pol. I. 336. D: ἦρχετο. Theaet. 187. A: ἠρχόμεθα διαλεγόμενοι. Pol. V. 452. E: ὅτε ἦρχοντο τῶν γυμνασιῶν πρώτοι ... Κρητες. Hipp. min. 364. A: ἐξ οὗ ... ἠρχμαι ... ἀγωνίζεσθαι. Legg. IV. 722. C: ἐς ὅσον περὶ τῶν νόμων ἠρχμεθα λέγειν. VI. 771. A: ἀφ' ἑρῶν ἠρχμένη (ἀρχή). Conv. 216. D: ἐπεὶ περ ἠρξάμην.

Prot. 353. D: ὥσπερ ἤρξω. Gorg. 488. A. al. Prot. 338. E: ἤρξατο ... ἔρωτάν cet. Euthyd. 293. A: ἤρξατο ... τοῦ λόγου ὧδε. 272. B: αὐτὸ ... ἤρξασθην ταύτης τῆς σοφίας. Pol. V. 452. C: ἐπείπερ λέγειν ἤρξάμεθα. VIII. 545. B. al. Soph. 242. B: τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἄρξαιτο ... λόγου; Menex. 237. A: πόθεν ἂν ὁρθῶς ἀρξάμεθα ἀνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες; Phaedr. 241. E: εἰάν δ' ἐπαινείν τὸν ἕτερον ἄρξωμαι. Phil. 15. D: πόθεν οὖν τις ταύτης ἄρξεται (fort. ἄρξαιτο) ... μάχης; Pol. VIII. 565. D. Phil. 28. D: ἀρξώμεθα ... ὧδε ἐπανερωτῶντες. Crat. 397. A. Pol. II. 359. A: ἐντεῦθεν ... ἀρξασθαι νόμους τίθεσθαι. Phaedr. 228. D: ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. Tim. 28. B: ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος. Menex. 236. D: ἀρξαμένη λέγειν ἀπ' αὐτῶν cet. Critia 117. D: ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης ... τεύχος. Theag. 128. D: ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον. Conv. 178. A. Euth. 3. A: ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς ἀρξαμένην. Pol. III. 408. D: ἐκ παίδων ἀρξάμενοι. Saepenumero partic. ἀρξάμενος simpliciter est: inde a (vern. von — angefangen vel von — an), ita ut partic. numerum et casum suum ad orationis subiectum accommodet vel ad proximam vocem, quacum ad sensum cohaeret. Gorg. 471. C: ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος (nec te excepto). Conv. 172. D: ἀπὸ σουτοῦ ἀρξάμενος. Alc. I. 118. D. Legg. VI. 771. C: ὃς πάσας τὰς διανομὰς ἔχει μέχρι τῶν δωδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος ((germ. von der ersten bis zur zwölften). Lach. 186. C: ἐκ νέου ἀρξάμενος. Soph. 242. D: τὸ ... ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους ... ἀρξάμενον. Pol. IX. 582. B: ἐκ παιδὸς ἀρξαμένην (vern. von Kindheit an). Legg. VII. 807. D: ἀρξάμενον (χρόνον) ἐξ ἑω μέχρι cet. (simpliciter ab aurora ad —). Prot. 325. C: ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι (vern. von der frühesten Jugend an: quod refertur ad pueros, non ad subiectum verbi διδάσκουσι) διδάσκουσι cet. Pol. II. 367. E: πάντων ὑμῶν ὅσοι ... φατὲ ... ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι ... οὐδείς cet. III. 386. C: ἀπὸ τούδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι. Legg. II. 661. B: ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας. Theaet. 171. B: ἐξ ἀπάντων ... ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων ἀμφισβητήσεται. Pol. X. 600. E: οὐκοῦν τιθώμεν ἀπὸ Ὀμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς cet. Alc. I. 104. A: τὰ ... ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι ... ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν (usque a corpore ad animum). — Lach. 187. A: εἰ ... νῦν πρῶτον ἀρξοσθε παιδεύειν. Parm. 137. A: πόθεν ... ἀρξόμεθα; Pol. II. 376. E. VIII. 546. D: ἡμῶν πρῶτον ἀρξονται ἀμελεῖν. Tim. 54. A: εἰ μέλλομεν ἀρξέσθαι κατὰ τρόπον. Verb. Tim. 48. B: πάλιν ἀρκτέον ἀπ' ἀρχῆς.

ἀρῶ, aro. Pol. II. 370. E. 373. D: νέμειν τε καὶ ἀρῶν. De iust. 375. B. *insero. Phaedr. 276. B: εἰς Ἀδω-
νιδος κήπους ἀρῶν.

ἀρωγή, ἡ, remedium, leuamen. Legg. XI. 919. C: τίς

... τῆς νόσου ... ἀρωγὴ γίγνεται ἄν; Menex. 238. A: πό-
νων ἀρωγὴν.

ἀρωγός, ὁ ἢ, *salutaris, bonus*. Prot. 334. B: ταῖς δὲ
τοῦ ἀνθρώπου (θριξίν) ἀρωγὸν cet.

ἀσάλευτος, ὁ ἢ, *qui non agitur vel perturbatur*. Ax.

370. D: ἀσαλεύτω ἡσυχία εὐδιαζόμενος.

ἀσάφεια, ἡ, *obscuritas*. Ep. VII. 343. C: ἀπορίας καὶ
ἀσαφείας ἐμπίπλησι πάσης. Pol. VI. 478. C: σαφηνεία ἢ ...
ἀσαφεία. VI. 509. D.

ἀσαφής, ὁ ἢ, *incertus, obscurus*. Pol. III. 392. D: γε-
λοῖος ... εἶτα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. Ep. VII. 343.
B: ὡς ἀσαφής. Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀσαφεῖ ...
χρῶμεθα περὶ αὐτά. Prot. 316. A: ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγό-
μενα. Theaet. 194. E. Legg. XII. 952. A. Pol. IX. 571. B:
ἀσαφεστέρα ἔσται ἢ ζήτησις οὐ ζητούμεν. Phil. 57. B: ἀσα-
φεστέραν ἄλλην ἄλλης. Theaet. 195. A: ἐτι ἀσαφέστερα
ἐκείνων.

ἀσαφῶς, *obscure*. Crat. 427. D: οὕτως ἀσαφῶς ...
λέγει. Tim. 54. B: τὸ πρόσθεν ἀσαφῶς (v. οὐκ ἀσφαλῶς)
ῥηθέν.

ἀσβεστος, ὁ ἢ, *effusus*. Pol. III. 389. A. (Hom.).

ἀσέβεια, ἡ, *impietas*. Prot. 323. E: ἡ ἀδικία καὶ ἡ
ἀσέβεια. Conv. 188. C. Pol. X. 615. C. εἰς ... θεοὺς ἀσε-
βείας ... μείζονες ἐτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο. Legg. VII. 799.
B: δίκας ἀσεβείας ... παρέχειν. Euth. 5. C: ὥστε ἀσεβείας
ἐγράψατο. Conv. 188. D: ὅσα τείνει πρὸς θάμιν καὶ ἀσέ-
βειαν. Legg. X. 907. B: τῶν ... περὶ πᾶσαν ἀσέβειαν ὄν-
των. 908. A. X. 890. A: ἀσέβεται.

ἀσέβημα, τό, *piaculum, facinus*. Legg. X. 910: ἀν-
δρῶν ἀσέβημα ἀνοσιῶν (ἀσεβήσας).

ἀσεβής, ὁ ἢ, *impius, nefarius*. Crat. 394. D: ὅταν ἐξ
ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται. Crat. 394.
E: τῷ ... γενομένῳ ἀσεβεῖ. Phaedr. 242. D: εὐήθη καὶ ὑπό
τι ἀσεβῇ (λόγον). Legg. X. 886. B: ἐπὶ τὸν ἀσεβῆ βίον
ὀρμαῖσθαι. Legg. X. 835. B: οὔτε ἔργον ἀσεβεῖς εἰργάσατο.
Euth. 5. C. 14. B: τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῇ.
Legg. X. 891. D: οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσεβῶν. 907. B. 910.
Ax. 371. E: ἐνθα χώρος ἀσεβῶν. Legg. X. 886. E: ἐν ἀσε-
βείῃ ἀνθρώποις. 907. D. Epin. 980. C: πρὸς τοὺς ἀσε-
βεῖς. Pol. III. 391. D: δεινὰ καὶ ἀσεβῇ ἐργάσασθαι. De
leg. 318. E: ἀσεβέστερον. Ep. II. 311. E. Legg. X. 907. B:
ἀσεβέστατος.

ἀσεβῶ, *impius sum vel impie facio*. Phil. 28. A: οὐκ ἂν
ἀσεβοῖμεν; De leg. 318. E: ἵνα μὴ καὶ σὺ ... ἀσεβῇς. Legg.
X. 907. D: ἐάν τις ἀσεβῇ λόγοις εἴτ' ἔργοις. IX. 871. D:
πρὸς τῷ ἀσεβεῖν. IX. 868. D: ὁ ... ἀσεβῶν περὶ ταῦτα.
Euth. 5. E: μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι. Legg. X. 907. E:
τῶν ... ἀσεβοῦντων. 910. X. 888. D: περὶ θεοὺς ... ἀσε-

βῆσαι. 910: ἀσεβήσας ... ἀσεβήμα. XII. 941. A: παρὰ νόμον ἀσεβησάντων. Pass. impietate affligor. Legg. IX. 877. E: ὅταν ... τις ... ἀσεβηθῇ τῶν οἰκῶν.

ἀσελγαίνω, lascivio. Conv. 190. C: ὅπως ἔῤωεν ἀσελγαίνειν. D. Legg. IX. 879. D: ἀσελγαίνοντα καὶ θρασυνόμενον.

ἀσελγεία, ἡ, lascivia, protervitas. Pol. IV. 424. E: σὺν πολλῇ ... ἀσελγείᾳ.

ἄση, ἡ, angor. Tim. 71. C: λύπας καὶ ἄσας παρῆχοι.

ἀσημαντος, ὁ ἡ, non signatus. Phaedr. 250. C: ἀσημαντοὶ τούτου cet. Legg. XII. 954. A: τὰ ἀσήμαντα. B.

ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas. Pol. IV. 444. E: κακία δὲ νόσος ... καὶ ἀσθένεια. Phaed. 109. E: ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος. Phil. 49. B. Pol. I. 330. E: ὑπὸ τῆς τοῦ γῆρας ἀσθενείας. II. 366. D. Prot. 332. B: εἴ τι ἀσθενεία (πραίνεται). Menex. 238. D. Phaed. 17. A: τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων. 109. D. Gorg. 477. B: κακίαν ... ἀσθένειαν εἶναι καὶ νόσον cet. 496. B. Pol. IX. 854. A: ξυμπασαν τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσθένειαν εὐλαβούμενος. Pol. X. 618. D: ἰσχυρὲς καὶ ἀσθένειαι. *imbecillitas valetudinis, incommoda valetudo. Tim. 17. A: ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσεν. Charm. 157. C: ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια. Gorg. 519. A: ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας. Charm. 155. B. Ep. XI. 358. E: περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας.

ἀσθενής, ὁ ἡ, imbecillus. Phaedr. 273. B: ἀσθενής καὶ ἀνδρικός cet. Legg. II. 660. E: ἐάν τε σμικρὸς καὶ ἀσθενής ἡ. Phil. 49. C: ἡ ... ἀσθενής (ἄγνοια). 29. C: σμικρὸν μὲν τι τὸ παρ' ἡμῶν καὶ ἀσθενές cet. Pol. III. 411. D. Tim. 88. A: ἀσθενεῖ ... διανοίᾳ. Pol. III. 411. B: ἀσθενῇ ποιήσας τὸν θυμόν. VI. 491. E: ἀσθενῇ ... φύσιν. Legg. VI. 781. A: διὰ τὸ ἀσθενές. Gorg. 483. B: οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρωποὶ εἰσι. 490. B. Pol. II. 364. B: οἳ ἂν πῃ ἀσθενεῖς τε καὶ πένητες ᾤσιν. Pol. IX. 571. B: ὀλίγοι ... καὶ ἀσθενεῖς. Phil. 49. E: γελοῖα ... ὁπόσ' ἀσθενῇ. Polit. 291. B: τοῖς ἀσθενέσι ... θηρίοις. Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ... ἢ ἀσθενεῖς. Hipp. min. 374. A: καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῇ. Gorg. 490. B: τῶν δὲ ἀσθενέστερος. Pol. VIII. 569. B. Theaet. 149. C: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενεστέρα ἢ cet. Pol. V. 456. A. Tim. 75. C. Phaed. 87. D: φαυλότερον οὐδ' ἀσθενέστερον. Pol. V. 455. E: ἐπὶ πᾶσι ... ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. Gorg. 488. C: ἥτις τε καὶ ἀσθενέστερον. Prot. 322. B: ἀσθενέστεροι. Pol. V. 451. D: ταῖς μὲν ὡς ἀσθενεστέrais χρώμεθα. Gorg. 488. C: τοὺς ἀσθενεστέρους. Prot. 320. E: τὰ δ' ἀσθενέστερα τάχει ἐκόσμει. Gorg. 490. C: πάντων ἀσθενέστατος. Tim. 89. E: ἀσθενέστατον ἀνάγκη γίγνεσθαι. Pol. II. 371. B: οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα. Conv. 207. B: τὰ ἀσθενέστατα τοῖς

ἰσχυροτάτοις. Pol. IV. 432. A: τοὺς τε ἀσθενεστάτους ταῦτον καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους.

ἀσθενῶ, *infirmus sum, aegroto, laboro*. Charm. 155. B: ὅτι ἀσθενοῖ. Lys. 209. E: εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσθενοῖ. Euthyd. 280. A: τί δὲ ἀσθενῶν; Ep. XIII. 361. A: καὶ ὑγίαινοντος καὶ ἀσθενούντος. Euthyd. 299. B: ἀγαθὸν ... εἶναι ἀσθενοῦντι φάρμακον πεισῖν. Theaet. 166. E. 159. B: ἀσθενοῦντα. Legg. IV. 720. D. Alc. II. 138. E: ἀσθενοῦντες. Prot. 334. C: τοῖς ἀσθενούσι. Legg. X. 909. E. Phaed. 59. C: Πλάτων ... ἡσθένει. Ep. XIII. 363. B: ὃς τότε τὴν χεῖρα ἡσθένει. Riv. 136. C: ἀσθενήσας.

ἀσθενῶς, *imbecilliter*. Prot. 332. B: ἀσθενῶς (πράττεται). Legg. II. 659. E: τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι τὰ σώματα. **tenuiter, parum*. Pol. VII. 528. C: ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα. Phaedr. 255. E: ἐπιθυμεῖ ... ἀσθενεστέρως ... ὁρᾶν cet. Charm. 172. B: ἀσθενέστερον καὶ φανλότερον τοῦτο δράσουσιν.

ἄσθμα, τό, *halitus, anhelitus*. Pol. VIII. 556. D: ἄσθματος τε καὶ ἀπορίας μεστόν. 568. D: ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατούσα πορεύεσθαι.

ἀσινής, ὁ ἡ, *innocens*. Legg. II. 670. D: ἡδονὰς ... ἀσινεῖς. I. 649. D: ἀσινεστέρων ... πείραν. Hipp. mai. 303. E: ἀσινέσταται ... τῶν ἡδονῶν.

ἄσιτος, ὁ ἡ, *cibo abstinens*. Riv. 134. B: ἄνδρα ... ἄγρουπνόν τε καὶ ἄσιτον. Phaedr. 259. C: ἄσιτον ... ἄδειν. Legg. II. 665. E: ἄσιτοι.

ἄσιτῶ, *inediam fero*. Conv. 220. A: ἄσιτεῖν.

ἀσκελῆς, ὁ ἡ, *cruribus carens*. Tim. 34. A: ἀσκελὲς καὶ ἄπουν.

ἀσκεπτος, ὁ ἡ, *non exploratus*. Theaet. 184. A: (μὴ) ἄσκεπτος γένηται. Pol. IV. 438. A: ἀσκεπτους ἡμᾶς.

ἀσκέπτως, *re non explorata*. Hipp. 301. C: ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως. Charm. 158. C. Cum v. ἔχειν, *indagationis expertem esse*. Crat. 440. D: ὅτι οὐδὲ νυνὶ ἀσκέπτως ἔχω. Etiam *rationem nullam habere*. Gorg. 501. C: ἀσκέπτως ἔχων τοῦ ἀμείνωνός τε καὶ χείρονος.

ἀσκησις, ἡ, *exercitatio*. Prot. 323. D: ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως καὶ διδασχῆς. Pol. III. 404. A. Legg. VIII. 840. A: ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. 846. D. al. Pol. VII. 536. B: ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἀσκησιν κομίσαντες. Legg. I. 625. D. VII. 791. B: δειλίας ἀσκησιν, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείας. IX. 865. A. Polit. 294. D: ἀσκήσεις. Pol. VII. 518. E: ἀσκήσεσιν.

ἀσκητῆς, ὁ, *qui exercetur vel exercitatus est, qui gymnasticae operam dedit*. Pol. III. 404. A: οἱ ἀσκηταί. C. 403. E: ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις.

ἀσκητικός, ἡ, ὄν, *laboriosus* (vern. *arbeitsam*). Legg. VII. 806. A: ἀσκητικὸν ... βίον.

ἀσκητός, ἡ, ὄν, qui usu et exercitatione comparatur. Men. 70. A: οὐ διδασκόν, ἀλλ' ἀσκητόν. Ib. οὔτε ἀσκητόν. Clit. 407. B.

ἀσκός, ὁ, uter. Euthyd. 285. D: εἰς ἀσκόν.

ἀσκῶ, exerceo, facito, studeo. Conv. 212. B: διαφροντῶς ἀσκῶ (τὰ ἐρωτικά). Gorg. 486. C: πραγμάτων ... εὐμοσίαν ἀσκει. Euthyd. 307. C. Menex. 246. E: ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε. Gorg. 508. A: πλεονεξίαν ... ἀσκεῖν. Pol. III. 407. A: ἀρετὴν ἀσκεῖν. Legg. VIII. 831. C: μαρθάνειν τε καὶ ἀσκεῖν. Euthyd. 283. A: σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. al. Gorg. 527. D: ἀσκῶν ἀρετὴν. 500. C: ῥητορικὴν ἀσκοῦντα. Legg. I. 641. E: ἀσκοῦσαν. Gorg. 527. E: τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦντας. 509. E: ἐάν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκήσῃ. Alc. I. 119. B: μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα. Id. 123. D. Clit. 407. A: τὰ μὲν ἀσκήσω καὶ διώξομαι cet. Prot. 342. B: πάντας τοῦτο ἀσκήσειν. In corporis exercitationibus (gymnicis et bellicis) ponitur. Theag. 128. E: μὴ ἄσκει. Ib. ὅτι μέλλοι ἀσκεῖν. Pol. V. 468. E: ἵνα ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας τε καὶ γυναικας. Legg. VII. 804. D: ἴσα καὶ θηλείας ἀσκεῖν δεῖν. VIII. 832. B: ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον. VII. 789. B: ἐπὶ τὰς μάχας τὰς πρὸς ἄλληλα ἀσκοῦντας τὰ τοιαῦτα τῶν θηρίων. Absolute et c. accus. rei in qua quis exercetur. Pol. III. 389. C: ἀσκοῦντι. Lach. 128. E: ταῦτα εἰπὼν ἤσκει. Legg. VII. 795. B: ὁ τελὴς παγκράτιον ἤσκηκώς cet. Lach. 184. E. 128. E: στάδιον ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν. Pass. Pol. VIII. 551. A: ἀσκεῖται δὲ τὸ αἰεὶ τιμῶμενον. Legg. VII. 805. A. Pol. III. 407. C: ἀρετὴ ἀσκεῖσθαι ... ἐμποδίδος. Verb. ἀσκητέον. Gorg. 487. C: τὴν σοφίαν ἀσκητέον. 507. D: σωφροσύνην ... ἀσκητέον.

ἀσκολιάζω, salio. Conv. 190. D: ἀσκολιάζοντες.

ᾄσμα, τό, carmen (praec. lyricum). Prot. 343. C: τὸ πρῶτον τοῦ ᾄσματος. 344. B. al. Prot. 343. E: ἐν τῷ ᾄσματι. 344. A. Gorg. 484. B. Prot. 339. B: τοῦτο ἐπίστασαι τὸ ᾄσμα. 343. C. al. Prot. 347. C: περὶ ... ᾄσματων τε καὶ ἐπῶν ἔασωμεν. Pol. IV. 424. C: ᾄσματα νέα.

ᾄσμενος, η, ὄν, lactus, cum voluptate, libenter. Gorg. 499. B: ὅτι ... τούτου ᾄσμενος ἔχει. Phaed. 68. B: οὐκ ᾄσμενος εἰσιν αὐτόσε; 90. D. al. Gorg. 486. D: ᾄσμενον εὐρεῖν. Pol. X. 620. D: ἀσμένην ἐλεῖσθαι. Phaed. 67. E: εἰ μὴ ᾄσμενοι ἐκείσε ἵοιεν cet. Prot. 317. D. al. Crat. 418. C: ὅτι ... ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις ... τὸ φῶς ἐγίγνετο. Prot. 346. A: ὥσπερ ἀσμένους ὁρᾶν. Pol. X. 614. E: ἀσμένους (v. ἀσμένως) εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας.

ἀσμένως, cum voluptate, libenter. Pol. V. 475. C: ἀσμένως ἐπὶ τὸ μαρθάνειν ἰόντα. Charm. 153. A. Menex. 243. E. Pol. I. 329. C: ἀσμεναίτατα (v. ἀσμενέστατα) ... αὐτὸ ἀπέφυγον. X. 616. A: ἀσμενέστατα ... ἀναβήναι.

ἀσπάζομαι, *comiter accipio, saluto s. salvere iubeo*. Ep. XIII. 363. D: τοὺς συσφαιριστάς ἀσπάζον ὑπὲρ ἐμοῦ. Conv. 213. B: ἀσπάζεσθαι ... τὸν Ἀγάθωνα. Pol. X. 614. E. VI. 499. A: τὰ δὲ κοινὰ τε καὶ ἐριστικά ... πόρρωθεν ἀσπαζομένων (*e longinquo salutantium, h. e. valere iubentium*). Charm. 153. C: ἡσπαζόμεν. Parm. 127. A: ἡσπάζετο. Pol. I. 328. C. Charm. 153. B: εὐθύς πόρρωθεν ἡσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν. Theag. 130. B: ἐπειδὴ ἡσπάσατο. **amplector, diligo, sector, appeto*. Apol. 29. D: ἐγὼ ὑμᾶς ... ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ cet. Conv. 209. B: τὰ ... σώματα τὰ καλὰ ... ἀσπάζεται. Crat. 416. D: ἀσπαζόμεθα. Pol. II. 357. C. Legg. VI. 771. A: τοὺς ... δυνατοὺς ἀσπάξεσθε cet. Conv. 205. E: οὐ γὰρ τὸ ἐαυτῶν ... ἕκαστοι ἀσπάζονται. Pol. I. 330. C. al. Pol. III. 402. A: ἀσπάζοντ' ἂν αὐτόν. Legg. III. 689. A: φιλῇ τε καὶ ἀσπάζεται. II. 660. A: ἀσπάζονται. Pol. V. 474. D: ἄξιοι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. III. 402. D. al. Phaedr. 256. A: ὡς σφόδρ' εὐχον ἀσπαζόμενος. Conv. 192. B. Legg. VIII. 838. B: ἀσπαζόμενον. Conv. 192. A: τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. Pol. V. 475. A: πάντα οἶνον ... ἀσπαζομένους. VIII. 569. B: οἶον θρόμμα ἡσπάζετο cet. Pol. V. 476. B: ἀσπάσασθαι. **indulgeo*. Theag. 127. C: ἐὰν Θεάγῃ ... τουτονὶ ἀσπάξῃ. Ep. VII. 331. C: ἄς (ἐπιθυμίας) αὐτὸς ἀσπαζόμενος οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ζῆν. **blandior*. Pol. II. 376. A: ὃν δ' ἂν γνῶριμον (ἰδῇ), ἀσπάζεται (ὁ κύνων). VIII. 566. D: προσχελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντα. — Verb. Phil. 32. D: ἀσπαστέον αὐτά. bis.

ἀσπαίρω, *palpo*. Ion. 539. C. (Hom.).

ἀσπαλάθος, ὁ, *aspalathus* (*frutex spinis horrens*). Pol. X. 616. A: ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες (γ. κνάμπτοντες).

ἀσπαλιευτής, ὁ, *piscator*. Soph. 218. E: οἶον ἀσπαλιευτής. 222. A. 221. C: τὸν ἀσπαλιευτήν. D.

ἀσπαλιευτικός, ἡ, ὄν, *piscatorius*; unde ἡ ἀσπαλιευτική *piscium tractus*. Soph. 221. C: ἡ ... ἀσπαλιευτική. 221. A: τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι. 219. D: τὴν ἀσπαλιευτικήν.

ἀσπασμός, ὁ, *appetitus, amor*. Def. 413. D: ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον ἀσπασμός. Legg. II. 670. E: ἡγεμόνες ἡδῶν χρηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος. XI. 919. E: τῶ ἐκείνων μῖσει τε καὶ ἀσπασμῷ.

ἀσπαστός, ἡ, ὄν, *expetendus*. Phil. 32. C: πότερον ὅλον τὸ γένος ἀσπαστόν.

ἀσπίς, ἡ, *clipeus*. Pol. I. 333. D: ἀσπίδα ... φυλάττειν. Legg. VI. 756. A: οἱ τὴν ἀσπίδα τιθέμενοι. VII. 806. B. Tim. 24. B: ἀσπίδων καὶ δοράτων. Enthyd. 299. C: ἀσπίδας.

ἀσταθμῆτος, ὁ ἡ, *instabilis, mobilis*. Lys. 214. C: ἀσταθμήτους.

ἀστακτί, *non stillatim, igitur fuse*. Phaed. 117. C: ἐμοῦ γε ... ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα.

ἀστασίαστος, ὁ ἥ, *a seditione alienus, tranquillus*. Pol. V. 459. E: εἰ ... ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. VIII. 554. D. V. 464. D: ἀστασίαστοις εἶναι. Euthyd. 292. B: ἀστασίαστους. Legg. IV. 713. E: ἀστασίαστα ... τὰ τῶν ἀνθρώπων ... γένη. Phil. 63. E: ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κρασιν.

ἀστασίαστος, *tranquille*. Pol. VII. 520. D: ταύτην ἄριστα καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκη οἰκείσθαι.

ἀσταφίς, ἡ, *uva passa*. Legg. VIII. 845. B: εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου.

ἀστεῖος, α, *ον, urbanus, comis*. Phaedr. 116. D: ὡς ἀστεῖος ... ὁ ἀνθρωπος. **festivus, venustus* (unde etiam irrisor dicitur ἀστεῖος) vel *lepidus* (hinc etiam risum movens vel ridiculus). Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος ... καὶ εὐ-
ήθης. Phaedr. 242. E: ἡ εὐήθεια ἀντοῖν πάνν ἀστεία. Lys. 204. C: ἀστεῖόν γε ... ὅτι ἐρυνθιᾶς. Gorg. 447. A: καὶ μύλα γε ἀστείας ἐορτῆς. Phaedr. 227. D: ἀστεῖοι ... οἱ λόγοι. Pol. V. 452. D: ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις (h. e. *irrisoribus*) πάντα ταῦτα κωμῶδειν. Legg. III. 680. C: ἄλλα ... μάλ' ἀστεία.

ἀστενακτί, *sine gemitu, aequo animo*. Ax. 364. C: ὅπως ἀστενακτί ἐς τὸ χρεὼν ἵη.

ἀστενακτος, ὁ ἥ, *tristitiae expers*. Ax. 370. D: ἐνθα ἄπονα πάντα καὶ ἀστενακτα cet.

ἀστεφάνωτος, ὁ ἥ, *non coronatus*. Pol. X. 613. C: ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες.

ἀστήρ, ὁ, *astrum, stella*. Epin. 987. C: ἀστέρες. Pol. X. 621. B: ἄττιοντας ὥσπερ ἀστέρας. Epin. 987. A. Euthyd. 294. B.

ἀστός, ὁ, *civis, indigena*. Gorg. 515. A: ἡ ξένος ἡ ἀστός. Legg. IX. 869. D. Men. 92. B. Pol. VIII. 563. A: μέτοικον ... ἀστῶ καὶ ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι. Apol. 30. A: καὶ ξένῳ καὶ ἀστῶ. Legg. IX. 866. C: ἐάν τε ἀστὸν πτεῖνῃ. 869. D. al. Gorg. 514. E: μῆτε τῶν ξένων μῆτε τῶν ἀστῶν. Pol. X. 613. D. Legg. VIII. 849. A: τοῖς ἀστοῖς. B. C: ἀστοῖς ... καὶ τούτων δούλοις. IX. 872. A: ἀστοῖσι καὶ ξένοις πρὸς ἀλλήλους. Theaet. 145. B: ξένους τε καὶ ἀστούς.

ἀστοχος, ὁ ἥ, *verum non perspiciciens, non assequens*. Tim. 19. E: ἀστοχον ... ἀνδρῶν ... ὅς ἂν οἶά τε ... πρᾶττοιεν καὶ λέγοιεν.

ἀστραβής, ὁ ἥ, *non tortus, h. e. rectus*. Tim. 73. B: τῶν ... τριγῶνων ὅσα ... ἀστραβῇ cet.

ἀστραγαλίζω, *talis ludo*. Alc. I. 110. B: ὅποτε ἀστραγαλίζοις. Lys. 206. E: ἀστραγαλίζοντας.

ἀστράγαλος, ὁ, *talus*. Theaet. 155. B: τὰ περὶ τῶν ἀστραγάλων. Lys. 206. E: ἡρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλ-
λοις. Theaet. 154. C.

ἀστραπή, ἡ, *fulgur*. Crat. 409. C: τῆς ἀστραπῆς ἐπωινυμίαν ἔχειν. Tim. 68. A: οἶον ἀπ' ἀστραπῆς.

ἀσπράπτω, *splendo.* Ep. I. 310. A: ἀσπράπτει (e poet.). Phaedr. 254. B: εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀσπράπτουσαν.

ἀστρατεία, ἡ, *militiae detrectatio.* Legg. IX. 878. D: ὑπόδικος ... τῆς ἀστρατείας γιγνέσθω. XII. 943. A. B. Ib. τῶν τῆς ἀστρατείας δικῶν. D.

ἀστρατήγητος Alc. II. 142. dicitur qui nunquam exercitum duxit: ὥστε ἐνίοις αὐτῶν εὐχεσθαι ἀστρατηγήτους εἶναι μᾶλλον ἢ ἐστρατηγημέναι.

ἄστρον, τό, *astrum, stella.* Tim. 42. B: εἰς τὴν τοῦ συννόμου πορευθεὶς οἴκησιν ἄστρον. Phaed. 109. B: τὰ ἄστρα. Tim. 38. C: ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα. Legg. X. 886. A. Gorg. 451. C: περὶ τὴν τῶν ἄστρον φορὰν. Polit. 269. A. 271. C. al. Pol. VI. 488. D: οὐρανοῦ καὶ ἄστρον. VII. 516. A. 530. A. Tim. 39. D. Epin. 981. D: θεῖον γένος ἄστρον. 982. E. Tim. 51. D: διεῖλε ψυχὰς ... τοῖς ἄστροις. Legg. XII. 967. D: τὸν ... εἰρημένον ἐν τοῖς ἄστροις νοῦν. Crat. 397. D: ἄστρα καὶ οὐρανόν. Legg. X. 886. D: ἄστρα καὶ γῆν. 898. D: ἥλιον ... καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα. Epin. 982. C: τοῦ νοῦν ἔχειν ἄστρα. Hipp. mai. 285. C: τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθη.

ἀστρονομία, ἡ, *astrorum cognitio, astrologia* (ap. Latin.). Conv. 188. B: ὧν (ἐρωτικῶν) ἐπιστήμη περὶ ἄστρον τε φορὰς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας ἀστρονομία καλεῖται. Gorg. 451. C: οἱ ... λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας. Pol. VII. 528. E. 530. E. al. Legg. XII. 967. A: ἀστρονομία. Hipp. min. 368. A: ἐν ἀστρονομίᾳ. Prot. 318. E: λογισμούς τε καὶ ἀστρονομίαν cet. Phaedr. 274. C: γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Crat. 405. D: οἱ κομποὶ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν. Pol. VII. 528. D: ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. E. 529. C. al. Locr. 96. E: περὶ τὰν ἱερὰν ἀστρονομίαν.

ἀστρονομικός, ὁ, ὄν, *astrologiae peritus; in re positum: ad astrologiam pertinens.* Theaet. 145. A: ἡ καὶ ἀστρονομικός καὶ λογιστικός cet. Pol. VII. 530. A: τὸν τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικὸν ... ὄντι. Prot. 315. C: περὶ γνώσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτῶν. Tim. 27. A: ἅτε ὄντα ἀστρονομικώτατον ἡμῶν.

ἀστρονόμος, ὁ, *astrologus.* Hipp. min. 368. A: ὁ ἀγαθὸς ἀστρονόμος ψευδὴς ἐστίν. Epin. 990. A: ὅτι σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι. Hipp. min. 367. E. Pol. VII. 531. A: ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι. Euthyd. 290. B: οἱ ... γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι cet.

ἀστρονομῶ, *astra vel stellarum motus observo.* Theaet. 173. E: οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομῶσα (Pind.). Epin. 990. A: τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομούντα. Pass. Pol. VII. 530. C: ἡ ὥς νῦν ἀστρονομεῖται.

ἀστροφος, ὁ ἡ, *non tortus.* Polit. 282. D: γένεσιν ἀστροφόν τινα.

ἀστρωσία, ἥ, *sine stragulis cubare*. Legg. I. 633. C: ἀνυποδησάι καὶ ἀστρωσίαι.

ἀστρωτος, ὁ ἥ, *stragulo non tectus*. Prot. 321. C: ἀστρωτον. Polit. 272. A: γυμνοὶ ... καὶ ἀστρωτοὶ θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο.

ἄστν, τό, *urbs*, praec. *Athenae*. Critia 111. E: τὸ δ' ἄστν κατῳκισμένον ὡδ' ἦν cet. 117. E. Phaedr. 230. C: ἐν τοῦ ἄστεος. Legg. XI. 936. C. al. De lucri cup. 229. A: ἐν μίεσθ τοῦ ἄστεος. Phaedr. 227. B: ἐν ἄστει. Legg. VIII. 844. C. al. Conv. 172. A: εἰς ἄστν ... ἀνιών Φαληρόθεν. Pol. I. 327. A: ἀπῆμιν πρὸς τὸ ἄστν. B. 328. C. Critia 118. D. Legg. VI. 779. C: πάντων ... τῶν κατὰ τὸ ἄστν ... ἐπιμελεῖσθαι. VII. 804. C. XII. 954. D. De lucri cup. 228. C: οἱ περὶ τὸ ἄστν τῶν πολιτῶν. Theag. 121. D. Legg. I. 637. A: ἐν ἄστεσιν. III. 677. B: τῶν ἐν τοῖς ἄστεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν. Legg. III. 678. B: καλῶν τῶν κατὰ τὰ ἄστη. Ax. 370. B: δέμασθαι ... ἄστη.

ἄστννομικός, ἥ, ὄν, *ad rerum urbanarum procuracionem pertinens vel spectans*. Pol. IV. 425. D: ἄστννομικά.

ἄστννόμιον, τό, *aedilium curia*. Legg. XI. 918. A: εἰς ἄστννόμιον θέντων.

ἄστννόμος, ὁ, *rerum urbanarum procurator, aedilis*. Legg. VI. 763. D: ἄστννόμον. VI. 763. C: ἄστννόμοι. al. VI. 760. B: ἄστννόμων. VIII. 849. D: τὴν τῶν ἄστννόμων ἀρχήν. E. al. VI. 764. C: ἄστννόμοις. XI. 913. D. VI. 759. A: ἄστννόμους. 779. C. al.

ἄσνλος, ὁ ἥ, *a violentia tutus, salvus*. Legg. IX. 866. D: ἐκπεριπέτω ἄσνλον.

ἄσνμμετρία, ἥ, *discrepantia*. Gorg. 525. A: ἄσνμμετρίας τε καὶ αἰσχροτήτος γέμουσαν (ψυχήν). **intemperies*. Locr. 102. B: νόσων δ' ἀρχαὶ ... αἱ τῶν πρῶτων δυναμίαν ἄσνμμετρίαι.

ἄσνμφωνία, ν. ἄξνμφωνία.

ἄσνννος, ὁ ἥ, *inconsideratus*. Soph. 267. D: παλαιά τις ... αἰτία (fort. ἀγδία) τοῖς ἐμπροσθεν καὶ ἄσνννους παρῆν.

ἀσφάλεια, ἥ, *status eius qui in tuto versatur*. Tim. 50. B: μετ' ἀσφαλείας. 76. C. Legg. I. 648. B. Ib. μετὰ τῆς ἀσφαλείας. 650. B. Phaed. 105. B: ἄλλην ὁρῶν ἀσφάλειαν. Phil. 62. E. Pol. V. 467. C. Crit. 45. C: οἷ ... ἀσφάλειάν σοι παρέξονται. al.

ἀσφαλής, ὁ ἥ, *qui non fallitur, stabilis, firmus*. Legg. X. 893. B: ἐχόμενοι ... ὥς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος. Conv. 178. B: ἔθος ἀσφαλές (Hesiod.). Tim. 55. E: βάσις ... ἀσφαλεστέρα. Ib. τὸ τὰς βάσεις ἀσφαλεστάτας ἔχον. **tutus*. Prot. 313. E: ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα cet. Gorg. 520. D. Pol. V. 450. E: τάληθῇ ... λέγειν ἀσφαλές καὶ θαρράλειον. VII. 537. A. al. Phaed. 101. D: ἐχόμενος

ἐκείνον τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως. Legg. X. 892. E: κα-
ταλιπόντα ὑμᾶς ἐν ἀσφαλεῖ. 893. A. Phaed. 105. B: τὴν
ἀσφαλῇ ἐκείνην (ἀποκρίσιν). 100. E: ἀσφαλὲς εἶναι καὶ
ἐμοὶ cet. Legg. II. 672. B: τοῖς ἀσφαλὲς ἡγουμένοις εἶναι
λέγειν περὶ θεῶν. Prot. 351. D: ἀλλὰ μοι δοκεῖ ... ἐμοὶ
ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι. Polit. 262. B: διὰ μέ-
σων ... ἀσφαλέστερον εἶναι. Legg. X. 897. D: ἀσφαλέστε-
ρον ὄραν. Phaed. 61. A: ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπίεῖναι
πρὶν cet. Ep. VII. 341. A: ἡ ... πείρα αὐτῇ γίγνεται ἡ σα-
φὴς τε καὶ ἀσφαλεστάτη. Phaed. 100. D: τοῦτο γὰρ μοι
δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαντῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἁ-
λῳ. Soph. 242. D. al. Legg. V. 728. E: τὰ ... ἐφαπτόμενα
σωφρονέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα εἶναι μακρῷ. **pro-*
vidus, cautus. Soph. 231. A: τὸν ... ἀσφαλῇ δεῖ ... περὶ
τὰς ὁμοιότητας αἰεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν.

ἀσφαλτον, τό, bitumen. Locr. 99. C: ἀσφαλτον, νί-
τρον cet.

ἀσφαλῶς, tuto, secure. Conv. 221. B: ἀσφαλῶς ἀπὴξει.
Legg. III. 687. A. Epin. 976. B: μάλα ... πολλὰ καὶ ἀσφα-
λῶς μνημονεύοντα. Phaed. 85. D: ἀσφαλέστερον καὶ ἀκιν-
δυνότερον ... διαπορευθῆναι. Ep. VII. 338. A. Pol. V. 467.
E: ἀσφαλέστατα ... σωθήσονται. Legg. VI. 752. D. X. 893.
B. **caute, considerate*. Pol. III. 396. C: τὸν ἀγαθὸν ἀσφα-
λῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττειν. Alc. II. 143. A: ἐμοὶ μὲν
οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής.

ἀσχετῶς, libere. Crat. 415. D: τὸ ἀσχετῶς καὶ τὸ
ἀκωλύτως αἰεὶ ῥέον.

ἀσχηματίστος, ὁ ἡ, forma vel figura carens. Phaedr.
247. C: ἡ ... ἀσχηματίστος ... οὐσία ... ψυχῆς.

ἀσχημονῶ, turpem me praebeo. Pol. VII. 517. D: ἀσχη-
μονεῖ. VI. 506. D: ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. Critia 121.
B: ἡσχημόνου. Theaet. 165. B: σφαλεῖς ... ἥτιον ἀσχη-
μονήσει.

ἀσχημόνως, indecore. Legg. XII. 959. D: οὐκ ἀσχη-
μονέστατα.

ἀσχημοσύνη, ἡ, deformitas, turpitudine. Conv. 196. A:
ἀσχημοσύνη ... καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Legg.
X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρέπειάν τε ἐντέλει ἀνδρῶν.
**discrepantia* (vern. Unsichlichkeit). Theaet. 174. C: ἡ ἀσχη-
μοσύνη δεινὴ cet. Pol. III. 401. A. Ib. ἡ μὲν ἀσχημοσύνη
... κακολογίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά. Hipp. min. 374. B.
D. Pol. III. 400. C: τὸ τῆς ... ἀσχημοσύνης τῷ ... ἀρρόνθμῳ
ἀκολουθεῖ. Legg. I. 627. D. 648. E: ὑπ' ἀσχημοσύνης.

ἀσχήμων, ὁ ἡ, indecorus, turpis. Legg. II. 666. C:
οὗτος ὁ τρόπος οὐκ ἂν παντάπασιν ἀσχήμων γίγνοιτο. VII.
807. E. Epin. 978. A: ἡ ... ἀσχήμων ... φορὰ. Phil. 33. B: ἁ-
σχημον ... αὐτῶν ἐκάτερον γιγνόμενον ἔστιν. Legg. VII. 788.
B. Pol. VI. 486. D: τὸ γε τῆς ... ἀσχήμονος φύσεως. Legg.

VII. 797. B: τὸ τ' εὐσχημον καὶ ἄσχημον. Pol. III. 401. B: τὸ ... ἄσχημον ... ἐμποιεῖν. Crit. 53. C. Legg. XII. 957. A: οὐκ ἄσχημονα ... νομοθετήματα. Phil. 46. A: τὰς τῶν ἀσχημόνων (νοσημάτων ἡδονάς). Legg. XII. 949. B: μήτε ἱκετείαις χρώμενον ἀσχήμοσι. Ep. VII. 329. B: οὐσας οὐκ ἀσχήμονας (διατριβάς). Legg. VIII. 831. D: καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν (τέχνην καὶ μηχανήν). XI. 918. B: ἀσχημονέστερα γιγνόμενα.

ἄσχιστος, ὁ ἢ, *indivisus*. Tim. 36. D: μίαν ... ἄσχιστον εἶασε. Soph. 221. E: τὸ ... πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιστον.

ἀσχολία, ἢ, *negotium, occupatio, advocatio* (vern. *Abhaltung*). Prot. 335. C: ἐμοί τις ἀσχολία ἐστί. Gorg. 458. C. Phaed. 58. D: εἰ μὴ τις ἀσχολία τυγχάνει οὐσα. Phaedr. 227. B: καὶ ἀσχολίας ὑπέτερον προῶγμα ποιήσασθαι (Pind.). Theaet. 174. D: ὑπ' ἀσχολίας. Legg. VII. 807. C. Apol. 23. B. Theaet. 172. D: οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ ... αἰεὶ λέγουσι. Pol. III. 406. B: ἐν ἀσχολίᾳ ... πάντων (*ab omnibus avocatus*). Phaed. 66. D: ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄρουμεν φιλοσοφίας πέρι (*occupati sumus, h. e. impediuntur ne philosophiae vacemus*). Apol. 39. E: ἐν ᾧ ... ἀσχολίαν ἄγουσι. Legg. VII. 807. C. Phaed. 66. B: μυρίας ... ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

ἄσχολος, ὁ ἢ, *occupatus*. Legg. VIII. 831. C: ὑπ' ἔρωτος πλούτου ... ἄσχολον ποιούντος τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι cet. 832. A: παρέχουσα ἄσχολον ἔκαστον.

ἄσώματος, ὁ ἢ, *corporis expers*. Phil. 64. B: καθάπερ εἰκόσμος τις ἀσώματος. Phaed. 85. E: ὥς ἢ ... ἄρμονία ... ἀσώματος cet. Soph. 247. C: συγχωρεῖν ἀσώματον. Polit. 286. A: τὰ ... ἀσώματα cet. Soph. 246. B: νοητὰ ἅντα καὶ ἀσώματα εἶδη.

ἄσωτία, ἢ, *helluatio*. Pol. VIII. 560. E: ἄσωτίαν καὶ ἀναίδειαν. Ib. ἄσωτίαν ... μεγαλοπρέπειαν (καλοῦντες).

ἄσωτος, ὁ ἢ, *prodigus*. Legg. V. 743. B: ἄσωτος.

ἄτακτος, ὁ ἢ, *inordinatus, perturbatus*. Legg. VII. 802. C: ἄτακτος ... περὶ Μοῦσαν διατριβή. Epin. 978. A: ἢ ... ἄτακτος ... φροῦ. Legg. VIII. 840. E: τὴν λεγομένην ἄτακτον Ἀφροδίτην ἐν αὐτοῖς ὁρῶντες. Tim. 46. E: τὸ τυχὸν ἄτακτον. Legg. XI. 922. B: ἄτακτον ... ἔαν. II. 660. B: ὑπὸ τινων ἀτάκτων ἡδονῶν. VI. 780. D. VII. 806. C: διαίταις ἀτάκτοις χρώμενον.

ἄτακτος, *immoderate* (vern. *regellos*); *temere*. Phil. 29. A: ἀτάκτως ἔχειν. Pol. V. 458. D. Tim. 30. A. 43. B. 69. B. Legg. II. 664. E. 672. C: ἀτάκτως αὐτὴν πηδᾷ. X. 297. C: εἰ μαρινῶς τε καὶ ἀτάκτως ἔρχεται. XI. 916. D.

ἀτάλλω, *recreo*. Pol. I. 331. A: καρδίαν ἀτάλλουσα (Pind.).

ἀταμιεύτως, *effuse*. Legg. IX. 867. A: ὁ ... ἀταμιεύτως ταῖς ὁργαῖς ... χρώμενος.

ἀταξία, ἡ, *status inordinatus, perturbatio*. Crit. 53. D: ἐκεῖ ... πλείστη ἀταξία καὶ ἀπολασία. Gorg. 504. A: ἀταξίας (τηγοῦσα) ... μοχθηρά (οἰκία). Polit. 273. B. Tim. 30. A: ἐκ τῆς ἀταξίας (*ex inordinato* Cic.). Legg. VI. 782. A. Epin. 982. A: τὸ ... γήινον ἐν ἀταξίᾳ. Ib. τὸ ... ἐν ἀταξίᾳ κινούμενον. Tim. 85. E: εἰς ἀταξίαν. Legg. II. 653. E: ἀταξιῶν.

ἀτάρ, *at, verum*. Prot. 339. C: ἀτὰρ ... σοὶ οὐ φαίνεται; Phaedr. 227. B: ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὥς ἔοικεν, ἐν ἄσται. 230. A: ἀτὰρ ... ἄρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον *cet.* 238. C. Gorg. 505. E. Theaet. 142. B. *al. sexc.* **oppositi quid indicat.* Prot. 335. E: ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινώ *cet.* Theaet. 147. C: ῥάδιον ... νῦν γε οὕτω φαίνεται' ἀτὰρ κινδυνεύεις ἐρωτᾶν *cet.* 154. D: εὐ γε ... καὶ θεῖως' ἀτὰρ *cet.* Soph. 225. C: ταῦτα θετεῖον μὲν εἶδος ... ἀτὰρ ἐπωνυμίας *cet.* Pol. II. 367. E: ἀεὶ μὲν δὴ τὴν γύσιν ... ἡγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάννυ γε ἥσθην. Alc. I. 124. D. **nectit.* Phaed. 60. D: καὶ ἄλλοι τινὲς με ἤδη ἤροτο, ἀτὰρ καὶ Εὐχηνὸς πρόην Theaet. 172. C: καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτὰρ καὶ νῦν. Hipp. mai. 226. A. De lege 319. C: πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐν ταῦθα. Charm. 154. B. **quamquam sq.* ὅμως. Euthyd. 304. D: ἀτὰρ γελοῖον μὲν μοι δοκεῖ εἶναι τὸ νουθετεῖν σε, ὅμως δὲ *cet.*

ἀτάρακτος, ὁ ἡ, *non perturbatus, constans*. Tim. 47. C. ἀταράκτοις τεταραγμένως (περιφοράς).

ἀτασθαλία, ἡ, *stoliditas*. Alc. II. 142. D. (Hom.).

ἄταφος, ὁ ἡ, *inhumatus*. Legg. IX. 873. C: ἐκβαλλόντων ... ἄταφον. 874. B. X. 909. C. **a sepultura alienus*. Legg. XII. 960. B: ἄταφοι πράξεις.

ἄτε, *quippe*. Prot. 341. C: ἄτε Λέσβιος ὦν. 343. C. Phaedr. 229. E: ἄτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφία χρώμενος. 243. A: ἄτε μουσικὸς ὦν. Gorg. 464. C: ἄτε περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι. Phaed. 80. E: ἄτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ. Ib. ἄτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο. *al. Cum genitivis qui dicuntur consequentiae.* Parm. 165. B: ἄτε οὐκ ὄντος τοῦ ἐνός. Crat. 405. A: ἄτε μουσικοῦ ὄντος τοῦ θεοῦ. Phil. 54. E: ἄτε ἡδονῆς οὐσης αὐτῆς. Conv. 223. B: ἄτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν. Pol. I. 350. D. *al. Sine participio.* Pol. VIII. 551. E: ἄτε φιλοχορημάτους. 568. B: ἄτε τυραννίδος ὑμνητάς. X. 619. D: ἄτε πόρων ἀγυμναστους. Lys. 212. A: ἄτε ἔμπειρον. *Cum part. γάρ.* Crat. 404. D: ἄτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων. Men. 81. C: ἄτε γὰρ τῆς γύσεως ἀπάσης συγγενούς οὐσης. *Cum part. οὖν.* Phaedr. 255. A: ἄτε οὖν πᾶσαν θεραπειάν ... θεραπευόμενος. Gorg. 521. D: ἄτε οὖν οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους *cet.* Conv. 203. C. Pol. III. 415. A. Tim. 24. D. *al. Cum partt. δέ et δῆ.* Tim. 90. C:

ἄτε δε αἰὲ θεραπεύοντα τὸ θεῖον. Theaet. 182. D: ἄτε δὴ ῥέον. Prot. 321. B: ἄτε δὴ οὖν οὐ πᾶν τι σοφὸς ὢν.

ἄτεγκτος, ὁ ἥ, qui emolliri nequit, durus. Hoc repouendum arbitramur Legg. IX. 853. D: νόμοις οὗτοι ... ἄτεγκτοι (pro ἄτηκτοι) γίνωνται. Etiam in antecedd. pro τηρεσθαι scribendum videtur τέγγεσθαι.

ἄτειρης, ὁ ἥ, effrenatus. Crat. 395. B: κατὰ τὸ ἀτειρές (v. ἀτηρές).

ἄτέκμαρτος, ὁ ἥ, in quo nullum inest indicium (vel virtutis vel pravitatis). Legg. I. 638. A: πολλὰι ... φνγαί καὶ διώξεις ἀτέκμαρτοι γρόνασί τε καὶ ἔσονται.

ἄτέλεστος, ὁ ἥ, non initiatus vel mysteriis ad humanitatem excultus; imperfectus. Phaedr. 69. C: ὅς ἂν ἀμύνητος καὶ ἀτέλεστος εἰς "Αἶδον ἀφίκηται.

ἄτελης, ὁ ἥ, inchoatus, imperfectus. Prot. 314. C: ἔν' οὖν μὴ ἀτελής γένοιτο (ὁ λόγος). Phaedr. 269. D: ταύτη ἀτελής ἔσται. Tim. 41. B: οὐρανὸς ἀτελής ἔσται. 44. C: ἀτελής ... εἰς "Αἶδον ἔρχεται. Pol. VI. 504. C: ἀτελής ... οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. Tim. 72. E: ἀτελής τὸ γένος ... τὸ θνητὸν τελευτῶν. 30. C: ἀτελεῖ ... εἰκότος οὐδὲν ... ἂν γένοιτο καλόν. Gorg. 505. D: ἀτελῇ (τὸν λόγον). Pol. VI. 495. C: ἔρημον καὶ ἀτελῇ φιλοσοφίαν λείποντες. VII. 530. E: μὴ ποτ' αὐτῶν τι ἀτελής ἐπιχειρῶσιν ... μανθάνειν. Pol. VI. 495. D: πολλοὶ ἀτελεῖς τὰς φύσεις cet. *is qui ad finem propositum non pervenit; irritus (re infecta). Phaedr. 245. A: ἀτελής αὐτὸς τε καὶ ἡποίησις ... ἠφανίσθη. Legg. XI. 920. D: δίκας εἶναι ... ἀτελοῦς ὁμολογίας. Conv. 179. D: Ὀρφέα ... ἀτελῇ ἀπέπεμψαν ἐξ "Αἶδου. Pol. V. 457. B: ἀτελῇ ... σοφίας δρέπων καρπὸν (Pind.). Legg. XII. 954. E: ἀτελῇ καὶ ἄκυρον γίνεσθαι τὴν δίκην. Phaedr. 248. B: ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θείας ἀπέχονται. *finem non habens. Phil. 24. B: ἀτελῇ δ' ὄντε ... ἀπειρῶ γίνεσθον. Ax. 371. E: Λαλαῖδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς.

ἄτενής, ὁ ἥ, tenax, constans. Pol. VII. 547. E: ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς ἄνδρας.

ἄτεράμων, ὁ ἥ, durus, praefractus. Legg. IX. 853. D: ὅς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἂν ὥστε μὴ τέγγεσθαι (v. τήρεσθαι). 880. E: ἀτεράμονι χρωμένων φύσει καὶ μηδὲν τερχθέντων.

ἄτερος, ἰ. q. ὁ ἕτερος, alter. Legg. III. 695. B: τὸν ἕτερον ἄτερος. X. 908. D: καθάπερ ἄτερος.

ἄτεχνία, ἥ, artis inscitia, imperitia. Phaedr. 274. B: τὸ ... τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας. Phaedr. 90. D: τὴν ἐαυτοῦ ἀτεχνίαν. Soph. 253. B: κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν.

ἄτεχνος, ὁ ἥ, artis expertus; ab arte alienus vel aversus (vern. kunstwidrig); inscitus. Phaedr. 260. E: ἄτεχνος τριβή. Legg. XI. 938. A: ἄτεχνός ... τις ἐμπειρία καὶ τριβή. Soph.

219. Α: πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχνον ... θήσομεν; Phaedr. 262. C: λόγων ... τέχνην ... γελοῖαν τινὰ ... καὶ ἄτεχνον παρίξεται. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον ξιναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. Polit. 304. E: εἴτε αὐτὴν ἄτεχνον εἴτε ἐντεχνον ἐροῦμεν; Phaedr. 262. E: τί ... ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον. Polit. 274. C: ἀμήχανοι καὶ ἄτεχνοι. Phaedr. 262. C: ὃν φαμὲν ἀτέχων τε καὶ ἐντέχων (v. ἄτεχνον — ἐντεχνον) εἶναι. Polit. 296. C: ὅτι νοσώδη καὶ ἄτεχνα πέπονθεν ὑπὸ τῶν βιασαμένων ἱατρῶν. Legg. III. 679. D: ἀτεχνότεροι ... καὶ ἀμαθέστεροι.

ἀτεχνῶς, *revera, plane; profecto; etiam prorsus* (vern. *gerade, ganz*), *praec. sq. ὥσπερ*. Prot. 352. B: ἀτεχνῶς διανοοῦμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης, ὥσπερ περὶ ἀνδραπόδου. Phaedr. 230. C: ἀτεχνῶς γὰρ ... ξιναγουμένῳ τινὶ ... εἰκας. 242. A: ἀτεχνῶς θαυμάσιος. Gorg. 525. C: ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρημένους. Phaed. 82. E: ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι. 90. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐν Εὐρώπῳ. Theaet. 179. E: ἀτεχνῶς γὰρ ... φέρονται. Conv. 192. E: ἀτεχνῶς οἰοῖτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεδόνθει. 198. C: ὥστε ἀτεχνῶς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη. 217. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐραστὴς παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. Pol. I. 349. A. al. *sexc. Sq. οἶος*. Pol. VIII. 563. C: ἀτεχνῶς γὰρ αἱ τε κύνες ... οἰαίπερ αἱ δέσποναι. Sq. οἶον (vern. *ganz wie*). Legg. V. 732. E: ἀτεχνῶς οἶον ἐξηρητῆσθαι. VII. 790. E. 793. B: ἀτεχνῶς οἶον πάτρια ... νόμιμα. XII. 952. E: ἀτεχνῶς οἶον πετόμενοι. Ep. VII. 339. D. **prorsus, omnino* (vern. *völlig, durchaus*). Gorg. 486. B: ἀτεχνῶς ... ἄτιμον ξῆν ἐν τῇ πόλει. Conv. 173. D: δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι. Pol. IV. 432. A: δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται. Cum negatione est *omnino non* (*gar nicht*). Polit. 288. A: εἶδος ... προσήκον οὐδὲν ἀτεχνῶς ἐπιστήμη.

ἄτη, ἡ, *perniciēs, iactura*. Charm. 165. A: πάρα δ' ἄτη. Dea Ate Conv. 195. D.

ἄτηκτος, ὁ ἡ, *non liquescens vel liquatus*. Phaed. 106. A: ἡ χεὶρ οὔσα σῶς καὶ ἄτηκτος. Tim. 61. B: ἄτηκτον (τὸν ὄγκον) εἶασε. 60. E: ἄτηκτον (τὴν γῆν) παρέσχε. **qui liquefieri nequit*. Tim. 73. E: ὑπ' ἀμφοῖν ἄτηκτον ἀπειργάσατο. Soph. 265. C: σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα. **qui moliri nequit*. Legg. IX. 853. D: νόμοις ... ἄτηκτοι.

ἀτηρός, ὁ, ὄν, *perniciōsus*. Crat. 395. C: κατὰ τὸ ἀτηρόν. B: ἀτηρὰ πρὸς ἀρετήν.

ἀτιμάζω, *despicio, pro nihilo duco, contemno*. Phaed. 65. C: μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶμα. Pol. VIII. 551. A: τὸν ... πέννητα ἀτιμάζουσι. Legg. IX. 865. D: παλαιὸν δέ τινα τῶν ἀρχαίων μύθων ... μὴ ἀτιμαζέτω. Theag. 126. E: ἀτιμάζοι. Pol. III. 402. C: ἀτιμάζωμεν. II. 364. A: τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπερορᾶν. III. 396. D: ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ. al. IX. 572. C: τὰς ... μὴ ἀναγκαίους ... ἀτιμά-

ζοντι. VIII. 549. D: μήτε πάντιμιωντα μήτε ἀτιμάζοντα. Clit. 409. E: τὴν ... ὁμοδοξίαν ἡτίμαζε. Pol. III. 402. A: οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ ἡτιμάζομεν αὐτά. Polit. 266. D: τὸν ... σμικρότερον οὐδὲν ἡτίμακε πρὸ τοῦ μείζονος. Ep. III. 345. C: ἡτίμασε. Euthyd. 292. E: ἐπειδὴ περ τὰ ἔργα ... ἡτιμάσαμεν (v. ἀπεδοκιμάσαμεν). Apol. 30. D: ἡ ἀτιμάσειεν. Euth. 15. D: μὴ με ἀτιμάσης. Charm. 173. D. Lach. 182. C: μὴ ἀτιμάσωμεν ... εἰπεῖν. Legg. V. 741. B: μὴ ἀτιμάσῃτε cet. Crit. 47. B: ἀτιμάσας. Theaet. 173. E: ἀτιμάσασα ... φέρεται. Pol. VI. 496. B: δικαίως ἀτιμάσαν. Parm. 130. E: ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις. Pol. V. 465. A: οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει. Pass. Ax. 365. C: οἱ ... καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ... ἀτιμάζονται. Legg. VI. 784. E: ἀτιμαζέσθω. Pol. VIII. 551. A: ἀμελεῖται ... τὸ ἀτιμαζόμενον. VII. 528. C: ὑπὸ ... τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα. Legg. VI. 762. D: περὶ τὰς τῶν νέων ἀρχὰς ἡτιμάσθω πᾶσας. Conv. 219. D: ἡγούμενον ... ἡτιμάσθαι. Legg. XI. 931. B: ἀτιμασθεῖς. Verb. Phaedr. 266. D: πάντως δ' οὐκ ἀτιμαστέον αὐτὸ σοὶ τε καὶ ἐμοί.

ἀτιμία, ἡ, *ignominia*, *infamia*. Pol. VII. 535. C: ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπεπτωκεν. Legg. V. 727. D: ἡ τῆς ψυχῆς ἀτιμία (*ignominia animo iniuncta*). Legg. IV. 721. B: ζημιούσθαι χοήμασί τε καὶ ἀτιμία. Ib. τῇδε καὶ τῇδε ἀτιμία. Phaed. 82. C: οὐδὲ ... ἀτιμίαν δεδιότες. Phil. 23. A. De lucr. cup. 229. C: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν (*propter ignominiam sorori iniunctam*). Def. 415. E: πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Legg. III. 696. D: ὧν τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι. IX. 862. D: ἡ τιμῶν ἡ ἀτιμιῶν. Polit. 309. A: ταῖς μεγίσταις κολάζουσα ἀτιμίαις. 310. E. Pol. VI. 492. D. Legg. V. 740. D. al. Legg. III. 697. B: τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν. VIII. 830. E. XI. 930. E.

ἄτιμος, ὁ ἡ, *ignominiosus*, *turpis*. Legg. I. 635. A: οὐ γὰρ τό γε γνώναί τι τῶν μὴ καλῶν ἄτιμον. Gorg. 527. D: πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν. Ep. VII. 335. C: πορεῖαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν. Legg. IX. 866. E: ἀτίμοις ἔργοις. **ignominia affectus*, *honoris expers*, *contemptus*, *abiectus*. Legg. VI. 774. B: τιμῆς ... παρὰ τῶν νεωτέρων ἄτιμος πάσης ἔστω. 784. D. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. Euthyd. 281. C: πότερον ... ἐντιμος, ἡ ἄτιμος; Legg. III. 696. D: σωφροσύνη ... τίμιον ἢ ἄτιμον γίγνουτ' ἂν κατὰ δίκην; Polit. 288. A: εἶδος ... τίμιον καὶ ἄτιμον. Pol. VI. 508. A. Gorg. 486. C: ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει. Legg. VIII. 841. E. V. 727. C: ἄτιμον ... αὐτὴν (τ. ψυχὴν) ἀπεργάζεται cet. VII. 797. C: ποιεῖν τὸ μὲν ἀρχαῖον παρ' αὐτοῖς ἄτιμον, τὸ δὲ νέον ἐντιμον. Gorg. 508. C: ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος (εἰδόν). Pol. VIII. 555. D. 551. A: ἀτιμοτέρα ἀρετὴ τε καὶ οἱ ἀγαθοί. VI. 485. B: ἀτιμοτέρου μέρους. VII. 539. D: τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον

ἀντὶ ἀτιμοτέρου ποιήσει. Epin. 980. D. Pol. VIII. 550. E: τοσοῦτω ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. Parm. 130. C: ἢ ἄλλο τι ἀτιμότερον τε καὶ γαυρότερον. *impunitus. Legg. IX. 855. C: ἀτιμον ... μηδὲν εἶναι ... μηδ' ἐφ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων. ἀτιμῶ, infamia noto. Pol. VIII. 553. B: ἀτιμωθέντα (codd. plures ἀτιμασθέντα).

ἀτιμώροτος, ὁ ἢ, impunitus. Legg. V. 730. A: ὅσ' οὐκ ἂν ποτε ἀτιμώροτος πάθοι cet. *qui poenam effugit. Legg. XII. 959. E: ἀτιμώροτος κακῶν ἀμαρτημάτων.

ἀτίμως, per ignominiam, turpiter. Gorg. 525. A. 527. A: τυπήσει ... ἀτίμως. Pol. VIII. 560. D. IX. 577. C: ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Legg. VII. 793. E: κολάζοντα μὴ ἀτίμως. Ep. I. 309. B: ἀπεπέμφθην ἀτιμότερον ἢ πτωχόν ... προσήκει. Legg. V. 728. B: ψυχὴν ... ἀτιμώτατα ... διατιθεῖς.

ἀτμήτος, ὁ ἢ, individuus. Phaedr. 277. B: μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν.

ἀτμίς, ἡ, halitus. Tim. 87. E: τὴν ἀφ' αὐτῶν ἀτρίδα τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ συμμύξαντας.

ἀτόκος, ὁ ἢ, sterilis. Theaet. 149. C: ταῖς ... δι' ἡλικίαν ἀτόκοις. *usuram (τόκον), tamquam fructum, non pariens. Legg. XI. 921. C: τῶν ἄλλων ἀτόκων χρημάτων.

ἀτομος, ὁ ἢ, individuus. Soph. 229. D: εἰ ἀτομον ... ἐστὶ πᾶν.

ἀτοπία, ἡ, admirabilitas, insolentia (sensu qui dicitur obiect.). Phaedr. 329. E: ἀμηγάνων ... ἀτοπία (al. ἀτοπίαι) ... γύσεων. 251. D: ἀδημονεῖ ... ἀτοπία τοῦ πάθους. Conv. 215. A: οὐ γάρ τι ῥάδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν ... καταριθμῆσαι. Ep. II. 352. A: διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γενομένων.

ἄτοπος, ὁ ἢ, insolitus, admirabilis (vern. wunderlich); inscitus, absurdus. Gorg. 494. D: ὡς ἄτοπος εἶ. Phaedr. 229. C: εἰ ἀπιστοῖν ... οὐκ ἂν ἄτοπος εἶην. Pol. VI. 493. C: οὐκ ἄτοπος ἂν σοι δοκοῖ εἶναι παιδευτής; Phaed. 68. D: δόξει σοι εἶναι ἄτοπος (ἢ τῶν ἄλλων ἀνδρεία). Parm. 156. D: γούσις ἄτοπος τις. Gorg. 521. D: οὐδὲν γε ἄτοπον εἰ ἀποθάνοιμι. Phaed. 60. B: ὡς ἄτοπον ... εἰσινέ τι εἶναι τοῦτο ὃ cet. 64. A. al. Tim. 20. D: λόγον μάλα μὲν ἀτόπον, παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς. 48. B: ἔξ ἀτόπου καὶ ἀήθους διηγήσεως. Legg. I. 646. B: τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου (χαριν). Ep. VII. 333. C: μάλα ἀτόπως τε καὶ αἰσχρογνίῃ. Phaed. 216. C: εἰσινέ τοῦτο ἀτόπως. Soph. 252. C: ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα. Epin. 973. B: ἄτοπον ... λόγον, καὶ τινα τρόπον οὐκ ἄτοπον αὐ. Phil. 49. A: ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ... μίξιν. Pol. VII. 515. A: ἄτοπον λέγεις εἰκόνα. Prot. 309. B: ἄτοπον ... τί σοι ἐθέλω εἰπεῖν. Gorg. 465. E: ἴσως ... ἄτοπον πεποίηκα ὅτι cet. 519. C. Legg. VII. 797. A: τό γε σφόδρα ἄτοπον καὶ ἀήθες διευλα-

βίβσθαι δεῖ. al. Prot. 361. A: ἄτοποι γ' ἐστέ. Pol. VII. 524. B: εὐταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεῖαι. Gorg. 480. E: ἄτοπα ... ἐμοιγε δοκεῖ. Theaet. 175. A: ἄτοπα αὐτῶ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας. Pol. III. 405. D: καινὰ παῖτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Pol. VI. 491. C. al. Polit. 291. A: μάλα τινὰς ἄτοπους. Gorg. 473. A: ἄτοπά γε ... ἐπιχειρεῖς λέγειν. Polit. 298. E: κομιδῇ γε εἴρηκας ἄτοπα. Apol. 26. E. al. Alc. I. 106. A: πολὺν γέ μοι ... νῦν ἀτοπώτερος αὖ φαίνει. Conv. 207. E: πολὺν δὲ τούτων ἀτοπώτερον ἔτι (v. ἐστίν) ὅτι cet. Theag. 122. D: (μὴ) ἡμεῖς ἔτι ἀτοπώτεροι ὦμεν. Legg. V. 736. A: ἡμῖν μὴν ἔτι ἀτοπώτερα τὰ περὶ ταῦτ' ἐστὶ συμβεβηκότα νῦν. Phaedr. 230. C: σὺ δὲ γε ... ἀτοπώτατός τις φαίνει. Theaet. 149. A. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀτοπωτάτη τις ὑποψία εἰσῆλθεν. Hipp. min. 368. C: ὁ γε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον. Pol. V. 475. B: οἱ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί τινές εἰσιν. ἀτόπως, *mirum in modum, incredibiliter*. Phaed. 95. B: πάνν οὖν μοι ἀτόπως ἔδοξεν εὐθύς τῇν πρώτῃν ἐφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγον. Theaet. 177. B. Polit. 277. D. Alc. I. 116. E: ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. Hipp. mai. 294. E. **inepte, ridicule*. Polit. 266. C: καὶ μάλ' ἀτόπως ξυμβαῖνον. Legg. I. 638. D. X. 894. E. Locr. 103. A.

ἄτρακτος, ὁ, *fusus*. Pol. X. 617. C: τοῦ ἀτράκτου πῆν ἔξω περιφοράν. 620. E. Polit. 282. E: τὸ ... ἀτράκτω ... σπράβην. Pol. X. 616. C: Ἀνάγκης ἄτρακτον. 617. A. Polit. 281. E: τὰς ... περὶ τε ἀτράκτους καὶ κερκίδας (τέρνας).

ἀτραπός, ἡ, *oia, semita*. Phaed. 66. B: ὥσπερ ἀτραπὸς τις. Polit. 258. C: τὴν πολιτικὴν ἀτραπὸν.

ἀτρεκής, ὁ ἡ, *certus*. Locr. 97. B: ἀτρεκέας τε ἀνατολὰς καὶ δύσιαις.

ἀτρέμα, *placide*. Gorg. 503. D: οὕτωςιν ἀτρέμα σκοπούμενοι.

ἀτρεμής, ὁ ἡ, *placidus, quietus*. Phaedr. 250. C: ἀτρεμῇ ... φάσματα.

ἀτρεμίζω, *quiesco*. Locr. 104. B: ἀτρεμίζειν.

ἀτρεστος, ὁ ἡ, *intrepidus*. Crat. 395. B: κατὰ τὸ ἀτρεστον.

ἀτρητος, ὁ ἡ, *non perforatus*. Polit. 279. E: τῶν ἀτρητῶν.

ἀτριβής, ὁ ἡ, *non tritus*. Riv. 134. B: ἀτριβῇ (Steph. ἀστραβῇ) τὸν τράχηλον ἔχοντα.

ἀτρούγετος, ὁ ἡ, *immensus*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

ἀτρωτος, ὁ ἡ, *invulnerabilis; etiam qui corrumpi nequit*. Conv. 219. E: ὅτι χροῖμασὶ τε πολὺ μᾶλλον ἀτρωτος ἢ πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας.

ἄττα, i. q. *τινά, aliqua, quaedam*. Gorg. 496. B: ἐὰν εὔρωμεν ἀρα ἄττα, ὥν cet. Soph. 236. E: λέγειν μὲν ἄττα ἀληθῆ δὲ μὴ. Pol. I. 339. D. V. 449. B: ἔλεγεν ἄττα. X.

602. E. Legg. III. 693. B. al. Cum genit. Theaet. 145. C: γεωμετρίας αττα. Soph. 226. B: τῶν ... ὀνομάτων καλοῦμεν αττα που; 242. C: πολεμει ... ἀλλήλοις ... αὐτῶν αττα πη. 254. C. Tim. 53. E. al. Cum substant. quaedam (etiam iron. nescio quae). Phaedr. 259. A: ἀνδράποδα αττα. Phaed. 81. D: αττα ψυχῶν ... φαντάσματα. Parm. 130. B. E: εἶδη ... αττα. Pol. VII. 531. A: πυνώματ' αττα ὀνομάζοντες. Legg. III. 677. E: βουκόλι' αττα. Cum adiect. Prot. 315. C: ἀστρονομικά αττα. 316. A: ἐτι σμίκρ' αττα (paullulum) διατρίψαντες. 351. C: ἡδέα αττα καλεις κακά. Gorg. 494. B: μεγάλ' αττα τὰ τοῦματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Parm. 127. D: σμίκρ' αττα. Crat. 402. A: παλαι' αττα σοφὰ λέγοντα. 420. C. al. Vocibus definiētibz vel certi quid indicantibus adiungitur ut orationi urbane moderetur (fere). Phaedr. 236. A: ἀλλ' αττα εἶπεν λέγειν. Gorg. 468. A: ἢ ἀλλ' αττα καλεις τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακά; 505. B: ἀλλ' αττα ποιεῖν. Phaed. 74. B: ἀλλ' αττα ἰδόντες. 108. B. Theaet. 205. B. Soph. 220. A: πλὴν κατ' ἑνια ... αττα μέρη. Pol. VII. 522. A: ἕτερα ... αττα ἔχουσα. Polit. 290. B. et 303. D: πόλλ' αττα ἕτερα. Phaed. 95. C: ἐπραυτε πόλλ' αττα. 116. B: οὐ πόλλ' αττα ... διελέχθη. Phaed. 60. E: ἦν γὰρ δὴ αττα τοιάδε. Gorg. 485. E: τοιαῦτ' αττα ... λέγειν. Phaedr. 267. C: οὐκ ἦν μέντοι τοιαῦτ' αττα; Phaed. 60. A: τοιαῦτ' αττα εἶπεν οἷα δὴ cet. 66. B: τοιαῦτ' αττα λέγειν. al. Theaet. 182. C: οἷα αττα ῥεῖ τὰ φερόμενα; Gorg. 465. A: ὅποι' αττα τὴν φύσιν ἐστίν. Phaed. 81. E: ὅποι' αττ' ἂν καὶ μεμελετηγνῶται τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ. Pol. III. 398. C: ποῖ' αττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν. Theaet. 182. B: τὰ μὲν ποιά αττα γίγνεσθαι. Pol. IV. 438. B: τὰ μὲν ποῖ' αττα ποιού τινός ἐστιν. Numeralibus adiungitur (fere). Soph. 255. C: ὥς δὲ αττα ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει. Pol. III. 400. A: τρεῖ' αττα ἐστὶν εἶδη. Lys. 216. D: τρεῖ' αττα ... γένη. Phaed. 112. E: τέτταρ' αττα ῥεύματα. Pol. IV. 445. C: τέτταρα ... ἐν αὐτοῖς αττα ὧν cet.

αττα, i. q. αττινα. Gorg. 497. A: οὐκ οἶδ' αττα σοφίζει. Theaet. 155. A: αττα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. Crat. 400. B. 430. B: αττα ποτ' ἐστὶν ἃ λέγεις. Pol. II. 378. E: αττα ἐστὶ. IV. 433. C. VII. 520. C. al. Cum part. ἂν. Prot. 317. A: αττ' ἂν οὐτοὶ διαγγέλλωσι. Phaed. 115. B: αττ' ἂν ποιῇτε. Soph. 257. C: περὶ αττ' ἂν κένηται τὰ ... ὀνόματα. Conv. 176. D: αττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς. al.

αττω, mica, saho. Theaet. 144. A: αττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερωμάτιστα πλοῖα. Pol. X. 621. B: φέρεσθαι ... αττοντας ὥσπερ ἀστέρας. *ruo, feror. Alc. I. 118. B: διὸ καὶ αττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικά. Ep. II. 313. B.

ατυφος, ὁ ἢ, a fastu vel tumore alienus. Phaedr. 230. A: ατύφου μοῖρας ... μετέχον.

ατυχῆς, ὁ ἢ, infelix. Legg. X. 905. A: ατυχῆς γενό-

μενος. VI. 781. D. pro ἀτυχῇ (λόγον) vide ne scribi oporteat ἀτελή (Fic. imperfectum).

ἀτυχία, ἡ, infortunium, calamitas. Demod. 382. E: ἀπὸ ... τῆς τούτων γλυκείας ἀτυχία ἐστίν. Ep. VII. 350. D: τὴν ... ἀτυχίαν. Apol. 25. A: pro ἀτυχίαν nunc legitur δυστυχίαν. *frustratio. Crat. 420. C: ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι.

αὖ, etiam, item (vern. auch, wiederum). Prot. 323. A: ἰόδε αὖ λαβὲ τεκμήριον. 326. A: οἱ τ' αὖ καθαρισταί. 333. B: καὶ σωφροσύνη αὖ φαίνεται (ἐναντία). Phaedr. 268. D: οἰκτρὰς καὶ τούναντίον αὖ φοβεράς. Phaed. 86. E: τί αὖ ὁδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ. Phil. 17. B: φωνή ... ἐστὶ που μία ... καὶ ἀπειρος αὖ πληθεῖ. Conv. 188. C. al. sexc. *rursus. Phaedr. 254. D: ἡγάγησεν αὖ προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς. Gorg. 494. B: χαραδριοῦ τινὰ αὖ σὺ βίον λέγεις. Conv. 222. E: οἶα αὖ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Pol. III. 393. D: ἔνα δ' μὴ εἴπῃς ὅτι οὐκ αὖ μανθάνεις cet. VII. 532. D. X. 600. A. Tim. 20. E. al. *etiam, vicissim. Gorg. 500. B: μήτε αὐτὸς οἶον δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν ... μὲν αὖ τὰ παρ' ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχου ὥς παίζοντος. Phaed. 85. C: καὶ ἐγὼ τέ σοι ἐγὼ ὁ ἀπορῶ καὶ αὖ ὁδε cet. Theaet. 187. C. Conv. 173. C. 216. D. al. *contra (vern. dagegen, umgekehrt). Phaedr. 256. A: ὁ δὲ ὁμόζυξ αὖ ... ἀντιτείνει. Theaet. 181. A: φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς αὖ ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. Soph. 248. E: ὥς τὸ γινώσκων εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινωσκόμενον ἀναγκαῖον αὖ ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. VII. 518. E. al. Cum neg. est nec (vern. auch nicht). Phaedr. 272. E: οὐδὲ γὰρ αὖ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν cet. Phaed. 78. E: οὕτως αὖ ... οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει. Crat. 391. C: εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα ἀρέσκει. Pol. II. 368. B: οὐτ' αὖ ... ἔχω. X. 610. B: μὴδ' αὖ ὑπὲρ ἄλλης νόσου cet. Euthyd. 296. A: οὐκ αὖ (vern. gar nicht) ... παύσει παραφθοεργόμενος; Cum v. αὐθις. Prot. 351. C: καὶ αὐθις αὖ τὰ ἀντιὰ cet. 355. B: αὐθις αὖ λέγετε. Crat. 421. C. Tim. 48. B. al. Cum part. πάλιν. Soph. 225. E: πάλιν ἐκεῖνον ἤκειν αὖ ... σοφιστήν. Polit. 273. E: τὸ τῆς ἡλικίας αὖ πάλιν ἴστατο. Crat. 437. C. al. Inter praeposit. et artic. interponitur. Phaedr. 238. C: καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ... ἐπιθυμῶν. Phaed. 71. B: ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἐτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον. Polit. 302. D: ἐκ δ' αὖ τῶν μὴ πολλῶν cet. Pol. II. 371. D. IX. 577. B.

αὐγῇ, ἡ, splendor, radius, lumen. Pol. VIII. 516. A: αὐγῆς ... ἰὰ ὄμματα μεστὰ cet. Tim. 46. C: τὸ κάτω πρὸς τὸ ἄνω τῆς αὐγῆς ... ἀπῶσαν. Locr. 96. E. Phaedr. 250. C: ἐν αὐγῇ καθαρά. Tim. 68. B. Pol. VII. 540. A: ἀνακλινάμενος τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν. Locr. 99. B: πῦρ ... (ἰσχει) φλόγα καὶ φῶς καὶ ἀνάν. Ὑπὲρ αὐγὰς ἰδεῖν (vern. beim Lichte besehen vel betrachten) est diligenter vel accuratius in-

spicere et examinare. Phaedr. 268. A: ταῦτα ... ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἰδομεν. 269. A: ὑπ' αὐγὰς ... εἶναι σκεπτάα.

αὐδρία, v. ἀνδρία.

αὐθάδεια, ἡ, *contumacia*. Pol. IX. 590. A: ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία. Ep. IV. 321. B: ἡ δ' αὐθάδεια ἐρημία ξύνοικος.

αὐθάδης, ὁ ἡ, *insolens, pertinax*. Legg. III. 692. A: τῇ κατὰ γένος αὐθαδεὶ ὥμῃ. Polit. 294. B: ὥσπερ τινα ... αὐθάδη. Legg. XII. 950. B: τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Pol. VIII. 548. E: αὐθαδέστερον.

αὐθαδίζομαι, *contumaciam adhibeo*. Apol. 34. B: οὐκ αὐθαδιζόμενος (v. αὐθαδιαζόμενος).

αὐθαδῶς, *superbe, pertinaciter*. Legg. IV. 720. C: πρὸς τάξας ... καθάπερ τύραννος αὐθαδῶς. Apol. 34. C: αὐθαδέστερον.

αὐθήμερόν, *illico*. Pol. II. 374. D: ἀσπίδα ... λαβὼν ... αὐθήμερόν ... ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. Legg. XI. 935. E: ἐξείργειν ἐκ τῆς χώρας τὸ παράπαν αὐθήμερόν. Alc. II. 141. B.

αὐθις, *iterum, rursus*. Prot. 324. B: ἵνα μὴ αὐθις ἀδικήσῃ. Phaedr. 229. D: καὶ αὐθις τὸ τῆς Χιμαιράας. Phaed. 60. D: ὅταν με αὐθις ἐρχεται. 117. E. Pol. I. 341. B: ἵνα μὴ αὐθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίγνται. III. 393. E: αὐθις μὴ ἐλθεῖν. IV. 429. C: αὐθις εἰπέ. VIII. 561. B: αὐθις ἄλλῃ. al. *sexc.* **vicissim*. Charm. 153. D: αὐθις ἐγὼ αὐτοὺς ἀνηρώτων τὰ τῆδε. **contra*. Polit. 301. A: ὅσποιν αὐθις εἰς ἀρχὴ κατὰ νόμους. **postea, posthac, in posterum*. Pol. VII. 532. D: αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον. Tim. 61. D: ἐπάνιμεν αὐθις. Menex. 249. E: ἵνα καὶ αὐθις σοι πολλοὺς ... λόγους ... ἀπαγγέλλω. Legg. XI. 934. A: εἰς τὸν αὐθις ... χρόνον. Legg. IV. 711. C: μηδὲ νῦν ... μηδ' αὐθις ποτε γενήσεσθαι. XII. 963. E. Lach. 181. C: καὶ αὐθις ὑπομνήσομεν. Apol. 24. A. **alias*. Pol. IV. 430. C: αὐθις ... ἐτι κάλλιον δῖμεν νῦν γὰρ cet. VIII. 561. C: τὸ μὲν μεθῶν ... αὐθις δὲ ὑδροποιτῶν cet. Charm. 169. D: νῦν μὲν ... αὐθις δὲ ἐπισκεπόμεθα cet. Men. 99. E: τοῦτω ... καὶ αὐθις διαλεξόμεθα. Sis. 391. D: αὐθις ποτε ... ἐνθυμηθήναι. Cum subst. Tim. 48. E: ἡ ... αὐθις ἀρχὴ ... ἔστω cet. Cum v. πάλιν. Soph. 256. A: αὐθις δὴ πάλιν ἡ κίνησις ἕτερον ταύτου ἐστίν. Polit. 282. C: αὐθις δὴ πάλιν λάβωμεν. Parm. 163. B. Tim. 32. A. al. Cum praepos. εἰς, v. εἰσαὐθις.

αὐλειος, ὁ ἡ, cum v. θύρα est *ianua vestibuli* (ad viam versus aulam claudens). Conv. 212. C: τὴν αὐλειον θύραν κρουομένην.

αὐλή, ἡ, *impluvium, vestibulum*. Ion. 539. A. (Hom.). Lys. 207. A: ἐκ τῆς αὐλῆς. Conv. 212. D: ἐν τῇ αὐλῇ. Pol. I. 328. C. Lys. 206. E. Prot. 311. A: εἰς τὴν αὐλήν.

αὐλημα, τό, *tibiae cantus vel modi*. De lege 318. B: τούτων ... τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι. Conv. 216. C: ὑπὸ τῶν αὐλημάτων cet. Euthyd. 279. E.

αὐλησις, ἡ, *tibiae cantus*. Prot. 327. C: μηδὲν αὐλήσεως ἐπαίοντας. Men. 90. D. Prot. 327. B: ἐν αὐλήσει. Id. Ion. 533. B. Legg. II. 669. E: ψιλῇ καθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι. Ib. αὐλήσει ... χοῦσθαι. Prot. 318. C: εἰς αὐλήσιν. 327. C.

αὐλητής, ὁ, *tibicen*. Prot. 323. A: ἀγαθὸς αὐλητής. Conv. 215. B. C. Pol. X. 601. D. al. Prot. 327. C: ἀγαθοῦ αὐλητοῦ. De lege 317. E: οἱ τοῦ αὐλητοῦ (νόμοι). Men. 90. E: αὐλητὴν τινα ποιῆσαι. Prot. 327. A: εἰ μὴ πάντες αὐληταὶ ἡμεν. Euthyd. 279. E. Sis. 390. D. Prot. 327. B: τῶν ἀγαθῶν αὐλητῶν. Legg. VI. 764. E. Alc. I. 125. C: ἀνθρώπων ... αὐλητῶν. al. Prot. 327. B: ἀγαθοὺς αὐλητάς. Pol. III. 399. D: αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητάς. Apol. 27. B. Theag. 126. E.

αὐλητικὸς, ἡ, ὄν, *tibiae inslandae peritus*; ἡ αὐλ. *ars tibiae inslandae s. tibia canendi*. Lach. 194. E: ἡ γε αὐλητικὴ (σοφία). Phil. 56. A: ξύμπασα αὐτῆς αὐλητικὴ (fort. αὐτλητικὴ). Alc. II. 145. D: αὐλητικόν. Gorg. 501. E: τὴν αὐλητικὴν. Alc. II. 145. D. De lege 318. B: ἐν τοῖς αὐλητικοῖς νόμοις. Apol. 27. B: αὐλητικά ... πράγματα. Hipp. min. 375. B: ἡ ... αὐλητικωτέρα (ψυχὴ). De lege 317. E: οὗτος αὐλητικωτάτος.

αὐλητρίς, ἡ, *tibicina*. Conv. 215. C: φαύλη αὐλητρίς. 212. C: αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν. 176. E: τὴν ... αὐλητρίδα χαίρειν ἔαν. 212. D. Theaet. 173. D: σὺν αὐλητρίσι κῶμοι. Prot. 347. C: τιμίας ποιοῦσι τὰς αὐλητρίδας. D: οὐκ ἂν ἴδοις οὐτ' αὐλητρίδας οὔτε ὀρχηστρίδας cet.

αὐλοποιικὸς, ἡ, ὄν, *tibiae conficiendae peritus*; ἡ αὐλοπ. *ars tibiarum conficiendarum*. Euthyd. 289. C: αὐλοποιικῆς.

αὐλοποιός, ὁ, *tibiarum orifex*. Pol. X. 601. D: αὐλοποιῶ. III. 399. D: αὐλοποιούς.

αὐλός, ὁ, *tibia*. Pol. III. 399. D: αὐλοῦ ... μιμήματα. Hipp. min. 374. E: αὐλοί. Pol. III. 397. A: αὐλῶν ... φωνάς. X. 601. D. Crit. 54. D. Conv. 215. B: αὐλοὺς ἔχοντας. De lucri cup. 226. C.

αὐλῶ, *tibiam inflo s. tibia cano*. Conv. 215. C: ὅς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. Ib. ἔάν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ. Prot. 327. A: τὸν μὴ καλῶς αὐλοῦντα. Conv. 176. E: αὐλοῦσαν ἑαυτῇ. Pol. X. 601. E: ἐν τῷ αὐλεῖν. Conv. 215. C: ἡὔλει. Med. Legg. VII. 791. A: ὀρχουμένους τε καὶ αὐλουμένους.

αὐλωδία, ἡ, *tibiae cantus*. Legg. III. 700. D: αὐλωδίας ... ταῖς καθαρθαῖς μιμούμενοι.

αὐλῶν, ὁ, *fistula, aquae ductus*. Tim. 79. A: ὥσπερ δι' αὐλῶνος.

αὐξάνω et αὕξω, *augeo*, *alo*; etiam *adorno*, *amplifico*, *provehō*. Tim. 82. D: τρέφον αὕξει. Pol. IV. 425. A. Legg. V. 731. A: ὁ ... τοιοῦτος τὰς πόλεις αὕξει. Lys. 206. A: ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὕξη. Tim. 41. D: τροφὴν τε διδόντες αὐξάνετε. Crat. 417. C: τοῦ αὕξειν. Pol. IV. 423. B. Legg. V. 727. A: ἢ τισι λόγοις ἢ δώροις αὐτὴν (τ. ψυχὴν) αὕξειν. De lege 321. C: αὕξων. Pol. VIII. 550. B: τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὕξοντος. Polit. 293. B: αὐξάνοντες (oppos. ἰσχυαίνοντες). Pol. VII. 540. E: αὕξοντες αὐτό. Legg. X. 910: εἰς ἄπειρον τὴν ἀδικίαν αὐξάνοντες. Pol. IX. 573. A: ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὕξουσαί τε ... πόθον κέντρον. Tim. 88. B. Pol. VIII. 546. B: αὐξόντων καὶ φθινόντων. Tim. 90. B: ἅτε τὸ τοιοῦτον ἡύξη-κότι. Prot. 320. E: ἃ δὲ ἡύξε μεγέθει. Pol. VIII. 569. B. Menex. 238. A: αὐξήσασα πρὸς ἡβήν. Pol. V. 468. D: τὴν ἰσχυὴν αὐξήσει. Med. et pass. *augeor*, *augesco*, *cresco*; etiam *adolesco*. Phaedr. 246. E: τούτοις ... τρέφεταιί τε καὶ αὕξε-ται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. Phaed. 96. C: διὰ τί ἄνθρωπος αὐξάνεται. Pol. VII. 528. C. Critia 121. A. Tim. 81. B. al. Pol. I. 328. D: τοσοῦτον αὕξονται αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. Theaet. 183. C: ἵνα καὶ αὐξάνῃ (ut animo *augeare*). Pol. IX. 590. B: ὅταν τὸ λεον-τῶδες ... αὕξηται. Ep. XIII. 360. B: αὐξάνηται. Phaed. 71. B: καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν. Pol. IV. 423. B: αὐξομένη. 424. A: πολιτεία ... ἐρχεται ... αὐξανομένη. Parm. 157. B: οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθινον. Ax. 366. E: αὐξομένου (*quum adolevit*). Pol. IV. 421. C: ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης. VI. 492. A: αὐξανομέ-νην (τοῦ φιλοσόφου φύσιν). Epin. 979. A: σελήνην ... αὐ-ξανομένην. Conv. 211. A. Phil. 43. B: αὐξανόμενοι. Legg. VII. 788. E: αὐξανόμενα. Locr. 102. D: αὐξόμενα. Polit. 273. E: τὰ ... τῶν ζώων ἡύξανετο. Pol. II. 371. E: ἄρ' οὖν ... ἤδη ἡμῖν ἡύξηται ἡ πόλις, ὥστ' εἶναι τελεία; Epin. 990. D: τοὺς τοῖς ἡύξημένους (ἀριθμούς). Critia 121. A: πάντ' αὐτοῖς ἡύξηθη. Conv. 210. D: ῥωσθεῖς καὶ αὐξηθεῖς. Pol. VII. 546. C. Theaet. 154. C: αὐξηθέν. al. Pol. VI. 497. A: αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται cet. * *alendo* s. *augendo* *reddo*, in univ. *efficio*, *reddo*, pass. *fio*, *evado*. Pol. VIII. 565. C: τρέφειν τε καὶ αὕξειν μέγαν. IX. 591. D: τὸν ὄγκον τοῦ πληθους ... ἄπειρον αὐξήσει. Tim. 72. D: μέγας καὶ ὑπου-λος αὐξάνεται. Men. 81. C: ἐκ τῶν βασιλῆες ... αὕξονται (Pindar.). Pol. IV. 425. A: ἐννόμους ... ἐξ αὐτῶν ἄνδρας αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν. Legg. III. 681. A: τῶν οἰκήσεων τούτων μειζόνων αὐξανομένων ἐκ τῶν ἐλαττόνων καὶ πρώ-των. Prot. 327. C: οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἡύξηθη.

αὕξη, ἡ, *incrementum*, *accessio*. Legg. VII. 788. D: πολλὴ αὕξη ὅταν ἐπιρρόγῃ πόνων χωρὶς πολλῶν cet. Locr. 102. B. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὕξης καὶ φθίσεως

ἐπιστατεῖ. 528. D. Tim. 44. B: τὸ τῆς αὐξῆς καὶ τροφῆς ... ῥεύμα. Theaet. 173. A: τὴν ... αὐξὴν ... ἣ ἐκ νέων δουλείᾳ ἀφῆρηται. Crat. 414. A. Pol. VI. 509. B: τὴν γένεσιν καὶ αὐξὴν καὶ τροφήν. al. Phil. 48. D: καὶ τισιν αὐξαις (v. αὐξέοι) καὶ φθίσεσι. Legg. X. 894. B: ἐν τε διακρίσειςιν αὐξαις τε ... καὶ φθοραῖς.

αὐξήσεις, ἡ, incrementum; multiplicatio. Phaed. 71. B: αὐξήοις καὶ φθίσεις. Legg. X. 897. A: εἰς αὐξήσιν καὶ φθίσιν. Pol. VIII. 546. B: αὐξήσεις.

αὐξίς (Phil. 42. D.), v. αὐξη.

αὐξω, v. αὐξάνω.

αὐρός, η, ον, aridus. Legg. VI. 761. C: αὐρὴν καὶ ξηρὰν ἄφθορον. Locr. 99. C: αὐρον.

αὐπνία, ἡ, insomnia. Legg. VII. 807. E.

αὐπνος, ὁ ἡ, insomnis. Tim. 52. B: περὶ τὴν αὐπνον ... φύσιν.

αὐρα, ἡ, aura. Crat. 401. C.

αὐριον, cras. Phaed. 76. B: αὐριον τηγνιάδε (vern. morgen um diese Zeit). 89. B. Theaet. 209. C. Crat. 396. E. Phil. 50. D. al. Cum praep. εἰς. Legg. IX. 858. B: ὡς οὐκέτ' ἐξὸν εἰς αὐριον. Crit. 43. C. Menex. 234. B: εἰς τὴν αὐριον (int. ἡμέραν).

αὐστηρός, ἁ, ὄν, austerus; severus. Phil. 61. C: αὐστηροῦ καὶ ὑγμειοῦ τινὸς ὕδατος. Legg. X. 897. A: (εἰς) αὐστηρόν καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν. Tim. 65. D: αὐστηρά. Pol. III. 398. A: αὐτοὶ δ' ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδεστερῳ ποιητῇ χροῖμεθα.

αὐστηρότης, ἡ, austeritas; severitas. Theaet. 178. C: περὶ οἶνον γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος. Legg. II. 666. B: τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος.

αὐτανειψιός, ὁ, patruelis. Euthyd. 275. B.

αὐτάρ, at. Crat. 397. E. (Hesiod.). Pol. II. 379. D. (Hom.).

αὐτάρκεια, ἡ, vitae status absolutus (in quo nullo vel auxilio vel subsidio indigemus). Def. 412. B: αὐτάρκεια τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν. Phil. 67. A: σπερομένων (al. στερομένων) αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελείου δυνάμεως. Locr. 104. C: σὺν αὐταρκείᾳ.

αὐτάρκης, ὁ ἡ, qui satis valet vel habet (ut nullo vel auxilio vel subsidio indigeat). Polit. 271. D: αὐτάρκης εἰς πάντα. Pol. II. 369. B: οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. III. 387. D: αὐτὸς αὐτῷ αὐτάρκης. Def. 412. D: δύναμις αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν. E. 413. E: αὐτάρκης πρὸς εὐδαιμονίαν. Theaet. 169. D: αὐτάρκη ... εἰς φρόνησιν. Tim. 68. E: ἡνίκα τὸν αὐτάρκη καὶ τελεώτατον θεὸν ἐγέννα. 33. D: αὐταρκές ... ἄμεινον ... ἣ προσδεές ἄλλων. Ep. I. 310. A: αὐταρκεῖς γύναι (v. γνῖαι). Locr. 95. B: ἵνα ἡ αὐταρκέστατον τὸ τῷ παντὸς σῶμα.

αὐτε, *rursus*. Pol. VIII. 388. A. (Hom.).

αὐτεπιτάκτης, ὅς, *qui ipse praecipit vel mandat*. Polit. 260. E: τὰ τῶν αὐτεπιτακτῶν γένος.

αὐτεπιτακτικός, ἡ, ὄν, *ad potestatem per se praecipendi pertinens; ἡ αὐτεπ. ars vel scientia sua sponte vel per se praecipendi s. mandandi*. Polit. 267. A: τὸ μόριον αὐτεπιτακτικόν (ν. αὐτεπιτάκτιον). B: αὐτεπιτακτικῆς. 260. E: εἰς τὴν αὐτεπιτακτικὴν θέντες. 275. C.

αὐτῇ, ἡ, *clamor*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

αὐτήκοος, ὁ ἡ, *qui ipse audit vel percepit*. Legg. II. 658. C: πρὶν ... τῶν ἀθλητῶν ἐκάστων αὐτήκοος αὐτὸς γενέσθαι.

αὐτίκα, *illico, statim*. Theaet. 171. C: εἰ αὐτίκα ἐν-τεῦθεν ἀνακύψει cet. Conv. 217. B: ὥμην αὐτίκα διαλέξεσθαι αὐτὸν μοι cet. Alc. I. 105. A: αὐτίκα τεθνάναι. Eryx. 394. C: αὐτίκα νῦν διαθέμενον τὰ χρήματα cet. Cum ν. μάλα est extemplo. Prot. 318. B: εἰ αὐτίκα μάλα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν ... ἐπιθυμήσεις cet. Gorg. 469. D: αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι. Crat. 384. B. Pol. I. 338. B. al. **iamtuncque, mox*. Gorg. 459. C: αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα ... νῦν δὲ cet. Conv. 175. B: ἤξει δὲ αὐτίκα, ὥς ἐγῶμαι cet. 220. A. Pol. IV. 420. C: αὐτίκα ... τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα. **statim* (ubi exemplum affertur in promptu positum), h. e. *veluti, exempli causa* (vern. *gleich* similiter usurpatur). Prot. 359. E: αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἵεναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσι. Phaedr. 235. E: αὐτίκα περὶ οὗ ὁ λόγος. Gorg. 472. D: αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστί. Theaet. 166. D. Pol. I. 340. D: ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν καλεῖς σὺ cet. Legg. V. 727. A. 735. C. al.

αὐτόθεν, *hinc, inde, ex eo* (vern. *daraus*). Phaedr. 244. B: καὶ τινα φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι. 265. C: τόδε ... αὐτόθεν (*inde*, h. e. *ex oratione*) λάβωμεν. Gorg. 470. E: ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις (ubi αὐτόθεν, *inde*, refertur ad vv. ἄρχοντα Μακεδονίας). Crat. 399. B: τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἴωτα ἐξείλωμεν. Phil. 53. B: νοεῖν αὐτόθεν. Pol. VII. 527. E. Tim. 58. E. al. **e regione* vel *civitate, ex eo loco*. Pol. VIII. 567. E: τοὺς δὲ αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἂν ἐθελήσεις; Legg. V. 735. C: εἴτε αὐτόθεν ἐπιχωρίους ... εἴτ' ἄλλοθεν ὀθενοῦν. XI. 925. B. **per se* (vern. *con selbst*), h. e. *sine ullo alio subsidio, nulla alia re adhibita*. Soph. 220. B: καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρχεσιν αὐτόθεν (vern. *bloss*) ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ. **directe* (vern. *ohne Umstände, ohne weiteres*). Conv. 213. A: ἀλλὰ μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ὧργοις εἰσὶν ἡ μή;

αὐτόθι, *ibi, in eo*. Prot. 314. B: οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστίν. Phaedr. 229. C: καὶ πού τις ἐστὶ βωμὸς αὐτόθι Βορέου. Theaet. 143. D: εἴ τινες αὐτόθι ... εἰσὶ cet. Polit. 282. C. Conv. 174. E. 220. A. al.

αὐτόκλητος, ὁ ἥ, *invocatus, ultro*. Ep. VII. 331. B: αὐτόκλητος ... οὐκ ἔρχομαι συμβουλευέσων.

αὐτοκράτεια, ἥ, *propria vel plena potestas*. Def. 412. C: αὐτοκράτεια ἐπὶ παντί.

αὐτοκρατής, ὁ ἥ, *sum arbitrium sequens, imperiosus*. Tim. 91. B: τῶν ἀνδρῶν τὸ περὶ τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν ἀπειθές τε καὶ αὐτοκρατὲς γεγονός.

αὐτοκράτωρ, ὁ, *qui ad suum ipse arbitrium aliquid moderatur, qui plenam liberamque potestatem habet, dominator*. Legg. X. 875. B: (ἐὰν) ἀντιεύθυνός τε καὶ αὐτοκράτωρ ἄρξῃ πόλεως. Ep. I. 309. B. Legg. IV. 713. C: ἀνθρωπεία φύσις ... αὐτοκράτωρ cet. Polit. 298. C: ἐπιτρέπειν ἄρχειν αὐτοκράτορι μηδετέρᾳ (τοῦτων τῶν τεχνῶν) cet. 274. A: αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας. Crat. 413. C: αὐτοκράτορα ... αὐτὸν (τ. νοῦν) ὄντα. Ep. VII. 324. C: ἄρχοντες ... αὐτοκράτορες. Polit. 299. C: αὐτοκράτορας ἄρχειν τῶν πλοίων καὶ τῶν νοσοῦντων. Ep. VIII. 353. B: αὐτοκράτορας ... τυράννους ἐπονομάζοντες.

αὐτόματος, ὁ ἥ, *qui sua sponte aliquid facit vel appetit, voluntarius*; unde adv. *sua sponte, ultro*. Polit. 269. C: τὸ δὲ (πάν) πάλιν αὐτόματον εἰς τὰναντία περιάγεται. 271. E: αὐτομάτου πέρι βίου (*de vita sua sponte sustentata*). Soph. 265. C: ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φουούσης. Polit. 272. A: αὐτομάτης ἀναδιδούσης τῆς γῆς. 274. C. Prot. 320. A: ἐὰν ποὺ αὐτόματοι (*ultro, i. q. forte fortuna*) περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. Theaet. 180. C: αὐτόματοι ἀναφύονται. Conv. 174. B. al. Polit. 271. D: περὶ τοῦ πάντα αὐτόματα γίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Legg. IV. 713. C: ὡς ἀφθονά τε καὶ αὐτόματα πάντα εἶχεν. Hinc ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, *ultro, etiam fortuito, casu*. Prot. 323. C: οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδαντόν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίνεσθαι. Crat. 397. A: μὴ πάνν ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὕτως ἕκαστα κείσθαι. Pol. VI. 498. E: ἐξεπίτηδες ... ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου. Apol. 38. C. 41. D. Men. 90. A. Def. 411. B: ἐκ τοῦ αὐτομάτου αἰτία δαιμονίας πράξεως. Loc. 94. C: (ἵνα) μὴ κατ' αὐτομάτου τροπὰς δέχονται.

αὐτοποιητικός, ἥ, ὁν, *res ipsas (non simulacra) conficiens*. Soph. 266. A: μέρος ... ἐν ... αὐτοποιητικόν.

αὐτοπραγία, ἥ, *actio voluntaria*. Def. 411. E: αὐτοπρα. κατὰ φύσιν.

αὐτόπτης, ὁ, *qui suis ipse oculis vidit*. Legg. X. 900. A: αὐτὸς αὐτόπτης προστυχών.

αὐτοπώλης, ὁ, *qui res a semet ipso inventas vel confectas vendit*. Soph. 231. D: αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα. Polit. 260. C: τῆς τῶν αὐτοπωλῶν (*al. αὐτοπωλῶν*) ... τέχνης.

αὐτοπωλικός, ἡ, ὄν, *qui res non ab alio emtas vendit*; ἡ αὐτοπ. *propria mercatura*. Soph. 224. E: καπηλικὸν εἶτε αὐτοπωλικόν. 223. D: τὴν ... τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν διαιρουμένην (διαιρούμενοι?).

αὐτός, ἡ, ὄν, *ipse* cet. Phaed. init. αὐτός ... παρε-
γένου ... ἢ ἄλλον του ἤκουσας; Gorg. 506. B: βοῦλομαι
... ἔγωγε καὶ αὐτός ἀκούσαι σου cet. Ib. καὶ αὐτός ἡδέως
μὲν ἂν ... διελεγόμην. Conv. 173. A: αὐτός Σωκράτης.
174. E: θαυμάζω καὶ αὐτός cet. Pol. I. 347. C: ἐὰν μὴ
αὐτός ἐθέλῃ ἄρχειν. Phaed. 73. E: αὐτοῦ Σιμμίου. Parm.
136. D: αὐτοῦ ... δεῶμεθα Παρμενίδου. Theaet. 170. E:
αὐτῷ Πρωταγόρα. Pol. VII. 532. B: ἐπ' αὐτῷ ... τῷ τοῦ
νοητοῦ τέλει. Gorg. 522. E: αὐτό ... τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς
φοβεῖται. Pol. I. 331. C: τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην
cet. Phaedr. 231. D: καὶ γὰρ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι νοσεῖν μάλ-
λον ἢ σωφρονεῖν. Phil. 12. E: οὐ μὴν αὐταὶ γε ἀλλήλαις
ἐναντίαι. Pol. X. 599. E: ὑπ' αὐτῶν Ὀμηριδῶν. Phaedr.
277. B: καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ cet. Bis ponitur. Crat. 439.
A: ἐκ τῆς εἰκόνης μανθάνειν αὐτὴν τε αὐτὴν (τὴν εἰκόνα)
... καὶ τὴν ἀλήθειαν ... ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτὴν τε αὐτὴν
(vern. *sie selbst*) καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Repet. Pol. II. 383. B.
(Aesch.). Praecipue αὐτός, ut Latin. *ipse*, dicitur in domino, prae-
fecto, magistro, alicuius rei auctore vel suasore al. Conv. 173.
A: αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Pol. I. 327. B: ὅπου αὐτός εἴη.
III. 398. A: αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδεί-
ξασθαι. VIII. 568. E: αὐτός τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ
ἐταῖροι cet. Phaedr. 245. A: ἀτελὲς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις
ἡφανίσθη. Prot. 314. D: οὐ σχολὴ αὐτῷ. Pol. III. 414. D:
αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. al. Etiam ponitur in ipso homine
vel ipsa re de qua agitur. Crat. 432. D: ὁπότερόν ἐστι τὸ
μὲν αὐτό (*res ipsa*), τὸ δὲ ὄνομα. Theaet. 172. E: τὴν περὶ
αὐτοῦ (vern. *sie betreffen ihn selbst*). Pol. II. 367. C: τὸ ...
ἄδικον αὐτῷ (*ihm selbst*, int. *fortiori vel imperanti*) μὲν ξυμ-
φέρον ... τῷ δὲ ἤττονι ἀξύνμορον. 370. E: ὃν ἂν αὐτοῖς
(vern. *ihnen selbst*, int. *civibus*) χρεῖα al. *αὐτός, *ipse*, est
per se (vern. *an und für sich*). Phaedr. 258. D: αὐτό γε τὸ
γράφεον λόγους. Gorg. 496. C: αὐτό λέγω τὸ πεινῆν. D:
τὸ γε πεινῆν αὐτὸ ἀνιερὸν. Phaed. 65. D: φαιμέν τι εἶναι
δίκαιον αὐτό, ἢ οὐδέν; E: αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι.
Parm. 143. A: αὐτὸ τὸ ἐν cet. 137. B: περὶ τοῦ ἐνός αὐτοῖ
cet. Phaed. 65. E: αὐτῇ τῇ διανοίᾳ (vern. *mit der Vernunft*
für sich, h. e. *mit der reinen Vernunft*), i. q. 66. A: αὐτῇ
καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ. Pol. VII. 525. C: τῇ
νόήσει αὐτῇ. 532. B: αὐτῇ νόήσει. al. Hinc αὐτό (*per se*)
substantivis et adiectivis adiunctum rei alicuius naturam ac
vim *per se* et universe spectatam significat. Prot. 360. E:
τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἢ ἀρετή. Parm. 130. B: τί σοι δοκεῖ
εἶναι αὐτὸ ὁμοιότης χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν. Crat.

411. D: αὐτὸ ἡ νόησις τοῦ νέου ἐστὶν εἰς. Parm. 150. C: πλὴν αὐτοῖ μεγέθους. Pol. V. 479. A: αὐτοῦ κάλλους. Theaet. 146. E: γινῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὃ τι ποτ' ἐστίν. Pol. II. 362. E: οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκίμῃσεις. V. 472. C. VI. 493. E: αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ. Parm. 130. B: χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα, χωρὶς δὲ τὰ τούτων αὐ μετέχοντα. 134. B. Pol. VII. 532. A. al. Etiam nominis genus sequitur. Soph. 256. B: αὐτῇ κίνησις. Parm. 133. D: αὐτῇ ... δεσποτεία. 134. D: αὐτῇ (v. αὐτῇ) ... ἡ ἀκριβεστάτη δεσποτεία καὶ αὐτῇ (v. αὐτῇ) ἡ ἀκριβεστάτη ἐπιστήμη. Pol. IV. 438. C: ἐπιστήμη ... αὐτῇ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν. X. 612. A: ἵνα αὐτῇ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτῇν κριθεῖη. Parm. 133. D: αὐτοῦ δεσποτοῦ ... ὃ ἐστὶ δεσποτης. E: αὐτῆς δουλείας. 150. C. Theaet. 175. C: εἰς σκέψιν αὐτῆς (v. αὐτῆς) δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας cet. Phil. 62. A: αὐτῆς περὶ δικαιοσύνης ὃ τι ἐστὶ. Phaedr. 247. D: αὐτὴν δικαιοσύνην. Soph. 225. C: περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδικῶν. Etiam cum artic. Alc. I. 129. B: αὐτὸ τὸ αὐτὸ (*ipsum per se*). 130. D. Parm. 150. B: πλὴν αὐτῆς τῆς συμμορότητας. Pol. IX. 582. A: μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἷόν ἐστιν. al. *ipse est etiam reliquis omnibus exclusis (vern. für sich, allein). Prot. 320. D: αὐτὸς νεῖμαι. Gorg. 506. C: λέγε ... αὐτός (vern. für dich). Phaedr. 63. C: ποτερον αὐτός ἔχων (vern. für dich behaltend) τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῶ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ cet. Gorg. 506. B: σοῦ αὐτοῦ διόντες τὰ ἐπίλοιπα. Lys. 220. B: ἐκείνο αὐτὸ εἰς ὃ πάσαι ... φιλῖαι τελευτῶσιν. Alc. II. 145. E: αὐτὸ τὸ πολεμεῖν εἰδότην καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκτινύναι (*bellandi tantum et interficiendi scientium*). Prot. 320. A: αὐτοῖ (*solī, a nemine custoditī*) περιμόντες νέμονται ὥσπερ ἄφροτοι. Parm. 137. A. et Legg. VIII. 836. B: αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν (vern. wir sind für uns, h. e. solī vel sine arbitris sumus). Theaet. 164. E: αὐτοῖ (*solī*) κινδυνεύσομεν ... αὐτῷ βοηθεῖν. Menex. 245. D. Prot. 309. A: ὥς γ' ἐν ἡμῖν αὐτοῖς (vern. unter uns) εἰρηθεῖν. Theaet. 180. C: αὐτοὺς (int. ἡμᾶς, per nos) δεῖ ... σκοπεῖσθαι. Hinc etiam αὐτός et μόνος (ut vern. für sich allein) necluntur. Gorg. 500. B: αὐτὸ τοῦτο μόνον (*hoc ipsum tantum*). Legg. II. 667. B: τοῦτο αὐτὸ μόνον. Theaet. 202. A: εἴπερ αὐτὸ ἐκείνο μόνον τις ἔρει. Legg. II. 667. E: αὐτοῦ τούτου μόνον ἔνεκα. Saepenumero μόνος pronominis αὐτός vim auget vel effert. Phaedr. 267. B: μόνος αὐτὸς εὐρηκέναι ἐφη ὃν δεῖ λόγων τέχνη. Pol. VII. 527. B: μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁράται. 521. A: ἐν μόνῳ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλοῦσιοι. *ipse, per se (vern. von selbst) est sponte, ultro (non coactus, vocatus, institutus al.), etiam; ut nulla alia re opus sit. Lys. 206. C: καὶ αὐτὸς σοι πρόξεισι. Soph. 265. D: αὐτῇ πρόσκεισιν cet. Prot. 324. A: αὐτὸ σε διδάξει ὅτι cet. Prot. 329. B:

ὡς αὐτό (v. αὐτὰ) δηλοῖ (vern. wie von selbst erhellt). Phaed. 117. B: καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει. Critia 108. C. Hipp. mai. 288. B: αὐτὸ δείξει (vern. das wird sich von selbst zeigen). Phaedr. 268. C: αὐτὸν οἶόν τ' εἶναι ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς. Lach. 181. C. Theaet. 200. E: δείξειν αὐτό. Legg. II. 667. D: ἡμῶν οἱ ... νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἔτοιμοι. Crit. 44. D: αὐτὰ ... δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι cet. Legg. I. 646. C: τοὺς εἰς τὰ ἱατροεῖα αὐτοὺς βαδίζοντας. IX. 857. E: τὸ μηδεμίαν ἀνάγκην εἶναι νομοθετεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς ἐν σκέψει γενομένους cet. Cum v. ἕκαστος est pro se quisque, plur. singuli pro se. Legg. I. 644. C: οὐκοῦν ἓνα ... ἡμῶν ἕκαστον αὐτὸν (v. αὐτῶν) τιθῶμεν. Theaet. 201. E: αὐτὸ γὰρ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη. Soph. 266. B: αὐτὰ ἀπειρασμένα ἕκαστα. Legg. VII. 795. E: ἀποδιδομένης ἑκάστοις αὐτοῖς. In casibus obliquis simplicis pronominis personalis partes obtinet. Prot. 309. B: ἐπελανθανόμην ... αὐτοῦ. 310. B: τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ. 310. B: ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέφξέ τις. Pol. I. 335. E: τοῦτο ... νοεῖ αὐτῷ (vern. damit s. darunter) τοῖς ... ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι cet. Apol. 21. B: οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Prot. 311. A: τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; Theaet. 197. B: ἔχειν ... οὐκ ἂν αὐτόν αὐτό (τὸ ἰμάτιον) ... φαίμεν. C: αὐτόν αὐτὰς αἰετὶ ἔχειν. Phaed. 65. D: ἐγήρω αὐτῶν. Phaedr. 231. B: ὅτι ἂν αὐτοῖς οἴωνται πράξαντες χαριεῖσθαι. 232. B: τότε αὐτοὺς οἴονται ... συνεῖναι. C: πολλὰ ... αὐτοὺς ἐστὶ τὰ λυποῦντα. Phil. 28. E: διακοσμεῖν αὐτὰ cet. Etiam pronominis infiniti (vern. einer, man) significatione ponitur. Conv. 200. D: ἐκείνου ἐρᾷν ὃ οὐπω ἔτοιμον αὐτῷ (vern. einem) ἐστίν. Ib. ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα. E: ὣν ἂν ἐρθεῖα παρῇ αὐτῷ. Alc. I. 128. E: τίς τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτόν. *αὐτός est etiam is, hic vel ille. Prot. 325. A: ἐν αὐτῷ (unum hoc) *προσαγορεύει εἶναι ἀνδρὸς ἀρετήν. Gorg. 483. C: ἀδικεῖν αὐτὸ καλοῦσιν. Soph. 263. E: ἐν λόγοις γε αὐτὸ ἴσμεν ὅν. Pol. II. 358. C: ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι. VI. 504. C. Lys. 204. A: αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἂν ... τίς ὁ καλός. Hipp. mai. 295. B: τῶν δὲ (fort. δὴ) θέασαι αὐτὸ εἴ σοι δοκεῖ ... εἶναι τὸ καλόν λέγω δὴ αὐτὸ εἶναι cet. Phaedr. 279. A: περὶ αὐτοὺς ... τοὺς λόγους οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ. 229. E: ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ (v. ταῦτα) οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή. Phaed. 60. E: εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος. Soph. 228. C: ὅσα ἀποτυγχάνει, πότερον αὐτὰ φήσομεν ... αὐτὰ πάσχειν; 244. A. Phil. 32. E: διαφθειρομένων ... αὐτῶν. Crat. 428. B: μεμέληκέ τέ μοι περὶ αὐτῶν cet. Cum pron. οὗτος est hic ipse, neutr. hoc ipsum (vern. eben vel gerade dieses vel das). Pol. VII. 531. E: οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ νόμος ὃν τὸ διαλέγεσθαι περραίνει. Prot. 319. A: αὐτὸ ... τοῦτό ἐστιν ... τὸ ἐπαγγέλλμα ὃ ἐπαγγέλλομαι. Phaed. 67. D: καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις cet. Polit. 267. C: τοῦτ'

αὐτό ἐστιν ἤδη τὸ ζητηθέν. Gorg. 449. C: καὶ μοι ἐπίδει-
 ξιν αὐτοῦ τούτου ποίησαι, τῆς βραχυλογίας. Phaedr. 235.
 B: αὐτό ... τοῦτο καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει. 258. C: ὄνει-
 δίζειν αὐτὸ τοῦτο ὅτι συγγράφει. Conv. 199. D: εἰ αὐτὸ
 τοῦτο, πατέρα, ἡρώτων cet. Phaed. 115. E: οὐ μόνον εἰς
 αὐτὸ τοῦτο πλημμυεῖς cet. Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γέ τοι
 τοῦτο πάρορμεν. Prot. 337. D: κατ' αὐτὸ τοῦτο (*hanc ipsam*
ob causam) νῦν συνεληλυθότας. Phaedr. 243. B: σοφώτερος
 ... κατ' αὐτό γε τοῦτο (*vern. darin eben*). Tim. 19. A: αὐτὰ
 ταῦτ' ἦν τὰ λεχθέντα. Prot. 328. E: περὶ αὐτῶν τούτων.
 Phil. 35. D: ἐν τούτοις αὐτοῖς. Prot. 329. C: ταῦτ' οὖν
 αὐτὰ διέλθέ μοι cet. Phil. 34. D: τὴν περὶ αὐτὰ ταῦτα
 ἀπορίαν. Etiam absolute αὐτὸ τοῦτο et αὐτὰ ταῦτα, *hanc*
ipsam ob causam, ponuntur. Conv. 204. A: αὐτὸ γὰρ τοῦτό
 ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ ... δοκεῖν (i. q. ὅτι ... δοκεῖ) cet.
 Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἡκὼ παρὰ σέ, ἵνα
 ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. Etiam per se αὐτός ita ponitur
 ut *vern. voci eben s. gerade* respondeat. Pol. II. 362. D: αὐτὸ
 ... οὐκ εἴρηται ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Gorg. 519. C: ὑπ'
 αὐτῆς τῆς πόλεως ἧς προστατεῖ. 474. A: αὐτὸν πρὸς ὃν ἂν
 μοι ὁ λόγος ᾗ. Pol. V. 473. C: ἐπ' αὐτὸ ... εἴμι ὃ τῷ με-
 γίστῳ προσηκάζομεν (v. παρεικάζομεν) κύματι. Phaedr. 273.
 A: αὐτὰ γε ... διεληλυθας ἃ λέγουσιν cet. Saepenumero
reddi potest v. gerade vel genau, ut Phaedr. 271. C: αὐτὰ
 ... τὰ ῥήματα εἰπεῖν οὐκ εὐπετεῖς. Critia 112. B: ὑπ' αὐτὰ
 τὰ πλάγια αὐτῆς. Sic etiam αὐτὸ τὸ ἐναντίον (*vern. gerade*
das Gegenheil). Phaed. 103. A. Pol. I. 334. E. al. innum.
 Cum artic. est *idem*. Crat. 389. C: ὁ αὐτὸς τρόπος. Phil.
 18. D: τὸ δ' αὐτὸ ... τοῦ λόγου ... ἐλλείπεται. Tim. 36. A:
 ταῦτ' ὡς μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν. Gorg. 518. A:
 ταῦτά οὖν ταῦτα ὅτι ἐστι καὶ περὶ ψυχὴν cet. Pol. I. 329.
 B: καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη. al. — Ἐν τῷ
 αὐτῷ, *una, simul*. Prot. 336. A: ἐν τῷ αὐτῷ ... θέοντας.
 Gorg. 490. B: ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ᾤμεν. Phaed. 179. E: ἐπει-
 δὲν ἐν τῷ αὐτῷ ὡς ψυχὴ καὶ σῶμα. Conv. 192. D: αὐτοῖς
 ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις. Theaet. 181. C. al. — Κατὰ
 ταῦτά, *idem, aequaliter*. Conv. 221. D: τοὺς ἄλλους κατὰ
 ταῦτ' ἂν τις ἀπεικάζοι. Pol. X. 615. C: κατὰ ταῦτά τὴν
 ἀξίαν κομίζονται. Tim. 34. C. Legg. VII. 797. B. al. Cum
 pron. τοῦτο coni. ταῦτο, ut Latin. *idem*, est etiam vel simul.
 Prot. 334. C: τοῖς δ' ἐκτὸς ταῦτ' ὃν (v. ταῦτό) τοῦτο κάκι-
 στον. Gorg. 470. B: σὺ ... ἀπόκριναι ταῦτό τοῦτο. Parm.
 159. C: ἐν ᾧ τό τε ἐν ᾧ εἴη τῷ αὐτῷ καὶ (*eodemque etiam*)
 τὰλλα. — Ὁ αὐτός dativum adsciscit. Euthyd. 298. A: ὁ
 αὐτὸς τῷ λίθῳ. Theaet. 197. B: ταῦτ' ὃν ... τῷ ἔχειν. Conv.
 192. C: ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ... ἀλλήλοις. 207. D: τὸν
 αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ... ζητεῖ cet. Legg. I. 645. E: εἰς ταύ-
 τὸν ... τῇ τότε ὅτε cet. Menex. 244. B: οἱ αὐτοὶ ... ὄντες

ἐκείνοις γένει. al. — Cum pronomine reflexivo componitur. Theaet. 178. E: αὐτὸς αὐτῷ ἄριστος κριτής. Pol. III. 411. C: ἀνδρείότερος γίγνεται αὐτὸς αὐτοῦ. Prot. 323. B: ἐὰν οὗτος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάληθ' ἔλγῃ. Alc. II. 144. C: τὴν αὐτὸς αὐτοῦ (μητέρα) ἀποκτείνει. Pol. II. 367. D: αὐτὴ δὲ αὐτὴν τὸν ἔχοντα ὀνύχῃσι. Theaet. 155. B: μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς. Phaedr. 232. A: ὥσπερ αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν. al. sexc. Cum pron. possessivo. Gorg. 514. B: ἡμέτερον αὐτῶν. Crat. 423. A: τὰ ἡμέτερα αὐτῶν σώματα cet. Legg. XI. 923. A: τὰ ὑμέτερά αὐτῶν χοήματα. Conv. 193. B: ἐντευξόμεθα τοῖς παιδιοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν. Menex. 243. D: τῇ ... ἡμετέρα αὐτῶν διαφορὰ ἐκρατήθημεν. 245. E: τὰς ἡμετέρας αὐτῶν ἀποικίας (ἔχοντες). al. Cum pron. person. Conv. 172. B: σὺ αὐτὸς παρεγένου cet. Phaed. 60. C: ὥσπερ ... καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν. Crat. 384. A: αὐτῷ σοι ὅπῃ δοκεῖ ἔχειν cet. Pol. II. 378. B: οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ cet. Conv. 198. C: μὴ αὐτόν με λίθον ... ποιήσεις. Legg. XI. 923. A: πρὸς γε ἡμᾶς αὐτούς. Menex. 243. D: ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτούς καὶ νικήσαμεν καὶ ἡττήθημεν. al. Pronom. vero personale accentum suum obtinet, si eius vis eminet (ut in Lat. memet ipsum). Phaed. 91. A: ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ (mihimet ipsi, non praesentibus tantum) ὅτι μάλιστα δοῦμαι οὕτως ἔχειν. Gorg. 472. B: ἂν μὴ σὲ αὐτόν ... μάρτυρα παρασχωμαι. Euthyd. 273. B: ὁ δὲ παρ' αὐτόν ἐμὲ (v. αὐτόν με) ἐξ ἀριστερᾶς (ἐκαθέζετο). Alc. I. 105. A: νῦν ... ἕτερα αὐ κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτόν σέ (v. αὐτόν σε). 133. C. al. Αὐτός praepositur. Parm. 133. A: οὐδέπω ἄπει αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ ἀπορία. Crat. 417. C: αἰὲ λύει αὐτῆς ἂν τι ἐπιχειρῇ τέλος ἐγγίγνεσθαι. Orationis structura mutata αὐτός ponitur ubi relativum exspectabas. Pol. I. 337. E: πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς ... ἔπειτα ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη. Post pron. relativum infertur, ita ut oratio a relativo deflectatur. Gorg. 452. D: ὁ φῆς σὺ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι ... καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ. Pol. IX. 578. C: ὅς ἂν ... μὴ ιδιώτην βίον καταβιῶ, ἀλλὰ δυστυχὲς ἦ, καὶ αὐτῷ ... ἐμπορισθῇ cet. Phil. 12. B. Legg. IX. 866. E. al. Omittitur. Prot. 310. E: οὐδὲ ἑώρακα Πρωταγόραν πώποτε οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν (int. αὐτοῦ). 317. E: κατεσκευάζομεν (int. αὐτό, τὸ συνέδριον). 321. D: δωρεῖται ἀνθρώπῳ (int. αὐτήν). Phaed. 108. A: ἀπὸ τῶν ὁσίων ... τεκμαιρόμενος (int. αὐτό) λέγω. Pol. II. 383. C. III. 405. D. al. Redundat, ita ut subiectum repetatur. Prot. 320. E: τοῖς δ' ἄσπλον διδούς φύσιν ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμχανάτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν. Gorg. 482. D: Γοργίαν ἐρωτώμενον ... αἰσχυνθῆναι αὐτόν. Phaed. 111. C: τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτοὺς ἐλαττον ἔχειν. Conv. 195. A: πάντων θεῶν εὐδαιμονεστάτων ὄντων ... εὐδαιμονέστατον εἶναι αὐτῶν. 200. A: πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὐ ἐστὶν ἔρως ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ, ἢ οὐ; Phaedr. 233. A.

Theaet. 155. E. Soph. 245. A. al. — *Nomini praecedenti accommodatur.* Soph. 224. B: τὸ δὲ ... μαθημάτων οὖσαν προῖσιν αὐτὴν ἀδελφῶ τινὶ ... ὀνόματι προσεῖπειν ἀνάγκη. 227. E: ψυχῆς ... καθόσον ἂν εὐρίσκωμεν ἀφαιρέσιν τινα, καθαρῶν αὐτὸν λέγοντες cet. Euth. init. οὗτοι ... δίκην αὐτὴν (germ. es) καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν, — Genit. αὐτοῦ, *ibi* (vern. *dasselbst*). Prot. 311. A: περιόντες αὐτοῦ διατρέφωμεν. Pol. VII. 519. D: τὸ αὐτοῦ ... καταμένειν. IX. 575. B: αὐτοῦ ... ἐν τῇ πόλει. al. **hic* (*hier*). Gorg. 490. A: ἔχε δὴ αὐτοῦ. Pol. I. 327. C: μένει αὐτοῦ. Crit. 54. A: αὐτοῦ ... τρεφόμενοι. al. *Etiam illico* (vern. *an Ort und Stelle vel auf der Stelle*). Pol. III. 390. C: αὐτοῦ βουλόμενον χαρμὰ ξυγγίγνεσθαι. **huc*. Polit. 397. D: ἂν κινήσας τις τοῦτον τὸν λόγον αὐτοῦ καταβύλλῃ cet. Saepe redundat. Phaedr. 264. D: αὐτοῦ τῆδε μίνουσα (epigr.). Theaet. 142. C: αὐτοῦ Μεγαροί. Soph. 224. D: αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει. Conv. 216. A: αὐτοῦ κατήμενος παρὰ τούτῳ. Pol. II. 371. C: αὐτοῦ ... μένοντας ... περὶ τὴν ἀγοράν. X. 621. C: αὐτοῦ ... μένοντες ἐνθάδε. Alc. I. 105. B: αὐτοῦ ... ἐν τῇ Εὐρώπῃ.

οὐτόσε, *eo, illuc*. Phaed. 68. B: καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν οὐτόσε. Pol. II. 369. D: ἣ καὶ σκντοτόμον οὐτόσε προσθήσομεν. VII. 526. E: τείνει ... πάντα οὐτόσε cet. Tim. 45. A. C. Alc. I. 122. E. al. Redundat fere. Critia 116. C: ἐνθα καὶ ... ὥραϊα οὐτόσε ἀπετέλουν ἱερά.

αὐτοσχεδιάζω, *subito s. ex tempore dico*. Crat. 413. D: οὐκ αὐτοσχεδιάζειν. Menex. 235. C. D. Phaedr. 236. D: αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Sis. 390. B: αὐτοσχεδιάζοντες. Euthyd. 278. B: αὐτοσχεδιάσαι. **inconsiderate vel perperam sentio, statuo vel loquor*. Euth. 16. A: οὔ οὐκέτι οὐκ ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω. Apol. 20. C: ἵνα μὴ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν. Euth. 5. A: αὐτοσχεδιάζοντα ... καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων.

αὐτοῦ, *i. q. εἰαντοῦ, quod v.*

αὐτουργικός, ἢ, ὅν, *is qui ipse fabricatur; ἢ αὐτουργ. ars rerum ipsarum (non simulacrorum) fabricandarum*. Soph. 266. D: τὸ μὲν αὐτό, γραμμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδῶλον εἰδωλοποιική.

αὐτουργός, ὁ ἢ, *qui ipse opus facit vel fabricatur*. Pol. VIII. 565. A: ὅσοι αὐτουργοί. Soph. 223. D: τὴν ... τῶν αὐτουργῶν (ἀγοραστικὴν).

αὐτοφυής, ὁ ἢ, *naturalis*. Prot. 321. E: στρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυὴς ἐκάστῳ. Pol. VI. 486. E: ἐκάστου τὸ αὐτοφυές (*propria cuiusque natura*). VII. 520. B. Legg. VII. 794. A: παιδιὰ δ' εἰσὶ τοῖς τηλικούτοις αὐτοφυεῖς τινές. Soph. 266. B: ὅσα καθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφυὴ λέγεται.

αὐτοφυῶς, *suapte natura*. Gorg. 513. B: αὐτοφυῶς

ὅμοιον τούτοις. Legg. I. 642. C: μόνοι ... αὐτοφωρῶς ... εἶσιν ἀγαθοί.

αὐτοφωρῶς, ὁ ἥ, in ipso furto deprehensus; unde ἐπ' αὐτοφωρῶν est manifesto. Pol. II. 359. C: ἐπ' αὐτοφωρῶν ... λαβόμεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταῦτόν ἰόντα. Legg. XII. 942. A. Apol. 22. B.

αὐτόχειρ, ὁ, qui suapte manu aliquid facit. Legg. IX. 865. B: εἰάν ... αὐτόχειρ ... ἀποκτείνῃ τις ἕτερος ἕτερον. C. 866. D. al. VII. 824: αὐτόχειρες θηρεύοντες. Ep. VII. 334. A: οἶον τοῦ φόνου αὐτόχειρες ἐγένοντο. Pol. X. 615. C: αὐτόχειρας (αὐτόχειρος?) φόνου. Legg. IX. 872. B: τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι. C: ξυγγενῶν αὐτόχειρας φόνους ἢ δι' ἐπιβουλεύσεως γενομένους.

αὐτοχειρία, ἡ, facinus (praec. homicidium) propria manu commissum. Legg. IX. 872. B: τῆς τε αὐτοχειρίας πέρι καὶ ἐπιβουλεύσεως.

αὐτόχθων, ὁ ἥ, ex ipsa terra ortus, indigena. Soph. 247. C: οἳ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες. Critia 109. C: αὐτοχθόνας. Menex. 237. B.

αὐτοχρηστήγητος, ὁ ἥ, sponte instructus. Ax. 371. D: εἰλαπῖναι αὐτοχρηστήγητοι.

αὕτως, v. ὥσαυτως.

αὕχημα, τό, iactatio. Ax. 365. A: ποῦ τὰ πρόσθεν ἀνχήματα;

αὕχην, ὁ, cervix, collum. Theaet. 171. D: εἰ ... ἀνακῶσαι μίχῃ τοῦ ἀνχένος. Conv. 190. E: τὸ τοῦ ἀνχένος ἡμίον. Tim. 70. A. Phaed. 89. B: τὰς ἐπὶ τῷ ἀνχένι τρίχας. Conv. 181. E. Tim. 69. E: αὕχένα μεταξὺ τιθέντες. 91. A. Pol. VII. 515. C: περιάγειν τὸν αὕχένα. Legg. VII. 796. A: ἀπ' αὕχων. Pol. VII. 514. A: ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὕχενας.

αὕχηρός, ὁ ἥ, squalidus. Conv. 203. C: σκληρός καὶ αὕχηρός. Pol. VIII. 554. A. Legg. VI. 761. B: τοὺς αὕχηροτάτους τόπους.

αὕχμός, ὁ, siccitas. Ax. 368. B: κλᾶον νυνὶ μὲν αὕχμόν, νυνὶ δὲ ἐπομβρίας cet. *sterilitas. Men. 70. C: ὥσπερ αὕχμός τις τῆς σοφίας, γέγονε. *squalor. Pol. X. 614. D: μεστὰς αὕχμου τε καὶ κόψεως.

αὕχμῳ, aresco. Pol. X. 606. D: δέον αὕχμειν. Phaedr. 251. D: ὅταν ... αὕχμῃσῃ. Tim. 84. A: αὕχμῃσαν ὑπὸ κακῆς διαίτης.

ἀφαίρεσις, ἡ, ademptio, privatio. Phil. 19. E: ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις οὐκ ἔστι. Soph. 227. D: κακίας ἀφαίρεσίν τινα. Legg. XI. 914. D. Ax. 370. C. Crit. 46. D: χορημάτων ἀφαίρεσις.

ἀφαιρετός, ὁ ἥ, separabilis. Polit. 308. E: περὶ μόνον ἀφαιρετά.

ἀφαιρῶ, aufero, adimo, eximo, excipio; etiam separo, se-

cerno, excludo. Euthyd. 296. B: ἀφαιρῶ ... τὸ ἄ γ' ἐπίσταμαι. Gorg. 520. D: εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρεῖ. Pol. II. 367. B: τὰς ... δόξας ἀφαίρει. Alc. II. 150. E: ἀφαιρείτω. Polit. 262. A: μὴ σμικρὸν μόριον ἐν πρὸς πολλὰ καὶ μεγάλα ἀφαιρῶμεν. Pol. II. 360. E: μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου ἀπὸ τῆς ἀδικίας. Polit. 291. C: καίπερ παρχάλεπον ὄντα ἀφαιρεῖν. Phaedr. 278. D: πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν. Polit. 263. C. Crat. 431. C: ἡ προστιθεῖς ἡ ἀφαιρῶν. Tim. 63. B. Polit. 262. D: τὸ ... Ἑλληνικὸν ὡς ἐν ἀπὸ πάντων ἀφαιροῦντες χωρὶς (*eximentes et separantes*). Pol. VIII. 567. C. Tim. 35. B: ἀφῆρει διπλασίαν ταύτης. 34. A: τὰς ... ἐξ ἀπάσας κινήσεις ἀφείλε. 35. B: μίαν ἀφείλε ... ἀπὸ παντὸς μοῖραν. Polit. 280. D: τὰς τῶν στεγασμάτων ... ξυμπάσας ἀφείλομεν. Prot. 331. C: εἴ τις τὸ εἰ ἀφέλοι αὐτοῦ. Phaed. 95. E: ἵνα ... προσθῇς ἡ ἀφέλγς. Euthyd. 296. B. Crat. 432. A: ἐάν τι ἀφείλωμεν ἡ προσθῶμεν. Phaed. 95. E: οὐτ' ἀφείλῃ οὔτε προσθῆναι δομαί. Parm. 158. C. Legg. IX. 877. A: τὸν ... θάνατον ἀφείλῃ τοῦ τρώσαντος. XII. 946. A: ἕνα ἀφείλῃ. Ib. ἀφείλῃ τὸ πλεῖον. Euthyd. 296. B. Crat. 407. B: τὸ σῆμα ἀφελῶν. Pol. VII. 534. B. Crat. 414. B: τὸ ... ταῦ ἀφελόντι. Conv. 205. B: ἀφελόντες ... τοῦ ἔρωτός τι εἶδος. Ep. VIII. 356. B: δόντες εἴτε ἀφελόντες. Polit. 258. C. Pol. II. 367. B: ἀφαιρήσεις. Pass. Theaet. 155. A: ὃ μήτε προστιθεῖτο μήτε ἀφαιροῖτο. Lys. 221. E: ἐνδεῆς ... γίγνεται οὐ ἂν τις (fort. ἂν τι) ἀφαιρῇται. Crat. 393. D: οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἡ ἀφῆρηται. 394. B. Parm. 131. D: ὃ ... ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθέν. Legg. VIII. 847. C: πέντε ἀφαιρεθέντων τῶν προσβυτέρων. Polit. 303. E: ταῖς ἐψηῇσαι μίχης ἀφαιρεθένται. Pass. ἀφαιρεῖσθαι τι dicitur cui aliquid admittitur vel detrahitur; etiam qui imminuitur vel privatur. Soph. 260. A: εἰ ... ἀφῆρέθημεν αὐτὸ μηδ' εἶναι τὸ παράπαν. Ib. ἀφῆρέθημεν δ' ἂν, εἰ cet. Alc. II. 141. D: ὅσοι ... τὸν βίον ἀφῆρέθησαν. Legg. XII. 944. C: ὁ ... ἀφαιρεθείς (τὰ ὄπλα). Theaet. 155. B: μηδὲν τοῦ ἑμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος. **detrimentum facio, laedor; etiam pendere cogor.* Legg. XI. 914. D: κατὰ τὴν ἐκείνου ἀφαίρεσιν ἀφαιρεσθῶ. 915. A: τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω. XII. 958. C: εἰσαγόντων ... εἰς τὸ ... δικαστήριον οἱ ἀφαιρεθέντες ἀδίκως. Perfect. significatione media, *detrimento afficio.* Legg. XII. 958. C: ἐάν δέ τις (fort. τίς τι) ἀφῆρηται τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσασαν καταδικασθείς. — Med. *adimo, spolio, privo; etiam tollo, eximo, eluo.* Gorg. 468. D: ἀφαιρεῖται χρήματα. Pol. I. 344. A. al. Hipp. mai. 298. E: τί σὺν ... ἡδονάς ... ἀφαιρεῖσθε τοῦτο τούνομα cet. Ep. III. 315. D: τὴν σὺν ἀρχὴν ἀφαιρούμεθ' ας. Gorg. 466. C: ἀφαιροῦνται χρήματα. D. al. Theaet. 151. C: ἐπειδὴν τινα λήσων αὐτῶν ἀφαιρῶμαι. Gorg. 504. D: ἐάν τι ἀφαιρῇται.

457. B: οὔτε τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι. 468. C: χρήματα ἀφαιρεῖσθαι. Pol. IV. 429. E: τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι (*chere*). V. 470. B. D. al. Pol. VIII. 565. A: τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι. Polit. 268. D: μέρος ἀπὸ μέρους ἀφαιρουμένους. Pol. IX. 574. A: τὰ ἐκείνων ἀφηροῦντο. Theaet. 173. A: τὴν αὐξὴν ... ἥ ἐκ νέων δουλεία ἀφηρεται. Gorg. 471. B: ἦν (ἀρχὴν) Περδίκκας αὐτὸν ἀφείλετο. Phil. 26. A. Legg. VIII. 841. D: τὸ ... τῶν ἀρρένων πάμπαν ἀφελοίμεθ' ἂν. Phaedr. 257. A: τὴν ἐρωτικὴν τέχνην ... μήτε ἀφέλῃ cet. Pol. IX. 573. E: ὃν δυνατόν ἀφελέσθαι. Phaedr. 273. B: ἱμάτιον ἢ τι ἄλλο ἀφελόμενος. Pol. VIII. 567. E. al. Gorg. 468. E: ἀφελόμενον χρήματα. Legg. III. 697. C: τὸ ἐλεύθερον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου. Gorg. 504. E: ἀφαιρήσεται. 511. A. 521. B. Cum vv. eis ἐλευθερίαν est *eripio e servitute, in libertatem vindico*. Legg. XI. 914. E: οὕτως ἀφαιρεῖσθω. Ib. ἐάν ... τις ἀφαιρῇται τινα εἰς ἐλευθερίαν. Ib. ὁ ... ἀφαιρούμενος. — Verb. *adimendum, tollendum*. Pol. II. 361. A: οὐκ ἀφαιρετέον. B: ἀφαιρετέον δὴ τὸ δοκεῖν. III. 387. C: ἀφαιρετέα ἄρα. 398. E: αὐταὶ ... ἀφαιρετέαι. **secernendum, discludendum*. Polit. 291. C: τὸν μέγιστον γόητα ... ἀφαιρετέον. 292. D. 303. C.

ἀφανής, ὁ ἡ, *occultus, latens*. Def. 414. E: ἀπόδειξις ἀφανοῦς. Pol. II. 359. E: ἀφανῇ αὐτὸν γενέσθαι. Ep. VII. 348. B. Tim. 27. B: οὐς ἐμήνυσεν ἀφανεῖς ὄντας ... ἡ γῆμη. Soph. 232. C: ὅς ἀφανῇ τοῖς πολλοῖς. Hinc ἐν ἀφανεῖ, *occulte, clam*. Legg. XII. 954. D: ἐάν ... κατ' ἀγρόους ἐν ἀφανεῖ κεντῇται.

ἀφανίζω, *occulto, obscuro; de medio tollo, exstinguo, deleo*. Phil. 42. A: τὸ πόρρωθεν ... ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀληθειαν ἀφανίζει. 24. C: τὸ ... ποσὸν ἀφανίζετον. Soph. 249. C: οὖν ἀφανίζον. Pol. VIII. 565. E: βίον ἀνδρός ἀφανίζον. Crat. 418. B: ἀφανίζουσα ὃ τι νοεῖ. Pol. X. 604. D: ἱατρικὴ τὴν θρηνηδίαν ἀφανίζοντα. Phil. 66. A: ἀφανίζοντες κοῦπτομεν ὅτι μάλιστα. Gorg. 471. B: ἡφάνισεν ἀμφοτέρους. Legg. III. 691. D. Conv. 190. C: ὅπως ... τὸ γένος ἀφανίσαιεν. Polit. 284. B: ἂν τὴν πολιτικὴν ἀφανίσωμεν. Theaet. 151. D: ἀληθεῖς ἀφανίσαι. Conv. 217. E: ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον. 222. C. Phil. 24. C: μὴ ἀφανίσαντε τὸ ποσόν. Theaet. 184. A: μηχανόμενος (ὁ λόγος) τὸ τῆς ἐπιστήμης ἀφανεῖ. Polit. 284. A: τὴν ... ὑφαντικὴν ἀφανιοῦμεν. Pass. Critia 111. B: εἰς βάθος ἀφανίζεται. Conv. 190. C: τὰ ἱερὰ ... ἡφανίζετο. 189. E: αὐτὸ δὲ (τὸ τρίτον γένος) ἡφάνισται. Polit. 273. E: τὰ ... ὑπὸ σμικρότητος ὀλίγου δέοντα ἡφανίσθαι τῶν ζῶων. Legg. III. 678. E: οὐκοῦν καὶ τέχναι ... ἡφανισμένα ἂν εἶεν ἐν τῷ τότε; Tim. 20. E: ὑπὸ χρόνου ... ἡφανισμένα. Legg. III. 678. D: ταῦτα ... ταχὺ κατατριβέντα ἡφάνιστο. Ib. πάντα τὰ μεταλλεῖα ... ἡφανιστο. Phaedr. 245. A: ἡ

ποίησις ὑπὸ τῆς τῶν μαινομένων ... ἡφανίσθη. Tim. 25. D. Critia 109. D. Locr. 96. E: ὅσον μὴ ὑπὸ τᾶς ἀνγῶς αὐτῷ ἀφανισθῆμεν. Legg. IX. 855. A: ὑπὲρ τοὺς τῆς γῶρας ὅρους ἀφανισθεῖς. Pol. IV. 432. B: μὴ ... ἀφανισθεῖσα ἀδελγὸς γένηται (ἡ δικαιοσύνη).

ἀφανίσις, ἡ, extinctio. Soph. 259. E: τελευτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων.

ἀφασία, ἡ, animi perturbatio ac dubitatio (qua quis quid faciat vel dicat non reperit). Legg. I. 636. E: ἀφασία γε ἡμᾶς λαμβάνει τί ποτε χρὴ λέγειν πρὸς ταῦτα. Phil. 21. D: εἰς ἀφασίαν ... με ... οὗτος ὁ λόγος ἐμβέβληκε τὰ νῦν. ἀφauρός, ὁ, ὄν, imbecillus. Locr. 102. C: ἀφauραὶ ... αἱ μὴ ἐν βιάσει (ὕγρων σάψις).

ἀφειδία, ἡ, liberalitas. Def. 412. D: ἀφειδία ἐν χρήσει καὶ ἐν κηρύσει οὐσίας.

ἀφελκύνω, abstraho. Prot. 319. C: (ἕως ἂν) οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύνωσιν.

ἄφενος, τό, copia, opes. Hipp. min. 370. D. (Hom.).

ἀφερμηνεύω, renuntio. Soph. 246. E: τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμηνεύει. 248. A. *refero, narro. Legg. II. 660. B: ὡς σὺ καὶ Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις. VII. 809. B: πάντα ... λόγον ἀφερμηνεύειν.

ἀφρεσις, ἡ, dimissio. Polit. 273. C: τὸν ἐγγύτατα χρόνον αἰετῆς ἀφρέσεως. *remissio. Legg. IX. 869. D: περὶ τῆς ἀφρέσεως ... φόνου πατρί. Ib. περὶ ἀπάσης τῶν τοιούτων ἀφρέσεως.

ἄφρετος, ὁ ἡ, liber, sine custode (ut armenta sacra). Prot. 320. A: νέμονται ὥσπερ ἄφρετοι. Critia 119. D: ἀφρέτων ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ. Pol. VI. 498. C: ἀφρέτους νέμεσθαι.

ἄφῆ, ἡ, tactus. Pol. VII. 523. E: ἡ ἀφῆ. Locr. 100. D: ἂ ... ἀφὰ κρίνει τὰς ζωτικὰς δυνάμεις. Ib. βαρὺ ... ἀφὰ ... προκρίνει. E: τὰ ... περὶ τὰν γεῦσιν ἔοικε τῇ ἀφῇ. 100. D: ποτὶ τὰν ἀφᾶν κληίζεται.

ἀφηγοῦμαι, duco. Legg. VI. 760. D: οἱ τότε ἡγούμενοι πάλιν ἀφηγεῖσθωσαν. *praeco, praecipio. Legg. VIII. 845. E: ὅσπερ ἂν οἱ τῶν ἐξηγητῶν νόμοι ἀφηγῶνται (nisi scrib. ὑφηγῶνται) cet. II. 672. A. pro ἀφίκοντο, quod codd. et edd. habent, Steph. scripsit ἀφηγοῖντο.

ἀφήκω, persequo. Pol. VII. 530. E: οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν.

ἄφθεγκτος, ὁ ἡ, neutr. quod eloqui non possumus. Soph. 238. C: ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον. E. 239. A.

ἄφθογγος, ὁ ἡ, voce carens, consonans (littera). Crat. 424. C: τὰ τε ἄφωνα καὶ ἀφθογγα ... καὶ τὰ αὐτῶν φωνήεντα μὲν οὐ, οὐ μέντοι γε ἀφθογγα. Phil. 18. C: διήρει τὰ τε ἀφθογγα καὶ ἄφωνα.

ἀφθονία, ἡ, *animus propensus* (vern. *Bereitwilligkeit*). Prot. 327. B: εἰ ... καὶ ἐν ἀνέλεσι πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἶχομεν ἀλλήλους διδάσκειν (ubi refertur ad praegr. μὴ ἐφθόνηι τούτου). **copia, abundantia*. Legg. IV. 718. D: οὐ γὰρ πολλή τις εὐπέτεια οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμιουμένων ὡς ἀρίστων ... γίνεσθαι. 713. E: εἰρήνην ... καὶ ἀφθονίαν δίκης παρεχόμενον. Apol. 23. C. 24. E.

ἀφθονος, ὁ ἡ, *invidiae expers*. Pol. VI. 500. A: ἀφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα. **largus, copiosus*. Eryx. 392. D: γῆ ... ἀφθονος. Legg. VII. 790. A: πολὺ καὶ ἀφθονον. IX. 861. E. Polit. 272. A: ἀναφθονομένης ἐκ γῆς πόας ἀφθόνου. Legg. III. 677. E. Conv. 210. D: ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνω. Phil. 40. A: χορσὸν ... ἀφθονον. Critia 118. B: ὕλην ... πρὸς ἕκαστα ἀφθονον. Legg. V. 736. D. al. Critia 112. D: παρδείχον ἀφθονον ῥεύμα. 117. D. Polit. 272. A: καρποὺς ... ἀφθόνους εἶχον. Phaed. 90. A: ἀφθονα καὶ πολλὰ. Pol. II. 363. A: ἀφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ. Critia 111. D. al. Pol. V. 460. B: ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως. Critia 111. E: ὕψος ἀφθονώτατον ἐχόντων. **secundus, uber*. Ax. 371. C: ἀφθονοὶ ... ὧραι. Soph. 222. A: πλούτου καὶ νεότητος οἶον λειμῶνας ἀφθόνους.

ἀφθόνως, *sine invidia*. Legg. V. 731. A: φιλονεικίτω ... πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως. **promte, prolixè*. Tim. 25. C: τοὺς δ' ἄλλους ... ἀφθόνως ἅπαντας ἡλευθέρωσεν. **abunde, large*. Gorg. 494. C: ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κηρῶσαι. E: ἐὰν ἀφθόνως ἔχωσιν ὧν δέονται.

ἀφίημι, *dimitto, omitto, mitto; absolvere aliqua re, libero*. Theaet. 189. D: τοῦτο ... ἀφίημι (*missum facio*). Euth. 9. C. τούτου ἀφίημί σε. Phil. 50. D: πότρεα ἀφίης με. Ep. II. 314. E. Pol. V. 451. B: ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι. IX. 591. A: ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Apol. 29. C. Phil. 67: οὐκοῦν καὶ ἀφίετέ με; Pol. V. 449. C. al. Apol. 29. D: εἰ ... με ... ἐπὶ τούτοις ἀφίετε. Parm. 156. A: ἐὰν ... ἀφίῃ. Legg. IX. 869. A: ἐὰν ... ὁ τελευτήσας ... τὸν δρᾶσαντα φόνου ἀφίῃ ἐκῶν. E. Theaet. 197. D: πάλιν ἀφίεναι. 198. A. Legg. XII. 962. D: οἶον βέλῃ ἀφίεναι. Lach. 184. C. 200. C. al. Parm. 156. A: τὸ ἐν ... λαμβάνον τε καὶ ἀφίεν οὐσίαν cet. Legg. VI. 761. C: τὰ ρεύματα ἀφίεντες εἰς αὐτὰ τὰ τῶν θεῶν ἱερά. Polit. 272. A: ἀφίεσαν αὐτὰ μέρη τοῦ κόσμου τῆς αὐτῶν ἐπιμελείας. Conv. 217. D: ἀφίηκα αὐτόν. Legg. III. 698. D: καὶ τινα λόγον εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφίης φοβερόν. X. 885. B. Conv. 189. C: ἴσως μέντοι ... ἀφίσω σε. 175. A: οὐκοῦν ... μὴ ἀφίσεις; Lach. 188. A: ὅτι οὐ πρότερον αὐτὸν ἀφίσει Σωκράτης. Prot. 335. D: οὐκ ἀφίσομέν σε. Phil. 19. D. al. Prot. 338. B: ἐμὲ ... οὐκ ἔφη ἀφίσειν. Phaedr. 228. C. al. Soph. 267. A: τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν. Polit. 272. D. Phil. 50. D: ἀφείναι με cet. 62. E: τὰς ἀληθείας ἀφίεναι (*emittere*). Pol.

I. 327. C. al. Gorg. 486. C: ἄλλοις τὰ κοινὰ ταῦτ' ἀφίεις (Eurip.). Conv. 219. B: ἀφίεις ὥσπερ βέλγ. Theaet. 205. B: τὰ στοιχεῖα ἀφίεντα ἐπ' ἄλλα ἵεναι. Tim. 51. C. Pass. Legg. VI. 764. A: ἀξήμιος ἀφείσθω. 765. C. al. VI. 756. D: ἐλεύθερον ἀφείσθαι τῆς ζῆμίας. XII. 945. A. Pol. III. 395. B: τῶν ... δημοιοργιῶν ἀφειμένους. Legg. VI. 781. A: οὐκ ὁρῶς τοῦτο ... δύστατον ὃν ἀφείδῃ. Pol. V. 451. B: ὁ ἀφεθείς. Polit. 270. A: κατὰ καιρὸν ἀφεθέντα τοιοῦτον. Legg. XI. 915. B: τὸν ἀφεθέντα (*manu missum*). Tim. 80. A: ὅσα ἀφεθέντα μετέωρα. Pol. V. 472. A: ἦττον ἀφεθήσεται ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἶπεν cet. Med. *dimitto, mitto, praetermitto, relinquo*. Lach. 184. A: ἐπειδὴ ... ἀφίεται τοῦ δόρατος. Pol. VI. 485. B: οὔτε σμικροῦ ... μέρους ἐκόντες ἀφίενται. Theaet. 146. B: μὴ ἀφίεσο τοῦ Θεαιτήτου. Euthyd. 288. C: μὴ ἀφιώμεθα τοῖν ἀνδρσιν. Lach. 186. D: μὴ ἀφίεσθαι σε ἐμοῦ διεκελεύετο. Parm. 152. C: τοῦ μὲν νῦν ἀφίεμενον, τοῦ δ' ἔπειτα ἐπιλαμβανόμενον. Polit. 272. E: οἷον πεδαλιῶν οἶακος ἀφίμενος. Pol. I. 354. B. Gorg. 458. C: τοιούτων λόγων ... ἀφειμένω. Ax. 364. B. **emitto, edo, do, exhibeo*. Pol. V. 475. A: πάσας φωνὰς ἀφίετε. Ep. VII. 349. A: οἶα (χρώματα) ἂν θυμούμενος ἀφίῃ. Euthyd. 293. A: πᾶσαν ... φωνὴν ἡφίειν (*unus Angel. ἡφίην*). Lys. 222. B: παντοδαπά ἡφίει χρώματα. **demitto*. Critia 111. D: τὸ ... ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφίεῖσα. Tim. 78. C: τὸ μέρος ἐκότερον ... ἀφῆκε κοινόν. **abūcio*. Legg. XII. 944. C: (ἐὰν) ἀφῇ ... ἐκὼν (*int. ὅπλα*). D: τῷ τὴν ... ὅπλων εἰς τοῦναντίον ἀφέντι δύναμιν. Apol. 39. A. **immitto, dedo*. Pol. II. 373. D: ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἀφῶσιν αὐτοὺς ἐπὶ χορημάτων κτήσιν ἄπειρον. X. 599. A: ἐπὶ τῇ τῶν ἐδῶλων δημοιοργίᾳ ἑαυτὸν ἀφίεναι. **consecro*. Critia 116. C: ἱερὸν ἄγιον ... ἄβατον ἀφίετο. **admitto, permitto, sino*. Legg. II. 672. B: ἐγὼ δὲ τὰ ... τοιαῦτα τοῖς ἀσφαλὲς ἡγουμένοις εἶναι λέγειν περὶ θεῶν ἀφίημι λέγειν. XII. 955. A: οἱ δ' εἰς τὸν ἀγῶνα ἐλεύθερον ἀφίεντων (*imperat*) τὸν ἐθέλοντα ἀγωνίζεσθαι. Pol. VII. 520. A: οὐχ ἵνα ἀφῇ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται. Legg. VII. 806. C: τὸ θῆλυ ... ἀφίεντα τρυφᾶν. Crit. 48. B: μὴ ἀφίεντων Ἀθηναίων. Legg. X. 904. B: ἀφῆκε. Phil. 62. C: βούλει ... ἀφῶ πάσας τὰς ἐπιστήμους εἰσεῖν cet. Legg. XII. 943. A: μὴ στρατηγῶν ἀφέντων. Pol. V. 461. B: ἀφῆσομεν ... ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ἢ ἂν ἐθέλωσι. Pass. Legg. I. 635. A: αὐτοὶ ... ἀφείμεθ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ... μηδὲν ἂν πλημμελεῖν. II. 657. E: ἐπεὶ περ ἀφείμεθ' αὖ γε παίζειν ἐν τοῖς τοιούτοις. **concedo*. Charm. 165. A: τὰ ... ἐμπροσθέν σοι πάντα ἀφίημι. **duco, extendo*. Critia 117. C: τὸ δὲ μήκος ... ἀφίετο εἰς ἄμειλλαν τοῖς ἵπποις. 118. D: διώρυχες εὐθείαι ... εἰς τὴν τάρρον τὴν πρὸς θαλάττης ἀφίεντο. — Verb. *dimittendus, mittendus*. Euth. 15. D: οὐκ

ἀφρετέος εἶ. Phaedr. 260. A: τὸ νῦν λεχθὲν οὐκ ἀφρετέον. Pol. II. 376. D. 526. C. Legg. XII. 969. C. **emittendum*. Phil. 62. E: πότερα καὶ ταύτας πάσας ἀθροάς ἀφρετέον.

ἀφικνοῦμαι, *venio, advenio; eo, proficiscor; etiam revertor*. Hipp. mai. 283. B: εἰς ἃ ἀφικνεῖ. Phaedr. 248. E. 249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπινῇ ψυχῇ ἀφικνεῖται. Polit. 273. B. Pol. X. 609. D. al. Men. 74. D: αἰ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα. Pol. X. 619. D: ὁπότε εἰς τὸν ἐνθάδε βίον ἀφικνοῖτο. VIII. 560. C: ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια ... ἀφικνῆται. Legg. III. 697. D: ὅταν ... εἰς χρεῖαν τοῦ μάχεσθαι ... ἀφικνῶνται. Phaed. 82. B: εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι ... γένος. Polit. 266. C. al. Tim. 68. B: πρὸς ... τὸ τῶν ὁμιμάτων ὑγρὸν ἀφικνούμενον. Phaedr. 249. B: ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν *cet.* Pol. VI. 491. A. al. Pol. VIII. 544. B: δεῦρο ἀφίξει. Crit. init. 43. C. al. Phaed. 57. A: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ... ἐκεῖθεν. Pol. IV. 435. E. Legg. III. 682. E: ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα. Pol. V. 450. B: ἐνθάδε ἀφίχθαι. Charm. 153. A: διὰ χρόνον ἀφίγμενος (*reversus*). Phaed. 59. E: ὅτι τὸ πλοῖον ... ἀφίγμενον εἶη. Legg. IX. 879. D. al. Prot. 317. D: ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφίγμενοι εἴημεν. 318. A: περὶ ὧν ἀφικόμην. 310. B: τοῦ ἔνεκα τηριᾶδε ἀφίκου; Lach. 201. B. Conv. 217. D: ἐπειδὴ ... ἀφίκετο τὸ πρῶτον. Tim. 38. E. al. Phaedr. 277. A: ἀφικόμεθα εἰς τόδε. Soph. 256. C. al. Euthyd. 292. E: εἰς πολλὴν γε ἀπορίαν ... ἀφίκεσθε. Legg. III. 698. E: ὕστερον ... ἀφίκοντο τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. XII. 953. A. al. Theaet. 143. A: ὁσάνκις Ἀθηνάζε ἀφικόμην. Pol. III. 398. A: εἰ ἡμῖν ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν. X. 621. B. Legg. II. 672. A: ὁπότε ἀφίκοντο (*Steph. ἀφηγοῖντο. Malim, si quid mutandum, ὑφηγοῖντο*). Men. 89. B. Crit. 45. B: ὅσοι ἂν ἀφίχη. Phaedr. 245. A: ὃς δ' ἂν ... ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκεται. Polit. 295. E. al. Legg. VII. 812. A: ὅταν ... ἐπὶ τέλος ἀφικόμεθα *cet.* Pol. VII. 525. C: ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται. Prot. 328. D: ὧδε ἀφίκεσθαι. Phaed. 83. D: καθαρῶς εἰς Αἶδου ἀφίκεσθαι. Soph. 261. A. al. Prot. 318. B: ἀφικόμενος παρ' αὐτόν. D. E. al. Critia 118. D: πρὸς τὴν πόλιν ... ἀφικόμενη. Tim. 26. D. al. Pol. VII. 534. D: εἰς Αἶδου ... ἀφικόμενον. Tim. 19. C. Legg. VI. 783. B: ἀφικόμενοι εἰς τὰς τοιαύτας κοινωνίας. 763. D. al. Legg. I. 643. C: οἱ ἀφικόμενους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν. III. 682. D. al. Ax. 370. D: ἐκεῖος ἀφίξει. Legg. V. 744. B: ἀφίξεται. Menex. 247. C: φίλοι παρὰ φίλους ἡμῶς ἀφίξεσθε. Prot. 311. B: ὡς παρὰ τῖνα ἀφιζόμενος;

ἀφιλάσκειν, *placo*. Legg. IX. 873. A: πρὶν ... τὸν θυμὸν ἀφιλάσκειν κοιμίσθαι.

ἀφίλος, ὁ ἡ, *inimicus*. Pol. IX. 580. A: ἀδίκῳ, ἀφίλῳ *cet.* Legg. IV. 705. A: τὴν πόλιν ἄπιστον καὶ ἀφίλον ποιεῖ.

**ab amicis destitutus*. Legg. V. 730. C: ἄφιλος ... πᾶς ὃ γὰρ ἄπιστος καὶ ἀμαθής.

ἀφιλοσοφία, ἥ, *philosophiae contemptio*. Def. 415. E.

ἀφιλόσοφος, ὁ ἥ, *a philosophia alienus*. Soph. 259. E: παντάπασι ἀμουσίου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. Phaedr. 256. B: διαίτη ... ἀφιλοσόφῳ. Tim. 73. A: διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἀμουσον.

ἄφιξις, ἥ, *adventus; profectio*. Ep. VII. 327. E: ἡ παρὰ Διονύσιον ἐμὴ προτέρα ἄφιξις. 327. A: τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. 352. A. XIII. 361. E. **reditus*. Legg. IX. 868. A: κατὰ τὴν τοῦ ξένου ἄφιξιν.

ἄφιππος, ὁ ἥ, *equitandi imperitus*. Prot. 350. A: πότερον οἱ ἵππικοί, ἢ οἱ ἄφιπποι; Pol. I. 335. C: τῇ ἵππικῇ οἱ ἵππικοὶ ἀφίππους (int. δύνανται ποιεῖν).

ἀφίστημι, *averto, abduco*. Epin. 975. A: ἡ τῆς ἀλλήλοφαγίας τῶν ζώων ἡμᾶς τῶν μὲν ... τὸ παράπαν ἀποστήσασα cet. **dirimo, disiungo*. Polit. 282. B: ὅσα τὰ ξυγκείμενα ἀπ' ἀλλήλων ἀφίστησι. Intrans. (perf., plusq. et aor. 2.) *absum, disto, procul sto*. Phaed. 111. B: ἥπερ ἄρ' τε ὕδατος ἀφίστηκε. Polit. 261. A. al. Parm. 161. D: μέγεθος ... καὶ σμικρότης αἰὲ ἀφέστατον ἀλλήλοιν. Polit. 257. B: οὐ τῇ τιμῇ πλέον ἀλλήλων ἀφεστάσιν ἢ cet. Phaed. 111. B: ἀφίσταναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἥπερ cet. Pol. IX. 587. D: ἀποστάσιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται. Tim. 62. D: τὸ ... μέσον τὰ αὐτὰ μέτρα τῶν ἐσχάτων ἀφεστηκός. Critia 113. C: ἀφεστὼς ἦν ὅρος. Pol. IX. 587. E: τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκός. Legg. XI. 914. E: τὸν ἀφεστῶτα. VII. 800. A: ἀφεστῶτες ... τοῦ νῦν λεγομένου. Pol. IX. 587. A: πλείστον ἀφεστῶσαι. Tim. 62. D: ὅσα ... ἀφεστῶτα ἴσον τοῦ μέσου. Soph. 234. E: τῶν ἔτι πόρρωθεν ἀφεστηκόντων εἶναι. C: ἀφεστῶτας. Pol. X. 605. C: τοῦ ... ἀληθοῦς πόρρω πάνν ἀφεστῶτα. Theaet. 208. E: ἕως ... ἀφεστηκῇ πόρρωθεν. Pol. IX. 587. C: ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος ... ὁ τύραννος ἀφεστήκει. B: πλείστον ... ἀληθοῦς ἡδονῆς ... ὁ τύραννος ἀφεστήξει. **secedo, discedo; etiam desisto*. Phaed. 64. E: ἀφεστάναι αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Polit. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Theaet. 191. D: οὐκοῦν ἀπέστημεν αὐτοῦ, ὅτι cet. Gorg. 488. A: μὴ ἀποστή. Pol. VII. 532. A: ἦν μὴ ἀποστή. Theaet. 177. B: περὶ ... τούτων ... ἀποστῶμεν. Ep. VIII. 357. C: μὴ ἀποστήτε πρὶν ἂν cet. Menex. 245. B: ἀποστήναι βουλόμενος. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. Parm. 165. C: Conv. 175. B. Tim. 25. C: τῶν ἄλλων ἀποστάντων. — Med. *absum, disiunctus sum*. Polit. 310. E: μηδέποτε ἔαν ἀφίστασθαι σῶφρονά ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἦθῃ. **absisto, desisto*. Theaet. 169. B: ἐγὼ οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίσταμαι. Euthyd. 303. A. Legg. XII. 960. E: μὴ ... ἀφιστῶμεθα μηδενὶ τρόπῳ πρὶν ἂν cet. XI. 932. C: ἔαν ... τῶν αὐτῶν ἀμελείων

περὶ γονέας μὴ ἀφιστῶνται. III. 698. E: οὐδαμῶς ἀφίστασθαι τῆς ὁρμῆς. Locr. 103. C: ἀφισταμένων ἀμῶν τῶν ... ἔργων. Legg. VII. 797. A: οὐκ ἀποστήσομαι. Soph. 241. C: ἀποστησόμεθα νῦν μαλθακισθέντες. **absum, disto*. Pol. IX. 587. A: πλείστον ... λόγον ἀφίσταται cet. **secedo; discedo*, Crit. 49. D: ἢ ἀφίστασαι καὶ οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς; Tim. 84. A: ἀφιστάμενον ἀπὸ τῶν ὁστών. **abscedo, remoueor*. Legg. XI. 928. D: τῆς ἀρχῆς τῶν νομοφυλάκων ἀφιστάσθω. — Verb. *desistendum*. Polit. 257. C: οὐκ ἀποστατέον.

ἀφοβία, ἡ, *animus intrepidus*. Legg. I. 649. A: ἀφοβίας καὶ τοῦ λίαν θαρρῆναι cet. B. C: ἀφοβίαν. Def. 413. A. ἀφοβος, ὁ ἡ, *intrepidus*. Legg. III. 699. C: ὁ δοῦλος ... ἄφοβος. Pol. II. 375. B: ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος (ψυχῇ). Legg. VIII. 830. E. Lach. 197. B: τὸ ἄφοβον καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὐ ταῦτόν ἐστιν. Ib. τόλμης καὶ τοῦ ἀφόβου (μετεῖναι). Legg. I. 647. B: ἄφοβον ἡμῶν δεῖ γίγνεσθαι ... ἕκαστον. C. Id. 648. C. VII. 797. A: λόγον οὐκ ἄφοβον εἰπεῖν, al. Pol. III. 701. A: ἄφοβοι ... ἐγίγνοντο ὡς εἰδοτες. ἀφόβως, *intrepide*. Legg. III. 682. C: ἀφόβως ἥδη πάντων χρωμένων τῇ θαλάττῃ. VI. 752. B: ευκόλως καὶ ἀφόβως. Men. 70. B: ἀφόβως ... ἀποκρίνεσθαι. Hipp. min. 364. B.

ἀφομοιωῶ, *assimilo, similem reddo; ad similitudinem alicuius rei exprimo vel fingo*. Crat. 424. D: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν. 426. D. 427. C: ὡς ἀφομοίων τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα. B. Pol. III. 396. A: οὐδὲ μαινομένοις ... ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις. II. 382. D: ἀφομοιοῦντες τῇ ἀληθείᾳ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα. **assimilo, h. e. comparo*. Pol. VII. 517. B: τὴν ... εἶδραν τῇ τοῦ δεσποτηρίου οἰκῇσι ἀφομοιοῦντα. VIII. 564. A: οὕς ... ἀφωμοιοῦμεν κηρῇσι. Pass. et Med. *ad similitudinem alicuius rei fingor, similis evado, similitudinem gero s. habeo*. Pol. III. 396. B: μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. VI. 500. C. Tim. 50. D: τὸ δ' ὅθεν ἀφομοιοῦμενον φύεται τὸ γιγνόμενον. Polit. 270. E: κατὰ τε τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα ἀφομοιοῦμενα. Tim. 68. C. Soph. 240. A: τὸ πρὸς τὰ ληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον. Tim. 31. A. Parm. 132. D: καθ' ὅσον αὐτῷ ἀφωμοιώθη. Pol. III. 416. B: δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι. Soph. 221. B: ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα. Tim. 46. A: ἀφομοιωθέντα ... φαντάσματα.

ἀφομοιώμα, τό, *imago alicuius rei expressa, simulacrum*. Pol. III. 395. B: ὧν ... τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Tim. 51. A.

ἀφορία, ἡ, *sterilitas*. Pol. VIII. 546. A: φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμάτων. Ib. ἀφορίας. Legg. V. 740. C: παιδῶν ἀφορίας γενομένης.

ἀφορίζω, *definio*. Legg. II. 658. A: μηδὲν ἀφορίσας

μήτε γυμνικόν ... μηδ' ἱππικόν (ἀγῶνα). Soph. 240. C: τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες. Legg. VI. 785. B: τὸν μακρότατον χρόνον ἀφορισμένον. *separo, secerno. Pol. VI. 501. D: οὓς ἡμεῖς ἀφορίσαμεν. Hipp. mai. 298. D: τί ... ἀφορίσατε τοῦ ἡδέος τὸ ταύτη ἡδὺ ἢ λέγετε καλὸν εἶναι. Pass. Soph. 231. B: τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφορίσθω. Polit. 260. D: ἀφορίσθαι. Soph. 229. C: μέγα τι ... ἀφορισμένον ... εἶδος. 268. D: τῆς ποιήσεως ἀφορισμένον. Parm. 158. A. Tim. 24. A. Soph. 257. C: τὸ ... ἐπὶ τῷ γιγνόμενῳ μέρος αὐτῆς ἕκαστον ἀφορίσθην. E. Conv. 205. C: ἀπὸ ... πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μέρει ἀφορίσθην cet. Tim. 60. B. Critia 110. C. *distinguo. Critia 110. D: τοὺς ἔρους ... ἀφορισμένους cet. *finem habeo. Critia 110. E: ἐν ἁριστερά ... ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν. — Med. definitio. Charm. 173. E: ἀφορίζεσθαι τὸν εὐδαίμονα. Parm. 133. B: εἰ ἐν εἶδος ἕκαστον τῶν ὄντων αἰεὶ τι ἀφορίζομενος θῆσεις. Polit. 280. C: τὴν ... πιλητικὴν ἀφορισάμεθα. Legg. VII. 815. C: ἀφορίσασθαι. *separo, secerno. Soph. 227. C: τὸν ... περὶ τὴν διάνοιαν καθαρόν ἀπὸ τῶν ἄλλων ... ἀφορίσασθαι. Legg. I. 643. E: ταύτην τὴν τροφὴν ἀφορισάμενος ὁ λόγος οὗτος cet. Pol. IV. 423. B. *separatim factito (v. c. ariem). Soph. 231. E: τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφορισμένος (med. signif.).

ἀφορῶ, specto. Pol. IX. 585. A: πρὸς τὸ ἄλυσον ... λύπην ἀφορῶντες. Soph. 254. B: τὰ ... τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὁμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα. *respicio. Pol. IX. 584. D: ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήμενται.

ἀφορσιῶ, expro, religione exsolvo. Legg. IX. 873. B: ἀφορσιούτω τὴν πόλιν ὅλην. Euth. 4. C: μὴ ἀφορσιούεις σεαυτὸν τε καὶ ἐκείνον τῇ δικῇ ἐπεξιῶν. Med. me expro vel purgo. Legg. IX. 874. A: ἀφορσιούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ cet. Phaedr. 242. C: πρὶν ἂν ἀφορσιώσωμαι, ὥς τι ἡμερικότε εἰς τὸ θεῖον. *religione me solvo vel exsolvo. Phaed. 60. E: ἀφορσιούμενος. 61. E: μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφορσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα. *detestor (aliquid tamquam inipium), abnuo. Phil. 12. B: ἀλλὰ γὰρ ἀφορσιούμαι. *religionis tantum causa (h. c. ut defungar, igitur ad speciem et leviter) aliquid facio vel tracto. Legg. VI. 752. D: μὴ μόνον ἀφορσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας. Ep. VII. 331. B: προθύμως ξυμβουλευέω καὶ οὐκ ἀφορσιώμενος μόνον ἐπαυσάμην.

ἀφροδισιάζω, rebus venereis deditus sum. Pol. IV. 426. A: ἀφροδισιάζων.

ἀφροδίσιος, α, ον, amatorius; τὰ ἀφροδίσια, res venereae, amor. Conv. 183. B: ἀφροδίσιον ... ὄρεον οὐ φασιν εἶναι. Ep. VII. 335. B: περὶ τὴν ἀνδραποδῶδη ..., ἀφροδίσιον λεγομένην οὐκ ὀρθῶς, ἡδονήν. Prot. 353. C: ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων κρατούμενοι. Phaedr. 254. A. Phaed. 64. D. Conv. 192. C. Legg. VIII. 841. E: περὶ

ἀφροδισίων καὶ ἀπάντων τῶν ἐρωτικῶν. al. Phaed. 81. B: οὐ τις ἂν ἄψαιτο ... καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρῆσαιτο. Phil. 65. C: ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια. Pol. I. 329. A. C: πῶς ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια; III. 389. E. al. Hipp. mai. 299. A: τὰ ... περὶ τὰ ἀφροδίσια.

ἀφροντιστῶ, *negligo, contemno*. Legg. X. 885. A: ἀφροντιστῶν. XI. 917. C.

ἀφρόνως, *insipienter*. Prot. 332. B: ἀφρόνως πράττουσι. Ib. τὰ ... ἀφρόνως πραττόμενα. Lach. 193. C: ἀφρονεστέρως.

ἀφρός, ὁ, *spuma*. Crat. 406. C: ὅτι διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη. Tim. 83. D.

ἀφροσύνη, ἡ, *dementia, insipientia*. Prot. 332. E: ἐναντίον ἄρα ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνη. Ib. ἀφροσύνη σοφία ἐναντίον εἶναι. Alc. II. 139. B: ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία κινδυνεύει ταυτὸν εἶναι. Prot. 332. E: ὑπὸ ἀφροσύνης. Phaed. 67. A. al. Prot. 333. B: τῇ ... ἀφροσύνη ... σοφία ἐναντία καὶ σωφροσύνη ... φαίνεται. Conv. 181. D: ἐν ἀφροσύνη λαβόντες. Tim. 71. E. Prot. 332. A: ἀφροσύνην τι καλεῖς; al. Phil. 36. E: ἐν πάσαις ἀφροσύναις (Vatic. Δ et Clark. a corr. m. παραφροσύναις). Alc. II. 142. D: εἴτε ἀφροσύναις χρῆ εἰπεῖν.

ἀφροῦρητος, ὁ ἡ, *non custoditus*. Legg. VI. 760. A: ἀφροῦρητον ... μηδὲν ∴ ἔστω.

ἀφρουρος, ὁ ἡ, *non custoditus*. Phaedr. 256. C: λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφρούρους.

ἀφρώδης, ὁ ἡ, *spumosus*. Tim. 60. B: ἀφρώδες γένος. ἀφρων, ὁ ἡ, *amens, imprudens*. Alc. I. 125. A: ὁ δὲ ἄφρων, ποιηρός (int. τοῦτο, *in hoc*). Gorg. 507. A: ἡ ἄφρων τε καὶ ἀκόλαστος (ψυχὴ). Lach. 193. D. Men. 88. E. al. Epin. 988. A: ὡς οὔτε ἄφρον ἐστὶ ποτε τὸ θεῖον οὔτε ἀγνοεῖ ... τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Pol. V. 452. E: τὴν τοῦ ἄφρονος τε καὶ κακοῦ (ὄψιν). Pol. I. 349. E: πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα; Soph. 247. A: τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα (ψυχὴν). Tim. 86. D. Phaedr. 236. A: τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν. Tim. 69. D: ἄφρονε ξυμβούλω. Legg. XI. 927. A: ἄνπερ μὴ παντάπασιν ἄφρονες φαίνονται. Phil. 45. E: τὸ ... τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν cet. Conv. 194. B. al. Pol. X. 586. C: ἔρωτας ... τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν. Tim. 80. B. Gorg. 497. E: τοὺς ἄφρονας καὶ δειλοὺς. Pol. X. 598. C: παιδᾶς τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους. Phil. 47. B: ἀκολαστιότερος τε καὶ ἀφρονέστερος. Lach. 193. B: ἀφρονεστέρα γε ἡ τούτου ... καρτερία. Crat. 392. C: τοὺς ἀφρονεστέρους. Epin. 988. B: πάντων ... ἀφρονέστατον cet. Pol. lit. 264. C: τὸν ἀφρονέστατον. Legg. I. 630. B: ἀφρονέστατοι σχεδὸν ἀπάντων. Tim. 92: τοῖς ἀφρονεστάτοις.

ἀφυής, ὁ ἡ, *ingenio carens*. Phaedr. 96. C: πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυής εἶναι. Parm. 133. B. Conv. 218. A:

νέον ψυχῆς μὴ ἀφουός. Pol. V. 455. B: τὸν μὲν εὐφυνῇ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυνῇ. Legg. VIII. 832. A: ἐνίοτε οὐκ ἀφρεις ὄντας.

ἀφυκτος, ὁ ἥ, inevitabilis. Legg. IX. 873. C: μήτε ἀφύκτω προςπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς. Res quoque dicitur ἀφυκτος quae ita implicata est ut te extricare nequeas. Theaet. 165. B: τί ... χορήσει ἀφύκτω ἐρωτήματι. Euthyd. 276. E: πάντ' ... τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφυνκτα.

ἀφύλακτος, ὁ ἥ, non custoditus. Legg. XII. 964. D: ταύτην τὴν πόλιν ἀφύλακτον οὖσαν. Polit. 274. B: ἀσθενεῖς ἄνθρωποι καὶ ἀφύλακτοι.

ἀφύσσω, haurio. Pol. III. 390. B. (Hom.). *colligo, paro. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἀφωνία, ἡ, stupor vocem ita intercludens ut obmutescas. Conv. 198. C: μὴ ... αὐτὸν με λίδον τῇ ἀφωνίᾳ ποιήσεις.

ἀφωνος, ὁ ἥ, mutus. Pol. I. 336. D: καὶ μοι δοκῶ ... ἀφωνος ἂν γενέσθαι. Legg. VI. 766. D: ἀφωνος ... δικαστῆς. IX. 876. B: ἐν ἣ δικαστήρια φαῦλα καὶ ἀφωνα ... κρύβδην τὰς κρίσεις διαδικάζει. III. 700. E: ὅθεν τὰ θεάτρα ἐξ ἀφώνων γωνήεντα ἐγένοντο. Tim. 23. C: διὰ τὸ τοὺς περιγενομένους ... γραμμασι τελευτῶν ἀφώνους. *litterae quae vocantur consonantes. Theaet. 203. B: τό τε σῆμα τῶν ἀφώνων ἐστί. Crat. 393. D: τοῖς ... ἄλλοις φωνήεσσι τε καὶ ἀφώνοις ... περιτιθέντες ἄλλα γραμματα. 424. C: τὰ τε ἀφωνα καὶ ἀφθογγα (διελέσθαι). Phil. 18. C: τὰ νῦν λεγόμενα ἀφωνα ἡμῖν. Ib. τὰ τε ἀφθογγα καὶ ἀφωνα.

ἀχάλινος, ὁ ἥ, effrenatus, qui sibi temperare non potest. Legg. III. 701. C: καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα.

ἀχαρις, ὁ ἥ, ingratus, molestus. Ep. XIII. 360. C: οὔτε ἀχαρίς ἐστιν ἐντυχεῖν. Phaedr. 265. D: οὐκ ἄχαρι.

ἀχαριστία, ἡ, venustatis defectus. Pol. III. 411. E: μετὰ ἀφρόνυμίας τε καὶ ἀχαριστίας.

ἀχάριστος, ὁ ἥ, ingratus, beneficii immemor. Ax. 369. A: δῆμος ... ἀχάριστον. Legg. VI. 761. D: μετὰ παιδιᾶς οὐδαμῇ ἀχαρίστον. XI. 935. A: πράγματι ... ἀχαρίστω, θυμῷ, χαριζόμενος ὁ λέγων. Ep. VII. 335. B: περὶ τὴν ... ἀχαρίστον ... ἡδονὴν. Menex. 248. C: οὕτως ἀχαριστοὶ εἶεν ἂν μάλιστα cet.

ἀχαριστῶ, non gratificor vel obsequor. Conv. 186. C: τοῖς ... κακοῖς ... δεῖ ἀχαριστεῖν.

ἀχθηδών, ἡ, dolor, tristitia. Crat. 419. C: ἀχθηδὸν ... ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. V. 734. A: τῶν ἀχθηδόνων.

ἀχθομαι, aegre fero, irascor, indignor, commoveor. Conv. 173. C: αὐτὸς τε ἀχθομαι ὑμῶς τε ... ἐλεῶ. Men. 99. E: καίτοι ἴσως ... ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι. Gorg. 513. C: τῷ ... ἄλλοτρίῳ ἄχθονται. Theaet. 143. E: καὶ μὴ μοι ἄχθου. Conv. 216. C: πολὺ μείζον ἂν ἀχθοίμην. Pol. VI. 493. C:

οἷς ... ἄχθοιτο κακὰ (int. καλῶν). Phaedr. 264. E: ἵνα μὴ σὶ ἄχθῃ. Soph. 218. A. Prot. 342. C: ἐπειδὴν ... ἤδη ἄχθωνται λάθρα ξυγγιγνόμενοι. 314. D: ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Gorg. 510. D: ἄχθεσθαι τῷ δεσπότῃ. Parm. 130. A: ἐφ' ἐκάστου ἄχθεσθαι. Phaed. 88. E: ἐνδὴλός τι ἐγένετο ἄχθόμενος, ἢ οὐ —; Apol. 23. E: ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἄχθόμενος. Pol. VIII. 549. C: ὅταν ... τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἄχθομένης ὅτι cet. D. Gorg. 486. A: καὶ μοι μὴδὲν ἄχθεσθῆς. Lys. 218. C: εὐθύς ἄχθεσθεῖς εἶπον cet. Hipp. mai. 292. E: οὐκ ἄχθέσει ἂν εἰπῶ ταῦτα; Pol. X. 603. E: πότερον οὐδὲν ἄχθέσεται (v. ἄχθεσθήσεται). Gorg. 506. C: οὐκ ἄχθεσθήσομαί σοι.

ἄχθος, τό, onus, pondus. Apol. 28. D: ἄχθος ἀρούρης (Hom.). Critia 120. E: ῥαδίως ἔφερον οἷον ἄχθος τὸν τοῦ χουσοῦ ... ὄγκον. Theaet. 176. D: γῆς ἄλλως ἄχθῃ. *molestia. Phaedr. 252. C: τὸ τοῦ πτερονύμου ἄχθος.

ἀχλὺς, ἡ, tenebrae, caligo. Ion. 539. B: κακὴ ... ἀχλὺς (Hom.). Alc. II. 150. D: ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἀφελεῖν τὴν ἀχλύν (Hom.). E. Ib. ἀφαιρείτω ... τὴν ἀχλύν.

ἄχυννυμαι, tristis vel miser sum. Ax. 367. D. (Hom.). ἀχόρευτος, ὁ ἡ, a choro exclusus. Legg. II. 654. A: ὁ ... ἀπαίδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται.

ἄχραντος, ὁ ἡ, immaculatus. Alc. I. 113. E: εἰ μὴ τίς σοι [τεκμήριον] καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἶσει.

ἄχρεῖος, ὁ ἡ, inutilis. Eryx. 400. E: τὸ ... ἀχρεῖον ἡμῖν ἔστιν. B: τῷ ἀχρεῖῳ τοῦ σιδήρου. Riv. 138. E: ἀχρεῖον εἶναι. Pol. II. 371. B: ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράττειν. Eryx. 400. E: ὅσα δ' ἀχρεῖα, ταῦτα δ' οὐ χρήματα. 402. C. al. Alc. I. 122. B: τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας.

ἄχρηστία, ἡ, inutilitas. Pol. VI. 489. B: τῆς ... ἀχρηστίας ... αἰτιασθαι. D. I. 333. D: ἐν δὲ ἀχρηστία χρήσιμος.

ἄχρηστος, ὁ ἡ, inutilis. Pol. I. 332. E: μὴ κάμνονοσί γε μὴν ... ἰατρος ἀχρηστος. Ib. ὁ δίκαιος ἀχρηστος. Lys. 204. B: φαῦλος καὶ ἀχρηστος. Pol. I. 333. D: ἡ δικαιοσύνη ἐκάστου ἐν ... χρήσει ἀχρηστος. C: ὅταν ... ἀχρηστον ἢ ἀργύριον. VII. 518. E: ἀχρηστον αὐτὸ καὶ βλαβερὸν γίγνεται. al.

Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρηστοῦ εἶναι ... ἀδολεσχίας. Pol. III. 411. B: χρήσιμον ἐξ ἀχρηστοῦ ἐποίησεν. VI. 488. D: τὸν ... μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἀχρηστον. VII. 521. D: μὴ ἀχρηστον ... εἶναι (τὸ μάθημα). Pol. 489. B: ὡς ἀχρηστοὶ τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ. D. Pol. III. 398. E: ἀχρηστοὶ γὰρ καὶ γυναιξὶν (αὐταὶ αἰ ἀρμονίαι). Eryx. 401. E: ἀχρηστὸν ἂν ἡμῖν εἴη τὰ καλούμενα χρήματα. Pol. VI. 499. B: ἀχρηστοὶς ... νῦν κεκλημένοις. VI. 487. D: ἀχρηστοὺς ταῖς πόλεσι γιγνομένους. VII. 527. D: ἀχρηστα μαθήματα προστάττειν.

ἄχρι, usque ad. Locr. 100. E: ἄχρι τᾶς περιφερείας. 101. A: ἄχρις ἥπατος. Tim. vero 25. B. pro ἄχρι libris

MSS. suasoribus nunc scribitur μέχρι, et pro ἄχριπτερ Legg. X. 893. A: μέχριπτερ.

ἄχρυσος, ὁ ἥ, aurum non habens. Legg. III. 679. B: ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες.

ἄχρώματος, ὁ ἥ, colore carens. Phaedr. 247. C: ἀχρώματος ... οὐσία ... ψυχῆς.

ἄχρως, ὁ ἥ, coloris expers. Charm. 168. D: ἄχρων .. ὄψις οὐδὲν ἂν μηποτε ἴδῃ.

ἄχώριστος, ὁ ἥ, non separatus. Pol. VII. 524. B: οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει, ἀλλ' ἐν.

ἀψευδεια, ἡ, veri amor. Pol. VI. 485. C: τὴν ἀψεύδειαν (int. ἔχειν).

ἀψευδῆς, ὁ ἥ, qui non fallitur vel errat. Theaet. 160.

D: ἀψευδῆς ὢν καὶ μὴ πταίων τῇ διανοίᾳ. *verax. Pol. II. 382. E: παντὶ ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ θεῖον. Legg.

XI. 921. B: τέχνη, σαφεῖ τε καὶ ἀψευδεῖ φύσει παράγμναι.

Hipp. min. 369. C: ἀψευδῆ. Pol. II. 383. B: θεῖον ἀψευδὲς

στόμα ἡλπιζον εἶναι (Aesch.).

ἀψευδῶ, haud fallor. Theaet. 199. B: ἀψευδεῖν τε καὶ τὰ ὄντα δοξάζειν.

ἀψίκορος, ὁ ἥ, fastidiosus, ad mutationem proclivis. Ax.

369. A: δῆμος ... ἀψίκορον.

ἄψις, ἡ, tactus. Parm. 149. A: εἰ μέλλει ἄψις εἶναι.

B. C. Ib. ἄψις οὐκ ἂν εἴῃ. D. 149. B: αἱ ... ἄψεις δύο.

C. Ib. τῶν ἄψεων. Ib. πασῶν τῶν ἄψεων. C: ταῖς ἄψεσιν.

Ib. τὰς ἄψεις.

ἀψίς, ἴδος, ἡ, arcus, fornix (vern. Gewölbe, Wölbung).

Phaedr. 247. B: ἀκραν ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψίδα πορεύονται.

ἀποφρητί, sine strepitu. Theaet. 144. B: οἶον ἐλαίου

ρεῦμα ἀποφρητὶ ῥέοντος.

ἄψυκτος, ὁ ἥ, non frigescens vel frigus non admittens.

Phaed. 106. A: καὶ εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν cet.

ἄψυχος, ὁ ἥ, inanimus s. inaninatus. Phaedr. 245. E:

παν ... σῶμα ὃ μὲν ἐξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον. Legg.

IX. 873. E. Phaedr. 246. B: τοῦ ἄψυχου. Soph. 219. E.

Legg. XII. 959. C: ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν. Soph.

227. A: σῶμα εἴτε ἐμψυχον εἴτε ἄψυχον ... καθαιρεῖν. 265.

C: ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σῶματα. Polit. 261. B. al.

Soph. 220. A: τὸ ... τῶν ἄψυχων. 227. A. al. Soph. 292.

B: ἐπ' ἀψύχοις ἔργοις. Ep. VII. 334. E. Legg. XI. 931. A:

καίπερ ἄψυχους ὄντας. XII. 967. A: ὅτε ἄψυχα αὐτὰ οἱ δια-

νοοῦμενοι διανοοῦντο. Tim. 74. E: ἃ δ' ἀψυχότατα ἐντός cet.

ἄωρος, ὁ ἥ, deformis. Pol. IX. 574. C: τὸν ἄωρον ...

πρεσβύτερον πατέρα.

B.

βῆτα, τό. Crat. 393. E: οἶον τὸ βῆτα. Theaet. 203. B: τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνή οὔτε νόστος. Crat. 431. E.

βαβαί, *papae* (exclamatio admirantis). Phaedr. 236. E. Phaed. 84. D. Soph. 249. D. Phil. 23. B. Pol. II. 361. D. V. 459. B. Alc. I. 118. B. 119. C. Lys. 218. C. Hipp. mai. 294. E. min. 364. C.

βαδίζω, *vado, incedo, ingredior, eo; etiam progredior*. Soph. 262. A: βαδίζει. Prot. 310. E: τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; Gorg. 468. B. Men. 97. A: εἴ τις ... βαδίζοι. Gorg. 468. B: ὅταν βαδίζομεν. A: βαδίζειν καὶ τρέχειν. Pol. VII. 515. C. Charm. 159. B. Phaedr. 227. D: βαδίζων. Men. 84. A. Eryx. 398. E. Crat. 402. E: βαδίζοντα. Euth. 15. B: μὴ μένοντες, ἀλλὰ βαδίζοντες. Legg. I. 646. C: βαδίζοντας. Euth. 15. B. Parm. 126. C: ἐβαδίζομεν. Eryx. 392. B: βαδίσας Μεγαρόθεν. Med. Conv. 190. D: βαδιούνται ὁρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν.

βαδισμός, ὁ, *ingressus*. Charm. 160. C: οὔτε ἐν βαδισμῷ cet.

βάθος, τό, *profundum, altitudo* (vern. Tiefe). Theaet. 194. E: βάθος ... οὐκ ἐνι. D: ἱκανῶς τοῦ βάθους ἔχοντα. Pol. VII. 528. B. D. E. Legg. VII. 817. E. X. 896. D. Soph. 235. D: ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει. Legg. VIII. 844. B: ἐν τούτῳ τῷ βάθει. Locr. 102. C. Tim. 32. A: βάθος ... μηδὲν ἔχον. 53. C. Critia 115. D. E. 118. C. 111. B: εἰς βάθος ἀφανίζεται. Legg. VII. 819. E. 820. A. X. 904. D. 905. A: κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος. Polit. 299. E: ἐν βάθει. Legg. V. 747. A. Polit. 284. E: ὁπόσαι ... βάθη ... μετροῦσι. Legg. VII. 819. C. Tim. 44. D: ἐπὶ γῆς ὕψη τε καὶ βάθη παντοδαπὰ ἐχούσης. **ad animum transl.* (ut Latin. *altitudo*) est *gravitas*. Theaet. 183. E: καὶ μοι ἐφ' ὅνῃ (Parmenides) βάθος τι ἔχειν παντάπασιν γενναῖον.

βάθρον, τό, *fundamentum*. Phaedr. 254. B: ἐν ἀγνώ βάθρῳ βεβῶσαν. Phaed. 99. B: βάθρον τὸν αἶρα ὑπερείδει. **subsellium*. Prot. 317. D: ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων. 315. C: ἐπὶ βάθρων. 325. E: ἐπὶ τῶν βάθρων.

βαθύς, εἶα, ὅ, *profundus, altus*. Theaet. 194. C: ὁ κηρὸς ... βαθύς. Crit. 43. A: ὄρθρος βαθύς. Gorg. 476. C: βαθὺ τὸ τμήμα. Prot. 310. A: ἐπὶ βαθέος ὄρθρον. Pol. II. 372. A: βαθεῖαν ἄλωνα (Aeschyl.). Tim. 92: βαθεῖαν ... ἀνάπνευσιν. Phaed. 111. C: βαθύτερους (τόπους). 112. A: βάδιστον ... βέρεθρον (Hom.). **gravis, severus*. Legg. XI. 930. A: βαθύτερα ... ἦθη.

βαίνω, *vaō*, *incedo*. Conv. 195. D: ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει. Ib. (ex Hom.). Legg. II. 670. B: βαίνειν ἐν ὕθμῳ. Alc. I. 108. A. Pol. III. 386. D: βεβήκει (Hom.). **insisto*, *sto*. Tim. 62. A: ὅσον ἐπὶ σμικροῦ βαίνει. Polit. 270. A: ἐπὶ σμικροτάτων βαῖνον ποδός. Tim. 55. E: στασιμωτέρως ... βεβήκει. Parm. 138. C: ἐπὶ μέσον βεβηκέναι. Pol. X. 617. B. Critia 121. C: κατὰ μέσον παντός τοῦ κόσμου βεβηκνῖα (*stia*). Tim. 62. C: ἄτε βεβηκὸς σφόδρα. Phaedr. 254. B: βεβῶσαν. Tim. 63. C: ἐπὶ ... γῆς βεβῶτες. **cum* v. ἐντός et ἔξω est *migro*. Prot. 326. E: ὃς δ' ἂν ἐντός βαίῃη τούτων *cet*. Legg. III. 697. B. VII. 793. C. IX. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίτης. X. 891. D: νομοθεσίας ἐντός ... βαίνειν. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... ἔξω ... βαίνουνσι τῆς ὀρθῆς πολιτείας. **ineo* vel *coeo*. Phaedr. 250. E: βαίνειν ... καὶ παιδοσπορεῖν.

βαιός, *pareus*. Soph. 244. E: οὔτε τι μείζον οὔτε τι βαιότερον (Parm.).

βακτηρία, ἡ, *baculus*. Prot. 310. A: τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ ... ἔκρουε. Hipp. mai. 292. A: ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων.

βακχεία, ἡ, *bacchatio*, *furor*. Conv. 218. B: τῆς φιλοσόφου ... βακχείας. Legg. VII. 790. E: αἱ τῶν ἐμφορόνων βακχειῶν ἰάσεις. II. 672. B: τὰς τε βακχείας *cet*.

βάκχειος, εἶα, εἶον, *bacchicus*. Legg. VII. 815. C: ὅση ... βακχεία τ' ἐστὶ (ὄρχησις) *cet*.

βακχεύω, *bacchor*, *furo*, *mente permotus sum*. Ion. 534. A: βακχεύουσι. Legg. III. 700. D: βακχεύοντες.

βάκχος, ὁ, *Bacchi sacerdos* et *orgiorum minister*, 'βάκχη, ἡ, *baccha*. Phaed. 69. C: βάκχοι δέ τε παῦροι (vers.). Phaedr. 253. A: ὥσπερ αἱ βάκχαι. Ion. 534. A: 'βαλανεῖον, τό, *balneum*. Pol. VI. 495. E: ἐν βαλανεῖῳ ... λελουμένου.

βαλανεύς, ὁ, *balneator*. Pol. I. 344. D: ὥσπερ βαλανεύς.

βαλανευτικός, ἡ, ὄν, *ad balneum pertinens*; ἡ βαλαν. *ars balneatorium*. Soph. 227. A: ὅσα βαλανευτικὴ παρεχεται.

βάλλανος, ἡ, *glans*. Pol. II. 363. B. (Hom.).

βαλλάντιον vel βαλλάντιον, τό, *crumena*, *zona*. Gorg. 508. E: τὸ τέμνεσθαι ... τὸ βαλλάντιον (al. βαλλάντιον). Conv. 190. E: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλλάντια. Pol. I. 348.

D: τοὺς τὰ βαλλάντια (al. βαλλ.) ἀποτέμνοντες.

βαλαντιστόμος, ὁ, *sector zonarius* (Plaut.). Pol. VIII. 552. D: κλεπταὶ τε καὶ βαλαντιστόμοι.

βαλαντιστομῶ, *zonam deseco*. Pol. IX. 575. B: βαλαντιστομούσι.

βάλλω, *ico*, *iacio*, *peto*; etiam *ferio* (vern. *treissen*). Pol. IX. 575. C: οὐδ' ἵταρ βάλλει. Crat. 405. C: ἀεὶ βάλλων ἐστὶ. 406. A: ἀεὶ βάλλοντος. Sis. 391. A: τὸν πλεισιάνης

βάλλοντα τοῦ σκοποῦ. Legg. XII. 968. E: τρεῖς κύβους βάλλοντας. Crat. 420. C: οὐδὲ τυχόντος οὐ ἔβαλλε (v. ἐβάλ-
λετο). Pol. V. 479. C: βαλεῖν. Conv. 189. B: βαλὼν γε ... οἷε ἐκφεύξεσθαι; Crat. 420. C: οὐ βαλόντος οὐδὲ τυ-
χόντος cet. Pol. V. 469. E: τοῦ βαλόντος. Lach. 184. A. Prot. 345. C: βαλέω (Simon.). Alc. II. 139. D: παιομένους καὶ βαλλομένους. Pol. V. 469. E: τοῖς λίθοις οἷς ἂν βλη-
θῶσι. *conicio. Legg. VIII. 835. E: εἰς ἔσχατα βαλλουσῶν (ἐπιθυμῶν). Ep. VII. 341. A: βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δει-
κνύτα. *proicio, profundo. Phaedr. 264. B: οὐ χύδην δοκεῖ
βεβλῆσθαι τὰ τοῦ λόγου; *insligo. Pol. III. 408. A: ἐκ τοῦ
τραύματος οὐ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν. *intrans. facesso, abeo.
Hipp. mai. 293. A: βάλλ' ἐς μακαρίαν. Med. iacio, ut an-
coram, fundamentum, al.; hinc condo, stabilio, figo. Legg.
VI. 779. B: τὰς οἰκοδομίας ... βάλλεσθαι. Tim. 73. D: κα-
θάπερ ἐξ ἀγνῶν βαλλόμενος ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δε-
σμούς. Legg. XII. 961. C: εἴ τις τοῦτον βάλοιτο οἷον ἀγνῶ-
ραν πάσης τῆς πόλεως. Ep. VII. 326. E: τῶν κρείττωνων
αρχὴν βαλέσθαι.

βάμμα, τό, tinctum (Cic.). Legg. XII. 956. A: βάμ-
ματα ... μὴ προσφέρειν.

βαναυσία, ἡ, artificium sordidum et illiberale, professio
turpis. Pol. IX. 590. C: βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί
... ὄνειδος φέροι; Legg. V. 741. E: καθ' ὅσον ἐπιονείδιος
λεγομένη βαναυσία ἡθὺς ἀποτρέπει ἐλεύθερον. Pol. VI. 495.
E: διὰ τὰς βαναυσίας. Legg. V. 743. D.

βάνανσος, ὁ ἡ, sordidus, illiberalis, vilis. Conv. 203.
A: ὁ ... ἄλλο τι σοφὸς ὢν ... βάνανσος. Epin. 976. B. Ep.
VII. 334. B: διὰ βανάνσου φιλότητος. Legg. I. 644. A: βā-
ναυσὸν τ' εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ παραπαν
παιδείαν καλεῖσθαι. Theaet. 176. C: ἐν ... τέχναις βάνανσοι
(αἱ ἄλλαι σοφαί). Pol. VII. 522. B: αἱ τέχναι βάνανσοι.
Alc. I. 131. B. Riv. 137. B: βανάνσους καλεῖσθαι τοὺς περὶ
τὰς τέχνας ἐσπονδακόντας. Ax. 368. B.

βαπτίζω, obruo, opprimo. Euthyd. 277. D: ἐγὼ γνοῖς
βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον. Conv. 176. B: καὶ γὰρ αὐτός
εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (vino obrutorum).

βαπτός, ἡ, ὄν, tinctus, infectus. Legg. VIII. 847. C:
πορφύραν καὶ ὅσα βαπτά.

βάπτω, immergo. Tim. 73. E: εἰς ὕδωρ βάπτει.
*tingo. Pol. IV. 429. D: βάπτουσι. 429. D: ἐὰν τέ τις ἄλλα
χρώματα βάπτῃ cet. Ib. βάψαι ἔρια. Pass. Ib. 429. E: ὁ
... ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ. Tim. 83. B: βαφεῖσα αἵματι.
Pol. IV. 429. E: τὸ βαφέν.

βάραθρον, τό, barathrum. Gorg. 516. D: εἰς τὸ βā-
ραθρον ἐμβαλεῖν.

βαρβαρίζω, barbari instar ita loquor ut homines me non

intelligent, ballbutio. Theaet. 175. D: ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων. Alc. I. 120. B: βαρβαρίζοντες.

βαρβαρικός, ἡ, ὄν, *barbaricus.* Crat. 410. A: βαρβαρικόν (τοῦνομα). 421. D: βαρβαρικῆς (φωνῆς). Legg. II. 654. E: εἴθ' Ἑλληνικῆς εἴτε βαρβαρικῆς (παιδείας). Pol. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. VII. 533. D: ἐν βορβῶν βαρβαρικῷ. IV. 470. C: τῷ ... βαρβαρικῷ (γενεῖ). Crat. 416. A: βαρβαρικόν τι ... εἶναι. Critia 116. D: εἶδος ... τι βαρβαρικόν ἔχοντος. Crat. 426. A: ὥσπερ καὶ τὰ βαρβαρικά. Crit. 52. E: οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐδὲ τῶν βαρβαρικῶν. Crat. 437. E: ἐν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς (πόλεσι).

βάρβαρος, ὁ ἡ, *barbarus.* Epin. 986. E: ὁ πρῶτος ταῦτα κατιδὼν βάρβαρος ὦν. Menex. 241. D: μετὰ τοῦ βαρβάρου. Prot. 341. C: ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος. Legg. III. 692. E: ἀμύνειν τὸν βάρβαρον (*Persarum regem vel Persas*). Polit. 262. D: βάρβαρον (γένος). Menex. 241. D: ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. Theaet. 175. A: βάρβαροί τε καὶ Ἕλληνες. Epin. 973. D. Menex. 245. D: φύσει ... βάρβαροι ὄντες. Lys. 210. B. De lege 315. C: βάρβαροι ἀνθρωποὶ. Legg. III. 693. A: βάρβαρα (γένη) ἐν Ἑλλήσι (μεμιγμένα). Phaed. 78. A: πολλὰ ... τὰ τῶν βαρβάρων γένη. Theaet. 163. B. al. Pol. 469. C: εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν. VI. 494. C: καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων. Legg. I. 635. B. Alc. I. 104. B. Ep. VIII. 355. D: ἔσσαν ἀπὸ βαρβάρων τοὺς Ἕλληνας. Critia 113. A: Ἑλληνικὰ βαρβάρων ἀνδρῶν ὀνόματα. Crat. 383. B: καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ... ἅπασιν. 390. A: ἐν βαρβάροις. C: ἐν τοῖς βαρβάροις. 409. E: οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες. Conv. 182. B. 209. E. Pol. IV. 423. B. 470. C. al. Theag. 126. C: καὶ Ἕλληνισι προσομιλοῦντας πόλεις καὶ βαρβάροις. Pol. V. 470. C: βαρβάρους Ἕλλησι πολεμεῖν. 469. C. VIII. 544. D. Legg. III. 680. B. al. Critia 109. A: τὰ ... πολλὰ ἔθνη βάρβαρα cet.

βαρέως, *gravier.* Theaet. 189. D: κοῦφον βαρέως ... γίγνεσθαι. **gravier, moleste, aegre.* Menex. 248. C: βαρέως γέροντες τὰς συμφοράς. Crit. 43. C: ἐν τοῖς βαρύνται ἂν ἐνέγκαιμι.

βάρος, τό, *pondus, onus; gravitas, molestia.* Phaed. 117. A: βάρος ... ἐν τοῖς σκέλεσι. Legg. XI. 925. D: τὸ τῶν τοιούτων νόμων ... βάρος. XII. 945. B: καμφοθεῖς ὑπὸ βάρους ... τῆς ἀρχῆς. Crat. 419. C: τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. I. 625. D: μὴ βάρος ἔχοντα (ὅπλα). Epin. 988. D.

βαρύ, ἰ. q. βαρέως, *gravier.* Tim. 58. E: βαρὺ πειπηγός.

βαρύνω, *gravo, deprimo.* Phaedr. 247. B: βαρύνων. Pass. Phaed. 81. C: βαρύνεται. 117. E: βαρύνισθαι ... τὰ

σκέλη. Charm. 155. B: βαρύνεσθαι τι τὴν κεφαλὴν. Conv. 203. B: βεβαρημένος (*vino gravatus*). Phaedr. 248. C: ὅταν ... βαρυνθῇ. Ib. βαρυνθεῖσα.

βαρύς, εἶα, ὕ, *gravis, ponderosus*. Tim. 60. C: ἄτς ὢν βαρύς. Phaed. 81. C: βαρὺ καὶ γεῶδες. Pol. VII. 524. A. Tim. 62. C. 63. D. Charm. 166. B. De iusto 373. E: τὸ ... κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρὺ. Pol. VII. 524. A: ἡ τοῦ βαρέος (αἰσθησις). Phil. 14. D: βαρὺν καὶ κοῦφον. Theaet. 152. D: βαρὺ, κοῦφον. Pol. VII. 524. A. Tim. 63. C. D. E. 52. E: τὰ ... πικρὰ καὶ βαρέα. 82. B. Legg. VIII. 833. D. Theaet. 178. B: βαρέων, κούφων. Legg. X. 892. B. Crat. 423. A: τὰ κάτω καὶ τὰ βαρέα. Pol. V. 479. B. X. 602. D: τὸ φαινόμενον ... βαρύτερον. Euth. 7. C: περὶ τοῦ βαρύτερου. Charm. 166. B. 168. C. Pol. IV. 438. C: βαρύτερα πρὸς κουφότερα. De lege 316. A. **gravis, molestus; etiam vehemens*. Theaet. 210. C: ἦντον ἔσει βαρύς τοῖς συνοῦσι. Phaedr. 240. C: τό γε ἀναγκαῖον ... βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν λέγεται. Crat. 43. B: ἀγγελίαν ... βαρεῖαν. Locr. 103. A: βαρεῖς ἐπιθυμίαι. Legg. XI. 926. D: ζημία βαρύτερα. 934. A: βαρύτεραν (δίνην). Apol. 37. C: βαρύτεραι (διατριβαί). Polit. 302. B: τίς βαρυτάτη (τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν). E: βαρυτάτη ξυνοικῆσαι. Legg. IV. 717. D: διότι κούφων ... λόγων βαρυτάτη ζημία. XI. 935. A: ἐχθραὶ βαρυτάται. Apol. 23. A. **gravis, de voce et sono*. Locr. 101. B: βαρεῖα. Prot. 322. C: τὸ βαρὺ. Tim. 80. B: ἐξ ὀξείας καὶ βαρεῖας. Conv. 187. B: τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος. Legg. II. 665. A. Phil. 26. A: ἐν ... ὀξεῖ καὶ βαρεῖ. Crat. 399. B: βαρεῖαν (*gravi sono*) ἐφθελγῶμεθα (τὴν μέσην συλλαβήν). Phil. 87. C: βαρὺ καὶ ὀξυ. Tim. 80. A: φθόγγοι ... βαρεῖς. Soph. 253. A: τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους. Theaet. 184. B: τῶ τὰ ὀξέα καὶ βαρεῖα ἀκούει. Polit. 307. A: λεία καὶ βαρέα. Tim. 67. B: βαρυτέραν. Crat. 399. B: τὰ ... βαρύτερα φθελγώμεθα (fort. ὀξύτερα φθ.). Phaedr. 268. D: βαρυτάτην χορδήν. **de armatis*. Legg. VIII. 833. B: βαρύτερον ὀπλίτην.

βαρύτης, ἡ, *gravitas*. Legg. X. 897. A: βαρύτητας. **de voce*. Phil. 17. C: τὰ διαστήματα ... τῆς φωνῆς ὀξύτητός τε πέρι καὶ βαρύτητας. Legg. VII. 812. D: ὀξύτητα βαρύτητι ἑυφωνον ... παρεχόμενος. Prot. 316. A: διὰ τὴν βαρύτητα τῆς φωνῆς. Theaet. 163. C.

βασανίζω, *exploro, probeo*. Ep. II. 313. C: ἐπεὶ ... βασανίζεις αὐτὰ cet. Gorg. 486. D: ἡ βασανίζουσι τὸν χρυσόν. Theaet. 202. E: βασανίζωμεν ... αὐτὰ cet. Gorg. 487. A: οἱ ἐμὲ οὐχ οἶοί τε εἰσὶ βασανίζειν. Theaet. 150. B. 191. C. Soph. 241. D. Conv. 184. A: καλῶς βασανίζειν. Ib. βασανίζων. Pol. VII. 537. D: τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα. Phil. 21. A: βασανίζοντες ταῦτα. Pol. III. 413. E: βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρὶ. VII.

531. B. Phil. 31. B: ἐβασανίσαμεν. Lach. 183. A: πρὶν ἂν βασανίσῃ ταῦτα cet. Phil. 31. B: βασανίσαι. Euthyd. 307. B: αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ. Ep. II. 314. B: βασανίσαντες πάντῃ πάντως. Polit. 308. D: ὅτι παιδιᾷ πρῶτον βασανιεῖ. Pol. IV. 434. E: βασανιούμεν. Gorg. 486. E: τὸν μέλλοντα βασανιεῖν ἱκανῶς ψυχῆς πέρι cet. Phil. 19. D: ἴν' ... ἐκάτερα βασανίζηται. Lach. 188. B: βασανίζεσθαι. Pol. III. 413. E: βασανιζόμενον. VI. 503. A: ὥσπερ χουσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον. Ib. βασανιζόμενους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λυπαῖς. Pol. II. 361. C: βεβασανισμένος. Gorg. 487. E: βεβασανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς cet. Epin. 987. A: βεβασανισμένα χρόνῳ μυριενεῖ cet. Polit. 290. C: ἐπὶ τοὺς μῆπω βεβασανισμένους. Soph. 237. B: μέτρια βασανισθεῖς. Legg. XI. 922. D: βασανισθέντες ἱκανῶς ἐν νόσοις. V. 735. A: τοὺς σμικρὰ παιδεῖα βασανισθέντας. Verb. Pol. VI. 503. D: βασανιστίον ... ἐν οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις cet. VII. 539. E: βασανιστοί.

βάσανος, ἡ, propr. *coticula*; dein *probatio*, *exploratio*. Legg. XII. 957. D: τούτων πάντων ἂν βάσανος εἴη σαφὲς cet. Epin. 991. C: πάντως ... καλλίστη καὶ πρώτη βάσανος ἀνθρώποις ὀρθῶς γίγνεται. Ep. II. 313. D. VIII. 355. C. Gorg. 486. D: οὐδὲν μοι δεῖ ἄλλης βασάνου. Legg. I. 649. D: πλὴν τῆς ἐν οἴῳ βασάνου. Gorg. 487. E: ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. Polit. 368. D: μετὰ ... τὴν βάσανον. Phil. 23. A: τὴν ἐκτριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάσανον. Tim. 68. D: εἰ δέ τις τούτων ... βάσανον λαμβάνει. Legg. I. 648. B. 650. A. VI. 751. C: βάσανον ἱκανὴν ... δεδωκότας. VIII. 831. A. Polit. 303. E: μετὰ βασάνων. Pol. VII. 537. B: αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη. Legg. XII. 946. C: πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις. I. 650. B: πρὸς τὰς ἄλλας βασάνοις.

βασιλεία, ἡ, *regnum*; *imperium*; etiam *regale civitatis genus*. Pol. IV. 445. D: ἐγγενομένου ... ἀνδρὸς ἐνὸς ἐν τοῖς ἄρχουσι διαφέροντος βασιλεία ἂν κληθεῖη. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν εἶδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον ἔχουσα. IV. 712. E. Theaet. 175. C: βασιλείας πέρι. Conv. 208. D: ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων. Legg. III. 696. A: ἰδιωτεία καὶ βασιλεία. Polit. 269. A: τὴν γε βασιλείαν ἣν ἔρξε Κρόνος. 276. A: τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν. Conv. 197. B: διὰ τὴν τῆς Ἀνάγκης βασιλείαν. Critia 114. D. Legg. III. 680. E: βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι. Ep. III. 315. D: τὴν ἀρχὴν αὐτὴ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστήσαντα. VIII. 354. A. Pol. VIII. 544. D: δυναστεία ... καὶ ὠνηταὶ βασιλείαι. Legg. III. 684. A: βασιλείαι τρεῖς cet. Pol. VI. 499. B: τῶν νῦν ἐν δυναστεῖαις ἡ βασιλείαις ὄντων. Legg. III. 684. A: τὰς βασιλείας ... καταλύσειν.

βασιλείδης, ὁ, *regis filius*. Critia 116. C: τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν (v. βασιλίδων) γένος.

βασιλείον, τό, *regia*, plur. Critia 116. A: ἐν ᾗ τὰ βασίλεια ἦν. C. 117. A. Ax. 371. A: ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος. Critia 115. C: ἐπὶ τὰ βασίλεια. Ib. τὰ ... βασίλεια ... ἐποίησαντο εὐθύς.

βασιλείος, ὁ ἡ, *regius*. Alc. I. 121. E: βασιλείους παιδαγωγούς.

βασιλεύς, ὁ, *rex*. Def. 415. B: βασιλεύς ἄρχων κατὰ νόμους ἀνυπεύθυνος. Phaedr. 258. B: ὅταν ἱκανὸς γένηται ὁήτωρ ἢ βασιλεύς. Gorg. 484. B: ὁ πάντων βασιλεύς (Pind.). Polit. 259. C. 265. D. 266. C. 301. B. Phaedr. 274. D: βασιλέως ... τότε ὄντος Αἰγύπτου ὅλης Θαιμοῦ cet. Polit. 259. B: ἀληθινοῦ βασιλέως. 292. D: ἀπὸ τοῦ φρονίμου βασιλέως. Pol. II. 363. B: βασιλῆος ἀνύμωμος (Hom.). De lege 318. A. Polit. 277. B: τῷ βασιλεῖ. Pol. II. 359. E. 360. B. Critia 114. A. Polit. 276. E: τὸν ἔχοντα ... τὴν τέχνην ταύτην καὶ ἐπιμέλειαν (τῶν ἐκουσίῳ διπλόδων) ὄντως ὄντα βασιλέα καὶ πολιτικὸν ἀποφαινώμεθα. 301. A. Pol. II. 360. A. Critia 114. A. Ep. II. 312. E: περὶ τὸν πάντων βασιλέα. Polit. 292. E: βασιλεῖς. Conv. 196. C: οἱ πόλεως βασιλῆς (v. βασιλεῖς) νόμοι. Pol. V. 473. D. Men. 81. B: βασιλῆες ἀγανοί (Pind.). Legg. III. 684. A: βασιλεῖς. 690. D. 691. A. al. Gorg. 492. B: ἡ βασιλέων νίεσιν. Polit. 260. E: τὸ ... τῶν βασιλέων γένος. Pol. III. 393. D. Tim. 25. A. al. Phaedr. 266. B: δωροφορεῖν ... ὡς βασιλεύσιν. Legg. III. 684. B. Alc. I. 121. B. Pol. III. 390. E: αἰδοίους βασιλῆας (poët.). VII. 520. B: ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν. Critia 117. D. Alc. I. 120. A: πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς. Superl. βασιλεύτατος de lege 320. D. (Hesiod.). *eximie Persarum rex ὁ μέγας βασιλεύς et sine art. μέγας βασιλεύς, etiam simpl. ὁ βασιλεύς et sine art. βασιλεύς vocatur. Soph. 230. D: ἂν καὶ τυγχάνη βασιλεύς ὁ μέγας ὢν. Lys. 209. D. Gorg. 524. E: τοῦ μεγάλου βασιλέως. Men. 78. D. Eryx. 393. D. Ep. XIII. 363. C. Alc. I. 120. A: τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. Gorg. 470. E: οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα. Legg. III. 685. C. Apol. 40. D. Pol. VIII. 553. C: μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ. Charm. 158. A: παρὰ μέγαν βασιλέα. Euthyd. 274. A. Menex. 241. D: αὐτὸς ... βασιλεύς. 245. B. Alc. I. 123. B: τῆς βασιλέως γυναικός. C. E: διαγωνιζόμενον βασιλεῖ. Menex. 245. A. Alc. I. 123. B: παρὰ βασιλέα. Menex. 241. E. 244. D. 246. A. *apud Athenienses archon secundus dicebatur ὁ βασιλεύς. Theaet. 210. D: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Euth. init. Menex. 238. D: βασιλεῖς ... αἰεὶ ἡμῖν εἰσίν.

βασιλεύω, *rex sum, impero, regno*. Conv. 195. C: ἐξ οὗ Ἐρως τῶν θεῶν βασιλεύει. Pol. VI. 509. D: βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου cet. Critia 121. B:

θεός ... ὁ θεῶν Ζεὺς ἐν νόμοις βασιλεύων. De lucrī cup. 229. B: ἐπὶ Κρόνου βασιλεύοντος. Polit. 259. A: βασιλεύοντι χώρας ἄνδρσι. Pol. IX. 580. C: βασιλεύοντα αὐτοῦ. V. 473. C: ἐὰν μὴ ... οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν. Critia 114. A: τῷ πρώτῳ βασιλεύσαντι. Theaet. 146. A: βασιλεύσει ἡμῶν. Pol. X. 607. A: ἥδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσεται ἀντὶ νόμου cet. Pass. Pol. IX. 576. E: βασιλευμένης (πόλεως). D: πρὸς βασιλευόμενῃν. Legg. III. 680. E: βασιλείαν ... βασιλευόμενοι. 684. A: βασιλευόμεναις πόλεσι.

βασιλικός, ἡ, ὄν, *regius, regalis*. Alc. I. 123. A: ὁ βασιλικὸς φόρος. De lege 317. C: τὸ ... ὁρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικός. Polit. 259. B: ἡ γὰρ ἀληθινοῦ βασιλέως βασιλική (ἐπιστήμη). 300. E: εἰ μὲν ἐστὶ βασιλική τις τέχνη. Euthyd. 291. C: ἔδοξε ... ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὐτὴ εἶναι. 292. A. C. Ep. VIII. 355. D: ἀρχὴ ὑπεύθυνος βασιλική. Riv. 138. C: μία τέχνη ἐστὶ βασιλική, τυραννικὴ cet. Soph. 235. B: κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου (v. *Winckelm.* ad Euthyd. p. 100.). Pol. IX. 587. C: ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ. Polit. 261. C: τό γε τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης. 276. B. 294. A. Critia 119. B. Legg. IV. 710. E: ἐν βασιλικῇ πολιτείᾳ. Ep. VIII. 354. B: τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτηριον. 355. D. Pol. VIII. 560. C: τοῦ βασιλικοῦ τείχους. Polit. 279. A: τῷ βασιλικῷ γένει. Riv. 138. B: οὐκοῦν βασιλικὴ τε καὶ τυραννικὴ τέχνη διοικεῖ; Polit. 260. C: τὸν βασιλικόν. 266. E: τὸν πολιτικόν καὶ βασιλικόν. 294. A: ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. Pol. IX. 580. B. 587. C. Phil. 30. D: βασιλικόν ... νοῦν. Polit. 292. B: τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιστημῶν εἶναι τινα ἔφαμεν. E: τὸν γε τὴν βασιλικὴν ἔχοντα ἐπιστήμην. 259. C. D. 260. D. 276. C. 295. B. 302. D. 305. A: τὴν ὄντως οὖσαν βασιλικήν. C. E: τὴν βασιλικὴν συμπλοκήν. Phil. 30. D: βασιλικὴν ... ψυχὴν. Euthyd. 291. B: ἐπὶ ... τὴν βασιλικὴν ... τέχνην. De lege 320. C. Polit. 264. D: τὸ βασιλικόν. 267. C: βασιλικόν ταῦτόν κληθὲν καὶ πολιτικόν. 268. C: σχῆμα βασιλικόν. Pol. V. 474. D: τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι. Critia 120. C: τὸ βασιλικόν ... γένος. Phaedr. 266. C: βασιλικοὶ ... ἄνδρες. De lege 317. A: οἱ πολιτικοὶ τε καὶ οἱ βασιλικοί. Pol. IX. 587. B: αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμαι (ἐπιθυμίαι). Polit. 291. C: ἀπὸ τῶν ὄντως ὄντων πολιτικῶν καὶ βασιλικῶν. Ep. VIII. 354. C: νόμοις βασιλοῖς. Polit. 264. C: ἐν ταῖς βασιλικαῖς λίμναις. Polit. 297. E: τοὺς βασιλικοὺς ἄρχοντας. Critia 115. B: τὰς βασιλικὰς οἰκῆσεις. 117. B. Crat. 393. A: βασιλικά ... εἶναι τὰ ὀνόματα. Alc. I. 122. A: διδάσκει ... τὰ βασιλικά. Pol. IX. 580. C: τοῦτον δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον. Absolute positum βασιλική est regnum vel regia ars. Polit. 291. E: τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῇ. 304. A: ὅση βασιλικῇ κοινωνοῦσα

ὀρητορεία ... ξυνδιακυβερονᾶ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις. 302. D: ἐκ ... τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικὴν. Legg. IV. 712. C: οἷον δημοκρατίαν τινα ... ἢ βασιλικὴν. *βασιλική (int. στοά) dicebatur porticus ubi ἄρχων βασιλεὺς sedebat. Charm. 153. A: καταντικρὺ τοῦ τῆς βασιλικῆς ἱεροῦ.

βασιλῖς, adj., regia. Legg. III. 694. D: γυναικείαν ... βασιλίδων γυναικῶν (τροφήν).

βάσις, ἡ, gressus. Tim. 33. D: τῆς περὶ τὴν βάσιν ὑπηρεσίας. *numeri (rhythmi) incessus. Pol. III. 400. A: ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται. B: τίνες ἀνελευθερίας ... πρέπουσαι βάσεις. Legg. II. 670. D: ταῖς τε βάσεσι τῶν ῥυθμῶν cet. Pol. III. 399. E: μὴ ποικίλους ... διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. *pes. Tim. 92: θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος πλείους τοῖς μᾶλλον ἄφροσιν. *basis, fundamentum. Tim. 55. E: βάσις ... ἢ τε τῶν κατ' ἀρχὰς τριγώνων ὑποτιθέντων cet. Locr. 97. E: ὥστε ῥίζα πάντων καὶ βάσις τῶν ἄλλων ἃ γὰ ἐρῶρεισται cet. Tim. 53. C: τῆς ἐπιπέδου βάσεως. Phaed. 112. B: ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὕψος τοῦτο. Tim. 81. A: τὴν τοῦ κενουμένου βάσιν. Legg. X. 893. D: βάσιν ἐνὸς κεκτημένα τινὸς κέντρον. Locr. 98. B. Tim. 62. C: τὸ ... ἐκ τετραγώνων ὃν βάσεων. Locr. 98. D. Tim. 55. B: εἴκοσι βάσεις ἔχον τριγώνους cet. C. E: τὸ τὰς βάσεις ἀσφαλεστάτας ἔχον. 56. A: τὸ ... ἔχον ὀλιγίστας βάσεις. 59. D. Locr. 98. D. *firmitas. Crat. 437. A: τὸ βέβαιον ὅτι βάσεώς τινός ἐστι καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾶς.

βασκανία, ἡ, invidia, fascinatio. Phaed. 95. B: μὴ τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον cet.

βάσκανος, ὁ ἡ, invidus, malignus. Ax. 369. A: δῆμος ... βάσκανον.

βάτραχος, ὁ, rana. Theaet. 161. D: βατράχου γυρίνου. Phaed. 109. B: ὥσπερ περὶ τέλμα ... βατράχους. Theaet. 167. B: καὶ τοὺς σοφοὺς ... πολλοῦ δέω βατράχους λέγειν.

βαφεύς, ὁ, tinctor. Pol. IV. 429. D: οἱ βαφεῖς.

βαφή, ἡ, tinctura, color. Pol. IV. 430. A: ὅπως ... τοὺς νόμους ... δέξοιντο ὥσπερ βαφήν. Ib. ἐκπλύνει τὴν βαφήν.

βδάλλω, mulgeo. Theaet. 174. D: πολὺ βδάλλοντα.

βδελυρός, ὁ, ὄν, detestabilis. Pol. I. 338. D: βδελυρὸς γὰρ εἶ cet.

βδελύττομαι, detestor. Pol. X. 605. E: τὸ ἐρῶντα τοιοῦτον ἄνδρα ... μὴ βδελύττεσθαι.

βέβαιος, ὁ ἡ, stabilis, firmus; certus. Pol. V. 466. B: βίος ... μέτριος καὶ βέβαιος. Conv. 183. C: φιλία βέβαιος γενομένη. Pol. VII. 537. C: μόνῃ ... ἡ τοιαύτη μαθησις βέβαιος. Phaed. 90. C: ὅτι οὐδὲ τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγίες οὐδὲ βέβαιον. Phil. 59. B. C: τὸ τε βέβαιον καὶ

τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθές cet. Crat. 437. A. Conv. 184. B. Pol. VI. 503. C. Menex. 245. C. Ep. VI. 323. B. Phaed. 90. C: ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Tim. 29. B: τοῦ ... μονίμου καὶ βεβαίου cet. 49. B: πιστῶ καὶ βεβαίῳ χρῆσασθαι λόγῳ. Crat. 386. D: οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιον. Phil. 62. B: τὴν οὐ βέβαιον οὐδὲ καθαρὰν τέχνην. Theag. 129. E: βέβαιον ἔχουσι ... τὴν ἀφέλειαν. Menex. 244. A: φιλίαν βέβαιον. Phaedr. 275. C: ὥς τι σαφές καὶ βέβαιον ἐν γραμμασιν ἐσόμενον. Theaet. 180. A: τὸ μηδὲν βέβαιον ἔαν εἶναι cet. Crat. 411. C. Phil. 56. A. Legg. XII. 960. E: εἰς μηδὲν βέβαιον καταβαλεῖν. Ep. VII. 343. A. al. Tim. 37. B: δοῖναι καὶ πιστεῖς γίνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Pol. VI. 503. C: τὰ βέβαια ... ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα. X. 614. A: καλὰ τε καὶ βέβαια (ἄθλα). Ep. VI. 322. D: φίλων βεβαίων. Legg. II. 653. A: ἀληθεῖς δόξαι βεβαίους. Phaed. 85. D: ἐπὶ βεβαιότερον ὁχλήματος. Conv. 209. C: φιλίαν βεβαιότεραν. Legg. VIII. 838. D: οὕτω τὸ βεβαιότατον ἀπειροσμέμενος ἔσται περὶ τοῦτον τὸν νόμον. Pol. VII. 535. A: τοὺς ... βεβαιοτάτους. Tim. 91. E: τὰς ... ἀποδείξεις βεβαιοτάτας εἶναι. 51. D: πάνθ' ... θετέον βεβαιοτάτα. *τὸ βέβαιον, i. q. βεβαίωσις, fides. Ep. VII. 346. B: ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκείνος παρεχέτω.

βεβαιότης, ἡ, *stabilitas, firmitas*. Def. 413. C: πίστις ... βεβαιότης ἥθους. Pol. VI. 503. C: μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ... ζῆν. Phaedr. 277. D: μεγάλην τινὰ ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγούμενος καὶ σαφήνειαν. Crat. 386. A: ἔχειν ... τινὰ βεβαιότητα τῆς οὐσίας. Phil. 59. B. Tim. 49. D. Legg. V. 735. A. VII. 790. B.

βεβαιῶ, *stabilio, confirmo*. Crit. 53. B: βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν ὥστε cet. Legg. VII. 799. E: βεβαιώσομεν ... τότε αὐτὸ ὅταν σκεψώμεθα ἱκανῶς. Tim. 17. B: ἵνα βεβαιωθῇ μᾶλλον παρ' ἡμῖν. Med. Theaet. 169. E: βεβαιοῦσθαι. Legg. XII. 951. C: τὰ μὲν βεβαιούμενον τῶν νομίμων. Pol. IV. 437. A: βεβαιούμενοι. Lach. 194. C: αὐτὸς ἃ νοεῖς λόγῳ βεβαίωσαι. Legg. VII. 799. D: πρὶν πῃ βεβαιώσασθαι τὴν σκέψιν τῆς πορείας. Pol. IV. 435. A: βεβαιώσασμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. 442. E. Gorg. 489. A: βεβαιώσσομαι ἥδη παρὰ σοῦ. Lach. 200. B: ἐπειδὴν βεβαιώσσομαι αὐτά. Prot. 348. D: μεθ' ὅτου βεβαιώσσηται. Pol. VII. 533. C. Phil. 14. C: τοῦτον ... τὸν λόγον ἐτι μᾶλλον δι' ὁμολογίας βεβαιώσωμεθα. Legg. XII. 966. A: βεβαιώσωμεθα τῇ ξυνομολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Soph. 250. C: τὸν βουλόμενον ἑναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι. Pol. V. 461. E: ὥς ... βελτίστη, δεῖ φη' ... βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. Legg. IV. 718. C: ἂν τι δυνώμεθα περὶ αὐτῶν βεβαιώσασθαι. III. 683. E: μᾶλλον βεβαιώσωμεθα τὸ τοιοῦτον.

βεβαίως, *ferme, certe*. Soph. 258. B: τὸ μὴ ὄν βεβαίως. Phil. 11. E: τοῦ ταῦτ' ἔχοντος βεβαίως βίου. Pol. IX. 585. E: ἡττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο cet. Legg. I. 635. B: πρὶν βεβαίως ... διασέψασθαι. II. 657. A. III. 685. E: τὸ βεβαίως οἶσθαι cet. V. 738. B. 740. B. VIII. 840. E. al. Ep. VII. 343. B: μηδὲν ἱκανῶς βεβαίως εἶναι βέβαιον. Polit. 289. D: ἵν' αὐτοὺς ἴδωμεν βεβαιότερον. Soph. 230. C: βεβαιότατα γιγνομένην. Phil. 15. B: ὁμως εἶναι βεβαιότατα (v. βεβαιότητα) μίαν ταύτην.

βεβαίωσις, ἡ, *confirmatio*. Polit. 309. C: μετὰ βεβαιώσεως.

βέβηλος, ὁ ἡ, *profanus*. Conv. 218. B: εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος.

βέλος, τό, *telum, iaculum*. Legg. IX. 873. E: ἡ τι παρὰ θεοῦ τοιοῦτον βέλος ἰόν. 880. A: ἀνευ βέλους ψιλαῖς ταῖς χερσίν. Legg. IX. 865. B: βέλει. IV. 717. A: βέλη ... αὐτοῦ cet. Pol. III. 394. A: τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. Legg. IV. 717. B: ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. VIII. 830. E. Phil. 23. B: οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἐμπροσθεν λόγων. Conv. 219. B: ἀφ' οἷς ὥσπερ βέλη. Legg. VII. 795. C: βέλη ῥίπτειν. XII. 962. D: τὰ πάντα οἷον βέλη ἀφιέναι.

βέλτιον, *adv., melius, etiam rectius*. Pol. I. 339. D: σκοποῦμεν δὲ βέλτιον. I. 344. E: εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. VII. 520. C: μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεί. Phil. 30. C: βέλτιον λέγοιμεν ὡς cet. Alc. I. 127. E: σὺ τε καὶ γὰρ βέλτιον (Clark. βελτιόνας, quod Bekk. recepit) σήσομεν.

βέλτιστα, *optime*. Prot. 331. C: οὕτω τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγχεσθαι. Pol. IV. 431. C: τοῖς βέλτιστα μὲν ᾄδει, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν. X. 604. C: βέλτιστ' ἂν ἔχειν. al.

βέλτιστος, ἡ, ον, *optimus (etiam iron.), praestantissimus; etiam utilissimus, maxime salutaris*. Conv. 177. B: ὥσπερ ὁ βέλτιστος Προδίκος. Crit. 46. B: ὅς (λόγος) ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνεται. Gorg. 484. E: αὐτὸς αὐτοῦ ... βέλτιστος (Eurip.). Pol. I. 345. D: ὥστε εἶναι βελτίστη (ποιμενική). III. 404. B: ἡ βελτίστη γυμναστική. Gorg. 500. C: ἴσως οὖν βέλτιστόν ἐστιν cet. Polit. 301. C: ὡς ... τό γε βέλτιστον ποιητέον. Conv. 214. B: βελτίστον πατὴρ καὶ σωφρονεστάτου. Pol. IV. 425. E. X. 607. A: ἀντὶ νόμου τε καὶ τοῦ κοινῆ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου. Phaedr. 266. E: τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα. Crat. 436. A: τούτον (τὸν τρόπον) ... καὶ μόνον καὶ βέλτιστον. Pol. VI. 439. C: τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα. Polit. 294. B: τὸ βέλτιστον ἐπιτάττειν. Pol. III. 403. D: σῶμα παρέχειν ὡς οἷόν τε βέλτιστον. Tim. 48. A: ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἄγειν. Conv. 192. A: καὶ εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν παιδῶν cet. Gorg. 503. A: ὅπως ὡς βέλτισται εἰσονται

τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί. Pol. III. 412. E: ἃ τῇ πόλει βέλτιστα. VI. 502. C: ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατά cet. Legg. X. 887. B: πρὸ τῶν βελτίσιων τὰ βραχύτερα αἰρουμένους. Prot. 316. C: πείθοντα τῶν νέων τοὺς βελτίστους. Pol. X. 607. A: ὡς ὄντας βελτίσιους. Gorg. 503. A: λέγοντα τὰ βέλτιστα. Vocat. ὧ βέλτιστε *blandae servit appellationi*. Gorg. 461. C. 482. B. 494. C. Pol. I. 337. E. 338. E. al. Legg. X. 902. A: ὧ ἄριστε καὶ βέλτιστε. Polit. 263. A: ὧ βέλτιστε ἀνδρῶν. Gorg. 514. E. Ion. 541. C. Conv. 214. B: βέλτιστε cet. Neutr. τὸ βέλτιστον, ut τὸ ἄριστον, modo *bonum et honestum per se* (*virtutem in universum, temperantiam, prudentiam* al.) modo *id quod utilissimum est vel commodum* designat (ut vern. *das Beste*, v. c. Pol. I. 339. D: τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου est vern. *ihr Bestes*). Gorg. 465. A: ὅτι τοῦ ἡδέος στοχαζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου. 501. B. Phaed. 99. A: ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου. B: ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἰρέσει. Pol. IV. 425. E. V. 457. B. Alc. II. 144. D: ἄνευ τοῦ βελτίστου. 145. C: ἐὰν ... παρέπται ... ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη· αὕτη δ' ἦν ἡ αὕτη δῆπου ἥπερ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου. 146. A. al. Phaedr. 232. A: τὸ βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖσθαι. 233. A: παρὰ τὸ βέλτιστον. Gorg. 502. A: πρὸς τὸ βέλτιστον βλέπων. 503. D: ἐπὶ τὸ βέλτιστον λέγων ἃ ἂν λέγῃ. Phaed. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἡ τὸ ἄριστον καὶ τὸ βέλτιστον. 98. B. Pol. I. 345. C: πρὸς τὸ τῶν προβάτων βέλτιστον βλέποντα. D. Tim. 70. B. al. Prot. 352. D: γιγνώσκοντας τὰ βέλτιστα. 353. A: οὐ πρότερον ... τὰ βέλτιστα. Etiam est *optima vel praestantissima pars*, v. c. animi. Pol. X. 603. A: τὸ ... λογισμῷ πιστεῦον βέλτιστον ἂν εἴῃ τῆς ψυχῆς. 604. D. 606. A: τὸ ... φύσει βέλτιστον ἡμῶν. VII. 532. C: ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ. IX. 590. C. IX. 572. A: μὴ παρέχῃ θόρυβον τῷ βελτίστῳ (i. e. τῷ λογιστικῷ). 589. D: εἴπερ ... καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ. X. 605. B.

βελτίων, *on*, *melior*, *praestantior*; *utilior*; etiam *nobilior*. Prot. 318. B: βελτίων ἂν γένοιο. C. D. Gorg. 490. B: βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα. 512. C: ὅτι φαίης ἂν βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων. Crat. 435. E: οὗτος ... βελτίων. Conv. 185. B: ἀρετῆς γ' ἕνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι. Apol. 18. A: ἴσως μὲν γάρ τι χείρων, ἴσως δὲ βελτίων ἂν εἴῃ. Polit. 294. C: μῆδ' ἂν τι νέον ... ξυμβαίνειν βέλτιον παρὰ τὸν λόγον cet. Phil. 65. B. 66. E: μακρῷ βελτιόν τε καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Pol. IV. 431. A: ὡς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χείρον. Crit. 47. D: ὃ τῷ μὲν δικάῳ βέλτιον ἐγγίγνεται, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο. Prot. 318. A: βελτίονι γηγόνετι. Apol. 29. B: τὸ ... ἀπειθεῖν βελτίονι,

καὶ θεῶ καὶ ἀνθρώπων. Prot. 318. C: τί ... φῆς βελτίω ἔσεσθαι. 320. B: οὐδένα ... βελτίω ἐποίησαν. 338. C: βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. C: μηδὲν βελτίω. Gorg. 503. C: βελτίω ποιοῦσι τὸν ἀνθρώπον. 490. A. Pol. X. 618. C. al. Pol. I. 337. D: ἐτέραν ἀποκρισιν ... βελτίω τούτων. Legg. II. 659. C: βελτίω τὴν ἡδονὴν ἴσχειν. Prot. 318. A: ἀεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Polit. 296. B. Legg. V. 732. D. Alc. I. 103. B: τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ καθαρίζειν βέλτιον; C. 108. A. B. (explicatur verbis τὸ διὰ παντός ὁρθῶς ἔχον et τὸ κατὰ τέχνην γιγνόμενον. D. E.) Gorg. 527. D: βελτίους ὄντες βουλευέσθαι ἢ νῦν. 515. E. Soph. 247. C: βελτίους γεγόνασιν οἱ ἄνδρες. Pol. I. 335. B: βλαπτόμενοι ... ἵπποι βελτίους ἢ χεῖρους γίνονται; III. 391. D: ἥρως ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. Gorg. 502. E. 503. B. Phaedr. 256. A: τὰ βελτίω τῆς διανοίας. Euthyd. 306. A. Prot. 338. B: τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Soph. 246. D. Polit. 295. C. Legg. X. 910: οὖσιν αὐτῶν βελτίοσι. Prot. 316. C: ὡς βελτίους ἐσομένους διὰ τὴν ἑαυτοῦ συνουσίαν. Gorg. 489. E. al. Soph. 350. C: ἔργω βελτίους αὐτοῦς ποιεῖν. Pol. VIII. 554. E: ἐπιθυμίας ... κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χείρωνων. Phaedr. 235. D: τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ βελτίω ... εἰπεῖν. Legg. II. 659. C: ἀεὶ βελτίω τῶν αὐτῶν ἡθῶν ἀκούοντας. * βέλτιον dicitur etiam id quod magis conducit vel praestat, et in univ. id quod conducit (v. Annot. ad Prot. p. 16 sq.). Phaed. 115. A: δοκεῖ ... βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ cet. Gorg. 467. B: οἰόμενοι βέλτιον εἶναι. Alc. I. 107. D: οἷς βέλτιον. Ib. ὅποτε βέλτιον. E. 108. A.

βέρεθρον, τό, vorago. Phaed. 112. A. (Hom.).

βῆμα, τό, suggestus, pulpitum. Ion. 535. E: καθορῶ ... ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βήματος. Ax. 369. A: ἔγωγε ... ἅλῃς ἔσχον τοῦ βήματος. Pol. X. 617. D: ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλόν. Alc. I. 106. C: μέλλοντός σου εἶναι ἐπὶ τὸ βῆμα. Pol. VIII. 564. D: τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ cet.

βία, ἡ, vis, violentia. Conv. 196. B: βία γὰρ Ἐρωτος οὐχ ἄπτεται. Tim. 64. E: βία ... οὐκ ἐνι ἐν τῇ διακρίσει cet. Polit. 296. B: τί τοῦτομα τῆς βίας ἔσται ταύτης; D. 304. D: εἴτε διὰ πειθοῦς εἴτε διὰ τινος βίας. Phil. 58. B: διὰ βίας. Pol. II. 361. B: ὅσα ἂν βίας δέχεται. VIII. 548. B: οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας. Tim. 61. A: ὑπὸ βίας. Legg. XII. 944. C: μετ' εἰκνίας βίας. Pol. III. 411. D: βία δὲ καὶ ἀγριότητι ... πρὸς πάντα διαπράττεται. VIII. 551. B. Tim. 63. C: ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ. Legg. IV. 718. B: βία καὶ δίηκολάζουσα. 722. B: πειθοῖ καὶ βίᾳ. IX. 863. A: ἀλογίστω βία. Vox βία, οἱ, per vim, in eo ponitur qui ipse invitatus aut altero invito aliquid facit; est etiam i. q. βιαίως. Phaedr. 228. C: βία εἶρεῖν. 254. A: βία φέρεται. E: βία ὀπίσω σπύσας τὸν χαλινόν. Gorg. 488. B: ἄγειν βία. Phaed. 108. B: βία καὶ μόγισ

... οἴχεται ἀγομένη. 117. C: βία ... ἐχώρει τὰ δάκρυα. Pol. lit. 280. D: τὰς βίας (violentas) πράξεις. 309. A: βία ... ἀπω-
 θούμενα. Conv. 196. B: βία πάσχει, εἴ τι πάσχει. 216. A: βία ... οἴχομαι φεύγων (ubi est: ita ut mihimet ipsi vim afferam vel me cogam. Similiter Pol. VIII. 554. C: ἐπιεικεί τινί ἐάν-
 τοῦ βία). Pol. I. 344. A. II. 359. C. al. innum. Etiam ge-
 nitivus eius quo invito aliquid fieri dicitur apponitur. Pol.
 VIII. 566. A: βία τῶν ἐχθρῶν. — Legg. IV. 711. C: τῷ
 τὴν τοιαύτην πειθῶ καὶ ἅμα βίαν εἰληγοῦσι. Ep. VII. 331.
 D: βίαν ... πατρίδι πολιτείας μεταβολῆς μὴ προσφέρειν.
 Phaedr. 236. D: πρὸς βίαν ... μᾶλλον ἢ ἐκὼν λέγειν.

βιάζομαι, cogo, vim adhibeo vel affero; violo. Tim.
 63. D: τὸν τόπον εἰς ὃν βιαζόμεθα ἄνω. Apol. 35. D: εἰ
 ... τῷ δεῖσθαι βιαζοίμην. Legg. IX. 874. C: ἐὰν ἐλευθέραν
 γυναῖκα βιάζηται τις. Pol. IV. 440. A: ὅταν βιάζωνται
 τινα ... ἐπιθυμῖαι. Phaed. 61. D: τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι
 ἑαυτὸν βιάζεσθαι (vim sibi afferre, h. e. mortem sibi consciscere).
 Conv. 213. D: ἐὰν ἐπιχειρῇ βιάζεσθαι. Pol. V. 465. A: οὔτε
 ἄλλο βιάζεσθαι ... οὔτε τυπτεῖν. VIII. 569. B. Legg. V.
 741. A: ἀνάγκην ... βιάζεσθαι. X. 903. A. XII. 941. B.
 Crit. 51. C. Phaedr. 254. D: βιαζόμενος, χρεμετίζων cet.
 Tim. 63. B. 67. A. Legg. IX. 880. E. X. 890. A. Pol. IV.
 440. B: τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ. Charm. 176. D. Gorg. 517.
 B: πείθοντες ἢ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο. Pol. VI. 488. D: ἢ
 πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον. Critia 109. B. Tim.
 60. E: οὐ βιαζόμενα. Phaedr. 248. A: βιαζομένων ... τῶν
 ἵππων. Pol. VIII. 547. B. Crat. 436. C: εἰ ... τᾶλλα ἤδη
 πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο. Pol. V. 461. C: ἐὰν δέ τι βιάσῃται.
 I. 341. B: οὔτε ... βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. II. 361. B.
 365. D: ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυ-
 νατόν. Legg. IV. 709. A: πόλεμός τις βιασάμενος. Pol.
 IX. 573. E. Legg. VI. 753. A: ἢ τῇ μετορίᾳ δυνάμει βιασα-
 μένοι. Ep. VII. 345. D: τοῖς βιασαμένοις ἐλθεῖν ἐμὲ cet.
 Charm. 176. C: βιάσει ἄρα cet. Phaed. 61. C: οὐ μέντοι
 γ' ἴσως βιάσεται αὐτόν. Pol. III. 365. D: τὰ δὲ βιασόμεθα.
 Legg. I. 627. B: πολλοὶ ... δικαίους ἐλάττους ὄντας βιάσων-
 ται. Charm. 176. C: ὡς βιασομένου. Pass. Phaedr. 254. A:
 αἰδοῖ βιαζόμενος. Phil. 62. C. Legg. IX. 874. C: γυναικὶ
 βιαζομένη. IV. 708. B. VI. 773. E. Pol. III. 412. E. Theaet.
 201. B: ἢ τι ἄλλο βιαζομένοις. Tim. 63. D. Alc. I. 109.
 B: ἢ βιαζόμενοι ἢ ἀποστεροῦμενοι. Legg. XI. 920. D: ὑπὸ
 ἀδίκου βιασθεὶς ἀνάγκης. Polit. 296. C: τῷ βιασθέντι περὶ
 τὸ τοιοῦτον. Pol. III. 413. B: βιασθέντες. Ib. τοὺς ...
 βιασθέντας. Tim. 63. B: δῆλον ὡς τοῦλαττόν που τοῦ μεί-
 ζονος ὅσον βιάται. *cogo ad aliquid, vi perduco; etiam obti-
 neo vel impetro (vern. erzwingen). Prot. 337. D: ὁ δὲ νόμος
 ... πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Pol. IX. 574. B: ἀρ-
 πάξοι ἂν καὶ βιάζοιτο. Polit. 296. B: ἂν ... μὴ πείθων

τις βιάζεται τὸ βέλτιον. Legg. VIII. 841. D: καὶ δυοῖν θύτερον βιασαίμεθα περὶ ἐρωτικῶν. Polit. 290. E: ἐὰν ἄρα καὶ τύχη ... βιασάμενος. *pugno (Cic.), contendo. Soph. 241. D: βιάζεσθαι τὸ τε μὴ ὄν ὡς ἔστι cet. 246. B: νοητὰ ἅπαντα ... εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι.

βίαιος, ὁ ἢ, violentus, pass. coactus; βίαιον, vis, violentia. Gorg. 505. D: ὡς βίαιος εἶ. Legg. X. 885. A: βίαιος (ἱεροσυλία). Def. 415. E: ὁρμῇ βίαιος. Pol. VII. 536. E: ψυχῇ ... βίαιον οὐδὲν ἔμμενον μάθημα. Tim. 64. D: τὸ ... παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον. Legg. IX. 879. B. I. 645. A: τοῦ λογίσμου ... πράον δὲ καὶ οὐ βιάιου. IX. 856. C: βιάιου πολιτείας μεταστάσεως ἄμα καὶ παρανόμου. 863. B. Pol. VIII. 566. B: βιαίῳ ... θανάτῳ. Legg. IX. 868. C: ἢ τιμὴν τρόπῳ βιαίῳ. Pol. III. 399. A: ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ. B: ἐν εἰρηλικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ ... πράξει ὄντος. Polit. 276. D: τῷ βιαίῳ τε καὶ ἐκουσίῳ. E. 292. A. Soph. 222. C: βίαιον θῆραν ὀρισάμενοι. Pol. III. 399. C: βίαιον, ἐκούσιον (ἁρμονίαν). Tim. 60. E: βίαιον ποιούμενα τὴν διεξοδὸν. Legg. III. 690. C: τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν. IX. 865. E: διὰ τὴν βίαιον πάθην. Phaed. 113. E: πρὸς πατέρα ... βιάιόν τι πράξαντες. Polit. 291. E: τὸ βίαιον ... καὶ ἐκούσιον ἀποσκοποῦντες cet. Legg. IX. 874. D: αἱ βίαιοι πράξεις. Conv. 195. C: καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια. Legg. IX. 869. E. 879. B. Polit. 276. E: τὴν ... τῶν βιαιῶν (ἐπιμελητικὴν). Legg. IX. 874. D: περὶ θανάτων τῶν βιαιῶν. 864. C: διὰ βιαιῶν ... πράξεων. Pol. V. 464. E: οὐδὲ βιαιῶν ... δίκαι. Tim. 42. A: ἐκ βιαιῶν παθημάτων. 66. C. Legg. X. 884: βιαιῶν πέρι. XI. 934. C. VII. 814. E: ἐν βίαιοις ἐμπλακέντων πόνοις. Pol. X. 603. C: βιαιούς ἢ ἐκουσίους πράξεις. Legg. IX. 865. A: τὰ βίαια καὶ ἀκούσια λέγωμεν. III. 684. A: μὴ βαιοτέραν τὴν ἀρχὴν ποιήσεσθαι. Tim. 61. A: τὴν ... ξύνοδον τὴν ... βαιοτάτην. — Τὸ βιαιότατον (Gorg. 484. B. Legg. IV. 714. E. e Pind.) est violentissime.

βιαίως, violenter. Polit. 270. E: τῶν ... βιαίως τελευτώντων. 291. E: ἐὰν τ' οὖν βιαίως ἐὰν τε ἐκουσίως ... τὸ πλῆθος ἀρχῇ. Legg. IX. 856. B: βιαίως ... πᾶν τοῦτο πράττων. 865. D: ὁ θανατωθεὶς ... βιαίως.

βιαστικός, ἢ, ὄν, cogens; neutr. vis vel violentia. Legg. XI. 921. E: νόμος ... ἐνυμβουλευτικός, οὐ βιαστικός. Def. 416: ἔξις βιαστικῇ. Soph. 225. A: ὄνομα ... τι τοιοῦτον τιθεμένους οἷον βιαστικόν.

βιβλίον, τό, liber; scriptum. Theaet. 143. B: τὸ ... βιβλίον ... τουτί. Phaedr. 243. C: ὁ ἐκ τοῦ βιβλίου ᾗθεῖς (λόγος). 268. C. Phaedr. 97. B. Phaedr. 235. D: τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ βελτίῳ ... εἰπεῖν. Phil. 38. E. Conv. 177. B. Phaedr. 228. B: παραλαβὼν τὸ βιβλίον. Theaet. 143. B: λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε. Prot. 329. A: ὥσπερ βιβλία οὐ-

δὲν ἔχουσιν ... ἀποκρίνασθαι cet. Apol. 26. D: τὰ Ἀναξα-
γόρου βιβλία. Phaedr. 230. D: ἐν βιβλίοις.

βίβλος, ἡ, *liber* (vern. *Bast*). Polit. 288. E: φελλῶν
καὶ βίβλων καὶ δεσμῶν. **liber, scriptum*. Theaet. 162. A:
ἐκ τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου. Pol. II. 364. E: βίβλων ...
ὄμωδον παρέχονται Μουσαίου cet. Phaed. 98. B: λαβὼν τὰς
βίβλους.

βιοδότης, ὁ, *vitam largiens*. Legg. XI. 921. A: μὴδὲν
τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεσθεῖς.

βιόδωρος, *almus*. Pol. II. 381. D. (trag.).

βίος, ὁ, *vita; vitae ratio s. genus, institutum*. Phaedr.
247. E: οὗτος ... θεῶν βίος. Phil. 21. D: ἀρ' οὖν αἰρετὸς
ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; E. 62. C: εἴπερ γε ἡμῶν ὁ βίος
ἐστὶ καὶ ὅπως οὖν ποτὲ βίος. Pol. II. 365. B: θεοπέσιος
βίος. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀν-
θρώπῳ. Ax. 365. B: παρεπιδημία τίς ἐστὶν ὁ βίος. Polit.
299. E. Prot. 321. E: εὐπορία ... τοῦ βίου. Phil. 22. D:
τοῦ κοινοῦ τούτου βίου. 50. B: (ἐν) τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ
τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ. Pol. I. 344. E: βίου διαγωγὴν. III.
405. B: ὅταν τις ... τὸ πολὺ τοῦ βίου ... κατατρίβηται.
V. 465. D: τοῦ μακαριστοῦ βίου ... μακαριώτερον. Tim.
44. C: τοῦ βίου ... ζῶην. Critia 114. E: εἰς τὰς τοῦ βίου
κατασκευάς. Legg. VI. 770. A: ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου. Phaed.
67. E: οὐ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν. Phil. 59. A. 63. A. Conv.
183. E. al. Phaed. 75. D: αἰεὶ διὰ βίου εἰδέναι. Polit. 295.
A. Phil. 21. B: αἰεὶ ... διὰ βίου. 39. E: διὰ παντὸς τοῦ
βίου αἰεὶ γέμομεν ἐλπίδων. Conv. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ
παντὸς τοῦ βίου. Legg. II. 664. A: αἰεὶ διὰ βίου παντός.
V. 746. A. Crit. 45. D. Alc. I. 122. A. Phaedr. 242. A:
ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου (*te vivo*). Phaed. 95. C: εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ
βιοὺς ἐτελεύτα. 114. C: ἐν τῷ βίῳ. Phil. 22. D: ἐν τῷ
μικτῷ τούτῳ βίῳ. 66. E: τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Pol. I.
330. E: ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ. V. 469. B: ἐν τῷ βίῳ. IX. 576.
A: ἐν παντὶ ... τῷ βίῳ. Crit. 43. B. Euthyd. 295. A.
Prot. 351. B: εἰ ... τὸν βίον τελευτήσῃ. D: πρὸς πάντα
τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμόν. Gorg. 494. C: κνώμενον διατε-
λοῦντα τὸν βίον. Phil. 21. A: ζῇν τὸν βίον ἅπαντα ἡδό-
μενος cet. C: ζῇν ... οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινας πλεν-
μονος cet. D: τὸν ... τοῦ νοῦ ... βίον ἰδωμεν. 22. C: πρὸς
τὸν κοινὸν βίον. Conv. 181. D: ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνε-
σόμενοι. 216. E. Pol. II. 367. E: πάντα τὸν βίον. III.
404. B: καθεύδουσι ... τὸν βίον. VII. 534. C: τὸν νῦν
βίον. VI. 496. E: τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται cet. X.
618. C: βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγινώσκοντα. Tim.
42. B: βίον εὐδαίμονα ἔξοι. Legg. II. 663. B: ζῇν τὸν ὅσιον
καὶ δίκαιον βίον. III. 680. D: οὐ ... Λακωνικόν γε, ἀλλὰ
τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον διεξέρχεται. VI. 776. B: καθά-
περ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. VII.

802. A: ἅπαντα ... τὸν βίον διαδραμών. IX. 872. E: λῑ-
πεῖν τὸν βίον. Crit. 43. D: τὸν βίον ... τελευτᾶν. Epin.
982. A: μακροαῖωνα βίον ἔχειν. Gorg. 500. D: διττῷ τῷ
βίῳ. Legg. II. 663. D: ἡ δὲ ἔσθ' ἐστὸν τινε βίῳ cet. Phil. 22.
A: τρεῖς ... βίοι προϋτέθησαν. Legg. VI. 782. C: Ὀρφικοί
τινες λεγόμενοι βίοι ἐγίννοντο. Phil. 33. B: ἐν τῇ παρα-
βολῇ τῶν βίων. Ib. εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θειότατος.
Pol. X. 617. D: βίων παραδείγματα. 618. A. Legg. V. 734.
C: τῆς αἰρέσεως τῶν βίων. VH. 803. A: τὰ τῶν βίων ...
σχήματα διαστήσασθαι. Locr. 103. D: ταῖς τῶν βίων ὑπο-
θέσεσι. Phil. 43. C: τιθῶμεν τριτοὺς ἡμῖν βίους. D. Pol.
II. 383. B: ἀπείρους καὶ μακροαῖοντας βίους (Aesch.). X.
618. A: ζῶων ... πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπί-
νους ἅπαντας. 620. D: ἐπειδὴ ... πᾶσας τὰς πυχὰς τοὺς
βίους ἡρῆσθαι. Ib. δοκίμων ἀνδρῶν βίους. *oictus, opes.
Gorg. 486. C: οἷς ἐστὶ καὶ βίος καὶ δόξα cet. Pol. III. 407.
A: ὅταν τῷ ἦθ' ἡ βίος ἦ. Legg. VIII. 842. C. Ib. ἡ τοῦ
βίου κατασκευή. XI. 936. C: εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις ξυλλε-
γόμενος. Epin. 979. B: οὐκ ἐν δίκῃ διανεμόμεσαν (τὴν ἀν-
θρωπίνην φύσιν) τὸν αὐτῶν βίον (bona sua).

βιοτεύω, οἶνο. Phaedr. 252. D: οὕτω ... τὴν τῆδε
πρώτῃν γένεσιν βιοτεύει.

βίोटος, ὁ, οἶα. Ep. III. 315. B: ἡδόμενον βίοτον
(epigr.). *oictus. Pol. III. 386. C. (Hom.).

βιῶ, οἶνο. Lach. 188. A: ὄντινα τὸν παρεληλυθότα
βίον βεβίωκεν. Apol. 40. D. Ax. 371. B. Phaed. 113. D:
βεβιωκέναι. Legg. IX. 865. D: ἐν ἐλευθέρῳ φρονηματι βε-
βιωκώς. Pol. X. 619. C: ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα.
Ax. 372. A: βεβιωκότα εὐσεβῶς. Legg. VI. 762. E: τοῖς ...
ἐντίμῳ βεβιωκόσι. Phaed. 113. D: οἱ τε καλῶς καὶ ὁσίως
βιώσαντες. Ep. VII. 327. B: ἐβίῳ. Phaedr. 249. B: ἀξίως
οὗ ... ἐβίωσαν βίον. Gorg. 512. E: τίν' ἂν τρόπον ... ὡς
ἄριστα βιώῃ. Phaed. 87. D. Tim. 89. C. Pol. IX. 576. B:
ὅσω ἂν πλείῳ χρόνον ἐν τυραννίδι βιῶ. Legg. IX. 872. B.
Theag. 121. B. Phaedr. 113. E: οἱ δ' ἂν ... τὸν ἄλλον βίον
βιώσιν. Gorg. 485. D: τὸν λοιπὸν βίον βιώναι. 512. E.
Phaed. 114. B: ὁσίως βιώναι. Prot. 351. B: ἡδέως βιούς.
Phaed. 95. C. Tim. 42. B. De virt. 378. A: μέχρι γήρως
βιούντα. Pol. X. 516. C: ὀλίγον χρόνον βιούντων. Ax.
368. B: μήτε ἐν τοῖς βιούσιν. Pass. Pol. VI. 498. C: τῷ
βίῳ τῷ βεβιωμένῳ. Epin. 974. A: λογισάμενον τὸν βεβιω-
μένον ἐαυτῷ βίον. Med. Crit. 53. E: ὑπερχόμενος ... βιώ-
σει. Gorg. 481. B: ὅπως ὡς πλείστον χρόνον βιώσεται. Pol.
I. 353. E. VI. 496. E. IX. 587. B. 591. C. I. 344. E: εἴτε
χειρόν εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. Euth. ad fin. καὶ τὸν ἄλλον
βίον ὅτι ἁμεινὸν βιωσοίμεν. Tim. 42. B: ἐν δίκῃ βιώ-
σονται. Conv. 178. C: τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι. Pol.
IV. 425. E. VI. 498. C: εὐδαιμόνως βιώσεσθαι. Alc. II.

146. E. Gorg. 491. E: τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον. Legg. VI. 763. A: ὡς βιωσόμενοι cet. Apol. ad fin. ὑμῖν ... βιωσομένοις. Verb. Gorg. 492. D: πῶς βιωτέον. 500. D. 512. A. Polit. 303. B. Legg. VII. 808. D: οὔτε πρόβατα οὔτ' ἄλλο οὐδέν πω βιωτέον.

βιώμαι (i. q. βιάζομαι). Pol. II. 365. C: ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν ... καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται (Simon).

βιωτός, ἡ, ὄν, vitalis, c. βίος, οἷα quae est sola οἷα nominanda, c. negat. miserrima. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτός ἀνθρώπῳ. Conv. 211. D: ἐνταῦθα τοῦ βίου ... βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Pol. IV. 445. A: εἰ ... δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι. B. Legg. IX. 374. D. Crit. 47. D: ἄρα βιωτὸν ἡμῖν ἐστί cet. E. Conv. 216. A: ὥστε μοι δόξαι μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς ἔχω. Ep. VII. 340. C.

βλαβερός, ὁ, ὄν, inutilis (vern. schädlich), perniciosus. Lys. 206. B: βλαβερός ὢν ἐαυτῷ. (Legg. XI. 931. C. pro ἀραιὸς legebatur βλαβερός.) Phil. 49. C: βλαβερά ... τοῖς πέλας. Pol. I. 332. B. VIII. 559. B: βλαβερά (ἐπιθυμία) μὲν σώματι, βλαβερά δὲ ψυχῇ. Lach. 192. D: βλαβερά καὶ κακουργός. 193. D. Lys. 221. A. Men. 88. C. Crat. 417. D: τὸ ... βλαβερὸν τὸ βλάπτον τὸν ῥοῦν εἶναι λέγει. E: βουλαπτεροῦν, καλλωπισθὲν ... βλαβερόν. Pol. II. 379. B: οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. Ib. ἀρ' οὐν ὃ μὴ βλαβερόν βλαπτει; V. 457. B: τὸ ... βλαβερόν αἰσχροῦν. VII. 519. A. Crat. 418. E: τοῦ βλαβεροῦ. Phaedr. 241. C: βλαβερῷ ... πρὸς οὐσίαν cet. 240. B: πρὸς τῷ βλαβερῷ. Ib. ὡς βλαβερόν. Lach. 192. D. Gorg. 499. D: κακαὶ (ἡδοναὶ) ... αἱ βλαβεραὶ. Clit. 409. E. Pol. III. 391. E: τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά. Legg. VII. 820. D. Apol. 30. B. Men. 88. C: οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά ἐστί. Ib. βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίνεσθαι. D. E. Clit. 409. E: βλαβεράς. Gorg. 468. C: βλαβερά ... ὄντα οὐ βουλόμεθα. Charm. 163. C: τὰ ... βλαβερά πάντα ἀλλότρια. Phaedr. 239. B: ἐαυτῷ ... βλαβερώτατος ἂν εἴη.

βλαβερός, inutiliter, perniciose. Phaedr. 243. C: φθορεῶς τε καὶ βλαβερός. Charm. 164. B: ὠφελίμως πράξας ἢ βλαβερός. Lys. 221. B. Alc. II. 141. C: κακῶς τε καὶ βλαβερῶς χοῦσθαι.

βλάβη, ἡ, perniciēs; detrimentum, damnum; calamitas. Phaedr. 238. E: τίς ὠφέλεια ἢ βλάβη ἀπὸ τε ἐρωήτος ... συμβήσεται. 263. C: ὡς βλάβη τέ ἐστι τῷ ἐρωμένῳ καὶ ἐρῶντι. Pol. I. 343. C: οἰκεία ... τοῦ πειθομένου ... βλάβη. IV. 434. C: μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει. Ep. VII. 335. E: σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη. Phaedr. 274. E: τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας. Legg. VIII. 845. E: τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος. IX. 863. A: τὸ τῆς ἀδικίας τε καὶ βλάβης διάφορον. XI. 918. B. al. Ep. III. 317. D: μετ' αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας. Phaedr. 240. B:

δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ. Gorg. 477. D: ἄνία ὑπερβάλλον ... ἢ βλάβῃ. E: τὸ γε μέγιστη βλάβῃ ὑπερβάλλον. Pol. I. 334. B: ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. IX. 590. D. XI. 933. D: εἴτ' ἄλλη βλάβῃ εἴτ' οὖν θανασίμῳ. Euth. 13. C. Phaedr. 232. C: μεγάλην ἂν σοὶ βλάβην γενέσθαι. 234. C. al. Pol. I. 335. E: τοῖς ∴ ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός. Legg. II. 656. A. V. 735. E: μέγιστην ... οὖσαν βλάβην πόλεως. VII. 798. B. VIII. 843. E: τινέτω τὴν βλάβην. IX. 862. A. al. Legg. VI. 751. C: βλάβαι καὶ λῶβαι πολὺ μέγιστα ταῖς πόλεσι γίγνονται ἂν ἐξ αὐτῶν. IX. 861. D. Pol. I. 332. D: ἡ ... ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Legg. VIII. 843. D. IX. 861. E: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς.

βλάβος, τό, *damnum*. Legg. VIII. 846. A: μέχρι τριῶν μῶν ὄντος τοῦ βλάβους. IX. 878. C: τίνειν τοῦ βλάβους τὴν διπλάσιαν. XI. 915. A. VI. 767. E: τοῦ βλάβους ... τὸ ἡμῖς τίνειν. VIII. 843. D: διπλάσιον τοῦ βλάβους ... ἐκτισάτω. C: τὸ ... βλάβος ἀποτινέτω. 844. D. IX. 868. A. 877. B. 879. B.

βλακεία, ἡ, *stupiditas, socordia*. Euthyd. 287. E: ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν.

βλακικός, ἡ, ὄν, *stolidus; socors*. Pol. IV. 432. D: βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Polit. 307. C: δειλὰ καὶ βλακικά. Legg. I. 637. B: βλακικώτερα.

βλαξ, ὁ ἡ, *stupidus*. Gorg. 488. A: πάννυ με ἡγοῦ βλαῖνα (ν. βλάνα) εἶναι.

βλάπτω, *laedo, noceo, obsum; violo, detrimentum infero*. Pol. II. 367. D: ἀδικία βλάπτει. 379. B. Legg. V. 727. B. VI. 754. C: δις ... τὸ γε καλὸν ῥηθὲν βλάπτει. Men. 77. D. 88. A. Pol. III. 407. D: ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι. Legg. XI. 920. C: σμικρότατα ... ἂν βλάπτοι τοὺς ... χρωμένους. Lys. 220. C. Legg. IV. 719. B: τί ... ἂν ... βλάπτειεν τὴν πόλιν. II. 667. E: ὅταν μήτε τι βλάπτῃ μήτε ὠφελῇ. VIII. 844. C. 846. A. al. Phaed. 107. D: ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν. Pol. I. 332. E: φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθρούς βλάπτειν. 334. B. D. 335. A. sq. II. 362. C. al. Legg. VIII. 844. A: μὴ βλάπτων πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχетаγωγίας. 845. E. IX. 882. B: μηδὲν βλάπτων τὸν δεσπότην. Crat. 417. D: τὸ βλάπτειν τὸν ῥοῦν. Ib. τὸ ... βλάπτειν ... σημαίνει βουλόμενον (τὸ βουλ.) ἄπτειν. Legg. I. 636. A. XI. 933. E. Lys. 206. B. Hipp. miā. 372. D. Apol. 30. C: ἐμὲ ... οὐδὲν ἂν βλάβειεν οὔτε Μέλητος cet. Pol. III. 391. A: ἐβλαψας (Hom.). Gorg. 511. E: οὐστίνας ἐβλαψεν. Ep. VII. 335. E. Men. 84. B: μῶν τι ἐβλάψαμεν; Ep. VII. 335. C: ἅπαντας τὰ μέγιστα ἐβλάψαν ἀνθρώπους. Legg. XI. 936. C: δοῦλος δ' ἂν ... βλάβῃ τῶν ἀλλοτρίων καὶ ὅτιοῦν. Pol. IV. 434. A: ἄρᾳ σοὶ ἂν τι δοκεῖ μέγα βλάψαι πόλιν; Ep. XIII. 462. A. (opp. ὀνῆσαι). Legg. XI. 936. D:

ὁ τοῦ βλάψαντος δεσπότης. IX. 875. D: ἡ τι βλάψαντα ἔτερον ἄλλον. XI. 936. D. Phil. 13. A: τί τοῦθ' ἡμῖν βλάψει τὸν λόγον; Legg. VII. 820. D: βλάψει δὲ ἡμῖν τὴν πόλιν οὐδέν. Apol. 30. C: οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Pass. *laedor, damnum vel detrimentum facio*. Men. 88. B: βλάπτεται (opp. ὠφελείται). Legg. XI. 933. A: βλάπτονται. Men. 78. A. Phil. 62. D: ὁ τί τις ἂν βλάπτοιο. Legg. II. 669. B: ἀμαρτῶν ... τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιο. Apol. 30. D: ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. 25. D. Alc. II. 141. C. 146. D. Lys. 221. A. Legg. VIII. 845. E: ὁ βλαπτόμενος δικαζέσθω cet. Pol. VIII. 553. B: βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν. Men. 77. E. Prot. 314. B: ἡ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. Legg. VI. 767. E: τῷ βλαφθέντι. VIII. 843. D. 844. D. 846. B. IX. 877. B. Apol. 38. B: οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην. Legg. VI. 769. B: καὶ οὐδὲν γε ἐβλάβης. XI. 936. D: τῷ φάσκοντι βλαβῆναι. Ib. μὴ ξυναιτίου τοῦ βλαβέντος αὐτοῦ γενομένον. Ib. τοῦ βλάψαντος ... καὶ τοῦ βλαβέντος. IX. 862. B: τὸ ... βλαβέν (*damnum factum*) ὕγιες ... ποιητέον. XI. 933. E: μέχριστ' ἂν ἰάσῃται τὸ βλαβέν. Gorg. 475. D: οὐδὲν γὰρ βλαβήσει. Men. 77. D: οἱ βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν. Hipp. min. 373. A: οἴμαι ... οὐδ' αὐτὸν σὲ βλαβήσεσθαι. Alc. I. 114. E: οὐδὲν οἴομαι βλαβήσεσθαι. 120. D. De *lucri cup.* 227. E: βλαβήσεσθαι ... λέγεις ζημιώσεσθαι.

βλαστάνω, *pullulo, cresco*. Pol. II. 362. B: βλαστάνει (Aesch.). VI. 498. B: ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρούται (τὰ σώματα). Ep. VII. 336. B. Phaedr. 251. B: εἶργε μὴ βλασταίνειν. Tim. 76. A: βλαστάνον κύκλω.

βλάστη, ἡ, *germen*. Legg. VI. 765. E: παντὸς ... φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη cet. VII. 788. E: ἡ πρώτη βλάστη παντὸς ζώου cet. Phaedr. 251. D: ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πιερού. Prot. 334. A: ταῖς ... βλάσταις πονηρά. Euth. 3. A: τοὺς τῶν νύων τὰς βλάστας διαφθείροντας. **incrementum*. Legg. III. 679. B: ἔχει βλάστην καὶ ἐπίδοσιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

βλασφημία, ἡ, *convicium, maledictum*. Legg. VII. 800. C: βλασφημοὶ πᾶσαν βλασφημίαν. D: πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι.

βλασφημῶ, *maledico; verba mala facio, etiam preces malas (perniciosas) adhibeo*. Legg. VII. 800. C: εἰ ... τις ... βλασφημοὶ πᾶσαν βλασφημίαν. Pol. II. 381. E: ἵνα μὴ ... εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν. Legg. VII. 821. D: μέχρι τοῦ μὴ βλασφημεῖν. Alc. II. 150. B: βλασφημοῦντός σου ἀκούων. Legg. XI. 934. D: οἱ ... κακῶς ἀλλήλους βλασφημοῦντες λέγουσιν. Alc. II. 149. C: βλασφημοῦντων ... αὐτῶν ἀκούοντες οἱ θεοὶ cet.

βλαῦται, αἱ, *soleae humiliores*. Conv. 174. A: τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον.

βλάψις, ἡ, *laesio*. Legg. IX. 832. C: ἐκάστας τῶν βλάψεων. XI. 932. E: τῶν ... ἄλλων περὶ βλάψεων.

βλέπω, *video, specto, intueor; respicio; rationem habeo*. Pol. V. 477. D: δυνάμειος δ' εἰς ἐκεῖνο μόνον βλέπω *cet.* Legg. IV. 715. D: καθ' ἡλικίαν ... ὅξυ βλέπει. Lach. 200. A: πρὸς τοῦτο βλέπει. Soph. 232. A: εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει. Pol. VII. 515. D: ὀρθότερα βλέπει. 519. A: ὡς δριμύ ... βλέπει τὸ πυχάριον. Legg. IX. 875. D: ἃ ... ὁρᾷ καὶ βλέπει. Tim. 51. C: ἄπερ καὶ βλέπομεν. Charm. 172. C. Legg. XI. 927. B: βλέπουσι ... ὅξυ. Soph. 232. E: ὀξύτερον ... πρὸς αὐτὸ βλέπομεν. Legg. IV. 705. D: ὡς πρὸς ἐν τι βλέπομεν. Pol. VII. 519. A: ὅσω ἂν ὀξύτερον βλέπῃ. Phaedr. 253. A: πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν. Theaet. 174. E: εἰς ἅπασαν ... τὴν γῆν βλέπειν. Crat. 428. D: βλέπειν ἅμα πρὸς αὐτὸ καὶ ὀπίσω. Phil. 18. A: ἐπ' ἀπείρου ... φύσιν βλέπειν. Pol. VII. 529. A: κάτω βλέπειν. al. Phaedr. 249. D: βλέπων ἄνω. 264. E: πρὸς ἃ ... βλέπων. Phaedr. 99. E: βλέπων πρὸς τὰ πράγματα. Theaet. 155. B: βλέπων εἰς ὑπᾶ. 175. B. Soph. 265. D. Crat. 389. A: ποῖ βλέπω *cet.* B. Conv. 210. C. Pol. IX. 591. C: οὐδὲ πρὸς ὕψος βλέπων. X. 596. B: πρὸς τὴν ιδεάν βλέπων. XI. 921. A: οὐδὲν τῷ νῷ βλέπων. Tim. 28. A. Legg. III. 687. A. VI. 752. B: περὶ τί βλέπων καὶ ποῖ *cet.* X. 903. E. Phaedr. 251. C: βλέπουσα πρὸς τὸ τοῦ παιδὸς κάλλος. Theaet. 177. E. Ep. II. 312. E. Conv. 212. A: ἐκεῖσε βλέπωντος ἀνθρώπου. Pol. II. 368. C: ὅξυ βλέπωντος. Soph. 239. E: ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ. Pol. VII. 518. D: οὐδὲ βλέποντι οἱ δεῖ. Gorg. 507. D: πρὸς ὃν (σκοπὸν) βλέποντα δεῖ ζῆν. Theaet. 174. A: ἄνω βλέποντα. 202. E: ἄλλοσέ ποι βλέποντα. al. Phaedr. 238. D: βλέποντες ... πρὸς αὐτό. Theaet. 163. B: βλέποντες εἰς αὐτά. Soph. 247. D. Conv. 181. B: πρὸς τὸ διαπραῖσθαι μόνον βλέποντες. Pol. IV. 420. B. 421. B. IX. 586. B: κάτω αἰεὶ βλέποντες. Tim. 52. B. Legg. XI. 922. E: ἐπὶ σμικρὸν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων βλέποντες. Pol. X. 595. C: ὀξύτερον βλέπόντων. II. 368. D: μὴ πάνν ὅξυ βλέπουσιν. Parm. 130. A: εἰς ἀλλήλους βλέποντας. Pol. I. 343. B: πρὸς ἄλλο τι βλέποντας ἢ *cet.* Legg. I. 630. D. 631. D: εἰς ταῦτα βλέπούσας. XII. 942. D. 963. A: πρὸς ... ἐν ... τὰ τῶν νόμων βλέποντ' εἶναι. Prot. 328. D: ἐτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον. Tim. 29. A: ὡς πρὸς τὸ αἰδίδον ἔβλεπεν. Legg. V. 743. C: ἐνταῦθα ἔβλεπεν. Euthyd. 283. A: ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτόν. Pol. VII. 536. C: ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν. Euthyd. 275. D: ἔβλεπεν εἰς ἐμέ. Conv. 208. C: τῶν ἀνθρώπων ... εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι. Prot. 328. D: βλέψας πρὸς τὸν Ἱπποκράτη. 348. B. Phaedr. 60. A: βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα. 103. C. Phil. 65. B: βλέψας εἰς τρία. Conv. 183. D. al. Conv. 194. B: βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεά-

τρον. Phil. 34. E: πρὸς τί ... ταῦτόν βλέψαντες cet. 58. D: μήτ' εἰς τινὰς ὀφειλείας ἐπιστημῶν βλέψαντες. Men. 90. D: πρὸς ταῦτα βλέψαντες. Euthyd. 273. D: βλέψαντες εἰς ἀλλήλους. Ep. VII. 334. D. Verb. Legg. IX. 862. B: πρὸς δύο ταῦτα ... βλέπτειον. XII. 965. D: εἰς ὃ ... βλέπτειον. Alc. I. 132. C. 133. B: εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλέπτειον.

βλέφαρα, τὰ, *palpebrae*. Tim. 45. D: τὴν τῶν βλέφαρων φύσιν.

βλίστω, *favum eximo, mel exprimo*. Pol. VIII. 564. E: πῶς γὰρ ἂν ... παρὰ γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων τις βλίσσειε (v. βλύσειε);

βλοσυρός, ὁ, ὄν, *gravis, severus*. Theaet. 149. A: μαίᾳς μέλα γενναίας τε καὶ βλοσυράς. Pol. VII. 535. B: γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἥθη.

βλύττω (i. q. βλύω), *profluo*. Pol. VIII. 564. E: πλεῖστον ... τοῖς κηφῆσι μέλι ... ἐντεῦθεν βλύττει (*libri nonnulli βλίνττει*; Ruhnk. corrig. βλίνττεται).

βόειος, α, ὄν, *bulbus*. Pol. I. 338. C: τὰ βόεια κρέα.

βοή, ἡ, *clamor, vociferatio*. Legg. VI. 781. D: ἄνευ πάσης βοῆς. VII. 791. E: μετὰ βοῆς. VIII. 839. B: βοῆς πάντα ἐμπλήσειε. VII. 791. E: πρὸς τῇ βοῇ. IX. 876. B: ἐπαινοῦντα ... βοῇ. Tim. 70. E: θόρυβον καὶ βοῇν ὡς ἐλαχίστην παρέχον. Legg. III. 700. C: ἀμύμονοι βοαὶ πλήθους. VII. 792. A: κλυμωναὶ καὶ βοαί. Phil. 47. A: βοὰς ... ἐνεργάζεται.

βοήθεια, ἡ, *auxilium, subsidium*. Gorg. 522. D: αὕτη ... τις βοηθία ἐαυτῷ ... κρατίστη. Pol. VIII. 560. C: ἐάν παρ' οἰκείων τις βοηθία ... ἀφικνηται. Legg. X. 890. E. Epin. 975. E. al. Pol. V. 471. D: εἰ ποτέ τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο. Legg. IX. 880. C. Ep. VIII. 356. A: χάριν τῆς ... νῦν βοηθείας cet. Phaedr. 272. C: εἰ τινα πη βοηθειαν ἔχεις ἐπακηκοὺς Λυσίου cet. Gorg. 509. B. cum v. βοηθεῖν. Theaet. 165. A. 168. C. Pol. VI. 496. C. Tim. 77. A: βοηθειαν αὐτῷ θεοὶ μηχανῶνται. Legg. II. 671. A. al. Pol. X. 602. D: βοηθία χαριέσσεται πρὸς αὐτά. **defensio*. Parm. 128. C: ἐστὶ ... βοηθία τις ταῦτα τὰ γραμματα τῷ Παρμενίδου λόγῳ. Cum genit. *defensio contra* —, *propulsatio*. Ep. VII. 332. E: πρὸς τὰς τῶν βαρβάρων βοηθείας.

βοηθός, ὁ et ἡ, *auxiliator, adiutor (adiutrix), defensor*. Pol. VIII. 566. B: ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Tim. 52. C: βοηθός ὁ ... ἀληθὴς λόγος. Ep. VII. 329. A. Prot. 322. B: ἡ δημοιοργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς ... τροφὴν ἱκανὴν βοηθός ἦν. Phaedr. 275. E: τοῦ πατρὸς ... δεῖται βοηθοῦ. Legg. VIII. 845. E: διὸ δὴ βοηθοῦ δεῖται νόμου. Pol. V. 474. B: ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθόν. Legg. VIII. 835. C. Euthyd. 297. C: βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Legg. III. 685. D: τὴν κατασκευὴν ταύτην οὐ Πελοποννήσῳ μόνον ἔσεσθαι βοηθὸν ἱκανήν.

Pol. II. 369. C: πολλοὺς ... κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς. III. 414. B: βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν. Epin. 976. A. Legg. III. 684. A: βοηθοὺς γε εἶναι τὰς δύο ἐπὶ τὴν μίαν αἰεὶ πόλιν.

βοηθῶ, *auxilior, opem fero; adiuvō, defendo, patrocīnor.*

Pol. IX. 578. D: ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἐνὶ ἐκάστῳ βοηθεῖ τῶν ιδιωτῶν. Legg. V. 729. E. VI. 774. B: πᾶς τῷ ἀδικουμένῳ βοηθεῖτω. IX. 881. B. 882. A. Pol. II. 368. B: οὐτε ... ὅπως βοηθῶ ἔχω. Theaet. 165. A: ἐὰν αὐτῷ βοηθῆς. Prot. 339. E: βοηθεῖν τῷ ἀνδρί. 341. D: τῷ σαυτοῦ λόγῳ βοηθεῖν. 352. C. Phaedr. 276. C: αὐτοῖς βοηθεῖν. E. Gorg. 483. B. 486. B. 509. C: ἐφ' ἑκαστα βοηθεῖν. 522. C. Theaet. 164. E. Polit. 284. D. Pol. II. 362. D. al. Prot. 309. B: βοηθῶν ἐμοί. Legg. VI. 774. B: μὴ βοηθῶν. IX. 874. C. 881. B. C. Apol. 23. B: τῷ θεῷ βοηθῶν. Pol. VIII. 559. E: βοηθοῦντος ... εἶδους ἐπιθύμιων ἔξωθεν τῷ ἐτέρῳ cet. IX. 572. E: βοηθοῦντα. Apol. 34. B: βοηθοῦντες. Menex. 242. B: Ἑλλῆσιν ... βοηθοῦντες πρὸς Ἑλλήνας. 243. A. Apol. 32. E: ἐβοήθουν τοῖς δικαίοις. Phaed. 88. E: πρῶως ἐβοήθει τῷ λόγῳ. Menex. 242. B: οἷς ἐβοήθουν. C. Phaed. 88. E: ἱκανῶς ἐβοήθησεν. Theaet. 168. C. Legg. III. 699. A. D. Menex. 240. C. 245. A. Euthyd. 297. D. Lach. 194. C: βοήθησεν. Riv. 134. A: ἵνα μοι βοηθήσειε. Pol. II. 368. B: οὐτ' ... ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Phaedr. 275. E: βοηθήσαι αὐτῷ. Gorg. 508. C. Conv. 179. A: μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι. Pol. II. 368. C. Legg. V. 737. D. X. 890. D. al. Pol. VI. 492. B: ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη. Legg. IX. 880. D. 881. B. C. Menex. 245. A: βοηθήσασα. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσης τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν. Alc. I. 115. B: βοηθήσαντες. Menex. 243. C. Legg. I. 636. E: ὁδε ... βοηθήσει. Lach. 193. A: ὅτι βοηθήσουσιν ἄλλοι αὐτῷ. Pol. IX. 578. E: ὅπου αὐτῷ μεγεῖς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσειν. Critia 120. C. Legg. III. 683. D. 684. A. 699. A. Euthyd. 303. A: ὡς βοηθήσων. Pass. Ep. VII. 347. E: ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγερόνει φιλοσοφία καὶ φίλοις.

βοηλάτης, ὁ, *bulbulcus*. Polit. 261. D: ὥσπερ βοηλάτην ἢ τινα ἱπποκόμον.

βοηλατικός, ἡ, ὄν, *ad bulbulcum pertinens; ἡ βοηλ. ars boum tractandorum*. Euth. 13. B: ἡ ... βοηλατικὴ βοῶν (θεραπεία). Ib. ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς.

βολβός, ὁ, *bulbus*. Pol. II. 372. C: βολβοὺς καὶ λάχανα.

βολή, ἡ, *ictus, iactus*. Crat. 420. C: τῆς βολῆς ἀπεινάσματα. Pol. V. 479. C: τῆς βόλης περὶ τῆς νυντερίδος. Legg. VII. 806. B. Crat. 420. B: τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Legg. VIII. 834. A: λίθων βολῇ. Crat. 420. C: πρὸς τὴν βολήν. 405. C: διὰ ... τὸ αἰεὶ βολῶν ἐγγρατῆς εἶναι. Legg.

VII. 815. A: πληγῶν καὶ βολῶν. Ib. ἐν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων cet. 824: πληγαῖς καὶ βολαῖς. VIII. 830. E.

βόμβος, ὁ, *bombus, fremitus*. Prot. 316. A: βόμβος τις ἐν τῷ οἰκήματι γιγνόμενος.

βομβῶ, *bombum edo*. Pol. VIII. 564. D: βομβεῖ. IX. 573. A: βομβοῦσαι. **persono*. Crit. 54. D: ἐν ἐμοὶ αὕτη ἢ ἡχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ.

βορά, ἡ, *vorare* (vern. *Frass*). Prot. 321. B: ζῶων ἄλλων βοράν.

βόρβορος, ὁ, *coepum, lutum*. Phaed. 69. C: ἐν βορβόρῳ κίεσται. Pol. VII. 533. D: ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῶ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατοικωργμένον. Phaed. 110. A: πηλὸς ἀμύχανος καὶ βόρβοροι εἰσιν (ἐν τῇ θαλάττῃ).

βορβορωδής, *es, coenosus*. Phaed. 111. E: βορβορωδεστέρου (πηλοῦ).

βόρειος, α, ον, *aquilonius*. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος.

βορῶς, ὁ, *aquilo*. Critia 112. B: πρὸς βορῶν αὐτῆς ᾧκουν.

βόσκημα, τό, *pecus*. Theaet. 162. E: βοσκήματος ὁτονοῦν. Legg. VII. 807. A: ἐν τρόπῳ βοσκήματος. Alc. I. 122. E: ὅς ἄλλα βοσκήματα ... νέμεται. Pol. II. 373. C: δεήσει ... καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων. IX. 586. A: βοσκημάτων δίκην. Legg. V. 743. D: βοσκημάτων αἰσχρῶν. XI. 933. D. Critia 111. C: νομῆν ... βοσκήμασιν ἀμύχανον ἔφερε. Legg. VI. 761. A. VIII. 843. D: ἐάν τις βοσκήματὰ ἐπινέμῃ.

βόσκομαι, *pascor*. Pol. IX. 586. A: βόσκονται.

βοτάνη, ἡ, *herba, gramen*. Pol. VIII. 564. E: κηρήνων βοτάνη. III. 401. C: ὥσπερ ἐν κακῇ βοτάνῃ. Prot. 321. B: ἐν γῆς βοτάνην.

βοτόν, τό, *pecus*. Menex. 237. D: θηρία τε καὶ βοτά.

βοτρυόν, τό, *uva*. Legg. VIII. 844. D: βοτρυῶν εἶτε καὶ σύκων. 845. A: κατὰ ῥάγα βοτρυῶν.

βούβρωστις, ἡ, *dura fames*. Pol. II. 379. D. (Hom.).

βουκόλιον, τό, *armentum*. Legg. III. 677. E: ζῶων ... βουκόλι' ἅττα.

βουκόλος, ὁ, *bubulcus*. Legg. V. 735. B: ποιμὴν καὶ βουκόλος. Ion. 540. C. De lege 313. A: οἱ ... τοῦ βουκόλου (νόμοι). Polit. 268. A: ὅτι βουκόλῳ γε οἰδεῖς ἀμφεβητεῖ cet. Ion. 540. C. Tim. 22. D: οἱ ... ἐν τοῖς ὄρεσι διασώζονται βουκόλοι. Polit. 275. B: ποιμένων τε καὶ βουκόλων. Pol. I. 343. B: τοὺς βουκόλους. II. 370. D.

βουκολῶ, *boves pascō*. Legg. VII. 805. E: βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν.

βουλαπτεροῦν, i. q. τὸ βουλόμενον ἄπτειν ῥοῦν, *quod fluxionem vult nectere* (vox ficta). Crat. 417. E.

βούλευμα, τό, *consilium*. Gorg. 486. A: νεανικὸν βούλευμα (Eurip.). Pol. II. 362. A: τὰ περὶ ... βουλευματα (Aesch.). Gorg. 481. E: τῶν ... παιδικῶν βουλευμασί (v. βουλήμασί) τε καὶ λόγοις. Pol. I. 334. A: τὰ τῶν πολεμίων ... βουλευματα. Crit. 49. D.

βουλευτήριον, τό, *curia, senatus*. Theaet. 173. D: ὅπου ... βουλευτήριον cet. Menex. 234. A: ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. Gorg. 452. E: ἐν βουλευτηρίῳ. Hipp. mai. 304. A. Menex. 234. A: τί ... σὺ πρὸς βουλευτήριον; B: ἀφικόμεν πρὸς τὸ βουλευτήριον.

βουλευτής, ὁ, *senator*. Apol. 25. A: οἱ βουλευταί. Legg. VI. 758. B: τούς ... πολλοὺς τῶν βουλευτῶν. Gorg. 452. E: βουλευτάς. Legg. VI. 756. C. E. 767. E.

βουλευτικός, ἡ, ὄν, *consultans*. Pol. IV. 441. A: βουλευτικόν (γένος). 434. B: ἡ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ (εἶδος, int. ὅταν ἐπιχειρῇ ἵνα).

βουλεύω, *consilium do, suadeo, auctor sum*. Legg. III. 694. B: βουλεύειν δυνατός. IX. 871. E: ἐὰν ... βουλεύσῃ ... θανατόν τις ἄλλος ἐτέρῳ. B: εἴτε αὐτόχειρ εἴτε βουλευσας. **senator* (de senatu quingentorum) sum. Gorg. 473. E: πέρσῃ βουλεύειν λαχών. Apol. 32. B: ἐβούλευσα. Med. agito, *delibero, consilium inco; etiam consilium capio, statuo* (c. εὖ, bene mihi consulo, sapio). Gorg. 513. B: οὐκ ὀρθῶς βουλεύει. Pol. IV. 428. D: ἡ οὐχ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται. Legg. III. 697. D. Lach. 185. D. Pol. I. 345. B: ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευόμεθα cet. Charm. 176. C: τί βουλεύεσθον ποιῆν; Lach. 185. A: περὶ οὗ βουλευόμεθα. B. 187. D. Pol. IV. 428. B: εὖ βουλεύονται. Phil. 20. A: βουλεύουν. Conv. 219. A. Legg. VI. 762. E: βουλευέσθωσαν. Alc. I. 107. E: εἰ ... βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι cet. Theag. 125. A: κοινῇ βουλευόμεθα. B. Alc. I. 107. A: ὅταν περὶ γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλεύονται. B. D. Phaedr. 237. B: καλῶς βουλεύεσθαι. Crat. 420. C. Phil. 62. E. Pol. I. 353. D. IV. 414. E. X. 604. C: τῷ ... βουλεύεσθαι ... περὶ τὸ γεγονός. Tim. 71. A. al. Pol. IV. 442. B: τὸ μὲν βουλευόμενον cet. Tim. 70. E. Conv. 219. A. Pol. V. 458. A: βουλευόμενοι· περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. Critia 120. D. al. Gorg. 487. C: βουλευομένων. Legg. XII. 955. E. Apol. 32. C: μὴ δίκαια βουλευομένων. Legg. VI. 784. B. IX. 877. D. Ep. VII. 346. D: ἐβουλευόμεν. Crat. 420. C: περὶ οὗ ἐβουλεύετο. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο. Critia 119. D. Pol. III. 390. B: ἃ ἐβουλεύσατο. Gorg. 486. A: βουλεύσαιο (Eurip.). Theag. 128. B: βουλεύσαιο. Pol. lit. 298. B: εἰ ... βουλευσάμεθα περὶ αὐτῶν βουλὴν τινα. Phaedr. 231. A: ὡς ἂν ἀριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο. Epin. 982. C: ὅταν ψυχὴ τὸ ἀριστον ... βουλεύσῃται. Prot. 319. D: περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως ... βουλεύσασθαι. Soph. 241. B. Parm. 128. D. Crit. 52. E.

Ep. VII. 346. D: βουλευσάμενος. Ep. I. 309. B: ἐγὼ ... περὶ ἐμμαντοῦ βουλευσομαι. Soph. 218. B: ταῦτα ... ἰδίᾳ βουλεύσει. Gorg. 527. D: τότε βουλευσόμεθα. Conv. 174. D. Pol. III. 400. B: ταῦτα ... καὶ μετὰ Δάρμωνος βουλευσόμεθα. Theag. 131. Ep. VII. 324. A: βουλευσεσθαι. Legg. II. 674. B: βουλευσόμενος. Demod. 380. A. B. sq. Pass. perf. vim habet tam passivi quam medii. Euthyd. 274. A: πῶς σφῶν βεβούλονται; Charm. 176. C: ἀλλὰ βεβουλευμεθα. Legg. XII. 949. E: πόλει ... ἀνάγκη βεβουλευσθαι τί γοῇ δρᾶν. Crit. 46. A. Epin. 982. C: τὸ βελτίστη βουλῇ βεβουλευμένον. Pol. IV. 442. B: ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα. βουλῇ, ἡ, consilium. Crat. 420. C: ὥπερ γε καὶ ἡ βουλῇ cet. Legg. IV. 707. E. (Hom.). Crit. 46. A. Cum v. βουλευεσθαι Polit. 298. B. *consultatio, deliberatio. Def. 414. A. Phaedr. 237. C: περὶ οὗ ἂν ἦ ἡ βουλῇ. Legg. III. 697. D: ἡ τῶν ἀρχόντων βουλῇ. Crit. 49. C: κοινὴ βουλῇ. Charm. 176. D: οὐδεμία ... λείπεται βουλῇ. Lach. 184. D. E. 185. D. Ep. VII. 346. D: τῆς βουλῆς ἡγούμενος ... λόγος. Epin. 982. C: βελτίστη βουλῇ. Alc. I. 119. B. et 124. B: κοινῇ βουλῇ. Legg. II. 674. B: εἰς βουλὴν ἀξίαν τινὰ λόγον. Lach. 185. C. *senatus. Menex. 234. B: ὅτι ἡ βουλῇ μέλλει αἰρεῖσθαι ὅστις cet. 235. E. Legg. VI. 758. D: τὸ δωδέκατον ... μέρος τῆς βουλῆς. Ib. τοῦτο τὸ μόριον τῆς βουλῆς. 766. B: πλὴν βουλῆς. Ax. 367. A: τῆς ἐξ Ἀρείου πάγον βουλῆς. Ep. VIII. 356. D: μετὰ τε δήμου καὶ βουλῆς. Phaedr. 258. A: ἔδοξε ... τῇ βουλῇ. Hipp. mai. 282. C: ἐν τῇ βουλῇ. Legg. VI. 755. E: πρὶν ... βουλὴν ᾗρησθαι. 756. B. 768. A. VIII. 850. B.

βούλημα, τό, voluntas; consilium. Phil. 41. E: εἰ τὸ βούλημα ... τῆς κρίσεως τούτων ... διαγνῶναι βούλεται cet. Legg. VI. 769. D: ἀρ' οὐ τοιοῦτον δοκεῖ σοι τὸ τοῦ νομοθέτου βούλημ' εἶναι; Tim. 26. A: λόγον τινὰ πρόποντα τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι. Legg. VII. 802. C: ἐξηγουμένους ... τὰ τοῦ νομοθέτου βούληματα.

βούλησις, ἡ, voluntas, appetitio; consilium, propositum. Def. 413. C: ἐφ' ὧς μετὰ λόγον ὁρθοῦ. Phil. 41. E: ἡ βούλησις τῆς κρίσεως ἀντή. Legg. V. 734. C: ἡ βούλησις τῆς αἰρέσεως τῶν βίων cet. 742. D. IX. 863. B: ὅτιπερ ἂν αὐτῆς ἡ βούλησις ἐθέλῃ. Charm. 167. E. Tim. 41. B: τῆς ἐμῆς βουλῆσεως, μείζονος ἐτι δεσμοῦ ... λαχόντες. Legg. II. 668. C: τὴν γε ὁρθότητα τῆς βουλῆσεως cet. III. 682. A: τῆς ἡμετέρας περὶ βουλῆσεως. XII. 967. A: ἀλλ' οὐ διανοίαις βουλῆσεως ἀγαθῶν πέρι τελουμένων. Legg. III. 687. E: ἐπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλῇ. IX. 872. A: τῇ βουλῇ τε καὶ ἐπιβουλεύσει. 876. E. X. 904. B. Prot. 344. B: ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ... διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν. Gorg. 509. D: πότερα δύναμιν, ἢ βούλησιν; Crat. 420. D: τῷ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῳ. Conv.

205. A. Legg. III. 687. E. al. Legg. X. 896. C: βουλήσεις καὶ λογισμοί. III. 688. B: τὰναντία ταῖς βουλήσεσιν οἱ γίγνεσθαι. Ep. VII. 331. A. Pol. IV. 426. C: τὰς σφετέρως βουλήσεις. Legg. V. 742. E: οὐτ' ἂν βούλοιτο ματαίας βουλήσεις. XI. 932. B: ἀποπληρῶν ... τὰς βουλήσεις. Charm. 167. E. Ep. VII. 336. C: τὰς ἐκείνου βουλήσεις πειραῖσθαι ἀποτελεῖν. **ois*, significatio. Crat. 421. E: τὸ ψῖ ... ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος.

βουλητός, ἡ, ὄν, neutr. *id quod volumus*. Legg. V. 733. D: τὸ βουλητόν τε καὶ ἐκούσιον.

βουληφόρος, ὁ ἡ, *consiliarius*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

βούλομαι, volo, cupio; *specto, propositum mihi est*.

Conv. 199. E: ὁ βούλομαι. Pol. II. 358. D: ὡς βούλομαι.

Ib. ὃν τρόπον αὖ βούλομαι καὶ σοῦ ἀκούειν ...

ψέγοντος. Prot. 342. A: εἰ σὺ βούλει. 341. E. Phaedr.

228. E: βούλει ... ἀναγνώμεν; 263. E. 272. C. Gorg.

454. E. Theaet. 208. D: εἰ βούλει. Crat. 399. E. 407.

C. D. Pol. I. 336. C: εἵπερ ... βούλει εἰδέναι. III.

389. A. al. Theaet. 183. A: εἰ δὲ βούλει (*si mavis*). Crat.

392. A. Conv. 201. A. 209. D. Lach. 188. C. Hipp. mai.

307. A. Men. 94. A. Pol. IV. 432. A: εἰ μὲν βούλει, φρο-

νήσει, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ. Crat. 411. B. sq. 437. B. Conv.

212. C. Etiam valet atque etiam (vern. oder auch). Theaet.

196. E: εἰ δὲ βούλει, καὶ νῦν cet. Conv. 209. D: εἰ δὲ

βούλει ... οἷους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο. Prot. 320.

A. Pol. IV. 425. D. Crat. 411. D. Men. 71. E. al. Cum

part. αὖ. Phaedr. 230. C: εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὐπνουν cet.

Conv. 177. B. al. Ion. 533. A: ἢ ἄλλου ὅτου βούλει. Cum

pron. ὅς τε ὅστις conl. est Latin. *quivis* (propr. *ven du willst*).

Gorg. 517. B: οἷα τούτων ὃς βούλει εἰργασται. Crat. 432.

A: ἢ ὅστις βούλει ἄλλος ἀριθμός. — Conv. 192. C: μαν-

τεύεται ὁ βούλεται. Charm. 167. E: ἢ ἀγαθὸν ... οὐδὲν

βούλεται, αὐτὴν δὲ καὶ τὰς ἄλλας βουλήσεις βούλεται.

Hipp. mai. 301. C: οὐχ οἷα βούλεται τις ... ἀλλ' οἷα δύνα-

ται. Soph. 219. A: πρὸς ὃ βουλόμεθα. Legg. V. 733. A:

ἡδονὴν βουλόμεθα ἡμῖν εἶναι, λύπην δὲ οὐθ' αἰρούμεθα

οὔτε βουλόμεθα. C. D. IX. 858. A: εἰ μὲν βουλόμεθα τὸ

βέλτιστον σκοπεῖν, εἰ δὲ βουλόμεθα cet. Prot. 317. C: εἴ

τι βούλεσθε. D: βούλεσθε ... συνέδριον κατασκευάσωμεν;

Soph. 244. A: τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν. Conv. 102. D:

τί ἐσθ' ὃ βούλεσθε ... ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι; 220.

D: εἰ δὲ βούλεσθε (porro vel atque etiam) ἐν ταῖς μάχαις.

Legg. III. 683. A: τετάρτη ... αὕτη πόλις, εἰ δὲ βούλεσθε

(vern. oder wenn ihr wollt) ἔθνος ἦκει cet. Pol. II. 372. E:

εἰ δ' αὖ βούλεσθε ... θεωρήσωμεν. Parm. 127. E: ὁ βού-

λονταί σου οἱ λόγοι. Pol. VI. 499. B: εἴτε βούλονται εἴτε

μή. Legg. VIII. 843. A: βουλέσθω. Crat. 414. E: βουλοί-

μην ἂν. Phil. 57. A: ἀλλὰ σὲ βουλομένην ἂν ὑποφύνασθαι

τὸ νῦν ἐρωτώμενον. 58. B. Pol. VI. 506. E: βουλοίμην ἂν ... ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι cet. Legg. IV. 718. C. Apol. 19. A. Ion. 532. A: βουλοίμην ἂν σε ἀληθῆ λέγειν. Conv. 200. B: ἄρ' οὖν βούλοιτ' ἂν τις μέγας ὢν μέγας εἶναι cet. Crat. 384. A. Euthyd. 296. D: ἂν ἐγὼ βούλωμαι. Prot. 348. A: κἂν μὲν βούλῃ ἐτι ἐρωτᾶν ... εἰάν δὲ βούλῃ (sin mavis), σὺ ἐμοὶ παράσχε cet. Gorg. 447. B: εἰάν δὲ βούλῃ. 448. A. 472. A: εἰάν μὲν βούλῃ ... εἰάν δὲ βούλῃ (vel etiam). B. Pol. IV. 346. B: εἰάνπερ βούλῃ ἀκριβῶς διορίζειν. Hipp. min. 369. C. Pol. IV. 437. C: ὃ ἂν βούληται οἱ γενέσθαι. Phaedr. 229. B: εἰάν βουλώμεθα. Conv. 200. B: εἰάν τε βούλονται εἰάν τε μή. Crat. 420. C: τὸ βούλεσθαι τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει. Prot. 317. C. Gorg. 460. C: τὸν ... δικαίον βούλεσθαι (propositum habere) δίκαια πράττειν. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι. Cum μᾶλλον Alc. II. 149. B. Pol. I. 327. A: βουλόμενος θεάσασθαι. 329. D. Conv. 182. E. 192. C: ἄλλο τι βουλόμην ἐκατέρου ἢ ψυχὴ δῆλη ἐστίν. Absolute positum βουλόμενος est ultro, sua sponte et ὁ βουλόμενος quivis. Gorg. 509. E: μηδὲνα βουλόμενον ἀδικεῖν, ἀλλ' ἄκοντας ... ἀδικεῖν. Legg. IX. 862. A: μὴ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων. Gorg. 521. B: ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος. 508. C: εἰμὶ ... ἐπὶ τῷ βουλομένῳ. Soph. 232. D. Polit. 299. A. C. Legg. II. 658. A. V. 745. A. VI. 753. C. 764. A. Men. 70. C. 90. D. 91. B. Crit. 51. D. Cum πᾶς. Pol. III. 416. D: εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι. Crat. 384. A: εἰ σοι βουλομένῳ ἐστίν (si tibi volenti est, h. e. si vis). Pol. II. 358. D: ὅρα εἰ σοι βουλομένῳ ἂ λέγω. Gorg. 448. D. Hipp. min. 363. B. Soph. 254. B: ἂν ἐτι βουλομένοις ἡμῖν ᾗ. Phaedr. 63. A: τί ... βουλόμενοι (cur). Phil. 18. A. 52. D. Pol. I. 336. B: βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον. Theag. 128. B: ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν. Conv. 199. D: εἰ ἐβούλου καλῶς ἀποκρίνασθαι. Pol. I. 340. C: ὁ ἐβούλου λέγειν. Euth. 14. B: εἰ ἐβούλου. Conv. 217. D: ἀπιέναι ἐβούλετο. Pol. IV. 423. D: τοῦτο δ' ἐβούλετο δηλοῦν. Men. 93. C: εἴπερ ἐβούλετό γε. Tim. 35. E: ἐβουλήθην. Phaedr. 263. E: ὁ αὐτός ἐβουλήθη. Tim. 29. E. Legg. II. 671. A: ὅπερ ὁ λόγος ... ἐβουλήθη. Prot. 317. A: ὁ ἐβουλήθησαν. Euthyd. 296. D: βουληθείς. Ib. βουληθείη. Phil. 44. D: βουληθεῖμεν. Legg. VII. 791. D. III. 687. A: βουληθεῖεν. Alc. I. 111. E: βουληθείημεν. Pol. II. 377. E: βουληθῆ. Legg. IV. 710. C. XII. 951. D. Ep. VII. 350. D: ἂν ... ἀγαθόν τι ποιεῖν βουληθῆτε. Legg. XI. 925. E: πρότερον ... ὅτι οὖν ἂν βουληθῆναι παθεῖν. Soph. 226. B: βουληθεῖς δηλῶσαι. Phil. 58. B. Legg. I. 630. C. VI. 753. D: ὁ βουληθείς (v. βουλόμενος). 754. 784. D. VIII. 849. D. IV. 711. B: βουληθέντι. Phil. 27. C: τί ποτε βουληθέντες εἰς ταῦτ' ἀφικόμεθα; Legg. IX. 866. E: βουληθέντες ἀποκτεῖναι. Gorg.

460. C: οὐδέποτε ... βουλήσεται ὃ γε δίκαιος ἀδικεῖν. Legg. VII. 813. C. Phaedr. 270. D: οὐ περί βουλησόμεθα εἶναι αὐτοὶ τεχνικῶι cet. Theaet. 174. E. Polit. 294. A: ὅτι τοῦτο βουλησόμεθα ... διελθεῖν ἡμῶς. Phaedr. 232. E: εἰ ἔτι ... βουλήσονται φίλοι εἶναι cet. Pol. IV. 494. B: βουλήσονται ... αὐτῷ χρῆσθαι. 414. B. **solo* (ut Latin. *quid sibi vult haec oratio?*), h. e. *specto*, *significo*. Theaet. 156. C: τί ... ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος cet. Soph. 227. C. Parm. 128. A. Crat. 395. B: ὃ βούλεται ὁ Ἄτρευσ. 401. C. 402. C. 414. D. 415. A. 417. B. 418. D. Pol. X. 590. E: ὅτι τοιοῦτον βούλεται (ὁ νόμος). Legg. II. 668. C: τί ποτε βούλεται cet. 669. E. VII. 815. C. **iubeo*, *praescribo*. Conv. 184. A: τούτους ... βούλεται ὁ ἡμέτερος νόμος εὖ καὶ καλῶς βασανίζειν. **Circumlocutioni cuidam servit*. Crat. 412. C: τὸ γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. 414. A: γυνή δὲ γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. B: ὃ τί ποτε βούλεται εἶναι. 422. D. 427. C. 436. B. Pol. X. 595. C: τί βούλεται εἶναι. Legg. X. 892. C: φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. De lege 315. A.

βοῦς, ὁ et ἡ, *bos et vacca*. Euthyd. 301. A: βοῦς εἴ. Riv. 137. E. Crat. 393. C: βοὸς ἐκγονον. Legg. VI. 782. C: βοὸς ... γεύεσθαι. Ion. 538. D. (Hom.). Theaet. 190. C: τὸν βοῦν ἵππον εἶναι. Phil. 15. A: βοῦν ἕνα. 67: οἱ πάντες βόες. Gorg. 516. A: ἐπιμελεσθῆς ... βοῶν. Pol. I. 343. B: τὸ τῶν βοῶν ἀγαθόν σκοπεῖν. Legg. IV. 713. D. Ion. 540. C: ἀρχαιονουσῶν βοῶν. Prot. 334. A: βοῦσί. De lege 318. A: τοῖς βοουσίν. Gorg. 484. B: τὰς βοῦς. Phil. 56. D: βοῦς δύο. Pol. II. 370. E: ἵνα οἱ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς. Legg. IV. 713. D. Euthyd. 301. E. Alc. II. 149. C.

βουφορβός, ὁ ἡ, *boves pascens; bubulcus*. Polit. 268. A: αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός. 261. D: βουφορβῷ.

βοῶ, *clamo, vociferor*. Legg. II. 672. C: βοᾷ ἀτάκτως. VII. 792. A: οὐ δ' ἂν κλαίῃ καὶ βοᾷ. Phaed. 114. A: ἐνταῦθα βοῶσι cet. 101. C: μέγα ἂν βοῶς ὅτι cet. Pol. IX. 573. E: βοᾷν. X. 604. C: ἐν τῷ βοᾷν διατρέβειν. Conv. 212. D: μέγα βοῶντος. Ax. 364. A. Phaed. 60. A: βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην. Ep. II. 312. A: οἱ ἐπὶ τούτοις βοῶντες. Euthyd. 300. B: βοῶντα ... τὰ σιδήρια. Apol. 32. B: ὑμῶν κελυόντων καὶ βοῶντων. Med. Apol. 30. C: ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε.

βραβεύς, ὁ, *certaminis iudex, arbiter*. Legg. XII. 949. A: ἀθλων ἐπιστάτας καὶ βραβέας.

βραβευτής, ὁ, *arbiter*. Prot. 338. B: βραβευτὴν ἐλέσθαι τῶν λόγων.

βραδέως, *tarde*. Prot. 332. B: ταχέως ... βραδέως.

336. A: βραδέως (opp. ταχύ θείν). Theaet. 189. D. Charm. 159. C. D. E: ἡσυχῇ καὶ βραδέως. Hipp. min. 373. D: ὁ βραδέως θείων κακῶς θεί. E. Demod. 385. D: τὸν βραδέως (αἰσθανόμενον). Theaet. 190. A: εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαΐξασα. Polit. 264. B. Phil. 17. A: θάττον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος. Tim. 39. A. Ib. ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων. B: τὸ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς cet. *lente, sero. Phaedr. 233. C: βραδέως ὀλίγην ὀργὴν ποιούμενος. Demod. 385. E: τὸ βραδέως ... πιστεύειν. Ep. VII. 325. B: βραδύτερον.

βραδύνω, moror. Pol. VII. 528. D: σπεύδων ... ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω. Polit. 277. B: βραδύνουσι.

βραδύς, εἰα, ὕ, tardus, segnis; lentus. Phaedr. 239. A: ἥττων ... βραδὺς ἀγγίνου. Apol. 39. B: ἄτε βραδὺς ὦν καὶ πρεσβύτης. Euthyd. 281. C. Locr. 101. B: ἄ ... βραδέϊα (φωνά) βαρεῖα. Theaet. 156. C: ὅσον ... βραδύ. Legg. VI. 766. E: τὸ βραδύ. Epin. 989. B: τῆς βραδεῖας ... φουσεως. Phil. 26. A: ἐν ... ταχεὶ καὶ βραδεῖ. Theaet. 195. A: βραδεῖς τέ εἰσι cet. Pol. VII. 526. B. Tim. 80. A: φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς. Polit. 307. A: κατὰ τὰς πράξεις ... βραδέα καὶ μαλακά. Tim. 67. B: ὅση (φωνή) ... βραδντέρα. Epin. 986. E. Apol. 39. B: ὑπὸ τοῦ βραδντέρου. Tim. 80. B: βραδντέρας φορᾶς. Phaed. 71. A: ἐκ βραδντέρου τὸ θάττον. Phil. 25. C: καὶ θάττον καὶ βραδύτερον. Tim. 80. A: οἱ βραδύτεροι (φθόγγοι). Legg. VI. 773. C: βραδντέρους. VII. 796. C: βραδντέρας. Polit. 307. A: τὰ ... βραδντέρα καὶ μαλακώτερα. Pol. IV. 438. C: θάττω πρὸς βραδντέρα. Legg. VII. 822. A: βραδύτατον ... δοξάζεται. B: τὸ ... βραδύτατον ὡς τάχιστον. Polit. 266. C: ὑστατα ἀφικνεῖσθαι τὰ βραδύτατα.

βραδντής, ἧ, tarditas, segnitias. Theaet. 156. C: βραδντής ἐνι τῇ κινήσει αὐτῶν. Crat. 412. C. Pol. VII. 529. D: τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδντής. Hipp. min. 373. D: βραδντής δὲ κακόν. Def. 415. E: βραδντής ἐν μαθήσει. Prot. 332. B: εἴ τι μετὰ βραδντήτος (πράττεται). Charm. 160. B: τὰ τῆς βραδντήτος τε καὶ ἡσυχιότητος. Gorg. 520. C: τῇ βραδντήτι. Polit. 307. A. Tim. 39. B. Legg. VII. 812. D. Epin. 987. C. Gorg. 496. B: καὶ τάχος καὶ βραδντήτα. Phaed. 109. C: διὰ ... βραδντήτά τε καὶ ἀσθένειαν. Tim. 76. B. Legg. X. 893. D: βραδντήτάς τε καὶ τάχῃ ὁμολογούμενα πορευοῦσα (ἡ κίνησις).

βράντω, cribro excutio. Soph. 226. B: διαττᾶν καὶ βράντειν.

βραχέως, ad breve tempus. Phaedr. 250. A: ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τὰκεῖ. *breviter. Phaedr. 273. A: ὅτι ... βραχέως τοῦ τοιούτου ἐφηγάμεθα. Theaet. 147. C: βραχέως ἀποκρίνασθαι. Comp. βραχύτερον, minus. Polit. 275.

A. — Etiam βραχύ, paululum. Tim. 48. C: ὑπὸ τοῦ καὶ βραχὺ φρονοῦντος. 107. C.

βραχίων, ὁ, brachium. Tim. 75. A: τὰ τε πῶν βραχιόνων ὅσῳ.

βραχύβιος, ὁ ἥ, cuius vita brevis est. Pol. VIII. 546. A: βραχυβίους.

βραχυλογία, ἡ, brevisloquētia. Prot. 343. B: βραχυλογία τις Λακωνική. Phaedr. 272. A: βραχυλογίας. Gorg. 449. C. Prot. 335. A: τῇ βραχυλογίᾳ. Legg. X. 887. B: βραχυλογίαν (opp. μῆκος). Phaedr. 269. A: βραχυλογιῶν.

βραχυλόγος, ὁ ἥ, brevisloquens. Legg. I. 641. E: τὴν μὲν (Λακεδαιμόνα) βραχυλόγον. Gorg. 449. C: βραχυλογωτέρου.

βραχυόνειρος, ὁ ἥ, somnia exigua vel levia habens. Tim. 45. E: βραχυόνειρος ὕπνος.

βραχύπορος, ὁ ἥ, brevem habens cursum. Pol. VIII. 546. A: βραχυπόρους (περιφοράς).

βραχύς, εἶα, ὁ, brevis, exiguus, parvus. Legg. X. 887.

A: βραχύς ὁ λόγος. XI. 927. C: ὧ καὶ βραχύς (νοῦς) ἐνείη. Epin. 974. A: χρόνος βραχύς ἂν τις εἴη. Menex. 239. B. Legg. III. 683. C: βραχεῖ ... ἡμέρα. IV. 718. E: μῦλα βραχεῖα οὔσα (ὁδός). Critia 113. C: ὅρος βραχὺ πάντῃ. Men. 83. A. Legg. I. 641. B: βραχύ τι ... ὄφελος. Tim. 64. B: καὶ βραχὺ πάθος. Gorg. 450. C: λόγου βραχείος δεόνται. Pol. VI. 484. A: διὰ βραχείος (λόγου). Theaet. 201. A: τοῦτό γε βραχείας ἀκένεως. 161. B: οὐθέν ... πλεόν πλὴν βραχείος. Legg. III. 692. C: βραχείος ἀξίων. Epin. 984. A. Legg. III. 698. C: ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ. Conv. 217. A: ἐν βραχεῖ (continuo). Pol. III. 400. B: εἰς βραχὺ τε καὶ μακρόν γιγνώμενον. Legg. X. 907. C: εἰ δέ τι καὶ βραχὺ προὔργον πεποιήκαμεν. XI. 921. C: βραχὺ κέρδος ἀγαπῶν. Alc. I. 106. B: ἐν μόνον ... βραχὺ ὑπηρετῆσαι. Ep. VII. 336. E: ὧ καὶ βραχὺ δόξης ὀρθῆς μετέδωκε θεία τις τύχη. Prot. 329. B: ἀποκρίνασθαι κατὰ βραχύ (breviter). 338. A: τὸ κατὰ βραχὺ λίαν. Hipp. mai. 304. A: κατὰ βραχὺ (minutatim) διηρημένα. Pol. III. 396. D: εἰ μὴ ... κατὰ βραχὺ (paulum vel paululum). Soph. 240. E: εἴπερ ψεύσεται ... τι καὶ κατὰ βραχὺ. 241. C. Tim. 27. C. al. Phaedr. 267. B: βραχείων (λόγων). Epin. 977. E: βράχων ἕνεκα. Prot. 336. A: διὰ βραχείων (breviter s. paucis verbis). Gorg. 449. A. Theaet. 172. D. Polit. 279. C. Pol. IV. 424. B. Tim. 17. B. 23. E. al. Soph. 268. B: βραχεῖοι λόγοις. Tim. 54. E: τὰς βραχείας πλεονείας. Prot. 334. D: βραχεῖα ἀποκρίνασθαι. E. Gorg. 465. E: λέγοντος ... μου βραχεῖα. Ep. III. 316. A: βράχεα ἅντα est. Polit. 286. E: βραχυτίτερος (λόγος). Phaedr. 272. C: βραχυτέρα (ὁδός). Legg. VI. 752. D: καὶ βραχυτίτερον ἔργον. Polit. 266. D: τὴν βραχυτίτερον ὁδόν. 274. E: βραχυτίτερον (ἀμάρτημα). Tim. 22. C: βραχυτέροι (φθοραί). Polit.

287. A: βραχύτερα ... γενόμενα (τὰ λεχθέντα). 274. B. Euth. 14. B: διὰ βραχυτέρων (*brevius*) ... εἶπες ἂν cet. Prot. 334. E: ἐν βραχυτέροις (*brevius*) εἰπεῖν. Gorg. 449. C. Phaed. 111. D: βραχυτέρους τῷ βάδει (τόπους). 112. D. Prot. 334. D: βραχυτέρας ποιεῖ (τὰς ἀποκρίσεις). Ib. βραχύτερα ... ἀποκρίνωμαι ἢ δέ; Legg. IV. 721. E. X. 887. B. Phil. 60. E: ἀνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς βραχυτάτης. Epin. 985. C: ὅστις νοῦν κέκτηται καὶ τὸν βραχύτατον. Legg. XI. 913. A: μὴδὲ τὸ βραχύτατον (κινήσει). Soph. 263. C: ἓνα τῶν βραχυτάτων εἶναι (λόγον). Gorg. 449. E: ὡς διὰ βραχυτάτων (*brevissime*). D. Theaet. 169. E. Tim. 89. E. Polit. 277. E: ἐν ταῖς βραχυτάταις ... τῶν συλλαβῶν. Ep. VII. 344. E: πάντων ... ἐν βραχυτάτοις κεῖται. Legg. IV. 722. B: τὰ βραχύτατα. IX. 854. A: προοίμια ... εἰς βραχύτατα. **exiguus ad numerum*, plur. *pauci*, neutr. *paulum*. Pol. VI. 496. B: βραχὺ ... τι. VII. 526. D: βραχὺ τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας ... μόνον. Tim. 51. E: ἀνθρώπων ... γένος βραχὺ τι. Pol. V. 455. B: ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικὸς. Tim. 23. C: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχίος. Polit. 265. B: ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν βραχὺ. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείω. Tim. 74. E: βραχεῖαν σάρκα ἔφυσεν. Parm. 127. C: εἶναι πάνν βραχὺ ἐτι λοιπὸν τῶν λόγων cet. Phil. 33. A. Pol. VI. 488. B. Tim. 23. B: βραχὺ τι διαφέρει μύθον. Critia 112. E: τὸ δ' ἐτι βραχὺ ... δεῖ δηλωσάι. Legg. III. 677. A. al. Tim. 47. E: πλὴν βραχέων (*paucis exceptis*). Phaedr. 244. B: βραχεία ἢ οὐδέν (εἰργάσαντο). Soph. 220. A. Critia 109. D. Epin. 981. E: βραχεία μέρη. Euthyd. 304. B: ἄλλ' ἅττα ἐτι βραχεία διαλεχθέντες. Legg. IV. 711. A: ἀριθμῷ ... βραχύτατον.
- βραχύτης, ἡ, *brevitas*. Polit. 283. C: μήκους τε πέρι καὶ βραχυτήτος. 286. C. Pol. III. 400. B: μήκη δὲ καὶ βραχυτήτας προσήπτε.
- βραχυτραχηλος, ὁ ἡ, *qui brevi est collo*. Phaedr. 253. E.
- βραχυχρόνιος, ὁ ἡ, *qui brevi fruitur vita*. Tim. 75.
- C: βραχυχρονώτερον (γένος).
- βρενθύνομαι, *magno cum fastu incedo*. Conv. 221. B: βρενθύνομενος.
- βρέχω, *irrigo, madesfacio*. Phaedr. 229. A: ἡμῖν κατὰ τὸ ὑδάτιον βρέχουσι τοὺς πόδας ἰέναι. 254. C: ἰδρῶτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχὴν. Tim. 66. D: βρεχομένων ἢ σηπομένων cet.
- βρίθω, *inclino, deprimo*. Phaedr. 247. B: βρίθει ... ὁ τῆς κἀκῆς ἵππος μετέχων. Pol. II. 363. C: βρίθῃσι (Hom.). Ep. I. 310: βρίθοντες ... γύαι (poët.).
- βροντή, ἡ, *tonitrus*. Pol. X. 621. B: βροντὴν τε καὶ σεισμόν γενέσθαι. III. 396. B. et 397. A: βροντάς.
- βροτός, ὁ, *mortalis, homo*. Pol. VIII. 566. D: ἐν ἡ

ἄν (πόλει) ὁ τοιοῦτος βροτὸς ἐγγένηται. Ep. II. 344. D: θεοὶ μὲν οὐ, βροτοὶ δὲ cet. Pol. II. 380. A: βροτοῖς (Aesch.). Ax. 367. D: βροτοῖσιν (Hom.).

βρόχος, ὁ, *laqueus*. Critia 119. E: βρόχοις ἐδήρευον. Soph. 220. C: δίκτυα καὶ βρόχους.

βρύω, *scateo, affluo, abundo*. Ax. 371. C: ὦραι παγνάρητον γονῆς βρύουσι. Pol. II. 383. B: μαντικῇ βρύον τέχνη (Aesch.).

βρώμα, τό, *cibus*. Legg. I. 638. C: βρώμα ὡς ἀγαθόν. Pol. IV. 437. E: βρώματος. IX. 571. E: βρώματος ... ἀπέχεσθαι μηδενός. 574. E. Critia 115. B: πώματα καὶ βρωματά. Legg. VI. 782. A: πώματων ... καὶ βρωμάτων. XI. 932. E: πώμασιν ἢ καὶ βρώμασιν. XII. 953. E: βρώμασι (*coenis*) καὶ θύμασι.

βρώσις, ἡ, *victus, esca*. Legg. VI. 783. C: βρώσιν ... πόσιν. **vorare* (subst.). Pol. X. 619. C: παίδων αὐτοῦ βρώσεις.

βυρσοδέψης, ὁ, *coriarius*. Conv. 221. E: βυρσοδέψας. βυσσός, ὁ, *profundum*. Ion. 538. D. (Hom.).

βωμολογία, ἡ, *dicacitas scurrilis*. Pol. X. 606. C: φοβούμενος δόξαν βωμολογίας.

βωμός, ὁ, *ara*. Phaedr. 229. C: καὶ πού τις ἐστι βωμός αὐτόθι Βορέου. Pol. III. 391. E: Διὸς ... βωμός (trag.). Critia 116. E. Legg. VI. 753. C: φέρειν δ' ἐπὶ τὸν τοῦ θεοῦ βωμόν cet. XII. 959. D: ὡς εἰς ἀψυχον χθονίων βωμόν. Euthyd. 302. C: βωμοὶ (in Clark. et Vat. C deest) καὶ ἱερὰ οἰκεία. Legg. VII. 800. C: σιάντες οὐ πόρρω τῶν βωμῶν. B: παραστάς τοῖς βωμοῖς τε καὶ ἱεροῖς. Prot. 322. A: βωμούς τε ἰδρύνεσθαι cet. Conv. 189. C. Legg. V. 738. C. VI. 771. D. 782. C. VII. 814. B. X. 910.

Γ.

γάμμα, τό. Crat. 427. B: ἡ ... ὀλισθαινούσης τῆς γλώττης ἀντλαμβάνεται ἡ τοῦ γάμμα δύναμις, τὸ γλισχρόν ἀπεριμνήσατο καὶ γλυπὸν καὶ γλοιῶδες.

γαῖα (γῆ), ἡ, *terra*. Crat. 410. B. C. Conv. 178. B. (Hea.). Pol. II. 363. C. (Hom.). Ep. I. 310. A. (poet.). Ax. 367. E. (Hom.).

γαιοειδής (γεώδης), *es, terreus*. Locr. 100. C: σώματα γαιοειδέστερα (v. γεωδέστερα).

γάλα, τό, *lac*. Gorg. 493. E: γάλακτος. Legg. III. 679. A. Tim. 81. C: τεθραμμένης ... ἐν γάλακτι. Pol. V. 460. C: γάλα ἐχούσας. Ion. 534. A: ἀρέντονται ... μέλι καὶ γόλα. Legg. X. 887. D: ἐν γάλαξιν τρεφόμενοι.

γαλήνη, ἡ, tranquillitas vel tranquillum. Polit. 273. A: γαλήνης ἐπιλαβόμενος. Tim. 44. B: λαμβανόμεναι γαλήνης. Phaed. 84. A: γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα. Conv. 197. C: πελάγει ... γαλήνην. Legg. VII. 791. A: γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ φαίνεται ἀπεργασαμένη τῆς ... πηδύσεως. XI. 919. A: εὐδεινὴν γαλήνην παρασχών. Theaet. 153. C: νηνεμίας τε καὶ γαλήνας.

γαληνός, ὁ ἡ, tranquillus, placidus. Ax. 370. D: γαληνός ... βίος.

γαμετή (γαμετός), ἡ, nuptia, c. γυνή, uxor. Legg. VIII. 841. D: πλήν γαμετῆς ἑαυτοῦ γυναικός. IX. 874. C: γαμετῇ γυναικὶ βιαζομένη. 868. D: γυναῖκα ... γαμετήν.

γαμικός, ἡ, ὄν, nuptialis. Legg. IV. 721. A: γαμικοὶ ... νόμοι.

γάμος, ὁ, nuptiae, connubium. Crat. 402. B: γάμοιο (Orph.). Legg. VI. 773. B: γάμον. 785. B: γάμου ... ὄρον. VIII. 833. D: μέχοι γάμον. 834. A. al. Crat. 395. D: λαβεῖν ... τὸν τῆς Ἰπποδαμείας γάμον. Legg. VI. 773. B: μνηστεύειν γάμον. 776. A: τὸν γάμον ... ποιεῖσθαι. Pol. II. 363. A: ἀρχαί τε καὶ γάμοι. V. 468. C. IV. 423. E: γάμων καὶ παιδοποιίας. V. 460. A. Tim. 18. C. D: εἰς τὴν τῶν γάμων σύναξιν. Legg. IV. 721. A: ἡ τῶν γάμων σύμμιξις καὶ κοινωνία. B. 771. E. VI. 773. C. D. VII. 841. D: μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων. XI. 925. A. 926. C. 930. C. Pol. II. 383. B: ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις. V. 459. A. D. al. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους cet. Polit. 310. B. Conv. 192. A. Pol. V. 458. E: ὅτι γάμους ... ποιήσωμεν ἱεροὺς cet. Legg. I. 631. D. VI. 773. A: γάμους ... γαμεῖν. 784. D: μήτε ... εἰς γάμους ἵτω cet. VIII. 842. E. XI. 930. A. 932. B. Crit. 50. D: τοῖς νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους.

γαμῶ, uxorem ducō. Polit. 310. C: γαμοῦσι ... παρὰ τούτων. Pol. X. 613. D. Legg. VI. 772. D: γαμεῖτω. Pol. II. 362. B: γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται. VI. 495. E: τοῦ δεσπότητος τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν. Legg. IV. 721. A. B. al. V. 742. C: γαμοῦντα. VI. 774. E: τῶν μὴ γαμοῦντων πέρι. IX. 877. E: γεγαμηκότα. XI. 925. C: γῆμαι. 926. C. VI. 774. C: τοῖς γῆμασι. Med. pubo. Ep. XIII. 361. E: ἡ μὲν ... Σπενσιόπῳ γαμεῖται. Legg. XI. 925. E: γαμεῖν ἢ γαμεῖσθαι. 926. C: γῆμασθαι.

γάννυμαι, laetitia efferor. Phaedr. 234. D: γάννυσθαι (v. γάννυσθαι) ὑπὸ τοῦ λόγου.

γανῶ, exhalare, pass. laetitia perfundor. Pol. III. 411. A: γεγανωμένος.

γάρ (vern. gar?) part. est affirmans, confirmans vel asseverans (germ. ja, wohl, vel fortius fürwahr, in der That). Prot. 318. A: ἐγὼ γάρ (ich fürwahr) τοῦτο οὐκ ὥμην διδασκόν εἶναι. Phaedr. 242. A: οἶμαι γάρ ἐγὼ (ich glaube fürwahr)

cet. 270. C: καλῶς γάρ (wohl) λέγει· χορὴ μέντοι cet. 276.
 E: ἔστι γάρ ... οὕτω. Gorg. 454. D: καλῶς γάρ οἶει· γνώσει
 δὲ ἐνθ' ἐνδε. 471. E: ὁρητορικῶς γάρ (ja) με ἐπιχειρεῖς ἐλέγ-
 χειν. 501. C: ἐμοὶ μὲν γάρ ... δοκοῦσί τε εἶναι cet. Phaed.
 69. A: μὴ γάρ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὁρθὴ ἀλλαγὴ (ubi est: dieses
 ist ja gar nicht s. keineswegs). Pol. I. 327. C: οὐ γάρ κακῶς
 (gar nicht unrichtig, h. e. ganz richtig) δοξάζεις. 337. D: ἦδ' οὖν
 γάρ εἰ (du bist doch gar einsältig). 338. D: βδελυρὸς γάρ εἰ,
 ὦ Σώκρατες (du bist gar vel ganz abscheulich). 340. D: συκο-
 φάντης γάρ εἰ ... ἐν τοῖς λόγοις. II. 377. E: καὶ γάρ ...
 ὁρθῶς ἔχει (ganz recht ist es) τὰ γε τοιαῦτα μέμφεσθαι. al.
 sexc. Atque hanc affirmandi, confirmandi vel asseverandi
 vim praecipue in responsione habet, (vern. ja, wohl, vel for-
 tius allerdings). Prot. 313. C: φαίνεται γάρ (allerdings) ἔμοιγε
 τοιοῦτός τις (quae Hippocratis respondentis, non Socratis,
 sunt verba). Phaedr. 229. A: λέγεται γάρ (ja, so sagt man).
 268. A: ἔχει γάρ. 276. C: οὐ γάρ (gar nicht, h. e. keineswegs).
 Theaet. 187. A: ὁρθῶς γάρ οἶει. 207. B: ἐρρόθη γάρ (praec.
 ὅπερ ... ἐρρόθη). Soph. 220. E: λέγεται γάρ οὖν. Parm.
 πλείω γάρ. 141. C: ἔστι γάρ. al. innum. — Affirmandi vim
 etiam in optatione habet (vern. doch). Prot. 310. D: εἰ γάρ
 ... ἐν τούτῳ εἴη. Pol. III. 388. D: εἰ γάρ ... τὰ τοιαῦθ'
 ἡμῖν οἱ νέοι σπουδῇ ἀκούειεν cet. IV. 432. C: εἰ γάρ ὥφε-
 λον. — Confirmat porro is quid id quod dixit explicat (ita
 γάρ vern. est nehmlich). Prot. 319. B: ἐγὼ γάρ Ἀθηναίους
 ... φημι σοφούς εἶναι cet. (ubi praec. δίκαιός εἰμι εἶπεν).
 349. D: εὐρήσεις γάρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους
 μὲν ὄντας cet. 351. C: ἐγὼ γάρ λέγω καθ' ὃ ἡδεα ἔστιν cet.
 Phaed. 67. E: ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει· εἰ γάρ cet. 85. C: ἐμοὶ
 γάρ δοκεῖ ... περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥπερ καὶ σοὶ cet. 91.
 A: καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ
 γάρ ... προθυμήσομαι cet. Gorg. 447. C: βούλομαι γάρ
 πνέσθαι παρ' αὐτοῦ cet. 479. B: σχεδὸν γάρ που οὐ-
 τοι ... τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσὶ cet. Cony. 206. B: ἔστι
 γάρ τοῦτο τόκος ἐν καλῷ cet. Ib. κνοῦσι γάρ ... πάντες
 ἄνθρωποι cet. Ib. ἡ γάρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τό-
 κος ἐστίν. 217. B: οὐνεγγύμοι γάρ ... μόνος μόνῳ καὶ
 cet. Pol. II. 382. A: οἶει γάρ τί με ... σέμνον λέγειν. al. —
 Confirmat et explicat is quoque qui probat id quod dicit vel
 posuit, h. e. qui rationem reddit vel causam affert (ita γάρ
 est vern. ja vel denn). Prot. 312. A: καὶ ὅς εἶπεν ἐρυνθρία-
 σας (ἥδη γάρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν
 γενέσθαι)· Εἰ μὲν τι cet. 313. D: καὶ γάρ οὗτοι ... οὔτε
 αὐτοὶ ἴσασιν cet. 315. E: πάσσοφος γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι
 (praec. ἀκούειν Προδίκου). Phaed. 116. C: ὅτι οὐκ ἐμοὶ
 χαλεπανεῖς (γινώσκεις γάρ τοὺς αἰτίους), ἀλλ' ἐκείνοις.
 117. B: εἶεν ... (σὺ γάρ τούτων ἐπιστήμων) τί χρὴ ποιεῖν;
 Gorg. 447. B: οὐδὲν πρᾶγμα ... ἐγὼ γάρ καὶ ἰάσομαι. 460.

A: ἔχει δὴ (καλῶς γὰρ λέγεις), εἰνπερ cet. Conv. 176. C: Σωκράτης δ' ἐξαίρω λόγον· ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀμφοτέρω. 204. C. Pol. I. 331. E. al. Eandem vim habet in interrogatione. Phaedr. 234. D: δοῦλό γάρ σοι παίζειν; Phil. 13. D: πῶς λέγεις; οἶνε γὰρ (vern. glaubst du denn) cet. Gorg. 448. E. 489. C. 504. E. Pol. I. 341. A. al. Sic ἢ γάρ; οὐ γὰρ (nicht wahr); τί γὰρ ἄλλο; τί γὰρ οὐ; πῶς γὰρ; πῶς γὰρ οὐ; al. — Ubi γὰρ rationem vel causam affert, ea orationis pars in qua interpositum est alteri quae explicanda est, quippe ex illa aptae, praemittitur; tunc exprimi potest vern. *da*. Prot. 317. C: καὶ ἐγώ — ὑπώπνευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ ... ἐνδείξασθαι ... Τί οὖν, ἔφη ἐγώ cet. 335. A: καὶ ἐγώ — ἔγνω γὰρ ὅτι σὺν ἤρεσεν — Ἀλλὰ τοι, ἔφη cet. C: νῦν δὲ — ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ — εἰμι. Gorg. 449. C: φέρε δὴ — ῥητορικὴς γὰρ φησ ἐπιστήμην τέχνης εἶναι — ῥητορικὴν περὶ τῶν ὄντων τυγχάνει οὕσα; — Rationem reddit etiam ubi ad praecedentia refertur. Gorg. 492. E: οἱ λίθοι γὰρ ἂν οὕτω γε ... εὐδαιμονέσονται εἰεν (int. si recte dicerentur ii qui nulla re indigerent beati esse). Conv. 194. A: καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγώνισαι (praec. νῦν δὲ ὅμως θαρσῶ). Legg. X. 902. B. al. — Cum priore oratione neclitur, ubi sequi debebat. Soph. 242. E: διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ξυμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεροι τῶν Μουσῶν (i. q. φασὶ γὰρ ... διαφερόμενον αἰεὶ ξυμφ.). Pol. II. 363. B: ὥστε τεν γὰρ φησιν cet. Praecipue particulae ἀλλὰ subiicitur (vel, ut Grammatici dicunt, ab ea attrahitur). Phaedr. 228. A: ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά ἐστι τούτων· εὐ οἶδα ὅτι cet. (i. q. ἀλλ' οὐδέτερά ἐστι τούτων· εὐ γὰρ οἶδα ὅτι cet.). Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλ' ... ῥητέον (plene: at hoc impedire me non debet, imo, quum prae veritate non sit honorandus, dicendum). In his γὰρ pluribus vocibus etiam subiicitur, quod quidem alias quoque fit, v. c. Soph. 225. B: καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίγνεται cet. Charm. 165. B. al. Saepenumero eo quod γὰρ cum part. prioris orationis neclitur efficitur ut duae orationes in unam copulentur vel contrahantur. Prot. 336. A: ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι (propr. at fieri non potest; neque enim possum vel valeo). Apol. 20. C: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. Sic etiam post νῦν δέ (nunc autem) statim γὰρ inferitur, ita ut pro bipartita oratione simplex ponatur. Conv. 180. C: νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς (vern. so aber ist er ja nicht einer; h. e. so aber kann dieses nicht recht seyn, da er nicht einer ist). Euth. 11. C: νῦν δὲ σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν (vern. so aber sind es ja deine Annahmen, h. e. so aber kannst du nicht über mich spotten, da es deine Annahmen sind). Legg. IX. 875. D: νῦν δὲ σὺ γὰρ ἐστὶν οὐδαμοῦ οὐδαμῶς. Euth. 14. C: νῦν δὲ ἀνάγκη γὰρ ... ἐκπολοθεῖν. Apol. 38. B. Charm. 175. B. Lach. 184. D. 200. E. al. — Etiam frequentatur ubi aliquid opponitur (Latin. *vero*). Crat. 393. C:

καλῶς λέγεις· φύλαττε γὰρ με μὴ πη παρακρούσῃμαι σε. 432. A: μὴ γὰρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν οὕτω σκοποῦντες. — Saepius deinceps ponitur. Phaedr. 235. B: αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει τῶν γὰρ ἐνόντων cet. Gorg. 448. A. 458. A. 472. C. 507. E. Pol. I. 328. C. 334. E. Legg. I. 629. E. 638. A. Apol. 20. E. al. — Copulatur cum parit. ἄρα (Prot. 315. C: ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Πρῶδικος cet. Conv. 205. B: ἀφελόντες γὰρ ἄρα τοῦ ἐρωτός τι εἶδος ὀνομάζομεν ἐρωτά. Pol. IV. 438. A. Legg. III. 698. D. al.), δὴ (Prot. 327. A: εἰ γὰρ δὴ ὁ λέγω οὕτως ἔχει cet. Phaedr. 227. C: γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας cet. 229. A: σὺ μὲν γὰρ δὴ αἶε. Polit. 292. A: τί γὰρ δὴ καὶ κωλύει; Crat. 391. D. Pol. I. 336. E. al.), οὖν et οὖν δὴ (Phaedr. 247. C. 259. E. Gorg. 466. E. Soph. 220. B. Polit. 269. A. Parm. 148. C. Tim. 84. E. al.), πον et δῆπον (Gorg. 499. E: ἐνεκα γὰρ πον τῶν ἀγαθῶν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι. Prot. 309. C: οὐ γὰρ δῆπον τινὶ καλλίονι ἐνέτυχες ἄλλω cet. Pol. II. 381. C. VI. 486. A. al.), τοι (Phaedr. 227. C: ὁ γὰρ τοι λόγος ἦν cet. 263. D. Gorg. 458. B. E. Phaed. 108. D. Conv. 205. B. Pol. I. 331. A.) al.

γαργαλίζω, *titillo*. Phil. 47. A: τὸ ... ὑπομεμυγμένον τῆς λυπῆς γαργαλίζει. Pass. Phaedr. 251. C: ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται (ἡ τοῦ πτεροσφυεῖν ἀρχομένον ψυχὴ).

γαργαλισμός, ὁ, *titillatio*. Phaedr. 253. E: γαργαλισμοῦ. Phil. 46. D: τὰς τῶν γαργαλισμῶν (μῖξεις). Conv. 189. A: ψόφων καὶ γαργαλισμῶν.

γαστήρ, ἡ, *venter*. Euthyd. 299. E: ἐν τῇ γαστρὶ. Conv. 190. E: ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Ib. κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα. 191. A: περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα. *uterus. Legg. VII. 792. E: τὰς φερούσας ἐν γαστρὶ πασῶν τῶν γυναικῶν μάλιστα θεωρεῖν cet.

γαστριμαργία, ἡ, *heluatio*. Phaedr. 238. A: γαστριμαργία. Tim. 73. A: διὰ γαστριμαργίαν. Phaed. 81. E: τοὺς ... γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις ... μεμελετηκότας.

γαστρίμαργος, ον, *gulosus*. Eryx. 405. E: γαστρίμαργοι.

γέ vocem antecedentem modo fortius modo lenius acuit vel effert; quocirca non solum restringit vel circumscribit (Latin. *quidem*, *certe*), verum etiam intendit vel exaggerat (Latin. *vero*, *sane* al.), ut in πάνν γε, καὶ πάνν γε, μάλᾳ γε, σφόδρα γε, οὐδὲν γε (vern. *gar nichts*) al. — Restringerendi vim habet (*certe*, *saltem*, vel lenius *quidem*): Prot. 309. C: ἐν γε τῇδε τῇ πόλει. D: τῶν γε νῦν. Conv. 201. C: ἔπει Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπὸν. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείω. Theag. 128. E: γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν χρόνον ὠφελθῆσομαι. Legg. VII. 806. B: φόβον γε, εἰ μὴδὲν μείζον ... παρασχεῖν. X. 907. D. al. Ita praecipue pronomm. ei articulo adiungitur. Prot. 348. C: ὥς γ' ἐμοὶ ἔδοξε. Crat.

404. E: ὁ γ' ἐμοὶ (v. γέ μοι) φαίνεται. Pol. I. 329. A: οἶόν γ' ἐμοὶ (v. γέ μοι) φαίνεται. Theaet. 173. C: ἐπεὶ σοὶ γε δοκεῖ. Phaed. 64. B: σφᾶς γε οὐ λελήθασιν. Phil. 18. D: ἐπ' αὐτῷ γε ἤδη γερονότες. Prot. 330. E: εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ ὁσιότης ὅσιον ἔσται. Gorg. 509. E: τί οὐκ αὐτό γε μοι τοῦτο ἀπεκρίνω cet. Prot. 313. A: ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. Phaed. 96. E: ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμὰν τοῦ cet. Conv. 175. E: ἥ γε ... οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε cet. Phaedr. 266. D: τὰ γ' ἐν τοῖς βιβλίοις cet. Conv. 200. B: ὁ γε ὦν. 202. D: ὁ γε ... ἄμοιρος. 187. A: τοῖς γε ῥήμασιν. — Iam quia id ad quod restringitur oratio effertur (acuitur), γέ etiam intendendi et in responsione confirmandi potestatem habet. Prot. 310. C: μᾶλα γε ὅψε ἀρικόμενος. Gorg. 449. D: Νῆ τὴν Ἥραν ... ἄγαμαι γε τὰς ἀποκρισεις, ὅτι cet. Phil. 19. A: οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα ... ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκράτης. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθηκῇ. V. 458. D: οὐ γεωμετρικαῖς γε cet. In respons. Prot. 340. E: εἰς καιρὸν γε παρατέτυχεν ἡμῖν ... Πρόδιμος ὁδε. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ ... οὕτως ἔχειν. Gorg. 470. E: καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ. Theaet. 180. C: καὶ μετρίως γε λέγεις. Pol. I. 351. C: εὐ γε σὺ ποιῶν. V. 474. A: καλῶς γ' ... ἐγὼ ποιῶν. Hinc etiam negationem intendit. Phaedr. 242. B: οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις. Gorg. 459. E: οὐ γὰρ δήπου ἐν γε τοῖς εἰδόσι. Phaedr. 242. A: μήπω γε ... πρὶν ἂν cet. Pol. I. 329. E: οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται. X. 608. B: οὐδέ γε ποιητικῇ. al. sexc. — Saepenumero restringendi vis explicandi habet potestatem (ut sit γέ vern. anders vel nehmlich). Prot. 310. B: εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. D: ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός. Phaedr. 242. D: εἴ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις. Gorg. 448. A: ἂν δέ γε βούλη. 471. A: εἴπερ γε ... ἄδικος. 511. B: εἰ μὴ κωφός γ' εἰμί. Conv. 187. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ ὄνθρμος ... γέρονε. Pol. I. 331. D: εἴπερ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι. V. 480. A. VII. 515. A. al. Eandem vim saepenumero habet pronomini relativo subiectum (Pol. I. 343. A: ὅς γε [quippe qui] αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα ... γιγνώσκεις. Gorg. 460. E: ὁ γ' αἰετὶ περὶ δικαιοσύνης τοὺς λόγους ποιεῖται. al.) vel cum participio iunctum (quippe, scilicet; etiam licet). Gorg. 459. A: οὐκ ἱατρός γε ὦν (vern. und zwar, h. e. obgleich). 479. B: ἀγνοῶν γε (quippe) cet. 488. E: κρειντόνων γε ὄντων. Phaed. 94. C: ἀρμονίαν γε οὔσαν (siquidem harmonia esset). Crat. 406. D: Ἀθηναῖός γε ὦν. Pol. VIII. 547. A: ἀνάγκη, Μούσας γε οὔσας. Legg. VI. 754. A. X. 895. B. — Ponitur porro, ubi plures res enumerantur et una leni quodam modo effertur. Gorg. 450. D: καὶ ἡ πεπτεντικὴ γε cet. Conv. 182. C: τοῦτό γε καὶ ἡ γε φιλοσοφία cet. Pol. VI. 499. B: οὕτε πολιτεία οὐδέ γ' ἀνῆρ (vern. noch auch) cet. Apol. 34. D: ὥστε καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσι καὶ νιεῖς γε. Crit. 47. B. al. — Praepositioni subiicitur (v. Annot. in Prot.

p. 97 sq.). Prot. 344. B: ἐπὶ γε χρόνον τινά. 358. C: ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἔρχεται. Phaedr. 268. A: ἐν γε δὴ πληθούσιν συνόδοις. Gorg. 504. E: κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον. Conv. 187. C: ἐν μὲν γε αὐτῇ τῇ συστάσει cet. Pol. I. 333. A: πρὸς γε καρποῦ κτῆσιν; III. 387. D: ὑπὲρ γ' ἐκείνου. al. — In eodem orationis circuitu repetitur. Gorg. 502. A: δῆλον δὲ τοῦτό γε ... Κνησίον γε πέρι. Phaedr. 87. A: ἐπειδὴ γε ὁρᾷς ... τό γε ἀσθενέστερον ἔτι ὄν. Phil. 62. E: πολὺ γε (al. τι) διαφέρει πρὸς γε ἀσφάλειαν cet. Pol. III. 389. D: ἐάν γε (al. ἐάνπερ) ... ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται. Legg. III. 695. B. al. — Nectitur cum partit. δὴ (Phaedr. 242. D: λέγεται γε δὴ. 277. B: ἐδοξέ γε δὴ. Gorg. 449. B: ἐπαγγέλλομαι γε δὴ ταῦτα cet. Soph. 237. B: μάλιστα γε δὴ πάντων ὁ λόγος cet. Conv. 173. E: καὶ δὴλόν γε δὴ ὅτι cet. Pol. VII. 526. E: φασὲν γε δὴ. VIII. 557. B: λέγεται γε δὴ, ἔφη. al.), μὴν (Theaet. 208. E: φασὲν γε μὴν οὕτως. Soph. 228. C: τό γε μὴν ἀγνοεῖν cet. Conv. 197. A: τοξικὴν γε μὴν ... Ἀπόλλων ἀνεῦρεν. Pol. I. 332. E: μὴ κάμνουσί γε μὴν ... ἰατροὺς ἀχορηστος. Tim. 20. D: παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς. al.), οὖν (Polit. 257. D: τὸν μὲν γε οὖν ... φατέ. 270. B. Euthyd. 299. E: φασὶ γε οὖν. Hipp. mai. 292. E: εὖ γ' οὖν οἶδα), που (Theaet. 147. C: ἐπειτὰ γέ που ... περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. Polit. 259. E: παρ-εχόμενός γέ που γινώσιν cet. Conv. 205. E: ἐὰν μὴ τυγχάνῃ γέ που ... ἀγαθὸν ὄν. Pol. V. 478. A: ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι cet. Legg. V. 747. D. al.), τοι et τοι δὴ (Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. Crat. 416. D: δεῖ γέ τοι. Phaedr. 264. A: ἔστι γέ τοι δὴ ... τελευτή. Pol. V. 476. E: δεῖ γέ τοι δὴ, ἔφη. VI. 504. A: πρέπει γέ τοι δὴ. Crit. 44. C: φασὶ γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι.) al.

γεγωνεῖν, nociferari. Hipp. mai. 292. D: οὐδέν σοι μιᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ cet.

γεγηρός, ὁ ἢ, terrenus. Pol. X. 612. A: γεγηρὰ καὶ πε-τρῶδη πολλὰ ... περιπέφυκεν cet.

γειτόνημα, τό, vicinitas. Legg. IV. 705. A: ἀλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα.

γειτονία, ἡ, vicinitas. Legg. VIII. 843. C: χαλεπὴν καὶ σφόδρα πικρὰν γειτονίαν ἀπεργάζονται.

γειτονῶ, vicinus sum. Legg. VIII. 842. E: ἄλλω ξένῳ γειτονῶν. Polit. 271. A: οἱ τελευτώσῃ ... τῇ προτέρᾳ περι-φορᾷ ... ἐγειτόνουν.

γείτων, ὁ ἢ, vicinus, vicina. Theaet. 174. B: ὁ ... πλησίον καὶ ὁ γείτων. Legg. IV. 704. C: γείτων ... αὐτῆς πόλιν ἀρ' ἔσται τις πλησίον; VIII. 842. E: μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος μήτε ὁμοτέρμονος. 843. C. E. Clit. 408. A. Tim. 72. C: τοῦ γείτονος αὐτῷ ... σπλάγγνον. Lys. 209. C: τῷ γείτονι. Legg. III. 696. B: σύνοικον ἢ γείτονα

... τινὰ cet. VIII. 843. C: γείτονα γείτομι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. IX. 877. A: μετάστασιν ... εἰς τὴν γείτονα πόλιν. Alc. I. 121. D: οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται. Ep. VI. 322. C: οἰκεῖτε ... γείτονές τε ὑμῖν αὐτοῖς cet. Conv. 175. A: ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ. Pol. VII. 531. A: οἶον ἐκ γειτόνων (e vicino vel domo contigua) φωνὴν θηρουόμενοι. Legg. VI. 761. D. VIII. 843. B. al. Legg. V. 737. D: γείτοσιν ... βοηθῆσαι. VI. 762. A. 768. C. al. Pol. IX. 579. A: εἰ καὶ ἄλλους ... ὁ θεὸς κῆλῳ κατοικίσεις γείτονας πολλοὺς αὐτῷ. Legg. V. 737. D. VI. 766. E.

γελασεῖω, ad ridendum sum propensus. Phaed. 64. B: οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασεῖοντα ἐποίησας γελάσαι.

γελοῖος, α, ον, ridiculus, absurdus; etiam (dedita opera) risum movens. Prot. 340. D: εἰμὶ τις γελοῖος ἱατρός. Phaedr. 236. D: γελοῖος ἔσομαι ... αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Conv. 213. C: εἴ τις ἄλλος γελοῖος ἔστι τε καὶ βούλεται. Pol. III. 332. D: γελοῖος ... διδάσκαλος. VII. 517. D. Theaet. 158. E: γελοῖον μέντ' ἂν εἴη πολλαχῇ. 205. B. Soph. 224. B. Polit. 296. A. Crat. 400. B. Phil. 48. C: τὸ γελοῖον ... πονηρία ... τις τὸ κεφάλαιον. Conv. 199. D. Pol. III. 403. E. IV. 430. E. V. 452. D: τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γελοῖον. 454. C. Euthyd. 304. D. Theaet. 191. A: ἐκτός τοῦ γελοίου ἐστώτες. Conv. 215. A: οὐ τοῦ γελοίου (ἐνεκα). Pol. V. 457. B: τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν. X. 606. C. Prot. 355. A: φημι ... γελοῖον τὸν λόγον γίγνεσθαι. Phil. 62. B: γελοῖαν διάθεσιν ἡμῶν ... λέγομεν. 49. E. Pol. X. 620. A. Phaedr. 257. C: γελοῖον γ' ... τὸ δόγμα λέγεις. 274. C: γελοῖον ἥρου. Phil. 65. E. Conv. 174. E: καὶ τι ... γελοῖον παθεῖν. 189. B: εἰάν τι γελοῖον εἴπῃς. Pol. V. 452. D: ὅτι μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἡγρεῖται ἢ τὸ κακόν. Legg. XI. 935. D: περὶ τοῦ λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ. Epin. 990. D: σφόδρα γελοῖον ὄνομα. Ep. VII. 347. D. Theaet. 147. A: οὐκ ἂν γελοῖοι εἴμεν; Conv. 221. E. Euthyd. 291. B. Crat. 426. B: ὑβριστικά ... καὶ γελοῖα. Phil. 49. E: γελοῖα ... ὁπρὸς ἀσθενή. Parm. 130. C. Pol. IV. 429. E. V. 452. A. Legg. VIII. 816. E. Phil. 49. C: τὴν τῶν γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν. Legg. VII. 816. D: ἄνευ ... γελοίων τὰ σπονδαῖα ... μαθεῖν ... οὐ δυνατόν. Theaet. 200. B: ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περιστερεῶσιν. Phil. 50. A: ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις. Legg. VIII. 838. C. Phil. 49. B: γελοίους. Theaet. 154. B: θαυμαστά τε καὶ γελοῖα ... λέγειν. Soph. 227. A: γελοῖα δοκούντα ὀνόματα ἔσχεν. Parm. 128. D: πολλὰ καὶ γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ. Crat. 425. C. Conv. 189. B: μὴ γελοῖα εἴπω (ubi oppos. καταγέλαστα). Legg. XI. 935. C. D. Polit. 266. C: γελοιότερος. Pol. X. 600. B: γελοιότερος ... πρὸς παιδείαν. Hipp. mai. 297. D. Apol. 30. E: εἰ καὶ γελοιότερον εἰπεῖν. Soph. 227. B: θάτερα τῶν ἑτέρων

... οὐδὲν ἡγεῖται γελοιότερα. Parm. 128. D: ὡς ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις ἢ cet. Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις. Id. 215. A. **deformis*. Hipp. mai. 294. A: κἂν ἢ γελοιός, καλλίων φαίνεται.

γελοιός, *ridicule*, ἢα ut risus moveatur. Pol. III. 406. C: ὁ ἡμεῖς γελοιός ἐπὶ μὲν τῶν δημοιοργῶν αἰσθανόμεθα. VI. 505. B: καὶ μάλα ... γελοιός. 509. C: μάλα γελοιός ... ἔφη. VII. 527. A: λέγουσι ... μάλα γελοιός cet. 528. D: ὅτι τῇ ζητήσῃ γελοιός ἔχει. 531. A. Crit. 53. D: ὅτι γελοιός ἐκ τοῦ δεσμιωτηρίου ἀπεδίδρασκες. Euthyd. 278. D.

γελῶ, *rideo*. Gorg. 473. E: γελᾷς. Theaet. 175. B: γελᾷ οὐ δυναμένων λογίζεσθαι cet. Pol. V. 457. B: ἐφ' ᾧ γελᾷ. VII. 518. A: οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶν. Phil. 49. E: ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελῶμεν. Conv. 212. E: κἂν ὑμεῖς γελᾶτε. Phil. 50. A: τὸ ... γελᾶν ἡδονήν. Pol. II. 366. C. VII. 518. B: εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιο. V. 457. B: ὁ ... γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυναικὶς γυναιξί. Euthyd. 303. B: γελῶντε. Phaed. 59. A: γελῶντες. Phil. 50. A: γελῶντας ... ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοιόις. Euth. 3. E. Phaedr. 267. B: ἐγέλασε. Euthyd. 300. D. Lys. 207. C: ἐγέλασάτην ... ἄμφω. Id. Euthyd. 273. D. 276. B: ἐγέλασαν. Legg. IX. 857. D: σφόδρα γελάσειεν ἄν. Prot. 310. D: γελάσας ... ἔφη. Phaed. 101. B. 115. C: γελάσας ... ἥσυχῃ ... ἔφη. Pol. I. 331. D. V. 451. B. al. Conv. 202. B: γελάσασα ... ἔφη. 189. B: γελάσαντα. Ion. 535. E: αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων. Phaedr. 252. B: ἀκούσας ... γελάσει. Prot. 355. C: γελάσεται καὶ ἔρεϊ. Id. Men. 71. A. Hipp. mai. 289. C.

γέλως, ὁ, *risus*. Polit. 295. E: γέλως ἂν ὁ μέριστος γίγνοιτο. Pol. III. 389. A: ἄσβεστος ... γέλως (Hom.). VII. 518. B: ἥττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἶη. Legg. VI. 751. B. Lach. 184. A. Pol. III. 388. E: κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος. Legg. VII. 816. D: ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμωδήματα. Pol. III. 388. E: ὅταν τις ἐξηγῇ ἰσχυρῶς γέλωτι. Legg. VII. 789. D: βούλεσθε ἅμα γέλωτι φράζωμεν cet. Gorg. 473. E: γέλωτα παρείχον. Phaed. 117. A: γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμᾶντῳ. Theaet. 161. E. 166. A: γέλωτα ... τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. 174. C: γέλωτα παρέχει. Polit. 265. B: τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκίμησάντων. Conv. 222. C. Pol. V. 450. E: γέλωτα ὀφλεῖν. VI. 506. D: γέλωτα ὀφλήσω. VII. 517. A: ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι cet. 536. B: φιλοσοφίας ἔτι πλεῖω γέλωτα καταντλήσομεν. Legg. II. 669. D: γέλωτ' ἂν παρασκευάζοιεν. VI. 778. E: γέλωτ' ἂν ... ὀφλοῖ. VII. 790. A. 810. E: ἐπὶ γέλωτα ὠρμηκότες. 816. E. VIII. 830. B: τὸν τῶν ἀνοήτων γέλωτα. Alc. I. 121. B: πόσον ἂν οἶε γέλωτα ὀφλεῖν. Lach. 184. A: τὸν γέλωτα κατέχειν. Hipp. mai. 281. D. 286. E. 291. E. Charm. 155. B: ἐποίησε γέλωτα πολύν. Legg. V. 732. C: γελῶτων ... εἶργεσθαι ... τῶν ἐξαισίων.

γελωτοποιός, ό, *scurra*. Pol. X. 620. C: τοῦ γελωτοποιού Θεοσίτου.

γελωτοποιῶ, *risum facio, irrideo*. Conv. 189. A: γελωτοποιεῖς μέλλων λέγειν. Pol. V. 452. D: ό γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν. X. 606. C. Ib. γελωτοποιῶν.

γέμω, *plenus s. refertus sum; affluo*. Conv. 216. D: πόσης οἴεσθε γέμει ... σωφροσύνης; Pol. X. 603. D. Apol. 26. D: ότι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία ... γέμει τούτων τῶν λόγων. Phil. 39. E: ἡμεῖς ... γέμομεν ἐλπίδων. Phaedr. 275. C: πολλῆς ἂν εὐηθείας γέμοι. Soph. 261. A: προβλημάτων γέμειν. Pol. IX. 577. D: πολλῆς ... ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν. 578. A. X. 611. B. Legg. VII. 822. E: πολλῆς ἀνοίας γέμειν. Alc. I. 105. E: πρὶν τοσαύτης ἐλπίδος γέμειν. Pol. IX. 579. E: φόβου γέμων. Legg. VII. 807. C. Pol. VIII. 544. C: συγχῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία. Gorg. 522. E: πολλῶν ... ἀδικημάτων γέμοντα τὴν ψυχὴν cet. Pol. VIII. 559. C. Gorg. 525. A: αἰσχροτήτος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν. Theaet. 144. B: λήθης γέμοντες. Pol. IX. 573. A: θυμιαμάτων ... γέμουσαι. Legg. I. 649. C: θρασυτήτος γέμοντας. Critia. 117. E: ό μέγιστος λιμὴν ἔγεμε πλοίων καὶ ἐμπόρων cet.

γενεά, ἡ, *stirps, genus*. Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος (Hom. Cf. Pol. VIII. 547. A.). Phil. 66. B: πάνθ' όπόσα τῆς γενεᾶς αὐτῆς ταύτης ἐστίν. Legg. XI. 913. C: ὡς εἰς παιδῶν γενεάν οὐ ξύμφορα τὰ τοιαῦτα. **aetas, saeculum*. Phil. 66. C: ἔκτῃ δ' ἐν γενεᾷ (Orph.). Legg. III. 679. D: γενεαὶ ... πολλαί. 678. D: γενεαῖς ... πόσαις cet. Polit. 310. E: ἐπὶ γενεᾶς πολλὰς οὕτω γεννηθεῖσα (ψυχή). Tim. 23. C: ἐπὶ πολλὰς γενεάς. Id. Critia 109. E. 114. C. D. 120. D. Alc. I. 122. E: πολλὰς ... γενεὰς εἰσέρχεται ... αὐτόσε cet. Ep. VIII. 354. B: ὥστε γενεὰς τοσαύτας ... σώζεσθαι.

γενεαλογία, ἡ, *generis enumeratio*. Crat. 396. C: τὴν Ἡσιόδου γενεαλογίαν.

γενεαλογῶ, *genus recenseo vel enumero*. Theaet. 155. D: οὐ κακῶς γενεαλογεῖν. Tim. 22. B: τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν. Pol. II. 365. E: τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν. Tim. 23. B: τὰ ... νῦν δὴ γενεαλογηθέντα ... περὶ τῶν παρ' ἡμῖν cet.

γενέθλια, τὰ, *natalitia*. Conv. 203. C: ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις. Alc. I. 121. C: βασιλεὺς γενέθλια (Clark. Vat. Ven. γενέσια, *feralia*) ἅπανσα θύει ... ἡ Ἀσία.

γενέθλιος, ον, *natalis*; θεοὶ γενέθλιοι, *dii genitales (partum adiuvantes vel tuentes)*. Legg. IX. 879. D: θεῶν γενεθλίων χάριν. V. 729. C: εὐνοὺς ἂν γενεθλίους θεοὺς εἰς παιδῶν αὐτοῦ σπορὰν ἵσχοι.

γένεθλον, τό, *genus*. Prot. 346. C: τῶν ... ἡλιθίων ἀπείρων γένεθλα (Simon.).

γενειάσκω, *pubesco*. Conv. 181. D: τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειάσκειν.

γενειῶ, *pubesco*. Polit. 270. E: τῶν ... γενειῶντων.

γένεσις, ἡ, *generatio, procreatio, ortus, origo*. Phaedr. 247. D: οὐχ ἡ γενεσις πρόσεστιν. Theaet. 180. D: ὡς ἡ γενεσις τῶν ἄλλων πάντων Ὡκεανὸς ... τυγχάνει (cf. Crat. 402. B.). Polit. 271. A: γένεσις ... τίς τὸτ' ἦν ... ζῶων; Phil. 53. C. oppos. οὐσία. 54. D: εἴπερ γένεσις ἐστίν. Conv. 204. B. Tim. 38. A: ὅσα γένεσις τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσῆψεν. 40. E: ἡ γένεσις περὶ τούτων τῶν θεῶν. 41. E: ὅτι γένεσις πρώτη ... ἔσοιτο τεταγμένη μία πᾶσιν. 48. A: ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις. 73. B. 77. C. Legg. IV. 712. A: τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης ... φύεται γένεσις. V. 740. D: οἷς ἂν εὖρους ἡ γένεσις. VI. 781. E: ἡ τῶν ἀνθρώπων γένεσις. X. 894. A: γίγνεται ... πάντων γένεσις ἡνίκ' ἂν cet. XI. 926. E: γένεσις οἷον δευτέρα τις. Prot. 320. D: χρόνος ... εἰμαρμένος γενέσεως. Soph. 232. C: γενέσεως τε καὶ οὐσίας περί. Polit. 283. D: κατὰ τὴν τῆς γενέσεως ἀναγκαίαν οὐσίαν. 287. E: ἐπὶ γενέσεως αἰτία. Parm. 136. B: περὶ γενέσεως καὶ φθοράς. Crat. 411. C: μεστὰ εἶναι πάσης φθοράς καὶ γενέσεως αἰεί. Pol. IV. 428. C: ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς. V. 450. C: τῆς γιγνομένης γενέσεως τε καὶ παιδείας. VII. 519. A: τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῇ. 525. B: γενέσεως ἐξαναστύνει. C: μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀληθειάν τε καὶ οὐσίαν. Tim. 27. A: ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως. 28. B: γενεῶς ἀρχὴν ἔχων οὐδεμίαν. 39. E: μέχρι χρόνου γενέσεως. 48. B: πρὸ τῆς οὐρανοῦ γενέσεως. 54. D: περὶ τῆς εἰς ἄλλα γενέσεως. 90. E: μέχρι γενέσεως ἀνθρωπίνης. Legg. IV. 720. E: τὴν περὶ γενέσεως ἀρχήν. Epin. 977. E: τὸ θεῖον τῆς γενέσεως καὶ τὸ θνητόν. Alc. I. 122. B. al. Phaedr. 248. D: ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει. Conv. 206. D: Μοῖρα ... ἡ καλλονὴ ἐστὶ τῇ γενέσει. Pol. III. 415. A. Tim. 34. C: γενέσει καὶ ἀρετῇ προτέραν καὶ προσβυτέραν ψυχὴν σώματος. 42. B: ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει. Legg. XI. 920. A: ὅσοι γενέσει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαίδεννται. XII. 944. E. Phaed. 70. D: ὅσαπερ ἔχει γενεσίν. 71. B: γένεσιν τε εἶναι ἐξ ἐκατέρου εἰς ἄλλα. E: τὴν ἐναντίαν γενεσίν. Soph. 235. E: (ὀπίσταν) τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζεται. 245. D: οὔτε οὐσίαν οὔτε γένεσιν. 246. C: γένεσιν ἀντ' οὐσίας. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ζῶων γένεσιν καὶ τροφὴν cet. 282. D: γένεσιν ἀστροφόν τινα. 284. C: πρὸς τὴν τοῦ μετρίου γένεσιν. D. Crat. 398. C: δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένεσιν. 406. C: διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ (*e spruta*) γένεσιν. Phil. 15. B: μήτε γένεσιν μήτε ὀλεθρον προσδεχομένην. 26. D: γένεσιν εἰς οὐσίαν. 27. A: τὸ δουλεῦον εἰς γένεσιν αἰτία. 54. A: οὐσίαν καὶ γένεσιν. 55. A: τὴν ... φθορὰν καὶ γένεσιν. Pol. II. 359. A: εἶναι ... ταύτην γένεσιν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύ-

νης. 373. E: ὅτι πολέμου αὖ γένεσιν εὐρόηκαμεν. VI. 509. B: τὴν γένεσιν καὶ αὐξὴν καὶ τροφήν. 534. A: δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν δὲ περὶ οὐσίαν. IX. 573. B: τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. X. 621. B: φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν. Tim. 27. D: τί τὸ ὃν αἰεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον. 29. C: ὅτι ... πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀληθία. 38. A: τὸ τε ἦν τό τ' ἔσται περὶ τὴν ἐν χρόνῳ γένεσιν ἰοῦσαν πρέπει λέγεσθαι. C: πρὸς χρόνον γένεσιν. 75. B: τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς. 76. E: τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν. 91. D: μέχριπερ ἂν ζῶων ἀποτελέσωσι γένεσιν. Legg. III. 676. C: τὴν πρῶτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν καὶ μετὰβασιν. V. 740. A: κατὰ τὴν νῦν γένεσιν τε καὶ τροφήν καὶ παιδευσιν. X. 889. A: τὴν τῶν μεγάλων καὶ πρῶτων γένεσιν ἔργων. 892. C: φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. 896. A: τὴν πρῶτην γένεσιν καὶ κίνησιν τῶν τε ὄντων cet. 899. C: ψυχὴν γένεσιν ἀπάντων εἶναι πρῶτην. al. Phaed. 71. E: τοῖν γενέσιον τοῖν περὶ ταῦτα. A: δύο γενέσεις. C. Theaet. 153. A: ἢ οὐχ αὐτὰι γενέσεις πυρός; Pol. VIII. 546. C: ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων. Legg. IV. 721. A: ἀρχή ... τῶν γενέσεων πάσαις πόλεσιν. Phaed. 88. A: ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Polit. 261. B: ἐπὶ ταῖς τῶν ἀψύχων γενέσεσιν. Legg. X. 894. B: ἐν ... γενέσεσι καὶ φθοραῖς. Phaed. 71. D: τὰς γενέσεις αὐτοῖν. 113. A: εἰς τὰς τῶν ζῶων γενέσεις. Polit. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεωκυίας. Pol. VII. 523. B: πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις ... τετραράται. Critia 113. E: παίδων ... ἀρρέων πέντε γενέσεις (v. γεννήσεις) διδύμους γεννησάμενος. Legg. VIII. 842. E: περὶ γάμους ἅμα καὶ γενέσεις παίδων καὶ τροφάς. Ion. 531. D: γενέσεις καὶ θεῶν καὶ ἡρώων. **rerum origo vel ortus*, i. q. *rerum natura* (Cic.). Tim. 29. E: γενέσεως καὶ κόσμου ... ἀρχήν. Phaedr. 245. E: πάντα τε οὐρανὸν πᾶσαν γε γένεσιν (Cic. *omnisque natura*). Tim. 29. D: δι' ἣν αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τότε ὁ ξυνιστάς ξυνέστησεν. **genus*, i. q. *concret. animantia*. Polit. 265. B: τῶν ... τὴν γένεσιν ἄκρον εἶναι. 267. B: γενέσεως ἀμίκτου νομεινικήν. 306. E: τὸ τῆς ἡρεμαίας ... γενέσεως εἶδος. Legg. V. 740. E: μείζον ἢ κατὰ τὴν νῦν γένεσιν τε καὶ τροφήν cet. (*quam ut cadere possit in homines nunc generatos cet.*). **stirps*, *genus*. Menex. 287. B: ἢ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπὶ πᾶσι οὐσα. Legg. III. 691. D: διδυμον ἡμῖν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. **aetas*, *saeculum* (Generation). Polit. 310. D: ἐν πολλαῖς γενέσεσιν ἄμικτος γεννωμένη. (cf. 310. E: ἐπὶ γενεᾷ πολλᾷ). Phaedr. 252. D: τὴν τῆδε πρῶτην γένεσιν βιοτεύει. Polit. 274. A: ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γενέσεως. Cf. Phaedr. 248. D. Tim. 42. B. **confectio*. Polit. 281. B: τῆς γενέσεως τῆς τῶν ἱματίων. E: τῆς περὶ τὰ ἀμμιέσματα γενέ-

σεως. Legg. XI. 920. E: οἱ ... ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀπο-
τελοῦντες γένεσιν ἐμμοισθον.

γενέτωρ, ὁ (i. q. γενέτης), *parens*. Locr. 96. C: τὸν
πάντων ἀρχαγόν καὶ γενέτορα τουτέων. 103. C: ἐκ τῶν γε-
νετόρων καὶ στοιχείων.

γέννα, ἡ (i. q. γένος), *genus*. Phil. 25. D: τῇ. ...
τοῦ πέρατος γένναν.

γεννάδας, ὁ, *ingenius, generosus*. Phaedr. 243. C:
γεννάδας καὶ πρῶτος τὸ ἦθος. Charm. 155. D: ὦ γεννάδα.

γενναῖος, α, ον, *ingenius, nobilis, generosus*, (etiam
de animant., fructibus al., i. q. εὐγενής); *animosus, fortis*;
honestus; eximius, egregius (etiam iron.), *magnus, praestans*
(vern. *wacker, tüchtig*). Prot. 319. D: γενναῖος, ἀγεννής.
Phaedr. 227. C: ὦ (v. ὦ) γενναῖος (vern. *der Treffliche!*) εἶθε
γράψειεν cet. Theaet. 174. E. Pol. II. 363. A: ὁ γενναῖος
Ἡσίοδος τε καὶ Ὀμηρος. VI. 494. C. Alc. I. 107. B: γεν-
ναῖος ἢ ἀγεννής. Men. 71. B. Ax. 365. A: ἐν τοῖς γυμνα-
σίοις γενναῖος φαινόμενος. Soph. 231. B: ἡ γένει γενναία
σοφιστική. Pol. V. 453. E: ἡ γενναία ... ἡ δύναμις τῆς
ἀντιλογικῆς τέχνης. VIII. 544. C: ἡ γενναία ... τυραννὶς
cet. 558. C: πᾶν γ' ... γενναία (ἡ συγγνώμη). Gorg. 512.
D: τὸ γενναῖον καὶ τὸ ἀγαθόν. Pol. VI. 496. B: γενναῖον
καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος. Menex. 246. C: οὕτω ... τό γε
τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον ... ἐστι cet. Pol. II. 375.
A: φύσιν γενναίου σκύλακος. Legg. V. 731. B: ἄνευ θυμοῦ
γενναίου. Theaet. 149. A: μαίας μάλα γενναίας τε καὶ
βλοσυράς. Legg. VIII. 845. A: τῆς γενναίας (ὀπάρας).
Gorg. 485. D: οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος. Lys.
209. A: τοῦ σώματος οὕτω γενναίου ὄντος. Hipp. mai. 290.
E: ἄνευ ὄψου πᾶν γενναίου. Apol. 30. E: ἵππῳ μεγάλῳ
μὲν καὶ γενναίῳ. Conv. 209. B: ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ
καὶ εὐφρεῖ. Phaed. 80. D: γενναῖον καὶ καθαρὸν (τόπον).
Polit. 297. E: τὸν γενναῖον κυβερνήτην. Crat. 407. C. Pol.
II. 361. B: ἀνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον. VI. 488. C: τὸν
... γενναῖον ναύκληρον. Charm. 157. B. Lys. 204. E. Gorg.
485. E: φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν (Eurip.). Conv. 184. B:
γενναίαν φιλίαν. Pol. I. 348. D: πᾶν γενναίαν εὐθδειαν.
Legg. VIII. 844. E: τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν
cet. 845. A. Theaet. 183. E: βᾶθος τί ἔχειν παντάπασι
γενναῖον. Polit. 274. E: μάλα γενναῖον (ἀμάρτημα). Pol.
III. 414. B: γενναῖον τι ἐν ψευδομένους. Voc. ὦ γενναῖε
Gorg. 473. D. 494. E. Crat. 432. D. Pol. VII. 527. B. al.
In principio enuntiat Alc. I. 135. E: ὦ γενναῖε. Hipp. mai.
298. A. Phaedr. 261. A: θρόεμματα γενναῖα. Hipp. mai.
301. A: γενναῖοι ἢ σοφοὶ cet. Prot. 319. C: πλούσιος καὶ
τῶν γενναίων. Theaet. 210. D. Pol. II. 375. E: τῶν γεν-
ναίων κνηῶν. V. 459. A: τῶν γενναίων ὀρνίθων. Ib. καί-

περὶ ὄντων γενναίων. Legg. VIII. 841. D: τῶν γενναίων ἅμα καὶ ἐλευθέρων. De luci cup. 229. C. Legg. VII. 817. D: γενναίων ψυχῶν. Pol. IV. 440. D: οὐ λήγει τῶν γενναίων. Legg. IV. 705. B: εἰς γενναίων καὶ δικαίων ἡθῶν κτήσιν. Alc. I. 120. E: ἐν τοῖς γενναίοις. Pol. VII. 535. B: γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἥθη. Legg. III. 690. A: γενναίους ἀγεννῶν ἄρχειν. IV. 714. E. Pol. II. 372. B: μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ... παραβαλλόμενοι (ubi vern. est tüchtige). Legg. V. 735. B: τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννή. VIII. 844. E: τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα. Theaet. 162. D: ὧ γενναῖοι παῖδες τε καὶ γέροντες. Pol. IV. 440. C: ὅσῳ ἂν γενναίότερος ᾗ cet. Lys. 207. C. Menex. 235. B. Polit. 261. C: γενναιοτέρων (τὸ τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης). Pol. III. 409. C: γενναιοτάτος ... δικαστής. Euthyd. 306. E: ὅπως ἐκ γενναιοτάτης ἔσονται μητρος. Polit. 266. C: γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ. Phaed. 116. C: γενναιοτάτον καὶ πραότατον. Phaedr. 235. D. Gorg. 521. B: ὧ γενναιοτάτε. Legg. III. 679. B: γενναιοτάτα (v. δικαιοτάτα) ἥθη. Conv. 182. D: τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρίστων. Theag. 128. A: τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους.

γενναίως, ingenuē, strenue; fortiter; libere, fidenter; egregie (iron.). Gorg. 475. D: γενναίως τῷ λόγῳ ... παρέχων ἀποκρίνον. 521. A: εὖ καὶ γενναίως εἶπέ. Phaed. 58. E: ὡς ἀδελῶς καὶ γενναίως ἐτελευτα. 116. E: ὡς γενναίως (ingenuē) μὲς ἀποδακνύει. Theaet. 146. C: ἀλλ' εὖ καὶ γενναίως εἶπέ. D. 151. E. 209. E: πᾶν γενναίως ἔοικεν ἐστωμένῳ. Soph. 239. B. Phil. 55. C: γενναίως ... πᾶν περικροῦμεν. Legg. VII. 806. B: γενναίως ἀντιστάσας. Menex. 235. A: ὥστ' ἔγωγε ... γενναίως πᾶν διατίθεμαι ἐπιαινούμενος ὑπ' αὐτῶν. Lach. 196. A. Hipp. min. 366. E. 370. D. Theaet. 166. C: γενναιοτέρως ἐπ' αὐτὸ ἐλθὼν ὃ λέγω.

γέννημα, τό, fructus, fetus; opus; in univ. quod generatum vel factum est. Pol. X. 597. E: τὸν τοῦ τρίτου ... γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως (int. δημιουργόν) μιμητὴν καλεῖς; Legg. X. 890. D: εἴπερ νοῦ γέ ἐστι γεννήματα. V. 740. D: πληθοῦς γεννημάτων. Tim. 69. C: τοῖς ἐαυτοῦ γεννήμασι. Soph. 266. B: θεοῦ γεννήματα. Tim. 24. D: γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. Epin. 983. E: μὴ ψυχῆς τε καὶ σώματος οὕτως εἶναι γεννήματα. *confectio. Soph. 266. D: τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα.

γέννησις, ἡ, procreatio. Conv. 206. C: ἡ κῆσις καὶ ἡ γέννησις. E: ὅτι ... ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἡ γέννησις. Locr. 98. A: ὧν ἡ γέννασις (v. γένεσις) τοιαύτα. Def. 413. D: γέννησις φύσεως ἀγαθῆ. Polit. 274. A: τὸ τῆς κηρύσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς. Conv. 206. E: τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Legg. I. 636. C: εἰς κοινωνίαν ἰούσῃ τῆς γεννήσεως. Menex. 238. A: κηρύσει καὶ γεννήσει. Pol. 310. B: πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν. Conv. 209. D:

διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. Locr. 99. D: ζῶων θνατῶν γέννασιν ἐμαχανάσατο. Pol. V. 461. A: τούτων ... τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων. Legg. I. 631. D: ἐν ταῖς τῶν παιδῶν γεννήσεσι καὶ τροφαῖς.

γεννητήρ, fem. γεννήτειρα, parens. Crat. 410. C: γαῖα ... γεννητειρα ἂν εἴη ὁρθῶς κεκλημένη.

γεννήτης, ὁ, parens. Legg. IX. 869. B: τὴν τοῦ γεννήτου ψυχὴν συλήσας. Crit. 51. E: ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσι. Legg. IV. 717. E: εἰς τοὺς ἑαυτῶν γεννήτας. XI. 928. D: παιδῶν πρὸς γεννήτας. Γεννῆται dicuntur etiam gentiles (ad idem γένος pertinentes). Legg. IX. 878. D: τοὺς γεννήτας (sic codd. pro γενήτας) καὶ τοὺς συγγενεῖς. Etiam Ax. 371. D: ὄντι γεννήτη τῶν θεῶν codd. dant pro γενήτη.

γεννητός, ἡ, ὄν, procreatus, natus; natiuus. Legg. XI. 923. E: εἴτε γεννητὸς ὢν εἴτε ποιητὸς (υἱός). Tim. 52. A: αἰσθητόν, γεννητόν. Pol. VIII. 546. B: θεῖω ... γεννητῷ. Tim. 28. B: γεννητῷ παραδείγματι προσχρώμενος. 37. D: τῷ γεννητῷ. Locr. 96. C: τὸν ... γεννατὸν (θεόν) ὅψι ὁρέομες. Tim. 29. C: γιγνόμενα καὶ γεννητὰ (γ. γενητὰ) ἐφάνη. 40. D: περὶ θεῶν ὁρατῶν καὶ γεννητῶν.

γεννήτωρ, ἡ, ὄν, i. q. γενναῖος. Legg. IX. 868. E: ἀπειθῶν ... ὁ γεννήτωρ ἢ ὁ γεννηθεὶς cet. 878. A: γεννήτορα ... αὐτοῖς καὶ ἐστιοῦχον ... γίγνεσθαι. Conv. 209. A: ὢν ... οἱ ποιηταὶ πάντες γεννήτορες. Legg. III. 681. B: τῶν γεννητόρων τε καὶ θροεψάντων. VII. 804. D. IX. 869. A. 881. A. XI. 926. E: ἀντὶ γεννητόρων πατέρας οὐ χείρους. IX. 879. B: πρὸς τοὺς γεννήτορας. XI. 932. A: πᾶς τιμάτω ... τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας. Menex. 248. E: παιδᾶς τε καὶ γεννητορας.

γεννικός, ἡ, ὄν, i. q. γενναῖος. Theaet. 144. D: γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. Phaedr. 279. A: ἤθει γεννικωτέρῳ κερᾶσθαι.

γεννῶ, genero, procreo; etiam trop., ut Latin. gigno. Pol. V. 459. A: πότερον ... ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾷς cet. Theaet. 153. A: ὁ (πῦρ καὶ τᾶλλα γεννᾷ. Conv. 206. D: τίντει τε καὶ γεννᾷ. 209. C. Pol. X. 603. B. Legg. X. 908. E. al. Legg. X. 889. D: αἰ δέ τι ... σπουδαῖον ... γεννώσι τῶν τεχνῶν. VI. 775. D: ὅσον ἂν γεννᾷ χρόνον. Pol. III. 391. D: ὡς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι. Tim. 41. D: γεννᾶτε (imper.). Legg. VI. 775. D: γεννῶῃ ποτ' ἂν. Pol. III. 415. A: ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶτε. Conv. 191. C: ἵνα ... γεννώεν. Theaet. 150. C: γεννᾶν ... ἀπεκάλυσεν. Polit. 265. E: ἐξ ἀλλήλων γεννᾶν. 274. A. Conv. 210. A: γεννᾶν λόγους καλοὺς. Pol. IV. 461. B: τοῦ γεννᾶν ... τὴν ἡλικίαν. VI. 496. A: γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας. Tim. 91. B: τοῦ γεννᾶν ἔρωτα. Legg. V. 747. D. Pol. VIII. 569. B: γεννῶν. IX. 575. C: οἱ τὸν τύραννον γεννῶν-

τες. V. 461. B: τῶν ἔτι γεννῶντων. Tim. 68. E: ἡνίκα ... τὸν τελευτάτον θεὸν ἐγέννα. Conv. 191. B: ἐγέννον καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους. Pol. V. 461. D. Legg. X. 889. C: γεγεννημένοι τὸν τε οὐρανὸν ὅλον cet. D. Phil. 25. E: τὴν ὑγείας φύσιν ἐγέννησεν. Pol. VI. 508. C: ὃν τὰγαθὸν ἐγέννησεν. VIII. 568. E. Tim. 34. A. Legg. II. 673. D: ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκε. Menex. 237. D. Theaet. 160. E: ἐγεννήσαμεν. Pol. VII. 520. B. Crit. 50. D. Tim. 92: ἐγέννησαν. Critia 116. C. Conv. 209. B: ἐν ᾧ ἂν γεννήσειεν. Charm. 157. E: γεννήσειαν. Legg. VI. 785. B: ἐπειδὴν παῖδας γεννήσῃ. XI. 930. B. Pol. VI. 490. B: γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν. VIII. 568. E. Tim. 37. C: ὁ γεννήσας πατὴρ. 41. A: ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας. Critia 113. C. Tim. 55. B: ταῦτα γεννήσαν. Legg. XII. 958. C: γεννήσαντι. XI. 930. E: σὺν τῇ γεννησάσῃ. Conv. 209. E: γεννήσαντες παντοίαν ἀρετήν. Legg. IV. 717. B: τῶν γεννησάντων. VI. 754. B: τοῖς γεννήσασι. IX. 878. E. al. Pol. VII. 538. A: τοὺς τῷ ὄντι γεννήσαντας. Legg. IX. 869. A. Pol. VIII. 546. B: γεννήσουσι. Pass. Pol. V. 459. B: ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται. Locr. 102. C: ὧν ἀρχαὶ γεννῶνται ἐξ ὁστέων. Polit. 269. B: ἐξ ἀλλήλων γεννᾶσθαι. 271. A: τὸ ... ἐξ ἀλλήλων ... γεννώμενον. Theaet. 156. B: γεννωμένη (αἰσθησις) μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. Polit. 310. D. Legg. VI. 775. C: τὸ γεννώμενον. XI. 930. D. Menex. 237. E: τῷ γεννωμένῳ. Legg. XII. 957. B: τῇ νῦν γεννωμένη πολιτείᾳ. V. 746. D: ἐκ τούτων γεννώμενα. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχάς. Polit. 271. A: τίνα τρόπον ἐξ ἀλλήλων ἐγεννῶντο; Crat. 410. C: γεγεννησθαι. Tim. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ἐγεννήθη. 38. E. al. Pol. III. 415. B: ἐκ χρυσοῦ γεννηθεῖη ἂν ἀργυροῦν. Tim. 38. C: ἵνα γεννηθῇ χρόος. Conv. 203. C: γεννηθεῖς. Legg. IX. 875. C: θεῖα μοῖρα γεννηθεῖς. 868. E. Polit. 310. E: γεννηθεῖσα. Conv. 209. C: τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει. Legg. XI. 930. D. XII. 958. C: ἀνδρὶ ... γεννηθέντι. 960. B. Pol. X. 620. A: οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι. Tim. 38. B: γεννηθέντες. Legg. VIII. 840. D. Menex. 238. B. Tim. 37. A: τῶν γεννηθέντων. Legg. IX. 872. E. Med. Legg. VI. 784. E: τοῖς ἔτι γεννωμένοις. Tim. 34. B: εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐγεννήσατο. Critia 113. D: Κλειτῷ ... θυγατέρα ἐγεννησάσθην. Legg. VI. 784. E: ὅταν ... παῖδας γεννήσωνται. Critia 113. E: γεννησάμενος. Menex. 238. A: ὡς ... τοῦτο τὸ ζῶον αὐτὴ γεννησάμενη.

γένος, τό, genus; sexus; gens, stirps. Legg. I. 645. A: ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τὰ ἄλλα γένη. VI. 781. C: τοῦτο τὸ γένος (muliebre). VII. 794. C: τὸ γένος ἐκατέρων. IX. 878. A: γένος ... ἐν τῇ πόλει εὐδοκιμώτατον cet. Alc. I. 125. E: τὸ ... Ἡρακλείους ... γένος. Phaedr. 263. C: ποτέρου ὃν τυγχάνει τοῦ γένους. Soph. 219. E:

ἀφύχον γένους. Crat. 393. B: ὃ ἂν ἦ τοῦ γένους ἔκγονον. 394. A: ἐξ ἐκάστου γένους ἕτερον τοιοῦτον ἔκγονον. D. 398. B: ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ γένους. Id. Pol. V. 468. E. X. 620. A: μίσει τοῦ γυναικείου γένους. Legg. V. 740. B: γένους καὶ πόλεως. IX. 877. D: ξύμπαντος τοῦ γένους. al. Menex. 238. D: τότε μὲν ἐν γένους, τότε δὲ αἰρετοί. Alc. I. 121. B: τῷ ... γένους ὄγκῳ. Soph. 231. B: γένει γενναία. 265. A: τοῖς ἐγγυιάτω γένει ... πεφυκόσιν. Conv. 189. D: τῷ ἀνθρωπείῳ γένει. Pol. V. 473. E: τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. VII. 537. E: ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῇ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει. Tim. 20. A: οἰκία καὶ γένει. Legg. VII. 805. D: τῷ τῶν ἀρρένων γένει. IX. 855. A: παισὶ καὶ γένει. 866. A: ὁ ... γένει ἐγγύτατα. B. XII. 949. B: ἑαυτῷ καὶ γένει. al. Crat. 397. E: χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτον φησὶ γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων. 398. A: ἡμᾶς ... σιδηροῦν εἶναι γένος. Conv. 190. C: τὸ γένος (humanum). Pol. V. 477. C: δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων. Legg. VII. 805. D: τὸ θῆλυ γένος. XI. 923. A: τῆς πόλεως εἶναι τό τε γένος πᾶν καὶ τὴν οὐσίαν. Menex. 246. D: πᾶν τὸ πρόσθεν γένος. Polit. 260. B: τούτῳ τὸ γένεε. Pol. VIII. 547. B: ἑκατέρῳ τὸ γένη (Par. A. et Ven. C. corr. γένε). Prot. 320. C: θνητὰ ... γένη οὐκ ἦν. Polit. 305. E: πάντα τὰ γένη τὰ κατὰ πόλιν. Conv. 189. D: τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων. 190. A. Pol. IV. 435. B: τριττὰ γένη φύσεων. Ib. διὰ τῶν αὐτῶν τούτων γενῶν. Alc. I. 120. E: φαυλοτέρων γενῶν εἶναι. Gorg. 483. D: ἐν ὅλαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς γένεσι. Critia. 118. B: ὕλην ... πλήθει καὶ γένεσι ποικίλην. Legg. XI. 919. E: εἰς τὸ ἄνω γένεσι. Theaet. 174. E: τὰ γένη ὑμνοῦντων. Polit. 310. B: περὶ τὰ γένη (morum vel indolis genera). Pol. IV. 443. D: τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη. VIII. 546. E: τὰ παρ' ἡμῖν γένη, χρυσοῦν cet. Legg. VIII. 841. B: περιλαβὼν τὰ τρία γένη. Ep. VII. 326. A: τὰ ἀνθρώπινα γένη. *praecipue ponitur in genere nobili; quocirca est nobilitas. Pol. II. 366. C: δυνάμεις ... χρημάτων ... ἢ γένους. Legg. III. 687. B. Alc. I. 123. E: κάλλει τε καὶ μεγέθει καὶ γένει. Legg. IV. 715. C: ἰσχὺν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. IV. 711. E: κατὰ πλοῦντων ὑπεροχὰς διαφερούσας ἢ γενῶν. Pol. X. 618. B: ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς. Gorg. 523. C: ἡμιφισμένοι εἰδὼ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. *natio, familia; etiam ordo (vern. Stand). Polit. 291. A: πάμφυλόν τι γένος αὐτῶν. Pol. VII. 519. E: ἐν τι γένος ἐν πόλει. VI. 501. E: τὸ φιλόσοφον γένος. Soph. 235. B: τοῦ γένους ... τοῦ τῶν θαυμασποιοῦν τις. Polit. 290. E: ἐὰν ... τύχη πρότερον ἐξ ἄλλου γένους. Pol. IV. 434. C: χρηματιστικῶν ... γένους. Tim. 17. C. Polit. 290. E: εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι ... γένος. Tim. 17. C: τὸ τῶν γεωργῶν (γένος). Pol. IV. 434. B: ἡ τριῶν ... ὄντων γενῶν ... μεταβολὴ εἰς ἄλληλα. *in univ. gens sive familia ap. Athen. (populus enim

Atticus in γένῃ distributus erat). Alc. I. 120. E. sq. *ut Latin. *genus*, est etiam *progenies*, *proles*. Conv. 191. C: (ἵνα) γίγναιτο τὸ γένος. Pol. II. 368. A: κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός (poët.). Legg. VII. 791. E: πᾶν ... τὸ γεννώμενον, καὶ οὐχ ἥμισυ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. VI. 783. A: περὶ τῆν του γένους σποράν. Pol. II. 363. D: παῖδας ... παιδῶν φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ οὐρίου cet. **natio*, *populus*. Pol. V. 469. B: τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φρίδεσθαι. Critia 120. D: τῷ Ἀτλαντικῷ γένει. Pol. I. 351. A: εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γένει cet. V. 470. C: τὸ ... Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκίῳ εἶναι καὶ συγγενές. Phaed. 78. A: πολλὰ ... τὰ τῶν βαρβάρων γένη. Critia 109. A. Legg. VII. 805. D. Alc. I. 104. B: τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι. Legg. V. 747. C: πολλὰ ἕτερα ... γένη. Menex. 240. A. — Absol. τὸ γένος Latin. est *oriundus*. Soph. 216. A: τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλλάς. Pol. X. 614. B: τὸ γένος Παμφύλου. Euthyd. 271. C: τὸ ... γένος ... ἐντεῦθεν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου. Ep. XIII. 360. C. — **genus* etiam dicitur id quod *species* (tamquam *partes*) complectitur, h. e. *generale* (unde γένει, *generatim*). Phil. 12. E: γένει μὲν ἐστὶ πᾶν ἐν, τὰ δὲ μέρη cet. Id. κατὰ γένος. Soph. 253. E.), *notio generalis*, et in univ. *notio vel species* (vern. *Begriff*). Parm. 135. A: ὥς ἐστι γένος τι ἐκάστου καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὐτήν. Polit. 285. B: πρὶν ἂν σύμπαντα τὰ οἰκεία ... γένους τινὸς οὐσία περιβάληται. Def. 414. D: ὅρος λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκείμενος. Legg. XI. 916. D: ὥς ἐν τι γένος ὄν (διανοηθῆναι). Parm. 134. B: αὐτὰ τὰ γένη ἃ ἔστιν ἕκαστα. Soph. 257. A: ἡ τῶν γενῶν φύσις. 254. B. 253. B: ἐπειδὴ ... τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτα μίξεως ἔχιν (i. q. *μετέχιν*) ἀμολογήκαμεν. D: τὸ κατὰ γένη διαίρεσθαι cet. Parm. 129. C: αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη. Tim. 30. C: καθ' ἐν καὶ κατὰ γένη. — Etiam rerum naturalium principia, h. e. *elementa*, γένη dicuntur. Tim. 54. B. C. 55. E. 58. A. 81. B. E. al. *Cum genitivo substantivi vel adiectivo iunctum rem appositam in universum vel generatim et per se cogitatum significat, saepenumero etiam circumlocutioni servit. Phaedr. 246. D: ἥ τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ. 247. C: τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος (i. q. *quicquid ad veram pertinet scientiam*). 250. B: τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. 277. C: τὸ λόγων γένος. Phaed. 81. E: εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη (in eiusmodi genera qualia sunt asinorum). 82. A. 87. C: πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου ἢ ἱματίου cet. Theaet. 202. D: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. 206. B: τὸ τῶν στοιχείων γένος. Soph. 224. C: τὸ σοφιστικὸν γένος. E. 261. A. Polit. 260. D: τὸ βασιλικὸν γένος ... ἀπὸ τοῦ τῶν κηρύκων γένους ἀφωρίσθαι. 267. E: τὸ τῶν ἱατρῶν γένος. Phil. 30. A: τὸ τῆς αἰτίας γένος. 31. A: ἡδονῆς ... τὸ γένος. Pol. V. 459. B: τό τε τῶν ὀρεγίων καὶ τὸ τῶν

κυνῶν γένος. Tim. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος. 47. A: ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος οὐ cet. 70. A: τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ... γένος. 74. B: τὸ τῶν νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος. 76. C: τὸ τῶν τριχῶν γένος. Legg. VII. 797. A: τὸ τῶν παιδιῶν γένος. 801. B: τὸ τῶν ποιητῶν γένος. VIII. 836. D: τὸ τῆς σώφρονος ιδέας γένος. X. 897. B: ψυχῆς γένος. Epin. 978. C: πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος. al. *i. q. res. Pol. VI. 507. C: ἔστιν ὅ τι προσδεῖ ἀνοῆ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου cet. Epin. 975. D: ἐν πολλοῖς ὕργοις καὶ ξηροῖς γένεσιν.

γενοῦσθης (i. q. γεννήτης, ut Grammat. statuunt) legitur Phil. 30. D., sed Clark. et Vat. Δ γένους τῆς scribunt, unde Bekk. dedit γένους τοῦ cet.

γεοειδής, ἔς, terrenus. Locr. 101. A: πέψις γὰς τε καὶ γεοειδέων.

γεραῖός, ἄ, ὄν, senilis, senex. Polit. 270. D: ἐπὶ τὸ γεραῖτερον ἰδεῖν πορευόμενον. Legg. XII. 952. A: οἱ γεραῖτεροι (seniores). Lach. 201. B: ὅσῳ περ γεραῖτατός εἰμι. Legg. IX. 855. E: τὸν γεραῖτατον. Pol. V. 459. B: ἐκ τῶν γεραῖτατων.

γεραίρω, honoris causa muneror, honoro vel honore orno. Legg. VII. 799. A: χορείαις ποίαισι γεραίρειν τὴν τότε θυσίαν. Epin. 980. B: ὕμνοις ... γεραίροντι διάγειν τὸν αὐτοῦ βίον. Pol. V. 468. D: νῶτοισιν Αἴαντα ... γεραίρεσθαι (Hom.).

γερανοβοτία, ἡ, gruum pastio. Polit. 264. C: γερανοβωτίας.

γέρανός, ὁ, grus. Polit. 263. D: τὸ τῶν γεράνων.

γέρας, τό, dignitas; honor; deinde praemium, munus. Legg. XI. 922. A: πρῶτοις ... τὸ μέγιστον γέρας διδύσθω cet. Prot. 341. E: ὅτι θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι γέρας (Sim.). 344. C. Phaedr. 259. B: ὁ γέρας παρὰ θεῶν ἔχουσιν ἀνθρώποις διδόναι cet. C: γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν. 262. D. Soph. 231. A: μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. Conv. 179. C: ἔδωσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί. Pol. III. 406. B: καλὸν ... τὸ γέρας ... τῆς τέχνης ἡνέγκαστο. Legg. VIII. 829. D: τοῦτο ἀποδιδόντων αὐτοῖς γέρας. Ax. 367. C. Pol. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ γέρα. Legg. XII. 947. E. Euth. 15. A. Pol. III. 414. A: τάφων ... μεγιστα γέρα λαγχάνοντα. V. 460. B: γέρα δοτέον καὶ ἄθλα cet. 465. D. VI. 503. A. Critia 120. C: περὶ τὰ γέρα (v. ἱερά) τῶν βασιλέων. Legg. VIII. 834. A: τὰ περὶ ταῦτα νόμιμα τὰ γέρα καὶ τὰς νίκας διανέμειν.

γεροντικός, ἡ, ὄν, seniorum proprius. Legg. VI. 761. C: τοῖς γέροισι γεροντικά λυτρὰ θερμὰ παρέχοντας.

γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, senis vel senum praeceptor. Euthyd. 272. C: καὶ τὸν Κόννον καλοῦσι γεροντοδιδάσκαλον.

γερουσία, ἡ, *senatus*. Legg. X. 905. C: ξύμπασα ἡμῶν ἦδε ἡ γερουσία.

γερόφορος, ὁ, *scutatus*. Lach. 191. C: ἐπειδὴ πρὸς τοῖς γερόφοροις ἐγένοντο.

γέρων, ὁ, *senex* (etiam adiect.). Tim. 22. B: γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν. Legg. I. 646. A: ὁ γέρων δις παῖς. III. 687. D. al. Lys. 223. B: ἐγὼ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς. Ep. VI. 322. D. Pol. IX. 574. B: γέροντός τε καὶ γράος. Legg. IX. 879. C. Pol. III. 409. B: οὐ νέον, ἀλλὰ γέροντα cet. X. 615. C: γέροντα ... πατέρα ἀποκτείνας. Legg. IX. 880. A. Theaet. 162. D: γέροντες. Pol. VIII. 563. A. al. Crit. 49. A: τηλικοῖδε γέροντες ἄνδρες. Ax. 367. B: τῷ νῷ δις παῖδες οἱ γέροντες γίνονται. Ep. II. 314. B. Legg. VI. 770. D: νέων ἢ γερόντων. Pol. II. 378. C: γέρονσι καὶ γράουσι. Legg. VI. 761. C. Pol. I. 452. B: τοὺς γέροντας. Legg. XII. 965. A. Ep. VII. 337. B. **senator*. Legg. III. 692. A: τὴν τῶν ὀκτὼ καὶ εἴκοσι γερόντων cet. Ep. VIII. 354. B: τὴν τῶν γερόντων ἀρχήν.

γεῦμα, τό, *gustus*. De lucrī cup. 228. E: γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας.

γεῦσις, ἡ, *gustus*. Locr. 100. E: τὰ ... περὶ τὰν γεῦσιν. 101. C: τό ... στρυφνὸν συνάγειν τὰν γεῦσιν (πέφυκε).

γεῦω, *potestatem gustandi facio*. Legg. I. 634. A: ἂ γέονται τῶν ἡδονῶν. Pol. VII. 537. A: γευστέον αἵματος (τοὺς παῖδας). Med. *gusto; fruor; experior; etiam tracto*. Theaet. 157. C: γευσθαι αὐτῶν. Legg. I. 649. B: ὁπόσω ἂν πλέον αὐτοῦ γένηται. V. 733. A. Pol. II. 358. E: (ἐπειδὴ) ἀμφοτέρων γεύονται. VII. 539. B: ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύονται. V. 475. C: παντὸς μαθήματος γεύεσθαι. VII. 539. A. IX. 582. B. al. Pol. VIII. 565. E: γενόμενος φόνον ξυγγενούς. III. 411. D: ἄτε οὔτε μαθήματος γενόμενον οὐδενός cet. VI. 496. C: οἱ γενόμενοι. IX. 582. C: τῆς ... τοῦ ὄντος θέας ... ἀδύνατον ἄλλω γεγεῖσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Legg. VI. 762. E: τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης δεῖ τῆς ταπεινῆς ... γεγευμένον εἶναι. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ βεβαίου ... ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Alc. I. 114. A: οὐκ ἐν ἡδῶς τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγον. Pol. VIII. 559. D: ὅταν νέος ... γεύσεται κηφήνων μέλιτος. Legg. VIII. 844. D: ὅς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσεται. Ep. VIII. 355. C: ἐὰν γεύσῃς τῶν νῦν λογομένων περὶ νόμων. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γευσάμενος. Pol. VIII. 565. D. VI. 496. C: οἱ ... γευσάμενοι. Legg. VI. 752. C. 780. B: γευσάμενοις. Pol. IX. 598. A: τῶν μὲν μετέξει καὶ γεύσεται ἐκὼν.

γέφυρα, ἡ, *pons*. Critia 116. A: τὴν γέφυραν πλεθραίαν τὸ πλάτος οὖσαν. Ib. ἐπὶ τῶν γεφυρῶν. 115. E: κατὰ τὰς γεφύρας. Id. 117. B.

γεφυρῶ, *ponte iungo*. Critia 115. C: τοὺς τῆς θαλάττης τροχοὺς ... ἐγεφύρωσαν.

γεώδης, ὁ ἥ, *terrenus*. Critia 112. A: γεώδης δ' ἦν πᾶσα. Ax. 365. E: τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα, γεῶδες ὃν καὶ ἄλογον. Tim. 66. B: γεώδους. Phaed. 81. C: γεῶδες καὶ ὁρατόν. 86. A: ξύνθετα καὶ γεώδη ἐστὶ cet. Tim. 66. A: μέρεσι γεῶδеси. 63. C: γεώδη γένη διυστάμενοι.

γεωμέτρης, ὁ, *geometra*. Hipp. min. 367. E: ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης. Theaet. 143. B: τῷ ... γεωμέτρῃ. Gorg. 465. B: ὥσπερ οἱ γεωμέτραι. Euthyd. 290. B. Men. 86. E. Ax. 366. E. Theaet. 162. E: ἢ ἄλλος τις τῶν γεωμετρῶν. Sis. 388. E: τοῖς γεωμέτραις.

γεωμετρία, ἡ, *geometria*. Theaet. 146. C: γεωμετρία. Gorg. 508. A: γεωμετρίας γὰρ ἀμελεῖς. Theaet. 143. E: γεωμετρίας ἔνεκα. 145. C: μανθάνεις ... γεωμετρίας ἅντα. Polit. 266. A: ἐπειδὴ γεωμετρίας ἀπτεσθόν. Phil. 56. E: τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελετωμένων. Pol. VII. 526. D. al. Men. 85. E: περὶ πάσης γεωμετρίας. Hipp. mai. 285. C. min. 367. D. Phaed. 92. D: ἐν γεωμετρίᾳ. Pol. VII. 528. A. Hipp. min. 367. D. Sis. 388. E. Prot. 318. E: ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ... διδάσκοντες. Phaedr. 274. C. Gorg. 450. E. Theaet. 143. D: περὶ γεωμετρίαν. 165. A. Pol. VII. 526. C. 528. D: τὴν ... τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. 530. B. 533. B. Epin. 990. D: ὁ καλοῦσι ... σφόδρα γελοῖον ὄνομα γεωμετρίαν. Pol. VII. 536. D: τὰ ... τῶν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν cet. VI. 511. B: ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις ... λέγεις. Men. 76. A: οἷον ταῦτα τὰ ἐν γεωμετρίαις. Pol. VI. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς ... πραγματευόμενοι.

γεωμετρικός, ὁ, ὄν, *geometricus*. Pol. VIII. 546. C: ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός. Gorg. 450. D: γεωμετρικὴ ... καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. 508. A: ἰσότης ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται. Pol. VII. 527. B: τοῦ γὰρ αἰὲ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνώσις ἐστίν. Charm. 165. E: τῆς λογιστικῆς τέχνης ἡ τῆς γεωμετρικῆς cet. Pol. V. 458. D: οὐ γεωμετρικαῖς γε ... ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις. **geometriae peritus*. Theaet. 145. A: ἄρ' οὐδὲ γεωμετρικός; Pol. VII. 526. D: διαφέροι ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικός καὶ μὴ ὢν. Hipp. min. 367. D. Pol. VI. 511. D: τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν. De lege 316. E. pro γεωμετρικά et γεωμετρικοί (νόμοι) nunc scribitur γεωργικά et γεωργικοί.

γεωμετρεῶ, *terram dimetior*; in univ. *metior*, perscrutor. Theaet. 162. E: γεωμετρεῖν. Men. 85. E. Ep. III. 319. C. Theaet. 173. E: τὰ τε γὰς ὑπένερχε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα (Pind.).

γεωμόρος, ὁ, *latifundiorum possessor*, *locuples*. Legg. V. 737. E: γεωμόροι. XI. 919. D. VIII. 843. B: μηχανέτω ... τοῖς γεωμόροις.

γεώργημα, τό, *agri cultus*. Legg. II. 674. C: ταυτά ... τὰ τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα.

γεωργία, ἡ, *agricultura et simpl. cultura*. Soph. 219. A: γεωργία ... καὶ ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπείαι. Conv. 186. E. Pol. I. 333. A. Legg. V. 743. D: ὅσα γεωργία διδῶσι καὶ φέρει. Epin. 975. B: ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Euthyd. 291. E. Lach. 198. E. Ax. 368. C: ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκύ; Polit. 272. A: οὐχ ὑπὸ γεωργίας φνομέ- νους. 289. E. 299. D. Tim. 77. A. Pol. III. 397. E: πρὸς τῇ γεωργίᾳ. VII. 527. D. Lach. 195. B: τὰ γε ἐν τῇ γεωρ- γίᾳ. Phil. 56. B: ἱατρικὴν τε καὶ γεωργίαν cet. Pol. II. 370. D. Legg. VII. 806. D: γεωργίαι ... ἐκδεδομέναι δού- λοις cet. Pol. VIII. 547. D: γεωργίων ἀπέχεσθαι. Legg. VI. 762. A: λαμβάνειν καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας ... τρέπονται. IX. 853. A: τὰ κατὰ γεωργίας.

γεωργικός, ἡ, ὄν, *agricolaris, agriculturae deditus vel peritus*; unde γεωργική (int. τέχνη). Phaedr. 248. E: δημιουργ- γικός ἢ γεωργικός (βίος). De lucri cup. 225. B: γεωργικός ἀνὴρ. Pol. IV. 428. C: ἀλλὰ γεωργική. Legg. X. 889. D: οἶον ... ἱατρικὴ καὶ γεωργικὴ καὶ γυμναστική. Theag. 124. A. Phaedr. 276. B: τῇ γεωργικῇ χρώμενος ... τέχνη. Polit. 289. A: γεωργικῇ ... καὶ θεραπευτικῇ cet. Gorg. 490. E: γεωργικὸν ἄνδρα περὶ γῆν φρόνιμον cet. De lucri cup. 226. A. Legg. VIII. 842. E: νόμοι ... γεωργικοί. De lege 316. E: τὰ γεωργικὰ συγγράμματα. Apol. 20. B: ἣν δ' ἂν οὗτος ἢ τῶν ἵππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν. Legg. VI. 761. D: πόνοις τετραμμένα γεωργοῖς σῶματα. Theag. 125. C: τῶν τὰ γεωργικά (σοφῶν). Pol. III. 412. C: οἱ δὲ γεωργῶν ἄρι- στοὶ ἄρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγνονται;

γεωργός, ὁ, *agricola*. Phaedr. 276. B: ὁ νοῦν ἔχων γεωργός cet. Pol. II. 369. D. 370. C. 371. C. al. De lege 317. D: ὁ γεωργὸς ἄρα νομεὺς ἀγαθὸς τούτων (τῶν σπερ- μιάτων). De iusto 375. B: τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἶός τε; Ὁ γεωργός. Theaet. 178. D: ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα. Soph. 234. A: οὐ γὰρ δὴ γεωργὸν γε ἔρεῖς τινά. Pol. II. 369. E. 374. B. al. Legg. I. 643. B: τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι γεωργὸν ἢ τινα οἰκοδόμον. Euth. 2. D. Riv. 134. E. Polit. 267. E: οἶον οἱ ἔμποροι καὶ γεωργοὶ cet. Pol. II. 370. E. III. 417. A: οἰκονόμοι ... καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται. Euth. 14. A. al. Pol. II. 371. A: πλείονων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργ- ῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. 374. C. al. Tim. 17. C: τὸ τῶν γεωργῶν (γένος). Critia 111. E: ὑπὸ γεωργῶν ... ἀληθινῶν καὶ πρᾶττόντων αὐτὸ τοῦτο. 112. B. Legg. VI. 763. A. Theag. 124. B. Pol. III. 415. A: τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. Legg. VIII. 842. D. 844. A: γεωργοῖσι. Id. 848. E. X. 905. E: γεωργοῖς. 906. E. Theaet. 167. B:

κατὰ δὲ φυτὰ (τοὺς σοφούς) γεωροῦς (λέγω). Pol. III. 415. C. IV. 420. E. 421. B. Lach. 195. B.

γεωργῶ, *terram vel agrum colo*, et in univ. *colo* (*terram, vineam al.*). Theag. 121. B: ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν. Legg. V. 739. E: μὴ κοινῇ γεωροῦντων (*imper.*). VII. 805. E: γεωργεῖν τε καὶ βουκολεῖν *cet.* Eryx. 392. D: πᾶν πολλήν (γῆν) γεωργεῖν. Legg. I. 643. B: τὸν ... γεωροῦντα. VIII. 844. C. 848. E: τοῖσι γεωργοῦσι. Pol. VIII. 551. E: γεωροῦντας. Euth. 4. C: ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ. Critia 112. B: τῶν γεωργῶν ὅσοι πλησίον ἐγεώρουν. γῆ, ἡ, *terra* (*vern. Erde; etiam Erdboden et simpl. Boden*). Est i. q. *γεννῆταιρα* Crat. 410. B. C. Phaed. 97. D: πότερον ἢ γῆ πλατεῖά ἐστιν, ἢ στρογγύλη. 110. A: ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ ἥδε μὲν γὰρ ἡ γῆ *cet.* B. al. Pol. III. 414. E: ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὖσα ἀνῆκε. X. 621. A: ὅσα γῆ φύει. Tim. 53. C sq. 55. E: ἀκνητοτάτη ... τῶν τεττάρων γενῶν γῆ καὶ τῶν σωματίων πλαστικωιάτη. 56. D sq. Legg. X. 886. A: πρῶτον ... γῆ καὶ ἥλιος ἄστρα τε τὰ ξύμπαντα *cet.* XII. 955. E: γῆ ... ἐστία τε οἰκῆσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν. 958. E: ὅσα τροφὴν μήτηρ οὖσα ἡ γῆ ... πέφυκε βούλεσθαι φέρειν. Locr. 97. D: γὰ ... ἐν μέσῳ ἰδρυμένα ἐστία θεῶν *cet.* (V. Annot. in Phaedr. p. 403 sq.). 98. C: βαρύτερόν τε καὶ δυσκίνητον ἂ γὰ. Prot. 320. D: γῆς ἐνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες. 342. B: σοφισταὶ πλείστοι γῆς ἐκεῖ εἰσὶν. Phaed. 108. C: εἰσὶ ... πολλοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι. D: τὴν ... ἰδεῖν τῆς γῆς. 109. C: εἰς τὰ νοῖλα τῆς γῆς. Ib. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς. Phil. 29. D: περὶ τε τῆς ἐν τοῖς ζώοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντί. Conv. 190. B: τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς (ἐκγονον ἦν). Pol. III. 403. E: μὴ εἰδέναι ὅπου γῆς ἐστὶ (Menex. 235. C.) IV. 427. C: ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος. IX. 592. A: γῆς γε οὐδαμοῦ ... εἶναι. X. 596. C: τὰ ἐκ τῆς γῆς φερόμενα ἅπαντα ποιεῖ. Tim. 22. C: τὰ τ' ἐπὶ γῆς ξυνέκτισσε. Legg. VII. 806. E: δούλοις ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν *cet.* IX. 880. E: μήτε τῶν ὑπὸ γῆς τιμωριῶν λεγομένων (μήνιν δείσας). XII. 958. D: τῶν τε ὑπὸ γῆς θεῶν καὶ τῶν τῆδε. Ax. 371. A: ἅτε τῆς ... γῆς ἐχούσης τὰ μέσα τοῦ κόσμου. Theaet. 173. E: γὰς (Pind.). Prot. 320. D: ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυνται. Phaed. 99. B: ὁ μὲν τις δίνην περιτιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Conv. 186. A: (ἐν) τοῖς ἐν τῇ γῇ φερόμένοις. 211. A: οἶον ἐν ζώῳ ἢ ἐν γῇ ἢ ἐν οὐρανῷ. Pol. VII. 529. C: ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῇ. Legg. VI. 778. D: τὸ καθεύδειν ἔαν ἐν τῇ γῇ κατακειμένα τὰ τεῖχη. Prot. 338. A: ἀποκρύψαντα γῆν. Phaed. 61. C: ἐπὶ τὴν γῆν (*vern. auf den Boden*). 99. B: μένειν ... ποιεῖ τὴν γῆν. 109. B: αὐτὴν ... τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρώ κείσθαι τῷ οὐρανῷ. Conv. 191. C: ἐπικτον ... εἰς γῆν. Pol. X. 596. E: ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν

τῷ οὐρανῷ, τὰ γὰρ δὲ γῆν. Tim. 22. C: τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων. 40. B: γῆν ... τροφὸν ἡμετέραν ... πρώτην καὶ προσβυτάτην θεῶν cet. Legg. X. 886. D: ἡλιὸν τε ... καὶ γῆν ὡς θεοὺς καὶ θεῖα ὄντα. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἀέρα φύσει πάντα εἶναι καὶ τύχη φασί. 891. C. Alc. II. 148. D: καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. *terra (vern. Land). Menex. 237. E: ὅτι ἤδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς ... προγόνους. Ib. ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ. Pol. V. 470. A: γῆς ... τῆς Ἑλληνικῆς. De lucri cup. 228. D: (ὅς) τὰ Ὀμήρου ἐπη πρώτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί. *vern. Land, h. e. Feld vel Acker. Legg. V. 737. E: γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ... διανεμηθήτων. Eryx. 392. E: ὃ γε ὑπάσχει γῆ τε ἄφθορος cet. Theaet. 174. E: γῆς ... μύρια πλείθρα ... κεντημένος (cf. Alc. I. 123. C.). Pol. VIII. 547. B: ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτήσιν. 566. A: γῆς ἀναδασμόν. Legg. V. 736. C. 737. B. D. VIII. 842. E: γῆς ὅρια. B. Gorg. 490. E: ὡς πλείστω σπέρματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ γῆν. Pol. IV. 420. E: ἐργάζεσθαι ... τὴν γῆν. V. 464. B: οὔτε οἰκίας τοῦτοισι ἰδίας δεῖν εἶναι οὔτε γῆν οὔτε τι κτήμα. V. 471. E: οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρῃν αὐτῶν cet. C: μήτε γῆν τέμνειν μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι. VIII. 547. B: γῆν ... καὶ οἰκίας κατανειμαμένους. 566. E: γῆν διένειμε δῆμῳ cet. Legg. V. 736. D: κεντημένων ... γῆν ἄφθορον. 737. C. 739. E. Alc. I. 122. D.

γῆγενής, ὁ ἡ, terrigena, et in univ. terrestres. Polit. 271. A: τὸ ... γῆγενὲς εἶναι ποτε γένος λεχθέν. Legg. V. 727. E: οὐδὲν γὰρ γῆγενὲς Ὀλυμπίων ἐντιμότερον. Pol. III. 414. E: ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γῆγενῶν διανοεῖσθαι. Soph. 248. C: πρὸς τοὺς γῆγενεῖς. Polit. 269. B: τὸ τοὺς ἐμπροσθεν φύεσθαι γῆγενεῖς. 271. C. Pol. III. 415. D.

γῆθῶ, gaudeo, laetor. Phaedr. 251. D: λωφᾷ τε τῆς ὀδύνης καὶ γέγηθεν. Legg. II. 671. B. XI. 931. D: γέγηθεν ὁ θεός. Phaedr. 258. B: γεγηθῶς ἀπέροχεται. Phaedr. 84. E: γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπείναι cet.

γῆῖνος, ὁ ἡ, terrenus. Polit. 272. D: τὸ γῆῖνον ... παῖν ... γένος. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γῆῖνῳ ἡ ἐνύδρῳ cet. Phaedr. 246. C: σῶμα γῆῖνον λαβοῦσα. Epin. 981. C: γῆῖνον ... τιθῶμεν τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐν. 982. A. 984. B: τὸ ... γῆῖνον ἅπαν θνητὸν γερονέναι. Polit. 288. B: πάντα θ' ὅσα γῆῖνα περιβλήματα. Tim. 64. C: ὅσα ἄλλα γῆῖνα ... ἔχομεν ἐν ἡμῖν μορία. 65. D: γῆῖνα μέρη. Legg. VI. 778. D: γῆῖνα (τὰ τείχη).

γῆλόφος, ὁ, collis. Critia 113. D: τὸν γῆλόφον ... ποιῶν εὐερκῇ. 111. B: γῆλόφους ὑψηλοὺς εἶχε.

γῆπεδον, τό, fundus. Legg. V. 741. C: οἰκοπέδων ἡ γῆπέδων.

γῆραιός, ὁ, ὄν, senex, proventus aetate. Conv. 179. E: (ὡς) γῆραιός τελευτήσοι. Pol. II. 372. D: γῆραιοὶ τελευ-

τῶντες. Legg. XI. 932. A: πρόγονοι γηραιοί. X. 899. E: πρὸς τέλος ... ἐλθόντας γηραιούς.

γῆρας, τό, senectus. Pol. I. 329. D: οὐ τὸ γῆρας cet. Ib. καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Ib. καὶ γῆρας ... καὶ νεότης. Tim. 81. D. Legg. XI. 929. D: νόσος ἢ γῆρας. Epin. 974. A: ταχὺ ... ἐπιλαβὸν γῆρας. Lys. 217. D. Ax. 367. B: λαθὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας. Def. 411. B: γῆρας φθίσις ἐμψύχου ὑπὸ χρόνου γιγνομένη. Pol. I. 328. E: ἐπὶ γήραος οὐδὲν (poet. Ax. 368. A: γήραος οὐδόν. Hom.). 329. B: προσηλακίσεις τοῦ γήραος. 330. E: ὑπὸ τῆς τοῦ γήραος ἀσθενείας. II. 366. D. Legg. I. 631. E: μέχρι γήραος (De virt. 378. A.). 635. A. II. 666. B: τῆς τοῦ γήραος ἀνστηρότητος ... φάρμακον. VI. 752. A: (ἂν) γήραος ἐπικρατῶμεν τό γε τοσοῦτον. XI. 928. E. Alc. I. 122. B: τὸν ἀρχιότατον ὑπὸ γήραος. Pol. II. 329. C: ἐν τῷ γῆρα. V. 469. B: ὅταν τις γῆρα ... τελευτήσῃ. Legg. IX. 864. D: ἢ νόσοις ἢ γῆρα ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος. XI. 927. B: ἐν γῆρα δὲ ὄντων καὶ ἐν μεγίσταις τιμαῖς. 931. A: ἀπειρηκότες γῆρα. D: παρειμένων γῆρα. Phaedr. 267. C: τῶν ... ἐπὶ γῆρας ... ἐλκομένων λόγον. 276. D: εἰς τὸ λήθης γῆρας ἐὰν ἴκηται. Conv. 195. B: φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. Pol. I. 330. A: χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. III. 406. B: εἰς γῆρας ἀφίκετο. VI. 498. A: πρὸς δὲ τὸ γῆρας ... ἀποσβέννυνται cet. VIII. 552. C. Tim. 33. A: νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα. 81. E: ὁ ... μετὰ γῆρας ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν (θάνατος). Legg. III. 691. E: τὴν κατὰ γῆρας σῶφρονα δύναμιν. V. 730. C: εἰς τὸ χαλεπὸν γῆρας. IX. 879. C. X. 888. C. Hipp. mai. 291. D: ἀφικομένῳ εἰς γῆρας. Lach. 188. B: τὸ γῆρας νοῦν ἔχον προσιέναι.

γηράσκω, senesco. Riv. 133. C: γηράσκω (Sol.). Theaet. 181. C: ὅταν ... γηράσκῃ. Lach. 189. A: γηράσκων ... πολλὰ διδάσκεσθαι ἐθέλω cet. Legg. XII. 958. D: γηράσαντι. Pol. III. 393. E: γηράσειν. VII. 536. D: ὡς γηράσων τις πολλὰ δυνατός μανθάνειν.

γηροτρόφος, ὁ ἢ, senectutem nutriens. Pol. I. 331. A: ἡδεῖα ἐλπίς ... καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος. Ib. γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς (Pind.). VIII. 569. B: χαλεπὸν γηροτρόφον.

γηροτροφῶ, in senectute nutrio. Menex. 248. D: τοὺς δὲ (πατέρας) γηροτροφοῦντες ἀξίως. E: γηροτροφουσάντων.

γίγαντομαχία, ἡ, gigantum pugna vel bellum. Soph. 246. A: εἰκὲ γε ἐν αὐτοῖς οἷον γίγαντομαχία τις εἶναι. Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γίγαντομαχίας τε μυθολογήτεον αὐτοῖς καὶ ποιικιτέον.

γίγας, ὁ, gigas. Conv. 190. C: ὥσπερ τοὺς γίγαντας (int. ἡφάνισαν).

γίγνομαι, gignor, nascor; orior; fio, exsisto; accido, obvenio, obtingo; reperior; versor, sum; etiam in re ponitur quae geritur vel agitur (velut συνουσία). Prot. 323. D:

ὅτι φύσει τε καὶ τύχῃ τοῖς ἀνθρώποις γίγνεται. 338. C: αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῷδε γίγνεται. Phaedr. 253. C: προθυμία ... οὕτω καλῇ ... ὑπὸ τοῦ δι' ἔρωτα μαρέντος φίλου τῷ φιληθέντι γίγνεται. Gorg. 512. D: καταγέλαστός σοι ὁ ψόγος γίγνεται (reperitur). 525. B: γίγνεται αὐτοῖς ἡ ὠφέλεια. Soph. 260. C: δόξα ... ψευδὴς γίγνεται καὶ λόγος. Phil. 27. A: ἐξ ὧν γίγνεται πάντα. Conv. 197. A: ἥ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα. Pol. I. 329. C: τῶν γε τοιούτων ... πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία. V. 421. A: ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. X. 614. A: παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἄθλα γίγνεται. Apol. 31. D: ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται (obvenit). al. Soph. 222. B: γίγνεσθον. Tim. 52. B: οὐ δυνατοὶ γιγνώμεθα ... τάληθ' εἰς λέγειν. Ion. 535. A: οὐκ οὖν ἐρμηνέων ἐρμηνεῖς γίγνεσθε; Polit. 280. D: ὅσαι ... στεκτικαὶ γίγνονται. Tim. 37. B: δόξαι ... γίγνονται βεβαῖοι. Legg. XI. 915. B: τὸ ... πλεόν γιγνέσθω τοῦ δεσπότην. Phil. 14. A: πολλαὶ ... ἡδοναὶ ... γιγνέσθων. Legg. VIII. 843. D. VI. 760. A: γιγνέσθωσαν. IX. 869. E. Prot. 337. B: οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἡ συνουσία γίγνοιτο. Phaedr. 245. D: εἰ ... ἐκ του ἀρχῇ γίγνοιτο. Phil. 26. E: πῶς γάρ ἂν χωρὶς τούτου γίγνοιτο; Pol. II. 374. B: ἵνα ... ἡμῖν τὸ τῆς συντικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. Men. 89. B: (ἵνα) χοροῖμοι γίγνοιτο ταῖς πόλεσιν. Gorg. 492. A: ὧν ἂν αἱ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. Crat. 394. A: ἐὰν μὴ τέρας γίγνηται. Phil. 35. E: ὅταν ἐν μέσῳ τούτου γίγνηται. Phil. 31. B: ὁπότε γίγνησθον. Tim. 88. B: ἵνα ... γίγνησθον ἰσοδρόμῳ. Prot. 338. C: ἵν' ... συνουσία τε καὶ διαλογοὶ ἡμῖν γίγνωνται. Gorg. 525. B: ἵν' ἄλλοι ... βελτίους γίγνωνται. Pol. V. 468. C: ἵν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίγνωνται. Legg. X. 884: ὅταν εἰς ἱερὰ γίγνωνται (αἱ ὕβρεις). Phaedr. 245. D: εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. Gorg. 525. B: βελτίονι γίγνεσθαι. Ib. παραδείγματι ἄλλοις γίγνεσθαι. Phaedr. 102. E: γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι (Legg. VI. 777. B: εἶναι τε καὶ γίγνεσθαι). Soph. 229. C: δι' οὗ κινδυνεύει πάντα ... γίγνεσθαι πᾶσιν. Phil. 31. D: γένεσιν ἀληθόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ. Parm. 156. A: τὸ ... οὐσίας μεταλαμβάνειν ἄρ' ἂν γε οὐ γίγνεσθαι καλεῖς; 163. D: τὸ ... γίγνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι cet. Pol. V. 460. D: ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔργα γίγνεσθαι. Euth. 3. B: ὅτι ... τὸ δαιμόνιον φῆς σάντ' ἐκάστοτε γίγνεσθαι. Phil. 35. E: ἐν ἐκατέρῳ γιγνώμενος (versans). Soph. 263. D: ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων. Pol. VIII. 544. C: ἡ ... ταύτη ... ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία. Parm. 152. B: ὅταν ἡ ... γιγνώμενον. Phil. 39. C. Pol. VII. 527. B: τοῦ αἰὲ ὄντος ... ἀλλ' οὐ τοῦ ποτὲ γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου. 518. C. al. Soph. 265. C: μετὰ ... ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης. Pol. III. 392. D: διὰ μιμήσεως γιγνομένη. Phil. 40. A: ἑαυτῷ χρυσὸν γιγνώμενον ἀφθο-

νον cet. Phaed. 88. A: ὥστε πολλάκις γιγνομένην τὴν ψυχὴν ἀντίχειν. Polit. 272. E: γνόντες ἤδη τὸ γιγνόμενον. Conv. 179. B: τοῦτο ὃ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον. Legg. I. 635. C: γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Theaet. 200. E: τὰ ὑπ' αὐτοῦ γιγνόμενα πάντα καλὰ καγαθὰ γίνεσθαι. Pol. II. 357. C: τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων. V. 462. B: τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων. Pol. V. 460. A: πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις. VIII. 567. B: τοῖς γιγνομένοις (eis quae fiunt.). Epin. 985. E: ἥλιον ἢ σελήνην ... γιγνομένους (orientes). Phil. 26. E: πάντα τὰ γιγνόμενα διὰ τιν' αἰτίαν γίνεσθαι. Pol. II. 358. A: δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ. Legg. III. 687. C: τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπιτάξιν τὰ γιγνόμενα γίνεσθαι. Euthyd. 296. D: ὅτ' ἐρίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου. Prot. 335. C: ἵνα ... συνουσία ἐρίγνετο. Crat. 418. D: ὅτι ... ἀσμένους ... ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐρίγνετο. 436. C: ὡς πάντα ... ἐπὶ ταῦτόν ἐρίγνετο τὰ ὀνόματα. Men. 89. B: εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐρίγνοντο. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χρηματιστῆς τοῦ τε πάμπου καὶ τοῦ πατρός. Gorg. 526. B: εἰς ... πάνν ἑλλόγιμος γέγονε cet. Theaet. 173. D: εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει cet. Soph. 228. B: ξυγγενῇ ... ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονε. Phil. 26. B: ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε. Parm. 141. D: τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε. E. Conv. 187. B: γέγονεν ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης. Pol. I. 354. C: ὥστε μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι. VI. 496. C. al. Euthyd. 272. A: οὕτω δεινὰ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι cet. Ep. VIII. 356. A: γερόνατε. Gorg. 526. A: καὶ ἄλλοθι γερόνασιν, οἷμαι δὲ καὶ ἔσονται cet. Conv. 191. D. Ion. 532. B: καὶ εἰσὶ καὶ γερόνασιν ἀγαθοὶ cet. Gorg. 515. E: βελτίους γερονέναι. Phaed. 64. C: χωρὶς ... αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γερονέναι (esse, ut sequitur χωρὶς ... τὴν ψυχὴν ... εἶναι). Theaet. 202. B: λόγοι γερονέναι. Conv. 172. C: τὴν συνουσίαν γερονέναι ταύτην cet. 209. C: πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιοῦτους παῖδας μᾶλλον γερονέναι ἢ cet. 218. C: ἐραστῆς ... γερονέναι (esse). Pol. VII. 539. A: παράνομος ... γερονέναι ἐκ νομίμου. Tim. 38. A: οὐδὲ γενέσθαι ποτὲ οὐδὲ γερονέναι. Legg. XII. 963. C: τέτταρα ... ἀρετῆς εἶδη γερονέναι (esse). Epin. 981. E: ὃ ... θεῖον γένος ἄστρων γερονέναι. Men. 93. A: γερονέναι ἔτι οὐχ ἦπτον ἢ εἶναι. Apol. 40. B: κινδυνεύει γὰρ μοι τὸ ξυμβεβηκός τουτο ἀγαθὸν γερονέναι. Charm. 153. C: μάχη πάνν ἰσχυρὰ γερονέναι (ἡγγελλται). Theaet. 208. E: αὐτοῦ ἐπιστήμων γερονῶς ἔσται οὐ cet. Conv. 204. D: ἔστι ... οὕτως γερονῶς ὃ Ἔρως. Pol. IX. 572. D: δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γερονῶς. Legg. XII. 951. C: γερόνως ἔστω. Γερονῶς cum v. ἔτη est natus (vern. alt.). Legg. IV. 721. D. VI. 755. A. 760. C. al. innum. Pol. VIII. 548. C: αὕτη ... ἢ πολιτεία οὕτω γεροννῖα. Prot. 309. B: καὶ τί ἂν γερονός

εἴη περὶ σὲ κακείνον τοσοῦτον πρᾶγμα; Phaed. 72. C: ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γερονός εἴη. Theaet. 142. B: τὸ γερονός νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Tim. 56. B: ἔστω ... γερονός. Phil. 33. C: διὰ μνήμης πᾶν ἐστὶ γερονός. Parm. 153. E: γερονός ἂν εἴη. Legg. VIII. 841. C: τὸ ... γερονός ἐν ἐπιθυμίᾳ. Parm. 141. D: χρόνου ... τοῦ ποτὲ γερονότος. Tim. 81. C: νεωστὶ γεροντίας. Prot. 318. A: βελτίονι γερονότι. Pol. III. 388. B: ἐγγὺς θεῶν γερονότα. Apol. 36. A: τὸν γερονότα ἀριθμόν. Legg. XII. 961. B: τὴν γεροντίαν κρίσιν. Pol. III. 414. C: πρότερον ... ἤδη πολλὰ χρόνῳ γερονός. Tim. 29. A: πρὸς τὸ γερονός (opp. τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχον). Gorg. 492. B: πῶς οὐκ ἂν ἄθλιοι γερονότες εἴησαν cet. Legg. VI. 779. D: γάμοι ... ἔστωσαν γερονότες. Gorg. 470. D: τὰ ... ἐχθρὰ καὶ πρῶην γερονότα cet. Pol. V. 461. D: τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γερονότα cet. Phaedr. 242. A: τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γερονότων (λόγων). Conv. 177. B: μὴδὲ ἓνα ... τοσοῦτων γερονότων ποιητῶν. Critia 113. C: τῶν ἐν εἰ ... ἐκ γῆς ἀνδρῶν γερονότων. Pol. III. 392. D: ἡ γερονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων. IX. 572. A. Legg. X. 896. A: τῶν τε ὄντων καὶ γερονότων καὶ ἐσομένων. Phil. 40. C: μὴδὲ ἐπὶ γερονόσι. D. Legg. III. 700. C: τοῖς ... γερονόσι περὶ παιδείου. Soph. 219. C: τὰ ... ὄντα καὶ γερονότα ... χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι. 266. B: δαιμονία ... μηχανῇ γερονότα. Pol. X. 615. C: τύραννος ἐργόνει. Legg. III. 678. C: πᾶσι φόβος ἑναυλος ἐεργόνει. Charm. 153. B: μάχῃ ἐεργόνει. Theag. 130. B: ὁ ... Θουκυδίδης ... μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐεργόνει. Gorg. 515. E: ἐπειδὴ ... καλοὶ κάραθοι ἐεργόνεσαν (v. ἐεργόνεισαν, al. γερόνεσαν). Critia 116. E: ὅσοι τῶν δέκα ἐεργόνεσαν βασιλέων. Epin. 984. B: ὡς πάντη ταύτῃ γεγένηται. Tim. 24. C: ἐν ᾧ γεγένησθε. 41. B: ἐπεὶ περ γεγένησθε. Pol. III. 411. C: ἀκράχοι ... γεγένηται (evadunt). Phaedr. 242. B: γεγενῆσθαι (λόγους). Theaet. 210. B: ἀνεμιαῖα ... γεγενῆσθαι. Conv. 174. A: οὕτω καλὸς γεγεννημένος. Tim. 29. A. 18. C: τὸ γεγεννημένον αὐτῷ. 52. C. Legg. IV. 707. E: ὡς ὄχλου τινὸς ... γεγεννημένου πλείονος ἢ cet. Phaedr. 232. B: ἡ γεγεννημένης ἢ μελλούσης ἔσεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Phil. 27. B: γεγεννημένην οὐσίαν. Ep. II. 310. E. Sis. 390. E: οὔτε ὄντων οὔτε γεγεννημένων. Legg. X. 908. E: τοὺς ... ὑπ' ἀνοίας ... γεγεννημένους (tales factos). Tim. 39. E: τὰ πάντα ζῶα ... γεγεννημένα. 36. D: ἐπεὶ ... πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ἐνστάσις ἐεργένητο. Euthyd. 301. A: καὶ γὰρ ἐν παντὶ ἐγεγόνει ὑπὸ ἀπορίας. Pol. I. 354. A: πρᾶος ἐγένου. Crit. 50. E: ἐπειδὴ ... ἐγένου τε καὶ ἔξετραφης cet. Conv. 173. A: πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὐτῇ. 203. B: ὅτε ... ἐγένετο Ἀφροδίτῃ. Theag. 129. B: καὶ μοι ἐγένετο ἡ φωνή. D: ἐγένετό μοι τὸ σημεῖον. Menex. 243. C: οὐ δὲ ἐκφανὴς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή.

Men. 95. E: *ἔγεντο* (Theogn.). Soph. 228. E: *τούτῳ δύο τέχνα τινὲ ἔγενέσθην*. Lach. 179. D: *ἐπειδὴ μειράνια ἔγενόμεθα*. Phaedr. 254. B: *πρὸς αὐτῷ τ' ἔγένοντο καὶ εἶδον* cet. Pol. I. 327. C: *ἥ ... τούτων ... κρείττους γένεσθε, ἥ μένεν' αὐτοῦ*. Conv. 194. A: *εἰ δὲ γένοιο οὐ νῦν ἐγὼ εἰμι*. Theaet. 173. D: *γένοιντ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα*. Conv. 411. D: *εἰ τῷ γένοιο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν* cet. Pol. I. 330. A: *οὐθ' ὁ μὴ ἐπεικῆς ... εὐκόλος ποτ' ἂν ἐαντῷ γένοιο*. X. 616. A: *μὴ γένοιο ἐκάστῳ τὸ φθέρμα*. Phil. 30. C: *σοφία μὴν καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆς οὐκ ἂν ποτε γενοίσθην*. Pol. II. 360. B. Tim. 56. E: *δύ' ἂν γενοίσθην σώματα*. Prot. 322. D: *οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις εἰ* cet. 311. A: *ἕως ἂν φῶς γένηται*. Crat. 393. C: *ἂν ἐξ ἀνθρώπου ... μὴ τὸ ἀνθρώπινον ἔκγονον γένηται*. Con., 204. D: *ᾧ ἂν γένηται τὰ καλά*. Pol. I. 337. D: *ἐπειδὴν μοι γένηται (ἀργύριον)*. IV. 423. C: *ἐάν τε τῶν φυλάκων τις φανῶλος ἔκγονος γένηται*. V. 461. D: *ἂ ἂν γένηται ἔκγονα*. Theag. 128. D: *ἐάν ... γένηται ἡ φωνή*. Legg. III. 683. C: *γενόμεθα ... ταῖς διανοαῖς ἐν τῷ τότε χρόνῳ*. Phaedr. 114. A: *(οἷ δ' ἂν) ἀνδροφόνου ... γέωνται*. Alc. I. 121. E: *ἐπειδὴν ... ἐπτέτεις γέωνται οἱ παῖδες*. Prot. 316. C: *ἐπιθυμῶν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει τοῦτο δὲ οἶται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένοιο*. Phaedr. 228. A: *καίτοι ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἢ μοι πολὺ χρυσίον γενέσθαι*. Phaedr. 88. A: *πρὶν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς*. Conv. 184. D: *εἰ μέλλει ξυμβῆναι καλὸν γενέσθαι τὸ ... χαρίσασθαι*. Pol. II. 359. D: *γενέσθαι χάσμα*. Tim. 52. D: *πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι*. Apol. 32. C: *μεθ' ὧμῶν γενέσθαι (vern. es mit euch zu halten) μὴ δίκαια βουλομένων*. al. Legg. XII. 961. D: *(νοῦς) γενόμενος ... εἰς ἓν*. Menex. 240. D: *ἐν τούτῳ ... ἂν τις γενόμενος γνοίῃ* cet. Ep. VII. 346. D: *κατ' ἐμμαντὸν γενόμενος*. Phil. 64. B: *οὐτ' ἂν γενόμενον εἶη*. Pol. III. 414. C: *οὐδ' οἶδα εἰ γενόμενον ἂν*. II. 359. D: *ὄμβρου ... πολλοῦ γενομένου*. Crit. 30. D: *περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν*. Phil. 24. B: *γενομένης ... τελευτῆς*. Epin. 983. C: *μὴ ψυχῆς πρὸς ἐκάστῳ γενομένης (nisi animus in quoque inesset)*. Pol. V. 458. A: *οἷα δράσουσι γενομένου (si evenerit)*. Epin. 974. D: *τῇ μετὰ σοῦ κατὰ χρόνον ἂν γενομένη*. Gorg. 526. A: *ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ ... γενόμενον*. Soph. 249. C: *ὄντα ἢ γεόμενον ἂν καὶ ὅπουσιν*. Phil. 65. E: *οὔτε γενόμενον οὔτε ὄντα οὔτε ἐσόμενον*. Pol. VIII. 566. C: *κατὰ τὸν Κροίσῳ γεόμενον χρησιμόν*. Menex. 239. D: *ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεόμενον λόγῳ*. Tim. 64. C: *εἰς τὸ πᾶν ζῶον γεόμενον*. Legg. III. 699. B: *βλέψαντες πρὸς τὸ πρότερον γεόμενον*. Pol. II. 366. B: *οἱ θεῶν παῖδες γίγνεται ... γεόμενοι*. Alc. I. 121. C: *ἡμῶν ... γεομένων*. Phil. 35. E: *μέμνηται δὲ τῶν ἡδέων γεομένων*. Theaet. 201. B: *τῶν γεομένων τὴν ἀλήθειαν*. Ep.

III. 315. E: τὰναντία τῶν γενομένων λέγων. Ax. 369. A: δῆλον ... τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ γενομένοις. Phaed. 114. A: ἐνιαυτον ἐκεῖ γενομένους. Legg. IX. 858. A: αὐτοὺς ἐν σκέψει γενομένους, περὶ πάσης πολιτείας. Phaedr. 245. D: οὕτε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γενήσεται. E. Parm. 141. E: τὸ γενήσεται. 155. D. Crat. 431. D: εἰκὼν ... γενήσεται. Conv. 212. A: ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται ... τίπτειν ... ἀληθῆ. Pol. V. 461. A: ὃς ... γενήσεται οὐχ ὑπὸ θυνσιῶν ... φύς. IV. 711. E. Tim. 52. D: ὡς ... οὐδέτερον ... ἐν ἅμα ταυτόν καὶ δύο γενήσεσθον. Epin. 974. B: τίνα τρόπον σοφοὶ γενησόμεθα. Pol. III. 417. B: δεσπόται ... γενήσονται. VIII. 546. D: ὅθεν ἀμεινότεροι γενήσονται. Legg. I. 635. C. Tim. 76. E: ὡς ... τᾶλλα θηρία γενήσοιτο. Ep. III. 317. B. Phaed. 88. A: πολλὰκις γενήσεσθαι. Phil. 33. C: εἰ μέλλει ... φανερά πη γενήσεσθαι. Legg. III. 678. D: τᾶλλα οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι. Prot. 311. B: τίς γενησόμενος. Tim. 38. B: τὸ γενησόμενον. 73. D. 76. D. Legg. III. 687. B: ὡς διὰ τοῦτ' αὐτῷ γενησόμενα. X. 888. E: τὰ πράγματα ... γενησόμενα. Tim. 40. D: τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων. Phil. 59. A: περὶ ... τὰ γιγνόμενα καὶ γενησόμενα. Parm. 141. E: τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται. Ib. οὐτ' ἔπειτα γενήσεται οὐτε γενηθήσεται οὐτ' ἔσται. — Cum participio alius verbi. Legg. V. 737. C: ὄγκος δὲ πλήθους ἱκανὸς οὐκ ἄλλως ὁρθῶς γίγνοιτ' ἂν λεχθεὶς ἢ cet. Soph. 217. C: μὴ ... ἀπαρηθῆεις γένη. Legg. VII. 788. D: μὴ γίγνεσθαι τὰ γ' ἀνθρώπινα μήκη διπλάσια ... αὐξανόμενα. VIII. 846. E: τοῦτ' ... ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. II. 670. B: ὅσοι προσάδειν γεγόνاسι διηναγκασμένοι. Ep. VII. 347. E: ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγονε φιλοσοφία καὶ φίλοις. — Cum infinitivo γίγνεται est obtingit ut, h. e. licet, potest. Pol. III. 397. B: ὀλίγον πρὸς τὴν αὐτὴν αἰὲ γίγνεται λέγειν. Epin. 978. B: τὸ ... ἐν ... καὶ δύο γέγονε πόθεν ἡμῖν ὥστ' ἐννοῆσαι cet. *venio, pervenio; aggredior; progredior; etiam incido (c. praepositt. motionem indicantibus) et versor, sum (cum praepositt. commorationem significantibus). Pol. VII. 532. B: τότε δὴ ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. III. 396. D: ὅταν ... γίγνηται κατὰ τινα ἑαυτοῦ ἀνάξιον. IX. 585. A: πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι. X. 604. C: ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι cet. Phaedr. 255. B: ἐγγύθεν ἢ εὐνοια γιγνομένη. Tim. 57. A: εἰς ἄλλο τι γιγνόμενον. Pol. VI. 490. D: ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν, τί cet. IX. 588. B: ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγον γεγόναμεν. Phil. 18. D: ἐπ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες. Lys. init. ἐπειδὴ δ' ἐγενόμην κατὰ τὴν πυλίδα. Lach. 191. C: ἐπειδὴ πρὸς τοῖς γερόφοροις γέγονοντο. Prot. 314. C: ἐπειδὴ ... ἐν τῷ προδύρῳ ἐγενόμεθα. Phaed. 118. A: ἐπειδὴ πρὸς τῇ καρδίᾳ γίγνηται αὐτῷ. Crat. 422. A: ἐπειδὴ ἐπ' ἐκείνοις γίγνηται τοῖς ὀνόμασιν. Polit. 264. A: ἵνα δὴ ταχὺ γενώμεθα πρὸς

τῇ πολιτικῇ. Phaedr. 247. B: ἡνίκ' ἂν πρὸς ἄκρῳ γένωνται. Phaed. 114. A: ἐπειδὴν ... γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσιάδα. Ax. 364. A: γενομένῳ μοι κατὰ τὸν Ἰλισσόν. 395. C: παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν γενομένῳ. Legg. I. 643. D: δ (οἱ?) δεήσει γενομενον ἄνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι cet. VII. 799. C: πρὸς τούτῳ δὴ νῦν γενόμενοι τῷ λόγῳ cet. *in tempore positum est consumi, conteri, etiam effluere, praeterire. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἂν. Prot. 320. A: πρὶν ἔξ μῆνας γεγονέναι. Pol. X. 616. B: ἐπειδὴ ... τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἐκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γένοιτο. Phaed. 108. C: ἕως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται. *circumloquutioni servit. Legg. II. 660. D: καθάπερ νῦν γίγνεται γιγνόμενα. VII. 791. C: οὐ σμικρὸν μόριον ... γιγνόμενον γίγνοιτ' ἂν. IX. 858. A: τίνα τρόπον ἂν γιγνόμενον γίγνοιτο. VIII. 847. D: ἐάν τις ἡ τέχνης εἰσαγωγίμου δέη γίγνεσθαι. XII. 968. C: τίς δὲ ὁ τρόπος ἡμῖν γιγνόμενος ὁρθῶς γίγνοιτ' ἂν. Pol. IV. 433. B: τοῦτο ... κινδυνεύει τρόπον τινα γιγνόμενον ἢ δικαιοσύνη εἶναι. II. 378. D: γέρονσι ... καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. VII. 520. A: ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους. Phil. 40. E: πονηρὰς δόξας ... ἄλλως ἢ ψευδεῖς γιγνομένας ἔχομεν εἰπεῖν; — Cum adverb. est se praeberere vel praestare, et in univ. i. q. esse cum adiect. Pol. VI. 504. C: μέτρον ... ἀπολείπον καὶ ὅτι οὖν τοῦ ὄντος οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται. Prot. 325. B: σκέψαι ὡς θαυμασιῶς γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Pol. I. 344. C: ἱκανῶς γιγνομένη (si perfectam se exhibet vel perfecta est). Soph. 230. C: βεβαιότατα γιγνομένην (ἀπαλλαγῇ).

γιννώσκω, novi, scio; cognosco, intelligo, perspicio; iudico. Pol. I. 347. A: τοὺς ... δύο μισθοὺς γιννώσκω. Prot. 313. B: ὃν οὔτε γιννώσκες cet. Gorg. 470. D: ἄλλως δὲ ... οὐ γιννώσκες ὅτι εὐδαιμονεῖ; Phaed. 60. A: γιννώσκες γὰρ (vern. du kennst sie ja). 116. C: γιννώσκες γὰρ τοὺς αἰτίους. Theaet. 144. C: ἀλλὰ σκόπει εἰ γιννώσκες αὐτόν. Crat. 435. A: εἰ γιννώσκες ἐμοῦ φθεγγομένου. Pol. I. 343. A: ὅς γε ... οὐδὲ ποιμένα γιννώσκες. Crat. 440. A: γνῶσις ... οὐδεμία γιννώσκει ὃ γιννώσκει μηδαμῶς ἔχον. Alc. I. 131. A: οὐδεὶς ... τῶν ἱατρῶν ἑαυτὸν γιννώσκει. Soph. 234. B: τὸν γ' ὑπισχνόμενον ... γιννώσκομεν πον τοῦτο ὅτι cet. Parm. 134. E: οὐδὲ γιννώσκομεν τοῦ θείου οὐδὲν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιστήμῃ. Soph. 244. A: ὡς ὑμεῖς ... ταῦτα πάλαι γιννώσκετε. Parm. 134. E: οὔτε γιννώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα θεοὶ ὄντες. Alc. I. 133. D: οἱ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γιννώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυτῶν. Riv. 137. E. al. Phil. 60. D: μήτε τὸ παρὰπαν γιννώσκει τίποτε πέπονθε πάθος. Crat. 421. C: ὃ ἂν μὴ γιννώσκωμεν. Soph. 240. A: οὔτε ὕδατα γιννώσκειν. 248. D: τὴν ψυχὴν γιννώσκειν. Phil. 48. D: τὸ μηδαμῇ γιννώσκειν αὐτόν. Pol. V. 476. D: ὃν φάμεν

δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν. 479. E. al. Prot. 310. D: γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν cet. Pol. I. 347. D: πᾶς ... ὁ γιγνώσκων (*prudens*). Legg. II. 668. D: ὁ τὸ ὀρθῶς μὴ γιγνώσκων. III. 687. E: μὴδὲν τῶν καλῶν ... γιγνώσκων. XII. 955. B: γιγνώσκων (*sciens*). Phil. 20. D: ὡς πᾶν τὸ γιγνώσκον αὐτὸ θηρεύει. Pol. V. 476. D: ὡς γιγνώσκοντος. VI. 508. E: τῷ γιγνώσκοντι. III. 407. C: ταῦτα γιγνώσκοντα. VI. 488. B: γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα. Phaedr. 233. A: τὰ δὲ αὐτοὶ χεῖρον διὰ τὴν ἐπιθυμίαν γιγνώσκοντες. Polit. 302. B: περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γιγνώσκοντες. Crat. 437. E: πότερον γιγνώσκοντες τὰ πράγματα ... ἢ ἀγνοοῦντες; Conv. 199. A: δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν. Critia 109. B: γιγνώσκοντας τὸ μᾶλλον ἄλλοις προσήκον. Legg. IV. 707. A: ταῦτ' οὖν ἐγίνωσκε καὶ ἐκείνος. II. 669. A: ἐγινώσκομεν. Men. 89. B. Pol. II. 366. C: ἰκανῶς δ' ἐγνώκεν ὅτι cet. Apol. 23. B: ὅστις ... ἐγνώκεν ὅτι cet. Legg. VII. 790. D: ἐγνώκασιν ὃν χρῆσιμον. Crat. 439. B: ἐγνώκηναι. Euth. 2. C: τοσοῦτον πρᾶγμα ἐγνώκηναι. Pol. I. 336. C: ἐγνώκως τοῦτο ὅτι cet. VI. 484. D: τοὺς ἐγνώκοντας ... ἕκαστον τὸ ὄν. Prot. 335. A: ἐγνων γὰρ ὅτι cet. Pol. VI. 497. C: οὐκ ἐγnows. 508. D: ἐγνω αὐτό. IV. 428. A: ὁπότε πρῶτον ἐκείνο ἐγνωμεν. Apol. 33. D: ἐγνοσαν. Prot. 343. B: γνῶθι σαυτὸν. Phil. 48. C. al. Ion. 540. D: γνοίην ... ἂν ἐγῶγε οἷα στρατηγὸν πρόπει εἰπεῖν. Gorg. 470. D: συγγενόμενος ἂν γνοίης cet. Crat. 421. C. 390. B: καὶ εἰργασμένον γνοίη εἴτ' εὖ εἰργασται εἴτε μὴ; Conv. 181. C: καὶ τις ἂν γνοίη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδερασσίᾳ τοὺς ... ὠρμημένους. Euthyd. 279. D: τοῦτο ... κἂν παῖς γνοίη. al. Legg. XI. 918. E: γνοίημεν ἂν ὡς φίλον ... ἐστὶν cet. Alc. I. 128. E: ἂρ' ἂν ποτε γνοίμεν. 129. A: τάχ' ἂν γνοίμεν. 132. C: γνοίημεν. Conv. 211. C: καὶ γνῶ αὐτὸ τελευτῶν ὃ ἐστὶ καλόν. Pol. X. 619. A. Men. 95. A. al. Pol. III. 402. B: πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν. Riv. 136. C: φέρε δὴ γνῶμεν εἰ σὺ ἀληθῆ λέγεις. Phaedr. 229. E: γνῶναι ἑμαυτόν. Theaet. 209. E: τὸ ... γνῶναι ἐπιστήμην που λαβεῖν ἐστίν. Conv. 222. B: παθόντα γνῶναι. Pol. V. 478. A: τὸ ὃν γνῶναι ὡς ἔχει. Legg. I. 650. B: τὸ γνῶναι τὰς φύσεις ... τῶν ψυχῶν. Alc. I. 130. E: γνῶναι ἑαυτόν (i. e. ψυχὴν). Men. 96. E. Lach. 196. D: τοῦτο ... οὐ παντὸς ... ἀνδρὸς γνῶναι. al. Prot. 310. B: ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοῦς αὐτοῦ. Conv. 207. C. Gorg. 464. C: οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχασαμένη. Legg. IX. 875. A: γνοῦσα τὸ βέλτιστον. II. 669. A: τῷ ταῦτα γνόντι. Polit. 259. E: γνούσῃ ... τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν. Conv. 222. B: ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παιδημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι. Legg. III. 691. B. al. Pol. VIII. 555. B: τὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες. Legg. VII. 801. A: γνόντας ... τοὺς ποιητὰς ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ cet. III. 691. D. al. Pass.

Soph. 248. E: καὶ ὅσον γιγνώσκεται. Parm. 134. B. 160. C. Theaet. 149. C: καὶ μὴ γιγνώσκεσθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν μαιῶν cet. Soph. 248. D: τὴν δ' οὐσίαν γιγνώσκεσθαι. Pol. VI. 509. C: τὸ γιγνώσκεσθαι ... ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρῆναι. Legg. III. 692. B: τὸ ... παρ' ἡμῶν γιγνώσκεσθαι ταῦτα. Lys. 240. E: διὰ τὸ σφόδρα τὸν πατέρα γιγνώσκεσθαι αὐτοῦ. Soph. 248. D: τὸ γιγνωσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτὸν ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. VI. 508. E: ὡς γιγνωσκομένης ... διὰ νοῦ. Soph. 248. D: τὴν οὐσίαν ... γιγνωσκομένην. Pol. VI. 508. E: τοῖς γιγνωσκομένοις. 509. B. Legg. II. 656. D: πάλαι ... ἐγνώσθη παρ' αὐτοῖς οὗτος ὁ λόγος cet. Crat. 439. E: οὐτ' ἂν γνωσθεῖη γὰρ ὑπ' οὐδενός. Pol. V. 477. A: πῶς γὰρ ἂν μὴ ὅν γέ τι γνωσθεῖη; Prot. 342. B: εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περίεισι. Legg. IX. 874. B: ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ. Ep. IV. 320. D: εἰ μέλλουσι γνωσθῆναι. Polit. 259. E: τὰ γνωσθέντα κρῖναι. Legg. V. 730. C: χρόνου ... προϊόντος γνωσθεῖς. Crat. 440. B: οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη. Med. Gorg. 404. C: αὐτὸς γνώσει (Lat. *ipse videris*). 454. D: γνώσει δὲ ἐνθένδε. Phil. 12. E: σὺ δ' ... αὐτὸς γνώσει. Hipp. min. 369. D: καὶ γνώσει τούτῳ οὓς ἂν ἐγὼ ἡρῶμαι σοφούς εἶναι. Ion. 538. B: σὺ κάλλιον γνώσει ἢ ἡνίοχος; Pol. II. 362. A: γνώσεται ὅτι cet. V. 466. C: γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων cet. VIII. 569. A. Legg. VII. 813. D: γνώσεται δὲ οὓς δεῖ. Charm. 166. E: αὐτὸς τε ἑαυτὸν γνώσεται. Lach. 196. D. al. Pol. III. 402. B: οὐ πρότερον γνωσόμεθα. Alc. I. 132. C: ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. Pol. VII. 520. C: γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδῶτα. Apol. 19. D: ἐκ τούτων γνώσεσθε ὅτι cet. Ep. VIII. 355. C: ἔργῳ γνώσεσθε. Tim. 18. C: ὅπως μηδεὶς ποτε τὸ γεγεννημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γνώσοιτο (v. γνῶσαιτο). Prot. 359. A: γνῶσεσθαι. Soph. 249. D. Pol. VI. 506. A. Ion. 540. A: ἐτέραν οὕσαν ἕτερα γνῶσεσθαι. Crat. 390. A: τίς οὖν ὁ γνωσόμενος εἰ cet. 440. B: τὸ γνωσόμενον. A: ἐπιόντος τοῦ γνωσμένου. Men. 79. C: ἤδη γνωσμένου ἐμοῦ. Legg. X. 897. E: ὡς ... γνωσόμενοι ἱκανῶς. Conv. 218. A: ὡς μόνοις γνωσόμενοις. Verb. Pol. III. 396. A: γνωστέον. Epin. 978. A: εὖ τοῦτο γνωστέον.

γλαυκόρριμος, ὁ ἢ, *oculos caesios habens*. Phaedr. 253. E: γλαυκόρριμος, ὕψαιμος cet.

γλαυκός, ἢ, ὄν, *caesius*. Tim. 68. C: κυανοῦ ... λευκῷ κεραννύμενον γλαυκόν (χρῶμα ἀποτελεῖται).

γλαφυρός, ἄ, ὄν, *cavus*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

γλίσχρος, α, ον, *glutinosus, tenax*. Tim. 82. D: τὸ ... γλίσχρον καὶ λιπαρόν. 84. A: ἐν λιπαροῦ ... καὶ γλίσχρου τραχὺ καὶ ἀλμυρόν ... γένηται. Crat. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπεμιμῆσατο. Tim. 74. D: γλίσχροτέραν σαρκῶν ... ἐκτέσσατο δύναμιν. **tenax, putidus*. Crat. 435. C: μὴ ὡς ἀληθῶς ... γλίσχρα ἢ ἢ ὁλκή αὐτῇ τῆς ὁμοιότητος.

γλίσχρως, *putide, minute*. Crat. 414. C: καὶ μάλα γε γλίσχρως. Pol. VI. 488. A: ὡς γλίσχρως εἰκάζω. VIII. 553. C: γλίσχρως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος. Crit. 53. E: οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν νομίου τοὺς μερίστους παρὰ βίας.

γλίχομαι, *adhaereo alicui rei* (ita ut me aegre avelli patiar), *studio vel cupiditate alicuius rei teneor, vehementer appeto vel cupio*. De lucri cup. 226. D: οἷ ... καὶ πᾶν σμικρὸν ... γλίσχονται. Gorg. 489. D: γλιχόμενος σαφῶς εἰδέναι ὃ τι λέγεις. Phaed. 117. A: γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἐτι ὄντος. Phaedr. 248. B: γλιχόμεναι ... τοῦ ἄνω. γλοιώδης, ὃ ἡ, *glutinosus, viscosus*. Crat. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπειμιμύσατο ... καὶ γλοιῶδες.

γλυνκνθυμία, ἡ, *mollis animi inclinatio*. Legg. I. 635. C: ἐνεκα τῆς γλυνκνθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονάς.

γλυνκνός, εἶα, ὅ, *dulcis, suavis*. Phaedr. 257. D: γλυνκνὸς ἀγκὼν ... λέληθέ σε ὅτι ... ἐκλήθη. Theaet. 159. C: ἡδὺς μοι φαίνεται καὶ γλυνκνός (ὃ οἶνος). Pol. I. 331. A: γλυνκνία ... ἐλπὶς (Pind.). Phil. 46. C: τὸ ... λεγόμενον πικρῷ γλυνκνὸν μεμιγμένον. Tim. 66. C. Legg. VII. 802. C: τῆς γλυνκνίας Μούσης. Lys. 215. E: τὸ ... πικρὸν γλυνκνός (ἐπιθυμεῖν). Conv. 186. D: πικρὸν γλυνκνὴ. Theaet. 159. D: γλυνκνὸν τὸν οἶνον ... ἐποίησε καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι. Phaedr. 240. A: τὸ αὐτοῦ γλυνκνὸν ... καρποῦσθαι ἐπιθυμῶν. Tim. 71. B: γλυνκνὸν καὶ πικρότητα ἔχον μηχανησάμενος. Theaet. 171. E: γλυνκνία. Pol. III. 411. A: τὰς γλυνκνίας ... ἀρμονίας. Phil. 47. E: γλυνκνίων μέλιτος (Hom.). De lucri cup. 227. D: ἀλλ' ὁρᾷς, ὃ γλυνκνᾷτε cet. *ut Latin. *suavis, est fere i. q. stolidus*. Hipp. mai. 288. B: ὡς γλυνκνὸς εἶ, φήσῃ, ὃ Σώκρατες.

γλυνκνύτης, ἡ, *dulcedo*. Theaet. 159. D: ἡ ... γλυνκνύτης πρὸς τοῦ οἴνου καὶ περὶ αὐτὸν φερομένη. 178. C: περὶ οἴνου γλυνκνύτης. Tim. 71. C: γλυνκνύτητι. Theaet. 159. D: ἐγέννησε ... τὸ τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον γλυνκνύτητά τε καὶ αἰσθῆσιν. Tim. 60. B.

γλύφω, *sculpo et sculpo*. Hipp. min. 368. C: δακτυλίου γλύφειν. Conv. 216. D: ὥσπερ ὁ ἐγλυμμένος Ξεληγνός.

γλῶττα, ἡ, *lingua*. Theaet. 134. D: ἡ ... γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται (Eurip.). Conv. 199. A: ἡ γλῶττα οὐν ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν οὐ (Eurip.). Theaet. 185. C: ἡ γε διὰ τῆς γλῶττης δύναμις. 203. B: οἶον σιριγτούσης τῆς γλῶττης. Tim. 65. C. 66. C. 75. B: οἶον τὸ τῆς γλῶττης εἶδος. Crat. 423. B: φωνῇ τε καὶ γλῶττῃ καὶ στόματι ... δηλοῦν. Pol. VIII. 565. E: γλῶττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς. Tim. 75. D. Phaedr. 254. E: τὴν τε κακχόρον γλῶτταν cet. Theaet. 159. D: ἡ ... αἰσθησις ... αἰσθανομένην τὴν γλῶσσαν ἀπειργάσατο. Crat. 422. E: εἰ φωνὴν μὴ εἶχομεν μὴδὲ γλῶτταν. 426. E. Tim. 65. C: ἴδι' ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν. D. 67. D.

γνάθος, ἡ, *maxilla*. Phaedr. 254. E: τὰς γνάθους.

γναφευτικός, ἡ, ὄν, *ad fullonem pertinens*; ἡ γναφ., *fullonica*. Soph. 227. A: ὣν γναφευτικὴ ... τὴν ἐπιμέλειαν παροχομένη.

γνάφεις, ἡ, *est fullonis vestes deradentis et expolientis*. Polit. 282. E: πρὸς τὴν τῆς γνάφews ὁλκήν.

γνήσιος, α, ον, *genuinus, germanus; legitimus (ut filius); verus*. Pol. IX. 587. B: μιᾶς μὲν (ἡδονῆς) γνησίας, δυοῖν δὲ νόθοιν. Lys. 222. A: τῷ γνησίῳ ἔραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ. Phaedr. 276. A: τούτου ἀδελφὸν γνήσιον. Gorg. 471. B. Pol. VII. 536. A: τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. Gorg. 513. B: εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ. Pol. VI. 496. A: οὐδὲν γνήσιον. Legg. VI. 759. C: ὁλοκλήρον καὶ γνήσιον. Epin. 986. B: ὡς οἱ μὲν γνήσιοι cet. Legg. VI. 765. D: παιδῶν ... γνησίων πατήρ. Phaedr. 278. A: οἶον υἱεῖς γνησίους. Pol. VII. 535. C: οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἄπτεσθαι, ἀλλὰ γνησίους. Polit. 293. E: οὐ γνησίας (v. γνησίως) οὐδ' ὄντως οὔσας λεκτέον.

γνησίως, *vere, revera*. Phaedr. 66. B: τοῖς γνησίως φιλοσόφοις. Pol. V. 473. D: ἐὰν μὴ ... οἱ βασιλῆς ... φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς. Apol. 31. E: γνησίως ἐναντιούμενος.

γνωματεύω, *discerno, diiudico*. Pol. VII. 516. E: τὰς ... σκιάς ... γνωματεύοντα.

γνώμη, ἡ, *mens, animus; cognitio, intelligentia*. Crat. 411. D: ἡ γνώμη παντάπασι θελοῖ γονῆς σκέψιν καὶ νόμησιν. Legg. VIII. 846. B: μετ' ἀδίκου γνώμης κοῖνειν τὰς ζημίας. Def. 416: λόγος ἐπιτιμητικὸς ἀπὸ γνώμης (*ex animi sententia*). Legg. XII. 951. B: ἄνευ τοῦ γνώμῃ λαβεῖν αὐτοὺς (τ. νόμους), ἀλλὰ μὴ μόνον ἡθεῖσιν. Ep. VIII. 355. E: ἀδολφ γνώμῃ καὶ ὀργῇ. Crat. 411. A: καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην. Pol. I. 331. A: ἃ ... θνατῶν ... γνώμην κυβερνᾷ (Pind.). V. 476. D: οὐκοῦν τούτου ... τὴν διάνοιαν, ὡς γινώσκοντος, γνώμην ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι. Legg. II. 672. B: ὡς ὁ θεὸς οὗτος ... διαφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. Menex. 240. A: αἱ ... γνώμαι δεδουλωμέναι ἀπάντων ἀνθρώπων ἦσαν. Ep. VIII. 355. B: μὴ πρὸς χρηματισμὸν ... τρέφοντες τὰς γνώμας ὑμῶν cet. **sententia, iudicium*. Prot. 336. D: τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι. 340. B. Gorg. 466. C: (πότερον) γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει. Polit. 298. C: γνώμην ξυμβάλλεσθαι. Id. Riv. 135. D. Alc. II. 139. A: περὶ φρονήσεως ... ἄρᾳ γε τὴν αὐτὴν ἔχεις γνώμην; Ion. 533. A. Ax. 368. D: ὅτ' ἐγὼ ... οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην. Soph. 225. D: κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. Legg. XII. 946. D: κατὰ τὴν τῶν εὐθύνων γνώμην. Gorg. 456. A: νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων.

γνωμολογία, ἡ, *sententiarum prolatio*. Phaedr. 267. C: διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν cet.

γνωμονικός, ἡ, ὄν, *intelligens, peritus*. Pol. V. 467.
 C: γνωμονικοί τῶν στρατειῶν ὄσαι τε καὶ μὴ ἐπικινδύνοι.
 γνωρίζω, *nosco; cognosco*. Lach. 181. C: γνώριξε καὶ
 ἡμᾶς cet. Pol. III. 402. C: πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης
 εἶδη ... γνωρίζωμεν. Legg. V. 738. D: γνωρίζωσιν. Polit.
 278. E: ἐπιχειρεῖν ... τὴν τῶν κατὰ πόλιν θεραπείαν τέχνη
 γνωρίζειν. Pol. VII. 528. D: τοῦ γνωρίζειν ἕνεκα. Legg.
 VII. 816. D. Pol. III. 402. A: γνωρίζων δι' οἰκειότητα μα-
 λιστα. Phaedr. 262. B: ὁ μὴ ἐγνωρικῶς ὃ ἔστιν ἕκαστον
 τῶν ὄντων. Pol. IV. 428. A: εἰ ... τὰ τρία πρότερον ἐγνω-
 ρίσασμεν. Alc. I. 130. E: ψυχὴν ... γνωρίσαι. Alc. II. 147.
 C. Pol. IV. 428. A: αὐτῷ ἂν τούτῳ ἐγνώριστο τὸ ζητούμε-
 νον. Epin. 977. E: ἐν ᾧ καὶ τὸ θεοσεβὲς γνωρισθῆσε-
 ται cet.

γνώριμος, ὁ ἡ (etiam -ίμη), *notus* (plur. *noti*, ut vern.
Bekannte). Pol. II. 376. A: ὃν δ' ἂν γνώριμον (ἰδῇ). Tim.
 34. B: γνώριμον δὲ καὶ φίλον ἱκανῶς αὐτὸν αὐτῷ. Lys.
 214. A: ποιεῖ γνώριμον. Soph. 218. E: ἄρ' οὐ πᾶσι τε γνώ-
 ρισον cet. Ep. VII. 324. D: τούτων δὴ τινες οἰκείοι τε ὄν-
 τες καὶ γνώριμοι ἐνύγχανον ἑμοί. Pol. X. 614. E: ὅσαι γνώ-
 ριμαι. Legg. VII. 797. E: φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώ-
 ριμα γενόμενα ἀπάσῃ ταύτῃ τῇ διαίτῃ. Conv. 172. A: τῶν
 ... γνωρίμων τις cet. Charm. 153. C. al. Pol. I. 343. E:
 τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Id. Demod. 386. Pol.
 II. 375. E: πρὸς ... τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους. 376.
 B. Legg. V. 738. E. Charm. 153. A. Ep. VII. 339. B.
 Pol. VIII. 558. C: καὶ μάλ' ... γνώριμα λέγεις. Legg. II.
 673. C.

γνώρισις, ἡ, *notitia* (vern. *Bekanntschaft*). Polit. init.
 ἡ πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως ...
 ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου. Legg. VI. 771. D: ἡμῶν αὐτῶν
 οἰκειότητός τε πέρι καὶ γνωρίσεως ἀλλήλων. **cognitio*. Soph.
 219. C: τὸ τῆς γνωρίσεως. Legg. VI. 763. B: φυλακῆς τε
 καὶ γνωρίσεως ἕνεκα πάντων αἰεὶ τῶν τόπων.
 γνωριστικός, ἡ, ὄν, *cognoscendi vim habens*. Def. 414.
 C: ἄφ' ἧς γίγνεται ψυχῆς ἄλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ
 σώματος.

γνώσις, ἡ, *cognitio, scientia*. Crat. 440. A: γνώσις ...
 οὐδεμία γινώσκει ὃ γινώσκει μηδαμῶς ἔχον. Ib. εἰ ... ἡ
 γνώσις τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι ... ἂν αἰεὶ ἡ
 γνώσις cet. B. Pol. V. 477. A: εἰ ἐπὶ ... τῷ ὄντι γνώσις
 ἦν cet. 478. C. 527. B: τοῦ ... αἰεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ
 γνώσις ἔστιν. Soph. 267. B: ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως.
 Crat. 440. B: αὐτὸ τὸ εἶδος ... τῆς γνώσεως. Pol. V. 478.
 C: γνώσεως ... δόξα σκοτωδέστερον. VI. 484. C: οἱ τῷ ὄντι
 τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως. 508. E: γνώ-
 σεώς τε καὶ ἀληθείας. VII. 527. B: τὸ δ' ἔστι ... πᾶν τὸ
 μάθημα γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Ib. τοῦ αἰεὶ ὄντος

γνώσεως. Theaet. 193. D: τὴν ... γνῶσιν ... μὴ κατὰ τὴν αἰσθησιν ἔχω. 206. B: πολὺ ... ἐναργεστέραν ... τὴν γνῶσιν ἔχειν (ut Latin. *cognitionem habere*, i. e. *cognosci*). Polit. 259. E: παρεχόμενος ... γνῶσιν. Phil. 58. A: τὴν ... περὶ τὸ ὄν ... μακρῶ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. Pol. V. 476. C: ἂν τις ἡγήται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ. 478. C: ὄντι ... γνῶσιν (ἀπέδομεν). Charm. 169. E. Ax. 370. A. C: δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε ... γνῶσιν ἔσχεν.

γνωστικός, ἡ, ὄν, ad cognitionem spectans, in cognoscendo positus; unde ἡ γνωστική, ars in cognoscendo posita (opp. πρακτική, in agendo posita), et τὸ γνωστικόν. Polit. 259. C: τῆς ... γνωστικῆς cet. 260. A: τῆς γνωστικῆς ἐπιστήμης. Id. 267. A. 260. B: ξυμπάσης τῆς γνωστικῆς. 263. E. 261. B: τὸ τοῦ γνωστικοῦ μέρος (ν. μέρους) ἐπιτακτικὸν ὄν. 258. E: τὴν μὲν (ἐπιστήμην) πρακτικὴν προσειπὼν, τὴν δὲ μόνον γνωστικὴν. 259. D. 260. A: γνωστικά. 259. E: τῶν γνωστικῶν ... τεχνῶν.

γνωστός, ἡ, ὄν, qui cognosci potest vel in nostram intelligentiam cadit (intelligibilis ap. Senec.). Theaet. 202. E: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. Pol. V. 477. A: ὅτι τὸ ... παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. 478. A: καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ αὐτό. Ep. VII. 342. B: ὃ δὴ γνωστόν τε καὶ ἀληθές ἐστιν. Pol. VII. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ (i. q. νοητῷ. C.) τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα cet. Theaet. 205. B: γνωστὴν εἶναι (τὴν συλλαβὴν). 203. C: τὸ μὴ γνωστόν εἶναι τὸ στοιχείον. Parm. 160. C: γνωστόν τι λέγει. Pol. V. 479. D: δοξαστόν αὐτό, ἀλλ' οὐ γνωστόν δεῖν λέγεσθαι. VI. 510. A: ὡς τὸ δοξαστόν πρὸς τὸ γνωστόν cet. Theaet. 205. D: αἷ τε συλλαβαὶ γνωσταὶ cet. 202. B: τὰς ... συλλαβάς γνωστάς τε καὶ ῥητάς cet.

γόης, ὁ, magus, praestigator. Conv. 203. D: δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Men. 80. B: τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. Hipp. min. 371. A: ὅς ἤν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαζονείᾳ cet. Pol. X. 598. D: ἐν-τυχὼν γόητί τι καὶ μιμητῇ. Soph. 235. A: εἰς γόητα ... θετέον αὐτόν τινα. Polit. 291. C: τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα. Pol. II. 380. D: ἄρα γόητα τὸν θεὸν οἶει εἶναι cet. Soph. 235. A: ὅτι τῶν γόητων ἔστι τις (ὁ σοφιστής). 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γόητων τέχνῃ. Polit. 303. C: μερίστους ... ὄντας μιμητάς καὶ γόητας. Pol. II. 383. A: ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς cet. Legg. I. 649. A: τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν δοίῃ λέγω.

γοητεία, ἡ, ars magica; praestigiae, fallacia. Pol. IX. 584. A: οὐδὲν ὑμῖς τούτων τῶν φαντασμάτων ... ἀλλὰ γοητεία τις. III. 413. D: τοῦ τῆς γοητείας (εἵδους) ἀμύλλαν ποιητέον. X. 602. B: γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει. Conv. 203. A: τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν.

γοήτευμα, τό, *praestigiae*. Polit. 44. C: γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι.

γοητεύω, *praestigis decipio*; in univ. *decipio*; etiam *capio*, *delinio*. Men. 80. A: γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις cet. Menex. 235. A: γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς. Soph. 234. C: διὰ τῶν ὧτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Pol. III. 413. C: εἴοικε ... γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Legg. XI. 933. A. Euthyd. 288. B: γοητεύοντε ἡμᾶς. Gorg. 484. A: ὥσπερ λέοντας κατεπάδοντες τε καὶ γοητεύοντες. Pol. II. 381. E: ξεπατῶντες καὶ γοητεύοντες. Legg. X. 909. B: ὡς θυσίαις τε ... καὶ ἐπιδαῖς γοητεύοντες. Pass. Pol. III. 412. E: μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι. Phaed. 81. B: γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ (τ. σώματος). Pol. III. 413. B: γοητευθέντες ἢ βιασθέντες. Ib. τοὺς ... γοητευθέντας.

γόμφος, ὁ, *clavus*, *cuneolus*. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες.

γομφωτικός, ἡ, ὄν, *ad compingendum pertinens*; unde γομφωτική, *clavo compingendi ars*. Polit. 280. D: γομφωτικῆς ... μόρια τέχνης.

γονεὺς, ὁ, *parens*. Legg. XI. 931. C: ἀραῖος ... γονεὺς ἐκγόνοις. Pol. V. 457. D: μήτε γονέα ἐκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονέα. Conv. 178. B: γονῆς (v. γονεῖς) ... Ἐρωτος οὐτ' εἶσιν οὔτε λέγονται cet. Pol. VII. 541. A: ἃ (ἡθῆ) καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι. Legg. I. 643. A: οἱ ἡμέτεροι ... γονῆς (v. γονεῖς). XI. 917. A: διὸ καὶ γονεῖς κρεῖντο ἐκγόνων. Menex. 239. D: γονεῖς ... ἡμέτεροι. 248. D. Prot. 346. A: τῶν γονέων ἢ πατρίδος. Gorg. 480. B. Pol. IV. 425. B: γονέων θεραπείας (cf. Legg. X. 886. C.). 443. A: γονέων ἀμελείαι. V. 463. D. 465. B: γονέων μὴ ἀπτεσθαι. VII. 538. A: τῶν φασκόντων γονέων. Legg. IV. 714. B: γονέων ... τιμαὶ cet. (cf. Menex. 247. B.). VIII. 839. A: περὶ τὰς τῶν γονέων συμμίξεις. IX. 881. D: αἰκίας γονέων. XI. 930. E: γονέων ... ἀμελεῖν. al. Prot. 346. D: τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι. Conv. 190. B: διὰ τὸ τοῖς γονεῦσιν ὅμοια εἶναι. Pol. VII. 538. C: ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι. Legg. IX. 868. E: τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς ἐκγόνοις. XI. 931. B. Lys. 213. A. al. Conv. 188. C: καὶ περὶ γονέας ... καὶ περὶ θεοῦς. Pol. VIII. 562. E: μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας. IX. 574. B. Tim. 18. D: τοὺς ... ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν γονέας τε καὶ γονέων προγόνους. Legg. III. 690. A. IV. 717. C. V. 730. B. al.

γονή, ἡ, *genitura*. Legg. XII. 967. D: ἀπάντων ὅσα γονῆς μετείληφεν. **id quod gignit*. Crat. 414. A: γυνή ... γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. **semen*. Phaedr. 248. D: εἰς γονὴν ἀνδρὸς γεννησμένου φιλοσόφου (φυντεῦσαι). **fetus*, *fructus*. Crat. 411. D: γονῆς σκέψιν. Ax. 371. C: παγκάρπου γονῆς.

γόνιμος, ὁ ἡ, *genitalis*. Tim. 77. D: γόνιμον ...

μυελόν. Legg. VIII. 839. A: οὐ μήποτε φύσιν τὴν αὐτοῦ ... λήψεται γόνιμον. *fertilis. Ep. I. 310: γόνιμοι ... γύαι (vers.). *natiuus, genuinus. Theaet. 150. C: γόνιμόν τε καὶ ἀληθές (opp. εἰδωλόν καὶ ψεῦδος). 151. E: γόνιμον ἢ ἀνσ-
μιαῖον. 157. D. Pol. II. 367. D: ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξη ἐστί.

γόνος, ὁ, *genitura*. Locr. 100. A: ἐξ ᾧ εἰς σπέρμα καὶ γονον μερίζεσθαι.

γόνυ, τό, *genu*. Pol. X. 617. D: ἐκ τῶν τῆς Λαχέ-
σεως γονάτων. B: ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν.

γούν, *certe, saltem*. Prot. 314. D: ἐπειδὴ γούν ἐκρού-
σαμεν τὴν θύραν cet. 324. B: ἀποτροπῆς γούν ἔνεκα κο-
λάζει. 327. C: ἀλλ' οὖν (?) αὐληταὶ γούν πάντες ἦσαν
ἱκανοὶ cet. Phaedr. 236. A: ἀναγκαῖα γούν ὄντα. 272. C:
λέγεται γούν ... δίκαιον εἶναι cet. Gorg. 519. D: νῦν γούν
συχροὺς τείνω τῶν λόγων. Phaed. 71. B: ἀλλ' ἔγωγε γούν
πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον. Theaet. 155. C: δοκεῖς
γούν μοι οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων εἶναι. Parm. 147. C:
ἐπειδὴ γούν ἕτερον τῶν ἄλλων ἐφάνη. Conv. 191. C: (ἵνα)
πλησμονή γούν γίγνοιτο τῆς συνουσίας. Pol. I. 334. A:
ὡς γούν ὁ λόγος ... σημαίνει. IX. 585. A: ὡς γούν (v. γε
οὖν) ... ἐννόει. X. 613. B: κατὰ γούν ἐμὴν δόξαν. Alc. I.
112. B: ἔγωγε οἶδ' ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἐώρακας, ἀκήκοας γούν
cet. *restringit ita ut simul affirmet vel asseveret, *certe, quin-*
dem, sane, profecto (praec. in respons.). Prot. 360. A: ὡμο-
λόγηται γούν. Phaedr. 271. B: κάλλιστα γούν ἂν ... ἔχοι
οὕτως. Theaet. 183. B: οἰκειοτάτη γούν διάλεκτος αὕτη αὐ-
τοῖς. Soph. 219. D: φαίνεται γούν ἐκ τῶν εἰρημένων. 220.
E: φασὶ γούν τινές. 222. A: εἰκότα γούν. 229. A: τὸ
γούν εἰκὸς cet. 263. C: νῦν δὴ γούν ταύτη ξυνωμολογήσα-
μεν. Polit. 281. E: ἔχει γούν λόγον. 309. A: λέγεται γούν
πὺς οὕτως. Parm. 157. A: εἰκε γούν. al. *sexc*. *porro
restringit ita ut simul explicet: *certe, quidem, videlicet*. Gorg.
447. C: ἐκέλευε γούν νῦν δὴ ἐρωτᾶν cet. Pol. IV. 431. A:
ἐπαινεί γούν. 432. C: ἐστὶ γούν σκοτεινὸς cet. Legg. I.
629. A: προστησώμεθα γούν Τύρταιον cet. D: εἰρηκας γούν
ᾧδε ἐν τοῖς ποιήμασιν cet. Apol. 21. D: εἰκε γούν τούτου γε
σμικρῷ τινὶ αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι cet. Men. 71. A: εἰ
γούν τινὰ ἐθέλεις ... ἐρεῖσθαι. Ib. ἀρετὴν γούν (*videlicet*) ...
εἰδέναι cet. 90. B. al. Praecipue articulo et pronom. person.
subiicitur. Phaed. 85. C: τὸν γούν βέλτιστον τῶν ἀνθρω-
πίνων λόγων λαβόντα cet. Soph. 251. A: τὸν γούν λόγον
cet. Phil. 55. E: τὸ γούν ... εἰκάζειν λείποιτ' ἂν cet. Crat.
420. B: ἡ γούν οἵησις τούτῳ ξυμφωνεῖ. Pol. VII. 535. C:
τὸ γούν νῦν ἀμάσθημα cet. Tim. 23. B: τὰ γούν νῦν δὴ
γενεαλογηθέντα. Legg. II. 657. B: τὴν γούν ἐκεῖ (χαρείαν)
cet. III. 681. C: τὸ γούν μετὰ ταῦτα cet. X. 904. D: τὸ
γούν εἰκός. al. Pol. I. 335. E: ἐγὼ γούν ... ἐτοιμός εἰμι

ζοινωσείν τῆς μάχης. V. 476. B: ἐγὼ γοῦν ἂν ... φαίην
cet. Apol. 20. C: ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς cet. Soph. 249. E:
ἐμοὶ γοῦν (φαίνεται). Phil. 62. A: ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ θρᾶν
οὔτως. Pol. III. 402. A. IV. 429. A. VI. al. Conv. 215.
C: ἡμεῖς γοῦν cet. Lys. 204. C. al.

γοῶ, *gemo*. Pol. III. 386. D: ὃν πότμον γοῶσα
(Hom.).

γοῶδης, ὁ ἥ, *flebilis*. Legg. VII. 800. D: γοῶδεστάταις
ἄρμονίαις.

γραῖα, ἡ, *anus*. Lys. 205. D: ἅπερ αἱ γραῖαι ἄδουσι.
γράμμα, τὸ, *littera* (vern. *Buchstabe*). Crat. 393. D:
οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφήρηται. 432. E: καὶ τὸ
μὴ προσῆκον γράμμα ἐπιφέρειν. Soph. 252. E: οἷον τὰ
γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη. Pol. II. 368. D. Theaet. 202.
E: τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖά τε καὶ συλλαβὰς. Crat. 394.
C: τῶν ... γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; 431. D. Pol. III.
402. B: εἰκόνας γραμμάτων. Soph. 261. D. Hipp. mai.
285. C: περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως cet. D. Hipp. min.
368. D: περὶ ὀνυμῶν ... καὶ γραμμάτων ὀρθότητος. al.
Crat. 423. E: γράμμασί τε καὶ συλλαβαῖς. 433. B. Theaet.
204. A. Phil. 17. A. 18. B. al. Crat. 390. E: εἰς τε τὰ
γράμματα καὶ τὰς συλλαβὰς. 393. E: περιτιθέντες ἄλλα
γράμματα. 399. A. al. Pol. II. 368. D: εἰ προσέταξέ τις
γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι cet. Charm. 159. C:
τὰ ὅμοια γράμματα γράφειν. **litterae* (vern. *das Schreiben*;
si institutionis puerilis pars significatur, est vern. das Lesen
u. Schreiben). Prot. 325. E: γραμμάτων τε καὶ κιθαρῳδίας.
Phaedr. 275. A: πατὴρ ὧν γραμμάτων (*artis scribendi*). C:
περὶ γραμμάτων. Theaet. 207. D: ἐν τῇ τῶν γραμμάτων
μαθῆσει. Legg. VII. 809. E. 812. A. Phaedr. 274. E: ἐπει-
δὴ ... ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν. Legg. VII. 819. B: ὅσα ...
ἅμα γράμμασι μανθάνει. Prot. 325. E: ἐπειδὴν αὖ γράμ-
ματα μάθωσι. Phaedr. 242. C: ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα
γαῦλοι. 274. D: καὶ δὴ καὶ γράμματα (εὐρεῖν). Theaet.
203. A: ἡ οὐχ οὕτω γράμματα ἐμάδομεν. Legg. III. 689.
D: ἂν ... μῆτε γράμματα μῆτε νεῖν ἐπιστῶνται. VII. 810.
A: γράμματα ... χρῆ τὸ μέχρι τοῦ γράψαι τε καὶ ἀναγνώ-
ναι δυνατόν εἶναι διαπορεῖν. Alc. I. 106. E: ἐμαθες ...
γράμματα καὶ κιθαρίζειν καὶ παλαίειν. Theag. 122. E.
Eryx. 402. D. **ut Latin. litterae, est scriptum, scriptio; etiam*
liber. Parm. 128. D: ἀντιλέγει ... τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς
τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας. C. al. B: τὴν ἀλήθειαν τοῦ
γράμματος οὐ πανταχοῦ ἤσθησαι. A: καλῶς συνῆκας ὅλον
τὸ γράμμα ὃ βούλεται. Phil. 39. D: τὰ γράμματά τε καὶ
ζωγραφήματα. Critia 113. B: ταῦτα ... τα γράμματα παρὰ
τῷ παππῷ τ' ἦν cet. 119. C. Parm. 128. C. Legg. III.
680. A: οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔστι πῶ τοῖς ... γεγονόσιν cet.
VII. 810. C. IX. 858. C: γράμματα ... καὶ τὰ τοῦ νομο-

θέτου καὶ λόγοι. Phaedr. 275. C: ὡς τι σαφές ... ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον. Parm. 127. C: τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων. D. Tim. 27. B: ἡ τῶν ἱερῶν γραμμάτων φήμη. Critia 119. E. 120. A. Ep. III. 317. B: τῶν ... ἐν ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἤρχεν ὡς cet. Phaedr. 275. C: ὁ τέχνην οἰόμενος ἐν γραμμασί (vern. schriftlich) καταλιπεῖν. 276. D: τοὺς ... ἐν γραμμασί κήπους. Polit. 295. A: ἐν γραμμασιν ἀποδιδούς. Pol. IV. 425. B: λόγῳ τε καὶ γραμμασί νομοθετηθέντα. Tim. 23. A. C: γραμμασί ... ἀφώνους. E: ἐν τοῖς ἱεροῖς γραμμασιν. Legg. VII. 809. B: τὰ ... ἐν γραμμασί μὲν ὄντα, ἄνευ δὲ μέτρων. IX. 858. C: ἐν γραμμασί λόγοι. X. 886. B: εἰσὶν ἡμῖν ἐν γραμμασί λόγοι κείμενοι. 891. A. XII. 968. D: ἐν γραμμασί λέγειν. Polit. 290. B: ὅσοι ... περὶ γράμματα (ad res scriptis mandandas) σοφοὶ γίνονται. Tim. 24. A: αὐτὰ πὰ γράμματα λαβόντες. Legg. XII. 946. D: εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα καταθέντες περὶ ἐκάστης ἀρχῆς cet. 957. C: κεντημένον γράμματα ... μιν θάλλειν. *litterae, doctrina. Apol. 26. D: οἷοι αὐτοὺς ἀπείρους γραμμάτων εἶναι. *praescriptio, praescriptum, formula; etiam lex. Ep. VII. 325. D: τὰ τῶν νόμων γράμματα καὶ ἔδη διεφθείρετο. Polit. 292. A: μετὰ γραμμάτων. 293. B: χωρὶς γραμμάτων. 300. A: μηδὲν φροντίζων τῶν γραμμάτων. C. Legg. IV. 721. E. 722. A. Polit. 302. E: μοναρχία ... ζευχθεῖσα ... ἐν γραμμασιν ἀγαθοῖς οὓς νόμους λέγομεν. Legg. VII. 823. A: πειθόμενος γράμμασι. Gorg. 484. A: καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα (formulas). Polit. 293. A: τὰ γράμματα. B: κατὰ γράμματα. 295. C: παρ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα. 296. D: παρὰ γράμματα. 297. A: οὐ γράμματα τιθεῖς. al. Legg. IX. 858. E: ὅσοι δὴ νομοθεταὶ γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν. XI. 922. A: τὰ τῶν ἀγαθῶν νομοθετῶν γράμματα τιμᾷ. *litterae, h. e. epistola. Ep. II. 310. D: γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρέσθαι. VII. 347. C: πέμπειν ... γράμματα. *inscriptio. Legg. XI. 923. A: ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Πυθίας γράμμα φράζει. Charm. 164. D. Riv. 138. A: τοῦτ' ἄρα ... καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται. Phil. 48. D: ὑπὸ τοῦ γράμματος. Alc. I. 132. C: τοῦ Δελφικοῦ γράμματος. Alc. I. 124. A: πειθόμενος ... τῇ ἐν Δελφοῖς γραμματί. Phaedr. 229. E: κατὰ τὸ Δελφικὸν γράμμα. Alc. I. 132. D. Charm. 164. D: τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. Critia 119. C: γράμματα ... ἐν στήλῃ γεγραμμένα. Charm. 164. E: ὡς τὰ γράμματά φησι. Phil. 48. C: ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. Charm. 165. A: οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες. De lucr. cup. 228. D: τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα. *imago picta. Crat. 430. E: τουτί ἐστι σὸν γράμμα. Pol. V. 472. D: πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοῦς. Crat. 431. C: εἰ γραμμασιν αὐτὰ πρῶτα ὀνόματα ἀπεικάζομεν. Ib: καλὰ τὰ γράμματά τε καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδίδωσιν. Ib.

γράμματα μὲν καὶ εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ ποιηρᾶς.

γραμματεῖον, τό, *codicilli, tabula*. Prot. 326. D: τὸ γραμματεῖον (v. γραμμάτιον) διδῶσι (int. οἱ γραμματισταί). De lege 320. C: ἐν χαλκοῖς γραμματεῖοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους.

γραμματεὺς, ὁ, *scriba*. Phil. 39. A: ψευδῇ ... ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράφῃ.

γραμματικὸς, ἡ, ὄν, *artis scribendi ac legendi peritus*; unde ἡ γραμματικὴ (τέχνη), *litterarum cognitio, grammatica*. Theaet. 198. E: ἡ τι ἀναγνωσόμενος γραμματικὸς. Eryx. 398. C: γραμματικὸς ... γενέσθαι. Soph. 253. A: τῆς γραμματικῆς (τέχνης). Crat. 431. E: τῇ γραμματικῇ τέχνῃ. Eryx. 398. A: εἴ τις ἐμὲ ... γραμματικὸν ποιήσειεν. Phil. 18. D: μίαν ... ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην. Eryx. 398. E: δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Pol. III. 402. B: ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ cet. Theaet. 207. B: γραμματικούς. Eryx. 398. A: τὰλλα πράγματα γραμματικά ποιεῖν. Polit. 285. D: γραμματικωτέρῳ γίγνεσθαι.

γραμματικῶς, *grammatice*. Theaet. 207. B: ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαίτητος ὀνόματος λόγον.

γραμματιστής, *grammaticus* (vern. Sprach- u. Schreib-lehrer). Pol. I. 340. D: ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. Alc. I. 114. C: ὥσπερ ὁ γραμματιστὴς ἓνα τέ που πείθει περὶ γραμμάτων καὶ πολλοὺς. Charm. 161. D. Euthyd. 276. A. C: ὅποτε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Prot. 312. A: οἷαπερ ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο (μάθησις). Charm. 159. C: ἐν γραμματιστοῦ ... τὰ γράμματα γράφειν. Id. 160. A. al. Legg. VII. 812. B: μετὰ τὸν γραμματιστήν. Charm. 161. D: τὸν γραμματιστήν ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκῃ. Prot. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ cet. Theaet. 163. C. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως οἱ γραμματισταί. Ax. 366. D. Legg. VII. 812. A: περὶ γραμματιστῶν τε ... ἅμα καὶ γραμμάτων. **scriba*. Phil. 39. B: μετὰ τὸν γραμματιστήν.

γραμμὴ, ἡ, *linea, lineamentum* (in geometria). Men. 82. E: πηλίκῃ τις ἔσται ἐκάστου ἡ γραμμὴ ἐκάστη. 84. A. E. 85. A. 82. E: ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς. 83. C: ἀπὸ ποίας γραμμῆς; D. 85. B. Pol. VI. 509. D: γραμμὴν δίχα τετμημένην ... ἄνισα (al. ἀν' ἴσα) τμήματα. Men. 84. C: διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. 87. A: παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμμαὶ τὸν ἰσοπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι cet. Men. 85. A: οὐκοῦν τέτταρες αὗται γίνονται γραμμαὶ ἴσαι. Pol. VII. 534. D: ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμᾶς (v. Euclid. 10.). Men. 82. C: ἴσας ἔχον τὰς γραμμὰς ταύτας πάσας. D. **litterarium lineamenta* (ductus ap. Quintil.). Prot. 326. D: ὑπο-

γράφαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. **ludus puerorum* (ἐλκυστίνδα vel διελκυστίνδα). Theaet. 181. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαιστοραῖς διὰ γραμμῆς παίζοντες cet.

γραπτός, ἡ, ὄν, *scriptus*. Legg. VI. 773. E: ἀλλὰ μὴ γραπτῷ νόμῳ βιαζόμενον.

γραῦς, ἡ, *anus*. Gorg. 527. A: ὥσπερ γραός (μῦθος). Pol. IX. 574. B: μαχομένων ... γέροντός τε καὶ γραός. Theaet. 176. B: γραῶν ὕθλος. Pol. I. 350. E: ὥσπερ ταῖς γραυσὶ ταῖς τοὺς μύθους λεγούσαις. II. 378. D: καὶ γέρονσι καὶ γραυσὶ.

γραφεὺς, ὁ, *pictor*. Pol. II. 377. E: ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν εἰκόντα γράφειν οἷς ἂν ὅμοια βουλευθῇ γράφειν. X. 601. C. VII. 529. E: ἡ γραφείως. Phaedr. 110. B: οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχωῶνται. Pol. VI. 484. C: ὥσπερ γραφῆς (v. γραφεῖς). 488. A: οἷον οἱ γραφεῖς (*sic libri et scripti et edd.*) τραγελάφους ... γράφουσι. Ion. 532. E: γραφεῖς. Critia 107. B: τὴν ... τῶν γραφείων εἰδωλοποιίαν. Euth. 6. B: ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφείων τὰ τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποικίλται cet. Ion. 532. E. 533. A.

γραφὴ, ἡ, *scriptio*. Phaedr. 275. D: δεινὸν ... τοῦτ' ἔχει γραφὴ καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφία. 274. B: τὸ ... εὐπρεπείας ... γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας. 275. A: διὰ πίστιν γραφῆς. Legg. IX. 859. A: περὶ νόμων ... γραφῆς. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμμάτων γραφῆς. Theaet. 143. B: ἐν τῇ γραφῇ. Legg. VII. 788. B: τοὺς γραφῇ τεθέντας νόμους. IX. 871. A: νόμος ὅδε εἰρήσθω τῇ γραφῇ. **praescriptio, lex*. Legg. IX. 876. E: ἡ δὴ γραφὴ περὶ τραύματος ὥδε ἡμῖν κείσθω. XI. 934. C: ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ. **libellus* (vern. *Klageschrift*) et *ipsa accusatio*. Euth. 5. A: πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς Μέλητον. Apol. 27. A: ἐν τῇ γραφῇ. 31. D: ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ... ἐγράψατο. Theaet. 210. D: ἐπὶ τὴν Μέλητου γραφὴν ἣν με γέγραπται. Legg. XI. 929. E: εἰαν τε δέη γράφεσθαι καὶ εἰαν μὴ τὴν γραφὴν. XII. 948. A. Euth. 2. A: οὗτοι δὴ Ἀθηναῖοί γε ... δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν. B: τίνα γραφὴν σε γέγραπται; 3. B. 6. A: τοῦτ' ἐστὶν οὗ ἕνεκα τὴν γραφὴν φευγω. Apol. 19. B. al. Legg. XII. 941. A: γραφαὶ κατὰ τούτων ἔσταν ὡς ... ἀσεβησάντων. 943. A: γραφὰς ἀστρατείας εἶναι. D: λειποταξίον τούτων εἶναι γραφὰς. **designatio*. Pol. VI. 501. C: καλλίστη γοῦν ἂν ... ἡ γραφὴ γένοιτο. **pictura*. Polit. 277. C: γραφῆς ... καὶ συμπάσης χειρουργίας. Tim. 19. B: ζῶα ... εἴτε ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα cet. 26. C: οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς. Conv. 193. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν (*ad picturae similitudinem*) ἐκτετυπωμένοι.

γραφικός, ἡ, ὄν, *pingendi peritus, pictor*; unde ἡ γραφικὴ, *ars pingendi*. Theaet. 144. E: εἰ γραφικὸς ὢν λέγει, ἡ οὐ. Gorg. 450. C: οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία cet.

Polit. 306. D: ὅποσα ... γραφικὴ μιμήματα παρέχεται. Crat. 423. D. 434. B: ἃ μιμεῖται ἡ γραφικὴ. Pol. X. 603. A: ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὅλως ἡ μιμητικὴ πόρρω ... τῆς ἀληθείας οὔσα τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπεργάζεται cet. Legg. X. 889. D: εἶδωλ' ἅττα ... οἷ' ἡ γραφικὴ γεννᾷ cet. Epin. 975. D: ὡν γραφικὴ μήτηρ. Ion. 532. B: γραφικὴ γὰρ τίς ἐστι τέχνη τὸ ὅλον; Polit. 299. D: θηρευτικῆς καὶ γραφικῆς cet. Pol. X. 603. B: ἐκ τῆς γραφικῆς. Soph. 234. B: μιμήματα ... ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ. 266. C: γραφικῇ. Pol. VI. 493. D: εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ cet. Legg. II. 669. A. Crat. 424. A: τὸν μὲν μουσικὸν ... τὸν δὲ γραφικόν. Prot. 318. C: πρὸς γραφικὴν. Soph. 224. A. Polit. 288. C: τὸ περὶ τὸν κόσμον καὶ γραφικὴν.

γραφίς, ἡ, *stilus*. Prot. 326. D: ὑπογράψαντες γραμμάς τῇ γραφίδι.

γραφῶ, *insculpo, scribo; consigno; perscribo; describo* (ut in figur. mathem.); *inscribo*. Pol. VI. 510. D: ἀλλ' οὐ τάνυτῃς (διαμέτρου) ἦν γράφουσι. E. Legg. XI. 923. C: ὅς ἂν διαθήκην γράφῃ cet. 924. A. Phaedr. 257. D: ἐπειδάν τινα γράφωσι λόγον. Ib. λόγους γράφειν. 258. D. 259. E. al. Phil. 39. A: οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους. Pol. VI. 501. A: γράφειν νόμους. Legg. XII. 948. D: τὰ ... ἐγκλήματα γράφειν. 955. A: νικῆσαντα γράφειν ἐν ἱεροῖς οἷς ἂν ἐθέλῃ. Legg. XI. 923. E: ὁ τὴν διαθήκην γράφων. Phaedr. 277. D: οὐκ ὄντι τῷ γράφοντι. Riv. 132. A: κυκλούς ... γράφοντες ἐφαινόσθην. Theaet. 143. A: ἔγραφον. 147. D: περὶ δυνάμεων τι ἡμῶν Θεόδωρος ὁδε ἔγραψε cet. 166. D: ὡς γέγραφα. Ep. II. 314. C. Parm. 127. E: ὅσους περ λόγους γέγραφας. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρωμένον τινα τῶν καλῶν. 258. D. Parm. 128. A. Phaedr. 277. D: ἔγραψεν. 278. C: ὅστις ... συγγράμματα ἔγραψεν. Ib. περὶ ὧν ἔγραψε. D. Phil. 39. A: ὅταν ... ἀληθῆ γράψῃ. Ib. ψευδῆ δ' ὅταν ... γράψῃ. Phaedr. 243. D: γράψαι ὡς χρὴ ... χαρίζεσθαι. Legg. VII. 810. B. Hipp. min. 366. C: γράψαι ... ὄνομα. Legg. XII. 943. C: εἰς τὰ ... ἱερὰ ... γράψαντα ἀναθεῖναι. 948. D: τὴν ἄρνησιν γράψαντα. Critia 120. C: ἐν χρυσῷ πίνυκι γράψαντες. Legg. VI. 762. C. Charm. 165. A: ταῦτα γράψαντες ἀνέθεσαν. Legg. XI. 920. C: γράψαντας. Phaedr. 258. D: γράφει. 276. C: οὐκ ἄρα ... ἐν ὕδατι γράψει. D. 277. D. Pass. Phaedr. 276. A: ὅς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ. Ep. VII. 343. A: τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γραφομένων (κύκλων). Phaedr. 278. A: ἐν ... τοῖς ... τῷ ὄντι γραφομένοις ἐν ψυχῇ περὶ δικαίων cet. 258. A: πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται. Theaet. 143. A: ὥστε μοι ... πᾶς ὁ λόγος γέγραπται. Crat. 432. A: γέγραπται ... ἡμῶν τὸ ὄνομα. Tim. 23. E. Legg. V. 745. A: ἐν τῷ φανεροῦ γεγράφθω. VI. 755. A. Parm. 128. E: γεγράφθαι. Legg. VI. 785. A. VII. 811. E. Phaedr.

276. A: οὗ ὁ γεγραμμένος (λόγος) εἰδωλον ἄν τι λέγοιτο δι-
καίως. 277. E: ἐν ... τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ. 275. D: περὶ
ὧν ἂν ἡ τὰ γεγραμμένα. Ep. VII. 343. A: ὁ δὴ πᾶσχει τὰ
γεγραμμένα τυποῖς. Pol. VIII. 563. D: τῶν νόμων ... γε-
γραμμένων ἢ ἀγράφων. Legg. VII. 822. E. Phaedr. 275.
C: λόγους γεγραμμένους. Prot. 325. E: συνήσειν τὰ γε-
γραμμένα. Phaedr. 278. C: τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδεί-
ξει. Phil. 40. B. Tim. 24. D. E. Parm. 128. D: ὑπὸ νέου
ἐμοῦ ὄντος ἐγράφη. Phaedr. 275. E: ὅταν ... ἅπαξ γραφῇ.
277. E: γραφῆναι. Lys. 209. A: ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆ-
ναι. Legg. IX. 854. D: ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γρα-
φεῖς τὴν συμφορὰν καὶ μαστιγωθείς cet. Parm. 128. D: καί
τις αὐτὸ ἐκλεψε γραφέν. Ep. II. 314. C: τὰ γραφέντα. VII.
341. D. Med. Theaet. 142. E: ἐγραψάμην ... ἱπομνήματα.
Apol. 31. D: ὁ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπιχωμωδῶν Μέλητος
ἐγράψατο. Critia 113. A: αὐτὰ γραφασμένους. **praescrībo*,
praescrībo. Polit. 295. E: τῷ ... τὰ δίκαια ... γράνουντι. 295.
E: κατὰ τοὺς τῶν γραψάντων νόμους. 300. C: τὰ παρὰ
τῶν εἰδόντων ... γεγραμμένα. 296. B: παρὰ τὰ γεγραμμένα
τὸ βέλτιον ... δρᾶν. C. 299. C. D: μανθάνειν γεγραμμένα
καὶ πάτρια ἔθνη κείμενα. 301. A. C. Legg. IV. 721. E:
πότερα βουλοίμην ἂν ἐν τῇ πόλει μοι γεγραμμένα τεθῇ-
ναι. Polit. 295. D: ἕτερα τολμῶντα παρὰ τὰ γραφέντα
δρᾶν. **statuo*, *instituto*. Legg. XI. 923. C: κληρονόμον ...
γράφεται. E. VII. 790. A: ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφω-
μεν; XI. 923. E: γράψας κληρονόμον. 924. A: γράψας
ἐπιτρόπους τοῖς παισὶν cet. 924. B: κατὰ ταῦτα τὰ γρα-
φέντα. **pīngo*. Phil. 39. B: ὅς ... τῶν λεγομένων εἰκόνας
ἐν τῇ ψυχῇ ... γράφει. Ion. 532. E: ἃ εὖ τε γράφει καὶ
ἃ μὴ. Soph. 235. E: ὅσοι τῶν μεγάλων ... τι πλάττουσιν
ἔργων ἢ γράφουσιν. Pol. VI. 488. A. X. 602. A: ὧν ἂν
γράφη. IV. 420. D: οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν. X.
602. A: οἷα χρὴ γράφειν. Gorg. 453. C: ὁ τὰ ζῶα γράφων.
Pol. II. 377. E: ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων cet.
Gorg. 453. D: γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα. Pol. IV. 420. C:
ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας (*colores inducentes*). Gorg. 453.
D: εἰ ... μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεὺς ἐγραφε. Pol. II. 377. E:
γράψαι. Legg. VI. 769. B. Pol. V. 472. D: γράψας παρά-
δειγμα. X. 598. C: γράψας ... τέκτονα. 601. C: ζωγράφος
... ἡνίας τε γράψει καὶ χαλινόν. Legg. II. 668. E: ὅτι τὸ
γεγραμμένον ... ἐστὶν ἄνθρωπος. Phaedr. 73. E: ἔππον γε-
γραμμένον. Ib. Σιμμίαν ... γεγραμμένον. Ib. λύραν γε-
γραμμένην. Pol. VII. 529. E: γεγραμμένοις ... διαγράμμα-
σιν. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς.
239. D. Critia 107. C. Legg. II. 656. E. VI. 769. B. **Med.*
consigno, *annumero*. Crat. 428. B: ἓνα τῶν μαθητῶν περὶ
ὁρθότητος ὀνομάτων καὶ ἐμὲ γράφον. *Etiam nomen in tabu-*
las referri curo, nomen do vel profiteor. Legg. VIII. 850. B:

ἀφ' ἧς ἂν γράφηται. Pass. Legg. VI. 754. E: ἐὰν δέ τις ἕτερον φαίνεται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα (*praeter perscripta*) κεκτημένος. **actionem intendo, accuso*. Legg. XI. 919. E: γραφέσθω ... αὐτὸν γένους αἰσχύνῃς ὁ βουλούμενος cet. 938. B: γραφέσθω ... ὁ βουλούμενος αὐτὸν κακοδικίας cet. XII. 948. A: ὃν ἂν γράφηται. Euth. 5. B. XI. 928. E: πατέρας ... παρανοίας γραφέσθαι. 929. D: τὴν τῆς παρανοίας γράφεσθαι δίκην. E: γράφεσθαι ... τὴν γραφήν. XII. 947. E. Euth. 5. B. 12. E. Legg. XII. 948. A: ὁ γραφόμενος. Theaet. 210. D: γραφὴν ἣν με γέγραπται. Euth. 2. E: γραφὴν σέ τις ... γέγραπται; B: τίνα γραφὴν σε γέγραπται; Ib. γέγραπται ταύτην τὴν γραφήν. Apol. 26. B: κατὰ τὴν γραφὴν ἣν ἐγράψω. 27. E. Euth. 3. B: ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεοὺς ... ἐγράψατο. 5. C: ὥστε ἀσεβείας ἐγράψατο. Apol. 19. B. Legg. XII. 943. B: μὴδὲ ἀστρατείας ἄλλον γράψασθαι ποτε. Apol. 26. E. Legg. VI. 754. E: αἰσχρομερδείας ... αὐτὸν γραψάμενος ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ cet. Polit. 299. C: γραψάμενον εἰσάγειν τὸν βουλούμενον. Pass. Legg. XII. 956. C: τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. — Verb. Ep. VII. 341. D: γραπτέα.

γρούζω, *hisco*. Euthyd. 301. A: ἡγούμην δίκαια πεπονθέναι ὅτι ἐγρούξα.

γρυπός, ἡ, ὄν, *qui nasum habet aduncum* (*aquilinum*). Pol. V. 474. D: τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι.

γύης, ὁ (i. q. γύα), *arum*. Ep. I. 310: οὐδὲ γαίαις ... γόνιμοι βροίθοντες ... γύαι (*ex poet.*).

γυῖον, τό, *membrum* (*pl. pedes*). Ion. 539. A: νέρθς τε γύια (*Hom.*).

γυμνάζω, *exerceo*. Pol. VI. 503. E: ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ. Legg. IV. 720. E: γυμναστῆς γυμνάζων. De lege 321. C. Legg. VII. 789. C: γυμνάζοντες. Polit. 294. D: τὰς τῶν τέχνη γυμναζόντων ἐπιτάξεις. Pass. et med. *exerceor* (*pass. perf. vern. geübt seyn, med. sich üben*). Lach. 182. A: γυμνάζονται. Legg. I. 648. D: οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Pol. II. 357. C: τὸ γυμνάζεσθαι. Legg. VII. 813. B: ὀρχεῖσθαι ... καὶ γυμνάζεσθαι μανθάνειν. VIII. 830. B. XII. 942. B. Pol. VIII. 561. D: γυμναζόμενος. Crit. 47. A: γυμναζόμενος ἀνὴρ. Pol. VI. 504. D: γυμναζόμενῳ. Lach. 182. A: οἱ ... γυμναζόμενοι. Theag. 123. E: τῶν γυμναζομένων ... ἄρχειν. Pol. V. 457. B: γυναιξὶ τοῦ βελτίστου ἔνεκα γυμναζομένηαις. Polit. 295. C: τοὺς γυμναζομένους. Pol. V. 452. A: ἐν ταῖς παλαιστραῖς γυμναζόμενας. Legg. I. 626. B: καλῶς γε ... φαίνει μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. VII. 815. E: πρὸς τε ἀνδρείαν μᾶλλον γεγυμνασμένος. 795. B: τοῦ μὴ γεγυμνασμένου. Polit. 266. D: τῷ ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ. Tim. 90. B: τῷ ... ταῦτα μάλιστα τῶν αὐτοῦ γεγυμνασμένῳ. Legg. I.

635. C: τοὺς ἐν ἐκείνοις γεγυμνασμένους. Parm. 135. C: πρὶν γυμνασθῆναι. 136. A: εἰ βούλει μᾶλλον γυμνασθῆναι. 135. D: γύμνασαι μᾶλλον. Alc. I. 132. A: γύμνασαι πρῶτον. Pol. VII. 526. B: ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται. Gorg. 514. E: γυμνάσασθαι ἱκανῶς τὴν τέχνην. Parm. 136. C: τελῶς γυμνασάμενος. Legg. VII. 795. B: ὁ γυμνασάμενος. al. Verb. Legg. VIII. 829. B: τὸν πόλεμον ... γυμναστέον. Crit. 47. B.

γυμνασία, ἡ, exercitatio. Legg. I. 648. C: γυμνασία γούν ... θαυμαστή ... ἂν εἴη. Theaet. 169. C: τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. Parm. 135. D: τίς οὖν ὁ τρόπος ... τῆς γυμνασίας; Legg. VIII. 830. D: τὰς ... μείζους τε καὶ ἐλαττοὺς γυμνασίας ... ποιεῖσθαι.

γυμνασιαρχία, ἡ, praefectura gymnasii. Ax. 367. A: καὶ γυμνασιαρχία καὶ ῥάβδοι cet.

γυμνασιαρχος, ὁ, gymnasiarchus. Eryx. 399. A. γυμνάσιον, τό, gymnasium, palaestra. Eryx. 399. A: ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐπέλευν. Critia 117. C: πολλοὶ ... κῆποι καὶ γυμνάσια. Legg. VII. 804. C. VI. 764. C: γυμνασίων καὶ διδασκαλείων. VII. 804. C. Phaedr. 255. B: ἐν τε γυμνασίοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμιλίαις. Pol. IV. 452. B. 458. D. XII. 947. C. Critia 112. C: τὰ ... γυμνάσια ... ἀνέντες. Legg. I. 633. A. 636. A. VI. 779. D. *i. q. schola. Gorg. 493. D: ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου. *exercitatio (etiam animi). Lach. 182. A: τοῦτο ... τὸ γυμνάσιον καὶ ἡ ἱππική. Theaet. 162. B: μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα. Legg. I. 636. B: τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσίτια ... πρὸς τὰς στάσεις χαλεπά. Locr. 103. B. Theaet. 153. B: ὑπὸ γυμνασίων ... καὶ κινήσεων ... σώζεται. Pol. VII. 537. B: ἡνίκα ... τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. Tim. 89. A. Legg. VII. 806. A: κόρας ... γυμνασίων μετόχους οὖσας ἅμα καὶ μουσικῆς δεῖν ζῆν. 813. D: περὶ πᾶσαν τὴν τῶν γυμνασίων κίνησιν. Lach. 181. E. Pol. II. 377. A: πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. VII. 539. D: γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. Ax. 365. A: ἐν τοῖς γυμνασίοις (οἱ ὅπως ἐν τοῖς ἅθλοις). Prot. 354. A: τὰ γυμνάσια καὶ τὰς στρατείας cet. Pol. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνοὺς ... πονήσει. V. 452. C: περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν. VI. 498. B: ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης (τ. ψυχῆς) γυμνάσια. Legg. I. 625. C. 646. C: τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνοὺς ἰόντας. VI. 765. C: ἀγωνίας ... τῆς περὶ τὰ γυμνάσια. VII. 813. D: γυμνάσια γὰρ τίθεμεν καὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα τοξικῆς cet. VIII. 830. D. Riv. 134. C: τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις.

γυμναστής, ὁ, exercitationum magister. Legg. IV. 720. E: γυμναστῆς γυμνάζων. XI. 916. A: ἱατρῷ ... ἢ γυμνα-

στῇ. Polit. 267. E: γυμνασταὶ καὶ τὸ τῶν ἱατρῶν γένος. Legg. III. 684. C: εἴ τις γυμνασταῖς ἢ ἱατροῖς προστάττοι μεθ' ἡδονῆς θεραπεύειν τε καὶ ἰᾶσθαι τὰ θεραπευόμενα σώματα.

γυμναστικός, ἡ, ὄν, *palaesticus, exercitatus*; etiam *palaestricae* (artis) *studiosus vel peritus*, i. q. γυμναστής; unde ἡ γυμναστική, *palaestrica*. Prot. 313. D: ἐάν μὴ τις τυχῇ γυμναστικός ἢ ἱατρός ὢν. Gorg. 450. A: οὐκοῦν καὶ ἡ γυμναστικὴ περὶ λόγους ἐστὶ τοὺς περὶ εὐξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ καχεξίαν; 517. E: τέχνη γυμναστικὴ τε καὶ ἱατρικὴ. Soph. 228. E: περὶ μὲν αἰσχος γυμναστικὴ, περὶ δὲ νόσον ἱατρικὴ. Conv. 186. E. Pol. III. 404. B: ἀρ' οὐν ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφὴ τις ἂν εἴη τῆς ἀπλῆς ... μουσικῆς —; Ib. ἀπλῇ ... γυμναστικῇ καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον. V. 455. E: γυμναστικὴ ... καὶ πολεμικὴ (γυνή), ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστικὴ. VII. 521. E: γυμναστικὴ ... σώματος ... αὐξῆς καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Legg. X. 889. D: ἱατρικὴ καὶ γεωργικὴ καὶ γυμναστικὴ. Alc. I. 103. B: ἡ δὲ τέχνη οὐ γυμναστικὴ ἦν; Gorg. 465. B: τοῦ οἰκείου (κάλλους) τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς. Soph. 226. E. Pol. II. 377. A. IV. 441. E. VII. 522. B. al. Legg. VII. 795. D: τὰ δὲ γυμναστικῆς αὐτὸ δύο, τὸ μὲν ὄρχησις, τὸ δὲ πάλη. Gorg. 464. C: τῇ ... γυμναστικῇ. 465. B. Polit. 289. A. Pol. III. 410. D: οἱ ... γυμναστικῇ ἀκράτῳ χορησάμενοι. VII. 521. D. Tim. 18. A. 88. C. al. Polit. 295. C: ἱατρὸν ἢ καὶ τινα γυμναστικόν. Gorg. 464. B: τῆς τοῦ σώματος θεραπείας δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἱατρικὴν. Phaed. 94. D. Pol. III. 404. E. 412. A: τὸν κάλλιστ' ἀρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραιννόντα. IV. 424. B. V. 456. B. Legg. II. 673. A: τὴν ἔντεχρον ἀγωγὴν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον (i. e. τὴν τοῦ σώματος ἀρετὴν) ... γυμναστικὴν προσείπομεν. Clit. 407. B. Alc. I. 103. B: ὥσπερ ἐγὼ τὸ ἐν τῇ παλαίῳ (βέλτιον) καλῶ γυμναστικόν. Id. C. Gorg. 464. A: ἱατρός τε καὶ τῶν γυμναστικῶν τις. Alc. I. 108. E: γυμναστικώτερον (*praec. μουσικώτερον*). γυμνήτης, ὁ, *miles levis armaturae*. Critia 119. B: γυμνήτας.

γυμνικός, ἡ, ὄν, *gymnicus* (ut *ludus*, in quo *nudi certabant*). Legg. II. 658. A: μηδὲν ἀφορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν μήθ' ἵππικόν (ἀγῶνα). XII. 847. E. VIII. 832. E: περὶ ἀπάντων τῶν ἀγῶνων τῶν γυμνικῶν. XII. 949. A. VI. 764. D: ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν. VIII. 834. C. Pol. III. 412. B: γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἵππικούς. Legg. VIII. 828. C. Menex. 249. B.

γυμνοπαιδία, ἡ, *ludus vel certamen* (*Spartanorum*) *gymnicum*. Legg. I. 633. C: ἐτι ... καὶ ταῖς γυμνοπαιδίαις δεῖναι καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται τῇ τοῦ πυγίγους ζώμῃ διαμαχομένων.

γυμνός, ἡ, ὄν, *nudus*; etiam *veste exteriorē non indutus*.
 Legg. IX. 854. D: γυμνός ἐκβληθήτω. XII. 954. A: γυμνός
 ἢ χιτωνίσκον ἔχων. Phaedr. 243. B: γυμνῇ τῇ κεφαλῇ.
 Prot. 321. C: τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνὸν *cet.* Polit. 304. A:
 γυμνὸν καὶ μόνον. Legg. IX. 873. B: ἐκβαλλόντων γυμνόν.
 Soph. 237. D: ὥσπερ γυμνὸν καὶ ἀπρηρωμένον ἀπὸ τῶν
 ὄντων ἀπάντων. Polit. 272. A. γυμνοὶ ... καὶ ἀστρωτοὶ ...
 ἐνέμοντο. Pol. II. 372. A. V. 457. B: ὁ ... γελῶν ἀνὴρ
 ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί. Legg. VIII. 833. C. Theaet. 162. B:
 ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς. Pol. V. 452. C. 474. A. Legg.
 VI. 772. A: γυμνοὺς καὶ γυμνὰς μέχοιπερ αἰδοῦς σάφρονος
 ἐκάστων. XI. 925. A: γυμνοὺς ... τοὺς ἄρρενας, γυμνὰς ...
 ὁμφαλοῦ μέχρι θεώμενος τὰς θηλείας. Pol. V. 452. A:
 γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς παλαιστοῖς γυμναζομένας.
 Tim. 84. B: τὰ τε νεῦρα γυμνὰ καταλείπουσι. **ut Latin.*
nudus (a), *carens, sine*. Pol. IX. 577. B: γυμνός ... τῆς τρα-
 γικῆς σκευῆς. Crat. 403. B: ὅτι ἡ ψυχὴ γυμνῇ τοῦ σώμα-
 τος παρ' ἐκείνου ἔρχεται. Gorg. 523. E: γυμνοὺς κριτέον
 ἀπάντων τούτων.

γυμνω, *nudo*; *privo*. Gorg. 524. D: ἐπειδὴν γυμνωθῇ
 τοῦ σώματος. Pol. X. 601. B: γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μου-
 σικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν. II. 361. B: γυμνωτέος ...
 πάντων πλὴν δικαιοσύνης.

γυναικεῖος, α, ον (etiam ὁ ἡ), *muliebris*. Alc. I. 126.
 E: γυναικεῖον ... τοῦτο γε μάθημα. Pol. V. 457. B: γυ-
 ναικεῖον περὶ νόμον λέγοντες. 469. D: γυναικεῖας τε καὶ
 σμικροῦς διανοίας. X. 620. A: μίσει τοῦ γυναικεῖου γένους.
 II. 373. C: τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. Legg. III. 694.
 D: γυναικεῖαν (τροφὴν) ... βασιλίδων γυναικῶν. Pol. V.
 451. C: τὸ γυναικεῖον (δράμα) ... περαίνειν. Legg. VII.
 790. A: γυναικεῖα τε καὶ δούλεια ἦδη τροφῶν. Alc. I. 127.
 A: ἔστιν ... τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα.
 Legg. VI. 784. D: τῶν ἐξόδων ... τῶν γυναικεῖων. XII. 949.
 B: οἰκτοῖς γυναικεῖοις. VIII. 728. C: γυναικεῖας ... ἐορτάς.
 XI. 934. E: ἐπιφέρειν γυναικεῖους ἑαυτοῖς φήμας. Locr.
 104. D: ἐς γυναικεῖα σκάνεα.

γυναικεῖως, *muliebriter*. Legg. V. 731. D: γυναικεῖως
 πικραίνόμενον διατελεῖν.

γύναιον, τό, *muliercula*. Theaet. 171. E: πᾶν γύναιον
 καὶ παιδίον *cet.*

γυνή, ἡ, *femina, mulier*; etiam *uxor*. Crat. 414. A:
 γυνή ... γονὴ μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. Pol. V. 455.
 D: γυναικὸς διότι γυνή. Ib. πάντων μὲν μετέχει γυνή ἐπι-
 τηδευμάτων κατὰ φύσιν ... ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνή
 ἄνδρος. E: γυνὴ ἱατρικὴ, ἡ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἡ δ' ἄμου-
 σος ... φιλόσοφος τε καὶ μισόσοφος. al. Menex. 238. A: γυνή
 γῆν (μεμίμηται κηῖσει καὶ γεννήσει). Crat. 430. C: τὴν
 ... τῆς γυναικὸς (εἰκόνα) τῇ γυναικί (ἀποδοίη ἂν τις).

Conv. 191. B: εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει, ὃ δὴ νῦν γυναῖκα καλοῦμεν. E: γυναικὸς τμήμα. C: εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι. Pol. I. 329. C: γυναικὶ συγγίγνεσθαι. V. 460. E. al. II. 360. B: τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα. III. 395. D: οὐ δὴ ἐπιτορέψομεν ... γυναῖκα μιμείσθαι ἀνδρας ὄντας ... ἀνδρὶ λοιδορομένην cet. IX. 579. E: ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας. Phaed. 60. B: τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. 116. B: αἱ οἰκτεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο. Tim. 76. D: ὥς ... ποτὲ ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες καὶ τᾶλλα θηρία γενήσοιτο cet. 90. E. Alc. I. 120. B: φαίεν ἂν αἱ γυναῖκες. Men. 99. D. Crat. 418. B: αἱ γυναῖκες αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Conv. 179. B: οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. 191. E: ὅσαι ... γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι. Pol. V. 454. D: γυναῖκες ... πολλὰι πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰ. Conv. 181. E: τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ... μὴ ἐρᾶν. Pol. V. 451. C: παίδων τε καὶ γυναικῶν κτήσις τε καὶ χρεῖα. 460. B: ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμῆσεως. Apol. 35. B: ὅτι οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν ... οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Ep. VIII. 355. C: γυναικῶν καὶ παίδων ὦν λόγος ἄνους. Gorg. 512. E: πιστεύσαντα ταῖς γυναιξὶν ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί. Conv. 176. E: ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἐνδον. Pol. III. 387. E: γυναιξὶ δὲ ἀποδιδόμεν (τοὺς θρόνους). 398. E: ἀχορηστοὶ ... καὶ γυναιξὶν ... μὴ ὅτι ἀνδράσιν. IV. 431. C. V. 452. A. Phaed. 117. D: ἐγὼ μέντοι οὐχ ἥκιστα τούτου ἔνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμυροῖεν. Gorg. 511. E: σώσας ... αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρημάτων καὶ γυναικας. Conv. 191. E: πρὸς τὰς γυναικας τετραμμέναι εἰσὶ. Pol. V. 452. B: γυνὴν τὰς γυναικας ἐν ταῖς παλαιστοραῖς γυμναζομένης μετὰ τῶν ἀνδρῶν. 457. D: κοινὰς μὲν τὰς γυναικας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας. 458. C. Omiss. Legg. I. 627. C: πολλοὶ ἀδελφοὶ ... ἐνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς (int. γυναικός).

γυρίνος, ὁ, *ranas pullus*. Theaet. 161. C: εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου (*ranas rubetae*?).

γύψος, ἡ, *gypsus*. Phaed. 110. C: γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν.

γωνία, ἡ, *angulus*. Gorg. 485. D: μετὰ μειρακίων ἐν γωνία ... ψιθυρίζοντα. Lys. 206. E: ἐν γωνίᾳ ἡρτιάζον. **angulus* (fig. geometr.). Locr. 98. A: ἁ ... ἐλαχίστα ... γωνία. Tim. 53. D: γωνίας ὀρθῆς. Men. 84. E: ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν ... τέμνουσα. 85. B. 84. D: τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε. Tim. 53. D: μίαν ... ὀρθὴν ἔχοντος ἑκατέρου γωνίαν. 54. E: μίαν στερεάν γωνίαν ποιεῖ. Pol. VI. 510. C: γωνιῶν τριτὰ εἶδη. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν. B. 57. A. 61. E. Locr. 98. D. Tim. 54. E: κατὰ σύντροις ἐπιπέδους γωνίας. 55. B: εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας συνάγον. Ib. γωνίας ὁπῶ στερεὰς ἀπετέλεσε. Locr. 98. C. D. **norma* (vern. *Winkelmass*). Phil. 51. C: τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις (γιννόμενα).

Δ.

δέλτα, τό. Crat. 403. A: πρόσκειται... τὸ δέλτα. 417. B: ἀντὶ τοῦ δέλτα. 418. C. 427. A: τῆς ... τοῦ δέλτα συμπίσεως ... τῆς γλώττης τὴν δύναμιν χορήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δεσμοῦ cet. 418. B: ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο. 413. E: ἐὰν ... τις ἐξέλη τὸ δέλτα. 417. B: δέλτα ... ἐνθείς.

δαήμων, ὁ ἥ, *sciens*. Crat. 398. B: ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε.

δαῖναι, *scire*. Soph. 237. A. et 258. D: οὐ ... μήποτε τοῦτο δαῖς (Parm.).

δαί, part. est mirantis, addubitantis ac fere improban-
tis: τί δαί; Latin. *ain tu?* (vern. *wie so? wie das?*). Phaedr. 227. B: τί δαί (v. δέ); οὐκ ἂν οἶσι cet. Gorg. 470. D: τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης cet. Phaed. 61. C: τί δαί; οὐ φιλόσοφος Εὐνός; Theaet. 148. B. 195. B. Soph. 248. A: τί δαί πρὸς Διός; Conv. 194. B. al. sexc. (Gorg. 474. C. scribitur τί δαί δὴ αἶσχιον; sed libri MSS. dant τί δὲ δὴ αἶσχιον; Idem repon. Crat. 404. B. 407. C. al.).

δαιμόνιος, α, ον, *divinus; admirabilis, eximius*. Conv. 203. A: ὁ ... περὶ τοιαῦτα σοφὸς δαιμόνιος ἀνὴρ. Gorg. 456. A: δαιμονία γὰρ τις ἐριγες καταφαίνεται τὸ μέγεθος οὕτω σκοποῦντι. Phaedr. 242. B: τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖον μοι γίνεσθαι ἐγένετο (cf. Euthyd. 272. E. Theag. 129. B.). Alc. I. 103. A: ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα (124. C. dicitur θεός). Conv. 202. E: καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ sq. Pol. II. 382. E: πάντῃ ... ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον. Crat. 396. D: τὰ ὅσα ... ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σοφίας. Pol. VI. 509. C: Ἀπολλων, ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς! Def. 411. B: αἰτία δαιμονίας πράξεως. Conv. 219. B: τοῦτω τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ. Locr. 99. B: δεσμῷ τῷ ἀνὰ λόγον δαιμονίῳ. Soph. 266. B: δαιμονία καὶ ταῦτα μηχανῇ γεγονότα. Polit. 309. C: θείαν ... ἐν δαιμονίῳ ... γένηι. Pol. X. 614. C: εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον. VI. 496. C: τὸ δαιμόνιον σημεῖον. VII. 531. C: δαιμόνιον γὰρ πρᾶγμα λέγεις. Critia 117. B: δένδρα ... κάλλος ὕψος τε δαιμόνιον ... ἔχοντα. Pol. V. 469. A: πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι διαφύρω. Apol. 27. C: δαιμόνια ... πράγματ' εἶναι. **infaustus, adversus*. Hipp. mai. 304.

Β: σὺ μὲν μακάριος εἶ ... ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη ... κατέχει, ὅστις πλανῶμαι cet. — Voc. ὦ δαιμόνιε blanda est appellatio (ο bone), qua utitur etiam is qui alterum leniter increpat vel amice admonet. Phaedr. 235. C: πλήρες πῶ, ὦ δαιμόνιε, τὸ σῆθος ἔχων αἰσθάνομαι cet. Gorg. 489. D: ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ὦ δαιμόνιε, καὶ αὐτὸς πάλαι τοπάξω τοι οὐτόν τί σε λέγειν τὸ κρείττον. 517. B: ὦ δαιμόνιε, οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους cet. Theaet. 180. B: ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμονιε; Polit. 277. C. Conv. 222. E. Pol. I. 344. D: ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι cet. VII. 522. B. — Neutr. τὸ δαιμόνιον, *divinum quiddam* (Cic.), est signum (vox: Apol. 31. D. 40. B. Theag. 128. E. al.) *divinum* s. *praesagiens*. Theaet. 151. A: ἐνίοις ... τὸ γιγνώμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι. Apol. 31. D: ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται. Theag. 128. D: ἔστι γάρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἐμοὶ ... δαιμόνιον. Apol. 40. A: ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική ἢ τοῦ δαιμονίου cet. Theag. 128. E: γέγονέ μοι ἡ φωνὴ ἢ τοῦ δαιμονίου. 129. A. E. 131. Euth. 3. B: ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῆς σαντῶ ἐκάστοτε γίγνεσθαι. Apol. 24. B: ἕτερα ... δαιμονία καινά (νομίζοντα). 26. B. 27. B: δαιμονία νομίζω sq. E: καὶ δαιμονία καὶ θεῖα ἡγρεῖσθαι ... καὶ αὐ ... μήτε δαίμονας μήτε θεοὺς cet. **fortuna, beatitudo*. Epin. 992. D: τούτοις μόνοις τὰ τοῦ δαιμονίου ξυμπαντα ἱκανῶς εἰληχε.

δαιμονίως, *mirum in modum, eximie*. Phaedr. 234. D: δαιμονίως μὲν οὖν ... ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Tim. 25. E: ὡς δαιμονίως ἐκ τινος τύχης ... ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπεν.

δαίμων, ὁ ἡ, *numen divinum homines custodiens ac ducens* (quo communio inter deos et homines continetur, v. Conv. 202. D. sq.). Phaedr. 240. B: ἀλλὰ τις δαίμων ἔμειξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραντία ἡδονῇ. Phaed. 107. D: ὁ ἐκάστον δαίμων ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. 113. D: οἱ ὁ δαίμων ἑκάστον νομίζει. Conv. 202. D: δαίμων μέγας (ὁ Ἑρως). Pol. X. 617. E: οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. Legg. V. 729. E: ὁ ξένιος ἐκάστον δαίμων καὶ θεός. Ax. 371. C: ὅσοις ... ἐν τῷ ζῆν δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν. Ep. VII. 336. B: ἡ ... τις δαίμων ἢ τις ἀλιτῆριος cet. Phaed. 108. B: ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἷχεται ἀρομένη (ἡ ψυχὴ). Polit. 274. B: τοῦ κεκτημένου καὶ νέμοντος ἡμᾶς δαίμονος. 272. E: τῷ μερίστω δαίμονι. Legg. IX. 877. A: τούτῳ ... χάριν τῷ δαίμονι δίδοντα καὶ ἐναντιούμενον. Pol. X. 620. D: ὃν εἶλετο δαίμονα. Tim. 90. A: ὡς ... αὐτὸ (τὸ κυριώτατον ψυχῆς εἶδος) δαίμονα θεὸς ἐκάστῳ δέδωκε. 90. C. Legg. V. 738. D: τοῖς δὲ μέρεσιν ἐκάστοις θεὸν ἢ δαίμονα ἢ καὶ τινα ἥρωα ἀποδοτέον. XI. 914. B: φυλάττειν

ἐνοδίαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ νόμου τῇ θεῷ καθιερωμένα. Polit. 271. D: οἶον νομῆς θεῖοι ... δαίμονες. Crat. 398. A: δαίμονες ἄγνοί (Hes.). Pol. V. 469. A. Legg. X. 906. A: ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες. Apol. 27. D: εἰ δ' αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσι νόθοι τινὲς ἢ ἐκ νυμφῶν ἢ ἐκ τινων ἄλλων cet. Lys. 223. A: ὥσπερ δαίμονες τινες προσελθόντες οἱ παιδαγωγοὶ (ubi infaustus et ingratus hominum introitus significatur). Phaedr. 246. E: στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων. Pol. III. 392. A: περὶ ... θεῶν ... καὶ περὶ δαιμόνων τε καὶ ἡρώων cet. IV. 427. B. V. 469. B. Tim. 40. D. Legg. IV. 713. D: τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. V. 747. E: δαιμόνων λῆξεις. VIII. 848. D: θεῶν τε καὶ τῶν ἐπομένων θεοῖς δαιμόνων. X. 906. A: ἡμεῖς ... κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Pol. VII. 540. C: ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐδαίμοσι τε καὶ θεοῖς. Legg. IV. 717. B: μετὰ θεοῦς ... καὶ τοῖς δαίμοσιν ὃ γε ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἂν, ἥρῳσι δὲ μετὰ τούτους. Locr. 105: σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε. Crat. 397. D: δαίμονάς τε καὶ ἡρώας καὶ ἀνθρώπους. 398. B: οὔτε φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ἀνόμασε. Pol. X. 619. C: τύχην τε καὶ δαίμονας (αἰτιάσθαι). Legg. IV. 713. D: ἐφίστη βασιλέας ... οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμείνονος, δαίμονας. Apol. 27. C: τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἦτοι θεοὺς γε ἡγούμεθα ἢ θεῶν παῖδας; D. E.

δαῖς, ἦ, epulae. Phaedr. 247. B: πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοίνην. Conv. 174. B: ἐπὶ δαῖτας.

δαιτυμών, ὁ, conivā. Pol. I. 345. C: ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἐστιάσσεσθαι. Tim. init. τῶν χθῆς μὲν δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἐστιατόρων.

δαῖφρων, ὁ, bellicosus. Hipp. min. 371. C. (Hom.).

δαίω, intr. flagro, ferveo. Ion. 539. A: οἰμωγὴ δὲ δέδης (Hom.).

δάκνω, mordeo. Theaet. 151. C: ὥστε ἀτεχνῶς δάκνειν ἔτοιμοι εἶναι. Euthyd. 297. C: δάκνων. Gorg. 516. A: μὴδὲ κυρίττοντας μὴδὲ δάκνοντας. Pol. IX. 589. A: εἰς αὐτὰ ἐν αὐτοῖς δάκνεσθαι τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Conv. 218. A: δεδηγμένος ... ὑπὸ ἀλγεινοτέρου καὶ τὸ ἀλγεινότερον. 217. E: πλὴν τοῖς δεδηγμένοις. Ib. τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεις πάθος. *trop. pungo, afficio. Pol. V. 474. D: ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧρα τὸν φιλοπαιδα ... δάκνουσι τε καὶ κινούσι. Conv. 218. A: τὴν καρδίαν ... πληγείς τε καὶ δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων.

δάκρυον, τό, lacrima. Tim. 68. A: ὕδωρ ἀθρόον ὃ δάκρυον καλοῦμεν. 83. D. Phaedr. 117. C: ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. Conv. 215. E: δάκρυα ἐκχεῖται. Legg. V. 732. C: γελῶτων τε εἰργεσθαι χρὴ ... καὶ δακρύων. Apol. 34. C: μετὰ πολλῶν δακρύων. Ion. 535. C: δακρύων ἐμπύπλανταί

μον οἱ ὀφθαλμοί. Ax. 368. B: ὀλοφυρμού καὶ δακρύων. 365. A: σὺν δακρύοις. Phaed. 117. D: κατέχειν τὰ δάκρυα. Pol. III. 394. A: τίσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα.

δακρύω, *lacrimo*. Phaed. 117. C: τὸ μὴ δακρύειν. E: ἐπέχομεν τοῦ δακρύειν. Legg. XII. 959. E: δακρύειν ... τετελευτηκότα. Phaed. 117. D: οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων. Ep. VII. 349. A: σιγῇ δακρύνοντε. Phaed. 59. A: δακρύνοντες. Ep. VII. 349. A: ἐδάκρουσέ τε καὶ ἰκέτενε. Pol. X. 606. A: τὸ βίᾳ κατεχόμενον ... τοῦ δακρῦσαι cet. Legg. VII. 800. D, Phaed. 116. D: δακρύνουσ. Ion. 539. A: δεδάκρυνται ... παρειαί (Hom.). Ax. 364. B: δεδακρυμένος (*lacrimis perfusus*).

δακτυλιογλυφία, ἡ, *annulorum sculptura aut caelatura*. Alc. I. 128. C: δακτυλιογλυφία δὲ τῶν τῆς χειρὸς (ἐπιμε-
λούμεθα).

δακτύλιος, ὁ, *annulus*. Pol. II. 359. E: τὴν σφενδά-
νην τοῦ δακτυλίου περιαγαρόντα πρὸς ἑαυτόν. 360. A: ἀπο-
πειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου. X. 612. B: πρὸς τοιοῦτῳ δακτυ-
λίῳ. II. 359. E: περὶ ... τῇ χειρὶ χρονοῦν δακτύλιον. Ib.
ἔχοντα τὸν δακτύλιον. X. 612. B: ἐάν τ' ἔχη τὸν Γύγον
δακτύλιον ἐάν τε μή. Alc. I. 128. A: δακτύλιον ... δακτύ-
λου. E. Pol. II. 360. B: εἰ .. δύο τοιοῦτω δακτυλίῳ γενοί-
σθην. Theaet. 191. D: δακτυλίων σημεῖα. 193. C. Ion.
533. E: ὄρμαθὸς ... σιδηρίων καὶ δακτυλίων. 535. E: τῶν
δακτυλίων ὁ ἔσχατος. 536. A. B. 533. D: τοῖς δακτυλίοις.
Alc. I. 128. E: τίς τέχνη δακτυλίους βελτίους ποιεῖ. Hipp.
min. 368. B: δακτυλίους γλύφειν. Ion. 533. D: τοὺς δακτυ-
λίους ... τοὺς σιδηροῦς.

δάκτυλος, ὁ, *digitus*. Pol. V. 462. C: ὅταν ... ἡμῶν
δάκτυλός του πληγῇ. VII. 523. C. D. 524. E: ὥσπερ ἐπὶ
τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν. V. 462. D: ὅτι ὁ ἄνθρωπος
τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ. VII. 523. D. C: τρεῖς ... δάκτυλοι, ὃ
τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Ion. 537. E:
πάντε ... οὗτοι οἱ δάκτυλοι. Tim. 76. D: ἐν τῇ περὶ τοὺς
δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νέφρου cet. **dactylīcus numerus*
(Cic.). Pol. III. 400. B: δάκτυλον καὶ ἡσῶν γε.

δαμῆναι, *profligari*. Pol. III. 388. D. (Hom.).

δανεῖζω, *mutuum do*. Legg. V. 742. C: μὴδὲ δανεῖζειν
ἐπὶ τόκῳ. Pass. Legg. IV. 717. C: ἐπιμελείας ... δανεισθεί-
σας (*impensas*). Med. *mutuor*. Pol. V. 465. C: τὰ μὲν δα-
νειζόμενοι cet. Tim. 42. E: ἀπὸ τοῦ κόσμου δανειζόμενοι
μόρια. Pol. X. 612. C: ἄρ' οὖν ἀποδώσετε μοι ἃ ἐδανείσα-
σθε ἐν τῷ λόγῳ; Legg. V. 742. C: τῷ δανεισμένῳ.

δάνεισμα, τό, *mutuum datum*. Legg. IV. 717. C:
ἀποτίνοντα δανείσματα.

δανεισμός, ὁ, *mutuatio*. Pol. IX. 473. E: δανεισμοὶ
καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις. **feneratio*. Legg. XI. 921. C:

ὅποσα δανεισμῷ ξυμβάλλει τις. VIII. 842. D: δανεισμῶν καὶ ἐπιτόκων τόκων.

δαξασμός, ὁ, morsus, pruritus. Locr. 103. B: δαξασμῶς ποιοῦντι.

δαπάνη, ἡ, sumtus, impensa. Pol. VI. 485. E: μετὰ πολλῆς δαπάνης. VIII. 560. D: μετριότητι ... καὶ ποσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὔσαν πείθοντες. Ep. XIII. 362. A: σὴν εἶναι τὴν δαπάνην. Pol. II. 364. C: μετὰ σμικρῶν δαπανῶν. Phaedr. 233. D: ἐν ἰδίαις δαπάναις. *opes quibus sumtus tolerantur, et in univ. opes. Legg. IV. 718. A: δαπάνης ... διδομένης ὑπὸ τῆς τοῦ μέτριον τοῖς κεκημηόσι νέμονται. Pol. VIII. 550. D: δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι.

δαπανηρός, ὁ, ὄν, sumtuosus. Pol. VIII. 564. B: τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος.

δαπανῶ, sumtum facio s. impendo. Pass. Legg. V. 743. A: τῶν ... εἰς καλὰ ἐθελόντων (ἀναλωμάτων) δαπανᾶσθαι. Med. Pol. VIII. 548. B: ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναῖσι ... πολλὰ ἂν δαπανῶντο. Men. 94. C: οὐ (σι?) ... ἐδεε δαπανώμενον διδάσκειν. Id. de virt. 378. B.

δασμός, ὁ, partitio, distributio. Legg. III. 695. D: τὸν τοῦ Κύρου δασμὸν ὃν ὑπέσχετο Πέρσαις. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. *tributum. Legg. IV. 706. B: εἰς χαλεπὴν τινα φορὰν δασμοῦ. De lege 321. A: τοῦς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους.

δασύς, εἶα, ὅ, densus. Conn. 212. E: κιντοῦ τέ τιμι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων.

δάττομαι, fruor. Alc. II. 149. D. (Hom.).

δάφνη, ἡ, laurus. Legg. XII. 947. A: δάφνης στεφάνῳ. Ep. II. 313. A: ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ ταῖς δάφναις.

δέ (unde δέω, necto?) partic. est proprie copulativa, qua tam singulae orationis partes quam enuntiata inter se cohaerentia nectuntur. Phaedr. init. ποῖ δὲ καὶ πόθεν; Ad quod respondet Phaedrus: παρὰ Λυσίου ... πορεύομαι δὲ πρὸς περὶπατον. 229. D: ἐγὼ δὲ cet. (ubi simpliciter nos ponimus ich). Prot. 311. A: καταλύει δ' cet. 316. B: ἐπιθυμεῖν δὲ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγέναιτο. Phaedr. 229. E: ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή· τὸ δὲ αἴτιον ... τοῦτου τόδε. 236. C: ἐσμέν δὲ μόνῳ ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ ἐγὼ καὶ νεώτερος cet. 259. B. Gorg. 486. C. Theaet. 172. E. 208. D. Conn. 190. B. Pol. III. 393. E. VI. 505. A: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ οὐ μάλιστα τᾶλλα ἐπισταίμεθα cet. al. sexc. Similiter in respons. ponitur δέ, ubi itidem simpliciter nectit (ita ut nobis redundet). Euthyd. 280. E: καλῶς δὲ (sic libri omnes) ... λέγεις. Menex. 246. C: ἔλεγον δὲ τὰδε. Eandem nectendi vim habet voci οὔτω vel ὡσαύτως adiunctum, sive ὥσπερ, οἶον vel tale quid

praecedit (ut Phaed. 72. C. Soph. 258. C. Crat. 394. B. 425. C. Legg. I. 628. D. al.) sive non praecedit (ut Prot. 347. D. 351. A. Pol. I. 345. D. Alc. II. 151. B: ὥσπερ δὲ ... οὕτω δὲ καὶ γὰρ cet.). — Praecipue posteriori orationis parti subiicitur (vel in apodosi ponitur), ut eam cum priore neclat. Phaedr. 255. A: εἰν ἄρα καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ... διαβεβλημένους ἢ ... προϊόντος δὲ ἤδη τοῦ χρόνου ἢ τε ἡλικία ... ἤγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμίλιαν. Conv. 220. B: καὶ ποτε ὄντος πάγου ... οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξῆι cet. Pol. IV. 431. A: ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ... κρατηθῇ ... τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ... ψέγειν. Apol. 38. A: εἰν τ' αὖ λέγω ὅτι ... ταῦτα δ' ἐτι ἥτιον πείσεσθαι μοι λέγοντι. Men. 98. A: εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἶδέναι, ὀλίγα δ' ἂν γαίην, ἔν δ' οὖν καὶ τοῦτο ... θείην ἄν. Apol. 28. C: ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ ... ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας cet. Charm. 173. D. al. Hinc etiam ponitur ubi antecedentibus aliquid adiungitur quo illa explicantur, et in univ. in orationis progressu (ubi vern. lingua nullam fere part. frequentat; v. Annot. in Gorg. p. 208 sq.). Gorg. 461. D: οὐ παρὰν ἐπιανόρθον· δίκαιος δ' εἶ. 500. E: ἔλεγον δὲ που ὅτι cet. 509. D: ὥδε δὲ λέγω· πότερον cet. Phaed. 67. E: ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει· εἰ γὰρ cet. 79. E: ὅρα δὲ καὶ τῇδε ὅτι cet. Pol. II. 368. B: τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου. III. 393. D: φράσω δὲ ἄνευ μέτρου· οὐ γὰρ εἰμι ποιητικός. IV. 433. E: σκόπει δὲ (sic libri nonn. pro vulg. δι) καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει. V. 476. C: σκόπει δέ· τὸ ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν cet. Alc. II. 144. D. al. — Orationem neclit simulque constructionem restituit (praecipue si pronomini relativo, pluribus interpositis, demonstrativum, quod praecedere debebat, subiicitur). Prot. 313. A: ὁ δὲ περὶ πλείους τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχὴν ... περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ ... ἐπικοινωνῶ cet. 325. B: ἐφ' ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ ... ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται cet. Phaed. 113. E: οἱ δ' ἂν δόξωσιν ... τούτους δὲ cet. 114. A. Lach. 194. D: ὅτι ταῦτα ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν ἄπερ σοφός, ἃ δὲ ἀμαθής, ταῦτα δὲ κακός. Similiter Pol. VI. 493. B: οἰόντες ἂν εἰ ... κατεμάνθανεν ... καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα ... σοφίαν τε καλέσεις cet. 505. E: ἀπορούσα δὲ ... διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει. Alc. I. 105. A: ἡγεῖ, εἰν θᾶπτον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθης ... παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι cet. — Similiter iteratur, si demonstrativum post ὁ δέ, τὸ δέ, τὰ δέ al. in altera orationis parte sequitur. Phaedr. 277. E: ὁ δέ γε ... ἡγούμενος ... οὗτος δὲ ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει ... εἶναι οἶον cet. Phaed. 78. C: τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλος καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτά (ἐχοντα), ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα. 80. D: ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα ... αὕτη δὲ δὴ cet. 81. B: τὸ δὲ τοῖς ὁμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές ... τοῦτο δὲ εἰθισμένη μισεῖν cet. Phil. 30. B: τῶν δ' αὐτῶν τούτων

ὄντων ἐν ὄλῳ τε οὐρανῷ ... ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμνη-
 νῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων ... φύσιν. Pol. V. 475. C: τὸν
 δὲ δὴ εὐχερώς ἐθέλοντα παντός μαθήματος γένεσθαι ...
 τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. Legg. XII. 944. A.
 al. — Etiam pronomini relat. adiungitur, ita ut priora ad se-
 quentia spectent vel cum eis copulentur. Legg. III. 679. B:
 ἢ δ' ἂν ποτε ξυνουσία μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία,
 σχεδὸν ἐν ταύτῃ γενναϊότατα ἦδη γίγνεται ἂν. VII. 803. E:
 ὅποια δὲ ἄδων ἂν τις ... ἀμφοτέρω ταῦτα πράττοι, τὸ μὲν
 τῶν τύπων εἴρηται cet. Ep. VIII. init. ἃ δ' ἂν διανοηθέν-
 τες μάλιστα εὖ πράττοιτε, ὄντως πειράσομαι ταῦθ' ὑμῖν
 ... διεξελεῖν. — In interrogatione quoque ponitur ita ut
 sequentem orationem cum praegressa connectat (ubi vern. lin-
 gua nulla utitur particula, ut in τί δέ; τί δ' οὐ; al.). Prot.
 310. B: ἔστι δὲ τί; Ib. πρόην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέ-
 πυσαι; 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύναιο cet. Gorg. 462.
 E: ταῦτ' ἐν δ' (al. ἄρ') ἐστὶν ὁποιοῦν καὶ ῥητορικῇ; 514.
 D: φέρε πρὸς θεῶν, αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ
 σῶμα πρὸς ὑγίειαν; Conv. 203. A: πατρὸς δὲ ... τίς ἐστὶ
 καὶ μητρός; 205. A: ἵνα τί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ
 βουλόμενος; Euthyd. 293. B: ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἔστι
 δὲ ἐπὶ σοὶ τοῦτο; — Praegresso πρώτον ponitur ita ut sit
 porro vel deinde. Phaed. 113. C: ὁ δ' ἐμπεισὼν ἐνταῦθα
 (praegr. ἐκπύπτει εἰς τόπον πρώτον δεινόν cet.). Critia 110.
 E: πρώτον μὲν τοὺς ὅρους αὐτὴν ... ἔχειν ἀπωρισμένους
 πρὸς τὸν Ἰσθμὸν ... ἀρετὴ δὲ πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε
 ὑπερβάλλεσθαι. Legg. XII. 937. E. 959. A. al. — Ubi
 priori oppositi quid infertur (v. c. negatione praegressa, velut
 Legg. I. 640. B. VI. 769. D. VIII. 831. B. X. 885. D. al.),
 reddi potest part. sed. Polit. 295. C: ἄρ' οὐκ ἂν ... τολμή-
 σειν ἄλλα ὑποθέσθαι ... καρτερῶν δ' ἂν ἡγοίτο δεῖν μὴ
 ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖά ποτε νομοθετηθέντα cet. Praecipue
 post οὐ μόνον sic ponitur ut verti possit verum etiam. Legg.
 II. 666. E: ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλιν
 δὲ καὶ αἴστη δυνάμενος διοικεῖν. V. 747. E: ἀναδιδοῦσαν
 οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χεῖρω, ταῖς δὲ ψυχαῖς
 οὐχ ἥττον δυναμένην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐμποιεῖν. VI. 751.
 B: οὐ μόνον ... σχεδὸν δὲ cet. 781. A: οὐ γὰρ ἥμισυ μόνον
 ἐστὶν ... ὅσῳ δὲ ἡ θήλεια ἡμῖν φύσις cet. VII. 832. A.
 VIII. 842. C sq. XI. 920. A. al. — Saepenumero ponitur
 ubi praegressa corriguntur, ut verti possit immo. Phil. 55.
 C: γενναίως δὲ ... πᾶν περικρούμεν. Praecipue τὸ δέ
 (plene τὸ δ' ἀληθές) hac vi frequentatur (vern. vielmehr vel
 aber). Prot. 344. E: τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν χαλεπόν, δυ-
 νατὸν δὲ ἐσθλόν. Gorg. 519. B: τὸ δὲ ὅλον ψευδὸς ἐστι
 (ubi est vern. vielmehr). Theaet. 157. B: τὸ δ' οὐ δεῖ cet.
 183. A. 207. B. Soph. 244. A: ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθά-
 νειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται

πᾶν τοῦναντίον (ubi est vern. *aber*). Conv. 198. D: τὸ δὲ ἄρα ... οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὅτιοῦν cet. 216. E: ἡγεῖται δὲ (vern. *vielmehr*) πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια cet. Pol. I. 340. D: τὸ δ', αἶμαι, ἕκαστος τούτων ... οὐδέποτε ἁμαρτάνει, Legg. VII. 803. C. Apol. 23. A. Men. 97. D. — Saepenumero in altero propositionis membro, oratione absolute formata, est autem, quamquam, quum tamen vel tamen. Gorg. 464. A: ὅ τι ποιεῖ μὲν δακεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον. 468. D: οἰόμενος ἄμεινον εἶναι αὐτῷ, τυγχάνει δὲ ὃν κάκιον. Theaet. 179. B: ἢ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, αὐταὶ δὲ ἐφάρησαν ... ἡγαύμεναι. Pol. VII. 533. D: ἄς ἐπιστήμης μὲν πολλάνις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνοματος ἄλλον. Men. 77. E: ἀλλὰ ἐκείνων (ἐπιθυμοῦσιν) ἃ ὦντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακὰ. 79. B: ὅτι ἀρετὴ ἔστιν οἷον τ' εἶναι τὰγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης, τοῦτο δὲ φῆς μόριον ἀρετῆς εἶναι. — Eandem habet potestatem participiis adiunctum (ut verti possit tamen vel quamquam, participio in modum finitum soluto). Gorg. 467. B: ποιοῦντες δὲ ἃ φονεῖ αὐτοῖς (ubi est tamen). Phil. 17. C: μὴ εἰδὼς δὲ (quamquam) ... εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἄξιος ἔσει. Apol. 32. A: οὐ οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπείκων δὲ (quamquam) ἅμα καὶ ἀπολοίμην. — Ubi fortior est oppositio, verti potest quodcontra (vern. *da-gegen*). Gorg. 518. A: διὰ τὸ εἰδέναι ὅ τι χρηστὸν καὶ πονηρὸν ... τὰς δ' ἄλλας πάσας ταύτας ἄγνοεῖν. 522. B: ἄς οὗτοι εὐεργεσίας ... νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλώ cet. Phaed. 81. D: ἀπηλλαγμένη, ὥσπερ δὲ λέγεται ... μετὰ θεῶν διάγουσα. — Ponitur quoque ubi aliquid ex praegressis colligitur vel antecedentia concluduntur, ut verti possit igitur, quocirca. Polit. 288. E: ἐν δὲ αὐτὸ προσ-αγορεύωμεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα. Tim. 37. D: ἡ μὲν οὖν τοῦ ζώου φύσις ἐτύχχανεν αὔσα αἰώνιος· καὶ τοῦτο μὲν δὴ τῷ γεννητῷ παντελῶς προσάπειν οὐκ ἦν δυνατὸν· εἰκόνα δ' ἐπινοεῖ ... ποιῆσαι. Conv. 196. C: κρατῶν δὲ ἡδονῶν ... ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ. D: κρείττων δὲ ὁ ἔχων τοῦ ἐχομένου· τοῦ δ' ἀνδρειοτάτου τῶν ἄλλων κρατῶν πάντων ἂν ἀνδρειότατος εἴη. — Redintegrat orationis structuram post parenthesin quae dicitur (Latin. *igitur*). Tim. 59. D: τὸ πρὸς μεμιγμένον ὕδωρ, ὅσον λεπτὸν ... λέγεται ... τοῦτο δ' ὅταν cet. Apol. 28. E: (εἰ) τοῦ δὲ Θεοῦ τάττοντος ... ἐνταῦθα δὲ φοβηθεῖς ... λίποιμι τὴν τάξιν. — Plura copulantur particulis μὲν et δὲ interpositis. Prot. 310. E: ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νέωτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ εἰώρηκα Πρωταγόραν πώποτε. 329. E: οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο. Phaed. 110. C: τὴν μὲν γὰρ ἀλουργὴν εἶναι ... τὴν δὲ χουσοειδῆ, τὴν δὲ ... λευκοτέραν (ubi est *partim — partim*; *diversae enim unius terrae partes enumerantur*). Pol. I. 345. A.

ἔστω μὲν ἄδικος, δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν cet. VII. 537. D: μόνιμοι μὲν ... μόνιμοι δὲ cet. Critia 44. B: χωρὶς μὲν τοῦ ἑοτερεῖσθαι τοιοῦτου ἐπιτηδείου ... ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξα ... ἀμελεῖσαι. al. — Nectuntur vero etiam contraria vel diversa ita ut inter se opponantur (hic quoque oppositionis vis in ipsa inest sententia, ut in τοτὲ μὲν ... τοτὲ δέ al.). Prot. 314. A: σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ ... ἐξέστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν ... μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλω ἀγγείῳ ἀπενεργεῖν. 316. D. 347. B. Phaedr. 229. D: ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, λίαν δὲ δεινοῦ cet. Ib. κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δ' αὐτῷ ἀνάγκη cet. 240. E. Phil. 55. C: μὴ ... ἡδονῆς μὲν ... νῦν δὲ καὶ ἐπιστήμης οἷον φειδόμενοι σφόδρα φανώμεν. Prot. 311. D: ἂν μὲν ἐξικνηῖται τὰ ἡμέτερα χρήματα ... εἰ δὲ μὴ cet. 313. E: εἰ μὲν ... εἰ δὲ μὴ. 347. B. Legg. III. 688. B: εἰ μὲν βούλεσθε, ὡς παιζόν, εἰ δ' ὡς σπουδάζων. Conv. 190. B: τὸ μὲν ἄρδεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἐκγονον, τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς. Theaet. 204. B. Pol. I. 343. D: ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει, ὁ δὲ (int. ἄδικος) ἔλαττον. Etiam in altero propositionis membro nomen infertur. Theaet. 167. E: ἐν μὲν τῷ (int. ἀγωνίζεσθαι) παίζῃ, ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδάζῃ. Pol. II. 366. E: ὡς τὸ μὲν (ἡ ἀδικία) μέγιστον κακῶν ..., δικαιοσύνη δὲ μέγιστον ἀγαθόν. — Etiam μὲν non praegresso ponitur δὲ in orationis parte cum priore coniuncta vel ei opposita. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἄνδρες οἷοί εἰσιν, ἄδικοι δέ, καὶ δίκαιοι αὖ, σοφοὶ δὲ οὐ. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρώμενός τινα τῶν καλῶν, οὐχ ὑπὲρ ἐραστοῦ δέ. Gorg. 479. B: τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ καθοροῦν, πρὸς δὲ τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν (v. Annot. p. 227.). Theaet. 180. B: ἴσως ... τοὺς ἄνδρας μαχομένους ἐώρκαας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας. Tim. 75. C: τοῦ πλείονος βίου, φανλοτέρου δέ (ubi sequitur τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα ὄντα). 80. B: κατὰ τὴν τῆς θάπτονος, ἀποληγουμένης δὲ ὁμοιότητα. Sic etiam τοτὲ δέ ponitur non praegresso τοτὲ μὲν. Phil. 35. E: εἴ τις ἀλγεῖ, τοτὲ δὲ χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς. Sic praecipue ὁ δὲ ponitur non praegresso ὁ μὲν. Prot. 320. B: πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸς ἐξευρηκέναι. 330. A: ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο (cf. Phil. 56. D.). 343. E: αὐτὸν λέγοντα ... εἰπόντα ... τὸν δὲ ἀποκρινόμενον cet. 355. D: ἡ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω ἤ. Polit. 298. D: τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα ... γράψαντας ἐν κύρβεσι ... τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἐθῆ. Theaet. 181. D: ἁλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφορᾶν. Crat. 385. B: οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθῆς, ὁ δὲ ψευδής; Phil. 36. E: ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; Conv. 205. B: τινὰς φάμεν ἐρᾶν, τοὺς δ' οὐ. 207. D: νέος αἰὲ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς. Pol. II. 369. C: ἄλλον ἐπὶ ἄλλου, τὸν δ' ἐπὶ ἄλλου χρεῖα. V. 455. E: γυνὴ ἱατρικὴ; ἡ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἡ δ' ἄμουσος φύσει. — Saepenumero

etiam praegresso τε vel καί in altero orationis membro ponitur copulativum δέ. Polit. 284. D: τούτου τε γὰρ ὄντος ... μὴ δὲ ὄντος cet. Crat. 406. C: ὁ τε γὰρ Διόνυσος εἴη ἂν ὁ δοῦς τὸν οἶνον ... οἶνος δ' ὅτι οἶσθαι ποιεῖ cet. Conv. 186. C: ἥ τε οὖν ἱατρικὴ ... πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Pol. II. 367. C: ἃ τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα ἄξια κητῆσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν. Tim. 20. A: Τίμαιος τε γὰρ ὅδε ... Κριτίαν δὲ πον ... τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὐτοῦ περὶ φύσεως καὶ τροφῆς cet. Legg. I. 641. B: τὰ τ' ἄλλα πρῶτόντιεν καλῶς, ἐτι δὲ καὶ νικῶν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. Euth. 3. E: ἀλλὰ σὺ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν. Menex. 235. E: ἅπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πεποίηκε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα cet. Eryx. 393. E: ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν ... τὰ δὲ πλείστα κατορθοῖεν. — Tertio loco ponitur. Parm. 161. B: οὐ δεῖ δέ γε. Crat. 421. B: τὸ ψῖ δὲ προσγενόμενον cet. Phil. 17. C. Pol. VI. 510. C. Legg. III. 676. B. al. Etiam quarto, ut Ep. VIII. 357. B: τὸν μὴ ἐθέλοντα δὲ πολέμιον ἡγεῖσθαι κοινῇ. — καὶ — δέ, *occurum etiam, vel etiam*. Phaedr. 229. D: καὶ ἐπιθροῖε δὲ cet. Theaet. 171. E: καὶ θηρίον δέ. Legg. I. 637. B: καὶ ἐν Τάραντι δὲ cet. II. 665. B: οἱ ὑπὲρ τριάκοντα καὶ πεντήκοντα δὲ γεγονότες ἐτη. — δέ γε, (*utique, sane; etiam autem, vero; tamen*). Phaedr. 230. C: οὐ δέ γε ... ἀποπώτατός τις φαίνει. Gorg. 448. A: ἂν δέ γε, βούλη. 450. D: ἐτέραι δὲ γέ εἰσι τῶν τεχνῶν cet. 473. A. B. Phaed. 65. C: λογιζέται δὲ γέ που τότε κάλλιστα ὅταν cet. 74. C: διαφέρει δέ γε ... οὐδέν. 81. C. 82. B. Theaet. 146. E: τὸ δέ γε ἐπερωτηθὲν ... οὐ τοῦτο ἦν cet. 193. E: παρελείπετο δὲ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον. Parm. 134. B: γινώσκεται δὲ γέ που cet. 164. C. Legg. III. 680. E: μετὰ δὲ ταῦτά γε cet. 694. E: ὁ δὲ πατήρ γε cet. VII. 802. C. al. Cum part. δῆ. Theaet. 204. B: δεῖ δέ γε δῆ. — δὲ δῆ modo est *vero, autem* (ubi ipsa sententia oppositi quid indicat), modo *iam* (ubi δῆ eminet et δέ copulationis causa adiunctum est). Prot. 312. A: αὐτὸς δὲ δῆ ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχει παρὰ Πρωταγόραν; E: ὁ δὲ δῆ σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; 358. B: τί δὲ δῆ ... τὸ τοιόνδε; Gorg. 452. C: δὲ δὲ δῆ; 474. C: τί δὲ δῆ αἴσχιον; Phaedr. 238. A: ὕβρις δὲ δῆ πολυώνυμον. 241. D: νῦν δὲ δῆ ... τί ἀποπαύει; Phaed. 64. A: ἥκοντος δὲ δῆ αὐτοῦ. 95. B: ἔστι δὲ δῆ τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς cet. Polit. 265. B: νῦν δὲ δῆ τὴν διαίρεσιν ὅρα. Conv. 194. E: ἐγὼ δὲ δῆ βούλομαι πρῶτον ... εἰπεῖν cet. Pol. I. 350. D. al. Etiam μὲν δῆ et δὲ δῆ. Phaedr. 238. D: ὁ μὲν δῆ τυγχάνει ὃν ... περὶ οὗ βουλευτέον εἰρηται ... βλέποντες δὲ δῆ πρὸς αὐτὸ τὰ λοιπὰ λέγωμεν cet. — Particulae δέ subiungitur πού. Parm. 148. B:

ὁμοίου δέ που τὸ ἕτερον; Pol. V. 459. C: ἰατρὸν δέ που ... καὶ φανλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι. D: ἔφαμεν δέ που cet. VII. 528. B: ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξιν cet. — δέ τοι. Theaet. 184. D: τοῦ δέ τοι ἔνεκα αὐτὰ σοι διακριβοῦμαι; — δὲ οὖν nectuntur ita ut vel οὖν (affirmans illud et colligens, ut sit certe et itaque) emineat et δὲ copulationi tantum serviat, vel οὖν vim adversariam quam part. δέ in oppositione habet (autem vel tamen) adaugeat. Ad prius genus pertinent: Pol. I. 330. E: ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται cet. 337. C: εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὁμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι τοιοῦτον cet. III. 388. C: εἰ δ' οὖν (vern. ja) θεοὺς, μήτοι τὸν τε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι cet. Legg. II. 653. A: τέλος δ' οὖν ἔστ' ἄνθρωπος ταῦτα ... κεκτημένος ἀγαθά. VII. 804. B. (ubi est igitur). 811. C: (ubi est certe). Sic etiam Apol. init. ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς ... ὀλίγον ἐμαντοῦ ἐπελατόμην. 34. E. Ad alterum genus pertinent: Phaed. 59. E: μὴ πρότερον παριέναι, ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ ... οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχόν (vern. nach kurzer Zeit jedoch) ἦκε cet. Theaet. 197. B: ἴσως μὲν οὐδὲν ὃ δ' οὖν δοκεῖ ἀκούσας συνδοκίμαζε. Conv. 180. C: ἐπαινεῖν μὲν οὖν (sane) δεῖ πάντας θεοὺς, ἃ δ' οὖν (tamen) ἐκάτερος εἴληχε πειρατέον εἰπεῖν. 193. C: λέγω δὲ οὖν ἐγὼ καὶ πάντων cet. 217. D: ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπέσθῃ. Pol. VI. 477. E: ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος cet. Legg. II. 664. A: εἰ δ' οὖν (autem) ἄλλη πῇ δοκεῖ ἢ ταύτῃ cet.

δεδίττομαι, *terreo*. Phaedr. 245. B: μὴ τις ἡμῶς λόγος θορυβεῖτω δεδιττόμενος ὥς cet.

δέησις, ἡ, *indigentia*. Eryx. 405. E: εἰ ὁ μὲν τυγχάνοι ... πολλῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ δεήσει ὢν. Ib. τότε ... πλείστων ... ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσιν ἔσμεν. *rogatio. Crat. 391. C: ἄτοπος μὲντ' ἂν εἴῃ μου ... ἡ δέησις. Ep. II. 314. E: ἐλαφρὰ ... ἡ δέησις καὶ περὶ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ cet. Hipp. min. 373. A: ἀλλ' ... οἶμαι οὐδὲν δεήσεσθαι Ἰππίαν τῆς ἡμετέρας δεήσεως. Parm. 126. A: λέγοις ἂν ... τὴν δέησιν. *preces. Ep. VII. 339. D: μετὰ δεήσεως οἶον ἐξωθούντων με. Phaedr. 240. E: μετὰ πολλῶν ὀρκῶν τε καὶ δεήσεων ὑπισχνούμενος. Conv. 183. A: ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι. Legg. VI. 768. D: ἀδιαφθόρως ταῖς δεήσεσι δικάζειν. Conv. 202. E: τῶν μὲν (ἀνθρώπων) τὰς δεήσεις καὶ θυσίας. Ep. VII. 329. D.

δεῖ (δέω), *oportet, debet; opus est; par est, decet*. Prot. 334. D: βραχυτέρά σοι ... ἀποκρίνωμαι ἢ δεῖ; Gorg. 491. D: ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν; Theaet. 184. A: δεῖ δὲ οὐδέτερα. Parm. 164. A: εἰ μὴδὲν αὐτῷ δεῖ εἶναι. Crat. 433. C: οὐδὲν δεῖ διαμάχεσθαι. Conv. 217. C: καὶ τί δεῖ λέγειν; Soph. 253. A: ἢ τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δοῶν ἱκανῶς αὐτιά; Conv. 187. D: ἀγαθοῦ δημιουργοῦ

γοῦ δεῖ. Pol. II. 370. C: πλειόνων δεῖ πολιτῶν cet. D: πολλῶν ... καὶ τούτῳ δεῖ. Legg. IX. 881. A: τούτῳ δεῖ τινὸς ἀποτροπῆς ἐσχάτης. Epin. 974. D: ὧν ... δεῖ θνητῷ γένει. Men. 79. C: δεῖ ... σοι ... τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως. Pol. III. 402. B: ὡς οὐ δεῖο αἰσθάνεσθαι. Legg. II. 674. C: ὥστε ... οὐδ' ἀμπελὼν ἂν πολλῶν δεοί οὐδ' ἥτινι πόλει. Crit. 45. A: οὐδὲν ἂν δεοί ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου. Menex. 235. D: ἀγαθοῦ ἂν ῥήτορος δεοί τοῦ πείσοντος cet. 236. A: οἷα δεοί λέγειν. Prot. 319. B: ἐπειδὴν ... τι δέη πράξαι τὴν πόλιν. D. Phil. 23. D: ἐὰν δέ τι δέη. Pol. I. 333. C: ὅταν μὴδὲν δέη αὐτῷ χρῆσθαι. V. 467. D: ἂν τι δέη. al. Prot. 316. C: πότερον ... μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους cet. Polit. 275. E: ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐσήμαινεν ὁ λόγος. Crat. 424. E: οὐ ἂν δοκῇ δεῖν. Phil. 33. B: μὴδὲν δεῖν ... χαίρειν τῷ τὸν τοῦ νοεῖν ... βίον ἐλομένῳ. Conv. 185. C: δεῖν (oportuisse) ... Ἀριστοφάνη λέγειν. 198. D: ὦμην δεῖν τάληθῇ λέγειν περὶ ἐκάστου cet. Crat. 418. D: τὸ δεῖν. E: φαίνεται δεσμός εἶναι (v. δέω). Pol. I. 536. D: ὅτι τὸ δεῖν ἐστί. Legg. I. 649. C: θεραπεύεσθαι δεῖν ἂν εἴη. VII. 793. E: τριετὶ ... ἥθει ψυχῆς παιδιῶν δεῖν ἂν εἴη. 796. C. Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει πῶ. Phaedr. 244. E: οἷς ἔδει. Theaet. 199. E: ἔδει ... καὶ ἀνεπιστημοσύνας τιθέναι cet. Crat. 387. D: ὃ ἔδει τέμνειν. Conv. 198. D: οὐδὲν εἰδὼς ... ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν ὅτιοῦν. Pol. I. 328. C: οὐδὲν ἂν σε ἔδει δεῦρο ἵεναι. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν ἔδει συμμικτός γενομένη. Ib. οἷαν ἔδει καὶ δεῖ δὴ τὴν μενοῦσαν μάλιστα ἀρχὴν γίνεσθαι. IV. 704. E: μέγαλον τινὸς ἔδει σωτήρός τε αὐτῇ cet. VII. 814. A: εἴ ποτε δεήσει ... ἔξω στρατεύεσθαι. Polit. 284. C: ὡς ποτε δεήσει τοῦ νῦν λεχθέντος πρὸς τὴν ... ἀπὸδεξι. 298. E: δεήσει ... εἰς τοὺτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας. Pol. I. 328. E: ἦν καὶ ἡμᾶς ... δεήσει πορεύεσθαι. II. 373. C: δεήσει ... καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων. III. 389. D: σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Critia 108. B: ὥστε τῆς συγγνώμης δεήσει τινὸς σοι παμπόλλης. Pol. VI. 497. C: ὅτι δεήσει τι αἰετνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτόν cet. Legg. VI. 770. B. Pol. II. 373. C: ἥ οὐ δοκεῖ δεήσειν παιδαγωγῶν cet. — Cum V. πολλοῦ (etiam c. παντός) est multum vel longe abest. Prot. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ ... οὕτως ἔχειν (ut Apol. 35. D.). Gorg. 474. B: πολλοῦ γε δεῖ. 510. E: ἥ πολλοῦ δεῖ. 517. A: πολλοῦ γε δεῖ ... μὴ ποτέ τις ... ἐργάσεται. Theaet. 179. D: πολλοῦ καὶ δεῖ φαῦλη εἶναι, ἀλλὰ cet. Conv. 203. C: πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός (εἶναι). Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς cet. Lys. 215. E: ὡς ... παντὸς δεοί τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον εἶναι, ἀλλ' cet. Phaedr. 243. C: πολλοῦ δ' ἂν δεῖν ἡμῖν ὁμολογεῖν. Pol. IV. 440. E: νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν φαμέν. Ep. VII. 329. A

πολλοῦ γε καὶ δεήσει. — Δεῖν cum vocc. σμικροῦ et ὀλίγον (pr. ita ut non multum absit) est paene. Legg. XII. 948. D: δεινὸν ... εὖ εἶδέναι σμικροῦ δεῖν τοὺς ἡμῖσις cet. Apol. 22. A: ἔδοξάν μοι ὀλίγον δεῖν τοῦ πλείστον ἐνδεεῖς εἶναι. Polit. 273. E: τὸ ... ὀλίγον δέοντα ἡφανίσθαι. — Absolute ponitur δέον (quam oporteat, oporteret vel oportuisset). Prot. 355. D: οὐ δέον αὐτὰ πράττειν. Phaedr. 241. A: τότε ... δέον ἐκτίνειν ... ἄλλος γεγανώς λέληθε. Phil. 25. D: ἦν ... δέον ἡμᾶς ... ξυναγαγεῖν, οὐ ξυνηγάγομεν. 66. A: ὡς φῶς οὐ δέον ὁρᾶν αὐτά. Conv. 189. C: οὐχ ὥσπερ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ αὐτόν, δέον πάντων μάλιστα γίνεσθαι. Pol. VII. 527. B: ἃ νῦν κάτω, οὐ δέον, ἔχομεν. Legg. VII. 794. E: καὶ εἰς ἄλλα, μὴ δέον, οὕτω χρῆσθαι. 816. E: μηδὲν δέον al. Gorg. 487. B: αἰσχυνηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος (quam par est). Theaet. 150. E: ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος (quam oportebat). Polit. 308. A: διὰ τὴν ... σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν. Crat. 399. A: σφώτερος τοῦ δέοντος. Phil. 13. D: νεώτεροι τοῦ δέοντος. Conv. 195. B: θᾶπτον ... τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. Pol. III. 387. C. al. Crat. 418. B: οἷον καὶ ἐν τῷ δέοντι. Pol. III. 414. B: τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων. De iust. 375. A: ἐν ... τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ. B. C. Polit. 284. E: πρὸς τὸ μέτριον ... καὶ τὸ δέον. Clit. 409. C. Pol. X. 596. E: καλῶς ... καὶ εἰς δέον (commode, opportune) ἔρχει τῷ λόγῳ. Epin. 982. E: πᾶσι τοῖς ζῶσι τὸ δέον ἀποτελεῖν. Pol. V. 469. D: ὡς τι τῶν δέοντων δρῶντας. Legg. VII. 820. E: ὡς ὄντα τῶν δέοντων μαθημάτων. Clit. 407. A: οὐδὲν τῶν δέοντων πράττοντες. Phaedr. 234. B: ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ. Charm. 164. B: τὰ δέοντα πράττει. *redundat. Pol. VII. 535. A: ἐκείνας τὰς φύσεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι. Legg. V. 731. D: διὸ ... θυμοειδῆ πρίπειν καὶ πρῶτον φαμεν ἐκαστοτε εἶναι δεῖν τὸν ἀγαθόν. E: (ὡς) ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον. Alc. II. 144. D: ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ ... οἰηθῆναι δεῖν πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι cet. 146. B. Ep. VII. 352. A. VIII. 352. D. *ubi omissum videtur, eius significatio latet in verbo praegresso putandi (quod est *aequum* vel *opus iudicare*, v. Annot. in Prot. p. 174.) vel in adiect. verbali quod praecedat, velut Gorg. 492. D: οὐ κολαστέον ... ἔωντα δὲ αὐτὰς ... πλήρωσιν ... ἐτοιμάζειν.

δείγμα, τὸ, specimen, exemplum. Legg. IV. 718. B: δείγμα προενεγκόντα. XII. 951. D: εἰ μέλλει τὸ τῶν νομοφυλάκων δείγμα εἰς τὰς ἄλλας μεθήσειν πόλεις. Phaed. 110. B: ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα ὥσπερ δείγματα. Legg. VII. 788. C: οἷον δείγματα ἐξενεγκόντα εἰς φῶς.

δείδω, metuo, vereor, horreo (Perf. vim habet praesentis et plusquamperf. vim imperfecti). Phaedr. 231. E: εἰ ... τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα δέδοικα. Crat. 407. D: ὡς ἐγὼ

δέδοικα περὶ αὐτῶν (τῶν θεῶν) διαλέγεσθαι. Pol. II. 368. B. Legg. VII. 819. A. Alc. I. 116. E: δέδοικα ... περὶ ξιμαντοῦ. Phaedr. 251. A: οὐ δέδοικεν οὐδ' αἰσχύνεται παρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων. Euth. 12. C: δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας. B: ἃ δεδίασιν. Apol. 29. A: δέδιασι δ' ὡς εὖ εἰδότες cet. Ax. 372: τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον. Phaed. 68. D: τῷ δεδιέναι ... καὶ δέει. 77. D: δεδιέναι τὸ τῶν παιδῶν. E. 78. B: ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι ... καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὐ. Ib. δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. 88. B. Conv. 198. A: ἄδεις ... δέος δεδιέναι. Pol. III. 386. A: τὸν θάνατον δεδιέναι. VIII. 551. D. 562. E: μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας. Euth. 12. B: δεδιέναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν cet. Prot. 320. A: δεδιῶς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρεῖ. Phaedr. 243. D: αὐτὸν τὸν Ἑρωτα δεδιῶς. Pol. II. 367. A. 382. D: δεδιῶς τοὺς ἐχθρούς. VIII. 555. A. Lys. 206. A. al. Phaedr. 254. E: τὴν τοῦ ἑραστοῦ ψυχὴν αἰδουμένην τε καὶ δεδιυῖαν (v. δεδοικυῖαν). Pol. VII. 527. D: ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς. X. 608. B: περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι. Theag. 121. C. Pol. I. 331. B: δεδιότα. Legg. I. 640. B: μηδὲν τὸ παράπαν δεδιότα. Phaedr. 233. A: τὰ μὲν δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται cet. Pol. III. 389. E: δειδιότες (Hom.). Phaed. 77. E: μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων. Pol. V. 472. A: ὅτι ... ὥκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν (al. ἐδεδοίκη). Charm. 175. A: ὡς ἐγὼ πάλαί εἰκότως ἐδεδοίκειν. Phaedr. 251. A: εἰ μὴ δεδίει (nisi timeret; al. δεδιείη) τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν. Legg. III. 685. C: καὶ τότε τὴν ... σύνταξιν ἐδέδισαν. Euth. 15. D: τοὺς θεοὺς ἂν ἐδίσας παρακινδυνεύειν. Phaedr. 254. B: ἰδοῦσα δὲ ἔδισας cet. Theaet. 166. A. Pol. III. 394. A. Theaet. 166. B: ἐάνπερ τοῦτο δείσῃ. Alc. I. 122. A. Prot. 322. B: Ζεὺς ... δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Pol. VIII. 553. B. Legg. IX. 880. E: μήτε τῶν ἄνω δείσας θεῶν μῆνιν cet. Apol. 28. D. 32. A. al. Theaet. 166. A: δείσαν (τὸ παιδίον) ἀπέφησε. Legg. V. 746. E: δείσαντα τὴν δόξανσαν ἂν γίγνεσθαι σμικρολογίαν. Menex. 241. E. Pol. I. 336. B: δείσαντες διεπτοήθημεν. 347. C. III. 413. C: ὑπὸ φόβου τι δείσαντες. VIII. 566. B: δείσαντες ... ὑπὲρ ἐκείνου. Legg. VIII. 830. B.

δείκνυμι (δεικνύω), ostendo, declaro; demonstro, probō; etiam recipr. me ostendo (vern. sich zeigen), ut fut. δείξει. Pol. VII. 523. A: δεικνυμι. Epin. 978. C: δεικνυσιν. Pol. VII. 514. B: ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν (v. δεικνῦσιν). Phaedr. 228. E: δεικνυε. 268. A: δεικνυε μόνον. Pol. VII. 523. A: δεικνυ. III. 407. E: οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύοιεν ἂν ὅτι τοιοῦτος ᾔην. Soph. 237. C: τῷ πυνθανομένην δεικνύναι. Legg. VII. 801. D. Apol. 21. C. Pol. VII. 515. D: ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνύς αὐτῷ. Legg. I. 637. C. VIII. 836. C. Tim. 50. A: δεικνύντος. Legg. V.

746. B: τὸν τὸ παράδειγμα δεικνύντα. Tim. 49. E: ὅσα δεικνύντες ... δηλοῦν ἡγουμένθ' αὖτις. Soph. 234. C: δεικνύντας εἰδῶλα. Tim. 41. E: τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἐδείξε. Legg. III. 692. B. al. Ep. VII. 332. B: ἐδείξε ... παράδειγμα οἶον cet. VIII. 354. B: ὡς ἐδείξεν ἐργῷ σοφὸς ἀνὴρ cet. Menex. 242. E: οὗτοι ... ἐνταῦθα ἐδείξαν ... τοὺτους νικῶντες ἰδίᾳ. Men. 84. A: δεῖξον ἀπὸ ποίας. Gorg. 469. E: εἰ ... ἀπιστοῦντί σοι δείξαιμι τὸ ἐγγχειρίδιον. Crat. 391. A: εἰ μοι δείξειας. Legg. III. 676. C: τάχα γὰρ ἂν ἴσως δείξειεν ἡμῖν τὴν πρώτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν cet. Pol. I. 337. C: ἂν ἐγὼ δείξω ἐτέραν ἀπόκρισιν cet. Legg. X. 893. A: μέχριπερ ἂν ... δεῖξῃ πρότερον ὃν ψυχὴν σώματος. VII. 822. C: ἂν ... δεῖξωμεν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα. Prot. 338. D: αὐτῷ δείξαι. Crat. 430. E: τὸ ... δεῖξαι λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθησὶν καταστήσασθαι. Phil. 50. C. Pol. V. 473. C. al. Phaedr. 228. D: δείξας ... τί ἄρα ... ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. 245. B: τόδε ... δείξας. Lys. 203. B. Eryx. 392. D: δείξας εἰς τὸν ἕνα τῶν πρέσβων. Legg. XII. 964. A: σοῦ δείξαντος ὡς ἐν. Crat. 438. D: δείξαντα ... τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων. Conv. 179. D: φάσμα δείξαντες τῆς γυναικός. Legg. III. 681. D: φανερά δείξαντες. VII. 819. E: μᾶλλον δὲ ἐρωτῶν σοι δείξω. Phaedr. 270. A: τὴν οὐσίαν δείξει ἀκριβῶς τῆς φύσεως τούτου. Phil. 20. C: ὁ λόγος σαφέστερον δείξει. 45. D: τάχα ... οὐχ ἥττον δείξει (palebā; vulg. δείξεις). Pol. X. 610. C: τοῦτό γε οὐδεὶς ποτε δείξει ὡς cet. Legg. VII. 812. E: δείξει ... ἀντὰ προῶν ὁ λόγος ἅμα τῷ χρόνῳ. Hipp. mai. 288. B: αὐτὸ δείξει. Theaet. 200. E: δείξειν αὐτό (vern. es werde sich von selbst zeigen). Soph. 253. B: τὸν μέλλοντα δείξειν ποῖα cet. Polit. 284. D: πρὸς τὰ (fort. πρὸς τὸ τὰ) νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δεικνυσθαι. Epin. 978. C: δεικνύμενον ξυννοεῖν. Pol. VII. 515. E: τῶν δεικνυμένων. IV. 432. C: τὰ δεικνύμενα ... καθορᾶν. Phaed. 66. D: τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται (exploratum est, liquet) ὅτι cet. Legg. X. 896. B: ἱκανώτατα δέδεικται ψυχὴ τῶν πάντων προεβυτάτῃ γενομένη γὰρ ἀρχὴ κινήσεως. A: μὴ ἱκανῶς δεδειχθαι ψυχὴν ταῦτόν ὃν καὶ τὴν πρώτην γένεσιν cet. Polit. 278. B: μέχριπερ ἂν ... τὰ δοξαζόμενα ... δειχθῇ. Legg. VII. 801. D. Polit. 286. A: οὐ δειχθέντος. 278. B: δειχθέντα. Legg. VII. 822. C: μὴ δειχθέντων.

δείλη, ἡ, *vespera*. Def. 411. B: δείλη ἡμέρας τελευτή. Unde δείλης, *vesperi*. Ep. VII. 348. E. **occasus*. Def. 411. A: ἀπ' ἡοῦς μέχρι δείλης.

δειλία, ἡ, *timiditas*, *ignavia*. Prot. 360. C: οὐκοῦν ἡ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀμαθία δειλία ἂν εἴη; D: ἡ ... τούτων ἀμαθία δειλία. Crat. 415. C: ἡ ... δειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι ἰσχυρόν ... δεσμός ... ὁ λίαν ... τῆς ψυχῆς ἡ δειλία ἂν εἴη. Pol. X. 609. C: ἀκολασία καὶ

δειλία καὶ ἀμαθία. Alc. I. 115. D: ἔσχατον ... κακῶν εἶναι σοι δοκεῖ ἡ δειλία. Pol. X. 604. D: δειλίας φίλον. Tim. 87. A: θρασυτήτος τε καὶ δειλίας. Legg. I. 648. B: ἀνδρείας πέρι καὶ δειλίας. X. 901. C: δειλίας ... ἔκγονος ἐν γε ἡμῖν ἀργία. XI. 934. A: ἐν φόβοις δειλίας (Voss. ἡ δειλία). XII. 957. E: ἐξ ἀμαθίας ... καὶ δειλίας ... μεταβολήν. Ep. VII. 351. A: ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. Prot. 360. B: ἐναντίον ἀνδρεία δειλία. Phaedr. 254. C: δειλία τε καὶ ἀνανδρία. Phaed. 68. D: δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. Legg. IX. 856. B: δειλία ... μὴ τιμωρούμενον. 873. C: ἀργία δὲ καὶ ἀνανδρίας δειλία. Gorg. 477. B: ἀμαθίαν καὶ δειλίαν. Soph. 228. E: δειλίαν ... νόσον ἐν ἡμῖν. 229. A. Pol. IV. 444. B. Legg. II. 659. A: δι' ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν. Menex. 246. E: ἐκφαίνει τὴν δειλίαν.

δειλός, ἡ, ὄν, *timidus*, *ignavus*. Phaedr. 239. A: δειλός ἀνδρεῖον (ἡττων). Pol. VI. 486. B. Legg. I. 639. B: δειλός ὢν ἐν τοῖς δεινοῖς. VI. 774. C: δειλός τε ἄμα καὶ κακός ... πολλῆς εἶναι λεγέσθω. Ax. 365. A: ὥς ... ἀγωνιστῆς δειλός. Pol. III. 411. A: τοῦ ... ἀναρμόστου δειλή καὶ ἄγροικος (ἡ ψυχῇ). Legg. V. 734. D: δειλοῦ (βίου). II. 654. E: δειλῆς (ψυχῆς). Menex. 246. E: δειλῷ καὶ κακῷ. Pol. VI. 486. B: δειλῇ ... καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει. Phaedr. 273. B: ἰσχυρόν καὶ δειλόν. Gorg. 477. D: τὸ ἄδικον εἶναι ... καὶ δειλόν καὶ ἀμαθῆ. Legg. V. 733. E: δειλόν (βίον). X. 903. A: ἀργὸν ἢ δειλόν τινα. Pol. IV. 429. B: τίς ἂν ... δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι. Prot. 359. C: πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρράλεια ἔχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινά; Tim. 90. E: τῶν ... ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ *cet.* Legg. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ καὶ ἄδικοι φόβοι. Legg. I. 640. A: τῶν δειλῶν. II. 655. B. Pol. V. 469. C: τοῖς δειλοῖς. Gorg. 497. E: ἀγαθοὺς ἄνδρας καλεῖς τοὺς ἄφρονας καὶ δειλοὺς; 515. E: ἀργοὺς καὶ δειλοὺς καὶ ἄλους (Ἀθηναίους). Pol. III. 395. E. Polit. 307. B: δειλά καὶ βλακικά (λέγοντες). Pol. V. 465. C: οἳ πάσχουσι, δειλά (*codd.* δηλά; *sed scribendum videtur δεινά*) τε δὴ καὶ ἀγεννή καὶ οὐκ ἄξια λέγειν. II. 381. E: δειλοτέρους (τοὺς παῖδας). Legg. VII. 814. B: ὥς πάντων δειλοτάτων φύσει θηρίων ἐστίν. **miser, infelix*, in locc. Homer. Pol. II. 379. D. III. 388. C. Ax. 367. D.

δεῖμα, τό, *timor, terror*. Pol. I. 330. E: δέιματος μεστὸς γίγνεται. Legg. IX. 865. E: φόβου καὶ δέιματος ... πεπληρωμένος. Pol. III. 386. B: ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα. Legg. VII. 790. E: ἐστὶ δέιματα δι' ἕξιν φαύλην τῆς ψυχῆς τινά. Phaedr. 251. A: καὶ τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων. Legg. VII. 791. B: ἅπαντα ψυχῇ δέιμασι ξυνούσα ἐκ νέων. Pol. III. 413. D: νέους ὄντας εἰς δέιματ' ἅντα κομιστέον. Legg. VII. 791. C: τὸ νικῶν τὰ προσηπτονδ' ἡμῖν δέιματ' α τε καὶ φόβους. VIII. 830. E: δέιματα

... παρέχῃ cet. Locr. 104. C: σύντονα ἐπάγοισα δείματα
τε ὑπουρρανία καὶ τὰ καθ' Ἄιδεω.

δειμαίνω, metuo. Pol. I. 330. E: δειμαίνει. Legg.
IX. 865. E. VII. 790. E: δειμαίνειν. XI. 933. C: καθά-
περ παῖδας ... δειμαίνοντας.

δειματοῦμαι, timeo. Ax. 370. A: δειματούμενος
στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς.

δεινός, ἡ, ὄν, timendus, horribilis, atrox, dirus; malus,
perniciosus. Menex. 242. E: πόλεμος ... δεινός ἐγένετο. Prot.
341. B: τὸ γὰρ-δεινὸν ... κακὸν ἐστὶ. Theaet. 162. E. Crat.
404. C: δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται (τὸ ὄνομα). Pol. IV. 421.
A: πόλει οὐδὲν δεινόν. IX. 590. A: τὸ δεινὸν τὸ μέγα
ἐκείνο ... θρέμμα. Alc. II. 143. D: δεινὸν ... τὸ πρᾶγμα.
Unde οὐδὲν δεινὸν μὴ, non est metuendum s. periculum ne —.
Phaed. 84. B: οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ. Gorg. 520. D. Pol.
V. 465. B. Apol. 28. B. Ep. VII. 344. E. Prot. 341. B:
δεινοῦ πολέμου. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς φόνου δεινοῦ
ἀφίξεται cet. Phaed. 113. B: εἰς τόπον ... δεινόν τε καὶ
ἄγριον. Crat. 404. E: ὥς τι δεινὸν μὴνύοιτος. Pol. VI.
486. B: οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοι-
οῦτος; Menex. 243. B: ὃ δ' εἶπον δεινὸν ... τοῦ πολέμου
γενέσθαι. Ax. 365. C: παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν γενομένω.
Apol. 18. C: οὗτοι ... οἱ δεινοὶ εἰσὶ μου κατήγοροι. Pol.
II. 365. A: μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Lach. 199.
B: τὰ ... δεινὰ ... τὰ μέλλοντα κακὰ εἶναι. Prot. 360. C:
διὰ τὴν τῶν δεινῶν ἀμαθίαν. Pol. IV. 429. C: τὴν περὶ
τῶν δεινῶν δόξαν. X. 615. D: τοῦτο τῶν δεινῶν θαυμά-
των. Tim. 70. C: ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ. Legg. X.
900. A: πολλῶν ἀσεβημάτων καὶ δεινῶν γενομένων. al. Pol.
VIII. 559. D: αἰθῶσι θηροὶ καὶ δεινοῖς. Apol. 18. B: καί-
περ ὄντας καὶ τούτους δεινοὺς (praec. φοβοῦμαι). Phaed.
113. C: δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι. Pol. III. 391.
D: ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς. Legg. XI. 926. B: δεινὰς ἄλλας
σωμάτων ἢ ψυχῶν συμφορὰς. Prot. 359. C: οἱ ... ἀνδρεῖοι
ἐπὶ τὰ δεινὰ (ἐρχονται). Pol. III. 386. B: τὰν Ἄιδου ἡγού-
μενον ... δεινὰ εἶναι. 387. B: τὰ δεινὰ τε καὶ φοβερά.
VIII. 522. C: δεινὰ κέντρα ἔχοντας. Lach. 195. B: ἐν ταῖς
νόσοις οὐχ οἱ ἱατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; Ib. δεινὰ τε καὶ
θαρραλέα. D. 198. B: δεινὰ ... εἶναι ἃ καὶ δέος παρέχει.
C: δεινὰ ... τὰ μέλλοντα κακὰ φανερὸν εἶναι. 182. D: δει-
νότερος τοῖς ἐχθροῖς φανέσθαι. Pol. IX. 590. A: πολὺ ἐπὶ
δεινότερῳ ὀλέθρῳ. Apol. 18. B: ἐκείνοι δεινότεροι. **gravis*,
intolerabilis, *miser*; *indignus* vel *indignationem* *movens* (ut *indigna*
pati). Gorg. 492. E: δεινὸς ὁ βίος. 494. E: βίος οὗτος
οὐ δεινὸς καὶ αἰσχροὺς καὶ ἄθλιος; Theaet. 174. C: ἡ ἀσχη-
μοσύνη δεινὴ. Legg. III. 701. A: οὐδὲν ἂν πάνν γε δεινὸν
ἦν τὸ γεγονός. Pol. V. 461. B: μετὰ δεινῆς ἀκρατίας.
Phaedr. 240. B: κόλακι, δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ. 242. D:

δεινόν, ὃ Φαίδρε, δεινόν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας cet. 260. C: δεινόν τε καὶ ἐχθρόν εἶναι φίλον. Legg. X. 906. E: δεινὴν ... εἰκόνα λέγοις ἂν λέγων τὸν λόγον τούτου. Prot. 317. B: μηδὲν δεινόν πάσχειν. Phaedr. 275. D: δεινόν ... τοῦτ' ἔχει γραφή. Polit. 308. A: χαλεπὸν εἶπες καὶ δεινόν πάθος. Apol. 35. A: δεινόν τι ... πείσεσθαι. Ion. 535. C: φοβερόν ἢ δεινόν. E: δεινόν ἐμβλέποντας. Demod. 382. E: ὡς δεινὸν πράγμα ποιοῖ cet. Crat. 395. D: δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ. Conv. 197. B: πολλὰ καὶ δεινὰ θεοῖς ἐγίνετο. Euthyd. 303. A: δεινῶν λόγων. Ax. 368. C: διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν. Legg. I. 630. C: πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς. 639. A. 633. D: καὶ τινας δεινὰς θωπείας κολακίαις. Phaedr. 254. A: ὡς δεινὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένῳ. Gorg. 519. B: ὡς δεινὰ πάσχουσι. 461. E. Phaed. 115. E: Legg. X. 886. E: ὡς δεινὰ ἐργαζόμεθα. Apol. 28. D: ἐγὼ ... δεινὰ ἂν εἶην ἐργασμένοιο ... εἰ cet. Hipp. min. 363. C: καὶ γὰρ ἂν δεινὰ ποιοίην ... εἰ cet. Id. Charm. 176. B. Theaet. 199. C: δεινότερον ... πάθος ἄλλο. Legg. IX. 876. B: ὁ τούτου δεινότερον. Pol. III. 416. A: δεινότατον ... πάντων καὶ αἰσχιστον. Polit. 298. A: ὅτι δεινότατα ὑπὲρ αὐτῶν πάσχομεν. **mirabilis, incredibilis; acer, vehemens; ingens* (vern. gewaltig); etiam *difficilis*. Phaed. 107. C: ὁ κίνδυνος ... δόξειεν ἂν δεινὸς εἶναι. Theaet. 169. B: οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδεδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. Conv. 203. D: θεωρετῆς δεινός. Ib. δεινὸς γόης ... καὶ σοφιστής. Legg. III. 682. B: δεινὴ ... λήθη. VIII. 837. B: φιλία ... δεινὴ καὶ ἀγρία. Theaet. 195. B: δεινόν γε ... κινδυνεύει ... εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Pol. IX. 572. B: δεινόν τι καὶ ἀγριον ... ἐπιθυμιῶν εἶδος. X. 621. A: διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ. Legg. V. 736. C: δεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἔριν ἐξέφυγεν. Alc. I. 109. B: δεινὸν τοῦτό γε ἔρωτάς. Conv. 220. A: δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες. Apol. 39. B: οἱ δ' ἐμοὶ κατήγοροι ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Pol. IX. 573. D: πολλὰ καὶ δεινὰ ... ἐπιθυμίαι. Conv. 190. B: ἦν ... τὴν ἰσχνὴν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην. Lys. 204. D: δεινὰ ὄντα οὐ πάντ' τι δεινὰ ἐστίν. Phaedr. 250. D: δεινοὺς ... ἂν παρῆγεν ἔρωτας, εἰ cet. Phaed. 112. B: δεινοὺς ἀνέμους καὶ ἀμυχανοὺς παρέχεται. Soph. 246. B: ἡ δεινοὺς εἰρηκας ἀνδρας. Tim. 69. D: δεινὰ καὶ ἀναγκαῖα ἐν ἐαυτῷ παθήματα ἔχον. Conv. 220. B: πάγον οἴου δεινοτάτου. **mirus, absurdus*. Theaet. 163. A: δεινόν ... τοῦτό γε φάναι. 184. D: δεινόν γὰρ πον ... εἰ cet. 203. D: δεινόν καὶ ἄλογον. Demod. 382. A. Polit. 305. A: οὕτω δεινῆς καὶ μεγάλης τέχνης. Soph. 249. A: δεινὸν μὲντ' ἂν ... λόγον συγχωροῖμεν. Euthyd. 298. C: δεινόν ... λέγεις πράγμα, εἰ cet. Lys. 204. D: ὁ ἐστὶ τούτων δεινότερον, ὅτι cet. Parm. 134. C: ὅρα ... ἐπὶ τούτου δεινότερον τόδε. Theaet. 165. A: τῶν γὰρ ἄρτι δεινότερα ἂν τις ὁμολογήσειε cet. Conv. 183. B:

ὁ δὲ δεινότατον ... ὅτι cet. Demod. 381. E. **admirabilis* (bono sensu), *insignis*, *eximius*, et simpl. *bonus*, *scitus*. Prot. 342. E: ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής. Parm. 183. E: αἰδοῖός τε ... ἅμα δεινός τε. Pol. I. 334. A: δεινὸς φύλαξ. Ib. φῶρ δεινός. Ib. δεινὸς φυλάττειν. al. Theag. 126. B: δεινός ... ἱππεύς. 128. B. Pol. IX. 588. C: δεινοὺ πλάστον ... τὸ ἔργον. X. 506. C: δεινὸν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοί. Euthyd. 305. C: δεινοὺς λόγους συντιθέναι. Pol. III. 408. D: ἰατροὶ ... δεινότατοι ἂν γένοιτο εἰ cet. **sciens*, *sapiens*, *praestans* (plerumque cum leni quadam irrisione ponitur). Prot. 341. A: ὅτι Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν ἀνὴρ. Hipp. min. 373. B: σοφὸς γὰρ ἂν ἦν καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον. Theaet. 154. D: δεινοὶ καὶ σοφοί. 173. B: δεινοὶ τε καὶ σοφοὶ γεγονότες. Crat. 407. A: οἱ νῦν περὶ Ὀμήρου δεινοί. 424. C: οἱ δεινοὶ περὶ τούτων. Pol. II. 360. E: ὥσπερ οἱ δεινοὶ δημιουργοί. IV. 430. A: δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. I. 337. A: ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν. Gorg. 517. C: δεινοτέρους ... ἐκπορίζειν. **etiam qui sapientiam sibi arrogat et omnia se melius scire putat, qui argutius in res inquirat vel captiose disputat* (vern. Kligler). Phil. 29. A: ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῇ ταῦτα μὴ οὕτως ... ἔχειν. Phaedr. 229. D: λίαν ... δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου. 245. C: ἡ ... ἀπόδειξις ἐστὶ δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή. Theaet. 164. D: ταῖς ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες (cf. 154. D. 173. B.). **argutus*, *callidus*, *vafer*. Pol. III. 409. C: ὁ ... δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος. Ib. δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος. Lys. 211. C: δεινός ... ὁ ἄνθρωπος. Theaet. 177. A: ὡς δεινοὶ καὶ πανούργοι. Pol. X. 613. B: οἱ ... δεινοὶ τε καὶ ἄδικοι. Alc. I. 120. D: οἰόμενος δεινοὺς αὐτοὺς εἶναι. **peritus*, *versatus*, et in univ. *qui valet* (v. c. λέγειν, dicendo) vel *potest*. Soph. 230. A: ὢν οἶοιτο πέρι δεινὸς εἶναι. Polit. 259. A: παραινεῖν δεινός. Crat. 396. E: ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν. Conv. 198. D: δεινὸς τὰ ἐρωτικά. Id. 207. C. Pol. III. 405. C: ὡς δεινὸς ὢν περὶ τὸ ἀδικεῖν. IV. 426. C: δεινὸς ... ἀποπληροῦν. Apol. 17. B: δεινὸς λέγειν. Ion. 531. A: περὶ Ὀμήρου ... δεινός. C. 532. A: δεινὸς περὶ ἀμφοτέρων. E: δεινός ... ἀποφαίρειν. 533. B: δεινός ... ἐξηγείσθαι ἃ εὖ πεποιήκεν. 536. D: Ὀμήρου δεινὸς εἰ ἐπαινέτης. 541. E: περὶ ὧν δεινός εἰ. Conv. 198. C: Γοργίου ... δεινοῦ λέγειν. Apol. 17. A: ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. Gorg. 463. A: νυχῆς ... φῶσι δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Theaet. 176. D: δεινῷ ὑπὸ κακουργίας εἶναι. Prot. 312. D: ποιῆσαι δεινὸν λέγειν. 338. E: περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. Euthyd. 272. B: τὰ αὐτὰ ταῦτα δεινόν. A: ταῦτα δεινὸν ἦσθην μόνον. Ib. δεινὸν ... ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι. 273. E: διενουόμεν ... ὡς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῖν ὄντοι (vos huius rei quae latissime pateret peritos esse). Soph. 232. C: ἀντειπεῖν δεινοί. Pol. II. 368. D:

ἐπειδὴ ... ἡμῖς οὐ δεινοί. VII. 531. E: οἱ ταῦτα δεινοί. Theag. 126. A: τὰ πολιτικά δεινοί. Lach. 191. D: πρὸς ἐπιθυμίας ... δεινοὶ μαχεσθαι. Pol. VI. 487. B: ὑπὸ τῶν πεποιημένων δεινῶν. Euthyd. 304. D: τῶν περὶ τοὺς λόγους τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν. Prot. 326. D: τοῖς μῆτιν δεινοῖς γράφειν. Phil. 57. D: τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὁλήν. Conv. 193. E: δεινοὶ οὗσι περὶ τὰ ἔρωτικά. Phil. 44. B: μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν. 57. E. Pol. III. 395. C: μήτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι. VII. 525. D: τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς. Theag. 126. B: τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα. Euth. 11. D: δεινότερος ... τὴν τέχνην. Euthyd. 299. C. Phaedr. 228. A: δεινότητος ὧν τῶν νῦν γράφειν. Pol. I. 333. E: ὁ πατάξει δεινότητος ἐν μάχῃ. Lach. 186. E: τίμη ... τῷ δεινοτάτῳ ... περὶ τῆς τῶν νέων τροφῆς. Euthyd. 271. D: τούτῳ ... τῷ σώματι δεινοτάτῳ ἐστὶν καὶ μάχῃ. Theaet. 149. D: ὅτι καὶ προμνηστριαὶ εἰσι δεινότεραι, ὥς πάνσοφοι οὔσαι περὶ τοῦ γνῶναι cet.

δεινότης, ἡ, *vehementia*, *ois*. Phaed. 82. E: τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν cet. **sollertia*. Def. 413. A. **peritia*, *praestantia*. Theaet. 176. C: περὶ τούτου καὶ ἡ ὥς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός cet. 177. A: τῆς δεινότητος. 176. C: αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε καὶ δοκοῦσαι καὶ σοφαί ... φρεστικά. Ep. X. 358. C: τὰς ... ἄλλας ... σοφίας τε καὶ δεινότητας.

δεινῶς, *mirifice*, *magno opere*, *vehementer*. Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω παρατιτόμενα δεινῶς. Phaedr. 273. C: δεινῶς (v. δεινός) ... ἀποκεκριμμένην τέχνην. Conv. 207. A: ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία. 208. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι. Lys. 208. E: ἀπὲς τίνας ... οὕτω σε δεινῶς διακωλύουσιν εὐδαίμονα εἶναι.

δείνωσις, ἡ, *gravitas ac sublimitas* (orationis). Phaedr. 272. A: καιροὺς ... ἐλεεινολογίας καὶ δεινώσεως.

δεῖπνον, τό, *coena*, *convivium*. Conv. 174. A: ἐπὶ δεῖπνον. E. 175. B. E: πρὸς τὸ δεῖπνον ... τρέπου. Pol. I. 328. A: μετὰ τὸ δεῖπνον. Critia 120. B. Crit. 53. E. Theaet. 173. D: σύνοδοι καὶ δεῖπνα.

δεῖπνῶ, *coeno*, *convivium concelebro*. Conv. 174. E: ἤδη μέλλοντας δεῖπνεῖν. 175. C. Pol. II. 372. E: ἀπὸ τραπέζων δεῖπνεῖν. Conv. 175. C: σφᾶς μεσοῦν δεῖπνοῦντας. 217. D: ἐν ᾧπερ ἐδείπνει. Prot. 310. E: ἐπειδὴ ... δεδειπνηκότες ἡμεν. Conv. 217. D: ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει. 203. B: ἐδείπνησαν. 217. D: δεῖπνήσας. 220. C: δεῖπνήσαντες. Phaed. 116. E: δεῖπνήσαντας.

δειρῆ, ἡ, *cervix*. Ion. 539. C. (Hom.).

δέκα, τὰ, *decem*. Phaed. 105. A. Crat. 432. A. Conv. 201. D: δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε. Critia 119. A: εἰς δέκα ... στάδια.

δεκαέτηρος, ὁ ἡ, *decennis*. Legg. VI. 772. B: χρόνος ... δεκαέτηρος.

δεκάσις, *decies*. Pol. X. 615. A. Critia 119. A.

δεκαπλάσιος, ὁ ἡ, *decuplus*. Euthyd. 300. D: ἐγένετο πλεῖον ἢ δεκαπλάσιος. Pol. X. 615. B: ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκπισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοισιν. Legg. VI. 774. B: δεκαπλάσιον ὀφειλέτω. XI. 914. C: δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς ... ἀποτινέτω. Pol. X. 615. B: δεκαπλασίας ἀλγυθόνας.

δεκάς, ἡ, *denarius numerus*. Locr. 96. B: ποτὶ ὀκτώ δεκάσι.

δεκαταῖος, α, ον, *decem post diebus*. Pol. X. 614. B: ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν.

δεκατημόριον, τό, *decuma*. Legg. XI. 924. A: τὸ τῆς ἐπικτητῆτος δεκατημόριον ἐξελόμενος.

δέκατος, η, ον, *decimus*. Legg. VI. 751. E: δέκατος αὐτός (*cum novem collegis*). Pol. V. 461. D: δεκάτῳ μηνὶ καὶ ἐβδόμῳ. Legg. X. 894. C: ταύτην ... δεκάτην σχεδὸν ἐροῦμεν.

δεκέντης, ὁ, εἰ δεκετίς, ἡ, *decennis*; etiam *decem annos natus*. Tim. 21. B: ἐγὼ ... μάλιστα δεκέντης. Legg. VI. 784. B: ἡ ... παιδοποιία ... δεκέντις ἔστω. III. 682. D: ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ὅντι δεκένται. VII. 809. E: παιδὶ δεκένται (al. δεκετεῖ). Pol. VII. 540. E: πρεσβύτεροι ... δεκετῶν.

δεκτικός, ἡ, ὄν, *carax*. Def. 415. A: ἐπιστήμης ... δεκτικόν.

δέλεαρ, τό, *illecebra, esca*. Soph. 222. E: (τὸ) παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ ποιοῦμενον. Tim. 69. D: ἡδονήν, μέγιστον κακῶν δέλεαρ. Euthyd. 272. D: ὡς δὲ δέλεαρ αὐτοῖς ἔξομεν (ν. ἄξομεν αὐτοῖς) τοὺς σῶς νείεις.

δέλτος, ἡ, *tabula*. Ax. 371. A: ἐκ τινῶν χαλκίων δέλτων. **epistola*. Ep. II. 312. D.

δελφίς, ὁ, *delphinus*. Pol. V. 453. D: ἦτοι δελφινὰ τιν' ... ἡμᾶς ὑπολαβεῖν. Critia 116. E: ἐπὶ δελφίνων.

δέμομαι, *aedifico, condo*. Ax. 370. B: δειμασθαι ... ἄσση. 367. C: οἱ δειμάμενοι τὸ Πυθοῖ τοῦ θεοῦ τέμενος.

δένδρον, *arbor*. Phaedr. 230. A: τόδε ἦν τὸ δένδρον cet. Tim. 86. C. Prot. 334. A: τοῦ δένδρου ταῖς ... ῥίζαις. Phil. 38. D: ὑπὸ τινι δένδρῳ. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Tim. 77. A: ἡμεῖς δένδρα. Id. Critia 111. C: δένδρεα. Phaedr. 264. D. (epigr.) et Pol. II. 363. C. (Hom.). Prot. 321. B: δένδρων καρπούς. Polit. 272. A: καρπούς ... ἀπὸ τε δένδρων (ν. θρυῶν). Pol. X. 621. A: κενὸν δένδρων. Tim. 91. C: οἶον ἀπὸ δένδρων (ν. δένδρου) καρπὸν. Critia 111. C. 117. A. B. Legg. XII. 947. E: δένδρων ἄλσος. Prot. 334. A: δένδροις. Legg. I. 625. B: ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν. Phaed. 110. D: δένδρεα

τε καὶ ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς. Soph. 233. E: τὰ ἄλλα ζῶα καὶ δένδρα. Crat. 393. C.

δεξιός, ἄ, ὄν, *dexter*; unde δεξιά, *dextra* (manus). Euthyd. 271. A: ἐκ δεξιᾶς. 273. B. Prot. 335. D: καὶ μὴ ἀνισταμένον ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ cet. Phaedr. 266. A: εἰς τὰ ἐν δεξιᾷ ... ἀγαθὸν ἡμᾶς. Phaed. 89. A: ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος. Pol. X. 617. C: τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐραπιζομένην. Critia 170. E: ἐν δεξιᾷ (*ad dextram*) ... ἐν ἀριστερᾷ. Legg. VII. 794. E: ἐν δεξιᾷ (*dextra*). 795. A. De iusto 374. E: ὁφθαλμὸν ἐγὼ ἔχω δεξιὸν καὶ ἀριστερόν cet. Ib. χεῖρα δεξιάν cet. Pol. X. 614. C: πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Tim. 46. C: ὅταν ἡ τῶν κατόπτρων λειότης ... τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος ἀπόσῃ τῆς ὀψευς cet. Phaedr. 266. A: σκαῖά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. Theaet. 193. C: δεξιὰ (δεξιᾶς?) εἰς ἀριστερά (ἀριστεράν?) μετασφύρουσας. Tim. 43. E. Legg. VII. 794. D: ὡς ... τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά διαφέροντά ἐσθ' ἡμῶν φύσει πρὸς τὰς χεῖρας cet. Tim. 77. E: ἐκ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά ... κλίναντες. Legg. VII. 795. A: οἱ ἀριστεροὶ δεξιῶν ἀσθενέστερα κατασκευάζοντες. Tim. 77. D: δεξιοῖς τε καὶ ἀριστεροῖς. De iusto 374. E: τὰ μὲν δεξιὰ φῆς εἶναι cet. Pol. IV. 436. E: (ὅταν) εἰς δεξιὰ ... ἐγκλίνῃ. Tim. 43. B: εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερά ... πλανώμενα προήειν. Soph. 264. E: πορεύεσθαι κατὰ τοῦ πὶ δεξιὰ αἰεὶ μέρος τοῦ τριηθέντος. Parm. 129. C: ὡς ἔτερα ... τὰ ἐπὶ δεξιᾷ μού ἐστιν. Conv. 177. D: εἰπεῖν ... ἐπὶ δεξιᾷ. 214. B. C: τὴν ἐπὶ δεξιᾷ. 222. A: τὸν ἐπὶ δεξιᾷ ἐπαινεῖν. 223. C: πίνειν ... ἐπὶ δεξιᾷ. Tim. 36. C. 77. E. Legg. VI. 760. D: τὸ δ' ἐπὶ δεξιᾷ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἔω. De lucrī cup. 229. A: ἐν ... τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ. Epin. 987. B. *scītus, perītus. Menex. 235. C: οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοὶ εἰσιν. De lucrī cup. 225. C: οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας. Legg. I. 634. A: πρὸς ... τὰ δεξιὰ καὶ κομψά cet.

δέομαι (δέω), *indigeo*, *opus vel necesse habeo*, *requiro*; etiam *opus sum*. Phaed. 87. B: εἰκόνος ... τινος ... καγὼ ... δέομαι. 88. D: πάννυ δέομαι πάλιν ... ἄλλου τινὸς λόγον. Theaet. 143. A: ἀναπαύσασθαι δέομαι. Phil. 17. A: δέομαι ... ἀκοῦσαι. Apol. 21. C: ὀνόματι ... οὐδὲν δέομαι λέγειν. Parm. 126. A: εἴ του δέει τῶν τῆδε cet. Charm. 176. A: (εἰ) μὴδὲν δέει τῆς ἐπωδῆς. Lys. 210. D: εἰ ... σὺ διδασκάλου δέει. Prot. 326. B: πᾶς ... ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρύθυμίας ... δέεται. Pol. I. 340. A: καὶ τί ... δέεται μάρτυρος; V. 465. D: ὅσων βίος δέεται. VIII. 556. E. Phaedr. 258. D: δέομενά τι ... Λυσίαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι cet. Phil. 47. E. Alc. I. 124. D: ὅτι ἐπιμελείας δέομεθα. Epin. 974. D: ὧν δέομεθα. Prot. 347. E: οὐδὲν δέονται ἀλλοτριᾶς φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν. Gorg. 450. C: λόγου βραχείος δέονται. Theaet. 151. B: ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δέονται. Soph. 252. C. al. Conv. 218. C: εἴ τι ἄλλο ἢ τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς δέοιο cet.

Pol. VII. 516. A: *συνηθείας δὴ ... δέοιτ' ἄν.* Legg. IX. 875. C. Lys. 220. C: *οὐδὲν ἄν οὐδεμιᾶς ὠφελείας δεοίμεθα.* Theag. 127. C: *ὅτου ἄν δέη ἔμβραχυν.* Pol. II. 361. B: *ὅσα ἄν βίας δέηται.* Legg. XI. 930. D. Pol. II. 371. A: *ὧν ἄν δέωνται.* Gorg. 485. D: *πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖσθαι.* 507. D: *μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι.* Pol. III. 403. E: *φύλακος δεῖσθαι.* 405. A: *τὸ δεῖσθαι ἱατρῶν* cet. Men. 79. C: *ἡ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι* (*opus esse*) *τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως.* Alc. II. 149. C: *δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι* cet. Conv. 184. D: *ὁ δὲ δεόμενος ... κτᾶσθαι.* Pol. IX. 579. A: *οὐδὲν δεόμενος.* Lys. 215. A: *ὁ ... ἱκανὸς οὐδενὸς δεόμενος* cet. Legg. VI. 768. E: *ὄκνων οὐδὲν ἔτι δεομένην.* Epin. 975. E. Phil. 20. E: *δεόμενον δ' ἄν φανῇ πότερον.* Pol. II. 374. E: *ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενον (ἄν εἴη ἔργον).* Tim. 33. C: *δεόμενον ἀναπνοῆς.* Legg. VIII. 837. A. XI. 924. B: *τῷ δεομένῳ τῶν ὀρφανῶν.* Apol. 30. E: *δεομένῳ ἐγείρεσθαι.* Legg. VI. 758. A: *τῇ τῆς τύχης δεομένην.* Pol. I. 343. A: *(ὅτι) οὐκ ἀπομύττει δεόμενον.* VI. 489. C: *πάντα τὸν ἀρχεσθαι δεόμενον.* Legg. VIII. 849. A: *τὸν δεόμενον κολάσεως.* Gorg. 492. E: *οἱ μηδενὸς δεόμενοι.* Pol. II. 369. C: *πολλῶν δεόμενοι.* Legg. VIII. 848. A: *τροφῆς ἀναγκαῖον δεόμενοι.* Pol. VII. 524. B: *ἐπισκεψέως δεόμεναι.* IX. 573. D. Phil. 46. A: *οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως.* Legg. VII. 798. D: *πλείστης εὐλαβείας δεόμενα ἄν εἴη.* al. Phaedr. 233. D: *τοῖς δεομένοις ... χαρίζεσθαι.* Pol. II. 371. C: *τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι.* V. 459. C: *μὴ δεομένοις ... σώμασι φαρμάκων.* Phaedr. 233. E: *τούς δεομένους πλησμονῆς.* Conv. 215. C: *τούς τῶν θεῶν τε καὶ τελευτῶν δεομένους.* Legg. XI. 924. C: *παῖδας ... δεομένους ἐπιτροπῆς.* III. 680. A: *ἐκείνοι ... οὐτ' ἐδέοντο νομοθετῶν* cet. Pol. II. 380. B: *ὅτι ἐδέθησαν κολάσεως.* Gorg. 507. D: *ἐὰν ... δεηθῇ (τοῦ κολάζεσθαι) ἢ αὐτὸς* cet. Pol. VIII. 562. C: *τυραννίδος δεηθῆναι.* Legg. I. 628. C: *ἀπενυκτὸν ... τὸ δεηθῆναι τούτων.* D: *τῷ ... μηδὲ τὸ παράπαν δεηθέντι σώματι.* Ep. VII. 350. D: *πρὸς ἀλλήλους δεηθέντες φιλίας.* Pol. VIII. 567. D: *τοσοῦτω πλειόνων ... δορυφόρων δέησεται.* Phil. 53. B: *οὐ ... πολλῶν δεησόμεθα παραδειγμάτων.* Pol. I. 348. B: *ἤδη δικαστῶν τινῶν ... δεησόμεθα.* II. 371. A. 373. C. Tim. 76. E: *τῆς τῶν ὀνύγων χρείας ὅτι πολλὰ τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεήσοιτο (v. δέησιντο).* **desidero, cupio; expeto, volo (velim), postulo.* Prot. 331. C: *οὐδὲν ... δεόμαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο ... ἐλέγχεσθαι.* 336. A: *ἵτι πολὺ σοῦ μᾶλλον ἐγὼ ξμαντοῦ δεόμαι θέουσι τούτοις ἀκολουθεῖν.* Phaed. 73. B: *αὐτὸ ... τοῦτο ... δεόμαι μαθεῖν.* Conv. 176. B: *καὶ ἔτι ἐνὸς δεόμαι ὑμῶν ἀκούσαι πῶς* cet. Pol. II. 367. A: *οὐδὲν γάρ σε δεόμαι ἀποκρύπτεσθαι.* III. 392. D: *καὶ τοῦτο ... ἔτι δεόμαι σαφέστερον μαθεῖν.* 413. A. al. Prot. 336. A: *εἴ τι δέει θεῶσασθαι ... θεοντας.*

Conv. 199. B: εἴ τι καὶ τοιούτου λόγον δέει cet. Ion. 532. D: δέει τί μου ἀκούσαι —; Legg. XI. 918. D. Hipp. mai. 287. D. Soph. 248. C: ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἔτι πυνθέσθαι σφαιρότερον εἰ cet. Parm. 126. C: τούτων ... δεόμεθα διακούσαι. Euth. 14. D: ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων (τῶν θεῶν). Pol. II. 371. D: ὅσοι τι δέονται πρῶσθαι. VI. 489. A: δεῖσθαι σε ... ἰδεῖν. Lach. 200. C: σφόδρα δεῖσθαι μαθεῖν. Hipp. min. 373. C: σοῦ γε δεομένου. Prot. 314. E: Πρωταγόραν ... δεόμενοι ἰδεῖν. Theaet. 151. A: δεόμενοι τῆς ἐμῆς ξυνουσίας. Euth. 14. E: ὧν ἐκείνοι τυγχάνουσι δεόμενοι παρ' ἡμῶν. Pol. II. 371. D: τοῖς τι δεομέναις ἀποδοῦναι. Theag. 121. A: ἐδεόμην ἅττα σοι ἰδιολογήσασθαι. Gorg. 465. E: ἀλλ' ἐδέου διηγήσεως. Prot. 338. B: ἐλέσθαι ἐδέοντο ἐπιστάτην. Phaedr. 256. A: εἰ δεηθεῖη τυχεῖν. *peto, rogo, precor. Prot. 335. D: δεόμαι οὖν σου παραμεῖναι ἡμῖν. Phaedr. 231. A: ἀξιώ μὴ ... ἀτυχεῖσαι ὧν δεόμαι. Gorg. 492. D: δεόμαι ... ἐγὼ σου μηδενὶ τρόπῳ ἀνείναι. Phil. 28. B. Apol. 18. A: τοῦτο ὑμῶν δεόμαι δίκαιον cet. 41. E: τοσόνδε ... αὐτῶν δέωμαι. al. Ep. VII. 349. B: ἃ σοῦ νῦν οὗτος δεῖται μὴ ποιεῖν. Menex. 248. B: δεόμεθα δὴ καὶ πατέρων καὶ μητέρων ... τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν. Phaed. 114. B: ἱκετεύουσι καὶ δέονται ἑᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην. Hipp. min. 373. A: δέου αὐτοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ. Prot. 335. E: εἴ μου δυνατὰ δέοιο. 337. E. Legg. IV. 720. A: καθάπερ ἱατροῦ δέοιντο ἂν παῖδες ... θεραπεύειν αὐτούς. Crat. 406. A: ὧν ἂν τις δέηται. Parm. 136. D: αὐτοῦ ... δεόμεθα Παρμενίδου. Pol. IX. 575. E: ἐὰν τοῦ τι δέωνται. Parm. 136. D: οὐκ ἂν ἄξιον ᾗν δεῖσθαι. E: δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου cet. Crat. 391. C. al. Tim. 23. D: δεόμενος τῶν ἱερῶν πάντα ... διελθεῖν. Phaedr. 228. C: δεομένου ... λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ. Pol. III. 399. B: ἢ τινὰ τι πείθοντός τε καὶ δεομένου. Ib. ἄλλω δεομένῳ. Euthyd. 282. B: δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα σοφίας μεταδιδόναι. Tim. 20. B: ὑμῶν δεομένων ... διελθεῖν. Pol. VI. 488. C: δεομένους cet. Theaet. 142. C: ἐπεὶ ἐργῶν ἐδεόμην καὶ συνεβούλευον. Pol. I. 344. D: ἐργῶς καὶ αὐτὸς πάννυ ἐδεόμην. Demod. 384. C: εἰ ... ἐδέου αὐτοῦ ... ὧν οὐκ ἐχορῆν. D. Ep. VII. 327. D: αὐτὸς ἐδεῖτο ... ἦκειν cet. 329. D. Conv. 173. E: ὅπερ ἐδεόμεθά σου. Pol. I. 338. A: ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. II. 368. C. Conv. 193. D: ὥσπερ οὖν ἐδεήθην σου. Apol. 30. C: ἐμμενιάτε μοι οἷς ἐδεήθην ὑμῶν μὴ θορυβεῖν cet. 34. C: ἐδεήθη (sic codd.; v. δεδέηται) τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαστάς cet. Hipp. mai. 216. B: ἐδεήθη γὰρ μου Εὐδίκος cet. Phaedr. 228. C: αὐτοῦ δεήθητι ... νῦν ἤδη ποιεῖν. Men. 79. A: ἐμοῦ δεηθέντος σου μὴ καταγνῖναι cet. B. Pol. V. 452. C: δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράττειν. 453. C: ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ δεόμαι ... ἐρμηνεύσαι. Apol. 34. D. Pol.

III. 388. A: πάλιν δὴ Ὀμήρου ... δεησόμεθα ... μὴ ποιεῖν cet. B. Parm. 126. A: δεησόμενος ὑμῶν.

δεόντως, ita ut par est s. convenit. Legg. VIII. 837. C: δεόντως τῆς ψυχῆς ἐπιτεθυμηκώς. Clit. 409. C: τὸ καλώς, τὸ δεόντως.

δέος, τό, timor, metus; etiam religio. Phaedr. 232. B: εἰ σοι δέος παρέστηκεν cet. Phil. 12. B: τὸ δ' ἐμὸν δέος ... πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα ... πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. Pol. I. 330. D: εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς cet. V. 465. B: δέος τε καὶ αἰδώς. Ib. δέος ... τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν. Legg. III. 699. C: ὃν εἰ τότε μὴ δέος ἔλαβεν. Euth. 12. B: ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. C: ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. Ax. 365. C: ἀντίσχει ... δέος τι. 370. D. Euth. 12. C: μόριον ... αἰδώς δέους. Prot. 358. D: καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον; Phaed. 85. A: διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου. Conv. 198. A: ἀδελῆς ... δέος δεδιέναι. Legg. I. 648. A: εἰς πᾶν δέος ἵεναι. Euth. 12. C: ἐπὶ πλέον ... οἶμαι δέος αἰδοῦς. Lach. 198. B: δεινὰ ... εἶναι ἃ καὶ δέος παρέχει. Ib. δέος εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ.

δέπας, τό, poculum. Pol. III. 390. B. et V. 468. E: δεπάεσσιν (Hom.).

δέρμα, τό, pellis, corium. Eryx. 400. D: (τί δήποτε) τοῖς ... Καρχηδονίοις ... τὰ δέρματα (χρήματά ἐστιν). Legg. VIII. 849. C: δερμάτων ἢ καὶ πάσης ἐσθήτος. Prot. 321. A: στερεοῖς δέρμασιν. Pol. II. 370. E: δερμασί τε καὶ ἐρίοις. Polit. 288. D: ἐμπύχων δέρματα σωμάτων περιαιρούσα σκυτοτομική. *cutis. Tim. 76. A: τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα. B. D: ἐν κοινόν ... γέρονε δέρμα. Phaed. 98. D: μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ ξυνέχει αὐτά. Tim. 76. C: ἐν τῷ δέρματι. Conv. 190. E: συνέλκων ... τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα cet. Tim. 76. B: ὑπὸ τὸ δέρμα. E.

δερμάτινος, ἡ, ὄν, e pellibus confectus. Eryx. 400. E: σίσυραν δερματίνην.

δερμάτιον, τό, pellicula. Eryx. 400. A: ἐν δερματίῳ σμικρῷ ἀποδέδεται cet.

δερματοουργικός, ἡ, ὄν, e pellibus aliquid conficiens. Polit. 280. C: τὴν ... θεραπείαν δερματοουργικὴν.

δέρω, corium concido, misere crucio. Euthyd. 285. D: δέρουσιν. C: δέρειν.

δέσις, ἡ, coniunctio. Crat. 418. D: ἔνεκα τῆς δέσεως. δεσμευτικός, ἡ, ὄν, ad vinciendum idoneus. Legg. VIII. 847. D: δεσμευτικοῦ (κτῆματος).

δεσμεύω, vincio. Legg. VII. 808. D: διὸ ... πολλοῖς αὐτὸ οἶον χαλινοῖς τισὶ δαῖ δεσμεύειν.

δεσμός, ὁ, vinculum; compes; carcer; etiam vinculus. Soph. 253. A: οἶον δεσμός διὰ πάντων κεχώρηκεν. Crat.

402. A: ὥσπερ δεσμός τῶν ποδῶν αὐτῷ ἐγένετο. 403. C: δεσμός ζῶν ὀψοῦν ὥστε μένειν cet. 415. C: δεσμός ... ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος τῆς ψυχῆς. 418. E: δεσμός ... καὶ κώλυμα φορᾶς. Tim. 77. E: ὅπως δεσμός ἄμα τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ σῶμα εἶη μετὰ τοῦ δερματος. Legg. X. 908. A: δεσμός ... ὑπαρχέτω πᾶσι. δεσμοωτηρίων cet. Phaed. 60. C: ὅπου τοῦ δεσμοῦ. Id. Pol. VII. 514. B. Gorg. 480. D: εἰν ... δεσμοῦ (ἄξια ἡδικηκῶς ἤ). Crat. 427. B. al. Polit. 309. C: θείῳ ξυναρμολογημένῳ δεσμῷ. Crat. 403. D: εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκείσε ἰόντας. D. Legg. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμῷ θεθεῖς. Men. 98. A. Locr. 99. A: δεσμῷ κρατίστῳ, ἀναλογία. B: δαιμονίῳ δεσμῷ τῷ ἀνὰ λόγον. Polit. 309. E: ξυμπλοκὴν καὶ δεσμὸν (γ. ξυνδεσμον) τοῦτον. Parm. 162. A: δεσμὸν ἔχειν τοῦ μὴ εἶναι cet. Crat. 415. C: δεσμὸν ... ἰσχυρόν. Pol. III. 390. C: οὐδ' Ἄρεος ... ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν cet. Tim. 31. C: δεσμὸν ... ἐν μέσῳ δεῖ τινα ἄμφοιν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Prot. 322. C: δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. Conyn. 195. C: δεσμοὶ ἀλλήλων. Tim. 73. B: οἱ ... τοῦ βίου δεσμοί. 81. D. Legg. VII. 793. B: δεσμοὶ γὰρ οἵτοι (οἱ νόμοι) πάσης εἰς πολιτείας. Phaed. 67. D: ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Polit. 288. E: βίβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικάι. Pol. II. 360. G: ἐκ δεσμῶν λύειν. VII. 515. C: αὐτῶν λύειν ... τῶν τε δεσμῶν cet. 532. B: ἡ ... λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν cet. Tim. 31. C: δεσμῶν ... κάλλιστος cet. 36. A. Legg. IX. 857. B: ἀπαλλαττέσθω τῶν δεσμῶν Crat. 404. A: ἐν τοῖς δεσμοῖς θήσας cet. Pol. VII. 514. A: ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀγκύνας. Tim. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις σώματα δεθέντα. 43. A. Legg. VI. 764. B: πληγαῖς ... καὶ δεσμοῖς. VIII. 847. A: δεσμοῖσί τε καὶ χρημάτων ζημίαις cet. IX. 855. B: δεσμοῖς τε χρονοῖς καὶ ἐμφανέσι ... κολάζειν. Polit. 310. A: ὄντας ἀνθρωπίνους δεσμούς. E. Pol. II. 378. D: Ἦρας ... δεσμούς ὑπὸ νύκτος. Tim. 81. D: τοὺς τῆς ψυχῆς ... δεσμούς. Legg. IX. 855. C: θάνατον ... ὃ δεσμούς ἢ πληγὰς cet. XI. 902. A. Crit. 46. C: δεσμούς καὶ θανάτους ἐπιτέμπουσα cet. Euth. 9. A: διὰ τὰ δεσμά.

δεσμοωτήριον, τό, carcer. Phaed. 59. D: ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοωτήριον. Pol. VII. 515. B. Phaed. 59. D: πλησίον ... τοῦ δεσμοωτηρίου. Crat. 400. C: δεσμοωτηρίου εἰκόνα. Pol. VII. 517. B: τῇ τοῦ δεσμοωτηρίου οἰκᾷ ἀφομοιοῦντα. Crit. 43. A: ὁ τοῦ δεσμοωτηρίου φύλαξ. 53. D. Gorg. 525. C: ἐν τῷ δεσμοωτηρίῳ. Phaed. 58. C. Pol. IX. 579. B. Gorg. 486. A: εἰ τις ... εἰς τὸ δεσμοωτήριον ἀπαγάγοι. 523. B: εἰς τὸ τῆς τιμῆς τε καὶ δίκης δεσμοωτήριον ... εἶναι. Phaed. 114. C: ἀπαλλαττόμενοι ὥσπερ δεσμοωτηρίων. Legg. X. 908. A: δεσμοωτηρίων ... ὄντων ἐν τῇ πόλει τριῶν.

δεσμώτης, ὁ, vinculus, in carcerem coniectus. Pol. VII.

514. B: μεταξὺ ... τῶν δεσμοτῶν. 516. E: τοῖς ἀεὶ δεσμώ-
ταις ἐκείνοις. 515. A: δεσμώτας ἀτόπους. 519. D:

δεσπόζω, *dominor*. Legg. IV. 713. D: ἡμεῖς γ' αὐ-
τῶν δεσπόζομεν. Phaed. 80. A: ἄρχειν καὶ δεσπόζειν. 94.
E: ἄρειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν. Pol. IX. 579. A: εἴ τις
ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοί. Legg. III. 701. E: μητριότητά
τινα ... τοῦ δεσπόζειν. Phaed. 94. D: δεσπόζουσα πάντας
τρόπους. Legg. IV. 713. A: τὸ τοῦ ἀληθῶς τῶν νοῦν ἐχόν-
των δεσπόζοντος θεοῦ ὄνομα. Polit. 260. C: δεσπόζοντά
γε. Pol. IX. 576. A: ἀεὶ δὲ του δεσπόζοντες ἢ δουλεύοντες
ἄλλω. Legg. V. 726: τὰ ... κρείττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα.
Ib. τῶν ... αὐτοῦ τὰ δεσπόζοντα. Ep. VIII. 355. E: δεσπο-
ζόντων νόμων τῶν τε ἄλλων πολιτῶν καὶ τῶν βασιλέων
αὐτῶν. Parm. 134. D: οὐτ' ἂν ἡ δεσποτεία ἢ ἐκείνων ἡμῶν
ποτέ ἂν δεσπόσειεν. Pass. Legg. IV. 713. A: πόλεων ...
δεσποζομένων τε καὶ δουλευουσῶν *cet*.

δέσποινα, ἡ, *domina, dominatrix*. Legg. VII. 796. B:
ἡ ... παρ' ἡμῖν κορη καὶ δέσποινα. V. 740. A: τῷ καὶ δέ-
σποιναν θεὸν αὐτὴν οὖσαν θνητῶν ὄντων γερονέαι. VII.
808. A: δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ. VIII. 841. B: ἀσθενεστέραν ἂν
αὐτὴν (τὴν ἡδονὴν) δέσποιναν κτῶντο. Pol. VIII. 563. C:
οἰαίπερ αἱ δέσποιnai. Gorg. 518. A: δεσποίνας ... τούτων.
Legg. VII. 808. B: δεσποίνας δὲ καὶ δεσπότης ἐν ἰδίαις
οἰκίαις.

δεσποτεία, ἡ, *dominatio*. Parm. 133. E: αὐτὴ ... δε-
σποτεία αὐτῆς δουλείας ἐστὶν ὃ ἐστι. 134. D: ἀκριβεσιᾶτη
δεσποτεία. Def. 415. E: δεσποτεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος δι-
καία. Parm. 133. E: αὐτῆς δεσποτείας. Pol. VIII. 569. C:
εἰς πῦρ δούλων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὸς εἴη. Legg. III.
698. A: διὰ τὴν σφόδρα δουλείαν τε καὶ δεσποτείαν.

δεσπότης, ὁ, *dominus; dominator*. Gorg. 484. A: ἀνε-
φάνη δεσπότης. Polit. 259. B: καὶ μὴν οἰκονόμος γε καὶ
δεσπότης ταυτόν. (Cf. Riv. 138. C.) Parm. 133. D: εἴ τις
ἡμῶν του δεσπότης ἢ δοῦλός ἐστιν. Ib. ὃ ἐστὶ δεσπότης.
Pol. VIII. 563. E. Legg. IV. 715. D: ἐν ᾧ ... ἂν δεσπότης
τῶν ἀρχόντων (ὁ νόμος). XII. 954. B: οἰκίας δεσπότης.
Gorg. 511. A: διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου. Phaed. 62.
D: φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου. 65. B: παρὰ τοῦ
δεσπότου (*int. Apollinem*). Parm. 133. D. Pol. VI. 495. E.
al. Legg. IV. 720. C: τῷ δεσπότῃ. VI. 777. E: ἐπὶ τε δε-
σπότη καὶ τυράννῳ. XI. 914. A. 930. D: τῷ δεσπότῃ ...
τῆς δούλης. Ep. VIII. 354. E: μήτε νόμῳ δεσπότη (δου-
λεύοιεν). Phaedr. 265. C: τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν δεσπότην
Ἔρωτα. Gorg. 471. B: τοῦτον αὐτὸν τὸν δεσπότην. 492. B.
Theaet. 172. E: πρὸς δεσπότην καθήμενον. Polit. 258. E:
βασιλέα καὶ δεσπότην. Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυιτῶντά τινα
καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγῶν. X. 607. B: ἡ ... πρὸς δε-
σπότην (v. δεσπότην) κύνων ἐκείνη κραυγάζουσα. Legg. IX.

859. A: κατὰ τύραννον καὶ δεσπότην. IX. 868. B: εἰν δέ τις ... δοῦλος δεσπότην αὐτοῦ κτείνῃ cet. Parm. 134. E: οὔτε δεσπότηται ἡμῶν εἰσὶν cet. Pol. III. 417. A: δεσπότηται δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων ... γενήσονται. Legg. III. 694. A: ἄλλων πολλῶν δεσπότηται. VI. 756. E: δοῦλοι γὰρ ἂν καὶ δεσπότηται οὐκ ἂν ποτε γένοιντο φίλοι. Menex. 238. E: οὐκ ἀξιούμεν δοῦλοι οὐδὲ δεσπότηται ἀλλήλων εἶναι. Euthyd. 302. D: πρόγονοι ... καὶ δεσπότηται (de diis). Pol. I. 329. D: δεσποτῶν πᾶν πολλῶν ἔστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. 343. B: τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθόν. al. Phaedr. 274. A: δεσποταῖς ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν. Phaed. 69. E: δεσποταῖς ... ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι. Pol. III. 416. B: δεσποταῖς ἀγροῖσι. Ep. VII. 334. B: μὴ δουλοῦσθαι Σικελίαν ὑπ' ἀνθρώποις δεσποταῖς. Phaed. 63. A: τί ... βουλούμενοι ... δεσποτάς ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν. Pol. IX. 577. C: δεσποτάς καὶ ἐλευθέρους. Legg. V. 726: μετὰ θεοῦς ὄντας δεσποτάς. Lys. 208. D: δεσποτάς καὶ ἄρχοντας. Menex. 239. E: τοὺς δεσποτάς Μήδους ἐδουλώσατο.

δεσποτικός, ἡ, ὄν, imperiosus. Riv. 138. C: δεσποτική (τέχνη). Legg. III. 697. C: τὸ δεσποτικόν ... ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Pol. VIII. 563. B: δεσποτικοί. I. 344. C: δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη. Legg. III. 701. E: τὴν τε δεσποτικωτάτην προερχόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.

δεσποτίς, ἡ, domina; dominatrix. Legg. III. 698. B: δεσποτίς ἐν ἡν τις αἰδώς. Polit. 305. A: ξυμπάσης τῆς πολεμικῆς δεσποτῖν. Tim. 34. C: ὡς δεσποτῖν (ψυχὴν) καὶ ἄρξουσιν ἄρξομενον (σώματος).

δεσποτώ, dominor. Tim. 44. D: ὁ θεϊοτάτον τ' ἐστὶ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

δεῦρο, huc. Prot. 311. A: δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν ἀλλήν. Phaedr. 229. A: δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἴλιον ἴομεν. 230. E: δεῦρ' ἀφικόμενος. 249. D: ἔστι ... δεῦρο ὁ πᾶς ἡμῶν λόγος cet. 250. A: δεῦρο πεισούσαι. Theaet. 143. A: δεῦρο ἐλθῶν. 144. D: δεῦρο παρὰ Σωκράτη. Polit. 258. E: μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἐπον. al. sexe, Cum v. αἰεί: Polit. 292. C: δεῦρ' αἰεὶ προσελήλυθαμεν. (Legg. VII. 811. C. pro δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς Suid. al. habent δεῦρ' αἰεὶ δ. Cf. Animadvn. p. 374.). Cum μέγροι: Conv. 217. E: μέγροι μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγον καλῶς ἂν ἔχοι. Legg. VII. 814. D: νῦν μὲν τῆς ... περὶ παλαιότατον δυνάμειος τὸ μέγροι δεῦρ' ἡμῖν εἰρήσθω. *adhuc (vern. bisher). Theaet. 143. A: διατέτριφα δεῦρο. Etiam usque ad hoc tempus. Tim. 21. D: διὰ δὲ χρόνον ... οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος. *cum imperat. exhortationi inservit. Crat. 422. C: δεῦρο αὖ συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ. Apol. 24. C: καὶ μοι δεῦρο ... εἰπέ. Etiam absolute: Pol. IV. 445. D: δεῦρο νῦν (v. δὴ) ... ἵνα καὶ ἴδῃς cet. V. 477. D: δεῦρο δὴ πάλιν ... ὧ ἄριστε.

δευσοποιός, ὃ ἦ, *ita tinctus ut color elui non possit; in univ. qui deleri non potest.* Pol. IV. 430. A: ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἢ δόξα γίγνοιτο cet. 429. E: δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν.

δευτερεῖα, τὰ, *secundae (partes).* Phil. 22. C: τῶν ... δευτερεῖων ... περί. E. 23. A. 66. E. 23. B: ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον. 27. C. 33. C. 61. A: δευτερεῖα ὅτῳ δώσομεν. Menex. 240. E: τὰ δὲ δευτερεῖα τοῖς περί Σαλαμῖνα ... νικήσασι (ἀναθετόν). Riv. 136. A: τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι. 138. E.

δεύτερον et τὸ δεύτερον, *secundo; secundo loco; deinde.* Gorg. 476. A: περί οὗ τὸ δεύτερον ἡμεροβητήσαμεν. Soph. 224. D: δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστική. Phil. 15. E: πρῶτον ... δεύτερον. Pol. VIII. 568. C: μάλιστα μὲν ... δεύτερον δὲ cet. Epin. 980. A: ῥητέον ... πρῶτον ... τὸ δεύτερον, τίνες cet. De lege 318. E. Pro adiect. ponitur. Legg. III. 685. D: ἡ τῆς Τροίας ἄλωσις τὸ δεύτερον (i. q. δευτέρα). VI. 753. D: τοὺς ... τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν προκηρτίνας. Ep. VII. 526. E: τὸ δεύτερον συμβουλευόντι. 330. C: ἦλθον τὸ δεύτερον. 336. B. 338. E. 345. A. Etiam v. πρῶτον non praegressa Legg. IV. 710. D. Cum v. πάλιν et αὖθις, *iterum, rursus.* Polit. 260. D: δεύτερον πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι. Pol. VIII. 566. C: οὐ γὰρ ἂν ... δεύτερον αὖθις αἰδεσθεῖη. Hipp. mai. 286. E: μὴ ... τὸ δεύτερον αὖθις γέλωτα ὀφλω.

δεύτερος, α, ον, *secundus; proximus; posterior; inferior; etiam alter;* τὰ δεύτερα i. q. δευτερεῖα. Gorg. 478. E: δεύτερος ..., ὁ ἀπαλλαττόμενος. Polit. 300. B: δεύτερος πλοῦς. Id. Phil. 19. C. Pol. VII. 523. C: ὁ δεύτερος (δάκτυλος), VIII. 544. C: δευτέρα (πολιτεία). Tim. 82. B: δευτέρα κατανόησις νοσημάτων ... γίγνεται. Phaedr. 264. B: τὸ δεύτερον εἰρημένον. Phil. 66. A: ὡς ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον. B. Pol. IX. 588. D: πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον τὸ δεύτερον. Tim. 31. A: μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἂν ποτ' εἴη. Legg. V. 728. D: διὸ δεύτερον ἐτάχθη τιμῇ. 745. C: τὸ δεύτερον ἀπὸ πόλεως (μέρος). Pol. VI. 511. E: διάνοιαν ... ἐπὶ τῷ δευτέρῳ. Legg. V. 745. D: τῷ ἀπ' ἐσχάτων δευτέρῳ. VI. 760. D: τῷ δευτέρῳ ἔτει. Phaed. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγματεύμαι. Legg. XI. 924. A: παῖδα ... δεύτερον (*mortui loco*). Phaedr. 248. D: τὴν ... δευτέραν (ψυχὴν). Pol. IX. 580. D: δευτέραν δὲ δεῖ τηρῆναι ... εἶναι (*praecc. μία, sq. ἑτέραν ἀποδείξιν*). Legg. IV. 715. C: δευτέραν (τῶν θεῶν ὑπηρεσίαν). Phaedr. 264. B: δεύτερον ... τεθῆναι. Polit. 286. D: δεύτερον, ἀλλ' οὐ πρῶτον ... ἀγαπᾶν. Legg. VI. 760. E: ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξέλθωσιν ἔτος. X. 894. D: τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἔχομεν τούτον δεύτερον. Critia 114. B: τοῖν ... δευτέροιον γενομένοιον. 115. E. Menex. 239. C: τὰχ'

ἂν δεύτεροι φαινοίμεθα. Riv. 135. E: δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους. Legg. XII. 956. C. 951. A: ὅτι δεύτερα τὰ τῶν ἄλλων ἐστὶ νομιμα cet. Tim. 82. B: δευτέρων ... ξυστάσεων cet. Legg. IV. 723. D: ἀμεινόνων ἐξ ἀρχῆς δευτέρων. XII. 943. D: τὴν τῶν δευτέρων καὶ τρίτων (κρίσιν; praec. τῶν ἀριστείων). Ep. VIII. 352. B: μάλιστα γε ... ὑμῖν, καὶ δευτέροις (i. q. δεύτερον) πᾶσι τοῖς ἐν Συρακούσαις cet. Phil. 59. C: τὰ δ' ἄλλα πάντα δεύτερά τε καὶ ὕστερα λεπτέον. Legg. IV. 715. C: τῷ τὰ δεύτερα κρατοῦντι. 717. A: τοῖς χθονίοις ... θεοῖς ἄρτια καὶ δεύτερα καὶ ἀριστερὰ νέμων. Ep. II. 312. E: δεύτερον ... περὶ τὰ δεύτερα.

δευτερουργός, ὁ ἥ, *secundarius*. Legg. X. 897. A: τὰς δευτερουρούς ... παραλαμβάνουσαι κινήσεις σωμάτων.

δευτέρως, *secundo, secundo loco*. Pol. VIII. 544. C: δεύτερα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη (πολιτεία). Tim. 56. B: τὸ δὲ δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν. 58. B: μάλιστα ... δευτέρως. Legg. III. 696. E: τὸ δεύτερον δευτέρως (praec. μάλιστα). V. 739. A. E. VIII. 841. B. X. 885. A: δεύτερα καὶ δευτέρως. XII. 955. E.

δεύω, *irrigo, imbuo*. Tim. 73. E: γῆν ... ἔδευσε μυελῷ. Legg. VI. 782. C: μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι.

δεχήμερος, ὁ ἥ, *qui decem est dierum*. Ep. VII. 349. D: θυσιὰ θυσίαν τινα δεχήμερον.

δέχομαι, *accipio* (etiam i. q. *probo*), *admitto; suscipio; recipio; excipio* (etiam i. q. *sustineo*). Soph. 218. A: ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν. Critia 106. B: δέχομαι μὲν (τὸν λόγον). Alc. II. 151. B: δέχομαι καὶ τοῦτο. Phil. 11. C: δέχει δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον ... λόγον; Soph. 253. B: ποῖα ἄλλα οὐ δέχεται. Tim. 50. B: δέχεται ... ἀεὶ τὰ πάντα. Phil. 41. D: ὡς τὸ μᾶλλον ... ἄμφω τοῦτω δέχεσθον. Soph. 247. E: δέχονται τοῦτο. Pol. V. 465. D: γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντες. Ep. III. 315. C: ταύτη δέχου. Legg. XI. 916. D: διδότω καὶ δεχέσθω. Tim. 41. D: φθίνοντα (ζῶα) πάλιν δέχεσθε. Legg. VIII. 842. A: ἐγὼ ... σφόδρα δεχοίμην ἂν τοῦτον τὸν νόμον. Hipp. mai. 292. C: δεινὸν ... ἂν εἶη ... εἰ μὴ δεχοίμην (λόγον). Legg. IX. 871. B: τὸ μίασμα εἰς αὐτὸν ... δέχοιτο. 880. B: δέχοιτ' ἂν τὸν τοιόνδε ἐτοίμως νόμον. Tim. 51. B: καδ' ὅσον ἂν μιμήματα τοῦτων δέχηται. Legg. VI. 762. A: ἐὰν δέχωνται τι κολακείας ἐνεκα διδόντων. Gorg. 499. C: τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ. Soph. 247. D. Phil. 11. A: τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλύβου δέχεσθαι (*suscipere*) νυνί. C. Pol. III. 416. E: δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς cet. Critia 110. D: οὐδὲν ἀξιούντες παρὰ τῶν ἄλλων δέχεσθαι πολιτῶν. Legg. VI. 751. D: προσφάσεις ... δέχεσθαι. Alc. II. 141. C: τὰ διδόμενα εἰκὴ δέχεσθαι. Menex. 238. A: δέχεσθαι ... τεκμήρια. Critia 115. C: ἕτερος ... παρ' ἑτέρου δεχόμενος.

Legg. VIII. 845. A: ξένια δεχόμενος. XI. 919. A: καταλύ-
σασιν ἀγαπηταῖς δεχόμενος. Phaedr. 251. C: μίση ἐπιόντα
... δεχομένη. Tim. 70. C. al. Phil. 25. C: τῆς τὸ μᾶλλον
... δεχομένης ... φύσεως. Tim. 50. B: περὶ τῆς τὰ πάντα
δεχομένης σώματα φύσεως. 57. C: διὰ τὴν δεχομένης (re-
ceptaculi) κίνησιν. 71. B: οἷον ἐν κατόπτρῳ δεχομένῳ τύ-
πος. 52. D: τὴν ... γενέσεως τιθήνην ... τὰς γῆς τε καὶ
ἀέρος μορφὰς δεχομένην. Legg. V. 747. E: ἴλεω δεχόμενοι.
VI. 771. A: φιλοφρόνους δεχόμενοι. XII. 948. C. Phil. 24.
E: ὅσα ... τὸ σφόδρα καὶ ἡρόμα δεχόμενα. 27. E: τῶν τὸ
μᾶλλον ... δεχομένων. Legg. VI. 761. D: τετυμμένα ...
σώματα δεχομένους εὐμενῶς. X. 905. D: δεχομένους δῶρα.
Pol. X. 615. E: οὓς ... οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον. Phaedr.
256. D: πίστεις τὰς μεγίστας ... δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι.
Tim. 27. A: ὡς παρὰ ... τοῦτου δεδεγμένον ἀνθρώπου τῷ
λόγῳ γεγονότας. Ep. VIII. 355. A: δέξασθε ... πάντων
πρώτον νόμους. Clit. 406: ἥδιστ' ἂν δεξαίμην. Legg. VIII.
832. D: ὥστ' εἰκότως ... ἡ τοιαύτη κατάστασις πολιτείας
μόνη δέξαιτ' ἂν ... τὴν παιδείαν cet. IV. 723. A: ἵνα ...
εὐμενῶς ... τὴν ἐπίταξιν ... δέξηται. Men. 81. B: οἴσι ...
ἂν ποινὰν ... δέχεται (Pind.). Legg. XI. 916. D: προσοῖμιον
... δεξώμεθα καὶ περὶ ὅλης ταύτης τῆς κἄκῃς. Ep. VI. 322.
C: ἂν εὖ δέξησθε. Prot. 314. A: πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς
τὸ σῶμα πιόντα ἢ φαρόντα. Phaedr. 247. D: ὅση ἂν μέλλῃ
τὸ προσῆκον δέξασθαι. Phaed. 95. B: εὐθύς τὴν πρώτην
ἐφοδον οὐ δέξασθαι (sustinere) τοῦ ... λόγου. 103. C: γένε-
σιν ἀλλήλων δέξασθαι. Polit. 309. B: δέξασθαι ... ξήνιμιν
πρὸς ἀλλήλας. Ep. III. 315. C: ὅπῃ βούλει δέξασθαι. Phaedr.
251. B: δεξάμενος ... τοῦ κάλλους τὴν ἀποχόρην διὰ τῶν
ὀμμάτων. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην ... δεξάμενος.
Legg. X. 900. C: ἐγὼ σφῶν (ἐγὼ σφῶ?) ... δεξάμενος δια-
βιβῶ τὸν ποταμόν. XI. 919. A: οὐχ ὡς ἐταίρους δεξάμε-
νος. Phaedr. 255. B: ὀμιλίαν δεξαμένου. Menex. 240. D:
οἱ Μαραθῶνι δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Tim.
53. A: ὑπὸ τῆς δεξαμένης (libri nonnulli δεξαμένης. Est
materia formas recipiens vel receptaculum. Sic Critia 117. A:
δεξαμενάς, V. Lobeck, ad Phryn. p. 322.) Alc. II. 151.
B: ἄλλο ... ἂν τι τῶν παρὰ σοῦ δοθέντων ἡδέως ἴδοιμι
δεξάμενον ἑμιαυτόν. Phaed. 102. E: ὑπομένον δὲ καὶ
δεξάμενον τὴν σμικρότητα. Ep. VIII. 355. C: δεξάμε-
νοι ... τοὺς τοιοῦτους νόμους. Pol. III. 393. E: δεξα-
μένους ἄποινα. Hipp. mai. 292. B: ἢ δέξει λόγον; Theaet.
177. A: αὐτοὺς ἐκείνος ... ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος ὧ
δέξεται. Pol. IV. 429. D: ὅπως δέξεται ... τὸ ἄνθος. IX.
580. D. Conv. 212. E: μεθύοντα ἄνδρα ... δέξεσθε συμ-
πότην cet. Phil. 24. E: τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο
δεξόμεθα σημεῖον. Legg. VI. 752. B: ὅπως δέξονται ποτε
τοὺς ... νόμους. Tim. 33. C: ὧ τὴν ... εἰς. ἐαυτὸ τροφὴν

δέξοιτο. Pol. IV. 430. A: ὅπως ... τοὺς νόμους ... δέξοιτο ὥστερ βαφὴν. *cupio, volo, opto (c. μάλλον est malo, praecopto, etiam sine v. μάλλον sq. ἤ). Theaet. 162. A: οὐκ ἂν ... δεξαίμην δι' ἐμοῦ ὁμολογοῦντος ἐλέγχεσθαι Πρωταγόραν. Apol. 22. B: ποτέρα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥστερ ἔγω ἔχειν cet. Lys. 211. E: μάλλον ἢ τὸ Δαρσίου χρυσίον κησασθαι δεξαίμην πολὺ πρότερον ἑταῖρον. Alc. I. 115. D: οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξαίμην δειλὸς ὢν. Gorg. 468. E: ὡς δὴ σὺ ... οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναι σοι ποιεῖν cet. C: σὺ ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο; 475. D: δέξαιο ἂν ... σὺ μάλλον τὸ κάκιον ... ἀντὶ τοῦ ἦντιον; Phil. 21. A. Alc. I. 115. C. D: ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι; Phaedr. 239. E: πατρός ... στέρεσθαι ἂν αὐτὸν δέξαιτο. Phil. 60. E: εἴ τις ἀνεν πάσης ἡδονῆς ... δέξαιτ' ἂν φρόνησιν ἔχειν μᾶλλον ἢ μετὰ τινῶν ἡδονῶν. Conv. 179. A: ὁφθῆναι ... ἦντιον ἂν ... δέξαιτο ἢ cet. 209. A: πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτοῦ τοιοῦτους παῖδας μᾶλλον γερονέναι ἢ cet. Pol. X. 604. A. Legg. V. 729. D: ὅστις πρὸ τοῦ Ὀλυμπίασι καὶ ἀπάντων ἀγώνων ... νικᾷν δέξαιτ' ἂν cet. Apol. 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; Pol. II. 357. B: ὁ δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι. Hipp. min. 375. C: δεξαίμεθ' ἂν μᾶλλον ... ἢ cet. Phil. 63. B: μῶν οὐκ ἂν δέξαιοθε οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν; Pol. II. 382. B: πάντες ἡκιστ' ἂν δέξαιτο. Legg. I. 646. C: ζῆν οὐκ ἂν δέξαιτο; Phil. 54. E: καὶ φασὶ ζῆν οὐκ ἂν δέξασθαι μὴ διψῶντες cet. Pol. VII. 516. E: πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως.

δέω, vincio; ligo, colligo. Crat. 403. C: ἐπιθυμία ... δεῖ. Ib. εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ. D. Gorg. 480. D: δεῖν. Crat. 417. E: τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Phaed. 99. C: τὸ ... ὡς ἀληθῶς δεῖν ταῦτα (v. Annott. p. 744.). Crat. 419. A: τὸ ... ἴσχον καὶ δοῦν. B: ἐπὶ τῷ δοῦντι τὸ ἰόν. 421. C: εἰ ... τίς σε ἔροιτο τοῦτο ... τὸ δοῦν. 403. C: ἔδει. Men. 98. A: ἕως ἂν τις αὐτὰς δῆσῃ αἰτίας λογισμῷ. Euth. 6. A: τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι. Crat. 404. A: δῆσας τῇ περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμίᾳ. Ib. ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας. Tim. 74. D: δῆσας πρὸς ἄλλα νεύροις. Legg. IX. 882. B: δῆσας ἐν πέδαις. Gorg. 468. E: δῆσαντα. Legg. IX. 871. E: τὴν ἀρχὴν ... δῆσασαν φυλάττειν. Pass. Crit. 51. B: ἐὰν τε τύπτεσθαι ἐὰν τε δαῖσθαι. Gorg. 508. E: κατέχεται καὶ δέδεται ... σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις. Pol. VIII. 567. C: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκῃ δέδεται. IX. 579. B: ἐν τοιούτῳ ... δεσμοπηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος. Legg. IX. 880. B: δεδέσθω. C. Phaed. 82. E: ξυλλήπτωρ ... τῷ (τοῦ;) δεδέσθαι. Legg. IX. 857. A. X. 909. B: δεδέσθαι ἐν τῷ ... δεσμοπηρίῳ. Apol. 37. C. Phaed. 82. E: αὐτὸς ὁ δεδεμένος. Euth. 4. C: τοῦ δεδεμένου ὠλιγόρει. Men. 97. E: δεδεμένον (opp. λε-

λυμένον). D: ἐὰν ... μὴ δεδεμένα ᾗ. Phil. 27. D: τῶν ἀπειρών ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων. Men. 98. A: ἐπειδὴν ... δεδῶσι. Legg. XII. 954. E: δεθῆναι ... ἐνιαυτόν. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθείς. XI. 919. E: δεθείς ἐνιαυτόν. Theaet. 153. D: ὥσπερ δεθέν. Tim. 41. A: τὸ ... δεθέν πᾶν λυτόν. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις σώματα δεθέντα ζῶα. Pol. II. 361. E: ὅτι ... ὁ δίκαιος ... δεθήσεται.

δέω, pr. opus habeo, indigeo (unde dei opus est, oportet); hinc deficio, absum (Lat. abest ut —, v. c. multum abest ut ego cet.). Phaedr. 228. A: πολλοῦ γε δέω. Theaet. 166. D: σοφὸν ἄνδρα πολλοῦ δέω τὸ (v. τῷ) μὴ φάναι εἶναι. 167. B: τοὺς σοφοὺς ... πολλοῦ δέω βλατράχους λέγειν. Crat. 425. B. Men. 71. A: ἐγὼ ... τοσοῦτον δέω ... εἰδέναι, ὥς cet. Euthyd. 297. C: ὥστε πολλοῦ δέω μὴ οὐ δύο γε φεύγειν. Lys. 204. E: ὅτι πολλοῦ δεῖς τὸ εἶδος ἀγνοεῖν τοῦ παιδός. Legg. VII. 789. B: πολλοῦ δὴ δεουσιν ἡγεῖσθαι cet. Alc. I. 131. A. Men. 92. A. Hipp. mai. 285. C. Legg. II. 660. B: πολλοῦ δεουσῶν τῶν αὐτῶν εἶναι. V. 738. A: οὐ πλείους μίας δεουσῶν ἐξήκοντα (h. e. undesexaginta) δύναται ἂν τέμνεσθαι τομῶν. Polit. 277. D: παραδείγματος ... αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέχμεν. Pol. III. 395. E: κάμνουσαν (μιμῆσθαι) ... πολλοῦ γε καὶ δεήσομεν.

δὴ confirmandi et asseverandi vim habet eamque modo fortiolem (vern. in der That, wirklich) modo leniorem (wohl; nun, velut in dict. ταῦτα δὴ, οὕτω δὴ, τότε δὴ al.). Prot. 359. C: λέγεται δὴ ... οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 235. A: καὶ ἐφαίνετο δὴ μοι νεανιεύεσθαι cet. 236. B: καὶ οἶε δὴ με ὥς ἀληθῶς ἐπιχειρήσειν cet. Gorg. 481. B: εἰ δὴ (wirklich) καὶ ἔστι τις χρεια. Phaed. 60. A: ὕστατον δὴ σὲ προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ οὐ τούτους. Theaet. 194. D: καὶ σοφοὶ δὴ οὗτοι καλοῦνται. Conv. 198. D: καὶ πάννυ δὴ μέγα ἐφρόνουν cet. 222. C: ὥς ἐν παρόργῳ δὴ λέγων. Pol. I. 338. B: εὐ εἶσε αὐτίκα δὴ μάλα. III. 407. A: οὐκ οὖν δὴ λέγεται γε. VI. 504. A: πρέπει γέ τοι δὴ ... οὕτω σκοπεῖν. al. — Est ut verti possit vern. schon (Prot. 361. E: πρὸς πολλοὺς δὴ εἶρηκα. Phaed. 68. A: πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλησαν cet. 108. D: πολλὰ δὴ ἀκήκοα.) et erst vel collends (Phaedr. 260. B: ἀλλ' ὅτε δὴ σπουδῇ σε πείθοιμι cet. Lys. 204. D: ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπῆγ cet.). — In oratione progrediente, concludente al. est itaque vel igitur, iam, iam vero al. Prot. 328. B: ὦν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι. 343. C: ἐπισκεψάμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες. Phaedr. 277. A: νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη ... θυνάμεθα κρίνειν. Phaed. 115. D: ἐρωτᾷ δὴ πῶς με θάπτῃ. Phil. 62. E: ὥρα δὴ βουλευέσθαι νῦν cet. Pol. VI. 486. B: δειλῇ δὴ ... φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς ... οὐκ ἂν μετείῃ. Tim. 67. C: τέταρτον δὴ λοιπὸν ἔτι γένος cet. al. innum. Hinc etiam in orationis conclusione (apodosi) frequentatur. Crat. 435. D: ὥς, ἐπειδὴν τις εἰδῇ

τὸ ὄνομα ... εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα. Conv. 184. E: ὅταν ... εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ... τότε δὴ cet. 209. B: καὶ ἐὰν ἐν-
 τύχη ψυχὴ καλὴ ... πάνν δὴ ἀσπάζεται τὸ ξυναμφοτέρον.
 Pol. VII. 524. E. Legg. IX. 876. D. X. 906. A. Euthyd.
 282. A. al. — In explicatione ponitur (*videlicet*, *quippe* vel
quidem), saepenumero ita ut irrisionem adspergat (vern. *frei-*
lich). Prot. 320. A: μὴ διαφθορῇ δὴ ὑπὶ Ἀλκιβιάδου. 342.
 C: ὥς δὴ τοῖς τοῖς κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαι-
 μονίους. Phaedr. 242. C: ὥς δὴ τοι μαντικόν γέ τι καὶ ἡ
 ψυχὴ. Gorg. 500. C: τὰ τοῦ ἀνδρός δὴ ταῦτα πράττοντα.
 Conv. 211. B: τοῦτο γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὀρθῶς ... ἵεναι cet.
 Pol. I. 337. C: ὥς δὴ (*nimirum*) ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. 338. B:
 αὕτη δὴ ... ἡ Σωκράτους σοφία. II. 366. C: ὥς δὴ τοι ...
 πολλὴν πον συγγνώμην ἔχει. Tim. 26. B: ὥς δὴ τοι ... τὰ
 παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον. al. — In
 interrog. est vern. *nun* vel *denn*. Prot. 343. B: τοῦ δὴ ἐνεκα
 ταῦτα λέγω; 360. D. Phaedr. init. ποῖ δὴ καὶ πόθεν; 228.
 E: ποῦ δὴ βούλει καθεζόμενοι ἀναγνώμεν; 234. D: οὕτω
 δὴ δοκεῖ παιδεῖν; Phaed. 81. E: τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις;
 Theaet. 176. E: τίνα δὴ λέγεις; Polit. 258. A: ἀκούεις δὴ
 Σωκράτους; Pol. I. 333. B. al. — In exhortatione (*praec.*
c. *imperat.*) est vern. *nun* vel *so*. Prot. 312. C: λέγε δὴ τί ἡγεῖ
 εἶναι τὸν σοφιστήν; 317. E: νῦν δὴ ἂν λέγοις cet. 339. C:
 ὅρα δὴ ... βέλτιον. Phaedr. 227. C: πρόαγε δὴ. Phaed. 80.
 A: σκόπει δὴ ... εἰ cet. Soph. 224. C: ἴθι δὴ νῦν συναγά-
 γωμεν αὐτὸ cet. 239. B: ἀλλ' εἴα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.
 al. — Orationem ad propositum reflectit ac vincit (Latin.
igitur). Polit. 458. D: οἱ δέ, ἅτε ... ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδε-
 νὸς οὐδὲν τοιοῦτο κεντημένον, ὅμου δὴ ἔσσονται cet. Legg.
 IV. 714. A: εἰ δ' ἀνθρώπος εἰς ... ἄρξει δὴ πόλεις ... ὁ
 τοιοῦτος. XII. 948. C. Menex. 240. D. Apol. 21. A. al. —
 Cum pron. *tis* est vern. *einer* (plur. *einige*), etiam *ein gewisser*.
 Phaed. 107. D: ἄγειν ... εἰς δὴ τίνα τόπον. 108. C: ἕως
 ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται. 115. D: εἰς μακάρων δὴ τινὰς
 εὐδαιμονίας. Polit. 306. B: κατὰ δὴ τίνα τροπον. Conv.
 179. C: ὥστε ... εὐαριθμήτοις δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας
 οἱ θεοί. Pol. II. 372. E: ταῦτα γὰρ δὴ τισιν ... οὐκ ἐξαρ-
 κέσει. VI. 498. A: ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων. VII. 521. C.
 VIII. 561. B. Legg. IV. 706. C. IX. 853. B. — Pluribus
 vocibus subiicitur. Pol. VIII. 566. A: ὅρα τῷ τοιοῦτῳ ἀνάγ-
 κη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο ... ἡ ἀπολωλέναι cet. Legg. VII. 810.
 A: μανθάνειν δὲ ἐν τοῖς τοῖς χρόνοις δὴ τί ποτε δεῖ
 τοὺς νέους —; VII. 813. B: τοὺς γὰρ παῖδας τε καὶ τὰς
 παῖδας ὀρχεῖσθαι δὴ δεῖ cet. IX. 857. B. al. Bis pos. Legg.
 X. 893. A: μὴ δὴ σκοποδιρίαν ... ἐμποίησιν ... δοκεῖ δὴ
 μοι χρῆναι cet. — καὶ δὴ, καὶ ... δὴ, καὶ δὴ καὶ (*iam*,
atque etiam). Crat. 416. A: τὸ μὲν τοίνυν αἰσχροὺς καὶ δὴ
 κατὰ δὴ λόγῳ μοι φαίνεται ὁ νοεῖ. Soph. 234. C: καὶ τὸν

λέγοντα δὴ σοφώτατον πάντων ἅπαντ' εἶναι. Pol. I. 352. A: καὶ ἐν ἐνὶ δὴ ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσει. IV. 434. E: καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο εἶναι πόλις. 441. C. Tim. 54. B. Theaet. 187. C: καὶ δὴ καὶ νῦν τί φῆς; Legg. X. 892. E: καὶ δὴ καὶ νῦν ὁ μέλλων ἐστὶ λόγος σφοδρότερος. Praeced. τε. Phaed. 112. E: ὅς δι' ἐρήμων τε τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων cet. Pol. II. 357. A: αἰεὶ τε ... καὶ δὴ καὶ τότε cet. IX. 586. E. X. 618. A. Tim. 21. E. — δὴ οὖν et οὖν δὴ (in illo part. δὴ ad antecedd. refertur, in hoc δὴ vim part. οὖν adauget). Phaedr. 246. B: πῇ δὴ οὖν θνητὸν ... ζῶον ἐκλήθη. 259. B: πολλῶν δὴ οὖν ἔνεκεν λεκτέον τι. Theaet. 143. E: εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου. 150. C: εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πάντι σοφός cet. Conv. 191. C: ἐστι δὴ οὖν ἐκ τούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος ... τοῖς ἀνθρώποις. Pol. VI. 497. C: δῆλος δὴ οὖν εἰ ὅτι cet. Crit. 49. D: σκοπεῖ δὴ οὖν καὶ σὺ εὖ μάλα cet. Prot. 316. B: τί οὖν δὴ ἐστίν ... οὐ ἔνεκα ἤκετε; Phaed. 57. A: τί οὖν δὴ ἐστίν ἅπαντα εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ θανάτου; 112. E: τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα πολλὰ τε καὶ μεγάλα ... ῥεύματά ἐστι. Pol. I. 340. E. VI. 490. A. al. δῆθεν, scilicet. Polit. 297. C: οὐδὲ γὰρ ἄρτι δῆθεν κατέμαθον τὸ περὶ τῶν μιμημάτων.

δῆϊος, α, ον, *hostilis; hostis*. Legg. I. 629. E. (Tyrt.).

δηλέομαι, *perniciōsus sum*. Legg. IV. 707. A: σὴ βουλὴ δηλήσεται (Hom.).

δηλόμαι (i. q. βούλομαι). Locr. 94. B: δηλόμενος ... ἄριστον γένναμα ποιῆν.

δῆλος, η, ον, *manifestus, clarus, perspicuus*. Phaed. 64. E: δῆλος ἐστίν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ... τὴν ψυχὴν cet. Theaet. 189. C: δῆλος εἰ ... καταφρονῶν μου. Crat. 407. C: οὗτος ... παντὶ δῆλος Φαῖστος ὢν. Conv. 221. B: δῆλος ὢν παντὶ ... ὅτι ... ἀμυννέται. Pol. I. 348. E: νῦν δὲ δῆλος εἰ ὅτι φήσεις cet. VII. 541. B: δῆλος ... καὶ οὗτος οἶον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Charm. 162. C: δῆλος ... ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν. Conv. 192. C: ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη ἐκείνου ἡ ψυχὴ δῆλη ἐστίν. Pol. X. 602. D: πᾶσά τις ταραχὴ δῆλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ. Prot. 311. C: δῆλον ὅτι ἀγαλματοποιός. 312. A: δῆλον ὅτι σοφιστὴς γεννησόμενος (int. ἐρχομαι) παρὰ τὸν Πρωταγόραν. Theaet. 201. A: μένουσι δὲ δῆλον οὐδέν. Soph. 267. D: ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν. Conv. 204. A: δῆλον δὴ ... τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί ὅτι cet. Pol. I. 337. B: δῆλον ... σοὶ ἦν ὅτι cet. 339. B: οὕτω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη. II. 372. C: ἄλλας τε δῆλον ὅτι καὶ ἐλάας (ἔξουσι). VIII. 550. D: καὶ τυφλῷ γε δῆλον ὡς μεταβαίνει. Tim. 53. C: δῆλόν σου καὶ παντί. al. Form. δῆλον ὅτι (*nimirum, manifesto*) etiam absolute ponitur. Gorg. 516. A: δῆλον ὅτι ὡς πονηροῦ ὄντος. Parm. 158. A: μετέχοι ... ἂν τοῦ ἐνὸς δῆλον ὅτι ἄλλο ὄν ἢ ἐν.

Crat. 438. D: δείξαντα δῆλον ὅτι τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων. Phil. 25. C: φράσων δῆλον ὅτι. 35. B: τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι. Conv. 199. A: ὅπως ἂν φαίνεται ὡς καλλιστος ... δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γινώσκουσιν. 197. B. Euth. 7. A: ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις. Crit. 53. A: οὕτω σοι ... ἤρεσκεν ἢ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δῆλον ὅτι. Alc. I. 114. C: ἐστι δὲ ταῦτα δῆλον ὅτι ἃ οἶσθα. Alc. II. 149. B: τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δῆλον ὅτι (γ. δηλονότι). — Pol. X. 604. B: ὡς οὕτε δῆλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ cet. Prot. init. ἡ δὲ δῆλα δῆ ὅτι cet. Polit. 305. E: ὅτε καὶ πάντα τὰ γένη ... δῆλα ἡμῖν γέγονεν; Pol. III. 387. C: δῆλα δῆ (in respons.). V. 452. A: ἡ δῆλα δῆ ὅτι cet. Tim. 68. C: τὰ δὲ ἄλλα ἀπὸ τούτων δῆλα αἶς cet. Legg. XII. 968. E: οὐδὲ ... αὐτοῖς τοῖς μανθάνουσι δῆλα γίγνεται ἂν ὅ τι πρὸς καιρὸν μανθάνεται. Crit. 44. D: αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι cet. Euthyd. 279. B: ἀλλὰ μὴν ἐγγένεια ... δῆλόν ἐστιν ἀγαθὰ ὄντα. *qui videtur, conspicuus. Pol. II. 360. A: δῆλῳ (opp. ἀδῆλῳ γενέσθαι).

δηλῶ, indicō, significo; ostendo, declaro, illustro; expono, probō. Prot. 345. C: τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἐτι μιᾷ δῆλον δηλοῖ. Gorg. 493. C. Crat. 394. C: δηλοῖ ... τὸ αὐτό. Gorg. 449. E: ἄρα οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διατιώμενοι ὑγιαίνουσιν; Pol. II. 365. C: ὡς δηλοῦσίν μοι οἱ σοφοί. VII. 523. E. al. Charm. 163. D: δῆλου δὲ μόνον ἐφ' ὅ τι ἂν φέροις τοῦνομα ὅ τι ἂν λέγῃς. Parm. 160. C: ἄρ' ἐφ' ἐκάστου ἂν δηλοῖ ὅτι cet. Crat. 423. E: ἄρ' οὐκ ἂν δηλοῖ ἐκαστον ὃ ἔστιν; Legg. VII. 823. A: δηλοῖ μὲν ἂν ὃ βουλόμεθα μάλλον. Crat. 434. A: ὅ τι ἂν τις δηλοῖ. Pol. VI. 485. B: ὃ ἂν ... αὐτοῖς δηλοῖ cet. VII. 523. C. Legg. VIII. 830. E. Soph. 243. D: τί ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἠγούνται. 257. B: τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι. Polit. 266. B: ὃ βούλει δηλοῦν μανθάνω. 277. C: λόγῳ δηλοῦν πᾶν ζῶον μάλλον πρέπει cet. Crat. 398. C: τὸ ὄνομα, δηλοῦν τὴν ... γένεισιν. Legg. XII. 959. A: μὴ μακρότερον χρόνον ... τοῦ δηλούντος τὸν τε ἐκτεθνεῶτα cet. De lege 314. A: αἰσθῆσει τῇ ... δηλούσῃ. B: δηλούσῃ τῇ ἐπιστήμῃ. Crat. 409. A: εἴοικε δηλοῦντι παλαιότερον. Soph. 227. B: τὸν διὰ στρατηγικῆς ... δηλοῦντα θηρευτικῇ. 261. D: τὰ ... δηλοῦντά τι. Legg. IX. 873. D: μήτε σήλαις ... δηλοῦντας τοὺς τέφους. I. 633. A: δηλοῦντα μόνον ἃ λέγει. Ep. VII. 347. C: πέμπειν ... γράμματα τὰ νῦν δεδογμένα δηλοῦντα. Phaedr. 277. D: δεδήλωκε. Pol. VI. 497. D: δεδηλώκατε. Conv. 185. B: δεδηλωκέναι. Phaedr. 262. D: μόνον δῆλωσον ὃ φῆς. Polit. 277. C. Legg. XI. 914. A: δηλωσάτω. Soph. 237. B: ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δηλώσειε. Critia 107. B: ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω. Gorg. 452. E: δηλώσαι. Phil. 75. A: πρὸς γε ὃ βούλεται δηλώσαι ὁ λόγος. 104. B. Theaet. 164. D. Soph. 226. B.

al. Prot. 356. D: δηλώσασα ... τὸ ἀληθές. Conv. 216. D: ἀλλ' ἐγὼ δηλώσω. Tim. 23. E: δηλώσω ... νόμους cet. Crat. 393. E: ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Critia 108. C: τοῦτο ... αὐτό σοι τάχα δηλώσει. 109. A. Ep. II. 312. D. — Pass. Crat. 426. A: ἃ ἐξ ἐκείνων ἀνάγκη δηλοῦσθαι cet. Phil. 34. C: διὰ ... τούτων πως ταῦτα ἀμφοτέρω εἰσι δηλοῦσθαι. Crat. 393. D: ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι. Legg. III. 687. C: τὸ νῦν ὑπὸ τοῦ λόγου δηλούμενον. Crat. 393. E: δηλουμένην τὴν δύναμιν. Soph. 221. C: ἱκανῶς δεδήλωται. Id. Polit. 265. D. Phil. 31. A: σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν τὰ νῦν δεδήλωται. Legg. IX. 864. B: Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντερον καὶ μὴ δοκεῖ μοι δεδηλωσθαι μετρίως. Crat. 420. D: εἶκον τῷ ἰόντι δεδηλωμένον ἂν εἶη τούτῳ τῷ ὀνόματι. Phil. 27. B: ὥς ἱκανῶς ἔτερον ἐκείνων δεδηλωμένον. Pol. VI. 497. D: ἐδηλώθη. Tim. 62. C: βαρὺ ... ἔξεταζόμενον ἂν δηλωθεῖη σαφέστατα. Polit. 266. E: τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης. Legg. XI. 914. A: δηλωθέντων. — Intrans. vel recipr. (vern. sich zeigen, igitur erhellen). Prot. 329. B: ὥς αὐτὰ (αὐτὰ?) δηλοῖ. Gorg. 483. D: δηλοῖ δὲ ταῦτα πολλαχῶς οὕτως ἔχει cet. Pol. VI. 497. C: τότε δηλώσει (patebū) ὅτι cet. Eandem vim med. habet. Tim. 66. E: δηλοῦνται δὲ (ὁρμαί), ὅποταν cet. — Verb. Tim. 48. E: νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δηλωτέον. Ep. II. 312. D.

δήλωμα, τό, significatio, declaratio. Crat. 423. A: δῆλωμά του τῷ σώματι. B: ἐκείνου δήλωμα. 435. A: δῆλωμά σοι γίνεται παρ' ἐμοῦ. Legg. VII. 792. A: τοῖς ... παιδίοις τὸ δήλωμα ὧν ἐρᾷ καὶ μισεῖ κλαυμιοναὶ καὶ βοαί. Soph. 262. A: τὸ ... ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὧν δήλωμα ἐξήματον λέγομεν. Crat. 433. B: δήλωμα συλλαβαῖς καὶ γραμμασι πραγματος ὄνομα εἶναι. 433. D: τὸ εἶναι τὸ ὄνομα δήλωμα τοῦ πράγματος. Ib. δηλώματά τινων. Soph. 261. E: τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. Crat. 433. D: τοῦ δηλώματα αὐτὰ γενέσθαι.

δήλωσις, ἡ, significatio, declaratio. Polit. 287. A: τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως. Legg. XII. 942. B: ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. De lege 314. A: δηλώσει. Crat. 435. B: πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοοῦμενοι λέγομεν.

δημεραστής, ὁ, populi amans. Alc. I. 132. A: μὴ δημεραστῆς γενόμενος ἡμῖν διαφθαρέης.

δήμευσις, ἡ, publicatio, Prot. 325. C: χρημάτων ... δημεύσεις.

δημεύω, divulgō. Phil. 14. E: ἃ ... δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν τούτον λόγον. D: εἰρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θανμαστῶν περὶ τὸ ἐν καὶ πολλὰ.

δημηγορία, ἡ, concio (oratio quae coram populo habetur). Phaedr. 261. D: ἐν δημηγορίᾳ. B: περὶ δημηγορίας. *ars concionandi, etiam oratio s. expositio copiosa et continua

(quae non verum, sed speciem auditorumque delectationem et gratiam spectat). Gorg. 502. C: *δημηγορία ἄρα τίς ἐστίν ἡ ποιητική*. D: οὐκοῦν ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη. Theaet. 162. D: *τῆς ... δημηγορίας ὅξως ὑπακούεις καὶ πείθεις*. Appl. 36. B: *στρατηγῶν καὶ δημηγορῶν (ἀμελήσας)*.

δημηγορικός, ἡ, ὄν, concionalis (vid. *δημηγορία*). Soph. 222. C: *τὴν ... δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν ... πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες*. Pol. II. 365. D: *εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες*. Gorg. 482. E: *σὺ ... εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά*.

δημηγόρος, ὁ, qui concionem habet vel habuit (orator qui populi delectationem gratiamque spectat). Gorg. 482. C: *ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν*. 494. D: *ὡς ἄτοπος εἰ ... καὶ ἀτεχνῶς δημηγόρος*. Legg. X. 908. D: *τίθραννοι καὶ δημηγόροι καὶ στρατηγοί*. Prot. 329. A: *εἰ μὲν τις περὶ αὐτῶν τούτων συγγένοιτο ὁπωσὺν τῶν δημηγόρων*. Gorg. 520. B: *τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς*.

δημηγορῶ, concionem habeo (quod etiam in eo ponitur qui orationem continuam copiosamque exprimit vel verba inania facit, ita ut non verum vel utile spectet, sed audientium delectationem gratiamque aucupetur). Gorg. 482. C: *καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς cet.* Theaet. 162. D: *δημηγορεῖτε ξυγκαθεζόμενοι*. Prot. 336. B: *χωρὶς ... εἶναι τὸ συνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν*. Gorg. 503. B. 519. D: *ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν με ἠνάγκασας ... οὐκ ἐθέλων ἀποκρίνεσθαι*. Pol. I. 350. E: *εὐ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν ἂν με φαίης*. Legg. VII. 817. C: *δημηγορεῖν πρὸς παιδᾶς τε καὶ γυναῖκας καὶ τὸν πάντα ὄχλον*.

δήμιος, ὁ, carnifex (pr. servus publicus). Legg. IX. 872. B: *ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος*. Pol. IV. 439. E: *νεκροῦς παρὰ τῷ δημίῳ (v. δημείῳ) κειμένους*.

δημιουργία, ἡ, opus (pr. publicum), *ars; confectio*. Pol. IV. 401. A: *γραφικὴ ... καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία*. II. 371. C: *ἀρρήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας*. Alc. II. 140. B: *δημιουργίας μέρη*. Pol. X. 599. A: *ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ... σπουδάζειν*. Polit. 280. C: *τὴν ἐκ τῶν λίνων ... δημιουργίαν πᾶσαν ἀφείλομεν*. Tim. 41. C: *ἐπὶ τῶν τῶν ζώων δημιουργίαν*. Pol. VI. 493. D. III. 395. B: *τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένους*. VI. 495. D: *ἐπὶ ... τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν*. X. 598. C: *πᾶσας ἐπισταμένους τὰς δημιουργίας*. Critia 110. C: *τὰ ... ἄλλα ἔθνη τῶν πολιτῶν περὶ τὰς δημιουργίας ὄντα*. *tractatio. Conv. 197. A: *τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν*.

δημιουργικός, ἡ, ὄν, ad opera facienda spectans, operarius. Phaedr. 248. E: *δημιουργικός (βίος)*. Prot. 322. B: *ἡ δημιουργικὴ τέχνη*. Phil. 55. D: *τὸ μὲν ... δημιουργικὸν ἐστὶ τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης cet.* Prot. 322.

D: ἡ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς (ἀρετῆς). Gorg. 455. B: ἡ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους. Soph. 229. D: δημιουργικὰς διδασκαλίας. Legg. VIII. 846. D: τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονούτων.

δημιουργός, ὁ et ἡ, *opifex, artifex* (etiam qui *artem proficitur*, opp. *ιδιωτής*), et in univ. *effector, fabricator; etiam aedificator* (v. c. *mundi*). Prot. 312. B: ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος. Gorg. 452. C: τοῦτον δημιουργός. 453. A: ὅτι πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ. E. 467. D: ὑποδημάτων δημιουργός. Crat. 431. E: ὁ μὲν ἀγαθὸς δημιουργός ὀνομάτων, ὁ δὲ κακός. Conv. 186. D. 188. C: φιλίας ... δημιουργός. Pol. I. 340. E: ὥστε δημιουργός ἡ σοφός ἡ ἀρχὼν οὐδεὶς ἀμαρτάνει τότε cet. 346. D. X. 596. B: ὁ δημιουργός ἐκατέρου τοῦ σκεύους. Tim. 41. A: ὃν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων cet. 68. E: ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργός. 69. C. Legg. X. 903. C: ἐντεχνος δημιουργός. Charm. 175. A: οὐδεμίας ὠφελείας οὐσα δημιουργός. Polit. 270. A: παρὰ τοῦ δημιουργοῦ. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς ... διδαχὴν. Conv. 187. D: ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ. Tim. 59. A: τοῦ τῆς ἀνωμαλότητος δημιουργοῦ πυρός. Pol. IV. 433. D: (ἐν) δημιουργῷ καὶ ἀρχοντι καὶ ἀρχομένῳ. VII. 530. A: τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ. Prot. 319. C: ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἶονται δημιουργὸν εἶναι. 327. C: δημιουργὸν τοῦτον τοῦ πράγματος. Gorg. 452. C. Crat. 390. E: οὐ πάντα δημιουργὸν ὀνομάτων εἶναι. Phil. 39. B: ἕτερον δημιουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ... γιγνόμενον. Pol. V. 468. A: δημιουργὸν τινα ... καθιστάναι ἢ γεωργόν. VI. 500. D: δημιουργὸν ... σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης cet. 507. C: τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν. Tim. 40. C: δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας. Legg. V. 746. C: καὶ τὸν τοῦ φανλοτάτου δημιουργόν. Euthyd. 292. D: αὐτὴν δημιουργὸν εἶναι. Theag. 125. A: δημιουργὸν ... τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμεῖ. Gorg. 503. E: ὥστερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ αὐτῶν ἔργον ἑκαστος cet. Conv. 205. C: οἱ τούτων δημιουργοὶ πάντες ποιηταί. 215. B: οὕστινας ἐργάζοντα: οἱ δημιουργοί. Pol. II. 360. E: ὥστερ οἱ δεινοὶ δημιουργοί. 373. B: σκευῶν ... παντοδαπῶν δημιουργοί. VIII. 552. D: πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Apol. 22. D: οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί. Tim. 46. E: ὅσαι (αἰτίαι) ... καλῶν καὶ ἀγαθῶν δημιουργοί. Euthyd. 291. C. Gorg. 455. E: ἐκ τῶν δημιουργῶν. Theaet. 146. D: αἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν τέχναι. Polit. 298. C: ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν. Conv. 209. A: τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὐρετικοὶ εἶναι. Pol. I. 340. E: ὥστε ... οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. II. 371. A: πλείονων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. III. 406. C: ὁ ἡμῖς ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων ...

οὐκ αἰσθανόμεθα. Legg. X. 902. E: θνητῶν δημιουργῶν (opp. τὸν θεόν). XI. 920. D: τὸ τῶν δημιουργῶν γένος. Ion. 531. C: καὶ ἰδιωτῶν καὶ δημιουργῶν. Theag. 124. B. C. Phil. 59. E: καταπερεὶ δημιουργοῖς ἡμῖν. Pol. III. 401. B: τοῖς ποιηταῖς ... ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς cet. 415. A: τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. Tim. 75. B: τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς. Legg. VIII. 848. A. al. Gorg. 454. A: πειθοῦς δημιουργοὺς οὐσας (τέχνας). Polit. 281. C: τὰς τῶν ἐργαλείων δημιουργοὺς τέχνας. Crat. 428. A: δημιουργοὺς αὐτῆς (τ. τέχνης). Pol. I. 346. C. III. 395. B: δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνν ἀκριβεῖς. 399. D: τριγώνων ... δημιουργοὺς. X. 598. B: τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς. Charm. 162. E: τοὺς δημιουργοὺς πάντας ποιεῖν τι. *artifex, praec. statuarius. Pol. VII. 529. E: ὑπὸ Δαιδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως. Ep. XIII. 361. A: νέου καὶ ἀγαθοῦ δημιουργοῦ.

δημιουργῶ, fabricor, facio, efficio; factito. Soph. 219. C: ἐπειδὴ δημιουργεῖ ... οὐδὲν τούτων. Polit. 308. C: μίαν τινὰ δύναμιν καὶ ἰδέαν δημιουργεῖ. Pol. X. 596. B: οὐ γὰρ που τὴν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν. Polit. 279. C: ὅποσα δημιουργοῦμεν. 281. D: ὅσαι ... τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὴ δημιουργοῖσι. 288. D: ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν ὅποσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἴρηται. Pol. I. 342. E: ὧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ. Polit. 288. E: δημιουργεῖν σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἶδη γενῶν. Phil. 59. E: ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν τι. Pol. IV. 466. ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν. Epin. 981. B: πλάττειν καὶ δημιουργεῖν. Soph. 265. C: ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος. Epin. 975. D: σπουδῇ τῇ μερίστη δημιουργοῦντα. Phil. 27. B: τὸ ... πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγων τεταρτον, τὴν αἰτίαν. Legg. VIII. 846. E: οἰκετῶν ... ἐαυτῷ δημιουργοῦντων. Polit. 281. E: ὅσαι ... ταῖς δημιουργούσαις (τέχναις) ὄργανα παρασκευάζουσιν. Pol. III. 396. A: ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας. Polit. 281. E: τὰς αὐτὰ ... δημιουργούσας (τέχνας). Pol. VI. 507. C: ὅσω πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν. Epin. 984. C: πάντα ... δημιουργήσασαν ταῦτα ψυχὴν cet. Pass. Pol. X. 596. D: πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργοῦμενος (τρόπος). III. 414. D: ἢ ἄλλη σκευὴ δημιουργομένη (v. δημιουργούμενα). 401. B: μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργομένῳ. V. 476. B: πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα. Tim. 29. A: πρὸς τὸ ... κατὰ ταῦτὰ ἔχον δεδημιούργηται. Locr. 105: ὅσα δεδαμιούργαται ποτ' εἰκόνα cet. Tim. 31. A: εἴπερ κατὰ τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσται. 80. E: δεδημιουργημένη φύσις. Legg. II. 656. E: τῶν νῦν δεδημιουργημένων. Tim. 47. E: τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα. Locr. 97. D: ὅδε ὁ χρόνος ... ἐδαμιουργήθη. Tim. 76. D:

τοῖς ... ξυναιτίοις τούτοις δημιουργηθέν. Pol. III. 401. E: τῶν ... μὴ καλῶς δημιουργηθέντων.

δημοκρατία, ἡ, *popularis civitas vel gubernatio*. Polit. 291. D: ἡ τοῦ πλήθους ἀρχή, δημοκρατία τοῦνομα κληθεῖσα. 301. C. Pol. I. 338. E. VIII. 544. C. 557. A: δημοκρατία ... γίνεται ὅταν cet. 562. A: ἐν τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία γίνεται cet. B. Legg. III. 701. A: δημοκρατία ... ἐλευθέρων ἀνδρῶν. IV. 714. A. Polit. 291. E: δημοκρατίας ... τοῦνομα. Pol. VIII. 557. A: ἔστι ... αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας. 562. A: ὅτι ... ἐν δημοκρατίας μεταβάλλει (τυραννίς). Ib. ἐν δημοκρατίας τυραννίς (γίνεται). Polit. 303. B: ἐν δημοκρατία ... ζῆν. Pol. VIII. 564. B. D. al. Ep. V. 322. D: τὰ δημοκρατία ξυμφέροντα. Polit. 302. D: ἀπλὴν ἐπονομάζοντες ... δημοκρατίαν. Pol. VIII. 545. C: εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες. 555. B: μεταβάλλει ... ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν. 562. A: τεταχθῶ κατὰ δημοκρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. 563. E: τοῦτο ... καταδουλοῦται δημοκρατίαν. 568. C: εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας.

δημοκρατικός, ἡ, ὄν, *popularis gubernationis studiosus; (in re) populari gubernationi consentaneus; popularis (v. c. ἀρχή)*. Pol. VIII. 559. D: ὡς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικός γίνεται. 562. A: ὡς δημοκρατικός ὁρθῶς ἂν προσαγορευόμενος. 560. A: τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ. IX. 571. init.: ἐν δημοκρατικῷ (ἀνδρός). Legg. VI. 756. E: δημοκρατικῆς πολιτείας. Pol. VIII. 559. E: εἰς δημοκρατικὴν (ἀρχήν). 545. A: τὸν ... δημοκρατικόν. IX. 580. B. I. 338. E: δημοκρατικούς (νόμους).

δημοκρατοῦμαι, *popularem gubernationem habeo*. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται cet. IX. 574. E: δημοκρατοῦμενος ἐν ἑαυτῷ. VIII. 562. C: δημοκρατουμένη πόλις. 556. E: ἐν δημοκρατουμένης (πόλεως). Apol. 32. C: ἐτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως. Pol. VIII. 562. B: ἐν δημοκρατουμένη πόλει. Legg. IV. 712. D. Pol. VIII. 557. D: εἰς δημοκρατουμένην ... πόλιν. 564. C. IX. 576. C. V. 463. A: ἐν ... ταῖς δημοκρατουμέναις (πόλεσιν).

δημολογικός, ἡ, ὄν, *qui apud populum loquitur*. Soph. 268. B: πότερα πολιτικόν, ἡ δημολογικόν.

δῆμος, ὁ, *populus, vulgus; civitas* (ap. Athen.); etiam *conciō*. Gorg. 481. E: ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων. Pol. VIII. 564. E: δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος ... ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατία, ὅταν περ ἀφροισθῇ. 565. C. 568. E: ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεννήσας τὸν τύραννον θρέψει αὐτόν cet. Legg. III. 689. B: ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεώς ἐστιν. Alc. I. 132. A: ὁ τοῦ μεγαλῆτορος δῆμος Ἐρεχθίδας (Hom.). Ax. 369. A: δῆμος γὰρ ... ἀχάριστον ... ἀπαιδεύτον. Gorg. 481. D: τοῦ ... Ἀθηναίων δήμου. 513. C: ὁ δήμου ...

ἔργῳ. Polit. 298. E: εἴτε ἐκ τῶν πλουσίων εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός. Pol. VIII. 565. E: δῆμον προσιεστώς. 566. B: ὁ τοῦ δήμου βοηθός. IX. 575. C: μετὰ δήμου ἀνοίας. Ax. 368. D: δῆμον παίγνιον ἐκβαλλόμενον. Ep. VIII. 356. D: μετὰ τε δῆμον καὶ βουλῆς. Phaedr. 258. A: ἐδόξε ... τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ. Gorg. 451. B: ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι. 513. A: τῷ δήμῳ τῷ (ν. τῶν) Ἀθηναίων. B: τῷ Ἀθηναίων δήμῳ. Pol. VIII. 565. B: λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ δύνανται. Epin. 975. C: δήμῳ τὸ προσφορον ἔχουσα. Alc. I. 114. C: τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ὁμότορος. Euthyd. 284. B: οἱ ὁμότορες ὅταν λέγωσιν ἐν τῷ δήμῳ. Ax. 368. D: μαινομένῳ δήμῳ. Ep. V. 322. A: ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Gorg. 502. C: οὐκοῦν πρὸς πολὺν ὄχλον καὶ δῆμον οὗτοι λέγωνται οἱ λόγοι; D: πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παιδῶν τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Ib. πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Pol. VIII. 566. B: αἰτεῖν τὸν δῆμον φύλακὰς τινὰς τοῦ σώματος. 568. D. Legg. III. 695. D: τὸν Περσῶν δῆμον. IV. 714. C: δῆμον ... ἢ τινα πολιτεῖαν ἄλλην ἢ καὶ τυραννίδα. VI. 759. B: μινύοντας πρὸς φίλιαν ἀλλήλοισι δῆμον καὶ μὴ δῆμον. XI. 920. E: χώραν καὶ δῆμον. Alc. I. 105. A: ἐὰν θᾶπτον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. 114. B: ἐπεὶ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμον. Legg. III. 684. B: δῆμοι δήμοις καὶ βασιλεῦσιν ἀδικουμένοις (βοηθήσειν). C: οὓς ἐκόντες οἱ δῆμοι καὶ τὰ πλήθη δεξονται. Gorg. 502. E: ὥσπερ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δῆμοις. Legg. III. 684. D: βασιλεύσιν ... καὶ δῆμοις. 690. E: ἐν τοῖσι δῆμοις. Gorg. 502. D: (πρὸς) τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δῆμους τοὺς τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Legg. III. 697. D. *ragus (vern. Gemeinde). Legg. VI. 753. C. τοῦνομα πατρόθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου. Lys. 205. D: τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρὸς. De lucr. cup. 229. A: ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου. Euth. 2. B: ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεύς. De lucr. cup. 228. D: ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δῆμων ἐκάστων. Legg. VI. 746. D: ὅθεν φεατρίας καὶ δῆμους καὶ κώμας ... δεῖ τὸν γε νόμον διατάττειν.

δημοσία, *publice*. Prot. 324. C: καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Id. 325. B. 326. E. Phaedr. 277. D. Theaet. 174. B. al. Gorg. 514. A: δημοσία πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Soph. 225. B: καθ' ὅσον ... γίνεται ... δημοσία. Pol. IV. 443. A: προδοσιῶν ἢ ἰδίᾳ ἐταίρων ἢ δημοσία πόλεων. VII. 540. B: θυσίας τὴν πόλιν δημοσία ποιεῖν. Legg. VII. 800. C: δημοσία γὰρ τινα θυσίαν ὅταν ἀρχῇ τις θύσῃ. IX. 857. B: ἐὰν δέ τις ὄφλη κλοπῆς δημοσία δίκην. IX. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίᾳ τιθεμένων. X. 890. B: δημοσία πόλεσι τε καὶ ἰδίῳ οἴκοις. XII. 950. B: ξένον ὑποδέχεσθαι ... δημοσία. Apol. 33. A: δημοσία τε εἰ πού τι ἐπράξα, τοιοῦτος φανοῦμαι, καὶ ἰδίᾳ ὁ αὐτὸς οὗτος. Alc. I. 111. C: ἀλλήλοισι τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἰδίᾳ,

καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀμφοισβητοῦσιν. 121. B: ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων. Hipp. mai. 294. D: καὶ ἰδίᾳ ἐκάστοις καὶ δημοσίᾳ ταῖς πόλεσιν. **auctoritate civitatis*. Phaed. 58. B: δημοσίᾳ μηδὲνα ἀποκτινύναι. Hipp. mai. 282. B: ἀφίκετο δημοσίᾳ οἰκοδεν προσβέβων.

δημοσιεύω, *res civiles tracto*. Apol. 32. A: ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. **publice artem factito* (veluti *medicus publice constitutus vel conductus*). Gorg. 514. D: ἐπιχειροῦσαντες δημοσιεύειν. E. 515. B: πρὶν δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν. Polit. 259. A: εἴ ... τις τῶν δημοσιεύόντων ἰατρῶν cet.

δημόσιος, α, ον, *ad populum vel civitatem pertinens, publicus*; neutr. *commune, civitas*; *negotium publicum, rerum publicarum procuratio*; etiam *opes publicae, aerarium* (ut Latin. *publicum*). Cum γ. εἶναι vel γίγνεσθαι est *publicari*. Legg. IX. 877. D: ὡς τῆς πόλεως δημόσιός τε καὶ ἴδιος. V. 742. B: δημόσιον ... γιγνέσθω (*publicator*). VI. 754. E: δημόσιον ... ἔστω τὸ τοιοῦτον ἅπαν. XI. 932. D: τὸ δημόσιον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμὴν ... καταβαλλέτω. XII. 955. D. Ep. XIII. 361. E: ἴδιον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα. Pol. I. 343. E: ἐκ δὲ δημοσίου μηδὲν ὠφελείσθαι. V. 465. D: ἢ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴ τελεωτέρα. Legg. VI. 774. D: ὀφειλέτω ... τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμιῷ δεθεῖς. VI. 766. C: δημοσίαν ἀρχὴν ἀρχων. 767. B: ὁπόταν τὸ δημόσιον ὑπὸ τινος τῶν πολιτῶν ἡγήται τις ἀδικεῖσθαι. 784. C: πρὸς τὸ δημόσιον ἀποφηνάντων. XI. 921. D: ἐάν τις ... δημόσιον ἔργον ... καλῶς ἐξεργάσθαι. XII. 941. C: ἐάν τις τι κλέπτῃ δημόσιον. 953. B: κατὰ τι δημόσιον ... ἀφιγμένον. Phaedr. 261. A: ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι. Legg. XII. 957. A: τὰ ... δημόσια καὶ κοινὰ (δικαστήρια) cet. Gorg. 469. E: καὶ τὰ δημόσια καὶ ἴδια. Legg. XI. 915. C: τὰ χρήματα αὐτοῦ γιγνέσθω δημοσία. VI. 767. E: περὶ ... τῶν δημοσίων ἐγκλημάτων. 941. D: τῶν δημοσίων ... τι κλέπτοντα. Pol. IX. 577. B: ἐν ... τοῖς δημοσίοις κινδύνοις. Legg. XII. 968. A: πρὸς ταῖς δημοσίαις ἀρεταῖς. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι καὶ ἀθλοῖς δημοσίοις. XII. 952. C: δημοσίοις οἰκοδομήμασιν ... ὑποδέχεσθαι. Gorg. 514. C: ἵεναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα. Pol. I. 344. A: καὶ ἴδια καὶ δημόσια. VII. 521. A: εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Legg. VI. 763. A. 780. A: πῇ τὰ δημόσια καὶ κοινὰ αὐτοὺς χρῆζῃν πράττοντας. VII. 800. A: παρὰ τὰ δημόσια μέλη τε καὶ ἱερὰ cet. IX. 855. A: δημόσια ... χρήματα οὐδενὸς τῶν τοιούτων ... πρέπειν ἂν εἶη γίγνεσθαι. X. 884: εἰς δημόσια καὶ ἄγρια. 909. D: πρὸς τὰ δημόσια ἔτω θύσαν. 910: κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια. Ib. εἰς τὰ δημόσια ἀποφέρειν ἱερὰ τὰ ἴδια. Apol. 32. E: εἰ ἐπρατ-

τον τὰ δημόσια. Hipp. mai. 282. B: πρὸς τὸ καὶ τὰ δημόσια πρᾶττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ιδίων. *popularis, h. e. vulgaris. Phil. 31. C: οὐκοῦν τὰ δημόσια πού καὶ περιφανῆ ἔατον ξυννοεῖν;

δημοσιῶ, in publicum propono. Soph. 232. D: τὰ ... δημοσιωμένα ... καταβεβλήται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.

δημοτελής, ὁ ἥ, qui vel quod publicis impensis peragitur, publicus. Legg. XI. 935. B: μηδ' ἐν τισι δημοτελέσι θυσίαις.

δημοτερπής, ὁ ἥ, populum oblectans. De lege 321. A: ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατον ... ἡ τραγωδία.

δημοτεύομαι, popularis sum, ad pagum pertineo. Legg. VI. 753. C: δήμου, ὅποθεν ἂν δημοτεύηται.

δημότης, ὁ, popularis (tribulis). Apol. 33. D: ἐμὸς ἡλικιώτης καὶ δημότης. Lach. 180. D: τῷ σαντοῦ δημότη. C: ὄντα δημότην. Theag. 121. D: τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ καὶ δημοτῶν. 127. E. Lach. 187. E: ἐν ἄλλῳ τῷ συλλόγῳ τῶν δημοτῶν. Ib. ἐν τοῖς δημόταις.

δημοτικός, ἡ, ὄν, popularis, populi rebus studens. Pol. IX. 572. D: δημοτικός ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. 576. C. 587. C: ἐν μέσῳ ... αὐτῶν (τοῦ ὀλιγαρχικοῦ et τοῦ τυράννου) ὁ δημοτικός ἦν. Ep. VIII. 353. D: τὸ δημοτικὸν γένος. Pol. VI. 500. D: ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς. IX. 572. C: τὸν δημοτικὸν cet. Phaed. 82. A: οἱ τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες. *civilis, comis. Euthyd. 303. D: καὶ τόδε αὖ ἕτερον δημοτικὸν τι καὶ πρᾶον ἐν τοῖς λόγοις ὅτι cet. Hinc δημοτικός (ut Latin. popularis) etiam dicitur, qui plebi libertatis avidae et ad seditiones proclivi adulatur (i. q. δημαγωγός). Phaedr. 248. E: ὁ γδὴ (ψυχῇ ἀρμόσει) σοφιστικός (βίος) ἢ δημοτικός (sic Clark. c. plur. al. Vulgo δημοκοπικός).

δημοῦμαι, populariter loquor, iocor. Theaet. 161. E: ταῦτα πῶς μὴ γῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν;

δημώδης, ὁ ἥ, popularis, vulgaris. Phaed. 61. A: τάντην τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν. Legg. IV. 710. A: τὴν δημώδη γε (σοφροσύνην).

δημωφελής, ὁ ἥ, populo, h. e. omnibus salutaris. Phaedr. 227. D: ἡ γὰρ ἂν ἀστείοι καὶ δημωφελεῖς εἶεν οἱ λόγοι.

δήποθεν, undecumque. Ep. VII. 331. E: οὔτε ἄλλων δήποθεν (v. δῆπονθεν) ὁθνείων.

δήπου (vel δῆπου), sane, utique, scilicet, etiam ut opinor. Prot. 309. C: οὐ γὰρ δῆπου τινὲ καλλίονι ἐνέτυχες ἄλλῳ cet. D: σοφωτάτῳ μὲν οὖν δῆπου τῶν γε νῦν. 312. D: ὥσπερ ὁ κισθαιότης δεινὸν δῆπου ποιεῖ λέγειν cet. 313. C: μαθήμαιο δῆπου (τρέφεται). Phaed. 68. C: πάντως δῆπου, ἔφη. Phaedr. 263. C: τῶν ἀμφισβητησίμων δῆπου (in respons.). Gorg. 447. D: ἀπεκρίνατο ἂν δῆπου σοι.

Conv. 202. A: ἔστι δὲ δήπου τοιοῦτον ἡ ὀρθὴ δόξα. Men. 72. C: εἶχες δήπου ἂν τί μοι εἰπεῖν; C. negat. *numquid* (vern. *doch nicht*). Phil. 53. B: οὐ δήπου ... δεησόμεθα cet. Conv. 194. B: οὐ δήπου με οὕτω θεάτρου μεσὸν ἡγρεῖ ὥστε cet. al.

δήπουθεν, *utique, scilicet*. Phil. 62. E: τὰς γε ἀναγκαίας δήπουθεν. Ion. 534. A: λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ ὅτι cet.

δῆτα, *sane, utique, vero*. Prot. 310. C: ἐσπέρας δῆτα. Ib. καὶ δῆτα μέλλων σοι φράξω cet. Gorg. 449. E: οὐ δῆτα (in respons.). Phaed. 90. D: οἴκτρον δῆτα. Theaet. 171. D: καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλο τι φῶμεν ὁμολογεῖν ἂν cet. 208. E: νῦν δῆτα ... παντάπασί γε ἔγωγε ... ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν. Soph. 249. A: ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν (ἔχειν) cet. Crat. 422. B: εἰκὸς δῆτα. Pol. II. 381. B: ἡμιστά δῆτα. VIII. 563. E: νεανικῇ δῆτα. al. In interrog. *est tandem* (vern. *denn, nun*). Phaedr. 236. E: τί δῆτα ἔχων στρέφει; Gorg. 469. B: πῶς δῆτα —; Theaet. 164. B: τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη; Soph. 218. D: βούλει δῆτα ... πειραθῶμεν cet. 240. A: τί δῆτα ... εἰδῶλον ἂν φαίμεν εἶναι cet. Polit. 279. B: τί δῆτα, ... οὐ ... καὶ νῦν περὶ ὑφαντικὴν ταυτὸν τοῦτ' ἐδράσαμεν —; Phil. 61. C: βούλει δῆτα ... ἀφῶ cet. 64. C. Conv. 211. D. al. Cum imperat. *quaeso*. Gorg. 452. C: σκοπτε δῆτα ... ἐάν σοι ... φανῇ cet.

διά, c. genit. in loco, spatio et motu ponitur (*per, etiam in*). Phaed. 82. E: διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. 109. C: διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον. D: ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστροα χωροῦντα. Crat. 412. D: διὰ δὲ τούτου παντὸς εἶναι τι διεξιόν. Conv. 220. B: διὰ τοῦ κρυστάλλου ... ἐπορεύετο. Pol. VI. 511. C: εἶδεν αὐτοῖς δι' αὐτῶν. X. 614. C: πορεύεσθαι ... ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ. 621. A: δι' ἐκείνου διεξελθόντα. Tim. 39. D: δι' οὐρανοῦ πορευόμενα. Soph. 253. C: διὰ πάντων εἰσὶν ἐκείνην ταυτ' ἐστίν. Ib. εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἰτία. D: μίαν ιδέαν διὰ πολλῶν. Ib. μίαν ... δι' ὅλων πολλῶν. Parm. 136. E: ἄνευ τῆς διὰ πάντων διεξόδου. Conv. 196. A: διὰ πάσης ψυχῆς ... εἰσιῶν ... λανθάνειν καὶ ἐξιῶν. Pol. IV. 432. A: διὰ πασῶν (int. χορδῶν) παρεχομένη ξυγάζοντας cet. VII. 534. C: ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν. IX. 580. A: νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτῆς ἀποφαίνεται. — In tempore et re durante ponitur, ut Lat. *per* (vern. *hindurch, während*). Phaedr. 236. C: διὰ τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένου. Phaed. 75. D: ἀεὶ διὰ βίου εἰδέναι. 76. A: ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες. Conv. 183. A: διὰ βίου μένει. Pol. II. 361. D. 374. B. Conv. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Pol. IX. 579. E. al. — Etiam in tempore praeterito frequentatur (ut sit *post, v. c. διὰ χρόνου, longo intervallo*). Phaedr. 247. D: ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὄν

ἀγαπᾷ. Parm. 136. E: ἵνα καὶ αὐτὸς ἀκούσῃ διὰ χρόνου. Pol. I. 328. C: διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἐωράκειν αὐτόν. Charm. 153. A: διὰ χρόνου ἀφιγμένος. Euthyd. 273. B: ἄτε διὰ χρόνου ἐωρακώς. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη ... φθορά. 23. A: δι' εἰωθότων ἐτών. Critia. 119. D: δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου ἔτους (*novem interiectis annis vel nono quoque anno*). VIII. 834. E: εἴτε ... καὶ διὰ πέμπτων ἐτών. — Cum verbb. eundi (ut Latin. *ire cum praep. in et per*) est *versari in aliqua re, persequi, studere al.* Prot. 323. A: ἥν (πολιτικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δι-
καιουσύνης πᾶσαν λέναι καὶ σωφροσύνης. — Cum genit. subst. et v. εἶναι est i. q. *verbum cuius subst. appositum est*. Phaed. 82. E: οὔτι δι' ἐπιθυμίας ἐστίν ὥς cet. — *Rationem, modum, instrumentum vel opem, etiam causam vel originem indicat.* Prot. 347. C: διὰ ἑαυτῶν συνεῖναι ... μηδὲ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς. D: διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις συν-
εῖσιν. Phaedr. 242. D: ὅς διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος ... ἐλέχθη. Phaed. 79. C: ὅταν ... τῷ σώματι προσχωρῇται εἰς τὸ σκοπεῖν τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν cet. Ib. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δὲ αἰσθήσεως σκοπεῖν τι. 82. E: ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς. Soph. 219. D: μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε θωρεῶν καὶ ἀγοράσεων cet. 222. E: τὸ ... προσομιλοῦν διὰ χάριτος καὶ παντάπασιν δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον. Polit. 272. B: διὰ λόγων ... συγγίγνεσθαι. 306. D: διὰ λόγων ἐνδεῖξασθαι. Phil. 34. C: διὰ ... τούτων ... ταῦτα ἀμφοτέρω εἰσὶν δηλοῦσθαι. Conv. 176. E: μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν. 191. E: διὰ τούτων τὴν γένεσιν ἐν ἀλλήλοις ποιεῖτε, διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῷ θήλει. 202. E: διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ cet. 203. A: διὰ τούτου πᾶσα ἐστίν ἡ ὁμιλία cet. 221. E: αἰεὶ διὰ τῶν αὐτῶν ταῦτα φαίνεται λέγειν. Pol. II. 379. E: ἕαν τις φῇ δι' Ἀθηναῖς τε καὶ Διὸς γερονέναι. III. 394. C: ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν. IV. 429. C: τῆς δόξης τῆς ... διὰ τῆς παιδείας γεροννίας. VIII. 562. B: δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο. Tim. 26. A: διὰ χρόνον ... οὐχ ἱκανῶς ἐμεμνήμην. 41. C: δι' ἐμοῦ ... ταῦτα γενόμενα. 47. E: τὰ διὰ τοῦ δεδημιουργημένα. 57. C: διὰ τοιούτων αἰτιῶν γέγονε. 80. D: τὸ τῆς ἀναπνοῆς ... κατὰ ταῦτα καὶ διὰ τούτων γέγονε. Legg. III. 701. B: τοῦτ' αὐτὸ ἐστὶ σχεδὸν ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία διὰ δὴ τινος ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης. VI. 776. A: τὸν διὰ χρόνον πόθον (*ubi est: e temporis longinquitate proficiscentem*). — *Saepe numero verti potest apud vel a.* Soph. 229. D: τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδεῖαν δι' ἡμῶν κε-
κλήσθαι. — Cum genit. etiam ita ponitur ut simplici genitivo vel adiectivo (v. c. διὰ τοῦ σώματος, vern. *körperlich* vel *sinnlich*) exprimi possit. Prot. 334. C: ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ὁνῶν. Phaedr. 250. D: τῶν διὰ τοῦ σώματος ... αἰσθήσεων. Phaed. 65. A: τῶν ἡδονῶν αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσιν.

D: ἄλλη τινὲ αἰσθῆσει τῶν διὰ τοῦ σώματος cet. Theaet. 206. D: εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Phil. 39. D: αἶ γε διὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἡδοναὶ καὶ λῦπαι. Ib. πρὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν. Pol. VI. 485. D: τὰς ... διὰ τοῦ σώματος (ἡδονάς). — Cum genitivo subst. vel adi. etiam ita ponitur ut dativo substant. vel adverbio exprimi possit. Gorg. 449. B: διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιείσθαι. Theaet. 172. D. Phil. 58. A: πάντα γὰρ ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Pol. II. 378. A: δι' ἀπορήτων ἀκούειν. V. 463. E: εἰ ... διὰ τῶν στομάτων (ore) μόνον φθέγγονται. Tim. 17. B: διὰ βραχείων πάλιν ἐπ' ἀνέλθε αὐτά. Legg. V. 730. E: διὰ φιλίας. VI. 780. A: μὴ πάντα διὰ τάξεως δεῖν γίγνεσθαι. Ib. ζῆν διὰ νόμων. VII. 803. B: εἰ πως διὰ προσήκοντός τινος αὐτὸ πράττοιμεν. Sic δι' ἀκριβείας (vid. h. v.) al. — C. accus. causam et originem indicat (cur, cuius beneficio vel culpa aliquid factum sit vel fiat); est igitur *per*, *propter*. Prot. 317. C: μηδὲν δεῖν πάσχειν διὰ τὸ ἁμολογεῖν σοφιστῆς εἶναι. 322. A: δι' Ἐπιμηθεῖα. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις ... συνεῖναι. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνοουσίαν ... φέρειν δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. Gorg. 481. E: ἃ διὰ τούτους λέγεις. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι. 516. E: εἰ μὴ διὰ τὸν πρύτανιν (ni prytanis fuisset, per quem videlicet res impedita est), ἐνέπεσεν ἄν. 520. C: οἷον ταχύς γενόμενος διὰ παιδοτροίβην. Theaet. 210. B: ἔργω πλείω ... διὰ σὲ εἴρηκα. Phil. 42. B: διὰ τὸ πόρρωθεν ... θεωρεῖσθαι. Crat. 403. C: δι' ἐκείνον ἔσσεσθαι ἀμείνων ἀνὴρ. Corv. 179. C: οὓς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβάλετο ... διὰ τὸν ἔρωτα. 182. D: διὰ τὴν τῶν θεμένων τῆς ψυχῆς ἀρχίαν (int. ἐνομήσθη). 190. A: ἦν δὲ διὰ ταῦτα τρία τὰ γένη ... οὗτοι cet. 193. A: νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 203. E: ἀναβιώσκειται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. Pol. I. 329. E: ἑαδίως τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκτήσθαι. II. 370. A: αὐτὸν δι' αὐτὸν τὰ αὐτοῦ πράττειν. 382. B: ὅταν διὰ μαρίαν ἦτινα ἄνοιαν κακὸν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν. IV. 419. A: καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς (sua ipsos culpa). VIII. 562. B: ἡ πλούτου ... ἀπλοσύα ... διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλυ. Tim. 22. B: οὐδεμίαν ... ἔχετε δι' ἀρχαίαν ἀνοήν παλαιὰν δοξαν. 38. A: οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι διὰ χρόνον. 47. D: διὰ τὴν ἄμετρον ... ἔξιν. 48. C: δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι cet.

διαβαίνω, transeo, trañcio, transgredior. Legg. X. 892. D: ποταμὸν ... διαβαίνειν ῥέοντα σφοδρῶς. Alc. I. 105. C: διαβῆναι ... εἰς τὴν Ἀσίαν. Phaedr. 242. A: τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβάς. Critia 117. D: διαβάντι ... τοὺς λιμένας cet. Legg. I. 630. B: διαβάντες ... εὖ (Tyrl.). Pol. X. 621. C: τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα.

διαβάλλω, *disiungo* (vern. *entzweien*). Pol. VI. 498. C: μὴ διάβαλλε ... ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Conv. 222. C: τοῦ ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν. Ep. III. 317. C: τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. Conv. 222. D: ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλλῃ. Unde perf. pass. est *dissidere, odisse vel aspernari*. Phaed. 67. E: εἰ ... διαβέβληνται ... πανταχῇ τῷ σώματι. Phaedr. 255. A: ἐὰν ἄρα καὶ ... διαβεβλημένος ᾦ (int. αὐτῷ, τῷ ἑρῶντι). Phaed. 68. A: ὧ ... διαβέβληντο (v. διαβέβληντο). **calumnior, criminator, accuso, invidiam conflo*. Ep. III. 319. C: μὴ με διάβαλλε. XIII. 362. D: μὴ οὖν σε διαβαλλόντων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οἱ κήδεσθαί σου φάσκοντες. Phaedr. 267. D: διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολᾶς cet. Pol. VIII. 566. B: διαβάλλοντες τῇ πόλει. Apol. 33. A: οἱ διαβάλλοντές με. Pol. VIII. 565. B: ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων. Ep. VII. 330. B. D: τοῖς διαβάλλουσιν. Apol. 19. B: τί δὴ λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες. Legg. XI. 918. C: τί τὸ διαβεβληκὸς τυγχάνει. Ep. VII. 339. D: ὅτι ... τὴν φιλίαν ... διαβαλοῖην (v. διαβαλλοῖην). Euth. 3. B: ὡς διαβαλῶν ... ἐρχεται εἰς τὸ δικαστήριον. Legg. XI. 918. D: διό πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν ... γένη διαβέβληται. Pol. VII. 539. C: αὐτοὶ ... εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Crit. 44. D: ἐάν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾦ. Ep. VII. 350. A. 334. A: Δίωνα ... διαβεβλημένον εἰς τοὺς ... Σικελιώτας. III. 315. E: ἄδην ... διεβλήθη.

διαβασανίζω, *penitus exploro*. Legg. XII. 957. B: ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. V. 736. C: ἱκανῶ χρόνῳ διαβασανίσαντες. XII. 961. A: διαβασανισθέντας.

διάβασις, ἡ, *transitus, traiection*. Ax. 371. A: κατὰ τὴν Ἐξέξου διάβασιν. Critia 116. A: κατὰ τὰς τῆς θαλάττης διαβάσεις.

διαβατός, ἡ, ὄν, *qui traici potest, vadousus*. Legg. X. 892. E: εἰ διαβατός ἐστὶ (ποταμὸς) πρὸς βυτέροις οὖσι καὶ ὑμῖν.

διαβήτης, ὁ, *libella*. Phil. 56. B: κάνονι γὰρ ... χοῆται καὶ διαβήτη καὶ στάθμη cet.

διαβιάζομαι, *omni vi cogo vel perumpo*. Tim. 84. D: τὰ δὲ τῶν φλεβῶν διαβιαζόμενον (al. διαβιβαζόμενον).

διαβιβάζω, *traduco, traicio*. Legg. X. 900. C: ἐγὼ σφῶν (σφῶ?) ... διαβιβῶ τὸν ποταμόν.

διαβιβρώσκω, *peredo*. Tim. 83. A: διὰ ... τὸ πάντῃ διαβεβρώσθαι.

διαβιώ, *vitam transigo, vivo*. Legg. V. 730. C: ἵνα ὡς πλείστον χρόνον ἀληθῆς ᾦν διαβιοῖ. Pol. II. 365. B: διαβιώ (Pind.). Gorg. 473. C: (ἐὰν) ἄρχων ἐν τῇ πόλει διαβιώ. Legg. VII. 802. C. III. 679. D: γενεαὶ διαβιοῦσαι ... τοῦτον τὸν τρόπον. VII. 806. B. II. 662. D: τοὺς τὸν ἥδιον διαβιοῦντας βίον. Gorg. 526. A: δικαίως διαβιώναι.

Legg. IX. 875. B. Men. 81. B: ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον. Legg. VII. 804. B: οἷσισι ... προσπαίζοντες ... διαβιώνονται. — Verb. διαβιωτέον. Legg. VII. 803. D.

διαβλέπω, *intenta acie vel defixis oculis specto*. Phaed. 86. D: διαβλέψας (v. διαβλεψάμενος) ... ὁ Σωκράτης, ὥστε τὰ πολλὰ εἰώθει.

διαβολή, ἡ, *criminatio, calumnia*. Pol. VI. 489. D: πολλὰ δὲ μερίστη ... διαβολὴ γίνεται φιλοσοφία διὰ τοὺς cet. 500. D: διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Legg. XI. 937. E: διαβολὴ τις κακὴ. Apol. 19. A: ἐξ ἧς (κατηγορίας) ἡ ἐμὴ διαβολὴ γέγονεν. 21. B. 28. A: ἡ τῶν πολλῶν διαβολὴ τε καὶ φθόνος. Pol. VI. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. Ep. III. 316. A: οὐ διαβολῆς προσδέομαι cet. Legg. V. 731. A: τῇ τῶν ἄλλων διαβολῇ. Apol. 18. D: φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι. 20. E: ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. Pol. VI. 497. A: ἂν ἔνεκα διαβολὴν εἴληφε. 499. E: τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν. Apol. 19. A: ὅμων ἐξελεσθαι τὴν διαβολὴν. 20. D: ὁ ἐμοὶ πεποίηκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολὴν. C: πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐταὶ γέγονασιν; Ep. VII. 329. B: διαβολῶν (μεστώ). Legg. V. 731. A: τοὺς ἄλλους ... οὐ κολοῦν διαβολαῖς. Ep. III. 318. C: ἐπειδὴ ... ἐν διαβολαῖς εἰεν. Phaedr. 267. D: ἀπολύσασθαι διαβολάς. Legg. XI. 919. B: ταῦτά ἐστι ... τὰς διαβολάς ... παρεσκευακότα. Apol. 23. A: ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γέγονέναι. 37. B: μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Lach. 184. B: μεγάλας ἂν διαβολὰς ἴσχειν. Ep. I. 309. A: τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὕσας ὑπέμενον. III. 316. E: εὐλαβοῦμενον τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολὰς.

διαβοῶ, *rumorem dissipare, divulgare*. Ep. II. 312. B: ταῦτα δὴ διαβεβόηται.

διαβουλεύομαι, *delibero, decerno*. Polit. 304. E: τὴν ... εἴτε πολεμητέον εἴτε διὰ φιλίας ἀπαλλακτέον οἶαν τε καὶ ἐπιστήμονα διαβουλεύσασθαι.

διαγγέλλω, *nuntio; pronuntio, indico*. Epin. 976. A: τούτων ἀνδρα σοφὸν μηδὲνα τις ... διαγγελλέτω. Legg. VI. 784. A: διαγγελλόντων ἀλλήλαις εἴ τις τινα ὄρα cet. Prot. 317. A: ἄττι ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὕμνοῦσι. Tim. 37. B: ὅταν ... εἰς πᾶσαν ... τὴν ψυχὴν διαγγείλῃ. Ep. VII. 329. E: διηγγελλόμενον ... τουναντίον ἢ τὸ πρότερον cet.

διαγίγνομαι, *duro, sto* (vern. *ich behaupte s. erhalte mich*). Tim. 22. A: ὡς διεγένοντο. Apol. 32. E: ἄρ' οὖν ἂν με οἴεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι εἰ cet. **persto* (in aliqua re), *permaneo* (c. part. est i. q. adv. *perpetuo* c. modo fin.). Legg. XII. 954. D: ἐὰν οὕτω τις ἐνταυτὸν ὀτιοῦν ἐκτεθμένος, ὃ δὲ ζήτων διαγένηνται.

διαγιγνώσκω, *internosco, discerno, diiudico; cognosco, perspicio*. De iusto 372: τίτι σκοποῦντες διαγιγνώσκομεν; Phaedr. 262. A: τὴν ... ὁμοιότητα ... ἐν τοῖς ἄλλοις δια-

γινώσκειν. Theaet. 206. A. Conv. 187. C. Pol. VII. 522. C: τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο ... διαγινώσκειν. Legg. II. 654. D. al. Conv. 186. C: ὁ διαγινώσκων ἐν τούτοις τὸν καλὸν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα. Pol. X. 605. C: οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγινώσκοντι. 618. C: βίον καὶ χορηστὸν καὶ πονηρὸν διαγινώσκοντα. Riv. 137. D: διαγινώσκουσιν. Ion. 540. E: εἰ καὶ τοὺς εὖ καθαρίζοντας διεγίνωσκες. Alc. I. 106. A: εἰ ... ἐγὼ ταῦτα διανοοῦμαι ἢ μή ... διέγνωκας. Soph. 225. C: ἐπεὶ περ αὐτὸ διέγνωκεν ὥς ἔτερον ὃν ὁ λόγος. Prot. 313. B: ὥς ἤδη διεγνωκὼς ὅτι cet. Sis. 391. A: πῶς ἂν τοξοτῶν πολλῶν διαγνοίης τὸν τε χορηστὸν καὶ τὸν πονηρὸν ὅστις εἴη αὐτῶν; Gorg. 489. A: ἄτε ἱκανοῦ ἀνδρὸς διαγνῶναι. Theaet. 150. B: τοῦτο ... μὴ ῥᾶδιον εἶναι διαγνῶναι. Phil. 41. E. Legg. I. 637. D. II. 668. D. E. al. Phaedr. 272. A: τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγρόντι. Legg. II. 668. C: σχολῇ τὴν γε ὀρθότητα τῆς βουλήσεως ... διαγνώσεται. Pol. V. 461. D: πατέρας δὲ καὶ θυγατέρας ... πῶς διαγνώσονται ἀλλήλων; Charm. 170. E: εἰ μέλλει ὁ σὸφρων ... τὸν ὡς ἀληθῶς ἱατρὸν διαγνώσεσθαι καὶ τὸν μή.

διάγνωσις, ἡ, *distinctio*. Soph. 267. D: διαγνώσεως ἔνεκα. **cognitio*, *diudicatio*. Legg. XI. 936. A: τούτου ... διάγνωσις ἐπιτελεσθῆναι τῷ ... ἐπιμελητῇ. **aestimatio*. Legg. IX. 865. B: τῆς ... ἀξίας οἱ δικασταὶ διάγνωσιν ποιεῖσθωσαν.

διαγορεύω, *pronuntio*; *constituo*. Legg. VI. 757. A: ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγορευόμενοι (*in aequalibus honoribus constituti*. Suid. διαγενόμενοι).

διαγράμμα, τό, *descriptio* (*figura geometrica*). Epin. 991. E: πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα cet. Theaet. 169. B: διαγραμμάτων περὶ μέτρον εἶναι. Crat. 436. D. Hipp. min. 367. D. Phaed. 73. B: εἰάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ. Euthyd. 290. C: οὐ γὰρ ποιοῦσιν (οἱ γεωμέτραι) τὰ διαγράμματα ἑκαστοι τούτων. Hipp. min. 367. E: ψευδὴς περὶ διαγράμματα. **operum lineamenta*. Pol. VII. 529. E: εἰ τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ... διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν.

διαγραφὴ, ἡ, *designatio*. Pol. VI. 501. A: τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς;

διαγράφω, *describo*, *delineo*. Legg. VI. 778. A: οἰκήσεις ... διαγράφειν τῷ λόγῳ. Pol. VI. 500. E: εἰ μὴ αὐτὴν διαγράφειαν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. (Soph. 219. C. *pro διαγράφει nunc e libris legitur διαπρέψειν*). **induco*, *deleo*; *hinc contemno*. Ax. 366. C: ὥστε ἔγωγε ... παρὰ ἀναρχῇ διέγραψα τὸν βίον.

διάγω, *traduco*. Tim. 79. A: διὰ τῶν ἐξόδων ... διάγον. **trado*. Locr. 95. D: ἃ ... διᾶνται (*Fic. quae ... aptata sunt et accommodata*). **traduco* (*ut vitam, tempus al.*),

abs. νόο, *versor*, *sum*. Pol. VIII. 561. B: εἰς ἴσον δὴ τι κα-
τατήσας τὰς ἡδονὰς διάγει. Legg. VII. 798. A: ἄρ' οὐτα
διάγει. Phaedr. 249. A: διάγουσι ἀξίως οὗ ... ἐβίωσαν βί-
ον. 256. B: μακάριον ... τὸν ἐνθάδε βίον διάγουσιν. D:
φιλῶ ... καὶ τούτῳ ... διάγουσι. Theaet. 174. A: ὅσοι ἐν
φιλοσοφίᾳ διάγουσι. Pol. II. 363. D: τὸν ἅπαντα χρόνον ... διά-
γειν μεθύοντας. VIII. 548. A: πολεμοῦσα τὸν αἰεὶ χρόνον διά-
γειν. IX. 579. D: μαχόμενος ... διάγειν τὸν βίον. Legg. II. 657.
D: διάγειν ... προεπόντως. Epin. 980. B: διάγειν τὸν αὐτοῦ
βίον. Apol. 41. B: ἐξετάζοντα ... διάγειν. Menex. 248. B:
τὸν ἐπιλοιπον βίον διάγειν. Clit. 408. B. Phaed. 81. A:
ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν διάγουσα. Pol. II.
372. D: οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ cet. Legg. IV.
718. A: διάγοντες τὸ πλεῖστον τοῦ βίου. Phaedr. 259. D:
τούς ἐν φιλοσοφίᾳ διάγοντας. Legg. III. 701. C: χαλεπὸν
αἰῶνα διάγοντας. Crit. 43. B: ἵνα ὡς ἡδίστα διαγῇ. Alc.
II. 142. B: ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον. Legg. III.
702. B: πῶς ἂν τις βέλτιστα τὸν αὐτοῦ βίον διαγάγοι. V.
730. B: ποίός τις ὢν ἂν κάλλιστα διαγάγοι τὸν βίον.
Phaedr. 248. E: ὅς ἂν δικαίως διαγάγῃ. Pol. I. 331. A:
ὅς ἂν δικαίως καὶ ὀσίως τὸν βίον διαγάγῃ. Legg. VII. 792.
A: μύριον οὐ σμικρὸν τοῦ βίου διαγαγεῖν χεῖρον ἢ μὴ χεῖ-
ρον. Euth. 3. E: ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Epin. 980.
B: καθαρότερον ... διαγαγόντι τὸν βίον. Ax. 365. B: ἐπι-
εικῶς διαγαγόντας. Phaedr. 276. D: οἷς λέγω παῖζων διάξει.
Legg. IV. 710. B: ἣν λαβοῦσα (πόλις) εὐδαιμονέστατα διά-
ξει. Pol. III. 417. B: διάξουσι πάντα τὸν βίον. Phaed.
116. A: διάξειν ὀρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. Epin. 986. C:
ἄρισθ' οὕτως εὐτυχεστάτα τε διάξειν τὸν βίον. Pass. Legg.
VII. 808. C: νύξ ... διαγομένη τοιαύτη τις. Med. Pol. I.
344. E: ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν
ζῷῃ. Legg. VI. 758. A: πόλις ... ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων
πολεων διαγομένη. *perago, perficio. Polit. 273. C: κάλλι-
στα πάντα διάγει. Leg. X. 899. A: τούτων ἐν γέ τι θρώσαν
ψυχὴν πάντα διάγειν.

διαγωγὴ, ἡ, οἷαε ratio, οἷα. Pol. VIII. 558. A: ἄρ'
οὐ θεοπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγή ἐν τῷ παραντί-
κα; Theaet. 177. A: τὴν αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς
αἰεὶ ἔξουσιν. Polit. 274. D: τὴν τε διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπι-
μέλειαν αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν. Pol. I. 344. E: ἀλλ' οὐ βίου
διαγωγὴν cet. Tim. 71. D: ἐν τε τῇ νυκτὶ διαγωγὴν ἔχον-
σαν μετρίαν (*noctem moderate traducentem*). Legg. VII. 806. E:
ιδόντας τὴν διαγωγὴν τὴν τῶν ξυσσίτων. *tractatio (si quis
versatur in aliqua re). Ep. VII. 343. E: ἡ ... διὰ πάντων
αὐτῶν διαγωγή ... μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκεν cet.

διαγωνίζομαι; decerto, discepto, contendo (cum aliquo).
Gorg. 456. B: λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ. 464. D:
εἰ δέοι ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι ... πότερος ἐπαίει cet. Alc.

I. 123. D: τῷ Ἀρτοξέρεϊ διαγωνίζεσθαι. 124. A. Riv. 134. C: πρὸς ... τοῦτον ... κἀν πάνν ἡδέως διαγωνισαίμην. Alc. I. 123. E: διαγωνιούμενον βασιλεῖ.

διαδέχομαι, *excipio* (v. c. τὸν λόγον, i. e. *respondeo*). Legg. X. 900. C: ὑπὲρ τοῦ νέου ... ἀποκρινόμενοι διαδέχεσθε. Pol. IX. 576. B: ἔφη διαδεξάμενος (v. δεξάμενος) τὸν λόγον. **succedo*. Legg. VI. 758. B: διαδεχομένους αἶε καὶ παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. **suscipio*. Locr. 99. D: διαδεξαμένα.

διαδέω, *constringo, vincio*. Tim. 73. B: ἐν τούτῳ διαδούμενοι. Phaed. 82. E: τὴν ψυχὴν ... ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι. Tim. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτῖνας διαδεδεμένας.

διάδηλος, ὁ ἡ, *manifestus, perspicuus*. Legg. VI. 777. D: διάδηλος ... ὁ φύσει ... σέβων τὴν δίκην. I. 632. D: ὅπῃ ... διάδηλά ἐστι τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ. Pol. V. 474. B: διαδήλων γενομένων.

διαδίδωμι, *trado* (de manu in manum). Pol. I. 328. A: λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. **distribuo*. Legg. VII. 819. C: οἱ δὲ καὶ ὅλας (φιάλας) ... διαδιδόντες. **tribuo, impertio; transfundo*. Tim. 64. B: διαδίδωσι κύκλῳ μύρια ἕτερα ἑτέροις. 45. D: τούτων τὰς κινήσεις διαδιδόν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα. 49. C: κύκλον (κύκλω?) ... οὕτω διαδιδόντα εἰς ἀλλήλα ... τὴν γένεσιν. 64. E: διαδιδόντα ... εἰς ὅλον τὰς κινήσεις. Pass. Locr. 102. B: τροφὰ μὴ διαδίδονται. Tim. 77. E: τὸ τῶν αἰσθήσεων πάθος ἴν' ἂφ' ἐκατέρων τῶν μερῶν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα εἴη (v. ἦ) διαδιδόμενον. Locr. 101. C. Tim. 67. B: μέχοι ψυχῆς πληγὴν διαδιδομένην. Phaedr. 274. D: δεῖν διαδοθῆναι τοῖς ἄλλοις Αἰγυπτίοις. — Verb. Tim. 19. A: τὰ ... τῶν φανύλων εἰς τὴν ἄλλην λάθρα διαδοτ' ὄν πόλιν.

διαδικάζω, *iudico, iudicium facio*. Legg. IX. 876. B: ἐν ᾗ δικαστήρια ... κρύβδην τὰς κρίσεις διαδικάζει. VIII. 847. B: μισθῶν ... περὶ ... ἀστυνόμοι διαδικαζόντων. IX. 873. E. 871. D: οὐσπερ τοῖς τὰ ἱερὰ σὺλῶσι διαδικάζειν ἐρρόγηθη κυρίως. XI. 914. E: τὴν ... κρίσιν διαδικάζειν ... τοὺς ἀρχοντας. Pol. X. 614. C: ἐπειδὴ διαδικάσειαν (δικασταί). Pass. Legg. XI. 916. B: διαδικαζέσθω ... ἐν τισι τῶν ἱατρῶν cet. Pol. X. 614. C: τῶν διαδικαζομένων ἐν τῷ πρόσθεν. Med. *actionem intendo, discepto, causam ago*. Legg. XI. 926. D: διαδικαζέσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων. 936. D: διαδικαζέσθω ... κακοτεχνιῶν τῷ φάσκειν βλαβῆναι. 926. C: διαδικαζέσθω οἱ περὶ τίνος τῶν τοιούτων ἀμφισβητοῦντες. Conv. 175. E: ἀλλὰ ταῦτα ... διαδικασόμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σοφίας, δικαστῇ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ. **iudicium subeo; iudicandum me praebeo*. Phaed. 113. D: πρῶτον ... διεδικάσαντο οἱ τε κακῶς καὶ

ὁσῶς βιώσαντες καὶ οἱ μὴ. 107. D: διαδικασαμένους. *con-
demno. Legg. VI. 764. B: μέχρι ... ἐκὰτὸν δραχμῶν νομί-
σματος αὐτοὺς εἶναι κυρίους διαδικάζοντας.

διαδικασία, ἡ, *disceptatio* (*forensis*), *iudicium*. Legg.
XI. 916. C: ἀναγωγὴν ... εἶναι ... καὶ τὴν διαδικασαν. 937.
D: ἀμφισβήτησιν δ' εἶναι καὶ διαδικασίαν. XII. 952. D:
εἰς τὴν τῶν ἀριστείων διαδικασίαν.

διαδοξάζω, *iudico*. Phil. 38. B: οὐκοῦν ἐν μνήμῃς
... δόξα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν (Angel. et Bas. 2. δοξάζειν)
ἐπιχειρεῖν (v. ἐρχορεῖν) γίγνεται ἐκαστοτε;

διάδοχος, ὁ, *successor*, *vicarius*. Phil. 19. B: ἐμὲ τοῦ
λόγον διαδόχον παντελῶς ὑποστάντα. Legg. V. 740. B. VI.
769. C: εἰ μὴ τινα καταλείψει διάδοχον τοῦ ἐπαγορθοῦν cet.

διαδύομαι, *elabor*, *effugio*. Lys. 216. C: διαδύεται
ἡμᾶς. Soph. 231. C: ὅπη ... διαδύσεται τὸν λόγον.

διάδυσις, ἡ, *ingressus*. Locr. 100. E: τᾷ ἐς τὴν πό-
ρως διαδύσει.

διαξεύγνυμι, *divortium facio*. Legg. VI. 784. B: ἂν
... ἄγονοί τινες εἰς τοῦτον γίνωνται τὸν χρόνον ... διαξεύ-
γνυσθαι cet.

διαξεύγνυμι, *divortium*, *facio*. Legg. VI. 784. B: ἂν
... ἄγονοί τινες εἰς τοῦτον γίνωνται τὸν χρόνον ... διαξεύ-
γνυσθαι cet.

διάξευξις, ἡ, *dishunctio*, *separatio*. Phaedr. 88. B: ἐν
τῇ νῦν τοῦ σώματος διαξεύξει. Legg. XI. 930. B: τὴν διά-
ξευξίν τε καὶ σύξευξιν ποιεῖσθαι.

διαζητῶ, *perscrutor*. Polit. 258. B: τὸν πολιτικὸν ἄν-
δρα διαζητεῖν.

διαζῶ, *vitam traduco*, *vivo*. Pol. VIII. 561. C: διαζῇ
τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυ-
μίᾳ. Legg. V. 739. D: οὕτω διαζῶντες εὐφραίνόμενοι κατ-
οικοῦσι. Charm. 171. D: ἀναμίσχῃτοι γὰρ ἂν τὸν βίον
διεζῶμεν cet. Legg. III. 679. A: ἡ δὲ τὸ πλεῖστον διέζων
ἐν τῷ τότε χρόνῳ. VII. 792. E: τὸ ... ἔλεων ... τιμῶσα
διαζήσει τὸν τότε χρόνον.

διαζωγραφῶ, *describo*, *designo*. Tim. 55. C: ἐκεῖνο
(τὸ πᾶν) διαζωγραφῶν.

διαθερμαίνω, *calefacio*, *incendo*. Tim. 65. E: πάλιν
αὐτὰ ἀντικαίοντα τὸ διαθερμῆναν. Sensu transl. Phaedr. 253.
E: πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμῆνας τὴν ψυχὴν.

διάθεσις, ἡ, *dispositio*. Legg. IV. 710. B: ἀμείνων
πολιτείας διάθεσις οὐτ' ἐστίν οὐτ' ἂν ποτε γένοιτο. Phaedr.
236. A: τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὐρεσιν, ἀλλὰ τὴν διά-
θεσιν ἐπαινετέον. Tim. 27. A: σκοπεῖ ... τὴν τῶν ξενίων
σοι διάθεσιν. Hinc etiam in testamento faciendo ponitur. Legg.
XI. 922. B: αἱ τε τῶν τελευτᾶν μελλόντων ἐπιθυμίαι τῆς
διαθέσεως cet. **ratio*, *status*, *constitutio*. Soph. 264. D: τέ-
λην ἐν ταύτῃς γίνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπατητικῆν. Legg.

I. 624. A: τῆς τῶν νόμων διαθέσεως. 632. A: τῆς ἐκάστων διαθέσεως ... ὀριστέον τό τε καλὸν καὶ μῆ. Pol. IX. 579. E: εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθήσει ἤς ἄρχει ἔοικεν. *status, affectio (tam animi quam corporis), affectus; etiam animus (vern. Gesinnung). Phil. 32. E: τρίτη ἡμῶν ἢ τοιαύτη διάθεσις. Def. 411. C: ἀρετὴ διάθεσις ἢ βελτίστη. D. 413. A. 414. A: μνήμη διαθέσις ψυχῆς cet. C. Phil. 11. D: ἔξιν ψυχῆς καὶ διάθεσιν ἀποφαίνειν τινά. 48. A: τὴν ... ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς. 62. B: γελοῖαν διάθεσιν ἡμῶν ... λέγομεν. 64. C. Pol. VI. 489. A: ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔσκειν. Legg. VII. 792. D: ἦν δὲ διάθεσιν καὶ θεοῦ ... εὐσiotῶς πάντες προσαγορεύομεν. 791. A: ἀντὶ μαυικῶν ... διαθέσεων.

διαθεσμοθετῶ, praescribo, designo. Tim. 42. D: διαθεσμοθετήσας ... πάντα αὐτοῖς ταῦτα.

διαθετῆρ, ὁ, moderator. Legg. VI. 765. A: τὸν ... χορῶν ἄρχοντα καὶ διαθετῆρα.

διαθέω, cursu certo s. contendo. Prot. 335. E: τῶν δολιχοδρόμων τῷ ... διαθεῖν. Theaet. 148. C: διαθέων. *discurro, appareo vel emineo. Tim. 80. E: ἡ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χροῖα διαθεῖ. (Locr. 101. A: διαθεῖσθαι pro διεθεῖται e libr. nunc legitur.)

διαθεώμαι, specto, considero, contemplor. Tim. 59. D: τοὺς γενέσεως περὶ διαθεώμενος εἰκότας (λόγους). Prot. 316. A: ταῦτα διαθεασάμενοι. Crat. 424. D: ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασάμενους. — Verb. Pol. X. 611. C: τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον.

διαθήκη, ἡ, testamentum. Legg. XI. 923. E: κλήρος ἐπιχώριος τῆς διαθήκης γενόμενος ὕστερον. 926. B. 922. C: οὕτω κυρίαν εἶναι διαθήκην ἣν ἂν τις διάθῃται. 923. C: ὅς ἂν διαθήκην γράφῃ cet. E: ὁ τὴν διαθήκην γράφων. 924. A.

διαθηρεύω, pervestigo. Phil. 32. D: ὅτι ταύτη πῃ δεῖ διαθηρευθῆναι (Bas. 2. διαπορευθῆναι) τὸ νῦν μετὰ διωκόμενον.

διαθράνω, discindo. Soph. 246. B: κατὰ σμικρὰ διαθράνοντες ἐν τοῖς λόγοις. Tim. 57. B: διαθρανούμενα κατασβεन्नύηται.

διαθρυλῶ, semper in ore habeo vel memoro; hinc alicuius aures obtundo. Pass. Lys. 205. B: εἴπερ ... ὅτ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρύλλεται (v. διατεθρύλληται). Pol. II. 358. C: ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλλημένος (v. διατεθρυλλημένος) τὰ ὅσα ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων.

διαθρύπτω, delicatum et fastidiosum aliquem reddo. Lys. 210. E: ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ, ὥσπερ σύ, χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.

διαίρεσις, ἡ, divisio, distributio. Polit. 275. E: ἡ μετὰ τοῦτο διαίρεσις ... τίνα τρόπον ἐγγίγνεται αὐν; Pol. VI. 768. C:

ἡ δικῶν ἀκριβὴς νόμων θέσεις ἅμα καὶ διαίρεσις. Soph. 235. C: κατὰ τὸν ... τρόπον τῆς διαίρεσεως. 253. C: εἰ δὲ ὅλων ἕτερα τῆς διαίρεσεως αἷτια. 267. D: τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαίρεσεως. 229. D: ἡ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωρυμίας. Polit. 265. B: τὴν δὲ δὴ διαίρεσιν ὅρα. Pol. VII. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῇ ἐκατέρου ... ἴωμεν. Locr. 96. C: ταὶ δὲ διαίρεσις αὐταὶ ἐντὶ cet. Phaedr. 266. B: τῶν διαίρεσεων καὶ συναγωγῶν. Soph. 264. C: τῶν ἐμπροσθεν ... κατ' εἶδη διαίρεσεων. 253. C: ἐν ταῖς διαίρεσεσιν. **distinctio*. Crat. 424. B: τίς ἂν εἴη ὁ τρόπος τῆς διαίρεσεως cet. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαίρεσεως ἀμφισβήτησις γίνεται. Prot. 358. A: τὴν ... Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι. Soph. 267. B: τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν; Phil. 20. C: εἰς τὴν διαίρεσιν.

διαίρομαι, *suscipio, molior*. Ax. 370. B: οὐ γὰρ δὴ θνητὴ γε φύσις τόσον διήρατο μεγεθουργίας cet.

διαίρω, *divido, distribuo; distinguo*. Pol. V. 476. A: ταύτη ... διαίρω. Prot. 340. A: ἡ τό τε βούλεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν διαίρεῖς ὡς οὐ ταῦτόν ὄν. Soph. 252. B: τοτὲ μὲν συντιθέασι τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν. Polit. 258. E: ταύτη τοίνυν συμπᾶσας ἐπιστήμης διαίρει. 262. D: εἴ τις ... διαίροι. 284. E: δῆλον ὅτι διαίρομεν ἂν τὴν μετροικήν. Legg. VII. 815. D. Prot. 431. C: τὰ ὀνόματα ... ὁρθῶς διαίρειν. Soph. 225. A: διαίρειν αὐτὴν δίχα. Polit. 261. A: πάλιν αὖ διαίρειν. 262. D: κατ' εἶδη δύο διαίρειν. 265. D: τῷ σχιστῷ ... διαίρειν. Tim. 35. B. Legg. II. 672. E: πῶς ἐκάτερα διαίρων; Tim. 79. A: κατὰ σμικρὰ διαίροῦν. Charm. 162. D: περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Polit. 291. E: διπλὴν ἐκατέραν ... διαιροῦντες. 302. D: τίνι διαιροῦντες ταύτην; Soph. 235. C: διαιροῦντας αἰετὴν τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν. Polit. 264. B: εὖ διαιροῦντας. Theaet. 201. D: πῇ διήρει; Phil. 18. C. Tim. 41. D: διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἀστροῖς. Soph. 221. E: δίχα ... διεῖλομεν τὴν ἄγρην πᾶσαν. Critia 115. E: τοὺς τῆς γῆς τροχούς ... κατὰ τὰς γεφύρας διεῖλον. Soph. 235. C: διελε ἡμῖν cet. Phil. 49. A. Polit. 283. D: διέλωμεν ... αὐτὴν δύο μέρη. Legg. III. 697. A: τριχῇ διελεῖν. V. 745. C. Polit. 265. C: τὴν ... πεζονομικὴν διελὼν cet. Phil. 14. E. Crat. 396. A: διελόντες ... αὐτὸ διχῇ. Legg. VIII. 828. D: τοὺς διαιρήσοντας ἰανῶς ταῦτα. Pass. Legg. VIII. 848. A: τριχῇ διαίρεισθω. X. 895. E: λόγος ... ἀριθμὸς διαιρούμενος εἰς ἴσα δύο μέρη. Ib. ἔστι ... δίχα διαιρούμενον ἐν ἄλλοις τε καὶ ἐν ἀριθμῷ. Ib. δίχα διαιρούμενον ἀριθμόν. Pol. X. 618. C: ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα. Soph. 225. C: κατὰ σμικρὰ ... λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται. Pol. IX. 580. D. (Legg. XII. 956. B. *pro διήρηται nunc e librr. scri-*

bitur διείρηται). Euthyd. 289. C: χωρὶς ... διήρηται. Polit. 282. C: διηρησθῶ. 260. B: ἐμμελῶς ... διηρησθῶται. Pol. VI. 510. A: διηρησθῆναι ἀληθεία τε καὶ μῆ. Tim. 48. E: ἡ ... ἀρχή ... ἔστιν μειζόνως τῆς πρόσθεν διηρημένη. Legg. III. 700. A: διηρημένη ... τότε ἦν ἡμῖν ἡ μουσικὴ κατὰ εἶδη τε ἑαυτῆς αὐτὰ καὶ σχήματα. Soph. 220. A: πολλοῖς εἶδεσι ... διηρημένον. Crat. 410. D: ὄνομα δίχα διηρημένον. Tim. 53. D: γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσαις διηρημένης. Legg. XII. 956. C: κατὰ τὸ δωδέκατον μέρος διηρημένον. Soph. 266. A: τὰ ... ὡς ἐτέρως αὐτὸ διηρημένα. Euthyd. 304. A: κατὰ βραχὺ διηρημένα. Polit. 266. C: ἐν τοῖς διηρημένοις. 263. E: διήρητο ... ξύμπαν τὸ ζῶον τῷ τιθασῶ καὶ ἀγρίῳ. Legg. IX. 874. E: καθάπερ οἱ φόνοι διήρητο. Polit. 265. C: δίχα διαιρεθείσης. 261. C: πᾶν ... διαιρησεται δίχα. Med. *divido, distinguo, discerno*. Legg. XII. 950. C: εὐ τοῖς λόγοις καὶ ταῖς δόξαις διαιροῦνται τοὺς ἀμείνους τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς χειρόνας. Polit. 262. E: κάλλιον ... διαιροῦντ' ἂν cet. Parm. 129. D: ἐὰν δέ τις ... διαιρῇται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ εἶδη. Polit. 264. A: μὴ ... διαιρώμεθα. 276. E. 287. C. Phaedr. 273. E: κατ' εἶδη ... διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα. Gorg. 500. D. Soph. 253. C: τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι cet. 220. B: πῇ διαιρούμενος ἑκάτερον; Polit. 265. A: πρὸς μέγα μέρος σμικρὸν διαιρουμένην. Soph. 265. A: ποιητικὴν καὶ κητικὴν τέχνην διαιρούμενοι. Polit. 260. B. Pol. V. 454. A: κατ' εἶδη διαιρούμενοι. Tim. 63. A. 73. C: τὸν μνηστὴρ αὐτὸν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διηρεῖτο σχήματα. D: ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα. Polit. 276. A: διηρούμεθα. 279. B. 262. A: ἀνδρεϊότατα διήρησαι. Parm. 130. B. Phaedr. 253. C: καθάπερ ... τριγῇ διειλόμην ψυχὴν ἑκάστην. Legg. III. 695. C: διείλετο (τὴν ἀρχὴν) ἑπτὰ μέρη τεμνόμενος. Theaet. 182. C: ὡς διειλώμεθα κινήσεις. Soph. 264. C: διειλώμεθα ... τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο. Tim. 17. C. al. Crat. 424. C: διείλοντο. Soph. 220. B: ταύτην ... τὴν θήραν αἶρ' οὐκ ἂν κατὰ μέγιστα μέρη δύο διειλόμην (al. διειλοίμεν); Polit. 260. E: ταύτη ταῦτα διελώμεθα. Phaedr. 270. B: ἐν ἀμφοτέραις δεῖ διελῆσθαι φύσιν. Phaed. 99. B: τὸ ... μὴ διελῆσθαι οἷον τ' εἶναι ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστι cet. Polit. 262. C: τὰνθρώπινον ἐπιχειρήσας δίχα διελῆσθαι γένος. Crat. 424. B: διελῆσθαι τὰ στοιχεῖα. Conv. 186. A. Legg. V. 745. B: δώδεκα μέρη διελῆσθαι. Alc. II. 138. C: χαλκῷ διελῆσθαι τὰ πατοῶα. Legg. IX. 863. C: διχῇ ... διελόμενος. Phaedr. 265. B: τῆς ... θείας (μανίας) ... τέτταρα μέρη διελόμενοι. Theaet. 181. D. Soph. 248. A: χωρὶς πον διελόμενοι. Legg. XI. 946. C: τὰς ἀρχὰς πάσας κατὰ δώδεκα μέρη διελόμενοι. Gorg. 500. D: διελόμενους. Soph. 219. E. Crat. 425. A. Legg. VIII. 848. E. διελόμενους αὐτὸ καὶ τοῦτο εἰς τὰ δώδεκα μέρη τῆς πόλεως ἀπάσης. **secerno*. Phil. 23. E:

τῶν τεττάρων τὰ τρία διελόμενοι. **diffindo*. Locr. 101. C: τὸ ... δοιμὺν διαιοῶν (opp. συναγεν) πέφυκε. **dissolvo*. Pass. Tim. 81. D: αὐτὰ ... ὑπὸ τῶν ἐξωθεν ἐπεισιόντων εὐπειτῶς διαιρεῖται. Phaed. 78. C: ταύτη διαιρεθῆναι ἥπερ ξυνετίεθ. **dirimo* (ut litem al.). Polit. 305. C: τὰ ἀλλήλων ἐγκλήματα διαιρεῖν. **diduco*. Critia 115. D: διελόντες στόμα τανοῖ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν. **exploro*, *considero*. Phaed. 107. B: ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλγητε. Gorg. 495. C: διελοῦ τάδε. **diudico*, *definio*; etiam *exploro*; *explico*, *expono*. Hipp. mai. 285. C: ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν. Phaed. 107. B: ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλγητε. Prot. 339. A: ἐπίστασθαι διελεῖν. Crat. 399. A: περιώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν. Pass. Pol. X. 595. B: ἐπειδὴ χωρίσις (*separatim*) ἕκαστα διήρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη. Med. signif. Legg. I. 647. C: ὧν δ' ἑκάτερον ἕνεκα, διηροῦμεθα. Phaedr. 263. B: τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι ... δεῖ ταῦτα ὁδῶ διηροῦσθαι. Pol. IX. 571. B. Gorg. 495. C: διελοῦ τάδε. Prot. 314. B: ὅτι νέοι ὥστε τοσοῦτο πρῶγμα διελέσθαι. Phil. 19. C: πρὸς τὸ διελέσθαι τί τῶν ἀνθρωπίνων κτημάτων ἄριστον. Pol. III. 400. C: διελέσθαι ... οὐ σμικροῦ. V. 449. D. Tim. 72. A. al. Legg. I. 631. A: διελόμενον λέγειν. Charm. 169. A: ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἱκανῶς διαιρήσεται. **statuo*, *constituo*. Legg. XII. 946. B: κλήρω διελόντας τὸν νικῶντα καὶ δεύτερον καὶ τρίτον. Pol. VII. 523. A: ἃ ... διαιοῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγορά τε εἶναι ... καὶ μὴ. — Verb. αἰρετέον est *distinguendum* et *explorandum* vel *explicandum*. Polit. 287. B: ἃς πρώτας ἀπ' ἀλλήλων διαιρετέον. Soph. 265. A. Phil. 20. A. 49. A. Pol. III. 412. B. Tim. 27. D. Legg. V. 737. C. IX. 874. E.

διαισθάνομαι, *perspicio*, *cognosco*. Soph. 253. D: μίαν ἰδέαν ... πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται. Pol. II. 360. E. Polit. 277. E: ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ... ἱκανῶς διαισθάνονται. Phaedr. 250. A: διὰ τὸ μὴ ἱκανῶς διαισθάνεσθαι. Pol. III. 409. B. Phaedr. 271. E: διαισθανόμενος. 255. B: διαισθανόμενον ὅτι cet. Tim. 87. C: συμμέτρων ... τὰ μὲν σμικρὰ διαισθανόμενοι συλλογιζόμεθα. δῖαιτα, ἥ, *vitae ratio* (praec. a medico praescripta), *vitae institutum*; *victus*; *vita*. Pol. II. 373. A: οὐδ' αὐτῇ ἡ δῖαιτα (ἐξαρκέσει). Legg. II. 674. C: τακτὰ ... τὰ τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα καὶ πᾶσα ἡ δῖαιτα. VI. 779. D: δῖαιτα ... πρὸ παιδογονίας οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας γίγνοιτ' ἂν. Ax. 371. D: ἡδεῖα δῖαιτα. Ep. VII. 340. D: δῖαιτα ἡ καθ' ἡμέραν. Id. Locr. 103. B. Phaedr. 239. C: ἐμπειρον ... ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Pol. III. 404. A: ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. 406. B: εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίῃ. IV. 425. E: ἐκβῆναι ποτηρᾶς διαίτης. Tim. 84. A: ὑπὸ κακῆς διαίτης. Legg. VI. 762. E: τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης δεῖ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου γεγενημένον

εἶναι cet. XI. 359. A. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὀριγνωμένη. Ep. VII. 339. A. Pol. III. 407. C: τοὺς ... φύσει τε καὶ διαίτη ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. 408. A: ἄνδρας ... κοσμίους ἐν διαίτη. V. 459. C: διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν. Legg. I. 647. C. VII. 798. A. Phaedr. 256. A: εἰς τεταγμένην τε διαίταν καὶ φιλοσοφίαν. Pol. III. 404. D: ὅλην ... τὴν τοιαύτην οἴτησιν καὶ διαίταν τῇ μελοποιίᾳ ... ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. 405. D: δι' ἀργίαν τε καὶ διαίταν cet. 406. D: ἐὰν δέ τις αὐτῶ μακρὰν διαίταν προστάτῃ. E: εἰς τὴν εἰσθυίαν διαίταν ἐμβάς. 407. D: τὴν εἰσθυίαν προστάττειν διαίταν. Tim. 18. C: κατὰ τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διαίταν. Legg. VI. 762. C: ἐν οἷς (ἑυσσιτίοις) κοινῇ τὴν διαίταν ποιητέον ἅπασιν. Menex. 238. B: πρὸς τε τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν. Eryx. 394. B: (εἰ) τὰ ἐπιτήδεια τὰ πρὸς τὴν διαίταν μὴ τυγχάνοι ἔχων. C: ὥνπερ καὶ τυγχάνει δεόμενος εἰς τὴν διαίταν. 405. C: εἰ ὡς πλείστον δέοιτο πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν διαίταν ἐπιτηδεύων. Ep. VII. 330. C: διαίταν διαιτωμένῳ μοχθηρὰν πρὸς ὑγίειαν. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα διαίταν. Legg. VII. 798. A: μεταβάλλειν αὐτὸς ἡντινοῦν τῶν εὐδοκίμων διαιτῶν. Pol. III. 407. D: διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα. Tim. 89. C: διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ διαίταις πάντα τὰ τοιαῦτα. Legg. VII. 797. D: ἐν διαίταις σωματίων. 806. C: διαίταις ἀτάκτοις χρώμενον. Charm. 156. C: διαίταις ... μετὰ τοῦ ὅλου τὸ μέρος ἐπιχειροῦσι θεραπεύειν τε καὶ ἰᾶσθαι. *vivendi consuetudo, comoratio. Conv. 196. A: ἡ καθ' ἄνθρωπον διαίτα τοῦ θεοῦ. *arbitrium. Legg. VI. 766. D: καθάπερ ἐν ταῖς διαίταις. Riv. 138. E: ἐὰν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν cet.

δαιτητής, ὁ, *arbitr.* Ep. VIII. 354. E: δαιτητοῦ τινὰ τρόπον διαλεγόμενος. Legg. XII. 956. D: δαιτηταὶ δικαστῶν τοῦνομα μᾶλλον πρέπον ἔχοντες. Prot. 337. E: ὥσπερ ὑπὸ δαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον. Legg. XI. 920. D: ἐὰν ἐν δαιτηταῖς ... μὴ δύνωνται διαλάττεσθαι. 926. A: δαιτητὰς ... αἰρεῖσθαι. C.

δαιτωμαι, *victus ratione utor, vivo; commoror, versor.* Legg. VI. 762. B: διατάσθων ... οἳ τε ἀρχοντες οἳ τε ἀρχονόμοι τὰ δύο ἐτὶ τοιούδε τινὰ τρόπον. Ep. VII. 330. C: διαίταν διαιτωμένῳ μοχθηρὰν. Gorg. 449. E: ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν. Pol. II. 373. D: οὕτω διαιτώμενοι. Phaed. 61. E: ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο. Pol. II. 372. A: τίνα τρόπον διαιτησονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι.

δαιώνιος, α, ον, *aeternus.* Tim. 39. E: πρὸς τὴν τῆς δαιωνίας μίμησιν φύσεως.

δαιωρῶ, *sursum deorsum agito.* Pass. Tim. 78. E: δαιωρούμενον ... ἀεὶ διὰ τῆς κοιλίας.

διακαθαίρω, *perpurgo, purgo.* Pol. III. 399. E: λε-

λήθαρμέν γε διακαθαίροντες πάλιν ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πολὺν. 411. D: οὐδὲ διακαθαίρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ. Med. Legg. V. 735. C: ἂν τις τὰ ὑπάρχοντα μὴ διακαθαίρηται.

διακαθαρσις, ἡ, purgatio. Legg. V. 735. D: πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων cet.

διάκειμαι, in statu aliquo sum, comparatus sum, me habeo. Gorg. 508. D: οὕτω διακείσθαι πάντων δὴ αἰσχιστόν ἐστιν. Crat. 440. D: οὕτως οἶσθαι καὶ τὰ πράγματα διακείσθαι. Legg. VII. 820. A. Gorg. 522. C: οὕτω διακείμενος. Pol. II. 361. C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. E: ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται cet. VIII. 561. C. Hipp. mai. 286. A: καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος (λόγος) καὶ τοῖς ὀνόμασι. Pol. VIII. 556. E: ἡ κατὰ ταῦτά ἐκείνῳ διακειμένη πόλις. Conv. 215. E: ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένον. Gorg. 504. E: σώματί γε κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ. Pol. IV. 431. B: ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Tim. 53. B: παντάπασι ... διακείμενα ὥσπερ cet. Gorg. 514. C: οὕτω ... διακειμένων (int. ἡμῶν). Legg. III. 678. A. Phaed. 68. C: τοῖς οὕτω διακειμένοις. *ad animum transl. est affectus vel animatus sum, me habeo; etiam sentio, iudico. Hipp. mai. 304. E: ὁπότε οὕτω διάκεισαι. Lach. 189. B: οὕτω οὐ παρ' ἐμοὶ διάκεισαι (ita erga te affectus sum) cet. Prot. 309. B: πῶς πρὸς σε (v. πρὸς σέ) ὁ νεανίας διάκειται; Conv. 216. D: ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται. Pol. X. 613. D: ἄρ' οὐκ ἐν ἅπασι τοῖσις ὁμοιογενικῶς ἀνθρώπος διάκειται; Conv. 218. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἐρωτὶ τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι. Pol. IX. 584. E: πρὸς τε ἡδονὴν ... οὕτω διάκεινται. Alc. II. 149. A: οὕτως ὀλιγώρως διάκεινται πρὸς τοὺς θεοὺς ὥστε cet. Phaed. 84. E: φοβείσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι (coni.) ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Pol. VI. 500. B: τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακείσθαι cet. Legg. XI. 933. B. Alc. II. 150. D: ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους διακείσθαι. Phaedr. 249. D: ὡς μαρικῶς διακείμενος. Riv. 133. B: οὐδ' ἄλλον τὸν οὕτω διακείμενον. Pol. X. 611. D: οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. C: διακείμενον αὐτὸ (τὴν ψυχὴν) ὥσπερ cet. Phaedr. 231. D: οὕτω διακείμενοι. Eryx. 405. D: ὅταν ... αὐτοὶ αὐτῶν τυγχάνωμεν φανυλότατα διακείμενοι. 406: μοχθηρότατα διακείμενοι. Conv. 221. B: τῶν οὕτω διακειμένων. Alc. II. 144. C: τοῖς οὕτω διακειμένοις καὶ τοιαύτας δόξας ἔχουσιν. Charm. 172. A: τοὺς οὕτω διακειμένους. Ep. VII. 339. B: εἰδὼς ὡς πρὸς Δίωνα διεκείμεν. Phaed. 59. A: καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδὸν τι οὕτω διεκείμεθα. Theaet. 200. A: ὡς εἰδὼς διακίεσται περὶ ὧν ἔψενσται.

διακείρω. Tim. 83. E. legebatur διακειρομένης; libri vero Mss. suppeditarunt διακειρομένης.

διακέλευμα, τό, *adhortatio*. Legg. III. 805. C: τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται.

διακελεύομαι, *adhortor, cohortor, monere, iubeo; incito* (ut currentem). Theaet. 149. A: ὡς σὺ διακελεύει. Soph. 218. A: καὶ σὺ τὰ νῦν μοι διακελεύει. Polit. 261. E: καθάπερ διακελεύει. Legg. VI. 783. C: τὰ ποῖα δὴ διακελεύει; Pol. VIII. 549. E: διακελεύονται ὅπως ... τιμωρήσεται πάντας cet. Legg. IV. 719. D: (εἰ) θάπτειν αὐτὴν διακελεύοιτο cet. 723. B. Pol. X. 614. D: διακελεύονται οἱ ἀκούειν cet. Legg. I. 636. E: τὸ τὰς ἡδονὰς φεγγειν διακελεύεσθαι. IV. 724. A. II. 662. E: αἰεὶ διακελυόμενος οὐδὲν ἐπαύου cet. Ep. VII. 346. E. Pol. X. 604. A: τὸ ... ἀντιτείνειν διακελυόμενον λόγος ... ἐστί. Phaed. 61. A: ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι διακελυόμενοι. Ep. III. 317. C: πᾶσαι διακελυόμεναί μοι ἰέναι. Pol. VII. 523. B: τὰ δὲ παντάπασι διακελυόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι. Euth. 6. D: ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελυόμην. Lach. 186. D: διεκελύετο. Ep. VII. 329. D: θαρξέειν διεκελύετο. 323: κοινωνεῖν διεκελύεσθε μοι. Theaet. 168. D: σπουδάσαι ἡμᾶς διεκελύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον. Pol. II. 267. B: ὥσπερ Γλαύκων διεκελύσατο. V. 461. C: ταῦτά γ' ἤδη πάντα διακελυόμενοι. Menex. 246. B: ἀναμνήσω καὶ διακελεύομαι cet. Legg. I. 631. D: διακελυστέον.

διάκενος, ὁ ἥ, *vacuus*. Tim. 60. E: τῶν διακένων. 58. B: εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα. 61. A: κατὰ τὰ διάκενα. B: τὰ τῆς γῆς διάκενα. Ib. εἰς τὰ τῶν ὑδάτων διάκενα. **inanis*. Legg. VII. 820. E: ἵνα μὴ διάκενα ἡμῖν ᾗ τὰ τῶν νόμων.

διακινδυνεύω, *periclitor, periculum subeo*. Apol. 32. C: μετὰ τοῦ νόμου ... ὥμην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι. Menex. 240. E: ἐτόλμησαν διακινδυνεύειν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. Prot. 313. A: διακινδυνεύοντα ἢ χορηστὸν αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρόν. Tim. 72. E: διακινδυνεύτεον φάναι.

διακληρῶ, *sorte assigno*. Legg. VI. 760. C: τούτοις ... διακληρωθήτω τὰ μέρη τῆς χώρας κατὰ μῆνα ἕκαστα ἐκάστοις.

διακομίζω, *transveho, traduco, transfero*. Legg. X. 898. E: ὡς ... ἐνοῦσα (ψυχὴ) ... πάντῃ διακομίζει τὸ τοιοῦτον. Polit. 289. E: τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ' ἀλλήλους. Legg. X. 905. B: τούτων εἰς ἀγριώτερον εἰ διακομισθεῖς τόπον. VII. 803. B: τίσι ποτὲ τρόποις ξυνόντες τὸν βίον ἀριστα διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς διακομισθώμεθα (vi med.).

διακόνημα, τό, *ministerium*. Theaet. 175. E: ὅταν εἰς δουλικά ἐμπέσῃ διακονήματα.

διακόνησις, ἡ, *ministratio, ministerium*. Legg. I. 633. C: ἄνευ θαρσπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν (αὐτοῖς αὐτῶν?) διακονήσεις.

διακονία, ἡ, *ministerium, provincia*. Pol. II. 371. C: οὐ ... ἐαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην. VI. 493. D: ἡ πόλει διακονίαν (ἐπιδεικνύμενος). Legg. XI. 919. D: μήτε διακονίαν μηδ' ἦντινα κεκτημένος ἰδιώταις.

διακονικός, ἡ, ὄν, *ad ministrandum aptus vel paratus, ministrans*; abs. *ministrandi ars*. Polit. 299. E: ἡ πᾶν ὁ τι μέρος διακονικὴ περιείληφεν. Gorg. 517. D: ἡ μὲν ἐτέρα (πραγματεία) διακονικὴ ἐστίν. 518. A: ταύτας (τὰς τέχνας) ... δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους εἶναι. 517. B: ἀλλὰ μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι.

διάκονος, ὁ ἡ, *ad ministrandum s. serviendum pertinens*; ὁ, *minister*. Pol. II. 370. E: κενὸς ἂν ἦν ὁ διάκονος. Polit. 290. C: οἱ ... ἔχοντές τινος ἐπιστήμης διακόνου μόριον. D: διακόνου τέχνης ... μέρια. Legg. VI. 782. B: Τριπτόλεμόν τε τινα τῶν τοιοῦτων γενέσθαι διάκονον. Pol. II. 371. D: εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι οὐ cet. A: τῶν ἄλλων διακόνων (θεῖ). 373. C: καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων θεηρόμεθα. Legg. VI. 763. A: οὐδ' ... τοῖς ἐκείνων ... χεῖρονται ... διακόνοις. Gorg. 517. B: ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως. 518. C: διακόνους μοι λέγεις cet. Legg. VIII. 831. E.

διακονῶ, *ministro, servo*. Theaet. 175. E: τὰ ... τοιαῦτα πάντα δυναμένον τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν. Pol. V. 466. E: διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. VII. 805. E: διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων. XII. 955. C. D: μηδὲν ἐπὶ δώροισι διακονεῖν. Pol. V. 467. A: ὥς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι. Legg. VI. 763. A. Polit. 290. A: τοὺς τὰ τοιαῦτα διακονοῦντας ἡμῖν ἐκάστοτε. Legg. XII. 955. C: τοὺς τῇ πατρίδι διακονοῦντάς τι. Gorg. 521. A: ὥς διακονήσοντα καὶ πρὸς χάριν ὁμιλήσοντα. Med. *ministerio fungor*. Legg. VI. 763. A: διακονοῦντές τε καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς. Pol. II. 371. D: τοὺς πρὸς ὧν ἡν τε καὶ πράσιν διακονομένους (sic libri Mss. pro v. διακονοῦντας).

διακορῆς, ὁ ἡ, *satiatus, satur*. Legg. I. 629. B: ὅδε ... διακορῆς αὐτῶν ἐστί. VII. 810. E: διακορεῖς ποιεῖν.

διακόσιοι, αι, α, *ducenti*. Critia 119. B: εἰς πλήρωμα διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. Tim. 36. B. Ib. πρὸς τρία καὶ τετραράκοντα καὶ διακόσια.

διακόσμησις, ἡ, *ordinatio, constitutio*. Tim. 23. E: τῆς ... ἐνθαδὶ (v. ἐνθαδε) διακοσμήσεως παρ' ἡμῖν ... ἀριθμὸς γέγραπται. Legg. IX. 853. A: κατὰ φύσιν ... τὴν τῆς διακοσμήσεως τῶν νόμων. De lege 317. C: περὶ πόλεως διακοσμήσεως. Tim. 24. C: ταύτην ... τότε ἐξήμισαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἣ θεὸς ... διακοσμήσασα cet. Conv. 209. A: ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις (φρόνησις).

διακοσμῶ, *ordino, in ordinem adduco; dispono, constituo*. Legg. IX. 864. A: ἐὰν αὕτη κρατούσα ἐν ψυχῇ διακοσμῇ πάντα ἄνδρα. Phaed. 98. B: εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Phil. 28. E: τὸ ... νοῦν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι. Phaedr. 246. E: διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. Phaed. 97. C: ὡς ... νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος. Tim. 37. D: διακοσμῶν ἅμα οὐρανὸν cet. Legg. V. 742. E. Crat. 419. A: τὸ διακοσμοῦν. Legg. VI. 758. D. Pol. III. 400. B: ἡρώδην γε ... διακοσμοῦντος. Crat. 400. A: ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν. Critia 115. C: τοιαῦδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες. Tim. 75. D. Legg. III. 685. B: οἱ ταύτας (τὰς πόλεις) διακεκοσμήσασιν. XII. 966. E: νοῦς ἐστὶ τὸ πᾶν διακεκοσμηκός. 967. B. Tim. 69. C: πάντα ταῦτα πρῶτον διεκόσμησεν. Critia 113. E: αὐτὸς δὲ τὴν ... ἐν μέσῳ νῆσον ... εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Tim. 24. C: ταύτην ... τὴν διακόσμησιν ... διακοσμήσασα. Legg. III. 677. C: ὡς νῦν διακεκόσμηται. VII. 804. C: γυμνάσια ... διακεκοσμημένα. X. 886. A: τὰ τῶν ὠρῶν διακεκοσμημένα καλῶς οὕτως. Phil. 16. D: τούτων οὕτω διακεκοσμημένων. Legg. I. 625. E: διακεκοσμημένους εἶναι φύλακας αὐτῶν. III. 686. A. Tim. 53. B: πρὶν καὶ τὸ πᾶν ἐξ αὐτῶν διακοσμηθὲν γενέσθαι. Critia 119. C: τὰ ... τῶν ἀρχῶν καὶ τιμῶν ὧς εἶχεν ἐξ ἀρχῆς διακοσμηθέντα. **adorno, instruo, comparo*. Phaedr. 277. C: (πρὶν ἂν τις) οὕτω τιθῇ καὶ διακοσμῇ τὸν λόγον. Legg. III. 687. A: εἰ κατὰ τροπον ἡπιστήθησαν τάξαι τὸ στρατόπεδον οἱ τότε διακοσμοῦντες. Tim. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ἡμῶν δύναμιν ὁδοῦσι ... διεκόσμησαν οἱ διακοσμοῦντες. Ax. 369. D: ἥδε ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη. Critia 111. E: τὰ ... τῆς ἄλλης χώρας ... διεκεκόσμητο ... ὑπὸ γεωργῶν ... ἀληθινῶν cet.

διακούω, *exaudio, audio*. Tim. 26. B: ἃ πάμπολυν χρόνον διακήκοα. Polit. 264. B: εἰ τινων πολλάκις ἅρα διακήκοας. Soph. 217. B: διακηκοέναι ... ἱκανῶς. Ep. VII. 338. D: ὡς Διονυσίου πάντα διακηκοότος. Ib. Διώνος τε ἅττα διακηκοότες. Parm. 136. E: ἵνα καὶ αὐτὸς διακούσῃ διὰ χρόνον. 126. C: τούτων ... δεόμεθα διακούσαι. Pol. I. 336. B: βουλομένων διακούσαι τὸν λόγον. Ep. VII. 338. E.

διακριβολουροῦμαι, *accurate disputo, diligentius expono*. Tim. 38. B: περὶ ... τούτων τάχ' ἂν οὐκ εἴη καιρὸς πρέπων ἐν τῷ παρόντι διακριβολογεῖσθαι. Soph. 245. E: τοὺς ... διακριβολογουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μὴ cet.

διακριβῶ, *accurate vel absolute aliquid efficio*. Legg. XII. 965. A: διηκριβωμένους ἐστὶν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Med. *accurate vel diligentius expono*. Theaet. 184. D: τοῦ ... ἐνεκα αὐτὰ σοὶ διακριβοῦμαι; Polit. 292. C: οὐχ ἱκανῶς πω δυνάμενοι διακριβῶσασθαι.

διακρίνω, *discerno; secerno; divido; dissolvo*. Pol. II. 376. B: ἡ ... ὅψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει. Locr. 101. C: τὸ ... λευκὸν διακρίνει τὰν ὅψιν. Crat. 388. B: οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμιονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; Ib. τὰ πράγματα διακρίνομεν ἢ ἔχει. De virt. 378. D: ἡ τὰς ἀγαθὰς καὶ τὰς κακὰς ἡύσεις τῶν κυνῶν διακρίνουσιν. Soph. 216. C: οὐ πολὺ τι ἔξον ... εἶναι διακρίνειν ἢ cet. 253. E: διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Charm. 170. E. Tim. 62. A: διακρίνουσα. 67. E: διακρίνουσαν τὴν ὅψιν. D: τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτὴν (τὴν ὅψιν) cet. 58. B: τῶν ἐλαττόνων τὰ μείζονα διακρινόντων. Charm. 171. C: οὔτε ἰατρὸν διακρίναι οἷα τε ἔσται ἐπιστάμενον τὰ τῆς τέχνης ἢ μὴ ἐπιστάμενον cet. Tim. 91. D: πάλιν διακρίναντες. Parm. 157. A: οὔτε διακρίνεται οὔτε συγκρίνεται. Legg. VII. 794. C: διακρινέσθω ... τὸ γένος ἐκατέρω. Phaed. 72. C: καὶ εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μὴ. 71. B: διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι. Parm. 129. E. 156. B. Legg. V. 735. A. Tim. 83. A: διακρινόμενης ... ὑπὸ νόσων τῆς σαρκὸς ἐκάστης. 49. C: τηρόμενον δ' αὐ καὶ διακρινόμενον. Soph. 226. E: ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ γυμναστικῆς ἰατρικῆς τε ὁρθῶς διακρινόμενα καθαιρέται. Legg. X. 893. E: διακρινόμενα ... φθίνει. Phil. 32. A: πάλιν ... εἰς ταυτὸν ἀπιδόντων καὶ διακρινόμενων ἢ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονή. Tim. 80. C: διακρινόμενα καὶ συγκρινόμενα. 52. E. Phil. 52. C: ὅτε μετρώς ... διακεκρίμεθα χωρὶς (*distinctimus*) τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ... ἀκαθάρτους ὁρθῶς ἂν λεχθείσας. 46. F: τὰ ... διακεκριμένα ξυγγεῖν. Tim. 84. E: διακριθείσης σαρκὸς. **iudico, diiudico, discepto* (vern. *entscheiden*); *statuo, definio*. Legg. VIII. 834. A: τὸν ἡπτώμενον ὡσαύτως ἥτις διακρίνει τάξιν. De iusto 373. E: ἐπεὶ δὴ ... τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦφον σταθμὸς ... διακρίνει. B: τί ποιοῦντες διακρίνουσιν (al. διακρινούσιν) οἱ μετρηταὶ περὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν; C. Legg. VIII. 847. B: τὸ δὲ πλεον τοῦτον τὰ κοινὰ δικαστήρια διακρινόντων κατὰ νόμον. Phil. 58. A: σὺ δὲ τί πῶς ... διακρίνοις ἄν; Legg. V. 742. C: ὥδε ἂν τις σκοπῶν ὁρθῶς ἂν αὐτὰ διακρίνοι. Polit. 272. B: βούλει ... ἐγὼ σοι τρόπον τινὰ διακρίνω; Ion. 538. E: ἂ προσήκει ἐκάστη διακρίνειν. 539. E. Legg. II. 659. B: τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίας. De iusto 373. B: τίνες οἱ διακρίνοντες; Hipp. min. 364. C: πῶς διέκρινες αὐτούς; Prot. 315. C: ἐκαστοῖς αὐτῶν διέκρινα καὶ διεξῆμι τὰ ἐρωτώμενα. Menex. 242. B: διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον. Lach. 186. E: οὐδ' ἱκανὸς εἶναι διακρίναι ὁπότερος ὑμῶν ἀληθῆ λέγει. Theaet. 161. D: (εἰ) μήτε τὸ ἄλλου πάθος ἄλλος βέλτιον διακρινεῖ cet. De iusto 373. A: τίνες ἡμᾶς διακρινούσιν; Lach. 184. C: τοῦ διακρινούντος ... δοκεῖ μοι δειν ἡμῖν ἢ βουλῇ. Pol. I. 348. B: ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινόντων δεησόμεθα. Gorg. 465.

D: (εἰ) μὴ ὑπὸ ταύτης (τῆς ψυχῆς) ... διακρίνεται cet. Legg. XI. 937. B: πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι. Aor. διακριθῆναι dicuntur etiam quorum res diiudicata est, qui controversiam vel litem component vel composuerunt. Euth. 7. C: περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κορυφώτερου διακριθεῖμεν ἄν. Legg. XII. 956. C: ἂν μὴ διακριθῶσιν ἐν τοῖς πρώτοις. VI. 767. B: διακριθῆναι. Med. Phil. 46. B: σχεδὸν οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα διακρίνασθαι τὸ νῦν ζητούμενον.

διάκρισις, ἡ, secretio. Phil. 32. A: διάκρισις ... καὶ δάλλυσις. Soph. 226. D: τῆς ... καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης. Tim. 64. E: τῇ διακρίσει τε αὐτῆς καὶ συγκρίσει. Phil. 23. D: πέμπτου διακρισὶν τινος δυναμένου. Tim. 61. D. 66. C: διὰ ... διακρίσεων. Soph. 226. D: ἐν γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσεσι. Phil. 42. C. Legg. X. 894. B. Soph. 243. B: διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθεῖς. *distinctio. Legg. X. 908. B: ἃ καὶ διακρίσεως ἄξια γένη τῶν περὶ τὰ θεῖα ξαμαρτανόντων. Locr. 94. C: ταὶ διακρίσεις τῶν σωμάτων. *diiudicatio, disceptatio. Legg. VI. 765. A: τοῖς ἀμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς. XI. 937. B: εἰς τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. VI. 768. A: ἄμοιροι γιγνώμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων.

διακριτικός, ἡ, ὄν, discernendi vim habens; ἡ διακρι. ars discernendi vel dissolvendi. Polit. 282. B: ἡ ... διακριτική. C: ἡ ... ἐν ἑοῖσις τε καὶ στήμοσι διακριτική. Def. 411. C: ὄψις ἕξις διακριτικὴ σωμάτων. Crat. 388. B: ὄνομα ... διδασκαλικόν τί ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας. Tim. 60. A: τὸ ... λεῖον καὶ διακριτικὸν ὄψεως. 67. E. Soph. 231. B: ἔστω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτική. Polit. 282. C: διακριτικῶ τε καὶ συγκριτικῶ τμήματι. Soph. 226. C: διακριτικὴν (προσειπόντες).

διακροῦω (pulsando) solvo, in univ. solvo (aliquid in elementa e quibus compositum est). Crat. 421. C: ταῦτα μὲν μοι δοκεῖς ... ἀνδρείως πάνυ διακροσσημέναι (ubi iocose fere propter antecedd. συγκεκριτημένῳ et συγκεκριτῆσθαι videtur positum esse).

διακρούω, pulso, pulsando sonum exploro. Theact. 179. D: τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρουόντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται.

διακυβερονῶ, gubernō, rego. Legg. IV. 709. B: ὡς θεός ... καὶ μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τὰνθρώπινα διακυβερονῶσι ξύμπαντα. Pol. IX. 573. D: ὧν ἂν Ἐρως τυραννὸς ἐνδὸν οἰκῶν διακυβερονᾷ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Phil. 28. D: νοῦν ... διακυβερονᾷ. Tim. 42. E: τὸ θνητὸν διακυβερονᾷ ζῶον. Polit. 301. D: διακυβερονῶντα ... ὀρθῶν ἀκριβῶς ... πολιτείαν.

διακώλυμα, τό, impedimentum. Legg. VII. 807. D: πάρεργον ... οὐδὲν δεῖ τῶν ἄλλων ἔργων διακώλυμα γίγνε-

σθαι cet. Tim. 76. D: εὐαισθησίας ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδῶν γεννησόμενον.

διακώλυσις, ἡ, *impeditio*. Ep. III. 316. B: ὥς οὐκ ἐμὴν ταύτην εἰρηκας συμβουλὴν οὐδὲ διακώλυσιν. Pol. V. 469. E: τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις.

διακωλυτής, ὁ, *qui impedit*. Phaedr. 239. E: διακωλυτὰς ... ἡγούμενος τῆς ἡδίστης πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας.

διακωλυτικός, ἡ, ὄν, *impediens*. Polit. 280. D: διακωλυτικά ἔργα.

διακωλύω, *impedio, prohibeo; veto*. Prot. 331. B: εἰ διακωλύεις ἀποκρίνασθαι. Theag. 129. E: πολλοῖς ... συνεῖναι μὲν οὐ διακωλύει cet. Lys. 208. D. E. 207. E: οὐδὲ διακωλύουσι ποιεῖν ὧν ἂν ἐπιθυμῆς. 208. A: διακωλύοιεν. Pol. I. 345. A: (ἐάν) μὴ διακωλύῃ πρῶττειν ἃ βούλεται. VIII. 557. E. Legg. XII. 955. A. Conv. 183. D: (ἐάν) οἱ πρεσβύτεροι μὴ διακωλύωσι. Polit. 258. B: δεῖ ... ἴσως ἐτι ἥττον τὰμὲν διακωλύειν. Euthyd. 304. C. Apol. 31. E: διακωλύωσιν πολλὰ ἄδικα ... ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι. Legg. VIII. 831. E. αὕτη ... μία κείσθω διακωλύουσα αἰτία. Theag. 128. E: καὶ ἐγὼ διεκώλυνον τε αὐτὸν cet. Phaed. 61. A: ἡ τοῦ Θεοῦ ἐσοτὴ διεκώλυνέ με ἀποθνήσκειν. Legg. III. 692. D. 698. E. Ep. VII. 329. D: διεκώλυνέ μου τὸν ἔκπλουν. Pol. II. 374. B: τὸν ... σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι cet. Ep. III. 315. D: ταῦτ' ἄρα σὲ μὲν τότε διεκώλυσα. Tim. 25. C: τοὺς ... μήπω δεδουλωμένους διεκώλυσε δουλωθῆναι. Leg. V. 736. C: τοὺς ... κακοὺς ... διακωλύσωμεν ἀφικνεῖσθαι. XII. 955. B: τῷ ... διακωλύσαντι. Pol. VI. 497. E: τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει. Pass. Pol. VIII. 552. B: οὐκ οὐκ διακωλύεται γε ... τὸ τοιοῦτον. Ep. VII. 346. A: εἰ διακωλυοίμην. Pol. I. 336. B: ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο. Legg. XII. 955. A: τῷ διακωλυθέντι. Pol. III. 401. B: διακωλυτέον τὸ κακῆδες τοῦτο.

διακωμωδῶ, *facetiis perstringo, irrideo*. Gorg. 462. E: μὴ οἴηταί με διακωμωδεῖν τὸ ἐαντοῦ ἐπιτήδευμα.

διαλαγχάνω, *sortior*. Critia 109. B: Θεοὶ ... ἅπανσαν γῆν ... διελαγχανον. Polit. 307. C: οἶον πολεμικὰς διαλαχούσας στάσιν ιδέας.

διαλαμβάνω, *separatim sumo, distinguo; separo; divido; distribuo*. Alc. II. 140. B: ἔχουσι ... διειληφότες δημιουργίας μέρη. C: καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσὶ. Tim. 62. C: τόπους δύο εἶναι διειληφότες διχῇ τὸ πᾶν. Polit. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν. Conv. 222. E: ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. Phil. 23. C: πάντα τὰ νῦν ὄντα ... διχῇ διαλάβωμεν. Legg. XI. 935. D: διαλάβωμεν δίχα τῷ παιζειν καὶ μὴ. Prot. 346. E: ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν λέγοντα. Polit. 261. B: τὰ γε γιγνόμενα πάντα δίχα διαλαβεῖν οὐ παντάπασιν χαλεπὸν. Legg. IX. 866. D:

διχῇ δει ... τὸ τοιοῦτον διαλαβεῖν. VI. 763. C: τριχῇ δώδεκα μέρη τῆς πόλεως διαλαβόντες. 777. A: ταῦτα ... διαλαβόντες ... τοῖς διανοήμασιν. XI. 933. B: διαλαβόντας ... διχῇ τὸν τῆς φαρμακείας πέρι νόμον. Crat. 396. B: διείληπται ... δίχα ... ἐν ὧν τὸ ὄνομα, τῷ Διὶ καὶ τῷ Ζηνί. Phil. 41. C: δίχα ... τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται. Polit. 271. D: ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων ... τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημμένα. Legg. X. 886. A: ἐνιαυτοῖς τε καὶ μηνὶ διειλημμένα. Polit. 258. B: τὰς ἐπιστήμας ἄρα διαληπτέον. Phil. 55. D: τὰς ... ἡγεμονικὰς διαληπτέον ἐκαστων αὐτῶν χωρὶς. *distinguo, h. e. obduco. Phaed. 110. B: χωρῶσι διειλημμένη (ἡ γῆ). *comprehendo, teneo (germ. ergreifen, festhalten). Pol. X. 615. E: τοὺς μὲν διαλαβόντες (comprehensos; v. ἰδίᾳ λαβόντες) ἔχον cet. Phaed. 81. C: διειλημμένην (ψυχὴν) ... ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς. Epin. 981. D: ὅσα μόνιμα, διειλημμένα ῥίξαις. *sumo aliquid ad disceptandum, explorandum al. Tim. 26. D: κοινῇ ... διαλαμβάνοντες ἅπαντές πειρασόμεθα τὸ πρέπον ... ἀποδοῦναι.

διαλανθάνω, lateo. Euthyd. 278. A: σὲ ... τοῦτο ... διαλέληθε ταὐτὸ ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον. Legg. III. 677. D: ὅτι ... μυριάκις μύρια ἔτη διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε cet.

διαλέγω, deligo, discerno. Legg. V. 735. B: διαλέξας τὰ τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ cet. Med. dissero, colloquor; etiam simpl. loquor; convenio aliquem; etiam utor aliquo magistro; dissero vel disputo dialectice; explico, expono. Apol. 33. A: οὐδὲ χορήματα ... λαμβάνων διαλέγομαι. Pol. VII. 527. E: πρὸς ποτέρους διαλέγει. Hipp. mai. 293. D: τὰ ... πολλὰ ... σχεδὸν τί μοι οὕτω διαλέγεται. Pol. VII. 526. A: περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε ...; Gorg. 449. B: ὥσπερ νῦν διαλεγόμεθα. Legg. III. 686. D: οὐ πέρι διαλεγόμεθα. V. 732. E: ἀνθρώποις γὰρ διαλεγόμεθα. Lys. 211. C: ἀλλ' ἴθι διαλέγον αὐτῷ. Hipp. mai. 291. A: οὐ μὲντ' ἂν ἐγὼ γε τῷ ἀνθρώπῳ τοιαῦτ' ἐρωτῶντι διαλεγοίμην. Conv. 194. D: ἔάν μόνον ἔχη ὅτῳ διαλέγεται. Ion. 532. B. Pol. VIII. 558. D: ἴνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώμεθα. Gorg. 458. B. Alc. I. 129. C: τὸ διαλέγεσθαι καὶ τὸ λόγῳ χρῆσθαι ταὐτόν που καλεῖς. Phaed. 63. D: ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι. Phaedr. 269. B: μὴ ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι. Gorg. 448. E: ὅτι τὴν καλουμένην ἡρωικὴν μᾶλλον μεμελέτηεν ἢ διαλέγεσθαι. 471. D: τοῦ δὲ διαλέγεσθαι ἡμελιχμένα. Theaet. 161. E: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. Parm. 135. C: τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν. Phil. 57. E. Conv. 181. A. Pol. V. 454. A: οὐκ ῥίξειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι. VI. 511. C: ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης ... θεωρούμενον. VII. 532. A: ὧν (νόμον) τὸ διαλέγεσθαι περαίνει. Ib. τῷ διαλέγεσθαι. D. al. Theaet. 167. E: διαλεγόμενος (opp. ὡς ἀγω-

νιζόμενος). Pol. I. 328. D. Parm. 135. D: πρῶτην σου ἀκού-
ων διαλεγόμενον cet. Phaed. 94. D: ὡς ἄλλη οὐσα ἄλλω πρά-
γματι διαλεγομένη. Legg. III. 682. E: περὶ νόμων διαλε-
γομένοι. IV. 719. A: τῷ νομοθέτῃ διαλεγόμενοι τόδε.
Crit. 49. A: πρὸς ἀλλήλους σπουδῇ διαλεγόμενοι. Prot. 335.
D: σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγόμενων. Pol. I. 336. B:
διαλεγόμενων ἡμῶν. Prot. 336. B: χωρὶς ... εἶναι τὸ συνεῖ-
ναί τε ἀλλήλοις διαλεγόμενους καὶ τὸ δημηγορεῖν. Phaed.
63. D: διαλεγόμενους (vern. wenn man rede). Legg. I. 630.
D. Soph. 239. A: οὐχ ὡς ἐπὶ διελεγόμεν. Conv. 217. D.
Euthyd. 271. A: διελέγον. Phaed. 61. D: τὰ λοιπὰ διελέ-
γετο. Theaet. 178. E: ἢ οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ διελέγετο. Soph.
232. D: οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς ... διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπι-
σχνουμένοις. Euthyd. 273. B: διελεγέσθην ἀλλήλοις. Prot.
314. C: περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα. Lys. 207. E: καί
τι ἀλλήλοις διελεγόμεθα. Soph. 218. A: ἐξ ὧν αὐτὸς τε
πρότερον διείλεγμαί. Prot. 313. B: οὔτε διείλεξαι οὐδὲ πώ-
ποτε. Eryx. 399. D: ἐπεὶ ταῦτα εὖ καὶ καλῶς διείλεχθον.
Theaet. 158. C: ἃ τε γὰρ νυνὶ διείλεγμαθα. Soph. 251.
D: ὅσοις ἐμπροσθεν διείλεγμαθα. Legg. IV. 722. C. Apol.
37. A: ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διείλεγμαθα. Soph.
242. C: εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διείλε-
χθαι cet. Legg. X. 903. A. Theaet. 142. C: τοὺς τε λό-
γους οὓς διείλεχθῃ. Theag. 130. B: τὰλλα διείλεχθῃ. Parm.
126. C: οἷς (λόγους) ... διείλεχθσαν. Prot. 333. C: πρὸς
τούτον πρῶτον τὸν λόγον διαίλεχθῃ τὸν τῶν πολλῶν. Eu-
thyd. 275. B: διαίλεχθῃτον (v. διαλεχθῃτον) ἐναντίον ἡ-
μῶν. Apol. 39. E: τοῖς ... ἀποψηφισαμένοις ἰδίως ἂν δια-
λεχθεῖν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτοῦ πράγματος. Conv. 217.
B: ἅπερ ἂν ἐραστὴς παιδικοῖς ἐν ἐρημίᾳ διαλεχθεῖν. Prot.
310. E: ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. 316. B: μόνῳ
βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων. Theaet.
143. B: οἷς ἔφη διαλεχθῆναι. Conv. 213. D. al. Theaet.
142. C: συγγενόμενός τε καὶ διαλεχθεῖς. Conv. 217. B.
Soph. 251. C: τοὺς πάποτε περὶ οὐσίας καὶ ὁτιοῦν διαλε-
χθέντας. Conv. 174. D: τοιαῦτ' ἅττα ... διαλεχθέντας. Theaet.
196. E: τῖνα τρόπον διαίλεξαι ... τούτων ἀπεχόμενος; Charm.
170. E: περὶ ... ἱατρικῆς δῆπου αὐτῷ οὐ διαίλεξεται. Pol. I.
328. A: διαλεξόμεθα. Men. 99. E: τούτῳ ... καὶ αὐτῷ διαλεξό-
μεθα. Conv. 217. B: διαίλεξομαι. Charm. 155. C: ὡς πανν
ἐραδίως αὐτῷ διαλεξόμενος. Verb. Lys. 211. C: διαλεκτέον.
διάδειμμα, τό, *intervallum*. Tim. 59. C: τῷ ... με-
γάλα ἐντὸς αὐτοῦ διαδείμματα ἔχειν.
διαλείπω, *intermitto*. Pol. X. 617. C: διαλείπουσαν
χρόνον (*interiecto aliquo tempore*). Phaed. 117. E: διαλιπὼν
χρόνον. 118: ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν. Theag. 129. B: δια-
λιπὼν χρόνον αὐτῷς ὀρμᾶτο ἵεναι. Ep. VII. 345. C: οὐ πο-
λὺν χρόνον διαλιπὼν (*non ita multo post*).

διαλεκτικός, ἡ, ὄν, *disserendis, disputandi peritus*; ἡ διαλ. *ars quaerendi et disserendi, vera ac falsa diiudicandi*. Pol. VII. 537. C: ὁ μὲν γάρ συνοπτικός διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὐ. 533. C: ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος. 534. E: ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ... ὡς περ θρυγνός τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κείσθαι —; Soph. 253. D: τῆς διαλεκτικῆς ... ἐπιστήμης. Pol. VII. 536. D: τῆς διαλεκτικῆς. 537. C: διαλεκτικῆς γνώσεως. Phaedr. 276. E: τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος. Crat. 390. C: τὸν δὲ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι εὐ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; D: διαλεκτικὸν ἄνδρα. Pol. VII. 534. B: ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; 532. B: διαλεκτικῶν ... πορείαν. Phaedr. 266. C: διαλεκτικὸν (εἶδος) καλῶν. Soph. 253. E: τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις ... πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί. Pol. VII. 531. E. Euthyd. 290. C: τοῖς διαλεκτικοῖς. Polii. 285. D: τοῦ περὶ πάντα διαλεκτικωτέροις γίνεσθαι. 287. A: τοὺς συνόντας ἀπειρογάζετο διαλεκτικωτέρους.

διαλεκτικῶς, *dialectice s. more dialectico*. Phil. 17. A: τό τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιέσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Men. 75. D: πρῶτερον ... καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Ib. ἔστι ... τὸ διαλεκτικώτερον μὴ μόνον τἀληθὴ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομιλοῦν εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος.

διάλεκτος, ἡ, *colloquium*. Conv. 208. A: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Theaet. 146. B: ἐγὼ ... ἀγῆτης τῆς τοιαύτης διαλέκτου. Pol. V. 454. A: ἐρῶν, οὐ διάλεκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. **in univ. sermo, oratio, dictio*. Theaet. 183. B: οἰκειοτάτη γοῦν διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς. Def. 414. D: διάλεκτος συνθετος ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἄνευ μέλους. Ib. ὄνομα διάλεκτος ἀσύνθετος cet. Ib. διάλεκτος φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος cet.

διάλεξις, ἡ, *sermo, oratio*. Ep. VII. 350. D: οὐ πειθόμενοι ταῖς ἐπ' ἐμοῦ διαλέξεσι.

διαλλαγή, ἡ, *reconciliatio*. Conv. 213. D: ἀλλ' οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή. Legg. I. 628. B: εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης. Ep. VIII. 356. C: κυρίους ποιησάμενοι τῶν διαλλαγῶν.

διαλλάττω, *permuto (vendo)*. Pol. H. 371. D: τοῖς δὲ ἀντὶ αὐτῶν ἀργυρίου διαλλάττειν ὅσοι τι δεόνται πρίασθαι. X. 620. B: ἀετοῦ διαλλάξαι βίον (*permutasse, h. e. elegisse*). Med. muto (*ut locum, urbem*), h. e. *peragro*. Soph. 223. D: τὸ ... ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων (διαλλαττόμενον?) ὠνῇ καὶ πράσει ἐμπορικῇ. **concilio vel reconcilio*. Merex. 244. A: διαλλάττειν αὐτοὺς. Conv. 213. D: διάλλαξον ἡμᾶς. Phaedr. 60. C: βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα. Legg. VI. 767. A. I. 628. A: διαλλάξας. Me-

nex. 244. A: ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς διηλλάγμεθα. Crat. 430. A: εἰάν πῃ διαλλαχθώμεν. Conv. 193. B: διαλλαγέντες τῷ Θεῷ. Pol. V. 471. A: ὡς διαλλαγησόμενοι. 470. E: διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησόμενων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. Med. in gratiam redeo, reconcilior (vern. sich versöhnen). Prot. 346. B: διαλλάττεσθαι. Legg. XI. 920. D: εἰάν ἐν διαιτηταῖς ... μὴ δύνωνται διαλλάττεσθαι.

διαλογίζομαι, *reputo, exputo*. Soph. 231. C: πρὸς ἡμῶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα. Tim. 59. C: τᾶλλα ... οὐδὲν ποιήλον ἐτι διαλογίσασθαι. Phil. 58. D: ἱκανῶς διαλογισάμενοι.

διαλογισμός, ὁ, *deliberatio*. Ax. 367. A: φροντίδες ... καὶ διαλογισμοί.

διάλογος, ὁ, *sermo, colloquium*. Soph. 263. E: πλὴν ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γινόμενος. 264. A: αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος. Pol. I. 354. C: ἐκ τοῦ διαλόγου. Prot. 335. D: οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. 338. C: ἢν' ... συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίνωνται. Alc. I. 110. A: ἵνα μὴ μάτην οἱ διάλογοι γίνωνται. Prot. 336. B: τίς ὁ τρόπος ἐστὶ τῶν διαλόγων; 338. A: τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων. Lach. 200. E: ἐν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἄρτι.

διάλυσις, ἡ, *dissolutio, solutio, disunctio*. Gorg. 524. B: δυοῖν πραγμάτων διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Phil. 32. A: διάκρισις ... καὶ διάλυσις. Crat. 419. C: ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος. Legg. VIII. 828. D. Pol. I. 343. D: ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας. Phaed. 88. B: ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος. Legg. III. 684. D: χρεῶν διάλυσιν. I. 632. B: τὰς πρὸς ἀλλήλους ... κοινωνίας καὶ διαλίσεις. **dimissio*. Legg. VI. 758. D: διαλύσεων (opp. ἐυλόγων).

διαλυτικός, ὁ, *dissolvens*. Polit. 281. A: τῶν συνεστώτων ... διαλυτική. Tim. 60. B: τὸ ... τῆς σαρκὸς διαλυτικός.

διαλυτός, ὁ, *dissolubilis*. Phaed. 80. B: πολυειδὲς καὶ διαλυτὸν. Tim. 57. B: διαλυτὰ ὄντα (Par. A. διαλυθέντα).

διαλύω, *dissolvo, solvo; finio*. Pol. V. 462. B: ἡ ... τῶν τοιοῦτων ιδίαισις διαλύει. X. 609. C: ἡ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; Gorg. 458. B: διαλύωμεν τὸν λόγον. Soph. 259. E: τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων. Tim. 68. D: ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ διαλύειν. Def. 411. C: τὸ συνάγον καὶ διαλύον τὰ σύνθετα. Tim. 58. E: ὑπὸ πυρὸς ... διαλύοντος. Pol. X. 609. A: ὅλον διέλυσε καὶ ἀπώλεσε. Lys. 223. B: διελύσαμεν τὴν συνουσίαν. Menex. 241. B: ὅτι ... φόβον διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων. Lach. 201. C: τὴν συνουσίαν διαλύσωμεν. Prot. 336. E: μὴ μεταξὺ διαλύσαι τὴν συνουσίαν. Phaed. 80. B: ταχὺ διαλύεσθαι. C. Tim. 53. E: διαλυόμενα. 54. C: εἰς ἀλλήλα διαλύο-

μενα. Gorg. 524. B: ἐπειδὴν ... διαλυθήτον ... ἀπ' ἀλλήλων. Polit. 273. D: διαλυθείς. Tim. 56. D: γῇ ... διαλυθείσα. E: αἶρος διαλυθέντος. Ax. 365. E: τῆς συγκρίσεως ἅπαξ διαλυθείσης. Legg. XII. 945. C: διαλυθείσαν οἵχεσθαι πολιτείαν. X. 904. D: διαλυθέντες ... τῶν σωμάτων. Med. Gorg. 457. C: διαλέεσθαι τὰς συνοσίας. *redarguo, refello. Soph. 252. D: τοῦτο μὲν οἶός τε κἀγὼ διαλύειν.

διαμαντεύομαι, *oaticinor, divino*. Sis. 387. E: διαμαντεύομενον. 390. B: διαμαντεύομενοι. *ex oraculo constāto. Legg. III. 696. A: ἄς μὴ τό ... θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαντεύσάτο τις.

διαμαρτάνω, *aberro, erro, fallor, falso existimo; ignoro*. Phaedr. 257. D: τοῦ ἐταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις. Theaet. 178. A: ἡ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη; Pol. I. 339. D: ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἐαντιοῖς βελτίστου. Polit. 275. D: ταύτης (ταύτης?) ... πη διημαρτάνομεν. Phil. 48. E: πολὺν δὲ πλείστοί γε ... περὶ τὸ τρίτον εἶδος ... διημαρτήκασιν. Pol. I. 334. D: ὅσοι διημαρτήκασιν τῶν ἀνθρώπων. Crat. 403. B: διημαρτήκεναι περὶ τούτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως. Alc. II. 146. C: τοὺς πολλοὺς διημαρτηκέναι τοῦ βελτίστου. Eryx. 398. E: εἰ τυγχάνει τούτου διημαρτηκώς. Ep. I. 310. A: τοσοῦτον ἥρων διημαρτηκώς. Alc. II. 146. A: τοῦ ... βελτίστου ὄντος τὰ πολλὰ διημαρτηκότα. Legg. XI. 935. B: ὅς οὐ τοῦ σπονδαίου τρόπου ἔτι το παράπαν διήμαρτεν cet. Ep. VII. 333. D: τούτων ... τὸ πᾶν διήμαρτεν. Hipp. mai. 303. D: ἐπειδὴ τούτου διημαρτετε. Phaed. 108. A: οὐ γάρ ποῦ τις διαμαρτέοι οὐδαμῶς μιᾶς ὁδοῦ οὔσης. Theaet. 193. D: ὅταν ... διαμαρτώ. Legg. XII. 943. D: διαμαρτῶν τις ... τῶν ἀναγκαίων ἀποβολῶν. Pass. Polit. 276. C: ὅτι ... συχνὸν αὐ διημαρτάνετο. Legg. I. 639. E: τὰ πολλὰ ... διημαρτημένα.

διαμαρτύρομαι, *contestor, testificor; assevero vel assermo*. Phaedr. 260. E: διαμαρτυρομένων λόγων ὅτι cet. Phaed. 100. E: διαμαρτύροιο ἂν ὅτι cet. Charm. 174. E: ἡ οὐ πάλαι διεμαρτυρόμεθα ὅτι cet. Phil. 59. B: τότε ... διαμαρτύρασθαι τῷ λόγῳ. 66. D: διαμαρτυρόμενοι.

διαμαστιγῶ, *verberibus caedo*. Gorg. 524. E: διαμαμαστιγωμένην (ψυχὴν).

διαμάχη, ἡ, *pugna*. Legg. I. 633. D: πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον. VII. 814. A: περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τὴν διαμάχην γίνεσθαι.

διαμάχομαι, *dimico, pugno, contendo, certo; debello; oppugno, adversor*. Riv. 134. B: ἡ διαμάχει δυοῖν ὄντοι νῦν περὶ τοῦ λόγου; Phil. 22. D: τούτου ... περὶ καὶ μᾶλλον ἔτι πρὸς Φίλησον διαμαχοίμην ἂν. Men. 86. C: περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην ... καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Legg. I. 638. E: λόγῳ διαμάχεται ἂν. Theaet. 178. E: περὶ ... τοῦ ἔδῃ ὄντος ἐκάστῳ ἡδέος ... μηδὲν πῶ τῷ λόγῳ διαμαχώμε-

θα. Soph. 261. A: τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι (*forrignare*). Crat. 431. A: οὐδὲν (v. οὐδὲ) γὰρ δεῖ νῦν πᾶν διαμάχεσθαι περὶ αὐτοῦ. Conv. 207. B: ὑπὲρ τούτων ... διαμάχεσθαι ... τοῖς ἰσχυροτάτοις. Pol. II. 375. A: ἐλόντα διαμάχεσθαι. VI. 499. D: περὶ τούτου ... τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι. Legg. I. 629. A: σκληρῶς ... διαμάχεσθαι. II. 671. D: μέθῃ διαμάχεσθαι. VII. 806. A: διαμαχεσθαι περὶ πόλεως cet. Euthyd. 297. C: τῇ ... ὕδα διαμάχεσθαι. Ep. VII. 333. D: διαμαχόμενος ... τοῖς διαβάλλουσιν ἡττήσθην. Gorg. 513. D: μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον. Legg. I. 647. C: διαμαχόμενον αὐτοῦ ταῖς ἡδοναῖς. VIII. 830. B: περὶ τῆς νίκης διαμαχόμενοι. Ep. VII. 332. D: διαμαχόμενοι τοῖς λόγοις ὡς cet. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. VIII. 833. D: ἔνα τε πρὸς ἓνα διαμαχομένους καὶ δύο πρὸς δύο. Soph. 260. A: τοῖς τοιούτοις διεμαχόμεθα. Legg. I. 647. D: μὴ πολλὰς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις ... διαμεμαχήμενος. Pol. II. 374. A: ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχεται τοῖς ἐπιούσιν. Legg. VIII. 830. C: διαμαχούμενον περὶ ψυχῆς cet. **contendo, enitor, studeo*. Prot. 325. C: περὶ τούτων διαμάχονται ὅπως ὡς βέλτιστος ἐστὶ ὁ παῖς. Gorg. 502. B: διαμάχεσθαι ... ὅπως τοῦτο ... μὴ ἔρεϊ. 503. A: διαμάχεσθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα. Ep. XIII. 361. E: ἐμὲ ... διαμάχεσθαι ὅπως cet. **contendo, h. e. contendendo affirmo vel evinco* (vern. *behaupten*). Theaet. 158. D: ἐν ἐκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἢ ψυχῇ τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ. Phaed. 106. C: τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι ὅτι οὐκ ἀπόλλυται, Theaet. 170. C: εἰ ἐθέλοι ἂν τις ... διαμάχεσθαι ὡς cet. 177. D. Parm. 127. E: διαμάχεσθαι πρὸς πάντα τὰ λεγόμενα ὡς οὐ πολλὰ ἐστι. Soph. 256. D: ἀδελφεῖς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν; 260. D: ὥστε τὴν εἰδωλοποικὴν ... διαμάχουσι ἂν ... ὡς παντάπασιν οὐκ ἐστίν. Polit. 268. A: παντάπασιν τῷ λόγῳ διαμάχουσι ἂν οὗτοι ... ὡς cet. **vim adhibeo, per vim aliquid efficio*. Pol. I. 345. A: θυνάσθω ... ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι. — Verb. Soph. 241. D: φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον ἐν τοῖς λόγοις. Pol. II. 380. B: διαμαχετέον (*libri plures διαμαχητέον*) παντὶ τρόπῳ τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει cet.

διαμεῖβω, *commuto*. Polit. 289. E: νόμισμά τε πρὸς τᾶλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες. Tim. 92: τότε καὶ νῦν διαμείβεται τὰ ζῶα εἰς ἄλληλα: 80. C: διαμεμβόμενα. Med. permuto. Tim. 57. C: διαμείβεται τὰς χώρας ἀπαντα. Legg. XI. 915. E: ἐὰν ... ὅτιοῦν ἀνθ' ὅτουσιν διαμείβηται ἕτερος ἄλλῳ. Conv. 219. A: χρύσεια χαλκείων διαμείβεσθαι.

διαμειδιῶ, *arrideo*. Tim. 21. C: διαμειδιάσας εἶπεν.

διαμελετώ, *operam do, studeo, me exerceo* (*exerceor*) *in aliqua re*. Parm. 126. C: μειράκιον ... ὧν αὐτοῖς (ταῖς

λόγους) εὖ μάλα διεμελείησεν. Pass. Legg. VIII. 830. B: ὅπως αἱ πληγαὶ τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελε-
τῶντο ... ἰκανῶς. Critia 113. B: διαμεμελείηται τε (τὰ
γράμματα) ὑπ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος.

διαμένω, *permaneo, duro*. Locr. 97. E: πῦρ ... οὐ
κα (ν. οἶκ ἄν) διαμένοι. Legg. X. 893. E: ὅταν ἡ ... ἐξίς
διαμένη. Prot. 344. B: διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει.

διαμερίζω, *divido, distinguo*. Phil. 15. E: διαμερίζων.
Polit. 289. C: διαμερισθεῖσα. **concido*. Legg. VIII. 849. D:
ζώων διαμερισθέντων.

διαμερισμός, ὁ, *distributio*. Legg. VI. 771. D: αὐτῷ
τῷ τῆς πόλεως διαμερισμῷ.

διάμετρος, ἡ, *media (diagonalis) linea, diametros*. Po-
lit. 266. B: καθάπερ ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους. Ib.
τῆς ἡμετέρας δυνάμεως διάμετρος. Men. 85. B: εἰ ταύτῃ
διάμετρος ὄνομα. Sis. 388. E: εἰ διάμετρος ἐστὶν ἡ μη.
Pol. VI. 510. D: διαμέτρον αὐτῆς (ἐνεκα). Men. 85. B: ἀπὸ
τῆς διαμέτρου. Polit. 266. A: τῇ διαμέτρῳ ... καὶ πάλιν
τῇ τῆς διαμέτρου διαμέτρῳ. Tim. 54. D: κατὰ διάμετρον.
Critia 116. A: πέντε σταδίων τὴν διάμετρον εἶχε. Men. 85.
B: καλοῦσι ... ταύτῃν διάμετρον οἱ σοφισταί. Sis. 388. E:
ἀγροουμένην τὴν διάμετρον τοῖς γεωμέτραις. Pol. VIII.
546. C: ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος. Tim. 54. E: τὰς
διαμέτρους.

διαμηχανῶμαι, *machinor, molior; excogito, callide per-
ficio*. Conv. 179. D: διαμηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι εἰς Ἀι-
δου. Legg. V. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὥπως ἄν
γίγνηται. Ep. VII. 348. A: διαμηχανώμενος τίνα τρόπον
ἀντασφῆσθαι με. Conv. 213. C: διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ
καλλίστῳ ... κατακείσει.

διαμιλλῶμαι, *contendo, certo*. Pol. VIII. 563. A:
διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις. VII. 516. E:
διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμιώταις ἐκείνοις. D: διαμιλλᾶ-
σθαι περὶ τούτου. Legg. VIII. 833. B: λειοτέρας ὁδοῦ δια-
μιλλῶμενον. E: μέχρι δέκα πρὸς δέκα διαμιλλωμένους
ἀλλήλοις.

διαμνημονεύω, *commemoro, in memoriam revoco; prodō,
expono*. Tim. 22. B: διαμνημονεύων. Epin. 976. C: μάλα
.. πολλὰ καὶ ἀσφαλῶς μνημονεύοντα. Legg. VI. 772. E:
κάλλιστα ... διεμνημόνευσας. Critia 117. E: νῦν διεμνημό-
νευται. **memini*. Conv. 180. C: ὧν οὐ πᾶν διεμνημόνευεν.

διαμπερές, *penitus, omnino*. Phaed. 111. E: διαμπε-
ρές τετραγώνον δι' ὅλης τῆς γῆς. Pol. X. 616. D: ἐν ...
σφονδύλῳ ... ἐξεγλυμμένῳ διαμπερές. E: ἐκείνην ... διὰ
μέσον τοῦ ὀρθοῦ διαμπερές ἐηλάσθαι.

διαμυθολογῶ, *confabulor, colloquor, dissero de aliqua
re*. Phaed. 70. B: περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολο-
γῶμεν — ; Legg. I. 632. E: τᾶλλα οὕτω διαμυθολογῶν-

τες. Apol. 39. E: οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.

διαναγκάζω, *cogo*. Phil. 14. E: ὅτι τέρατα διηγάσσεται φάναι. Legg. VIII. 836. A: διηναγκασμένη. II. 670. B: ὅσοι ... βαίνειν ἐν ἑνθμῷ γεγόνاسι διηναγκασμένοι.

διαναπαύω, *requiescere sino*. Polit. 257. C: διαναπαύωμεν αὐτὸν *cet*. Med. *requiesco*. Legg. I. 625. B: τὸ διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς. Conv. 191. C: (ἵνα) πλησμονή ... γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαναπαύοιντο.

διανεκής, ὁ ἡ, *perpetuus, continuus*. Hipp. mai. 301. E: διανεκεῖ (γ. διηνεκεῖ) λόγῳ. B: διανεκεῖ (γ. διηνεκεῖ) σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα.

διανεμητικός, ἡ, ὄν, *distribuens*. Def. 411. E: ἔξις διανεμητικῆ τοῦ κατ' ἄξίαν ἐκάστω. Tim. 55. A: ὅλου περιφεροῦς διανεμητικὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὅμοια.

διανέμω, *distribuo, divido, partior; attribuo*. Tim. 81. E: διανέμει. Legg. X. 893. D: ἡ τοιαυτὴ κίνησις ἀνὰ λόγον ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζουσιν. De lege 317. D: οὗτος ... τὰ ἄξια σπέρματα ἐκάστη γῇ διανέμει. Theaet. 194. D: ταχὺ διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα. Polit. 262. D: καθάπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἐνθάδε διανέμουσι. Ep. VII. 351. B: (ἂν) τῇ ἑαυτοῦ πόλει τὰ τῶν σμικροτέρων χρήματα διανέμῃ μὴ κατὰ δίκην. Legg. VI. 762. A: (ἂν) δίκας ἀδίκως διανέμωσι. Polit. 301. D: τὰ δίκαια καὶ ὅσα διανέμειν ὀρθῶς πᾶσι. Crat. 430. E: τὸ μὴ ὀρθῶς διανέμειν. 431. B. Legg. V. 740. C: τοῦτοις νείεις διανέμειν. VIII. 834. A: τὰς νίκας διανέμειν. 848. C. al. Legg. VIII. 830. E: τοῖς μὲν τιμᾶς, τοῖς δὲ καὶ ἀτιμίας διανέμων. De lege 321. C. D. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίστοις διανέμουςα. Epin. 979. B: οὐκ ἐν δίκῃ διανέμουςαν τὸν αὐτῶν βίον. Polit. 297. B: τὸ ... δικαιοτάτον αἰεὶ διανέμοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει. Pol. VIII. 565. A: διανέμοντις τῷ δήμῳ. Legg. XII. 967. C: διανεμόντων τὰς αἰτίας παντὸς τοῦ κόσμου. VIII. 828. C: γυναικείας ... ἐορτὰς ... διανέμοντας. XII. 953. A. V. 745. E: ὅνπερ (τρόπον) καὶ τὴν ἄλλην χώραν διένεμον. Pol. VIII. 566. E: γῆν διένειμε δήμῳ. Tim. 35. B: πάλιν ὅλον τοῦτο μοίρας ὅσας προσήκε διένειμεν. Ep. VII. 332. A: διένειμε ... μέρη μείζω ἕκαστα *cet*. Tim. 55. D: τὰ ... γένη διανείμωμεν εἰς πῦρ *cet*. Polit. 266. E: τὸ πεζὸν τῷ διποδι πρὸς τετράπουν γένος διανείμει. Crat. 430. B. De lege 317. D: διανείμει ἐπὶ γῇ τὰ σπέρματα. E: τὴν τροφὴν ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανείμει. Gorg. 464. C: τέτραχα αὐτὴν διανείμασα. Legg. III. 683. D: τριχῇ τὸ στρατεῦμα διανείμαντας. VI. 756. B: μέρη ... διανείμαντας τίτταρα. 758. E: (ἡνίκα) σύμπασα ... ἡ χώρα κατὰ δώδεκα μέρη διανενημηται. Polit. 303. A: διὰ τὸ τὰς ἀρχὰς ... διανενημῆσθαι κατὰ σμικρὰ εἰς πολλοὺς. Parm. 144. E: ἀπὸ τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημημένον. Critia 119. A:

εἰς τοὺτους τοὺς κλήρους ... διενενέμηντο. Legg. V. 737. E: γῇ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μίση διανεμηθῆ-
των. VIII. 835. A: διανεμηθῶσι. III. 687. D: διανεμηθεῖσαι
εἰς τρεῖς πόλεις. V. 740. B: διανεμηθεῖσαι τὸν ἀριθμόν.
Med. partior (partiri inter se). Legg. III. 684. E: γῆν ... δια-
νέμεσθαι. VIII. 848. C: τῇδε γῇ διανέμεσθαι. Pol. IX.
572. E: τῶν ἀρχῶν καὶ τὰ ἔτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν.
Gorg. 523. A: διενεῖμαντο τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσει-
δῶν καὶ ὁ Πλούτων. Legg. XII. 963. D: διανεμιώμεθα ...
ἀλλήλοις τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. Ep. III. 318. A: μὴ
διανεῖμασθαι τοὺς διανεμιώμενους.

διανέω, trano, trañcio; transl. i. q. persequor, absolveo.
Phaedr. 264. A: ἐξ ὑπίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν
λόγον. Pol. IV. 441. C: ταῦτα ... μόγῃς διανερεύκαμεν.
Parm. 137. A: διανεῦσαι ... τοσοῦτον πλήθος λόγων.

διάνημα, τό, filum. Polit. 309. B: κροκῶδει δια-
νήματι.

διανόημα, τό, cogitatum, cogitatio; consilium, propositum.
Pol. VI. 504. E: καὶ μᾶλα ... ἄξιον τὸ διανόημα. Legg.
III. 692. E: τό τε Ἀθηναίων καὶ τὸ Λακεδαιμονίων κοινὴ
διανόημα. 688. C: τῆς τῶν βασιλειῶν τε φθορᾶς καὶ ὅλου
τοῦ διανοήματος οὐ δειλίαν οὐσαν τὴν αἰτίαν. VII. 818.
D: πολλὰ καὶ μωρία τοῦ διανοήματος. Prot. 348. D: πρὸς
ἅπαν ἔργον καὶ λόγον καὶ διανόημα. Legg. X. 903. A: οὐτ'
ἀληθὲς τὸ διανόημα διανοοῖμεθ' ἂν. Epin. 988. C: ὅτε
περὶ θεῶν ἦν ἀνθρώποις διανοήματι πρῶτα. Tim. 71. B:
τῶν διανοημάτων ἡ ἐκ τοῦ νοῦ φερομένη δύναμις. Legg.
VII. 816. D: τὰ ... τῶν αἰσχυρῶν σωμάτων καὶ διανοημάτων.
Alc. I. 105. D. Theaet. 196. C: ἐν αὐτοῖς τοῖς διανοήμα-
σιν. Legg. VI. 777. A. Ep. III. 315. D: τοῖς διανοήμασι
τοῖς σοῖς. Conv. 210. D: διανοήματα (τίκτῃ) ἐν φιλοσοφίᾳ
ἀφθόρῳ. Pol. VI. 496. A: ποῖ' αὐτὰ φῶμεν γεννᾶν δια-
νοήματά τε καὶ δόξας; Legg. V. 740. A: ταῦτά δ' ἔχειν
διανοήματα καὶ περὶ τοὺς ἐγγωρίους θεοὺς cet. Alc. I. 105.
A: ἔτερα ... κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτόν σε.

διανόησις, ἡ, cogitatio, sententia. Legg. X. 888. C:
μείναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει. Tim. 90. D: αἱ τοῦ
παντός διανοήσεις καὶ περιφοραί. *mens s. animus. Polit. 306.
E: ὁζύτητα διανοήσεως τε καὶ σώματος. Tim. 47. C: ἐπὶ
τὰς περιφορὰς τὰς τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. 87. C: περὶ
τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας.

διανοητικός, ὁ, ὄν, ad mentem pertinens (intellectualis
ap. Apul.). Tim. 89. A: τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ παντός κί-
νήσει ξυγγενής.

διανοία, ἡ, cogitatio, consideratio; intelligentia, mens;
etiam animus (vern. Gesinnung). Soph. 263. D: διανοιά τε
καὶ δόξα καὶ φαντασία. E: ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐ-
τὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γενόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπω-

νομάσθῃ, διάνοια. Pol. V. 470. E: πολὺν ... ἡμερωτέρων αὐτῇ ἢ διάνοια ἐκείνης. Prot. 352. A: καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον. Phaedr. 244. C: ἀτ' ἐκ διανοίας πορίζομένων ... νοῦν τε καὶ ἰστορίαν. Theaet. 188. D: καὶ ὅπως οὖν ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχη. Soph. 265. C: ἀνευ διανοίας γνώσεως (αἰτίας). Pol. V. 469. D: γυναικείας τε καὶ σμικρὰς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα cet. VI. 486. A: διανοίας μεγαλοπρέπεια. VIII. 568. A: τοῦτο πικρῆς διανοίας ἐχόμενον. Legg. X. 909. E: μεγάλης ... διανοίας τινὸς ὁρθῶς δοῦν τὸ τοιοῦτον. Ion. 530. C: ἐρμηνεῖα ... τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι. Pol. III. 412. E: γὰνεται μοι δόξα ξεῖναι ἐκ διανοίας. VII. 524. D: ὡς τὰ μὲν παρακλιτικὰ τῆς διανοίας ἐστί cet. Tim. 71. C: προσιότερος τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Prot. 326. B: ἵνα ... ὑπηρετώσῃ τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ. Theaet. 168. B: ἴλεω τῇ διανοίᾳ. 189. D: ἔτερόν τι ὡς ἕτερον ... τῇ διανοίᾳ τίθεσθαι. Soph. 229. C: ὅσα διανοία σφαλλόμεθα. 238. B: πῶς ... τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι (τις) τὰ μὴ ὄντα cet. 260. C: ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις. Parm. 143. A: ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ ... λάβωμεν. 165. A. Pol. II. 359. B: εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ. III. 396. E: ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ. Legg. V. 740. A: τοιᾶδε διανοία πως ὡς ἄρα δεῖ cet. Menex. 248. B: τῇ αὐτῇ ταύτῃ διανοίᾳ χρωμένους. Phaedr. 234. B: πρὸς ἅπαντας ... τοὺς ἐρῶντας ταύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Prot. 324. B: καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται cet. Theaet. 170. B: οὐκοῦν τὴν ... σοφίαν ἀληθῆ διάνοιαν ἡγοῦνται cet. 188. B: εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν. 206. D: τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς. Soph. 227. C: τὸν ... περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμόν. 250. C: τὴν διάνοιαν ... τρέπειν. Crat. 407. B: νοῦν τε καὶ διάνοιαν. Conv. 219. D: τίνα οἶσθέ με διάνοιαν ἔχειν —; Pol. III. 393. A: οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν. 400. E: τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἥθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. V. 476. D: εὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν, ὡς γινώσκοντος, γνώμην ἂν ὁρθῶς φαῖμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν, ὡς δοξάζοντος; VI. 486. D: ἔμμετρον ... καὶ εὐχαριν ... διάνοιαν γύσει. 511. D: ὡς μεταξὺ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὔσαν. E: διάνοιαν ... ἐπὶ τῇ δευτέρῃ. VII. 534. A: διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν. Legg. III. 691. D: ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. VIII. 828. C: διάνοιαν χορὴ σchein ... τοιάνδε ὡς cet. X. 888. A: τοῖς οὕτω τὴν διάνοιαν διεσθαρμένοις. XI. 926. B: ἐπὶ μείζονσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐσέχων. Pol. VII. 522. C: πᾶσαι ... τέχνηι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστήμαι. Theaet. 195. C: οὔτε ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ... οὐτ' ἐν ταῖς διανοίαις. Legg. III. 683. C: γενομεθα ... ταῖς διανοίαις ἐν τῷ τότε χρόνῳ ὅτε cet. Pol. VI. 503. C: νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. Legg. VII. 798. D:

περὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων διανοίας τε ἅμα καὶ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις. *mens, animus (vern. Geist); ratio. Phaedr. 247. D: θεοῦ διάνοια νῦν τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηράτῳ τροφίμην. 249. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια. Gorg. 514. A: εἰς μὴ καλὴν καγαθήν ἡ διάνοια ἢ τῶν μελλόντων cet. Theaet. 150. C: τοῦ νέου ἡ διάνοια. 173. E: ἡ ... διάνοια (opp. τὸ σῶμα). 194. A. Crat. 416. C: διάνοια ... ἦτοι θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀμφοτέρων. Pol. V. 476. B: αὐτοῦ ... τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν. Phaedr. 256. A: τὰ βελτίω τῆς διανοίας. 259. E: τὸ ... ἄφρον τῆς διανοίας. Phaed. 79. A: τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. Theaet. 173. B: ὑγιεῖς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας. Crat. 396. B: μεγάλῃς τινὸς διανοίας ἐκγονον εἶναι τὸν Δία. 416. B. Conv. 219. A: ἡ τοι τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται ὅξυ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων cet. Pol. II. 371. D: τὰ ... τῆς διανοίας (opp. τὴν τοῦ σώματος ισχύν). VII. 527. B: φιλοσόφου διανοία. al. Prot. 337. C: φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Phaedr. 256. C: ἅτε οὐ πάσῃ δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πράττοντες. 279. B: ἐνεστί τις φιλοσοφία τῇ τοῦ ἀνδρὸς διανοίᾳ. Phaed. 65. E: ὅστις οὐ μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον. 66. A: αὐτῇ καθ' αὐτήν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος. Theaet. 160. D: μὴ πταίων τῇ διανοίᾳ περὶ τὰ ὄντα. Pol. VI. 500. B: τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὔσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι. 511. A: ἂν οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ. 529. D: ἂ ... λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτὰ, ὅψει δ' οὐ. Tim. 88. A: σῶμα ... ὅταν μέγα ... μικρὰ ξυμφυεῖς ἀσθενεῖ τε διανοία γένηται. C: ἡ τινα ἄλλην οφῶδα μελέτην διανοία κατεργαζόμενον. Phaedr. 239. A: τοσούτων κακῶν ... κατὰ τὴν διάνοιαν ... γιγνομένων. B. 259. E: ὑπάρχειν δεῖ ... τὴν τοῦ λέγοντος διάνοιαν εἰδύαν τάληθές cet. Pol. III. 395. B: κατὰ σῶμα ... καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν. 403. D: τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἷ cet. V. 458. A: ὥπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν cet. Tim. 74. E: τὰ περὶ τὴν διάνοιαν. Legg. XI. 916. A: νοῦήματι ... κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν. Pol. VIII. 560. C: ἐν ἀνθρώπῳ θεωριῶν ... διανοίαις. *cogitatum, sententia. Theaet. 155. D: τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην. Legg. III. 685. E: τῇ διανοίᾳ ταύτῃ κατασκευάζεσθαι τοὺς τότε. Menex. 244. C: ἡμῶν ... ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων. Ep. VII. 328. C: ταύτῃ ... τῇ διανοίᾳ τε καὶ τόλμῃ ἀπῆρα οἰκοθεν. Phaed. 63. C: αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην. Critia 108. B: τὴν τοῦ θεάτρον διάνοιαν οὔ cet. Alc. I. 104. E: ὅμως ... τολμητέον φράσαι τὴν ἐμὴν διάνοιαν. Sis. 388. B: καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διάνοιαν οὐν περὶ τοῦ εὖ βουλευέσθαι. Ep. VII. 323. D: δεῖν τὴν διάνοιαν ὑμῶν εἶναι τὴν αὐτὴν ἣν εἶχε καὶ Διὸν. 326. B. al. Ion. 530. D: οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ

Ὀμήρου. *ut Latin. *sententia* (vern. *der Gedanke*) est etiam *sensus, argumentum*. Lys. 205. B: οὔτε τῶν μέτρων δεόμαι ἀκοῦσαι ... ἀλλὰ τῆς διανοίας cet. Phaedr. 228. D: τὴν μέντοι διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων ... ἐκ κεφαλαίοις ... δίδειμι. *mens, h. e. *consilium, voluntas*. Tim. 38. C: ἐξ οὖν λόγου καὶ διανοίας θεοῦ τοιαύτης. Apol. 41. D: καίτοι οὐ ταύτη τῇ διανοίᾳ κατεψηφίζοντό μου cet. Menex. 240. C: τῇ δ' αὖτῃ διανοίᾳ κατηγαγοντο ... εἰς Μαραθῶνα. Crat. 418. C: τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου. Lach. 180. A: ἐπαινώ ... ὑμῶν τὴν διάνοιαν. Def. 415. C: ἄρχων πόλεως κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν. 416: τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Legg. XII. 967. A: ἀλλ' οὐ διανοίαις βουλήσεως ἀγαθῶν πέρι τελουμένων. *ois, *significatio*. Critia 113. A: ἐκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων. Crat. 418. A: σφόδρα ἁλλοιοῖσι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας.

διανοίγω, *aperio*. Lys. 210. A: διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμούς.

διανομή, ἡ, *distributio; partitio*. Crat. 431. B: εἰ ... ἔστι τοιαύτη τις διανομή καὶ ἐνταῦθα. Pol. VII. 535. A. Legg. VI. 755. A. V. 737. C: τίς ... τρόπος ἂν εἴη τῆς ὀρθῆς διανομῆς; 745. D: τῷ πλήθει τε καὶ ὀλιγότῃ τῆς διανομῆς. 746. D. VIII. 847. E. Prot. 361. D: ἐν τῇ διανομῇ. Tim. 73. C: ἐν τῇ διανομῇ τῇ κατ' ἀρχάς. Legg. V. 738. D: ἐν ... τῇ τῆς γῆς διανομῇ. 771. D: τῇ τῆς φυλῆς διανομῇ. Legg. III. 692. E: ἐν τοῖς τοῖς χρόνοις τοῖς περὶ τὴν διανομήν. IV. 714. A: τὴν τοῦ νοῦ διανομήν ἐπονομάζοντας νόμον. V. 737. B: διὰ τὴν διανομήν τῆς γῆς cet. C: τὴν διανομήν τῶν πολιτῶν. Crat. 430. C: ἄρ' οὖν αὐταὶ αἰ διανομαὶ ἀμφοτέραι ὀρθαί —; Legg. V. 744. B. VII. 819. B: μῦλλον ... τιῶν διανομαὶ cet. V. 738. A: διανομῶν. VI. 756. B: ταῖς διανομαῖς. V. 738. A: τὸν πλείστας ... διανομὰς ἐν αὐτῷ κεκτημένον. 747. A: τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς. VI. 771. B: ἔχει ... διανομὰς δώδεκα ... ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἡμῖν. C.

διανομοθετώ, *legem do s. constituo*. Legg. I. 628. A: τοῦναντίον γε ἡ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς τοὺς νόμους διανομοθετοῖ. Med. Legg. VIII. 833. E: καθάπερ νῦν ἐν τῇ πάλῃ διανομοθετήσαντο οἱ περὶ τὴν πάλῃν αὐτὴν cet.

διανοοῦμαι, *cogito* (etiam *volo*), *sentio, existimo, cognosco, statuo; animatus sum; reputo; considero, specto; perpendo*. Prot. 312. A: εἴπερ γε ἂ διανοοῦμαι χρὴ λέγειν. Polit. 267. D: τοῦτ' αὐτὸ ὃ διανοοῦμαι. Phil. 43. A: τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν. Conv. 219. A: οὐδὲν ἄλλως ... ἢ ὥς διανοοῦμαι. Tim. 27. D. al. Theaet. 185. A: εἴ τι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ. Ib. αὐτὸ τοῦτο περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ. Conv. 207. C: διανοεῖ οὖν δεινὸς ποτε γενήσεσθαι τὰ ξρωτικά ἐάν cet. 218. E: οὐκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ.

Pol. VI. 504. E: ἢ αὖ διανοεῖ ξηροὶ πράγματα παρίχειν ἀντιλαμβανόμενος. X. 608. E: ἀρ' οὖν ὥσπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖ; Alc. I. 106. C: διανοεῖ ... παρίναι cet. 119. A: τί σὺν διανοεῖ περὶ σαντιοῦ; Prot. 324. B: διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν. Legg. IV. 718. B: ὅστις ἄπερ ἐγὼ διανοεῖται. VI. 779. E: ὅστις ... διανοεῖται πόλεσιν ἀποφαίνεσθαι νόμους cet. Theaet. 154. E: τί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοούμεθα. Legg. VII. 820. A: ἀρ' οὐ διανοούμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες ὡς cet. Apol. 39. D: οὐκ ὁρθῶς διανοεῖσθε. Prot. 352. B: οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Soph. 247. C: σχεδὸν οἱα διανοοῦνται λέγεις. Legg. VII. 798. B. Alc. I. 124. A: εἰ αἱ τῶν πολεμίων γυναῖκες βέλτιον περὶ ἡμῶν διανοοῦνται. Phaedr. 228. D: οὕτωσι διανοοῦ περὶ ἐμοῦ ὡς cet. Pol. VII. 523. C: ὡς ἐγγύθεν ... ὁρῶμένους λίγοντός μου διανοοῦ. Legg. XII. 964. A: διανοοῦ ... ὡς ξρῶν καὶ ὀπη cet. IV. 719. E. IX. 854. E: ὡς ἀνίατον ἤδη τοῦτον ὄντα ὁ δικαστὴς διανοεῖσθω. Pol. I. 327. C: ὡς ... μὴ ἀκουσομένων (int. ἡμῶν) ... οὕτω διανοεῖσθε. Phil. 51. B: ἀληθεῖς ... τίνας ... ὑπολαμβάνων ὁρθῶς τις διανοοῖτ' ἄν; Legg. III. 686. D: τάχ' ἂν ἴσως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὐτ' ὁρθῶς διανοοίμεθα οὔτε κατὰ φύσιν. X. 903. A: οὐδαμῇ γὰρ οὔτε ὅσιον ... τὸ διανόημα διανοοίμεθ' ἄν. IX. 859. A: οὕτω διανοώμεθα ... δεῖν ... γίγνεσθαι. De lucr. cup. 230. C. Theaet. 158. B: (ὅταν) ὡς πετόμενοι ἐν τῇ ὑπνῳ διανοῶνται (*volare sibi videantur*). Prot. 341. E: ἃ μοι δοκεῖ διανοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι. Phaedr. 270. D: ἀρ' οὐκ ὥδε δεῖ διανοεῖσθαι περὶ ὅτιον οὖν φύσεως; Theaet. 189. E: τὸ διανοεῖσθαι ... (καλῶ) λόγον ὃν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἡ ψυχὴ διεξέοχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῇ. Crat. 384. A: προσποιούμενος τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι. Pol. I. 343. B: διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους. III. 414. E: ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων ... διανοεῖσθαι. V. 470. E: διανοεῖσθαι ὡς διαλλαχσομένων. Critia 107. E: ὡς χαλεπὰ πρὸς δόξαν ὄντα ἀπεικάζειν δεῖ διανοεῖσθαι. Legg. VI. 771. B: ἐκάστιν ... τὴν μοῖραν διανοεῖσθαι χρεῶν ὡς οὔσαν ἱερὸν θεοῦ δῶρον. 783. A: διανοεῖσθαι (*id spectare ut*) ... ὡς ὅτι καλλίστους ... ἀποδειξομένους παῖδας τῇ πόλει. Apol. 41. C: ἐν τι τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές ὅτι cet. Menex. 241. D: διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. De lege 314. D: ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. Prot. 347. A: ταῦτά μοι δοκεῖ ... Σιμωνίδης διανοοῦμενος πεποιηκέναι τοῦτο τὸ ἄσμα. Theaet. 184. A: τί ... διανοοῦμενος εἶπε cet. Phil. 38. E: τοῦτο ταῦτόν πρὸς αὐτόν διανοοῦμενος. Pol. X. 595. B: πῇ δὴ ... διανοοῦμενος λέγεις; Legg. I. 628. D: ὡς αὐτὸς ... καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ... διανοοῦμενος cet. Theaet. 189. E: διανοουμένη (ἡ ψυχὴ). Legg. IV. 722. A.

Menex. 244. C. Alc. I. 106. B: ὡς διανοοῦμένον σου ταῦτα. Tim. 40. B: αἰ τὰ αὐτὰ ἐαυτῷ διανοοῦμένῳ. Phaed. 94. E: διανοοῦμενον ὡς ἀρμονίας αὐτῆς οὐσης. Phil. 45. C: μή με ἡγῇ διανοοῦμενον ἐρωτῶν σε εἰ cet. Crat. 401. B: τί ... διανοοῦμενον ... ὀνομάσαι. Prot. 352. B: ἀτεχνῶς διανοοῦμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης ὥσπερ περὶ ἀνδραπίδου. Crat. 435. B: πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοοῦμενοι λέγομεν. Pol. VI. 510. D: οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι. Epin. 990. E: διανοοῦμένοις. Legg. VII. 793. C: ἃ δὴ διανοοῦμένους ἡμῶς ... δεῖ cet. Euthyd. 273. E: ἐγὼ ... ὑπὲρ ὅμων διανοοῦμην ἔτι ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον. Ep. VII. 338. D: ὅσα διανοοῦμην ἐγώ. Tim. 26. D: οὕς διανοοῦ. Alc. I. 119. D: εἰ τριτῇ διανοοῦ κυβερνᾶν cet. Pol. I. 332. B: διανοεῖτο μὲν γὰρ ... ὅτι cet. Alc. II. 144. C: οὐδὲ τὴν ὁποιοῦν μητέρα διανοεῖτο ἀποκτείνει. Legg. VII. 822. B: ἡ δολιχοδόρῳ ἀνδρῶν διανοοῦμεθα πέρι. XII. 967. A: ὅτε ἀφῆχα αὐτὰ οἱ διανοοῦμενοι διανοοῦτο. Alc. I. 106. A: εἰ ... ὅτι μάλιστα ταῦτα διανοοῦμαι. Euthyd. 295. D: ἐπεὶ ... διανοοῦμην (v. διανοοῦμην) καὶ παρὰ τοῦτον φοιτῶν. Phaed. 99. E: τοιοῦτον τι καὶ ἐγὼ διανοοῖσθην. Euthyd. 283. B. Ep. VII. 346. A. VIII. 357. A. Soph. 217. A: εἰσέθαι διανοήθης. Tim. 39. E: τοσαύτας διανοήθην δεῖν καὶ τόδε σχεῖν. Legg. X. 904. B: τὸ μὲν ὠφελεῖν αἰεὶ πεφυκὸς ... διανοήθην. Polit. 276. D: εἰ καὶ διανοήθημεν ὅτι cet. Phil. 62. D. Soph. 230. C: ταῦτον καὶ περὶ ψυχῆς διανοήθσαν ἐκείνοι. Phaedr. 236. C: διανοήθῃτι ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἀπμμεν, πρὶν ἂν cet. Legg. VI. 755. B: μηκέτι ... τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν ὡς ἄρξων διανοηθῆτω. 765. D: διανοηθῆτω ... ὡς οὖσαν ταύτην τὴν ἀρχὴν ... πολὺν μεγίστην. XI. 931. A. VI. 763. A: αὐτοὶ δὲ αὐτῶν διανοηθῆτωσαν ὡς βιωσόμενοι διακονοῦντες cet. Polit. 304. E: πῶς ἂν ἀτεχνον διανοηθῆμεν ἢν γε cet. 298. A. Lach. 189. C: τὰ πολλὰ ... ὧν ἂν διανοηθῶ. Epin. 983. B: ἥπερ ἂν διανοηθῇ βέλιστα. 973. A. Soph. 257. C: τόδε ... διανοηθώμεν. Polit. 261. A: ὁπόσους ἂν ἄρχοντας διανοηθώμεν ἐπιτάξει προσχωμένους. Phil. 52. E. 56. D. Legg. I. 944. D. al. Phaed. 65. E: αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι. 107. B: τόδε ... δίκαιον διανοηθῆναι ὅτι cet. Soph. 238. C: οὕτως διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὐτό. Polit. 258. B: τὰς ἐπιστήμας ὡς οὐσας δύο εἶδη διανοηθῆναι. Phil. 21. D: ἄλλως πῶς διανοηθῆναι. Tim. 50. C: χορὴ γένη διανοηθῆναι τριττά. Legg. IV. 716. B. al. Phaed. 60. D: ὅ τι ποτὲ διανοηθεῖς ... ἐποίησας αὐτά. Conv. 217. A: ταῦτα ... διανοηθέντα. Tim. 32. C. al. Legg. IX. 876. E: τὸν διανοηθέντα (qui id propositum habuit). X. 880. B: περὶ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς διανοηθέντα. Parm. 158. C: ὥστε ἅπερ σὺ λέγεις διανοηθὲν γραφῆναι. Phil. 58. D: νῦν δὴ σφόδρα διανοηθέντες. Crat. 439. C: διανοηθέντες ... ὡς ἰόντων ἀπάντων

αὐτὸ καὶ θεόντων. Legg. III. 677. A: τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες; VII. 803. C: τούναντίον ἢ νῦν διανοηθέντας. IX. 877. D: διανοηθέντας τρόπῳ καὶ λόγῳ τοιῶδες ὡς cet. X. 890. B: (εἰ μὴ) εἶναι θεοὺς ... διανοηθήσονται. VIII. 837. A: εἰ μέλλει τις ταῦτα ὀρθῶς διανοηθήσονται. Pass. Legg. II. 654. C: τὸ διανοηθέν εἶναι καλόν. Ep. VII. 328. B: εἰ ποτέ τις τὰ διανοηθέντα περὶ νόμων ... ἀποτελεῖν ἐγχειρήσει. — Verb. Polit. 304. E: τί ... περὶ τῆς τοιῶσδε αὐτῶν δυνάμεως διανοητέον; Tim. 63. al. Legg. I. 626. D: αὐτῷ ... πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πόλεμον διανοητέον, ἢ πῶς ἐτι λέγομεν; 646. D. al.

διαντλῶ, exantlo, perfero. Ax. 366. D: πολλοὺς πόρους διαντλήσαν. Menex. 241. E: οὗτος ... πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος.

διαπαιδαγωγῶ, gubernō, rego. Tim. 89. D: διαπαιδαγωγῶν καὶ διαπαιδαγωγούμενος ὑφ' αὐτοῦ.

διαπαίζω, ludo. Legg. VI. 769. A: ἡ πρεσβυτῶν ἔμφρων παιδιὰ μέχρι δεῦρ' ... διαπαισισμένη.

διαπατῶ, decipio. Legg. V. 738. E: (ὅπως) μήτε ἄλλος ... αὐτὸν διαπατήσῃ.

διάπαυμα, τό, intermissio. Legg. VII. 824. A: οὐδ' ἡ τῶν διαπαύματα πόνων ἔχονσα (θήρευσσις).

διαπανύομαι, desino, finem facio. Tim. 78. E: μὴ διαπανέσθαι γιγνόμενον. Pol. I. 336. B: ὡς δὲ διεπανύσαμεθα.

διαπειρώμαι, exploro, tentō. Apol. 27. A: εἰοικε ... διαπειρωμένῳ. *tentō, conor. Legg. XI. 921. B: διαπειράσθαι τῶν ιδιωτῶν τεχνάζοντα αὐτὸν τὸν δημιουργόν. Ib. μὴ πλεόνος τιμᾶν διαπειρώμενον.

διαπεραίνω, perficio, absolvo; persequor, exprobo, narro. Phil. 52. B: νῦν γε ἡμεῖς τὰ τῆς φύσεως μόνον παθήματα ... διαπεραίνομεν. Legg. III. 682. E: ταῦτα ... διαπεραίνετε. Phil. 20. C: οὕτω καὶ διαπεραίνετε. Critia 108. E: ὃν (πόλεμον) δεῖ νῦν διαπεραίνειν. Legg. VII. 790. C. 796. C: τὴν ὄρχησιν διαπεραίνειν. Phil. 47. C: πάντα ... διεπέρανας. Gorg. 451. A: τὴν ἀπόκρισιν ... διαπέρανον. Gorg. 510. A: ἵνα διαπεράνης τὸν λόγον. Phil. 33. A: βραχὺ δέ τι περὶ αὐτῆς ... διαπεράνωμεν. Crat. 420. D: ἀναγκηρὴν ... ἐτι βούλομαι διαπεράναι. Legg. I. 625. B: τὴν ὁδὸν ἄπασαν ... διαπεράναι. Pass. Polit. 264. B: διαπεραίνόμενος ὁ λόγος. Soph. 261. C: ἐπεὶ ... τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται. Legg. VII. 816. D: τὰ ... τῶν καλῶν σωμάτων καὶ γενναίων ψυχῶν ... οἷας εἶρηται δεῖν αὐτὰς εἶναι, διαπεπέρανται. VIII. 834. E: καὶ μουσικῆς τὰ ... πλεῖστα ὡς αὐτῶς διαπεπέρανται. II. 672. E: τὰ ... τῆς χορείας ἡμίσεα διαπεπεράνθω. Pol. III. 398. B: τὸ περὶ λόγους ... παντελῶς διαπεπεράνθαι. Legg. II. 673. B. Gorg. 596. A: διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Legg. VIII. 832. D: τὴν διαπε-

ρανθεῖσαν παιδείαν. Pol. V. 451. C: μετὰ ἀνδρείον δράμα παντελῶς διαπερανθέν. Phil. 50. C: ὅτι θρήνου πέρι ... πάντ' ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διαπερανθέντα. Legg. II. 659. C. Med. Phaedr. 263. E: πάντα τὸν ὑστερον λόγον διεπεράνατο. Legg. XII. 966. C: ὃ δὴ σπουδῇ διεπερανάμεθα. X. 900. B. Tim. 89. E: διαπεραναιτ' ἄν. Legg. X. 893. A: μέχριπερ ἂν ψυχῆς πέρι διαπεράνηται. Polit. 297. E: διαπερανώμεθα. Legg. II. 673. C: διαπεράνασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς. VII. 799. E. Prot. 314. C: διαπερανάμενοι. Phil. 53. C: διαπερανοῦμαι σοι τοῦτ' αὐτό. Legg. V. 739. E: τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα ... διαπερανόμεθα. — Verb. Legg. IV. 715. E: τὸν δ' ἐξῆς αὐτοῖς διαπεραντέον ἂν εἴη λόγον.

διαπεραιούμαι, *traicio*. Ax. 370. B: διαπεραιώσασθαι πελάγη.

διαπερῶ, *traicio*; *permeo*, *conficio*, *absolvo*. Soph. 261. A: μόγεις ... τὸ μὴ ὄν ὡς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν. Tim. 85. E: πρὸς τὸ τοῦ μυελοῦ διαπεράσασα γένος.

διαπέτομαι, *percolo*, *colito*. Theaet. 199. B: διαπετομένων (v. διαπιπτομένων). **in curas diffuso*, *evanesco*. Legg. III. 686. A: ταῦτα ... διίπτατο ... τότε ταχύ. Phaed. 70. A: (μὴ) οἴχηται διαπιτομένη (v. διαπιταμένη). Id. 84. B.

διαπίνω, *bibo*. Pol. IV. 420. E: διαπίνοντάς τε καὶ εὐχονμένους.

διαπίπτω, *dilabor*. Phaed. 80. C: διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν *cet*.

διαπλέκω, *contexo*. Tim. 78. B: ὦν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρον. **peritexo*, *traduco*. Legg. VII. 806. A: βίον οὐδαμῶς φαῦλον οὐδ' εὐτελῆ διαπλέκειν. **extendo*. Tim. 36. E: ἡ δ' ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεία *cet*.

διαπλέω, *pernavigo*, *traduco*. Phaed. 85. D: διαπλεῦσαι τὸν βίον.

διάπλους, ὁ, *traiectus*. Critia 118. E: διάπλους (v. δειλοῖς) ... τεμόντης.

διαπνέω, *flatu dispergo*, *pass*. *evanesco*. Phaed. 80. C: διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι.

διαποικίλλω, *varie conflo* vel *compono*. Legg. IX. 863. A: τὸ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ὡς ἐν τούτοις διαπεποικίλλεται. III. 693. D: αἱ δ' ἄλλαι σχεδὸν ἅπασαι ... ἐκ τούτων εἰς διαπεποικιλμέναι.

διαπολεμῶ, *bellum transigo*, *pugno*. Critia 109. A: οἷς (v. ὡς) διεπολέμησαν. Ep. VIII. 357. A: ὅσοι μὴ ... διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα. Critia 108. E: πάντα τὸν πόλεμον διαπολεμήσασα (ἥδε ἡ πόλις) ἐλέγετο.

διαπόνημα, τό, *labor*; *opus*. Critia 118. C: πρὸς τοῖς ἄλλοις διαπονήμασι. 114. E: πρὸς τὰ τῶν τεκτόνων

διαπονήματι. **exercitatio*. Legg. VII. 813. D: τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα τοξικῆς cet.

διαπονώ, *laborem fero; elaboro, conficio; tracto, exerceo* (praec. in exercitationibus gymnasticis et musicis ponitur); *excolo*. Legg. VII. 727. C: ὁπόταν ... τοὺς ἐπαινουμένους πόνοις καὶ γόβοις ... μὴ διαπονή καρτερῶν. Pol. VI. 503. D: ὅταν τι δέη τοιοῦτον διαπονεῖν. VII. 535. C: τὰ τς τοῦ σώματος ... διαπονεῖν cet. Legg. VII. 795. C. 810. B: γραμματα ... διαπονεῖν. 813. B. 818. A. Tim. 90. B: ταῦτα διαπονοῦντι. Legg. VIII. 846. D: τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονοῦντων. Riv. 136. A: μηδ' εἰς ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεπονημένα. Legg. XII. 966. D: τὸν μὴ θεῖον καὶ διαπεπονηκότα πρὸς αὐτά. Epin. 992. D: τοῖς ... ταῦτα οὕτω διαπονήσασιν. Pass. Ep. VII. 357. A: ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονουμένης (v. διαπονουμένων). Legg. VII. 796. A: μετὰ φιλονεικίας ... διαπονούμενα. IX. 857. C: ὅτι τὰ περὶ τὴν τῶν νόμων θεσιν οὐδενὶ τρόπῳ πώποτε γέγονεν ὀρθῶς διαπεπονημένα. Critia 108. C: ὥδε ... τὸ πεδίον ... ἐν πολλῷ χρόνῳ διεπεπόνητο. Med. operam do, elaboro, conficio; etiam exerceo vel exerceor (vern. sich üben). Euthyd. 306. D: ὅστις καὶ ὅτιοῦν λέγει ... πρᾶγμα καὶ ... διαπονεῖται. Clit. 408. E: ὅσα τοῦ σώματος ἔνεκα διαπονούμεθα τε καὶ κτώμεθα. 410. D: ἥς (ψυχῆς) ἔνεκα τὰλλα διαπονούμεθα. Phaedr. 273. E: ἣν (πραγματείαν) οὐχ ἔνεκα τοῦ λέγειν ... δεῖ διαπονεῖσθαι τὸν σῶφρονα. Polit. 290. B: πόλλ' ἅττα ἕτερα περὶ τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι. Soph. 218. C: ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς. Crat. 395. A. Legg. VIII. 846. D: δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι. 847. A: τοῦτον ... τὸν νόμον ἀσυννόμοι διαπονούμενοι σωζόντων. VII. 823. E: μήτε ... κύριοις ἀργὸν θῆραν διαπονουμένοις. VIII. 830. A: διεπονούμεθα. III. 689. D: ὅσα πρὸς τάχος τῆς ψυχῆς πεφυκότα διαπεπονημένοι ἅπαντα. XII. 966. C: ὅς ἂν μὴ διαπονήσῃται τὸ πᾶσαν πίστιν λαβεῖν τῶν οὐσῶν περὶ θεῶν. Phil. 15. C: οὐκοῦν χρηὴ ... τοῦθ' ἡμᾶς ... πρῶτον διαπονήσασθαι; Epin. 990. C: δεῖ διαπονήσασθαι (sic codd.; v. διαπονεῖσθαι) παῖδα ὄντα cet.

διαπορεῖα, ἡ, *cursus*. Epin. 982. C: τοῦ τοῦν ἔχειν ἄστρο τε καὶ ξυμπασαν ταύτην τὴν διαπορεῖαν. **expositio* (ut Latin. sermonis iter al.). Critia 106. A: ἐκ τῆς τοῦ λόγον διαπορείας. Epin. 984. E: χάριν τῆς εὐφήμου διαπορείας.

διαπορεύομαι, *traicio, traduco*. Phaed. 85. D: ἐπὶ βεβαιωτέρου ὁχήματος ... διαπορευθῆναι (τὸν βίον). Tim. 44. C: χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζῶν. **transco, progredior, et simpl. proficiscor, incedo*. Pol. VII. 534. C: ὅς ἂν ... ἐν πᾶσι τοῦτοις ἀπῴωτι τῷ λόγῳ διαπορεύεται. Conn. 221. B: ἐκεῖ διαπορευέσθαι ... βρενδυόμενος cet. Legg.

VIII. 845. A: διαπορευόμενος τὰς ὁδοὺς. Ep. VII. 326. D: εἰς Συρακούσας διαπορεύθην. Legg. X. 905. A: εἴτε καὶ ἐν Ἄιδου διαπορευθεῖς. Epin. 991. A: ἄφ' ἐνὸς εἰς ὁπῶ διαπορευθεῖσα.

διαπορθμεύω, *transfero*. Conv. 202. E: διαπορθμεῖον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων cet.

διαπορῶ, *ambigo, dubito, nescio*. Tim. 55. D: μᾶλλον ἂν (v. αὐ) ταύτη ... εἰκότως διαπορήσαι. Legg. VI. 777. C: πρὸς ἃ τις ἅπαντα βλέψας διαπορήσειε τί χρηρὴ δρᾶν cet. Pass. Legg. VII. 799. E: τάχα ἱκανῶς ἂν μνηύσειε καὶ τὸ νῦν διαπορούμενον. Soph. 250. E: τοῦτο ... ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον. Med. *dubito; consilii inopia afficior, laboro*. Phaedr. 237. A: μὴ ... ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι. Soph. 217. A: τί ... καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς ἐρέσθαι διανοήθης; Tim. 49. B: τί περὶ αὐτῶν εἰκότως διαπορηθέντες ἂν λέγοιμεν (v. λέγωμεν);

διαπραγματεύομαι, *perscrutor*. Phaed. 77. D: τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι.

διάπραξις, ἡ, *actio*. Conv. 184. B: εἰς διαπράξεις πολιτικὰς.

διαπράττομαι, *perficio; hinc assequor, impetro; etiam satis facio, expleo*. Pol. IX. 586. C: ὅς αὐτὸ τοῦτο (τὸ θυμειδὲς) διαπράττεται. Parm. 128. C: ὥς τι μέγα διαπραττόμενον. Gorg. 451. D: τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων. Epin. 986. A: οὐδὲν μέγα διαπέπραγμαί. Gorg. 479. A: σχεδὸν ... οὗτοι ... τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσίν, ὥσπερ ἂν εἴ τις cet. Pol. III. 411. B: ταχὺ τοῦτο διαπράξατο. Phaedr. 256. C: διεπράξαντο. Ep. IX. 357. E. Gorg. 479. A: εἴ τις ... διαπράξατο μὴ διδόναι δίκην. 478. E: ὅς ἂν ... διαπράξηται ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι cet. Pol. I. 337. E: ἵνα Σωκράτης τὸ εἰωθὸς διαπράξηται. IV. 440. D. Phaedr. 253. C: ἐάν γε διαπράξωνται ὃ προθυμούνται. Prot. 317. A: οὔτι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Phaed. 85. C: ἐν γέ τι τούτων διαπράξασθαι. Conv. 181. B: πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες. 182. E. Pol. II. 360. A: διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα. Ep. XI. 358. E. 359. C. Phaedr. 256. C: διαπραξαμένῳ (*cupiditate expleta*). 234. A: διαπραξάμενοι. Pol. IX. 576. A. Pass. Gorg. 510. E: οὐκοῦν τοῦτο τὸ ... μὴ ἀδικεῖσθαι ... ἐν τῇ πόλει διαπεπράξεται; **facio, ago, gero; perago, transigo; praesto; etiam committo*. Pol. III. 411. E: βίᾳ ... πρὸς πάντα διαπράττεται. Euth. 19. B: οὐκοῦν θεραπεία γε πᾶσα ταῦτόν διαπράττεται; Prot. 319. C: περὶ ... ὧν οἶονται ἐν τέχνῃ εἶναι οὕτω διαπράττονται. Theaet. 144. B: οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι. Alc. II. 139. D: ἅπερ εἰώθασιν οἱ μαινόμενοι διαπράττεσθαι. Sis. 389. B. 390. A: τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι ἐν τῇ πόλει. B. Eryx. 397. A.

Gorg. 511. D: ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Conv. 183. B: ὡς παγκυαλόν τι πρᾶγμα διαπραττομένου. Lach. 192. B: τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπραττομένην δύναμιν ταχυτῆτα ἐγὼγε καλῶ. Crat. 395. B: ἂ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὴ διεπράττετο. Alc. II. 143. C: ἐθέλειν ἂν σε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ (al. σουτοῦ) μητέρα διαπεπρᾶχθαι ἄπερ cet. D: εἰ δὴ τινες ἄλλοι ἐκείνοις τυγχάνουσι ταῦτα διαπεπραγμένοι. Theag. 129. C: διεπράξατο. Legg. III. 699. A: (ὅτε) τὰ περὶ Ἑρέτριαν διεπράξαντο. Menex. 241. A. Alc. II. 143. D: τολμῆσαι ἂν τι τούτων διαπράξασθαι. Hipp. mai. 281. A: ὅταν τι δέχται διαπράξασθαι (*transigere*) πρὸς τινα τῶν πόλεων. Gorg. 511. E: ταῦτα διαπραξάμενος. Pol. VI. 497. A: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Ep. VII. 346. D. Eryx. 397. B: εἴπερ ἦττον διαπράσσεται ἂ βούλεται.

διαπρέπει, *deceat*. Soph. 219. C: μάλιστα ἂν πον ... τέχνη τις κτητικὴ λεγθεῖσα διαπρέψειεν (*sic libri Mss.*; v. *διαγράφει*). Sensus *trans. orno vel decorare studeo*. Gorg. 485. E: φῖσιν ψυχῆς ... διαπρέπεις μορφώματι (Eurip.).

διαπρίω, *diffindo, disseco*. Conv. 193. A: διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας.

διαπτόησις, ἡ, *cupiditas flagrans*. Legg. VI. 783. C: ἀφροδίσιων δέ τινα διαπτόησιν.

διαπτοῶ, *percello*. Pol. I. 336. B: δέισαντες διεπτύχθημεν.

διαπτύσσω, *explico*. Legg. IX. 858. E: τὰ περὶ τοὺς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπτυττόμενα. (Steph. *διατυπούμενα*) ἀλλιστὰ τε καὶ ἄριστα.

διαπυνθάνομαι, *percontor, sciscitor*. Hipp. min. 369. D: διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ cet. Critia 113. A: διαπυνθάνομενος τὴν τῶν ὀνομάτων δύναμιν. Phil. 63. A: διαπυνθάνομενους τὸ τοιόνδε ἀλλήλων πέρι. Theag. 122. D. Crat. 413. A: ταῦτα ... πάντα διαπέπυσμαι ἐν ἀποδόχτοις. Theag. 125. B: διαπυνθώμεθα αὐτοῦ πρῶτον ἱκανῶς. Conv. 172. A: βουλόμενος διαπυνθέσθαι τὴν ... ξυνοσίαν. Legg. I. 638. C: μὴ διαπυνθόμενος αὐτοῦ μήτε τὴν ἐργασίαν cet. Pol. V. 469. A: διαπυνθόμενοι ... τοῦ θεοῦ πῶς cet.

διάπυρος, ὁ ἡ, *candens*. Tim. 74. B: διάπυρον ... γιγνομένην (τὴν τῆς ὀστέϊνης φύσεως ξίν). 58. C: τὸ ... ἐν τοῖς διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. **ardens, fervidus*. Legg. II. 664. E: ἡ φῆσις ἀπάντων τῶν νέων διάπυρος οὕσα. Tim. 88. A: διάπυρον αὐτὸ (τὸ σῶμα) ποιοῦσα. Pol. X. 615. E: ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν. Legg. II. 671. B: τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διαπύρους γιγνομένας. VI. 783. A: διαπυρωτάτους ... τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντας.

διαρθρῶ, *articulo, articulis distinguo, fingo, formo*. Conv. 191. A: τὰ στήθη διήρθρου. Phaedr. 253. D: ὀρθὸς καὶ

διηρθρωμένος. Med. Prot. 322. A: ἔπειτα φωνήν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ. *articulatim (dilucide) explicō et in univ. expono. Legg. XII. 963. B: ἡ ... ἔχeton διαρθρωοῦντες ... φράζειν πρὸς ἐμέ. I. 645. C: οὕτω δὴ καὶ κακία ... σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον ἂν εἴη.

διαριθμῶ, *dinumero, numero*. Epin. 978. A: ἐπεὶ καὶ τὰ κατὰ μουσικὴν πᾶσαν διαριθμουμένων κινήσεώς τε καὶ φθόγγων δῆλον ὅτι δεῖ. Med. *dinumero; discerno, distingo*. Legg. VII. 818. C: μεθ' ἧς νῦν καὶ ἡμέραν διαριθμείσθαι δυνατός ὢν. V. 728. C: ἅπερ ἂν τοιοῦτης αἰσχρὰ εἶναι καὶ κακὰ διαριθμούμενος τάττη. Phaedr. 273. E: ἐὰν μὴ τις τῶν τε ἀκουσόμενων τὰς φύσεις διαριθμήσῃται. Legg. I. 633. A: οὕτω ... διαριθμίσασθαι καὶ περὶ τῶν τῆς ἄλλης ἀρετῆς ... μερῶν. Crat. 437. D: ὥσπερ ψήφους διαριθμισόμεθα τὰ ὀνόματα. *perpendo, rationem in eo. Gorg. 501. A: ἄλογός τε παντάπασιν ὥς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν διαριθμισμένην τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Epin. 978. B: οὐδεὶς ποτε διαριθμῆσεται cet.

διαρικῶ, *duro*. Tim. 21. D: διὰ δὲ χρόνον ... οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος.

διαρπάζω, *dilacero*. Polit. 274. B: διηρπάζοντο ὑπ' αὐτῶν. Legg. VII. 807. B: ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῶον. Med. Pol. I. 336. B: ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὥς διαρπασόμενος.

διαρρήγνυμι, *rumpo, discindo*. Phaedr. 86. A: ἐπειδὴν ... διαρρήξῃ τὰς χορδὰς. Gorg. 484. A: πάντα ταῦτα ... διαρρήξας. Intrans. Phaedr. 86. A: διερρώγων τῶν χορδῶν.

διαρρήδην, *distincte, definite*. Legg. III. 698. C: πέμψαντος Δαρείου διαρρήδην ἐπὶ τε Ἀθηναίους cet. IX. 860. C: διαρρήδην ... εἰρημέναι. 876. C: νομοθετεῖν διαρρήδην. 877. E: ὡν ἂν θάνατος ἐν τῷ νόμῳ ζημία διαρρήδην ἢ κειμένη. X. 898. C: διαρρήδην εἰπεῖν. XI. 932. E. XII. 953. E: ἐγγύην ... διαρρήδην ἐγγυάσθω.

διάρρησις, ἡ, *diserta explicatio, definitio*. Legg. XI. 932. E: ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν.

διαρρίπτω, *disicio*. Legg. IX. 860. C: διερρίμμένα προσαγορεύεται. *reicio. Ep. VII. 343. D: δυναμένων ... τὰ τέτταρα διαρρίπτειν τε καὶ ἐλέγχειν.

διάρροια, ἡ, *profluvium*. Tim. 85. E: διάρροϊας καὶ δυσεντερίας ... παρέσχετο.

διασαφῶ, *declaro; statuo*. Prot. 348. B: οὐκ ἐθέλων ... διασαφεῖν. Legg. V. 733. B. VII. 802. E. XI. 916. E: ἡ μείζους ἢ ἐλάττους ὅρους ἀεὶ δεῖ διασαφεῖν. VI. 754. A: μηδὲν διασαφῆσαντες ἡμῖν αὐτοῖς τίνα ἔσται τρόπον.

διασεῖω, *concutio*. Tim. 87. E: διασεῖουσα πᾶν αὐτό. 85. E: τὰς ἴνας εἰς ἀταξίαν ... διέσεισε (v. διέσωσε). 43. D: τὴν δ' αὖ θάπτερον (περίοδον) διέσεισαν.

διασκεδάννυμι, *dissipo*. Phaedr. 77. D: μὴ ... ὁ

ἀνεμὸς αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διασκεδάννυσιν. B: ὅπως μὴ ... διασκεδάννυνται ἡ ψυχή. 78. B: τὸ διασκεδάννυσθαι. 70. A: διασκεδασθεῖσα.

διασκεπτομαι, *dispicio, mecum reputo, exploro*. Theaet. 168. E: ὡς παίζοντες ... διεσκεψάμεθ' αὖ ... τὸν λόγον. Legg. XI. 924. D: ὅπερ ἂν παιῆρ διασκεψαίτο. Prot. 333. B: καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα. Pol. I. 351. A: ἵνα καὶ ἐξῆς διασκεψώμεθα τὸν λόγον. Prot. 348. C: ταῦτα διασκεψασθαι. Gorg. 461. B. Theaet. 181. B. Crat. 392. B. al. Gorg. 476. B: καὶ διασκεψάμενος εἶπέ. Charm. 160. E: πάντῃ ἀνδριῶς πρὸς ἑαυτὸν διασκεψάμενος. Tim. 51. B: περὶ αὐτῶν διασκεπτεύον. Legg. IX. 859. B.

διασκευωρῶ, *dispono, concipio*. Ep. III. 316. A: ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ τῶν νόμων προοίμια) διασκευρεῖν. Med. *dispono vel constituo*. Pol. VII. 540. E: ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται ... διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν.

διάσκεψις, ἡ, *quaestio, inquisitio*. Legg. III. 697. C: ἡ Περσῶν περί διάσκεψις τῆς πολιτείας.

διασκοπῶ, *dispicio, specto; perscrutor, exploro*. Phil. 52. E: προσελόμενοι πρῶτον αὐτῶν ἐν τι διασκοπώμεν. Phaedr. 61. E: διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ. Pol. V. 472. A. Apol. 21. C: διασκοπῶν ... τοῦτον cet. Crat. 397. A: διασκοποῦντες. Prot. 311. B: διεσκόπουν αὐτόν. Ep. II. 312. C: ὃ τι διεσκόπεις (*quod spectavisti*) καὶ ἄλλως. Legg. IX. 859. C: τῶν δ' ἔτι διασκοποῦμεν περί. Med. Gorg. 513. D: βέλτιον ταῦτά ταῦτα διασκοπώμεθα. Phaedr. 70. C: χοῇ διασκοπεῖσθαι. Euthyd. 291. B: διασκοπούμενοι αὐτήν. Legg. I. 636. D: νόμων ... περί διασκοπουμένων ἀνθρώπων cet. Polit. 259. B: ὃ νῦν δὴ διεσκοπούμεθα.

διασπείρω, *dissemino; diffundo; dispergo, dissipō, disicio*. Tim. 75. D: τὰ δ' ἄλλα εἰς ἅπαντα τὰ μέλη διέσπειρε. Soph. 260. B: κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον. Legg. VII. 795. E: διασπειρομένης (κινήσεως). XII. 945. C: μίαν οὖσαν φύσιν διεσπαρμένην. Pol. I. 455. D: ὁμοίως διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοις. Legg. III. 680. D: κατὰ γένος διεσπαρμένω. Phaedr. 265. D: τὰ πολλὰ διεσπαρμένα. Polit. 269. B. Legg. III. 699. D: ἄλλος ἄλλοσε διεσπάρη. Tim. 85. C: αἱ διεσπάρησαν ... εἰς αἷμα. 54. D: σμικρὰ ὅταν ... πολλὰ κατὰ τρίγωνα διασπαρῇ.

διασπῶ, *distraho, divello, discerpo; seungo*. Legg. IX. 875. A: τὸ ... ἴδιον διασπᾷ τὰς πόλεις. Legg. II. 669. D: ἔτι διασπῶσιν οἱ ποιηταὶ ἐνθρόν ... καὶ σχήματα μέλους χωρὶς. Pol. V. 462. A: ὃ ἂν αὐτὴν (τὴν πόλιν) διασπᾷ. 464. C: ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν. Phil. 25. A: ὅσα διέσπασται. Pol. VI. 503. B: τὰ πολλὰ ... διεσπασμένην (v. διεσπασμένα) φέται. Polit. 278. C: ἐν ἐτέρῳ διεσπασμένῳ.

Phil. 15. B: διεσπασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν (μονάδα).
23. E: ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον. Legg. XII. 945. D:
πᾶσα ἀρχὴ διεσπασθῆ χωρὶς ἑτέρα ἀπ' ἄλλης. Phaed. 84.
B: διασπασθεῖσα.

διάστασις, ἡ, *distantia, intervallum*. Tim. 36. B: τῆς
τοῦ μορίου ταύτης διαστάσεως λειψθείσης. D: κατὰ τὴν
τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου διάστασιν ἐκάστην. A: ἡμι-
λίον ... διαστάσεων *cet.* Ib. ἐν ταῖς πρόσθεν διαστάσει.
**oppositio*. Pol. II. 360. E: τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις; **dissi-*
dium. Def. 416: διαβολὴ διάστασις φίλων λόγῳ. Legg. V.
744. D: ὁ διάστασιν ἢ στασιν ὀρθότερον ἂν εἴη κεκλησθαι.

διαστατικός, ἡ, ὄν, *separandi vim habens*. Locr. 100.
E: τὸ ... θερμόν ... διαστατικόν τῶν σωματίων δοκεῖ εἶμεν.

διαστέλλω, *distinguo, divido*. Polit. 265. E: διχα δια-
στέλλειν. Euthyd. 295. D: διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα. Med.
pono, statuo. Pol. VII. 535. B: ποῖα δὴ διαστέλλει;

διάστημα, τό, *intervallum*. Tim. 36. A: ἐν ἐκάστῳ
διαστήματι. B: τῷ τοῦ ἐπορχόου διαστήματι. Pol. VII.
531. A: σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα. Phil. 17. D:
τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων. Locr. 95. C: τὰ διαστήματα.
Phil. 17. C: τὰ διαστήματα ... τῆς φωνῆς ὀξύτης τε πέρι
καὶ βαρύτητος. Tim. 36. A: τὰ τε διπλάσια καὶ τριπλάσια
διαστήματα.

διαστρέφω, *distorqueo*. Prot. 325. D: ὥσπερ ξύλον
διαστρεφόμενον. Gorg. 524. C: μέλη ... διστραμμένα.

διασχηματίζω, *figuro*. Tim. 50. C: διασχηματιζόμε-
νον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων. Med. *exorno*. Tim. 53. B: οὕτω
δὴ τότε πεφυκότα ταῦτα πρῶτον διεσχηματίσατο εἶδεσθαι τε
καὶ ἀριθμοῖς.

διασχίζω, *disseco, discindo; divello, divido*. Phaed. 97.
A: ἐάν τις ἐν διασχίῃ. Legg. X. 893. E: διασχίζεται (*opp.*
συγκρίνεται). Phil. 25. A: ὅσα διέσπασται καὶ διέσχισται.
Gorg. 469. D: θοιμάτιον διεσχίσθαι. Ib. διεσχισμένον ἔσται.
Phaed. 101. B: διασχισθέντος (ένός).

διασώζω, *servo, conservo; libero periculo*. Tim. 22. D:
ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώζει λυόμενος. 56. A: τὸν εἰκότα
λόγον διασώζομεν. Ep. III. 315. B: διάσωζε (*vers.*). Tim.
68. D: διασώζει τὸν εἰκότα μῦθον. Pol. IV. 442. C: ὅταν
αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώξῃ. Lach. 181. C: ὅπως ἂν δια-
σώξῃτε καὶ ἡμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν. Pol. V. 460. A:
ἴν' .. διασώξωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν. Tim. 48.
D: διασώξιν ἡμᾶς. 74. A: τὸ πᾶν ... σπέρμα διασώξων.
Gorg. 511. C: τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις διασώζουσιν. Pol. I.
329. A: διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Critia 114.
D: τὴν βασιλείαν διέσωζον. Legg. III. 687. A. Ep. VII.
332. B: διασέσωκε τὴν Περσῶν ἀρχήν. Pol. III. 395. B: εἰ
... τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν. Tim. 58. C: ἡ τῆς ἀνω-
μαλότητος διασώζομένη γένεσις. Critia 110. A: ταύτη ...

τὰ τῶν παλαιῶν ὀνόματα ... διασέσωται (ν. διασέσωσται). Legg. III. 677. B: ζῶπυρα ... διασεσωσμένα. VIII. 848. B: μνήμη διασεσωσμένων. Pol. VII. 540. A: τοὺς διασωθέντας. Med. Pol. IV. 429. B: τῷ ἐν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν (τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν) ... καὶ μὴ ἐκβάλλειν. Verb. Ep. XIII. 360. B: τοῦτ' οὖν διασωστέον.

διαταμιεύω, *custodio, conservo*. Legg. VII. 805. E: πάντα χρήματα παρόδοις ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Med. Critia 111. D: τῇ κεραμίδι στεγούσῃ διαταμιευομένη (al. τῇ διαταμιευομένη).

διαταξις, ἡ, *descriptio*. Tim. 53. B: τὴν διάταξιν αὐτῶν ... δηλοῦν.

διαταράττω, *perturbo, conturbo*. Legg. VI. 757. A: σφόδρα ἡμᾶς διαταράττει. Theag. 121. D: διαταράττουσιν αὐτόν. Legg. III. 693. C: μὴ διαταραττέτω.

διάτασις, ἡ, *tensio*. Pol. III. 407. C: κεφαλῆς τινὰς ... διατάσεις.

διατάττω, *dispono, constituo; mando*. Pol. V. 458. B: ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι. Legg. V. 746. E: πάντα ταῦτα ἐμμετρα ... δεῖ τὸν γὰρ νόμον διατάττειν. Phaedr. 115. C: διατάττων ἕκαστον τῶν λεγομένων. Tim. 42. E: ὁ ... ἀπάντα ταῦτα διατάξας. Pol. V. 458. B: πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα. Tim. 75. D: ἡ νῦν διατέτακται. Legg. XI. 922. A. VI. 758. D: μετρίως ἂν εἴη διατεταγμένα. XI. 931. E: τούτων ... οὕτω φύσει διατεταγμένων. VIII. 848. C: οἰκήσεις δεῖ χωρὶς διατεταγμένας εἶναι. IV. 716. B: πρὸς ταῦτ' ... οὕτω διατεταγμένα τί χορὴ δρᾶν cet. Critia 117. B: διετέτακτο ἡ φρουρά. 119. B. Legg. VI. 764. B: τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κόσμον διαταχθέντα ὑπὸ νόμον φυλάττειν. Med. *dispono, constituo*. Tim. 45. B: διετάξαντο μέτοχον ἡγεμονίας τοῦτ' εἶναι τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. Phaedr. 271. B: διαταξάμενος τὰ λόγων τε καὶ ψυχῆς γένη.

διατεθρυμμένως, *fractis animi viribus*. Legg. XI. 922. C: ἀνοήτως ... καὶ διατεθρυμμένως.

διατείνω, *extendo, pass. extendor, porrigor; unde pertinere*. Soph. 253. D: μίαν ἰδέαν ... παντὴ διατεταμένην. Tim. 79. D: κατὰ μέσον διατεταμένον. Med. *extendo*. Tim. 78. B: ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων ... διετείνωτο οἷον σχοίνους cet. **contendo* (*contente curro, clamo* al.). Soph. 247. C: διατείνουσιντ' ἂν ... ὡς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τὸ παράπαν ἐστίν. Pol. IV. 474. A: θεῖν διατεταμένους. VI. 501. C: διατεταμένους ... ἰέναι.

διατελής, ὁ ἡ, *perpetuus*. Pol. X. 618. A: τὰς μὲν διατελεῖς (τυραννίδας) cet.

διατελῶ, *perficio, absolvo*. Eryx. 453. D: τί οὐκ ἐκείνον τὸν λόγον διετέλεσας ὥς cet. **transigo, traduco* (ut *vitam, tempus* al.), in univ. ὄνο. Pol. IV. 426. A: οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν. III. 411. A: (ὅταν) μινυρίζων ...

διατελῇ τὸν βίον ὅλον. Phil. 43. D: διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα. Legg. IX. 868. E. XII. 952. D: ὡς τὰ πολλὰ διατελὼν ταῖς φοιτήσεσι. Conv. 192. C: οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου. Pol. IV. 425. E: πολλὰ τοιαῦτα ... ἐπιανορθοῦμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν. *persevero, pergo, semper sum. Gorg. 494. C: διατέλει γὰρ ὥσπερ ἤρξω. Prot. 345. C: εἶναι ... ἄνδρα ἀγαθὸν οὐχ οἷον τε διατελοῦντα ἀγαθόν. Etiam in re ponitur quae producitur vel continuatur. Pol. V. 395. D: ἐὰν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν (αἱ μιμήσεις). — Cum part. verti potest semper, perpetuo. Tim. 77. B: πιάσχω γὰρ διατελεῖ πάντα. Legg. VII. 815. B. Epin. 986. D. Ep. II. 315. A: αἰεὶ τι ἀγαθόν ... λέγων ... διατελεῖ. Legg. XI. 920. E: θεραπεύοντες διατελοῦσιν. Phaed. 90. D: τὸν λοιπὸν βίον μεσῶν ... διατελοῖ. Apol. 31. A: τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν. Gorg. 521. A: διατελεῖν ἃ νοεῖς λέγων. Theaet. 167. E: ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. Legg. IX. 855. A: ἐν ἧ δεῖ τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ καὶ ἴσους ὄντας διατελεῖν κλήρους. X. 889. E. al. Alc. I. 105. A: ὅτι προσέγων γέ σοι τὸν νοῦν διατέλεκα. Riv. 132. C: ὅτι ... καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν. Theaet. 206. A: ὡς οὐδὲν ἄλλο μανθάνων διετέλεσας ἢ cet. Ep. VII. 324. A. Alc. II. 142. A: πολιορκούμενοι ... διετέλεσαν. Gorg. 449. B: διατελέσαι ... ἐρωτῶν. Legg. X. 888. C: διατελέσαι πρὸς γῆρας μέιναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει. διατέμνω, dissecō; deseco; c. χωρὶς est secerno, distinguo. Polit. 280. B: τὴν μὲν διετέμομεν ἀπ' αὐτῆς. Phaed. 86. A: ἐπειδὴν ... τὴν λύραν ... διατέμῃ. Legg. III. 697. A: πειραθῶμεν διατεμεῖν χωρὶς τὰ τε μέγιστα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα. VII. 815. B: τὴν ... ἀμφιβεβητουμένην ὄρχησιν χωρὶς τῆς ἀναμφιβεβητήτου διατεμεῖν. Conv. 190. D: διατεμῶ δίχα ἕκαστον.

διατηρῶ, observo. Legg. VIII. 836. C: ὃ διὰ παντός φαιμεν δεῖν τὸν νομοθέτην διατηρεῖν.

διατίθημι, dispono, constituo. Tim. 27. A: ἧ διέθεμεν. *dispono, reddo, efficio; afficio; tracto. Locr. 103. A: τὸ γὰρ πλεονάζειν ... εὖ ἢ κακῶς ἀμὲ διατίθηται. Pol. VIII. 556. B: τοὺς ... ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἀρχοντες. Legg. V. 728. B: ψυχὴν ... ἀτιμότητα ... διατιθεῖς. Polit. 307. E: τοὺς νέους ὡσαύτως διατιθέντες. Pol. X. 605. D: ὃς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ. Pass. affectus sum; animatus sum; me habeo; statu (aliquo) sum. Euthyd. 306. D: ἐγὼ ... οὕτω διατίθεται ὥστε μοι δοκεῖ cet. Menex. 235. A: γενναίως πάνν διατίθεται. Conv. 207. A: ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία. Pol. III. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἱ ἂν cet. Conv. 207. C: οὕτως ἐρωτικῶς διατίθεσθαι. Lach. 180. B: ἀμελῶς διατίθεσθαι. Pol. VI. 494. D: τῷ ... οὕτω διατιθεμένῳ. Critia 121. B: ἀθλίως διατιθέμενον (γένος). Conv. 207. B: ἐρω-

τικῶς διατιθέμενα. Legg. IV. 719. C: ἐναντίως ἀλλήλοις ἀνθρώπους ποιῶν διατιθεμένους. XI. 928. E: διατιθεμένους αἰσχροῦς. Conv. 215. E: ὑπὸ τουτουῦ τοῦ Μαρσίου πολ-
λάκις δὴ οὕτω διετέθη. Euthyd. 303. B: ἐγὼ ... καὶ αὐτὸς οὕτω διετέθη. Theaet. 151. C: πολλοὶ ... ἤδη ... πρὸς με οὕτω διετέθησαν ὥστε ἀτεχνῶς δύνανται εἶναι. Pol. I. 343. B: ὥσπερ ἂν τις πρὸς πρόβατα διατεθεῖ. VII. 538. A: πῶς ἂν διατεθεῖ πρὸς τε τοὺς κόλακας cet. III. 410. C: ὅσοι ἂν τούναντιον διατεθῶσιν. Legg. II. 696. C: διατεθεῖς οὕτως ἕκαστος. XII. 958. A: ταῖς οὕτω διατεθεί-
σαις ψυχαῖς. Ep. VII. 337. B: ταῖς οὕτω διατεθείσαις πό-
λεσιν. 329. D: ἡμᾶς οὕτω διατεθέντας. *exhibeo, ago, re-
cito. Charm. 162. D: ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατι-
θέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Legg. II. 658. D: ῥαψωδὸν ...
καλῶς Ἰλιάδα ... διατιθέντα. Med. dispono, h. e. testor, te-
stamentum facio. Legg. XI. 922. B: πρὶν διατίθεσθαι μέλ-
λειν. E: τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι. 923. B. 929. E. 923. C: τὰ ἑαυτοῦ διατιθέμενος. E. 924. A. B. C. 922. C: διαθή-
κην ἢ ἂν τις διάθῃται cet. 924. E: ὁ μὴ διαθέμενος. 923. E: τοῦ τὴν διαθήκην διαθεμένου. 925. C. 922. B: τῶν
μηδὲν τὸ παράπαν διαθεμένων. *pono, statuo. Legg. VIII. 834. A: διαθεμένους αὐτὸν περὶ τούτων νόμους. *expono (mer-
ces), h. e. vendo. Legg. VIII. 849. D: μάγειροι διατίθεσθων
ξένους cet. Eryx. 394. D: τὰ ἔργα τὰ ἀπὸ ταύτης (τῆς σο-
φίας) διατίθεσθαι. E. 394. C: διαθέμενον τὰ κτήματα.

διατρέχω, percurro, transigo. Phaedr. 237. A: ἵν' ὅτι
τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον. Legg. VII. 802. A: ἅπαντα
... τὸν βίον διαδραμών.

διατριβή, ἡ, mora. Legg. VI. 780. D: ἵνα μὴ πολλὴ
διατριβὴ γίγνηται περὶ τοῦτ' αὐτὸ μάτην. IV. 723. D: μη-
κέτ' ... διατριβὴν πλείω τῆς μελλήσεως ποιούμεθα. *id quo
tempus terimus (vern. Zeitvertreib, Unterhaltung): commoratio,
sermo, disputatio, occupatio, studium al. Phaedr. 227. B: τίς
οὖν δὴ ἦν ἡ διατριβή; Conv. 177. D: γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν
λόγοις ἱκανὴ διατριβή. E: ὃ περὶ Διόνυσον ... πᾶσα ἡ δια-
τριβή. Legg. V. 747. B: ὡς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή.
VII. 802. C: πᾶσα ... περὶ Μοῦσαν διατριβή. Apol. 41. A:
θαννασιὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι. Lys. 204. A: ἡ ...
διατριβὴ τὰ πολλὰ ἐν λόγοις. Soph. 225. D: δι' ἡδονὴν
τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς. Polit. 285. C: περὶ πάσης τῆς
ἐν τοῖς τοιοῦτο λόγοις διατριβῆς. Legg. I. 645. C: τὸ περὶ
τῆς ἐν τοῖς οἴνοις διατριβῆς. Ib. ὅτιπερ ἂν τῆς γε νῦν δια-
τριβῆς ἄξιον γίγνηται. VII. 807. D: τάξιν ... τῆς διατριβῆς
περὶ τὸν χρόνον ἅπαντα. Hipp. min. 363. A: τῆς ἐν φιλο-
σοφίᾳ διατριβῆς. Theaet. 172. C: πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ
καὶ τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ τεθραμμένους. Apol. 33. E: ὧν οἱ
ἀδελφοὶ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ γεγόνασι. Pol. V. 475. D:
οἱ πρὸς μὲν λόγους καὶ τοιαυτὴν διατριβὴν ἐκόντες οὐκ

ἂν ἐθέλοιεν ἔλθειν. Legg. I. 625. A: περί τε πολιτείας ... τὴν διατριβὴν ... ποιήσεσθαι. 641. C: τὴν ἐν τοῖς οἴνοις κοινὴν διατριβὴν. VII. 794. C: μετ' ἀλλήλων τὴν διατριβὴν ποιήσεσθαι. 820. C: διατριβὴν τῆς πετεινίας πολὺν χαριεστέραν ... διατριβόντες. Ep. V. 322. A: τῶν περὶ τὴν οὐκ ἐκ διατριβὴν ὄντων. Gorg. 484. E: ἐπειδὴν ... εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς ἔλθωσι καὶ τοὺς λόγους. Theaet. 167. E: ὅταν τις ... τὰς διατριβὰς ποιῇται. Polit. 280. C: περὶ τὰς τοιαύτας διατριβὰς. Apol. 37. C: ἐνεργεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Lach. 180. C: ἐνταῦθ' αἰεὶ τὰς διατριβὰς ποιοῦμενον. 181. E. Clit. 406: τὰς ... μετὰ Σωκράτους διατριβὰς. Ep. VII. 329. B: καταλιπὼν τὰς ἐμὰς τοῦ διατριβὰς. *locus ubi versatur aliquis, tempus in sermonibus terit, al.; etiam commoratio. Ep. VII. 330. B: τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημίσεως τε καὶ διατριβῆς. 337. E: τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς. Legg. VI. 760. E: ἐν ... ταῖς διατριβαῖς τῷ ἰόπῳ ἐκάστω. Euth. 2. A: καταλιπὼν διατριβὰς. Charm. 153. A: ἥα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις διατριβὰς. *tempus. Pol. VIII. 561. A: ἀναλίσκων καὶ χορήματα καὶ πόρους καὶ διατριβὰς.

διατρίβω, *tero* (ut tempus, aetatem al.), *traduco*; *moror*; *otium consumo* vel *versor* in aliqua re, *vacō*; in univ. *versor*, *commoror*; *colloquor* (vern. sich unterhalten). Parm. 130. D: περὶ ἐκεῖνα πραγματευόμενος διατρίβω. Euth. 2. A: ὅτι ... ἐνθάδε νῦν διατρίβεις περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Prot. 311. A: τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἐνδον διατρίβει. Parm. 126. C: πρὸς ἱππικὴν τὰ πολλὰ διατρίβει. Lys. 203. B: διατρίβουμιν ... αὐτόθι. Euthyd. 271. C: πόλλ' ἤδη ἐτη περὶ τοιοῦτο τοὺς τόπους διατρίβουσιν. Legg. I. 625. C: ἐν οἷσιν ἀναπαύομενοι διατρίβοιμεν ἂν. Conv. 223. D: τὴν ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν. Pol. II. 370. A: τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν. VII. 517. D: ἄνω ... ἐπίγονται ... διατρίβειν. X. 604. C: ἐν τῷ βοᾷν διατρίβειν. Ion. 530. B: ἐν ποιηταῖς διατρίβειν. Pol. VIII. 561. D: ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων. Theag. 130. A: διατρίβων μετ' ἐμοῦ. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν ... διατρίβοντα. Theag. 130. A. Phaed. 59. D: διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων. Lach. 181. B: ἄτε κατ' οἰκίαν τὰ πολλὰ διατρίβοντες ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Euthyd. 305. A: οἱ ἐπὶ τῷ πράγματι διατρίβοντες. Pol. X. 597. A: τοῖς περὶ τοὺς τοιοῦτο λόγους διατρίβουσιν. Theag. 129. E: μετ' ἐμοῦ διατρίβουσιν. Theaet. 173. C: τοὺς γε φαύλως διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ. Pol. VII. 540. B: τὸ ... πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας. Phaedr. 227. C: περὶ ὃν διετρίβομεν. Ep. VI. 322. E: διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν ... συχρὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. Riv. 132. D: ἦν ... περὶ μουσικὴν διατετριφώς. Phaedr. 227. A: συχρὸν ... ἐκεῖ διέτριψα χρόνον. Phaed. 116. B: χρόνον ... πολὺν διέτριψεν ἐνδον. Critia 120. B: περὶ τὸ δεῖπνον ...

διέτριψεν. Prot. 311. A: αὐτοῦ διατρίψωμεν. Gorg. 447. A: ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι. Phaed. 63. E: ἀ-
νὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον. 117. A:
συχρὸν χρόνον διατρίψας. Ep. I. init. διατρίψας ἐγὼ παρ
ὑμῖν χρόνον τοσοῦτον cet. Conv. 175. C: οὐ πολὺν χρό-
νον ... διατρίψαντα. Ep. I. 309. B: τοσοῦτον παρ' ὑμῖν
... διατρίψαντα χρόνον. Prot. 316. A: ἔτι σμικρὸν ἄττα δια-
τρίψαντας (paullulum adhuc morati). Phaed. 90. B: οἱ περὶ
τούς ἀντιλογικόνους λόγους διατρίψαντες. Theaet. 172. C: οἱ
ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες. *moram
facio; cunctor. Pol. V. 472. B: ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε.
Legg. VIII. 832. B: μὴν οὐ λέγειν, ἀλλὰ διατρίβειν δοκῶ
δι' ἀπορίαν; Theaet. 143. A: διατέτριφα δεῦρο (adhuc).

διατρυφῶ, luxuria diffuso. Legg. III. 695. C: παι-
δείᾳ ... οὐ διατρυφώσῃ τετραμμένος.

διαττώ, percolo, cribro. Soph. 226. B: οἷον διηθεῖν
τε λέγομεν καὶ διαττῶν καὶ βράττειν. Tim. 73. E: γῆν
διαττήσας (v. διατρήσας) καθαράν καὶ λείαν cet. Crat. 402.
C: τὸ ... διαττώμενον καὶ ἡθούμενον πηγῆς ἀπείκασμα
ἐστίν.

δίανυλος, ὁ, cursus duplicatus. Legg. VIII. 833. B: ὁ
τὸν δίανυλον (ἀμυλληρόμενος). E.

διανυχένιος, ὁ ἡ, per cervicem pertinens. Tim. 74. A:
περὶ τὸν διανυχένιον ἄμα καὶ νοτιαῖον μυελόν.

διαφάνεια, ἡ, perspicuitas (i. q. pelluciditas). Phaed.
110. D: τὴν τε λειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν.

διαφανής, ὁ ἡ, pellucidus. Tim. 60. C: ἡ τῶν ἴσων
καὶ ὁμολῶν διαφανῆς μερῶν. 66. B: διαφανεῖς περιστῆναι.
Phaedr. 229. B: διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται. Tim. 67.
A. D: ᾧ δὴ καὶ διαφανῆ λέγομεν. *perspicuus, manifestus.
Epin. 990. D: ὁμοίωσις ... διαφανῆς. *conspicuous, illustris, insignis.
Tim. 25. B: τότε ... τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώ-
πους διαφανῆς ἀρετῇ τε καὶ ῥώμῃ ἐγένετο. Pol. VIII. 544.
D: ἥτις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ κεῖται. X. 600. B: δια-
φανεῖς πῃ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις. Tim. 60. A: δια-
φανῇ μάλιστα γενόμενα. Legg. I. 634. B: κατὰ μεγάλα
μέρη καὶ διαφανῇ. Pol. VIII. 548. C: διαφανέστατον δ' ἐν
αὐτῇ ἐστὶν ἐν τι μόνον.

διαφανῶς, insigniter. Legg. I. 630. A: ἀρίστους δια-
φανῶς. VII. 802. A: ἀγαθοῖς ... διαφανῶς γενομένοις.

διαφανυλίζω, non flocci facio. Legg. VII. 804. B: παν-
τάπασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῖν ... διαφανυλίζεις.

διαφερόντως, insigniter, eximie, maxime; praeter cete-
ros. Prot. 349. D: ἀνδρεσιώτατους ... διαφερόντως. Phaed.
59. A: εἰς δὲ ἡμῶν καὶ διαφ. 114. B: οἱ ... ἂν δόξωσι
διαφ. (v. διαφ. πρὸς τὸ) ὅσιος βιώναι. Theaet. 144. A:
πρᾶον αὖ εἶναι διαφ. Polit. 290. B: τοὺς διαφ. ἀμφισβη-
τοῦντας τῆς πολιτικῆς. 293. C: ταύτην διαφ. ὀρθὴν εἶναι

καὶ μόνην πολιτείαν. 307. E: οἱ ... διαφ. ὄντες κόσμιοι. Conv. 174. B: διαφ. ἀγαθὸν ἄνδρα. 178. E: ὅτι διαφ. τοὺς ἐραστὰς αἰσχυνεται. 180. A: διαφ. αὐτὸν ἐτίμησαν. 196. A: ὃ δὴ διαφ. ... Ἐρως ἔχει. C: διαφ. ἂν σωφρονοῖ. 212. A: διαφ. ἀσκῶ. Pol. IV. 420. B: διαφ. εὐδαιμον. VII. 529. E: διαφ. γεγραμμένοις. VIII. 565. C: οὐκ οὖν ἓνα τι γὰρ αἰεὶ ὁ δῆμος εἴωθε διαφ. προΐστασθαι ἑαυτοῦ cet. Tim. 18. A: φιλοσοφον δεῖν εἶναι διαφ. 23. C: κατὰ πάντα εὐνομιωτάτη διαφ. Critia 112. A: μία γενομένη νῦν ὑγρὰ διαφ. Crit. 52. B: εἰ μὴ σοι διαφ. ἤρρισκε. *magis, c. genit. Prot. 328. B: διαφ. τῶν ἄλλων ἀνθρώπων νοῦσαί τινα cet. Phaed. 65. A. Soph. 253. A: διαφ. τῶν ἄλλων. Phil. 48. E: διαφ. τῆς οὐσης αὐτοῖς (v. αὐτῆς) ἀληθείας. Pol. III. 387. D. Legg. III. 685. D: διαφ. τῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν ἀφικομένης. VI. 780. A: μηδὲν διαφ. μηδὲ ἤτιον ... τοῦ πρὸ τῶν γάμων χρόνου γενομένου. X. 887. B. Epin. 984. B: πάντων ἀγαλμάτων διαφ. Crit. 52. B: τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφ. 53. A. Menex. 248. E: διαφ. τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ep. VII. 327. B. al. Etiam sq. ἦ. Phaed. 85. B: τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφ. ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. 95. C: εὖ πράξειν διαφ. ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιούς ἐτελεύτα. Pol. V. 455. C: διαφ. ἔχει ἢ cet. VII. 538. B: πείθεσθαι ... αὐτοῖς διαφ. ἢ πρότερον. Legg. II. 669. B: ἐπειδὴ ... ὑμνεῖται τὸ περὶ αὐτὴν διαφ. ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας. *multo. Legg. IX. 862. C: ἢ διαφ. ἤτιον πολὺ. Ep. VII. 330. A: ἐβούλετό με καὶ φίλον ἡγεῖσθαι διαφ. μᾶλλον, ἢ ἐκείνον.

διαφέρω, *differeo*, h. e. *diversus sum*; etiam *alicuius momenti sum*. Conv. 215. C: σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις ὅτι cet. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει τὰ ἑτέρα τῶν ἑτέρων. Theaet. 145. E: τοῦτο δὲ μὴ διαφέρει τι ἐπιστήμης; Polit. 262. B: τοῦτο δὲ διαφέρει τὸ πᾶν (*vim maximam habet*) πρὸς τὰς ζητήσεις. Pol. III. 398. D: οὐδὲν ... διαφέρει τοῦ μὴ ἄδομένου λόγου πρὸς τὸ ... δεῖν λέγεσθαι cet. Tim. 23. B: παίδων βραχὺ τι διαφέρει μύθων. Legg. VII. 795. B: διαφέρει ... πάμπολυ μαθὼν μὴ μαθόντος. VIII. 835. C: ἂ ... μὴ σμικρὸν διαφέρει. Men. 98. A: διαφέρει δεσμῷ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης. Alc. I. 114. C: ἄλλοτι οὖν τοσοῦτον μόνον (v. τοσοῦτῳ μόνῳ) διαφέρει τοῦ ἐν τῷ δῆμῳ ῥήτορος ὁ cet. Charm. 166. B: ἐπ' αὐτὸ ἡμεῖς ... ὅτῳ διαφέρει πασῶν τῶν ἐπιστημῶν ἢ σωφροσύνη. De lege 313. A: ἔστιν ὃ τι διαφέρει νόμος νόμου κατὰ γ' αὐτὸ τοῦτο cet. Pol. IV. 427. D: τί ἀλλήλοιν διαφέρειτον. Legg. XII. 963. D: ἢ ... διαφέρειτον αὐτοῖν τούτῳ τῷ δύο. Euthyd. 289. C: πολὺ διαφέρειτον ἀλλήλοιν. Phil. 57. C: ὅτι πολὺ ... αὐτὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι. Pol. VII. 526. D: διαφέρει αὖν αὐτὸς αὐτοῦ cet. Theaet. 166. D: μυρίον ... διαφέρειν ἕτερον ἑτέρου αὐτῷ τούτῳ cet. 169. D: περὶ

τε τοῦ ἀμείνονος καὶ χείρονος διαφέρειν τινάς. Parm. 154. B: ἴσω ποιεῖ διαφέρειν. Pol. II. 375. A: οἶει ... τι ... δια-
 φέρειν φύσιν γενναίου σύλλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐ-
 γενούς; Legg. VI. 780. B: ἔδοξε μέγα διαφέρειν (*magni mo-
 menti esse*) εἰς σωτηρίαν τὸ νόμιμον. Gorg. 500. C: τί ποῦ
 ἐστὶν οὗτος ἐκείνου διαφέρων. Polit. 284. E: πολὺ διαφέ-
 ρον ἀλλήλοιν. Parm. 154. D: πρὸς τὰλλα ἡλικία διαφέρων.
 Pol. VII. 526. A: οὐδὲ σμικρὸν διαφέρων. Polit. 302. D:
 οὐδὲν διαφέρωντι τῶν ἄλλων. Legg. VII. 802. E: αὐτῷ τῷ
 τῆς φύσεως ἐκατέρων διαφέρωντι. Phil. 34. B: μνήμης ...
 ἀναμνησιν ἂρ' οὐ διαφέρουσιν λέγομεν; Phaed. 103. B:
 οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρειν (*discrimen*) τοῦ τε νῦν λεγο-
 μένου καὶ τοῦ τότε. Phil. 45. D: πολὺ τὸ διαφέρειν ὀρῶ.
 Legg. II. 654. D: πολὺ τὸ διαφέρειν ... λέγεις τῆς παιδείας.
 Charm. 164. C: προσαγορεύει ... διαφέρειν τι ἢ οἱ ἀνθρω-
 ποι. Lach. 183. D: διαφέρειν (*singulare*) δὴ ὅπλον (ἔχων).
 Phaedr. 261. E: ἐν πολὺ διαφέρουσι. Legg. XI. 927. E:
 ὡς ὄντας ἰδίᾳ διαφέροντας πολὺ. Men. 72. B: διαφερού-
 σας ἀλλήλων. Phil. 34. E: οὕτω πολὺ διαφέροντα. Legg.
 VII. 794. D: διαφέροντα ... πρὸς τὰς χρεῖας. Soph. 255.
 D: εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ ἀμύπολιν διεφερέτην.
 Parm. 154. B: διήνεγκε τῇ ἡλικίᾳ. Pol. IV. 438. D: διή-
 νεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν. VI. 501. A: ὅτι τοῖτῳ ἂν
 εὐθύς τῶν ἄλλων διενέγκοιεν τῷ cet. Parm. 154. B: ὅσω-
 περ ἂν τὸ πρῶτον διενέγκῃ. Prot. 339. A: τοσοῦτον μί-
 ὀνον διοίσει. Parm. 154. D: ἄρα τῷ ἴσω μορίῳ διοίσει τὸ
 πλέον τοῦ ἐλάττονος cet. Phil. 12. E. Pol. IV. 435. B. X.
 604. A: πολὺ πον ... διοίσει, ὅταν ὀράται. Alc. I. 135. E:
 πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει. Polit. 259. B: μὴν τι
 πρὸς ἀρχὴν διοίσειτον; Lys. 207. B: ὥστε τοῖτῳ γε οὐδὲν
 διοίσειτον. Gorg. 472. C: εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. Phaed.
 91. A: ἐγὼ μοι δοκῶ ... τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν.
 * *excello, praesto, melior, praestantior vel praecipuus sum, melius
 me habeo.* Apol. 29. B: ἐγὼ ... τοῖτῳ ... ἴσως διαφέρω τῶν
 πολλῶν ἀνθρώπων. Alc. I. 124. C: οὐ γὰρ ἐστ' ὅτῳ σου
 διαφέρω, πλήν γε ἐνί. Ep. II. 314. D: ὅτι πρὸς τὸ διαλε-
 χθῆναι καὶ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων ἀμύπολιν δια-
 φέρεις αὐτῶν. Prot. 328. A: ὅστις διαφέρει ἡμῶν προβι-
 βάσαι εἰς ἀρετὴν. Gorg. 478. B: πολὺ διαφέρει ... ἡ δίκη.
 Crat. 434. A: ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει ... τὸ ὁμοιωμάτι δηλοῦν
 cet. Pol. V. 469. C: ὅλῳ καὶ παντὶ ... διαφέρει τὸ φρίδε-
 σθαι. VI. 493. C: ὅσον διαφέρει τῷ ὄντι. Legg. VI. 773.
 A: τὸ ... ὁμαλὸν ... μυρίον (ν. μυρίῳ) διαφέρει πρὸς ἀρε-
 τήν. Apol. 35. B: ὅτι ... οἵτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρου-
 σι. Hipp. mai. 283. A: ὅσον διαφέρουσι. Euth. 4. E: οὐδέ
 τῳ ἂν διαφέρει Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Legg.
 V. 747. E: τούτων ... πάντων μέγιστον διαφέρουεν ἂν το-
 ποι χῶρας cet. Phaedr. 228. D: οἷς ἐφη διαφέρειν τὰ τοῦ

ἐρῶντος ἢ (*quam*) τὰ τοῦ μή. Phaed. 87. A: δοκεῖ γὰρ μοι πᾶσι τοῦτοις πᾶν πολὺ διαφέρειν. Theaet. 169. A: ὦν δὴ οὐ περί αιτίαν ἔχεις διαφέρειν. 171. E: διαφέρειν ἄλλον ἄλλου. 178. E: τοῦτό γε ... πάντων διαφέρειν. Phil. 55. B: διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν. 60. B: τὴν τὰ γὰρ τοῦ διαφέρειν φύσιν τῷδε μᾶλλον τῶν ἄλλων. Legg. I. 650. B: τὸ τε εὐτελείας ... διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους. Apol. 35. A: διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Polit. 301. E: τὴν ψυχὴν διαφέρων εἰς. Pol. VIII. 568. A: καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Legg. III. 696. A: διαφέρων πρὸς ἀρετὴν. XII. 963. B: οὐ δ' ὦν δὴ διαφέρων ... πάντων τῶν ἐμφρόνων cet. IV. 720. E: πολὺ που διαφέρων ... τὸ διπλῆ. Charm. 157. E: ὡς διαφέρουσα κάλλι cet. Legg. VI. 779. E: ἐν πόλει διαφερούση τῶν πολλῶν ἐσομένη. Menex. 235. E: ἓνα ... διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων. Legg. X. 904. D: διαφέροντα ... τόπον ἄγιον. Conv. 218. E: τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πᾶν πολὺ διαφέρειν. Legg. XII. 959. A: ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφερούσαν. Apol. 35. A: οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν. Phaed. 64. D: ἱματίων διαφερόντων. Critia 117. D: τοῖς ... πάντων διαφερούσι πρὸς πίστιν. Legg. IV. 711. D: κατὰ πλούτων ἱπποχῆς διαφερούσαις ἢ γενῶν. III. 687. B. Theaet. 170. B: οὐκ ἄλλω τῷ διαφέροντας ἢ τῷ εἰδέναι. Legg. I. 629. C: τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ διαφέροντας. X. 907. A. Tim. 53. E: τὰ διαφέροντα κάλλι σωματῶν τέτταρα γένη. Gorg. 517. B: μεταβιβάσειν τὰς ἐπιθυμίας ... οὐδὲν τούτων διέφερον ἐκεῖνοι. Polit. 272. C: ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρῖα πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. Legg. IV. 723. B: ὅσον νῦν δὴ τῷ λεχθέντε διηνεγκάτην. Phaedr. 279. A: εἰ ... πλέον ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἀψαμένων λόγων. Sis. 390. C: ἀρ' ἂν οἷτι αὐτῷ διενεγκεῖν τι ἑτέρους ἑτέρων πρὸς τὸ εὖ βουλευέσθαι cet. D. Ep. IV. 320. B: ἀνδρεία ... διενεγκεῖν. D: ἡθ. καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Legg. IV. 711. E: τῇ τοῦ λέγειν ῥώμῃ ... πάντων διενεγκόντα ἀνθρώπων. Ep. II. 313. E: θαυμάζοιμ' ἂν εἰ μὴ τὰ πρὶν ἀπορούμενα πολὺ σοὶ διοίσει ἢ τὰ νῦν. Legg. IV. 723. B: ἢ διοίσουσιν ἑαυτῶν. Med. dissentio, discrepo, dissideo; etiam contendo, discepto. Euth. 12. B: ἐγὼ οὖν τούτῳ διαφερόμαι τῷ ποιητῇ. Hipp. min. 372. D: διαφερόμαι πᾶν σφόδρα. Euth. 8. C: εἰ τις ἄλλος τῶν θεῶν ἕτερος ἑτέρῳ διαφέρεται περὶ αὐτοῦ. Gorg. 473. A: ἃ διαφερόμεθα ταῦτ' ἐστὶ. Legg. IX. 859. C: ὅπῃ διαφερόμεθα ἡμεῖς τε ἡμῖν αὐτοῖς cet. Polit. 308. B: ὅτι μόρια ἀρετῆς οὐ μικρὰ ἀλλήλοις διαφέρεσθον φύσει. Lach. 186. D: ὅτι ... διαφέρεσθον ἀλλήλοις. Euth. 7. B: διαφέρονται ἀλλήλοις. Alc. I. 112. E: περὶ ὧν οὕτω σφόδρα διαφέρονται. Men. 75. E: ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφείροιτο. Euth. 7. B: εἰ διαφερόμεθα ... περὶ ἀριθμοῦ; C. Pol. I. 351. D: ἵνα σοὶ μὴ διαφέρωμαι. Hip. min. 372.

C. Polit. 259. C: μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα (*comendamus*). Legg. I. 644. A: ἡμεῖς δὴ μηδὲν ὀνόματι διαφερώμεθ' αὐτοῖς. Conv. 187. B: ἕως ἂν διαφέρωνται. Legg. V. 744. C. XI. 930. A. Alc. I. 111. B: ἐν οἷς δ' ἂν διαφέρωνται. Prot. 337. E: διαφέρεισθαι ἀλλήλων. Pol. I. 352. A: διὰ τὸ στασιάζειν καὶ διαφέρεισθαι. Euthyd. 285. A: καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεισθαι. Soph. 242. E: διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ξυμφέρεται (cf. Conv. 187. A.). Phil. 47. D: ψυχῆς πρὸς σῶμα διαφορομένης. Conv. 187. A: ἐκ διαφορομένων ἐτι. Legg. VI. 777. B. Polit. 307. C: διαφορομένους ἀλλήλους ὀψόμεθα. Soph. 228. B: πάντ' ἀλλήλοις ταῦτα ... οὐκ ἡσθήμεθα διαφερόμενα; Conv. 187. C: ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηγεγμένων πρότερον ... γέγονε (ὁ ὀνθμός). Lach. 180. E: πρίν τι ἐμοὶ διενεχθῆναι. Euth. 7. C: περὶ τίρος ... διενεχθέντες cet. 11. B: οὐ γὰρ περὶ τούτου διοισόμεθα. Pol. I. 351. E: οὐ διοίσονται καὶ μισήσουσι cet. V. 471. A. **intrans. interest, refert*. Prot. 316. B: ἡμῖν μὲν ... οὐδὲν διαφέρει. 338. C: ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν μοι διαφέρει. 331. C: ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; 358. E: ἀλλ' οὐδὲν ... διαφέρει. Phaedr. 264. E: ὅτι δ' οὐδὲν διαφέρει ... πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι. 275. C: σοὶ δ' ἴσως διαφέρει τίς cet. Gorg. 497. B: ἀλλὰ τί σοὶ διαφέρει; Soph. 237. B: εἰ μὴ τί σοι διαφέρει (vern. wenn es dir nichts verschlägt; Lat. nisi quid tibi videtur secus). Lach. 187. D: εἰ οὖν ὑμῖν μὴ τι διαφέρει. Hipp. mai. 287. A: εἰ οὖν μὴ τί σοι διαφέρει (vern. wenn es dir recht ist). Pol. I. 340. C: οὐδὲν ... διαφέρει. 349. A: τί δέ σοι ... τοῦτο διαφέρει εἴτε μοι δοκεῖ εἶτε μὴ; VII. 523. E: οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ. IX. 592. B: διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε πον εἶστιν εἴτε ἔσται. Legg. VII. 794. E: ἐν ὅσοις ... τῶν ἔργων μὴ μέγα διαφέρει λυρα ... ἐν ἀριστερᾷ χρῶμενον cet. X. 887. B: διαφέρει δ' οὐ σμικρὸν ... πιθανότητά τινα τοὺς λόγους ἡμῶν ἔχειν. al. Charm. 161. C: ἀλλὰ τί διαφέρει ... ὅτου ἤκουσα; Men. 78. D. Ep. XIII. 362. A: ἐπεὶ καὶ ἂν τι σοὶ αὐτῷ διαφέρῃ (διαφέρει;) μέγα ὥστε cet. Pol. V. 467. C: ἀλλὰ σμικρὸν οἷε διαφέρειν cet. Legg. IX. 857. B. Omitt. Gorg. 448. B: τί δὲ τοῦτο —; sq. οὐδὲν. 497. E: ἀλλὰ τί τοῦτο; sq. οὐδὲν. Pol. V. 472. B. Legg. IV. 723. C: οὐδ' ὀλίγον διαφέρειν ἢ σαφῶς ἢ μὴ σαφῶς αὐτὰ μνημονεύεσθαι. X. 901. B: ἢ διαφέρειν οὐδὲν οἰόμενος εἶναι τῷ ὅλῳ ἀμελουμένων τῶν σμικρῶν ἢ ῥαθυμία cet. Eryx. 394. D: μεγάλα τῷ ἀνθρώπῳ τὰ διαφέροντα τὰ πρὸς τὸν βίον ... αἰκνύν cet. Phaedr. 89. C: οὐδὲν διοίσει. Soph. 227. B: οὐδὲν αὐτῇ διοίσει. Conv. 194. D: οὐδὲν ἐτι διοίσει αὐτῷ ὅπῃ οὖν τῶν ἐνθάδε ὀτιοῦν γίγνεσθαι. Alc. I. 107. B: ἔάν τε πένης ἔάν τε πλούσιος ἢ ὁ παρ-
αιτῶν, οὐδὲν διοίσει Ἀθηναίοις. Lach. 200. A.

διαφεύγω, *effugio*, *evito*; *elabor*; *fugio* (etiam *lateo*).

Phaedr. 262. B: αὐτὸς τοῦτο διαφεύγειν. 266. C: δοκεῖ μοι διαφεύγειν ἔθ' ἡμᾶς. Soph. 231. C: τὰς ἀπάσας ... διαφεύγειν. Conv. 184. A. Apol. 39. A: ὥστε διαφεύγειν θάνατον. Charm. 156. E. Men. 96. E. Tim. 26. B: εἴ τί με αὐτῶν διαπεφευγέν. Clit. 410. A. Crit. 40. E: διαπεφευγός. Legg. VII. 815. E: ἐκ πόνων ... διαπεφευγόντων εἰς ἀγαθά. IX. 855. A: ὡς εὖ ... εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγόντων. Conv. 219. E: διεπεφευγεί με. 174. A: χθὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον. Polit. 284. B: ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Lach. 194. B. Phaed. 89. C: (εἰ) με διαφύγοι ὁ λόγος. Gorg. 481. A: ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῶ δικὴν ὁ ἐχθρός. Phaed. 95. E: ἵνα μὴ τι διαφύγῃ ἡμᾶς. Pol. IV. 432. B: μὴ πῃ διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη. Lys. 205. E: ἐὰν δέ σε διαφύγῃ (τὰ παιδικά). Theaet. 180. E: ἂν μὴ πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν. Gorg. 473. D: ὁ διαφυγών. 484. A. Ion. 541. E: διαφυγών με. Legg. X. 892. D. Phil. 16. B: διαφυγοῦσα (ὁδός). Legg. XII. 965. D: τούτου διαφυγόντος ἡμᾶς. II. 654. E: εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχέσεται. IX. 880. E: τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων. XII. 947. E: τοῖς τὰς εὐθύνas διαφυγοῦσιν. Parm. 135. D: σὲ διαφεύξεται ἢ ἀλλ' ἑταῖρα. Apol. 29. C: εἰ διαφευξοίμην.

διαφθείρω, *corrumpo, depravo; vicio; conficio*. Apol. 25. A: ἐγὼ ... μόνος διαφθείρω. 30. B: εἰ ... διαφθείρω τοὺς νέους. 33. C. Gorg. 521. E: τοὺς νεωτάτους ὑμῶν διαφθείρει. Pol. IV. 421. D. Legg. VII. 788. B: διαφθείρει δὲ καὶ τοὺς νόμους. De lucr. cup. 226. A: ὅτι τὸν ἵππον διαφθείρει. Apol. 25. A: μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ... διαφθεύρουσι τοὺς νεωτέρους; Pol. VIII. 566. E: (ὅταν) τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ. Legg. VIII. 845. E: ἂν τις διαφθείρῃ ... ὕδωρ ἀλλότριον ὄν. Euthyd. 275. B. Gorg. 522. B: νεωτέρους ... διαφθεύρουν. Euth. 3. A. Legg. XII. 942. D. Apol. 25. B: εἰς δὲ τις ὁ διαφθεύρων. Legg. XI. 913. C: κάλλιστον νόμων διαφθεύρων. Men. 91. E. Euth. 2. C: ὡς διαφθεύροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ. Pol. X. 609. D: διαφθευρούσης (κακίας). Euth. 5. B: ὡς ... διαφθεύρουντι. Polit. 299. B: ὡς διαφθεύροντα ἄλλους νεωτέρους. Apol. 24. B. al. Euth. 2. C: οἱ διαφθεύροντες. Pol. X. 608. E: τὸ ... διαφθεύρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι. IX. 572. C: τῶν διαφθευρόντων. Legg. IX. 864. D: τῶν τοὺς νόμους διαφθευρόντων. Pol. VI. 492. A: διαφθεύροντας δὲ τινες σοφιστὰς ἰδιωτικούς. Euth. 3. A. Lach. 186. B. Legg. III. 686. C: διαφθευρούσας τὸ παράπαν. Men. 89. B: ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν. Apol. 30. D: τοὺς δὲ διέφθαρχα. Legg. III. 659. B: διέφθαρχε ... τοὺς ποιητὰς αὐτούς. C: διέφθαρχε δ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τὰς ἡδονάς. Theaet. 144. D: τὴν ... οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποι τινες διεφθαρκέναι.

Legg. I. 636. B: τὰς περὶ τὰ ἀγροδίσια ἡδονὰς ... διεφθα-
κέναι. V. 735. B: πονηρὰ τροφή διεφθαρκύα. Conv. 188.
A: διέφθεις ... πολλὰ. Legg. III. 685. E: τοὺς νόμους
διέφθειρε. 686. B. al. 690. D: πῶς ... τὴν τῶν Ἑλλή-
νων δύναμιν ... διέφθειραν. Pol. X. 609. B: οὐκ ἂν ἄλλο
γε αὐτὸ ἐτι διαφθεیرهιν. Legg. II. 657. B: πρὸς τὸ δια-
φθεῖραι τὴν ... χορείαν. Crit. 52. C: ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι
(ἡμᾶς τοὺς νόμους). Theag. 127. C: οἷω τοῦτον διαφθεῖ-
ραι. Ep. VIII. 354. B: διαφθεῖραντας ἐναντοὺς τε καὶ τὴν
πόλιν. Crit. 47. D: διαφθεροῦμεν ἐκείνο. Tim. 74. B: δια-
φθερεῖν τὸ σπέρμα. Pol. VI. 496. B: ἀπορῶ τῶν διαφθε-
ρούντων. Tim. 82. C: τότε ταῦτα διαφθεῖρεται. Legg. II.
653. C: διαφθεῖρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ. Phaed. 99. D:
διαφθεῖρονται ... ἐνιοι τὰ ὄμματα. Euth. 2. C: τίνα τρο-
πον οἱ νέοι διαφθεῖρονται. Legg. VIII. 840. E: ἐὰν ... ὑπὸ
τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ... διαφθεῖρονται. Phil. 42. C: τῆς
φύσεως ἐκάστων διαφθειρομένης. Pol. IV. 445. A. B. Crit.
47. D: διαφθειρόμενον. Phil. 32. E: διαφθειρομένων ...
αὐτῶν. Pol. VI. 492. A: διαφθειρομένους μὲν τινὰς εἶναι
ὑπὸ σοφιστῶν νέους. Ep. VII. 325. D: τὰ ... ἔθνη διεφθεί-
ρετο. 343. E: τὰ δὲ διεφθαται. Phaedr. 250. E: ὁ ...
διεφθαρκμένος. Pol. VII. 517. A: διεφθαρκμένος ... τὰ ὄμ-
ματα. Legg. XII. 952. C. Tim. 83. B. Crit. 47. E: διε-
φθαρκμένου αἰτοῦ. Ib. διεφθ. σώματος. Legg. III. 695. A:
διεφθαρκμένην ... παιδείαν. V. 738. B. Phaed. 110. E:
οὐδὲ διεφθαρκμένοι. Apol. 34. B. Phaed. 110. A: διεφθα-
ρκμένα. Tim. 82. E. Legg. X. 888. A: τοῖς οὕτω τὴν δι-
οικίαν διεφθαρκμένοις. 891. B. VIII. 835. C: ἐν ψυχαῖς
διεφθαρκμέναις. 841. B: τοὺς τὰς φύσεις διεφθαρκμένους.
Tim. 90. D: τὰς ... διεφθαρκμένας ἡμῶν περιόδους. Legg.
III. 688. C: κακία διεφθαρκμένα. 692. D. Alc. I. 132. A:
ἂν μὴ διαφθαρήσῃ ὑπὸ τοῦ Ἀθ. δήμου. Ib. μὴ ... ἡμῖν
διαφθαρήσῃ. Prot. 320. A: μὴ διαφθαρή cet. Pol. IV. 441.
A. Gorg. 515. E: διαφθαρήναι ὑπ' ἐκείνου. Pol. VI. 502.
A. Gorg. 487. D: ὅπως μὴ ... λήσεται διαφθαρέντες. Pol.
IV. 421. A. Apol. 29. C: ὥς ... πάντες παντάπασι δια-
φθαρήσονται. *conficio, interficio, tollo; pass. pereō, cado, ex-
stinguor. Phil. 63. E: τὰ τε γιγνόμενα ἡμῶν τέκνα ... παν-
τάπασι διαφθεῖρουσιν. Legg. IX. 866. E: ὅσοι ἂν ... δια-
φθεῖρωσί τινα παρὰ χοῆμα τῆς ὁρμῆς γενομένης. Crit. 45.
C: σὲ διαφθεῖραι βουλόμενοι. Menex. 242. C: ἐξὸν αὐτοὺς
διαφθεῖραι. Ep. VII. 335. C: διαφθεῖραντες (praec. τοῖς
ἀποκτείνασιν ἐκείνον). Parm. 135. C: τὴν τοῦ διαλέγεσθαι
δύναμιν παντάπασι διαφθερεῖ. Ep. VII. 350. A: καὶ μοι
τινὲς ἀπειλοῖεν ... διαφθερεῖν. Phaed. 70. A: (μὴ) δια-
φθεῖρηται τε καὶ ἀπολλύηται. 77. B: τελευτᾶν καὶ διαφθεί-
ρεσθαι. Pol. X. 610. A. Legg. III. 677. C: τὰς ... πόλεις
... ἀρδὴν ἐν τῷ τότε χρόνῳ διαφθεῖρεσθαι. Menex. 248. A:

διαφθειρομένων (opp. γιγνομένων). Pol. X. 618. A: τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας. Polit. 271. A: ἐν ὀλίγαις ἡμέραις διεφθείρετο. Prot. 322. B: διεφθείροντο. Legg. X. 894. A: διέφθαρται παντελῶς. Pol. X. 614. B: τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων (occisus iam putrefactis). Tim. 22. C: καὶ αὐτὸς κεραννωθεὶς διεφθάρη. Pol. VIII. 560. A: καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν cet. Theaet. 153. A: πάντα χορήμυτ' ἂν διαφθαρεῖη. Parm. 130. D: μὴ ... διαφθαρεῶ. Pol. III. 415. C: τότε τὴν πόλιν διαφθαρεῖναι. Alc. I. 135. A: διαφθαρεῖναι τὸ σῶμα. Ep. IV. 320. E: διαφθαρεῖναι τὰ πράγματα. Pol. IV. 424. B: διαφθαρέν. *perdo, h. e. dissolvo, rescindo, irritum facio; evertō (vern. umstossen). Gorg. 495. A: διαφθείρεις ... τοὺς πρώτους λόγους. Euthyd. 297. A: διαφθείρεις ... τὸν λόγον. Conv. 174. B: ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες (v. μεταβαλόντες). Prot. 338. D: μὴ διαφθείρειν τὴν συνουσίαν. Pol. I. 336. E: διαφθείρειν τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ. Conv. 174. B: διαφθεῖραι (τὴν παροιμίαν). Prot. 360. A: διαφθεροῦμεν τὰς ἔμπροσθεν ὁμολογίας. Crit. 50. B: ἐν ᾗ ἂν αἱ γινόμεναι δίνει ... διαφθειρῶνται. *in deterius muto (vern. entstellen). Phaed. 117. B: οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου.

διαφθορά, ἡ, corruptio, depravatio; perniciēs; clades. Gorg. 484. C: διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Pol. VI. 495. A: διαφθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη. Legg. VII. 792. C: διαφθορὰ μεγίστη πασῶν. Men. 91. C: φανερά ... λῶβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. Soph. 228. A: τὴν ... ἐκ τινος διαφθορᾶς διαφορὰν. Polit. 273. D: ἐπὶ διαφθορᾶς κίνδυνον. Menex. 242. D: μέχρι διαφθορᾶς (δεῖν πολεμεῖν). Theag. 129. D: περὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ στρατοπέδου. Phil. 46. C: ἐν τῇ καταστάσει ... ἢ τῇ διαφθορᾷ. Pol. VI. 491. A: τίνες δὲ ... τὰς διαφθορὰς λέγεις;

διαφθορεύς, ὁ, corruptor. Crit. 53. C: νόμων διαφθορεύς. Ib. νέων ... διαφθορεύς. B: διαφθορεῖα ... τῶν νόμων.

διαφορὰ, ἡ, differentia (etiam species), diversitas, discrepantia. Phil. 38. B: τῆς ... διαφορᾶς ἀντιοῖς ἐπὶ θεωρίαν ἔλθωμεν. 57. C: εἰς θανμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος ... προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. Pol. X. 611. B: ὥστε πολλῆς ... διαφορᾶς γέμειν. Def. 414. D: λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκείμενος. Legg. I. 648. D: τὴν ἐν τῇ τοῦ πώματος ἀναγκαίᾳ διαφορᾷ (v. διαφθορᾷ) δύναμιν. Theaet. 208. D: τὴν διαφορὰν ἐκάστου ἂν λαμβάνῃς ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. E. Polit. 259. E: τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν. Phil. 56. E: οὐ μικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. Legg. IX. 861. C. Euthyd. 278. B: διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων διαφορὰν. Def. 416: τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατὰ τινα διαφορὰν πιπτόντων. Theaet. 186. D: τοσαύτας

διαφορὰς ἔχοντε. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας. Tim. 43. E: πάσας ... διαφορὰς τῶν κύκλων. Legg. IX. 859. D. *discordia, dissidium, controversia. Polit. 307. D: ἡ διαφορὰ τούτων ... τῶν εἰδῶν. Pol. X. 607. B: ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ. Legg. XI. 915. E: ἐὰν δὲ τις διαφορὰ γίγνηται περὶ τῆς ἐρασίσεως. Euth. 7. B: ἐχθραν ... ἡ περὶ τῶν διαφορὰ ποιεῖ; Alc. I. 112. C: οὐδὲ περὶ ἐνὸς ἄλλου ἢ διαφορὰ ἢ περὶ τοῦ δικαίου τε καὶ ἀδίκου. Phaedr. 232. B: διαφορὰς γενομένης. Pol. V. 471. B: τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς. Legg. IX. 862. C: ἐν διαφορᾶς εἰς φιλίαν ... καθιστάναι τοῖς νόμοις. Euth. 7. C: ταχὺ πανσαιμέθ' ἂν τῆς διαφορᾶς. Alc. I. 112. B: περὶ διαφορᾶς δικαίων τε καὶ ἀδίκων. Il. 148. D: Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις διαφορᾶς γενομένης. Eryx. 396. A: παύειν τῆς διαφορᾶς. D. Menex. 243. D: τῇ ... ἡμετέρα αὐτῶν διαφορὰ ἐκρατήθημεν. Phaedr. 232. D: ἥξεις αὐτοῖς εἰς διαφορὰν. Soph. 228. A: τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ τινος διαφθορᾶς διαφορὰν. Polit. 306. C: ἔχον διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν. Pol. V. 470. E: τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν ... στάσιν γήγρησονται. 471. B: μέχοι τούτου ποιήσονται τὴν διαφορὰν. Ep. II. 311. B: εἰς διαφορὰν ... ἰόντας. Legg. XI. 928. D: διαφοραὶ πατέρων τε πρὸς αὐτῶν παῖδας γίνονται cet. Ep. VII. 336. E: πολλὰ ... γινόμενα ἐκάστης ἡμέρας διαφοραί. Pol. V. 470. B: ὄντα (ὀνόματα) ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖ. Phaedr. 231. B: τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφορᾶς. *praestantia. Tim. 23. A: εἴ ποῦ τι καλὸν ἢ μέγα γέγονεν ἢ καὶ τινα διαφορὰν ἄλλην ἔχον.

διάφορος, ὃ ἢ, differens, diversus; discrepans; dissidens, adversarius. Legg. IV. 716. D: ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος. VI. 754. B: διάφορος ... τοῖς γεννήσασιν. Phil. 61. D: ἐπιστήμη ... ἐπιστήμης διάφορος. Pol. VIII. 544. C: ἡ τε ταύτη διάφορος ... δημοκρατία. Prot. 331. C: ἀλλὰ τί μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι. Parm. 160. D: ὅτι διάφορον τῶν ἄλλων. Legg. IX. 863. A: τὸ τῆς ἀδικίας τε καὶ βλάβης διάφορον. Lys. 214. D: ὃ δὲ αὐτὸ αὐτῷ ἀνόμοιον εἶη καὶ διάφορον. Parm. 141. B: ὅντος διαφόρου. Pol. V. 469. A: τίμι διαφόρῳ. Phil. 13. C: ἡδονὴν ἡδονῆς διάφορον. 60. B: διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν. Polit. 267. E: τὸ ... τῶν νομῶν πάντων διαφόρον (discrimen) καὶ τὸ τῶν βασιλέων θεασώμεθα. Theaet. 209. C: διάφορόν τι μνημεῖον. Soph. 255. B: εἰ ... μὴδὲν διάφορον σημαίνετον. Polit. 306. A: τὸ ... ἀρετῆς μέρος ἀρετῆς εἶδει διάφορον εἶναι τινα τρόπον. Parm. 141. B: διάφορον ἑτέρου ἑτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι. Crat. 434. E: οἶε τι διάφορον λέγειν συνθήκης; Phil. 12. E. Pol. II. 360. C: οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. V. 469. D: ἢ οἶε τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν —:

Tim. 62. E: οὐτ' ἔχων διάφορον αὐτοῦ μέρος ἕτερον θατέ-
ρον μᾶλλον πρὸς τὸ μέσον cet. 68. D: τὸ τῆς ἀνθρωπί-
νης καὶ θείας φύσεως ἡγεμονικῶς ἂν εἴη διάφορον. Hipp.
mai. 299. E: ὅτι ἔχουσι τι διάφορον τῶν ἄλλων. Legg. XII.
964. A: ἢ ... ἐστὼν διαφόρῳ καὶ δύω. Prot. 337. B: ἐρί-
ζουσι ... οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. Leg. III. 679.
B: οὐδ' ... διαφοροὶ ἑαυτοῖς ἐγγιγνοντο. Hipp. min. 369. B:
οὐ διάφοροι ἀλλήλων οἱ ἄνδρες οὐδ' ἐναντίοι. Phil. 14. A:
πολλὰ ... ἐπιστήμῃ καὶ διάφοροι. Legg. VI. 754. B: ὅτι
πολλὰ ... διάφοροι ταῖς κατοικισάσαις ... γεγόνασι τε καὶ
ἔσονται. Tim. 63. E: πάντως διάφορα πρὸς ἄλληλα. Po-
lit. 307. D: τὰ ... τῶν διαφορῶν ψέγοντες ὡς ἄλλοτρια. Ep.
III. 316. E: καίπερ ἀλλήλων χωρὶς γεγονότας καὶ διαφορῶν
ὄντας. VIII. 357. C: φίλους καὶ διαφορῶν. Crat. 424. C:
ὅσα διάφορα εἶδη ἔχει ἀλλήλων. Legg. II. 662. C: πολλὰ
αὐτ' ἂν παρὰ τὰ νῦν λεγόμενα ... διάφορα πείθοιμ' ἂν
τοὺς πόλιντας μοι φθέγγεσθαι. VII. 794. E: διάφορα αὐτὰ
(τὰ μέλη) πεποιήκαμεν οὐκ ὀρθῶς χρώμενοι. XI. 922. B:
διάφορα ἀλλήλων. *incommodus, inutilis. Legg. VIII. 843. C:
γείτονα γείτονι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. *praestans, insignis
(sq. genit. praestantior). Legg. VI. 779. B: ὅλῳ καὶ παντὶ
πρὸς σωτηρίαν γίγνοιτ' ἂν διάφορος. Theaet. 174. B: τί
τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν. Po-
lit. 272. C: εἰ ... ἥσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συνα-
γερμὸν φρονήσεως. Legg. IV. 722. B: οὐ διπλῶ θάτερον τῶν
ἑτέρων διάφορα ... εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. XII. 947. B: θί-
κας διαφορῶν εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν.

διαφοροῦτης, ἢ, *differentia*. Parm. 141. C: τὸ γε
προσβύτερον διαφοροῦτης νεωτέρου ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄλλου.
Theaet. 209. A: ἢ τῆς σῆς διαφοροῦτητος ἐρμηνεία. 210. A:
μετὰ ἐπιστήμης διαφοροῦτητος. Pol. IX. 587. E: τῆς δια-
φοροῦτητος τοῖν ἀνδροῖν. Theaet. 209. D: περὶ τὴν διαφο-
ροῦτητα. E: ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφοροῦτητα. Phil. 12.
E: τὰ δὲ διαφοροῦτητα ἔχοντα. 14. A.

διαφορῶ, *dissipio*, *diripio*; *dimorreo*. Tim. 85. C: ὅταν
... τὸ τῶν ἰνῶν γένος ἐκ τῆς ἑαυτῶν διαφορῇ τάξεως. Ep.
VII. 351. B: (ἂν) διαφορῇ τὰ τούτων χρήματα. 337. D:
τύχη ... διεφόρισε. Legg. III. 693. A: διαπεφορημένα καὶ
εὐμπεφορημένα ... κατοικεῖται. II. 672. B: ὡς ὁ θεὸς οὐ-
τος ὑπὸ τῆς μητροῦς Ἥρας διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν
γνώμην.

διαφόρως, *diverse*. Phil. 25. E: διαφόρως ἔχοντα.
Tim. 63. D: ταῦτ' ... διαφόρως ἔχειν αὐτὰ πρὸς αὐτὰ ἀνάγκη
cet. Ion. 531. B: ὅσα τε ὁμοίως καὶ ὅσα διαφόρως πε-
ρὶ μαντικῆς λέγετον. Ib. περὶ τῶν διαφόρως λεγομένων.

διάφραγμα, τό, *septum*. Tim. 70. A: τὰς φρένας
διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. 84. D: εἰς τὸ
μέσον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) διάφραγμα ... ἴσχον.

διαφυγή, ἡ, *effugium*. Legg. V. 737. A: ἄλλη δ' οὐκ ἔστι ... τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. VIII. 836. B: τοῦ τοιοῦτου κινδύνου διαφυγὴν εὐρήσει. Prot. 321. A: ἐπειδὴ ... ἀντοῖς ἀλλήλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπήρκεσε.

διαφυγή, ἡ, *commisura* (ut ossium), *articulus*. Polit. 259. D: ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφυγὴν (v. διαφυγὴν) κατανόησωμεν. Phaed. 98. C: τὰ ... ὅσα ... διαφυγὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων.

διαφυλακτικός, ἡ, ὄν, *conservans*. Def. 412. A: ἐξίς διαφυλακτικῆ λογισμῶν ὀρθῶν ἐν κινδύνοις.

διαφυλάττω, *conservo*, *servo*; *observo*; sq. negat. *caveo*. Legg. XII. 951. B: οὐδ' αὖ τοὺς νόμους διαφυλάττειν. Tim. 48. D: τὸ ... κατ' ἀρχὰς ῥηθὲν διαφυλάττων. Critia 112. D: πλῆθος ... διαφυλάττοντες ὅτι μάλιστα ταυτίον ἑαυτῶν εἶναι ... ἀνδρῶν καὶ ἡναικῶν. Ep. VII. 332. B: διεφύλαξαν τὴν ἀρχήν. Polit. 261. E: καὶ διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Menex. 244. E: οὐδὲ διαφυλάξαι ἃ ἐδόδοτο αὐτῇ. Ep. I. 309. B: πολλάκις τὴν ὑμετέραν πόλιν διαφυλάξας.

διαφυσῶ, *flatu dispergo*, *dissipo*. Phaed. 77. D: μὴ ... ὁ ἄνεμος αὐτὴν ... διαφυσᾷ. 84. B: ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσήθῃσα. 80. D: εὐθύς διαπιφύσεται καὶ ἀπόλῳεν.

διαφωνία, ἡ, *dissensio*. Legg. III. 691. A: ἡ διαφωνία ... οὐσα ἀμαθία μεγίστη. 689. A: ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν ἀμαθίαν φημὶ εἶναι τὴν ἐσχάτην.

διαφωνῶ, *discrepo*. Phaed. 101. D: εἴ σοι ἀλλήλοις ἔμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ. Gorg. 482. B: τὴν λύραν μοι ... διαφωνεῖν. Crat. 394. C: τοῖς γράμμασι διαφωνοῦντα. Gorg. 482. B: διαφωνήσῃ ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ. **dissentio*, *dissideo*. Legg. IX. 860. A: οὐκ ἂν διαφωνοῦντα παρέχοι τὸν λόγον; 859. A: ἔννεπόμενα ἢ διαφωνοῦντα αὐτοῖς. 860. A: διαφωνήσῃ τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ καλόν. Polit. 292. B: τῷ ῥηθέντι κατὰ πρῶτα πότερον ἐμμενοῦμεν, ἢ διαφωνήσομεν;

διαχειρίζω, *administro*. Gorg. 526. B: τὴν ἀρετὴν τὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἃ ἂν τις ἐπιτρέπη.

διαχειροτονώ, *suffragiis eligo*. Legg. VI. 755. D: ὁπότερος δ' ἂν δόξῃ διαχειροτονοῦμενος. 763. D: διαχειροτονηθέντων.

διαχέω, *diffundo*, *illiquesfacio*, *dissolvo*. Tim. 45. E: ἡ δὲ διαχὲ (v. διαχεῖται) τε καὶ ὀμαλύνει τὰς ἐντὸς κινήσεις. Locr. 101. C. D. Tim. 61. A: τὴν ... ἀσθενεστέραν (ὑδατος ξύνοδον) ἀμφοτέρω ... διαχεῖτον. Phil. 46. E: (ὁπόταν) τὸ ... ἐπιπολῆς μόνον διαχέῃ. Ib. τῷ τὰ ξυγκεκριμένα βίᾳ διαχεῖν. Tim. 46. D: πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. 85. D: διαχεῖται πᾶν τὸ λοιπὸν αἷμα. Legg. VI. 775. C: τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης. *ut Latin. *diffundi*, δια-

χεῖσθαι in eo dicitur qui iucunditate vel laetitia perfunditur. Conv. 206. D: εὐφραινομενον διαχεῖται.

διαχλευάζω, irrideo. Ax. 364. B: διαχλευάζων τοὺς μορμολυντομένους τὸν θάνατον.

διάχυσις, ἡ, diffusio. Crat. 419. C: τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

διαχυτικός, ἡ, ὄν, diffundens, illiquefaciens. Tim. 60. B: ὅσον ... διαχυτικὸν μέχρ' ἵ φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων.

διαχωρίζω, discerno. Polit. 262. B: ἀπὸ τῶν ἄλλων εὐθὺς διαχωρίζειν τὸ ζητούμενον. Tim. 59. C: ὅταν παλαιουμένῳ διαχωρίζῃσθον πάλιν ἀπ' ἀλλήλων. Polit. 287. B: ἀπὸ πασῶν ... διακεχώρισται. Phil. 17. A: οἷς διακεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς ... καὶ τὸ ἐριστικῶς ... ποιεῖσθαι ... τοὺς λόγους. Tim. 58. A: κατὰ γένη διαχωρισθέντα.

διαχωρῶ, pervado. Tim. 78. A: ὅθεν δ' ὕδατος καὶ γῆς ... διαχωρεῖ. *διαχωρεῖν etiam in his ponitur quae egerunt vel excernuntur. Phaedr. 268. B: ὥστε ... ἐμείν' ποιεῖν, ἐὰν δ' αὖ (βούλωμαι), κάτω διαχωρεῖν.

διαψέγω, vitupero. Legg. I. 639. A: (εἰ) ἄλλος τις ... διαψέγοι.

διαψεύδομαι, pass. fallor. Ep. VII. 351. D: ὅσιος ... ἀνθρώπος ... οὐκ ἂν ποτε διαψευσθεῖν τῆς ψυχῆς τῶν τοιοῦτων πέρι.

διαψηφίζομαι, suffragium fero, sententiam dico. Legg. XI. 937. A: μὴ διαψηφίζεσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης. VI. 756. B: διαψηφίζεσθαι τούτους cet. XI. 929. B: πλὴν πατρὸς διαψηφιζομένου cet.

διαψηφίσις, ἡ, suffragiorum latio (v. ad Legg. p. 435 sq.). Legg. IX. 855. D: τὴν διαφήφισιν ... ἡμέτερον ἔργον νομοθετεῖν. XII. 958. A. 956. E: διαψηφίσεων περὶ.

δίδαγμα, τό, disciplina. Clit. 409. B: τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ δίδαγμα.

διδασκός, ὁ ἡ, qui doceri potest. Eryx. 398. D: εἴπερ ... τυγχάνει ἡ ἀρετὴ διδασκὸς οὐσα. 404. D: εἴπερ διδασκός γε. Prot. 328. C: ὡς διδασκὸν ἀρετῇ. 361. A. C. Pol. VI. 488. B. Euthyd. 274. E: ὡς καὶ διδασκὸν ἡ ἀρετῇ. 282. C: εἰ ἔστι γε ... ἡ σοφία διδασκόν. Men. 70. A: ἄρα διδασκὸν ἡ ἀρετῇ; ἢ οὐ διδασκόν, ἀλλ' ἀσκητόν. 71. A. al. Men. 95. E: ὡς διδασκοῦ οὐσης τῆς ἀρετῆς. 86. C: ὡς διδασκῶ ὄντι αὐτῶ. Prot. 319. A: ἐγὼ ... τοῦτο ... οὐκ ὤμην διδασκὸν εἶναι. B: οὐ διδασκὸν εἶναι μὴδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις. 325. B. al. Men. 95. B. διδασκὸν ἀρετῆν.

διδασκαλεῖον, τό, ludus, schola. Hipp. mai. 286. B: ἐν τῷ ... διδασκαλείῳ. Legg. VI. 779. D: τὰ περὶ γυμνάσια καὶ πάντα ὅσα διδασκαλεῖα. 764. C: γυμνασίων καὶ

διδασκαλείων. VII. 804. C: οἰκοδομαίαι ... γυμνασίων ἅμα καὶ διδασκαλείων κοινῶν.

διδασκαλία, ἡ, *disciplina, doctrina*. Legg. VII. 803. A: τούτων ... αὐτῶν διδασκαλίαι καὶ παραδόσεις λεγέσθω. Crat. 428. E: διδασκαλίας ἄρα ἕνεκα τὰ ὀνόματα λέγεται. 435. E: τίς ... ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῶν ὄντων. Legg. VII. 812. B. Pol. VI. 493. B: ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιο. Alc. I. 111. A: δικαίως ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. D: ὁρθῶς ἂν αὐτὸν πέμπτοιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν. Soph. 229. D: δημιουργικὰς διδασκαλίας.

διδασκαλικός, ἡ, ὄν, *doctrinam vel scientiam efficiens s. impertiens*, abs. διδασκαλική, *doctrina*. Gorg. 455. A: οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ρήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὁγλῶν δικαίων τε περὶ καὶ ἀδίκων. Crat. 388. C: διδασκαλικὸς ... ὀνόματι καλῶς (χρήσεται). D. E. Soph. 231. B: τούτου (ἀφωρίσθω) ... διδασκαλική. Crat. 388. B: ὄνομα ... διδασκαλικὸν τί ἐστὶν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας. Gorg. 453. E: τῆς διδασκαλικῆς (πειθοῦς) τῆς περὶ τὸ ἀρτίον τε καὶ τὸ περιττὸν ὅσον ἐστί. Soph. 229. A: διδασκαλικῆς ... ἐν μόνον γένος φατέον εἶναι, ἢ πλείω cet. E: τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς. Euth. 3. C: μὴ μέντοι διδασκαλικὸν τῆς αὐτοῦ σοφίας. Soph. 229. A: περὶ ξύμπασαν ἀγνοίαν μὲν ἄλλην τινὰ ἢ διδασκαλικήν ... εἴποι τις ἄν; Legg. VII. 813. B: καθάπερ μουσικῆς τὸ διδασκαλικὸν ... ἀπέδομεν.

διδασκαλικῶς, *ex arte docendi*. Crat. 388. C: καλῶς (χρήσθαι) δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.

διδάσκαλος, ὁ et ἡ, *doctor, praeceptor, ludī magister*. Theaet. 161. D: ὥστε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιουῖσθαι. Conv. 197. A: οὐ ... ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται. Pol. III. 392. D: γελοῖος ... ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. VIII. 563. A: διδάσκαλος ... φοιτητὰς φοβεῖται. X. 595. C: ἔοικε ... τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι ("Ομηρος). Legg. II. 659. B: οὐ γὰρ μαθητῆς, ἀλλὰ διδάσκαλος ... θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίξει. IX. 870. B. Men. 93. C: εἶπερ τις ἄλλος τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν. E. Lach. 186. C: ὅτι διδάσκαλός μοι οὐ γέγονε τούτου περὶ. Menex. 235. E: ὃ τυγχάνει διδάσκαλος οὐσα οὐ πάνν φαύλη περὶ ῥητορικῆς. Prot. 319. D: οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ. Alc. I. 109. D: φοιτῶν εἰς διδασκάλου. Lys. 208. C: ἄγων ... εἰς διδασκάλου. Euth. 5. B: ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λαχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί. Phaed. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. Pol. VI. 488. B: μήτε ἔχοντα ἀποδεῖξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ. Legg. VII. 808. E. al. Prot. 327. E: διότι πάντες διδασκαλοὶ εἰσιν ἀρετῆς. Conv. 189. D: ὑμεῖς ... τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. Pol. II. 365. D: εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι cet. Alc. I. 111. A: τούτου μὲν

ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί. Euthyd. 276. A: οὐκοῦν τῶν μανθανόντων οἱ διδάσκαλοι διδάσκαλοί εἰσιν —; Menex. 240. D: ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι. Prot. 325. D: εἰς διδασκάλων (vern. in die Schule) πέμποντες. 326. C: εἰς διδασκάλων (Lugd. et Bip. διδασκαλίαν) ... φοιτᾶν. Ib. ἐπειδὴν ... ἐν διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν. Gorg. 514. C: ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάχμεν. Conv. 207. C: γνούς οἱ διδασκάλων δέομαι. Pol. VIII. 563. A. Alc. I. 110. A: πολλὰς σου ἐν διδασκάλων ἤκουον cet. Men. 94. A: ὅσα ... διδασκάλων εἶχετο. Legg. VII. 811. D: τοῖσι διδασκάλοις. Theaet. 201. A: δεινούς τινες οὕτω διδασκάλους εἶναι ὥστε cet. Pol. II. 383. C: οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσομεν ἐπὶ παιδείᾳ χοῖσθαι τῶν νέων. Legg. VII. 794. C: ἐφ' ἵππων διδασκάλους καὶ τόξων cet. 808. D. al. Alc. I. 110. E: οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. 121. D: ἐπὶ τοὺς τούτων (τ. ἵππων) διδασκάλους φοιτῶσι. Men. 90. B: ἀρετῆς περὶ διδασκάλους. Menex. 238. B: ἄρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπιγράφετο. *i. q. χοροδιδάσκαλος, qui chorum erudit et exercet. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημνήνantos. Ion. 536. A: χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

διδάσκω, doceo, instituo, trado; suadeo. Legg. IV. 720. D: διδάσκει τὸν ἀσθενοῦντα αὐτόν. Conv. 185. C: διδάσκουσι γάρ με ἴσα λέγειν οὕτως οἱ σοφοί. Pol. VI. 489. A: ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα ... δίδασκε τὴν εἰκόνα. Legg. XI. 934. E: διδασκέτω καὶ μανθανέτω. Ep. III. 315. D: Δίωνα διδάσκοιμι δρᾶν αὐτὰ ταῦτα. Epin. 989. D: εἰ διδάσκει τις. Pol. IV. 421. E: οὓς ἂν διδάσκη (v. διδάξῃ). Lach. 195. A: οὐκοῦν διδάσκωμεν αὐτόν. Phaedr. 265. D: περὶ οὗ ἂν αἰεὶ διδάσκῃ ἐθέλῃ. Phil. 16. E: μανθάνειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. Pol. I. 338. B. al. Lach. 189. A: ὁ διδάσκων. Tim. 26. C: τοῦ προεσβύτου προθύμως με διδάσκοντος. Polit. 304. C: διδασκούσης. Pol. III. 399. B: διδάσκοντι. Legg. IX. 858. D: διδάσκοντα οἶα τέ ἐστι cet. Prot. 318. E: μουσικὴν διδάσκοντες. Phaedr. 269. C: ταῦτα ... διδάσκοντες ἄλλους. Legg. VII. 808. E: τοῖς διδάσκουσι καὶ ὀτιοῦν. Phaedr. 269. B: εἰς τοὺς ταῦτα ... διδάσκοντας. Conv. 207. A: ταῦτα ... πάντα ἐδίδαξέ με. Men. 85. D: ἡ δεδιδάχῃ τις τοῦτον γεωμετρῶν. E. Euth. 6. D: οὐ γάρ με ... τὸ πρότερον ἰκανῶς ἐδίδαξας. Conv. 201. D: ἡ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξεν. Euth. 6. E: ταύτην ... με αὐτὴν δίδαξον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν. 8. E. Hipp. mai. 286. D. al. Hipp. mai. 207. B: καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερα ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγὼ σε διδάξαιμι. Euth. 11. E: ὅπως ἂν με διδάξαις. Prot. 318. B: εἴ τίς σε διδάξειεν ὃ μὴ τυγχάνοις ἐπιστάμενος. Soph. 234. A. Conv. 196. E. al. Euthyd. 293. B: πότιερον δὴ σε ... ταύτην τὴν ἐπιστή-

μην ... διδάξω. Crat. 427. E: ἵνα ἦτοι μάθῃς παρὰ Σωκράτους ἢ διδάξῃς ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Euthyd. 297. B: διδάξῃ. D. Pol. III. 407. A: ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν. Phaedr. 276. C: ἱκανῶς τάληθ' διδάξαι. Parm. 135. B. Conv. 204. D. Pol. I. 338. A. Men. 81. E: ἔγω σε διδάξαι. Conv. 215. C: διδάξαντος. Men. 85. D. Hipp. min. 372. C: τὸν διδάξαντά με. Gorg. 457. A: οἱ διδάξαντες. Pol. VI. 489. B: ἀλλὰ διδάξω. Lach. 200. B: διδάξω καὶ σέ. Prot. 324. A: αὐτό σε διδάξει ὅτι cet. Legg. IX. 862. D: ὁ νόμος αὐτὸν διδάξει. Lach. 196. C: διδάσκειν. Legg. XII. 951. A: διδάσκουσι τοὺς νέους cet. Gorg. 482. D: εἰ διδάξοι αὐτὸν ὁ Γοργίας. Men. 90. E: διδάξιν τὴν τέχνην. Euthyd. 274. A: ὡς ... διδάζοντες. Legg. VI. 783. D: διδάσκοντες αὐτούς. VII. 796. B: τοῖς διδάξουσιν. Pass. doceor, disco, in re pos. trador. Men. 87. C: ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκεται ἀνθρώπος ἢ ἐπιστήμην. De virt. 377. E: ὅσα τέχνη διδάσκονται. Lach. 189. A: πολλὰ διδάσκεσθαι ἐθέλω ὑπὸ χρηστῶν μόνον. Clit. 409. B: τῆς τέχνης ... τῆς ... διδασκομένης ἔργον. Phaedr. 278. A: ἐν ... τοῖς διδασκομένοις. 269. C: ὅρητο κὴν δεδιδάχθαι. Eryx. 398. D: διδαχθῆναι ἃ οὐκ ἐπίσταται. Demod. 383. D: ὑπὸ τούτου ... διδαχθῆναι οἷόν τε. Men. 95. D: ἐσθλῶν ... ἅπ' ἐσθλὰ διδάξαι (Theogn.). *ut Lat. doceo et erudio, est docendum curo, doceri vel institui et instituendo effici iubeo. Prot. 324. D: τί δήποτε οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὐτῶν νείεις διδάσκουσιν. Men. 94. C: δαπανώμενον διδάσκειν. B: ἱππέας ... ἐδίδαξεν. C: ταῦτα ... ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ. D: ταῦτα ... οὐκ ἐδίδαξεν. De virt. 377. B. E. 378. B. *admonere, corrigo. Prot. 323. D: οὐδὲ νουθετεῖ οὐδὲ διδάσκει οὐδὲ κολάζει cet. 325. C: τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν. Apol. 26. A: ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νουθετεῖν. Prot. 325. A: ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος. *ut Lat. fabulam docere, in poeta ponitur histriones erudiente, exercente, deinde in univ. fabulam dante. Legg. II. 656. C: τοῦτο διδάσκοντα καὶ τοὺς τῶν ἐνόμων παῖδας καὶ νέους ἐν τοῖς χοροῖς cet. Prot. 327. D: οὓς πέρουσι Φερεκράτης ὁ ποιητῆς ἐδίδαξεν. Legg. XI. 936. B: μήτε ἄλλον δοῦλον μήτε ἐλεύθερόν ποτε φανῇ διδάξας. — Med. docendum vel instituendum curo; etiam instituendo officio vel reddo et effici curo (vern. zu etwas bilden lassen). Prot. 325. B: εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς νείεις, τοῦτο δὲ μὴ. C: ταῦτα ... οὐ διδάσκονται. Men. 93. D: τὸν νῖον ἱππέα ... ἐδιδάξατο ἀγαθόν. Theag. 122. E: οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαίδευσεν ἄπειρ cet. De virt. 377. B: ὅτι Θεμετοκλῆς τὸν νῖον ἱππέα ... ἐδιδάξατο σοφὸν εἶναι. Pol. V. 467. E: διδάξαμένους ἱππεύειν. IV. 421. E: ἢ ἄλλους οὓς ἂν διδάσκῃ, χείρους δημιουργοὺς διδάζεται. Etiam i. q. activ. Menex. 238. B: ὅπλων κτήσιν τε καὶ χρησιν διδάξά-

μεινοί. — Verb. Pol. V. 451. E: ταῦτ' αὐτὰ καὶ διδασκίον ἀν-
τάς (τ. γυναικάς). Legg. I. 632. A: διδασκίον ... τό τε
καλόν καὶ μῆ. Euthyd. 273. C.

διδασχῇ, ἡ, *doctrina, disciplina*. Legg. XII. 968. C: τὸ
τὰ τοιαῦτα κατασκευάζον διδασχῇ ... γίγνεται ἄν. Prot. 323.
D: ἐξ ἐπιμελείας ... καὶ διδασχῆς. Phaedr. 275. A: ἄνευ δι-
δασχῆς. Polit. 304. D: διὰ διδασχῆς. Pol. VII. 536. D: τὸ
σῆμα τῆς διδασχῆς. Legg. IX. 880. D: διδασχῆς χάριν. Pol.
III. 399. B: ἡ διδασχῇ καὶ νοθεύῃ. Legg. VII. 788. A.
Ep. VII. 332. A: πειθοῖ καὶ διδασχῇ. Polit. 273. B: τὴν τοῦ
δημιουργοῦ ... ἀπομνημονεύων διδασχῇ. Men. 81. E: ὅς
οἱ φημι διδασχῇ εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν. Tim. 88. A: διδα-
χὰς ... ποιουμένη.

δίδυμος, ὁ ἡ, *geminus, duplex*. Tim. 77. D: δίδυμον
ὡς τὸ σῶμα ἐνύγχανε δεξιόις τε καὶ ἀριστεροῖς ὄν. Critia
114. A: τῷ ... δίδυμῳ. Legg. III. 691. D: δίδυμον ὑμῖν
φινεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενούς. Polit.
261. E: δίδυμον ἀποφῆνας τὸ ζητούμενον. Theaet. 156. A:
ἐκ ... τῆς τούτων ὁμιλίας ... γίγνεται ἕκγονα πλήθει μὲν
ἄπειρα, δίδυμα δέ. Critia 113. E: γενέσεις (ν. γεννήσεις)
διδύμους γεννησάμενος.

διδυμότης, ἡ, *geminatio*. Phil. 57. D: τὴν διδυμό-
τητα ἔχουσαι ταύτην.

δίδωμι, *do, dedo, tribuo (etiam dico), committo; prae-
beo; concedo s. permitto; potestatem facio, sino*. Charm. 168.
D: ἐγὼ σοι τίθεσθαι ... τῶν ὀνομάτων δίδωμι ὅπη βούλει
ἕκαστον. Phaedr. 100. B: ἂ εἴ μοι δίδως τε καὶ ξυγκωρεῖς
εἶναι ταῦτα. Clit. 406: εἰ δέ μοι δίδως παρόρησιαν. Pol.
II. 363. C: τὰραθὰ ... διδόασι τοῖς δικαίοις. VIII. 566. B.
al. Phaedr. 257. A: δίδον δ' ἐτι μᾶλλον. Legg. XI. 916. D:
ἀκίβδηλον πᾶν διδότη καὶ δεχέσθω. Critia 108. A: ἐπόντες
δίδοτε. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ δίδως ἀργύριον. Pol. IV.
425. E: ἐάν γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σωτηρίαν τῶν νόμων.
Legg. III. 691. C. Gorg. 474. B: δίδοναι ἔλεγχον. 479. A:
μὴ δίδοναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων (ν. An-
nott. p. 208.). Pol. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πο-
λεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ δωρεὰν διδόναι cet. Phaedr. 240. D:
ἐκείνῳ ἡδονὰς αἰεὶ διδούς. 277. C: ποιικίλῃ ... ποιικίλους
πυκνῇ ... διδούς (*adhibens*) λόγους. Phil. 58. C: τῇ ... ἐκεί-
νου ὑπάρχειν τέχνην διδούς ... κρατεῖν. Pol. IV. 423. A.
Legg. VIII. 844. C: μὴ διδούς ἐκροήν. XII. 948. B: διδούς
... ὄρκον. Crat. 404. B: διδοῦσα ὡς μήτηρ. Tim. 75. E:
τροφὴν διδὸν τῷ σώματι. Prot. 348. A: πείραν ἀλλήλων
λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Polit. 294. E: ἴσους πόρους ...
διδόντες ἀθρόοις cet. Phil. 66. A: νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα
διδόντες. Polit. 281. B: μέγιστον ... μέρος ἐκείνῃ διδοῦσαι.
Critia 119. D: πίστεις ἀλλήλοις τοιάσδε ἐδίδουσαν πρότερον.
Legg. VII. 813. C: ὁ νόμος ... αὐτῷ δέδωκε ... προσλαμβά-

νειν ... οὓς ἂν ἐθέλῃ. Pol. III. 411. E: δύο τέχνα θεῖον ... δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Legg. II. 665. A: χορηγούς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας. 654. A: τοὺς δεδωκότας τὴν ... αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς. VI. 751. C. Pol. X. 612. C: ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἀδικον εἶναι cet. Phaedr. 257. A: ἦν ἔδωκας. Prot. 321. B: ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφὴν ζώων ἄλλων βοράν. Phaedr. 254. E: ὀδύναις ἔδωκεν. Theaet. 149. C: στερίφαις ... οὐκ ἔδωκεν μαιεύεσθαι. Legg. III. 679. A: ταῦτα πάντα τούτω τῷ τέχνῳ θεὸς ἔδωκε πορίζειν τοῖς ἀνθρώποις. V. 737. B: οἷς ... θεὸς ἔδωκε καινὴν τε πόλιν οἰκίζειν cet. Men. 94. C: τὸν μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε (in disciplinam tradidit) cet. Conv. 179. C: εὐαριθμήτοις δὴ τισιν ἔδωσαν τοῦτο τὸ γέρας οἱ θεοί. 220. D: ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ τἀριστεία ἔδωσαν οἱ στρατηγοί. Tim. 44. E. al. Ax. 366. C: δὸς τι καὶ λάβε τι. Legg. XI. 929. B: δότω καὶ τῷ νίει λόγους τοὺς ἴσους. IV. 709. E: τυραννουμένην μοι δότε τὴν πόλιν. Lach. 187. A: δότε παράδειγμα. Legg. VI. 753. A: τούτους δ' οἱ Κνώσιοι τῇ πόλει σοι δόντων. Conv. 196. E: οὐτ' ἂν ἐτέρῳ δοίῃ. Pol. X. 607. D: δοῖμεν ... ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς. Men. 96. E: δοίμεν. Phaedr. 279. B: δοίχτέ μοι καλῶ γε- νέσθαι τὰνθοθεν. Tim. 55. D: γῆ ... τὸ κυβικὸν εἶδος δῶ- μεν. Legg. III. 702. C: νῦν οὖν ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν ταύτην δῶμεν χάριν. Prot. 336. C: λόγον τε δοῦναι καὶ δεῖξασθαι. Gorg. 512. C: δοῦναι (nuptum dare) θυγατέρα. Pol. III. 393. E: τοὺς θεοὺς δοῦναι ... αὐτοὺς σωθῆναι. IX. 574. C: πληγαῖς ... δοῦναι. Phaedr. 88. A: δούς αὐτῷ μὴ μόνον ... εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν. Pol. IX. 571. E: τὸ ἐπιθυμητι- κὸν μήτε ἐνδεῖα δούς μήτε πλησμονῇ. Men. 90. A: οὐδὲ δόντος τινός. Pol. III. 406. A: τῇ δούσῃ πειν. Legg. XI. 915. D: τὸν δόντα. Tim. 17. C: κατὰ φύσιν ... δόντες τὸ κατ' αὐτὸν ἐκάστω πρόσφορον ἐν μόνον ἐπιτήδευμα. Legg. III. 681. D: ἐλέσθαι δόντες. Phaedr. 236. B: δώσω σοι ὑπο- τίθεσθαι. Soph. 253. E: τὸ γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώ- σεις ... πλὴν τῷ cet. Pol. V. 461. E: ἀδελφούς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν. Legg. VII. 813. C. Pol. VII. 535. A: τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν. Legg. VII. 817. D: δώσομεν ὑμῖν χάρον. VI. 778. C: ἐν οἷς τὰς δίκας ... δώσουσι. Theaet. 166. B: δώσειν ποτὲ τὸν αὐτὸν εἶναι cet. Legg. X. 891. E: ὥς δώσοντα εἰς πάντα χρόνον ἔλεγχον. Pol. VIII. 566. C: θανάτῳ δίδονται. Ep. IX. 358. A: πολλὰ ... καὶ τοῖς καιροῖς δίδονται τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμ- βάνουσι. Demod. 383. B: χρόνον ἀμφοτέροις δίδοσθαι τοῖς ἀντιδίκοις. Alc. II. 142. C: οὔτε ... τυραννίδος διδομένης ἀπόσχονται ἂν. Phil. 11. C: δέχει ... τοῦτον τὸν νῦν διδο- μένον ... λόγον; Gorg. 499. C: τοῦτο δεχεσθαι τὸ διδομέ- νον παρὰ σοῦ. Alc. II. 142. C: ὅστις ἂν ... ἢ διδομένων ἀπόσχοιτο. 148. A: τῶν παρ' ἐκείνου διδομένων. 141. C:

ὥς οὐκ ἀσφαλὲς οὔτε τὰ διδόμενα εἰκὴ δέχεσθαι. Phaedr. 257. A: αὕτη ... ἀρίστη δέδοται ... παλινωδία. Conv. 183. B: δέδοται ὑπὸ τοῦ νόμου ἄνευ ὀνειδους πράττειν. Lys. 204. B: τοῦτο δέ μοί πως ἐν θεοῦ δέδοται. Tim. 52. D: οὗτος ... δεδόσθω λόγος. Critia 108. B. Legg. XI. 922. A: πρώτοις ... τὸ μέγιστον γέρας δεδόσθω cet. II. 672. D: τὸν οἶνον ... ἐπὶ τιμωρίᾳ τῇ τῶν ἀνθρώπων δεδόσθαι. 653. E. Epin. 991. B: εὐδαίμονι χορεῖα Μουσῶν δεδομένη. 975. E. Legg. VIII. 837. E: τὸ δὲ μοι δεδομένον ὑπὸ σφῶν ἔτω. VII. 806. D: δεδομένης ... αὐτῷ παρόρρησίας. Critia 117. D. τοῖς ... πάντων διαφέρουσι ... ἥσαν οἰκήσεις δεδομέναι. Tim. 47. E: ῥυθμὸς ... ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Legg. VIII. 829. E: ὅσα τε ἱερὰ κριθέντα ποιήματα ἐδόθη τοῖς θεοῖς. Sis. 390. C: εἰ δοθῇ τὸ βουλευσασθαι τι εἶναι. Tim. 47. D: πρὸς ἀκοήν ... ἐστὶ δοθέν. Legg. VI. 757. D: τὸ κατὰ φύσιν ἴσον ἀνίσους ἐκάστοτε δοθέν. Men. 87. A: παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν. Legg. XII. 948. A: καὶ τῶν ἄλλων τῶν δοθεῖσων αὐτῷ τιμῶν. Phil. 19. E: ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαιρέσεις οὐκ ἐστὶ. Legg. V. 744. E: δοθέντων ποθέν. Alc. II. 151. B. Verb. Polit. 304. D: καὶ τοῦτο ῥητορικῇ δοτέον. Phil. 32. D. Pol. II. 361. A. III. 414. A: τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι. V. 452. A: δοτέον ἀμφισβήτησιν. 460. B. Tim. 18. C. al. *trado, i. e. doceo. Soph. 263. E: δίδου μόνον. Phaedr. 270. E: ἂν τῷ τις τέχνη λόγους διδῶ. 271. A: ὅς ἂν ἄλλος σπουδῇ τέχνην ῥητορικὴν διδῶ. Pol. II. 364. C: κακίας πέρι εὐπειτείας διδόντες. 365. D: εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι σοφίαν δημιουργορικὴν ... διδόντες. Eryx. 398. E: εἰ πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας ἀντιβολοίης σοι δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Pol. V. 452. A: μουσικὴ ... ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη.

διειδέναι, *dignoscere; perspicere; diiudicare*. Phaedr. 262. A: τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιότητα ἀκριβῶς διειδέναι. Legg. I. 626. A: πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κορητῶν νόμιμα. Phaedr. 264. C: τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διειδεῖν. Phaed. 62. B: οὐ ῥάδιος διιδεῖν (λόγος). Pol. IX. 577. A. Phaedr. 277. B: περὶ τε ψυχῆς φύσεως διιδῶν κατὰ τὰντά.

δίειμι, *permeo, percurro*. Ax. 370. E: δίειμι τὸν αἶδιον καὶ θεῖον δρόμον. Crat. 412. D: διαῖον (unde, κ *inserto*, δίκαιον fictum esse ponitur). 413. E: ἐμπόδισμα τοῦ διαῖοντος. B: τοῦτον ... διαῖοντα. (419. A. v. scribitur δῖον et δῖόν; codd. διαῖον, al. ἰόν). *persequor, expono, memoro. Phaed. 96. A: ἐγὼ οὖν σοι δίειμι (vi fut.) περὶ αὐτῶν ... τὰ γ' ἐμὰ πάθη. Gorg. 505. E: δίειμι ... τῷ λόγῳ ἐγὼ ὥς ἂν μοι δοκῇ εἶναι. Phaedr. 271. B: δίεισι πάσας αἰτίας. Pol. IV. 430. C: αὐθις ... περὶ αὐτοῦ ... ἔτι κάλλιον δίμεν. Tim. 59. D: τῶν αὐτῶν πέρι τὰ ἐξῆς εἰκότα

δίμεν τῇδε. Crit. 47. C: ἵνα μὴ πάντα δάωμεν. Gorg. 506. B: σοῦ αὐτοῦ διόντος τὰ ἐπίλοιπα. Tim. 26. C: ἣν χθές ἡμῖν ὥς ἐν μύθῳ διήμισθα σύ. Conv. 201. E: ὡς ποτ' ... ἡ ξένη ... διῆει. Lys. 205. C: τὸν ... τοῦ Ἑρακλέους ξενισμὸν πρῶτην ἡμῖν ἐν ποιήματι τιμὴ διῆει. Menex. 236. B: τὰ μὲν ἐκ τοῦ παρὰ χοῆμα μοι διῆει cet. Phaedr. 269. A: εἰ ἀκούσειαν ὧν νῦν δὴ ἡμεῖς διῆμεν τῶν παγκάλων τεχνημάτων. Theaet. 157. D: ἂ ἄρτι διῆμεν. E: ὃν ἄρτι διῆμεν λόγον. 162. C. Soph. 254. D. Pol. III. 404. B. VI. 489. E: ὅθεν διῆμεν (v. διήμιεν). X. 609. C. Verb. Pol. VIII. 545. A: τὸ μετὰ τοῦτο διαιτὸν τοὺς χεῖρους. *recito. De lucri cup. 228. B: ἡνάγκασε τοὺς ῥαψωδούς ... ἐφεξῆς αὐτὰ διέναι.

διειπεῖν, diserte dicere, explicare, explanare. Phaedr. 253. D: οὐ διείπομεν. Polit. 275. A: ὄντινα δὲ τρόπον, οὐ διείπομεν. Refertur huc perf. διειργέναι. Legg. VII. 813. A: ἀλλ' αὖθι καὶ ταῦτα διείργας. 809. E: ὡς οὐπω διείργῃ σοι πότιρον cet. Ib. ταῦτα ... πάντα ἱκανῶς ... παρὰ τοῦ νομοθέτου διείργεται (v. διήργεται). 813. A: ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν διείργεται πάντα. XI. 932. E: τὰ μὲν θανάσιμα αὐτῶν διείργεται. VII. 824: ἐπαινος ... καὶ φόρος ὁ διειργμένος ἂν εἴη λόγος. Epin. 991. B: ἄνευ τῶν νῦν διειρημένων. Legg. XI. 927. E: νόμους ... μετρίως διειρημένους. 932. E: τούτων οὐδὲν πω διερόηθη.

διείργω, dirimo. Legg. IX. 880. B: ἐάν τις τύπτῃ τὸν πρεσβύτερον ... ὁ προστεργχάνων ... διειργέτω. Critia 115. E: οἱ τοὺς τῆς θαλάττης (τροχούς) διείργον.

διεκπερῶ, (me) traicio. Tim. 73. A: διεκπερῶσα (traiecta) ἡ τροπή.

διέκπλους, ὁ, traectio. Critia 115. E: ὅσον μᾶ τριῆρει διέκπλουν εἰς ἀλλήλους.

διελέγχω, redarguo. Gorg. 457. E: φοβοῦμαι ... διελέγχειν σε.

διελκύνω, diduco, dilato. Pol. IV. 440. A: διεκλύνσας τοὺς ὀφθαλμούς.

διέξειμι, pertheo, percurro. Epin. 990. B: σελήνην ... περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν. Pol. VII. 534. C: ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλεγγῶν διεξιῶν. Crat. 417. B: ἐς πάντα διεξιόν. Epin. 990. A: διεξιούσης τὸν αὐτὸν κύκλον ἐκάστης. *persequor (oratione), exprobo, exhibeo. Ep. VII. 330. C: ὕστερον τὰ περὶ ταῦτα διέξειμι (vi fut.). Legg. IV. 723. E: μετὰ δὲ τοῦτο ἤδη τοὺς νόμους διέξει λέγων (v. λέγειν). Soph. 237. B: τὸν τε λόγον ἢ βέλτιστα διέξεισι cet. Prot. 361. E: περὶ τούτων ... εἰς αὐτὸς ... διέξιμεν. Tim. 24. A. Legg. I. 632. E. 638. D. Lach. 189. D: ἡμεῖς οὖν λέγετε καὶ διέξτε πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Pol. III. 412. B: χορείας ... τί ἂν τις διεξίῃ τῶν τοιούτων —; Ep. XI. 358. E: εἴ τις πάντα διεξίῃ. Legg. I. 635. E.

διεξίομεν. Pol. II. 376. D: ἵνα μὴ ... συγνόν (λόγον) διεξίομεν. Prot. 320. C: οὕτω διεξιέναι. Phaed. 84. C: εἴ γε ... τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. Soph. 217. C. Crat. 417. D: οὐδὲν δεῖ ταῦτα διεξιέναι. Lach. 187. C. al. Crat. 396. C: διεξιὼν ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα κεῖται. Pol. V. 450. B. VI. 509. C. Legg. I. 633. C. al. Phaedr. 274. D: διεξιόντος. Theaet. 157. D: οὕτω διεξιόντος. Tim. 19. C: ἡδέως ... ἂν του λόγῳ διεξιόντος ἀκούσαιμ' ἂν. Hipp. min. 368. B: πολλήν σοφίαν ... παντοῦ διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ. Soph. 217. C: διεξιόντι λόγους παγκάλους. Men. 84. D: διεξιόντα αὐτῷ. Euthyd. 275. C. al. Prot. 348. A: περὶ ὧν μεταξὺ ἐπ' αὐσάμεθα διεξιόντες. Phaed. 116. A. Pol. V. 458. A. Legg. II. 655. D: μνήμασι διεξιόντων ἐκάστων. Prot. 315. C: διεξήει τὰ ἐρωτώμενα. Ep. VII. 345. A: διεξῆμεν. Verb. Tim. 44. D: οὕτω ... πορευομένοις διεξιτέον. Epin. 974. D: τὰς ἄλλας ... πρῶτον διεξιτέον.

διεξεργάζομαι, *efficio, infero*. Legg. VII. 798. D: τὰ ... ἄλλα ἐλαττω μεταβαλλόμενα κατὰ διεξεργάζουσ' ἂν.

διεξερευνῶμαι, *perscrutor*. Legg. VI. 763. A: πᾶσαν τὴν χώραν διεξερευνώμενοι. Phil. 58. D: διεξερευνήσάμενοι τὸ καθαρόν νοῦ τε καὶ φρονήσεως.

διεξέρχομαι, *percurro, permeo; pervado, pervenio, c. ὁδόν, conficío*. Prot. 315. A: δι' ὧν (πόλεων) διεξέρχεται. Legg. VII. 822. A: τὴν αὐτὴν ... ὁδὸν ἕκαστον ... διεξέρχεται. Epin. 986. C. Pol. III. 409. A: πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἡδυνκνύειαν αὐτὴν διεξεληλυθέναι. Epin. 978. D: ἡ (σελήνη) διεξῆλθεν. Phaed. 109. E: οὐχ οἴους τε εἶναι ἡμῶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν αἶρα. Phil. 33. D: πρὶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν διεξελθεῖν. Pol. III. 405. C: πᾶσας ... διεξόδους διεξελθών. X. 621. A: δι' ἐκείνου διεξεληθέντα. **traduco* (ut vitam), *transigo*. Legg. VII. 823. A: ὅς ἂν ... διεξέλθῃ τὸν βίον ἄκρατον. VI. 760. E: ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξελθῶσιν ἔτος. VII. 803. D: βίον ... διεξελθεῖν. VIII. 832. A: πεινώσι τὴν ψυχὴν ... τὴν αὐτῶν διεξελθεῖν. Phaed. 108. C: ἡ ... καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα. **transgredior, excedo*. Epin. 976. D: ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπιστήμη ... διεξελθοῦσα ἢ μὴ παραγνομένη. **persequor, absolvo*. Legg. IX. 856. A: διεξελθεῖν τὴν δίκην. **expono, explíco, refero*. Legg. III. 699. E: οὐ γὰρ μύθων ἕνεκα διεξέρχομαι. Theaet. 189. E: λόγος ὃν αὐτὴ παρὸς αὐτὴν ἢ ψυχὴ διεξέρχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῇ. Soph. 242. D. Legg. III. 680. D: ἀλλὰ τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον διεξέρχεται ἐκάστοτε. V. 746. B: ὡς ἀληθῆ διεξέρχεται τινα τρόπον. IX. 357. E: ὅστις περὶ νόμων οὕτω διεξέρχεται. V. 743. E: ἣν διεξερχόμεθα πολιτείαν. VII. 793. A. X. 886. C: θεογονίαν διεξέρχονται. Prot. 359. B: ἐπειδὴ ταῦτα μεθ' ὑμῶν διεξῆλθον. Ep. VII. 341. A. 345. A. Legg. III. 702. B: τὰ τῶν λόγων ... ὧν διεξῆλθομεν. Epin.

973. A: τὰ ... ἄλλα ... ἅπαντα διεξήλθομεν. Polit. 257. C: διεξελθε. Phil. 50. E. Alc. I. 114. B. Clit. 406: ἥδιον ἂν σοι διεξέλθοιμι αὐτοὺς (τ. λόγους) αὐτός. Prot. 339. B: ἡ πᾶν σοι διεξέλθω; Legg. X. 887. C: διεξέλθωμεν. Prot. 342. A: πειράσομαι ὑμῖν διεξελθεῖν. Phaedr. 84. D. Gorg. 506. B: διεξελθεῖν σε τὸν λόγον. Polit. 274. B: περὶ ... τῶν ἄλλων θηρίων πολλὰ ἂν καὶ μακρὰ διεξελθεῖν γίγνοιτο. Pol. VII. 528. D: ταγὴν πάντα διεξελθεῖν. Legg. XI. 926. A: τοὺς ἔμπροσθεν λόγους διεξελθεῖν. Epin. 973. A: λόγῳ διεξελθεῖν. 989. D. al. Prot. 320. C: ἡ λόγῳ διεξελθόν. Pol. VI. 484. A: διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου. Legg. IV. 718. C: τὰ λοιπὰ πάντα ... διεξελθόντα. III. 683. A: διὰ πολιτειῶν τινῶν ... διεξελθόντες. Prot. 361. C: ταῦτα διεξελθόντας ἡμᾶς.

διέξοδος, ἡ, *exitus; transitus; via, canalis*. Phaedr. 251. D: τῇ διεξόδῳ ἐγγρίει. Tim. 60. E: βίαιον ποιούμενα τὴν διεξοδόν. 73. E: ταύτη ... στενὴν διεξοδὸν κατελίπετο. 91. A: τὴν τοῦ ποτοῦ διεξοδόν. Tim. 79. D: θυεῖν ... ταῖν διεξόδοις οὔσαι. Phaedr. 251. D: τὰ τῶν διεξόδων στόματα. Phaedr. 111. D: διεξόδους ἔχειν. Pol. III. 405. C: πάσας ... διεξόδους (*effugiendi vias ac rationes*) διεξελθόν. Tim. 67. E: αὐτὰς ... τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διεξόδους. 84. D: ὅταν ... πλεύμων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς διεξόδους. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφραττον. **circuitus* (*astrorum*). Epin. 986. E: ἡ ... τετάρτη φορὰ καὶ διεξοδος. 977. B: ὅλη (οὐρανός) ... πάσας διεξόδους ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται. **percursatio, expeditio*. Phaedr. 247. A: πολλαὶ καὶ μακάραι θείαι τε καὶ διεξοδοὶ ἐντὸς οὐρανοῦ. Legg. VII. 813. E: διεξόδων ταυτικῶν. Ib. διεξόδων καὶ τάξεων. **expositio, explicatio; narratio*. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος ... δηλώσει. Legg. IV. 718. B: τῶν νόμων αὐτῶν ἡ διεξοδος. VI. 768. D: πρὶν ἂν ἡ διεξοδος ... πρὸς τέλος ἀφίκηται. Polit. 277. B: τὸ τῆς ἔμπροσθεν ἀμέρτημα διεξοδόν. Parm. 136. E: ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξοδόν τε καὶ πλάνης. Tim. 48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξοδόν. Legg. VII. 812. A: ἐπὶ τέλος ἀφικώμεθα πάσης τῆς διεξοδόν περὶ νόμων. Prot. 361. D: ἐπαίνῳ σου ... τὴν διεξοδόν τῶν λόγων. Theaet. 207. C: τὴν διὰ τοῦ στοιχείου διεξοδόν. 208. A. Polit. 279. C: αὐτὴν τὴν διεξοδόν ὑποκρισὶν σοι ποιήσομαι. Prot. 326. A: ἐν οἷς ... πολλαὶ ... διεξοδοὶ (*vern. Schilderungen*) καὶ ἔπαινοι ... παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν.

διεργάζομαι, *conficio, interimo*. Legg. IX. 865. C: ἐὰν ... δούλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διεργάσθαι.

διερεῖσθαι, *interrogare*. Phil. 42. E: τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν ... με διερεῖσθαι (v. διερεσθαι) σε πάλιν.

διερευνῶ, *perscrutor, investigo*. Charm. 166. C: οὐπερ ἔνεκα καὶ ἐμαντὸν διερευνώην τί λέγω. Soph. 241. B: ἐὰν

αὐτὸν διερευνῶμεν. Theaet. 168. E: λόγῳ διερευνωμένῳ. Med. Phaed. 78. A: οὐς πάντας χρὴ διερευνῆσθαι ζητούντας cet. Legg. V. 735. C. Theaet. 174. D: ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. Menex. 240. B: διερευνήσατο δὲ αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. Soph. 236. D: εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν. 243. D. Pol. II. 368. C: διερευνήσασθαι τί τ' ἔστιν ἐκότερον cet. Verb. Soph. 260. E: λόγον πρῶτον ... διερευνητέον ὃ τί ποτ' ἔστιν. Legg. II. 654. E.

διερμηνεύσεις, ἡ, *interpretatio, explicatio*. Tim. 19. C: κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις.

διέρχομαι, *permeo, pervado; pervenio; dimano; etiam pertinere*. Soph. 255. E: διὰ πάντων αὐτὴν ... φήσομεν εἶναι διεληλυθῖαν. 259. A: διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότα. Ep. VII. 329. C: περὶ δ' ἐμοῦ καὶ διήλθε λόγος τις ἐν Συρακούσαις ὡς cet. 348. B: λόγος δὴ τις ταχὺ διήλθεν ὡς cet. Pol. X. 621. A: ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διήλθον. Menex. 240. B: διήλθον ἅπασαι τὴν χώραν. Legg. III. 685. A: διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλύτως. Parm. 153. E: πρὸς τὸ ἔσχατον διελθόν. **transigo, traduco*. Pol. II. 367. E: διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελέλυθας ἢ τοῦτο. Tim. 90. A: ὅσοι δειλοὶ καὶ τὸν βίον ἀδίκως διήλθον. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. Euthyd. 293. A: ἥς τυχόντες ἂν καλῶς τὸν ἐπίλοιπον βίον διέλθοιμεν. Gorg. 523. A: τὸν ... δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως. **persequor, exprobo, memoro, adumbrō; enumero; narro*. Phil. 66. E: ἅπερ ... διελέλυθας. Legg. VII. 796. D. Phaedr. 273. A: αὐτὰ γε ... διελέλυθας ἃ λέγουσιν cet. Theaet. 157. D: ἥπερ διελέλυθας. Polit. 270. B: πάνθ' ὅσα διελέλυθας. Pol. VIII. 561. E: παντάπασιν ... διελέλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός. Legg. X. 890. B: οἷον διελέλυθας ... λόγον. Gorg. 448. A: πολλὰ γὰρ ἄρτι διελέλυθε. Ion. 531. C: οὐ περὶ πολέμου ... τὰ πολλὰ διελέλυθε cet. Phaed. 114. C: τούτων ... ἕνεκα ... ὧν διεληλύθαμεν. Theaet. 160. C: ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν. Soph. 241. B. 245. E. Pol. II. 372. E: ἣν (πόλιν) διεληλύθαμεν. V. 473. E: ἣν (πολιτείαν) νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. al. Prot. 347. A: εὖ ... περὶ τοῦ ἄσματος διεληλυθέναι. Pol. VI. 486. E: οὐκ ἀναγκαῖα ... διεληλυθέναι. VIII. 508. B: τὴν ... γένεσιν διεληλυθέναι. Legg. II. 673. B. Pol. V. 450. A: ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔρωγε ἔχειρον. VIII. 543. C. Conv. 204. C: οἶαν ἐγὼ διήλθον. Hipp. mai. 303. A. Phaed. 70. A: τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν δὴ διήλθες. Theaet. 146. C. Pol. VI. 506. D: ὥσπερ δικαιοσύνης πέρι ... διήλθες. VIII. 543. C: οἶαν τότε διήλθες. al. Pol. I. 348. A: ὅσα ἄρτι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διήλθε. II. 362. A: ὅσαπερ Γλαύκων διήλθεν ἄρτι. Crat. 436. E. Phil. 47. C. al. Parm. 166. B: ὅσα ἐν τοῖς πρόσθεν διήλθομεν. Pol. IV. 428. B: ἣν (πόλιν) διήλθο-

μεν. V. 473. A: οἷα τῷ λόγῳ διήλθομεν. al. Parm. 130. A: ὥσπερ ἐν τοῖς ὁρωμένοις διήλθετε. Ep. IX. 357. E: διήλθον ἡμῖν λέγοντες cet. Prot. 329. C: ταῦτ' οὖν πάντα διέλθε μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ. Phaed. 88. E: πάντα ἡμῖν διέλθε ὡς δύνασαι ἀκριβεστάτα. Legg. II. 664. B: ὅσα ... ἐτι διέλθοιμεν ἄν. Pol. V. 450. A: πῶν ἂν ταῦτα πάντα ... διέλθῃς. 449. C. Crat. 408. E: ἥ ... τὸν ἥλιον διέλθωμεν; Pol. V. 460. D: τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν. Theaet. 183. D: μὴ πρὶν γ' ἂν ... τοὺς φασκοντας κτ' τὸ πᾶν ἐστάναι διέλθῃτε. Prot. 344. B: ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω διελθεῖν. Phaedr. 274. E: ἂ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν. Gorg. 505. D: διελθεῖν τὸν λόγον. Phaed. 58. D: διελθεῖν πάντα. Theaet. 207. B: τὸν ... δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τῆν οὐσίαν. Parm. 127. A: διελθεῖν τοὺς λόγους. Conv. 195. A: λόγῳ διελθεῖν. 201. D. Pol. II. 362. E: διελθεῖν ... καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους. VI. 484. A. al. Prot. 344. B: ὀλίγα διελθῶν. Phil. 18. A: διελθῶν σμικρὸν ἐτι περὶ αὐτῶν τούτων. Legg. VII. 805. B: διελθόντος (τοῦ λόγου). Phaedr. 269. A: ὅσα ἄλλα διελθόντες cet. Theaet. 173. B. Legg. II. 673. B: μουσικῆς περὶ διελθόντων ἡμῶν.

διερωτῶ, *interrogo*, *sciscitor*. Soph. 230. B: διερωτῶσιν. Gorg. 458. A: ἡδέως ἂν σε διερωτῶην. Prot. 315. C: ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτᾶν τὸν Ἰππίαν. Phil. 57. C. 63. A. Soph. 217. B: διερωτῶντες. Apol. 22. B: διηρώτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν. Legg. I. 639. D: πᾶσας ... διηρώτηκα. Ep. III. 319. A: καὶ με τούτων ἐναντίον διηρώτησας εἰ μνημονεύω. Riv. 132. D: διερωτῆσαι. Polit. 293. E: ἐμελλον γάρ σε διερωτήσῃν ταῦτα (ταῦτά?). Phil. 13. E: διερωτῶμενος.

διευκρινιῶμαι, *explico*, *explano*. Parm. 135. B: ταῦτα πάντα ἱκανῶς διευκρινισάμενον.

διευλαβοῦμαι, *careo*; *vereor*. Legg. VIII. 836. B: πῶς τις τοῦτο διευλαβοῖτ' ἂν. Theat. 166. C: εἰ δὴ ὀνομάτων γε δεήσει θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων. Phil. 23. B: τὴν ... ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι. Legg. VII. 797. A: τό γε σφόδρα ἄτοπον ... διευλαβεῖσθαι δεῖ cet. VIII. 843. C. Ep. VII. 351. C: διευλαβούμενος ... παθεῖν. Legg. VIII. 829. B: μηδὲν χειμῶνας ἢ καύματα διευλαβουμένους. VII. 798. E: διευλαβουμένους ... μὴ πῃ ... στρεφῇται τὰ κῶλα. Phaed. 81. E: μὴ διευλαβημένους. Legg. VIII. 843. E: ἐὰν πυρεῦων τὴν ὕλην μὴ διευλαβηθῇ τῶν (τὴν?) τοῦ γείτονος. Pol. VII. 536. A: ἡμῖν ... πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον. **vereor*, *revereor*. Legg. IX. 879. C: τὸν ... προέχοντα εἰκασιν ἡλικίας ἔσσεσιν ... νομίζων ὡς πατέρα διευλαβεῖσθω.

δίζημαι, *quaero*. Prot. 345. C: διζήμενος (Simon.).

δίζησις, ἢ, *quaestio*. Soph. 237. A. 258. D: διζήσιος (Parm.).

διήγησις, ἡ, *expositio; narratio*. Pol. III. 392. D: διήγησις ... ἡ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων. 393. B. C. D: ἀπλῇ διήγησις. Id. 394. B. Phaedr. 246. A: μακρᾶς διηγῆσεως. Gorg. 465. E: ἐδέου διηγῆσεως. Pol. III. 396. B. E. 397. B. Tim. 38. E: ταῦτα ... τάχ' ἂν ... τῆς ἀξίας τύχοι διηγῆσεως. 48. D: ἐξ ἀτόπου ... διηγῆσεως. Euthyd. 275. D. Pol. III. 392. D: ἀπλῇ διηγῆσει. 396. C: ἐν τῇ διηγῆσει. Phaedr. 266. E: διηγῆσιν τινα. Pol. III. 393. B: τὴν ἄλλην ... πᾶσαν ... οὕτω πεποιῆται τὴν διήγησιν περὶ τε τῶν ... παθημάτων. C: διὰ μιμησεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται. VI. 506. E. Theaet. 142. C: αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγῆσεις. Pol. III. 394. D: τὰς διηγῆσεις ποιῆσθαι.

διηγοῦμαι, *expono; describo; narro, refero*. Theaet. 144. C: οἶον καὶ σὺ τοῦτον διηγεί. Lys. 204. D: ἃ ... καταλογάδην διηγείται. Pol. III. 396. B: ἐν ᾧ ἂν διηγῶτο ὁ τῷ ὄντι καλὸς κάγαθός. C. Theaet. 158. C: διηγείσθαι. Soph. 242. C: μῦθον ... φαίνεται μοι διηγείσθαι παισὶν ὥς οὔσιν ἡμῖν. Conv. 172. C. Pol. X. 614. E. 615. A. Critia 110. B: τὸν τότε διηγείσθαι πόλεμον. Conv. 172. C: ὁ διηγούμενος. Theaet. 143. B: οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη διηγούμενον. Charm. 153. C: διηγούμενῃ αὐτοῖς τὰ ἀπὸ στρατοπέδου. Theaet. 143. B: ὥς διηγέιτο. Conv. 173. A: ἀλλὰ τίς σοι διηγέιτο; 180. C: τὸν Πανσανίου λόγον διηγέιτο. Pol. X. 615. C: μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγέιτο. Tim. 21. A: ποῖον ἔργον τοῦτο ... διηγέιτο (v. διηγείται). Prot. 310. A: τί οὖν οὐ διηγῶμαι ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν —; Conv. 201. D: ὥσπερ οὐ διηγῶμαι. Theaet. 142. C: τοὺς λόγους ... διηγῆσατο. Conv. 172. B: σὺ οὖν μοι διηγῆσαι. 173. E. Charm. 153. C. Euthyd. 275. C: τὰ δὴ μετὰ ταῦτα ... πῶς ἂν καλῶς σοι διηγῆσαίμην; Phaed. 58. D: ὑμῖν διηγῆσασθαι. Theaet. 142. D: ἔχοις ἂν διηγῆσασθαι; Conv. 203. B: μικρότερον μὲν ... διηγῆσασθαι. Pol. X. 615. A. Legg. XI. 929. E. al. Euth. 6. C: ἄλλα σοι ἐγὼ πολλὰ ... περὶ τῶν θείων διηγῆσομαι. Pol. III. 397. A: πάντα ... μᾶλλον διηγῆσεται.

διηθῶ, *percolo, transfundo*. Soph. 226. B: οἶον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν cet. Tim. 45. C: τὸ τοιοῦτον δὲ μόνον αὐτὸ καθαρόν διηθεῖν. 82. D: τὸ ... διηθούμενον. (Locr. 101. A. pro διηθείται nunc scribitur διαθεῖσθαι).

διήκω, *pervenio; accido*. Ax. 364. A: ἐξιόντι μοι ... διήξε φωνὴ βοῶντός του. *pertineo. Locr. 101. A: ὦν τοὶ ποροὶ διήκοντι ἄχρις ἡπατος χωρεόντες.

διημερεύω, *diem totum transigo*. Phaed. 59. D: τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ.

διηνεκής (v. διανεκής), ὁ ἡ, *perpetuus*. Legg. VIII. 839. A: ὁ δὲ νόμος οὗτος διηνεκής ... γενόμενος. *integer,

lotus. Pol. V. 468. D: νότοισιν ... διηγεκέεσσι γεραίρεσθαι (Hom.).

διθύραμβος, ὁ, *dithyrambus*, *poëma dithyrambicum*. Legg. III. 700. B: Διονύσου γένεσις ... διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. mai. 292. C: διθύραμβον τοσοῦτον ἄους. Phaedr. 238. D: οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι. Gorg. 501. E: ἡ τῶν διθυράμβων ποιήσις. Id. 502. A. Apol. 22. A: τοὺς τῶν διθυράμβων (ποιητάς). Pol. III. 394. C: ἐν διθυράμβοις. Legg. III. 700. D: παῖωνας διθυράμβοις (κεραυνόντες). Phaedr. 241. E: οὐκέτι διθυράμβους (φθέγγομαι). Hipp. min. 368. D: ἐπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους. Ion. 534. C.

διθυραμβώδης, ὁ ἡ, *dithyrambicum prae se ferens tumorem*. Crat. 409. C: διθυραμβώδης γε τοῦτο τοῦτομα.

διιδεῖν, *vid.* διειδέναι.

διίημι, *transmitto*. Tim. 77. E: δι' ἀλλήλων ἐναυσίας πλέξαντες διέισαν (τὰς φλέβας).

διικνουῖμαι, *pervenio, pertineo*. Loer. 101. A: πλάξῃς ἐν αἰερί διικνούμενα ποτὶ τὰν ψυχάν δι' ὧτων. (Theaet. 184. D. *pro* διικνούμεθα nunc legitur ἐφικνούμεθα).

δίιστημι, *seorsum pono, dispono vel oppono, distinguo, divido*. Phil. 23. D: κατ' εἶδη διιστάς. Pol. X. 617. D: προφήτην ... τινὰ σφᾶς ... ἐν τάξει διαστήσαι. Med. Tim. 63. C: γεώδη γένη διαστέμενοι. Phil. 18. C: τρίτον ... εἶδος γραμμῶν διαστήσατο. Pol. II. 360. E: εἰς διαστησώμεθα τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. VIII. 564. C: τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν. Legg. VII. 803. A: τὰ τῶν βίων ... σχήματα διαστήσασθαι. Pol. VI. 504. A: τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι. **intrans.* (perf. aor. 2. et med.) *disto, differo; divisus vel disjunctus sum; dissideo, hio*. Gorg. 465. C: διέστηκε μὲν οὕτω γῆραι. Polit. 260. C: εἴ πῃ διέστηκε. Pol. VII. 532. E: κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε. VIII. 550. E: ἡ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν ὥσπερ cet. Tim. 57. C: διέστηκε ... τοῦ γένους ἐκαστου τὰ πλήθη cet. Phaedr. 268. A: διεστηκος αὐτῶν τὸ ἥτριον. Tim. 42. B: ὅποσα ἐναντίως πέφικε διεστηκότα (v. *διαστώτα*). Legg. X. 908. E: τούτων ... ταύτῃ διεστηκόων. V. 470. D: ὅποιον ἂν ... διαστῇ πόλις. Menex. 240. B: ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν διαστάντες. Loer. 101. A: συνάγεσθαι καὶ διस्ताσθαι. Tim. 81. D: τῷ πόνῳ διεστέμενοι.

δισχυρίζομαι, *pro certo affirmo, contendo*. Phaedr. 100. D: οὐ γὰρ ἐτι τοῦτο δισχυρίζομαι. Epin. 986. E: βεβαίως δὴ δισχυρίζομαι τό γε τοσοῦτον. 992. B. Theaet. 158. D: ὁμοίως ἐφ' ἑκατέροις δισχυρίζομεθα. 180. E: ἄλλα ὅσα ... δισχυρίζονται. Soph. 246. A. Phaed. 86. A: εἴ τις δισχυρίζοιτο τῷ ἀντῷ λόγῳ ὥσπερ σύ. Legg. IX. 859. D: οὐδ' εἴ τις δισχυρίζοιτο εἶναι τοὺς δικαίους ἀνθρώπους.

Tim. 72. D: τότε ἂν ... δυσχυρίζοιμεθα. Charm. 168. A: μηδὲν γάρ πω δυσχυρίζώμεθα ὥς οὐκ ἔστιν. Theaet. 177. C: δυσχυρίζεσθαι. Soph. 247. C. Crat. 440. C: δυσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα. Pol. III. 416. B. al. Tim. 49. D: παρὶως δυσχυρίζομενος. Legg. IV. 712. E. Soph. 231. C: δυσχυρίζομενον. Legg. VII. 799. D: δυσχυρίζομενους. Ep. III. 317. D: περὶ σου δυσχυρίζομην ὥς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο cet. Euth. 5. C: δυσχυρίζον. Phaed. 63. C: δυσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Crat. 428. A. Men. 86. B. Theaet. 154. A: ἥ σὺ δυσχυρίσαιο ἂν ὥς cet. Phaed. 114. D: τὸ ... ταῦτα δυσχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν ... οὐ πρέπει cet. Charm. 169. B. Theaet. 163. B: ἐπίστασθαι ... δυσχυριούμεθα;

δικάζω, *ius dico; iudico, discepto* (vern. entscheiden). Crit. 51. E: ὃν τρόπον ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν cet. 50. C: ἐμμένειν ταῖς δίκαις αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζῃ. Pol. IV. 433. E: τὰς δίκας ... δικάζειν. VIII. 557. E. Critia 119. D. Legg. VI. 767. D: δικάζειν ... τοῖς τὰλλα δικαστήρια φυγοῦσι. XII. 948. E: δικαστὴν ... ἐμνῆναι δικάζειν μέλλοντα. 944. D: ὁ δικάζων. 958. A: ἡ δικάζουσα ἀρχή. XI. 937. A: δικάζοντα. Riv. 138. E. Gorg. 523. B: δικάζοντες. Pol. 305. B: τῶν δικαστῶν τῶν ὁρθῶς δικάζοντων. Tim. 17. D: δικάζοντας ... πράως τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν. Legg. VI. 761. E. 764. C. Critia 119. D: ἐδίκαζον. 120. B. Theaet. 201. C: εἴπερ εὖ ἐδίκασαν. Legg. IX. 877. B: οἵπερ ἂν τοῦ νόμου ἐδίκασαν, εἰ cet. III. 696. B: δίκασον ... αὐτὸς τὸν λόγον ἀκούσας. Demod. 383. B: μηδὲ δίκην δικύσης. Legg. III. 700. C: γνῶναί τε καὶ ἅμα γνόντα δικάσαι. Crit. 53. C: τὴν δίκην δικάσαι. Demod. 383. A. Legg. XII. 958. B: ἡ δικάσασα ἀρχή. Critia 120. C: δικάσαντες ... τὰ δικασθέντα. Phaedr. 260. A: οἵπερ δικάσουσιν. Pol. IV. 433. E. Critia 120. A: δικάσειν ... κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους. Id. Apol. 35. C. Pass. *iudicor* (etiam *damnor*); in re quoque ponitur, ut Latin. *iudicatum, res iudicata*. Gorg. 523. C: κακῶς αἱ δίκαι δικάζονται. Pol. X. 614. C: σημεία περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. D: ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείῃ (*ius dictum esset*). VIII. 558. A: ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων (*erga damnatos*). Legg. IX. 867. E: τοὺς δ' αὖ τοῖς δικασθείσιν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἀρχόντων ἐμμένειν. Crit. 50. B: τὰς δίκας τὰς δικασθείσας ... κυρίας εἶναι. Critia 120. C: δικάσαντες ... τὰ δικασθέντα. Med. in *iudicium* voco, *actionem intendo*. Euth. 5. B: μὴ δικάζου. Legg. VIII. 845. E: ὁ βλαπτόμενος δικάζεσθω πρὸς τοὺς ἀσυννόμους. XII. 954. A: δικάζεσθαι ... τὸν ἀπειρομέμον. Euth. 4. E: δικάζομενος τῷ πατρί. Critia 120. B: ἐδικάζοντό τε καὶ ἐδίκαζον, εἰ τίς τι παραβαίνειν αὐτῶν αἰτιῶτό τινα. Legg. XI. 937. E: τῷ τε δικάσασθαι καὶ ξυνδικεῖν ἄλλῳ νικᾶν. VI. 767. E: τῷ τὴν δίκην δικασμένῳ.

δικαίος, α, ον, *iustus, debitus; par, conveniens*. Gorg. 460. B: ὁ τὰ δίκαια μεμαθηκώς δίκαιος. Ib. ὁ δὲ δίκαιος δικάϊά που πράττει. De iust. 375. A: ὁ ... τὰ δίκαια ποιῶν δίκαιος. Pol. I. 350. C: ὁ μὲν ... δίκαιος ἡμῖν ἀναπύσσονται ὦν ἀγαθός τε καὶ σοφός, ὁ δὲ ἄδικος ἀμαθής τε καὶ κακός. 354. A: ὁ ... δίκαιος ... εὐδαίμων. IV. 441. E: ὅτου ἂν τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττη, οὗτος δίκαιός τε ἔσται καὶ αὐτοῦ πράττων. D: πόλις ... δικαία. VI. 486. B: εἴ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος (ἡ ψυχὴ). Prot. 325. D: ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἄδικον. Crat. 412. D: δικαῖον ... ἐκλήθη ... δίκαιον. 419. D: τὸ γε δίκαιον (*idque iure*). Legg. II. 659. B: ὥς γε τὸ δίκαιον. Lach. 181. C: ὥσπερ τὸ δίκαιον (*ut par est*). Neutr. δίκαιον, *par est, convenit*. Prot. 331. E: ὅμοια δίκαιον καλεῖν. Gorg. 457. C: μισεῖν δίκαιον. 463. C: οὐ γὰρ δίκαιον. 466. A: δίκαιον γάρ. Crat. 422. A: οὐκέτι δίκαιον φανῆναι ἐξ ἄλλων ὀνομάτων συγκείμενα. Conv. 220. D: τοῦτο γὰρ δὴ δικάϊον γε αὐτῷ αποδοῦναι. Pol. I. 334. C: δίκαιον τότε τοῦτοις τοὺς μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν *cet.* V. 466. B: δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν. X. 599. D: δικάϊον που ἐρωτᾷν αὐτόν. Legg. X. 897. D: διὸ δὴ καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν. al. Soph. 216. B: ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας. Apol. 32. C: μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Gorg. 457. B: ἐπὶ δικαία χρεῖα παρέδωκεν. 483. D: ποιῶ δικαίῳ χρώμενος. Pol. III. 405. B: τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων ... τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι. Gorg. 504. E: κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον. Pol. IV. 434. C: τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι. 443. E: δικαίαν ... καὶ καλὴν προᾶξιν, ἣ ἂν ταύτην τὴν ἔξιν σώξῃ τε καὶ ξυναπεργάζηται. I. 338. C: τὸ δίκαιον ... τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Gorg. 471. A: κατὰ ... τὸ δίκαιον. Apol. 18. A: τοῦτο ὑμῶν δέομαι δίκαιον. 32. A: παρὰ τὸ δίκαιον. 36. E: κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας. Crit. 50. E: ἄρ' ἐξ ἴσου οἶει εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν; Prot. 323. B: πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους. Gorg. 460. A: εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. 507. B: περὶ μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων δικάϊ ἂν πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς ὅσια. Ib. τὸν ... τὰ δίκαια καὶ ὅσια πράττοντα ἀνάγκη δίκαιον καὶ ὅσιον εἶναι. Phaed. 63. B: δίκαια λέγετε. 86. D. Pol. IX. 588. E: δίκαια ... πράττειν. Legg. IV. 715. B: τὰ τούτων δίκαια ... μάτην εἰρῆσθαι. X. 889. E: τὰ ... δίκαια οὐδ' εἶναι τὸ παράπαν φήσει. Apol. 42: δίκαια πεποιηθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν. Ep. VII. 326. A: τὰ τε πολιτικά δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατεδεῖν. Tim. 87. C: δικαιοτέρον γὰρ τῶν ἀγαθῶν πέρι μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἵσχειν λόγον. Crat. 438. E: δι' ἄλλον του ἢ οὐπερ εἰκός τε καὶ δικαιοτάτον. Phil. 59. C: ἄρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιοτάτον ἀπονέμειν; Legg. I. 624. A: ὥς γε τὸ δικαιοτάτον εἰπεῖν. Menex. 237. C: δι-

καιότατον δὴ κοσμήσαι πρῶτον τὴν μητέρα αὐτήν. Legg. VI. 757. E: πρὸς τὸ δικαιοτάτον. Ep. VII. 347. D: τὸ γὰρ δὴ δικαιοτάτον οὕτως ἔχειν. *δικαίος εἶναι dicitur is ipse qui debet (aliquid facere vel dicere), cui convenit vel quem par est (v. c. dicere vel dici). Prot. 319. B: ὅθεν ... αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδακτὸν εἶναι ... δίκαιός εἰμι εἰπεῖν. 339. E: δίκαιος εἰ βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ. 351. E: δίκαιος ... οὐ ἡγεῖσθαι. Gorg. 461. D: δίκαιος δ' εἶ. Id. Crat. 428. A. Conv. 185. D. Men. 85. E: δίκαιος γὰρ πον εἰ εἰδέναι. al. Tim. 62. D: ὁ ... μέσος ἐν αὐτῷ τόπος οὔτε κάτω πεφυκὼς οὔτε ἄνω λέγεσθαι δίκαιος. Crit. 45. A: ἡμεῖς γὰρ πον δίκαιοι ἐσμεν ... κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Conv. 172. B: δικαιοτάτος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἐταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. *qui dignus est, meret vel simpl. qui potest (vern. der welcher darf). Pol. VI. 504. A: μὴ γὰρ μνημονεύων ... τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Legg. VIII. 833. E: τίς νικᾶν ... δίκαιος. Pol. X. 607. D: οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατεῖναι, ἀπολογησαμένη (v. ἀπολογησομένη) cet.

δικαιοσύνη, ἡ, iustitia. Pol. I. 332. D: ἡ ... τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; ... ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. 335. C: ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετὴ; 351. A: εἴπερ σοφία τε καὶ ἀρετὴ ἐστὶ δικαιοσύνη. III. 392. B: ἡ ..., δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία. IV. 433. A: ὅτι γε τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστὶ. E: ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πράξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. 434. C. Hipp. min. 375. D: ἡ δικαιοσύνη οὐχὶ ἡ δυνάμεις τίς ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀμφοτέρω; sq. Def. 411. D: δικαιοσύνη ὁμόνοια τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτήν, καὶ εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλα τε καὶ περὶ ἄλληλα cet. Prot. 323. A: ἦν δὲ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι καὶ σωφροσύνης. Ib. μετέχειν δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς. Gorg. 470. E: παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Pol. I. 331. D: οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἂ ἂν λάβῃ τις ἀποδιδόναι. Prot. 323. B: μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην. Phaed. 82. B: τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἦν δὲ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην. Pol. I. 331. C: τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἀπλῶς οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόναι cet. 332. D: τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην λέγει; Riv. 137. D: ἡ ἄλλην ... τινα καλεῖς δικαιοσύνην, ἡ ταύτην (τὴν δικαστικὴν); Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας διόψεται. *iustitia ex legum praescriptis suum cuique tribuens, h. e. ars vel scientia iudiciaria. Gorg. 464. C: ἐπικοινωνοῦσι ... ἡ τε ἱατρικὴ τῇ γυμναστικῇ καὶ ἡ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ. B: ἀντιστοροφον ...

τῇ ἱατρικῇ τὴν δικαιοσύνην (libri nonnulli τὴν δικαστικὴν. V. Annot. p. 131. sq.). Clit. 408. B: τὴν αὐτὴν ... ταύτην δικαστικὴν τε καὶ δικαιοσύνην ὥς ἐστὶ λέγων.

δικαιοσύνης, ἡ, *iustitia*. Prot. 331. B: ὅτι ἦτοι ταύτον γέ ἐστι δικαιοσύνης ὁσιότητι ἢ ὅτι ὁμοιότατον. Gorg. 508. A: οὐρανὸν καὶ γῆν ... τὴν κοινωνίαν εὐνέχειν ... καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην.

δικαίῳ, *iustum constituo*. Gorg. 484. B: ἄγει δικαίων (v. βιαίως) τὸ βιαίότατον (Pind.). Legg. IV. 714. E: ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαίότατον. **punio*. Legg. XI. 934. A: τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιοῦμενον.

δικαίωμα, τό, *poena, multa*. Legg. IX. 864. E: τῶν δὲ ἄλλων δικαιομάτων ἀφείσθω.

δικαίως, *iuste, iure*. Phaedr. 248. E: ὅς ... ἂν δικαίως διαγάγῃ. Gorg. 456. E: ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι τοῦτοις (v. ὁπλοῖς). 457. B: δικαίως καὶ τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι. 468. E: δικαίως (ἀποκτείναντα cet.) λέγεις, ἡ ἀδίκως; 469. B: ὁ δικαίως ἀποθνήσκων. Pol. I. 331. A: ὅς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ. C: αὐτὰ ταῦτα ἐστὶν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν. al. Demod. 383. B: τὰς δίκας δικαιοτέρον ἂν καὶ βέλτιον κρίνεσθαι ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Polit. 299. A: δικαιοτάτ' ἂν ὀνοῦν πάσχοι καὶ ἀποτίνωι. **iure, rite, recte*. Phaedr. 276. A: οὐ ὁ γεγραμμένος εἰδὼλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Gorg. 448. B: τί ἂν αὐτὸν ὀνομάζομεν δικαίως; 453. C: εἴ σοι δοκῶ δικαίως ἀνερωτᾶν σε. Theaet. 143. D: καὶ δικαίως (*idque iure*). 189. C: δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῇ δοξάζων. Conv. 184. D: δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν. 193. D: δικαίως ἂν ὑμνοῖμεν. Pol. II. 375. D: δικαίως γε ... ἀποροῦμεν. Tim. 88. C: εἰ μέλλει δικαίως τις ἄμα μὲν καλός, ἄμα δὲ ἀγαθὸς ὀρθῶς κεκληροεσθαι. Critia 108. A: δικαίως αἰτεῖν. Theaet. 209. E: τυφλοῦ ... παρακέλευσις ἂν καλοῖτο δικαιοτέρον. Soph. 219. B: δικαιοτάτ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύουσιν ὀνόματι. 257. A: δικαιοτάτα εἰρήνης. Polit. 288. B. 289. A. Crat. 409. B: δικαιοτάτ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο. Phil. 30. C: τοὺς λεγομένην δικαιοτάτ' ἂν. Tim. 72. B: δικαιοτάτα ὀνομάζουσιν ἂν. Legg. III. 689. D: μερίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία. X. 907. B. al. **ita ut par est, plane, vere*. Phaedr. 83. E: οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. Soph. 253. E: πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Tim. 21. A: δικαίως τε καὶ ἀληθῶς ... ἐγκωμιάζειν. Lach. 189. B: τὸν μέλλοντα δικαίως δώσειν.

δικαιωτήριοιον, τό, *locus supplicio destinatus*. Phaedr. 249. A: εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθεῖν.

δικανικός, ἡ, ὄν, *causarum agendarum peritus, causidicus*. Gorg. 512. B: μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; Theaet. 201. A: οὗς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς. **iudicialis*. Soph. 225. B: δικανικόν. Pol. II. 365.

D: σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. Absol. ars (rhetorica) iudicialis. Pol. III. 405. A: δικανικὴ τε καὶ ἱατρικὴ σεμνύνονται. Gorg. 511. D: τὰντὰ διαπραξαμένη τῇ δικανικῇ. Soph. 222. C: τὴν ... δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν ... πιθανουορικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες. *putidus, insulsus. Theaet. 175. D: τὸν σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμύν καὶ δικανικόν. Apol. 32. A: ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικά μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ.

δικάσιμος, ὁ ἢ, iurisdictioni destinatus. Legg. XII. 958.

B: ἐπειδὴν ... ὁ τῶν δικασίμων μνηνών ἐρόμενος γένηται μὴν.

δικαστήριον, τό. forum vel iudicium. Theaet. 173.

D: ὅπου δικαστήριον ἢ βουλευτήριον cet. Legg. VI. 767. B: κυριώτατον ... ἔστω δικαστήριον cet. C. VIII. 843. B. al. XII. 948. A: νομοφύλακες ἔστωσαν τούτου τοῦ δικαστηρίου. Phaedr. 63. B: ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ. Theaet. 174. C. Legg. VI. 784. D. Euth. 3. E: παίζοντας ... ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Hipp. mai. 304. C: ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ. Phaedr. 273. B: εἴν τις ... εἰς δικαστήριον ἄγεται. Gorg. 486. B: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβέ. 521. C: εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον. Phaedr. 59. D: συλλεγόμενοι ... εἰς τὸ δικαστήριον. Polit. 299. C: εἰσαγεῖν ... εἰς δὴ τὸ δικαστήριον. Pol. VIII. 553. B: εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα. Apol. 17. D: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβέβηκα. al. Prot. 327. D: οἷς ... μῆτε δικαστήρια μῆτε νόμοι (εἰσί). Pol. III. 405. A: ἀρ' οὐ δικαστήρια τε καὶ ἱατρεία πολλὰ ἀνοίγεται —; Legg. IX. 876. B: δικαστήρια φαῦλα καὶ ἄφανα. Gorg. 455. A: διδασκαλικὸς ... δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων. Legg. VI. 778. C: οἰκήσεις τε ἀρχόντων καὶ δικαστηρίων. Phaedr. 272. D: ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Gorg. 454. B: τῆς (πειθοῦς) ἐν δικαστηρίοις. καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. Pol. III. 405. B: ὅταν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις ... κατατρίβηται cet. VII. 517. D: ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων cet. Legg. XI. 921. D: ἐν τοῖς κατὰ φύλας δικαστηρίοις. Lys. 222. E: ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Phaedr. 261. D: περὶ δικαστήρια. Theaet. 172. C: εἰς τὰ δικαστήρια ἴοντες. Pol. VI. 492. B: εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα cet. VIII. 565. E: εἰς δικαστήρια ἄγων. Euthyd. 304. D: τῶν περὶ τοὺς λόγους τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια θεινῶν. *i. q. iudices. Legg. IX. 880. C: εἴν μὴ τὸ δικαστήριον πλέονος αὐτῷ χρόνου τιμῆς τὴν δίκην. D: δικαστήριον ... γιγνέσθω τοῖς τοιοῦτοις στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι cet. XII. 948. A. 956. B. E.

δικαστής, ὁ, iudex. Theaet. 173. C: οὔτε γὰρ δικαστής οὔτε θεατής ... ἐπιτιμῶσων ... ἐπιστατεῖ παρ' ἡμῖν. 201. C: δικαστής ἄρκος. Legg. VI. 766. D: ἄρκωνος ... δικαστής cet. Apol. 35. C: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κἀθῆται ὁ δικαστής ἐπὶ τῷ cet. Pol. III. 405. C: μηδὲν δεῖσθαι νυσσέ-

ζοντος δικαστοῦ. Apol. 35. B: δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ. Conv. 175. E: δικαστῇ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ. Gorg. 480. A: ἰέναι ... παρὰ τὸν δικαστὴν. 481. A. Pol. 409. B: γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι. Legg. I. 627. E: τρίτον ... δικαστὴν πρὸς ἀρετὴν εἰπώμεν cet. VI. 761. E: δικαστὴν δὲ καὶ ἄρχοντα ἀννπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. XII. 948. E: Gorg. 523. B: τούτων ... δικασταὶ ... ζῶντες ἦσαν ζώντων. Theaet. 201. B: ὅταν δικαίως πεισθῶσι δικασταὶ περὶ ὧν cet. Conv. 219. C: ὃ ἄνθρωπος δικασταὶ δικασταὶ γάρ ἐστε τῆς Σωκράτους ὑπερηφανίας. Pol. I. 348. A: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. III. 408. D: δικασταὶ ... οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὁμιληκότες. Legg. XII. 956. B: αἰρετοὶ δικασταὶ γίγνονται ἂν. Polit. 305. B: τὴν τῶν δικαστῶν τῶν ὀρθῶς δικαζόντων θεασώμεθα δύναμιν. Pol. I. 348. B: δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων. III. 405. A: τὸ δεῖσθαι ἱατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων. Legg. XI. 926. D: εἰς τὸ τῶν ἐκκρίτων δικαστῶν δικαστήριον εἰσάγων. Phaed. 63. E: ἀλλ' ὑμῖν δὴ τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι ὡς cet. Legg. IX. 854. D: ὁπόσας ἂν δόξη τοῖς δικασταῖς. Gorg. 452. E: ἐν δικαστηρίῳ δικαστάς. 478. A. al. Legg. II. 674. B: μὴδὲ δικαστάς ἐνεργοὺς ὄντας οἶνον γεύεσθαι τὸ παράπαν. VI. 767. A: θέντες ... καὶ τοὺς δικαστάς ὡς ἄρχοντας. 768. B: δικαστάς ... ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι. XII. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστάς εἰσαγέτω τοὺς εὐθύνοους. Apol. 41. A: εὐρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Ep. VIII. 356. D: ἐκλεκτοὺς γίγνεσθαι δικαστάς ἐκ τῶν ... ἀρχόντων.

δικαστικός, ἡ, ὄν, *iudicialis*; δικαστική, *ars s. ratio iudiciaria*. Polit. 303. E: στρατηγία καὶ δικαστική. Riv. 137. D: οὐχ ἡ δικαστική; De iusto 373. E. Gorg. 520. B: ὅσῳ περ νομοθετικὴ δικαστικῆς (κάλλιον ἐστι). Pol. III. 409. E: μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς. 410. A: δικαστικῆς εἰς χρεῖαν ἰέναι. Clit. 408. B: τὴν αὐτὴν δὴ ταύτην δικαστικὴν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἐστι λέγων.

δίκη, ἡ, *ritus*; unde *δίκην, ritu, instar*. Phaedr. 235. D: πεπιληρωσθαι ... δίκην ἀγχείου. 249. D: ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω. Theaet. 164. C: ἀλεκτρονόος ... δίκην. Pol. IX. 586. A: βοσκομάτων δίκην. Legg. IV. 705. E: δίκην τοξότου. VI. 773. C: δίκην κρατῆρος κεκραμένην. XI. 934. 4. Ax. 365. C: ἔχειν νηπίου δίκην. 368. C. Locr. 95. C. **iūs, iustitia*. Pol. VII. 536. B: ἥ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτή. Legg. IX. 872. E: ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη ἐπίσκοπος. 904. C: δίκη ... θεῶν (Hom.). Critia 109. B: δίκης κλήροις ... λαγχάνοντες. Legg. IV. 713. E: ἀρθρονίαν δίκης παρεχόμενον. IX. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. Pol. II. 365. B: δικὰ ... ἡ σκολιαῖς ἀπάταις (Pind.). Tim. 41. C: τῶν ἀεὶ δίκη ... ἐθελόντων ἐπεσθαι. Legg. XII. 945. D: ἐν δίκη ἀμέμπτῳ. VI.

777. D: ὁ φάσει σέβων τὴν δίκην. X. 887. B: δίκην τιμῶντες διαφερόντως ἀνθρώπων. Epin. 988. E: κατὰ τὴν τῶν ἀνοσιῶν τιμωρὸν δίκην. Menex. 237. D: ὁ ... δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. Adverbiorum instar frequentantur μετὰ δίκης (*iuste*. Legg. I. 643. E. 647. C. II. 671. D. al.), ἐν δίκῃ (*iuste, iure; rite*. Phaedr. 266. A. 275. E. 277. D. Crat. 419. D. Pol. V. 475. C. Tim. 42. B. al. Etiam δίκη: Critia 112. E. et τῇ δίκῃ: Legg. VII. 808. A.), σὺν δίκῃ (Ep. VIII. 364. E.), κατὰ δίκην (Legg. III. 696. D. XII. 957. C. al.), et παρὰ δίκην (Legg. VI. 757. E: παρὰ δίκην τὴν ὀρθήν). Cum v. ἔχειν, *iustum vel par esse*: Pol. VII. 520. B. **ars vel ratio iudicialis*. Gorg. 478. B: δίκη (*ars iudicum*, v. praecedd.) ἀκολασίας καὶ ἀδικίας (ἀπαλλάττει). Ib. πολὺ διαφέρει ... ἡ δίκη. Soph. 229. A: ἡ κολαστικὴ ... δίκη. Gorg. 478. B: χρηματιστικῆς, ἱατρικῆς, δίκης. D: σωφρονίζει ... καὶ ἱατρικὴ γίνεται πονηρίας ἡ δίκη. **iudicium (in quo causa agitur)*, et ipsa actio vel *causa quae apud iudices agitur vel agenda est* (tam publica quam privata), *lis*. Phaed. 59. D: ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη ἐγένετο. 61. A: ἐπειδὴ ἡ τε δίκη ἐγένετο cet. Legg. XII. 944. D: τοιαύτης ... ὅπλων ἀποβολῆς ἔστω δίκη ῥιψθέντων. Euth. 2. A: οὐ γὰρ που καὶ σοὶ γε δίκη τις οὐσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα cet. 4. A: τίος ἡ δίκη; Φόνου. Def. 413. D: δίκη ἀπόφασις (i. q. ἀπόφανσις, *sententia*) κυρία περὶ ἀμφισβητουμένου πράγματος. Phaedr. 249. A: εἰς τούραν οὐκ εἶναι τὸν τρόπον ὑπὸ τῆς δίκης κοιμισθεῖσαι. Phaed. 58. A: περὶ τῆς δίκης ... ὃν τρόπον ἐγένετο. B: τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. C. Legg. XI. 937. B: μέχρι δίκης. XII. 956. C: τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. VI. 754. E: ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς νομοφύλαξιν. 767. A: τέλος ἐπιθέτω τῇ δίκῃ. VI. 767. A: κρίνων τὴν δίκην. B: ἄγων εἰς δίκην. 784. E: ἐὰν ... μὴ ἔλῃ τὴν δίκην. VIII. 846. B: πρὸς τὰ κοινὰ δικαστήρια φέρων τὴν δίκην. X. 885. A: τὸ πολιτικὸν ... ἐκάστου τῶν πολιτῶν ὕβρισθὲν δίκην ἐπικαλούμενον. IX. 866. B: ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην. 868. B: εἰς δίκην καταστήσας. 880. C. al. Euth. 2. A: οὗτοι ... δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν. 3. E: ἄγωνιέ τὴν δίκην. 5. B: ἐκείνῳ ... λάχε δίκην. Gorg. 523. B: κακῶς ... αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. Pol. V. 464. D: δίκαι τε καὶ ἐγγλήματα πρὸς ἀλλήλους. E: αἰκίας δίκαι. Legg. V. 743. C: ὅπου πολλὰ ... δίκαι ἐν ἀλλήλοις εἶεν. VI. 778. D: αἱ ... τῶν φόνων ... δίκαι. Crit. 50. B: αἱ γινόμεναι δίκαι. Pol. IV. 425. D: δικῶν λήξεως. Legg. VI. 768. B: τῶν ἰδίων δικῶν. C: ἡ δικῶν ἀκριβὲς νόμων θέσις. IX. 856. E: ὁ τρόπος τῶν δικῶν. XII. 943. B: ἐκδικασθεῖσιν τῶν τῆς ἀσφατείας δικῶν. 948. B: περὶ τὴν λεγομένην κρίσιν τῶν δικῶν. 949. A: διὰ δικῶν ... κρίνεσθαι. Pol. VI. 499. A: καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις. Legg. VI. 762.

B: ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις. Phaedr. 261. B: περὶ τὰς δίκας λέγεται ... τέχνη. Pol. IV. 433. E: τὰς δίκας ... διαΐζειν. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας cet. IX. 574. D: περὶ καλῶν ... τὰς δίκας ποιουμένης (iudicium facientes). Legg. VI. 767. D: ὁσιώτατα τὰς δίκας ... διακρίνειν. 778. C: ἐν οἷς τὰς δίκας ... λήφονται τε καὶ δώσουσι. X. 909. C: δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω. XII. 953. A: δίκας αὐτοῖς ὀρθῶς διανέμοντας. Crit. 50. B: ὃς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. *poena. Prot. 322. A: Προμηθεύ ... κλοπῆς δίκη μετῆλθεν. Phaed. 104. B: αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐνάγχθη. Critia 106. B: δίκη δὲ ὀρθῇ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Legg. V. 728. C: καλὸν γὰρ τό γε δίκαιον καὶ ἡ δίκη. Ib. δίκη μὲν οὐκ ἔστι ... τιμωρία δέ. IX. 854. D: οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίνεται οὐδεμίᾳ γιγνομένη κατὰ νόμον. Prot. 326. E: ὡς εὐθυνοῦσθαι τῆς δίκης. Gorg. 472. D: ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας. E: ἂν τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. 523. B: εἰς τὸ τίσεως τε καὶ δίκης δεσποτήριον. Legg. VI. 762. D: ὅπως ... τῆς ἀξίας δίκης τυγχάνῃ. IX. 857. A: μὴ δίκης τιμωρία ξυμψασι (κρίσθω). X. 908. B: οὐκ ἴσης ... δίκης δέομενα. D: δίκης μὴ τυγχάνων. Phaedr. 249. A: δίκην ἐκτίνουσι. Gorg. 472. E: ἂν διδῷ δίκην. B. 476. A: τὸ δίδοναι δίκην καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως ἀδικοῦντα ἄρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; 479. B: οἱ τὴν δίκην φεύγοντες. Phaed. 81. D: δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς. Theaet. 177. A: οὐ δὴ τίνουσι δίκην. 181. A: δίκην δώσωμεν. Crat. 400. C: ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς cet. Conv. 179. D: δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν. Pol. I. 330. D: ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικούμενον δεῖ ἐκεῖ δίδοναι δίκην. V. 457. E: ὑφεκτέον ... δίκην. VII. 529. C: δίκην ... ἔγω. Tim. 92. δίκην ἀμαθίας ἐσχάτης ἐσχάτας οἰκήσεις εἰληχότων. Critia 106. B: δίκην τὴν πρόππουσαν ἐπιτιθέναι. Legg. VI. 754. E: ὑπεχέτω (poenam luto) τῷ βουλομένῳ μετιέναι. VIII. 838. C: θάνατον ... ἐπιτιθέντας δίκην τῆς ἀμαρτίας. 844. D: φθόνου ... ὑπεχέτω δίκην. IX. 870. E: τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι. 881. D: ἂν δὲ τις ὄφλη δίκην αἰτίας γονέων. X. 909. A: (ἂν) ὀφείλῃ δ' αὐτὸς τὴν τοιαύτην δίκην. XI. 921. A: πρῶτον μὲν δίκην τῷ θεῷ ὑφείξει. 933. D: (ἂν) ὄφλη δίκην φαρμάκων. Apol. 39. B: θανάτου δίκην ὀφλῶν. Ep. III. 319. E: ἔχω τὴν δίκην (mihi satis est factum). Legg. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἔνοχος ἔστω. Pol. III. 405. C: ὥστε μὴ παρᾶσχεῖν δίκας. X. 616. A: τὰς ... δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τιμὰς εἶναι. Legg. I. 632. B: τοῖς ... δυσπείθεσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι. VII. 799. B: δίκας ἀσεβείας ... τῷ ἐθελήσαντι παρέχειν. IX. 870. C: ὁ ποιεὶ φόνου ἐκουσίῳ τὰς μεγίστας δίκας. 872. C: καθάπερ ἂν εἰ πολίτην κτείνας ὑπέλπε φόνου δίκας. XII. 958. C. Hipp. mai. 292. A: δίκας ὀφλήσει.

δίκρους, ὅα, ουν, *bifidus, duplex*. Tim. 78. B: ὢν θάτερον ... διέπλεξε δίκρουν.

δίκτυον, τό, *rete*. Euthyd. 302. B: ὥσπερ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος. Soph. 220. C: κύρτους ... καὶ δίκτυα cet.

δίμοιρος; unde δίμοιρον, *dimidia drachma s. tres oboli*. Ax. 366. C: τὰ ... μὲν δίμοιρον εἰρημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραγμαῖν.

δίνη, ἡ, *turbo*. Pol. X. 620. E: ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀνράκτου δίνης. Phaed. 99. B: δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Crat. 439. C: ὡς εἷς τινα δίνην ἐμπεσόντες.

δινῶ, *circumago*. Euthyd. 294. E: ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι.

διό, *quapropter, q. circa*. Phaedr. 258. E: διό καὶ δικαίως ἀνδρουποδῶδεις κέκληνται. Gorg. 518. A: διό δὴ καὶ ταύτας ... ἀνελευθέρους εἶναι cet. Soph. 232. A: διό καὶ πολλοῖς ὀνόμασι ... προσαγορεύει. Crat. 412. A: διό δὴ ... δεῖ ... ὀνομάζειν. Conv. 203. C: διό δὴ καὶ τῆς Ἀγροδότης ἀκόλουθος ... γέγονεν ὁ Ἐρως. Pol. II. 358. D: διό κατατείνας ἔρω cet. III. 409. A: διό δὴ καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται. sexc. al.

δίοδος, ἡ, *transitus, exitus*. Locr. 102. B: αἶ κα μὴ κέτι δίοδος ἢ πνεύματι. Tim. 79. C: κατὰ τὴν τοῦ στόματος ... δίοδον. Phaedr. 255. C: τὰς διόδους τῶν πτερῶν ἄρδει.

διοίγνυμι (διοίγω), *aperio*. Conv. 221. D: τοῖς Σειληνοῖς τοῖς διοιγομένοις. 222. A: διοιγομένους (τ. λόγους) ... ἰδῶν cet. 215. B: δίχα διοιχθέντες.

διοίκησις, ἡ, *administratio, gubernatio*. Prot. 319. D: περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως. Polit. 296. E: τὸν ὅρον ... ὀρθῆς πόλεως διοικήσεως. Legg. VII. 790. B: χωρὶς τῆς ἰδίας διοικήσεως ἐν ταῖς πόλεσιν ὀρθῆς γιγνομένης. Charm. 172. D: ἡγουμένη διοικήσεως καὶ οἰκίας καὶ πόλεως. Pol. V. 455. B: πρὸς διοίκησιν πόλεως. X. 606. E: πρὸς διοίκησιν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Legg. VII. 809. C: (πρὸς) τὴν κατὰ πόλιν διοίκησιν. Locr. 105: διοίκησιν κόσμῳ. Pol. X. 599. C: διοικήσεων πόλεων (πέρι). Legg. VI. 768. D. VII. 807. E: περὶ τῶν κατ' οἰκίαν διοικήσεων. Pol. V. 449. A: περὶ τε πόλεων διοικήσεως cet.

διοικίζω, *dispergo*. Conv. 193. A: νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

διοικοδομῶ, *exstruo ita ut aliud ab alio separem*. Tim. 69. E: διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὐτὸ κύτιος. Ib. ἰσθμὸν καὶ ὅρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους.

διοικῶ, *administro, guberno*. Phaedr. 246. C: πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ. Riv. 138. B. Crit. 51. E: ὃν τρόπον ... τὰλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν. Men. 91. A: ἡ οἱ ἀνθρω-

ποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι. Prot. 318. E: ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ. Id. Gorg. 520. E. Riv. 138. C. B: ὅταν εἰς ἀνὴρ ὀρθῶς πόλιν διοικῇ. C. Men. 73. B: ἄνπερ δικαίως ... διοικῶσι. Polit. 297. B: μετὰ νοῦ διοικεῖν πόλιν. Pol. X. 600. D: οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν ... διοικεῖν. Legg. II. 667. A: πόλιν δὲ καὶ ἄστν δυνάμενος διοικεῖν. X. 896. E: τὸν οὐρανὸν ... διοικεῖν. XII. 957. A: τὰ προσήμοντα ἐκάστῃ τῶν ἀρχῶν διοικεῖν. Ep. VII. 325. D: τὰ πολιτικά διοικεῖν. Legg. VII. 790. B: εὖ τὴν τε οἰκίαν καὶ πόλιν ἅμα τὴν αὐτοῦ διοικῶν. Ep. I. 309. A: διοικῶν τὴν ὑμετέραν ἀρχήν. Legg. VII. 713. C: τὰ ἀνθρώπινα διοικοῦσα. X. 896. D: ψυχὴν διοικοῦσαν cet. Men. 73. A: μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα. Critia 112. E: τὴν τε ἑαυτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα δίκη διοικούντες. Pol. V. 455. D: τῶν πόλιν διοικούντων. Polit. 296. B: ὃν ὁ σοφὸς ... ἀνὴρ διοικήσει τὸ τῶν ἀρχομένων. Men. 73. B: δικαιοσύνη ... διοικήσουσιν. Legg. X. 905. E: τοὺς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ... οὐρανόν. Pass. Pol. V. 462. C: αὕτη ἄριστα διοικεῖται. VIII. 564. E: ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ. Legg. III. 698. A: ὡς οὐκ ὀρθῶς τὰ νῦν διοικεῖται. Alc. I. 126. A: ἄμεινον ... διοικεῖται (ἡ πόλις) cet. Ib. ἄμεινον διοικεῖται σῶμα καὶ σώζεται. B. Ep. VII. 325. D: οὐ γὰρ ἔτι ἐν τοῖς τῶν πατέρων ἦθεσι ... ἡ πόλις ἡμῶν διωκεῖτο. *constituo. Legg. IV. 709. E: τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι. *habito, domicilium habeo. Tim. 19. E: οἰκήσεις ... ἰδίας οὐδαμῇ διωκηκός.

διοινῶ, vino repleo. Legg. VI. 775. C: ὁ ... διωνωμένος.

διοίχομαι, dilabor, intereo. Phaed. 87. E: ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο.

διολισθαίνω, elabor. Lys. 216. C: διὸ καὶ ἴσως ῥαδίως διολισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς.

διόλλυμι, perdo; exstinguo, tollo. Pol. X. 609. C: ὥσπερ σῶμα ἢ σώματος πονηρία νόσος οὖσα ... διόλλυσι. Tim. 82. E. Crit. 47. C: τοῦτο (τ. σῶμα) γὰρ διόλλυσι (τὸ κακόν). Menex. 242. D: μὴ δὲ ὀργὴν ἰδίαν πόλεως τὸ κοινόν τῶν Ἑλλήνων διολλύναι. Tim. 83. A: διολλύντα καὶ τήκοντα. Polit. 308. A: πάμπαν διώλεσαν. Legg. XII. 945. E. Polit. 302. A: ὡς πάντ' ἂν διολέσειε τὰ ταύτη γιγνόμενα. Crit. 47. D: ἐὰν ... διολέσωμεν. Pol. II. 375. C: ἄλλους σφᾶς διολέσαι. Polit. 284. A: οὐκοῦν τὰς τέχνας ... διολοῦμεν (ν. διελοῦμεν) τῷ λόγῳ —; Med. pereō, exstinguor, etiam corrumpor. Phaedr. 246. E: φθίνει τε καὶ διόλλυται. 254. E: φόβῳ διόλλυται. Theaet. 153. B. Pol. VI. 490. E: ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς. Polit. 302. A: πολλαὶ ... διόλλυνται. Tim. 22. D. Pol. VI. 491. E: ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολλυμένης. Polit. 302. A: πολλαὶ ... διολώλασι. Tim. 88. D: κρατηθὲν διώλετο. Legg. III. 686.

B: πῶς ... καὶ πῇ διώλετο; Ep. III. 317. E. VIII. 353.
 D: διολέσθαι ... ὑπὸ τοῦ κύκλου τούτου κινδυνεύσει καὶ τὸ
 τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος. Pol. VI. 497.
 D: τίνα τρόπον ... πόλις ... οὐ διολεῖται. Polit. 302. A:
 καὶ ἔτι διολοῦνται.

διόμνυμαι, iuro, iureiurando affirmo. Apol. 27. C:
 καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Eryx. 403. C:
 ὅμως δέ μοι κἄν διομόσασθαι δοκῶ ὑπὲρ Κριτίου.

διομολογοῦμαι, confiteor, concedo; constituo; etiam c.
 accus. rei quae inter eos qui disserunt convenit. Phaedr. 237.
 C: οὐ διομολογοῦνται. Pol. X. 603. D: ὅτι τοῦτό γε νῦν
 οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι. Legg. XII. 953. E: τὴν
 πράξιν πᾶσαν διομολογοῦμενος ἐν συγγραφῇ. Pol. I. 350.
 D: ἐπειδὴ ... διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἴ-
 ναι καὶ σοφίαν cet. VIII. 543. B. al. Gorg. 500. E: διο-
 μολόγησάι μοι εἰ cet. Pol. V. 472. E: πάλιν μοι ... τὰ
 αὐτὰ διομολόγησαι. Phil. 11. D: διομολογησάμεθα καὶ
 τόδε. 20. C: μικρὰ ἅττα ... ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώ-
 μεθα. Theaet. 169. E: σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διο-
 μολογήσασθαι. Soph. 260. A: δεῖ λόγον ἡμᾶς διομολογή-
 σασθαι τί ποτ' ἐστίν. Pol. III. 394. D. X. 603. A. Phil.
 14. E: πάντα ταῦτα τὸ ἐν ἐκείνῳ εἶναι διομολογησάμενος
 (al. διομολογησάμενον). Pol. VI. 507. A. Soph. 241. B:
 διομολογησάμενος. Tim. 57. D: εἰ μὴ τις διομολογήσεται.
 Pol. III. 392. C: τότε διομολογησάμεθα ὅταν cet. Pass.
 Pol. V. 456. C: ὅτι ... βέλτιστα, διωμολόγηται. X. 602.
 B: ἐπεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται. Soph. 264. D: διωμολο-
 γημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν. Euthyd. 282. C: οὕτω
 διωμολογημένον ἐμοὶ τε καὶ σοί. Eryx. 396. E: ἵνα διο-
 μολογηθῇ ὑμῖν ὅπως ἔχει τοῦτο. Pol. V. 456. C: δεῖ διο-
 μολογηθῆναι. Verb. Soph. 260. B: λόγον ... διότι νῦν
 διομολογητέον. Phil. 37. C: καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον.
 VII. 527. B: οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Tim. 63. B:
 ταῦτα διομολογητέον ὑποθεμένοις τὰδ' ἡμῖν. Parm. 142.
 B: διομολογητέα ταῦτα.

διονομάζω, nominō, nuncupo. Polit. 263. D: τάχ' ἂν
 ... κατὰ ταῦτά ἴσως διονομάζοι.

διόπερ, quocirca. Phaedr. 232. C: διόπερ ... ἀποτρέ-
 πουσι. Legg. III. 679. C: διόπερ ἥσαν τοιοῦτοι παντάπα-
 σιν cet. Ep. I. 309. C. Locr. 97. C.

διορῶ, perspicio. Pol. VII. 519. A: ὥς ... ὁξέως διο-
 ρᾷ ταῦτα. IX. 577. A: ἱκανῶς διορᾷ. Legg. VI. 773. D:
 διορᾶν. Epin. 984. E: οὐ διορῶμενον ὅλον ... εἶναι. —
 Propter significationem huc referuntur tempora a radice ΟΠ
 ducta. Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαιοσύνας ... διό-
 ψεται. IV. 423. E: πάντα ταῦτα ἐραδίως διόψονται. Parm.
 136. C: εἰ μέλλει ... κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές.

διόρθωσις, ἡ, *correctio, recta ratio*. Legg. I. 642. A: ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις.

διορίζω, *discrimino, discerno, distinguish; definio; statuo, declaro*. Crat. 391. D: ἐν οἷς διορίζει ... ἃ τε οἱ ἄνθρωποι ὀνόματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. Pol. VI. 507. B: διορίζομεν τῷ λόγῳ. Soph. 266. E: τὸ ... φανταστικὸν αὐτῶς διορίζομεν (v. διορίζομεν) διχα. 239. A: μήτε ὡς ἐν μήτε ὡς πολλὰ διορίζειν αὐτὸ cet. Pol. I. 346. B: ἀκριβῶς διορίζειν. VI. 511. C: διορίζειν σαφέστερον. Legg. IX. 867. B. Polit. 301. B: οὐ διορίζοντες ὀνόματι τὸν μιστὴν ἐπιστήμης ἢ δόξης ... μοναρχοῦντα. Tim. 69. E. Polit. 267. D: ταύτην ... διωρίζειν ὁ λόγος οὐχ ἵππων εἶναι τροφὸν cet. Gorg. 488. D: τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς διόρισον. 521. A. Pol. X. 598. τοῦτο ... ἐτι διόρισον. Legg. XII. 943. E: ῥάτιδον ... οὐδαμῶς διορίσαι τούτων θάτερον. Polit. 275. A: τὸν πρόπον ... διορίσαντας τῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως. Legg. IX. 860. E: διορίεις ... αὐτοῖς ἀκουσιά τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. Polit. 260. C: καθάπερ ἡ τῶν καπῆλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διωρίσας τέχνης. 280. B: ὅτι τῶν ... ἐγγύς συνεργῶν οὐπω διωρίσται. Polit. 281. C: ἱκανῶς ... διωρισμένος. Legg. I. 644. E: οὐ δὴ διωρισμένη ἀρετὴ καὶ κακία κεῖται. Tim. 45. A: διωρισμένον ἔχειν. Phil. 27. B: διωρισμένων τῶν τεττάρων. Soph. 253. D: πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας. Pol. VII. 524. C: οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα. Polit. 261. A: ἄλλοτριότητι διορισθὲν πρὸς οἰκειότητα. 275. E: μηδὲν διορισθείσης τροφῆς. Med. Pol. V. 477. C: ἐνία διορίζομαι παρ' ἐμιαυτῶν μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πρᾶξιν σωφροσύνην εἶναι σαφῶς σοι διορίζομαι. Epin. 973. C. Polit. 259. D: διοριζόμεθα. Pol. VI. 499. E: εἰάν ... διορίξῃ. Gorg. 495. A: (ὡς ἂν) μὴ διορίζεται τῶν ἰδόντων ὅποια ἀγαθὰ καὶ κακά. Parm. 133. A. Tim. 68. E: δὴ αἰτίας εἰδὴ διορισθαι. Pol. I. 344. E. Legg. IV. 777. B. Polit. 283. B: πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην. Tim. 52. C. 51. B: λόγῳ ... μᾶλλον τὸ τοιόνδε διοριζομένοις. Theaet. 192. A: διοριζομένοις. Legg. XII. 963. B: διωριζόμεν. VI. 783. C: ἃ τοῖς τρισὶ διωριζόμεθα ῥήμασι. Polit. 280. E: τὴν μαγευτικὴν ... κατ' ἀρχὰς εὐθὺς διωρισάμεθα. Prot. 349. C: τοῦτο διόρισαι. Polit. 282. D: διόρισαι ... καὶ τούτοις ἐκάτερον. Pol. I. 341. B. Legg. IX. 863. E: τό τε δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον ... σαφῶς ἂν διορισάμεν. Phil. 37. A: διωρισάμεθα ... σαφέστερον ἐτι cet. Soph. 217. B: σαφῶς διορίσασθαι. 242. C. Pol. V. 474. B: διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες cet. VII. 534. B. al. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος. Phil. 56. D. Legg. VII. 802. E: τύπῳ τινὶ διορισάμενον. Gorg. 457. C: διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους. Verb. Tim. 29. B: ὁδε ... περὶ τε εἰκότος καὶ περὶ τοῦ παραδείγματος ... διο-

ριστίον. 54. B: νῦν μᾶλλον διοριστίον. Legg. IX. 874. D. *extermino, eicio. Legg. IX. 873. E: τὸ ... ὄφλον ἔξω τῶν ὄρων τῆς χώρας διορίσιν.

διορίσις, ἡ, distinctio. Legg. VI. 777. B: ἐπειδὴ δύσκολόν ἐστι τὸ θρεῖμμα ἀνθρώπου καὶ πρὸς τὴν ἀναγκαίαν διορίσιν.

διορισμός, ὁ, distinctio, divisio. Polit. 282. E: ἴσως γὰρ ὁ (ν. ὁδ') ὀρισμὸς ἐγκαιρὸς ἂν σοι γένοιτο. Tim. 38. C: εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνον.

διορύττω, perfodio. Legg. III. 699. A: "Ἀθων ... διορυττόμενον.

διός, α, ον, divinus. Pol. II. 379. D. et Hipp. min. 371. C. (Hom.).

διότι, propterea quod, quia. Prot. 327. E: νῦν δὲ τραφᾶς ... διότι πάντες διδάσκαλοί εἰσιν ἀρετῆς. 353. E: δι' οὐδὲν ἄλλο ... ἢ διότι cet. Phaedr. 244. A: διότι δὴ ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. Phaed. 100. C: οὐδὲ δι' ἐν ἄλλο ... ἢ διότι cet. Theaet. 158. A. Polit. 310. D: διὰ τί; Διότι cet. Crat. 404. D: δι' ὅπερ καὶ σύνεστιν αὐτῇ ὁ "Αἰδῆς σοφὸς ὢν, διότι τοιάντη ἐστὶ. Pol. V. 455. D: οὐδὲν ... ἐπιτήδευμα ... γυναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ. Euth. 10. D: διότι γε φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν. B. Sis. 390. A: διὰ τοῦτο ... διότι cet. al. *quamobrem, cur. Phaed. 100. C: ἐάν τις μοι λέγῃ διότι καλὸν ἐστὶν οἰοῦν. Theaet. 260. B: λόγον δὲ διότι νῦν διομολογητέον οὐκ ἔμαθον. Crat. 392. D: ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηρεῖται τὸ διότι; 419. D: εὐφροσύνη ... οὐδὲν προσδεῖται του διότι ὀχθήναι. Tim. 54. B: διότι δέ, ὁ λόγος πλείων. Men. 97. D. al. *i. q. ὅτι. Ep. I. 309. D: ὑπομνήσαι δέ σε βούλομαι διότι ... οἱ πλείστοι ... ἀναβοῶντα ποιοῦσι cet.

διοχετεύω, per canales distinguo vel divido. Tim. 77. C: τὸ σῶμα αὐτὸ ἡμῶν διωχέτευσαν τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετούς.

δίοψις, ἡ, spectatio. Tim. 40. D: ἄνευ διόψεως τούτων ... τῶν μιμημάτων.

δίπηχυς, ὁ ἡ, bicubitalis. Phaed. 96. E: τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μείζον εἶναι (μοι ἐδόκει). 101. B.

διπλασιάζω, duplico. Legg. XI. 920. A: τοὺς δεσμούς μὴ πανέσθω διπλασιάζων.

διπλασιασμός, ὁ, duplicatio. Sis. 388. E: ὁ τοῦ κύβου διπλασιασμός.

διπλασιολογία, ἡ, verborum repetitio. Phaedr. 267. C: διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν cet.

διπλάσιος, α, ον, duplex, duplus. Legg. V. 743. A: ἡ ... κτήσις πλέον ἢ διπλασία ἐστὶ τῆς cet. Men. 82. E. Epin. 991. A: διπλάσιον ... ἡ κατὰ δύναμιν οὔσα. Men. 82. D. 83. C: οὐ διπλάσιον ... χωρίον. 85. B. Charm. 168. C: οὐ γὰρ ἐστὶ που ἄλλου διπλάσιον ἢ ἡμίσεως. Legg.

V. 730. D: πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος ἐκείνου. VII. 805. A: πᾶσα ἡμίσεια πόλις ἀντὶ διπλασίας οὕτως ἐστι cet. 807. C. Men. 83. A. B. Phil. 25. D: τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου (γένναν). Tim. 36. D: κατὰ τὴν τοῦ διπλασίου ... διάστασιν. 43. D. Legg. VI. 764. B: μέχρι ... διπλασίου τούτου (*usque ad roenam dupli*). VII. 806. C: ἡμῖον βίου ... ἀντὶ διπλασίου. Legg. V. 743. A: διπλασίῳ ἐλάττονα. Pol. VI. 492. C: αἱ τε πέτραι ... διπλάσιον θόρυβον παρέχουσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου. De *lucris cup.* 231. D: διπλάσιον (σταθμὸν) ... ἀργυρίου. Tim. 35. B: ἀφῆρει διπλασίαν (μοῖραν) ταύτης. 54. D. Legg. VI. 762. B: τὴν διπλασίαν (*int. ζημίαν*) πραττέσθω cet. 764. C. IX. 868. B. al. Men. 84. C: διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. Phaed. 105. A: τὸ διπλάσιον. Phil. 25. A. Legg. V. 744. E: διπλάσιον ... τούτου κτᾶσθαι. VI. 781. B: πρὸς τὸ πλέον ἢ διπλάσιον εἶναι. VIII. 843. C: διπλάσιον τοῦ βλάβους ἄλλο ἐκτισάτω τῷ βλαφθέντι. XI. 916. B: διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς cet. Pol. IV. 438. C: τὰ διπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεια ... ἄρ' οὐχ οὕτως ἔχει; V. 479. B. Men. 85. A. Pol. VII. 529. E: ἴσων ἢ διπλασίων. Legg. V. 743. B. VIII. 842. C: ἐκ διπλασίων ἢ τοῖσι. 846. B. Pol. IV. 422. C: ῥαδίως ... οἱ ἀθλῆται ... διπλασίους τε καὶ τριπλασίους αὐτῶν (*cum duplo - pluribus*) μαχοῦνται. Polit. 261. E: ἐν διπλασίοις (*sq. ἐν τοῖς ἡμίσεισιν*). Pol. VII. 539. E: ἔτη διπλάσια ἢ τότε. Tim. 35. C: τὰ τε διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα. Legg. VII. 788. D.

διπλῆ, *vid.* διπλοῦς.

διπλόη, ἡ, *scissura*. Soph. 267. E: εἴτε ὑγιῆς εἴτε διπλόην εἴ' ἔχων τινὰ ἐστὶν ἐν ἑαυτῷ.

διπλοῦς, ἡ, οὖν, *duplex, duplus*. Crat. 408. C: διπλοῦς (ὁ λόγος), ἀληθῆς τε καὶ ψευδῆς. Pol. III. 397. E: ὅτι οὐκ ἐστὶ διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς. VIII. 554. D: οὐδὲ εἰς, ἀλλὰ διπλοῦς τις (ἂν εἴη). Prot. 310. A: διπλῆ ἂν εἴη ἡ χάρις. Gorg. 503. A: εἰ ... καὶ τοῦτό ἐστι διπλοῦν. Soph. 220. A: διπλοῦν εἶδος. Phil. 36. B: τὸ διπλοῦν ... πάθος. Lach. 188. C. (*opp. ἀπλοῦν*). Tim. 41. E: διπλῆς ... οὐσῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. 78. C: διπλοῦ ... ὄντος αὐτοῦ. Phil. 36. A: διπλῆ τινὶ λύπῃ λυπούμενον. *Adverbiorum instar pon.* διπλῆ et διπλῷ (*duplicitèr et duplo vel altero tanto magis aut plus*). Pol. I. 330. C: οἱ ... κτησάμενοι διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ (τ. χοήματα). Legg. IV. 720. E: πολὺ πον διαφέρων ... τὸ διπλῆ (*int. ἀπεργάζεσθαι; opp. μο-αῆ*). IX. 862. E: τοὺς τε ἄλλους ἂν διπλῆ ὠφελοῖεν. 868. A: διπλῆ τὸ βλάβος ἐκτισάτω. XI. 928. B: ζημιονίτω ... διπλῆ. IV. 722. B: οὐ διπλῷ θάτερον τῶν ἐτέρων διάφορα μόνον εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. — Conyn. 186. A: τὸ ... διπλοῦν εἶναι τὸν Ἐρωτα. B. Tim. 75. B: βίον ... διπλοῦν (*altero tanto*

longiorem). Polit. 291. E: διπλὴν ἑκατέρωθεν ... διαιροῦντες. 302. D: καὶ ταύτην ἡμῖν θετέον ἐστὶ διπλὴν. Tim. 35. D: τῆς δευτέρας διπλὴν. 36. B. Legg. IX. 865. C: δίκην εἰς τὴν αἰτίαν τοῦ τελευτήσαντος ὑπεχέτω διπλὴν. 878. D. al. Soph. 226. E: τὸ γε καθαρτικὸν εἶδος ... διπλοῦν ὃν πᾶς ἂν ἴδοι. 267. B. Phil. 36. C: ἀπλῶς εἶναι διπλοῦν. Legg. IX. 857. B: τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. IV. 722. E: διπλοὶ ... νόμοι. Phaedr. 266. A: διπλᾶ καὶ ὁμώνυμα πέφυκε. Legg. I. 631. B: διπλᾶ ... ἀγαθὰ ἐσσι. IX. 866. B. Critia 116. B: νεωσοίκους ... διπλοῦς. Legg. IV. 721. D. Tim. 78. B: διπλᾶ ... ἐγκύρτια ἔχον. Legg. IX. 861. E: τὰ ἄδικα ... γίγνεσθαι διπλᾶ. Euthyd. 276. D: διπλᾶ ἑστρεφε τὰ ἐρωτηματα περὶ τοῦ αὐτοῦ.

δίπους, ὁ ἢ, bipes. Def. 415. A: ζῶον ... δίπουν. Polit. 276. C: τῆς δίποδος ἀγέλης. 267. C: ἐπὶ ποιμνῇ δίποδι. 266. E: τῷ δ. ποδι πρὸς τετράποον γένος διανέμει. Ib. τὴν δίποδα ἀγέλην. 276. E: ἐκουσίων διπόδων. *bipedalis. Polit. 266. B: ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους. Men. 83. D: τῆσθε τῆς δίποδος (γραμμῆς).

δῖς, bis. Phaedr. 235. A: δῖς καὶ τρεῖς τὰ αὐτὰ εἰρηκεῖναι. Phaed. 63. D: καὶ δῖς καὶ τρεῖς πίνειν. E. Theaet. 204. B: δῖς τρία. Parm. 143. E: δυοῖν ὄντοιν οὐκ ἀνάγκη εἶναι καὶ δῖς. Ib. τὸ δῖς ἐν. Ib. δύο δῖς εἶναι ... τρία ... δῖς εἶναι. 147. E. Crat. 402. A: ὡς δῖς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Phil. 59. E: τὸ καὶ δῖς καὶ τρεῖς τὸ γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Conv. 185. E: ἅπαξ ἢ δῖς. Pol. I. 337. B: ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δῖς ἕξ. al. δισμύριοι, αἰ, α, vicies mille. Ion. 535. D: πλείον ἢ ἐν δισμυριοῖς ἀνθρώποις ἐστῆκώς φιλοῖς.

διττός, ἡ, ὄν, binus, duplex. Gorg. 517. D: ὡς ... διττὴ αὕτη τις ἢ πραγματεία ἐστί. Theaet. 198. D: ὅτι διττὴ ἦν ἡ θύρα. Soph. 261. E: διττὸν γένος. 222. C: διττὴν ... τὴν ἡμεροθηρικὴν εἰπωμεν. 225. B: τὸ ... περὶ τὰς ἀμφιβληθῆσεις θετέον διττόν. Pol. II. 376. E: λόγων ... διττόν εἶδος. Gorg. 500. D: εἰ ἐστι τούτῳ διττῷ τῷ βίῳ. Soph. 268. B: καὶ μοι διττῷ καταφαίνεσθόν τινα. Pol. VII. 518. A: ὅτι διτταὶ ... γίγνονται ἐπιταράξεις ὁμιασιν. Crat. 432. D: διττὰ ... ἂν πον πάντα γένοιτο. Pol. VII. 528. B: διττὰ ... τὰ αἷτια. Tim. 88. A: διττῶν ἐπιθυμιῶν οὐσῶν φύσει κατ' ἀνθρώπους. Ep. VIII. 355. E: χαρίτων ἕνεκα διττῶν. Pol. VII. 518. A: ἀπὸ διττῶν. Legg. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἐνοχος ἔστω. VI. 764. C: διττοὺς (ἄρχοντας) ἑκατέρωθεν. IX. 866. E: διττοὺς ... τοὺς φόνους ... θετέον. Apol. 18. D: διττοὺς μου τοὺς κατηγόρους γεγρονέναι. Polit. 283. E: διττὰς ... ταύτας οὐσίας ... θετέον. Phil. 56. D. Legg. VIII. 844. D: διττὰς ... δωρεάς. 370. C: τροπὰς διττάς. Soph. 222. D: διττὰ λέγομεν γένη. 266. D: κατὰ δύο διττὰ ἔργα. Pol. IV. 439.

D: διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι. VI. 509. D: ταῦτα διττά εἶδη. Critia 113. E: ὕδατα ... διττά cet. Legg. VII. 795. C.

διστάζω, *dubius sum, dubito, haesito*. Soph. 235. A: διστάζομεν ἐπὶ μὴ ... καὶ τὰς ἐπιστήμης ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει (v. τυγχάνοι); Legg. X. 897. B: ἡ ἐπὶ διστάζομεν εἰ ἐτέρως πως ἔχει; Theaet. 190. A: ὅταν ... μὴ διστάζῃ. Ion. 534. E: ἵνα μὴ διστάζωμεν. Theaet. 187. D: ἐπὶ διστάζων. Ep. VII. 328. B: διστάζοντι (μοι) πότερον εἴη πορευτέον ... ἢ πῶς.

διστάσιος, ὁ ἡ, *duplum pondus habens*. De lucr. cup. 231. D: ἀντὶ δωδεκαστασίου ... διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.

δισχίλιοι, αι, α, *bis mille*. Critia 118. A: δισχιλίων (σταδίων).

διυλάζω, *aliquid, tamquam materiam, praeparo ac digero*. Tim. 69. A: ὅτ' ... οἷα τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη παρὰκείται τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα.

διφθέρα, ἡ, *pellis*. Crit. 53. D: ἡ διφθέραν λαβών cet.

δίφρος, ὁ, *sedes (aurigae in curru)*. Critia 119. B: ξυνωρίδα χωρὶς δίφρον. Pol. VIII. 566. D: ἐστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως. **currus, bigae*. Ion. 537. (Hom.). **sella*. Pol. I. 328. C: ἐπὶ ... δίφρον. Ib. ἔκειντο ... δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ.

διφυής, ὁ ἡ, *biformis, geminus*. Crat. 408. D: Πάν ... διφυής Ἑρμοῦ υἱός. B: υἱὸν διφυή.

δίχα, *bifariam, bipartito*. Theaet. 147. E: τὸν αὐριθμόν πάντα δίχα διελαβόμεν. Soph. 221. E: δίχα ... διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν. 267. A: διορίζομεν δίχα. Polit. 261. B. 264. C. Crat. 369. B: διείληπται ... δίχα ... ἐν ὃν τὸ ὄνομα. Phil. 41. C: δίχα ... τὸ σῶμα ... τοῖς παθήμασι διείληπται. Conv. 190. D: διατεμῶ δίχα ἕκαστον. Ib. ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα. 191. A. 215. B: δίχα (*bifariam, h. e. utrinque; v. διχάδε*) διαίχθοντες. Pol. VI. 509. D. Legg. V. 745. D: ἐν τοῖς δίχα τμήμασι. al. **sine*. Locr. 104. B: δίχα λόγῳ.

(*διχάδε* vid. *δίχα*).

διχάζω, *divido, distribuo*. Polit. 264. D: ταύτη δεῖν διχάζειν τὴν κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην.

διχῆ, *bifariam, bipartito*. Soph. 219. D: ἄρ' οὐ διχῆ τμητέον; 264. D: σχίζοντες διχῆ. 266. D: τίθῃμι δύο διχῆ ποιητικῆς εἶδη. Crat. 396. A: διελόντες ... διχῆ. Phil. 23. C: διχῆ διαλάβωμεν. 56. C: θῶμεν ... διχῆ τὰς λεγομένας τέχνας. Pol. VII. 534. A: τὴν ... διαίρεσιν διχῆ ἑκατέρου. Tim. 39. A: διὰ τὸ διχῆ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι. 58. D: τὰ ... ὕδατος διχῆ μὲν πρῶτον, τὸ μὲν cet. 62. C: διειληφότας διχῆ τὸ πᾶν. 67. A. Legg. VII.

815. D. al. **dupliciter vel duplici modo*. Pol. IV. 445. D: ἐπονομασθείη δ' ἐν καὶ διχῇ. Legg. IV. 720. E: διχῇ τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν, ἢ μοναχῇ ... ἀπεργαζόμενος; XI. 930. E: νόμοι ... κείνται παρὰ πᾶσι διχῇ.

διχόνοια, ἡ, *dissensio*. Alc. I. 126. C: ἄρ' οὖν φι-
λίαν λέγεις ἀμόνοιαν, ἢ διχόνοιαν;

διχοστασία, ἡ, *seditio*. Legg. I. 630. A. (Theogn.).

διχοστατῶ, *dissideo*. Pol. V. 465. B: μὴ ποτε ἢ
ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ.

διχοτομῶ, *bisariam divido*. Polit. 302. E: τὸ παρὰ-
νομον καὶ ἔννομον ἐκάστην διχοτομεῖ τούτων.

δίψα, ἡ, *sitis*. Pol. IV. 437. D: καθ' ὅσον δίψα
ἐστί. Ib. δίψα ... θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ. E. 438. A.
IX. 585. A: οὐχὶ πείνα καὶ δίψα ... κενώσεις τινές εἰσι τῆς
περὶ τὸ σῶμα ἕξεως; Lys. 221. A. Phil. 54. E: ἢ πείνην
ἢ δίψαν. Pol. IV. 437. D: ἤν τε δίψαν καλοῦμεν καὶ ἤν πείναν.

δίψος, τό, *sitis*. Phil. 31. E: δίψος ... φθορὰ καὶ
λύπη καὶ λύσις. 34. E: ἄρ' οὖν τὸ δίψος ἐστὶν ἐπιθυμία;
Pol. IV. 439. A: δίψος ... αὐτὸ cet. Ib. αὐτοῦ πώματος
μόνον αὐτὸ δίψος πέφυκε. Ax. 371. E: Ταντάλου δίψος.
Phaed. 94. B: δίψους (ἐνότος). Pol. IV. 437. D: ἐάν
μέν τις θερμάτης τῷ δίψει προσῇ. Phil. 34. D: πείνην τε
καὶ δίψος. Pol. IV. 438. E.

διψῶ, *sitio*. Phil. 35. B: διψῇ γάρ. Pol. IV. 439.
A: καθ' ὅσον διψῇ. D. Phil. 45. B: ὅτι οἱ πυρέττοντες ...
μᾶλλον διψῶσι cet. Eryx. 401. D: (εἰ) μηδὲ διψῶ. Gorg.
517. D: ἐάν δὲ διψῇ (τὰ σώματα ἡμῶν). 494. B: διψῇ
... καὶ διψῶντα πίνειν. Phil. 34. E. 35. E: διψῇ τὸ σῶμα ἡμῶν
ἢ πεινῇ ... οὐδαμῇ ὁ λόγος αἰρεῖ. Pol. IV. 437. E: αὐτὸ
... τὸ διψῇ. 439. A: τοῦ διψῶντος ... ψυχῇ. B: αὐτοῦ
τοῦ διψῶντος. Gorg. 494. B: διψῶντα. 565. A: διψῶντα
πιεῖν. Lys. 221. A. Pol. IV. 439. B: διψῶσαν. Phil. 54. E:
διψῶντές τε καὶ πεινῶντες. Conv. 214. B. Pol. IV. 439.
C: διψῶντας. **sitio*, h. e. *vehementer appeto*. Ax. 366. A:
ἢ ψυχῇ ... διψᾷ. Pol. VIII. 562. C: δημοκρατουμένη πό-
λις ἐλευθερίας διψήσασα.

δίωγμα, τό, *appetitio*. Polit. 310. B: τὰ ... πλούτου
καὶ δυνάμεων ... διώγματα.

διωθῶ, *dispello*. Tim. 67. E: ἀντὰς τε τῶν ὀφθαλμῶν
τὰς διεξόδους βία διωθοῦσαν καὶ τήκουσαν (τὴν ὀξύτεραν
φορᾶν). Med. *repello*. Ep. XIII. 363. B: οὐς οὐ ῥάδιον φα-
νερώς διωθεῖσθαι. Theaet. 163. C: σκόπει πῇ αὐτὸ διωσό-
μεθα. (Soph. 251. A. pro διωσόμεθα scribend. videtur διω-
ξόμεθα.)

διωκάθω, *persequor, urgeo*. Pol. II. 375. A: ἐλαφρόν
πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκάθειν (v. διώκειν). Garg. 483.
A: σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες (*urgebas*). **accuso*. Euth. 15.
D: ἄνδρα πρεσβύτερον πατέρα διωκάθειν γόνου.

διώκω, *persequor, premo, urgeo; sector; sequor; appeto*.
 Phaedr. 266. B: τοῦτον διώκω. Pol. VI. 505. D: ὁ δὲ διώκει ... ἅπασα ψυχὴ. Legg. X. 887. B: οὐδείς γὰρ ἡμῶς ... ἐπείγων διώκει. Ep. II. 310. E: ταῦτ' ἄλληλ' αἰὶ διώκει. Pol. V. 454. B: πάνν ἀνδρείως ... κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν. Legg. I. 638. A. Prot. 354. C: οὐκοῦν τὴν ... ἡδονὴν διώκετε ὡς ἀγαθὸν ὃν —; Conv. 191. E: τὰ ἄρρενα διώκουσι. 221. C: τοὺς προτροπάδην φεύγοντας διώκουσι. Theaet. 166. D: τὸν ... λόγον ... μὴ τῷ ῥήματί μου δίωκε. Euthyd. 307. C. Phaed. 60. B: ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον. Pol. VIII. 553. A: (ὅταν) τὰ ἐκείνου ἵγνη διώκῃ. 545. A: ἵνα ἡ ... διώκωμεν ἀδικίαν ἢ cet. Phaedr. 239. C: ἡδὺ πρὸ ἀγαθοῦ ... διώκειν. Gorg. 482. E: τὴν ἀλήθειαν διώκειν. 507. B: οὔτε διώκειν οὔτε φεύγειν ἂ μὴ προσήκει. Phaed. 61. B: ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα. Theaet. 176. B: ἀρετὴν ... διώκειν. Phil. 67. Conv. 184. A. al. Phaedr. 251. A: παρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων. Conv. 182. E: ἀλλ' ὅτιοῦν διώκων. Crat. 420. B: ἡ ψυχὴ διώκουσα τὸ εἰδέναι cet. Legg. IX. 875. B: διώκουσα ... τὴν ἡδονὴν. Gorg. 471. C: χῆνα ... διώκοντα. 480. C: τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν διώκοντα. 468. B: τὸ ἀγαθὸν ... διώκοντες. Polit. 310. C. Lach. 191. A: διώκοντες μάχεσθαι. Pol. IX. 586. D: τὰς ἡδονὰς διώκουσαι. Euthyd. 291. B: ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορυδοὺς διώκοντα. Conv. 206. B: τῶν τίνα τροπὸν διωκόντων αὐτὸ ... ἡ σπουδὴ ... ἔρως ἂν καλοῖτο; Apol. 39. A: ἐφ' ἱκετείαν τραπόμενος τῶν διωκόντων. Ep. VIII. 354. D: τοῖς ... ἐλεύθερα διώκουσιν ἡθῇ. Theag. 130. C: ὥστε καὶ ἐδιώκον τὰς συνοουσίας τῶν χαριστάτων ἀνθρώπων. Pass. Pol. III. 388. C: διωκόμενον (Hom.). Med. fut. Clit. 407. A: τὰ μὲν ἀσκήσω καὶ διώξομαι. (Soph. 251. A. Vid. διωθῶ). Theaet. 168. A: σὲ μὲν διώξονται. Prot. 313. C: ὅτι διωξοίμην αὐτόν. **persequor*, h. e. *accuso vel litem alicui intendo*; unde ὁ διώκων *actor*. Euth. 3. E: διώκω. Ib. φεύγεις αὐτὴν (τ. δίκην) ἢ διώκεις; 4. A. Pol. III. 405. B: φεύγων τε καὶ διώκων. Legg. VI. 768. A. XII. 948. A. 956. B. D. Euth. 3. E: ὃν διώκων ... δοκῶ μαινέσθαι. Legg. IX. 855. D: τοῦ διωκόντος. Ib. τὸν διώκοντα. Verb. Phaedr. 272. E: τὸ ... εἰκὸς διωκτέον εἶναι. Gorg. 507. D: σωφροσύνην ... διωκτέον. Theaet. 167. D. Tim. 80. A. Pol. III. 400. E: ἄρ' οὐκ οὐ ... ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ cet. διωλύγιος, ὁ ἡ, *immensus*. Theaet. 162. A: μακρὰ ... καὶ διωλύγιος φλυαρία. Legg. X. 890. E: μῆκῃ ... διωλύγια.

διώξεις, ἡ, *persequutio; appetitio*. Crat. 420. B: δόξα ... τῇ διώξει ἐπινομασται cet. Conv. 192. E: τοῦ ὅλου οὐκ τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. Legg. I. 638. A: πολ-
 λαί ... φυγαὶ καὶ διώξεις ἀτέμναρτοι γέγονασι.

διώρυξ, ἡ (γῆ), *fossa, canalis*. Critia 117. E: εἰς τὸ

τῆς διώρυχος στόμα. 115. D: διώρυχα ... τρίπλεθρον τὸ πλάτος ... συνέτερον. 118. D: διώρυχες εὐθεῖαι τετμημένοι. E: τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα.

δίωτος, ὁ ἡ, *utrinque ansatus*. Hipp. mai. 288. D: οἶαι τῶν καλῶν χυτρῶν εἰσὶ τινες δίωτοι.

δοᾶσσεται, *videbitur*. Ion. 537. B. (Hom.).

δόγμα, τό, *sententia, decretum*. Phil. 41. B: τοῦτο ... τὸ δόγμα ... ἀδύνατον ἀνέλεγκτον ... γίνεσθαι. Legg. I. 644. D: ὅς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπυνόμασται. VII. 798. E. 800. A. 822. A. XII. 900. B. Pol. III. 412. E: εἰ φυλακικοὶ εἰσὶ τούτου τοῦ δόγματος. 413. C: τίνες ἀριστοὶ φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος. V. 464. A. Legg. VII. 797. C. Soph. 265. C: ἡ τῶ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι; Pol. V. 464. D. Legg. IX. 875. B: ἐμμεῖναι τούτῳ τῷ δόγματι. Phaedr. 257. C: γελοῖον γ' ... τὸ δόγμα λέγεις. Theaet. 157. D: τὸ σὸν δόγμα. Pol. VI. 503. A. Tim. 55. D: ἀπείρου τι νὸς εἶναι δόγμα. 48. D. Legg. XI. 933. B: μὴ σαφὲς ἔχουσι δόγμα περὶ αὐτῶν. De lege 314. E: οὐκοῦν δόγμα ἔφαμεν εἶναι πόλεως τὸν νόμον; Pol. VII. 538. C: ἔστι πού ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν cet. VI. 493. B: μηδὲν εἰδὼς ... τούτων τῶν δογμάτων ... ὅ τι καλὸν cet. Legg. IX. 854. B. Pol. III. 414. B: βοήθους τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν. Def. 415. C: ἀνθρώπων κοινοῖς δόγμασι χρωμένων. Theaet. 158. C: τὰ αἰετὰ παρόντα δόγματα παντός μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ. Pol. VI. 493. A: ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα. 506. B. Tim. 90. B: πάντα τὰ δόγματα ... θνητὰ ἐγγεγονέναι. Legg. XI. 926. D: κύρια τελούντες τὰ τούτων δόγματα. De lege 314. B: τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα (*int. μάλιστα τὸν νόμον εἶναι*).

δοιοί, *duo*. Pol. II. 379. D. (Hom.).

δοκιμάζω, *exploro, probō; comprobo* (part. perf. pass. *spectatus*). Pol. VIII. 546. E: πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ ... γένη. Legg. VI. 579. C: δοκιμάζειν ... τὸν αἰετὰ λαγχάνοντα πρῶτον μὲν ὁλόκληρον καὶ γνήσιον, ἔπειτα cet. Legg. VI. 765. C: οὓς ἂν καὶ ψῆφος ἡ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμάσῃ. 756. E: τοὺς ἡμίσεις δοκιμάσαι. 759. D: δοκιμάσαντας. Epin. 992. D. Pass. Pol. III. 407. C: ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος. Epin. 988. E: περὶ ... τὸ δοκιμαζόμενον. Ep. III. 316. C: τοῦ ... δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί. Crit. 51. D: ἐπειδὴν δοκιμασθῇ (ν. δοκιμάσῃ). Legg. VI. 754. D: καταστάσαι τε (αἱ ἀρχαί) δοκιμασθῶσι. 765. B: δοκιμασθεῖς ... ἀρχέτω. 766. B. 763. E: δοκιμασθέντες ... ἀρχόντων. 755. D: δοκιμασθέντων, καθάπερ οἱ νομοφύλακες. 763. E: δοκιμασθέντας αὐτοὺς ἀρχοντας ἀποφῆναι. 767. D. **in pretio habeo, magni aestimo*. Ep. I. 310. A: δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει (*vers.*).

δοκιμασία, ἡ, *probatio* (*praec. ad magistratus acce-*

dentium). Def. 413. B: αἵρεσις δοκιμασία ὁρθή. Legg. VI. 765. B: ἐν ... τῇ δοκιμασίᾳ. 759. D: τὴν ... δοκιμασίαν αὐτῶν ... εἶναι, καθάπερ τῶν ἱερέων. 760. A. 765. D: τὴν δοκιμασίαν ὡσαύτως αὐτῶν πέρα ποιεῖσθαι. 767. D: τούτων ... αἰρεθέντων γίγνεσθαι ... δοκιμασίαν ἐν τοῖς ἐλομένοις αὐτοῖς. 753. D: τῶν ἀρχῶν τε πέρα καὶ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν.

δοκιμαστής, ὁ, *aestimator*. De virt. 378. D: περὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον εἰδὼν ἡμῖν δοκιμασताί. Legg. VII. 802. B: δοκιμαστάς ... τούτων ἐλομένους τὴν ἐκλογὴν ποιεῖσθαι *cet*.

δοκίμιον, τό, *probatio* (*id quo aliquid exploratur*). Tim. 65. C: οἶόνπερ δοκίμια (Par. A. δοκιμῆι) τῆς γλώττης.

δόκιμος, ὁ ἡ, *spectatus, illustris*. Pol. X. 618. A: δοκίμων ἀνδρῶν βίους. Apol. 29. D: πόλεως ... εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν.

δοκῶ, *videor* (c. dat. pronom., ut δοκῶ μοι, est etiam *lubet, volo*, vel i. q. futur. V. Annot. in Phaedr. p. 251.); etiam *puto, arbitror*. Prot. 340. A: δοκῶ σὺν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ. Phaedr. 228. C: πάνν γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. 230. E: ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατακεῖσθαι. 263. A: δοκῶ ... μανθάνειν. Theaet. 183. D: ἀλλὰ μοι δοκῶ ... οὐ πείσεσθαι αὐτῷ. Soph. 221. A: δοκῶ μὲν ... τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτελεῖσθαι. Parm. 126. B: τῷ ... πατρί, δοκῶ, Πυριλάμπης ὄνομα. Conv. 198. A. Pol. I. 336. D: καὶ μοι δοκῶ ... ἀφώνος ἂν γενέσθαι. 341. B: ἡ ὁρθῶς σοι δοκῶ ... ἂν εἰπεῖν ἢ οὐ; II. 368. B: δοκῶ γὰρ μοι ἀδύνατος εἶναι. V. 473. D: δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνδρωπῆνι γένει. VII. 536. C: ἀγανακτήσεις μοι δοκῶ ... σπουδαιότερον εἰπεῖν ἂ εἶπον. VIII. 554. B: οὐ δοκῶ (*resp.*). Apol. 36. A: ὡς ἐμοὶ δοκῶ. Phaedr. 228. C: ὡς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφῆσειν. Theaet. 162. B: ἀλλὰ τί μὴ δοκεῖς —; 189. C: ὁρθότατά μοι νῦν δοκεῖς εἰρηκέναι. Pol. I. 351. C: δοκεῖς ἂν ἡ πόλιν ... πρᾶξαι ἂν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Legg. III. 687. E: τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ συνενξεται; Men. 80. A: ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. Prot. 314. C: δοκεῖ σὺν μοι, ὁ θυρωρὸς ... κατήκουεν ἡμῶν. Phil. 36. E: ὅστις ... δοκεῖ μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς. Parm. 137. B: ἐπειδήπερ δοκεῖ (*placet*) πραγματειώδη παιδιὰν παίζειν. Crat. 425. C: δοκεῖ ταῦτα; ἢ πῶς λέγεις; Conv. 173. B: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ (*si bene meminī*). Pol. V. 469. B: δοκεῖ δικαίον —; Legg. XII. 960. D: ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλείπον τοῖς νόμοις εἶναι. Menex. 236. B: ὅτε μοι δοκεῖ (*ut mihi videtur, h. e. ni fallor*) συνετίθει τὸν ... λόγον. Theaet. 147. E: ἐμοιγε δοκοῦμεν (*resp.*). 203. C. Soph. 229. B. al. Tim. 49. C: ὡς δοκοῦμεν. Legg. X. 903. A. Pol. I. 327. C: δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄσιν ὠρμηθῆσαι. Lach.

194. C. Theaet. 150. D: ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι. Pol. I. 329. B: ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν ... οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιῶσθαι. Pol. IV. 438. A: ἴσως γὰρ ἂν ... δοκοῖ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Lys. 206. A: ποῖός τις οὖν ἂν σοι δοκοῖ θηρευτῆς εἶναι, εἰ cet. Riv. 135. B: εἰ δοκοίῃ τῶν τεχνῶν ἐμπειρος εἶναι πασῶν. Legg. XII. 950. B: ὡς δοκοῖεν ἂν. Gorg. 466. C: ὃν ἂν δοκῇ αὐτοῖς. Pol. I. 334. C: κἂν μὴ δοκῶσι. Gorg. 527. B: B: οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Parm. 135. A: δοκεῖν ... τι λέγειν. Pol. I. 380. D: ποιοῦντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν. II. 361. B: οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθόν ἐθέλοντα. 381. E: ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαπούς φαινεσθαι. IV. 423. A: οὐ τῷ δοκεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μερίστη. X. 612. D: ἀπὸ τοῦ δοκεῖν. Euthyd. 273. A: καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἄμα πολλοί, ἐμοὶ δοκεῖν (*ut mihi videbatur*). Men. 81. A: ἀληθῇ, ἐμοιγε δοκεῖν. Pol. II. 361. C: δοκῶν μὲν εἶναι ἀδικος διὰ βίου, ὢν δὲ δίκαιος. IV. 423. C: (ὅπως) μῆτε μεγάλη δοκούσα (ἔσται). Legg. VI. 779. E: τὸ ... δοκοῦν ὀρθὸν καὶ ἀληθές εἶναι. Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι ... ἀδολεσχίας. Theaet. 158. E: τῷ δοκοῦντι. Phaedr. 273. B: τὸ τῷ πλήθει δοκοῦν. Pol. I. 340. C: τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι. VI. 487. D: τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. IV. 420. A: οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι. 421. A: μὴ ὄντες, ἀλλὰ δοκοῦντες. Theaet. 176. C: αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε δοκοῦσαι καὶ σοφαίαι. Pol. III. 406. C: ἐπὶ ... εὐδαίμωνων δοκούντων εἶναι. X. 613. A: (ἐν) τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν. I. 334. C: πότερον τοὺς δοκοῦντας ἐκαστῷ χρηστοὺς εἶναι, ἢ τοὺς ὄντας (λέγεις). VI. 487. D: τοὺς ... ἐπεικιστατοὺς δοκοῦντας ὅμως τούτῳ γε ... πάσχοντας. VII. 538. B: τοὺς ἄλλους οἰκίους δοκοῦντας. Phil. 51. A: τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας (*opinatas*). Pol. III. 404. D: τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας. IV. 423. B. Prot. 335. B: παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα. Theaet. 158. E: τὰ αἰεὶ δοκοῦντα ... εἶναι ἀληθῇ. Pol. IV. 425. A. Theaet. 201. D: ἐγὼ ... ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν ὅτι cet. Pol. III. 414. D: ὥσπερ ὀνειράτα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν. Crat. 434. D: καὶ ὀρθῶς ἐδόκεις ἐμοιγε. Prot. 307. D: ἐδόκει χοῆραι. Pol. VIII. 552. B: ἡ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ cet. Prot. 315. E: ἐδοξα (*ni fallor, si bene meminī*) ἀκούσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα. Pol. I. 330. B: ὅτι μοι ἐδοξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χοήματα. Prot. 309. B: εὐ ἐμοιγε ἐδοξεν (*int. διακείσθαι*). Phaedr. 258. A: ἐδοξε ... τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ cet. Conv. 217. C: ἐδοξέ μοι ἐπιτετέον εἶναι ἀνδρὶ cet. 218. C. Pol. I. 327. A: καλὴ μὲν οὖν μοι ... ἐδοξεν εἶναι. Tim. 27. A: ἐδοξε ... ἡμῖν Γίμαιον ... πρῶτον λέγειν. Apol. 21. C: ἐδοξέ μοι οὗτος ... δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις ... εἰ-

ναι δ' οὐ. Pol. VI. 493. A: ἔτι ... σοι ... καὶ τόδε δοξά-
 τω. Apol. 34. C: ὡς ἂν δόξαιμι. Phaedr. 275. D: δόξαις
 ... ἂν ὡς τι φρονοῦντας αὐτοὺς λέγειν. Pol. I. 337. C: εἰ
 μοι σκεψαμένῳ οὕτω δόξειε. Polit. 280. E: ὡς δόξαιμεν ἂν.
 Pol. VI. 509. D: ἵνα μὴ ... δόξω σοι σοφίζεσθαι. Conv.
 189. C: ἂν δόξῃ μοι. Legg. IX. 854. D: ὁπόσας ἂν δόξῃ
 τοῖς δικασταῖς. X. 892. D: μὴ δοξῶμεν ... καὶ τῶν συμ-
 κρῶν ἀποτυχεῖν. Pol. VI. 502. B: δόξαι καὶ ἄλλοις. Me-
 nex. 238. D: ὁ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρ-
 χει. Prot. 314. C: δόξαν οὖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα. Theaet.
 172. B: τὸ κοινῇ δόξαν. Legg. XII. 960. A: ζημιούσθω
 τῇ δοξάσῃ πᾶσι κοινῇ ζημίᾳ. V. 746. E: δέισαντα τὴν δό-
 ξασαν ἂν γίνεσθαι συμικρολογίαν. VIII. 843. E: τὴν δό-
 ξασαν ζημίαν τοῖς ἄρχουσι ζημιούσθω. III. 689. A: ὅταν
 τῷ τι δόξαν καλὸν ἢ ἀγαθὸν εἶναι μὴ φιλῇ τοῦτο cet. Alc.
 I. 121. E: οἱ ἄριστοι δόξαντες. Ep. VII. 347. B: ταῦτα
 μοι δόξαντα, ... εἶπον ὅτι cet. Crat. 395. A: τοῖς δό-
 ξασι. Menex. 238. D. Polit. 298. D: τὰ ... τῷ πλη-
 θει δόξαντα περὶ τούτων ... γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι
 καὶ στήλαις. Critia 120. D: τὰ δόξαντα περὶ πολέμου. Legg.
 IV. 720. C. al. Pol. III. 414. C: δόξω δέ σοι ... καὶ μάλ'
 εἰκότως ὀκνεῖν. VII. 527. E: ἀμυγᾶνως ὡς εὖ δόξεις λέγειν.
 Crit. 49. D: ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει.
 Phaedr. 275. A: πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν. Legg. VII.
 792. E: εἰ μὴ μέλλοιμι δόξειν παίζειν. Pass. δέδοκται, vi-
 sum vel placitum est; etiam statutum vel propositum est, et simpl.
 lubet. Phaedr. 228. E: οὐ πάννυ δέδοκται. Phaed. 89. E:
 καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὐτὸ δέδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι. Soph. 235.
 B: δέδοκται τοίνυν ... διαιρεῖν τὴν ... τέχνην. Conv. 176.
 E: ἐπειδὴ ... τοῦτο μὲν δέδοκται, πίνειν cet. 218. C: οἶ-
 σθα οὖν ἅ μοι δέδοκται; Pol. V. 449. D: δέδοκται ἡμῖν
 τοῦτο ... τὸ σὲ μὴ μεθιέναι cet. Pol. VII. 817. A: ἡ πῶς
 ἡμῖν δέδοκται περὶ τὰ τοιαῦτα θράν; Crit. 49. D: οἷς
 οὖν οὕτω δέδοκται καὶ οἷς μὴ, τούτοις cet. E: σοὶ δ' εἰ
 πῇ ἄλλῃ δέδοκται. Lach. 179. A. Ep. VII. 347. B: ὅτι δέ-
 δοκται μοι μένειν. Legg. VII. 799. E: δεδόχθω ... τὸ ἀτο-
 πον τοῦτο, νόμους τὰς ᾧδας ἡμῖν γεροντέων. 808. A: τοῦ-
 το αἰσχροὺν δεῖ δεδόχθαι πᾶσι. Legg. III. 689. C: τοῦτο ...
 οὕτω κείσθω δεδογμένον καὶ λεγόμενον, ὡς cet. 700. C.
 Apol. 34. E: ἀλλ' οὖν δεδογμένον γέ ἐστι τὸν Σωκράτη δια-
 φέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Legg. XII. 967. B: ὑ-
 πωπτέυστο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον. VI. 781. C: ὅπου
 μηδὲ ξυσσίτια ὑπάρχει ... δεδογμένα κατὰ πόλιν εἶναι.
 Phaedr. 236. C: ἄτε οὐ πάσῃ δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πράτ-
 τοντες. Pol. V. 450. A. πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε.
 Legg. XII. 969. A: ἐξηγεῖσθαι τὰ γε δεδογμένα ἐμοὶ περὶ
 τῆς παιδείας cet. Menex. 244. E: ἃ ἐδέδοκτο αὐτῇ. *vi-
 deor (sine pron. pers.), h. e. reperior (vern. befunden werden,

sich zeigen; saepius exprimi potest part. vern. *offenbar*). Pol. IX. 572. B: εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ ξυγχωρεῖς, ἄθρει. Gorg. 482. C: δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν. Prot. 341. D: ἐγὼ οἶμαι ... σοῦ δοκεῖν ἀποπειραῖσθαι, εἰ οἶός τ' ἔσει cet. Gorg. 516. A: ὄνων γοῦν ἂν ἐπιμελητῆς ... τοιοῦτος ὢν κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι, εἰ ... ἀπέδειξε cet. Polit. 299. C: ἂν ... παρὰ τοὺς νόμους ... δόξῃ πείθειν εἴτε νέους εἴτε προσβύτας cet. Phaed. 113. D: οἱ ... ἂν δόξωσι μέσως βεβιωκέναι. E: οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν. 114. B: οἱ ... ἂν δόξωσι διαφερόντως ὁσίως (v. πρὸς τὸ ὁσίως) βιώναι. **existimor*. Menex. 243. D: καὶ ἀληθῆ ἐδόξε (praec. δόξαν ... ἢ πόλις ἔσχε). Pass. Pol. X. 612. D: καὶ ὑμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως. Pol. VI. 490. A: οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τρις νῦν δοκούμενοις περὶ αὐτοῦ;

δολερὸς, ἁ, ὄν, *dolusus, fraudulentus*. Conv. 205. D: ὁ μέγιστός τε καὶ δολερὸς ἔως παντί (si sana est script.). Hipp. min. 369. C: τὸν δὲ δολερόν τε καὶ πολλὰ ψευδόμενον. δολιχοδρομός, ὁ ἢ, *cursor curriculum longum ultro et citro emetiens*. Prot. 335. E: ἢ τῶν δολιχοδρομῶν τῷ. Legg. VII. 822. B: δολιχοδρομῶν ἀνδρῶν.

δολιχός, ἢ, ὄν, *longus*. Prot. 329. A: δολιχὸν καταταίνουσι τοῦ λόγου (v. Annot. p. 116 sq.).

δολιχος, ὁ, *cursus genus longioris*. Legg. VIII. 833. B: τέταρτος (εἴσειςιν) ὁ τὸν δόλιχον (ἀμιλλησόμενος). D.

δόλος, ὁ, *dolus, fraus*. Legg. X. 908. D: δόλου τε καὶ ἐνέδρας πλήρης. Ep. VII. 333. C: ὁ δὲ ... Διονύσιον ἐκβάλοι ἐκ τῆς ἀρχῆς δόλῳ. Legg. XII. 941. B: οὔτε δόλοις οὔτε βίᾳ χαίρων. Pol. VIII. 548. A: τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν.

δόμα, τό, *datio*. Def. 415. B: δόμα θυμάτος. D.

δόξα, ἡ, *opinio; sententia; cogitatio* (vern. *Vorstellung*); *iudicium*; etiam *species* (vern. *Schein*). Deriv. Crat. 420. B. Phaedr. 237. D: ἐπίκτητος δόξα, ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. Gorg. 458. A: δόξα ψευδῆς. 487. C: ὅτι ἐνίκα ἐν ὑμῖν τοιαῦδε τις δόξα. Soph. 240. D: ψευδῆς ... δόξα ἐστὶ τὰναντία τοῖς οὐσι δοξαζουσα. 264. A: δόξα ... διανοίας ἀποτελεῦτησις. Phil. 37. B: δόξα ψευδῆς τε καὶ ἀληθινῇ ἡμῖν φιλεῖ γίνεσθαι cet. Parm. 155. B: καὶ ἐπιστήμη ... εἴη ἂν αὐτοῦ καὶ δόξα καὶ αἴσθησις. 166. A: οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν οὐδέ τι φάντασμα. Pol. IV. 431. D: εἶπερ ... ἢ αὐτὴ δόξα ἐνεστι τοῖς τε ἀρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ|cet. 435. D: ὡς ἡ ἐμὴ δόξα. V. 466. B: ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμονίας πέρι. 477. B: ἐπ' ἄλλῳ ... τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη. 478. A: ἕτερον ἐπιστήμης δόξα. Tim. 51. D: νοῦς καὶ δόξα ἀληθῆς. Legg. XII. 948. C: τῶν ... πλείστων ἐστὶ καὶ κακίστων ἢ δόξα ὡς cet. Ep. III. 317. E: ὡς ἡ ἐμὴ δόξα μαν-

τεύεται. al. Phaedr. 238. B: ἡ ... ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία. 253. D: ἀληθινῆς δόξης ἐταῖρος. Phaed. 96. B: ἐκ ... μνήμης καὶ δόξης; λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν cet. Theaet. 202. D: τίς γὰρ ἂν ... ἐπὶ ἐπιστήμῃ εἴη χωρὶς λόγου τε καὶ ὀρθῆς δόξης; Conn. 218. E: ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν (pro opinatis vera) καλῶν πᾶσθαι ἐπιχειρεῖς. Pol. IV. 429. C: τὴν (σωτηρίαν) τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν. V. 456. D: πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε περὶ; VII. 533. D: δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν ἢ δόξης, ἀμεινοστέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης. IX. 585. B: τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ ἐπιστήμης cet. Tim. 77. B: ὧ δόξης μὲν λογισμοῦ τε καὶ νοῦ μέτεστι τὸ μηδέν. Legg. II. 632. C: τοὺς δὲ (νόμους) δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας. Epin. 974. A: ὅστις μὴ τυγχάνει παιδικῆς δόξης μεστός ὢν. 976. B: δόξης ἡθεοὶ προσέχοντες τὸν νοῦν, ἀληθείας δὲ τῶν ὄντως δικαίων ἐκτὸς πωροσφαλμένοι. 978. B: ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος. Crit. 44. C: ἀλλὰ τί ... οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; Pol. II. 364. A: δόξη ... μόνον καὶ νόμῳ αἰσχροῦν. Tim. 28. A: τὸ δ' αὖ δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου (περιληπτόν). B: τὰ ... αἰσθητά, δόξη περιληπτά μετὰ αἰσθήσεως. Legg. II. 667. E: ἥμισυ ἡδονῇ προσήκειν κρίνεσθαι καὶ δόξῃ μὴ ἀληθείᾳ. IX. 863. C: δόξη σοφίας. X. 908. C: πρὸς τῇ δόξῃ τῇ θεῶν ἔρῃμα εἶναι πάντα. Alc. II. 146. A: ὅτε ... ἄνευ νοῦ δόξη πεπιστευκότα. Prot. 324. B: ταύτην ... τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν. 353. A: σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων. Phaedr. 279. A: σοφίας ... δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Theaet. 190. A: τὴν δόξαν (καλῶ) λόγον εἰρημένον ... σιγῇ πρὸς αὐτόν. Soph. 216. D: ἐστὶν οἷς δόξαν παρὰ-σχοιנט' ἂν ὥς ... ἔχοντες μανικῶς. Phil. 49. B: ὅποσοι ταύτην τὴν ψευδῇ δόξαν περὶ ἐαυτῶν ἀνότῳς δοξάζουσι. 61. D: δόξαν μοι δοκῶ τινὰ ἀποφύνασθαι ἂν. Cral. 401. A: ἥντινα ποτὲ δόξαν ἔχοντες ἐτίθεντο αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. Pol. III. 412. E: δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἢ τῇ πόλει βέλτιστα. V. 470. A: σοῦ ... δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. 476. D: τοῦ δὲ (τὴν διάνοιαν) δόξαν, ὥς δοξάζουσιν. 478. B: οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὴν φέρει τὴν δόξαν; VI. 505. D: τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ... πᾶς αἰτιμάζει. VII. 534. A: τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρτην· καὶ ξυναμφοτέρα μὲν ταῦτα δόξαν cet. Tim. 19. D: τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων ... ποιητῶν. 22. B: οὐδεμίαν ... ἔχετε δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν πλαισίαν δόξαν οὐδ' μάθημα cet. Crit. 53. B: βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. Ep. VII. 328. B: τὴν δ' ἐμὴν δόξαν ... εἶχε φόβος. Cum praep. eis (Polit. 47. B. Legg. I. 649. A. Euthyd. 305. D.), κατὰ (Gorg. 469. C: κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν. 472. E: κατὰ δὲ γε τὴν ἐμὴν δόξαν cet. Theaet. 178. C: κατὰ τὴν ποιέου δόξαν

γόμεν cet. Phil. 32. C: κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. Crat. 327. A: οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Pol. VII. 534. C: μὴ κατὰ δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν. Legg. XII. 949. A: κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. al.), παρὰ (Prot. 337. B: παρὰ δόξαν [*praeter animi sententiam*] ψευδομένον. Phaedr. 95. A: θαυμασιῶς ... ὡς παρὰ δόξαν [*praeter expectationem*]. Pol. I. 346. A: μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου. 350. E: μηδαμῶς ... παρὰ γε τὴν σαντοῦ δόξαν. V. 467. D. al.) et πρὸς (Pol. II. 362. A: οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα. Critia 107. E: ὡς χαλεπὰ πρὸς δόξαν ὄντα ἀπεικάζειν. Legg. III. 689. A: ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν ἀμαθίαν φησὶ εἶναι τὴν ἐσχάτην). — Phil. 36. C: δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Conv. 207. E. Tim. 37. B: δόξαι καὶ πίστεις γίνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Legg. X. 896. C: λογισμοὶ καὶ δόξαι ἀληθεῖς. Men. 85. C. 97. E. al. Crit. 46. C: τὸν περὶ τῶν δοξῶν (λόγον). Ib. ὅτι ταῖς μὲν δὲ τῶν δοξῶν προσέχειν τὸν νοῦν cet. D: τῶν δοξῶν ἄς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι. Charm. 168. A: δόξαν ... δοξῶν δόξαν καὶ αὐτῆς. Pol. II. 378. D: ἂ ἂν ... λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις. VI. 493. C: ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις. Legg. X. 899. E: ἀληθεία μὲν οὐκ εὐδαίμονες, δόξαις δὲ εὐδαιμονιζόμεναι σφόδρα (κακῶς ἀνθρώπων τύχαι). XII. 950. C: τοῖς λόγοις καὶ ταῖς δόξαις. Epin. 976. A: ἄμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Soph. 230. B: ἅτε πλανωμένων τὰς δόξας ῥαδίως ξεσταζουσι. Phil. 66. B: δόξας ὕρθας λεχθείσας. Pol. II. 377. B: λαμβάνειν ἐν ταῖς νηχαῖς ... ἐναντίας δόξας ἐκείναις ἄς cet. VI. 496. A: ποῖ ἅττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; 506. C: οὐκ ἡσθῆσαι τὰς ἀνεν ἐπιστήμης δόξας ὡς πῦσαι αἰσχροῖ; 508. D: ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον. VII. 533. B: πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσίν. IX. 574. D: ἄς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς cet. 584. E: εἰ ... μὴ ὕγεις δόξας ἔχουσι. Alc. II. 144. C: τοῖς ... τοιαύτας δόξας ἔχουσιν. **existimatio*; gloria; etiam fama et infamia. Gorg. 486. D: οἷς ἐστὶ καὶ βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ. Crit. 44. C: τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα ἢ δοκεῖν cet. Phaedr. 232. A: ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Conv. 208. D: ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλεοῦς. Pol. IX. 581. B: χορημάτων τε καὶ δόξης ἥμισυ τούτου τούτῳ μέλει. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Apol. 35. B: χωρὶς ... τῆς δόξης cet. Pol. II. 367. D: τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξῃ. Legg. V. 729. D: νικᾶν ... δόξῃ ὑπεροσίας τῶν νόμων. Menex. 239. A: ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως. 247. A: τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι μὴδ' ἀναλώσοντες αὐτήν. Lach. 189. A: μήπω ἐν δόξῃ ὦν. Phaedr. 251. A: τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν. Polit. 290. D: δόξαν σεμνὴν λαμβάνει. Pol. II. 358.

Α: ὁ μισθῶν τε ἔνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν ἐπιτη-
 δευτέον. 361. Α: τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευασμένα
 εἰς δικαιοσύνην. C: δόξαν ἔχτω τὴν μεγίστην ἀδικίας. VI.
 491. Α: ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία προσήψαν.
 X. 606. C: φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας. Legg. VII. 814.
 B: δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν ὡς cet. XI.
 914. Α: δόξαν ἀρετῆς κερτήσθω. XII. 950. C: δόξαν πρὸς
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅτι καλλίστην τε καὶ ἀρίστην παρα-
 σκευάζεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Menex. 241. B: δόξαν εἶχον Πέρο-
 σαι ἄμαχοι εἶναι cet. 247. B: τιμώμενον μὴ δι' ἑαυτὸν,
 ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων. al. Pol. II. 363. E: ἐπὶ δὲ ζῶν-
 τας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες. 366. E. 367. B. D: μισθοὺς
 δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. X. 612. B. *sententia,
 decretum. De lege 314. E: δόξα (praec. δόγμα) γέ τις καὶ
 αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. Ib. εἴπερ δόξα νόμος
 ἐστίν. 315. A. Pol. IV. 430. B: δόξης ὀρθῆς τε καὶ μονί-
 μου δεινῶν πέρι καὶ μή. Ib. τὴν ὀρθὴν δόξαν ... ἄνευ
 παιδείας γενομένην. Legg. V. 746. D: μετὰ τὴν δόξαν τῆς
 τῶν δώδεκα μερῶν διανομῆς. De lege 314. C: δόξαν ...
 λέγεις πολιτικὴν τὸν νόμον.

δοξάζω, opinor, existimo, iudico; cogito, animo comprehendo
 vel cogitatione complector. Gorg. 461. B: οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς
 ῥητορικῆς δοξάζεις, ὥσπερ νῦν λέγεις; Theaet. 170. E: ὡς
 σὺ τότε σπαντῶ ... ἀληθῆ δοξάζεις. Pol. I. 327. C: οὐ γὰρ
 κακῶς δοξάζεις. Gorg. 486. E: περὶ ὧν ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει.
 Theaet. 167. A: ὅτι τοιαῦτα δοξάζει. D: οὐδεὶς ψευδῆ δο-
 ξάζει. Pol. V. 478. A: ἄρ' οὖν τὸ μὴ ὄν δοξάζει; B: ἀλλ'
 ἐν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Theaet. 158. B: ὡς οἱ μαινό-
 μενοι ... οὐ ψευδῆ δοξάζουσιν. Pol. VI. 493. A: ἃ (δόγματα)
 δοξάζουσιν ὅταν ἀτροισθῶσι. Crit. 46. D: τῶν δοξῶν ἅς οἱ
 ἀνθρώποι δοξάζουσι. Phil. 43. E: οὐκ εἰ δοξάζοι τις. 60. D:
 εἰ μὴτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν cet. Men. 97. E: ἕωσπερ
 ὀρθὰ δοξάζοι. Theaet. 161. D: ὃ ἂν δι' αἰσθήσεως δοξάζῃ.
 190. A: ὅταν ... τις τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζῃ. Soph. 244. A:
 ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν ... τὰ λεγόμενα παρ' ἱμῶν.
 Phaed. 67. B: λέγειν τε καὶ δοξάζειν. Theaet. 190. A: τὸ
 δοξάζειν λέγειν καλῶ. Soph. 240. D: ψευδῆ δοξάζειν. Conv.
 202. A: τὸ ὀρθὰ δοξάζειν ... οὐτε ἐπίστασθαι ... οὐτε ἁμα-
 θία. Pol. III. 413. A: τὰ ὄντα δοξάζειν. V. 476. D: ὅν
 φραμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γινώσκειν. Legg. X. 897. A: δο-
 ξάζειν ὀρθῶς. Euthyd. 287. A: μὴτε ψευδῆ δοξάζειν μὴτε
 ἁμαθῆ εἶναι. Conv. 194. C: περὶ σοῦ τι ... ἄγροικον δοξά-
 ζων. Phil. 37. A: τὸ δοξάζον. Pol. V. 476. D: ὡς δοξάζον-
 τος. Theaet. 167. A: ψευδῆ δοξάζοντά ... τινα. Phaed. 83.
 D: δοξάζουσιν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι. Phil. 37. C: τὴν δόξαν
 ... οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσιν. Soph. 267. C: δοξάζοντες. Phil.
 48. E: δοξάζοντες βελτίους ἑαυτοὺς, οὐκ ὄντες. Pol. VI.
 506. C: οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες. Soph. 265. D:

τῶν ... ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι. Phaedr. 262. B: τοῖς παρὰ τὰ ὄντα δοξάζουσι. Theaet. 209. B: πῶς ποί' ἐν τῷ τοιοῦτῳ σε μᾶλλον ἐδόξαζον ἢ ἄλλον ὄντινουν; 201. C: ὀρθά ποτ' ἂν δικαστῆς ἄκρος ἐδόξαζεν ἄνευ ἐπιστήμης. Eryx. 397. C: ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ πρότερον ἐδόξαζε περὶ τοῦ πλουτεῖν. Polit. 278. A: ἐν οἷς ταυτὰ ταῦτα ὀρθῶς ἐδόξαζον. Theaet. 191. E: εἰ ... τοιῷδε τρόπῳ ψευδῇ ἂν δοξάσαι. Parm. 166. B: ἄνευ γὰρ ἐνὸς πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον. Pol. V. 478. B: ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τὸ γε μὴ ὄν; Epin. 974. B: δοξάσαι ... τὸ ἀληθέστατον. Theaet. 209. C: μὴ τι σὲ αὖ μᾶλλον δοξάσω ἢ ἐμαυτὸν —; 161. D: αὐτὸς τὰ αὐτοῦ ἑκαστος μόνος δοξάσει. Pol. X. 602. A: οὔτε ὀρθῶς δοξάσει ὁ μιμητῆς περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Tim. 55. D: ἄλλος δὲ ... ἕτερα δοξάσει. Phaedr. 108. C: ὅση δοξάζεται. Soph. 240. E: οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; Tim. 46. D: δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείεστων ... αἷτια εἶναι πάντων. 86. D: ὡς ἐκὼν κακὸς κακῶς δοξάζεται. Legg. XI. 936. B: ἢ κακὸς εἶναι δοξαζέσθω. Phil. 43. E: οὐδ' ... ὀρθῶς ἂν ποτε ... δοξάζοιτο. Legg. I. 646. E: ἡγούμενοι δοξάζεσθαι κακοί. Hipp. mai. 294. C: δοξάζεσθαι καλὰ εἶναι. Epin. 976. C: ὁ σοφὸς ὄντως ὦν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος. Polit. 278. C: δοξαζόμενον ὀρθῶς. Pol. IX. 588. B: δοξαζομένῳ ... δικαίῳ. Legg. X. 888. E: τὸν παρὰ πολλοῖς δοξαζόμενον εἶναι σοφώτατον ἀπάντων λόγων. Polit. 278. B: τὰ δοξαζόμενα. Pol. II. 363. E: περὶ τῶν δικαίων, δοξαζομένων δὲ ἀδίκων. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμένει ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάστοις. Clit. 408. C: τοὺς τι μάλιστα εἶναι δοξαζομένους ὑπὸ σοῦ. Phil. 39. B: τὰ τότε δοξαζόμενα. Critia 121. B: μακάριοι ... ἐδοξάζοντο εἶναι. Sis. 387. C: ὥσπερ καὶ σὺ δεδόξασαι εὐβουλος εἶναι. Ib. τὸ ... ὑπὸ τῶν πολιτῶν δεδοξασθαι εὐβουλος εἶναι. Pol. VI. 511. A: ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις. Legg. I. 645. C: ὃ δοξασθεῖν ... ἂν εἶναι φανύλου πέρι μήκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον. Phil. 39. B: τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λεχθέντων ἐκτίνας. Theaet. 209. C: ἀλλ' οὐ πρότερόν γε ... Θεαίτητος ἐν ἐμοὶ δοξασθῆσεται πρὶν ἂν cet. Parm. 165. A: καὶ ἴσος ... ἑκαστός ὄγκος δοξασθῆσεται εἶναι.

δόξασμα, τό, opinio, sententia. Phaedr. 274. C: ἄρά γ' ἂν ἐθ' ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων; Theaet. 158. E: ὅποια τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ. Polit. 260. B: ἐατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν.

δοξαστής, ὁ, opinator. Theaet. 208. E: ἐπιστήμων ... οὐ πρότερον ἢν δοξαστής.

δοξαστικός, ὁ, opinans. Theaet. 207. C: ἀντὶ δοξαστικοῦ ... ἐπιστήμονα ... γεγονέναι. *ad simulationem vel opinionationem spectans. Soph. 268. C: τὸ ... τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν. *opinatus vel simulatus. Soph. 233. B: δοξαστικὴν

ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.

δοξαστός, ἡ, ὄν, *opinatus*. Phaedr. 248. B: τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται. **qui mente comprehendi potest* (vern. *vorstellbar*). Pol. V. 478. B: καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστόν το αὐτό; 478. E. VI. 510. A: ὡς τὸ δοξαστόν πρὸς τὸ γνωστόν, οὕτω cet. VII. 534. A: δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ (διαίρεσιν). V. 478. B: γνωστόν καὶ δοξαστόν ταῦτόν εἶναι. 479. D: δοξαστόν αὐτό, ἀλλ' οὐ γνωστόν δεῖν λέγεσθαι. Theaet. 202. B: τὰς δὲ συλλαβὰς ... ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστάς.

δοξοκαλία, ἡ, *opinio pulchritudinis*. Phil. 49. D: τὴν τῶν φίλων ... δοξοκαλίαν.

δοξομιμητής, ὁ, *qui ad opinionem vel simulate imitatur*. Soph. 267. E: τὸν δοξομιμητήν ... σκοπώμεθα.

δοξομιμητικός, ἡ, ὄν, *simulate imitans*; fem. *ars simulate imitandi vel imitatio simulata*. Soph. 267. D: τὴν ... μετὰ δόξης μίμῃσιν δοξομιμητικὴν προσεπίωμεν.

δοξοπαιδευτικός, ἡ, ὄν, *simulate instituens*. Soph. 223. B: τέχνης ... δοξοπαιδευτικῆς.

δοξοσοφία, ἡ, *opinio sapientiae, sapientia opinata*. Phil. 49. A: μεστόν ἐρίδων καὶ δοξοσοφίας. Soph. 231. B: ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσοφίαν γιγνώμενος ἔλεγχος. Phil. 49. D: τὴν τῶν φίλων δοξοσοφίαν.

δοξόσοφος, ὁ ἡ, *sapiens opinatus*. Phaedr. 275. B: δοξόσοφοι γερονότες ἀντὶ σοφῶν.

δορά, ἡ, *pellis*. Euthyd. 285. D: εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ. Conv. 221. E: Σαῦρου ἂν τινα ὑβριστοῦ δοράν.

δόρυ, τό, *lignum*. Pol. III. 389. D: τέκτονα δούρων (Hom.). Theaet. 207. A. (Hesiod.). **hasta*. Euthyd. 183. E: ἀντιχόμενος τοῦ δόρατος. Ib. τοῦ δόρατος ἐχόμενον. Lach. 184. A. Legg. VII. 806. B: οὐδὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ λαβοῦσαι. Lach. 183. E: ἐφίει (al. κατηφίει) τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρός. Tim. 24. B: ἀσπίδων καὶ δοράτων. Euthyd. 299. C: ὡς πλείοντα διὲ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας.

δορυδρέπανον, τό, *hasta vel ensis falcatus*. Lach. 183. D: ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον. 184. A.

δορυφορικός, ἡ, ὄν, *satellitum proprius*. Tim. 70. B: εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν. Critia 117. C: δορυφορικά ... οἰκήσεις.

δορυφόρος, ὁ ἡ, *satelles*. Pol. VIII. 567. D: τοσοῦτω πλείονων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεῖσεται. E. Critia 117. C. Pol. IX. 573. E: πάσαις ταῖς ἄλλαις (ἐπιθυμίαις) ὥστερ δορυφόροις ἡγουμένου. 587. C: δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ.

δορυφορῶ, *satellitis instar tueor vel comitor*. Pol. IX. 575. B: ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον. 574. D: δορυ-

φοροῦσαι τὸν Ἔρωτα. Pass. Pol. IX. 573. A: τότε δὴ δορυφορεῖται ... ὑπὸ μανίας.

δόσεις, ἡ, *datio; donum, munus*. Phil. 16. C: θεῶν ... εἰς ἀνθρώπους δόσις ... ποθὲν ἐκ θεῶν ἐξήρφη cet. Def. 413. E: δόσις ἀγαθῶν. Euth. 14. C: ἐπιστήμη ... αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς. Charm. 158. C: πρὸ τῆς τοῦ φαρυμάκου δόσεως. Phaedr. 244. A: θεία ... δόσει διδομένης. Legg. IX. 865. B: σίτου δόσει. Crat. 404. B: κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐσθλῆς. 430. D: τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν. Epin. 977. B: τὴν τῶν ἀριθμῶν αὐτοῦ δόσιν δεξαμένος. Apol. 30. D: μὴ τι ἐξαμάττητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Conv. 195. A: τὰς δόσεις.

δουλεία, ἡ, *servitus*. Theaet. 173. A: ἡ ἐκ νέων δουλεία. Parm. 133. E: αὐτὴ δουλεία αὐτῆς δεσποτίας (ἐστί). Conv. 184. C: μία μὴν δουλεία ἐκούσιος λείπεται οὐκ ἐπονείδιστος. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη. Legg. VI. 774. C: δουλεία ταπεινὴ. Ep. VIII. 354. E: δουλεία ... καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα ... πάγκαιον. Ib. μετρία ... ἡ θεῶν δουλεία. Parm. 133. E: αὐτῆς δουλείας. Pol. III. 386. B: πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας. VII. 536. E: μετὰ δουλείας (μανθάνειν). VIII. 563. D: καὶ ὅτι οὐν δουλείας τις προσφέρεται. 569. B: φείγων ... καπνὸν δουλείας. IX. 574. D: αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμένοι. Menex. 245. A: ἀπελύσατο δουλείας. Pol. V. 471. A: οὐκ ἐπὶ δουλεία κολλάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ. Conv. 184. B: δουλεύειν ... ἡντινοῦν δουλείαν. Pol. III. 387. B: δουλείαν θανάτου μάλλον πεφοβημένους. V. 469. C: εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν. VIII. 564. A: εἰς δουλείαν μεταβάλλειν. 569. C: τὴν χάλειπτωτάτην ... δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος. Legg. III. 693. A: ἤμυνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Conv. 183. A: δουλείας δουλεύειν. Pol. IX. 579. D. X. 615. B: εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες.

δούλειος, ὁ ἡ, *servilis*. Legg. VI. 770. E: δούλειον ὑπομείνασα ζυγόν. Ep. VIII. 354. D: φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγόν. Legg. VII. 790. A: γυναικεία τε καὶ δούλεια ἡθητροφῶν.

δουλεύω, *servio; colo; obtempero; indulgeo vel deditus sum*. Ep. VIII. 354. E: ἵνα δὴ δουλεύοιεν μηδενί. Phaedr. 252. A: δουλεύειν ἐτοιμία. Phaedr. 79. E: τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει. 80. A: τὸ ... θνητὸν ἄρχεσθαι τε καὶ δουλεύειν. Conv. 183. A. Pol. IV. 444. B. Legg. III. 701. B: ἡ τοῦ μὴ ἐθέλειν τοῖς ἀρχουσι δουλεύειν (ἐλευθερία). Riv. 136. A. Euthyd. 282. B. Gorg. 491. E: δουλεύων ὁπωσύν. Conv. 210. D. Pol. VIII. 569. A: αὐτὸς δουλεύων τοῖς αὐτοῦ δούλοις. Crit. 53. E. Phil. 27. A: τὸ δουλεύον εἰς γένεσιν αἰτία. Phaedr. 238. E: δουλεύοντι ... ἡδονῇ. Lys. 208. E. Legg. X. 890. A: μὴ δουλεύοντα ἐτέροισι. Apol. 37. C: δουλεύοντα τῇ ... ἀρχῇ. Alc. I. 122. A. Lys. 207. E. Pol. IX. 575. D: ὑπὸ τοῖσι ... δουλεύουσιν τὴν ... πατρίδι ἐξεί. Ep. VIII. 355.

B. Phaed. 66. D: δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. Pol. IX. 576. A. Legg. III. 698. B: δουλεύοντες τοῖς τότε νόμοις. 699. C. IV. 712. E: δουλευουσῶν μέρεσιν ἑαυτῶν τισί (πόλεων). VII. 726. τῶν δουλευόντων. Gorg. 471. A: ἐδούλευεν ἂν Ἀλκίτη. Legg. III. 700. A. ἐδούλευε τοῖς νόμοις. 698. C: τοῖς νόμοις δουλεύσαι. VI. 762. E: τῷ καλῶς δουλεύσαι. Ep. VIII. 354. C. Legg. VI. 762. E: ὁ μὴ δουλεύσας. Pol. VI. 494. D: μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ. Legg. I. 635. D: δουλεύσουσι ... τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς. C: δουλεύσειν αὐτοῖς. VI. 777. D. Med. servitute opprimo. Menex. 239. D: Πέρσας ... δουλενομένους τὴν Εὐρώπην.

δουλικός, ἡ, ὄν, servilis. Polit. 309. A: εἰς τὸ δουλικὸν ὑποξυγγνισί γένος. Theaet. 175. E: ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα.

δούλιος, servilis. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

δουλοπρέπεια, ἡ, conditio servilis. Alc. I. 135. C: οὐκοῦν φεύγειν χαρὴ ... τὴν δουλοπρέπειαν;

δουλοπρεπής, ὁ ἡ, servo conveniens, servilis. Gorg. 485. C: καὶ μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Alc. I. 135. C: δουλοπρεπές ἄρα ἡ κακία. Gorg. 518. A: δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικάς (τὰς ἄλλας τέχνας).

δούλος, ἡ, ὄν, servus (adi.); subst. servus et serva. Gorg. 484. A: ἀνεφάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δούλος. Parm. 133. D: εἴ τις ἡμῶν του δεσπότης ἡ δούλος ἐστίν. E. Conv. 183. A: οἷας οὐδ' ἂν δούλος οὐδεὶς. Pol. IX. 579. D. Legg. VI. 761. E: δούλος ἡ ἐλεύθερος. Crit. 52. D: ἅπερ ἂν δούλος ὁ φανιλότατος πράξειεν. Gorg. 471. A: ἡ ἦν δούλη Ἀλκίτου. Pol. IX. 577. D: ἡ γε ... δούλη καὶ τυραννομένη πόλις cet. Legg. XI. 930. D. Parm. 133. E: αὐτοῦ δούλη. Legg. XI. 930. D. Ib. ἐξ αὐτοῦ δούλης. VI. 776. E: ὡς ἔγχεῖς οὐδὲν ψυχῆς δούλης. XI. 930. D: δούλω. Ion. 540. B. C. Gorg. 452. C: δούλον ... ἔξεις τὸν ἱατρόν cet. Pol. V. 469. C: μηδὲ Ἑλληνα ... δούλον ἐκτεῖσθαι. IX. 590. C. Legg. VI. 777. B: τὸ δούλον τε ἔργῳ διορίζεσθαι καὶ ἐλεύθερον καὶ δεσπότην. Alc. I. 122. A: ὡς, ὅταν δέσῃ, δούλον ὄντα. Pol. IX. 577. C: ἐλευθέραν ἡ δούλην τὴν τυραννομένην ἐρεῖς; D: δούλην ἡ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι ψυχῆν; Legg. I. 635. D: τὴν ψυχὴν τῇ μὲν δούλῃ, τῇ δὲ ἐλευθέρῃ ἐξουσι. II. 674. A: μήτε δούλον μήτε δούλην. VII. 794. B: δούλον .. καὶ δούλην. 808. A. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων .. γένοντο δούλοι. Legg. IV. 715. D: οἱ δὲ ἄρχοντες δούλοι τοῦ νόμου. 720. B: VI. 756. E: δούλοι ... καὶ δεσπότηται. V. 726: τὰ δ' ἥτιω καὶ χείρω δούλα. Gorg. 502. D: καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Polit. 289. B: πλὴν δούλων. Pol. III. 395. E: ὅσα δούλων. VIII. 569. C. al. Pol. I. 351. D: ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνυμένη. VIII. 569.

A. Legg. V. 742. A: δούλοις καὶ ἐπιούκοις. VII. 806. D. Pol. IX. 587. C: δούλαις ... ἡδοναῖς. Polit. 289. D: οὗς ... δούλους ἔχομεν εἰπεῖν. 311. C. Pol. III. 395. E. VIII. 567. E. III. 395. E: δούλας. Phil. 58. A: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δοῦλα ... ποιοῖτο.

δοῦλῳ, *servitute opprimo, subigo, subiicio*. Pass. Menex. 244. E: τὸ μηδενὶ δουλουμένῳ βοηθεῖν. C: μήθ' Ἑλλησι πρὸς ἀλλήλων δουλουμένοις μήτε ὑπὸ βαρβάρων. 240. A: αἱ ... γινώμαι δεδουλωμένοι ἀπάντων ἀνθρώπων ἦσαν. Tim. 25. C: τοὺς ... μήπω δεδουλωμένους. Ib. δουλωθῆναι. Ep. VII. 334. C: τοῖς δουλωθεῖσι. Med. Pol. VIII. 564. B: δουλοῦται αὐτήν. IX. 589. E: εἰ ... τὸ ἐαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ ... δουλοῦται. Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... δουλῶται ... τοὺς νόμους. Pol. I. 351. B: ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι. VIII. 561. C. Tim. 25. B. Ep. VII. 434. C. Pol. VIII. 554. A: δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Gorg. 492. A: δουλούμενοι τοὺς βελτίους τὴν φύσιν ἀνθρώπους. Legg. I. 627. B. VIII. 838. D: τῶν διαφερόντως τοὺς ἀνθρώπους δουλουμένων (ἐπιθυμιῶν). Ep. VII. 334. C: τοῖς δουλουμένοις. Menex. 239. D: δουλουμένους τὴν Εὐρώπην. Pol. IX. 589. D: αἰσχρὰ ... τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα. E: εἰ ... υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο ... εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν (int. οἰκον). Menex. 239. E: τοὺς δεσπότας Μήδους ἐδουλώσατο. Pol. I. 344. B: ἐπειδὴν ... τις ... καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσεται. Legg. VIII. 838. D: βουλομένῳ τινὰ ἐπιθυμίαν δουλώσασθαι. Ep. VII. 333. A. Pol. I. 351. B: πολλὰς ... ὑφ' ἐαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Phaedr. 256. B: δουλωσάμενοι ... ᾧ κακία ψυχῆς ἐνεγίγνετο. Pol. VIII. 547. C. Legg. VIII. 839. C: πᾶσαν ψυχὴν δουλώσεσθαι.

δουλώσεις, ἡ, *servitus*. Legg. VII. 791. D: ἡ γε σφοδρὰ καὶ ἀγρία δουλώσεις.

δούρειος, α, ον, *ligneus*. Theaet. 184. D: ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις.

δοχή, ἡ, *receptaculum*. Tim. 71. C: λοβὸν δὲ καὶ δοχάς (v. λόχον) cet.

δράκων, ὁ, *draco*. Ion. 539. C. (Hom.).

δράμα, τό, *actio, negotium vel munus*. Theaet. 150. A: ἔλαττον ... τοῦ ἐμοῦ δράματος. 169. B: σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δράμα δρᾶν. Pol. V. 451. C: μετὰ ἀνδρείον δράμα ... τὸ γυναικεῖον αὐτὸ περαίνειν. **fabula ad scenam composita, et in univ. quicquid in medium prolatum est vel profertur*. Polit. 303. C: τοῦτο ... ἀτεχνῶς ἡμῖν ὥσπερ δράμα. Conv. 222. D: τὸ Σατυρικόν σου δράμα τοῦτο καὶ Σειληρικόν κατάδηλον ἐγένετο. Legg. VII. 817. B: ἀνταγωνιστὰ τοῦ καλλίστου δράματος. Phil. 50. B: τοῖς δράμασι. Apol. 35. B: τοῦ τὰ ἐλεεινὰ τραγῶν δράματα εἰσάγοντος.

δραπέτεύω, *aufugio, evolo*. Conv. 216. B: δραπίς τεύω ... αὐτὸν καὶ φεύγω. Men. 97. D: ἀποδιδράσκει καδραπέτευει. 98. A: δραπέτεουσιν ἐν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

δραπέτης, ὁ, *fugitivus*. Men. 97. E: ὥσπερ δραπέτην ἄνθρωπον.

δραστικός, ἡ, ὄν, *actuosus*. Legg. VII. 815. A: τὰς ἐπὶ τὰ δραστικά φερομένας ∴ σχήματα.

δράττομαι, *prehendo*. Lys. 209. E: δραξάμενοι τῶν ἁλῶν.

δραχμή, ἡ, *drachma s. denarius*. Legg. XII. 958. A: μὴ ἔλαττον δραχμῆς. Apol. 26. D: δραχμῆς ... πριαμένοις. Legg. VI. 766. C: ζημιούσθων ἕκαστος δραχμῇ τῆς ἡμέρας. XI. 921. D. 917. D: κατὰ δραχμὴν ἕκαστην. Ax. 366. C: δυοῖν δραχμαῖν. Legg. VI. 764. B: μέχοι ... ἑκατὸν δραχμῶν νομίσματος cet. 774. D. VIII. 847. B. Riv. 135. C. Legg. VI. 764. A: ζημιούσθω πεντήκοντα δραχμαῖς. Ib. δέκα δραχμαῖς. 774. A. IX. 880. D. Gorg. 511. E: δύο δραχμὰς ἐπράξατο. Legg. VIII. 844. E. XI. 934. D. Apol. 36. A. Omiss. Legg. XII. 945. A.

δραχμαῖος, α, ον, *una drachma constans*. Crat. 384. B: τὴν δραχμαῖαν (ἐπίδειξιν).

δρέπανον, τό, *falc.* Pol. I. 353. A: ὡς δρεπάνῳ 333. D: δρέπανον ... φυλάττειν.

δρέπω, *carpo, colligo*. Legg. VIII. 844. E: ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ. Pol. V. 457. B: ἀτελῇ ... σοφίας δρέπων καρπὸν (Pind.). Tim. 91. C: καρπὸν ... δρέψαντες. Med. Pol. III. 401. C: πολλὰ ... ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοι τε καὶ νεμόμενοι. Ion. 534. B: ἀπὸ κρηνῶν ... δρεπόμενοι τὰ μέλη. (Legg. VIII. 844. E. pro δρεπέσθω e codd. nunc scribitur καρπούσθω).

δριμύ, *acriter, acute*. Pol. VII. 519. A: ὡς δριμύ ... βλέπει τὸ ψυχάριον.

δριμύς, εἶα, ὅ, *acer, acidus*. Locr. 101. C: τὸ ... δριμὺ διαιρητὴν πέφυκε. 102. C. Tim. 66. A: δριμεία πάντα τὰ τοιαῦτα ἐλέγχθη. 67. E: Locr. 100. E. **acer, vehementis*. Legg. VII. 808. D: δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίνονται. Pol. VIII. 564. D: πολὺ ... δριμύτερον. V. 458. D: δριμύτεραι. VIII. 564. D: τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πρᾶττει. **acutus ac fere versutus*. Theaet. 175. D: τὸν ... δριμὺν καὶ δικανικόν. 173. A: ἐντονοὶ καὶ δριμεῖς γίγνονται.

δριμύτης, ἡ, *acrimonia, vehementia*. Polit. 311. A: δριμύτητος δὲ ... ἐνδεῖται. **acre ingenium, acumen*. Pol. VII. 535. B: δριμύτητα ... δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν.

δρομεύς, ὁ, *cursor*. Hipp. min. 373. D: πότερος ... ἁμείνων δρομεύς. E: ὁ ... ἀγαθὸς δρομεύς cet. Prot. 335.

Ε: τῷ ... δρομεῖ. Hipp. min. 373. C: καλεῖς τινὰ δρομίαν ἀγαθόν; Pol. X. 613. B: δρωσιν ὅπερ οἱ δρομῆς (v. δρομείς). Legg. VII. 822. B: τοῖς δρομεῦσιν. Riv. 135. E: πρὸς τοὺς δρομέας.

δρομικός, ἡ, ὄν, *ad cursum aptus; cursor*. Theaet. 148. C: μηδενὶ οὕτω δρομικῷ τῶν νέων ἐντετυχημένοι. Pol. X. 613. C: οἱ ... τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ ... στεφανοῦνται. Alc. I. 111. D: τίνες αὐτῶν δρομικοὶ τε καὶ μή.

δρομικῶς, *cursum*. Legg. IV. 706. C: πυκνὰ ἀποπληθύντας δρομικῶς εἰς τὰς ναὺς ταχὺ πάλιν ἀποχωρεῖν.

δρόμος, ὁ, *cursus*. Theaet. 172. E: πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος. Polit. 294. E: καταπαύουσι δρόμον καὶ πάλης cet. Crat. 414. B: ὥσπερ ἐκτὸς δρόμον φερόμενον. Pol. V. 460. E: δρόμον ἀκμήν. X. 613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες. Legg. VIII. 833. C. Crat. 397. D: πάντα ἀεὶ ἴοντα δρόμῳ. Legg. VIII. 833. D: ἐν αὐτῷ τῷ δρόμῳ ἀμιλλωμέναις. Hipp. min. 373. D: ἐν δρόμῳ ... καὶ τῷ θεῖν. E. Theaet. 148. C: πρὸς δρόμον ... ἐπαίνων. Polit. 273. A: εἰς τε τὸν εἰωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ἦει. 294. D. Legg. I. 631. C. Ax. 370. E: δίδειμι τὸν αἰδίων καὶ θεῖον δρόμον. Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν πεζῇ δρόμων ἄσκησιν. VIII. 833. D: ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τούτων τῶν δρόμων. 834. C. 840. B. I. 625. D: δρόμοισι ... ἡμεῖς (χωρῶμεθα). VII. 824: δρόμοις καὶ πληγαῖς cet. Ax. 370. B: δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης. **curriculum tectum, ambulatio vel porticus*. Euthyd. 273. A: περιεπατεῖτην ἐκ τῷ καταστέγῳ δρόμῳ. Theaet. 144. C: ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἡλείφοντο. Phaedr. 227. B: τῶν ἐν τοῖς δρόμοις (περιπατῶν).

δρόσος, ἡ, *ros*. Tim. 59. E.

δρυοτομία, ἡ, *materia caesa*. Legg. III. 678. D: δρυοτομίας ... εἶχον σπάνιν.

δρυοτομική (τέχνη), ἡ, *ligni vel materiae caesura*. Polit. 288. D: ὅσα δρυοτομική ... τέμνουσα παρέχει τεκτονικῇ cet.

δρύοχος, ὁ, *fundamentum*. Tim. 81. B: καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἐτι ἔχουσα τῶν γενῶν (v. γεῶν).

δρῦς, ἡ, *quercus*. Phaed. 275. B: δρυὸς λόγους. Ib. δρυὸς καὶ πέτρας ἀκούειν. Pol. VIII. 544. D: ἡ οἶσι ἐκ δρυὸς ποθεῖν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι; Apol. 34. D: οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς ... πέφυκα (Hom.). Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες. Pol. II. 363. A.

δρῶ, *facio, ago, pergo, exsequor; etiam efficio et afficio; committo*. Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ δυσνοῖα τοιοῦτον οὐδέν δρῶ. Pol. I. 338. B: ὡς ... προθύμως τοῦτο δρῶ cet. V. 450. E: ὁ δὲ ἐγὼ δρῶ. VI. 495. B: σμικρὰ ... φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ.

Polit. 308. B: (ὅτι) καὶ τοὺς ἱσχογτας δρᾶτον τὸ αὐτὸ τοῦτο. Legg. IV. 713. D: οἷον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνίσαισι cet. Phaedr. 253. B: πάντα δρῶσι τὰ αὐτά. 261. C. Pol. II. 358. C: ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι. VIII. 559. A: (αἰ) οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν. 562. D. Legg. X. 900. C: σὺ ... οὕτω ταῦτα δρᾶ. X. 914. A: τοῦτο ἡ πόλις ... δρᾶτω. Pol. II. 378. B: δρῶν ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ μάλιστα. Legg. III. 697. C. VI. 774. D. Epin. 989. D: εἰ ἢ οὖν διδάσκοι, κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῶ τὸ τοιοῦτον. Polit. 296. E: καὶν πείσας ... δρᾶ τὰ ξύμφορα. Pol. IV. 426. C: ὅς ἂν τοῦτο δρᾶ. V. 470. C: ὅταν τι τοιοῦτον δρῶσι. Phaedr. 270. D: εἰς τὸ δρᾶν (sq. εἰς τὸ παθεῖν). Theaet. 164. C: τί ποτε μέλλομεν ... δρᾶν. Soph. 233. D: ποιεῖν καὶ δρᾶν (agere) μιᾷ τέχνῃ ξύμπταντα ἐπίστασθαι πράγματα. Polit. 305. D: τὰ προσταχθέντα δρᾶν. Conv. 218. A: δρᾶν τε καὶ λέγειν. Pol. I. 332. A: ἀγαθὸν μὲν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδὲν. Crit. 51. C: ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δρᾶν ἢ νῦν ἐπιχειρεῖς. al. Omiss. Legg. 861. C. Phaedr. 228. B: τοῦτο δρῶν ἐξ ἐωθινοῦ cet. Pol. II. 360. C: οὕτω ... δρῶν. 380. B. Charm. 160. A: ὁ ῥᾶστα ... τοῦτο δρῶν. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γέγονεν. 64. E: μόγις εἰκοντα τῷ δρῶντι. Ep. VIII. 352. D: πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους. Theaet. 151. A: θαυμασιὰ δρῶντες. Phil. 19. D: ὁρθῶς δρῶντες. Tim. 65. B: τῶν δρῶντων αὐτά. Ib. ὅσαι (ἐπαννυμῖαι) τοῖς δρῶσιν αὐτὰ γέγονασι. Legg. II. 659. C: νῦν αὐτοῖς δρῶσι (ipsorum culpa) πᾶν τὸ νῦν ἐντυβανίει. Theaet. 207. D: δρῶντας αὐτά. Pol. V. 469. D: ὡς τι τῶν δεόντων δρῶντας. Legg. I. 639. A: αἴγας ... ἐν ἐργασίμοις χωρίοις δρῶσας κατὰ. Pol. III. 391. B: ὡς ἔδρασε τοῦτο, οὐ πειστέον. Legg. IX. 872. E. Polit. 279. C: περὶ ὕφαντικὴν ταύτην τοῦτ' ἐδράσαμεν. Legg. I. 641. A: τί ποτ' ... ἀγαθὸν ἂν δράσειεν ἡμᾶς; IV. 709. D: ταύτην δὲ καὶ νομοθέτης ... δράσειεν. IX. 873. E: ὅσα ... ἀθλεύοντι τι τοιοῦτον δράσῃ. Pol. II. 377. E: ἃ φησι δράσαι αὐτὸν Ἡσίοδος. IV. 443. A. VII. 538. B: ἦτιον ... παρὰ νόμον τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν. IX. 574. B. Theaet. 163. E: τοῦτο δράσας. Legg. IX. 868. E: ὅ τι τοιοῦτον δράσας. 873. A: ἡ δράσασα ψυχὴ. 878. E: τῶν ξυγγενῶν τοῦ δρᾶσαντος μηδὲνα δικάζειν. 865. D: θυμοῦται ... τῷ δρᾶσαντι. 869. E. 872. E. 865. E: ταράττει ... τὸν δρᾶσαντα. 869. A. 871. C. Pol. II. 375. C: αὐτοὶ γιγθῆσονται αὐτὸ δρᾶσαντες. Legg. IX. 856. A: τρεῖς δρᾶσαντας τοῦτο. Phil. 18. A: δρᾶσω ταῦτα. Legg. VI. 752. A: δρᾶσω κατὰ δύναμιν οὕτω. Pol. V. 449. B: ἢ τί δρᾶσομεν; Legg. IV. 714. B: ἢ πῶς δρᾶσομεν; VI. 770. B: ὅποι ... βλέποντες δράσετε τὸ τοιοῦτον. Pol. V. 458. A: οἷα δρᾶσουσι. 470. A. VI. 494. E: τί οἰόμεθα δρᾶσειν ἐκείνους cet. Polit. 288. C:

παιδιᾶς ἕνεκα πάντα δρᾶται. 281. D: περὶ πάντα τὰ
δρῶμενα. Verb. Polit. 268. D: οὐδαμῶς τοῦτο γε δραστήον.
Phil. 20. A. Critia 108. E. Legg. I. 626. A. 644.
B. al.

δνάς, ἡ, *binarius numerus*, duo. Parm. 149. C: εἰ ...
ἐν μόνον ἐστί, δνάς δὲ μὴ ἐστίν. D. Phaed. 101. C: τὴν
τῆς δνάδος μετᾴσχειν.

δύναμαι, *possum*, *valeo ad aliquid*; *praesto*; *efficio*; *po-
testatem habeo*, *polleo*; c. negat. etiam *a me impetrare non pos-
sum*, *nolo*. Pol. I. 338. B: ὅσῃν δύναμαι (ἐκτίνειν)· δύνα-
μαι δὲ ἐπαινεῖν μόνον. II. 367. B: ὡς δύναμαι μάλιστα
κατατείνας. V. 474. A. al. Pol. III. 400. C: ἀλλὰ τόδε ...
δύνασαι διεκίσθαι; Phaedr. 263. B: ἡ ῥητορικὴ ἐν ποιήσεσι
μείζον δύναται; 275. A: τούναντίον ... ἡ δύναται. 508.
A. Theaet. 210. C: τοσοῦτον ... μόνον ἡ ἐμὴ τέχνη δύνα-
ται. Polit. 259. C. Theag. 129. E: οὔτε ἡ δύναμις αὐτῇ
τοῦ διαιμόνιον τούτου καὶ εἰς τὰς συνουσίας ... το ἅπαν
δύναται. Pol. I. 336. E: ἀλλ' ... οὐ δυνάμεθα. V. 477.
C: αἷς ... καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἅ δυνάμεθα. Prot. 326. C:
μάλιστα δὲ δύνανται οἱ πλουσιώτατοι. Gorg. 466. B: οὐ
μέγιστον δύνανται ἐν ταῖς πόλεσιν. Pol. II. 366. A: αἱ
τελεῖται ... μέγα δύνανται. I. 345. A: δυνάσθω ... ἀδι-
κεῖν. Conv. 201. C: σοὶ οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν. Gorg.
510. E: τούτῳ ... οὐκ ἂν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι;
Crat. 405. B. Conv. 214. C: ὡς δύναιτο καλλιστον. Hipp.
mai. 296. B. Pol. I. 327. C: ἡ καὶ δύνασθ' ἂν ... πείσαι
μὴ ἀκούοντας; Gorg. 467. A: πῶς ἂν ... οἱ ῥήτορες μέγα
δύναιτο ... ἐν ταῖς πόλεσιν —; Pol. V. 477. C: ὁ τί περ
ἂν δύνῃται. Hipp. mai. 296. D: ἐὰν γε ... ἀγαθὰ δύνῃ-
ται. Legg. VI. 768. A: ἐὰν δὲ μὴ δύνῃσθον κοινωνῆσαι
τῆς ὁμολογίας αὐτοῖς tet. Pol. I. 348. A: ἂν δυνώμεθά πῃ
ἐξευρεῖν. Gorg. 453. A: ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι
ἡ πειθῶ ... ποιεῖν. 466. B: εἰ τὸ δύνασθαι γε λέγεις ἀ-
γαθόν τὸ εἶναι τῷ δυναμένῳ. D. 510. E. Phaed. 101. E:
ἱκανοὶ ... ὅμως δυνασθαι αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκειν. Pol. I. 336. A:
μέγα ... δύνασθαι. II. 377. C: ταῦτον δύνασθαι τοὺς τε
μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους (μύθους). Legg. X. 901. D:
δύνασθαι πάντα ὁπόσων ... δύναμις ἐστὶ θνητοῖς τε καὶ
ἀθανάτοις. Men. 77. B: δοκεῖ ... μοι ... ἀρετὴ εἶναι ...
χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. Clit. 410. B: τοσοῦτον
μόνον δύνασθαι. Pol. V. 476. C: δυνάμενος ἐπεσθαι. 478.
A: ἐφ' ἑτέρῳ ... ἑτέρῳ τι δυναμένην ἑκατέρα αὐτῶν πέφυ-
κεν. Legg. VI. 757. A: ἡ τοῦτο αὐτὸ δυναμένη. Phil. 23.
D: πέμπτου προσδεῖται διάκρισιν τινος δυναμένου. Pol.
VI. 489. C: τοῦ ἄρχειν δυναμένου. Prot. 335. C: σὲ ...
τὸν ἀμφοτέρω δυναμένου. Pol. I. 344. A: τὸν μεγάλα δυ-
νάμενον πλεονεκτεῖν. Legg. VI. 773. C: πολλὰ δυνάμενον
πράττειν. XI. 917. C: μὴ δυνάμενον τοῖς νῦν κείθεσθαι

λόγοις. Phil. 11. D: τὴν δυναμένην (ψυχῆς διάθεσιν) ... τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. Legg. II. 663. E: δυνάμενον μᾶλλον (*efficientis hoc ut*), ποιεῖν ... ἐκόντας πάντα τὰ δίκαια. Prot. 326. C: οἱ μάλιστα δυνάμενοι. Phaedr. 257. D: οἱ μέγιστον δυνάμενοι ... ἐν ταῖς πόλεσιν. Pol. VI. 484. B: οἱ ... δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι. VII. 533. C: μὴ δυνάμεναι λόγον διδοῖν αὐτῶν. Gorg. 525. E: ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. Prot. 317. A: τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς δυναμένους ἰγνεύειν τὴν ... φύσιν. Legg. II. 671. C: δυναμένους (*efficientes ut*), τὸν εὖελπιν ... ἐθέλειν ποιεῖν πάντα τούτοις τὰναντία. IV. 710. E: πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει μέγιστον δυναμένους. Prot. 315. E: οὐκ ἐδυνάμην ἔγωγε μαθεῖν ἔξωθεν. Men. 94. D: ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ πόλει. Pol. IV. 434. E: ὡς ἐδυνάμιστα ἀρίστην. Legg. XII. 968. B: ἂν πῃ καὶ κατὰ βραγὺ δυνηθῶμεν. Alc. II. 150. E: νῦν ... οὐκ ἂν μοι δοκεῖς δυνηθῆναι. Legg. XI. 922. A: τοῖς τὰ τῶν ἀγαθῶν νομοθετῶν γραμματα τιμῶν διαφερόντως δυνηθεῖσι. Eryx. 398. E: ἥντινα λαβὼν ... δυνήσει πράττειν τὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἔργα. Legg. III. 691. C: ἥτις ... δυνήσεται τὴν μερίστην ἐν ἀνθρώποις ἀρχὴν φέρειν. Demod. 383. D. Pol. III. 414. B: (ὅπως) οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακουργεῖν. Demod. 383. D. Alc. I. 105. B: μέγιστον δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει. E. Parm. 135. A: τοῦ δυνησομένου μαθεῖν. B: ἄλλον δυνησομένου διδάξαι. * δύνασθαι, *efficere*, *ponitur etiam in numero, linea al. (praec. quadratum ex sese producentibus)*. Theaet. 148. B: τοῖς δ' ἐπιπέδοις ἃ δύνανται (ἑνιμέτροις ἐκείναις). 147. E: τὸν ... δυνάμενον (ἀριθμὸν) ἴσον ἰσάκεις γίγνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάζαντες cet. Legg. VIII. 546. B: αὐξήσεις δυνάμεναι ... τορεῖς ἀποστάσεις. * *vim habeo, significo*; *hinc etiam volo, specto*. Prot. 324. A: τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται. Crat. 429. D: ἄρα τοῦτό σοι δύναται ὁ λόγος; Euthyd. 286. C: τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. Demod. 380. A: τί ποτε δύναται ἡ ξύνοδος ὁμῶν.

δύναμις, ἡ, *vis*, *facultas*, *potestas*, *potentia*, *etiam vires s. copiae* (vern. *Macht*); *natura* (*Wesen*). Phaedr. 246. D: πέφικεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθεὲς ἄγειν cet. 271. C: λόγου δύναμις. Gorg. 447. C: τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρός. 456. A: τίς ποτε ἡ δύναμις ἐστὶ τῆς ὀχτορικῆς. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. 469. D: ἐμοὶ δύναμις τις καὶ τυραννὶς θαυμασία ἄσπι προσγέγονεν. Theaet. 185. C: ἡ γε διὰ τῆς γλώττης δύναμις. Polit. 304. D: ἡ τοῦ πολιτικοῦ δύναμις. Phil. 58. D: εἴ τις πέφικε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρᾷν τε τοῦ ἀληθοῦς cet. Phil. 57. E: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις. 64. E: κατικτέφρευγεν ἡμῖν ἡ τὰγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Conv. 218. E: καὶ τις ἐστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις δι' ἧς ceti. Pol. II.

364. B: δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη ... ἀκείσθαι cet. IV. 433. D: ἡ τοῦ ἑκάστον ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις. V. 453. E: ἡ γενναία ... ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. V. 473. D: δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία (cf. Ep. VII. 335. D.). VII. 532. A: ἡ τῆς ὄψεως δύναμις. 533. A: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις. Tim. 25. A: μεγάλη συνέστη καὶ θαυμαστὴ δύναμις βασιλέων. E. Menex. 240. D: ὅτι οὐκ ἄμαχος εἴη ἡ Περσῶν δύναμις. Theaet. 184. E: ἂ δι' ἐτέρας δυνάμεως αἰσθάνει. Soph. 233. A: τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα. 254. C: κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως. Polit. 271. C: ἐπὶ τῆς Κρόνου ... δυνάμεως. 272. B: παρούσης αὐτοῖς ... δυνάμεως πρὸς τὸ ... δύνασθαι συγγίγνεσθαι. Crat. 397. C: ἴσως δ' ἓν αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτέθη. Pol. VII. 532. D: τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμεως. Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκων καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι. Phaedr. 246. A: εἰκέτω ... ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτερου ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου. Polit. 281. B: ἀμφισβητήσουσι ... τῇ τῆς ὑφαντικῆς δυνάμει. Conv. 215. B: τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Pol. I. 328. C: εἰ ... ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ. II. 366. E: αὐτὸ δ' ἑκάτερον τῇ αὐτοῦ δυνάμει ἐν τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνόν. V. 479. D: τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητῶν ἀλίσχόμενον. VII. 517. B: τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει. Legg. I. 630. D: τετάρτη ... ἀριθμῷ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμῆ εἶναι λέγοιτ' ἂν ὀρθότατα. III. 685. C: πιστεύοντες τῇ τῶν Ἀσσυρίων δυνάμει τῇ περὶ Νίνον γενομένη. VII. 814. A: πάσῃ τῇ δυνάμει ἔξω στρατεύεσθαι. Hipp. mai. 296. B: δυνάμει ... δύναται οἱ δυνάμενοι. Prot. 320. E: ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμμελῶς δύναμιν εἰς σωτηρίαν. 330. A: ἡ καὶ δύναμιν αὐτῶν ἑκάστον ἰδίαν ἔχει —; 349. B: πρᾶγμα ἔχον ἑαυτοῦ δύναμιν ἑκάστον. Phaedr. 232. D: τὴν δύναμιν ἐκάστον φυλάττονται. 237. C: ἣν ἔχει δύναμιν. 258. C: λαβὼν τὴν ... Δαρείου δύναμιν. 265. D: εἰ αὐτοῖν τὴν δύναμιν τέχρῃ λαβεῖν δύναιτο τις. 268. A: τίνα ... ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. Gorg. 455. D: τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν ἀπασαν. 509. D: πότερα δύναμιν, ἢ βούλησιν; 511. A. Phaed. 99. C: τὴν ... τοῦ ὡς οἶόν τε βέλτιστα αὐτὰ τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κείσθαι, ταύτην cet. Theaet. 156. A: δύναμιν τὸ μὲν ποιεῖν ἔχον, τὸ δὲ πάσχειν. Soph. 219. A: ἄλλην ... δύναμιν ἔχοντα. 236. B: δύναμιν ... εἴ τις λάβοι τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν. 247. D: λέγω ... τὸ καὶ ὁποιοῦν τινὰ κεκτημένον δύναμιν εἴτ' εἰς τὸ ποιεῖν ... εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν cet. 251. E: μηδὲν ... μηθερίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Parm. 133. E: οὐ τὰ ἐν ἡμῖν πρὸς ἐκείνα τὴν δύναμιν ἔχει οὐδὲ ἐκείνα πρὸς ἡμᾶς. Crat. 404. E: κάλλιστα κείμενον πρὸς τὴν δύναμιν

τοῦ Θεοῦ. 438. C: μείζω τινὰ δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρω-
 πείαν τὴν θεμένην τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασιν.
 Phil. 29. B: τὴν δύναμιν οὐκ ἀξίαν τῆς φύσεως ἔχον. 30.
 D: διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν. 49. B: ἐπεσθαι τοῖς μὲν
 ῥώμην ... καὶ δύναμιν cet. Conv. 188. D: οὕτω πολλὴν
 καὶ μεγάλην, μᾶλλον δὲ πᾶσαν δύναμιν ἔχει ... ὁ πᾶς Ἑ-
 ρως. Pol. II. 358. B: τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ. IV. 433. B: ὁ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύ-
 ναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι. V. 477. B: ποτερον ἄλ-
 λην δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτήν; VI. 507. C: τὴν
 τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν. Tim. 24. E: ὅσῃν ἡ
 πόλις ἡμῶν ἐπανσέ ποτε δύναμιν cet. 28. A: τὴν ἰδέαν
 αὐτοῦ καὶ δύναμιν. 48. D: τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύνα-
 μιν. Legg. II. 657. B: οὐ μεγάλην τινὰ δύναμιν ἔχει
 πρὸς τὸ διαφθεῖραι cet. IV. 706. B: ναυτικὴν παρασχέ-
 σθαι δύναμιν. XI. 931. D: ἡ μῆτερον τὴν αὐτὴν δύνα-
 μιν ἔχουσιν (praec. παρεμμένων γῆρα). Menex. 240. D:
 δεξιόμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Absol. Pol. V.
 473. C: σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Cum praeposs. διὰ
 (per vim vel vi. Pol. V. 466. B. al.), εἰς (quam maxime, pro
 virili parte. Phaedr. 257. A: εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλ-
 λίστη ... δίδεται. 273. E: γεχαρισμένως ... πράττειν τὸ
 πᾶν εἰς δύναμιν. Soph. 244. B: Polit. 273. B. 308. A.
 Pol. IV. 427. E. V. 458. E: εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. IX.
 590. D. Tim. 26. D. Legg. III. 697. B: πόλιν ... τὴν
 μέλλουσαν ... εὐδαιμονήσῃν εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην),
 κατὰ (Phaedr. 249. C: κατὰ δύναμιν. Theaet. 168. C:
 κατ' ἐμὴν δύναμιν. Soph. 226. A. Polit. 262. A. 279. C:
 κατὰ δύναμιν ὅτι μάλιστα διὰ βραχείων. Pol. V. 477. B:
 κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐκατέρα τὴν αἰτῆς. Tim. 38. B.
 Legg. IX. 865. E: κατὰ δύναμιν πᾶσαν.) et πρὸς (Phaedr.
 231. A: πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν). Pol. V. 478. A:
 δυνάμεις ... ἀρμότεροι ἔσονται. Theaet. 185. E: διὰ τῶν
 τοῦ σώματος δυνάμεων. Polit. 310. B: τὰ ... πλούτου καὶ
 δυνάμεων ἐν τοῖς τοιοῦτοις δόγματι cet. Crat. 406. A:
 πασῶν ἐμαρτύρομενον κεῖται τῶν τοῦ Θεοῦ δυνάμεων. Pol.
 V. 477. E: πασῶν γε δυνάμεων ἐξώμενεστάτην. Tim. 31.
 C. 52. E. Crat. 405. A: τέτταροι δυνάμεις ταῖς τοῦ Θεοῦ.
 Phil. 55. E: ταῖς τῆς στοχαστικῆς προσχωμένους δυνάμειςιν.
 Prot. 320. D: νεῖμαι δυνάμεις ἐκάστοις. Phaedr. 113. C:
 δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι. Soph. 227. B: ξυμ-
 πάσας δυνάμεις ὅσαι σῶμα ... εἰλήχασιν καθαίρειν. Pol. II.
 364. A: πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας. IV. 423.
 A: χρήματά τε καὶ δυνάμεις. V. 477. C: δυνάμεις εἶναι
 γένος τι τῶν ὄντων αἰς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἢ δυνάμε-
 θά. VIII. 546. D: εἰς τὰς τῶν πατέρων ... δυνάμεις ἐλ-
 θόντες. Tim. 33. A: πάνθ' ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει.
 66. A. *quadratum (potentia). Theaet. 148. B: περὶ τοῦ μή-

κους τε καὶ τῆς δυνάμεως. Epin. 990. E: περὶ τὸ διπλάσιον αἰὲ στρεφομένης τῆς δυνάμεως. Polit. 226. B: ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους. Locr. 98. A. Polit. 266. B: κατὰ δυνάμιν ... τῆς ἡμετέρας δυνάμεως διάμετρος. Pol. IX. 587. D: κατὰ ... δυνάμιν καὶ τὴν τρίτην αὐξην. Tim. 54. B. Theaet. 147. D: περὶ δυνάμεων ... τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος. 148. A: δυνάμεις (ὠρισάμεθα). **vis, significatio*. Crat. 394. B: ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις. C: τῇ ... δυνάμει ταῦτόν φθεγγόμενα. B: τὴν δυνάμιν αὐτῶν σκοπεῖ. 435. D: τίνα ἡμῖν δυνάμιν ἔχει τὰ ὀνόματα. Phil. 24. C: ὅτι καὶ τὸ σφόδρα ... καὶ τὸ γε ἥρεμα τὴν αὐτὴν δυνάμιν ἔχοντα τῷ μᾶλλον τε καὶ ἥττον. 49. C: τὴν ... τοῦ φθόρον λαβὲ δυνάμιν πρῶτον. Critia 113. A: διαπυρρανόμενον τὴν τῶν ὀνομάτων δυνάμιν. Crat. 424. C: τῶν στοιχείων πρῶτον δυνάμεις διείλοντο. **orationem amplificat*. Legg. XII. 952. C: τιμαῖς αὐτόν ... ἡ τῶν συλλεγομένων τιμάτων δύναμις. Phil. 67. A: στερομένοιον (v. στερομένων) αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου δυνάμεως. Hipp. mai. 285. D: περὶ τε γραμμῶν δυνάμεως ... καὶ ἁρμονιών. Crat. 412. E: εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ ἀνέπα δυνάμιν προσλαβόν. Phil. 44. C: λίαν μεμισηκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δυνάμιν. Tim. 45. E: καθεύδοντι τὴν τοῦ πυρὸς ἐντός (v. ἐνδον) δυνάμιν. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ἡμῶν δυνάμιν. Legg. V. 741. A. XI. 918. B. XII. 944. D. 968. D: ἡλικίαις τε καὶ μαθημάτων δυνάμει.

δυναστεία, ἡ, *dominatio*. Gorg. 492. B: ἀρχὴν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν. Polit. 291. D: τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. Legg. III. 680. B. VI. 777. E: πᾶσαν δυναστείαν δυναστεύοντα. Ep. VIII. 353. E. Pol. VIII. 544. D: δυναστεῖαι ... καὶ ὠνῆται βασιλείαι cet. Legg. III. 681. D: ἀριστοκρατίαν τινὰ ἐκ τῶν δυναστειῶν ποιήσαντες. Theaet. 176. C: ἐν ... πολιτικαῖς δυναστείαις. Pol. V. 499. B: τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων νύσιν. Critia 114. D: ἐν δυναστείαις τοῖς βασιλέων. Legg. IV. 711. D.

δυναστεύω, *dominor, potens sum*. Polit. 273. C: μᾶλλον καὶ δυναστεύει τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Alc. I. 105. B: ὅτι αὐτοῦ δεῖ δυναστεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Phaedr. 238. B: τῆς αἰὲ δυναστευούσης. Pol. VI. 498. E: ἄνδρα ... δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρᾳ τοιαύτῃ. Legg. VI. 777. E. IX. 863. B: δυναστεύουσαν. Ep. VII. 325. B: δυναστεύοντες τινες. Legg. IV. 711. C: τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Ep. VII. 326. B. D: τοὺς ἐν αὐταῖς δυναστευόντας. Pass. Pol. VIII. 546. B: αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι (v. Schneid. Civ. III. p. XX. sq.)

δυνάστης, ὁ, *dominator*. Gorg. 524. E: ἢ ἄλλον ὁτονοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου. Ep. II. 311. A: Κύρον ὡς δυνάστην. Pol. V. 473. D: οἱ βασιλεῖς (al. βασιλῆς) τε

νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται. VII. 540. D. Legg. IV. 710 E. Gorg. 525. D: ἐκ τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν. 526. B. Pol. VI. 502. A. Critia 109. D: τῶν ἐν τῇ χώρᾳ δυναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοὺς μόνον (γένος). Gorg. 479. A: τοὺς ἄλλους τυράννους ... καὶ δυνάστας. 525. D.

δυνατός, ἡ, ὄν, qui potest vel valet ad aliquid; aptus, idoneus; potens (etiam dives); obiect. et neutr. quod quis facere vel quod fieri potest. Phaedr. 273. E: ἐὰν μὴ τις ... δυνατός ἢ καθ' ἐν ἑαυτον περιλαμβάνειν. 275. E: οὔτε βοηθῆσαι δυνατὸς αὐτῷ. Theaet. 185. B: δυνατὸς εἰ ἐπισκέψασθαι. Phil. 48. D. Pol. III. 394. E. Legg. III. 694. B: βουλεύειν δυνατός. Hipp. min. 366. B: δυνατὸς ... ὃς ἂν ποιῇ τότε ὃ ἂν βούληται ὅταν βούληται. Pol. V. 471. C: ὡς δυνατὴ ἡ αὕτη πολιτεία γενέσθαι καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατὴ. VII. 521. A: ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη. Phaedr. 277. A: εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατόν μάλιστα. Phil. 22. B: οἷσπερ δυνατόν ἦν οὕτως αἰεὶ διὰ βίου ζῆν. Conv. 196. D: ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον cet. Pol. II. 375. E: τοῦτο μὲν ἄρα ... δυνατόν. V. 457. D: εἰ δυνατόν ἢ μὴ. V. 472. D: ὡς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον ἀνδρα. E: ὡς δυνατόν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι. VI. 509. C: ὅσα γ' ἐν τῇ παρῶντι δυνατόν. VII. 519. D: δυνατόν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον (ζῆν). X. 613. A: εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ. Tim. 90. C: καθ' ὅσον μάλιστα δυνατόν θνητῷ γίγνεσθαι. Legg. III. 688. C: ὅσῃν δυνατόν ἐμποιεῖν. VIII. 839. C: μὴ δυνατόν εἶναι δύνασθαι διὰ βίου ὅλην πόλιν ζῆν πρᾶττουσαν τοῦτο. Hipp. mai. 295. E: οὐκοῦν τὸ δυνατόν ἑαυτον ἀπεργάζεσθαι, εἰς ὅπερ δυνατόν, εἰς τοῦτο καὶ χοῆσιμον, τὸ δὲ ἀδύνατον ἄχρηστον; 296. D: τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ καλόν. Cum coni. ὡς. Phil. 55. C: πάντ' ἐστὶ ταῦτα ... ὡς δυνατόν ἀλογώτατα. Legg. II. 640. D: γιγνομένων ὡς δυνατόν ὀρθότατα τούτων. IV. 710. B: εἰ μέλλει πόλις ὡς δυνατόν ἐστὶ τάχιστα καὶ ἄριστα σχήσειν πολιτείαν cet. X. 898. A: εἶναι τε αὐτὴν τῇ τοῦ νοῦ περιόδῳ πάντως ὡς δυνατόν οἰκιστάτην τε καὶ ὁμοίαν. — Phaedr. 90. C: λόγου ... δυνατοῦ κατανοῆσαι. Pol. V. 457. D: τοῦ δυνατοῦ περὶ καὶ τοῦ ὠφελίμου. VI. 498. E: μέχρι τοῦ δυνατοῦ. Legg. IX. 879. C: πάσης τῆς δυνατῆς ἡλικίας αὐτὸν φρενῶσαι καὶ τεκεῖν ἀπέχουτο. Pol. II. 361. B: ἐπανορθοῦσθαι δυνατὸν εἶναι. Soph. 234. B: τὸν γ' ὑπισχνόμενον δυνατόν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν cet. Pol. X. 618. C: τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. 624. C: δυνατὴν (τ. ψυχὴν) πάντα ... ἀνέχεσθαι. Critia 110. E. Legg. VI. 785. B: τὸ δυνατόν καὶ πρέπον ἐκάσταις προστάττειν. Phaedr. 260. B. Cum praeposs. εἰς (Phaedr. 252. D: μιμούμενος εἰς τὸ δυνατόν. Pol. II. 381. C: ἄριστος ὢν εἰς τὸ δυνατόν. VI. 500. D: θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ γίγνεται.

IX. 586. E: καὶ εἰς τὸ δυνατόν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Legg. V. 739. C.) et κατὰ (Crat. 422. D: τίνι τρόπῳ κατὰ τὸ δυνατόν ὅτι μάλιστα φανερὰ ἡμῖν ποιήσῃ τὰ ὄντα —; 435. C: ἐπεὶ ἴσως κατὰ γε τὸ δυνατόν κάλλιστ' ἂν λέγοιτο. Conv. 207. D: ἐνταῦθα ... ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰετὶ εἶναι καὶ ἀθάνατος. Pol. V. 460. A. 466. D. Tim. 46. C: τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατόν ιδεάν ἀποτελών.) — Euthyd. 294. B: ἡ καὶ νευρορροαφεῖν δυνατόν ἐστιν; Phaedr. 270. D: ἄλλον δυνατόν ποιεῖν (τεχνικόν). Soph. 233. B. Parm. 126. A: εἰ του δέει τῶν τῆδε ὧν ἡμεῖς δυνατόι. Pol. V. 476. B. Legg. VI. 771. A: ὅσοι μὴ ταῦτα δυνατόι. VIII. 840. E. Pol. V. 472. D: ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι. Legg. V. 742. E: τούτων ... τὰ μὲν δυνατὰ ἐστὶ γίνεσθαι, τὰ δὲ οὐ δυνατὰ. Pol. IX. 577. B: ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κοῖναι. X. 618. C: τὸν βελτίω (βίον) ἐκ τῶν δυνατῶν ... αἰρεῖσθαι. Hipp. min. 366. A. Polit. 308. A: εἰς ἐχθρὰν πολλοῖς καὶ δυνατοῖς καταστάντες. Prot. 321. A: δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα (ἀμύναι). 350. E: τοὺς ... ἰσχυροὺς δυνατούς (εἶναι ὁμολογῶ). Soph. 232. C: ὅτι ποιοῦσι ἅπερ αὐτοὶ δυνατούς (al. δυνατόι). Pol. III. 412. C. VII. 520. C: μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. Legg. VI. 763. D: δεῖ ... καὶ τούτους δυνατούς τε εἶναι. Hipp. min. 365. D: δυνατούς τι ποιεῖν. 366. A. Prot. 335. E: εἰ μὲν δυνατὰ δέοιο. Soph. 259. C: ταῦτα ἐάσαντα ὡς δυνατὰ. Pol. II. 360. E: τὰ τε δυνατὰ ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ ἀδύνατα. Euthyd. 300. A: τὰ δυνατὰ ὁρᾶν, ἡ τὰ ἀδύνατα. Phaedr. 276. A: ὅσω ἀμείνων καὶ δυνατότερος τούτου φέεται. Hipp. min. 375. E: οὐκοῦν ... ἡ δυνατότερα ψυχὴ καὶ δικαιότερα ἐστὶ; 376. A. Pol. I. 351. A: ὅτι καὶ δυνατότερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης. Phaedr. 350. E: δυνατότεροι ... (παλαίειν). Pol. II. 352. B: δυνατότεροι πράττειν. Lach. 186. C: χρήμασιν ἐμοῦ δυνατότεροι. Euthyd. 281. D: ὅσω δυνατότερα ὑπηρετεῖν τῷ ἡγουμένῳ κακῷ ὄντι. Gorg. 319. A: ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατότατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Pol. I. 332. D: τίς ... δυνατότατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν cet. E. Hipp. min. 366. D: ἄρα ὅτι δυνατότατός τε εἰ καὶ σοφώτατος κατὰ ταῦτα; Ib. ἅπερ δυνατότατός τε καὶ σοφώτατός. 367. B: δυνατότατος ὧν ψεύδεσθαι περὶ λογισμῶν. E: δυνατότατός γε ἀμφοτέρα. Conv. 176. C: ὑμεῖς οἱ δυνατότατοι πίνειν. Pol. V. 472. E: κατὰ τί δυνατότατ' ἂν εἴη.

δυνατώτατα, *quam maxime* (potest), optime. Pol. VII. 516. D: ἐκ τούτων ... δυνατότατα ἀπομαντευομένην τὸ μέλλον ἤξειν. Hipp. min. 366. D: τὰ ... ἀληθῆ οὐ ἂν δυνατώτατα εἴποις περὶ τούτων.

δύο, duo. Alc. II. 360. B: εἰ ... δύο τοιούτῳ δακτυλίῳ γενοίσθην. Pol. IV. 422. E: δύο ... πολεμία ἀλλήλαιν. Parm.

143. D: ἄρα οἶόν τε ἀμφὶ μὲν αὐτὸ εἶναι, δύο δὲ μή; Ib. αὖ δ' αὖν δύο ἦτον. 149. A: δύο ὃν τὸ ἐν. B: τὰ πρῶτὰ δύο. Gorg. 464. B: δυοῖν ὅτιον τοῖν πραγματίων. 473. D: δυοῖν (Vind. 2. δυεῖν) ... ἀθλίον. 481. D: ἐρῶντε δύο ὅντε δυοῖν (Fl. b. et Par. 1. δυῖν) ἐξέτερος. Phaed. 102. D: δυοῖν (Libr. aliquot δυεῖν) τὸ ἕτερον. Parm. 142. E: γίγνεται ... ἐκ δυοῖν ... μορίων τὸ μόριον. 149. D: δυοῖν μὴ ὄντων. Conv. 191. D: ποιῆσαι ἐν ἐκ δυοῖν. Pol. IV. 440. B: δυοῖν στασιαζόντων. IX. 587. B: δυοῖν ... νόθειν (ἡδοναῖν). Tim. 63. C. Apol. 40. C. al. Formam δυεῖν libri meliores commendant Conv. 192. E. Pol. VIII. 546. C. Tim. 79. D. Legg. I. 638. E. VI. 754. E. 774. D. VIII. 846. C. al. Cf. Schneid. ad Plat. Civ. T. II. p. 92 sq. — Parm. 149. A: ἐν δυοῖν χώρῳ ἅμα γένοιτο. Theaet. 203. C: ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν. Soph. 244. C: ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχωμένοι δυοῖν ὀνόμαυν. Parm. 149. A: ἐὰν ... τοῖν δυοῖν ... τρίτον προσγένηται. Pol. I. 351. E: αὖ ἐν δυοῖν ἐγγένηται. III. 411. E: ἐπὶ ... δύο ὄντε τούτῳ ... δύο τέγνα θεὸν ... δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Conv. 192. E: δὴ ὄντας. Gorg. 464. B: δύο λέγω τέγνας. Theaet. 204. B: ὅταν λέγωμεν ἐν, δύο, τρία cet. Parm. 149. A. Pol. VII. 522. C: τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο ... διαγινώσκουσιν. Legg. XI. 924. D: πρὸς τὰ (v. τῷ) δύο ἐπισκοπῶν. δυογόν, τό. Crat. 418. D: τό γε ζυγόν οἶσθαι ὅτι δυογόν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

δυσάισθησία, ἡ, *hebetudo*. Locr. 102. E.

δυσάλθης, ὁ ἡ, *difficilis sanatu*. Ax. 367. B: τὸ τῆς φύσεως ἐπικτητον καὶ δυσάλθης.

δυσάλωτος, ὁ ἡ, *difficilis captu*. Lys. 206. A: εἰ δυσάλωτοτέρην τὴν ἄγρην ποιοῖ. Ib. δυσάλωτοτεροὶ γίγνονται. **difficilis perceptu*. Tim. 51. B: δυσάλωτότατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευσόμεθα.

δυσανάπειστος, ὁ ἡ, *qui difficile ad aliam persuasionem adducitur*. Parm. 135. A: θανμασιῶς ὥς δυσανάπειστον εἶναι.

δυσανάπορος, *vid. ἄπορος*.

δυσάπαλλακτία, ἡ, *pertinacia*. Phil. 46. C: μετὰ δυσάπαλλακτίας (δυσάπαλλάξίας? V. Lobeck. ad Phryn. p. 509.) παρόν.

δυσάπαλλακτος, ὁ ἡ, *qui difficile repellitur vel aegre diucllitur*. Theaet. 195. C: (ὅταν) ἡ δυσάπαλλακτος ἀφ' ἐκάστου λόγου. Tim. 85. B: ἐρηγοροῖσι ... ἐπιτιθέμενον δυσάπαλλακτότερον.

δυσάποδέικτος, ὁ ἡ, *difficilis probatu*. Pol. VI. 487. E: ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτω δυσάποδέικτον.

δυσάποσπαστως, ἡ, *ita ut aegre avelli possit*. Ax. 365. B: δυσάποσπαστως ἔχειν.

δυσάρεστησις, ἡ, *aegrîtudo*. Ax. 366. D: ταύτην τῆς δυσάρεστησεως μίαν ἔχον φωνήν.

δυσᾶριστοτόκεια, ἡ, *filii optimi mater infelix*. Pol. III. 388. C. (Hom.).

δύσβατος, ὁ ἡ, *difficilis aditu vel transitu, et in univ. difficilis*. Pol. IV. 432. C: δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσιος. Legg. VI. 761. A: δύσβατα ... πάντα ποιεῖν τοῖς ἐχθροῖς.

δυσγένεια, ἡ, *generis humilitas*. Pol. X. 618. D: εὐ-γένειαι καὶ δυσγένειαι cet.

δύσγνωστος, ὁ ἡ, *difficilis cognitu vel perspectu*. Alc. II. 147. C: ὑπερφῶς ... τὸ χρῆμα ὡς δύσγνωστον φαίνεται.

δυσγοήτητος, ὁ ἡ, *qui non facile illecebris capitur*. Pol. III. 413. E: εἰ δυσγοήτητος καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται.

δυσδαίμων, ὁ ἡ, *infelix*. Legg. X. 905. C: εἰς εὐδαιμονίαν τε καὶ δυσδαίμονα τύχην. Locr. 104. D: δυσδαίμοσι νεοτέροις.

δυσδιερεύνητος, ὁ ἡ, *difficilis perscrutatu*. Pol. IV. 432. C: ἔστι ... δυσδιερεύνητος (ὁ τόπος).

δυσειδής, ὁ ἡ, *foedus*. Soph. 228. A: τὸ τῆς ἀμετρίας πανταγοῦ δυσειδὲς ὄν (v. ἐν ὄν) γένος.

δυσἐκνιπτος, ὁ ἡ, *qui non facile eluitur vel deletur*. Pol. II. 378. D: δυσἐκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίνεσθαι.

δυσέλπιστος, ὁ ἡ, *de quo desperatur, miser*. Ep. I. 310: ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ (vers.).

δυσεντερία, ἡ, *malus intestinorum habitus*. Theaet. 142. B: μὴν ἡ δυσεντερία; Tim. 86. A: διαβροίας καὶ δυσεντερίας.

δυσεξάπατητος, ὁ ἡ, *qui non facile decipitur*. Pol. III. 413. C: τὸν ... μνήμονα καὶ δυσεξάπατητον ἐγκριτέον.

δυσεξέλεγκτος, ὁ ἡ, *difficilis ad refellendum*. Phaed. 85. C: τῶν ἀνθρωπίνων λόγων ... δυσεξέλεγκτοτατον.

δίσερις, ὁ ἡ, *contentiosus*. Legg. IX. 864. A: ἡμῖν ... οὐκ ἔστι τὰ νῦν ονομάτων περὶ δίσερις λόγος. 863. B: δίσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός.

δυσθανατῶ, *cum morte luctor vel mortem propulso*. Pol. III. 406. B: δυσθανατῶν ... ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο.

δυσθῆρευτος, ὁ ἡ, *difficilis ad capiendum vel investigandum*. Soph. 218. D: χαλεπὸν καὶ δυσθῆρευτον (v. δυσθῆρα-πιον) ... εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος. 261. A: ὅτι δυσθῆρευτον εἶη τὸ γένος.

δυσθησαύριστος, ὁ ἡ, *difficilis asservatu*. Critia 115. B: δυσθησαύριστος ἀκροδρόων καρπός.

δυσθυμία, ἡ, *tristitia, moeror*. Tim. 87. A: ποικίλλεις ... εἶδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας παντοδαπά. Legg. II. 666. B: (ὥστε) δυσθυμίας λήθην γίνεσθαι. Locr. 103. B: δυσθυμῖαι.

δύσθυμος, ὁ ἡ, *moerore afflictus*. Phaed. 85. B: οὐδὲ δύσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι.

δυσίατος, ὁ ἡ, *difficilis sanatu, sedatu* al. Legg. XI. 916.

A: νοσήματι ... δυσιάτῳ. IX. 854. A: ὅσα δυσίατα καὶ ἀνίατα. XI. 934. A: θυμοῖς δυσιάτοις γιγνομένοις. V. 731. B: δυσίατα ... ἀδικήματα ... ἐκφυγεῖν.

δύσις, ἡ, occasus. Polit. 269. A: τὸ περὶ τῆς μεταβολῆς δύσεως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Locr. 96. D: ἀπ' ἀνατολῆς ἐπὶ δύσιν. B. 97. B. Aκ. 370. B: ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως. Locr. 97. B: δύσις. D.

δυσκαταμαθήτος, ὁ ἡ, *difficilis perspectu*. Polit. 303. D: δυσκαταμαθητότερον.

δυσκίνητος, ὁ ἡ, *qui difficile movetur vel commovetur*. Tim. 85. C: δυσκίνητον ὄν. Locr. 98. C: δυσκίνατον ἂ γὰρ. Tim. 64. B: δυσκίνητου φύσεως. Pol. VI. 503. D: ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα. Tim. 74. E: ἅτε δυσκίνητου γιγνόμενα. 56. A: ὕδατι ... τὸ δυσκίνητότατον εἶδος (ἀπονέμοντες).

δυσκίνητος, c. ἔχειν, *non facile commoveri*. Pol. VI. 503. D: δυσκίνητος ἔχει καὶ δυσμαθῶς.

δύσκληια, ἡ, *infamia*. Legg. II. 663. A: δύσκληια δὲ τᾶναντία.

δυσκληρῶ, *in sortitione cado*. Legg. III. 690. C: δυσκληροῦντα (opp. λαχόντα).

δυσκοινώνητος, ὁ ἡ, *a vitae communitate aversus*. Pol. VI. 486. B: ἡμερος ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία (ψυχῇ).

δυσκολαίνω, *molestie fero, conqueror*. Theaet. 155. A: οὐ δυσκολαίνοντες. Phil. 26. D: οὐτ' ἐδυσκολαίνομεν ὥς οὐκ ἦν ἐν φύσει.

δυσκολία, ἡ, *morositas*. Pol. IX. 590. A: ἡ ... αὐθάδεια καὶ δυσκολία. III. 411. C: δυσκολίας ἐμπλεοί (v. ἐμπλεω). Tim. 87. A: εἶδη δυσκολίας. Legg. VI. 757. E: δυσκολίας τῶν πολλῶν ἔνεκα. XI. 935. A: ἐν δυσκολίᾳ ζῶν. Pol. IX. 586. C: θυμῷ διὰ δυσκολίαν.

δύσκολος, ὁ ἡ, *difficilis, morosus; in re, molestus, difficilis*. Theaet. 161. A: οὐδαμῶς γὰρ δύσκολος. Legg. VII. 792. A. Phaedr. 246. B: χαλεπὴ δὴ καὶ δύσκολος ... ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχησις. Pol. III. 407. B: καὶ πρὸς οἰκονομίας ... δύσκολος (ἡ περιττὴ τοῦ σώματος ἐπιμέλεια). Theag. 121. B: θεραπεία τοῦ φύντος ... χαλεπὴ καὶ δύσκολος γίγνεται. C: ἡ ... τροφὴ δύσκολος. Legg. VI. 777. B: ἐπειδὴ δύσκολόν ἐστι τὸ θρέμμα ἄνθρωπος. VII. 791. C: τὸ γε μὴ δύσκολον ἐν ψυχῇ καὶ τὸ δύσκολον. X. 900. C: ἂν δέ τι δύσκολον ἐμπέπηται τοῖς λόγοις. I. 649. E: δύσκολον ψυχῆς καὶ ἀγρίας. VIII. 844. C. Phaedr. 241. C: δύσκολῳ, φθονερῷ cet. Tim. 89. D: κακὸν δύσκολον. Legg. XI. 922. B: βλέψας αὐτῶν πέρι πρὸς τε τὸ δύσκολον καὶ χαλεπόν. VII. 791. D: ὥς ἡ ... τουφῇ δύσκολα ... τὰ τῶν νέων ἥδη ἀπεργάζεται. Theaet. 174. D: δυσκολώτερον ... ἐκείνων ζῶν . ποιμαίνειν ... νομίζει αὐτούς.

δυσκόλως, *morose*. Phaed. 84. E: μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ.

δύσκριτος, ὁ ἥ, *difficilis diiudicatu*. Pol. IV. 423. C: δύσκριτον ἂν εἴη ποτερον *cet.* D. Hipp. min. 370. E.

δυσμαθής, ὁ ἥ, *indocilis*. Pol. II. 358. A: ἀλλ' ἐγώ τις ... δυσμαθής. VI. 486. C: εὐμαθής ἢ δυσμαθής. Lach. 189. A. Legg. X. 891. A: ἃ γ' ἐσται καὶ τῷ δυσμαθεῖ ... σκοπεῖν. Tim. 88. B: τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθές ἀμνημόν τε ποιῶσαι. Ep. VII. 344. A: δυσμαθεῖς δὲ καὶ ἀμνημονες. Euth. 9. B: ὅτι σοι δοκῶ τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος εἶναι. Phaed. 79. E: καὶ ὁ δυσμαθέστατος. Epin. 978. D: πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ ἀριθμεῖν. E: ὥστε ... καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον.

δυσμαθία, ἡ, *ingenium indocile, tarditas*. Charm. 159. E: ἡ δὲ δυσμαθία (ἐστὶ) ἥσυχῃ καὶ βραδέως (μανθάνειν). Def. 415. E: συμ-βραδυτής ἐν μαθήσει. Tim. 87. A: λήθης ... καὶ δυσμαθίας. Theaet. 195. C: τὴν ἐμαντοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας. Legg. VII. 812. E: τὰ γὰρ ἐναντία ἀλλήλα ταράττοντα δυσμαθίαν παρέχει. Ep. III. 315. C. Pol. X. 618. D: δυσμαθίαι.

δυσμαθῶς, *c.* ἔχειν. Pol. VI. 503. D.

δυσμαί, ὦν, *occasus*. Phaed. 61. E: ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ. 116. B: ἣν ἤδη ἔγγυς ἡλίου δυσμῶν. Legg. VI. 770. A: ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου. X. 887. E: πρὸς δυσμᾶς ἰόντων. Epin. 990. A: οἶον δυσμᾶς τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπεσκεμμένον. Def. 411. B: ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμᾶς.

δύσμαχος, ὁ ἥ, *difficilis expugnatu*. Legg. IX. 863. B: δύσμαχον κτήμα (ὁ θυμός).

δυσμενεία, ἡ, *malevolentia, mimicia*. Conv. 197. D: ἄδωρος δυσμενείας. Pol. VI. 500. C: φθόνον τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι. Phaedr. 253. B: οὐ φθόνῳ οὐδ' ἀνελευθέρῳ δυσμενεῖα χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά. Prot. 316. D: φθόνοι τε ... καὶ ἄλλαι δυσμένειαι.

δυσμενής, ὁ ἥ, *insensus, inimicus*. Legg. XI. 927. B: ἀτιμάζουσι δυσμενεῖς (εἶναι). Prot. 317. B: πολὺν δυσμενεστέρους παρέχεσθαι ... τοὺς ἀνθρώπους.

δυσμενῶς, *insense*. Theaet. 168. B: οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἔλεῳ τῇ διανοίᾳ ξυγκαθεῖς ... σκέπει *cet.*

δύσμικτος, ὁ ἥ, *difficilis copulatu*. Locr. 96. A: δύσμικτος ἔασσα (*v.* ἔασσα). Tim. 35. A: τὴν θατέρου φῶσιν δύσμικτον οὖσαν.

δυσμνημόνευτος, ὁ ἥ, *act. difficile memoria aliquid custodiens*. Tim. 74. E: δυσμνημονεύτερά ... τὰ περὶ τὴν διάνοιαν.

δύσνoια, ἡ, *malevolentia*. Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ δύσνοια τοιοῦτον οὐδὲν δοῶ.

δύσνους, ὁ ἥ, *insensus, inimicus*. Phaedr. 258. C: ὅστις

καὶ ὁπωσtioῦν δύνους Λυσία. Theaet. 151. D: ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύνους ἀνθρώποις. Pol. V. 450. D: οὔτε δύνουσι οἱ ἀκουσόμενοι.

δυσξύμβολος, ὁ ἥ, *difficilis in commercio, negotiis gerendis* al. Pol. VI. 486. B: ἐσθ' ὅπη ἂν δυσξύμβολος ἦ ἄδικος γένοιτο;

δυσπαραμύθητος, ὁ ἥ, *implacabilis*. Tim. 69. D: θυμὸν τε δυσπαραμύθητον.

δυσπειθήης, ὁ ἥ, *difficilis adductu*. Phaed. 271. D: οἱ δὲ τοιοῖδε διὰ τὰδε δυσπειθεῖς. **non obediens*. Legg. IX. 880. E: ἡ ... δυσπειθήης καὶ μηδὲν τοῦ προοιμίον φροντισῶν. IV. 708. C: δυσπειθεὶς γίγνεται. I. 632. B: τοῖς ... δυσπειθέσι.

δύσπεπτος, ὁ ἥ, *ad concoquendum difficilis*. Tim. 83. A: δύσπεπτον γιγνώμενον.

δυσπίστως, c. ἔχειν, *difficile sibi persuadere, dubitare*. Eryx. 405. B: σφόδρα δυσπίστως εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους.

δύσπορος, ὁ ἥ, *inivus*. Crat. 420. E: δύσπορα καὶ τραχέα ... ὄντα.

δύστακτος, ὁ ἥ, *inordinatus*. Legg. VI. 781. A: δύστακτον ὃν ἀφείδη.

δυστοκῶ, *difficulter partum edo*. Theaet. 149. D: τὰς δυστοκούσας.

δυστύχημα, τό, *infortunium*. Crat. 395. D: ἀ ... ἐτι ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ.

δυστυχήης, ὁ ἥ, *infelix*. Pol. IX. 578. C: ἀλλὰ δυστυχῆς ἥ. 580. A: δυστυχεῖ εἶναι. Legg. I. 647. E: δυστυχῇ γίγνεσθαι. XII. 944. D: οὐ τὸν δυστυχῇ. VIII. 832. A: πῶς ... αὐτοὺς οὐ λέγοιμ' ἂν τὸ παρὰπαν δυστυχεῖς cet.

δυστυχία, ἡ, *infortunium*. Crat. 395. C: ὅσης αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίμπλη (v. αὐτῷ ... ἐνεπίμπλατο). Legg. XI. 929. E: τρόπων δυστυχία χρώμενοι. Menex. 244. B: οὐδ' ἐχθρα, ἀλλὰ δυστυχία. Legg. I. 632. A: διὰ δυστυχίαν. Apol. 25. A: πολλήν γ' ἐμοῦ κατεργνωκας δυστυχίαν. Pol. II. 364. B: ὡς ... θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἐνείμαν cet. Alc. II. 142. C: καὶ τούτους οὐδὲν εἰς ἐλάττους δυστυχίας καθεστηκότας.

δυστυχῶ, *adversa fortuna ulior, male mecum agitur*. Alc. II. 148. D: ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ... δυστυχεῖν. Pol. III. 399. C: δυστυχοῦντων. Phaedr. 233. B: δυστυχοῦντας ... ἀνιὰρὰ ποιεῖ νομίζειν. Legg. VIII. 832. A. Ep. VII. 325. C: ὅτε φεύγοντες ἐδυστύχουν αὐτοί. Phaedr. 250. A: αἱ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν. Menex. 243. A. Lach. 183. C: οὗτοι ... οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν. Pass. Legg. IX. 877. E: ὅταν ... τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν θῶκων.

δυστυχῶς, *infelicit.* Legg. III. 687. E: πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτήσαντα Ἱππόλυτον.

δυσυπνῶ, *male dormio.* Legg. VII. 790. D: κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνούντα τῶν παιδίων.

δύσφημος, ὁ ἡ, *impius.* Hipp. mai. 293. A: οὐ πά-
νυ δύσφημον;

δύσφορος, ὁ ἡ, *tardus ad motum.* Tim. 74. E: ἵνα μήτε ... δύσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζωντο.

δύσφραστος, ὁ ἡ, *inexplicabilis.* Tim. 50. C: τρόπον τινὰ δύσφραστον καὶ θανημαστόν.

δυσχεραίνω, *aegre fero, indignor; gravor, succenseo; aversor, repudio, improbo.* Legg. IV. 708. E: τί ποτε δυσχεραίνω; Lys. 214. E: καίτοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ. Polit. 294. A: πότερον ἀποδέχει πάντα, ἢ τι καὶ δυσχεραίνει τῶν λεχθέντων. Men. 89. D: πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτό —; Pol. IV. 439. E: ὡς ... δυσχεραίνοι. Legg. VIII. 834. D: ἐάν ... ἡ φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνῃ παῖδας ἢ παρθένους κοινωνεῖν. Pol. III. 388. A: ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τοῖς ποιεῖν. II. 362. B: τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. Legg. X. 887. A. 900. A: δυσχεραίνειν θεούς. 908. B: τῷ δυσχεραίνειν τὴν ἀδικίαν. Pol. III. 366. C: δυσχεραίνων τὸ ἀδικεῖν. 396. D: δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμιάττειν ... εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. 401. E. Legg. II. 654. D: τὰ δὲ δυσχεραίνων, ὅποσα μὴ καλὰ. Ep. VII. 339. A. Pol. V. 475. C: τὸν ... περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα. Legg. VIII. 831. D: μὴδὲν δυσχεραίνοντα. VI. 751. D: πρὸς τὸ δυσχεραίνοντάς τε καὶ ἀποδεχομένους ὀρθῶς κρίνειν. Ep. VII. 346. D: τοῦτον ... ἐγὼ τὸν λόγον ἀκούσας ἐδυσχεραίνον μὲν cet. Theaet. 169. D: ὀρθῶς ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐδυσχεραίνομεν ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ οὐι cet. C. Ep. VII. 325. A: ἃ ... πάντα καθορῶν ... ἐδυσχέρανα. Theaet. 195. C: τὴν ἐμμαντοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας. Phil. 66. E: δυσχεράνας τὸν Φιλήβου λόγον οὐ μόνον cet. Legg. 787. C: μὴδὲν ... δυσχεράναντες cet. Polit. 301. C: δυσχερανάντων τῶν ἀνθρώπων τὸν ἕνα ... μόνον cet. Legg. V. 746. A: ὃ μὴ δυσχερανοῦσι τὴν τοιαύτην ξυνουσίαν. **difficilis sum, calumnior.* Gorg. 450. E: εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις (v. δ. τοῖς λόγοις). — Verb. Soph. 256. A: οὐ δυσχεραντέον. 257. A: οὐκοῦν ... καὶ ταῦτα οὐ δυσχεραντέον. Legg. VIII. 828. D: οὐ δυσχεραντέον πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεόν. IX. 859. B.

δυσχέρασμα, τό, *difficultas, morositas.* Phil. 44. D: σκεπτάμενος ἔτι καὶ τὰλλ' αὐτῶν δυσχεράσματα.

δυσχέρεια, ἡ, *difficultas, morositas.* Phil. 44. C: κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν ἵκνος. C: οὐ τέχνη, ἀλλὰ τιμὴ δυσχερεία φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. **difficultas (in re pos.).* Pol. VI. 502. D: τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχε-

ρειαν ... παραλιπόντι cet. Legg. XII. 967. C: δυσχερείας τῶν τοιούτων ἄπτεσθαι. *molestia, taedium. Polit. 286. B: ταύτης ... αὐτῆς ἔνεκα τῆς δυσχερείας cet. 310. C: πλείστον τῇ δυσχερείᾳ μέρος ἀπονέμοντες. Epin. 975. B: τῶν ποιουμένων αὐτῶν δυσχέρειαν ἀπεργάζονται ἂν.

δυσχερής, ὁ ἢ, difficilis. Legg. VI. 780. C: οὐχ ὁμοίως τῷ προστάττοντι δυσχερὲς ἂν εἴη νομοθετεῖν αὐτό. 779. E: τοῦτο ἐτι ... δυσχερέστερον ἀποδέχεσθαι τῷ πλήθει. *difficilis, morosus, fastidiosus. Pol. V. 475. C: τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ. Phil. 44. E: δεῖ ... καὶ τοῦτοις τοῖς δυσχερεῖσιν ἀποκρίνεσθαι. 46. A: οὐς εἴπομεν δυσχερεῖς. *molestus, gravis, odiosus. Crit. 45. B: μήτε ... δυσχερὲς σοι γενέσθω ὅτι cet. Legg. XI. 922. C: λόγου τοῖς νομοθέταις εὖ μάλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. Ep. I. 309. A: τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὐσας ὑπέμενον. Legg. XII. 944. B: τὸ δυσχερέστερον κακόν. *difficilis ad disceptandum, captiosus. Prot. 333. D: τὸν ... λόγον ἡτιάτο δυσχερῆ εἶναι. Hipp. min. 369. B: ὁ ἂν ἢ δυσχερέστατον τοῦ λόγου.

δυσχερῶς, moleste, difficulter. Polit. 286. B: ἦν ... ἀπεδεξάμεθα δυσχερῶς. Legg. V. 727. E: ὁπόταν ... μὴ δυσχερῶς φέρῃ κτώμενος. Euth. 6. A: ὅτι τὰ τοιαῦτα ... δυσχερῶς ἀποδέχομαι. Cum v. ἔχειν, aegre aliquid ferre, aversari. Prot. 332. A: ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο.

δυσχωρία, ἡ, difficultas loci. Menex. 245. E: τῶν ... ἐν Κορίνθῳ χρησαμένων δυσχωρία.

δυσώδης, ὁ ἢ, male olens. Locr. 101. A: εὐώδεά τε καὶ δυσώδεα εἴμεν.

δυσωποῦμαι, vereor. Polit. 285. B: μὴ δυνατόν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι. Legg. XI. 933. A: δυσωπούμενους πρὸς ἀλλήλους. Phaedr. 242. C: καὶ πως ἐδυσωπούμην ... μὴ τι ... ἀμείψω.

δύω, infuso, intro; submergor. Phaedr. 248. A: τότε μεν ἦρε, τότε δὲ ἔδυν. 255. C: ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυν, ἡ δ' ... ἔξω ἀπορρέει. Tim. 25. D: πᾶν ... ἔδυν κατὰ γῆς. Phaed. 113. C: δὺς κατὰ τῆς γῆς. Phaedr. 247. E: δύσα πάλιν εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρανοῦ. Tim. 25. D: ἡ ... νῆσος ... κατὰ τῆς θαλάττης δύσα ἠφανίσθη. Critia 108. E: νῦν ... ὑπὸ σεισμῶν δύσαν. Med. Tim. 78. D: δύεσθαι εἶσω ... καὶ πάλιν ἔξω. 79. C: εἶσω διὰ μανῶν τῶν σαρκῶν θυομένου. Phaed. 112. C: πάλιν δύόμενα κατὰ τῆς γῆς. Legg. X. 905. A: οὐχ οὕτω σμικρὸς ὢν δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βᾶθος. *me abdo, abscondor. Legg. VI. 781. C: δεδυνκος (v. δεδοικός) καὶ σποτεινὸν ζῆν. Med. Soph. 235. C: εἰς ... κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύνεται πη. *occido. Crat. 413. B: ἐπειδὴν ὁ ἥλιος δύη. Phaed. 116. D: ἥλιον ... οὐπω δεδυνκέναι. Med. Polit. 269. A: ὥς ... εἰς τοῦτον τότε τὸν τόπον ἐδύνετο.

δώδεκα, *duodecim*. Phaedr. 247. A: ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοί. Theaet. 295. E. 196. B: ἀνὰ τὰ δώδεκα. 199. B. al.

δωδεκάεδρον, τό, *duodecim bases habens*. Locr. 98. D.

δωδεκάς, ἡ, *numerus duodenarius*. Legg. VI. 756. B: βουλὴν ... εἶναι ... τριάκοντα δωδεκάδας.

δωδεκάσκυτος, ὁ ἡ, *e duodecim coriis s. corii particulis consutus*. Phaed. 110. B: ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαίραι.

δωδεκαστάσιος, ὁ ἡ, *duodecies tantus*. De lucr. cup. 231. D: ἀντὶ δωδεκαστασίου ... διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.

δωδεκαταῖος, α, ον, *duodecim diebus post*. Pol. X. 614. B: δωδεκαταῖος ... ἀνεβίω.

δωδεκατημόριον, τό, *duodecima pars*. Legg. VIII. 843. D: πᾶσα ἡ τοῦ δωδεκατημορίου τάξις. VI. 771. B: ὁ ... τοῦ παντός ἔδεμιν δωδεκατημόριον. VIII. 848. C: κατὰ μέσον τὸ δωδεκατημόριον ἕκαστον μίαν (κώμην). 849. B: δωδεκατημόριον πρῶτον τοῦ σίτου.

δωδέκατος, ἡ, ον, *duodecimus*. Legg. VI. 755. D: τὸ δωδέκατον ... μέρος τῆς βουλῆς. VIII. 847. E. 828. D: μὴνὶ τῷ δωδεκάτῳ. 849. B: δωδεκάτῃ ... τοῦ μηνός. VI. 758. B: τὸ ... δωδέκατον αὐτῶν μέρος ἐπὶ δώδεκα μῆνας νείμαντας cet. XII. 956. C.

δῶμα, τό, *domus*. Pol. II. 380. A. (Aesch.). III. 389. A. (Hom.).

δωμάτιον, τό, *cubiculum*. Pol. III. 390. C: ὥστε μὴδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν.

δωρεά, ἡ, *donum, munus*. Def. 414. A: δωρεὰ ἀλλαγῇ χάριτος. Legg. II. 672. A: τῆς τοῦ Διονύσου δωρεάς. X. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ δωρεάς. Ep. VIII. 353. C: τῇ τῆς πόλεως δωρεᾷ. Pol. V. 468. A: δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ cet. Critia 108. A: αἰτεῖν ... τὴν δωρεάν. Legg. XI. 937. E. Pol. II. 361. C: ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαί. Soph. 219. D: διὰ ... δωρεῶν. Pol. II. 361. C: εἴτε τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα. Legg. III. 695. D: χορήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμιον προσ-αγόμενος. Polit. 290. C: δωρεάς θεοῖς ... δωρεῖσθαι. Pol. II. 366. E: δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεάς. Legg. VIII. 844. D: διττὰς ἡμῖν δωρεάς ἡ θεὸς ἔχει χάριτος αὐτῇ.

δωρητικός, ἡ, ὄν, *munificus, donans*. Soph. 223. C: τὸ μὲν δωρητικόν (εἶδος) cet.

δωριστί, *dorice*. Pol. III. 399. A: κινδυνεύει σοι δωριστί (*dorica harmonia*) λείπεσθαι καὶ φρυγιστί. Legg. II. 670. B: ὃ προσῆκεν ἢ μὴ προσῆκε τοῦ δωριστί. Lach. 188. D: ἀτεχνῶς δωριστί (ἡρμοσμένος). 193. D: οὐκ ἄρα πον ... δωριστί ἡρμοσμεθα ἐγὼ τε καὶ σύ. Ep. VII. 363. C: δωριστί ζῆν.

δωροδόκος, ὁ ἥ, qui muneribus se corrumpi patitur. Alc. II. 150. A: ἄτε οὐ δωροδοκοὶ ὄντες. Pol. III. 390. D: οὐ ... δωροδοκούς ... οὐδὲ φιλοχρημάτους.

δωροδοκῶ, munera s. largitiones accipio. Pol. IX. 590. A: χρυσὸν δωροδοκεῖ. 575. B: δωροδοκοῦσι.

δώρον, τό, donum, munus. Legg. VI. 771. B: ὡς οὐσαν ἱερὸν θεοῦ δῶρον. Polit. 274. C: ὅθεν ... πὰ πάλαι λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδωρήται; Pol. III. 390. E: δῶρα θεοὺς πείθει cet. (vers.). X. 614. A. Legg. XII. 956. A: θεϊότατα ... δῶρα ὀρνιθές τε καὶ ἀγάλματα. Polit. 305. B: ὑπὸ τινων δώρων. Pol. III. 390. E: ἄνευ ... δώρων. Legg. IX. 862. D. V. 727. A: ἢ τισι λόγοις ἢ δώροις. 728. A: δώροις ... τιμᾷ τότε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. XII. 955. D: μὴδὲν ἐπὶ δώροις διακονεῖν. De lucrī cup. 228. C: μεγάλοις μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Lach. 187. A. Soph. 222. E: ὅτι ... δῶρα προσεπιτιδύσασιν. Pol. III. 390. E: δῶρα ... λαβόντι. Legg. VI. 782. B: τὰ Δήμητρος τε καὶ Κόρης δῶρα. VII. 796. E: περὶ τὰ τῶν Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος δῶρα. X. 905. D: δεχομένους δῶρα. Alc. II. 149. E: δῶρα τελεῖν μάτην.

δωροφορικὸς, ἡ, ὄν, munera offerens. Soph. 222. D: τὸ δὲ δωροφορικόν.

δωροφορῶ, dona vel munera offero. Phaedr. 266. C: οἱ ἂν δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσι. Euth. 14. E: δωροφορεῖν διδόντα τῷ ταῦτα ὦν οὐδὲν δεῖται.

δωρῶ, dono, do. Pass. Polit. 274. C: δῶρα ἡμῖν δεδωρήται. Tim. 47. C: παρὰ θεῶν δεδωρῆσθαι. B: τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Med. Prot. 321. D: καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται τῷ ἀνθρώπῳ. Legg. II. 672. A: τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ὃ δωρεῖται. V. 732. C. X. 924. A: δωρεῖσθαι. Polit. 290. C: δωρεῶς θεοῖς ... δωρεῖσθαι. Legg. VII. 796. B: εὐμενῶς δωρεῖσθαι. Alc. II. 149. C: ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεοὺς. Alc. II. 148. E: πομπὰς ... ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς. Tim. 46. E: δι' ὃ θεὸς αὐτῷ ἡμῖν δεδωρήται. Legg. II. 672. B: ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ δεδωρήται (ὁ θεός). Ep. II. 314. D: δεδωρῆσθαι. Conv. 194. E: ὁποῖος ... ὦν ταῦτα ἐδωρήσατο. Pol. III. 394. A: εἴ τι πώποτε ... δωρήσαιο. Tim. 47. B: θεὸν ἡμῖν ... δωρῆσασθαι ... ὅψιν. Phaedr. 256. E: θεῖα οὕτω σοι δωρήσεται ἢ παρ' ἐραστοῦ φίλῃα. Ep. XIII. 363. A: Κρατίνῳ ... δώρημα δωρησόμεθα ὀπλιτικόν.

Ε.

εἷ, τό. Crat. 402. E: τὸ δὲ εἷ (v. ε̄) ἐγκνεται ἴσως εὐπρεπείας ἔνεκα. 393. D: πλὴν ... τοῦ τε εἷ (v. τοῦ ε̄) καὶ cet. 419. A. 426. C: οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἷ (v. ε̄) τὸ παλαιόν. 437. A: ἐν τῷ εἷ. Theaet. 207. E: ὅταν ... εἷ οἴηται τε δεῖν γράφειν καὶ γράψῃ. 208. A. Crat. 412. A: ἐμβάλλοντας (ἐκβάλλοντας?) ... τὸ εἷ cet. 418. C. 437. A. 411. E: ἀντὶ τοῦ ἦτα εἷ (v. ἦ ε̄ε) ἔδει λέγειν δύο.

ε̄, se. Conv. 175. A: καὶ ε̄ μὲν ἔφη ἀπονίξειν τὸν παῖδα. C: ε̄ δὲ οὐκ ε̄αν. (Id. Pol. X. 617. E.). 223. B: ε̄ δὲ ὕπνον λαβεῖν. Pol. I. 327. B: περιμεῖναι ε̄ κλεῦσαι.

ε̄α, indignantis exclamatio, Lat. *vah!* Prot. 314. D: ε̄α, ἔφη, σοφισταὶ τινες.

ε̄αν, si. Prot. 323. B: ε̄αν ... τὰληθῇ λέγῃ. Phaedr. 244. B: καὶ ε̄αν δὴ λέγωμεν Σίβυλλαν cet. 268. B: ε̄αν βούλωμαι. Phaed. 80. C: ε̄αν μὲν τις ... τελευτήσῃ cet. Soph. 239. E: ε̄αν ... λέγῃς τι (antec. ὅταν). Conv. 189. B: ε̄αν τι γελοῖον εἴπῃς. Pol. I. 330. B: ἐγὼ ... ἀγαπῶ, ε̄αν μὴ ἐλάττω καταλίπω τουτοισί. 337. B: ε̄αν τοιαῦτα φλυαρήσῃ. II. 358. B: ε̄αν καὶ σοὶ δοκῇ. IX. 573. D: ε̄αν τινες ὥσι πρόσθοι. 580. D: ε̄αν τι (si qua) δόξῃ. — ε̄αν ἄρα, si forte. Soph. 254. C. Pol. II. 361. A: ε̄αν ἄρα πῃ σφαλῇ. B: ε̄αν ἄρα σφάλῃται τι. Etiam abs. (verbo omisso), ut verti possit fortasse vel forsitan. Theaet. 192. C: ἐν τίσι δὴ; ε̄αν ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω. Similiter ε̄αν πως. Euthyd. 288. D: τὸ ἐξῆς τούτοις πειράσομαι ... διελθεῖν, ε̄αν πως ἐκκαλέσωμαι cet. — Cum part. γε. Pol. I. 338. C: ε̄αν μάθω γε πρῶτον ... τί λέγεις. III. 411. B: καὶ ε̄αν μὲν γε ... φῦσιν ἄθυμον λάβῃ ... ε̄αν δὲ cet. IV. 425. E: ε̄αν γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σωτηρίαν τῶν νόμων cet. Hipp. mai. 296. D. al. — Cum part. δέ. Prot. 342. B: ε̄αν δὲ βούλῃ (sin mavis). 348. A. Gorg. 447. B. Phaedr. 268. B: ε̄αν δ' αὖ (praec. ε̄αν μὲν δόξῃ μοι). Crat. 387. C: ε̄αν δὲ μὴ (sin minus). — ε̄αν θᾶττον, quum primum, simul ac. Alc. I. 105. A: ε̄αν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. — καὶ ε̄αν, etiam si (vern. auch wenn vel selbst wenn). Phaed. 80. D: καὶ ε̄αν σαπῇ ... ὅμως cet. Theaet. 200. C: καὶ ε̄αν μὴ προχείρους ἔχῃ ἐν τῇ ψυχῇ. Pol. IV. 423. A: καὶ ε̄αν μόνον ἢ χιλίων τῶν προπολεμούντων (ἢ πόλις). Menex. 234. C: καὶ ε̄αν πένης τις ὢν τελευτήσῃ. Ib. καὶ ε̄αν φαῦλος ᾖ. Euthyd. 285. C: καὶ ε̄αν βούλονται δέρειν ἐτι μᾶλλον ἢ νῦν δίρονσιν. — ε̄αν ...

καί, *etiamsi* (vern. *wenn auch*). Prot. 323. B: *ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἄδικός ἐστιν*. Phaedr. 255. A: *ἐάν ἄρα καὶ ... διαβεβλημένος ᾗ*. 257. C: *ἐάν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαράτείναι*. Pol. II. 365. B: *ἐάν μὴ καὶ δοκῶ*. Tim. 50. B. Legg. II. 656. B. VIII. 829. D: *ἐάν καὶ μὴ μουσικὰ περὶνῃ*. XII. 947. D. — *ἐάν μὴ, si non; nisi et nisi si*. Prot. 313. E: *ἐάν μὴ τις τύχῃ ... ἱατρικός ὢν*. Crat. 394. A: *ἐάν μὴ τέρας γίγνηται*. Pol. V. 459. B: *καὶ ἐάν μὴ οὕτω γεννᾶται* cet. 460. D: *ἐάν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ὦσι*. 470. A: *ἐάν μὴ τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ*. 472. E: *ἐάν μὴ ἔχωμεν ἀποδείξαι ὥς* cet. 473. C. al. — *ἐάν μόνον, dummodo*. Gorg. 489. E: *ἐάν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ*. Conv. 194. D: *ἐάν μόνον ἔχῃ ὅτω διαλέγεται*. Pol. VIII. 558. B: *ἐάν φῇ μόνον εὐνοὺς εἶναι τῷ πλήθει*. — *ἐάνπερ et ἐάνπερ γε, si*. Phaed. 89. B: *ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ*. 92. A: *ἐάνπερ μείνῃ ἥδε ἡ οἴκησις*. Theaet. 166. B: *ἐάνπερ τοῦτο δέισῃ*. Ib. *ἐάνπερ ἀνομοίως γίγνηται*. Soph. 242. B: *ἐάνπερ ἐλέγχωμεν*. Parm. 150. C: *ἐάνπερ ᾗ μέγα*. Crat. 431. E. Pol. I. 332. B. al. — *ἐάν πῃ, si qua*. Crat. 430. A: *ἐάν πῃ διαλλαχθῶμεν*. Pol. V. 453. E. — *ἐάν πού, sicubi*. Prot. 320. A: *ἐάν πού αὐτόματοι περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ*. Pol. IX. 575. B: *ἐάν πού πόλεμος ᾗ*. Hipp. min. 368. E: *ἐάν πού εὖρος* cet. — *ἐάν πως, si forte*. Gorg. 493. C: *ἐάν πως οἷός τε ᾖ*. Legg. I. 644. C: *ἐάν πως δυνατός ᾖμιν γένωμαι δηλώσαι τὸ τοιοῦτον*. X. 900. B. — *ἐάν τε ... ἐάν τε, sive — sive*. Prot. 323. B: *ἐάν τε ὥσιν ἐάν τε μὴ*. 356. B: *ἐάν τε τὰ ἐγγύς ... ἐάν τε τὰ πόρρω* cet. Theaet. 167. D: *ἐάν τε βοῦλή ἐάν τε μὴ*. Polit. 293. C: *ἐάν τε κατὰ νόμους ἐάν τε ἄνευ νόμων ἄρχωσι*. Pol. I. 337. C: *ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μὴ*. II. 379. A: *ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεισι ποιῇ ἐάν τε ἐν μέλεισιν ἐάν τε ἐν τραγωδίᾳ*. Legg. IX. 881. C: *ἐάν τε παῖς ἐάν τε ἀνὴρ ἐάν τ' οὖν γυνή*. XI. 934. D: *ἐάν τ' οὖν δοῦλον ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλευθερον περιορᾷ*. Apol. 25. B: *ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος οὐ (ν. μὴ) φῆτε ἐάν τε φῆτε*. Pol. VIII. 557. A: *ἐάν τε καὶ δι' ὅπλων γέννηται ἐάν τε καὶ* cet. Lys. 212. C: *ἐάν τε καὶ ἀντιφιλῆται ἐάν τε καὶ μισῆται*. Conv. 184. B: *ἐάν τε κακῶς πάσχων ... ἂν τ' εὐεργετούμενος* cet. Alc. I. 107. B: *ἐάν τέ γε σμικρὸς ᾗ μέγας ᾗ, ἐάν τε καλὸς ᾗ αἰσχροὺς* cet. Pro *ἐάν τε etiam εἴτε (εἰ τε)* ponitur, ut Pol. II. 364. C: *εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν ... ἐάν τέ τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ* cet. Simpl. *ἐάν τε*. Pol. VIII. 568. D. Legg. VIII. 849. E: *ἐάν τε κομίσσεται καὶ ἂν μὴ*. *ut Lat. *si, est an* (vern. *ob*). Gorg. 452. C: *σκοπεῖ δῆτα ... ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν* cet. 510. B: *σκοπεῖ δὴ καὶ τόδε ἐάν σοι δοκῶ εὖ λέγειν*. Phaed. 100. C: *σκοπεῖ δὴ ... ἐάν σοι ξυνδοκῇ, ὥσπερ ἐμοί*. Theaet. 192.

Ε: ἰδὲ δὴ ἂν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Crat. 400. A. Pol. IV. 434. A. Legg. XI. 929. Ε: ξυμβουλευόντων (imper.) ἂν τε δὲν γράφεσθαι καὶ ἂν μὴ τὴν γραφὴν. Crit. 48. E. Men. 89. D. Etiam ἂν πως, si forte, sic frequentatur. Theaet. 156. C: ἀλλ' ἄθρ' ἂν πως ἀποτελεσθῇ. Pol. IV. 427. D. ἂν πως ἰδωμεν cet. 432. C. al. — Denique it ponitur ut verbo videndi expleri possit. Alc. I. 122. D: μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἄρόητον ἔστω, ἂν πως αἰσθῇ οὐ εἶ (vern. ob du vielleicht, h. e. um zu sehen ob du cet.).

ἐαρίζομαι, verno. Ax. 371. C: λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαρίζομενοι.

ἐαυτοῦ, sui ipsius (v. αὐτός). Phaed. 63. Ε: τὸ ἐαυτοῦ παρασκευάζειν. Pol. I. 330. Ε: ἐαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ. X. 614. D: ἐαυτοῦ ... προσελθόντος. Alc. II. 143. C: ἐθέλειν ἂν σε πρὸς τὴν ἐαυτοῦ (Par. F. σαυτοῦ) μητέρα διαπετραχθῇ. Pol. I. 330. A: εὐκολος ... ἐαυτῷ. Alc. I. 135. B: οὐθ' ἐαυτῷ οὔτε τῇ πόλει. Polit. 263. D: σεμνῦνον αὐτὸ ἐαυτό. Prot. 346. B: προσαναγκάζοντας ἐαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἐαυτῶν. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἐαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ. Ib. διὰ τῆς ἐαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἐαυτῶν. Pol. I. 330. C: ὡς ἔργον ἐαυτῶν. Prot. 347. Ε: αὐτοὶ δ' ἐαυτοῖς σύνεισι δι' ἐαυτῶν. Phaedr. 237. C: οὔτε γὰρ ἐαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις (v. ἀλλοῖς) ὁμολογοῦσιν. Polit. 270. A: φρονούντες ἐαυτοῖς ἐναντία. Alc. I. 112. A: περὶ τῶν δικαίων ... οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ὁμολογεῖν αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; 125. B: οὐκ οὖν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἐαυτοῖς καὶ χρωμένων ἀλλήλοις cet. Prot. 346. B: αὐτοὺς ἐαυτοὺς παραμυθεῖσθαι. Lys. 215. B: ἱκανοὶ γὰρ ἐαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες. Crat. 436. D: τῶν μὲν (ὀνομάτων) φασκόντων ἐαυτὰ εἶναι τὰ ὅμοια τῇ ἀληθείᾳ. Parm. 134. A: καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ὡσαύτως πρὸς ἐαυτά.

ἐβδομήκοντα, septuaginta. Legg. VI. 755. A. 774. A. XII. 946. C. Crit. 52. E. Men. 91. E.

ἐβδομος, η, ον, septimus. Legg. III. 695. C: λαβὼν αὐτὴν (v. ἀρχὴν) ἐβδομος (cum sex aliis). Pol. X. 616. Ε: τοῦ ἐβδόμου. V. 461. D: ἐβδόμῳ (μηρί). Phaedr. 248. Ε: ἐβδόμῃ (ψυχῇ). Pol. X. 617. B: τὸν τε ἐβδομὸν cet. Polit. 302. Ε: τὴν ὀρθὴν χωρὶς ἀποκρίναντες τούτων ἐβδόμην. Tim. 35. C. Legg. III. 690. C. al.

ἐγγεῖος, ὁ ἡ, terrenus. Tim. 90. A: φυτὸν οὐκ ἔργειον, ἀλλ' οὐράνιον. Pol. VI. 491. D: εἴτε ἐγγείων εἴτε τῶν ζώων. VIII. 546. A: οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις.

ἐγγέννησις, ἡ, procreatio. Legg. VI. 776. A: οἶαν νεοττῶν ἐγγέννησιν (v. γέννησιν) καὶ τροφὴν.

ἐγγίγνομαι, innascor, exsisto in aliquo; insum; etiam peragor in aliquo. Soph. 247. B: ἐν ᾗ ταῦτα ἐγγίγνεται. 263. D: ὅτι ταῦτα ... ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται. Parm. 150. A: εἰ ... ἐν τῷ ἐνὶ σμικρότης ἐγγίγνεται. Tim. 29. Ε:

ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. 51. E. Legg. VII. 820. C. Tim. 37. C: τούτῳ δὲ ἐν ᾧ τῶν ὄντων ἐγγίγνεσθον. Parm. 150. A: εἰ ἐν ὅλῳ ἐγγίγνεται. 149. E: οὐ γὰρ ἂν ποῦ ... ἐν τοῖς οὐσίαν ἐγγίγνοισθην. Pol. VIII. 557. C: παντοδαποὶ δὴ ἂν ... ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνυντο ἄνθρωποι. Soph. 264. A: ὅταν ... τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς. 266. B: ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται. Pol. VII. 540. C: ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Legg. II. 653. B. Gorg. 526. A: καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγγίγνεσθαι. Polit. 262. E. Parm. 132. B: οὐδαμοῦ ... ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχαῖς. Pol. III. 407. C: ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι. V. 456. E. Parm. 150. B: μήτ' ἐν ὅλῳ ἐγγίγνόμενη. Pol. I. 351. D. Alc. I. 133. B: ἐν ᾧ τυγχάνει ἡ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγίγνόμενη. Phaedr. 273. D: ὡς ἄρα τοῦτο τὸ εἶδος τοῖς πολλοῖς ... τυγχάνει ἐγγίγνόμενον. Soph. 228. A: τὸ δ' οἷον αἰσχος ἐγγίγνόμενον (ἐν σώματι). Parm. 138. D. Tim. 84. E. Polit. 273. C: λήθης ἐγγίγνόμενης ἐν αὐτῷ. Phil. 38. A. Pol. X. 610. B: τοῦ δὲ ἰδίου ἐκάστῳ μὴ ἐγγίγνόμενον. Gorg. 504. C: τῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγίγνόμενῳ ἐκ τῆς τάξεως cet. Ep. VII. 327. C: ἐγγίγνόμενην δ' αὐτὴν καὶ ἐν ἄλλοις cet. Pol. VI. 501. B: ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγίγνόμενον. Legg. III. 690. E. Pol. VIII. 564. B: τούτῳ ... ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγίγνόμενον. Theaet. 194. D: καὶ τούτοις καθαρά τὰ σημεῖα ἐγγίγνόμενα. Tim. 49. E. Phil. 41. A: τὰς δὲ φευδεῖς (ἡδονὰς) ... ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πολλάκις ἐνούσας τε καὶ ἐγγίγνόμενας. Phaedr. 256. B: ᾧ κακία ψυχῆς ἐνεγίγνετο. Tim. 50. B: ὅσα τε ἄλλα σχήματα ἐνεγίγνετο. Legg. III. 695. E: βασιλεὺς ἐν Πέρσαις οὐδεὶς πῶ μέρως ἐγγίγονεν (ν. γέγονεν) ἀληθῶς. Pol. IV. 435. E: εἴ τις οἰηθεῖν τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι. Tim. 90. B. Legg. XII. 965. E. Pol. X. 607. E: διὰ τὸν ἐγγεγονότα ... ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιήσεως. Charm. 153. D: εἴ τινες ἐν αὐτοῖς διαφέροντες ... ἐγγεγονότες εἶεν. Pol. I. 351. E: ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται. Ib. ᾧ ἂν ἐγγένηται. VII. 537. C: ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. VIII. 545. D: ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται. Pol. VIII. 564. C: ἂν δὲ ἐγγένησθον. Phil. 24. D: ἥρμα ἐδοξα ἐγγενέσθαι. Conv. 186. D: δεῖ δ' ἐγγενέσθαι. Pol. III. 398. A: οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι. IV. 433. B. 545. D: οὔτε εἰς ἐγγεγόμενος cet. VIII. 549. B: ὅς μόνος ἐγγεγόμενος σωτὴρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Phaedr. 244. D: ἡ μαρτία ἐγγενομένη. Pol. II. 371. E: τίνι ... ἐγγενομένη. IV. 433. C. Ib. τί ... ἐγγεγόμενον. VIII. 563. E: ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγεγόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν. Conv. 197. B: Ἐρωτος ἐγγεγόμενον, δῆλον ὅτι κἀλλους. Pol. IV. 545. D. Pol. VIII. 560. A: αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν

τῇ τοῦ νέου ψυχῇ. Charm. 157. A. Pol. IV. 433. B: ἐγγε-
νομένοις (v. ἐγγενόμενα). 421. B: ὅπως ὅτι πλείστη αὐτοῖς
εὐδαιμονία ἐγγενήσεται. VIII. 547. A. 564. C: ὅπως μὴ
ἐγγενήσονται. VII. 521. C: τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγε-
νησονται. *accido. Legg. I. 642. B: καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ νῦν
ταῦτ' οὗτο ἐγγέρονεν. Pol. I. 341. B: ἵνα μὴ αὐθις ἡμῖν
τοιοῦτον ἐγγένηται. *incido. Ax. 371. D: οὔτε γὰρ χεῖμα
σφοδρὸν ... ἐγγίγνεται. *etiam in eo ponitur quod alicui
datur vel conceditur (v. c. spatium ad deliberandum, quod
nos dicimus einem Zeit lassen). Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος
ἐγγένηται (v. ἐκγένηται) τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής. Conv.
184. A: ἵνα χρόνος ἐγγένηται ὅς cet. Phaed. 86. E: ἵνα
χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν. Hinc ἐγγί-
γνεται, conceditur, est licet. Phaed. 66. C: ὥστε ... οὐδὲ φρο-
νῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν.

ἐγγιστα, proxime. Locr. 98. E: ἐγγιστα σφαίρας ἐόν.

ἐγγλύφω, insculpo. Eryx. 400. B: ἐν δὲ Αἰθιοπία λί-
θοις ἐγγλυμένους χρώνται.

ἐγγονος, ὁ ἡ, oriundus vel genere coniunctus. Pol. II.
364. E: Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων. (Polit. 288. D.
pro ἐγγονον nunc scribitur ἔκγονον).

ἐγγράμματος, ὁ ἡ, scriptus. Def. 414. D: λόγος
φωνῇ ἐγγράμματος. Ib. ἄρθρον ἐγγράμματον.

ἐγγράφω, inscribo. Pol. VI. 501. B: τὸ δὲ πάλιν ἐγ-
γράφοιεν. *in tabulas publicas refero. Legg. VI. 784. D: μὴ
ἐλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγραψάντας. *in numerum adscribo.
Ax. 366. E: ἐπειδὴν ... εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ.

ἐγγύη, ἡ, sponsio, vadimonium. Charm. 165. A: ἐγγύη,
πᾶρα δ' αὖτη. Legg. IX. 872. A: πλήν τῆς ἐγγύης. B. Phaed.
115. D: τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν cet. Legg. VI. 774. E:
ἐγγύην ... εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρώτον cet. XII. 953.
E. IX. 873. B: ἐγγύας τὰς αὐτὰς εἶναι.

ἐγγυητής, ὁ, sponsor, vas. Legg. XII. 954. A: ἐγγυη-
τής ... καὶ ὁ προπωλὼν ὀτιοῦν. Alc. I. 134. E: ἀσφαλὴς
γὰρ εἰ ἐγγυητής. Legg. XI. 914. D: ὁπότερος ἂν μὴ πα-
ρώσῃ τον ἐγγυητὴν ἀξιοχρεῶν. 937. B. Apol. 38. B: ἐγγυη-
ταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται τοῦ ἀργυρίου οὗτοι ἀξιοχρεῶ. Legg. IX.
871. E: ὁ δὲ παρεχέτω τοὺς ἐγγυητὰς ἀξιοχρεῶς. XI. 914.
E: ἐγγυητὰς ... καταστήσας. Ep. VII. 346. B.

ἐγγύθεν, e propinquo, cominus. Prot. 356. C: φαίνε-
ται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μερέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω cet.
Phaedr. 255. B: ἐγγύθεν ἢ εὐνοια γιγνομένη του ἐρῶντος.
Theaet. 165. D: ἐγγύθεν μὲν ... πόρρωθεν δὲ cet. Soph.
236. A: τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁράσθαι. Polit. 289. D:
προσελθόντες ἐγγύθεν. Parm. 165. C: ἐγγύθεν ... νοοῦνται.
Phil. 41. E: τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὁρᾶν τὰ μερέθη. Pol.
VII. 523. C: εἴτ' ἐγγύθεν πρὸςπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν.
VIII. 550. A: ὁρῶν τὰ ἐπιτηδύμια αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ

τὰ τῶν ἄλλων. X. 602. C. Legg. I. 629. E: ἐγγύθεν ἰστιάμενοι (Tyrť.). Id. II. 661. A. VI. 783. B: ἐγγύθεν ἴσως μιᾷλλον κατοψόμεθα.

ἐγγύθι, *prope*. Pol. II. 364. D. (Hom.).

ἐγγυμναζομαι, *in aliquo exerceor*. Phaedr. 228. E: ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνασόμενος.

ἐγγύς, *prope*, *in propinquo* (cum art. *propinquus*, c. pron. *ti* vel genit. *simile*, cum v. *τείνειν* *prope accedere*). Prot. 356. B: τὸ ἐγγύς καὶ τὸ πόρρω σήσας ἐν τῷ ζυγῷ. E: εἴτ' ἐγγύς εἴτε πόρρω εἴη. Phaedr. 254. D: ἐπειδὴ ἐγγύς ἦσαν. Gorg. 520. A: ἡ ἐγγύς *τι* καὶ παραπλήσιον. Phaed. 65. A: ἐγγύς *τι* *τείνειν* τοῦ τεθνάναι. 80. B: ἡ ἐγγύς *τι* τούτου (εἶναι). 95. B: ἐγγύς ἰόντες. 116. B: καὶ ἦν ἡδὴ ἐγγύς ἡλίου δυσιῶν. Theaet. 174. A: εἰς *τι* τῶν ἐγγύς (al. εἰς τῶν ἐγγύς) οὐδὲν αὐτὴν συγκαθίσεια. 208. E: ἐπειδὴ ἐγγύς ... γέγονα τοῦ λεγομένου. Polit. 280. B: ὅτι τῶν μὲν ἐγγύς συνηγῶν οὕτω διωρίζεται. Parm. 126. C: οἰκεί δὲ ἐγγύς ἐν Μελίτῃ. 127. B: ἐγγύς τῶν (v. ἐτῶν) τετραράκοντα τότε εἶναι. Crat. 395. C: τὸν τὰ ἐγγύς ὁρῶντα. Ib. τὸ ἐγγύς μόνον ὁρῶν. Conv. 198. B: οὐδ' ἐγγύς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν. Pol. I. 330. D: ἐπειδὴν τις ἐγγύς ἢ τοῦ οἰεσθαι τελευτήσειν. II. 378. D: ἐγγύς τούτων ... λογαποεῖν. III. 388. B: μηδὲ Πριάμον ἐγγύς θεῶν γεγονότα. 391. E: οἱ (v. *deest*) Ζηρός ἐγγύς. 395. A: οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγύς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα. VI. 508. C: ἐγγύς φαίνονται τυφλῶν. VII. 518. D: ἐγγύς *τι* εἶναι τῶν τοῦ σώματος (ἀρετῶν). 537. A: προσακτέον ἐγγύς. VIII. 548. D: οἷμας ... ἐγγύς *τι* αὐτὸν Γλαῦκωνος τουτοῦ *τείνειν*. 568. B: ὅσοι ἡμῶν ἐγγύς πολιτεύονται. X. 615. D: ἐπειδὴ ἐγγύς τοῦ στομίου ἤμεν. Tim. 21. B: σχεδὸν ἐγγύς ἡδὴ τῶν ἐνενηκόντα ἐτῶν. 59. B. Legg. III. 692. A: ἐγγύς τῆς κληρωτῆς ἀγαγῶν δυνάμεως. 701. B: ἐγγύς τοῦ τέλους οὔσι. V. 745. C: τοῦ τ' ἐγγύς καὶ τοῦ πόρρω μετέχοντα ἐκάτερον. E: τὴν τε (οἰκῇσιν) ἐγγύς τοῦ μέσου *cet*. VII. 806. E: ἐγγύς δ' ἐχόμενα τὰ τῶν αὐτοῖς οἰκείων (ξυσσίτια). IX. 857. D: τοῦ φιλοσοφεῖν ἐγγύς χρώμενον ... τοῖς λόγοις. Apol. 38. C: ὅτι πόρρω ἡδὴ ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς. Charm. 154. A: ἐγγύς ἡδὴ ... *προσιῶν*. Menex. 247. E: ἡ ἐγγύς τούτου. Legg. IV. 704. D: ἐγγύτερον ... τοῦ δέοντος κεῖται τῆς θαλάττης. Theaet. 179. C: προσιτέον οὖν ἐγγυτέρω. Phil. 16. C: ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες. Pol. I. 330. E: ὥσπερ ἡδὴ ἐγγύτερω ὢν τῶν ἐκεῖ. VII. 515. D: μᾶλλον *τι* ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος. Tim. 70. A: κατώκισαν ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς. Apol. 30. A: ὅσῳ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. Lys. 214. B: ὅσῳ ἂν ἐγγυτέρω *προσίῃ*. Gorg. 452. E: νῦν μοι δοκεῖς δηλώσαι ... ἐγγύτατα τὴν ῥητορικὴν *cet*. Phaed. 65. E: οἷτος ἂν ἐγγύτατα ἴοι τοῦ γινῶναι ἕκαστον. Soph. 234. E: ὡς ἐγγύτατα ... *προσάγειν*. Polit. 273. C: τὸν ἐρ-

γνῦτατα γρόνον αἰ τῆς ἀρέσεως. 287. C: εἰς τὸν ἐγγύτατα ὅτι μάλιστα τέμνιν ἀφιδμόν αἰ. Pol. III. 417. B: θεόν-τες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου. V. 462. C: ἡῖς... ἐγγύ-τατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἐχει. 473. A: ὡς ἀνἐγγύτατα τῶν εἰρημέ-νων πόλις οὐκῆσει. Tim. 39. B. Legg. I. 634. B: πολεμίων τῶν ἐγγύτατα ἑαυτῶν. III. 691. D: μῖσος ἔχειν πρὸς τῶν ἐγγύτατα φίλων. V. 739. E: εἴη... ἂν γενομένη πὺς ἀδα-νασίας ἐγγύτατα. VI. 774. E: τοὺς ἐγγύτατα γένους (Id. Hipp. mai. 304. D.). VIII. 830. B: ὡς ἐγγύτατα τοῦ ὁμοίου ἰόντες. IX. 866. A: ὁ τοῦ τελευτήσαντος γένει ἐγγύτατα (v. ἐγγυτάτω). B: ὁ προσήκων ἐγγύτατα. 874. A: τῶν γειτό-νων τὸν ἐγγύτατα. Crit. 53. B: εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πό-λεων. Lach. 187. E: ὅς ἂν ἐγγύτατα (v. ἐγγυτάτω) Σωκρά-τους ἢ λόγῳ ὡςπερ γένει. Ep. VII. 342. C. Etiam ἐγγυτάτω. Phaedr. 252. A: ὅπου ἂν εἴ τις ἐγγυτάτω τοῦ πόθου. Phaed. 67. A: οὕτως... ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι. D: ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι. Soph. 265. A: τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν. Conv. 193. C: τὸ τοῦτου ἐγγυτάτω. (185. C. pro ἐγγυτάτω libri Mss. dant ἐν τῇ κάτω). Apol. 25. C: τοῖς αἰ ἐγγυτάτω ἑαυτῶν ὄντας. **praene, propemodum*. Men. 91. E. Alc. I. 123. B. De *lucri cup*. 229. B.

ἐγγυνῶ, *spondeo* (vern. *verloben*). Legg. XI. 923. D: θυγατρί... ἢ... ἂν ἐγγεγνημένος ὡς ἀνὴρ ἐσόμενος ἢ. Med. *spondeo, sponsionem facio*. Prot. 336. D: ἐπεὶ Σωκράτῃ γε ἐγὼ ἐγγυνῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι. Euthyd. 274. B: ὅτι... ἐθέλησουσιν ἅπαντες οἱ μὴ ἔροντες, ἐγὼ ὑμῖν ἐγγυνῶμαι. Legg. XII. 953. E: διαρρήδην ἐγγυασθῶ. Ib. ἐγγύην ἣν ἂν ἐγγυᾶται τις. IX. 855. B: εἰάν... μὴ τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν τῶν φίλων ἐγγυᾶσθαι. Apol. 38. B. Legg. IX. 871. E: ἐγ-γυωμένους. Phaed. 115. D: ἣν (ἐγγύην) οὕτως πρὸς τοὺς δικαστὰς ἡγγυᾶτο. Ib. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα... τὴν ἐναντίαν ἐγγύην *cet.* Alc. I. 134. E: ὑμᾶς ἐθέλω ἐγγυήσασθαι ἢ μὴν εὐδαιμονήσειν.

ἐγείρω, *excito* (etiam *e somno*). Crat. 411. A: ἐγεί-ρεις... οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων. Pol. X. 695. B: ὅτι τοῦτ' ἐγείρει τῆς ψυχῆς. Legg. V. 747. B. Theaet. 184. A: ὄν (λόγον) νῦν ἐγείρομεν πλήθει ἀμήχανον. 149. C: ἐγεί-ρειν... τὰς οὐδινὰς. 151. A. Pol. VIII. 555. A: τὰς ἐπιθυ-μίας... ἐγείρειν. Legg. VII. 808. A: καὶ μὴ πρῶτην αὐτὴν ἐγεί-ρειν (*int. e somno*) τὰς ἄλλας. Pol. III. 410. B: κακείνο ἐγεί-ρων. Legg. IX. 856. B: στάσιν ἐγείρων. Apol. 30. E: ὑμᾶ-ἐγείρων. Phaedr. 245. A: *μανία*... ἄβατον ψυχὴν ἐγείρουσα. Legg. II. 673. D: ἐγείροντος τὸν ὄνθμον. Locr. 103. E: ἐγείρουσαι τὰν ὀρμάν. Crit. 43. B: καὶ ἐπίτηδες σε οὐκ ἡγείρων. Polit. 272. D: οὐ δ' ἔνεκα τὸν μῦθον ἡγείραμεν. Legg. VI. 773. C: θυμὸν ἂν ἐγείρει (v. ἀνεγείρει; al. ἂν ἀνεγείρει) πολλοῖς. Crit. 44. A: *κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινὶ*

οὐκ ἐγείραι με. Legg. VIII. 843. A: οἱ μετὰ πολέμων τῶν ἐχθίστων ἐγείρονται. Pol. IV. 440. C: οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ ἐγείρεσθαι ὁ θυμός. Legg. VII. 808. A: ὑπὸ θεραπευαίνων ἐγείρεσθαι τινων. XII. 942. B: ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τε φυλακὰς cet. Apol. 30. E: θεομένων ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος. Pol. I. 330. E: ἐκ τῶν ὑπνῶν ... θαμνὸν ἐγειρόμενος. III. 411. D: ἅτε οὐκ ἐγειρόμενον. Legg. VII. 808. A: ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανισταμένον ἀεὶ πρῶτον. Apol. 31. A: ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Legg. VII. 808. A: ἐγειρομένους ... νύκτωρ. Pol. IX. 571. C: τὰς περὶ τὸν ὕπνον ... ἐγειρομένας (ἐπιθυμίας). Tim. 52. C: ἐγερωθέντες. 46. A: ἐγερωθεῖσιν. Lys. 204. D: ἐξ ὕπνου ἐγερομένοις. Perf. *experrectus sum*, *vigilo*. Ion. 532. C: εὐθύς τε ἐργήγορα cet. Prot. 310. B: ἐργήγορας, ἢ καθεύδεις; Ion. 536. B: εὐθύς ἐργήγορας. Legg. VII. 808. B: ἐργήγορε χρόνον ὥς πλείστον. Ion. 533. A. Theaet. 158. B: ποτερον καθεύδομεν ... ἢ ἐργηγόραμεν. D. Phaed. 71. C: ὥσπερ τῷ ἐργηγορεῖναι τὸ καθεύδειν (ἐναντίον ἐστί). Conv. 223. C. Phil. 20. B: ὄναρ ἢ καὶ ἐργηγορός. Pol. III. 390. B. Legg. VII. 809. D: ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐργηγορευίαν παρεχόμεναι. 808. C: ἐργηγορότες ... νύκτωρ. Soph. 266. C: οἶον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐργηγορόσιν ἀπειρασμένην. Conv. 203. A. Tim. 85. A. Legg. VII. 823. E: μήτε ἐργηγορόσι μήτε εὐδοῦσι. 791. A: τοὺς ... ἐργηγορότας. 819. C. X. 910. ἐγερεσις, ἢ, *concitatio*. Tim. 70. C: τῇ τοῦ θυμοῦ ἐγέρσει.

ἐγερετικός, ἢ, ὄν, *excitans*. Pol. VII. 523. E: οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερετικὸν εἶη. 524. A: οὐκ ἐγερετικά τῆς νοήσεως.

ἐγκάθετος, ὁ ἢ, *subornatus*, *subdolus*. Ax. 368. E: προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες.

ἐγκάθημαι, *insideo*. Theaet. 184. D: εἰ πολλαὶ τινες ἐν ἡμῖν ... αἰσθήσεις ἐγκάθηνται. Cum praep. μεταξὺ est *interiectus sum*. Parm. 156. D: ἀλλ' ἢ ἐξαίφνης αὕτη φύσις ... ἐγκάθεται μεταξὺ τῆς κινήσεως τε καὶ στάσεως.

ἐγκαθίζω, *colloco*. Pol. VIII. 553. C: ἄρ' οὐκ οἶε τὸν τοιοῦτον τότε εἰς ... τὸν θρόνον ἐκείνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ... ἐγκαθίζειν —;

ἐγκαθορῶ, *perspicio*. Epin. 990. E: τοῖς ἐγκαθορῶσι τε καὶ διανοομένοις.

ἐγκαιρία, ἢ, *opportunitas*. Polit. 305. D: ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας.

ἐγκαιρος, ὁ ἢ, *tempestivus*, *opportunus*. Polit. 282. E: ἴσως γὰρ ὁ διορισμός ἐγκαιρος ἂν σοι γένοιτο. Legg. XI. 928. A: ἔτι δ' ἀπειλή τις ἂν τοιάδε εἶη μάλα ἐγκαιρος. IV. 717. A: ἐγκαιρότατος (πόνος).

ἐγκαλύπτω, *involvo*; *obvolvo* (ut caput). Prot. 315. D: ἐγκαλυμμένος ἐκ κωδίοις τιοὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολ-

λοις. Phaedr. 243. B: καὶ οὐχ ... ὑπ' αἰσχύνης ἐγκεκαλυμμένος (opp. γυμνῇ τῇ κεφαλῇ). Phaed. 118. A: ἐνεκεκάλυπτο γάρ. Med. Phaedr. 237. A: ἐγκαλυψάμενος ἔρω. Phaed. 117. C: ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλειον ἐμμαντόν.

ἐγκαλῶ, obūcio, reprehendo, offendo aliquid in aliquo; etiam crimino, accuso. Demod. 385. D: ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐγκαλῶ. Apol. 26. C: τοῦτ' ἐστὶν ὃ μοι ἐγκαλεῖς. Demod. 385. D. Phaed. 86. E: τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ. Ep. VII. 351. B. Legg. III. 683. B: εἰ μὴ τι τοῖς εἰρημένοις ἐγκαλοῦμεν λόγοις. Demod. 384. E: τί οὖν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι ... τοιαῦτα ἐγκαλοῦσι πρὸς ἀλλήλους ... αὐτοῖς δὲ ... οὐδ' ὅτιοῦν ἐγκαλοῦσιν; Apol. 27. E: ἀπορῶν ὃ τι ἐγκαλοῖς ἐμοὶ ἀληθὲς ἀδίκημα. Demod. 384. D: πῶς ἂν δικαίως ἐγκαλοῖς ἐκείνῳ; Prot. 346. A: ἵνα αὐτοῖς ἀμειλοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἄνθρωποι. Legg. XI. 926. B. Gorg. 460. D: ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν. Ib. μὴ τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν. Theaet. 168. E. Legg. I. 648. C: μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πώματι. XII. 956. C: ἐγκαλῶν ... τοῖς δικασταῖς. Crit. 50. C: τί ἐγκαλῶν ἡμῖν τε καὶ τῇ πόλει cet. Demod. 385. B: ἀκούσαντες αὐτοῦ ἐγκαλοῦντος. Pol. VI. 489. D: τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ. Alc. I. 109. A: τί ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν. Demod. 385. D: οὐκ ἂν ἐνεκάλεσας αὐτῷ μᾶλλον;

ἐγκαρπος, ὁ ἡ, frugifer. Phaedr. 276. B: ἐγκαρπα (σπεύματα).

ἐγκαταβάλλω, deūcio. Ion. 539. C. (Hom.).

ἐγκαταδέω, illigo. Phaed. 84. A: λύπαις ἐαυτὴν πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν.

ἐγκαταλείπω, relinquo. Conv. 208. B: τῷ τὸ ἀπὸν ... ἕτερον νέον ἐγκαταλείπειν. Phaed. 91. C: ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν. *derelinquo. Conv. 179. A: καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε τὰ παιδικὰ καὶ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι.

ἐγκατατέμνω, in aliquo concido. Pol. VIII. 565. D: ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς (ἀνθρωπίνου σπλάγχνου) ἐγκατατεμνημένου (v. ἐγκαταμεμιγμένου).

ἐγκατοικῶ, inhabito. Gorg. 486. C. (Eurip.).

ἐγκανυμν, τό, inustum (ut color). Tim. 26. C: οἶον ἐγκανύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς.

ἐγκνίμαι, insertus vel interpositus sum. Crat. 402. E: τὸ δὲ εἰ ἐγκνίται cet. 419. B: τὸ δέλτα δὲ ἐγκνίται. 434. D: ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ἐγκνίται. Pol. X. 616. D: ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ ... ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο. Crat. 434. D: ἡ καὶ τὸ λάβδα ἐγκνίμενον; Pol. X. 616. D: ἐν ἀλλήλοις ἐγκνιμένους.

ἐγκελεύομαι, incito. Locr. 104. A: ἐγκελεύόμεναι (v. ἐκκελ.) ... ποττὰ ἔργα.

ἐγκεράννυμι, immisceo, interpono. Crat. 427. C: τοῦτ' ο

(τὸ οὐ) πλείστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε. Euthyd. 299. B: ἐὰν τις αὐτῷ (v. αὐτό) ... ἐγκεράσῃ ἑλληβόρου ἄμαξαν. Med. Polit. 268. D: σχεδὸν παιδιὰν ἐγκερασάμενος.

ἐγκέφαλος, ὁ, *cerebrum*. Phaed. 96. B: ὁ δὲ ἐγκέφαλος ἐστίν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν cet. Tim. 73. E: ἐγκεφάλου ... πληγὴν. D: ἐπωνόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖραν ἐγκέφαλον. E. 76. A. C. Hipp. mai. 292. D: μήτε ὡτα μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων. Locr. 100. A: ῥίζαν μυελῷ εἶμεν ἐγκέφαλον.

ἐγκλείω, *claudo*. Prot. 314. D: ἐγκεκλιμένης (v. ἐγκλεισμένης) τῆς θύρας.

ἐγκλημα, τό, *reprehensio; criminatio, accusatio*. Legg. III. 685. C: μέγα γὰρ ἐγκλημα πρὸς αὐτοὺς ἡ τῆς Τροίας ἄλωσης ... ἐγερόνει. VIII. 846. A: ἐὰν δ' ἐγκλημα τῷ μεῖζον ἄλλῳ πρὸς ἄλλον γίνηται. XII. 953. B. Euth. 4. E: ἐστὶ δὲ τί τὸ ἐγκλημα καὶ τίνος ἡ δίκη; Apol. 24. C. Ib. τοῦ ἐγκλήματος. Phaed. 86. E: ταυτὸν ἐγκλημα ἔχειν. Pol. V. 464. D: δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους. Legg. V. 737. B: οἷς ἢ (οἷς ἂν ᾖ;) παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους. VII. 767. E: περὶ ... τῶν δημοσίων ἐγκλημάτων. VIII. 846. al. Ep. VII. 348. C: περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶ τῶν νῦν γεγονότων. Polit. 305. C: τὰ ἀλλήλων ἐγκλήματα διατρεῖν. Phil. 22. C: ἀλλ' ἔξει που ταῦτά (v. ταῦτα τὰ) ἐγκλήματα. Legg. X. 910: (ἵνα μὴ) αὐτοῖς τε ἐγκλήματα πρὸς θεῶν ποιῶνται cet. XII. 948. D: τὰ ... ἐγκλήματα γράφειν.

ἐγκλίνω, *inclino*. Pol. IV. 436. E: ὅταν ... τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰ ἢ εἰς ἀριστερὰ (v. δεξιὰν - ἀριστεράν) ... ἐγκλίνῃ.

ἐγκλίσεις, ἡ, *inclinatio*. Riv. 132. B: ἐγκλίσεις τινὰς ἐμμοῦντο τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντε.

ἐγκοίλος, ὁ ἢ, *cavus*. Phaed. 111. C: κατὰ τὰ ἐγκοίλα αὐτῆς (τῆς γῆς).

ἐγκράτεια, ἡ, *continentia, moderatio*. Pol. IV. 430. E: ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια. Def. 412. A: ἐγκράτεια ψυχῆς πρὸς τὰ φοβερά καὶ δεινὰ. B: ἐγκράτεια δυναμὶς ὑπομενητικὴ λύπης. Pol. III. 390. B: πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ.

ἐγκρατής, ὁ ἢ, *is qui potestatem alicuius rei habet, qui aliquid adeptus est, compos*. Theaet. 197. B: ἱμάτιον ποιήσας τις καὶ ἐγκρατὴς ὢν. Crat. 391. C: ἐπιδη δὲ οὐκ ἐγκρατὴς εἶ τῶν πατέρων. 405. C: διὰ ... τὸ αἰεὶ βολῶν ἐγκρατὴς εἶναι. Legg. I. 645. E: ἥκιστα δὲ τότε ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γίγνητο ἐγκρατὴς. VIII. 839. B: εἰ τοῦ νόμον τις τοῦτον δύναται ἐγκρατὴς εἶναι. Theag. 130. E: οἱ ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσι τῆς ὠφελείας ἢν ὠφελουσί τοὺς ἀνθρώπους. Legg. VIII. 840. C: τῆς τῶν ἡδονῶν νίκης ἐγκρατεῖς ὄντας ἂν ζῆν εὐδαιμόνως, ἡττωμένους, δὲ τούναντίον ἅπαν. *superior,

dominans. Legg. XII. 966. E: ὅσων ἄλλων ἐγκρατὴς νοῦς ἐστὶ. Crat. 393. D: ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾗ ἡ οὐσία τοῦ πραγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι. Pol. VI. 499. D: ὅταν αὕτη ἡ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατὴς γένηται. Pol. IV. 431. A: ὅταν ... τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὴς ᾗ. VI. 501. E: πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὴς γένηται. Menex. 238. D: ἐγκρατὴς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλήθος. Legg. X. 897. B: ἐγκρατὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς cet. Pol. X. 605. B: μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν. Conv. 188. A: ἐγκρατίστερος. **qui sibi temperat, continens*. Ep. VII. 331. D: ἐγκρατὴς αὐτὸς αὐτοῦ. Def. 415. D: ἐγκρατὴς ὁ κρατῶν ἀντιτεινόντων τῶν τῆς ψυχῆς μορίων τῷ ὀρθῷ λογισμῷ. Phaedr. 256. B: ἐγκρατεῖς αὐτῶν καὶ κόσμιοι ὄντες. Ep. VII. 336. E. Pol. IX. 589. B: ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἀνδρωπος ἐστὶ ἐγκρατίστατος.

ἐγκρατῶς, *temperanter*. Legg. IV. 710. A: τοῖς δὲ ἐγκρατῶς (ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς).

ἐγκρίνω, *admitto, recipio*. Legg. IX. 936. A: ὁ ... ἂν οὐτός ἐγκρίνη. Pol. VI. 486. D: ἐπιλήσμονα ... ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν. Legg. XII. 952. A: ἃ δ' ἂν τούτων ἐγκρίνωσιν οἱ γεραίτεροι. VII. 802. B: ἐγκρίνειν. XII. 946. B: ἐγκρίναντας. VII. 820. D: δῆλον ὡς ἐγκρινούμεν αὐτά. VI. 755. D: εἰς τὴν αἴρεσιν ἐγκρινέσθω. Pol. II. 377. C: τοὺς δ' ἐγκριθέντας cet. Ib. ἐγκριτέον (opp. ἀποκριτέον). III. 413. D. VII. 537. A: εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον.

ἐγκριτος, ὁ ᾗ, *qui admittitur vel in numero reponitur*. Legg. XII. 966. D: μὴδ' αὖ τῶν πρὸς ἀρετὴν ἐγκριτον γίγνεσθαι.

ἐγκύκλιος, ὁ ᾗ, *circulum conficiens*. Locr. 95. D: ἐγκύκλιον μεταβολὰν ἀποδιδόν.

ἐγκύμων, ὁ ᾗ, *gravidus, praegnant* (prop. et trop.). Theaet. 148. E: διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. 210. B: ἄλλων ... ἐγκύμων ... γίγνεσθαι. Conv. 209. B: τούτων δ' αὖ ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾗ τὴν ψυχὴν. Epin. 979. A: ἐγκύμων ἡ γῆ γέγονεν. Theaet. 151. B: ἐγκύμονες.

ἐγκύπτω, *caput inclino vel demitto*. Phaedr. 254. D: ἐγκύπας. Pol. VIII. 555. E: οἱ δὲ χορηματισταὶ ἐγκύπαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν. **capite demisso introspectio*. Pol. II. 359. D: καθ' ἃς (θυρίδας) ἐγκύπαντα ἰδεῖν ἐνόητα νεκρόν.

ἐγκύρτιον, τὸ, *convexitas*. Tim. 78. B: ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων. C. B: διπλᾶ ... ἐγκύρτια. C. D.

ἐγκυρῶ, *incido*. Eryx. 397. E. (Archil.).

ἐγκωμιάζω, *laudes alicuius celebros, praedico*. Conv. 199. A: οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τούτον τὸν τρόπον. 212. B. Hipp. mai. 372. C. Gorg. 448. E: ἐγκωμιάξεις ... αὐτοῦ

τὴν τέχνην. 518. E. Pol. VIII. 568. B: καὶ ὡς ἰσόθεόν γ' ... τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Legg. VI. 753. E: τό γε καλῶς ἀρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἐκάστοτε. Pol. II. 363. D: ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. IX. 583. D: τὸ μὴ λυπεῖσθαι ... ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἡδιστον. Conv. 177. E: ἐγκωμιάζω τὸν Ἑρωτα. Menex. 237. A: τὴν εὐγένειαν ... αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν. Men. 99. D: ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα. Phaedr. 236. A: τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν (opp. ψέγειν). Conv. 180. C: ἐγκωμιάζειν Ἑρωτα. 188. E. Tim. 21. A: οἷόν περ ὕμνου ὕμνου τας ἐγκωμιάζειν. Phaedr. 258. A: ἑαυτὸν ... ἐγκωμιάζων. Pol. IX. 589. B. Euth. 9. B: ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ. Pol. VIII. 560. E: ἐγκωμιάζοντες. Menex. 235. A. Theaet. 142. B: ἥκουόν τινων μάλα ἐγκωμιάζοντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην. Pol. II. 367. D. Legg. I. 629. C: ὅτι τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ διαφέροντας διαφερόντως ἐγκεκωμιάκας. VI. 754. A: οὐδεὶς αὐτὸ καλῶς γενόμενον ἐγκεκωμιάκεν ἰκανῶς. Lach. 191. B: καὶ αὐτὸν τὸν Αἰνεῖαν κατὰ τοῦτ' ἐνεκωμιάσας. Prot. 346. B: ἐπαινεῖσαι καὶ ἐγκωμιάσαι. Conv. 214. C. Tim. 19. D. Gorg. 518. D: τοὺς ... προτέρους ἐκείνους ... ἐγκωμιάσους. 519. A. Menex. 241. D: διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ὅφ' ἡμῶν ἐγκωμιάζονται. Conv. 181. A: οὐδὲ ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι. Pol. X. 599. B: ὁ ἐγκωμιαζόμενος. Prot. 343. B: τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν. Conv. 198. D: περὶ ἐκάστου τοῦ ἐγκωμιαζόμενου. Theaet. 174. D: τυράννον ... ἡ βασιλεῖα ἐγκωμιαζόμενον. Pol. II. 358. D: βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐγκωμιαζόμενον ἀκοῦσαι. De lege 319. D: ὑπὸ Ὀμήρου ἐγκεκωμιάσθαι. Charm. 157. E: ἡ ... οἰκία ... ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη. Crat. 419. A: τὸ διακοσμοῦν ... πανταχοῦ ἐγκεκωμιασμένον. Conv. 177. C: καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ ἴδοις ἂν ἐγκεκωμιασμένα. Med. Conv. 198. E: οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται. C: ἐγκωμιάσεσθαι τὸν Ἑρωτα.

ἐγκώμιον, τό, *carmen vel oratio alicuius laudes celebrans, in univ. laudatio, praeconium*. De lege 319. B: ἔστιν οὖν τοῦτο Ὀμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνων (v. Μίνω). Conv. 194. D: ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἑρωτι. 177. B: μηδὲ ἓνα πῶποτε τοσούτων γεγονότων ποιητῶν πεποιημέναι μηδὲν ἐγκώμιον. 212. C: ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρωτα ... εἰρησθαι. Lys. 205. D: πρὶν νενικηκέναι ποιεῖς τε καὶ ἄδεις εἰς σαντόν ἐγκώμιον. Prot. 326. A: ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν. Legg. VII. 801. E: ὕμνοι θεῶν καὶ ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς ἄδοιτ' ἂν ὀρθότατα. Lys. 205. E: ἐγκώμια ὥσπερ νενικηκότι. Legg. VII. 801. E: μετ' ἐγκωμίων. Ib. ἐγκωμίων ... τιγγάνειν. Pol. X. 607. A: ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς. Legg. VII. 822. B: ἐγκώμια ... ποιοῦντες. Ib. τὰ ἐγκώμια προσάπτειν ἀνθρώποις οὔσι. VIII. 829. C: ἐγκώμια τε καὶ ψόγους ποιεῖν ἀλλήλοις.

XII. 958. E: ὅσα δέχσθαι τὰ τοῦ τετελευτηκότος ἐγκώμια βίου. Ion. 534. C: διδυράμβους ... ἐγκώμια cet.

ἐγχειρήμα, τό, *munus susceptum*. Polit. 290. D: διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐγχειρημάτων.

ἐγχειρίδιον, τό, *pugio*. Gorg. 469. D: λαβὼν ... ἐγχειρίδιον. E. Alc. II. 143. E: ἐγχειρίδιον λαβόντα.

ἐγχειρίζω, *trado, committo*. Legg. X. 909. D: τοῖς ἱερεῦσι ... ἐγχειρίζτω τὰ θύματα. Pol. VI. 506. A: οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν.

ἐγχειρῶ, *suscipio, aggredior, instituo* (etiam *mibi propono*). Tim. 48. C: ὡς ὁρθῶς ἐγχειροῖμι ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Alc. II. 144. B: καὶ εἰ πολλὰν ἐγχειροῖς. Epin. 984. B: νῦν ... περὶ θαιῶν ἐγχειρῶμεν τὸ γε τοσοῦτον. Phil. 38. B: τὸ διαδοξάζειν ἐγχειρεῖν (v. ἐγχωρεῖν) γίγνεται ἐκάστοτε. Legg. II. 666. A: πρὶν ἐπὶ τοῖς πόνοις ἐγχειρεῖν πορεύεσθαι. Conv. 222. C: οὐ γὰρ ἂν ... ἀφανίσαι ἐνεχειρεῖς cet. Polit. 257. C: ἐπεὶ περ ἅπαξ γε ἐγνεχειρήκαμεν. Conv. 217. C: ἐπειδήπερ ἐγνεχειρήκη (v. ἐγνεχειρήκειν). Prot. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχειρήσα εὐθὺς παρὰ οὐ ἔναι. Sis. 387. D: περὶ αὐτοῦ τοῦ βουλευέσθαι ... ἐγχειροῦμαι ἂν διαλεχθῆναι σοι. Ep. VII. 328. C: περὶ νόμων ... ἀποτελεῖν ἐγχειρήσοι. Polit. 304. A: ἐγχειροῦτέον δηλώσαι.

ἐγχέω (ἐγγύνω), *infundo*. Pol. III. 390. B: ἐγχείη (Hom.). Conv. 214. A: τῷ Σωκράτει κελεύειν ἐγχεῖν. Ib. ἐγγέαντος τοῦ παιδός. Legg. VI. 773. D: οὐ μαινόμενος ... οἶνος ἐγνεχυμένος ζεῖ. Phil. 47. A: τὸ ... τῆς ἡδονῆς πολὺ πλεόν ἐγνεχυμένον ξυντείνει cet.

ἐγχερίμπτω, *appello, admoveo*. Ion. 537. B. (Hom.).

ἐγχερίω, *pungo, ferio*. Phaedr. 251. D: τῇ διεξόδῳ ἐγχερίει.

ἐγχερονίζω, *differo*. Ep. XIII. 362. A: ἐγχερονισθέν, ἕως ἂν τις παρὰ σοῦ ἔλθῃ. Pass. etiam *inveterasco*. Gorg. 480. A: ἐγχερονισθέν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας.

ἐγχυμος, ὁ ἡ, *succi plenus*. Tim. 74. D: σάρκα ἐγχυμον ... ξυνέστισε.

ἐγχυτρίστρια, ἡ, *mulier victimae sanguinem lustralem (vel ossa?) colligens*. De lege 315. C: ἐγχυτρίστριάς μεταπεμπόμενοι.

ἐγχώριος, ὁ ἡ, *indigena*. Legg. V. 740. A: περὶ τοὺς ἐγχωρίους θεοὺς τε ἅμα καὶ δαίμονας.

ἐγχωρῶ, *permitto*; abs. ἐγχωρεῖ (int. χρόνος), *tempus permittit vel suppetit* (ut Phaedr. 116. E: ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, vern. *es ist ja noch Zeit*); deinde in univ. *licet, fieri potest*. Prot. 344. D: τῷ ... ἐσθλῷ ἐγχωρεῖ κακῷ γενέσθαι. Theaet. 172. E: καὶ οὐκ ἐγχωρεῖ ... τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. 190. D. Soph. 246. D: εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ. 264. D: ἐγχωρεῖ ... μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι. Pol. III. 403. E. Tim. 56. D. Legg. V. 731. D. al. Gorg. 520. B: μόνοις ... τοῖς θεμυγγοῖς ...

οὐκ ἐγγωρεῖν μέμψεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι. Polit. 294. D: ὅτι λεπτοσυρεῖν οὐκ ἐγγωρεῖν ἡγοῦνται cet. Prot. 321. D: τῷ ... Προμηθεῖ ... οὐκ ἐνεχώρει εἰσελθεῖν. Pol. III. 408. E: οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κατὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι. VII. 536. C: ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγγωρήσει.

ἐγώ, *ego*, ἐμοῦ (enclit. μου), ἐμοί (μοι), ἐμέ (με), ἡμεῖς cet. Cum pron. αὐτός, ut Phaed. 91. A. Conv. 220. E. al. Cum artic. nectitur ita ut persona effertur vel alteri opponatur. Theaet. 166. A: γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ (v. δῆτα ἐμὲ) ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Soph. 239. A: τὸν μὲν τοῖνον ἐμέ γε τί τις ἂν λέγοι; Phil. 20. B: δεινὸν ... ἐτι προσδοκᾷ οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ, ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες.

ἐδαφος, τό, *raimentum*. Critia 116. D: κίωνων καὶ ἐδάφους.

ἐδεσμα, τό, *cibus*. Tim. 73. A: πώματος ἐδέσματος τε. Pol. VIII. 559. B: ἀλλοίων ἐδεσμάτων.

ἐδεστός, ἡ, ὄν, *esculentus*, plur. *esculenta*. Tim. 72. E: ποτῶν καὶ ἐδεστών.

ἐδος, τό, *sedes*. Conv. 178. B: ἐδος ἀσφαλές (Hesiod.). **templum*. Phaed. 111. B: θειῶν ἐδη (v. ἄλση).

ἐδρα, ἡ, *sedes, locus; etiam sessio*. Tim. 72. C: ἡ ... ἐδρα σπλάγγνου. 79. B: τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἐδρας ὠθεῖ. Phil. 24. D: ἐν τῇ τοῦ μάλλον καὶ ἥττον ... ἐδρα ἐγγενέσθαι. Pol. IV. 436. D: ἐν τῇ αὐτῇ ἐδρα. VII. 516. B: ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐδρα. Legg. X. 893. C. Parm. 148. E: ταύτην τὴν ἐδραν κατέχον ἢ ἂν μετ' ἐκείνην ἢ ἐδραν. Pol. VII. 517. B: τὴν ... δι' ὅπως φαινομένην ἐδραν. Tim. 52. B: ἐδραν ... παρέχον ὅσα ἔχει γένεσιν πᾶσιν. 53. A: εἰς ἐτέραν ἵζει φερόμενα ἐδραν. 67. B: περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἐδραν. Legg. X. 904. B: ποίαν ἐδραν δεῖ μεταλαμβάνον οἰκίζεσθαι. Epin. 984. E: ἔχον ἐδραν τρίτην καὶ μέσην. Pol. V. 468. D: ἐδραις (Hom.). Tim. 59. A: τὸν ἵκρον ὄγκον εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἐδρας συνωθῶν. 60. C. 62. B. Legg. VIII. 149. E: ἐν οἷς ἂν ... ἐδρας προεπούσας ... θῶνται. IX. 855. C: ἢ τινας ἀμόρφους ἐδρας ἢ στάσεις.

ἐδραῖος, ὁ ἡ, *sedentarius*. Pol. III. 407. B: πρὸς ἐδραῖους ἐν πόλει ἀρχάς. **stabilis, firmus*. Tim. 64. B: τὸ ... ἐδραῖον ὄν. 59. D: τὰς βάσεις ἥτιον ἐδραῖους οὔσας. Loc. 98. C: ἐδραῖότατον καὶ σταδαῖον παντὶ σῶμα.

ἐδω, *edo*; unde fut. med. ἐδομαι. Pol. II. 373. C: εἴ τις αὐτὰ ἐδεσται. Prot. 334. C: ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἐδεσθαι (int. ὁ ἀσθενῶν). Verb. Prot. 314. A: ὅ τι τε ἐδεστέον ἢ ποτέον. Crit. 47. B: καὶ ἐδεστέον γε καὶ ποτέον.

ἐδωδὴ, ἡ, *cibus; consumptio*. Phil. 31. E: ἐδωδὴ δέ, πλήρωσις γιγνομένη πάλιν, ἡδονή; Legg. VI. 782. E: ἐδωδὴ ... καὶ ποσις. Crat. 404. B: κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐδωδῆς. Pol. IV. 437. D. I. 350. A: ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει. Legg. II.

667. B. Phaedr. 238. A: περὶ ... ἐδωδὴν κρατούσα τοῦ λόγου τοῦ ἀρίστου ... ἐπιθυμία. Pol. IX. 580. E: τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν. Legg. VI. 782. B: ἐπὶ τὴν ἀλλήλων ἐδωδὴν τρέπεσθαι. Epin. 975. A: εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν κατασιτήσασα. Polit. 271. E: οὔτε ἀλλήλων ἐδωδαί. Pol. VII. 519. B: ἐδωδαῖς τε καὶ τῶν τοιούτων ἡδοναῖς cet. III. 389. E: τῶν περὶ πότους ... καὶ περὶ ἐδωδας ἡδονῶν.

ἐέλδομαι, *cupio*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐθελήμων, ὁ ἡ, *promptus, prolixus*. Crat. 406. A: διὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἂν τις δεῖται.

ἐθελοδοουλεία, ἡ, *servitūs voluntaria*. Conv. 184. C: αὐτῇ ... ἐθελοδοουλεία οὐκ αἰσχροὶ εἶναι (γενόμενται).

ἐθελόδουλος, ὁ, *servus voluntarius*. Pol. VIII. 562. D: ὡς ἐθελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας.

ἐθελοντής, ὁ, *voluntarius*. Menex. 245. A: φνγάδας δὲ καὶ ἐθελοντὰς ἐάσασα μόνον βοηθήσαι cet. (Conv. 183. A. pro ἐθελοντὰς nunc scribitur ἐθέλοντες).

ἐθέλω et θέλω, *volo, cupio; gestio* (unde part. ἐθέλων *saepius verti potest cupide, studiose vel libenter*); non recuso, *sustineo* et in univ. *possum* (praec. in rebus inanimatis). Saepe numero etiam, ut Lat. *velle*, pro simpl. verbo appositum ponitur. Conv. 192. E: ἐθέλω (plures libri Mss. θέλω) ὑμᾶς συντηῆσαι cet. Phaed. 68. D: εἰ ... ἐθέλεις (v. ἐθελήσεις) ... ἐννοῆσαι τὴν τε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν ... δόξει σοι εἶναι ἄτοπος. Crat. 435. B: εἰ θέλεις (al. ἐθέλεις) ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν. Conv. 268. C. Pol. X. 596. D: εἰ θέλεις cet. Hipp. min. 373. A. bis. Alc. I. 122. B. D: εἰ ἐθέλεις. al. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μὲ ἐθέλει, (v. με θέλει) διδάσκειν. Phaed. 63. A: καὶ οὐ πᾶν εὐθὺς ἐθέλει πείθεσθαι ὃ τι ἂν τις εἴπῃ. Soph. 252. E: ὅτε ... τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δοᾶν, τὰ δ' οὐ. 261. D. Pol. II. 370. B: οὐ γὰρ ... ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πρᾶτοντος σχολὴν περιμένειν. VI. 503. B. VIII. 565. A: οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο cet. X. 604. D: οὐκοῦν ... τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λογιστικῷ ἐθέλει ἐπεσθαι. Charm. 154. E: πάντως γὰρ πού ... ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι (*libenter disserit*). Phaed. 77. C: εἰ θέλετε συνθεῖναι cet. Theaet. 172. B: ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι ὡς cet. Soph. 247. C: εἰ γὰρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον. Conv. 179. B: ὑπεραποθνήσκειν μόνοι ἐθέλουσιν (*sustinent*) οἱ ἐρῶντες. 205. E: ἐπεὶ αὐτῶν γε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτρίμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἂν αὐτοὺς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. Men. 98. A: πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν. Prot. 334. B: εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους ... ἐπιβάλλειν. Pol. VI. 510. A: ἡ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι ... διηροῆσθαι ἀληθείᾳ cet. VIII. 581. C: εἰ θέλοις τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ... ἀνερῶν. Parm. 133. B: (εἰ) ἐθέλοι ... ἐπεσθαι. Legg. VII. 799. E: εἰ θεός

ἐθέλοι. VIII. 841. C. Gorg. 510. C: ὅς ἂν ... ἐθέλῃ ἄρ-
χεσθαι cet. Conv. 185. D: εἰ μὲν σοι ἐθέλῃ ... πανεσθαι
ἢ λύξ. Pol. IV. 423. B: μέχρι οὗ ἂν ἐθέλῃ αὐξομένη εἶ-
ναι μία. X. 613. A: ὅς ἂν προθυμεισθαι ἐθέλῃ δίκαιος
γίγνεσθαι cet. Legg. III. 688. E: εἰ μὲν θεὸς ἐθέλῃ. V. 739.
E. VI. 752. A. al. Phaed. 115. D: (εἰ μὲν) μὴ θέλητε ... ζῆν.
Phaedr. 266. C: οἷ ἂν δωροδογεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεύουσιν
ἐθέλωσι. Conv. 190. D: καὶ (εἰ μὲν) μὴ θέλωσιν (v. ἐθέλω-
σιν) ἡσυχίαν ἄγειν. Pol. I. 347. B: ὅταν ἐθέλωσιν ἄρχειν.
Legg. VIII. 844. C. Lach. 193. C: ὅσοι ἂν ἐθέλωσιν εἰς
φοῦρον καταβαίνοντες ... κατερεῖν ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ. Gorg.
461. A: τὸν ὀρηγορικὸν ἀδύνατον εἶναι ... ἐθέλειν ἀδικεῖν.
Phaed. 61. D: ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσο-
φον ἐπεσθαι. 102. D: ἐμοὶ ... φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ
μέγεθος οὐδέποτε ἐθέλειν ἅμα μέγα καὶ μικρὸν εἶναι. E:
οὐκ ἐθέλειν εἶναι ἕτερον ἢ ὅπερ ἦν. Theaet. 177. C: ἐν ...
τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν δισχυρίζεσθαι ὡς cet. Soph. 252. E: τὰ
μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ ξυμμίγνεσθαι. 254. B. Polit. 295.
C: ἱατρον ... ὑπομνήματα γράφειν ἂν ἐθέλειν αὐτοῖς. Pol.
I. 347. C: εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν ἄρχειν. Pol. III. 391. A:
ἄλλως δὲ μὴ θέλειν. 412. E: μηδενὶ τρόπῳ πράξαι ἂν ἐθέ-
λειν. IV. 437. B: τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι. Tim. 57.
E: ἐν μὲν ὁμαλότῃ μηδέποτε ἐθέλειν κίνησιν κινεῖναι.
Legg. III. 697. D: μετὰ προθυμίας τοῦ ἐθέλειν κινδυνεύειν
cet. IX. 872. E: οὐδὲ ἐκπλητον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιαν-
θὲν πρὶν cet. Polit. 299. E: ὁ γ' ἐθέλων καὶ ἐκὼν ἐν τοῖς
τοιούτοις ἄρχειν. Conv. 220. A: πίνειν οὐκ ἐθέλων. E:
τετραμένον οὐκ ἐθέλων ἀπολιπεῖν. Legg. IV. 707. E: πότε-
ρον ἐξ ἀπάσης Κρήτης ὁ ἐθέλων. Gorg. 508. C: ὥπερ οἱ
ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος (in cuiusvis potestate sunt). Legg. X. 907.
E: ἀσεβείας ὑπόδικος γινέσθω τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ
τῶν νόμων. 909. C. Id. IX. 868. D. al. Lach. 193. A:
ἐθέλοντα μάχεσθαι. B: ἐθέλοντι ὑπομένειν τε καὶ καρτε-
ρεῖν. Conv. 183. A: ἐθέλοντες δουλείας δουλεύειν οἷας cet.
Pol. I. 330. C: οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦ-
τον. Legg. I. 630. B: ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν. V. 743. A:
τά τε ἀναλώματα μήτε καλῶς μήτε αἰσχροῦς ἐθέλοντα ἀνα-
λίσκεισθαι (i. q. ἀναλίσκόμενα) τῶν καλῶν (καλῶς?) ἐθέλόν-
των θανατῶσθαι διπλάσιον ἐλάττονα. Theaet. 143. D: οἷς
ἂν ὁρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας (cupide vel studiose) ξυγγίγνε-
σθαι. Pol. IV. 426. D: τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύ-
τας πόλεις. Legg. VIII. 838. E: ὅπως ... τὸ τοιοῦτον ἐθέ-
λοντας λέγειν πάντας δυνατὸν ἔσται ποτὲ παρασχεῖν. Crit.
43. B: οὐδ' ἂν αὐτὸς ἤθελον ἐν τισιν εἶναι. Euthyd. 294. D: οὐκ ἡθέλετν. Legg. III. 698. B: δι' ἣν
δουλεύοντες τοῖς τότε νόμοις ζῆν ἡθέλομεν. Crit. 43. A:
θανυμάξω ὅπως ἡθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπα-
κούσαι. Tim. 75. B: εἴπερ ἅμα ξυμπίπτειν ἡθέλησάτην.

Menex. 245. C: ἡθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι. Gorg. 449. B: ἀλλὰ ἐθέλησον κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνησθαι. Ib. ἄρ' οὖν ἐθέλησais ἂν ... διατελέσαι cet. Polit. 272. B: ἄρ' ἂν δύναίό τε καὶ ἐθέλησais; Lys. 206. C: εἴ μοι ἐθέλῃσαις αὐτὸν ποιῆσαι εἰς λόγους ἔλθειν. Polit. 276. B: ἐπιμέλεια ... οὐδεμίᾳ ἂν ἐθέλησειεν ἑτέρα μᾶλλον ... φάναι ... εἶναι τέχνη. Euthyd. 295. A: ἦν ... ἐθέλησῃς μοι ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπιδειξω cet. Phaedr. 257. C: εἰάν ἄρα καὶ ἐθέλῃσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρατείνειν. Legg. IX. 863. B: πράττειν πᾶν ὃ τί περ ἂν αὐτῆς ἡ βούλῃσις ἐθέλῃσῃ. Theaet. 177. B: (ἂν) ἐθέλῃσωσιν ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι. Phaed. 103. C: αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποιέωμεν ἐθέλῃσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. Theaet. 171. E: ἐθέλῃσαι ἂν φάναι (i. q. futur.). Pol. VI. 501. A: τῷ μῆτε ἰδιώτου μῆτε πόλεως ἐθέλῃσαι ἂν ἄφασθαι. Epin. 974. A. Conn. 179. B: ἐθέλῃσασα μόνῃ ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. Legg. VII. 799. B: δίκας τῷ ἐθέλῃσαντι παρέχειν. Ep. VII. 325. C: τὸν τότε τῆς ἀνοσίῃς ἀγωγῆς οὐκ ἐθέλῃσαντα μετασχεῖν. Phil. 50. D: τούτων ... αὐριον ἐθέλῃσω σοι λόγον δοῦναι. Theaet. 184. E: ἡ καὶ ἐθέλῃσεις ὁμολογεῖν ... ἀδύνατον εἶναι cet. Pol. I. 338. C: ἀλλ' οὐκ ἐθέλῃσεις (ἐπαινεῖν). Alc. I. 122. B. Phaed. 61. C: ἐθέλῃσει ... πᾶς cet. Parm. 145. A. 146. D. Pol. II. 375. A: ἀνδρεῖος δὲ εἶναι ἄρα ἐθέλῃσει ὃ μὴ θυμοειδῆς —; Epin. 975. B: (ἡ ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποιήσις) σοφὸν ... ἄνδρα τελείως οὐκ ἐθέλῃσει ποτὲ ἀπεργασθαι. Pol. V. 471. B: οὕτε τὴν γῆν ἐθέλῃσουσι κείρειν αὐτῶν cet. VII. 520. D: οὐκ ἐθέλῃσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει. Euthyd. 274. B. Pol. I. 337. A: ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι ... ἐθέλῃσῃς. Prot. 335. A: ὅτι οὐκ ἐθέλῃσοι ἐκὼν εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι. Pol. I. 347. A: τοῖς μέλλουσιν ἐθέλῃσειν ἄρχειν. III. 396. C. V. 458. C: τοὺς μὲν ἐθέλῃσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάττειν. VII. 535. C.

ἐθεν, i. q. οὐ. Ion. 539. C. (Hom.).

ἐθίζω, assuefacio; etiam in consuetudinem adduco; perf. et aor. pass. consuevi. Locr. 104. B: ἐθίζοντι καὶ πεῖθοντι. Ep. XIII. 362. D: ἐθίζε ... αὐτούς. Pol. IX. 590. B: ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές ... ἐθίζῃ ἐκ νέου ἀντὶ λείοντος πίθηκον γίνεσθαι. Gorg. 510. D: εὐθύς ἐκ νέου ἐθίζειν αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν. Pol. V. 469. B: τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φεῖδισθαι. X. 604. C: ἀλλ' αἰεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι ταχιστα γίνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι cet. Legg. IV. 706. D: ἐθῆ γὰρ πονηρὰ οὐδέποτε ἐθίζειν δεῖ. Apol. 35. C: οὐκ οὐν γοῇ οὕτε ἡμᾶς ἐθίζειν ἡμᾶς ἐπιπορκεῖν. Epin. 990. C: πολλὰ προδιδάσκοντα καὶ ἐθίζοντα ... παιδὰ ὄντα καὶ νεανίσκον. Men. 70. B: καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ἡμᾶς εἴθικεν. Phaed. 67. C: ἐθίσαι ... συναγείρεσθαι. Crat. 384. D: τῶν ἐθισάντων. Legg. VII. 791. B:

ὥς ἅπαντα ψυχὴ δείμασι ξυνοῦσα ἐκ νέων μᾶλλον ἂν διὰ φόβων ἐθίζοιτο γίγνεσθαι. II. 659. D: ἐθίζεται. Alc. I. 122. A. Gorg. 454. C: ἵνα μὴ ἐθιζόμεθα ... προαρπάζειν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα. Legg. II. 660. A: ἐθίζονται. Pol. VIII. 562. E: πατέρα ... ἐθίζεσθαι παιδί ὅμοιον γίγνεσθαι. Apol. 35. C: οὐθ' ὅμᾳς ἐθίζεσθαι (ἐπιορκεῖν). Legg. XI. 935. B: ὁ τις ἐθιζόμενος οὐδεὶς πώποτε ὃς οὐ cet. Apol. 38. A: ἐγὼ οὐκ εἴθισμαι ἐμὰντὸν ἀξιούν κακοῦ οὐδενός. Alc. I. 106. B: οἴους ... ἀκούειν εἴθισαι; Euthyd. 275. C: τοῦτό γε καὶ εἴθισται. Apol. 38. E: οἶα ... εἴθισθε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκούειν. Theaet. 165. A: ἢ τὸ πολὺ ἐθίσμεθα φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. Soph. 225. B: μῶν ἐθίσμεθα καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν; C. Tim. 63. A. Legg. II. 653. B: ὁρθῶς ἐθίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐθῶν. XII. 942. A: μηδέ τινος ἔθει ψυχὴν ἐθίσθαι ... αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνας δοῶν. Phaed. 81. B: τοῦτο ... εἰθισμένη μισεῖν. Legg. VI. 781. C: εἰθισμένον γὰρ δεδνχός ... ζῆν. Ep. V. 322. B. Pol. VIII. 563. C: πάνν ἑλευθέρως ... εἰθισμένοι πορεύεσθαι. Ep. VII. 343. C. Legg. IV. 717. D: τῶν εἰθισμένων ὄγκων. III. 681. B: ἃ (ἔθνη) εἰθισθήσαν. IV. 707. A: καὶ λέοντες ἂν ἐλάφους ἐθισθεῖεν φεύγειν cet. 706. C: πρὶν ... ἐθισθῆναι ... εἰς τὰς ναῦς ταχὺ πάλιν ἀποχωρεῖν. VII. 793. B: καλῶς ... τεθέντα καὶ ἐθισθέντα. VII. 788. B: ἐν τοῖς σμικροῖς ... ἐθισθέντων τῶν ἀνθρώπων παρανομεῖν. Menex. 241. C: ἐθισθέντας μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Verb. Pol. III. 396. A: οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις.

ἔθισμα, τό, *consuetudo*, *mos*. Legg. VII. 793. D: πολλὰ νόμια ἢ καὶ ἐθίσματα ἐπιρρόοντα.

ἔθνος, τό, *multitudo*, *turba*; *gens*, *natio*; *classis* vel *ordo*; *familia*. Soph. 242. D: τὸ ... Ἑλευτικὸν ἔθνος. Polit. 290. B: ὦν τὸ κηρυκικὸν ἔθνος. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἐσται διαφερόντως εὐδαιμον. Tim. 19. D: τὸ μιμητικὸν ἔθνος. 92: ὅθεν ἰχθύων ἔθνος ... γίγνε. Legg. III. 683. A. VI. 776. D: τὸ Θετταλῶν ... πενιτικὸν ἔθνος. Gorg. 455. B: ἢ περὶ ἄλλου τινὸς δημοκρατικοῦ ἔθνους. Pol. IV. 428. E: τῷ σμικροτάτῳ ... ἔθνει καὶ μέρει ἑαυτῆς ... ὅλη σοφὴ ἂν εἴη cet. Legg. VI. 751. E: τῷ Κρητῶν ἔθνει. Pol. I. 351. C: ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος. V. 466. A: οὐκ εἰς ἐν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ. VII. 541. A: καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλείστα ὀνήσειν. Critia 110. C: τὰ μὲν ἄλλα ἔθνη τῶν πολιτῶν cet. Legg. I. 638. E: μυρία ἐπὶ μυρίοις ἔθνη. Pol. IV. 421. C: ἐκαστοῖς τοῖς ἔθνεσιν. Legg. XII. 943. C: ἐν τοῖς αὐτῶν ἔθνεσι. Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη ... ἀνθρώπων. Critia 109. A: ἔθνη βάρβαρα. Legg. III. 797. D: ἀνάστατα ... ἔθνη φίλια πυρὶ καταφθεῖραιτες.

ἔθος, τό, *consuetudo*, *mos*, plur. *mores*; etiam *animus*

(vern. *Gesinnung, Charakter*). Crat. 435. A: εἰ ... τὸ ἔθος συν-
 ᾄηται. Legg. X. 909. E: ἔθος ... γυναιξὶ ... καθιεροῦν ...
 τὸ παρὸν αἰεί cet. Phaed. 82. B: πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἐξ
 ἔθους τε καὶ μελέτης γεγνονῖαν ἀνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ.
 Crat. 435. A: ἔθους τε καὶ συνθήκης τυχόντα. Pol. III. 416.
 A: (ὑπὸ) τινὸς ἄλλου κακοῦ ἔθους. Men. 82. A: ὑπὸ τοῦ
 ἔθους. Crat. 384. D: νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐπιστάντων cet. Pol.
 X. 606. A: ἄτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει.
 619. C: ἔθει ἀνευ φιλοσοφίας ἀρετὴς μετεληφότα. Legg.
 VIII. 841. B: ἔθει καὶ ἀγράφῳ νομοσθὲν νόμῳ. XII. 942.
 A. Gorg. 482. D: διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων. Crat. 434.
 E: διὰ γε τὸ ἔθος. 435. B. Conv. 175. B: ἔθος γάρ τι
 τοῦτ' ἔχει. (Id. Hipp. mai. 287. B.) Pol. V. 452. A: παρὰ
 τὸ ἔθος. Tim. 46. B: παρὰ τὸ καθεστὸς (v. καθεστὼς)
 ἔθος τῆς προσβολῆς. Legg. II. 655. D: ἢ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ
 ἔθος. VII. 808. C: καλῶς εἰς ἔθος ἰόν. 818. E: φοβέσθαι
 τὸ τῆς ἡμετέρας περὶ τῶν τοιούτων ἀπειρίας ἔθος. VIII.
 834. D. VII. 817. E: ταῦτ' ... ἔστω ... συντεταγμένα νό-
 μοις ἔθῃ. Ep. VII. 325. D: τὰ ... τῶν νόμων ρεάσματα
 καὶ ἔθῃ διεφθέρετο. Locr. 103. B: ἱκανὰ ... τὰ ἔθῃ cet.
 Legg. II. 653. B: ὁρθῶς εἰδίσθαι ὑπὸ τῶν προσηγόντων
 ἔθων. VII. 807. D: οὐδ' αὖ ψυχῇ (τῶν προσηγόντων) μα-
 θημάτων τε καὶ ἔθων. Ep. VII. 326. C. Polit. 295. A:
 πατρίοις ... ἔθει νομοθετῶν. Pol. VII. 518. E: ἔθεισί τε
 καὶ ἀσκήσεσιν. 522. A: ἔθει παιδεύουσα τοὺς φύλακας.
 Legg. II. 663. C: ἔθει καὶ ἐπαινοῖς καὶ λόγοις. III. 660. A:
 ἔθει καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν.
 IV. 707. A: τοιοῦτοις ἔθει χρώμενοι. V. 741. D: ἐπιεικῆς
 ἔθει (Steph. malebat ἡθεσι) γενόμενος. XII. 942. C. 968.
 D: τρόπων ἡθεσι καὶ ἔθει. Phaedr. 253. A: ἐξ ἐκείνου
 λαμβάνουσι τὰ ἔθῃ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Polit. 299. A:
 κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔθῃ. D: γεγραμμένα καὶ
 πάτρια ἔθῃ κείμενα. 301. A. B. Pol. III. 395. D: ὅτι αἱ
 μιμήσεις ... εἰς ἔθῃ τε καὶ φύσιν καθίστανται. Legg. III.
 681. A: ἔχουσαν ... αὐτῆς ἔθῃ ἅττα ἴδια διὰ τὸ χωρὶς ἀλλή-
 λων οἰκεῖν. IV. 706. D: ἔθῃ ... πονηρά. VII. 793. D: ὅσα
 νόμους ἢ ἔθῃ τις ἢ ἐπιτηδεύματα καλεῖ. Ep. VII. 325. C.
 348. A: παρὰ τὰ τοῦ πατρὸς ἔθῃ.

εἰ, si (c. indic. in re certa vel sensu qui dicitur ob-
 iectivo). Prot. 324. A: εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν.
 342. D: εἰ γὰρ ἐθέλει τις ... συγγενέσθαι. Phaedr. 230.
 C: εἰ δ' αὖ βούλει. Phaed. 107. C: εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει
 (antec. δόξειεν αὖν). Crat. 389. D: εἰ μέλλει κύριος εἶναι
 ὀνομάτων θέτης. 390. D. 432. B. Pol. II. 370. C: εἰ μέλ-
 λει (v. μέλλοι) καλὸν εἶναι. VI. 488. D. 491. A. al. Repe-
 titur in protasi. Prot. 311. B: ὥσπερ αὖν εἰ ἐπεπείεις ... ἀρ-
 γύριον τελεῖν ὑπὲρ σαντοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, εἴ τις σε ἤρετο
 cet. Id. C. 325. B: εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφν-

κότος ... εἰ cet. Gorg. 453. C: ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν ... εἰ μοι εἶπες cet. cf. Men. 72. A. B. 74. B. Etiam post protasin infertur. Phaed. 67. E: εἰ φοβοῖντο ... οὐ πολλή ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκείσε ἴοιεν οἱ cet. Apol. 20. C. — Cum optat. in eo quod cogitatur vel ponitur ac sumitur tantummodo. Prot. 329. B: νῦν ... σμικροῦ τινὸς ἐνδεῆς εἰμι πάντ' ἔχειν, εἰ μοι ἀποκρίναιο τόδε. 334. B: εἰ δ' ἐθέλοις (vern. wenn du wolltest, h. e. gesetzt du wolltest) ἐπὶ τοὺς πτόρθους ... ἐπιβάλλειν. 342. D: ἡγνούμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ὥς περίεσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν. Gorg. 456. A: εἰ πάντα γε εἶδείης ... ὅτι cet. 522. C: εἰ ἐκεινό γε ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι ... εἰ βεβοηθηκώς εἴη αὐτῷ cet. D: εἰ ... ἐμέ τις ἐξελέγχοι ... αἰσχυνοίμην ἂν cet. Theaet. 147. A: εἰ τις ἡμῶς τῶν φάσεων τι ἐροῖτο ... εἰ ἀποκριναιμεθα αὐτῷ ... οὐκ ἂν γελοῖοι εἴμεν; 164. A: εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθεν λόγον. Pol. I. 347. D: πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἰ γένοιτο. IV. 433. C: εἰ δέοι γε κρίναι τί ... ἀπεργάσεται. X. 597. C: εἰ δύο μόνας ποιήσεις, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη. Charm. 154. D: εἰ ἐθέλοι ἀποδύναί cet. — Eἰ et εἴπερ cum optat. et part. ἂν, vid. ἂν p. 134). — Cum coniunct. reperitur Legg. VI. 761. C: εἰ τί που ἄλλος ... ἀνειμένον (v. ἀφειμένον) ἤ. XII. 958. D. — Etiam ita ponitur ut ad particulae ὅτι vim accedat (praecipue post v. θαυμάζειν). Phaedr. 274. A: ὥστ' εἰ μακρὰ ἡ περίοδος μὴ θαυμασῆς. Phaed. 77. B: εἰ μέντοι ... ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ... ἀποδεδείχθαι. 95. A: πάντ' ἐθαύμαζον εἰ τί ἔξει τις χορήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Theaet. 162. C: ἄρα οὐ συνθαυμάξεις εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσῃ μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὁπουοῦν ἀνθρώπων ἢ καὶ θεῶν; Polit. 278. C: θαυμάζοιμεν ἂν οὐκ εἰ ... ἡμῶν ἡ ψυχὴ ... ἀγνοεῖ; Parm. 135. E: μὴ μόνον, εἰ ἔστιν ἕκαστον, ὑποθέμενον σκοπεῖν cet. 136. A: εἰ μὴ ἔστι, τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑποτίθεσθαι. Ib. περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ... εἰ πολλὰ ἔστι. Pol. I. 438. E: ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα εἰ ἐν ἀρετῆς ... τίθης μέγας τὴν ἀδικίαν. Legg. II. 660. C: εἰ δ' ἐδοξά σοι ἃ σὺ λέγεις λέγειν ὥς νῦν γιγνώμενα, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ μὴ σαφῶς λέγων ἃ διανοοῦμαι τοῦτο ἐποίησα (i. q. non dubitaverim quin hoc fecerim). Alc. I. 124. A. Crit. 43. B: ἀγανακτεῖν ... εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν. Lach. 194. A: καὶ ὥς ἀληθῶς ἀγανακτῶ εἰ οὕτως ἃ νοῶ μὴ οἷός τ' εἰμὶ εἰπεῖν. * ut Latin. si, in interrogatione aliunde suspensa ponitur (vern. ob), εἰ τι, numquid. Prot. 331. B: ἀλλ' ὅρα εἰ διακωλύεις ἀποκρίνεσθαι, ἢ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. 343. C: ἐπισκεψόμεθα ... εἰ ἄρα ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. Phaedr. 234. B: ἴσως ... ἂν ἐροῖό με εἰ ... παραινῶ σοι cet. Soph. 229. B: τὴν ἄγνοιαν ἰδόντες εἰ πῃ ... τομῆν ἔχει τινά. 264. B: τόδε (φράζε) εἰ τινων πολλαῖς ἄρα διακήρυξας. Crat. 424. A: ἐπισκεπτόν ... εἰ ... τοῦ ὄντος ἐπιλαμβάνεται ... εἴτε καὶ οὐ.

Conv. 192. E: ἀλλ' ὁρᾷτε εἰ τούτου ἑρᾷτε cet. 199. B: ὄρα ... εἴ τι καὶ τοιούτου λόγου δέει. Pol. I. 330. E: σκοπεῖ εἴ τινα τι ἡδίκηκεν. 339. A: εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μὴ, πειράσσομαι μαθεῖν. IV. 420. D: ἄθρει εἰ ... τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν. 433. A: ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. V. 451. D: σκοπῶμεν εἰ ἡμῖν πρέπει ἢ οὐ. VII. 526. E: σκοπεῖσθαι δεῖ εἴ τι πρὸς ἐκείνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν cet. Tim. 26. D. Apol. 34. E: εἰ μὲν θαρράλως ἔχω πρὸς θάνατον ἢ μὴ, ἄλλος λόγος. Alc. I. 106. B: ἀλλ' ἐρωτᾷς εἴ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρὸν —; Hoc sensu εἰ, ut Latin. si, saepe ita ponitur ut oratione expleri (ut videam vel videamus an). Theaet. 184. D: τοῦ δέ (γ. τοῦδε) τοι ἔνεκα αὐτά σοι διακριβοῦμαι; εἴ τιμι ἡμῶν αὐτῶν τῷ αὐτῷ ... ἐρικνουμένα λευκῶν ... καὶ ἔξεις ... πάντα τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ σῶμα ἀναφέρειν. Crat. 424. D: αὐτίς δεῖ ὀνόματα ἐπιθεῖναι, εἰ ἔστιν εἰς ἃ ἀναφέρεται πάντα cet. Hinc etiam dubitanter interrogat, ita ut interrogatio videatur directa esse (vern. ob wohl —?). Legg. V. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην, τί τε βούλομαι; καὶ εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ; καὶ οὕτω τάχ' ἂν cet. Atque ita defendi possit Pol. IV. 440. D: ἀλλ' εἰ (al. ἢ) πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῶ (γ. ἐνθυμῇ); Alc. I. 106. B: εἰ (al. ἢ) χαλεπὸν δοκεῖ (vern. scheint dir wohl) τὸ ἀποκρίνεσθαι (γ. ἀποκρίνασθαι) τὰ ἐρωτώμενα; — εἰ γάρ. Pol. IV. 432. C: εἰ γὰρ ὄφελον. Crit. 44. D: εἰ γὰρ ὄφελον ... οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ cet. Cum optat. utinam. Prot. 310. D: εἰ γάρ ... ἐν τούτῳ εἶχ. Epin. 980. B: εἰ γάρ σοι τοῦτο τέλος εἶχ τῶν νόμων. — εἴ γε, si quidem. Phaedr. 242. D: εἴ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις. Parm. 135. B: εἴ γε τις δὴ ... αὐτὸ μὴ ἔασει εἶδη τῶν αὐτῶν εἶναι. Alc. I. 106. B: ἀλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπερένθημα, ἐθέλω. — εἰ δέ, antec. εἰ μὲν βούλει, sin autem. Conv. 212. C. Alc. I. 114. B. Post ἂν μὲν Phaed. 93. B. Post εἴτε Apol. 33. D. 40. E. Εἰ δ' οὖν ellipt. ponitur Apol. 34. D. — εἰ δὴ et εἰ δὴ ... γε. Conv. 218. E: εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαι τέ μοι ἐπιχειρεῖς cet. Theaet. 166. B: εἰ δὴ ὀνομάτων γε δεήσει θεούσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων. — εἴ καὶ et εἴ τι καί, etiamsi. Gorg. 486. C: εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησάει. Polit. 264. C: εἰ καὶ μὴ πεπλάνηται περὶ τὰ Θεταλικά πεδία. 276. C: εἰ καὶ διανοήθημεν cet. Phil. 50. B: εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάνν πρὸς τἀναντία. Conv. 191. C: εἰ καὶ ἄρῃν ἄρῃεν (ἐντύχοι). 200. B: εἰ γὰρ καὶ ἰσχυρὸς ὢν βούλοιο ἰσχυρὸς εἶναι cet. Pol. V. 473. C: εἰ καὶ μέλλει γέλως τέ τις ... κατακλύσειν. — εἰ μὴ, nisi. Prot. 349. E: εἰ μὴ μαίνομαι γε. Gorg. 511. A: εἰ μὴ κωφός γ' εἰμί. 513. C: εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις. (Id. Pol. IV. 430. B.) Phaed. 91. A: εἰ μὴ εἴη πάροργον. Theaet. 183. B: εἰ μὴ ἄρα τὸ οὐδ' ὅπως. Pol. I. 336. D: εἰ μὴ πρότερος ἐωράκειν

αὐτὸν cet. II. 372. A: εἰ μὴ που cet. Apol. 17. B: εἰ μὴ ἄρα δεινὸν καλοῦσι οὗτοι λέγειν cet. Post μὲν Alc. I. 124. B. Hinc εἰ δὲ μὴ (absol.), *sin minus*, *alioqui* (quod etiam *an* vel *εἰ μὲν* non anteced. frequentatur). Prot. 311. D. Phaedr. 241. C. 273. D. Phaed. 88. C. Theaet. 177. B. Soph. 217. D. Pol. II. 375. C. III. 401. D. Crit. 53. E. Etiam cum part. γε. Pol. IV. 425. E: εἰ δὲ μὴ γε. al. — εἰ μὴ εἰ, nisi si, nisi forte. Gorg. 480. B: εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τούναντίον. Conv. 205. E: εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ καὶ ἑαυτοῦ. Pol. IX. 581. D: εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ. Lach. 196. A: εἰ μὴ εἰ θεὸν τινα λέγει αὐτὸν εἶναι. Sq. ἀλλά (saltem). Soph. 254. C: ἵνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ δυνατόμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὐν λόγου γε ἐνδεεῖς μηδὲν γινώμεθα cet. Pol. VI. 509. C: εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν ... ὁμοιότητά αὐ διεξιὼν. Men. 86. E: εἰ μὴ τι οὐν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. — εἴπερ, si, si quidem. Prot. 319. A: εἴπερ κέκτηται. 334. D: εἴπερ ἐμελλές μοι διαλέξομαι. Phaed. 61. B: εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι. 107. C: εἴπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν. Pol. I. 336. C: εἴπερ ... βούλει εἰδέναι cet. Cum part. γε, si modo, certe si. Prot. 312. A: εἴπερ γε ἂ διανοοῦμαι χοῇ λέγειν. Gorg. 515. D: εἴπερ ἀγαθὸς γ' ἦν ἐκεῖνος πολίτης. Polit. 275. E: εἴπερ ἐτύγχανέ γε ὄν. Theaet. 182. C: εἴπερ γε δὴ τελέως κινήσεται. Soph. 238. B: εἴπερ γε καὶ ἄλλο τι θετέον ὡς ὄν. Phil. 62. C. 66. C. Etiam interrogative ponitur. Gorg. 515. B: ὅκνεῖς ἀποκρίνασθαι εἴπερ ἔστι τοιόνδε τι ἔργον σὸν —; Cum ἄλλος τις (vid. ἄλλος); εἴπερ μόνον (Phil. 16. A.), εἴπερ που (Theaet. 171. E. 172. A. al.), εἴπερ που ἄλλοθι (Phaed. 65. C. 67. B. al.). Etiam absolute: Parm. 150. A: ἄλλ' εἴπερ (int. *an* εἴη), ἐν μέρει. Pol. VI. 497. E: ἄλλ' εἴπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει. Legg. II. 667. A. X. 900. E. Euthyd. 296. B.

εἶα, exhortationi inservit. Soph. 239. B: ἀλλ' εἶα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.

εἶδον (ΙΔΩ, quocum cognata sunt Lat. *video* et germ. *wissen*; hoc enim illi consequens; hinc *ἰδεῖν*, *videre*, et *εἰδέναι*, *scire*), *vidi*. Prot. I. 350. D: τότε καὶ εἶδον ἐγώ ... Θρασυμαχὸν ἐρυνθριῶντα. VIII. 558. A: ἡ οὐπω εἶδες cet. Phil. 65. E: οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν. Legg. XII. 969. C: οἷους ἡμεῖς οὐκ εἶδομεν ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Phaedr. 250. B: ὅτε ... μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θεῶν ... εἶδον cet. Pol. VI. 498. D: οὐ γὰρ πώποτε εἶδον (v. *ἶδον*) γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον. X. 596. A. In reliquis modis, ut Lat. *videre*, est etiam *spectare*, *considerare*, *cognoscere* vel *perspicere*. Phaedr. 268. A: ἰδὲ καὶ σὺ cet. Phaed. 72. A: ἰδὲ τοίνυν ... ὅτι οὐκ ἀδίκως ὁμολογήκαμεν. Theaet. 192. E: ἰδὲ δὴ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσκη. Phil. 12. C: ἰδὲ γάρ. 48. C: ἐκ δὴ

τούτων ἰδὲ τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει. Pol. IV. 434. A. al. Conv. 216. C: καὶ πολλάκις ... ἡδέως ἂν ἴδοιμι αὐτὸν μὴ ὄντα ἐν ἀνθρώποις. 177. C: καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ ἴδοις ἂν ἐγκεκομιασμένα. Pol. I. 352. E: ἐσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἴδοις ἢ ὀφθαλμοῖς; Soph. 226. E: οὐκοῦν τὸ ... εἶδος διπλοῦν ὃν πᾶς ἂν ἴδοι; Pol. II. 375. D: ἴδοι μὲν ἂν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις. VI. 510. E: ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ. Legg. X. 905. C: οὐδ' ἂν τύπον ἴδοι ποτέ. Epin. 977. E: εἰ ... τις ἴδοι τὸ θεῖον τῆς γενέσεως καὶ τὸ θνητόν. Alc. I. 123. A. Polit. 275. B: (ἵνα) κακείνον αὐτὸν ἐναργέστερον ἴδοιμεν. Phil. 61. E: εἰ ... ἴδοιμεν. Pol. II. 369. A: καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν γιγνομένην. V. 476. E: ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι. X. 611. D: οὐκ ἂν ἐτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Conv. 216. B: ὅταν ἴδω. Conv. 211. D: ὃ ἕαν ποτε ἴδῃς. Pol. IV. 432. C: ἕαν πως πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς. 445. C: ἵνα καὶ ἴδῃς ὅσα cet. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ (v. εἰδῇ) πάσας. Phil. 16. D: μέχριτερ ἂν ... ἴδῃ τις. Conv. 210. C: ἵνα ἴδῃ αὐτὴν ἐπιστημῶν κάλλος. Pol. II. 376. A: ὃν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα. V. 473. E: (μήποτε πρότερον) φῶς ἡλίου ἴδῃ. Legg. III. 686. E: ὅς ἂν ἴδῃ τι μέγα cet. Crit. 51. D: ἐπειδὴν ... ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα. Critia 110. A: ὅταν ἴδῃ τὸν τισιν ἡδὴ τοῦ βίου τἀναγκαῖα κατασκευασμένα. Phaedr. 268. A: ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἴδωμεν τίνα cet. Gorg. 455. A: ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς. Phaed. 70. D: περὶ πάντων ἴδωμεν, ἄρ' cet. Soph. 223. B: ἐτι δὲ καὶ τῆδε ἴδωμεν. 257. A: ἴδωμεν δὴ καὶ τόδε. Parm. 158. B: ὥδε ἴδωμεν (v. εἰδῶμεν). Pol. IV. 427. D: ἕαν πως ἴδωμεν πού cet. X. 601. C: ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. Tim. 61. E: ἴδωμεν ὥδε σκοποῦντες. 79. A: πάλιν ... τὸ τῆς ἀναπνοῆς ἴδωμεν πάθος. Legg. VII. 800. B. al. Phaedr. 250. B: κάλλος δὲ τότ' ἦν ἰδεῖν λαμπρόν. 253. D: λευκὸς ἰδεῖν. 277. B: ὃν δὴ περὶ βουλευθέντες ἰδεῖν ἀφικόμεθα εἰς τόδε cet. Phaed. 84. C: ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο. Theaet. 206. C: τὸ ... προκείμενον μὴ ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν. Soph. 253. E: ἰδεῖν ... χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον. Parm. 127. B: χαρίεντα ἰδεῖν. Conv. 210. C: τοῦτ' ἰδεῖν ὅτι πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυγγενές ἐστίν. Pol. V. 474. E: ἀνδρικοὺς ἰδεῖν. VI. 495. E: δοκεῖς οὐν τι ... διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν cet. 510. E: ζητοῦντες ... αὐτὰ ἐκείνα ἰδεῖν. X. 601. B: οἷα γίγνεται ἰδεῖν. 616. A: διάπυροι ἰδεῖν. 620. A: ἐλεεινὴν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γελοῖαν cet. Tim. 40. A: λαμπρότατον ἰδεῖν. 52. E: παντοδαπὴν ... ἰδεῖν φαίνεσθαι. 83. D: ἰδεῖν λευκόν. Critia 107. D: ταῦτόν ... καὶ τοὺς λόγους ἰδεῖν δεῖ γιγνόμενον ὅτι cet. 115. C: εἰς ἐκπληξιν ... ἰδεῖν. Legg. VI. 757. B: οὐκέτι ῥαδίον παντὶ ἰδεῖν. Prot. 314. D: ἰδὼν ἡμᾶς. 324. B: ἄλλος ὁ τοῦτον ἰδὼν κολασθέντα. Phaed. 84. C: ἰδὼν

αὐτῷ. Conv. 194. A. Pol. I. 328. C: εὐθὺς οὖν με ἰδόν ... ἡσπάζετο. Prot. init. καὶ πρῶην ἰδόντι. Polit. 305. C: ἰδόντι ξυναπάσας τὰς εἰρημένους ἐπιστήμας. Parm. 132. A: ἐπὶ πάντα ἰδόντι. Phil. 38. C: ἰδόντι τινὶ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς. Conv. 213. B: ἰδόντα ... ἀναπηδήσαι. Pol. II. 359. D: ἰδόντα ... καταβῆναι. Phil. 20. E: τὸν τε ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον ἰδόντες χωρὶς. Pol. VI. 496. C: τῶν πολλῶν αὐτὸν ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν. Legg. III. 681. C: τὰ πάντων ἰδόντες νόμιμα. Perf. οἶδα, scio, intelligo, novi. Gorg. 458. D: οὐκ οἶδ' εἰ πώποτε ἦσθην οὕτως. Theaet. 177. A: οἶδά τοι (*ita sane est*). 197. D: ὥστερ ... κατεσκευάζομεν οὐκ οἶδ' ὅ τι πλάσμα. Crat. 396. C: οὐκ οἶδ' ἐπόθεν. Conv. 216. C: εὐ οἶδ' ὅτι cet. E: οὐκ οἶδ' εἴ τις cet. Phaedr. 227. C: οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον (*nescio quo pacto*). Gorg. 513. C. Phil. 19. A. al. (v. Annot. in Phaedr. p. 220 sq.). Phaedr. 265. B: οὐκ οἶδ' ὅπῃ ... ἀπεικάζοντες. Pol. I. 338. C: νῦν γὰρ οὐπω οἶδα. III. 400. B: οὐκ οἶδα ὅπως διακοσμοῦντος. IV. 429. A: τοῦτο ... οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον εὗρηκαμεν. V. 465. E. Tim. 26. B: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ (*sciret* αὐτὸς) δυνάμειν ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Euth. 6. C: ἃ σὺ ἀκούων εὐ οἶδ' ὅτι ἐκπλαγήσει. Alc. I. 106. D: περὶ ὧν οἶδα βέλτιον ἢ οὗτοι. Men. 80. D: περὶ ἄρετῆς ὃ ἔστιν ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα cet. Theag. 128. C: ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν ... οἱ cet. Apol. 37. B: ὧν εὐ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων. Prot. 312. B: οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν, ἢ σε λανθάνει; C: θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. Phaedr. 236. D: οἶσθ' ὡς ἔχει; Phil. 48. A: ἄρ' οἶσθ' ὡς —; Phaedr. 72. A: οἶσθ' ὅτι (*idem fere quod dubitari non potest quin*) πάντα ... τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίῃ. Id. Gorg. 486. A. Theaet. 171. A. Pol. III. 393. D. IV. 505. A. Men. 85. C. al. Conv. 172. E: οὐκ οἶσθ' ὅτι —; 218. C: οἶσθα οὖν ἃ μοι δέδοκται; Pol. V. 472. A: ἴσως ... οὐκ οἶσθα ὅτι cet. Alc. I. 106. D: οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα ἃ ... ἔμαθες cet. 117. A: δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ οἶσθα. Men. 94. B: Περικλέα ... οἶσθ' ὅτι δύο νύκτας ἐθρεψε cet. Theaet. 163. D: εἰ μαθὼν τίς τι μεμνημένος μὴ οἶδεν. Conv. 216. D: οὐδὲν οἶδεν. Crat. 426. A. Pol. VI. 506. C: περὶ ὧν τις μὴ οἶδε λέγειν ὡς εἰδότες. X. 598. C: ὅσα εἰς ἕκαστος οἶδεν. Apol. 24. E: ὅστις πρῶτον καὶ αὐτὸ τοῦτο οἶδε, τοὺς νόμους. Charm. 171. D. al. Propter significationem huc referuntur ἴσμεν rel. et imper. ἴσθι. Pol. VI. 505. C: ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν. Tim. 23. A: ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Crit. 107. B: περὶ ... θεῶν ἴσμεν ὡς ἔχομεν. Legg. VIII. 838. A: ἴσμεν πού ... τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ... ὡς cet. Lach. 190. A: δῆλον ὅτι ὄντιν γε ἴσμεν αὐτὴν ὃ τί ποτ' ἐστίν. C: ὃ γε ἴσμεν. Pol. I. 328. A: ἄρά γε ... οὐδ' ἴσται ὅτι λαμπρὰς ἔσται cet. Tim. 23. C. Phaedr. 243. D: ἀλλ' εὐ ἴσθι ὅτι ἔξει τοῦθ' οὕτως. Gorg. 453. A: ἐγὼ γὰρ

εὖ ἴσθ' ὅτι cet. Theaet. 145. B: ὡς εὖ ἴσθι ὅτι cet. Parm.
 135. D: καλὴ ... καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὁρμὴ cet. Conv.
 208. C: εὖ ἴσθι (vern. das sei versichert). Pol. I. 328. D: ὡς
 εὖ ἴσθι ὅτι cet. 330. D. IV. 435. C. Euthyd. 284. E. Phaed.
 62. A: ἵτω (hoet, pro ἴστω) Ζεὺς. Ep. VII. 345. A.
 Phaed. 63. B: νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι ... ἐλπίζω cet. C. Conv.
 216. D: ἴστε ὅτι ... μέλει αὐτῷ οὐδέν cet. Crat. 391. A:
 ὅτι οὐκ εἰδείην. Id. Conv. 207. C. Charm. 176. A. Legg.
 IV. 719. B: εἶπερ ὅ τι χρὴ πράττειν ἡμᾶς καὶ λέγειν εἰδείης.
 Pol. VII. 538. B: ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Tim.
 68. B: οὐδ' εἴ τις εἰδείη. Legg. XII. 962. B. Pol. IX.
 582. A: πῶς ἂν εἰδείμεν τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει;
 Lach. 190. B: εἰ γὰρ πον μὴδ' ἀρετὴν εἰδείμεν ... ὅ
 τί ποτε τυγχάνει ὄν. Legg. X. 886. B: ὃ παντάπασιν
 ἡμεῖς ... οὐκ ἂν εἰδείητε. IV. 719. B: οὐ γὰρ ἂν εἰδείην
 τί cet. Alc. I. 106. C: ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι καὶ ἐρεῖς. Crat.
 435. E: ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ. Legg. XI. 936. E: ἐάν ...
 εἰδῇ. Men. 85. C: περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῇ. Alc. I. 114. C.
 Theaet. 169. A: ἕως ἂν εἰδῶμεν εἴτε cet. Soph. 245. E:
 ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν (al. ἴδωμεν) ὅτι cet. Polit. 289. D:
 ἵν' αὐτοὺς εἰδῶμεν βεβαιότερον. Crat. 407. E: ἵνα καὶ εἰ-
 δῶμεν εἴ τι ὅδε λέγει. Apol. 32. A: ἵν' εἰδῇτε ὅτι cet.
 Prot. 323. B: ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἄδικός ἐστιν. Prot.
 337. D: τὴν ... φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι. Gorg. 454.
 E: τὸ ... πίστιν παρεχόμενον ἀνευ τοῦ εἰδέναι. Phaed. 75.
 D: τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστὶ, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν
 καὶ μὴ ἀπολωλέκέναι. Crat. 404. B: ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ
 καλὰ εἰδέναι. 426. B: εὖ εἰδέναι ὅτι cet. Conv. 172. E:
 ἐκαστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ ἢ πράττῃ. Pol. I. 336.
 C: εἶπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὅ τι ἐστί.
 337. E: μὴδὲ φάσκων εἰδέναι. 354. C: ὥστε μοι νυνὶ γέ-
 γονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μὴδὲν εἰδέναι. V. 457. D: μῆτε
 γονεῖα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ. IX. 581. B: πρὸς τὸ
 εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπῃ ἔχει. X. 595. B: ὅσοι μὴ ἔχουσι
 φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Legg. XI.
 936. E. Alc. I. 109. E: εἰδέναι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδί-
 κων. Crit. 52. B. Phil. 17. C: εἰδὼς ταῦτα μόνα. Conv.
 198. D: οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος. Pol. X. 601. E:
 ὁ ... εἰδὼς. Legg. IX. 863. C: ὡς εἰδὼς παντελῶς περὶ ἅ
 μῆδαμῶς οἶδε. X. 905. B: οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν συντέλει-
 αν ὅπῃ ποτε τῷ παντὶ συμβάλλεται. XI. 931. E: εἰδὼς
 πολλοῖς ... ἐπιτελεῖς γενομένης (εὐχάς). Alc. I. 114. C: ὁ
 εἰδὼς (absol.). 134. A: ὁ γε μὴ εἰδὼς οὐχ ἀμαρτῆσται;
 Men. 71. B: ὡς οὐκ εἰδὼς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν. Lach.
 198. E: ὡς εὐδυνία κάλλιον τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ γιγνώ-
 μενα καὶ γεννησόμενα. Prot. 357. C: κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδό-
 τος ἀνθρώπου. Phaedr. 276. A: τὸν τοῦ εἰδότος λόγον.
 Pol. I. 337. D: μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. X. 602. A.

Alc. I. 107. C: εἰδοτος γὰρ ... περὶ ἐκάστου ἢ συμβουλῇ, καὶ οὐ πλουτοῦντος. Pol. I. 337. D: τῷ μὴ εἰδοτι. X. 601. E: ξυνῶν τῷ εἰδοτι. Legg. XI. 916. C. Euth. 6. B: σοὶ ... εὖ εἰδοτι περὶ τῶν τοιούτων. Phaedr. 275. D: τὸν εἰδοτα ὑπομνήσαι. Crat. 436. B: εἰδοτα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα. Pol. V. 450. E: τάληθ' ἰδοτα. X. 598. E: τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν ... εἰδοτα ... ποιεῖν. Phaedr. 259. E: διάνοϊαν εἰδυῖαν τάληθες cet. Polit. 300. C: τὰ παρὰ τῶν εἰδοτῶν ... γεγραμμένα. Conv. 199. A: οὐ γὰρ ἂν πον τοῖς γε εἰδοσι. Pol. VI. 505. C: εἰ ... λέγουσι πάλιν ὡς εἰδοσι. Tim. 40. D: σαφῶς ... τοὺς γε αὐτῶν προγόνους εἰδοσίν. 48. B: ὡς εἰδοσι πῦρ ὃ τί ποτε ἔστι cet. Epin. 987. B. Charm. 167. B. Phaed. 75. D: εἰδοτας ἀεὶ γίγνεσθαι. Crat. 438. B. Men. 92. A. Phaed. 60. D: ἥδειν (sciebam) γὰρ ὡς οὐ ῥάδιον εἶη. 63. E: σχεδὸν μὲν τι ἥδειν (Phot. ἥδη). Conv. 199. A: ἐγὼ οὐκ ἥδη (v. ἥδειν) ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνου. 219. E: εὖ γὰρ ἥδη (v. ἥδειν) ἔτι cet. Pol. I. 337. A. Euthyd. 271. C: οὐδ' ἥδη (v. ἥδειν) πρὸ τοῦ ὅ τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. 302. A. Apol. 22. D. Pol. I. 337. A: εὖ οὖν ἥδησθα ὅτι cet. Euth. 15. D: εἰ γὰρ μὴ ἥδησθα (v. ἥδεισθα) σαφῶς τό τε ὅσιον καὶ τὸ ἀνόσιον. Men. 80. D: ἥδησθα (v. ἥδεισθα), bis. Euthyd. 277. E: ὅτι οὐκ ἥδεισθα (Bass. 1. 2. ἥδησθα) τὸ μαρτυρῆσαι ὅτι cet. Conv. 217. A: ὅσαπερ οὗτος ἥδει. Pol. VII. 538. A: ὧ οὐκ ἥδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸ ἥδει. Charm. 171. D: εἰ ... ἥδει ὁ σώφρων ἂν τε ἥδει καὶ ἂν μὴ ἥδει. Men. 84. A. 85. C. Tim. 72. E: τὴν ἐσομένην ... ἀκολασίαν ἥδεσαν οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος. 76. E. Prot. 310. A: καὶ χάρις γε εἴσομαι, ἐὰν ἀκούητε. Gorg. 450. C: τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. Pol. I. 354. C: σχολῇ εἴσομαι εἴτε cet. Lys. 218. E: ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι ὅ τι λέγω. Euthyd. 294. C. Theaet. 154. C: πάντα εἴσει ἂν βούλομαι. Soph. 263. D: ᾧδ' εἴσει ῥαόν. Pol. I. 338. B: εὖ εἴσει αὐτίκα δὴ μάλα. VI. 497. E: παρῶν δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσει. VII. 523. C: ᾧδε δὲ ἂν λέγω σαφέστερον εἴσει. Crat. 435. D: εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα. E. Pol. X. 602. A: οὕτε ἄρα εἴσεται cet. Legg. XI. 927. D: οὐκ εἴσεται (cognoscat s. experietur) ἐναργῶς τὴν ... ὀργὴν νομοθέτου. Alc. I. 134. A: οὐδέ γε εἴσεται ὅ τι πράττει. Lach. 195. E. al. Phaed. 69. D: τὸ σαφὲς εἰσόμεθα. Pol. IV. 436. B. X. 609. B: οὐκ ἥδη εἰσόμεθα ὅτι —; Euth. 9. E: τάχ' ... βέλτιον εἰσόμεθα. Alc. I. 130. C: ἀκριβῶς ... τότε εἰσόμεθα ὅταν cet. Phaedr. 233. D: πλείστην χάριν αὐτοῖς εἴσονται. E. Phaed. 64. D: ἐκ ... τούτων μᾶλλον οἶμαι ἡμᾶς εἴσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. 66. D: εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι. Pol. VII. 531. E. Legg. VII. 818. D: τῷ μέλλοντι σχεδὸν ὅτιοῦν τῶν καλλίστων μαθημάτων εἴσεσθαι. Charm. 154. A: περὶ ... τῶν καλῶν ... αὐτίκα μοι δοκεῖς

εἶσεσθαι. Verb. ἰστέον, *cognoscendum vel explorandum*. Theaet. 202. E: ἰστέον δῆ. Conv. 217. C: ἀλλ' ἰστέον ἤδη τί ἐστι τὸ πρᾶγμα.

εἶδος, τό, *species, forma*. Conv. 189. E: ὅλον ἦν ἐκάστου νοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον. Tim. 53. C: τὸ τοῦ σώματος εἶδος. Prot. 352. A: ὥσπερ εἴ τις ἀνθρώπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίειαν cet. Phaedr. 249. B: ἐν ἀνθρώπου εἶδει. Phaed. 73. A: πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρώπῳ εἶδει γενέσθαι. Parm. 149. E: ὅποτερῳ ... τῷ εἶδει μέγεθος προσείη. Pol. III. 402. D: ἐν τε τῇ ψυχῇ ἐνόητα ... καὶ ἐν τῷ εἶδει. Phaedr. 229. D: τὸ τῶν ἵππουενταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι. 251. B: ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. Conv. 196. A: ὑγρὸς τὸ εἶδος. 215. B: ὅτι ... τὸ γε εἶδος ὁμοίος εἴ τούτοις. Pol. II. 380. D: ἀλλὰ τόντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. VI. 497. B: εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν. Critia 116. D: εἶδος δέ τι βαρβαρικὸν ἔχοντος. Charm. 154. D: οὕτω τὸ εἶδος πάγκαλός ἐστιν. Tim. 51. A: ἐκτός ... πεφνέκται τῶν εἰδῶν. Ep. VII. 322. D. Phaedr. 246. B: ἄλλοτ' ἐν ἄλλοις εἶδεσι γιγνομένη. Pol. VI. 510. D: ὅτι τοῖς ὀρωμένοις εἶδеси προσχωρῶνται. X. 618. A: ἐπ' εἶδеси καὶ κατὰ κάλλη cet. Tim. 57. C. Legg. I. 645. A: τὰς δὲ ἄλλας (ἀγωγὰς) παντοδαποῖς εἶδεσιν ὁμοίας. **species* (quae animo comprehenditur), i. q. *idea, exemplar*. Hipp. mai. 289. D: ἐπειδὴν προσγένηται ἐκείνο τὸ εἶδος (i. e. αὐτὸ τὸ καλόν). Conv. 210. B: τὸ ἐπ' εἶδει καλόν. Phaed. 103. E: μὴ μόνον αὐτὸ τὸ εἶδος ... ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι cet. Pol. X. 597. A: ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δῆ φαμεν εἶναι ὃ ἐστι κλίνη. Phaed. 102. B: εἶναι τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν. Parm. 132. D: τὰ μὲν εἶδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἐστάναι ἐν τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα τούτοις προσεικέναι καὶ εἶναι ὁμοιωμάτα. **genus* (*universale, totum*); etiam (*sensu logico*) *notio* (*generalis*). Theaet. 181. C: τοῦτο ... ἐν ἔσω εἶδος. Polit. 287. E: μάλα γε συχνὸν εἶδος. Pol. III. 392. A: τί ... ἡμῖν ... ἔτι λοιπὸν εἶδος —; IV. 427. A. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἐκατέρου τοῦ εἶδους. Theaet. 178. A: εἰ περὶ παντός τις τοῦ εἶδους ἐρωτῶη. Pol. V. 474. B: παντὸς τοῦ εἶδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Legg. IX. 865. A: παντὸς εἶδους περὶ φόνου. Theaet. 148. D: ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὐσας ἐπὶ εἶδει περιέλαβες. Pol. VIII. 544. D: ἥ τις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ κεῖται. Phaedr. 249. B: κατ' εἶδος λεγόμενον. 265. D: ἐν τι κοινῇ εἶδος. Theaet. 204. A: ἡ καὶ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἐν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν; Polit. 263. B: εἶδος τε καὶ μέρος ἕτερον ἀλλήλων εἶναι. Pol. II. 363. E: σκέψαι ... ἄλλο αὖ εἶδος λόγων cet. IV. 424. C: εἶδος ... καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν. Epin. 990. E: εἶδος καὶ γένος. Men. 72. C: ἐν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι δι' ὃ εἰσὶν

ἀρεταί. D. Phaedr. 265. C: τούτων ... ῥηθέντων δυοῖν εἰδῶν. Soph. 219. A: τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο. Phaed. 102. B: εἶναι τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν. Soph. 248. A: τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους. Pol. V. 476. A: πάντων τῶν εἰδῶν περὶ ὃ αὐτὸς λόγος. Soph. 246. C: παρὰ ... τῶν ἐν εἰδεσιν αὐτὴν (τ. οὐσίαν) τιθεμένων. Pol. VI. 510. B: αὐτοῖς εἰδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη (ψυχῇ). Soph. 246. B: νοητὰ ἅττα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι. 252. A: ὅσα κατ' εἶδη τὰ ὄντα κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι φασιν αἰεί. Parm. 129. C: αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη. Pol. VI. 509. D: ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὁρατὸν, νοητὸν; VIII. 544. D: ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἶδη τοσαῦτα ἀνίγκη τρόπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν. *species (sensu logico), forma vel pars. Phil. 32. C: ἔστι ... τοῦθ' ἡδονῆς καὶ λύπης ἕτερον εἶδος. 33. C. Legg. III. 689. D: πῶς γὰρ ἂν ... ἄνευ ξυμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ μικρότατον εἶδος; VIII. 837. A: τρίτον ἄλλο εἶδος. Pol. VIII. 559. E: βοηθούντος ... εἶδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἐτέρῳ τῶν παρ' ἐκείνῳ. Crat. 389. D: ἐκάστω εἶδει ὑφάσματος. Phaedr. 253. C: ἡμιοχικόν ... εἶδος τρίτον. Conv. 205. B: ἀφελόντες ... τοῦ ἔρωτος τι εἶδος ὀνομάζομεν, τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα, ἔρωτα. 205. D: οἱ δὲ κατὰ ἐν τι εἶδος ἰόντες ... τὸ τοῦ ὅλου ὄνομα ἴσχουσιν. Soph. 440. B: ἅμα τ' ἂν μεταπίπτει εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως. Pol. II. 357. C: τρίτον ... ὅσας τι ... εἶδος ἀγαθοῦ. Phaedr. 253. C: ἱππομόρφῳ ... δύο τινε εἶδη. Parm. 149. E. Phil. 20. C: τῶν ... εἰδῶν ἡδονῆς. Legg. X. 894. E: ὡς ἐν εἰδεσι λαβεῖν. Gorg. 454. E: δύο εἶδη ... πειθεύς. Phil. 19. B: εἶδη ... ἡδονῆς. 23. D: κατ' εἶδη διυστάς. Pol. III. 402. C: τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη cet. V. 454. A: κατ' εἶδη διαιρούμενοι (cf. Phaedr. 265. E. 273. E.) VI. 504. A. Tim. 48. E. Legg. III. 700. A. al. *genus, ratio, modus. Gorg. 473. E: ἄλλο αὐ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν —; Pol. III. 396. B: ἔστι τι εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως cet. II. 358. A: τοῦ ἐπιπόνου εἶδους. III. 406. C: οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς ἱατρικῆς cet. Lach. 191. D: ἐν ... πολεμικῷ εἶδει. Prot. 338. A: τὸ ἀριβεῖς ... εἶδος τῶν διαλόγων τὸ κατὰ βραχὺ λίσαν. Phaedr. 237. A: δι' ὧδῆς εἶδος. 259. D: κατὰ τὸ εἶδος ἐκάστης τιμῆς. Phaed. 100. B: τῆς αἰτίας τὸ εἶδος. Theaet. 169. C: μὴ που παιδικόν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων ποιοῦμενοι. Critia 118. A: τὸ τῆς διακοσμήσεως εἶδος. — Orationem amplificat. Phaed. 91. D: ἐν ἀρμονίας εἶδει οὐσα. Crat. 394. D: οὐ ἂν ἐν τέρατος εἶδει γένωνται. Pol. III. 389. B: ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Id. V. 459. D: Tim. 30. C: τῶν ... ἐν μέρῳ εἶδει πεφνκότων. Pol. IX. 590. C: ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἐχῇ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος. Tim. 42. D: πρὶν ... εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἔξω. 48. A: μικτόν καὶ τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος

αἰτίας 75. A: οἶον τὸ τῆς γλώττης εἶδος. 48. B: οὐδ' ὡς ἐν συλλαβῆς εἶδеси μόνον ... ἀπεικασθῆναι.

εἶδωλον, τὸ, *simulacrum, imago*. Phaedr. 276. A: οὐ ὁ γεγραμμένος (λόγος) εἶδωλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Gorg. 463. D: πολιτικῆς μορίου εἶδωλον. Theaet. 191. D: ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἶδωλον αὐτοῦ. 208. C: διανοίας ἐν φωνῇ ὥσπερ εἶδωλον. Soph. 264. C: οὔτε εἰκὼν οὔτε εἶδωλον cet. 266. C: αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἶδωλον ἐκάστω. Pol. II. 382. C: μίμημά του ἐν τῇ ψυχῇ παθήματος καὶ ... εἶδωλον. IV. 443. C: εἶδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης. IX. 587. D: εἶδωλον ... ἡδονῆς τυραννικῆς. Alc. I. 133. A: εἶδωλον ὃν τι τοῦ ἐμβλέποντος. Ep. VII. 342. B: τὸ δὲ τρίτον εἶδωλον. Conv. 212. A: ἅτε οὐκ εἶδωλον ἐφαπτομένω. Pol. VII. 534. C: εἴ πη εἰδῶλον τινὸς ἐφάπτεται. X. 599. D: εἰδῶλον δη- μουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὠρισάμεθα. 601. B: ὁ τοῦ εἰ- δῶλου ποιητής, ὁ μιμητής. IX. 587. C: οὐκοῦν καὶ ἡδο- νῆς τρίτῳ εἰδῶλῳ πρὸς ἀληθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοὶ ἂν —; Phaedr. 250. D: εἴ τι τοιοῦτον ἑαυτῆς ἐναργὲς εἶδωλον παρ- εἶχετο εἰς ὄψιν ἰόν (φρόνησις). 255. D: εἶδωλον ἔρωτος ἀντέρωτα ἔχων. Theaet. 150. C: πότερόν εἶδωλον καὶ ψεύ- δος ἀποτίνκει τοῦ νέου ἢ διάνοια, ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀλη- θές. Pol. X. 599. A. Legg. VIII. 830. B: κρεμνύνντες εἶδωλον ἄφρονον. Soph. 266. B: τούτων ... ἐκάστων εἰδῶλα, ἀλλ' οὐκ αὐτά, παρέπεται. Lys. 219. D: ὥσπερ εἰδῶλ' ἄτ- τα ὄντα αὐτοῦ. Phaed. 66. C: εἰδῶλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμῶς πολλῆς. Soph. 241. E: εἴτε εἰ- δῶλων εἴτε εἰκόνων cet. Polit. 303. C: εἰδῶλων μεγίστων προστάτας ὄντας. Pol. X. 599. A: ἐπὶ τῇ τῶν εἰδῶλων δη- μιουργίᾳ. Tim. 71. A: ὑπὸ ... εἰδῶλων καὶ φαντασμάτων cet. Soph. 236. A: τὰς δοξάσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδῶλοις ἐναπεργάζονται. Polit. 306. D: εἴτε αὐτῶν τούτων εἴτ' ἐν εἰδῶλοις ὄντων. Pol. IX. 586. B: εἰδῶλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδο- νῆς. Phaed. 81. D: οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦταί ψυχαὶ εἰ- δῶλα cet. Theaet. 150. A: εἰδῶλα τίπτειν. E: ψευδῆ καὶ εἰδῶλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. Soph. 234. C: δεικνύντας εἰδῶλα λεγόμενα (*oratione expressa*) περὶ πάν- των. 239. D: τὰ τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἰδῶλα. Conv. 212. A: τίπτειν οὐκ εἰδῶλα ἀρετῆς ... ἀλλ' ἀληθῆ. Pol. VII. 516. A: ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων ... εἰδῶλα. 532. B: μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἰδῶλα. X. 605. C. Tim. 71. B: οἷον ἐν κατόπτρῳ ... κατιδεῖν εἰ- δῶλα παρέχοντι. Legg. X. 889. D: εἰδῶλ' ἅττα ξυγγενῆ ἑαυτῶν. XII. 959. A: τελευτησάντων ... εἰδῶλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα.

εἰδωλοποιητικός, *vid. εἰδωλοποιικός*.

εἰδωλοποιία, ἡ, *imaginum fictio*. Tim. 46. A: τὸ ... περὶ τῇ τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίᾳ. Critia 107. B: τὴν ... τῶν γραφῶν εἰδωλοποιίαν.

εἰδωλοποιικός, ἡ, ὄν, *simulacra effingens*; ἡ εἰδ. *simulacrorum effingendorum ars*. Soph. 266. D: τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική (εἰδωλοποιικής?). 236. C: τὸ δὲ ... εἶδη τῆς εἰδωλοποιικής (v. εἰδωλοποιητικῆς). 264. C. 268. C. 235. B: τὴν εἰδωλοποιικήν τέχνην. 260. D: τὴν εἰδωλοποιικήν (v. εἰδωλοποιητικὴν) καὶ φανταστικήν. 266. A: εἰδωλοποιικῶ.

εἰδωλοποιός, ὁ, *simulacrorum effector*. Soph. 239. D: ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν.

εἰδωλοποιῶ, *simulacra fingo*, et in univ. *fingo*. Pol. X. 605. C: εἰδωλα εἰδωλοποιούντι (al. εἰδωλοποιούντα).

εἰδωλοποιικός, ἡ, ὄν, *simulacra fingens*; ἡ εἰδ. *simulacrorum effingendorum ars*. Soph. 266. D: τῆς ... εἰδωλοποιικής ... τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικόν ... γένος.

εἶεν absolute positum (praec. in respons.) concedentis vel probantis est, Latin. *sane, vero* (vern. *wohl*). Crat. 410. C: τὸ γὰρ γεγάσι γεγενῆσθαι λέγει. EPM. Εἶεν. ΣΩ. Τί οὖν. cet. Pol. IV. 536. C. Men. 75. C. Similiter Hipp. mai. 288. A: εἶεν, πάνν μὲν οὖν (vern. *allerdings wohl*). E: εἶεν μανθάνω ... ὡς ἄρα χοῖ cet. — Admirationem indicat (vern. *ex!*). Lys. 204. E: εἶεν ... ὡς γενναῖον ... τοῦτον τὸν ρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες! In irrisione verti potest vern. *so?* Conv. 206. E: Εἶεν, ἣν δ' ἐγώ. Πάνν μὲν οὖν, ἔφη. Pol. I. 337. C: εἶεν, ἔφη. ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτ' ἐκείνῳ. 350. E: ἐγὼ δέ σοι, ὥσπερ ταῖς γραῖς ταῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ. — In oratione ad aliud quid progrediente ita ponitur ut cum seqq. vel, pluribus interiectis (v. c. καλῶς γὰρ λέγεις), cum primario orationis membro cohaereat; Lat. *iam* vel *nunc*, vern. *also, so* vel *nun* (in quo simul exhortationis vis quaedam inest). Gorg. 508. A: εἶεν ἡ (v. εἶεν. ἡ) ἐξελεγκτός δὴ οὗτος ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν ... ἡ cet. Phaed. 95. A: εἶεν δὴ ... τὰ μὲν Ἀρμοτίας cet. 105. E: εἶεν ... τοῦτο μὲν δὴ ἀποδείχθαι φῶμεν; (vern. *sollen wir nun sagen cet.*). 117. A: εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε (σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων), τί χοῖ ποιεῖν; (vern. *nun, mein Bester — was habe ich zu thun?*) Parm. 160. B: εἶεν, εἰ δὲ δὴ μὴ ἐστι τὸ ἐν, τί χοῖ ξυμβαίνειν ἄρ' οὐ συνεπείον μετὰ ταῦτα; Crat. 404. B. Conv. 176. A: εἶεν, ἄνδρες ... τίνα τρόπον ῥάστα πιόμεθα; 204. C: εἶεν δὴ, ὦ ξένη ... τοιοῦτος ὢν ὁ Ἑρως τίνα χρειαὶ ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Pol. I. 332. D: εἶεν, ἡ οὖν τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνην ἂν καλοῖτο; 349. D. III. 412. B. IV. 444. A. VIII. 543. A. IX. 588. A. Apol. 18. E: εἶεν ἀπολογητέον δὴ cet. 19. B. Alc. I. 106. A. — Particulis δέ et δὲ δὴ praemittitur, ubi antecedentibus aliquid opponitur (Lat. *nunc vero*, vern. *nun aber* vel simpl. *aber*). Prot. 312. E: εἶεν, ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίς δεινὸν ποιεῖ λέγειν; 357. A. Gorg. 472. D: εἶεν, ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαίμων ἐσται ἄρ' ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τι-

μωρίας; 480. A. 496. D. Phil. 25. B: εἶεν, τὸ δὲ τρίτον ... τίνα ἰδέαν ἀφήσομεν ἔχειν; 27. D: εἶεν, τί δὲ ὁ σὸς (βίος) ... ὁρθῶς ἂν ποτε λέγοιτο; Pol. I. 336. A. V. 468. E. Legg. II. 654. E. Apol. 36. B: εἶεν, ἐγὼ δὲ δὴ (vern. *ich nun aber*) τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι —; Euth. 13. E: εἶεν, ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ οὐσιότης; (vern. *so sage mir nun cet.*). Men. 75. C. 78. D. — Etiam simpliciter εἶεν ponitur ubi quid opponitur vel obicitur (ut exprimi possit v. vern. *aber*). Euthyd. 293. D: εἶεν ... πῶς οὖν ἐπισταμαι cet. 295. B: εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ πῶς ποιῶ; (vern. *wie soll ich es denn aber machen?*) Lys. 216. A: εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀλλοκότως (int. ex antecedente *φῶμεν ἡα dicemus*) ... καὶ ἡμῖν ... ἐπιπληθύνονται —; Hipp. mai. 288. C: εἶεν, φήσει δὴ, τί δέ; (vern. *wie aber?* Cohærent enim εἶεν et τί δέ;)

εἴθε, *utinam*. Phædr. 227. C: εἴθε γράψειεν ὡς χρὴ cet. εἰκάζω, *similitudine utor, comparo*. Phæd. 99. E: ἴσως ... ὃ εἰκάζω τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. Pol. VI. 488. A: οἷς γλίσχρους εἰκάζω. Polit. 260. E: καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δὴ. Pol. VI. 488. A: εἰκάζοντα. Conv. 216. C: οἷς ἐγὼ εἴκασα αὐτόν Men. 80. C: οὐ ἔνεκά με εἴκασας. Ib. ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. **ad similitudinem exprimo vel effingo; pass. ad similitudinem effectus sum; etiam similitudinem speciemque gero*. Crat. 432. B: οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει. Pol. II. 377. E: ὅταν εἰκάξῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν ... οἷοί εἰσιν. Crat. 439. A: εἰ καλῶς εἴκασται. Phædr. 248. A: ἡ ... ἄριστα θεῶ ἐπομένη καὶ εἰκασμένη (ψυχῇ). Parm. 132. D: εἰκασθῆναι αὐτοῖς. Ib. οἷόν τε ἐκεῖνο τὸ εἶδος μὴ ὁμοίον εἶναι τῷ εἰκασθέντι —; Etiam id ad cuius similitudinem aliquid effectum est, h. e. exemplar, dicitur εἰκασθέν. Phædr. 250. B: ὀλίγοι ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες θεῶνται τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. **colligo, conficio; coniectura assequor*. Alc. I. 105. C: εὐ οἶδα καὶ οὐκ εἰκάζω. Conv. 425. C: ὅτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματε περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν. Phil. 55. E: τὸ ... εἰκάζειν λείποιτ' ἂν. Men. 98. B: οὐ πάνν μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν, ἀλλ' ... ἔν ... καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὦν οἶδα. Ib. εἰκάζων (opp. εἰδώς). Id. Ep. VII. 324. A. Sis. 387. E: εἰκάζοντα. Men. 89. E: καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάξοιμεν μὴ (μηδε?) διδακτὸν εἶναι. Conv. 190. A: ὡς ἀπὸ τούτων ἂν τις εἰκάσειν. Ion. 532. C: οὐ χαλεπὸν τοῦτο γὰρ εἰκάσαι.

εἰκάς, ἡ, *dies vicesimus*. Legg. VIII. 849. B: τρίτῃ δὲ εἰκάδι τῶν ζῶων ἔστω πρῶσις.

εἰκασία, ἡ, *coniectura*. Sis. 390. C: ἄλλοιον ἢ ὅπερ ἐπιστήμη τε καὶ εἰκασία καὶ σχεδιασμός. Pol. VI. 511. E: τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν (ἀπόδος). VII. 534. A: εἰκασίαν τε — τέστιν (μοῖραν). Ib. διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν.

εἰκαστικός, ἡ, ὄν, *assimilans, similitudines effingens, effingendi vim habens*; ἡ εἰκ. *similitudinum effingendarum ars*. Soph. 266. D: τῆς ... εἰδωλουργικῆς ... τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικόν γένος. 236. B: εἰκαστικὴν. C. 264. C. Legg. II. 668. D: οὐκοῦν μουσικὴν γε πᾶσαν φαρμεν εἰκαστικὴν τε καὶ μιμητικὴν; 667. C: ὅσαι τέχναι εἰκαστικά. εἰκελος, η, ον, *similis*. Legg. X. 901. A: κηρήσι ... εἰκελον (Hes.).

εἰκῆ, *temere, inconsulte; forte fortuna; subito* (v. c. dicere). Prot. 326. D: ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν εἰκῆ πράττωσιν. Phaedr. 253. E: πολλὸς εἰκῆ συμπεφορημένος. Gorg. 503. E: οὐκ εἰκῆ ἐρεῖ, ἀλλ' ἀποβλέπων πρὸς τι. Ib. σὺν εἰκῆ ἐκλεγόμενος. 506. D: οὐχ οὕτως εἰκῆ κάλλιστα παραγίγνεται. Phaed. 97. B: ἀλλὰ τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῆ φύρω. Soph. 225. B: εἰκῆ δὲ καὶ ἀτεχνῶς περὶ αὐτὸ πράττεται. Phil. 28. D: τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῆ δύναμιν. 40. D: εἰκῆ χαίρουντι. Tim. 34. C: μετέχοντες τοῦ προστυχόντος τε καὶ εἰκῆ. Legg. I. 635. E: τῶν εἰκῆ πολιτευομένων (πολιτειῶν). VIII. 844. C: ὁ ἐπ' αὐτὰ μεθιείς εἰκῆ τὰ ῥεύματα. Apol. 17. C: ἀκούσεσθε εἰκῆ λεγόμενα. Menex. 234. C: οὐκ εἰκῆ ἐπαινούντων. Charm. 173. A. Alc. II. 141. C: οὔτε τὰ διδόμενα εἰκῆ δέχεσθαι. 143. B: οὔτως εἰκῆ ψέγοντας ἄγνοιαν. D: ὥστε αὐδὲ ῥήτειον εἶναι οὔτως εἰκῆ. De lucr. cup. 225. B: μὴ μοι οὔτως εἰκῆ ... ἀπόκριναι.

εἰκονολογία, ἡ, *similitudinum usus in dicendo*. Phaedr. 267. B: γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν. 269. A: εἰκονολογιῶν.

εἰκοσάκις, *vicies*. Legg. VI. 771. B.

εἴκοσι, *viginti*. Pol. V. 460. E: τὰ εἴκοσιν ἔτη. VII. 537. B: ἐκ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν. Legg. VIII. 833. D. al.

εἰκοσιέδρον, τό, *quod viginti sedes habet*. Locr. 98. D: τὸ εἰκοσιέδρον βασίων ... εἴκοσι.

εἰκοσιέτης, fem. *étis, annos viginti natus*. Pol. V. 460. E: γυναικί ... ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος (sic Par. A. al. Vulgo εἰκοσαετίδος) ... τίκτειν.

εἰκότως, *ut facile credi potest, ita ut non sit mirum* (vern. begreiflicher Weise, nicht zu verwundern). Gorg. 463. D: εἰκότως γε ... οὐδὲν γὰρ πω σαφὲς λέγω cet. Phaedr. 269. E: κινδυνεύει εἰκότως ὁ Περικλῆς πάντων τελευτάτος εἰς τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι. Theaet. 172. C: ὡς εἰκότως οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις ... διατρίψαντες ... γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες. Soph. 231. C: εἰκότως γε σὺ ἀπορῶν. Pol. VI. 503. B: ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοί. VII. 523. D. Legg. VI. 776. C. *convenienter, recte, rite. Phaedr. 232. C: εἰκότως ἂν τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φοβοῖο. 252. B. Phaed. 63. E: ὥς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαρσύνει μὲλλον ἀποθανεῖν. 69. D. 102. A. Crat. 399.

D: ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει. 409. E: ὡς εἰκότως κεῖται. Polit. 270. B. Pol. IV. 439. D. V. 472. A. VII. 520. B. 524. B. Tim. 62. A. 48. B. 49. B. Epin. 979. D. al.

εἰκω (cogn. cum verbis germ. *weichen*, h. e. *nachgeben*, et *gleichen*, h. e. *gleich* vel *ähnlich seyn*), *cedo*. Locr. 104. D: αἶ κα μὴ εἶκη τοῖς ὑγιεινοτάτοις. Crat. 420. D: τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν. Ib. εἶκον τῷ ἴοντι. Tim. 64. E: μό-γης εἰκοντα τῷ δρῶντι. Locr. 100. D: εἰκοντα, ἀντίτυπα. Phaedr. 254. B: εἰζαντε. **succumbo*. Menex. 246. B: εἰκον-τας κάκη. **concedo*. Ion. 537: εἶξαι (Hom.). Legg. VI. 781. A: οὐκ ὀρθῶς τοῦτο εἰζαντος τοῦ νομοθέτου. — Perf. εἶκα (unde εἶξαι pro εἶκασι) est *similis sum* (Polit. 291. A: πολλοὶ ... λένουσι τῶν ἀνδρῶν εἶξαι καὶ Κενταύροις cet.) et *speciem habeo*, h. e. *videor*. Soph. 230. A: ὡς εἶξασί τι-νες ... ἡγήσασθαι πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι. Polit. 305. E: εἶξαι γοῦν. Hinc ducitur part. *εἰκώς*, neutr. *εἰκός*, *id quod videtur*; *verisimile*, *probabile*; *conveniens*, *consentaneum*; *par*, *aequum*. Phil. 63. C: εἰκός (resp. Id. Pol. V. 458. C. VII. 528. E. al.). Prot. 312. E: εἰκός γε (resp. Cf. Phaed. 81. D. Theaet. 203. C. Crat. 397. C. Pol. X. 603. B. al.). Phaedr. 231. E: εἰκός ἐστι τοὺς μὲν ἐρῶντας ... ἐπαρθεῖναι cet. Phaed. 59. A: ὡς εἰκός ἂν δόξειεν εἶναι παρόντι (παρόντα?) πένθει. 62. C: ἀλλ' εἰκός ... τοῦτό γε φαίνεται. E: ὥσπερ εἰκός. Theaet. 149. E: οὐκ οὖν εἰ-κός γε. Soph. 225. A: σχεδὸν εἰκός καὶ πρέπον ὄνομα λέ-γειν cet. Crat. 397. B: εἰκός δὲ μάλιστα ἡμᾶς εὐρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα. 422. B: εἰκός δῆτα. 424. B: εἰκός γάρ. Legg. VI. 780. B: ὡς γ' εἰκός. Pol. I. 334. C: εἰκός μὲν ... φιλεῖν. 337. A: ἐλκεῖσθαι ... ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστὶ πον ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν cet. E: ἀλλὰ σὲ δὴ μάλ-λον εἰκός λέγειν. Pol. III. 406. B: οἶαν εἰκός ... τὸν μὴ εἰδότα. VII. 539. A: οὐκοῦν ... εἰκός τὰ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων —; Tim. 24. D: καθάπερ εἰκός γεννή-ματα ... θεῶν ὄντας. 67. D: τῇδ' οὖν ... μάλιστα εἰκός πρέποι τ' ἂν ... διεξελθεῖν. Legg. X. 888. E: εἰκός γέ τοί που σοφοὺς ἀνδρας ὀρθῶς λέγειν. — Cum artic. Phaed. 67. A: ὡς τὸ εἰκός. Gorg. 520. C. Theaet. 171. D. Pol. III. 407. D. V. 465. A. VI. 488. C: ὡς τὸ εἰκός τοὺς τοιού-τους (int. πράττειν). VIII. 568. C: ὥσπερ τὸ εἰκός. Soph. 229. A: τὸ γοῦν εἰκός. 231. B: οὐκοῦν τό γε εἰκός. Conv. 200. A: ὡς τὸ εἰκός γε. Pol. X. 610. E: ὡς γε τὸ εἰκός. Polit. 295. A: τὸ γοῦν εἰκός (resp.). Id. Legg. X. 904. C. al. — Legg. VII. 788. A: λεγομένη δὲ διδαχὴ τινὶ ... μάλ-λον ἢ νομοῖς εἰκνὶ ἂν ἡμῖν φαίνοιτο. Euthyd. 305. E: πάνν ἐξ εἰκότος λόγου. Legg. XII. 944. C: μετ' εἰ-κνίας βίας. Phaed. 92. D: μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρε-πείας. Phaedr. 238. E: ἐξ εἰκότος (i. q. εἰκότως). Tim.

44. C: τοῦ μάλιστα εἰκότος ἀντεχομένοις. 57. D: τοὺς μέλλοντας περὶ φύσεως εἰκότι λόγῳ χρῆσεσθαι. Theaet. 162. E: τῷ εἰκότι (*verisimilitudine*) χρῆσθαι. Pol. X. 603. B: μὴ τοῖνυν ... τῷ εἰκότι μόνον πιστεύωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς. Theaet. 177. A: ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ὃ ὁμοιοῦνται. Tim. 30. B: οὕτως ... κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν. 36. A: τὸν εἰκότα λόγον διασώζομεν. B. 68. B. D. 90. E. Legg. I. 647. D: οὐκ οὖν τὸν γ' εἰκότα λόγον ἂν ἔχοι. XII. 961. D: σωτήρα τὸν εἰκότα ἐν ἐκάστοις τῶν ἔργων. Prot. 318. B: τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμάσιον λέγεις, ἀλλὰ εἰκός. Crat. 236. A: τὸ ... ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός (*simile*) γε ὃν, εἰκόνα καλεῖν; Phil. 31. D: πάννυ λέγεις εἰκός. Legg. I. 640. A. Cum art. Phaedr. 237. C: τὸ εἰκός (*id quod par est*) ἀποδιδοῦσιν. 272. E: τοῦτο (τὸ πιθανόν) δ' εἶναι τὸ εἰκός, ὃ δεῖν προσέχειν. Crat. 407. B: τὸ γε τὸν Πᾶνα τοῦ Ἑρμοῦ εἶναι νιὸν διφυῆ ἔχει τὸ εἰκός. 410. C: εἴπερ βούλει τὸ εἰκός εἰδέναι. 414. E: τὸ μέτριον ... δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκός (*aequum*) σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην. Tim. 56. C: ὡδ' ἂν κατὰ τὸ εἰκός μάλιστα ἔχοι. — Alc. I. 134. E: ὡς τὰ εἰκότα. Tim. 48. D: τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύναμιν. 59. C: τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν. Phil. 58. D: ἐκ τῶν εἰκότων (i. q. εἰκότως). Id. Pol. II. 362. C. 365. B. IV. 422. C. Legg. VI. 775. D. XII. 941. D. al. Phaed. 92. D: τοῖς διὰ τῶν εἰκότων (*per verisimilitudines vel similitudines*) τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγους. Tim. 40. E: ἄνευ ... εἰκότων. 48. D: πρὸς τὸ τῶν εἰκότων δόγμα διασώζειν. 29. C: εἰκότας (λόγους). 59. D. Legg. IV. 706. C: εἰκνίας αὐτοῖς γίγνεσθαι προσάσεις. Crat. 421. D: λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. Tim. 48. D: μηδενὸς ἥτιον εἰκότα ... λέγειν. Legg. VII. 821. B. IX. 863. D. Critia 107. D: οὐτὶ τὰ ... θεῖα ἀγαπῶμεν καὶ σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα. Charm. 158. D. Ep. XIII. 362. B: ὃ δὲ εἶπεν εἰκότα καὶ ἀνθρώποινα, ὅτι cet. — Ex altera perfecti forma οἷκα existit attic. εἰοικα, *similis sum; videor; etiam appareo, pateo*. Crat. 407. C: εἰοικα (resp. i. q. patet vel sane, vero). Alc. I. 112. D. Euthyd. 296. C. Gorg. 519. D: εἰοικά γε (οὐχ οἷός τ' εἶναι). Phaed. 102. D: εἰοικα ... καὶ ξυγγραφικῶς εἶρεν. Polit. 277. D: καὶ μάλ' ἀτόπως εἰοικά γε (γ. εἰοίκαμεν) ... κινήσας (sic Clark c. al. Vulgo κινήσαι) τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πιάθος ἐν ἡμῖν. Pol. III. 392. D: γελοιὸς ... εἰοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. VII. 536. B: γελοιὸν ... εἰοικα παθεῖν. Tim. 27. B: εἰοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Legg. VIII. 837. E: εἰοικά γε ... τυχεῖν τῆς σῆς ... ξυμφύδιας. Apol. 21. D: εἰοικα ... σοφώτερος εἶναι. Men. 80. C: εἰοικα αὐτῇ (τῇ νύκτι). Alc. I. 116. E: ἀλλ' ἀτεχνῶς εἰοικα ἀτόπως ἔχοντι. Phaedr. 230. C: ἀτεχνῶς ... ξαναγουμένῳ τιπὲ ... εἰοικας. Theaet. 196. D: εἰοικας οὐκ ἐννοεῖν ὅτι cet. Conv. 215. B: ὡς δὲ καὶ τὰλλα εἰοικας.

Pol. I. 344. E: ἔοικας ... ἤτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι cet.
 III. 414. C: ὡς ἔοικας ... ὀκνοῦντι λέγειν. VII. 527. D:
 ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλοὺς. Soph. 222. D: ὡς ἔοικας.
 233. E. Phil. 66. D. Pol. II. 372. C. III. 404. D. al.
 Prot. 313. C: ἔοικεν ... ἐξ ὧν σὺ λήγεις. Soph. 254. A:
 ἔοικεν (resp.). Pol. I. 334. A. 346. C. Alc. I. 116. D. al.
 Phil. 66. B: ἔοικε γοῦν (resp.). Legg. VI. 780. C. XII. 961.
 D. Soph. 229. E: ἡ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι.
 Phil. 34. C: ἔοικε ... δηλοῦσθαι. Crat. 395. A. Ep. VII.
 342. A: ἔοικε δ' οὖν εἶναι καὶ νῦν λεκτέος. Pol. I. 328. B:
 ἔοικεν ... μενετεῖον εἶναι. Etiam sine v. εἶναι: Polit. 280.
 B: πάλιν οὖν ἔοικεν ἐπανιτέον ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς.
 Crat. 424. A: ἥδη ἔοικεν (sic Cl. et Δ pro ὡς ἔοικεν) ἐπι-
 σκεπτέον. Euthyd. 289. B: οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐ-
 δέν. Cum dat. similis vel simile est. Prot. 312. A: εἰ μὲν τι
 τοῖς ἔμροσθεν ἔοικε. 330. B: εἴτερ τῷ παραδείγματι γε
 ἔοικεν. Phaedr. 246. A: ὧ ... ἔοικεν. Lys. 220. E: τὸ ἄρα
 φίλον ... οὐδὲν τούτοις ἔοικεν. Phaed. 80. A: ποτέρῳ οὖν
 ἡ ψυχὴ ἔοικεν; Pol. I. 349. D: οὐκοῦν ... καὶ ἔοικε τῷ φρο-
 νίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος —; II. 375. C: ταῦτα ... ἀδυνά-
 τοις ἔοικε. VI. 489. A: ὅτι ταῖς πόλεσι ... τὴν διάθεσιν ἔοικεν.
 510. A. D. al. Cum dat. adiect. et partic. est etiam i. q. videtur c.
 infinitivo. Prot. 361. B: νῦν δὲ τούναντίον ἔοικε σπείδοντι.
 Phaed. 62. C: ἔοικε τούτο ... ἀτόπῳ. 86. D: οὐ φαύλος
 ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. Theaet. 209. E: ἔοικεν ἐσκοτωμένῳ.
 Crat. 437. A: μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι ὅτι cet. Pol. V. 453.
 D: οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν. VI. 508. D: ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ
 ἔχοντι. X. 605. E: οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε. Legg. IV. 719. A:
 καὶ καλῶς γ' ἔοικε λέγοντι. Hipp. min. 373. B: ἔοικεν ὥσπερ
 κακουργοῦντι. Etiam c. nomin. partic. Crat. 408. B: ἔοικε
 κεκλημένῃ. E: ἔοικε ... κατὰ δὴλον γενόμενον ἐν μᾶλλον
 εἰ cet. 419. C: ὁδύνη ... κεκλημένῃ ἔοικεν. Ib. χαρὰ ...
 ἔοικε κεκλημένῃ. Legg. XII. 948. B: ἔοικε ... διανοούμενος.
 — ὡς ἔοικε, ut videtur, est etiam ut patet vel tale quid (vern.
 offenbar, ohne Zweifel, vel simpl. also, ubi ex antecedd. aliquid
 colligitur). Phaedr. 227. B: ἅτῳ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν
 ἅσται; 229. A. 258. C. Phaed. 61. B: ἄπειμι δέ, ὡς ἔοικε,
 τήμερον. Crat. 404. C. Conv. 176. C. Pol. I. 332. B.
 VIII. 555. B. sexc. al. — ἔοικεν est etiam i. q. πικρός ἐστι,
 convenit, decet. Legg. IX. 879. C: ἔοικε δὲ γέω παντὶ ... ῥα-
 θυμῶς ὀργὴν ὑποφέρειν. — Ponitur etiam ἔοικε sq. φαίνεται
 vel δοκεῖ. Phaed. 60. C: ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν
 ... ἦκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθεῖν τὸ ἡδύ. Crat. 417. B:
 ἔοικεν ... οὐ ταύτῃ λέγειν μοι δοκεῖ τὸ λυσιστελοῦν. — Crat.
 401. C: εἰκάμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς ... καλεῖν. Lach. 193. D:
 εἰκάμεν (resp.). Hipp. mai. 303. E. Theaet. 183. A: εἰκόνατε
 (resp.). Phil. 55. A: εἰκόνασι γοῦν (resp.). Pol. IX. 55. A:
 ὧ μάλιστα εἰκόνασι. Phaedr. 270. D: ἡ ... τούτων μέθοδος

εοίκοι ἄν ὥσπερ τυφλοῦ πορεία. Crat. 409. A: εοίκοι δ' ἄν (int. ἄλιος εἶναι) καὶ ὅτι cei. Soph. 236. B: εοικέναι τῷ καλῷ. Ib. ἢ φρεῖν εοικέναι. Parm. 132. D: τὰ δὲ ἄλλα τούτοις εοικέναι. Crat. 408. D: ἀδελφῷ δὲ εοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θανασιτόν. Conv. 215. B. Pol. I. 349. D. X. 611. D. VIII. 549. B: τῇ τοιαύτῃ πόλει εοικός. Tim. 30. C: ἀτελεῖ γὰρ εοικός οὐδὲν ποτ' ἄν γένοιτο καλόν. Soph. 240. B: οὐδ' αὖ μὴς ἀληθινόν γε, ἀλλ' εοικός μὴν (int. λέγω). Ib. οὐκ ὃν ἄρα λέγεις τὸ εοικός, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινόν ἐρεῖς. Legg. IX. 867. B: τὸ ... εοικός μείζονι κακῷ μείζονως ... τιμωρητέον. Pol. II. 381. D: ξείνοισιν εοικότες (Hom.). Crat. 439. A: τὰ καλῶς κείμενα (ὀνόματα) εοικότα εἶναι ἐκείνοις ὡς ὀνόματα κέεται. Phil. 53. D. Pol. II. 377. E: ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν εοικότα γραφῶν οἷς ἄν ὅμοια βουληθεῖ γραῖναι.

εἰκὼν, ἦ, imago, simulacrum, effigies. Soph. 240. B: πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως. 264. C: ὡς οὔτε εἰκὼν οὔτε εἰδωλὸν ... εἶν. Crat. 431. D: καλὴ ἡ εἰκὼν ἔσται. 432. B: εἰ μέλει εἰκὼν εἶναι. Tim. 92: εἰκὼν νοητοῦ θεοῦ. Legg. IX. 867. A: εἰκὼν ἀκουσίου. Crat. 432. B: ξυμπάσης εἰκόνας ... ὁρθότης. Tim. 29. C. Legg. II. 655. B. VIII. 836. E. Tim. 52. C: εἰκόνι. Phaed. 99. D: ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ... σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ (τ. ἡλίου). Soph. 236. A: τὸ ... ἔτερον οὐ δίκαιον, εἰκός γε ὃν, εἰκόνα καλεῖν; Crat. 430. C: ἄρ' ἔν τις τὴν ... τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνα τῇ ἀνδρὶ ἀποδοίῃ —; Pol. III. 401. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἡθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. IX. 588. B: εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ. Tim. 29. B. 38. D: εἰκὼ (sic libri MSS. pro vulg. εἰκόνα) δ' ἐπινοεῖ κινητόν (sic MSS. pro κινητήν) τινα αἰῶνος ποιῆσαι. Ib. κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσαν αἰῶνιον εἰκόνα. Legg. II. 669. A. IX. 867. B. al. Acc. εἰκόνα est etiam Lat. instar. Crat. 400. C: δεσμοποιητοῦ εἰκόνα. — Phil. 39. C: οὐκοῦν αἱ ... τῶν ἀληθῶν δαξῶν καὶ λόγων εἰκόνας ἀληθεῖς —; 49. C: ὅσαι εἰκόνας αὐτῆς εἰσίν. Pol. VI. 509. D. 510. E: ὧν καὶ σικαὶ καὶ ἐν ὕδατι εἰκόνας εἰσὶ. Soph. 241. E: εἰκόνων. Pol. VI. 510. B: ἄνευ τῶν περὶ ἐκείνο εἰκόνων. Legg. II. 669. B. X. 898. B: οὐκ ἄν ποτε φανεῖται φασίλοι δημιουργοὶ λόγῳ καλῶν εἰκόνων. Phaed. 100. A: ἐν εἰκόσι ... σκοπεῖν (oppos. ἐν τοῖς ἔργοις). Pol. III. 401. B: ἐν κακίᾳ εἰκόσι τρεφόμενοι. VI. 510. B: ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχή. E. 511. A. Phaedr. 250. B: ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες. Crat. 431. C: καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδίδωσιν. Ib. εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ πονηράς. 439. A: καὶ εἶναι εἰκόνας τῶν πραγμάτων. Phil. 39. B: ζωγράφον ὃς ... εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ γράφει. Pol. III. 402. B: εἰκόνας γραμμάτων. C: καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν. Legg. XI. 931. A: τῶν δ' (θεῶν) εἰκόνας ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι. Epin. 983. E: ἡ θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα ὑπολαβεῖν γεγονέναι.

* *imago, statua*. Phaedr. 235. D: χρυσοῦν εἰκόνα ... ἀναθησεῖν. Critia 116. E: εἰκόνες ἀπάντων ἔτασαν ἐν χρυσοῦ. Prol. 312. D: πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων. * *similitudo, comparatio* (vern. Gleichniss et Vergleichung). Conv. 215. A: ἔσται δ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς ἕνεκα. Pol. VII. 531. B. 538. C. Phaed. 87. B: εἰκόνος γὰρ τιнос ... καὶ γὰρ ... δέομαι. Pol. II. 375. D: ἥς γὰρ προϋθέμεθα εἰκόνος ἀπελείψθημεν. Pol. VI. 487. C: ἀποκρίσεως δι' εἰκόνος λεγομένης. VII. 531. B: παύομαι τῆς εἰκόνος. Legg. I. 644. C: καὶ μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε. Gorg. 493. D: ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω. Phaed. 87. D. Polit. 309. B: κατὰ τὴν εἰκόνα. Pol. VI. 489. A: τὴν εἰκόνα ἰδεῖν ὅτι ταῖς πόλεσι ... εἴκειν. VII. 515. A: ἄτοπον ... λέγεις εἰκόνα. Legg. X. 906. E: δεινὴν γὰρ εἰκόνα λέγοις ἂν λέγων τὸν λόγον τοῦτον. XII. 969. B: κεφαλῆς νοῦ τε κοινωνίας εἰκόνα τινά πως ξυμμιζαντες. Men. 72. A: κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμῆν. 80. C: καλαὶ γὰρ ... τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες. Gorg. 517. D: ἐξεπίτηδες σοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων λέγω. Conv. 215. A: ἐπαινεῖν ... δι' εἰκόνων. Pol. VI. 487. E: σὺ ... οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν. Theaet. 162. E: πιθανολογία τε καὶ εἰκόσι ... λεγομένους λόγους. Polit. 297. E: εἰς ... τὰς εἰκόνας ἐπανιώμεν πάλιν.

εἰλαπίνῃ, ἡ, *epulae sollemnes*. Ax. 374. D: συμπτώσια ... καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι.

εἰλῆσις, ἡ, *calor, aestus*. Pol. II. 380. E: ὑπὸ εἰλήσιων τε καὶ ἀνέμων. III. 404. B: μεταβολὰς ... εἰλήσεων τε καὶ χειμώνων. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήσεις (v. διειλήσεις).

εἰλικρινής (v. εἰλικρ.), ὁ ἡ, *purus, sincerus, integer*. Pol. VIII. 549. B: (τῷ) μὴ εἶναι εἰλικρινῆς (sic libri MSS. pro εἰλικρ.) πρὸς ἀρετὴν. Phil. 29. B: οὐδαμῇ οὐδαμῶς εἰλικρινὲς ὄν. 53. A: δῆλον ὅτι τὸ μάλιστα εἰλικρινὲς (sic Coisl. Vulgo μάλιστα εἰλ.) ὄν. 59. C. 63. B. Pol. V. 478. E. Tim. 76. B. Phaed. 66. A: εἰλικρινεὶ τῇ διανοίᾳ χρώμενος. 81. C: οἷε ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῇ ἀπαλλάξεσθαι; Phaed. 66. A: (ὅστις) αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς (sic Cl. pro εἰλ.) ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν ὄντων. 67. B: γνωσόμεθα ... πᾶν τὸ εἰλικρινές. Phil. 52. D: τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές. Conv. 211. E: εἰλικρινές, καθαρὸν cet. Tim. 45. B: τὸ ... ἐντὸς ἡμῶν ... πῦρ εἰλικρινές ἐποίησαν. Phil. 30. B: καλῶν καὶ εἰλικρινῶν. 32. C: εἰλικρινεῖσι ... ἑκατέρωσι γιγνομένοις. Ax. 370. C: ἀλλ' εἰλικρινεστέρας (sic libri edd.) τῶν ἀπόλαυσιν (ἐξεις).

εἰλικρινῶς, *pure, sincero, vere*. Conv. 181. C: τοὺς εἰλικρινῶς (sic Lob. pro vulg. εἰλικρ.) ὑπὸ τούτῳ τοῦ ἔρωτος ὠρμημένους. Pol. IV. 477. A: μεταξὺ ... τοῦ εἰλικρινῶς (sic libri MSS.) ὄντος καὶ τοῦ αὐτῷ μηδαμῇ ὄντος. 478. D.

479. D. Menex. 245. D: διὰ τὸ εἰλικρινῶς (v. εἰλικρ.) εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.

εἰλλῶ, conuolo, constringo. Tim. 76. B: ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλλόμενον (al. εἰλούμενον) κατεφύζοιτο. 40. B: γῆν ... εἰλλομένην (sic Par. A. pro vulg. εἰλούμένην) ... περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον (Cic. quae traiecto axe sustinetur). 86. E: ἐντὸς ... εἰλλόμενοι (sic Par. A., v. εἰλούμενοι).

εἰλύω, onuolo. Ion. 539. A. (Hom.).

εἰλῶ, uolo et recipr. uoluo. Crat. 409. A: τῷ περὶ τὴν γῆν αἰεὶ εἰλεῖν ἰὼν (ἥλιος).

εἰλωτεία, ἦ, Helotum servitus. Legg. VI. 776. C: ἡ Λακεδαιμονίων εἰλωτεία.

εἴμαρται (pro μέμαρται, ab ant. ΜΕΙΡΩ), tributum, h. e. destinatum vel fato constitutum est. Phaedr. 255. B: οὐ γὰρ ... εἴμαρται κακὸν κακῷ φίλον ... εἶναι. Pol. VIII. 566. A: ἄρα τῷ τοιοῦτῳ ἀνάγκη δὴ ... καὶ εἴμαρται ἡ ἀπολωλέναι cet. Parl. praestitutus, fatalis. Prot. 320. D: ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἤλθεν εἴμαρμένος γενέσεως. 321. C: ἤδη ... καὶ ἡ εἴμαρμένη ἡμέρα παρῆν. Menex. 243. E: εἴπερ εἴμαρμένον εἴη ἀνθρώποις στασιάσαι. Legg. XI. 918. E: ἔκ τινος ἀνάγκης εἴμαρμένης. Tim. 89. B: καὶ καθ' αὐτὸ τὸ ζῶον εἴμαρμένον ἕκαστον ἔχον τὸν βίον φύεται. Menex. 236. D: πορεύονται τὴν εἴμαρμένην πορείαν. Phaed. 113. A: καὶ τινες εἴμαρμένους χρόνους μείνασαι. Tim. 41. E: νόμους ... τοὺς εἴμαρμένους εἶπεν αὐταῖς. Unde ἡ εἴμαρμένη (μοῖρα), fatum, necessitas. Phaed. 115. A: ὅταν ἡ εἴμαρμένη καλῇ. Ib. ἐπεὶ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ ... ἡ εἴμαρμένη. Polit. 272. E. Legg. IX. 873. C: τὴν τῆς εἴμαρμένης βίᾳ ἀποστερῶν μοῖραν. X. 904. C: κατὰ τὴν τῆς εἴμαρμένης τάξιν καὶ νόμον. Gorg. 512. E: ὅτι τὴν εἴμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί. Theaet. 169. C: πάντων τὴν περὶ ταῦτα εἴμαρμένην ... δεῖ ἀνατλήναι ἐλεγχόμενον. Pol. X. 619. C: αὐτὸν λαθεῖν ἐνούσαν εἴμαρμένην παίδων αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα κακά. Tim. 89. C: παρὰ τὴν εἴμαρμένην τοῦ χρόνου.

εἰμί, sum. Phaedr. 230. D: φιλομαθὴς γὰρ εἰμι. Conv. 173. D: αἰεὶ ὅμοιος εἶ. Ib. ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αἰεὶ τοιοῦτος εἶ. Prot. 310. B: ἔστι δὲ τίς; Phaedr. 231. A: τούτοις δὲ οὐκ ἔστι χρόνον cet. C: πῶς ... εἰκὸς ἔστι cet. Legg. VII. 794. D: ὡς ... διαφέροντά ἐσθ' ἡμῶν τῇ φύσει. 796. D: ἔσθ' αὕτη παντελής. Lys. 212. A: ὑμᾶς ... ὁρῶν ... ὅτι οὕτω νέοι ὄντες οἷοί ἐστιν τοῦτο τὸ κτήμα ... κτᾶσθαι. Parm. 149. E: οὐκοῦν ἐστόν γε τινε τούτῳ εἶδῃ. Tim. 38. A: κινήσεις γὰρ ἐστον. Legg. V. 735. A: ἐστόν γὰρ δὴ δύο πολιτείας εἶδῃ. al. Pol. II. 378. E: οὐκ ἐσμέν ποιηταὶ ἐγώ τε καὶ σὺ ἐν τῷ παρόντι. Tim. 22. B: Ἕλληγῆς αἰεὶ παίδες ἐστε. Phaedr. 231. C: ἐτοιμοὶ εἰσι ... χαρίζεσθαι. Pol. I.

336. E: *μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι*. Gorg. 516. C: *ἔστω δὴ ταῦτα*. Pol. II. 361. C: *ἀλλ' ἔστω (v. ἤτω) ἀμετάστατος μέχρι θανάτου*. Men. 75. B: *ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα ὃ cet.* Soph. 231. A: *ὁμῶς δὲ ἔστωσαν*. Legg. V. 737. E. VI. 762. D. al. Pol. VI. 502. A: *οὗτοι ... τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων*. Legg. VI. 759. E: *οὗτοι δὲ ἔστων ἐξηγγηταὶ διὰ βίον*. IX. 879. B: *δικασταὶ δὲ ὄντων οἵπερ cet.* Prot. 317. C: *οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἴην*. Conv. 210. A: *οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης*. Phaedr. 231. D: *ἐξ ὀλίγων ἂν σοι ἡ ἐκλεξις εἴη*. Parm. 149. E: *οὐ γὰρ ἂν που μὴ ὄντε γε ἐναντίω ... ἀλλήλοιν εἴτην (sic Cl. c. al. Vulgo ἤτην)*. 155. A: *γενέσθαι δὲ οὐκ ἂν οἶω τε εἴτην (Cl. c. al. pro v. ἤτην)*. Tim. 30. A: *οὐ μέρος ἂν εἴτην (sic Par. A. c. al. Vulgo ἤτην)*. Riv. 132. B. Theaet. 147. A: *οὐκ ἂν γελοῖοι εἴμεν; (sic Cl. c. al. pro ὥμεν)*. VIII. 558. D: *ἄς τε οὐκ ἂν οἰοί τ' εἴμεν ἀποτρέψαι*. Men. 86. B. Contra εἴημεν Hipp. mai. 301. D. Gorg. 492. C: *πῶς οὐκ ἂν ἄθλιοι γεγονότες εἴησαν —*; Pol. VII. 515. B: *εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἰοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους*. Phaedr. 243. E: *ἔωπερ ἂν ἦς ὅς εἴ*. Pol. I. 330. E: *μὴ ἀληθεῖς ὦσι*. Inf. εἶναι et part. ὦν, οὔσα, ὦν quavis pagina reperiuntur. Theaet. 197. A: *εἰ μέντοι ἦν (unus Vat. ἦ) ἀντιλογικός*. Pol. I. 328. C: *εἰ ... ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν (Ven. C. ἦ) τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ*. Theag. 127. D. Contra attic. ἦ libri mss. praestant: Prot. 310. E: *ἔτι γὰρ παῖς ἦ*. Phaed. 61. B: *καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός*. 98. B. 99. A. Gorg. 488. C. Theaet. init. *ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ (v. ἦν) εὐρεῖν*. Conv. 173. A. 174. E. 221. A. — Pol. VI. 506. B: *ἴσθα καὶ πάλαι καταφανῆς ὅτι cet.* Crit. 50. E: *ὥς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα*. Alc. I. 110. A. al. Ax. 365. E: *ἦς*. Phaed. 61. B: *οὐ ἦν ἡ παρ-οὔσα θυσία*. Impf. saepius ponitur ubi nos praesens usurpamus, ita ut ad antecedentia referatur vel ad cogitationem aliquam apud animum supplendam. Phaedr. 230. A: *ἄρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμᾶς*; Phaed. 68. B: *ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος (int. wofür er sich ausgab)*. Crat. 387. C. Pol. III. 406. E. IV. 436. C. IX. 580. D. X. 609. B. Cf. Annot. in Prot. p. 52. Euthyd. 294. E: *καὶ ὅτε παιδία ἦστην (Coisl. a corr. m. ἦτον, Bekk. ἦστον. Vid. Winckeltn. p. 96.) ... ἡπίστασθε; Parm. 143. D: ὡ δ' ἂν δύο ἦτον*. Soph. 243. E: *σχεδὸν γὰρ ἂν ... ἐν, ἀλλ' οὐ δύο ἦτην*. Phil. 41. D: *ὅτι τῶν ἀπείρων ἦτην*. Phaedr. 273. B: *ὥς μόνω ἦστην*. Euthyd. 271. A: *οὐ γὰρ εἰς, ἀλλὰ δύο ἦστην*. 272. A: *ταῦτα δεινὴ ἦστην μόνον*. C. 273. A. Pol. I. 343. A: *ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου*. Euthyd. 276. A: *ἄρ' οὖν σοφοὶ ἦτε ὅτε ταῦτα οὐκ ἡπίστασθε; Conv. 173. E: τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; Fut. ἔσομαι, ἔσει, ἔσται cet. *exsto, locum habeo (vern. es giebt, findet statt vel ist der Fall)*. Phaed. 71. E: *εἰπερ ἔστι τὸ ἀναβῶσκεσθαι*. 72. D. Phaedr. 228.

Α: ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά ἐστι τούτων. D: εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν. Conv. 203. B: οἶνος γὰρ οὐπω ἦν. Tim. 33. C. Prot. 322. B: πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν. Polit. 271. E. Charm. 168. A: ἐπιστήμην ... φαιμέν τινε εἶναι τοιαύτην cet. Men. 89. B: καὶ γὰρ ἂν που καὶ τόδ' ἦν. **me habeo* (ut ἐστί ταῦτα, *sic se habet*, praec. in respons.). Phaed. 76. E: ὥσπερ καὶ ταῦτα ἐστίν. Ib. εἰ δὲ μὴ ἐστί ταῦτα. 70. D: καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ εἶναι (*ita esse vel rem se sic habere*). 76. E: ταῦτά τε εἶναι cet. Apol. 19. D: ὅτι τοιαῦτ' ἐστὶ καὶ τᾶλλα cet. **eximie in eo ponitur quod vere ac per se est*. Phaed. 75. B: τοῦ ὃ ἐστίν ἴσον. Ib. αὐτοῦ τοῦ ἴσου ὃ τι ἐστίν. D: οἷς ἐπισφραγίζομεθα τοῦτο ὃ ἐστί (vern. *das wahrhafte Seyn*). 76. D: εἰ μὲν ἐστίν ἃ θρολούμεν ἀεὶ, καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν cet. 92. D. Parm. 129. B: ὃ ἐστί ἐν. Conv. 241. C: αὐτὸ ... ὃ ἐστί καλόν. Pol. VI. 490. B: πρὶν αὐτοῦ ὃ ἐστίν ἐκαστου τῆς φύσεως ἄψασθαι. VII. 532. A. X. 597. A: ὃ δὴ φαιμεν εἶναι ὃ ἐστί. **eino, vigeo; etiam maneo* (vern. *fortdauern*). Phaed. 70. B: ὡς ἐστί ... ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Prot. 316. D: ὁ νῦν ἐτι ὢν. Men. 92. A: οἱ δὲ καὶ νῦν ἐτι ὄντες. Conv. 190. C: ὡς ἂν εἶέν τε (vern. *fortbestehen*) ἄνθρωποι καὶ παύσαιντο τῆς ἀκολασίας cet. Crit. 50. B: ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε ἐτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ ἀνατετραφῆθαι, ἐν ᾗ cet. Phaed. 76. E: οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι (*viguisse*) καὶ πρὶν γεγενῆναι ἡμῶς. 77. A: τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα. D: πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ εἶναι —; B: εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν ἐτι ἐσται cet. C. **porro in eo ponitur quod obtingit, evenit vel simpl. fit*. Gorg. 524. A: ἵνα ὡς δικαιοσύνη ἢ κρείς ἢ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. Phaed. 58. A: τί οὖν ἦν τοῦτο; (vern. *wie kam dieses?*) Conv. 204. D: τί ἐσται ἐκείνη ᾧ ἂν γένηται τὰ καλὰ; Pol. I. 329. D: παιτάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται, δεσποτῶν πάνυ πολλῶν ἐστί καὶ μαινομένων ἀπῆλλάχθαι. V. 471. E: ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἂν ... εἰ γένοιτο ἡ πολιτεία αὕτη cet. Legg. IX. 872. A: τὰ αὐτὰ δὲ ἐστω ταῦτα ξένοισι τε πρὸς ξένους cet. Prot. 318. A: ἐσται τοίνυν σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῆς ... ἀπείναι οἴκαδε βελτίονι γεγονότι. Gorg. 455. D: τί ἡμῖν ... ἐσται, ἐάν σοι συνῶμεν; Phil. 66. D: καὶ τότε ... ἡμῖν ἐσται οὐ ἐπιθυμοῦμεν ... φρονήσεως. Pol. V. 458. A. Lach. 195. E: εἴτε τῷ θάνατος εἴτε νόσος ... ἐσται. Alc. I. 106. A. Hinc ἐσται ταῦτα et ταῦτ' ἐσται, vern. *das soll geschehen*. Theaet. 144. D. Soph. 246. E. 248. A. Polit. 258. A. Crat. 440. E. al. **significare, valere*. Gorg. 459. A: οὐκοῦν τὸ ἐν ὄχλῳ ταῦτό ἐστιν ἐν τοῖς μὴ εἰδῶσιν; 466. E: οὐκοῦν τοῦτό ἐστι τὸ μέγα δύνασθαι; Theaet. 152. B: τὸ δὲ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαι (αἰσθάνεταιί;) ἐστίν; 164. B: τὸ δὲ γε οὐχ ἄρα οὐκ ἐπίσταται ἐστίν —; 209. D. Soph. 253. E:

τοῦτο δ' ἔστιν ... διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Crat. 398. D: τὸ γὰρ εἶρειν λέγειν ἔστιν. 414. B: ὃ τί ποτε βούλεται εἶναι. 388. C. 415. B. 426. C. — Cum genit., ut Lat. *esse* (v. c. Cicer. *si est horum quatuor generum*) valet numerari in — (vern. zu — gehören). Prot. 324. C: καὶ Ἀθηναῖοι εἰσι τῶν ἡγουμένων cet. 342. E: τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν οἱ κατανενοῆσσι καὶ τῶν πάλοι. Ib. τούτων ἦν καὶ Θαλῆς cet. Phaed. 68. D: ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μερίστων (al. μεγάλων) κακῶν εἶναι. Theaet. 203. B: καὶ γὰρ δὴ ... τὸ γε σῆμα τῶν ἀφώρων ἔστι. Soph. 263. C: ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενὸς εἶναι λόγον. Conv. 194. C: ἤμεν τῶν πολλῶν. 204. B: ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων ἡ σοφία. Pol. V. 477. C: οἷον λέγω ὅψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι. Euthyd. 277. C: εἶναι τούτων καὶ τοῖς μὴ ἐπισταμένους τῶν μὴ ἔχόντων. Ib. τῶν λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μανθάνοντες, ἀλλ' οὐ τῶν ἔχόντων. Men. 81. A. Addito εἰς vel τις: Prot. 328. B: ὣν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι. Gorg. 451. D. Crat. 414. B. Conv. 203. B. al. **natum vel oriatum esse*. Theaet. 144. B: τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν; Conv. 203. A: πατρὸς δὲ ... τίνος ἔστι καὶ μητρὸς; 204. B: πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἔστι καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. Pol. III. 408. B: Ἀπόλλωνος μὲν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι. VII. 538. A. VIII. 550. B: διὰ τὸ μὴ καποῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν. Men. 90. A. Menex. 246. C. Etiam c. vocc. οἰκίας, πόλεως, γενεᾶς al. (ut Lat. *genitū esse*). Prot. 316. B: (ἔστι) οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὃς ἂν γῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, τάλιθ' ἐστάτα ... ἔρεϊ. Pol. V. 468. E: τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι. VI. 494. C: ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πόλεως ὦν. Tim. 20. A. Est quoque i. q. *proprium esse, posse*, ut Lat. *esse c. genit.* (v. c. *fortis animi est*). Prot. 342. E: ὅτι τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθίγγεσθαι τελέως πεπαιδευμένου ἔστιν ἀνθρώπου. Gorg. 500. A: ἄρ' οὖν παντὸς ἀνδρὸς ἔστιν ἐκλέξασθαι cet. Conv. 223. D: τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κομωθίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. I. 335. B: ἔστιν ἄρα ... δεικαῖος ἀνδρὸς βλάπτειν καὶ ὀντινοῦν ἀνθρώπων; *Cadere vel corrompere in aliquem*. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτ' ἔστι τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἀνδραπόδου τινός. *Pertinere ad aliquem*. Pol. V. 462. E: ἡ τοιαυτὴ πόλις μάλιστα ... φήσει ἐκαστῆς εἶναι τὸ πάσχον. Legg. VII. 804. D: ὥς τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ τῶν γεννητόρων ὅπτας. *Alicuius esse* (h. e. *potestatis vel arbitrii esse*). Polit. 307. E: (ἐλαθον) ὄντες ... αἰὲ τῶν ἐπιτιθεμένων. Gorg. 508. C. Etiam *dicitum esse*. Phaed. 85. B: ἄτε ... τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες. **adsum, velut ἦν pro παρῇν (aderat)*. Prot. 315. E: τοῦτό τ' ἦν καὶ τὸ μειράκιον καὶ ... ἄλλοι τινες ἐφαίνοντο. Phaed.

59. B: ἦν δὲ καὶ Κτησίππος cet. Pol. X. 615. D: ἦσαν δὲ καὶ ἰδιώται τινες cet. — Ἔστι etiam pro ἔξεστι (licet vel potest, vern. man kann) ponitur. Prot. 314. B: μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ἀπενεγκεν. 337. B: εὐδοκίμειν ... ἔστι cet. C: εὐφραίνεισθαι ... ἔστι μάν-θαροντά τι ... ἡδισθαι δὲ ἰσθιοντά τι cet. Gorg. 488. C: ἦ ἔστι (vern. kann man) βελτίω μὲν εἶναι, ἥττω δὲ καὶ ἀσθε-νέστερον —; 501. D: οὐκοῦν καὶ ἀθρόαις ἅμα χαρίζεσθαι ἔστι μηδὲν σκοπούμεν τὸ βέλτιστον; 524. C: καὶ τεθνεώτος τὸ σῶμα ἔστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον. Theaet. 188. B: καὶ τοῦτ' ἔστι τῷ μήτε Θεαίτητον... εἰδοῖται εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν ὡς cet. 201. B: περὶ ὧν ἰδοῖντι μόνον ἔστιν εἰδέναι. 201. B: αὐτὸ ... καθ' αὐτὸ ἐκαστον ὀνομάσαι μόνον εἶη. 207. B: τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστη-μάνως οὐδὲν λέγειν πρὶν ἂν cet. Polit. 271. E: ἄλλα ... μὲν οἱ ἂν εἶη λέγειν. Phil. 59. D: ταῦτ' ἄρα ... ἔστιν ... ὁρθῶς κείμενα καλεῖσθαι. Parm. 843. C: ἔστιν οὐσίαν εἰ-πεῖν; Conv. 178. D: οὐ γὰρ ἔστιν ἄνευ τούτων οὔτε πό-λιν οὔτε ἰδιώτην μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. De- mod. 384. B: πρότερον ἔστιν ἐνὸς λέγοντος γινώσκει τί λέγει; Saepius est fieri potest ut. Gorg. 468. E: οὔτι ἔστιν ἀνθρώ-πον ποιοῦντα ἐν πόλει ἃ δοκεῖ αὐτῷ μὴ μέγα δύνασθαι μηδὲ ποιεῖν ἃ βούλεται. Theaet. 192. E: ὡς ἔστι μὲν ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἔστι δὲ αἰσθάνεσθαι. 198. D: πά-λιν ἔστι καταμανθάνειν ταῦτά ταῦτα ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἐκαστου. Parm. 140. A: οὐδαμῶς ἔστιν ἄρα ταῦτον πεπονηθὸς εἶναι τὸ ἐν οὔτε ἄλλῳ οὐδ' ἐαυτῷ. Crat. 421. D: εἶη δὲ καὶ ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνο-ματίων ἀνερέυνηται εἶναι. 429. C: μὴ γὰρ οὐδὲ τοῦτο αὐ-τῷ τὸ τοῦτον γάραι Ἐρμογένῃ εἶναι, εἰ μὴ ἔστι. — Cum partic. alius verbi. Phaedr. 249. D: ἔστι ... δεῖρο ὃ πᾶς ἥκων λόγος. Gorg. 500. C: καὶ τί ποτ' ἔστιν οὗτος ἐκεί-νου διαφέρων; Phaed. 76. B: ὧν πρότερον ἐπιστήμην εἰ-ληγότες ἤμεν. Soph. 257. D: διὸ πολλὰ τέχνηαι τ' εἰσὶ λε-γόμεναι καὶ ἐπιστήμαι. 267. E: εἴτε διπλοῦν ἔτ' ἔχων τι-νά ἔστιν ἐν ἐαυτῷ. Polit. 274. E: πόσον ἀμάρτημα φῆς εἶναι γεγονός ἡμῖν; Pol. VI. 492. C: μήτε ἐωρακὸς εἶη. Tim. 26. B: ἦν ... ἀκούόμενα. 38. C: τὸ ... παράδειγμα πᾶντα αἰῶνά ἔστιν ὄν, ὃ δ' αὖ ... γεγονός τε καὶ ὦν καὶ ἰσόμενος (sic codd. Vulg. ἰσόμενός ἐστι μόνος). Legg. III. 696. D: καλῶς τοίγυνν γεγονός ἂν εἶη. V. 729. B. X. 894. A: ἔστι δὲ ὄντως ὄν, ὁπότεν μένῃ. Ep. VII. 328. C: πεί-σας γὰρ ἔνα μόνον ἱκανῶς πάντα ἐξεργασμένος ἰσομήν ἀγαθά. — Cum dat. part. (ut βουλομένῳ al.) vid. h. v. — Cum praep. ἀπὸ est proficisci; etiam natum esse. Phil. 12. D: εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων ... αὐταὶ πραγματίων. Conv. 181. B: ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας τε οὔσης πο-λὺ cet. — Cum praep. ἐκ est nasci vel natum esse. Gorg. 471. A: ὄντι ἐκ γυναικός. Legg. XII. 948. B: τῶν πολλῶν

ἐκ θεῶν ὄντων. *Etiam existere, proficisci vel prodire.* Phaedr. 260. A: ἐκ γὰρ τούτων εἶναι τὸ πείθειν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀληθείας. Soph. 262. A: οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων ... μόνων ... οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος —; Polit. 269. B: ταῦτα ... ἔστι μὲν ξύμπαντα ἐκ ταύτου πάθος. Crat. 409. E: ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τυγχάνει ὄν. Tim. 67. A: οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' ἀπλῶν εἰδῶν ὄντα. *Constare, compositum esse.* Theaet. 204. D: ὅσα ἐξ ἀριθμοῦ ἐστί. Soph. 245. B: τὸ ... τοιοῦτον ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν. 266. B: ἐξ ὧν τὰ πεφυκότ' ἐστί. Parm. 137. C: ἀρμότερως ἄρα τὸ ἐν ἐκ μερῶν ἂν εἴη. Crat. 432. A: ὅσα ἐκ τινος ἀριθμοῦ ἀναγκαῖον εἶναι ἢ μὴ εἶναι. 433. C: τὸ μὲν ἂν πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων εἴη γραμμιάτων καὶ ὁμοίων cet. Conv. 187. A: ἀρμονίαν ἐκ διαφερομένων ἐτι εἶναι. Pol. II. 369. D. Tim. 81. C. al. — *Cum praep. eis est spectare.* Phil. 39. E: ἐλπιδες εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὔσαι. Alc. I. 126. A: εἰς τί ἐστίν; AL. *Eis τὸ ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ σώζεσθαι.* — *Cum praep. ἐν est versari in aliqua re; etiam factitare (ut artem).* Prot. 317. C: καίτοι πολλὰ γε ἥδη εἴη εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ. 319. C: περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι cet. Phaed. 59. A: ὥς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. 84. A: αἰ ἐν τούτῳ οὔσα. Phil. 62. B. Pol. IX. 581. E: ἐν τῷ τοιοῦτῳ τινὶ αἰ εἶναι μανθάνοντα. Charm. 171. B. *Etiam, ut Lat. versari, est situm esse vel consistere.* Prot. 310. E: εἰ γὰρ ... ἐν τούτῳ εἴη. 354. E: ἔπειτα ἐν τούτῳ εἰσὶ πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις. 356. D: εἰ ... ἐν τούτῳ ἡμῶν ἢ τὸ εὖ πράττειν ἐν τῷ cet. *Cum ἐν et substant. est i. q. verbum substantivo cognatum, ut Prot. 318. A: Ἴπποκράτης γὰρ ὁδε τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνουσίας.* — *Cum praep. ἐπὶ valet positum vel impositum esse (ut nomen).* Prot. 349. B: πότερον ταῦτα, πέντε ὄντα ὀνόματα, ἐπὶ ἐνὶ πράγματι ἐστίν. Ib. οὐκ ὀνόματα εἶναι ἐπὶ ἐνί. Pol. V. 470. B: οὕτω καὶ εἶναι δι' ο (ὀνόματα), ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. Phil. 18. D: μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὥς οὐσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέρξατο προσειπὼν. 57. B. *Etiam situm esse (Pol. II. 357. B: εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη), subiectum vel in praesentia alius esse (Gorg. 580. C: εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ.) et ad aliquid pervenire vel pervenisse.* Phaedr. 274. E: ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν. Polit. 274. B: ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐσμέν ἥδη. Crat. 422. B: ἐπὶ στοιχεῖω ... ἥδη εἶναι. Euth. 14. C: ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα. Euthyd. 291. B: οἰόμεθα ἥδη ἐπὶ τέλει εἶναι. — *Cum praep. περὶ et genit. est aliquid tractare et aliquo spectare.* Phaedr. 275. D: περὶ ὧν ἂν ἢ τὰ γεγραμμένα. Gorg. 451. D: περὶ οὗ οὔτοι οἱ λόγοι εἰσίν. 453. B. Phil. 50. C: ὅτι θορήνου πέρι καὶ φρόνου ... πάντ' ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διαπερανθέντα. *Cum περὶ et accus. valet in aliqua re versari, aliquid tractare.* Phaedr. 248. D: περὶ σώματος ἱασίν τινα ἐσομένον. 259. D: αἱ ... μάλιστα τῶν Μουσῶν περὶ τε οὐρανόν καὶ λόγους

οὔσαι θείους τε καὶ ἀνθρωπίνους ἰᾷσι καλλίστην φωνήν. Gorg. 449. D: ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὐσα; E: οὐκ ἄρα περὶ πάντας γε τοὺς λόγους ἡ ῥητορικὴ ἐστίν. Soph. 241. E: ὅσαι (τίχται) περὶ ταῦτά εἰσι. Polit. 280. D. Crat. 423. D. Pol. VII. 529. B. Critia 110. C. al. Etiam aliquo spectare vel ad aliquid pertinere. Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαιοσύνῃς τέ ἐστιν ἡ ἀντιλογικὴ καὶ περὶ δημηγορίαν cet. Gorg. 451. C: οἱ δὲ λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας ... περὶ τί εἰσιν —; C: ἅτε περὶ τὸ αὐτοῦσαι. Polit. 285. A: ὥς ἄρα μετρητικὴ περὶ πάντ' ἐστὶ τὰ γιγνόμενα. Conv. 188. C: οἷς μυητικὴ ἐπιστάται ... οὐ περὶ ἄλλο τί ἐστιν ἢ περὶ Ἑρωτος ἡυλακὴν τε καὶ ἱουσιν. In aliquo inesse. Pol. X. 618. D: πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ ψυχῇν ὄντων. Tim. 34. A. Alc. I. 133. C. Etiam id quod simpl. genitivus. Gorg. 450. D: περὶ ᾧς οὐ γῆς τὴν ῥητορικὴν εἶναι. — Cum praep. praep. et dat. est mentem in aliqua re desigere, de aliqua re meditari. Phaedr. 249. C: πρὸς γὰρ ἐκείνοις αἰεὶ ἐστὶ μνήμη ... πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θεοὺς ἐστι. Phaed. 84. C: αὐτὸς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης cet. Etiam curare. Pol. VIII. 567. A: ἵνα ... πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζονται εἶναι. Cum πρὸς et accus. est conferre. Prot. 353. B: οἶμαι ... εἶναι τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας. Phil. 33. C: ἔαν πρὸς λόγον τι ἦ. Alc. I. 105. C: τί ... τοῦτό ἐστι σοι πρὸς λόγον (Ven. Ξ et Bas. 2. πρὸς τὸν λόγον) ὃν ἐφησθα ἔρεῖν —; Etiam referre. Phil. 33. A: πρὸς ... τὴν τῆς ἡδονῆς κοίσιν οὐ μικρὸν μεμνησθαι ταύτης ἐσθ' ἡμῖν ἢ μὴ. Spectare, referri (vern. sich beziehen). Pol. VII. 533. B: αἱ ... ἄλλαι πῶσαι δόξαι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις cet. Charm. 168. D: οὐ καὶ ἐκείνην ἔξει τὴν οὐσίαν πρὸς ἣν ἡ δύναμις αὐτοῦ ἦν; — Ἔστι et εἰσί sequente pron. relat. (ut Lat. sunt qui). Gorg. 471. C: ἴσως ἐστὶν ὅστις (vern. mancher) Ἀθηναίων ... δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστισιν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. Pol. VI. 502. B: ἐσθ' ὅστις ἀμφιβητήσῃ; 507. C: ἐστὶν ὃ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου —; 352. E: ἐσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἰδοῖς ἢ ὀφθαλμοῖς; 353. D. IX. 589. D: ἐστὶν οὖν ... ὅτῳ λυσιτελεῖ —; Gorg. 503. A: εἰσὶν μὲν γὰρ οἱ κηδόμενοι τῶν πολιτῶν λέγουσιν ἢ λέγουσιν cet. Legg. XI. 934. D: εἰσὶ δὲ οἱ διὰ θυμοῦ κακῶν φύσιν ἅμα καὶ τροφὴν γενομένην (μαίνονται). Men. 77. D: εἰσὶ μὲν οἱ ἡγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν (iut. αὐτῶν ἐπιθυμοῦσιν), εἰσὶ δὲ καὶ οἱ γινώσκοντες ὅτι βλάπτει. Pro εἰσὶ vero plerumque ponitur ἐστὶ (quod alias quoque duali et plurali iungitur ubi nos verbo neutrali es giebt utimur, velut Gorg. 500. D: εἰ ἐστὶ τούτῳ διαιτῶ τῷ βίῳ. Pol. V. 462. E: ἐστὶ μὲν πον καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἐστὶ δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Euthyd. 302. C. al.); et in univers.

ἔστι (ut Lat. *est ut, est ubi* al.) vocibus relativis ὧν, οὓς, ὅπη, ὅπως, ὅτε al.) ita praemittitur ut cum his in unam coalescat dictionem. Phaed. 62. A: καὶ οὐδέποτε τυχάνει τῷ ἀνθρώπῳ ... ἔστιν ὅτε (nonnunquam) καὶ οἷς (i. q. ἔστιν οἷς, nonnullis) βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν. Prot. 346. E: ἀκὼν δ' ἔστιν οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φίλῳ. Phaed. 111. C: ἔστι δ' οὓς καὶ βραχυτέρους τῷ βιάθει ... εἶναι. Critia 111. C: τῶν ... ὁρῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν. Alc. II. 143. C: τὴν ἔστιν ὧν τε ἄγνοϊαν καὶ ἔστιν οἷς. Legg. VI. 753. E: οἱ τινες δὲ εἶεν ἂν ... γερονότες οὐκ ἔστι. Prot. 331. D: τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπη (aliqua ratione) προσέοικε. Phil. 53. A: ἔστιν ὁπόθεν ... πληρώσεως ἐφάπτοιν ἂν —; Pol. VI. 486. B: ὁ κόσμος ... ἔσθ' ὅπη ἂν δυσέμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; 487. A. Pol. VI. 493. E: αὐτὸ τὸ καλὸν ... ἔσθ' ὅπως πλήθος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι; 495. A: ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Phaedr. 262. B. Gorg. 468. D. Parm. 141. E. Pol. VIII. 561. D: τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν cet. IX. 575. B: ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν. Tim. 60. D. Theaet. 208. D: ἔστι δὲ ... ὅς ... λόγον, ὡς φασὶ τινες, λήψει. Men. 76. E: ἀλλ' οὐκ ἔστιν ... ὡς ἐγὼ ἐμμαντὸν πείθω (at non possum mihi persuadere, int. hanc mulierem esse). Ep. VII. 337. A: ἄλλως δὲ οὐκ ἔστιν ὅς ἂν ποτε κακῶν λήξει πόλις cet. Phaed. 103. E: ἔστιν ἄρ' ... ὥστε (ut Latin. *est ut*). — Vocibus pluribus, praec. in orat. negativa, additur εἶναι ita ut dictionem restringat. Prot. 317. A: ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι (vern. *darin wenigstens*) οὐ ξυμφέρομαι. Polit. 300. C: τὰ παρὰ τῶν εἰδότην εἰς δύναμιν εἶναι (quoad possunt. Similiter Isaeus de Menecl. hered. p. 24: κατὰ δύναμιν εἶναι) γεγραμμένα. Crat. 396. E: τὸ μὲν τήμερον εἶναι (vern. *für heute*) χρῆσασθαι αὐτῇ. Pol. VI. 506. E: ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι. Similiter ἐκὼν εἶναι. Phaed. 61. C: οὐδ' ὅπως οὖν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται. Phaedr. 252. A: ὅθεν δὴ ἐκούσα εἶναι (wenigstens freiwillig) οὐκ ἀπολείπεται. Gorg. 499. C: καίτοι οὐκ ὦμην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι ἐξαπατηθῆσθαι, ὡς ὄντος φίλου. Apol. 37. A: πίπτεισμαι ἐγὼ ἐκὼν εἶναι μηδὲνα ἀδικεῖν ἀνθρώπων. — Verbis nominandi apponitur. Prot. 311. E: σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάζουσί γε ... τὸν ἄνδρα εἶναι. 325. A: ἐν αὐτὸ προσάγορεύω εἶναι, ἀνδρὸς ἀρετὴν. Phaed. 102. C: ἐπωνυμίαν ἔχει μικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι. Theaet. 160. B: εἴτε τις εἶναι τι ὀνομάζει. 166. C: εἰ εἶναι δεῖ ὀνομάζειν. Pol. IV. 428. E: ὅσοι ἐπιστήμης ἔχοντες ὀνομάζονται τινες εἶναι. Phil. 13. B. al. — Ubi facile intelligitur (ut post v. ἀνάγκη) etiam omissionem reperitur. Prot. 351. E: δίκαιος (libri plures *δικ. εἰ*) ... οὐ ἡγείσθαι. Parm. 135. A: ταῦτα ... καὶ ἔτι ἄλλα ... ἀναγκάιον (int. *ἐστίν*) ἔχειν τὰ εἶδη. Pol. II. 370. E: ὧν ἂν αὐτοῖς χρεῖα (int. *ῆ*). Gorg. 505. E: ἀτὰρ κινδύ-

νέει ἀναγκαιότατον (int. εἶναι) εἶναι οὕτως. Pol. VII. 517. D: πῶς οἶσι τι θανμασιόν εἰ cet. Euth. 11. D: ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς ὁ Δαίδαλος. Prot. 323. B: ὡς ἀναγκαῖον (int. ὄν) οὐδένα ὄντιν οὐχί ... μετέχειν αὐτῆς. Phaedr. 239. D: τοῦτο μὲν οὖν, ὡς δῆλον, ἐστίν. 240. D: ὁρῶντι ... ὅψιν προσβυτέρων καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ (int. οὖσαν). Gorg. 466. E: οὐκοῦν ἀποδείξεις ... τέγγην (int. οὖσαν) τὴν ὀητορικὴν; 495. C: ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπιστήμης. Phaedr. 269. C: τὸ ὅλον συνίστασθαι, οὐδὲν (al. ὡς οὐδὲν) ἔργον, αὐτοὺς δεῖν cet. Pol. II. 358. C. V. 437. D. Legg. X. 899. A: αὐτοῦ δὴ ἄμεινον ταύτην τὴν ψυχὴν ... θεὸν ἡγεῖσθαι χρῶν πάντα ἀνδρα. Phaedr. 240. E: ψόγους νῆμοντος μὴν οὐκ ἀνεκούς, εἰς δὲ μέθην ἰόντος ... ἐπ' αἰσχει (int. ὄντως). 273. A: τοῖς περὶ ταῦτα (int. οἷσι). Parm. 165. D: καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἐαυτῶν (int. ὄντας). 166. B. cf. Annot. in Prot. p. 90 sq. — Partic. ὄν est i. q. οὐσία. Tim. 52. D: ὃν τε καὶ χωρὶς καὶ γένεσιν εἶναι, τρια τοιχῇ. Cum artic. significat id quod vere ac per se est (das wahrhaft Seiende), et in univ. id quod revera est. Pol. V. 477. A: ὅτι τὸ μὴ παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. VI. 508. D: οὐ καταλάμπει ἀληθείᾳ τε καὶ τὸ ὄν. VII. 529. D: ἄς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυνῆς ἐν τῷ ἀληθινῷ ... φορὰς ... φέρεται. Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ... ἐπὶ τουναντίον ἀπαύγων. Phaed. 65. C: (ὅταν) ὁρέγεται τοῦ ὄντος. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχῃσι τοῦ ὄντος. Conv. 202. A: τὸ ... τοῦ ὄντος τυγχάνον. Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐρασιᾶς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; 511. C: τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον. VII. 521. C: ψυχῆς περιαγωγὴ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν (v. ἰούσης) ἐπαρόδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ γήσομεν εἶναι. 537. C: τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. IX. 582. C: τῆς ... τοῦ ὄντος θέας. Cral. 417. C: τάχιστον ὄν τοῦ ὄντος (rerum). De lege 321. B: ἅτε τοῦ ὄντος περὶ πόλεως οἰκίσεως ἐξευρόντες εὖ τὴν ἀλήθειαν. Theaet. 176. E: παραδειγμαίων ... ἐν τῷ ὄντι (in rerum natura) ἐστώπων. Phaedr. 247. D: ἰδοῦσα διὰ χρόνον τὸ ὄν. Pol. VII. 518. C: εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον ... θεωμένη. 537. D: τίς ... δυνατὸς ... ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας εἶναι. X. 613. B: εἰ δὲ τὸ ὄν τιθέναι. VII. 522. C: σκιάς τῶν ὄντων. Phaed. 65. C: ἄρ' οὖν οὐκ ἐν τῷ λογισμῷ ... κατάδηλον αὐτῇ γίγνεται τι τῶν ὄντων. 66. A. Soph. 234. D: τοῖς ... οὐσι προσπίπτοντας ἐγγύθεν. Phaedr. 249. D: πάσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθίεται τὰ ὄντα. 262. B: τοῖς παρὰ τὰ ὄντα δοξάζουσι. Theaet. 179. C: τάχ' (v. τάχα) ἂν ὄντα (τὰ ὄντα?) λέγοιεν. 199. B: τὰ ὄντα δοξάζειν. Pol. III. 389. C: μὴ τὰ ὄντα λέγοντι. Parm. 161. E: εἰ δὲ ἀληθῆ (int. λέγομεν), δῆλον ὅτι ὄντα αὐτὰ λέγομεν. Ib. ἐπειδὴ δὲ φανεν ἀληθῆ λέγειν, ἀνάγκη ἡμῖν φάναι καὶ ὄντα λέγειν. Pol. VI.

505. D: ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι. Tὰ ὄντα dicuntur etiam bona, facultates. Gorg. 511. A: ἀφαιρήσεται τὰ ὄντα. Partic. saepius ita interponitur ut redundare videatur; oratio vero contracta est, ita ut resolvi debeat, v. c. Conv. 194. C: εἴ τι ἴσως οἰοιο αἰσχροὺν ὄν (i. q. ὁ αἰσχροὺν εἶη) ποιεῖν. Phaed. 93. C: τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς (i. q. εἰ ἐν ταῖς ψυχαῖς εἶη); — Adverbii instar usurpatur τῷ ὄντι, re vera, vere, profecto. Prot. 328. D: ὅτι τῷ ὄντι πεπαιγμένος εἶη. Phaedr. 238. C: τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι. 260. A: τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν. 269. C: τὴν τοῦ τῷ ὄντι ὀητορικοῦ τε καὶ πιθανοῦ τέχνην. 275. C: τῷ ὄντι τὴν Ἀμμῶνος μαντείαν ἀγνοοῖ. Pol. III. 396. B: ὁ τῷ ὄντι καλὸς κάγαθος. VI. 484. C. al. Cum art. et subst. Menex. 244. A: ἡ τῷ ὄντι ξυγγένεια. Cum. v. ἀληθῶς iungitur in forti asseveratione. Phaed. 66. C: ὥστε ... ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν.

εἶμι, eo, proficiscor, pergo (praes. plerumque futuri vi ponitur). Prot. 335. C: νῦν δὲ ... εἶμι. Phaed. 100. B: εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα cet. Theag. 129. C: εἶμι δῆ. Conv. 174. B: ὥς ... ἐπὶ δαίτας ἱασιν ἀντόματοι ἀγαθοί. Soph. 237. B: ἀντόστε ἴθι καμὲ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε. 242. B: θαρσύν ἴθι ἰούτου γε ἔνεκα. Plerumque exhortandi vi ponitur ἴθι (agedum). Soph. 239. B: ἴθι ... πειράσθῃ ... φθέγγασθαι τι περὶ αὐτοῦ. Phaedr. 228. E: ἀλλ' ἴθι δείκνυε. Gorg. 489. E: ἀλλ' ἴθι εἰπέ. Prot. 332. D: ἴθι δὲ ... ἀναλογισώμεθα τὰ ὁμολογημένα ἡμῖν. Phaedr. 262. D: ἴθι δὲ μοι ἀνάγνωθι τὴν ... ἀρχήν. Gorg. 449. D. Theaet. 148. D. Pol. I. 348. B. Gorg. 452. D: ἴθι οὖν ... ἀποκρίναι cet. Theaet. 195. E: ἴθι οὖν δὲ σὺ ἀποκρίνου. Conv. 199. C. Pol. II. 376. D. al. — Legg. V. 737. D: πρὸς τὴν νομοθεσίαν ὁ λόγος ἔτω. VI. 764. A: ἔτω δ' εἰς ἐκκλησίαν cet. VIII. 850. C. X. 888. A. al. Etiam est *eveniat, evadat*. Legg. VIII. 837. E: τὸ δέ μοι δεδογμένον ὑπὸ σφῶν ἔτω. Apol. 19. A: ὅμως τοῦτο μὲν ἔτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. — Legg. VII. 797. D: ἔτε δὲ μειζόνως αὐτὸν ἀκούσωμεν cet. VI. 765. A: εἰς τὸν ἐξέλλογον ἔτωσαν. XII. 956. C: ἰόντων ἀγωνιούμενοι. Tim. 78. C: ὅτε μὴ κατὰ τὸ στόμα ῥοι θάτερον. Pol. II. 370. E: κενὸς ἂν ἦ ὁ διάκονος cet. Tim. 84. C. Legg. VI. 784. D. Polit. 265. B: τὴν μαρκατέραν πρότερον ἴωμεν. Parm. 163. B: αὐθις ... ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἴωμεν πάλιν. Pol. VIII. 543. C: ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Pol. VIII. 568. C: ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν cet. Legg. VII. 796. C: ὅσον ἂν χρόνον μήπω εἰς πόλεμον ἴωσι. Gorg. 480. A: ἰέναι ἐκεῖσε. Conv. 174. B: πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι ἄκλητος ἐπὶ δαίμονον. Pol. I. 328. C: δεῦρο ἰέναι. VII. 517. A: ἄνω ἰέναι. X. 617. B: φορᾷ ἰέναι. Legg. VII. 821. B: τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰέναι. Euthyd. 273. B: ἀντικρὺ ἰών. Phil. 17.

B: φωνή ... διὰ τοῦ σιόματος ἰούσα. Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀογὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα. VII. 518. B. Parm. 138. E: οὐτ' ἄρα ποι ἰόν ... χώραν ἀλλάττει. 157. A: ἐξ ἐνός ἐπὶ πολλὰ ἰόν καὶ ἐκ πολλῶν ἐφ' ἐν. Tim. 52. A. Crat. 437. C: ἡ ... τοῦ ἅμα θαῦ ἰόντος πορεία. 413. C: διὰ πάντων ἰόντα (νοῦν). Tim. 37. D: κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν ... εἰκόνα. Apol. 36. C: ὥστ' εἰς ταυτ' ἰόντα σώζεσθαι. Conv. 173. B: οὕτω δὴ ἰόντες cet. Legg. 784. C: πρὸς τοὺς νομοφύλακας ἰούσαι. Phil. 33. D: τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν ἰόντα. Theaet. 208. D: τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆν. Crat. 403. C: τοὺς ἐκίσις ἰόντας. Tim. 38. D: εἰς τοὺς ... ἰσοδωρομον ἡλίῳ κύκλον ἰόντας. Pol. V. 466. C: εἰς πόλεμον ... ἰούσας. Crat. 397. D: ἄτε ... αὐτὰ ὀρώντες πάντα αἰεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα. Apol. 21. D: ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἥα cet. 22. A. C. 36. C. Charm. 153. A. Prot. 310. B: εὐθὺς εἴσω ἥει ἐπειγόμενος. Phaedr. 228. B: εἰς περίπατον ἥει. Pol. I. 331. D: καὶ ἅμα ἥει πρὸς τὰ ἱερά. Tim. 38. C: ἄς (περιφοράς) ἡ θατέρου περιόδου ἥειν (sic Par. A. et Vat. Θ. Vulg. ἥει). Euthyd. 294. D: τῷ δὲ ἀνδρεϊστάτα ὁμοσε ἥτην. (Cl. cum al. et libr. edd. vetust. εἵτην, Steph. ἔτην, quae forma ab Atticis aliena). Pol. I. 328. B: ἥμεν ... οἰκαδε. D: ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σὲ ἥμεν. Alc. I. 124. E. Pol. X. 600. E: ὅπη ἥσαν. Lys. 206. E. **progredior, procedo*. Pol. VI. 490. B: οὐκ ἐπιμένοι ... ἀλλ' ἰοι. Polit. 281. D: ἔν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ἔη. Crat. 425. C: ἴωμεν. Pol. IX. 571. C: ὅταν ... τὸ θηριῶδες ... ζητῇ ἵναί. Theaet. 200. E: τοῦτο ἐὰν ἰόντες ἐρευνῶμεν. Lys. 219. C: ἄρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν ἡμᾶς οὕτως ἰόντας —; **redeo*. Theaet. 177. C: ἐπὶ δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴωμεν. Polit. 271. B: τῷ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἵναί φῦσιν. Parm. 137. A: εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἵναί (reverti). **introëo*. Conv. 213. A: καὶ τὸν ἵναί cet. **invado*. Tim. 85. A: καθ' ὕπνον ... ἰόν (sq. ἐπιτιθέμενον). — Cum part. futuri est Lat. *ire* c. *supino*, etiam *in eo esse ut* —, et *in univ. velle*. Tim. 17. D: εἴτε τις ... ἰοι κακονογήσων. Theaet. 198. E: ὅταν ἀριθμήσων ἔη. Alc. I. 123. D: οὕτως ἵναί διαγωνισόμενον βασιλεῖ. Theaet. 180. C: ὅπερ ἥα ἐρών. Pol. V. 449. A: καὶ ἐγὼ μὲν ἥα τὰς ἐφεξῆς ἐρών. Theag. 129. A: ἡνίκ' ἀποθανούμενος ἥει. C. Lys. 207. B. — Cum praep. *διά* est *sectari, adhaerescere*; etiam *imbutum esse*. Prot. 323. A: ἦν (πολιτικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵναί καὶ σωφροσύνης. Ax. 369. A: οἱ διὰ πείρας ἰόντες. Legg. I. 632. C: τοὺς μὲν (φύλακας) διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας. 643. A. Saepius est i. q. *verbum nomine apposito involutum*. Theaet. 194. C: τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων (quae percipiuntur sensibus). — Cum praep. *εἰς* est *inire, accedere, aggredi, incidere*. Tim. 88. A: ὅταν εἰς τινὰς μαθήσεις καὶ ζητήσεις ... ἔη. Phaedr. 264. E: εἰς δὲ

τοὺς ἐτέρους λόγους ἴωμεν. Prot. 323. Α: ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν. Pol. III. 410. Α: δικαστικῆς εἰς χρεῖαν ἵεναι. VI. 497. Β: εἰς τὸ ἐπιχώριον ... ἵεναι. X. 619. Α: εἰς "Αἰδου ἵεναι. 621. Δ: εἰς ἀνθρώπους ἵεναι. Legg. I. 648. Α: εἰς πᾶν θεός ἵεναι τὸν ἀνδρείοτατον ἀνθρώπων. Theag. 122. Α: ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον οὐκ εἰς σμικρὸν κινδύνον ἵεναι. Phaedr. 250. Δ: εἰς ὄψιν ἰόν. Pol. IV. 434. Δ: εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰόν τὸ εἶδος. Tim. 66. Ε: τὸ ... ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ ἰόν. Legg. VII. 808. C: καλῶς εἰς ἔθος ἰόν. Phaedr. 240. Ε: εἰς ... μέθην ἰόντος. Pol. III. 399. Α: εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος. Legg. VIII. 836. Ε: τοῦ ... εἰς μίμησιν τοῦ θήλεος ἰόντος. Phaed. 77. Δ: εἰς τὸ ζῆν ἰούση. Legg. I. 636. C: εἰς κοινωνίαν ἰούση τῆς γεννήσεως. Pol. II. 359. C: τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταῦτόν ἰόντα. Legg. IX. 855. Ε: ἰόντα εἰς τὴν τῶν λεχθέντων σκέψιν ἱκανήν. Pol. X. 620. C: εἰς ... γυναικὸς ἰούσαν φύσιν. Phil. 45. C: εἰς νόσον ἰόντας. Legg. VII. 821. C: ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον. — Cum praep. ἐκ, *proficisci, prodire*. Phaedr. 249. Β: κατ' εἶδος ... ἐκ πολλῶν ἰόν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον (i. q. ξυναιρουμένων. V. Annott. p. 432.). Legg. IV. 711. Ε: οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σφραγισθέντος στόματος ἰόντων λόγων. — Cum. praep. ἐπὶ, *accedere, aggredi; progredi, pergere*. Pol. V. 473. C: ἐπ' αὐτὸ δὴ ... εἶμι ὃ cet. VII. 520. Ε: ὥς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἰσι τὸ ἄρχειν. Ep. VII. 351. C: οὔτε Δίων ... ἐπὶ δύναμιν ἐκὼν εἰσι ἀλιτρωῖδῃ cet. 521. Α: εἰ δὲ πτωχοὶ ... ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Phaed. 65. Ε: ὅστις ... αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον. Pol. II. 360. C: ἐπὶ ταῦτόν ἴοιεν ἀμφοτέρω. Soph. 242. Β: ἂν ἐπὶ τὸν ἑλεγχον τοῦτον ... ἦς. Phaed. 105. Α: ἐφ' ὃ τι ἂν αὐτὸ ἦ. 106. Β: ὅταν θάνατος ἐπ' αὐτὴν ἦ. Legg. X. 909. Δ: θύειν δ' ὅταν ἐπὶ νοῦν ἦ τινί cet. Alc. I. 131. Δ: ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἦ. Phaed. 78. C: ἴωμεν ... ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ἅπερ cet. Pol. VII. 532. Δ: ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον ἴωμεν. Prot. 349. Ε: ἐφ' ᾧ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵεναι. Phaedr. 239. Δ: ἐπ' ἄλλο ἵεναι. Gorg. 514. C: ἵεναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα. Crat. 415. Β: τὸ κακῶς ἵεναι ἐπὶ τὰ πράγματα. Conv. 211. Β: τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἡρωικά ἵεναι. Pol. 347. C: τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἵεναι. VII. 525. C: ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι. 537. Δ: ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν ... ἵεναι. VI. 496. C: ἰὼν ἐπὶ τὴν τῶν δικαίων βοήθειαν. 511. Β: ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰών. VIII. 558. Β: ἐπὶ τὰ πολιτικά ἰών. Tim. 81. Ε: ὁ (θάνατος) ... ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν. Crat. 419. Δ: τῇ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει. Conv. 210. Α: τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Pol. V. 475. C: τὸν ... ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα. Phaedr. 250. Β: ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες. Pol. I. 347. C: οὐκ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες. II. 364. Β: ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες. VI. 489. Δ: οἱ πλείστοι

τῶν ἰόντων ἐκ' αὐτήν (τὴν φιλοσοφίαν). Legg. III. 690. D: τῶν ἐπὶ νόμων θείων ἰόντων. VI. 751. C: τοὺς ὀρθῶς ἰόντας ἐπὶ τὰς τῶν ἀρχῶν δυνάμεις. Etiam aggredi, adoriri. Pol. III. 415. E: εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἰοί. 414. E: ἂν τις ἐπ' ἐκείνην (τὴν χώραν) ἦη. VI. 501. C: οὗς ... ἐφ' ἡμᾶς ἐφηγοῦθα ἰέναι. Hipp. mai. 286. D: ἰέναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχοῦμενος τὸν λόγον. Pol. I. 352. C: ἐφ' οὗς ἦσαν. — Cum praep. κατὰ est aliquem sectari vel sequi, aliquid spectare vel persequi. Legg. III. 688. D: ἰὼν κατὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Phaedr. 253. B: κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες. Conv. 205. D: οἱ ... κατὰ ἓν τι εἶδος ἰόντες. Legg. III. 688. E: καθ' ὁδὸν ἰόντες τὴν λοιπὴν τοῦ λόγου. Pol. V. 451. C: κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν. Theaet. 188. C: οὐ ταύτη σκεπτεόν ... κατὰ τὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι ἰόντας, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. — Cum praep. πρὸς, accedere, pergere, aggredi, suscipere. Legg. X. 909. D: πρὸς τὰ δημόσια ἴτω θύσων. Soph. 248. A: πρὸς ... τοὺς ἐτέρους ἴωμεν τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους. Epin. 978. B: ἴωμεν δησκεισόμενοι πρὸς τοῦτ' αὐτό, πῶς cet. 974. B: ὅταν τις πρὸς τινὰ φρόνησιν ἦη τῶν λεγομένων τεχνῶν. Pol. X. 617. D: εὐθύς ... ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. Conv. 210. E: πρὸς τέλος ἤδη ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Apol. 36. C: ἐπὶ δὲ τὸ ἴδια ἕκαστον ἰὼν εὐεργετεῖν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν ... ἐνταῦθα ἦα. Etiam aggredi, adoriri. Alc. I. 119. B: ἀσκήσαντα ἰέναι ὡς ἐπ' ἀθλητάς. Pol. V. 469. D: μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι. — Verb. ἰτέον. Phaedr. 237. C: πότερον ἐρῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἰτέον. 238. D: ἡμῖν δὲ πρὸς τὸν παῖδα πάλιν τῷ λόγῳ ἰτέον. Pol. II. 365. D: ἀλλ' ὁμως ... ταύτῃ ἰτέον. III. 394. D. Legg. I. 643. A: διὰ γὰρ ταύτης φαινὲν ἰτέον εἶναι τὸν ... λόγον. VII. 809. E: πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθήματος ἰτέον τὸν μέλλοντα cet. Exhortandi fere vim adiunctam habet: Phaed. 91. C: ἀλλ' ἰτέον, ἐφη, πρῶτον cet. (ubi verti potest iam ad rem aggrediamur). Apol. 21. E: ἰτέον οὖν (sic Cl. cum al. Vulg. καὶ ἰέναι) ... ἐπὶ ἀπαντας τοὺς τι δοκοῦντας εἰδέναι.

εἵνεκα pro ἔνεκα. Legg. VI. 778. D: τῶνδε εἵνεκα. XI. 916. A. XII. 949. D.

εἶπον, dixi, memoravi, exposui (in rel. modis est etiam enumerare, appellare al.). Soph. 242. A: εἶπόν που νῦν δὴ λέγων ὡς cet. Pol. I. 331. E: εἶπον ἐγώ (interpos.). 336. B: (ὡς) ἐγὼ ταυτ' εἶπον. III. 407. A: εἶπον (interpos., ut VI. 500. D. 506. E. 509. C. al.). VII. 536. C: μᾶλλον ἐπεινόμενος εἶπον. Legg. VII. 819. C: ὅπερ εἶπον. 820. B. Phaedr. 275. A: τοῦναντίον εἶπες ἢ δύναται. Soph. 254. B: καλῶς εἶπες. Pol. I. 337. C: τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; 338. B: ἀληθῆ εἶπες. Prot. 309. B: καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε. Phaedr. 258. A: καὶ ὃς εἶπεν (qui rogationem ad populum tulit) ... ὁ συγγραφεὺς ἔπειτα λέγει δὴ μετὰ

τοῦτο. Phaed. 59. E: εἶπε (i. q. iussit) περιμένειν. Pol. I. 337. B: εἴ σοι εἶπεν. Legg. IV. 722. E: οὐδεὶς πώποτε οὐτ' εἶπέ τι προσίμω. Menex. 240. A: εἶπεν (iussit) ἤκειν ἄγοντα Ἑσπερίδας cet. Phil. 15. A: ὅπερ εἵπομεν νῦν δὴ. Pol. III. 409. E: ἱατρικὴν, οἷαν εἵπομεν. V. 466. A: ἡμεῖς δὲ πού εἵπομεν ὅτι cet. VII. 535. C: ὃ καὶ πρότερον εἵπομεν. Conv. 189. C: ἧ σὺ τε καὶ Πανσανίας εἰπέτην (al. εἶπετον). Imper. aor. 1. εἶπον: Men. 71. D: εἶπον (v. εἰπόν) καὶ μὴ φθονήσης. Phil. 60. D: ὀρθότερον εἰπάτω. Prot. 353. A: εἵπατον ἡμῖν. Euthyd. 294. C: ἀλλὰ τοῦτο ἔτι ἡμῖν μόνον εἵπατον. Lach. 186. E: εἵπατον ἡμῖν ἐκάτερος. 187. D: εἵπατε. Prot. 311. B: εἰπέ μοι. Pol. I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ. 338. D: ἀλλὰ σαφέστερον εἰπὲ τί λέγεις. Euthyd. 296. E: φέρε εἰπέ. Phaedr. 273. A: εἰπέτω ... καὶ τότε ἡμῖν ὁ Τισίας. Legg. II. 662. E. Lach. 194. E. Euthyd. 296. D: εἶπετον δέ μοι. Pol. III. 400. A: ὅτι ... τεθραμμένος ἂν εἵποιμι. Phil. 23. E: εἴ μοι σαφέστερον ἔτι περὶ αὐτῶν εἴποις. Soph. 220. D: τί τις ἂν ... εἴποι κάλλιον; Phil. 38. D: ἄρ' ... ὁ τοιοῦτος ... ἂν πρὸς αὐτὸν εἴποι τοῦτο —; Pol. I. 331. C: πᾶς ἂν πού εἴποι ... ὅτι cet. Legg. VII. 804. D. Soph. 240. D: τί γὰρ ἂν ἄλλο εἵπαιμεν; (sic Cl. c. al. Vulg. εἵπομεν). Pol. III. 398. A: εἵπομεν δ' ἂν ὅτι cet. Legg. IV. 709. D: οἱ ... ἄλλοι γε δὴ πάντας ... εἵποιεν ἄν. Theaet. 149. B: εἴπω οὐν σοι τὸ αἴτιον; Parm. 143. C: ὅταν εἴπω οὐσία τε καὶ ἐν. Pol. I. 337. B: ἀλλ' ἕτερον εἴπω τι τοῦ ἀληθοῦς; Hipp. min. 372. D: ἵνα μὴδὲν ἐμαντὸν (de me) μείζον εἴπω. Ion. 538. B: ὅταν εὖ εἴπῃς ἐπὶ (quum — recitas). Soph. 225. A: τί τις ... ἄλλο εἴπῃ (appellet) πλὴν ἀμφισβητητικόν; Pol. I. 348. E: οὐκέτι ῥῶον ἔχειν ὃ τί τις εἴπῃ. Polit. 287. E: ἕτερον αὖ ... εἴπωμεν τότε. 295. B: εἴπωμεν ... πρὸς γε ἡμᾶς αὐτούς. Phil. 58. D: ταύτην εἴπωμεν (quaeramus), διεξερευνησάμενοι cet. Conv. 177. E: ἐὰν οἱ πρόσθεν ἱκανῶς καὶ καλῶς εἴπωσιν. Prot. 329. A: τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν (i. q. λέγειν). B: μακροὺς λόγους καὶ καλοὺς εἰπεῖν. 334. E: ὥστε μὴδὲνα σοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν. Phaedr. 235. A: ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. 239. A: ἀδύνατος εἰπεῖν ῥητορικοῦ (ῥητῶν). Parm. 143. C: ἔστιν οὐσίαν εἰπεῖν; Theaet. 207. A: ἃ ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν (enumerare). Soph. 237. C: σχεδὸν εἰπεῖν (propemodum dixerim). Crat. 429. E: οὐδὲ εἰπεῖν (loqui) οὐδὲ προεἰπεῖν; 432. D: καὶ οὐκ ἂν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν οὐδέτερον (vern. man würde von keinem von beiden sagen können. Vid. Annot. in Prot. p. 71.), ὁπότερον cet. Pol. II. 377. A: ὥς τὸ ὅλον εἰπεῖν (vern. im Ganzen). IX. 577. C: πρῶτον μὲν ... ὥς πόλιν εἰπεῖν (um zuerst vom Staate zu reden). Legg. II. 667. D: ὥς ἐπὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν. Form. ὥς εἰπεῖν et ὥς ἔπος εἰπεῖν (vern. wie man sagen kann, so zu sagen) proprie est modeste loquentis et rem in-

finita ratione vel universe significantis. Pol. I. 341. B: τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ (int. κρείττονα; vern. den man nur so nennt, oder der im eigentlichen Sinne so heisst). Legg. II. 656. E: οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστόν, ἀλλ' ὄντως. Deinde hac modesta loquutione (ut ἴσως al.) Attici utuntur etiam in affirmatione vel asseveratione (ut vern. kann man sagen sit i. q. kann man mit Recht vel in der That sagen, et in univ. in Wahrheit vel in der That, wirklich). Phaedr. 258. E: τίνος ἔνεκα κἂν τις ὡς εἰπεῖν ζῶη; Soph. 220. E: τὸ ... λοιπὸν ἐστὶν ἐν ἑτι μόνον ὡς εἰπεῖν (vern. wirklich) εἶδος. 229. A: τὸ γοῦν εἶδος ὡς εἰπεῖν (vern. allerthings) κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. Pol. X. 619. D: ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν (vern. und in der That) οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς τοιούτοις ἀλσχομένους τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκοντας cet. Legg. I. 639. E: τὰ πολλὰ δὲ ξύμπανθ' ὡς εἰπεῖν διημαρτημένα (reapse perversa). Epin. 976. E. Pariter ὡς ἔπος εἰπεῖν frequentatur. Pol. IX. 577. C: τὸ δὲ ὅλον ὡς ἔπος εἰπεῖν (in Wahrheit vel in der That) ... ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Apol. 22. B: ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν ὀλίγον αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν. Legg. III. 678. A. VII. 804. E. al. Ita praec. cum v. πᾶς vel negat. usurpatur (Lat. omnino). Gorg. 450. B: ὅτι ... τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν περὶ χειρονομίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις ὡς ἔπος εἰπεῖν πᾶσά ἐστιν ἢ ἐπιστήμη. D. Phaedr. 66. A: ἀπαλλαγείς ὅτι μάλιστα ὁφθαλμῶν τε καὶ ὧτων καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος τοῦ σώματος. Phil. 14. D: ξυγκεχωρημένα δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν ὑπὸ πάντων ἤδη. Conv. 179. A: οἱ τοιοῦτοι νικῶν ἂν ὀλίγοι ὄντες ὡς ἔπος εἰπεῖν πάντας ἀνθρώπους (ubi verti potest gar alle M.). Gorg. 466. E: οὐδὲν γὰρ ποιεῖν ὧν βούλονται ὡς ἔπος εἰπεῖν (vern. gar vel ganz und gar nichts). 450. D: καὶ ἔργον ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ οὐδενός (quod cohaeret c. verbis ὡς ἔπος εἰπεῖν) προσδέονται ἢ βραχέος πάνν. 501. A: ἀλόγος τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν διαριθμησαμένη. Apol. 17. A: καίτοι ἀληθές γε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν (vern. gar vel ganz und gar nichts wahres) εἰρήκασι. Hipp. mai. 285. C: ἐπεὶ οὐδ' ὠριθμεῖν ἐκείνων γε ὡς ἔπος εἰπεῖν πολλοὶ ἐπίστανται (ubi negationem οὐδέ intendit). — Prot. 310. A: πάνν γε πολλὰ καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας. Soph. 223. A: τοῦτ' οὖν ἔργω εἰπὼν (appellans) τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. Phil. 38. D: ἐπιτυχῶς εἰπὼν (recte loquens). Pol. II. init. ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν (loquutus) ὥμην cet. Tim. 20. B: εἰπὼν ... τὰπιταχθέντα (mandata quum persequutus essem). Legg. I. 629. B: εἰπὼν (enumerans) σχεδὸν ἅπαντα. IV. 719. E: μέτριοι εἰπὼν. Phaedr. 243. D: σοῦ ... εἰπόντος τὸν τοῦ ἐραστοῦ ἔπαινον. Pol. I. 329. D: αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Polit. 287. D: ὡς ἐστὶν ἐνός γέ τινος ὄργανον εἰπόντα. Parm. 147. E: δις τὸ ἕτερον εἰπόντες. Legg. X. 899. C: τῷ ... μὴ νομίζοντι θεοὺς ... εἰπόντες ὄρους ἀπαλλαττώμεθα.

εἰργμός, ὁ, *carcer*. Phaed. 82. E: ὥσπερ δι' εἰργμοῦ διὰ τούτου (τοῦ σώματος) σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Ib. τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι cet. Pol. VI. 495. D: ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες.

εἰργω, *arceo*, *serio*. Soph. 220. B: πᾶν ὅσον ἂν ἐνεκα κωλύσεως εἰργῇ τι περιέχον. **arceo*, *prohibeo*, *impedio*. Legg. VIII. 845. B: τῶν τοιούτων ὁ νόμος εἰργέτω μὴ κοινοῦναι ἡμῖν τοὺς ξένους. VI. 784. C: οἱ (νομοφύλακες) δ' εἰργόντων. Phaedr. 239. B: ἥς (φιλοσοφίας) ἐραστὴν παιδικὰ ἀνάγκη πόρρωθεν εἰργεῖν. Gorg. 505. B: εἰργεῖν αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμιῶν. Pol. VIII. 555. C: εἰργεῖν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκολαστοὶ γίνωνται. V. 465. B: αἰδῶς ... ὡς γονέων μὴ ἄπτεσθαι εἰργονσα. VIII. 556. A: εἰργοντες τὰ αὐτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν. Legg. VI. 760. E: ἐν οἰκοδομήμασιν ... εἰργοντας τοὺς ἐπιχειροῦντας ὅτιοῦν τὴν χώραν ... κακουργεῖν. 761. B: τὰς ἐκροάς αὐτῶν εἰργοντας οἰκοδομήμασι τε καὶ ταφρεύμασιν. Phaedr. 251. B: ἂ ... εἰργε μὴ βλαστάνειν. Legg. VI. 778. E: εἰρξοντας τοὺς πολεμίους. **ceto*. Soph. 242. A: εἰ τοῦτό τις εἰργεῖ θοᾶν ὄννος. Ib. ἀλλὰ ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν μηδαμῇ εἰρξῇ. **avoco*, *averto*. Soph. 237. A. et 258. D: τῆσδ' ἀφ' οδοῦ διζήσιος εἰργε νόημα (Parmen.). — Med. *me abstineo*. Legg. VIII. 838. A: ὡς εὖ τε καὶ ἀκριβῶς εἰργονται τῆς τῶν καλῶν συνουσίας. IX. 866. A: τῆς τοῦ ξένου χώρας εἰργέσθω. C. 871. A. 881. D. 879. D: ὡς δ' αὐτως καὶ ξένον ἀπειργοίτο. XII. 947. D: ἐὰν ἄρα καὶ τῶν ἄλλων εἰργωνται τὰ φρον. Soph. 252. C: ὦν ἀκρατεῖς ὄντες εἰργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις. Legg. V. 732. C: διὸ δὴ γελοῦτων ... εἰργεσθαι χρὴ τῶν ἐξαισιῶν. VIII. 839. A. IX. 881. D: μὴ δὲ εἰργόμενον κολαζόντων αὐτὸν ἀγρονόμοι cet.

εἰρηκα, *dixi*, *memoravi*, *exposui*; etiam *statui* vel *constitui*. Prot. 328. C: τοιοῦτόν σοι ... ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἰρηκα. Pol. I. 348. C: καὶ φημί ... καὶ δι' αἶ, εἰρηκα. Critia 108. A. Men. 80. B: καίτοι μυριάσις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἰρηκα. Phil. 14. D: σὺ μὲν ... εἰρηκας τὰ δεδημευμένα cet. Conv. 222. C: οὐ ἐνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας. Legg. IX. 861. B: ὡς ὀρθῶς εἰρηκε. 879. A: τὸν χρόνον ὅσον ὁ νόμος εἰρηκε. Pol. I. 352. D: ἐξ ὧν εἰρήκαμεν. VI. 492. D: οὐπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. X. 608. B: ἅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. Phil. 17. E: κάλλιστα ... ἔμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρηκέναι φαίνεται Σωκράτης. Conv. 198. A: τὸ ... ἕτερον ... μαντικῶς δοκεῖς μοι εἰρηκέναι. 222. C: ὡς οὐ πάντα τούτου ἐνεκα εἰρηκῶς, τοῦ cet. Legg. VI. 768. E. Men. 71. D. Conv. 198. A: ὡς προπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ. 194. E: οἱ πρόσθεν εἰρηκότες. — Perfectis act. εἰρηκα et pass. εἰρημαι (tamquam a verbo *ἐρέω* ductis) cognata sunt fut. act. ἐρῶ (radix *ἔρω*), fut. pass. εἰρήσομαι (rad. *εἰρέω*) et aor.

I. pass. ἐρόρήθην cum fut. pass. ἐρορήσσομαι (rad. ῥέω). Prot. 324. D: οὐκέτι μύθόν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. Pol. I. 328. E: ἐγὼ σοι ... ἐρῶ. II. 358. C: καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην οἷον εἶναί φασι. Legg. IX. 854. A. Phil. 29. D: ταῦτά γ' αὖ (v. ἂν) ἐρεῖς περὶ τε τῆς ... γῆς cet. Pol. I. 336. D: ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι cet. VI. 499. D. Lys. 211. A: ταῦτα ... σὺ αὐτῷ ἐρεῖς. Theaet. 202. A: εἴπερ ἀντὶ ἐκεῖνο μόνον τις ἐρεῖ. Conv. 198. A: ὅτι Ἀγάθων εὖ ἐρεῖ. Crat. 387. C: πλεόν τέ τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ. Pol. I. 337. E: ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγρεῖται. Menex. 234. B: ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι. Soph. 268. B: τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; Phil. 33. D: ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; 37. D: μὲν οὐκ ὀρθὴν ... δόξαν ἐροῦμεν —; Conv. 174. D: βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν. Pol. IV. 434. D: τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; VII. 520. A: (ὅτι) δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν. VIII. 559. A: δικαίως δὴ τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐροῦμεν, τὸ ἀναγκαῖον. II. 361. E: ἐροῦσι δὲ τὰδε ὅτι cet. Crit. 48. A: τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς. Conv. 198. A: ὅτι Ἀγάθων θαυμαστῶς ἐροῖ. Phaed. 102. D: εἰκοτα ... καὶ ξυγγραφικῶς ἐρεῖν. Soph. 238. D: λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν ἐρεῖν αὐτοῦ πέρι. Pol. I. 338. C: οἶμαι γὰρ σε εὖ ἐρεῖν. II. 358. E: ὁ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν. Theaet. 180. C: ὅπερ ἦα ἐρῶν. Pol. V. 449. A. Pass. Soph. 226. C: διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἰρηται ξύμπαντα. Conv. 219. A: ὧν οὐδὲν ἄλλως εἰρηται ἢ ὡς διανοοῦμαι. Pol. II. 362. D: αὐτὸ οὐκ εἰρηται ὁ cet. V. 468. C: ὅτι ... εἰρηται ἤδη. Phaedr. 243. B: ὡς ἀναιδῶς εἰρησθον τὸ λόγῳ. Legg. VII. 804. C: οἰκοδομίαι μὲν εἰρηνται γυμνασίῳ cet. Soph. 223. C: εἰρησθω. 243. C: καὶ περὶ τῶν ἄλλων ... ἡμῖν ταὐτὸν τοῦτο εἰρησθω. Crat. 401. D. Pol. X. 607. C: ὅμως δὲ εἰρησθω ὅτι cet. Legg. II. 674. C: οὗτος ... κολοφών ... εἰρησθω. III. 679. E. Prot. 309. A: ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρησθαι. Pol. X. 595. B: ὡς μὲν πρὸς ἡμᾶς εἰρησθαι. Polit. 280. B: ὅτι τὴν ... ὑφαντικὴν ... τις τάχ' ἂν ἱκανῶς εἰρησθαι δόξειε. Pol. II. 362. D: οὐ τί που (v. πω) οἶε ... ἤδη ἱκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου; III. 414. A: ὡς ἐν τῷπρ ... εἰρησθαι. Crat. 406. B: ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. Legg. XI. 921. A: εἰς χρόνον εἰρημένον. IX. 882. A: τὴν εἰρημένην ζημίαν ἀποτινέτω. Conv. 189. B: καὶ μοι ἔστω ἄρῶντα τὰ εἰρημένα. Pol. V. 464. C: τὰ τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Tim. 40. D. Legg. VII. 810. B: συγγράμματα κατὰ λόγον εἰρημένα μόνον. Pol. II. 366. B: ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τις μηχανή cet. V. 473. A. Soph. 223. C: ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις. Pol. I. 332. D. VI. 507. A: (τὰ) ἄλλοτε ἤδη πολλακις εἰρημένα. Gorg. 460. D: ἐρόρήθη ταῦτα, ἢ οὐ; Theaet. 168. B: ὁ καὶ πρότερον ἐρόρήθη (sic plures codd.

Edd. c. Cl. et al. ἐξόρῃθη). 207. B. Polit. 297. C. Phil. 33. B. 63. C. Conv. 193. E: καὶ γὰρ μοι ὁ λόγος ἡδέως ἐξόρῃθη (v. ἐξόρῃθη). Pol. VI. 497. C: τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐξόρῃθη μὲν καὶ τότε ὅτι cet. 504. B. Tim. 47. A. 67. C. Legg. II. 664. D: ὦν χάριν οἱ πλείστοι τῶν ἐμπροσθεν ἐξόρῃθησαν (sic libri. Bekk. ἐξόρῃθησαν) λόγοι. Theaet. 202. A: ἀδύνατον εἶναι ὅτιοῦν τῶν πρώτων ῥηθῆναι λόγῳ. Crat. 419. D: εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι. Pol. II. 362. D: ὁ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. VI. 484. A. Tim. 67. C. Phaedr. 243. C: ὁ ἐκ τοῦ βιβλίου ῥηθεῖς (λόγος). Legg. IX. 961. B. Tim. 17. C: καὶ μάλα γε ἡμῖν ... ῥηθεῖσα (πολιτεία ἀρσστη) πᾶσι κατὰ νοῦν. Theaet. 202. D: ἔμοι γοῦν δοκεῖ ... καλῶς λέγεσθαι τὸ νῦν ῥηθέν. Soph. 233. C: τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος οὐ γ' ἡμῖν εὐθύς ἀγνοεῖς. Pol. VII. 525. D: ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθημῆανος. Legg. II. 674. C: ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι. XI. 921. A: ἐν τῷ ῥηθέντι χρόνῳ. Conv. 198. B: μετὰ καλὸν καὶ παντοδαπὸν οὕτω λόγον ῥηθέντα. Polit. 280. A: τὴν τῶν ἱματίων ὑφαντικὴν οὕτω ῥηθεῖσαν. Phil. 48. B: τὸ ... νῦν δὴ ῥηθέν ὄνομα φθόνου πότερον ... θήσεις —; Pol. II. 362. D: τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα. Legg. II. 655. D. Tim. 17. C: τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων. Prot. 329. A: εἰάν τις ... ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων. Legg. IV. 722. B: ἐν τοῖς νῦν δὴ τόμοις ῥηθεῖσιν. 717. B. Ep. VII. 338. E. Pol. VI. 507. A: ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ τε ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ῥηθέντα. X. 618. C: ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα. Phil. 38. E. Prot. 319. A: οὐ γάρ τι ἄλλο πρὸς γε σὲ εἰρήσεται ἢ ἄπερ νοῶ. Theaet. 179. A: μετρίως ἄρα ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰρήσεται ὅτι cet. Legg. XI. 918. E. Pol. V. 473. C. VIII. 569. C: οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται εἰάν φῶμεν —; V. 473. E: ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. Legg. XII. 957. B. Phaed. 88. C: εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι. Polit. 295. B: ἐκ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι. Conv. 189. B. Critia 107. A. 108. A. Legg. VII. 809. E: τοῖς μετὰ ταῦτα μέλλουσι ῥηθήσεσθαι. IX. 880. E. Ep. VIII. 353. C. Phaedr. 259. E: τοῖς εὖ γε καὶ καλῶς ῥηθισμένοις. Critia 107. A. — Verb. ῥητέον. Theaet. 160. B: ῥητέον αὐτῷ. Soph. 227. E: δύο ... εἶδη κακίας περὶ ψυχὴν ῥητέον. 247. D: τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. Pol. VIII. 550. D. Tim. 48. C: τὸ νῦν οὐ ῥητέον. Critia 118. C. Apol. 22. B. Alc. II. 149. C: ὁ τί ποτε ῥητέον ἐστὶ καὶ μὴ.

εἰρηνεύω, *pacem habeo*. Theaet. 180. A: εἰρηνεύουσι (oppos. μαχομένοις).

εἰρήνη, ἡ, *pax*. Theaet. 176. A: πλείων ἂν εἰρήνη ... κατ' ἀνθρώπους εἴη. Conv. 195. C: φιλία καὶ εἰρήνη. Def. 413. A. Prot. 341. B: δεινῆς εἰρήνης. Pol. VIII. 557. E: εἰάν μὴ ἐπιθυμῆς εἰρήνης. Legg. I. 628. B. D: εἰ μὴ

χάριν εἰρήνης τὰ πολέμου νομοθετοῖ μᾶλλον ἢ τῶν πολεμικῶν ἔνεκα τὰ τῆς εἰρήνης. VIII. 829. B: ἐν τῇ τῆς εἰρήνης βίῳ. Menex. 242. A: εἰρήνης ... γενομένης. Pol. I. 332. E: ἐν εἰρήνῃ. VIII. 543. A: ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ. IX. 575. B. Polit. 307. E: ἄγειν εἰρήνην. Conv. 197. C: εἰρήνην ... ἐν ἀνθρώποις (ὁ ποιῶν). Pol. V. 465. B: εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι ἄξουσιν. VIII. 557. E. Legg. IX. 866. A. Pol. VIII. 547. E: τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας ἢ πρὸς εἰρήνην. Legg. I. 626. A: εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα. V. 738. A: κατ' εἰρήνην. XII. 955. B: ἂν δὲ τις ἰδίᾳ ποιῇται πρὸς τινὰς εἰρήνην ἢ πόλεμον ἄνευ τοῦ κοινοῦ. Menex. 242. C: εἰρήνην ἐποιούσαντο. Alc. I. 107. D: πρὸς τινὰς χρὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι. Menex. 242. C. E. *tranquillitas. Pol. I. 329. C: τῶν γε τοιούτων ἐν τῇ γῇ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἔλευθερία. Conv. 189. B: ἐν εἰρήνῃ (tranquille) λέγειν. Theaet. 172. D. Pol. II. 372. D: οὕτω διαγοντας τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ ἡγέας.

εἰρηνικός, ἡ, ὄν, *pacatus* (vern. *friedlich*). Legg. VIII. 829. A: βίος εἰρηνικός. XII. 949. D: περὶ θυσίας εἰρηνικῆς. VII. 815. D: χωρὶς δὲ εἰρηνικοῦ. Pol. III. 399. B: ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιᾷ ... πράξει ὄντος. Legg. VII. 814. E: εἰρηνικὴν ... ὄρχησιν. 815. B. C: οὐθ' ὥς εἰρηνικὸν οὐθ' ὥς πολεμικὸν ... ῥάδιον ἀφορίσασθαι. D: ἐπὶ τὸ πολεμικὸν ἄμα καὶ εἰρηνικόν. 816. B: τὸ ... εἰρηνικόν (εἶδος) ἐμμέλειαν. V. 729. D: (πρὸς) ἀπάντων ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν. XII. 950. E: ἐν ἱεραῖς τε καὶ εἰρηνικαῖς συνομοσίαις.

εἰρηκή, ἡ, *carcer*. Ax. 370. D: ἐκ τῆσδε τῆς εἰρηκῆς. εἰροπόκος, ὁ ἡ, *laniger*. Pol. II. 363. B. (Hesiod.). εἶρω, *dico*. Crat. 398. D: τὸ γὰρ εἶρειν λέγειν ἐστίν. 408. A: τὸ εἶρειν λόγον χρεῖα ἐστί. B.

εἰρωνεία, ἡ, *dissimulatio*, *irrisio*. Pol. I. 337. A: αὐτὴ ἐκείνη ἡ εἰδυῖα εἰρωνεία Σωκράτους.

εἰρωνεύομαι, *dissimulatione* vel *simulatione* utor, *cavillor*. Gorg. 489. E: εἰρωνεύει, ὃ Σωκράτης. Crat. 384. A: εἰρωνεύεται ... πρὸς με. Soph. 268. B: τὸν ... μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι. Conv. 216. E: εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. Apol. 37. E: οὐ πείσεσθέ μοι ὥς εἰρωνευόμενῳ. Pol. I. 337. A: (ὅτι σὺ) εἰρωνεύσοιο.

εἰρωνικός, ἡ, ὄν, *simulatus*, *ad simulationem spectans*. Legg. X. 908. E: ὡν τὸ μὲν εἰρωνικόν (εἶδος) οὐχ ἐνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοις ἀμαρτάναν cet. Soph. 268. C: εἰρωνικοῦ μέρους. A: τὸν δὲ εἰρωνικὸν μμητὴν θήσομεν.

εἰρωνικῶς, *simulate*, *in modum irrisoris*. Conv. 218. D: μάλα εἰρωνικῶς ... ἔλεξεν. Euthyd. 302. B: εἰρωνικῶς πάνν

ἐπισχών ὥς τι μέγα σκοπούμενος. Riv. 113. D: ὁ δὲ καὶ μάλα εἰρωνικῶς εἶπε δύο.

εἰς, in, ad. Prot. 314. A: πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα. 313. A: εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρ-εκάλεις. Phaedr. 228. B: εἰς περιπατον ἤει. Soph. 219. B: ὅπερ ἂν ... τις ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ. 247. D: εἰς ὃ βλέποντες. Ib. εἰς τὸ ποιεῖν ... πεφυκός cet. 251. E: μη-δεμίαν δύναμιν ἔχειν ... εἰς μηδέν. Pol. II. 361. D: εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα. VII. 521. C: εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. al. Ponitur etiam ubi consilium significatur (vern. zum Behufe, für). Conv. 184. E: ὁ δὲ δεόμενος εἰς παιδένειν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτῶσθαι. Gorg. 517. E. Pol. VI. 496. B. In tem-pore: Phaedr. 240. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀπιστος, εἰς ὃν cet. Polit. 299. E. 261. E: πλουσιώτερος εἰς τὸ γίγρας ἀναφανήσει φρονήσεως. Conv. 177. C: εἰς (usque ad) ταυ-τηνὶ τὴν ἡμέραν (Id. Men. 91. E.). Ib. ad fin. εἰς ἐσπέραν. Pol. III. 416. E: εἰς τὸν ἐνιαυτόν. Legg. V. 740. C. VI. 784. B. VIII. 849. B. Hipp. mai. 286. B. Hinc εἰς vel ἐς αὐθις (v. εἰσαὐθις), εἰς αὐριον (Crit 43. D.), εἰς νῦν (Tim. 20. B.), εἰς τότε (Polit. 262. A.) al. *ad, ratione (quod attinet ad, vern. in Betreff vel in Rücksicht auf). Prot. 318. C: εἰς ὃ τι βελτίων ... ἔσται. Ib. εἰς αὐλῃσιν. D. Gorg. 490. D: τὸν φρονιμώτατον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον. Po-lit. 266. B: μὴν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφνεν cet. Phil. 17. C: εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἄξιος ἔσει. 57. C: εἰς θαν-μαστόν διαφορὰς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλυθήμεν ἐπιστημῶν. Conv. 192. A: μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πο-λιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. 196. C: καὶ μὴν εἰς γε ἀνδρείαν "Ἐρωτι οὐδὲ "Αρης ἀνθίσταται. Pol. II. 360. E: τέλεον ... εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευσμα. 361. A. 375. A: διαφέρειν ... εἰς φυλακὴν. III. 390. A. IV. 424. A. Tim. 46. E: τὸ ... μέγιστον αὐτῶν εἰς ὠφέλειαν ἔργον. Legg. III. 677. B. VI. 774. B. VII. 809. E. Lys. 210. A. Charm. 158. A: εἰς πάντα πρῶτον εἶναι. Hinc εἰς τί, quorsum. Soph. 237. C. Lach. 192. E. Etiam verti potest propter. Legg. I. 635. A: εἰς ἃ (quapropter) καὶ μηδέν γε ἀνῆς ἐπιτιμῶν τοῖς νό-μοις ἡμῶν. Alc. I. 111. A: καὶ δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐ-τῶν εἰς διδασκαλίαν. Lach. 181. B: εἰς ταῦτα εἰς ἃ οὗτοι ἐπαινοῦσιν. *ut Lat. ad, est etiam apud, coram, (vern. vor) vel i. q. simpl. dativ. Prot. 312. A: εἰς τοὺς "Ελλήνας σαυ-τόν (v. αὐτόν) σοφιστὴν παρέχων. 349. A: ἀναφανδὸν σεαυ-τόν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς "Ελλήνας. Gorg. 526. B: πᾶνν ἐλλογιμος γέγονε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους "Ελλήνας. Theaet. 178. E: τὸ ... πιθανὸν ἐκάστω ἡμῶν ἐσόμενον εἰς δικαστήριον. Tim. 28. C: εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Legg. II. 672. A: λέγειν μὲν ὄντος εἰς τοὺς πολλοὺς cet. Conv. 179. B: τούτου ... ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται ...

εἰς τοὺς Ἕλληνας. Pol. VII. 539. C. Menex. 239. A. Euth. 3. B. **ad*, i. e. *adversus*. Prot. 343. C: εἰς τοῦτο ... τὸ ῥῆμα ... ἅπαν τὸ ἄσµα πεποιήµεν. Conv. 219. E: στρα-
τεία ... εἰς Ποτίδαιαν. Pol. VII. 538. B: ἦντιον ... πα-
ράνοµον τι δοῦσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς. Hipp. mai. 292. C:
οἷα ἐκείνους εἰς ἐµὲ ἐρεῖ, χαλεπὰ τε καὶ ἀλλόκοτα. **ad* (vern.
beī) h. e. *circiter*. Critia 119. A: τὸ δὲ τοῦ κλήρου μέγεθος
εἰς δέκα δεκάκις ἦν στάδια. Ib. εἰς μύρια (v. εἰς τὰ μ.)
ἄρματα. Legg. IV. 704. B: σχεδὸν ... ἀπέχει θαλάττης γε
ἢ πόλις ... εἰς τινὰς ὀδοῦσιν σταδίους. **instar*, pro. Legg.
III. 700. B: οὐκ ἐξῆν ἄλλω εἰς ἄλλο καταγοῖσθαι μέλους εἶδος.
IX. 867. B: βέλτιστον ... εἰς εἰκόνα ... ἄμφω θεῖναι. — Cum
genit. ponitur ita ut suppleri oporteat ὅµον vel οἶκον, velut
εἰς διδασκάλων, εἰς παιδοτρίβων, εἰς Ἄιδου αἶ. Conv. 174.
A: ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Pol. I. 328. B: ἤµεν ...
οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεµάρχου. IX. 589. E: εἰ ... υἱὸν ἢ θυ-
γατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταύτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀν-
δρῶν. Riv. init. εἰς Διονυσίου ... εἰς ἡλθον. Hipp. mai. 304.
D: ἐπειδὴν ... εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐµαυτοῦ. — Cum adi.
καλῶν, vid. h. v. — Pro εἰς reperitur ἐς Phaedr. 278. B.
Theaet. 191. D. Crat. 396. B. 402. A. 417. B. Tim. 85.
D. Hipp. mai. 293. A. et pluribus locis libri MSS. idem
commendant, velut Prot. 345. C. Gorg. 526. C. Theag. 121. C. al.
εἰς, μία, ἐν, unus, α, um. Tim. init. εἰς,
δύο, τρεῖς. Prot. 322. C: εἰς ἔχων ἱατρικὴν πολλοῖς
ικανὸς ἰδιώταις. 328. B: ὧν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι.
Conv. 202. C: εἰς μὲν ... σύ, μία δ' ἐγώ. Pol. VII.
537. B: καὶ ἅµα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλα-
χίστη. Theaet. 152. D: ὡς ἐν μὲν αὐτὸ καθ' αὐτό οὐδὲν
ἐστίν. Parm. 128. D: εἰ ἐν ἐστί. 138. B. Legg. I. 627. C:
πολλοὶ ἀδελφοὶ που γένοιντ' ἂν ἐνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς
νύκτος. Pol. VI. 488. A: εἴτε πολλῶν νεῶν περὶ εἴτε μιᾶς.
Conv. 176. B: καὶ ἐν ἐνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκούσαι. Pol. I.
352. A: καὶ ἐν ἐνὶ δὴ ... ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσει.
Legg. IX. 856. C: ἐνὶ δὲ λόγῳ cet. Phaedr. 73. A. 97. B.
Pol. IV. 437. D: (ubi libri ἐν ὀλίγῳ). 439. A. 423. A: αἰς
ἐὰν ... ὡς μιᾶ προσφέρει. Tim. 37. D: μένοντος αἰῶνος ἐν
ἐνί. Legg. II. 658. E: ἕνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ δια-
φέροντα. IX. 932. C: εἰς (coram) ἕνα καὶ ἕκαστον τῶν πο-
λιτῶν. Pol. IX. 588. D: μίαν ... ἄλλην ἰδέαν λέοντος,
μίαν δὲ ἀνθρώπου. Soph. 238. B: ἀριθμοῦ μήτε πλῆθος
μήτε τὸ ἐν. Parm. 129. D: πολλὰ καὶ ἐν ἀποδεικνύναι,
οὐ τὸ ἐν πολλὰ οὐδὲ τὰ πολλὰ ἐν. Legg. II. 664. A: ἐν
καὶ ταυτόν. — Saepenumero est aliquis (ut vern. einer). Pol.
VI. 494. D: ἐὰν ... εἰς αἰσθάνηται (al. διαισθάνηται) τέ-
ση cet. Legg. IV. 716. C: μία, καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρ-
χαῖον. IX. 855. D: λέγειν ... ἕνα λόγον cet. — Cum da-
tivo. Legg. V. 745. C: τὸ πρὸς τῇ πόλει μέρος τῷ πρὸς

τοῖς ἰσχύτοις εἰς κλήρος (int. ἔστω). — Cum v. ἕκαστος est unusquisque; singuli. Pol. X. 596. C: ὅς πάντα ποιῇ, ὅσαπερ εἰς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. 598. C. VI. 491. B: ἐν ἑκάστον ὃν ἐπηγέσαμεν. IV. 441. C: ἐν ἐνός ἐκάστον ψυχῇ. IX. 580. D. Soph. 253. D: ἐνός ἐκάστον κειμένου χωρὶς. Phil. 18. C: μέχρι ἐνός ἐκάστον. Pol. IV. 432. B: καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστω. IX. 578. D. Prot. 332. C: οὐκ οὖν ... ἐνὶ ἐκάστω τῶν ἐναντίων ἐν μόνον ἐστὶν ἐναντίον καὶ οὐ πολλά; Phil. 18. C: ἐνὶ τε ἐκάστω καὶ ξυμπασι. Pol. IV. 433. A: ὅτι ἕνα ἕκαστον ἐν δέοι ἐπιτηδεύειν τῶν περὶ τὴν πόλιν. V. 453. B: δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἐνεῖν ἐν τῷ αὐτοῦ πράττειν. Phil. 16. E: τὸ ἐν ἕκαστον τῶν πάντων. — Cum v. μόνος (ut Lat. unus solus). Gorg. 475. E: ἐμοὶ δὲ σὺν ἐξαρχεῖς εἰς ὃν μόνος. Alc. I. 131. E: Ἀλκιβιάδῃ ... ἐραστὴς οὐτ' ἐστὶν ἀλλ' ἢ εἰς μόνος. Conv. 184. C: οὕτω ... ἄλλη μία μόνῃ (plures codd. μόνον) δουλεία ἐκούσιος λείπεται cet. Pol. VIII. 548. C: διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἐν τι μόνον. Tim. 54. C. Prot. 360. E: ἐν γ' ... μόνον ἐρόμενος ἐτι σε, εἴ σοι cet. Phaedr. 275. D: ἐν τι σημαίνει μόνον ταυτόν ἀεί. Hipp. min. 372. B: καὶ κινδυνεύω ἐν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν. Etiam εἰς per se est i. q. εἰς μόνος (vern. der einzige). Tim. 36. D: μίαν γὰρ αὐτὴν ἀσχιστον εἶασε. — Εἰς τις (ut Lat. unus aliquis), saepius interiecta part. γέ (certe). Soph. 235. B: τὸ μὴ οὐ τοῦ (v. ἐκ τοῦ) γένους εἶναι ... τις εἰς. Legg. XII. 959. E: ἀπάντων νομοφύλαξ εἰς γέ τις ἐπιστατεῖ. Crat. 387. B: ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἐστίν; Prot. 324. D: πότερον ἐστὶ τι ἐν, ἢ οὐκ ἐστίν —; Soph. 252. D: καὶ μὴν ἐν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ cet. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἐστὶ διαφερόντως εὐδαιμον. Polit. 267. D: μίας τινος ἀγέλης ἐπιμέλεια; 287. D: ὥς ἐστὶν ἐνός γέ τινος ὄργανον. Parm. 145. D: ἐν τινι γὰρ ἐνὶ μὴ ὃν οὐκ ἂν ἐτι πον δύναιτο ἐν γε ἅπασιν εἶναι. Gorg. 471. E: (ἐπειδὴν) ὁ ... πάναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέχεται ἢ μηδὲνα. Pol. VIII. 565. C: οὐκοῦν ἕνα τινὰ ἀεὶ ὁ δῆμος εἶθε ... προϊστασθαι ἑαυτοῦ —; Theaet. 203. C: μίαν τινὰ ἰδέαν γεροντιαν. Phaedr. 263. D: ὑπολαβεῖν τὸν Ἐρωτα ἐν τι τῶν ὄντων. Phaedr. 85. C: δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἐν γέ τι τούτων διαπραξασθαι. Theaet. 206. C: τριῶν γὰρ ἐν τί μοι δοκεῖ λέγειν. Soph. 237. D: τόν τι λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν. Pol. V. 478. B: ἀλλ' ἐν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Hinc ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ (pr. una certe aliqua ratione, h. e. quacunque ratione). Phaedr. 242. B: ἦτοι αὐτὸν λέγοντα ἢ ἄλλους ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ προσαναγκάζοντα. Men. 96. D: ὅστις ἡμᾶς ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ βελτίους ποιήσει. — Cum praep. ἀντί: ἐν ἀνθ' ἐνός (p. 189.), ἐπὶ (Soph. 229. B: ἐν ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς ἐκατέρω. Legg. VI. 758. B: τὸ ... δωδέκατον μέρος αὐτῶν ἐπὶ δωδεκα μῆνας νεύμαντας ἐν ἐφ' ἐνί.), κατὰ (ut καθ' ἐν,

singulativim. Soph. 217. A: καθ' ἐν ὄνομα ... ἐκάστῳ προσ-
 ῆπτον. Legg. IX. 853. A: καθ' ἐν ἑκάστον ... λεγόμενον.
 Tim. 56. C. Καθ' ἕνα est etiam coniunctim. Legg. IV. 708.
 D. V. 739. D.), πρὸς: Legg. I. 626. C: ἀνδρὶ ἐνὶ πρὸς ἕνα.
 Hinc ἐν πρὸς ἐν (ubi πρὸς est *ad*, vern. *gegen*, h. e. *in Vergleichung mit*): Legg. I. 647. B: τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην ... ἐν πρὸς
 ἐν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται. V. 738. E: δεῖ
 δὴ πάντα ἀνδρα ἐν πρὸς ἐν (*prae ceteris, ante omnia*) τοῦτο σπεύ-
 δειν ... ὅπως cet. Epin. 967. E: μία ... πρὸς μίαν ἢ τὸν ἀρι-
 θμὸν δοῦσα ... τοῦτ' ἂν δράσειε. — Cum vñ. οὐδεὶς et μη-
 δεὶς: Legg. V. 747. B: ἐν οὐδέν ... παιδείον μάθημα.
 Theaet. 182. B: ἐν μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶναι.

εἰσαγγελία, ἡ, *accusatio*. Pol. VIII. 565. C: εἰσαγ-
 γελίαι δὴ καὶ κρίσεις ... γίγνονται.

εἰσαγγέλλω, *nuntio, renuntio, indico*. Legg. X. 910:
 εἰσαγγέλλετο τοῖς νομοφύλαξιν. Ep. XIII. 362. C: εἰσαγγέλ-
 λειν. Prot. 314. E: εἰσαγγεῖλον οὖν. Pol. VII. 524. B:
 ἑκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Legg. VI. 763. E: εἰς
 ἀγγελθῇ πρὸς τοὺς ἀρχοντας.

εἰσάγγελσις, ἡ, *nuntiatio*. Def. 414. C: ψυχῆς διὰ
 σώματος εἰσαγγελσις.

εἰσάγω, *introduco, induco*. Pol. II. 381. D: μηδ' ἐν
 τραγωδίαις ... εἰσαχέτω Ἥραν cet. Riv. 136. C: τὸν φι-
 λόσοφον εἰσάγοις ἂν εἰς τὴν οἰκίαν —; Legg. VIII. 838.
 C: ὅταν ... ὀνέστας ... εἰσάγωσιν. Ep. I. 309. D. Pol.
 III. 389. D: ὡς ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα. Conv. 175. A: οὐ
 σκέψει ... καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; Med. Legg. VII. 817. C:
 καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγομένους. **importo, invehō*.
 Pol. II. 371. A: τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἑκαστα.
 Legg. VIII. 847. B: μὴτ' εἰσαγομένων (χορημάτων). **pro-
 fero, adhibeo*. Crat. 409. D: ἣν προσάγω μηχανὴν ἐπὶ πάν-
 τα cet. Apol. 35. B: τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσά-
 γοντος. **adduco vel voco in iudicium, actionem instituo*. Apol.
 24. D: ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισί. 25. C: περὶ ὧν ἐμὲ εἰσά-
 γεις. D. 26. A. Ep. VII. 325. B: εἰσάγουσιν εἰς δικαστή-
 ριον. Legg. XII. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστὰς εἰς-
 ἀγέτω τοὺς εὐθύνοους. IX. 871. D: τὰς δικὰς εἰσαγόντων
 ταύτας. XI. 932. C: εἰς δικαστήριον εἰσαγόντων ἀντοὺς.
 XII. 955. C. 958. C. Apol. 29. A: τότε ἂν με δικαίως
 εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον. Legg. XII. 952. D: εἰάν ... μη-
 δεὶς εἰσάγῃ. Polit. 299. A: εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρ-
 ξαντας καὶ εὐθύνειν. C. Legg. XII. 943. A. Apol. 26. A.
 Gorg. 521. D: πονηρὸς τίς με ἔσται ὁ εἰσάγων. Legg. XI.
 926. D. Ep. VII. 325. C: ὡς ἀσεβῆ γὰρ οἱ μὲν εἰσέγαγον.
 Legg. X. 907. E: τῶν ... ἀρχόντων οἱ πρῶτοι ... πρὸς τὸ
 ... δικαστήριον εἰσαγαγόντων. Tim. 27. B: εἰσαγαγόντα
 αὐτοὺς ὡς εἰς δικαστὰς ὑμᾶς (v. ἡμᾶς). Legg. X. 910:

εἰς τὸ δικαστήριον ... εἰσαγαγόντες. Gorg. 521. C: εἰσα-
χθεῖς εἰς δικαστήριον. Id. Legg. XI. 915. C.

εἰσαγωγεύς, ὁ, qui inducit. Legg. VI. 765. A: ἱκα-
νὸς δὲ καὶ περὶ μονωδίαν εἰς ... εἰσαγωγεύς τε εἶναι cet.

εἰσαγωγή, ἡ, inductio. Legg. VIII. 847. D: τούτων
... εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς. Ponitur quoque in magistra-
tu actionem dante vel admittente. Legg. IX. 871. C: τίς ὁ
τρόπος τῶν τοιούτων δικῶν τῆς εἰσαγωγῆς. 855. D: εἰσα-
γωγὰς δὲ τούτων καὶ προσκλήσεις cet.

εἰσαγωγίμος, ὁ ἡ, importantus, introducendus. Legg.
VIII. 847. D: ἂν τινος ἡ τέχνης εἰσαγωγίμου δὲ γίγνε-
σθαι cet. C: ἡ περὶ τινα ἄλλην τέχνην δεομένην ξενικῶν
τινῶν εἰσαγωγίμων.

εἰσακοῦναι, audio. Pol. VI. 494. D: ἄρ' εὐπετὲς οἶε
εἶναι εἰσακοῦσαι —; Epin. 989. E: (κατὰ) τὴν (δύναμιν)
τῶν δυναμένων εἰσακοῦσαι.

εἰσαναγκάζω, cogo. Tim. 49. A: νῦν δὲ ὁ λόγος
ἔοικεν εἰσαναγκάζειν ... ἐπιχειρεῖν cet.

εἰςάπαξ (scrib. εἰς ἀπαξ cum Cl.), semel. Soph. 247.
E: καὶ εἰ μόνον εἰς ἀπαξ.

εἰσαῦθις (rectius εἰς αὖθις, ut libri MSS. optimi
pluribus locis et edd. quoque Legg. IX. 862. D. et 888. D.
habent. Vid. Annot. in Gorg. p. 8.), alias (vern. ein andermal).
Prot. 347. B: εἰς αὖθις γε. 357. B: εἰς αὖθις σκεψόμεθα.
361. E: καὶ περὶ τούτων δὲ εἰς αὖθις ... διέξιμεν. Gorg.
447. B: ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν, εἰ μὲν δοκεῖ, νῦν, ἐὰν δὲ
βούλη, εἰς αὖθις (Cl. ἐς αὖθις). C. Phaed. 115. A: ὑμεῖς
... εἰς αὖθις ἐν τινι χρόνῳ ἕκαστοι πορεύσεσθε. Polit. 257.
B: καὶ σὲ ... εἰς αὖθις μέτειμι. Phil. 33. B: ἔτι καὶ εἰς
αὖθις. Conv. 213. D. Pol. V. 466. A. *in aliud tempus.
Phaedr. 254. D: δεομένων εἰς αὖθις ὑπερβαλέσθαι. Gorg.
449. B: εἰς αὖθις ἀποθέσθαι. Conv. 174. E: εἰς αὖθις
ἀναβαλοῦ. *posthac, in posterum. Polit. 262. A: μὴ μὲντοι
τοῦτό γε εἰς αὖθις κατὰ δύναμιν πάσχωμεν. 286. C. 299.
E: (ὅτι) οὐδὲ εἰς αὖθις γένοιτ' ἂν ποτε. Tim. 38. A:
οὐδ' εἰς αὖθις ἔσεσθαι. 68. D: οὔτε ἔστι νῦν οὐτ' εἰς
αὖθις ποτ' ἔσται. Legg. IX. 862. D. 888. D.

εἰσαφικνοῦμαι, advenio. Legg. VIII. 848. A: ὅσοι
... εἰσαφικνοῦνται ἕκασοτε. *intro. Men. 92. B: αἱ πόλεις
ἑῷσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι.

εἰσθανεῖζω, mutuum do in aliquid. Pol. VIII. 555. C:
ἵνα ὠνοῦμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσθανεῖζοντες (vern.
durch Darlehen darauf) ἔτι πλουσιώτεροι ... γίνωνται.

εἰσδέχομαι, accipio, recipio, admitto. Pol. VIII. 560.
D: οὔτε πρέσβεις ... λόγους ... εἰσδέχονται. Crat. 421. D:
προφύσεις ... εἰσδέχεσθαι. Tim. 52. A: οὔτε εἰς ἑαυτὸ εἰς-
δέχόμενον ἄλλο ἄλλοθεν. Pol. IV. 425. A: ὅταν ... παῖ-
δες ... διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται.

εἴσειμι, *ingredior, intro*. Lys. 204. B: ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι. Pol. III. 416. D: εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι. Legg. VIII. 833. A: ὁ δ' εἴσεισιν ὅπλα ἔχων. Prot. 314. C: ἔν' ... διαπεράμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Gorg. 521. C: ἐάνπερ εἰσὶω εἰς δικαστήριον. Conv. 213. A: ἐπὶ ῥήτοισι εἰσὶω, ἢ μή; Phaed. 173. D: ζῶν εἰσιέναι εἰς Αἴδου. Conv. 175. A: οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι. 196. A: εἰσίων ... λαμβάνειν καὶ ἐξίων. Tim. 79. B: εἰς τὴν ἔδραν ... εἰσιὼν ἐκίσει. 84. D. 58. E: ὑπὸ ... πυρὸς εἰσιόντες cet. 68. A. Pol. II. 360. B: εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας. Legg. IX. 874. B: εἰς οἰκίαν εἰσιόντα. Charm. 154. A: οὗτοι ... οἱ εἰσιόντες. Legg. VI. 784. C: εἰσιοῦσαι ... δ' εἰς τὰς οἰκίας τῶν νέων αἱ γυναῖκες. Tim. 50. C: τὰ ... εἰσιόντα καὶ ἐξόντα τῶν ὄντων αἰ μισήματα. 61. B. Charm. 164. D: πρόσρησις ... τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων. 165. A. Tim. 50. C: ὑπὸ τῶν εἰσιόντων. 66. C. 88. C. 66. A: περιτεινόμενα τοῖς εἰσιούσιν. Charm. 154. A: ἰδὼν τινος νεανίσκου εἰσιόντας. E. Conv. 175. A: ἄρτι εἰσῆι. Charm. 154. C: ἡνίκα εἰσῆι. Phaed. 59. D: εἰσῆμεν παρὰ τὸν Σωκράτη. **prodeo*. Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορὸς ... ὁρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος. Apol. 17. C: εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι. **incepso, subeo*. Legg. II. 671. C: εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει. Phaed. 58. E: οὔτε γὰρ ... με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῆι. 59. A: διὰ ... ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἔλεεινόν εἰσῆι. Pol. I. 330. D: περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆι. Pol. I. 330. D: περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆι (δέος καὶ φροντίς). **infilio, h. e. obtingo*. Phaedr. 270. A: τὸ ... ὑψηλόφρονι τοῦτο ... ἔοικεν ἐντεῦθεν ποθεν εἰσιέναι.

εἰσεπιδημῶ, *peregre venio*. Legg. XII. 952. D: τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι.

εἰσερχομαι, *ingredior, intro; accedo; prodeo*. Prot. 321. E: εἰς ... τὸ ... οἶκημα ... λαθὼν εἰσερχεται. Tim. 75. E: ὅσον εἰσερχεται τροφὴν διδὼν τῷ σώματι. Alc. I. 122. E: εἰσερχεται ... οὕτως ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων. Charm. 154. B. Euthyd. 273. A: εἰσερχεσθον τούτω. Er. VII. 349. D: ὅτι παρὰ Θεοδότην εἶην εἰσεληλυθώς. Pol. IX. 575. A: τὸν ... ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ὑπὸ κακῆς ὁμιλίας. Prot. 316. A: καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλυθήμεν. Charm. 153. A: εἰς τὴν ... παλαίστραν ... εἰσῆλθον. Riv. init. Prot. 314. E: ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθομεν. 316. A: ὡς εἰσῆλθομεν. Pol. IX. 580. B: καθάπερ ... εἰσῆλθον (*tanquam in scenam*). Hipp. mai. 304. D: ἐπειδὴν ... εἰσέλθω οἰκαδὲ εἰς ἑμαντοῦ. Lys. 206. C: ἄν ... εἰσέλθης. Prot. 321. D: εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν ... εἰσελθεῖν. Conv. 214. B: πρὶν σὲ εἰσελθεῖν. Tim. 79. B. Gorg. 456. B: εἰσελθὼν παρὰ τινος τῶν καμνόντων. Conv. 203. B: εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν. Tim. 78. E: διὰ τῆς κοιλίας εἰσελθόν. Conv. 176. E: τὴν ... ἄρτι εἰσελθοῦσαν

αὐλητροῖδα. Lys. 206. E: εἰσελθόντες. Euthyd. 273. A. (v. εἰσελθόντε). Pol. IX. 576. D: ὡς χορὴ ὅλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας δεῖσασθαι. *in reo dicitur qui iudicium obit vel se sistit. Apol. 29. C: ἐπειδὴ εἰσῆλθον. Crit. 45. E: ὡς εἰσῆλθες. Apol. 29. C: οὐ δεῖν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν. Crit. 45. E: ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν. Gorg. 522. B: εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον. *incesso, subeo (c. dat. et acc.). Pol. I. 330. D: εἰσέρεται αὐτῷ θεός καὶ φρονεῖς περὶ ὧν cet. Legg. VIII. 838. B: ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνομοσίας τὸ παρᾶπαν εἰσέρεται τοὺς πολλούς. 835. D: εἰσῆλθε δὴ με ... φοβηθήναι. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὅπόθεν μοι ... ὑποψία εἰσῆλθεν. Ut Lat. subire, etiam in eo ponitur quod in mentem venit. Theaet. 147. C: οἶον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἐναγχος εἰσῆλθε διαλεγόμενοις. D: ἡμῖν ... εἰσῆλθέ τι τοιοῦτον.

εἰσηγοῦμαι, induco, suadeo, commendo; etiam auctor sum. Conv. 176. E: εἰσηγοῦμαι τὴν ... αὐλητροῖδα χαιρεῖν ἑᾶν. Crit. 48. A: ὥστε ... ταύτη οὐκ ὁρθῶς εἰσηγεῖ, εἰσηγοῦμενος cet. Legg. III. 684. E: γῆς ... ἀναδασμούς εἰσηγοῦμενον. Lach. 179. D: εἰσηγήσατο οὐκ τις ἡμῖν καὶ τοῦτο τὸ μάθημα. Conv. 176. E: καὶ δι' οἶων λόγων ... ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι. *praeo, ostendo. Eryx. 395. E: ἐπειδὴ εἰσηγεῖ τὸν λόγον. Conv. 189. D: ἐγὼ οὐκ πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδύσκαλοι ἔσεσθε. *ut Lat. induco, etiam est memoro, narro. Tim. 20. D: ὅδ' (ὁ δ') οὐκ ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς.

εἰσιδεῖν, videre. Gorg. 526. C: ἐνίοτε δ' ἄλλην εἰσ-
ιδὼν ὁσῶς βεβιωκῆσαν (ψυχὴν).

εἴσοδος, ἡ, introitus. Tim. 61. A: εἴσοδος ... οὐδενὶ πλὴν πυρὶ λείπεται. Euthyd. 273. B: ἀπὸ τῆς εἰσόδου μόνον καθήμενον. Pol. VII. 514. A: ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούση. Tim. 61. B: εἴσοδον οὐκ ἔχοντα. 75. D. 78. B: κατὰ τὴν εἴσοδον. *introitus, tanquam fabulae (i. q. πρότασις), ad causam transfertur apud iudices agendam. Crit. 45. E: ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον.

εἰσοικίζω, in domum recipio; med. immigro, subrepto. Pol. IV. 424. D: κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη (ἡ παρανομία).

εἰσπέμπω, immitto. Legg. II. 671. D: φόβον εἰσπέμπειν. *intromitto. Euthyd. 305. B: ἡ τῶν τοὺς τοιοῦτους (int. ὀήτορας) εἰσπεμπόντων.

εἰσπίπτω, incido. Lys. 222. D: πάλιν ... εἰς τούτους (τοὺς λόγους) εἰσπεπτώκαμεν (v. πεπτώκαμεν). *irrumpro. Legg. VII. 814. A: ἔξωθεν πολεμίους εἰσπεσόντας.

εἰσπλέω, invehor. Critia 115. D: στόμα ναυσὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανον εἰσπλεῖν.

εἰσπλοῦς, ὁ, introitus. Tim. 25. A: λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἰσπλοῦν (v. εἰσπλοῦν ἔχων).

εἰσποιῶ, *adopto*. Legg. IX. 878. A: υἱὸν ὡς ἐκείνων εἰσποιούντας.

εἰσπράττω, *exigo*. Legg. XII. 949. D: οἷς ἂν πόλις ... εἰσπράττειν προστυτῇ.

εἰσρέω, *influo*. Phaed. 112. C: κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥέμματα ... εἰσρεῖ (τὸ ὕδωρ). D: πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. A: εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥέμματα. Phil. 62. C: ἀφ' ὧ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσρεῖν —; Ut Lat. *influo*, *est nascor*, *exsisto*. Phaedr. 262. B: ὡς τὸ πάθος τοῦτο δι' ὁμοιοτήτων τινῶν εἰσερέσῃ.

εἰστελῶ, *in numerum refero*, *recipio*. Polit. 290. E: εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος.

εἰς ὕστερον (*rectius εἰς ὕστερον*), *postea*. Soph. 247. E: ἴσως εἰς ὕστερον (sic Zitt.) ἡμῖν ... ἕτερον ἂν φανεῖν.

εἰσφέρω, *induco*, *adduco*. Legg. XII. 961. B: τὸν νέον ... εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν. III. 695. D: ἰσότητά τινα κοινὴν εἰσφέρων. VII. 797. B: τὸν τι νέον ἀεὶ καινοτομοῦντα καὶ εἰσφέροντα. **confero* (ut *pecuniam* al.). Pol. I. 343. D: ὁ ... δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει. VIII. 551. E: χορήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν. 568. D: ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Legg. XI. 927. C: ὡς ἔρανον εἰσφέροντα ἑαυτῷ *cet.* Pol. VIII. 567. A: χορήματα εἰσφέροντες. Conv. 117. C: τούτῳ ἔρανον εἰσνεγκεῖν. Pol. I. 337. D: πάντες γὰρ ἡμεῖς Σοκράτει εἰσοίσομεν. **refero* (ut *ad senatum* al.). Legg. VI. 772. C: αὐτὰς ἐκάστας τὰς ἀρχὰς εἰς τοὺς νομοφύλακας εἰσφερούσας.

εἰσφορά, ἡ, *pecuniae collatio*, *tributum*. Legg. XII. 955. D: χρημάτων εἰσφορὰς περὶ τῷ κοινῷ. Ib. δνοῖν οὖσαιν ταῖν εἰσφοραῖν. Pol. I. 343. D: ὅταν τέ τινες εἰσφοραὶ ὦσιν ... ὅταν τε λήψεις. Legg. V. 744. B. 738. A: εἰσφορῶν τε περὶ καὶ διανομιῶν. XII. 949. D: πολεμικῶν εἰσφορῶν εἵνεκα, Ep. XIII. 361. B: εἰσφορῶν τινῶν (ἐνεκα) εἰς τὴν πόλιν. Pol. VIII. 568. D: εἰσφορὰς ... εἰσφέρειν.

εἶσω, *intro*, *introrsum*. Pol. II. 360. A: στρέφοντι ... εἶσω τὴν σφενδονήν. Tim. 78. D: δύεσθαι εἶσω δι' αὐτοῦ. E. 79. C. Alc. I. 117. C: πότερον χρὴ τὸν οἶακα εἶσω ἄρειν ἢ ἔξω. II. 144. A: παρελθὼν εἶσω. 149. D: οὐρανὸν εἶσω (Hom.). Cum artic. Phaedr. 247. E: δῦσα πάλιν εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρανοῦ. Crat. 427. C: τοῦ ... νῦ τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς. Pol. II. 359. E: εἰς τὸ εἶσω (Par. D. ἔσω) τῆς χειρός. **intus*. Pol. III. 407. D: τὰ ... εἶσω ... νεοσηκῶτα σώματα.

εἶτα, *ita*, *tum*, *deinde*. Prot. 311. A: εἶτα ἴωμεν. Phaedr. 229. C: εἶτα σοφισζόμενος φαίην *cet.* Soph. 230. B: εἶθ' ἄτε πλανωμένων *cet.* Pol. V. 462. A. VII. 528. D. VIII. 553. B. X. 613. E. Cum part. καὶ *est* καῖτα:

Tim. 91. C. Legg. X. 905. B. Lys. 223. A. al. Phaedr. 251. A: *πρῶτον ... εἶτα*. Theaet. 194. D: *καὶ εἶδὲν ... πρῶτον μὲν εὐμαθεῖς, ἔπειτα μνήμονες, εἶτα* cet. Polit. 299. B: *πρῶτον ... εἶθ' ὡς διαφθείροντα ἄλλους* cet. Crat. 426. D: *πρῶτον μὲν ... εἶτα ... εἶτα*. Tim. 70. C. Legg. I. 640. E. al. Participio subiicitur *εἶτα* ita ut illud in modum finitum c. coniunctione *postquam, quum, ubi vel quanquam* solvi possit. Prot. 341. E: *οὐ δῆπον τοῦτό γε λέγων ... εἶτα τὸν θεὸν φησι μόνον τοῦτο ἂν ἔχειν*. Phaedr. 236. A: *τίνα οἶε λέγοντα ὡς χοῇ ... παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόντιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν ... εἶτ' ἄλλ' ἅτα ἔξειν λέγειν*; Phil. 13. C. Conv. 200. A: *πότερον ἔχων αὐτὸ ... εἶτα ἐπιθυμεῖ ... ἢ οὐκ ἔχων*; Pol. II. 359. C: *δόντες ἐξουσίαν ἐκατέρω ... εἶτ' ἐπακολουθήσαμεν θεώμενοι*. Saepenumero est *itaque, ergo*. Parm. 132. C: *εἶτα οὐκ εἶδος ἔσται τοῦτο τὸ νοούμενον ἐν εἶναι* —; Alc. I. 109. E: *εἶτα ζητῆσαι οὐκ ἂν οἶε με*; Ib. *εἶτα οὐκ ἦν ὅτε εἶχον οὕτως*; 110. E. 116. E. Men. 71. C: *εἶτα οὐκ ἐδόκει σοι εἶδέναι*; 79. A: *εἶτα ... παίζεις πρὸς με*. Ita ponitur praec. in interrog., ubi mirandi atque etiam improbandi vel leniter increpandi vim habet (vern. *also, et fortius illud denn*). Prot. 309. A: *εἶτα τί τοῦτο*; (vern. *was macht denn dieses aus?*) Theaet. 148. E: *εἶτα, ὦ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγὼ εἰμι υἱὸς μαίης* cet. 207. D: *εἶτα ἀμνημονεῖς ... σαντὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους δοῶντας αὐτά*; Soph. 222. B: *εἶτ' ἔστι τις θῆρα τῶν ἡμέρων*; Crat. 438. C: *εἶτα ... ἐναντία ἂν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεός* —; Pol. I. 338. D: *εἶτ' οὐκ οἶσθ' ... ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται* cet. Apol. 28. B: *εἶτ' οὐκ αἰσχύνει ... τοιοῦτον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας* —; Crit. 43. A: *εἶτα πῶς οὐκ εὐδύς ἐπ' ἡγεῖράς με* —; Euthyd. 287. B. 302. C. Legg. XII. 964. C. Hipp. mai. 290. A.

εἴτε, sive, vel (semel pos.). Soph. 217. D: *κατ' ἐμμαντὸν εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον*. 224. E: *καπηλικὸν εἴτε αὐτοπωλικόν*. Parm. 135. A. Tim. 56. D: *ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν εἴτε καὶ ὑπ' αἵρος*. Legg. VIII. 844. D: *βοτρυῶν εἴτε καὶ σύκων*. IX. 864. A: *πόλις εἴτε ἰδιωταὶ τινες*. X. 907. A: *λόγοις εἴτ' ἔργοις*. — *Εἴτε - εἴτε, sive - sive*. Pol. X. 597. B: *εἴτε οὐκ ἐβούλετο εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν* cet. Phaedr. 237. A: *εἴτε δι' ὥδῃς εἶδος λίγεται, εἴτε διὰ γένος μουσικὸν ... ταύτην ἔσχετε ἐπωνυμίαν*. 257. D: *εἴτε τίς φησιν εἴτε μή*. Conv. 200. D. Theaet. 184. A. Polit. 299. E: *εἴτε ἐπίπεδον εἴτε ἐν βάθει εἴτε ἐν πάχειν* (v. *τάχειν*) *οὐσάν που*. Parm. 143. C. Phil. 34. B: *εἴτε αἰσθήσεως εἴτ' αὐμαθήματος*. Pol. I. 351. E. VI. 493. D: *εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ*. VII. 523. C. Tim. 21. B: *εἴτε δὴ δοκοῦν αὐτῷ τότε εἴτε καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων*. Legg. VII. 808. A: *εἴτ' οὐκ νόμον εἴτ' ἐπιτήδευμα*

τὸ τοιοῦτον καλεῖν ἐστὶ χρεῶν. IX. 882. A. Apol. 34. E: εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος. Pol. V. 471. B: εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὅπισθεν ἐπιτεταγμένον. — εἴτε ... εἰ δέ. Apol. 40. D: εἴτε δὴ μηδεμία αἰσθησίς ἐστιν, sq. E: εἰ δ' αὖ. — εἴτε ... ἤ. Phaedr. 277. D: εἴτε Λυσίας ἢ τις ἄλλος. Tim. 17. D: εἴτε τις ἐξωθεν ἢ καὶ τῶν ἐνδον ἴοι κακουργήσων. — εἴτε - ἐάν τε. Pol. II. 364. B: εἴτε τὸ ἀδίκημα του γέγονεν ... ἀκείσθαι ... ἐάν τε τιν' (v. καὶ ἐάν τιν') ἐχθρόν πημῆναι ἐθέλῃ cet. — *si - sin. Theaet. 160. B: λείπεται ... εἴτ' ἐσμέν, εἶναι, εἴτε γιγνώμεθα, γίγνεσθαι. 184. A. Soph. 259. B. *utrum - an. Phaedr. 230. A: σκοπῶ ... ἐμαντόν, εἴτε τι θηρίον τυγχάνω ... εἴτε ἡμερώτερον ... ζῶον. 237. D: τὴν σκέψιν ποιῶμεθα, εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει. 275. D: οὐ γὰρ ... σκοπεῖς, εἴθ' οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. Theaet. 198. A: εἴτε τῶν αὐτῶν ... εἴθ' ἐτέρων. Soph. 243. A: οὐδὲν ... φροντίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν ... εἴτε ἀπολειπόμεθα. 261. D. Polit. 304. B. Pol. III. 394. D: εἴτε παραδεξόμεθα ... εἴτε καὶ οὐ. Men. 87. B: σκοπῶμεν εἴτε διδασκτόν εἴτε οὐ διδασκτόν ἐστιν. Pol. X. 612. A: εἴτε πολυειδὴς εἴτε μονοειδὴς εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. Legg. XI. 938. B: εἴτε - ἤ. εἴωθα, soleo, consuevi. Conv. 176. D: ἐργωγέ σοι εἴωθα πείθεσθαι. Apol. 17. C: δι' ὧνπερ εἴωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ cet. 29. D: λέγων οἰάπερ εἴωθα. Hipp. mai. 293. E. Soph. 217. C: πότερον εἴωθας ἡδίων ... διεξιέναι cet. Pol. VI. 487. E: σὺ ... οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν. Crit. 50. C. Phaed. 73. D: οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι. Polit. 292. A. Pol. VI. 493. B. VIII. 565. C. Legg. IV. 720. A. al. Pol. X. 596. A: εἶδος γὰρ πού τι ἐν ἑκαστον εἴωθαμεν τίθεσθαι περὶ ἑκαστα τὰ πολλά. Phil. 45. B: ὅποσα διὰ τοῦ σώματος εἴωθασι πάσχειν. Pol. V. 458. A. Legg. XI. 916. D. Crit. 53. D. al. Conv. 217. A: πρὸ τοῦ οὐκ εἴωθως ... μόνος μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι. Theaet. 174. E. Pol. I. 337. A: αὕτη ἐκείνη ἢ εἴωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Apol. 40. A: ἢ ... εἴωθυῖά μοι μαντική ἢ τοῦ δαιμονίου. Phaedr. 242. B: τὸ εἴωθός σημεῖόν μοι γίγνεσθαι. Euthyd. 272. E. Theag. 129. B. Pol. II. 359. E: συλλόγον ... γενομένου τοῖς ποίμοσιν εἴωθός. Soph. 266. C: τῆς ἔμπροσθεν εἴωθυῖας ὄψεως ἐναντίαν αἰσθησιν παρέχον. Pol. III. 406. B: εἴ τι τῆς εἴωθυῖας διαίτης ἐκβαίῃ. X. 596. A. Gorg. 501. A: μνημὴν μόνον σωζομένην τοῦ εἴωθότος γίγνεσθαι. Apol. 27. B: ἐν τῷ εἴωθῳ τρόπῳ. Polit. 273. A: εἰς ... τὸν εἴωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμοῦμενος ἦει. 306. B. Pol. III. 406. E: εἰς τὴν εἴωθυῖαν διαίταν ἐμβάς. 407. D. Phaedr. 238. C: παρὰ τὸ εἴωθός (praeter consuetudinem). Phaed. 59. E: ἤκειν ... εἰς τὸ εἴωθός. Pol. I. 337. E: ἵνα Σωκράτης τὸ εἴωθός διαπράξῃται. Conv. 223. A: ταῦτα ἐκεῖνα ... τὰ εἴωθότα.

Phaedr. 265. A: ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων. Polit. 295. D. Tim. 23. A: δι' εἰωθότων ἐτών. Legg. VII. 797. C: τῶν εἰωθότων ἕτερον. VI. 777. C: περὶ τὰς Μεσσηνίων συγγὰς εἰωθυίας ἀποστάσεις γίγνεσθαι. VII. 805. B: παρὰ τὰς εἰωθυίας πολιτείας. X. 906. A. Hipp. mai. 284. B: παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς νέους. Ep. III. 318. A: τὰ ... εἰωθότα αὐτῷ κομίζεσθαι. Conv. 213. C: ὥσπερ εἰώθει ... ἀναφαίνεσθαι. Phaed. 59. E: ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν. Conv. 175. C: ὡς εἰώθει. 217. B. Pol. VII. 516. D. Phaed. 59. A: ὥσπερ εἰώθειμεν. D.

εἰωθότως, more. Conv. 218. D: καὶ σφόδρα ἐαυτῷ εἰωθότως (libri MSS. ἐαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως).

ἐκ (ἐξ ante voc.), e, ex. Prot. 320. D: ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες. 321. C: ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Phaedr. 246. A: αὐτοὶ τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν (ubi originem vel stirpem indicat. Cf. 249. E. 274. A. Gorg. 512. D. Legg. X. 889. D: αὐτὴν θνητὴν ἐκ θνητῶν.). Phaed. 97. B: ἐκ βιβλίου τινὸς ... ἀναγινώσκοντος. Pol. IV. 443. E: πανταπασιν ἓνα γενόμενον ἐκ πολλῶν. VII. 530. C: χοῦσιμον ... ἐξ ἀχρόστου ποιήσειν. VIII. 566. A: λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι (Legg. II. 666. B. V. 744. C.). X. 616. C: τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Ib. ἐκ ... τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον. Tim. 52. B: ὡς κάλλιστά τε καὶ ἄριστά ἐξ οὐχ οὕτως ἐχόντων τὸν θεὸν αὐτὰ ξυνιστάναι. 34. E: ἐν ... τρίγωνον ἐξ ἐξ τὸν ἀριθμὸν ὄντων γέγονε. — Significat unde aliquid prodeat, unde vel a quo proficiscatur, profectum vel factum sit al. (Lat. e et a). Theaet. 171. A: ἐξ ἀπάντων ... ἀμφισβητήσεται. 173. D: τί τῷ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονός. Conv. 220. D: ἐξ ἧς (μάχης) ἐμοὶ καὶ τᾷριστείᾳ ἔδωσαν οἱ στρατηγοί. Pol. V. 463. D: αὐταὶ σοι ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὅσα cet. Tim. 47. B: οὐθ' ἤξει ποτε τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Legg. IX. 872. E: ὁ ... μῦθος ἢ λόγος ... ἐκ παλαιῶν ἐρέων εἴρηται. X. 892. C: ὕστερα καὶ ἀρχόμενα ἂν ἐκ τέχνης εἶη καὶ νοῦ. Hinc ἐξ ὧν, unde. Tim. 47. A. Menex. 245. E. Theag. 129. C. — Ponitur in loco, parte et tempore (vern. von - her, von der - Seite). Critia 118. A: ὁ τόπος ... ἀπότομος ἐκ θαλάττης. Prot. 314. E: ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα ... ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα (hinc - illinc). Euthyd. 297. C: οὕτως ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ λέγων καὶ δεξιῶν. Men. 234. E: ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένων. Hinc ἐξ ἐκείνου (Parm. 126. B. Ax. 366. C. 369. A.), ἐξ οὗ, ex quo (Conv. 195. C. Hipp. min. 364. A. Ep. VII. 353. A: ἐξ οὗπερ.), et ἐκ τούτου (Prot. 321. E.). Similiter ἐκ νέου, ἐκ νέων et ἐκ παίδων vel τῶν παιδῶν (Legg. I. 642. B: ἐκ νέων εὐθύς. Ib. Voss. ἐκ τῶν παιδῶν εὐθύς. 643. E. III. 694. C. D. XII. 942. C.). — Instrumen-

tum, opem al. indicat. Phaedr. 244. C: αἱ ἐκ διανοίας ποριζομένων ... νοῦν τε καὶ ἱστορίαν. 245. A: ὡς ... ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητὴς ἐσόμενος. 251. D: ἐκ δ' ἀμφοτέρων μεμιγμένων ἀδμονεῖ. Phaed. 74. B: ἐκ τούτων ἐκείνο ἐνενοήσαμεν. Crat. 438. A: ἐκ ποίων ... ὀνομάτων ἢ μεμασθῆκώς ἢ εὐρηκώς ἦν τὰ πράγματα —; Phil. 26. D: γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν ... μέτρων. Pol. II. 365. D: ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα. V. 465. B: πανταχῇ ... ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν; 468. D. VIII. 545. D: ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς. Tim. 91. A. Legg. I. 625. A: ἐκ τοῦ τότε διανέμειν ... τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι. VII. 810. E: τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετυχημένην ὁδόν. 811. A: εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ... ἐκ πολυπείριας καὶ πολυμαθίας γενέσθαι. *ob, propter. Phil. 22. B: παρὰ φύσιν ἂν ... ἐλάμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας ἢ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος. Pol. VI. 493. B: ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πραοτάτον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται. VIII. 549. D: ἐξ ἀπάντων τούτων ἀχθομένης cet. Critia 120. D: ἐκ τινος τοιαύτης ... προφάσεως. Unde ἐκ τούτων (hic, iccirco). Polit. 274. C: ἐκ τούτων πάντων ἐν μεγάλαις ἦσαν ἀπορίας. D: ἐκ τούτων γέγονεν. Pol. III. 374. C. VI. 489. C. VII. 539. C. Pariter ἐξ ὧν (wodurch). Polit. 274. B: ἐξ ὧν ἕκαστα καὶ δι' αἷς αἰτίας μεταβέβληκε. 307. E. Pol. IX. 591. A. *ut Lat. e, valet etiam secundum (vern. gemäss, zu Folge). Prot. 313. C: εἰκεν ... ἐξ ὧν σὺ λέγεις. 358. E: ἢ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων; Gorg. 477. C: αἰσχιστόν ἐστιν ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐν τῷ ἔμπροσθεν. 516. D: ἐκ τούτου τοῦ λόγου. 480. A. Phaed. 61. C: ἐξ ὧν ἐγὼ ἡσθημαί. 94. A: πῶς γὰρ ἐκ γε τῶν προειρημένων; Theaet. 157. A: ὥστε ἐξ ἀπάντων τούτων ... οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό. Conv. 200. B. 201. D. Pol. I. 340. B: ἐκ ... τούτων τῶν ὁμολογιῶν. 352. D. II. 366. B. al. *post. Prot. 310. D: ἐπειδὴ ... τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνήκεν. Phaedr. 251. A: οἶον ἐκ τῆς φοικῆς, μεταβολή τε καὶ ἰδρώς ... λαμβάνει. Theaet. 172. B: λόγος ... ἡμῶς ... ἐκ λόγου, μείζων ἐξ ἐλάττονος, καταλαμβάνει. Phil. 27. B: ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον. Legg. VI. 776. B: τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. — Cum particip. est i. q. postquam c. modo finito. Phaed. 70. E: ἀνάγκη ... ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα μείζον γίγνεσθαι. Ib. οὐκοῦν ... ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἐλάττον γενήσεται; *pro. Legg. VI. 753. B: ὡς ... γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν, εἰρησθῶ. *Etiam in statu vel conditione ponitur, ut verti possit praep. bei vel mit. Phaed. 84. B: ἐκ ... τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ cet. Legg. V. 743. B: οὐκοῦν ποτε ἂν τῶν ἐκ διπλασίων μὲν κτημάτων, ἡμίσεων δὲ ἀναλωμά-

των ὁ τὰ ἐναντία τούτων πράττων γένοιτ' ἂν πλουσιώτερος. VII. 805. A. — Saepenumero est i. q. nomin. Gorg. 525. E: ἐκ τῶν δυναμένων (i. q. δυνάμενοι) εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. Soph. 256. D: ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης (i. q. ἀνάγκη) τὸ μὴ ὂν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι καὶ κατὰ πάντα τὰ γένη. 259. A: ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὂν. 255. D. Similiter ἐκ τρίτων, tertius (vern. als selbdrdritter). Conv. 213. B: ἵνα ἐκ τρίτων κατακέηται. Gorg. 500. A. — Cum genitivo neclitur etiam ita ut simpl. genitivo exprimi possit. Polit. 274. D: τὸ μὲν ἐκ θεῶν ... τῆς ἐπιμελείας ἐπέλειπεν ἀνθρώπους. Pol. II. 366. A: τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα. Epin. 983. C: ὄγκους ... ἐκ τούτων ξύμπαντας. Lach. 184. A: κρότος ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὀλκάδος. De virt. 379. C: ἐπιπνοία ἐκ τῶν θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοί εἰσιν. Exprimi potest Lat. ablativo. Phaedr. 231. C: ἔτοιμοί εἰσι καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων (verbis-re) ... τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι. Legg. IX. 863. B: ἐξ ἐναντίας ... αὐτῷ ... ῥώμης δυναστεύουσιν. X. 938. C: φιλοχρημοσύνης ἕνεκα τῆς ἐκ παντός τρόπου παρ' αὐτῷ τιμωμένης. Praep. mit vel zu reddi pptest. Theaet. 154. D: ἤδη ἂν τὸ λοιπὸν ἐκ περιουσίας (animi causa) ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχειν καὶ δοῶν ἐκ τέχνης γέρονεν. — Cum adiect. est i. q. adverbium vel adiectivum substantivo apposito conveniens. Phaedr. 243. D: ἐκ τῶν ὁμοίων (perinde vel aequae) χαρίζεσθαι. Gorg. 517. A: οὗτοι ... ἀνεφανήσαν ἐξ ἴσου τοῖς νῦν ὄντες. Pol. VIII. 561. B: ἐξ ἴσου τρέφων. Legg. XI. 919. D: ἰδιώταις τοῖς μὴ ἐξ ἴσου ἑαυτῷ. V. 743. A: ἡ ... ἐκ δικαίου καὶ ἀδίκου κήσις (orum comparatio iusta et iniusta) πλέον ἢ διπλασία ἐστὶ τῆς ἐκ τοῦ δικαίου μόνον. C: πτώμενος ἐκ (v. ἀπὸ) τῶν δικαίων μόνον. Cum adverb., ut ἐκ τοῦ παρὰ χρεῖμα (v. παραχρεῖμα), ex tempore. Menex. 236. B. De dict. ἐξ ἀνθρώπων vid. p. 178.

ἐκάεργος, ὁ. Pol. III. 391. A. (Hom.).

ἐκασταχόσε, quoquoersus. Critia 116. A: πύργους ... ἐκασταχόσε ἐπιστήσαντες.

ἐκασταχοῦ, suo quisque loco vel tempore, singulis locis vel temporibus. Phaedr. 257. E: οἱ ἂν ἐκασταχοῦ ἐπαινωῶσιν αὐτούς. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος ... τὸ πρὸς-τυχὸν ἐκασταχοῦ δηλώσει. Legg. III. 676. C: πεπολιτευμέναι ... πάσας πολιτείας πολλὰς ἐκασταχοῦ.

ἐκαστος, η, ον, quisque, singuli; etiam omnes. Gorg. 503. E: ὡς εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον τίθησιν ὃ ἂν τιθῇ. Polit. 271. D: ἀντάρκης εἰς πάντα ἕκαστος ἐκάστοις ὧν οἷς αὐτὸς ἐνεμεν. Parm. 134. A: ἐκάστη ... τῶν ἐπιστημῶν. Ib. ἐκάστου τῶν ὄντων. Ib. τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου. Hipp. mai. 295. E. Prot. 318. A: ἐκάστης ἡμέρας αἰεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. D: καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν

ἐκάστης οὕτως ἐπιδίδωσι εἰς τί —; Pol. I. 341. D: ἐκάστη τῶν τεχνῶν. Crat. 364. D: οὐ γὰρ φύσει ἐκάστῃ πεφυκέναι ὄνομα οὐδ' ἐν οὐδενί. Gorg. 460. B: οἷον ἡ ἐπιστήμη ἐκαστον ἀπεργάζεται. Polit. 293. C: (ὥσπερ ἂν) σώζωσιν οἱ θεραπεύοντες ἐκαστοι τὰ θεραπευόμενα. Pol. VI. 502. D: κατὰ ποίους ἡλικίας ἐκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι. Legg. III. 682. D: τὰ τῶν πολιιορκοῦντων ἐκάστων οἴκοι κατὰ πολλὰ ξυνέβαινε γιγνόμενα. XII. 943. B: πάλιν ἐκάστων τούτων ... ποιῆσαι ξύλλογον. Prot. 315. C: ἐκάστοις αὐτῶν διέκρινα καὶ διεξήκει τὰ ἐρωτώμενα. Theaet. 175. B: ἐν ἐκάστοις ἀπορῶν. Polit. 306. D: ὅντινα τρόπον αὐτὸ θρώσιν ἐν ἐκάστοις τούτων; Phil. 17. E: τὸ ἄπειρον ... ἐκάστων καὶ ἐν ἐκάστοις πλήθος. Legg. VII. 799. A: οἷσιν ἐκάστοις τῶν θεῶν. VIII. 829. C: ἐκάστοισι τούτων. 849. E: ὁπόσων ἐκάστοισι χρεῖα. X. 910: ἐκάσταίσι τε αὐτῶν cet. Phaed. 112. C: εἰς τοὺς τόπους ἐκαστα ἀφικνούμενα εἰς οὓς ἐκάστους (Steph. ἐκαστος) ὁδοποιεῖται. Legg. XII. 943. A: δικάζειν ... τοὺς στρατεύσαντας ἐκάστους. — Post plural. ponitur, ut Lat. *quisque*. Prot. 327. E: καθ' ὅσον δύνανται ἐκαστος. Gorg. 503. E: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ αὐτῶν ἔργον ἐκαστος ... προσφέρει cet. Pol. I. 346. D: αἱ ἄλλαι πᾶσαι οὕτω τὸ αὐτῆς ἐκάστη ἔργον ἐργάζεται. Etiam pluralis subiicitur. Phil. 48. E: ἡ κατὰ τὴν αὐτῶν (antec. ἐκαστον) οὐσία. Pol. VIII. 550. D: διαπύνας αὐτοῖς (antec. ἐκάστῳ) ἐξευρίσκουσι. Legg. VI. 754. D. C. Cum v. *eis*, vid. h. v. Cum v. *pās*: Euthyd. 303. B: ἐφ' ἐκάστοις πᾶσι. Tim. 80. C. al. Artic. et nomini subiicitur, ita ut saepius verti possit *jedesmal* vel *der jedesmalige*. Phaedr. 248. E: ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἐκάστη. Crat. 389. C: εἰς τὸ ἔργον ἐκαστον. Pol. I. 339. C: οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκάσταις. Hipp. mai. 281. B: οἷ (λόγοι) ἂν παρὰ τῶν πόλεων ἐκάστων λέγονται. Articulo autem et nomini praemisum maiorem vim habet (*unusquisque*, *quilibet*, plur. *omnes*). Parm. 134. A: ἐκάστη ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη. Pol. I. 338. E: ἐκάστη ἡ ἀρχή. Crat. 424. E: ὥς ἂν ... δοκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου. Phaedr. 274. E: περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης. Men. 98. B. Parm. 143. C: ἐν ἐκάστη τῇ προαιρέσει. 144. C: ἐκάστῳ τῷ τῆς οὐσίας μέρει. Pol. V. 480: τοὺς ... αὐτὸ ἐκαστον τὸ ὃν ἀσπαζομένους φιλοσόφους ... κλητέον. VI. 487. B. Euthyd. 307. B: πρὸς ἐκαστον τὸ ἔργον. Prot. 315. A: οὓς ἄγει ἐξ ἐκάστων τῶν πόλεων (vern. *aus allen den Städten*) δι' ὧν διεξέρχεται. Theaet. 157. C: παρὰ τὴν ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. Pol. X. 601. A: χρώματ' ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν. V. 461. A: ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις. Apol. 39. A: ἐν ἐκάστοις τοῖς κινδύνοις. Phil. 32. E: τίνα ποτὲ εἶναι δεῖ τότε ἐν ἐκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις, ὅταν οὕτως ἴσχη. — Cum. praep. κατὰ, *in singularis, singulativum vel singula*. Theaet. 188. A: περὶ πάντα καὶ καθ'

ἐκαστον. Soph. 217. B: καθ' ἐκαστον ... διορίσασθαι σαφῶς. 259. B: καθ' ἐκαστον ... καὶ ξίμπαντα. C. Phil. 15. D: καθ' ἐκαστον τῶν λεγομένων. Pol. VI. 487. C: καθ' ἐκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι. Tim. 73. C: οἶά τε καθ' ἐκαστα εἶδη. 83. D: καθ' ἐκάστην μὲν ἀφράτων διὰ σμικρότητα, ξυναπασῶν δὲ cet. 86. C. Cum v. ἐν: Phaedr. 273. E: μὴ ἰδέα ... καθ' ἐν ἐκαστον περιλαμβάνειν (τὰ ὄντα). — Repetitur. Men. 72. A: καθ' ἐκάστην ... τῶν πράξεων ... πρὸς ἐκαστον ἔργον ἐκάστῳ ἡμῶν ἢ ἀρετῇ ἐστιν. — Praegresso οὐδεὶς post part. ἀλλά omittitur. Phaedr. 260. D: ἀλλ' ... οὕτω ἐμὲ λαμβάνει (int. ἐκαστος ex antec. οὐδένα). Theaet. 157. A: ὥστε ... οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό, ἀλλὰ τινι (int. ἐκαστον) αἰεὶ γίνεσθαι. Conv. 192. E: ἀλλ' ἀτεχνῶς οἰοῖν' ἂν (int. ἐκαστος ex antec. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξαργηθεῖη) ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ cet. Pol. II. 366. D: τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπ' ἀνανδρίας ... ψέγει τὸ ἀδικεῖν. 382. A. IV. 438. A: ὥς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χορηστοῦ ποτοῦ. VIII. 561. B: οὐδεμίαν ἀτιμάξων, ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων (int. ἐκάστην).

ἐκαστοτε, proprie est quoties vel quotiescunque (cum verbo ex ipsa oratione supplendo), vern. jedesmal vel allemal. Sic Euth. 3. B: τὸ δαιμόνιον ... παντῷ ἐκαστοτε γίνεσθαι (ubi est vern. jedesmal, i. q. so oft du etwas beginnen wollest). Prot. 348. C: ἂν αὐτὸς ἀπορῶ ἐκαστοτε. Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐκαστοτε ἐπὶ τούτωντιον ἀπάγων. Gorg. 467. C: ὃ ἂν πρῶτισιν ἐκαστοτε. 521. D: οὓς λέγω ἐκαστοτε. Phaed. 59. D: περιεμένομεν ... ἐκαστοτε ἕως ἀνοιχθεῖη τὸ δεσποτήριον. Conv. 177. A: Παῖδρος γὰρ ἐκαστοτε πρὸς μὲ ... λέγει. Phil. 45. C: ποῦ ποτὲ γίνεται ἐκαστοτε. Pol. VII. 592. D. Tim. 21. B. Legg. VII. 801. A: οἷς θύομεν ἐκαστοτε. Apol. 23. A. Crit. 46. D. Cum subst. Phil. 33. D: τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐκαστοτε παθημάτων τὰ μὲν cet. Cum particip. verti potest quisque vel quicunque, etiam quotiescunque c. verbo finito. Soph. 221. A: τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἐκαστοτε. Polit. 283. C: τὰ μικρότερα τοῦ δέοντος ἐκαστοτε λεγόμενα. 290. A: τοὺς τὰ τοιαῦτα διακορροῦντας ἐκαστοτε. 291. E: τὴν ... ὑπ' ὀλίγων γε ἐκαστοτε κοπιηθεῖσαν πόλιν. Crat. 437. E: τοὺς τὰ ὀνόματα ἐν ταῖς πόλεσι τιθεμένους ἐκαστοτε. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γυνάμενος ἐκαστοτε τῶν νέων. Pol. VI. 487. B: οἱ ἀκούοντες ἐκαστοτε ἂ νῦν λέγεις. Legg. I. 628. B: ἡ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐκαστοτε. III. 690. E. al. — Cum v. ἐκαστος. Pol. I. 346. A: οὐχὶ ἐκάστην ... φαρμὴν ἐκαστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἐτέραν εἶναι, τῷ cet. Legg. IV. 718. A: κατὰ ταῦτα ζῶντες ἐκαστοτε ἐκαστοι. IX. 893. E. XII. 962. C. — Cum verbo πολλάκις iunctum verti potest quotiescunque c. verbo finito. Polit. 306. E: τῶν πράξεων ἐν πολλαῖς καὶ πολλάκις ἐκαστοτε (quotiescunque in his

mest) τάχος ... λέγομεν cet. Phil. 58. A: ἤκουον ... ἐκάστοτε Γοργίον πολλάκις (i. q. quoties Gorgiam audiui, toties ex eo audiui quum diceret). Etiam c. ὅταν iunctum verti potest quotiescunque. Prot. 341. A: γουθετεῖ ἐκάστοτε ὅταν ... λέγω ὅτι cet. Pol. III. 393. B: ὅταν τὰς ῥήσεις ἐκάστοτε λέγῃ. Euthyd. 295. D: ὅτι μοι κακείνος χαλεπαίνει ἐκάστοτε ὅταν αὐτῷ μὴ ὑπέκω. Negatione antecedente saepenumero est i. q. unquam. Prot. 341. B: οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε (Lat. nemo — unquam). Legg. I. 633. C: ὅσα οὐκ ἂν παύσαιτό τις ἐκάστοτε διεξιὼν.

ἐκάτερος, α, ον, uterque (vern. jeder von beiden, plur. beide). Gorg. 481. D: ἐρῶντε δύο ὄντε δυεῖν ἐκάτερος. Conv. 193. E: τί ἐκαστος ἐρεῖ, μᾶλλον δὲ τί ἐκάτερος. Legg. V. 734. C: ἐκάτερος ἐκάτερον ὑπερβάλλον. Lach. 186. E: σὺ ... εἵπατον ἡμῖν ἐκάτερος. Phil. 37. C: ὁποῖα τις ἐκατέρα. 57. A: ὡς μία ἐκατέρα. Phaed. 97. A: ὅτε ... ἐκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν. Theaet. 185. A: ὅτι ἐκάτερον ἐκάτερον ... ἕτερον. Hipp. mai. 303. A: αὐτὸ τὸ ἐκάτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινὰ χαρακτηῖρα ἐκατέρου τοῦ εἶδους. Gorg. 500. D: ἐκατέρου ... αὐτοῖν μελέτην τινὰ εἶναι. Phaed. 71. B: γένεσιν τε εἶναι ἐξ ἐκατέρου εἰς ἄλλα. Theaet. 144. E: νῶν ἐρχόντων ἐκατέρου λύραν. Prot. 337. A: μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἐκατέρω. Euthyd. 299. E: ἐν ἐκατέρω τῷφθαλμῷ. Polit. 264. D: ἐφ' ἐκατέρω τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντες ἐκάτερον. Phil. 35. E: τούτων ἐν ἐκατέρω γιγνόμενος. Pol. X. 687. C: τὴν ... Λάχεσιν ἐν μέρει ἐκατέρας ἐκατέρα τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. Conv. 187. E: φυλακτέον ἐκάτερον τὸν ἔρωτα. Gorg. 496. B: ἐν μέρει ... ἐκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει. Soph. 243. E: ἄμφο καὶ ἐκάτερα. 250. A: ἀμφοτέρω ... καὶ ἐκάτερον. Phil. 60. C: χωρὶς ἐκάτερον ἐκατέρου θέντες. Pol. VIII. 547. B: ἐκατέρω τῷ γένει. Phil. 11. C: μὴ οὐχ οὕτω πως λέγομεν ... ἐκατέροι; Pol. I. 348. A: ὅσα ἐκατέροι ἐν ἐκατέρω λέγομεν. V. 470. D: εἰ ἐν ἐκατέροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς. Phil. 19. D: ἵν' ἐν μνημῇ παρακείμενα ἐκάτερα βασανίζηται. Tim. 36. D: οὐσῶν ἐκατέρων τριῶν. 77. E: ἀφ' ἐκατέρων τῶν μερῶν. Legg. VII. 795. A: ὁμοίως ἐκατέραις (int. χερσὶ) ἐπ' ἀμφοτέρω χρόμενος. Phil. 32. B: ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἐκατέροις. Tim. 18. E: πρὸς ἐκατέρους. Critia 119. B: ἐκατέρους δύο. Phil. 12. D: τούτων τῶν ἡδονῶν ἐκατέρας ... ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων cet. Pol. IX. 586. C: ὥστε σφοδρούς ἐκατέρας (voluptates et dolores) φαίνεσθαι. Tim. 43. D: τρεῖς ἐκατέρας ἀποστάσεις. Parm. 156. E: μεταβάλλοι ἂν ἐφ' ἐκάτερα. Tim. 78. D. Epin. 983. D: πάντα δὲ ἀλλήλων ἄλλα καὶ ἐκάτερα ἐκατέρων.

ἐκατέρωθεν, utrinque. Pol. II. 367. B: εἰ ... μὴ ἀφαιρήσεις ἐκατέρωθεν τὰς ἀληθείας (δόξας). Tim. 53. D. Cum art. et nom. Phaed. 112. E: τὸ ἐκατέρωθεν ... μέρος.

ἐκατέρως, *utroque modo*. Legg. X. 895. E: μῶν οὖν οὐ ταὐτὸν ἐκατέρως προσαγορεύομεν —;

ἐκατέρωσε, *utroque*. Gorg. 523. C: ὅτι φοιτῶν σφιν ἄνθρωποι ἐκατέρωσε (in beatorum insulas et Tartarum) ἀνάξιοι. Pol. VI. 501. B: πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσε (v. ἐκατέρως) ἀποβλέποιεν. *in utramque partem. Phaed. 112. D: δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὐ. Pol. X. 619. A: τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε.

ἐκατόμβη, ἡ, *hecatombe*. Alc. II. 149. D. (Hom.).

ἐκατόν, *centum*. Pol. VIII. 546. C: ἐκατόν τοσαντάκις. Ib. ἐκατόν ... κύβων τριάδος. Critia 115. D: ἐκατόν ... ποδῶν βάθος. E. 118. D. al. Cum genit. Legg. XII. 947. C: εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτὴν ... τὴν κλίνην ἐκατόν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις.

ἐκατονταετηρίς, ἡ, *centum annorum spatium*. Pol. X. 615. A: τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἐκατονταετηρίδα ἐκάστην (*centenis quibusque annis*).

ἐκατοντάς, ἡ, *numerus centenarius*. Locr. 96. B: (ποτὶ) πριολὶν ἐκατοντάσι.

ἐκβαίνω, *egredior, excedo*. Pol. IV. 424. D: ἐκ ... τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους ξυμβόλαια μείζων ἐκβαίνει. Phaedr. 256. D: ἐκβαίνουνσι τοῦ σώματος. Phaed. 113. E: ὅθεν οὐποτε ἐκβαίνουσιν. 114. B. Tim. 44. E: ἐνθεν ... ἐκβαίνειν. Phaed. 77. D: αὐτὴν (τ. ψυχὴν) ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος. 114. B: ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην. Pol. II. 359. E. X. 614. B: ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν. Gorg. 511. E: ἐκβὰς ... περὶπατεῖ. *progredior, transgredior. Pol. VII. 523. B: ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα. VI. 511. A: ὥς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν. VII. 523. C: τὰ δ' ἐκβαίνοντα παρακαλοῦντα τίθῃμι. Legg. IX. 864. C: ἀπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο. Theaet. 175. B: (ὅταν) ἐτελήσῃ τις αὐτῷ (v. αὐτῶν) ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγώ σε ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ; εἰς σκέψιν cet. *egredior (ut annos al.). Pol. VII. 537. E: ἐπειδὴ τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνουσιν. V. 461. B: ὅταν ... αἱ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν. Hinc ἐκβαίνειν etiam dicitur qui aliquid absolvit vel aliquare perfunctus est. Legg. V. 744. A: καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτοὶ τε ἐκβαίνοι cet. *evado (ut vern. ausgehen et ausfallen, h. e. werden). Crat. 417. E: ποιμίλα γέ σοι ... ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα. Epin. 982. C: τὸ τέλος ἐκβαίνει τῷ ὄντι κατὰ νοῦν. Menex. 247. D: κατὰ νοῦν ... ἐκβαίνειν. Charm. 166. E: ὅπῃ ποτε ἐκβῆσεται ἐλεγχόμενος (ὁ λόγος). Est etiam i. q. reperior. Pol. III. 413. E: ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. Id. VI. 503. A. *egredior vel excedo (vern. überschreiten). Pol. II. 380. D: τῆς ἐαυτοῦ ιδέας ἐκβαίνειν. III. 406. B: εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίῃ. 404. A: καὶ ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. IV. 425. E: οὐκ ἐθέλοντας

... ἐκβῆναι πονηρὰς διαίτης. *migo, violo. Polit. 295. D: δεῖν μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖα ποτε νομοθετηθέντα. Pol. I. 338. E: τὸν τοῦτο (al. τοῦτου) ἐκβαίνοντα κολάζουσιν. Cqn. 183. B: ἐκβάντι τὸν ὄρκον (v. τῶν ὄρκων).

ἐκβακχεύω, dūno afflatu concito; pass. rapior, furo. Phaedr. 245. A: ἀπαλὴν ... ἠνυχὴν ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα. Pol. VIII. 561. A: (ἐὰν) μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ.

ἐκβάλλω, eiicio, expello. Gorg. 468. D: ἐκβάλλει ἐκ πόλεως. Phaed. 114. A: ἐκβάλλει τὸ κύμα. Polit. 309. A. Gorg. 468. B: ἐκβάλλομεν. 466. C: ἐκβάλλουσιν ἐκ τῶν πόλεων. Theaet. 180. B: πανταχόθεν ἐκβάλλουσιν. Polit. 298. B: ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλατταν. Pol. VIII. 560. D: σωφροσύνην ... ἐκβάλλουσι. Legg. IX. 873. B: ἔξω τῆς πόλεως ἐκβαλλόντων γυμνόν. Prot. 325. A: ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. Id. Gorg. 456. E. 472. B: ἐκβάλλειν ... ἐκ τῆς οὐσίας. Soph. 227. D. Legg. X. 909. C: ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν ἄταφον. Ep. VII. 336. A: τοὺς μὲν ἐκβάλλων cet. Gorg. 469. C: ἀποκτινύνντι καὶ ἐκβάλλοντι. Pol. III. 407. D: τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα. Polit. 293. D: ἐκβάλλοντες. Crat. 437. A: ἐκβάλλοντας τὸ εἶ. Pol. VI. 488. C. Ep. III. 318. C: ἡνίκα ... Ἡρακλείδην ἐξέβαλες. Legg. I. 637. A: τοῦτ' ἐξέβαλεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ξυμπάσης. Menex. 243. B: ὃν κοινῇ ἐξέβαλον μεθ' ἡμῶν. Ep. VII. 333. C: (ἵνα) Λιονύσιον ἐβάλοι ἐκ τῆς ἀρχῆς δόλω. Soph. 230. C: πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐν αὐτῷ τις ἐκβάλῃ. Pol. VIII. 557. A: τοὺς δὲ ἐκβάλωσι. Menex. 246. A: ἐκβαλόντες ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. Ax. 368. D: δήμιον παίγνιον ἐκβαλλόμενον (v. ἐμβαλλόμενον), σοριτόμενον cet. Legg. IX. 854. D: ἐκτὸς τῶν ὄρων τῆς χώρας γυμνὸς ἐκβληθῆτω. 874. B: ἔξω τῆς τοῦ παθόντος χώρας ἐκβληθσόμενον ἄταφον. Etiam in urbe dicitur quae civibus expulsis diruitur. Ep. VII. 332. B: πόλεις ὑπὸ βαρβάρων ἐκβεβλημένας. Intrans. effluo. Phaed. 113. A: τρίτος ... ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. *abūcio, amitto. Pol. III. 412. E: μήτε ριαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπιλανθανόμενοι δόξαν τὴν cet. IV. 429. D: μὴ ἐκβάλλειν. VI. 503. A: τὸ δόγμα τοῦτο μὴτ' ἐν πόνοις ... φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας. *emitto, edo. Ep. VII. 344. D: οὐκ ἂν αὐτὰ ἐτόλμησεν εἰς ἀναρμοσίαν ... ἐκβάλλειν. Pol. V. 473. E: τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον ὃν cet. *repello, reicio. Crit. 46. B: τοὺς δὲ λόγους ... οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν. Pol. II. 377. C: ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον.

ἐκβαρβαρῶ, barbarum efficio. Ep. VIII. 353. A: ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι (Σικελίαν).

ἐκβιβάζω, expono (ex navi). Gorg. 511. E: εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βελτίους ἐξεβίβασεν ἢ οἱ (sic Cl. c. plur. al. Vulg. οἶοι) ἐνέβρισαν.

ἐκβλασπάνω, *progermino*. Pol. VIII. 565. D: ὅτι ... ἐκ προστατικῆς ῥίξης ... ἐκβλασπάνει (τύραννος).

ἐκβολή, ἡ, *expulsio*. Ep. VII. 333. D: τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωκος. 350. C. Legg. VIII. 847. A: ἐκβολαῖς ἐκ τῆς πόλεως. Ep. VII. 336. E: ἐκβολαῖς ἀνθρώπων. **amotio*; etiam *amissio*. Soph. 230. A: ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολῇν ... στέλλονται. Pol. III. 412. E: τίνα λέγεις ... τὴν ἐκβολήν; **ostium* (vern. *Ausfluss*). Phaed. 113. A: ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς.

ἐκβοῶ, *vociferor*. Pol. VI. 492. B: ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες.

ἐκγίγνεται, *licet*. Parm. 128. D: ὥστε οὔτε βουλευσασθαι (ν. βουλ. ἐμεῖ) ἐξεγένετο. Euthyd. 275. E. Idem pro ἐξεγενήθη Phil. 62. D. Heind. *reponerat* (Stallb. *malebat* ἐξεγένεθ' ἡμῖν).

ἐκγλύφω, *exsculpo*. Pol. X. 616. D: ἐν ... σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ.

ἐκγονος, ὁ ἡ, *fetus, partus; liberi et posteri; etiam alumnus*. Pol. III. 415. B: ἐὰν ... σφέντερος ἐκγονος ὑπόχαλκος ... γένηται. IV. 423. C: ἐὰν ... τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἐκγονος γένηται. VI. 506. E. Legg. III. 695. E: ἅτε τῶν αὐτῶν παιδείων γενόμενος ἐκγονος. Legg. X. 901. E: δειλίας γὰρ ἐκγονος ἐν γε ἡμῖν ἀρχία cet. XI. 925. D: τρίτῃ δὲ ἐκγονος ἀδελφῆς. 930. D: ὅταν ... ὁμολογῆται ... τὸ γεννώμενον εἶναι τῶν ποιουμένων ἐκγονον. Hipp. mai. 297. B: ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἐκγονον σπουδαστόν ἐστι. Theaet. 150. D: γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐκγονον. Crat. 393. C: τὸ ἀνθρώπου ἐκγονον. Conv. 190. B: ὅτι τὸ ... ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου ... ἐκγονον. Pol. III. 415. B: χρυσοῦν ἐκγονον. Tim. 50. D: ἐκρόνω. Crat. 393. B: τὸν λέοντος ἐκγονον. Ib. τὸν ἵππου ἐκγονον. Pol. V. 457. D: μήτε γονέα ἐκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονέα. Polit. 288. D: εἶδος πολλῶν ἐτέρων τεχνῶν ἐκγονον ὄν. Phil. 26. D: τὸ τοῦτον ἐκγονον ἅπαν. Legg. III. 691. C: εἰς ἐκγονον ὕβρεως ἀδικίαν. IX. 868. D. Pol. VI. 502. A: βασιλείων ἐκγονοὶ ἡ δυναστῶν. Critia 112. C: ἐκρόνων ἐκγονοί. Legg. VII. 817. D: ὃ παῖδες μαλακῶν Μουσῶν ἐκγονοί. Menex. 239. D: οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἐκγονοί. Legg. XI. 928. E: ξυμφοραὶ τηλικαύτης ἐχθρας ἐκγονοί. Theaet. 156. A: ἐκ ... τῆς τούτων ὁμιλίας ... γίγνεται ἐκγονα ... ἄπειρα. Pol. V. 461. D. Locr. 94. B: τὰ ἐκ τούτων ἐκγονα. Soph. 242. D: τροφὰς τῶν ἐκρόνων. Critia 114. D. Legg. III. 695. A: τραχείας χώρας ἐκρόνων. IX. 877. C. XI. 932. B: πάντων τῶν ἐκρόνων αὐτοῦ. Hipp. mai. 291. E. Pol. II. 372. D: ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκρόνοις παραδώσουσι. V. 463. C: τούτων ἐκρόνοις ἢ προγόνοις. Tim. 40. D: ἐκρόνοις ... θεῶν οὖσιν. Critia 109. D. Legg. IV. 715. A. Pol. III. 415. B: τοῖς ἐκρόνοις. V. 461. A. Tim. 18. D: ἐκρόνους

παιδᾶς τ' (ν. τε καὶ παιδᾶς) ἐκγόνων. 41. A. Critia 113. C. Legg. IV. 718. A. Theaet. 152. E: πάντα εἵργηεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. Conv. 209. D: οἶα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Pol. III. 407. D. V. 459. D: τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή. 460. B: τὰ αὖτις γιγνώμενα ἔκγονα. D. 461. D. Trop. Phaedr. 278. A: εἰ τινες τοῦτου (τοῦ λόγου) ἔκγονοί τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς καὶ ἀξίαν ἐνέγκουσιν. 275. D: τὰ ἐκείνης (τῆς ζωγραφίας) ἔκγονα. Etiam τόκος, usura, dicitur ἔκγονος, tanquam fortis partus. Pol. VI. 507. A: τοῦτον ... τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ νομίσασθε. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους νομίζόμενοι.

ἐκδειματω, *perterreo*. Pol. II. 381. E: μηδ' ... αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων λέγουσαι cet.

ἐκδέρω, *cutem detraho*. Euthyd. 301. C: σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν. D. **excarnifico*. Pol. X. 616. A: καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες.

ἐκδέχομαι, *excipio*. Ax. 371. B: ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται. Euthyd. 276. C: τὸ μειράκιον ἐκδεχόμενος ... ἔφη. 277. B: ὥσπερ σφαιραν ἐκδεχόμενος τὸν λόγον. 298. B. Conv. 189. A: ἐκδεχόμενον ... εἰπεῖν. **recipio*. Tim. 50. E: τὸ τὰ πάντα ἐκδεχόμενον ἐν αὐτῷ γένει. **suscipio*. Menex. 245. A: ἐκδεξαμένη τὸν πόλεμον.

ἐκδημία, ἡ, *profectio*. Legg. XII. 950. E: ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς. **exsilium*. Legg. IX. 869. E: ἐνιαυτὸς εἰς ἔστω τῆς ἐκδημίας.

ἐκδημῶ, *peregrinor*. Legg. XII. 952. D: ἐκδημείτω. IX. 864. E: τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν. XII. 952. D. 961. A: τοὺς ἐκδημήσαντας.

ἐκδιδάσκω, *edoceo*. Prot. 328. E: ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Med. *edocendum curo*. Ep. XIII. 360. E: ἐκδιδάξαι τινα.

ἐκδίδωμι, *do* (ut dotem), *doto*. Legg. VI. 774. C: μήτε λαμβάνοντι μήτ' ἐκδιδόντι. Ep. XIII. 361. D: γὰς μητέρας αὐτῶν ἐγὼ ἐξέδωκα. Ib. ταύτας ἐκδοτέον ἐμοί ἐστι cet. In univ. *do*. Locr. 104. E: ποθ' ὕβριν ἐκδιδόμενα. **trado*, *committo*. Legg. VII. 806. D: γεωργίαι ἐκδοδομένηι δούλοις. **dedo*, *prodo*. Menex. 245. C: ἡθέλησαν ... αὐτῷ (regi) ἐκδιδόναι. B: οὗσπερ πρότερον Λακεδαιμόνιοι αὐτῷ ἐξέδωσαν. C: ἐκδοῦναι. D: Ἕλληνας βαρβάρους ἐκδόντες. C: ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῃ Ἕλληνας. **leco aliquid faciendum*. Parm. 127. A: χαλινὸν τινα χαλκῇ ἐκδιδόντα σκευάσαι. Legg. XI. 921. A: τὸν ἐκδόντα. **nuptum do s. colloco*. Soph. 242. D: συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. Legg. VI. 771. E: οἷς ἐκδίδωσι. Pol. X. 615. D: ἐκδιδασί τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι. II. 362. B: ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Legg. V. 742. C: γαμοῦντα ... καὶ ἐκ-

διδόντα. Polit. 310. C: τὰς ἐκδιδομένας παρ' αὐτῶν (v. αὐτῶν) εἰς τούτους ἐκπέμπουσι πάλιν. Med. Legg. V. 740. C: θηλείας ... ἐκδόσθαι. Trop. *trado, concilio* (quasi *despondeo*). Theaet. 151. B: ὧν πολλοὺς ... ἐξέδωκα Προδίκῳ.

ἐκδικάζω, *iudico*. Legg. XII. 958. A: δίκαι ... ἐκδικασθεῖσαι. 943. B: ἐκδικασθεισῶν τῶν τῆς ἀστρατείας δικῶν.

ἐκδοσις, ἡ, *datio*. Polit. 310. E: ὁμηρειῶν ἐκδόσεις εἰς ἀλλήλους. **collocatio* (in *matrimonium*). Legg. XI. 924. D: εἰάν ... τὴν ἐκδοσιν τῶν θυγατέρων ποιῇται. Polit. 310. B: τῶν περὶ τὰς ἰδίας ἐκδόσεις καὶ γάμους.

ἐκδυσις, ἡ, *effugium*. Crat. 426. A: αὐται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσαι εἶεν.

ἐκδύω, *emerge*. Phaed. 109. D: ἐκδύς καὶ ἀνακύνσας ἐκ τῆς θαλάττης. **elabor* (ex *animo*). Alc. II. 147. E: τοῦτο ... ἐκδεδυνέναι ... καὶ οὐκέτι ὡσαύτως δοκεῖν.

ἐκεῖ, *ibi, istic; etiam ea in re, tum*. Prot. 323. B: ὁ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι ... ἐνταῦθα μανίαν. Phaed. 61. E. 64. A. Theaet. 172. B: ἐκεῖ οὐ λέγω, ἐν τοῖς διαίοις cet. Polit. 280. A: καθάπερ καὶ ἐκεῖ τότε cet. Conv. 192. E: ἐκεῖ αὖ ἐν Ἀιδον. 220. C: ἐκεῖ ποτὲ ἐπὶ στρατείας. Pol. V. 451. B: εἴπερ ἐκεῖ, ἀνθάδε. Hipp. mai. 286. B: καὶ ἐκεῖ ... καὶ ἐνθάδε. Euthyd. 299. B: καλῶς ἐκεῖ ἔξει. Alc. I. 108. D. al. Cum artic. Phaedr. 250. A: τὰκεῖ (*res sumptas*). 274. C: τῶν ἐκεῖ παλαιῶν τινὰ θεῶν. Theaet. 143. D: τὰ ἐκεῖ ἂν σε ... ἀνθρώπων. Pol. I. 330. E: ὡς περ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ. II. 365. A: αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. VII. 516. C: τίς ἐκεῖ σοφίας. 520. C: μυρίῳ βέλτιον ὤψεσθε τῶν ἐκεῖ. Tim. 20. A: οὐδενὸς ὕστερος ὢν τῶν ἐκεῖ. 25. D: τούκεῖ πέλαγος (24. E: τὸ ἐκεῖ πέλαγος). Legg. V. 727. D: τὰ περὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ἐκεῖ. Crit. 54. B: τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν. Lach. 191. C: οὕτω νικῆσαι τὴν ἐκεῖ μάχην.

ἐκεῖθεν, *illinc, inde*. Phaedr. 229. D: ὧς ἐκεῖθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε, ἡρώσασθ. 251. C: ἐκεῖθεν μέρη ἐπιόντα ... δεχομένη. Phaed. 57. B: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ... ἐκεῖθεν (Athenis). 112. C: ὅταν τε αὖ ἐκεῖθεν ... ἀπολίπη. Phil. 34. E: ἐκεῖθεν ... πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀναλάβωμεν. Pol. VI. 489. E: λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες. Tim. 36. A: μοίρας ἔτι ἐκεῖθεν ἀποτέμνων. 49. E: πάλιν ἐκεῖθεν ἀπόλλυται. 90. A. Legg. VIII. 846. E: διὰ τὸ τὴν πρόσδοτον ἐκεῖθεν αὐτῷ πλεῖω γίγνεσθαι. Euthyd. 271. C: φεύγοντες ... ἐκεῖθεν. Charm. 156. E: ἐκεῖθεν ἐπιρρῆν. Cum artic. Crat. 403. D: οὐδένα δεῦρο ἐθελῆσαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖθεν (ubi ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ propter v. ἀπελθεῖν positum). Pol. X. 619. B: ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἤγγελε. E: ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελομένων. Legg. X. 889. A: σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν.

ἐκεῖνος, ἡ, ο, *ille* rel. Proprie ad remotius quid refertur (ita ut pron. οὗτος opponatur. Euthyd. 271. B: ἐκεῖ-

νος μὲν ... οὗτος δέ). Phaedr. 231. C: ὅτι ὅσων ἂν ὕστερον ἐρασθῶσιν, ἐκείνους αὐτῶν περὶ πλείονος ποιήσονται. Ib. εἰάν ἐκείνοις (quos postea amaturi sint) δοκῇ, καὶ τοὺτους (quos nunc amant) κακῶς ποιήσουσι. Phaed. 69. A: ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμιμα ὀρθόν, ἀνθ' οὗ δεῖ ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι, φρόνους. 73. E: ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα ἢ ὑπὸ χρόνον ... ἢ δὴ ἐπιλέληστο. Hinc ἐκεῖνο et ἐκεῖνα res superas (h. e. aeternas rerum formas, vern. das Uebersinnliche, quippe a sensibus remotum illud) significat, τὰδε vero vel ταῦτα res quae hic sunt, h. e. citeriores (das Sinnliche). Phaedr. 250. A: ἀναμνησκέσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα οὐ ῥᾶδιον ἀπάσῃ (ψυχῇ). Phaed. 74. B: ἄρ' οὐκ ... ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν, ἕτερον ὃν τούτων; 75. A. B. E. 76. E. Conv. 212. A: κακεῖνο ὃ (ὥ;) δεῖ θεωμένον. — Cum pron. τοῦτο (quod monstrandi vim habet) ἐκεῖνο ita ponitur ut lectoris animum ad aliquid vel antecedens vel consequens intendat, aut noti quid ac soliti efferat. Phaedr. 252. C: ὅμως δὲ ... τὸ πάθος τῶν ἐρώντων τοῦτ' ἐκεῖνο (hoc ipsum, int. quod descripsimus) τυγχάνει ὄν. 241. D: τοῦτ' ἐκεῖνο, ὃ Φαῖδρος (en quod dixi, da hast du es! Refertur enim ad superiora 238. D). Conv. 210. E: κατόψεται τι θανμάστον τὴν φύσιν κυλόν, τοῦτο ἐκεῖνο (eben das, quod ad seqq. refertur) οὐ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἐμπροσθεν πάντες πόνοι ἦσαν. 223. A: ταῦτ' ἐκεῖνα ... τὰ εἰωθότα (vern. da haben wir seine Art). Hipp. mai. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο (eben das) ... ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἢ ψυχῇ εἰπεῖν. Charm. 166. B: τοῦτ' ἔστιν ἐκεῖνο (eben das ist es) ... ἐπ' αὐτὸ ἡμεις ἐρευνῶν ὅτι διαφέρει cet. *is (vern. er); ita ad nomen proxime antec. refertur, atque etiam pron. αὐτός excipit. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον καὶ πείθης ἐκείνον (ihn). Phaedr. 267. C: ἂ ἐκείνω (ei, int. Polo) ἐδαρῆσατο. Gorg. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι, ἢ πᾶν τούναντίον διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνον. Phaed. 62. D: θεὸν τε εἶναι τὸν ἐπιμελόμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματε εἶναι. 111. B: τὰς ... ὥρας αὐτοῖς κρασιν ἔχειν τοιαύτην ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι. Theaet. 154. B: Πρωταγόρας τε καὶ πᾶς ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνω ἐπιχειρῶν λέγειν. Soph. 235. C: κακεῖνω (praec. αὐτὸν) παραδόντας ... τὴν ἄγραν. Phil. 12. C: τὴν ... Ἀφροδίτην ὅπῃ ἐκείνη (ihr) φίλον, ταύτην προσαγορεύω. Pol. I. 353. D: ἴδια ἐκείνου εἶναι (ubi ἐκείνου ad v. ψυχῇ antec. refertur). III. 394. A: τίσαι ... τὰ ἄδικρα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν (vern. mit seinen Pfeilen). VIII. 558. D: ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἥθσοι. Legg. VI. 777. D: τρέφειν δ' αὐτοὺς ὀρθῶς μὴ μόνον ἐκείνων ἔνεκα (vern. ihretwegen) cet. VII. 805. C: ἐκείνω τῷ τούτῳ τὸν νόμον μηδαμῇ δεχομένῳ (ubi est ei qui cet.). VIII. 847. B: εἰάν τις αὐτοὺς ἔτιρος, ἢ κεινοί (sie) τινα ἄλλον ἀδικῶσι. Saepenumero exprimi potest pron. demonstrat.

Phaedr. 232. D: ἡγοούμενοι ὑπ' ἐκείνων (int. τῶν μὴ ἐθε-
λόντων συνεῖναι, quod proxime antec.) ... ὑπεροραῖσθαι cet.
233. A: ἡ ἐραστὴ ἐκείνοι μὲν γὰρ cet. Theaet. 200. C: ὅτι
οὐκ ὀρθῶς ψευδῇ δόξαν προτέραν ζητοῦμεν ἐπιστήμης, ἐκεί-
νην (hanc) ἀφέντες. 203. E: χορὴν ... ἴσως τὴν συλλαβὴν
τίθεσθαι μὴ τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων (ex his) ἐν τι γε-
γονὸς εἶδος. Parm. 153. C: αὐτὸ... ἐκεῖνο (hoc - ipsum, quod
refertur ad proxime antec. τοῦ ὅλου τε καὶ ἐνός). Crat. 422.
A: ἐξ ἐτέρων, ἐκεῖνα δὲ (et haec) ἐξ ἄλλων. Pol. III. 410.
B: πρὸς τὸ θυμοειδὲς ... βλέπων κακείνο ἐγείρων. X. 616.
E: περὶ τὴν ἡλικατήν ἐκείνην δὲ ... ἐηλεύσθαι. 620. D:
πρὸς τὴν Λάχεσιν ἐκείνην δ' cet. Euth. 9. B. Euthyd.
272. D. Etiam plenae orationi praemittitur. Hipp. mai. 283.
D: ἀλλ' ἐκεῖνο (int. ex antec. ἂν εἴη), μὴν μὴ ...; (vern.
ist es dieses, i. q. ist dieses der Grund, nehmlich sollten vielleicht
die Laked. cet.). — Infertur ita ut redundet. Parm. 133. D:
οὐκ αὐτοῦ δεσπότου ... ἐκείνου δοῦλός ἐστιν. Phil. 30. D:
ἀλλ' ἐστὶ τοῖς ... πάλαι ἀποφηνάμενοῖς ... ξυμμάχος ἐκεί-
νοῖς. 54. C: τὸ γε μὴν, οὐ ἔνεκα τὸ ἔνεκα του γιγνώμε-
νον αἰεὶ γίγνοι' ἂν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοῖρᾳ ἐκεῖνο ἐστὶ. —
Cum praepos. ἐπί: ἐπ' ἐκεῖνα, trans, ultra (opp. ἐπὶ τάδε,
citra). Phaed. 112. B: ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ ἐκεῖνα τῆς γῆς ὀρ-
μῆσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. — ἐκείνῃ, illa vel hac ra-
tione, hactenus. Phaedr. 234. E: καὶ ταύτῃ ... ἀλλ' οὐκ ἐκείνῃ
μόνον ὅτι cet. Theaet. 179. B. Soph. 259. D: ἐκείνῃ καὶ
καθ' ἐκεῖνο ὃ φησι τούτων πεπονθέναι πότερον. Polit. 263.
B: ταύτῃ με ἢ ἐκείνῃ μᾶλλον... αἰεὶ φανὶ λέγειν. Pol. VIII.
556. A: οὔτε γ' ἐκείνῃ ... οὔτε τῇδε αὖ cet. X. 606. A: εἰ
ἐκείνῃ (ita) γ' αὐτὸ σκοποῖς. De lucri cup. 230. B. Est
etiam illuc. Tim. 79. E: πάλιν ἐκείνῃ ῥέπον. — Pro ἐκείνος
libri edd. habent κείνος: Pol. VIII. 516. D. X. 606. A. Legg.
II. 654. C. XII. 944. E. al. Sed scribendum videtur 'κεῖνος
(post ἧ, εἰ al.) Cf. Schneid. ad Civ. V. I. p. 154.

ἐκείνως, illa vel ea ratione, ita. Prot. 329. D: ἐκεί-
νως μοι φαίνεται ... ὥσπερ cet. Theaet. 184. D: ἀλλὰ μοι
δοκεῖ οὕτω μᾶλλον ἢ ἐκείνως. Crat. 437. C: ὅτι τὰ πολλὰ
ἐκείνως ἐσθίμηνεν. Pol. II. 370. A: οὕτω ῥᾶον (v. ῥᾶδιον)
ἢ 'κεῖνως (al. ἐκείνως). VII. 516. D: ἐκείνως ζῆν. Tim.
75. A. Legg. I. 628. C: οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ
κεῖνως (malim 'κεῖνως). IV. 720. E. Hipp. mai. 303. C:
οὕτως αἰρεῖ ... ἢ 'κεῖνως; (al. ἐκείνως). Riv. 139: ο ἥ
ἀμασθὴς ἔφη ἐκείνως εἶναι.

ἐκείσε, illuc. Prot. 311. A: μήπω ... ἐκείσε ἴωμεν.
Phaedr. 250. E: οὐκ ὁξέως ἐνθένδε ἐκείσε γέρεται πρὸς αὐτὸ
τὸ κάλλος. Gorg. 480. A: ἵεναι ἐκείσε ὅπου cet. 526. C:
ὁ δὲ ἐκείσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πάσχει. Phaed. 58.
E: κακείσε ἀφικόμενος. 61. D: τὸν μέλλοντα ἐκείσε ἀπο-
δημεῖν. 75. B: τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκείσε (ad aequa-

litatis speciem) ἀνοίσειν. Theaet. 176. A: ἐνθύνδε ἐκείσε φεύγειν. Conv. 212. A: ἐκείσε βλέποντος ἀνθρώπου. Pol. VII. 529. A: ἀπὸ τῶν ἐνθύνδε ἐκείσε ἄγει. 530. E: οὐκ ἐξῆκον ἐκείσε αἰεί. X. 618. E: ὁ αὐτὴν ἐκείσε ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι. Legg. I. 643. C: ἐκείσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς ... τῶν παιδῶν. Alc. I. 123. A: τὰ ἔχνη τὰ ἐκείσε τετραμμένα. Cum artic. Phaed. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθύνδε ἐκείσε. Pol. X. 619. E: τὴν ἐνθύνδε ἐκείσε καὶ δεῦρο πάλιν πορεύειν. Ax. 371. E: τὸ θάρσος τῆς ἐκείσε πορείας. *illic. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης ... ὀργνωμένη (ν. ὀρεγομένη).

ἐκθνήσκω, mortui speciem induo. Legg. XII. 959. A: τὸν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα.

ἐκκαθαίρω, expurgo. Pol. VII. 527. D: ὅτι ἐν τοῦτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται. Ep. II. 314. A: μόγισ, ὥσπερ χροῦς, ἐκκαθαίρεται μετὰ πολλῆς πραγματείας. *expolio (vel ita aliquid exprimo ut mera eius atque perfecta species appareat). Pol. II. 361. D: ὡς ἐρῶμένως ἐκάτερον, ὥσπερ ἀνδράντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοὶν ἀνδρῶν. *purgo, h. e. elido, tollo. Euth. 3. A: ἡμῶς ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας.

ἐκκαίδεκα, sedecim. Men. 83. C. Ep. XIII. 361. B.

ἐκκαλοῦμαι, provooco. Locr. 104. B: τῷ νῶ ἐκκαλομένῳ ἢ ποτὶ ἔργα ἢ ποτὶ ἀπολαύσις. Euthyd. 288. D: εἰάν πως ἐκκαλεσώμαι.

ἐκκαλύπτω, denudo, detego. Phaed. 118: ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν. Med. me detego. Phaed. 118: ἐκκαλυψάμενος ... εἶπεν.

ἐκκάω, cauro. Gorg. 473. C: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται. Pol. II. 361. E: ἐκκαυθήσεται τῷφθαλμῷ. X. 613. E: ἐκκαυθήσονται. Pass. in eo dicitur quod existit (ut Lat. exardescere). Pol. VIII. 556. A: οὔτε ... τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι.

ἐκκενῶ, vacuo. Prot. 315. D: καὶ τοῦτο (τὸ οἶκημα) ἐκκενώσας.

ἐκκεχυμένως, propr. effuse, est diligenter (vern. ausführlich). Euth. 3. D: ἐκκεχυμένως ... λέγειν.

ἐκκηρύττω, praeconis voce eücio. Legg. XI. 929. B: ὡς ἄξιος ἀπασιν ἐκ τοῦ γένους ἐκκεκηρύχθαι.

ἐκκλάω, frango. Pol. X. 611. D: τὰ τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη ... ἐκκεκλάσθαι.

ἐκκλέπτω, subtraho, clam abduco. Crit. 44. E: (ἡμῖν) ὡς σὲ ἐνθύνδε ἐκκλέψασι. Ut Lat. subtraho, est etiam reticeo, omitto. Pol. V. 449. C: εἶδος ὅλον ... ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου.

ἐκκλησία, ἡ, concio. Gorg. 456. B: ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλογῇ. 481. E. Euth. 3. B. Apol. 25. A. Prot. 319. B: ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Polit.

298. C: *ξύλλεξαι ... ἐκκλησίαν ἡμῶν αὐτῶν*. Legg. VI. 764. A: ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν καὶ τὸν κοινὸν *ξύλλογον* ὃ βουλόμενος. VIII. 850. B. Alc. I. 114. B: ἐμὲ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμιον. Pol. VI. 492. B: *ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας*.

ἐκκλησιαῶζω, in concione sum. Ax. 369. A: *τρειςμυρίων ἐκκλησιαζόντων*.

ἐκκλησιαστής, ὁ, qui concioni adest. Apol. 25. A: οἱ ἐκκλησιασταί. Euthyd. 290. A: *δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν*. Gorg. 452. E: ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς.

ἐκκλίνω, deflecto. Crat. 404. D: νῦν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνουσι τὸν νομα. *(me) declino, coīto. Legg. V. 746. C: τοῦτο ... αὐτὸ ἐκκλίνειν καὶ μὴ πρᾶττειν.

ἐκκλύζω, eluo. Pol. IV. 430. A: δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν.

ἐκκοιμῶμαι, edormio. Legg. I. 648. A: ἐκκοιμηθέντα.

ἐκκομίζω, eveho. Pol. X. 611. E: ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσαι ἐκ τοῦ πόντου (Eryx. 400. E: pro αὐτοῦ ἐκκομισαίμεθα Fischer. corr. αὐτῷ ἐκπορισαίμεθα).

ἐκκόπτω, excutio. Charm. 155. C: καὶ μου ἡ πρόσθεν θρασυτήης ἐξεκόπητο.

ἐκκρέμαμαι, pendeo, suspensus sum. Legg. V. 733. A: ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ... ἐκκρεμαμένον εἶναι. Ion. 536. A: τῶν τῆς Μούσης ἐκκρεμαμένων δακτυλίων.

ἐκκρίνω, secerno. Locr. 102. A: ἐκκριθέντος τῷ πνεύματος. *eximo. Polit. 303. B: πασῶν ... ἐκείνην γε ἐκκριτέον. (Ib. 268. C: pro ἐκκρίνοντες scribendum videtur ἐγκρίνοντες, quod Heusd. conī. et in Flor. i. exstat).

ἐκκριτος, ὁ ἡ, selectus. Legg. XI. 926. D: εἰς τὸ τῶν ἐκκριτῶν δικαστῶν δικαστήριον εἰσάγων. 928. B.

ἐκκρούω, excutio, deturbo. Phaedr. 228. E: ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος. *eludo (ut ictum); unde etiam irritum facio (vern. vereiteln). Prot. 336. C: ἐκκροίω τούς λόγους.

ἐκκοφῶ, surdum reddo, obtundo. Lys. 204. C: ἡμῶν γούν ... ἐκκεκόφωκε τὰ ὦτα.

ἐκλαμβάνω, accipio. Legg. XII. 958. D: διδόντι τε δίκας ... καὶ παρ' ἐτέρου ἐκλαμβάντι. *percipio, disco. Legg. VII. 807. D: τὸ τέλειόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἐκλαμβάνειν. Med. Ib. 812. E: τοῖς μέλλουσιν ἐν τρισὶν ἔτεσι τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον ἐκλήψεσθαι διὰ τάχους.

ἐκλάμπω, exsplendesco, eluceo. Gorg. 484. A: ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. Ep. VII. 344. B: ἐξέλαμψε φρόνησις περὶ ἀποστον καὶ νοῦς. Pol. IV. 435. A: τὰς αὖν ... ἐκλάμπει ποιησάμεν τὴν δικαιοσύνην.

ἐκλανθάνομαι, obliviscor, non cogito. Ax. 369. E: ἐκλανθόμενος ὅτι τέθνηκας.

ἐκλαίνω, expolio. Conv. 191. A: τὰς ... ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελαίνει.

ἐκλέγω, eligo, deligo. Pol. VII. 536. C: ὅτι ... προ-

σβύτας ἐξέλεγομεν. Ion. 539. D: ὥσπερ ἐγὼ σοὶ ἐξέλεξα καὶ ἐξ Ὀδυσσεΐας cet. Pol. V. 458. C: ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέλεξας. 535. A: οἶον ἐξέλεξαμεν. Ion. 539. E: οὕτω καὶ σὺ ἐμοὶ ἐκλέξον ... ὅποια cet. Legg. XII. 946. A: τοὺτους ἐκλέξαι. Pol. V. 458. C: καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας. Legg. VII. 811. A: ἐν πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες. III. 702. D. 756. E: ἐκλέξαντας. Alc. I. 121. E: ἐξελεγχμένοι Πελοπών. Legg. IX. 864. D: τοῖς ἐκλεχθεῖσιν ἐκάστοτε δικασταῖς. Med. Phaedr. 252. D: τὸν τε ... ἐρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος. Pol. IV. 429. D: ἐκλέγονται ... μίαν φύσιν cet. Legg. II. 670. D: ἐκλέγεσθαι ... τὰ προσήμοντα. Gorg. 503. E: οὐκ εἰκὴ ἐκλεγόμενος. Conv. 198. D: ἐξ αὐτῶν ... τούτων τὰ κάλλιστα ἐκλεγόμενος. Legg. VI. 761. A. Pol. IV. 429. E: ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας. Menex. 237. D: ἐξέλεξάτο ... τῶν ζώων ... τὸν ἄνθρωπον. Pol. V. 456. A: ἢ οὐ τοιαύτην ... φύσιν ἐξελεξάμεθα; Gorg. 472. B: ἡρτίνα ἂν βοήθῃ τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι; Pol. II. 374. E. VIII. 557. D. Legg. VII. 802. A. De lucri cup. 228. D: ἐκλεξάμενος ἃ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι. Tim. 24. C: ἐκλεξαμένη τὸν τόπον. D. Apol. 40. D: ἐκλεξάμενον ... ταύτην τὴν νύκτα. Legg. V. 745. B. IX. 858. B: ἐξ ὧν ἐκλεξόμεθα τὰ πρόσφορα cet. Pol. III. 412. D: ἐκλεκτέον ... ἐκ τῶν ἄλλων φυλάκων τοιοῦτους ἄνδρας οὐ ἂν cet. V. 456. B: καὶ γυναῖκες ... αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκταί. Legg. VII. 809. B: τίνα τύπον ἔχοντα ἐκλεκτέα τέ ἐσσι cet. Pol. VII. 535. A: ἐκείνας τὰς φύσεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι.

ἐκλείπω, *desero, destituo*. Legg. II. 657. D: ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει νῦν. **practermitto*. Legg. VI. 779. D: ὅποσα ἂν ὁ νόμος ἐκλείπη δι' ἀπορίαν. 772. A: ὅσον ἂν ἡμεῖς ἐκλείπωμεν τάττοντας. B: ἀναγκασίον ... ὅσα σμικρὰ καὶ πολλὰ νομοθέτην ... ἐκλείπειν. Conv. 188. E: εἴ τι ἐξέλιπον. Intrans. *deficio*; quod est a) *flaccesco*. Pol. VI. 485. D: (περὶ) τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποινεν (αἱ ἐπιθυμίαι). b) *desum*. Legg. XII. 943. A: ἐὰν δέ τις ἐκλείπη τινὶ κἀκὴ μὴ στρατηγῶν ἀφέντων. XI. 918. A: τὸ δοκοῦν ἐκλίπειν. c) *desino*. Menex. 249. B: αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει. Crat. 399. E: ἅμα ... ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ. Legg. XI. 924. C: τοῦτο ἐκλιπέτω μηδέποτε κατὰ δύναμιν. Menex. 234. A: ἵνα μὴ ἐκλίπη ὑμῶν ἡ οἰκία ἀεί τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη. Porro, ut Lat. *deficere*, et in sole ponitur qui obscurari nobis videtur (Phaedr. 99. D: οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες) et in morientibus vel mortuis. Legg. VI. 759. E: ὅθεν ἂν ἐκλίπη. IX. 856. E: κληρονόμον εἰς τὸν οἶκον καταστῆσαι τὸν τῶν ἐκλιπόντων.

ἐκλειψις, ἡ, *defectio* (siderum). Ax. 370. B: ἐκλείψεις. Locr. 97. B.

ἐκλεκτός, ἡ, ὄν, *selectus*. Legg. XI. 938. B: ἐν τῷ

τῶν ἐκλεκτῶν δικαστηρίῳ. XII. 948. A. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστάς εἰσαγέτω. 956. C. Ep. VIII. 356. D.

ἐκλεξις, ἡ, optio. Phaedr. 231. D: ἐξ ὀλίγων ἂν σοι ἡ ἐκλεξις εἴη.

ἐκλογή, ἡ, electio. Pol. III. 414. A: τοιαύτη τις ... δοκεῖ μοι ... ἡ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατὰστασις τῶν ἀρχόντων cet. Legg. II. 670. E: τῆς ἐκλογῆς ἐνεκα. Pol. VII. 536. C: ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ. 535. A: τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. Legg. V. 736. A. 739. B. VII. 802. B: τὴν ἐκλογὴν ποιεῖσθαι.

ἐκλυτος, ὁ ἡ, dissolutus. Locr. 102. E: ἕμεροί τε ἐκλυτοί cet. ἐκλύω, exsolvo, libero. Phaedr. 67. D: ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Med. Legg. XII. 948. C: μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν. Lach. 194. C: ἡμᾶς ... τῆς ἀπορίας ἐκλυσαι.

ἐκμαγεῖον, τὸ, materia in qua aliquid exprimitur. Tim. 50. C: ἐκμαγεῖον ... φῶσει παντὶ κεῖται. Theaet. 196. A: μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγεῖῳ. 191. C: θῆς ... ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κῆρνον ἐκμαγεῖον. Locr. 94. A: τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα ... εἶμεν. *forma impressa vel signum. Theaet. 194. D: διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα. E: ἀσαφῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἰσχουσιν. *imago expressa. Tim. 72. C: ἔτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. *forma vel porma. Legg. VII. 801. D: κείσθω νόμος ἡμῖν καὶ τύπος ἐκμαγεῖον τε τρίτον τοῦτο —; 800. B: ἐν ... τῶν ἐκμαγεῖων εἶναι τοιόνδε τι. E: τῶν ἐκμαγεῖων ταῖς ὁδαῖς εἰ πρόωτον ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω. B: ἀσφαλέστατον καθάπερ ἐκμαγεῖ' αὐτ' αὐτοῖσι πρόωτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ.

ἐκμανθάνω, edisco. Legg. VII. 811. A: ἐκμανθάνειν. Ion. 530. C: τὴν τούτου διάνοιαν ἐκμανθάνειν. Ep. II. 314. B. Hipp. mai. 285. E: ἐκμανθάνων. Legg. VII. 811. A: ὅλους ποιητάς ἐκμανθάνοντας. Hipp. mai. 285. D: ὥστε ... ἡνάγκασμαι ἐκμεμαθημέναι ... πάντα τὰ τοιαῦτα. Phaedr. 228. D: τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον. *disco, cognosco. Ax. 371. A: ἔφη ... ἐκ τινων χαλκίων δέλτων ... ἐκμεμαθημέναι cet. Tim. 47. C: ἐκμαθόντες. Euthyd. 304. A.

ἐκμάπτω, exprimo, formo. Pol. III. 396. D: αὐτὸν ἐκμάπτειν τε καὶ ἐπιτάττειν εἰς τοὺς τῶν καμίωνων τύπους. Theaet. 191. D: ὁ ... ἂν ἐκμαγῇ. Ib. ὅταν ... μὴ οἶόν τε γένηται ἐκμαγῆναι.

ἐκμελετῶ, exerceo. Hipp. mai. 287. A: ἔν' ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσης. 286. D: μαθὼν καὶ ἐκμελετήσας. Clit. 407. B: οὕτινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς.

ἐκμελής, ὁ ἡ, inconcinnus. Locr. 101. B: ἐκμελής τε καὶ ἀνάρμοστος.

ἐκμήνηος, ὁ ἡ, semestris; neutr. ἐκμήνηον, spatium semestre. Legg. XI. 916. B: ὁ πριάμενος ἐντὸς ἐκμήνου (v. ἐξαμήνου) ἀναγέτω.

ἐκμυζῶ, *exsugo*. Pol. III. 408. A. (Hom.).

ἐκνευσις, ἡ, *declinatio*. Legg. VII. 815. A: ἐκνεύ-
σεσι καὶ ὑπείξει πάση.

ἐκνίπτω, *eluo*, trop. exprō. Ep. VIII. 352. C: ταῦ-
τα γὰρ ἀνίατα καὶ οὐκ ἂν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψει.

ἐκούσιος, ὁ ἢ et α, ον, *voluntarius*; neutr. *voluntas*.
Legg. XI. 925. A: ἡ παῖς ... ἐκουσία. Hipp. min. 374. B:
καὶ ἀσχημοσύνη ... ἡ μὲν ἐκούσιος cet. Def. 412. C: κατ-
τερία ἐκούσιος. Ib. ὑποχώρησις ἐκουσία. D. 413. E. Crat. 420.
D: τὸ ... ἐκούσιον ... εἶπον τῷ ἴοντι δεδωλόμενον ἂν εἴη
τούτῳ τῷ ὀνόματι. Legg. V. 730. C: ᾧ φίλον ψεύδος ἐ-
κούσιον. IX. 861. E. Pol. III. 413. A: τὸ ... τῆς ἐκουσίου
(δόξης) ... μανθάνω. 399. B: ἐν ἐκουσίῳ πράξει ὄντος.
Polit. 276. D: τῷ βιαίῳ τε καὶ ἐκουσίῳ. E. 292. A. Legg.
XI. 925. A: ὄντιν' ἂν ... αἰρῇται τῶν πολιτῶν ἐκούσιον
ἐκουσία. Polit. 276. E: τὴν ... ἐκούσιον (ἐπιμελητικὴν).
Pol. III. 399. C: βίαιον, ἐκούσιον (ἀρμονίας). Polit. 291.
E: πρὸς τὸ βίαιον ... καὶ ἐκούσιον ἀποσκοποῦντες. Pol.
VII. 535. E: τὸ ... ἐκούσιον ψεύδος. Legg. V. 733. D. IX.
860. D. 861. B: τὰ μὲν ἐκούσια, τὰ δὲ ἀκούσια (ἀδική-
ματα). Polit. 276. A: ἐκουσίῳ διπλόδων. Pol. VIII. 556.
A: τῶν ἐκουσίῳ συμβολαίων. Legg. IX. 860. E. 872. D:
ἐκουσίους τε καὶ ἀδίκους πάντως (φόνους). Prot. 346. B:
ἐχθρὰς ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι. Pol.
X. 603. C: βίαιος ἢ ἐκουσίας πράξεις. Phaedr. 233. C:
τὰ δὲ ἐκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν. Legg. IX. 860. E:
ἀκούσιά τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. 861. E.

ἐκουσίως, *ultro*, *sponte*. Polit. 291. E: ἐάν τ' οὖν
βιαίως ἂν τε ἐκουσίως τῶν τὰς οὐσίας ἔχοντων τὸ πλήθος
ἀρχῇ. Pol. III. 412. E. 413. A. Legg. IX. 873. A. Hipp.
min. 374. C. al.

ἐκπαιδεύω, *erudio*, ita ut institutionem absolvam.
Crit. 45. D: ἐκτρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι.

ἐκπειρώμαι, *exploro*. Ep. XIII. 362. E: ἐξεπειρώ-
μην ... εἴτε cet.

ἐκπέμπω, *emitto*, *mitto*; *dimitto*. Ep. VII. 349. C:
ἐν τῆς ἀγοσπόλεως ἐκπέμπει με. Polit. 310. D: τὰς ἐκδι-
δομένας παρ' αὐτῶν εἰς τούτους ἐκπέμπουσι πάλιν. Legg.
IX. 866. D: ἡ ... ἀρχὴ ... εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπέτω.
XI. 930. E: εἰς ἄλλην χώραν ἐκπεμπόντων. 936. C. VI.
778. E: ἐκπέμπειν εἰς τὴν χώραν τοὺς νέους. XII. 947. A.
951. A. al. Polit. 293. D: εἴτε καὶ ἀποικίας οἶον σιγήνη
μιλιττῶν ἐκπέμποντες. Pol. VII. 540. E: (ὅταν) πάντας
ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς. Ep. VII. 349. C: ἐκπέμψας
Τισίαν καὶ πελταστάς. Phaed. 113. A: πάλιν ἐκπέμπονται
εἰς τὰς τῶν ζῶων γενέσεις. Legg. XI. 923. D: ὃν ... ἐλπίς
εἰς ἀποικίαν ἐκπεμφθήσεται. Med. Legg. IX. 856. D:

τούτους ... ἢ πόλιν ... εἰς τὴν αὐτῶν ἀρχαίαν ἐκπεμπέσθω πατρίδα καὶ πόλιν. V. 736. A: εὐμενῶς ... ἐξεπέμψατο.

ἐκπεραίνω, *absolvo*. Ep. VII. 333. B: ἵνα δ' ἐκπεράνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα τὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

ἐκπέρωθω, *penitus destruo*. Ep. VII. 331. E: πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπεπορθημένας. Trop. ut Lat. *destruere* (v. c. aliquem), *est profligo*. Prot. 340. A: μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέροη.

ἐκπηδήσεις, ἢ, *saltus*. Legg. VII. 815. A: ἐκπηδήσεις ἐν ὕψει.

ἐκπηδῶ, *exsilio*. Pol. VI. 495. D: ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Tim. 68. A: τοῦ μὲν ἐκπηδῶντος πυρὸς οἷον ἀπ' ἀστραπῆς.

ἐκπίνω, *elibo* et simpl. *bibo*. Conv. 214. C: ἐπειδὴ ... ἐκπέτωκας. Phaed. 117. C: μάλα ... εὐκόλως ἐξέπικε. Conv. 214. A: πρῶτον ... αὐτὸν ἐκπιεῖν.

ἐκπίπτω, *excido*; etiam i. q. *reiciō* vel *deiciō*. Tim. 58. E: πάλιν ... ἐκπίπτοντος αὐτόθεν τοῦ πυρὸς. Pol. VI. 495. C: οὐτοί ... οὕτως ἐκπίπτοντες (int. ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος). A: αἰτία ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος. 496. C: πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας. **decido*, *excutor*. Gorg. 516. E: οἳ γε ἀγαθοὶ ἡμίοχοι ... οὐκ ἐκπίπτουσιν ἐκ τῶν ζευγῶν. **cado* (in eo quod se tueri nequit; vern. *fallen* vel *durchfallen*). Gorg. 517. A: οὐ γὰρ ἂν ἐξέπεσον. Phil. 13. D: ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν οἰχῆσεται. **eiō*, *expellor*. Tim. 85. E: οἷον φρυγὰς ἐκ πόλεως ... ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα. Ib. ἢ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα ἐξέπεσεν. Pol. VIII. 560. A: καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον. 566. A: ἐκπεσὼν. 553. B: ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα. Legg. III. 682. E: οἱ πάλιν ἐκπεσόντες κατήλθον. Pol. VIII. 560. A: τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ... ἰσχυραὶ ἐγένοντο. 561. B: (ἐὰν) μέρη ... καταδέχεται τῶν ἐκπεσόντων.

**effundor*. Phaed. 113. B: ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον ... δεινὸν τε καὶ ἄγριον. 112. D: ἐνία καταντικρὺ ἢ εἰςρεῖ ἐξέπεσεν (ἢ ἐξέπεσεν εἰςρεῖ?). **emano* (in vulgus), *divulgor*. Ep. II. 314. A: εὐλαβοῦ ... μὴ ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. C: οὐ γὰρ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. B: τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων. — Cum praep. εἰς (ut Lat. *excidere*) est *abeo*. Pol. VI. 497. B: εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν. Cum praep. πρὸς est *accido* vel *accedo* (Tim. 45. C: τότε ἐκπίπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον) et *appellor*. Legg. IX. 866. C: ἦν ... κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χώραν.

ἐκπλέω, *enavigo*. Theag. 130. C: πρὶν ... ἐκπλεῖν. Ep. VII. 347. A. Theag. 130. A: ὥχετο ἐκπλέων. Men. 80. B: οὐκ ἐκπλέων ἐνθέρνδε. Critia 108. E: τοῖς ἐνθέρνδε ἐκπλεύουσιν ἐπὶ τὸ ... πέλαγος. Ep. VII. 347. C: ἐξέπλευσε ... τὰ πλοῖα μετὰ τοῦτο. I. 309. B: κελυόντων (ὕμων) ἐκπλεύσαι.

ἐκπληξίς, ἢ, *stupor*. Def. 415. E: ἐκπληξίς ψυχῆς.

Phil. 47. A: πᾶσαν ἐκπλήξιν ... ἐνεργάζεται. Critia 115. D: εἰς ἐκπλήξιν ... ἰδεῖν.

ἐκπληρῶ, *compleo*. Legg. XII. 958. E: ταῦτα ἐκπληροῦν. **solo*. Legg. XII. 958. B: πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρεὸς ἅπαν τῷ νικῆσαντι.

ἐκπλήττω, *percutio, animum vehementer commoveo; perturbō*. Phaed. 66. D: ἐκπλήττει (τὸ σῶμα). Legg. III. 698. D: ὁ δὴ λόγος ... καὶ Ἀθηναίους ἐξέπληττε. Gorg. 494. D: Πῶλον ... ἐξέπληξα. Phil. 26. C: τὸ ... πλήθος σε ... ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως. Apol. 32. D. Ion. 535. B: (ὅταν) ἐκπλήξῃς μάλιστα τοὺς θεωμένους. Pol. IV. 436. E: οὐδὲν ... ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει. Riv. 133. A: αἱ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. Crat. 394. B: οὐκ ἐκπλήττεται ὑπὸ τῶν προσόντων. Ib. οὐκ ἐκπλήττεται, εἰ τι πρόσκειται γράμμα. Pol. IX. 577. A. Phaedr. 250. A: αὐταί ... ἐκπλήττονται. Gorg. 523. D. Conv. 192. C: τότε καὶ θαυμαστά ἐκπλήττονται φίλια cet. Pol. IX. 576. D: μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες. Prot. 355. A: ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπληττόμενος. Pol. IX. 591. D: ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ. Legg. II. 659. A: ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου. Clit. 407. A: ἐγὼ ... σοὶ συγγινόμενος πολλάκις ἐξέπληττόμην ἀκούων. Euthyd. 306. E: ἐκπέπληγμαι. Lys. 212. A. Conv. 211. D: οὐς νῦν ὁρῶν ἐκπέπληξαι. 216. D: ἐκπέπληγται. Hipp. mai. 282. E: ὥστε ἐκείνον ... θαυμάζειν καὶ ἐκπεπλήχθαι. Conv. 215. D: ἐκπεπληγμένοι ἐσμέν καὶ κατεχόμεθα. Charm. 154. C: οὕτως ἐκπεπληγμένοι τε καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν. Euthyd. 276. D: οἱ δ' ἄλλοι ἡμεῖς ἐκπεπληγμένοι ἐαιωπώμεν. Ib. ἐκπεπληγμένους. Pol. I. 336. D: καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Riv. 133. A. Phaedr. 259. B: οὕτως ... τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἡδονῆς ὥστε cet. Gorg. 494. D: σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς. Phaedr. 234. D: ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Conv. 194. B: καὶ οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἐκπλαγέντος. Pol. III. 390. C: οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν.

ἐκπλους, ὁ, *excursus navis, discessus*. Ep. III. 319. C: φοβούμενος ... τὸν ἐκπλουν ... μὴ μοι στενὸς γίγνοιτο. VII. 329. E: διεκώλυέ μου τὸν ἐκπλουν. 346. A. 345. D: ἦν γὰρ θέρος ἦδη τότε καὶ ἐκπλοι τῶν νεῶν.

ἐκπλύνω, *eluo*. Pol. IV. 430. A: μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ὀύμματα ταῦτα.

ἐκπλυτος, ὁ ἡ, *qui elui potest*. Legg. IX. 872. E: οὐδὲ ἐκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθέν. Pol. IV. 429. E: ὅτι ἐκπλυτα.

ἐκπνέω, *exspiro*. Phaed. 112. B: ὥσπερ τῶν ἀσπνέοντων αἰεὶ ἐκπνέει τε καὶ ἀναπνέει ῥέον τὸ πνεῦμα.

ἐκπνοή, ἡ, *expiratio*. Tim. 78. E: ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοήν. 79. E.

ἐκποδών, *procul*. Gorg. 521. C: ὡς οἰκῶν ἐκποδών. Lys. 220. C: τὸ δὲ κακὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι. Epin. 974. D: ταύτας ἐκποδὼν θέμενοι (*his remotis*). Eryx. 401. C: τίνος ... ἡμῖν ἐκποδὼν γενομένου (*quoniam - sublato*). Ep. VII. 346. A: τὰ Δίωνος ἐκποδὼν ἀπαλλαχθήτω τοῦ ... διαφέρεσθαι. 348. B: ὁ ... Ἡρακλείδης ἐκποδὼν αὐτὸν ἔσχευ ἀφ' αὐτῆς. **de medio* (*vern. bei Seite*). Theag. 121. A: βούλει οὐν δεῦρο ... ἐκποδὼν ἀποχωρήσωμεν;

ἐκπομπή, ἡ, *emissio*. Legg. VI. 740. E: ἐκπομπή ἀποικῶν φίλῃ γιγνομένη παρὰ φίλων.

ἐκπονώ, *elaboro*. Pol. VII. 529. E: διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. Med. *me exerceo vel exercitationis causa tracto*. Legg. VIII. 834. E: ὅσα κατ' ἡμέραν ... ἐκπονούμεθα.

ἐκπορεύομαι, *exeo*. Ep. VII. 329. E: οὐδ' ἂν εἰς περιεῖδ' με μόνον ἐκπορευόμενον.

ἐκπορίζω, *comparo, suppedito; paro*. Pol. I. 341. E: ὅπως ἐκπορίξῃ τὰ ξυμφέροντα. Gorg. 517. B: ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὣν ἐπεθύμει. D. Pol. I. 341. D: ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστω ζῆρεϊν τε καὶ ἐκπορίζειν. Men. 78. E: καίπερ ἐκπορίζουσα ταγαθὰ. Ep. VII. 331. C: πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα. Pol. V. 460. D: ἄλλας γὰρ ἐχούσας ἐκπορίζοντες. Prot. 321. B: τροφὰς ἄλλοις ἔξοπτόριζε. Gorg. 522. B: ἡδονὰς ἄς ἐκπεπόρικα. Crat. 395. E: τοιοῦτόν, τι καὶ τούτῳ (*v. τοῦτο τὸ*) ἄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἢ τυχερῆς φήμης. Pol. I. 345. D: ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκπορίει. Ep. VII. 335. B: ἡδονὴν ἐκποριεῖν (*al. ποριεῖν*) αὐτῷ. Pol. I. 342. A: τὸ ξυμφέρον ... ἐκποριούσης. Gorg. 493. E: μετὰ πολλῶν πόνων ... ἐκποριζόμενα. Pol. I. 345. D: ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς ... ἱκανῶς θήπου ἐκπεπορίσται. IX. 578. C: καὶ αὐτῷ ὑπὸ τινος συμφορὰς ἐκπορισθῇ ὥστε τυράννῳ γενέσθαι. Med. (*mihī*) *paro vel comparo; etiam quaero, reperio*. Eryx. 403. E: οἷς ταῦτα ἐκποριζόμεθα. 402. D: οἱ ἀντὶ τούτων σφίσιν αὐτοῖς τὰ ἐπιτηδεῖα ἐκπορίζονται. Ib. εἶπερ γε τούτοις τὰ ἐπιτηδεῖα ἐκποριζοίμεθα. E: ἐκπορίζονται. 403. E. Crinia 108. B: ἴν' ... ἐτέραν ἀρχὴν ἐκπορίζεται καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἀναγκασθῇ λέγειν. Eryx. 401. D: ἵνα ταῦτα ἐκπορίζηται. Gorg. 492. A: αὐτοὶ οὐ δυνάμενοι ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοναῖς πληρωσιν. Legg. I. 640. C: πότερον ... ἀθρόμβον ... τὸν τοιαύτον ἀρχοντα ἐκπορίζεσθαι δεῖ; Eryx. 402. C: οἷς τὰ χρήσιμα οἷοί τ' ἔαμεν ἐκπορίζεσθαι. E. 404. E: δι' ὧν ἂν ἐκπορισαίμεθα τὰ πρὸς ἕκαστα χρήσιμα. Legg. XII. 960. E: πρὶν ἂν τοῦτ' αὐτὸ ἐκπορισώμεθα τοῖς εἰρημένοις νόμοις. Gorg. 462. B: αὐτοὺς τῇ γῆσει ἱκανοὺς ἐκπορίσασθαι ἀρχὴν τινα. Eryx. 397. B: ὁπόθεν ἐκποριεῖται καὶ ταῦτα. ἐκπράττω, *perpetro*. Legg. IX. 866. D: (ἐάν) θυνμῷ ... ἢ τὸ πεπραγμένον ἐκπραχθῇ. **exigo*. Legg. VI.

774. E: τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἐκάστοτε τοὺς τῆς Ἱέρως.
B: μὴ ἐκπράξας.

ἐκπρεπής, ὁ ἥ, *eminens*. Phaedr. 238. A: τούτων
τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπῆς ἢ ἂν τύχη γενομένη.

ἐκπτεόθαι, *evolare*; unde Tim. 81. D: ἐξέπτατο
(aor. 1.)

ἐκπυρῶ, *uro*. Locr. 100. E: ἐκπυρῶντα ... τὰν
σάρκα δριμέα.

ἐκπωμα, τό, *proculum*. Conv. 213. E: εἴ τι ἔστιν
ἐκπωμα μέγα.

ἐκρέω, *effluo*. Phaed. 112. A: ἐκ τούτου πάλιν ἐκ-
ρέουσι. Tim. 85. C: (ἵνα) μήτε διὰ θερμότητα ... ἐκρέοι.
Phaed. 112. A: αἰτία ... τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰςρεῖν
πάντα τὰ ρεύματα. Trop. *effluo*, *evanesco*. Theag. 130. E:
πᾶσα ἐκείνη ἢ ἕξις ἐξερόυηκεν. Pol. V. 452. D: τὸ ἐν τοῖς
ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξερόυη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μη-
νυθέντος ἀρίστου.

ἐκροή, ἡ, *ostium* (per quod flumen effluit); *effluuium*.
Phaed. 112, D: πάντα δὲ ὑποκάτω εἰςρεῖ τῆς ἐκροῆς. Tim.
91. B: τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας. Legg.
VIII. 844. C: μὴ διδοὺς ἐκροήν. Gorg. 494. B: μεγάλ'
ἄττα τὰ τροήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Legg. VI. 761. B:
τὰς ἐκροὰς αὐτῶν εἰργοντας. Locr. 102. B: κατὰς ἐκροὰς.
ἐκωῶζω, *conseruo*. Gorg. 486. B: μὴδ' ἐκωῶσαι ἐκ
τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἐμαντὸν μήτε ἄλλον μὴδένα.
Id. 508. C.

ἐκτασις, ἡ, *porrectio*, *productio*. Legg. VII. 795. E:
τὸ προσῆκον καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως cet. Pol. VII. 526.
D: συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιας.

ἐκτατός, ἡ, ὄν, *qui vel quod extendi potest*. Tim.
44. E: ἐκτατα τε κῶλα καὶ καμπτὰ (v. καμπά) ἔφρυσε τέτ-
ταρα (v. τέσσαρα).

ἐκτείνω, *extendo*, *porrigo*, *produco*. Phaedr. 254. D:
ἐκτείνας τὴν κέρκον. Pol. V. 449. B: ἐκτείνας τὴν χεῖρα.
Prot. 338. A: πάντα ἀλάων ἐκτείναντα. Soph. 217. D: ἐκ-
τείναντα ἀπορμηκύνειν λόγον συγχρόν. Tim. 74. B: ἵνα ...
καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχοι. Legg. X.
887. A: οὐ γὰρ βραχὺς ὁ λόγος ἐκταθεὶς ἂν γίγνοιτο, εἰ cet.
ἐκτελῶ, *perficio*, *absolvo*; *expleo*; etiam *efficio*. Locr.
96. E. τὸν αὐτῷ κύκλον ἐκτελεῖ. 97. B: ἔτι δὲ φάσιος φα-
γεράς ... ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν ἄλιον. Conv. 193. C: εἰ ἐκ-
τελέσαιμεν τὸν ἔρωτα. Pol. IV. 434. B: νῦν δ' ἐκτελέσω-
μεν τὴν σκέψιν. Alc. II. 138. C: ταῦτα ... ἐξετελέσθη.

ἐκτέμνω, *excido*. Pol. III. 411. B: ἕως ἂν ... ἐκτέ-
μη ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς. VIII. 564. C: ὅπως ὅτι
ταχιστα ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον (sic Par. A.
c. al. Vulgo ἐκτετμήσθον). Ut Lat. *exsecare*, est etiam *ca-
strare*. Euth. 6. A: κακείνόν γε αὐτὸν τὸν αὐτοῦ πατέρα

ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα. Gorg. 473. C: (ἐὰν) ἐκτέμνηται.

ἐκτῆκω, *emacero*. Pol. III. 411. B: ἕως ἂν ἐκτῆξῃ τὸν θυμὸν.

ἐκτίκτω, *in lucem edo*. Theaet. 210. B: ἧ πάντα ἐκτετόκαμεν;

ἐκτιμῶ, *aestimo*. Ep. VII. 347. B: ἂν ἐκτιμῶ τις ὀρθῶς.

ἐκτίνω, *pendo, solvo vel persolvo* (ea quae debeo, igitur promissa, poenam, gratiam al.). Pol. I. 338. B: ἐκτίνω ... ὅσῃν δύναιμαι (χάριν). Phaedr. 249. A: δίκην ἐκτίνουσιν. Legg. IX. 880. C: ἐκτινέτω ταύτην αὐτὴν τὴν δίκην. XI. 934. D: ἧ ζημίαν ἐκτινόντων. Pol. X. 615. B: ἵνα ... ἐκτίνουσιν. Phaedr. 241. A: τότε δεὸν ἐκτίνειν (*int. quae pollicitus est*). Pol. I. 338. B: χάριν ἐκτίνειν. VII. 520. B: μὴδ' ἐκτίνειν ... τὰ τροφεία. Legg. XI. 914. D: τὴν τροφήν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι. 936. E: ἐκτίνειν τὴν βλάβην. XII. 954. B. V. 774. B: ὁ ... μὴ ἐκτίνων ... ὀφειλέτω. Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει. Legg. VIII. 843. D: διπλάσιον τοῦ βλάβους ἄλλο ἐκτισάτω τῷ βλαφθέντι. IX. 868. A. 879. A. Apol. 37. C: ἕως ἂν ἐκτίσω. Ib. ὁπόθεν ἐκτίσω. Crat. 400. C: ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα. Legg. IX. 857. A. 870. E: τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι. Apol. 38. B: ὅσον ἂν ἐγὼ δυναίμην ἐκτίσαι. Legg. IX. 857. B: τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. Apol. 38. B: ὅσα ἐμελλον ἐκτίσειν. Phaedr. 257. A: αὕτη σοι ... δέδοται τε καὶ ἐκτέτισται παλινωδία.

ἐκτίσις, ἧ, *pensio*. Legg. IX. 862. D: πρὸς τῇ τῆς βλάβης ἐκτίσει. XI. 933. E: μείζονα τὴν ἐκτίσιν τῷ πημανθέντι τινέτω. IX. 855. A: ζημίας δ' ἐκτίσεις ... ἐκτίνειν. C: χρημάτων ... ἐκτίσεις γίνεσθαι δεῖν.

ἐκτισμα, τό, *poena, multa*. Pol. X. 615. B: ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἐκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνουσιν. Legg. IX. 868. B: τὸ δ' ἐκτισμα αὐτὸς αὐτῷ κομιζέσθω κατὰ τὸν νόμον.

ἐκτομή, ἧ, *castratio*. Conv. 195. C: οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίνοντο ... εἰ Ἐρως ἐν αὐτοῖς ἦν.

ἐκτοπος, ὁ ἧ, *ineptus*. Legg. VII. 799. C: ἰδὼν ... ἧ καὶ ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μηδαμῇ πως ξυνήθων.

ἐκτος, ἡ, *on, seatus*. Soph. 231. E: τό γε μὴν ἔκτον ἀμφισβητήσιμον μὲν *cet.* Legg. III. 690. B. Pol. X. 616. E: τοῦ ἐκτον. Phaedr. 248. D: ἐκτῇ (ψυχῇ) ποιητικός ... ἀρμόσει. Phil. 66. C: ἐν ἐκτῇ ... κρίσει. Pol. X. 617. A: τὸν ἐκτον. Tim. 35. C: τὴν δ' ἐκτὴν τῆς πρώτης δεκαπλάσιαν. Critia 119. A: ἐκτον ... ἀρμάτων ... μύριον.

ἐκτός, *extra et extrinsecus*. Conv. 191. B: τέως ... καὶ ταῦτα ἐκτός εἶχοι. Pol. VI. 439. E: ἀνῶν ἐκ τοῦ

Πειραιῶς ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Tim. 81. A: τὰ ... περιεστώτα ἐκτός ἡμῶς. Cum artic. exterior. Tim. 46. A: ἐκ ... τῆς ἐντός ἐκτός τε τοῦ πυρὸς ἐκατέρου κοινωνίας. 88. E. Legg. I. 629. D: ὡς πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἄλλοφυλοὺς χρώμεθα διαφερόμενοι. foras. Pol. X. 616. A: εἰλικον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός. — Praep. extra; etiam procul et sine. Prot. 322. D: ἐκτός ὧν τῶν ὀλίγων. Gorg. 523. B: ἐκτός κακῶν. Theaet. 172. E: ὧν ἐκτός οὐ ῥητίον. 188. C: ἐκτός ... τούτων ἀδύνατόν που δοξάζειν. 191. A: ἐκτός τοῦ γελοίου ἐστῶτες. 201. D: τὴν ... ἄλογον (δόξαν) ἐκτός ἐπιστήμης. Soph. 250. D. Crat. 414. B: ὥσπερ ἐκτός ὁρόμου φερόμενον. Pol. III. 398. C: ἐγὼ ... κινδυνεύω ἐκτός τῶν πάντων εἶναι. IV. 443. A: οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλῶν ... ἐκτός ἂν οὗτος εἴη; VI. 498. C: (ὅταν) στραπεῶν ἐκτός γίγνεται. VII. 541. A: τοὺς ... παιδας αὐτῶν τινων ἐκτός γίνονται. Tim. 29. E: τούτων (τοῦ φθόνου) ... ἐκτός ὧν. Legg. I. 638. B: νίκας ... ἐκτός λόγον τὰ νῦν θῶμεν. III. 697. B: τούτων ... ἂν ἐκτός τις βαίνει νομοθέτης. VII. 792. D: ὡς οὐδ' ἐκτός λυπῶν ἐσόμενον. 812. A. IX. 854. D: ἐκτός τῶν ὄρων τῆς χώρας ... ἐκβληθῆτω. Crit. 46. E: σὺ ... ἐκτός εἰ τοῦ μέλειν ἀποδυνήσκειν αὐτοῖον. Hipp. mai. 298. D. al. Ut Lat. extra, est praeter. Gorg. 474. D: ἔγεις τι ἐκτός τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους; E: ἐκτός τούτων ... τοῦ ἡωφέλιμα εἶναι ἢ ἰδέα cet. Parm. 151. A: μηδὲν εἶναι ἐκτός τοῦ ἐνός τε καὶ τῶν ἄλλων. Pol. VI. 498. A: ἐκτός δὴ τινων ὀλίγων. Id. X. 605. C. Legg. I. 630. B. Pol. VIII. 552. D: ἐκτός τῶν ἀρχόντων. Legg. I. 636. E: ὁ ... ἐκτός τῶν καιρῶν (ἀρπτόμενος).

ἐκτρέπομαι, (me) deflecto, digredior. Soph. 222. A: ἐκτρέπεσθον δέ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν πον ... ὁ δὲ γε ἐπὶ τὴν γῆν cet. Pol. VIII. 543. C: πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα. Legg. III. 682. E: ὅθεν ... κατ' ἀρχὰς ἐξετραπόμεθα. Phaedr. 229. A: δευρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν.

ἐκτρέφω, nutrio, educo. Conv. 207. B: ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Legg. VIII. 848. B: χεῖρω ... καὶ βελτίω τούτων ἕκαστα ἀνάγκη φύειν καὶ ἐκτρέφειν τὴν γῆν. VI. 776. B: γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παιδας. Crit. 54. A: ἵνα αὐτοὺς ἐκτρέψῃς καὶ παιδεύῃς. 45. C: ἐκτρέψαι. Gorg. 471. C: δικαίως ἐκτρέψας. Legg. XII. 958. C: ἐκτρέψαντι τέκνα. Crit. 51. C: ἐκτρέψαντες. Pol. VII. 538. C: ἐν οἷς ἐκτεδράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι. Crit. 50. E: ἐπειδὴ ... ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης. De lucri cup. 225. B: ἀπὸ τούτου ἐκτραφέντι. Legg. XII. 958. C: ἀνδρὶ ... ἐκτραφέντι. Med. Legg. XI. 929. A: ὃν ἔτεκέ τε καὶ ἐξετράφατο. Tim. 91. D: (μέχρι περ ἂν) μεγάλα ἐντός ἐκτρέφονται.

ἐκτροπή, ἢ, digressio. Polit. 267. A: προσθείς τὴν

ἐκτροπήν οἷον τόκον. 258. C: ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν ἄλλο εἶδος ἐπισημνημένους.

ἐκτυλίσσω, *evolvere*. Locr: 97. C: ἐκ ... τουτέων τῶν κινασίων ... τὰν ἔλκεα ἐκτυλίσσει.

ἐκτυπῶ, *exprimo, effingo*. Tim. 50. D: ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται. Conv. 193. C: A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι. Med. Legg. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομορρυνόμενον ἐκτυπούσθαι καὶ τίπτειν παντὴ φανλοτέρα. Theaet. 206. D: ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν.

ἐκτύπωμα, τό, *effigies*. Tim. 50. D: ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος ἰδεῖν ποικίλου πάσας ποικιλίας.

ἐκτῶρ, ὁ, *qui habet*. Crat. 393. A: ὁ ... ἄναξ καὶ ὁ ἐκτῶρ σχεδόν τι ταυτόν σημαίνει (seq. ἔχει αὐτό).

ἐκφαίνω, *ostendo, patefacio*. Menex. 246. E: ἐκφαίνει τὴν θειλίαν. De lege 318. B: ἐκφαίνει (v. ἐμφαίνει) τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρεῖα ὄντας. Pass. *patefio*, h. e. *eluceo, appareo*. Euthyd. 288. C: ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτῷ σπουδάζετον. Ib. ἐκφανῆναι. Hipp. mai. 295. A: ἐτι γάρ τινα ἐλπίδα ἔχω ἐκφανῆσεσθαι τί ποτ' ἐστὶ τὸ καλόν.

ἐκφανής, ὁ ἢ, *evidens, conspicuus*. Conv. 175. E: ἢ γε ... ἐκφανὴς ἐγένετο πρῶτη ἐν μάρτυσι cet. Menex. 243. C: οὐ δὴ καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο ἢ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. Tim. 59. C: ἐκφανὴς καὶ αὐτὸ γιγνώμενον ἰὸς λέγεται. Ion. 535. B: ἐκφανῆ γιγνώμενον (τὸν Ὀδυσσεά) τοῖς μνηστήροισι. Pol. VII. 528. C: ἐκφανῆ γένοιτο ὅπη ἔχει. Legg. VII. 788. A: οὐκ ... ἐκφανῆ πᾶσι γιγνώμενα. Phaed. 111. A: ἐκφανῆ ... αὐτὰ πεφυκέναι. Phaedr. 250. D: ὥστ' ἐκφανέστατον εἶναι.

ἐκφέρω, *effero* (funus). Phaed. 115. E: αἷς ... ἐκφέρεσι (Σωκράτῃ) ἢ κατορύττει. **profero* (in lucem, in medium al.); hinc etiam *evulgo*. Pol. V. 461. C: προθυμεισθαι μάλιστα μὲν μὴδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆμα μὴδέν. Legg. IV. 722. C: οὐτε ... ἐξηνεγκαν εἰς τὸ φῶς. Menex. 236. C: ἂν ἐξηνέγκω αὐτῆς τὸν λόγον. Legg. VI. 756. E: τὰ ... ὀνόματα ἐξηνεγκεῖν. VII. 788. C: οἷον δείγματα ἐξηνεγκόντα εἰς φῶς. Parm. 128. E: εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μὴ. — Ut Lat. *efferre, est abripere*. Crat. 425. A: λέγων ἐξηνέχθην. Pol. X. 606. C: ἔλαθες ... ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξηνεχθεῖς ὥστε κωμωδοποιὸς γενέσθαι. Etiam, ut Lat. *efferre, simpl. est ducere vel adducere*. Phaed. 66. B: κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπὸς τις ἐκφέρειν ἡμᾶς ... ὅτι (*adducere eo ut*, h. e. *in hanc sententiam ut existimemus cet.*). Crat. 386. A: ἐνταῦθα ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. Ib. ἐς τόδε ἤδη ἐξηνέχθης ὥστε μὴ πάνυ σοι δοκεῖν εἶναι

τινα ἄνθρωπον πονηρόν; Med. *effero*, h. e. *foras fero*. Conv. 220. D: χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι.

ἐκφεύγω, *effugio*, *evito*; etiam *elabor*, *excido*. Phaedr. 277. E: οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ, μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι. Phil. 17. A: τὰ ... μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει. Pol. VI. 490. E: σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει. Legg. V. 737. A: ἦν ἡμεῖς ... ἐκφεύγομεν. Parm. 147. A: οὐ πάντῃ ἂν ἥδη ἐκφεύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων; Pol. VIII. 554. E: ἀρετὴ πόρῳ ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. Crat. 403. C: οἷε ... τὸν "Αἰδὴν οὐκ ἂν πολλοὺς ἐκφεύγειν, εἰ μὴ —; Pol. II. 358. E: τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν. Lys. 213. D: ἐδόκει γὰρ μοι ἄκοντ' αὐτὸν ἐκφεύγειν τὸ λεγθέν. Legg. V. 737. A: εἰ καὶ μὴ ἐξεφεύγομεν. VIII. 832. D: τὸ δὲ τῆς νῦν πολιτείας ... ἐκπέφευγεν ἀμφοτέρω. V. 736. C: ὥς ... θεινῶν ... ἔρην ἐξέφυγεν. Gorg. 512. E: ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί. Apol. 39. A: ὅτι τὸ γε ἀποθανεῖν ἂν τις ἐκφυγοί καὶ ὅπλα ἀφείς cet. Phaed. 115. C: (ἐάνπερ) μὴ ἐκφυγῶ ὑμῶς. Hipp. mai. 292. A: ἂν μὴ ἐκφυγῶ φεύγων αὐτόν. Tim. 57. B: πρὶν (πρὶν ἂν?) ... ἐκφυγῇ (v. ἐκφυγοί) πρὸς τὸ ξυγγενές. Legg. VIII. 841. A: εἰάν ὁ νῦν τιθέμενος αὐτοὺς ἐκφυγῇ. Conv. 193. B: ἵνα τὰ μὲν ἐκφυγῶμεν cet. Theaet. 176. D: ἦν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν. 181. A: τοὺς ἐτέρους ἐκφυγεῖν πειρώμενοι. Legg. V. 731. B. Apol. 39. A: θάνατον ἐκφυγεῖν. Polit. 275. D: ἡμᾶς ἔλαθε ... ἐκφυγών. Ep. VII. 349. C: εἰς τὴν Καρχηδονίαν ἐπικράτειαν ἐκφυγών. Soph. 235. C: οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν ... ἐκφυγὸν cet. Pol. V. 472. A: μόγις μοι τῷ δύο κύματε ἐκφυγοντι. Med. Pol. V. 474. A: οὐς εἰ μὴ ἄμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει. Legg. XII. 969. B: τὸ γε ἀνδρείοτάτος εἶναι δοκεῖν ... οὐκ ἐκφεύξει ποτέ. Soph. 235. B: ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύξεται τόδε γε (sq. τὸ μὴ ... εἶναι). Conv. 189. B: βαλὼν γε ... οἷε ἐκφεύξεσθαι; Pol. V. 474. B. IV. 432. D: καὶ μοι δοκεῖ οὐ πᾶν τι ἐκφευγεῖσθαι ἡμῶς. *Effugere etiam dicitur qui egressus est* (v. c. annos). Polit. 268. E: πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας (v. παιδιᾶς) ἔτη.

ἐκφοβῶ, *perterrefacio*. Ep. III. 318. B: μηχανὴν ... εὗρες ἐμὲ ἐκφοβεῖν. Gorg. 483. C: ἐκφοβοῦντες τοὺς ἐρόωμεναιότερους τῶν ἀνθρώπων.

ἐκφορά, ἡ, *asportatio* (*elatio funeris*). Legg. XII. 959. A: τριταῖα πρὸς τὸ μνηῖμα ἐκφορά. De lege 315. C: πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. Legg. XII. 947. B: προθέσεις τε καὶ ἐκφορᾶς.

ἐκφοροσ, ὁ ἡ, *evulgandus*. Lach. 201. A: οὐδεὶς γὰρ ἐκφορος λόγος.

ἐκφοροσύνη, ἡ, *dementia*. Locr. 102. E: ἀμαθία καὶ ἐκφοροσύνα.

ἐκφρων, ὁ ἡ, *amens*. Ion. 534. B: ἔνθεός τε ... καὶ

ἐκφρων. Pol. III. 402. E: ἡ γὰρ ἐκφρονα ποιεῖ. Legg. XI. 929. D. VII. 790. E: καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βαρχειῶν λύσεις.

ἐκφυσις, ἡ, *germinatio, procreatio*. Phaedr. 251. B: τὰ περὶ τὴν ἐκφυσιν. Legg. VI. 777. E: εἰς ἀρετῆς ἐκφυσιν.

ἐκχέω, *effundo*; etiam, ut Lat. *effundo, valet profundo, perdo*. Ion. 535. B: ἐκχέοντα τοὺς οἰστούς. Hipp. mai. 290. E: οὐκ ἂν ... ἐκχέαι τὸ ἔτνος. Pol. VIII. 553. B: ἐκχέαντα τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν. Pass. Conv. 215. E: δάκρυα ἐκχέεται. Crit. 49. A: ἡ πᾶσαι ἡμῖν ἐκτείνει αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ..., ἐκκεχυμέναι εἰσὶ.

ἐκῶν, οὔσα, ὄν, *voluntate, ultro, sponte*. Prot. 345. D: ὅς ἂν ἐκῶν μὲν κακὸν ποιῇ. 358. C: ἄλλο τι οὖν ... ἐπὶ γὰρ τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκῶν ἐρχεται cet. Tim. 86. D: κακὸς ... ἐκῶν οὐδεὶς. Polit. 308. A: εἴ τις πού τῶν συνεστικῶν ἐπιστημῶν ... ἐκούσα ἐκ μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τιμῶν ξυνίστηται. Legg. VIII. 832. C: ἀκόντων ἐκούσα ἄρχει σὺν αἰσι τινι βίᾳ. Tim. 70. A: ὁπότ' ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιταγμῶν ... μηδαμῇ πείθεσθαι ἐκὸν ἐθέλοι. Crit. 52. C: ἐκούσης (τῆς πόλεως). Conv. 196. C: ἃ δ' ἂν τις ἐκῶν ἐκόντι ὁμολογήσῃ. Theaet. 206. B: ἐκόντα ἢ ἄκοντα παίζειν ἡγήρομεθ' αὐτόν. Pol. I. 346. E: μὲν ἐθέλει ἐκόντα ἄρχειν. Prot. 345. D: οἱ ἐκόντες κατὰ ποιοῦσιν. Critia 108. A: ἐκόντες δίδοτε. Theaet. 180. C: παρὰ ... τούτων ... οὐκ ἂν ποτε λάβοις λόγον οὔτε ἐκόντων οὔτε ἀκόντων. Polit. 293. A: ἐάν θ' ἐκόντων ἐάν τε ἀκόντων ἄρχωσιν. Phil. 58. A: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Tim. 86. D: ὡς ἐκόντων ... τῶν κακῶν. Legg. I. 632. B: ἐκούσί τε καὶ ἄκουσι. Hipp. min. 372. A: τοῖς ἐκούσι κατὰ ἐργαζομένοις ... ἢ τοῖς ἀκουσιν. Soph. 240. C: ἡνάγκακεν ἡμᾶς ... οὐκ ἐκόντας ὁμολογεῖν. Legg. I. 627. E: ἀρχεσθαι ἐκόντας. II. 670. D. Cum v. εἶναι, vid. p. 625.

ἐλλάα, ἡ, *oliva (arbor et fructus)*. Pol. II. 372. C: καὶ ἐλλάας καὶ τυρόν (ἐξουσι). Legg. VI. 782. B: ἐλλάας καὶ τὰ Δήμητρος τε καὶ Κόρης δῶρα.

ἐλαιηρός, ἁ, ὄν, *oleaceus*. Tim. 60. A: ἐλαιηρόν εἶδος.

ἐλαιον, τό, *oleum*. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἐλαιον τοῖς ... φυτοῖς ἅπασιν ἐστὶ πᾶγκαλον. Tim. 60. A. Theaet. 144. B: οἶον ἐλαίου ρεῦμα ἀποφῆτ' ῥέοντος. Tim. 60. D. Menex. 238. A: ἐλαίου γένεσιν ... ἀνῆκε τοῖς ἐκγόνοις.

ἐλάσσων edd. habent Legg. VI. 735. C., sed Par. A. ἐλάττων (quod recepp. Bekk. et Stallb.).

ἐλάτη, ἡ, *abies*. Legg. IV. 705. C: οὔτε τις ἐλάτη ... οὐτ' αὖ πεύκη.

ἐλαττον, minus. Phaedr. 93. D: ἔστιν ὅ τι πλέον ἢ ἐλαττον ἀρμονίας μετέχει —; Pol. VIII. 564. D: οὐκ ἐλαττον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένῃ. Legg. VI. 754. C: ἐλομέτους

μὴ ἔλαττον ἑκατὸν ἀνδρῶν. 764. E: μὴ ἔλαττον τετραράκοντα γεγονὼς ἐτῶν. Id. 765. A. VIII. 829. B: δεῖ ... σφραγεύεσθαι μὴ ἔλαττον μιᾶς ἡμέρας. C: γεγονὼς ... μὴ ἔλαττον πενήτηκοντα ἐτῶν. 833. D. X. 909. A: μηδὲν ἔλαττον ἐτῶν πέντε. XII. 946. A. Etiam ἢ vel genit. non sequente (ut Lat. *minus sine part. quam*) frequentatur. Legg. VI. 759. D: ἐτι ... μὴ ἔλαττον ἐξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων ... ἀγιστεύειν. IX. 856. D: μὴ ἔλαττον δέκα ἐτι γεγονότες. ἔλαττονάκις, *rarius*, vern. *wenigermal*. Theaet. 148. A: (ὅς) ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλειονάκις γίγνεται. ἔλαττοῦμαι, *inferior sum, superior, cedo*. Gorg. 459. C: εἰ ... ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων. Pol. IX. 587. C: ὅποσα ἐλαττοῦται οὐδὲ πᾶν ῥάδιον εἰπεῖν. Tim. 41. E: ἵνα μὴ τις ἐλαττοῖτο ὑπὲρ αὐτοῦ. Alc. I. 121. B: ὅρα μὴ τῷ τε γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν cet. Gorg. 459. C: μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. Pol. VIII. 549. C: ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πραγματὰ μὴ ἔχειν. D: ἐλαττουμένης (τῆς μητρὸς) ... ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξίν.

ἐλάττων, ὁ ἢ, *minor*; etiam *paucior brevior, inferior et levior*. Pol. IV. 421. A: τῶν μὲν ἄλλων ἐλάττων λόγος (*levior causa*). Phaed. 93. B: ἐλάττων (ἁρμονία). Legg. VI. 779. D: διαίτα ... οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας γίγνοιτ' ἄν. De iusto 373. E: τὸ μὲν μείζον ὑπερέχον, τὸ δὲ ἔλαττον ὑπερέχόμενον. Phaedr. 246. A: ἐλάττονος (διγνήσεως). Phaed. 70. E: ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα μείζον γίγνεσθαι. Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντες. Polit. 295. C: ἐλάττω χρόνον ἀποδημήσας. Tim. 75. D: τὸν ἐλάττονα (*breviorem vitam*) ἀμείνονα ὄντα. Phaedr. 233. A: ἐλάττω τὴν φιλίαν ἀντοῖς ποιῆσαι. Pol. I. 330. B: ἐτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν αὐτῆς. Prot. 337. A: τῷ δὲ ἀμαθεστέῳ ἔλαττον (νεῖμαι). Phil. 24. C: τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον. Pol. I. 343. D: ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. De lege 316. A: τὰ ... ἔλαττον (ἐλκοντι) κορυφότερα. Hipp. min. 364. B: ἐπειδὴ ἐλάττους τέ ἐσμεν cet. Parm. 149. C: αἰ μὰ αἰ ἄψεις ἐλάττους εἶδιν αὐτῶν. Pol. VIII. 556. B: ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ φέοιτο τῶν τοιούτων κακῶν οἶων νῦν δὴ εἵπομεν. 553. D: ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἐόται. IV. 431. D: τῆς (φρονησεως) ἐν τοῖς ἐλάττοσι (opp. τοῖς πολλοῖς) τε καὶ ἐπιμεσετέροις. X. 619. D: οὐκ ἐλάττους εἶναι ... τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥκοντας. Parm. 149. B: συμβαίνει τὰς ἄψεις τοῦ πληθους τὸν ἀριθμὸν μὲν ἐλάττους εἶναι. Pol. VIII. 568. D: ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. II. 368. D: ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω. Legg. I. 744. B. Cum *prae*pos. Phaed. 93. B: εἰ δ' ἤτιόν τι καὶ ἐπ' ἔλαττον (ἀρμούσῃ). Ib. ἢ ἐπ' ἔλαττον καὶ ἥτιον αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχῇ. D: μηδ' ἐπ' ἔλαττον εἰζῆαν ἐτέ-

ρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. Pol. VIII. 546. D: παρ' ἐλάττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς. Adverbiū partes agit. Gorg. 512. B: ὅς οὔτε σιτρατηγοῦ ... οὔτε ἄλλου οὐδενός ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν. Pol. III. 396. D: ἐλάττω τε καὶ ἥττον (μιμούμενος) ἢ ὑπὸ νόσων ... ἐσφαλμένον cet. VIII. 544. D: εὐροὶ δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. Crit. 53. A: ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χῶλοί cet. Ep. II. 314. B: οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτών ἀκηκοότες.

ἐλάττωσις, ἡ, *deminutio*. Def. 412. B: δικαίων καὶ συμπεφρόντων ἐλάττωσις. 416: ἐνδεῖα ἐλάττωσις τῶν ἀγαθῶν. ἔλα ὤνω, *pello, agito, stímulo; ago, fero, duco*. Pol. II. 380. D: τὸν δὲ ... βομβρωσις ... ἐλαύνει (Hom.). Tim. 22. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι εἶναι κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁδὸν ἐλαύνειν (τὸ ἄρμα). Phaedr. 246. E: ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα. Pol. III. 396. A: ἐλαύνοντας τριήρεις. Phaedr. 240. D: ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαυννεται. Ax. 368. C: διὰ πόσων ἐλαυννεται δεινῶν (ἡ πολυτίμητος πολιτεία). Pol. IX. 573. E: ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. Legg. XI. 919. A: ὑπὸ χειμῶνων ἀγρίων βία ἐλαυνομένους. Pol. X. 616. E: ἐκείνην ... διὰ μέσων τοῦ ὁγδόου διαμπερὲς ἐλγλάσθαι (*ductam esse, h. e. pertinere*). Ax. 371. E: ὅσοις ... τὸ ζῆν διὰ κακορρηγμάτων ἡλύθη. Intrans. *progređior, provehior*. Crat. 410. E: πόρῳ ἤδη ... φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Euth. 4. B: πόρῳ που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Gorg. 486. A: τοὺς ἄλλους τοὺς πόρῳ αἰεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Theag. 129. D: ἐγὼ οὖν οἶομαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὅμου τι τούτῳ ἔλᾶν (*prope ad hoc accessurum, h. e. simile quid perpressurum esse*). Med. *abigo*. Gorg. 484. B: τοῦ Γηρυόνου ἡλάσατο τὰς βοῦς.

ἐλαφος, ὁ et ἡ, *cervus*. Soph. 262. B: ὅταν λέγῃται λέων, ἐλαφος, ἵππος. Pol. III. 389. E: ἐλάφοιο (Hom.). Lach. 196. E:λέοντα καὶ ἐλαφον. Legg. IV. 707. A: ἐλάφους ... φεύγειν.

ἐλαφρός, ὁ, ὁν, *levis*. Legg. II. 657. D: ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει νῦν. Epin. 985. B: ἐλαφρὰ φερόμενα ῥύμη. Tim. 63. D: τῷ κατὰ τὸν ἐναντίον τόπον ἐλαφρῷ. C: τὸ δὲ σμικρὸν ἐλαφρόν (opp. βαρὺ) καὶ ἄνω (φερόμενον κληθῆναι). Phaedr. 256. B: ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφοὶ γεγονότες. Legg. I. 625. D: ἐλαφρὰ ... τὰ ὄπλα ... κεκτῆσθαι. Tim. 56. B: ἐτι δὲ ἐλαφρότατον (al. ἐλαφρώτ.). Trop., ut Lat. *levis*. Ep. XIII. 360. C: ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι. **levis, h. e. facilis*. Ep. II. 314. E: ἐλαφρὰ ... ἢ δέχοις καὶ περὶ τῶν οἰκτιῶν ἀντιῶν cet. — Legg. IX. 934. A: δίκην ... ἐλαφροτέραν. Pol. V. 457. A: τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερον ταῖς γυναιξίν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον.

ἐλαφρότης, ἡ, *levis, agilitas*. Legg. VII. 795. E:

εὐεξίας ἐλαφροῦτερός τε ἔνεκα ... τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν καὶ μερῶν.

ἐλάχιστος, η, ον, *minimus; etiam paucissimus et brevissimus*. Pol. VII. 537. B: καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη, τίς cet. Legg. IX. 854. E: δίκη δὴ τούτῳ θάνατος ἐλάχιστον τῶν κακῶν. Apol. 30. A: ὅτι τὰ πλείστον ἄξια περὶ ἐλάχιστον ποιεῖται. Soph. 262. C: λόγον εἶναι ... τοῦτον ἐλαχιστόν τε καὶ πρώτον. Phaedr. 233. E: καὶ οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἰσονται. Pol. II. 381. B: πᾶν ... τὸ καλῶς ἔχον ... ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλον ἐνδέχεται. Tim. 58. B: ἐλαχίστην (κενότητα). 70. E: βοήν ὡς ἐλαχίστην παρέχον. Gorg. 466. B: ἐλάχιστον ... δύνασθαι. 490. C: πάντων ἐλάχιστον βελτίστῳ (ἐκτέον). Pol. V. 449. C: εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου. Legg. XII. 946. A: ὃ ἂν ἐλάχισται (ψῆφοι) γένωνται. Pol. II. 378. A: ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκούσαι. VI. 496. E: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Adverbii partes obtinent ἐλάχιστον, τὸ ἐλάχιστον et ἐλάχιστα. Parm. 142. E: καὶ γίγνεται τὸ ἐλάχιστον ἐκ δυοῖν αὐ μορίοις τὸ μόριον. Pol. I. 331. B: οὐκ ἐλάχιστον ... εἰς τοῦτο ... πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. V. 459. D: ἐν τοῖς γάμοις ... ἔοικε τὸ ὀρθόν τοῦτο γίνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. IX. 587. A. Phaedr. 63. D: ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι. Pol. V. 452. C: οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν cet. Eryx. 393. E: ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτούς cet. 394. A.

ἐλεγεῖον (int. μέτρον), *distichon*. De lucrī cup. 228. D: ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγείον. * (int. ἔπος), *carmen elegiacum*, plur. *elegi*. Pol. II. 368. A: τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν. Men. 95. D: ἐν τοῖς ἐλεγείοις (antec. ἐν ποίοις ἔπειν;).

ἐλεγκτικός, ἡ, ὄν, *redarguens, reprehensor*. Theaet. 200. A: ὁ ... ἐλεγκτικός ἐκεῖνος γελάσας φήσει, Soph. 216. B: θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός.

ἐλεγχος, ὁ, *probatio*, qua aliquid demonstramus, etiam qua alterum convincimus, *redarguimus* al., hinc *ipsa confutatio*. Prot. 344. B: ὅτι ... ἐλεγχός ἐστι τοῦ Πιπτακείου ῥήματος διὰ παντός τοῦ ἄσματος. Gorg. 471. E: οὗτος δὲ ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Soph. 231. B: ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσοφίαν γιγνόμενος ἐλεγχος. Conv. 220. A: τούτου ... ὁ ἐλεγχος ἔσεσθαι. Legg. III. 702. B. Gorg. 472. C: ἐστι ... οὗτος τις τρόπος ἐλέγχου. 473. E. Phaedr. 266. E: καὶ ἐλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. 273. C: τάχ' ἂν ἐλεγχόν (*facultatem ad convincendum*) πῇ παραδοίῃ τῷ ἀντιδίῳ. Soph. 230. D: καὶ τὸν ἐλεγχον λεκτέον ὡς ἀρα ... τῶν καθ' ἀρσεῶν ἐστι. 242. B: ἂν ἐπὶ τὸν ἐλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἴης. Legg. X. 891. A: ὡς δώσουσα εἰς πάντα χρόνον ἐλεγχον. Ep. III. 319. D. VII. 344. B: ἐν εὐμένεσιν ἐλέγχοις ἐλεγ-

γόμενα. **exploratio, quaestio; cum v. διδόναι, rationem reddere.* Soph. 259. D: οὐ τέ τις ἐλεγχος οὗτος ἀληθινός cet. Phaedr. 278. C: εἰς ἐλεγχον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε. Apol. 39. C: οἰόμενοι ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἐλεγχον τοῦ βίου. Ep. VII. 340. B: ὦμην τούτου πρῶτον ἐλεγχον δεῖν λαβεῖν ποτερον cet.

ἐλέγχω, *exploro, probō, inquirō; excutio; etiam rationem repesco.* Legg. XII. 946. C: οὗτοι ... τὰς ἀρχὰς πάσας ... πάσαις βασινοῖς χρώμενοι ἐλευθέραις ἐλεγχόντων. Soph. 241. B: ἐάνπερ ἐλέγχωμεν. Phaed. 85. C: τὸ ... τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν ... πάννυ μάλθακού εἶναι ἀνδρός. Soph. 241. B: ἐλέγχειν τὸν λόγον. Legg. I. 648. B: ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν. XII. 963. B: τὸν ... πολιτικὸν ἐλεγχόντες. Apol. 39. C: πλείους ἔσονται ἡμᾶς οἱ ἐλεγχόντες. Ep. VII. 347. B: ἐργοὶς ἐλέγξει πειράσθαι τὰς Διονυσίου μηχανάς. Apol. 29. E: ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω. Prot. 331. C: οὐδὲν ... δέομαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο ... ἐλέγγεσθαι, ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ. Ib. οἰόμενος οὕτω τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγγεσθαι εἰ cet. Legg. X. 398. B: καὶ μοι ἐλεγχομένῳ cet. Phil. 14. B: ἂν πῃ ἐλεγχόμενοι μὴνύσασιν ποτερον cet. **probo, convincō, coarguo.* Prot. 331. E: ὥστε τούτῳ γε τῷ λόγῳ καὶ ταῦτα ἐλέγχοις ... ὡς ἅπαντά ἐστιν ὁμοία ἀλλήλοις. Phaedr. 273. B: τὸν δὲ τοῦτο ... ἐλέγχειν ὡς μόνω ἦστην. Legg. V. 727. D: διδάσκων τε καὶ ἐλέγχων ὡς οὐκ οἶδεν cet. XI. 917. D. Soph. 259. C: καθ' ἑκαστον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν. 256. C: ἐλεγχόντες ὡς ἔστι κατὰ φύσιν ταύτη. Theaet. 171. D: πολλὰ ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα cet. Soph. 259. A: ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας. Legg. XI. 917. D: ἐναντίον ἐλέγξας τῶν ἀρχόντων. VII. 805. C: εἰ ταῦτα ἦν μὴ ἱκανῶς ἐργοῖς ἐληγμένα ὅτι δυνατὰ ἐστι γίνεσθαι. VIII. 839. D: ἐλεγχθέν ... ἔργῳ. **redarguo, refello.* Charm. 166. C: εἰ ... σε ἐλέγχω. Pol. I. 349. A: τί ... οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; VII. 539. B: ἄλλους ἐλέγχουσι. Gorg. 467. B: ἀλλὰ μὴ ἐλεγγε. Phil. 14. E: ὅταν τις ... ἐλέγῃ καταγελῶν cet. Pol. I. 337. E. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Soph. 238. D. Phil. 15. A. al. Gorg. 486. C: παύσαι δ' ἐλέγχων. Soph. 230. D: ἐλέγχων. Pol. I. 336. C. Soph. 238. D: τὸν ἐλέγχοντα. Gorg. 486. C: ζηλῶν οὐκ ἐλέγχοντας ἀνδρας τὰ σμικρὰ (v. μικρὰ). Theaet. 165. D: ἃ ... ἤλεγχεν ἄν. Conv. 201. E. Enthyd. 286. E: ἀλλὰ σὺ ... ἐλέγξον. Gorg. 470. C: οὐχὲ καὶ παῖς σε ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις; Pol. VII. 539. B: ὅταν ... πολλοὺς ... αὐτοὶ ἐλέγξωσιν. Gorg. 470. C: χαλεπὸν γέ σε ἐλέγξει. Apol. 18. D. Tim. 54. B: τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι. Gorg. 458. D: (τῶν) ἡδέως ... ἂν ἐλεγξάντων, εἰ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγοι. Soph. 216. B: ἐλέγξων. Apol. 21. C. Theaet. 166. A: ἐγὼ ἐλέγχομαι. Ep. VII. 343. D: ὡς οὐχ ἡ ψυχὴ τοῦ

γορέψαντος ... ἐλέγχεται. Gorg. 462. A: ἐλέγχον (*sine te con-
vinci*). 461. A: εἰ ... κέρδος ἡγοῖτο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι.
Theaet. 157. E: ἐλέγχεσθαι ὃν ἄρτι διήμην λόγον. 162. A.
Charm. 166. E: εἴτε Σωκράτης (ἐστίν) ὁ ἐλεγχόμενος. Theaet.
161. A: ἐλεγχόμενον ὁρῶν. Soph. 230. D. Hipp. mai. 288. A:
πῶς ... ἂν ... ἐλεγχθείης ὃ γε πᾶσι δοκεῖ —; 287. E: οὐ
μὴ ποτε ἐλεγχθῶ. 288. A. Pol. VII. 539. B: (ὅταν) ὑπὸ
πολλῶν ... ἐλεγχθῶσι. Gorg. 458. D: τῶν ἡδέως ... ἂν
ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω. Soph. 241. D: τού-
των ... μῆτε ἐλεγχθέντων μὴθ' ὁμολογηθέντων. Legg. X.
905. D: παντὶ τ' αὐτὰ κατὰ δύναμιν τρώω ἐλεγκτέον.

ἐλεεινολογία, ἡ, *miseratio*. Phaedr. 272. A: (και-
ροῦς) βραχυλογίας τε αὐτὴ καὶ ἐλεεινολογίας (AG ἐλεινολο-
γίας, quod Bekk. recepit).

ἐλεεινός, ἡ, ὄν, *miserabilis*, *miserandus*; neutr. c. art.
miseratio. Gorg. 469. A: ἄθλιος δοκεῖ σοι καὶ ἐλεεινός; Legg.
V. 731. C: ἐλεεινός ... πάντως ὃ γε ἄδικος καὶ ὃ τὰ κακὰ
ἔχων. Phaedr. 59. A: οὐδὲν μοι ἐλεεινὸν εἰσέχει. Gorg. 469.
B: καὶ ἐλεεινὸν γε πρὸς. Pol. X. 620. A: ἐλεεινὴν ... ἰδεῖν
εἶναι (τὴν θείαν). 606. B: θρέψαντα ... ἐν ἐκείνοις ἰσχυ-
ρὸν τὸ ἐλεεινόν. Ion. 535. C: ὅταν ἐλεεινὸν τι λέγω. B:
τῶν περὶ Ἀνδρομάχην ἐλεεινῶν τι. Apol. 35. B: τοῦ τὰ
ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος, Legg. V. 729. E: ὁ ξέ-
νος ἐταίρων ... ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς.

ἐλεος, ὁ, *miseratio*, *miser cordia*. Phaedr. 58. E: οὕτε
... με ... ἔλεος εἰσέχει. Pol. VII. 539. A: ἵνα μὴ γίγηται
ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοινοῦτάς σοι. Ib. καὶ ἔλεος
γ' (ἄξιον). Legg. XI. 926. E: τίνα τρόπον ἡ τῆς ὀρφανίας
τύχη τοῖς γενομένοις ὀρφανοῖς ὡς ἡμῖστα ἔλεον ἐξείτης συμ-
φορᾶς (*miserabilem calamitatem*). Pol. X. 606. C: ταῦτόν
ποιῶν ὅπερ ἐν τοῖς ἔλεοις.

ἐλευθερία, ἡ, *libertas*. Gorg. 492. C: ἀκολασία καὶ
ἐλευθερία. Pol. VIII. 563. B: ἐν γυναιξὶ ... πρὸς ἄνδρας
καὶ ἄνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία
γίγνεται. 564. A: ἡ ... ἄγαν ἐλευθερία εἴκεν οὐκ εἰς ἄλλο
τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει.
Legg. III. 693. D. 698. A: ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρ-
χῶν ἐλευθερία. Ep. VIII. 354. E: δουλεία ... καὶ ἐλευθερία
ὑπερβάλλοντα ... ἐκατέρω πάγκομον. Gorg. 452. D: αἴτιον
... ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις. Pol. III. 395. C: δη-
μιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως. VIII. 557. B: ἐλευθερίας
ἡ πόλις μεοτῇ ... γίγνεται. 562. C: ἐλευθερίας διψήσασα.
E: ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἵεναι. 563. B: τὸ ... ἐσχά-
τον ... τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους cet. IX. 576. A: ἐλευ-
θερίας ... τυραννικὴ φύσις αἰεὶ ἄγευστος. Legg. III. 694. A:
ὅτε ... τὸ μέτρον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἡγόν.
Menex. 239. B: ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ... μάχεσθαι. Ep.
VIII. 354. D: ἀπληροῖα ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Phaedr.

114. E. καὶ ἐλευθερία καὶ ἀληθεία. Theaet. 175. D: ὁ ... ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον (τρόπος). Menex. 239. A: ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι. Pol. VIII. 560. E: ἀναρχίαν ... ἐλευθερίαν (καλοῦντες). IX. 572. E: ὀνομαζομένην (παρὰνομίαν) ... ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἀπασαν. Legg. III. 694. B: δι' ἐλευθερίαν τε καὶ φιλίαν cet. 699. E: ἡμῖν ... ἐπὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν προτρέπουσι τὰ πλήθη. *liberatio. Pol. I. 329. C: παντάπασι ... τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γῆρα πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία.

ἐλευθεριάζω, in libertate sum. Legg. III. 701. E: τοῦ δεσπόζειν — τοῦ ἐλευθεριάζου (μετριότητά τινα).

ἐλευθερικὸς, ἡ, ὄν, liber. Pol. XI. 919. E: τὸ ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελευθερον ἀκριβῶς ... οὐ ῥάδιον νομοθετεῖν. III. 701. E: τὴν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.

ἐλευθέριος, ὁ ἡ, liberalis, ingenuus, homini libero conueniens. Legg. VII. 823. E: πτηνῶν θήρας ... ἔρως οὐ σφόδρα ἐλευθέριος. Gorg. 485. B: χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλευθέριον cet. Ep. VII. 336. A: ἐλευθέριον ἐν σχήματι κατέστησε. Pol. VIII. 561. D: ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. Legg. II. 669. C: σχῆμα ἐλευθέριον ὑποθεῖσαι. I. 635. C: ἀνδρεῖοι καὶ ἐλευθέριοι ... προσαγορεύεσθαι. Pol. I. 344. C: οὕτως ... ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον ... ἀδικία δικαιοσύνης. Tim. 21. C: κατὰ τὴν ποίησιν αὐτῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. Ax. 369. B: τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην.

ἐλευθεροπρεπής, ὁ ἡ, hominem liberum decens. Alc. I. 135. C: ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετὴ.

ἐλευθεροπρεπῶς, liberaliter. Alc. I. 135. C: ἐλευθεροπρεπῶς (ἔχεις), ἡ οὐ;

ἐλεύθερος, α, ὄν, liber; neutr. c. art. libertas. Phaed. 62. D: ἐλεύθερος γενόμενος. Pol. VIII. 562. C: ὅστις φύσει ἐλεύθερος. E: ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾗ. Legg. VI. 761. E: δοῦλος ἢ ἐλεύθερος. Men. 86. D. Legg. XI. 930. D: ἐὰν δέ τις ἐλευθέρα δούλῳ συγγίγνηται cet. Def. 415. A: ἐλευθερον τὸ ἄρχον αὐτοῦ. Legg. III. 700. A: τὴν τοῦ ἐλευθέρου λίαν ἐπίδοσιν βίον. Men. 71. E. Pol. IV. 433. D: (ἐν) δούλῳ καὶ ἐλευθερῳ. Legg. XI. 930. D. Pol. VII. 536. E: ὅτι ... οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρὴ μανθάνειν. IX. 591. A: καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμιν. Legg. II. 665. C: ἐλεύθερον καὶ δούλον. Pol. IX. 577. C: ἐλευθέραν ἢ δούλην τὴν τυραννουμένην εἰρεῖς; D. Tim. 85. E: μετῆκε ... ἐλευθέραν. Legg. I. 635. D: τῇ δὲ ἐλευθέραν (τὴν ψυχὴν) ἔξουσι. III. 693. B: ὅτι τὴν πόλιν ἐλευθέραν τε εἶναι δεῖ καὶ ἔμμενον cet. E: ἡ δὲ τὸ ἐλεύθερον ἀγαπήσασα μειζόνως ἢ ἔδει μόνον. 697. C: τὸ ἐλεύθερον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου. VI. 756. D: ἐλεύθερον ἀφείσθαι τῆς ζημίας. Theaet. 191. A: (ἐὰν) ἐλεύθεροι γε-

νώμεθα. Pol. III. 435. A. VIII. 563. B. Legg. VIII. 832. D: ἐλεύθεροί τε ἀπ' ἀλλήλων εἰσὶ. XI. 919. E. Gorg. 502. D: καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων ... γενόμενοι δούλοι. Pol. IV. 431. C: τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. VIII. 569. B: φεγγων ... καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων. Legg. III. 701. A: ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Conv. 181. E: τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ... μὴ ἔραν. Pol. I. 351. D: ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη. Legg. VII. 794. A: ἐπ' ἐλευθέροις. VIII. 842. D: ἐλευθέροις ἀνθρώποις μᾶλλον πρόποντες (νόμοι). Riv. 135. B: ἃ προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν. Pol. III. 387. B: οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. V. 461. B: ἀφήσομεν πον ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ἢ ἂν ἐθέλωσι. IX. 577. C: δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. 590. E: ἡ τῶν παιδῶν ἀρχή, τὸ μὴ ἔαν ἐλευθέρους εἶναι. Euthyd. 292. B: πλουσίους τοὺς πολίτας παρέχειν καὶ ἐλευθέρους cet. Ep. VIII. 354. C: τοῖς ... ἐλεύθερα διώκουσιν ἥδη καὶ φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγόν cet. *ingenius, liberalis, honestus. Menex. 245. C: τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον cet. Legg. VII. 808. A: αἰσχρὸν ... καὶ οὐκ ἐλευθέρου. Ep. VII. 345. B: ἄξια ... εἶναι πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρως. Pol. III. 405. A: τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τεθράφθαι. Prot. 312. B: ὥς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρόπει. Phaedr. 243. C: οὐδένα ἐλεύθερον ἔρωτα ἐρωκότων. Gorg. 485. C: ἐλεύθερόν τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφοῦντα ἀνελεύθερον. D: ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα ... μηδέποτε φθέρξασθαι. Theaet. 173. A: τὸ εὐθύ τε καὶ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀγήροηται. Legg. V. 741. E: ἡθὸς ... ἐλεύθερον. VII. 795. E: τό τε μεγαλοπρεπὲς φυλάττοντας ἅμα καὶ ἐλεύθερον. Soph. 253. C: ἡ ... ἐλάδομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπειρόντες ἐπιστήμην —; Pol. VI. 499. A: λόγων ... καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων. Legg. XII. 946. C: πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις. Pol. VIII. 567. A: τινὰς ... ἐλεύθερα φρονήματα ἔχοντας. ἐλευθερῶ, libero. Ep. VIII. 356. A: ὅς ... ἐκὼν τὴν πόλιν ἐλευθεροῖ. Pol. IX. 579. A: ἐλευθεροῦν (manu mittere). Ep. VII. 329. B: ἐλθὼν τε ξιμαντὸν ἡλευθέρωσα cet. Pol. VIII. 566. E: χρεῶν ... ἡλευθέρωσε. Tim. 25. C: τοὺς δ' ἄλλους ... ἀφθόρως ἅπαντας ἡλευθέρωσεν. Pol. VIII. 567. E: ἐλευθερώσας. Menex. 239. D. Phaedr. 256. B: ἐλευθερώσαντες δὲ ᾧ ἀρετή (ἐνεγίγνετο). Menex. 246. A: οἱ βασιλεῖα ἐλευθερώσαντες. Pol. IX. 591. B: τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦται. Phaed. 114. B: οἱ τῶνδε ... τῶν τόπων τὸν ἐν τῇ γῇ ἐλευθεροῦμενοι. Pol. VIII. 569. A: ἵνα ἀπὸ τῶν πλουσίων ... ἐλευθερωθῇ. IX. 575. A: τὸν ... ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. Ep. VII. 334. A: εἰς τοὺς ἐλευθερωθέντας ὑπ' αὐτοῦ Σικελιώτας.

ἐλευθέρως, *libere, ingenuo*. Theaet. 175. E: ἀναβάλλεσθαι ... οὐκ ἐπισταμένον ἐπιδέξια ἐλευθέρως (*more hominum liberorum*). Conv. 218. C: ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι εἶδουκεῖ. Pol. VIII. 563. C: πάννυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰδισμένοι πορεύεσθαι. Legg. IX. 919. E: ὅσοι ἐλεύθεροι ἐλευθέρως.

ἐλευθέρωσις, ἡ, *liberatio*. Pol. VIII. 561. A: εἰς τὴν τῶν (μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν) ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἄνεσιν.

ἐλεφάντινος, η, ον, *eburneus*. Hipp. mai. 290. C: καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον ... καλὸν ἐστι. Critia 116. D: τὴν ... ὀροφὴν ἐλεφαντίνην. Hipp. mai. 290. B: ἀλλ' ἐλεφάντινον (ἐποίησε). 301. A: εἰ χρυσοῖ ... ἢ ἐλεφάντινοι ... τύχοιμεν ὄντες. 290. C: τοῦ ... ἔνεκα ... οὐ καὶ τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν ἐλεφάντινα εἰργάσατο —;

ἐλέφας, ὁ, *elephantus*. Critia 114. E: καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλεῖστον. **ebur*. Legg. XII. 956. A. Hipp. mai. 290. C: ὁ ἐλέφας καὶ ὁ χρυσός *cet.* Charm. 173. A: εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν (τὸ ὄναρ). Hipp. mai. 290. C: ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξυρών. Pol. II. 373. A: χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα.

ἐλεῶ, *misereor, misericordia commoveor*. Conv. 173. C: ὁμᾶς ... τοὺς εἰταίρους ἐλεῶ. Pol. IX. 589. E: εἰ ... μὴ-δὲν ἐλεεῖ. Prot. 323. D: ἀλλ' ἐλεοῦσιν. Phaedr. 233. B: πολὺ μᾶλλον ἐλεεῖν ... ἢ ζηλοῦν. Gorg. 469. A. Pol. VII. 516. C. Ep. VIII. 356. B: ἐλεῶν ... πατρίδα. Legg. II. 665. A: θεοὺς ... ἐλεοῦντας ἡμᾶς. Pol. VII. 518. B: τὴν δ' ἐλεήσειεν. Conv. 191. B: ἐλεήσας. Hipp. mai. 293. D: ὥσπερ ἐλεήσας μου τὴν ἀπειρίαν *cet.* Euthyd. 288. D: ἐλεήσαντέ με καὶ οἰκτείραντε. Pol. I. 337. A: ἐλεεῖσθαι ... ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἐστὶ πονὺ ὑπὸ ὕμῶν τῶν δεινῶν, ἢ χαλεπαίνεσθαι. Ax. 368. D: ἐλεούμενον. Apol. 34. C: ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθεῖη.

ἐλίξ, ἡ, *gyrus*. Locr. 97. C: τὰν ἐλικά ἐκτυλίσσει.

ἐλίττω, *vulbo*. Epin. 978. C: ἐλίττων ταῦτα *cet.* Tim. 73. A: εἰλιξάν τε περίξ τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν. Theaet. 194. B: ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἐλίττεται (*vertitur*) ἢ ὁδῶα.

ἐλκος, τό, *vulnus*. Ax. 368. C: ἀλλ' οὐχ ὅλον, ὥς φασιν, ἐλκος (*ulcus*) —; Legg. IX. 877. A: ἀνίατον ἐλκος. Alc. I. 115. B: κατὰ τοὺς θανάτους τε καὶ τὰ ἐλκη.

ἐλκτικός, ἡ ὄν, *trahendi vim habens*. Pol. VII. 523. A: ἐλκτικῶ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν.

ἐλκω, *traho, attraho; ducō*. Phaedr. 254. D: μετ' ἀναιδείας ἐλκει. Pol. VII. 533: τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα ... ἡρέμα ἐλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. 538. D: ἐλκει ἐφ' ἑαυτά. Tim. 63. C: γῆν ἐνίοτε αὐτὴν ἐλκομεν εἰς ἀνόμοιον αἶρα βίᾱ. Soph. 246. A: οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ ... πάντα ἐλ-

κουσι. Pol. VIII. 568. C: εἰς τυραννίδας ... ἔλκουσι τὰς πολιτείας. VII. 515. E: εἰ ... ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία cet. Theaet. 195. C: ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλῃ τις. Phaed. 94. B: ἐπὶ τὸνναντίον ἔλκειν. Theaet. 162. B: μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρόν ἢ δὴ ὄντα. Pol. V. 458. D: πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεών. VII. 539. B: χαίροντας ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεί. Theaet. 199. A: ὅπῃ τις χαίρει ἔλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ μανθάνειν. Soph. 259. C. Tim. 63. B. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀλόγως ἐλκούσης ἐπὶ ἡδονάς. Crat. 419. E: τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῶ. Pol. V. 464. C: τὸν μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι. Theaet. 168. C: ἃ οἱ πολλοὶ ὅπῃ ἂν τύχῳσιν ἔλκοντες cet. Pol. IV. 439. D: τὰ ... ἄγοντα καὶ ἔλκοντα. Legg. X. 890. A: ἐλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν ὀρθὸν βίον. Lach. 183. E: εἴλκεν οὖν ... βουλούμενος ἀπολύσαι (τὸ δρέπανον). Ep. VII. 325. A. Pol. VIII. 547. B: εἰλέκτην ... ἐκατέρω τῷ γένει. Phaedr. 270. A: ἐντεῦθεν εἴλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Pol. VIII. 560. B: οὐκοῦν εἴλκυσαν ... πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλία cet. Parm. 135. D: ἔλκυσον ... σαντόν (*flexite te*, h. e. *flexibilem redde*; *dictio a palaestra ducta*). Theaet. 175. B: ὅταν ... τινὰ αὐτὸς ... ἐλκύσῃ ἄνω. Phaed. 79. C: τότε ... ἔλκεται ὑπὸ τοῦ σήματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ ταῦτά ἔχοντα. 81. C: ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκοιντο. Pol. VI. 494. E: (ἐὰν) ἔλκεται πρὸς φιλοσοφίαν. Theaet. 181. A: ὅταν ... ἔλκονται εἰς τὰναντία. Soph. 265. E: ἐφ' ᾧπερ νῦν ἔλκεσθαι φῆς. Pol. I. 350. D: ἐλκόμενος καὶ μόγεις. VII. 550. A: ἐλκόμενος ὑπὶ ἀμφοτέρων τούτων. IX. 577. E: ὑπὸ ... οἷοντρον αἰεὶ ἐλκομένη βία. Locr. 101. D: ἐλκόμενῳ τῷ αἵερος. Pol. VII. 515. E: ἀρνακτεῖν ἐλκόμενον. 539. E: ἐλκόμενοι πανταχόσε. Crat. 386. E: ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Polit. 289. B. Phaedr. 267. C: τῶν ... οἰκτρογῶν ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἐλκομένων λόγων. Tim. 91. E: εἰς γῆν ἔλκόμενα ... ἤρεισαν. Pol. II. 365. C: ἐλκτέον ἐξοπισθεν. **pendo* (*pondus habeo*). De lege 316. A: πότερον ... τὰ πλείον (v. *πλείονα*) ἔλκοντα βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἑλαττον κουφότερα —;

ἐλλέβορος, ὁ, *helleborus*. Euthyd. 299. B: ἐλλεβόρου ἄμαξαν.

ἐλλείπω, *relinquo*; *omitto*, *praetermitto*. Polit. 267. C: ἢ τοῦτ' αὐτὸ καὶ μάλιστα ἢ ζήτησις ἐλλείπει, τὸ cet. Pol. II. 362. D: εἴ τι ὅδε ἐλλείπει. IX. 571. D: οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει cet. Phaedr. 272. B: ὅτι ἂν αὐτῶν τις ἐλείπη λέγων cet. Crat. 431. D: ἐὰν ... σμικρὰ ἐλλείπη. C: ἐνία ἐλλείπειν. Conv. 196. D. Polit. 269. C: λέγε μὴδεν

ἐλλείπων. Legg. II. 673. B: μουσικῆς περί διελθόντων ἡ-
μῶν, ἐλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς. Tim. 17. B: κατὰ δύ-
ναμιν γε οὐδὲν ἐλλείψομεν. 20. C: οὔτε ἐλλείψομεν προ-
θυρίας οὐδὲν cet. Phil. 18. D: τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου
... ἐλλείπεται. — In re ponitur quae reliqua est, deest, de-
sideratur vel etiam aliquo caret, et in homine qui deest in ali-
qua re vel alicui rei, qui deficitur, aliqua re caret, non assequi-
tur al. Legg. I. 632. B: ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει.
Pol. III. 402. D: εἴ γέ τι ... κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείπει.
Legg. XII. 958. B. V. 740. C: εἰ δέ τισιν ἐλλείπωσι χά-
ριτες. Tim. 29. B: τούτου ... μηδὲν ἐλλείπειν. 90. B:
τούτου μηδὲ μικρὸν ἐλλείπειν (v. ἐλλίπειν). Theag. 123.
A: ἔτι οὖν οἷε τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν —; Men. 87.
A. Polit. 311. C: τούτου μηδαμῇ μηδὲν ἐλλείπουσα. The-
aet. 157. E: ὅσον ἐλλείπον αὐτοῦ. Legg. XII. 960. D: τοῦτ'
ἐλλείπον τοῖς νόμοις εἶναι. V. 740. D: περιγενομένοις
ἢ τοῖς ἐλλείπουσι. Phaedr. 269. D: ὅτου δ' ἂν ἐλλίπῃς τού-
των, ταύτῃ ἀτελὴς ἔσει. Med. Soph. 258. B: πότερον ...
ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων τῆς οὐσίας ἐλλειπόμενον —; Cri-
tia 118. C: ὁ τι δ' ἐνελείπετο. *inferior sum, superior, cedo.
Alc. I. 122. C: ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. Phaed. 74. A: εἴτε τι
ἐλλείπει τοῦτο ... εἴτε μὴ ἐκείνου οὐ ἀνεμνήσθη. Alc. 122.
D: ὅτι πολὺ τὰνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει. Legg. IV. 719.
D: τῆς δὲ (ταφῆς) ἐλλειπούσης. 717. D: μὴ δ' ὑπεραί-
ροντα ... μὴτ' ἐλλείποντα. V. 729. A: τὰ δ' ἐλλείποντα
δουλείας ὡς τὸ πολὺ. Pol. VI. 484. D: ἐμπειρία ...
μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας. Ib. εἴ γε τᾶλλα μὴ ἐλλεί-
ποιντο. Riv. 136. A: τῶν ... πρώτων εἰς ξύνεσιν περὶ
τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι. Imperf. Legg. VIII. 844. B: (εἰ)
ἐλλείπει τῶν ἀναγκαίων πωμάτων. V. 740. C: οἷς ἂν τῆς
γενέσεως ἐλλείπῃ τῶν πολιτῶν.

ἐλλείψις, ἡ, defectio s. defectus. Prot. 356. A: ὑπερ-
βολὴ ἀλλήλων καὶ ἐλλείψις. Polit. 283. C: (περὶ) πάσης
ὑπεροχῆς τε καὶ ἐλλείψεως. Def. 415. A: τὸ μέσον ὑπερ-
βολῆς καὶ ἐλλείψεως. Polit. 283. C: πᾶσαν τὴν τε ὑπερ-
βολὴν καὶ τὴν ἐλλείψιν. 285. B: περὶ τῶν ἐλλείψεων cet.
ἐλληγνίζω, graece loquor. Men. 82. B: Ἑλλῆγν μὲν
ἔστι καὶ ἐλληγνίζει; Prot. 327. E: τίς διδάσκαλος τοῦ ἐλλη-
γνίζειν. Charm. 159. A: ἐπειδήγερ ἐλληγνίζειν ἐπίστασαι.
Alc. I. 111. A. C.

ἐλλιμενικός, ἡ, ὄν, ad portum spectans; neutr. (int.
τέλος) portorium. Pol. IV. 425. D: ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικά.

ἐλλιπής, ὁ ἡ, qui deficitur vel caret aliqua re, inops.
Legg. X. 901. C: ὢν ἐλλιπὴς καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελεῖσθαι.
XI. 924. B: τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἰρέσεως ἐλλιπής. II. 669.
A: εἴτε ὅπη ποτὲ ἐλλιπὲς ἂν εἴη κάλλους. Phil. 53. D:
τὸ δ' ἐλλιπὲς ἐκείνου. Pol. VI. 504. B: τῆς ... ἀκριβείας
... ἐλλιπή.

ἐλλόγιμος, ὁ ἥ, *celeber, spectatus*. Prot. 316. C: ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. 327. C: οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ᾗξῇθῃ. Phaedr. 369. D: ἔσει ῥήτωρ ἐλλόγιμος. Conv. 197. A: ἐλλόγιμος καὶ φανὸς ἀπέβῃ. Pol. III. 394. E: ὥστ' εἶναι πον ἐλλόγιμος. Theaet. 142. D: ὅτι πάσα ἀνάγκη εἶη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι. Phil. 17. E: οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον (σε ποιεῖ). Ep. VII. 334. C: ὡς ἐλλογίμῳ πῶποτε ἄνδρος γενομένῳ. Critia 112. E: ἐλλόγιμοι ... ἦσαν. Theag. 126. A: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες. Prot. 361. E: εἰ τῶν ἐλλογίμων γένοιτο ἄνδρων ἐστὶ σοφία. Pol. III. 387. D: τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν. Gorg. 514. B: διδασκάλους ... ἐλλογίμους γεγονότας.

ἐλλοχῶ, *insidias facio vel paro*. Theaet. 165. D: ἐλλοχῶν. Conv. 213. B: Σωκράτης οὗτος ἐλλοχῶν αὐτὸς με ἐν ταῦτα κατέκεισο.

ἐλξίς, ἡ, *tractus*. Tim. 80. C: τὰ θαυμαζόμενα ἡλέκτρων περὶ τῆς ἐλξεως. Legg. I. 644. E: μιᾶ ... τῶν ἐλξεων ξυνεπόμενον. B. Pol. III. 391. B: τὰς τε αὐτὸς Ἐκτορος ἐλξεις cet. Alc. I. 122. C: ἱματίων ... ἐλξεις (quae posteriores vocarunt *symmata*).

ἐλος, τό, *palus*. Legg. VII. 824. B: (ἐν) ἐλεσι καὶ λίμναις. Critia 114. E: καθ' ἐλη.

ἐλπίζω, *spero, exspecto; etiam metuo*. Phaed. 63. C: ὅτι παρ' ἀνδρας ... ἐλπίζω ἀγίξεσθαι ἀγαθούς. Pol. IV. 427. E: ἐλπίζω ... εὐρήσειν αὐτὸ ὧδε. Legg. V. 732. C: ἐλπίζειν ... ἐλάττους ποιήσειν. Phil. 36. B: ἐλπίζων ... πληρωθῆσθαι. 47. C. Pol. IV. 426. A: αἰεὶ ἐλπίζοντες. V. 453. D: δελφινὰ τιν' ἐλπίζοντας ἡμῶς ὑπολαβεῖν ἂν. Legg. I. 642. E: πράξαντες οὐδὲν ὧν ἠλπίζον. Phil. 32. C: τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδὺ ... τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. **puto, existimo*. Soph. 219. A: ἐλπίζω ... λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα. Pol. V. 451. A: ἐλπίζω ... ἐλαττον ἀμάρτημι ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν ... πέρι. IX. 573. C: ἐλπίζει δυνατός εἶναι ἄρχειν. II. 383. B: ἡλπιζον (Aeschyl.). Soph. 217. E: ὅσον (οἶον?) ... ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ εἶναι τις. Legg. X. 893. D: ἀδύνατον, ὥς ἂν τις ἐλπίσειε, γίνεσθαι πάθος. Pol. VIII. 572. E: ὅταν ... ἐλπίσωσιν ... μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξαι.

ἐλπίς, ἡ, *spes, exspectatio*. Phaedr. 232. D: ὥστε πολὺ πλείων ἐλπίς φιλίαν ... γενήσεσθαι. Phaed. 67. B: πολλὴ ἐλπίς ... ἐκεῖ ... κτήσασθαι cet. 114. C: ἡ ἐλπίς μεγάλη. Soph. 250. E: νῦν ἐλπίς ἤδη ... καὶ θάτερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι. Pol. I. 331. A: ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρεστι. II. 369. A: οὐκοῦν ... ἐλπίς εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζήτοῦμεν; Legg. I. 644. C: δόξας μελλόντων, οἷν κοινόν ... ὄνομα ἐλπίς cet. XII. 950. D: πάσα δ' ἐλπίς cet. Epin,

973. C: καλή δὲ ἐλπίς τελευτήσαντι τυχεῖν ἀπάντων cet.
 987. E: πολλή δ' ἐλπίς ἅμα καὶ καλή cet. Apol. 40. C:
 ὡς πολλή ἐλπίς ἐστὶν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. Def. 416. A:
 ἐλπίς προσδοκία ἀγαθοῦ. Phaed. 67. C: μετὰ ἀγαθῆς ἐλ-
 πίδος. 98. B: ἀπὸ ... θανυμαστῆς ... ἐλπίδος ὠχομένη γε-
 ρόμενος. Pol. I. 330. E: ζῆ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. Pol. VI.
 494. C: πληρωθήσεσθαι ἀμνηχάνου ἐλπίδος ... ἱκανὸν ἔσε-
 σθαι πράττειν. VII. 517. B: οὐχ ἀμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς
 ἐλπίδος. Legg. III. 699. B: ἐπὶ ... τῆς ἐλπίδος ὀχοῦμενοι
 ταύτης. Euth. 15. E: ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλης
 ἀπέρχῃ ἢν εἶχον cet. Ep. VII. 341. E: ὑψηλῆς καὶ χαύνης
 ἐλπίδος (ἐμπλήσειεν ἄν). Phil. 36. A: ἐν ἐλπίδι φανεροῦ τοῦ
 πληρωθήσεσθαι. Ep. VII. 353. D: ἐν ἐλπίδι ... γερόνατε.
 Phaedr. 241. A: δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. Polit. 295. D: παρὰ τὴν
 ἐλπίδα (Menex. 243. E: παρ' ἐλπίδα). Tim. 69. D: ἐλπίδα ...
 εὐπαράγωγον αἰσθήσῃ cet. Lach. 200. A: πάντῃ δὴ μεγάλην
 ἐλπίδα εἶχον ὡς ... ἀνευρήσεις. Ep. XI. 358. E: ἐγὼ ...
 ταῦτα γενέσθαι ἂν οὐ πολλὴν ἐλπίδα ἔχω. Prot. 328. D:
 εἴτε ... ἐν αὐτοῖς εἶσιν ἐλπίδες. Phil. 39. E: ἐλπίδες εἰς
 τὸν ἔπειτα χρόνον οὔσαι. 12. D: ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλ-
 πίδων μεστών. 39. E: ἡμεῖς ... ἀεὶ γέρομεν ἐλπίδων.
 Legg. I. 649. B: τοσοῦτω πλείονων ἐλπίδων ἀγαθῶν πλη-
 ροῦνται. IV. 718. A: ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς διάγοντες τὸ πλεί-
 στον τοῦ βίου. V. 732. D: ταύταις ... ταῖς ἐλπίσιν ἑκα-
 στον χρόν ζῆν. Conv. 193. D: καὶ εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας
 μεγίστας παρέχεται ... εὐδαίμονας (ἡμᾶς) ποιῆσαι. Alc. I.
 105. E: ὥσπερ ... οὐ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι
 ὅτι cet. Ep. VII. 327. D: μεγάλας ἐλπίδας εἶχεν ... βίον
 ἂν εὐδαίμονα ... κατασκευάσαι. Etiam in eo ponitur quod
 opinari vel suspicari possumus. Legg. X. 898. D: ἀλλὰ ἐλ-
 πίς πολλή ... τὸ γένος ἡμῖν τοῦτο ... νοητὸν ... εἶναι.

ἐλπιστός, ἡ, ὄν, in eo ponitur quod exspectare, at-
 que etiam timere licet. Legg. IX. 853. E: πολίτην ... οὐτ'
 ἂν βουλοίμεθα οὔτε ἐλπιστὸν ... νοῆσαι ποτε ἂν ταύτην
 τὴν νόσον.

ἐλυτρον, τό, involucrum. Pol. IX. 588. E: τὸ ἔξω
 μόνον ἐλυτρον ὀρῶντι.

ἐμαντοῦ, ἡς, cet. Gorg. 488. A: κατὰ τὸν βίον
 τὸν ἐμαντοῦ. Apol. 37. B: κατ' ἐμαντοῦ ἱρεῖν αὐτὸς ὡς
 cet. Charm. 155. D: οὐκέτ' ἐν ἐμαντοῦ (v. ἐμαντῶ) ἦν.
 Legg. VII. 805. B: πεποιθήκῃς τ' ἐμὲ τὰ νῦν αὐτὸν ἐμαντῶ
 ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἶρηκα. Pol. I. 354. B: δι' ἐμαντόν,
 ἀλλ' οὐ διὰ σέ. Apol. 22. D: ὥστ' ἐμὲ ἐμαντόν (v. ὥστε
 με καὶ αὐτόν) ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ. 37. B: πολλοῦ
 δέω ἐμαντόν γε ἀδικήσῃν. al. sexc.

ἐμβαίνω, ingredior, in eo. Crat. 397. A: ἐπειδήπερ
 εἰς τύπον τινὰ ἐμβεβήκαμεν. Legg. III. 686. C: εὐτυχῶς
 πως ἐμβεβήκαμεν γε εἰς τινὰ σκέψιν ἱκανήν. Phaedr. 252.

Ε: ἐὰν ... μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Pol. IV. 443. C: τύπον τινὰ τῆς δικαιουσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι. Crat. 402. A: ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαιῆς. Ion. 534. A: ἐπειδὴν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἀρμορίαν καὶ εἰς τὸν ὀρθμόν. Pol. III. 406. E: εἰς τὴν εἰωθυῖαν διαίταν ἐμβάς. Legg. III. 681. C: ἀρχή ... νομοθεσίας οἷον ἐμβάντες ἐλάθομεν. *conscendo. Gorg. 511. E: ἢ οἱ (sic Cl. al. Vulgo οἶοι) ἐνέβησαν. Ep. VII. 346. A: ἐμβάς. Menex. 243. C: αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς. *incedo. Alc. I. 108. C: τὸ ἄδειν καὶ τὸ ἐμβαινεν ὁρθῶς.

ἐμβάλλω, *inicio, interpono, immitto, conicio*. Tim. 91. C: εἰς ἀπορίας ... ἐμβάλλει. Prot. 318. E: πάλιν αὐ ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας. Legg. I. 646. B: εἰς ἅπασαν φαυλότητα ἐαντὸν ἐμβάλλειν. II. 672. B: διὸ ... πᾶσαν τὴν μανικὴν ἐμβάλλειν χορείαν τιμωρούμενος. Phil. 19. E: εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλον. Pol. II. 363. A: τὰς ... παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις ἐμβάλλοντες. Critia 120. A: ὑπὲρ ἐκάστον θρόμβον ἐνέβαλλον αἵματος. Phil. 19. A: οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα ... ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκράτης. 21. D. Pol. VI. 487. E: ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον cet. X. 615. B: εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες. Prot. 342. E: ἐνέβαλε ῥῆμα ... βραχύ. 343. D: ἐπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν. Legg. III. 692. A: οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. De lucrī sup. 225. C: ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλλωμεν. Gorg. 516. E: εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλεῖν ἐψηφίσαντο. Lys. 209. D: ὃ τι ἂν βούληται ἐμβάλεῖν εἰς τὸν ζυγμόν. E. Gorg. 471. B: ἐμβάλων εἰς ἄμαξαν. C: εἰς φρέαρ ἐμβάλων. Pol. I. 344. D: οἷον ἐμβάλων λόγον ἐν νῶ ἔχεις ἀπιέναι. Legg. III. 698. B: φόβον ἀπορον ἐμβάλόν. Crat. 414. B: ἐμβάλόντι ... τὸ οὐ. 405. D: ἕτερον λάβδω ἐμβάλοντες (v. ἐμβάλλοντες). 414. C: τὸ ἐμβεβληθῆαι τὸ ῥῶ. Prot. 344. A: τὸ μέν ἐμβεβλημένον. Phil. 62. B: τέχνην ἐμβλητέον κοινῇ. *inruo, incurro. Pol. VIII. 563. C: κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ αἰὶ ἀπαντῶντι. Theaet. 165. D: ἐμβάλων ... εἰς τὸ ἀκούειν cet. *effundor. Phaed. 112. D: πάλιν εἰς τὸν Τάφταρον ἐμβάλλει. Ib. πάλιν ἐμβάλλει. 113. B. C. Ib. ἐμβάλλον.

ἐμβιβάζω, *impono*. Theaet. 193. C: ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἐαντὴς ἔχρος. Tim. 41. E: ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα. Ep. VI. 329. C: σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας.

ἐμβλέπω, *intueor, adspicio*. Alc. I. 133. A: ἐμβλέπων εἰς τοῦτο ὅπερ βέλτιστον αὐτοῦ. 132. B: τοῦ ἐμβλέποντος εἰς ὄφθαλμόν. 133. A: εἶδωλον ὃν τι τοῦ ἐμβλέποντος. Charm. 155. C: ἐπειδὴ ... ἐνέβλεψέ (v. ἀνέβλεψέ) τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανον τι οἷον. Pol. X. 609. D: καὶ ὅς ἐμβλέψας μοι. Charm. 162. D. Ep. VII. 349. B.

ἐμβολή, *η, interpositio*. Crat. 437. A: τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι.

ἐμβραχυ, *omnino*; pron. relat. sequente est Lat. *cunque* (vern. *was nur immer*). Gorg. 457. A: ἐμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. Hipp. min. 365. D: ἀλλ' ἐρωτα ἐμβραχυ (*libri aliquot ἐν βραχεῖ*) ὅ τι βούλει. Theag. 127. C: ὅτου ἂν δεῖ ἐμβραχυ.

ἐμβριθής, ὁ ἡ, *deprimens, gravis*. Phaedr. 246. D: τὸ ἐμβριθές ἄγειν ἄνω. Phaedr. 81. C: ἐμβριθές ... τοῦτο οἰεσθαι χροῖ εἶναι καὶ βαρὺ cet. Ut Lat. *gravis etiam est constans* (vern. *ernst, gesetzt*). Ep. VII. 328. B: τὸ Δίωνος ἡπιστάμην τῆς ψυχῆς περὶ φύσει ... ἐμβριθές ὄν. Porro i. q. *tardus* (vern. *schwersfällig*). Theaet. 144. B: οἱ ... ἐμβριθέστεροι νωθροὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. *Difficilis*. Crat. 407. A: τοῦτο (τὸ ὄνομα) ἐμβριθέστερον.

ἐμβριθώς, *graviter, constanter*. Phaedr. 252. C: τῶν ... Διὸς οπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβριθέστερον (*h. e. ita ut non facile succumbat*) δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωτόν ἄγχος.

ἐμβρόντητος, ὁ ἡ, *attonitus, stupidus*. Alc. II. 140. C: ἡλιθίους τε καὶ ἐμβρόντητους (καλοῦμεν).

ἐμμανής, ὁ ἡ, *furore percitus, furiosus*. Tim. 86. C: ἐμμανής ... γιγνόμενος. Phaedr. 251. E: ἐμμανής οὐσα (ἡ ψυχὴ). Legg. II. 666. A: τὴν ἐμμανῆ εὐλαβούμενοι ἐξὶν τῶν νέων. V. 734. A: ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχόμενον. Ib. ἔρωτας ὡς οἷον τ' ἐμμανεστάτους παρεχόμενον.

ἐμμελεια, ἡ, *saltatio honesta ac severa*. Legg. VII. 816. B: τὸ ... εἰρηρικὸν (εἶδος) ἐμμελειαν (κατεσιγῆσται). Ib. ἐμμελείας ἐπυνόμασε.

ἐμμελετώ, *exerceor in aliquo*. Phaedr. 228. E: ἐμμαντόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν. (Alc. I. 114. D. pro ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον sine dubio scrib. cum Buttin. ἐν ἐμοὶ ἐνὶ μελέτησον. Cl. enim cum Δ et Π dat ἐν ἐμοὶ ἐν μελέτησον).

ἐμμελής, ὁ ἡ, *concinus, conveniens*. Locr. 101. B: ἃ ... τεταγμένα (φωνὰ) ποτὶ λόγως μωσικῶς ἐμμελής. Soph. 259. D: οὐκ ἐμμελής. Critia 106. B: τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Ut Lat. *concinus, est i. q. scitus, lepidus*. Theaet. 174. A: Θράττα τις ἐμμελής καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς. **aptus, idoneus*. Legg. IX. 876. D: οὐχ ἡμιστά ἐμμελεῖς αὐτοὺς ... τῶν τοιούτων γίνεσθαι κριτὰς. **modestus*. Epin. 976. D: ἀγαθὸς ... πολίτης ... καὶ ἐμμελής. Ep. VII. 341. E: καταφρονήσεως ... οὐδαμῇ ἐμμελοῦς. Critia 121. B: ἵνα γένοιτο ἐμμελέστεροι σωφρονοσθέντες. **modicus*. Legg. VI. 776. B: κτήματα ... ποῖα ἂν τις πτωμένος ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτήτο; 760. A: πρὸς δὲ τὰ ἐμμελέστατα (opp. τὰ μέγιστα et τὰ σμικρότερα, int. *iequ*) ἓνα (ταμίαν αἰρεῖσθαι).

ἐμμελώς, *concinne, deceniter*. Legg. VII. 816. A: ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. **convenienter; bene, recte vel rite*. Prot. 321. B: ζῶα ἐμμελῶς πάντων (ad omnia) ἐχοντα. Theaet. 162. A: μὴ

ἐμμελῶς σοὶ ἐφαίνεται ὑπακούειν. Polit. 260. B: ἐμμελῶς ἂν φαίμεν διηγήσθαι; Pol. VIII. 569. C: οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται ἂν φῶμεν —; IX. 581. B: ἡ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Tim. 55. C: εἰ πάντα λογιζόμενος ἐμμελῶς ἄποροί. Legg. VI. 757. A: μάλ᾽α ... ὀρθῶς εἴρηται καὶ ἐμμελῶς. VIII. 842. B: ἐμμελῶς ἔχειν κατεσκευασμένα. X. 899. E. Apol. 20. C: (εἰ) οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει. Ep. VII. 337. E: ὡς εἰκότως τε, ἅμα καὶ ἐμμελῶς γέγονεν (ἡ ὑστέρα πορεία). Prot. 339. C: ἐμμελέως (Simon.). Pol. V. 474. A: ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελεστέρον σοι ἀποκρίνοίμην. Legg. XI. 923. A. Phaedr. 278. D: ἐμμελεσιτέρως ἔχοι. Pol. IX. 569. B: ἐμμελέστατα μὲν οὖν (resp.).

ἐμμενητικὸς, ἡ, ὄν (i. q. ἐμμενετικός), *perseverans*. Def. 412. B: ἔξις ἐμμενητικῆ νόμου.

ἐμμένω, *permaneo*, *sto* (velut in sententia, promissis al.); *servo* vel *observo*. Phaedr. 92. A: καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Apol. 39. B: τῷ τιμήματι ἐμμένω. Crit. 49. E. Ib. εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς πρόσθεν. 50. A: ἐμμένοντες οἷς ὁμολογήσαμεν δικαίοις οὖσιν. Charm. 173. E: οὐκ ... ἐτι ἐμμένοντες τῷ λόγῳ τῷ cet. Theaet. 145. C: ἀλλὰ θαυρῶν ἐμμένετε τῇ ὁμολογίᾳ. Pol. I. 345. B: ἂ ἂν εἴπῃς, ἐμμένει τοῦτοισ. Prot. 353. B: εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἄρτι ἐδοξεν ἡμῖν. Legg. VI. 784. C. Crit. 50. C: ἐμμένειν ταῖς δίκαις cet. Legg. VIII. 844. C: ὁ ... μὴ ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Pol. X. 619. C: οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προρρήθεισιν ὑπὸ τοῦ προφήτου. Legg. VIII. 840. C: ἐμμένοντες βεβαίως ταῖς πρῶταις τῆς φιλίας ὁμολογίαις. Apol. 30. C: ἐμμενῆνατέ μοι οἷς ἐδέχθην ὑμῶν μὴ θορυβεῖν cet. Legg. IX. 875. B: ἐμμεῖναι τούτῳ τῷ δόγματι. Crit. 53. A: νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμμενεῖς τοῖς ὁμολογημένοις; Polit. 292. B: τῷ ῥιθίνετι κατὰ πρῶτα πότερον ἐμμενοῦμεν, ἢ διαφωνήσομεν; Pol. VII. 539. E: εἰ ἐμμενοῦσιν ... ἡ τι καὶ παρακινήσοιτο. **maneo*; etiam *persevero*. Legg. VIII. 847. C: μήτε αὖ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαίων ἐμμένειν ἐξαγέτω. VII. 810. A: ἐμμεῖναι ... ἐτίθρα τοῖα (ἐτη). 839. C: πρὸς τὸ τοῦτον τεθῆντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον. Ut Lat. *stare*, etiam est *probari*. Phaedr. 258. B: ἐὰν ... οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένῃ.

ἐμμεστος, ὁ ἡ, *repletus*. Ep. VII. 338. D: παρακουσμάτων τινῶν ἐμμεστοὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν.

ἐμμετρία, ἡ, *moderatio*. Pol. VI. 486. D: ἐμμετρία (ξυγγενή). Phil. 52. C: ἐμμετρίαν (προσθῶμεν τῷ λόγῳ).

ἐμμετρος, ὁ ἡ, *metro compositus*, h. e. *poëticus*. Conv. 197. C: ἐπέρχεται δὲ μοί τι καὶ ἐμμετρον εἰπεῖν. **moderatus*, *modicus*; etiam *modestus* vel *honestus*. Legg. VII. 823. D: ἐμμετρος ἔπαινος θήρας καὶ πόρος. Ep. VIII. 354. E: ἐμμετρος ... οὕσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία) πανάγαθον. Phaedr. 252. B: ὦν τὸ ἕτερον (ἔπος, *versus*) ὑβριστικὸν πάντῳ καὶ σὺ σφόδρα τι ἐμμετρον (*modestum* vel *honestum*).

Pol. VI. 486. D: ἔμμετρον ... διάνοιαν φήσει. Legg. I. 643. E: ἡδονὴν ... ἔμμετρον. Phil. 26. A: τὸ ... ἔμμετρον καὶ ἅμα ἔμμετρον ἀπειργάσατο. 52. D: τῶν ἔμμετρων (opp. τοῦ ἀπείρου γένους). Legg. VII. 814. E: ἐν ἡδοναῖς ... ἔμμετροις. IV. 716. C: τὰ δ' ἄμμετρα οὐτ' ἀλλήλοις οὐτε τοῖς ἔμμετροις (φίλα). V. 746. E: πάντα ταῦτα ἔμμετρό τε καὶ ἀλλήλοις σύμφωνα δεῖ τὸν νόμον διατάττειν. XII. 955. E: θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρῶν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα ἀνατιθέντα δωρεῖσθαι. Tim. 90. E: οὕτω γὰρ ἔμμετροτέρος (sic Par. A et pr. E. Vulgo εὐμετροτέρος) τις ἂν ἀντὶ τοῦ δοξέει περὶ τοῦτων λόγους εἶναι. Phil. 65. E: τοῦ ... καὶ ἐπιστήμης ἔμμετροτέρον (sic Cl. Π et pr. Δ. Vulgo εὐμετροτέρον) οὐδ' ἂν ἐν ποτε. Legg. XI. 926. A: τί δὴ τις ... θρῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα ἔμμετρώτατος (v. ἔμμετροτάτος) ἂν εἴη;

ἔμμετρός, *accommodate, convenienter*. Polit. 282. E: ὅσα ... πρὸς τὴν τῆς γνώσεως ὁλὴν ἔμμετρός τὴν μαλακότητα ἴσχει. Crat. 395. C: δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ ἱέλῳσι τὸ ὄνομα ἔμμετρός κείσθαι. **modice*. Pol. V. 474. D: τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἔμμετροτάτα (al. ἔμμετρώτατα) ἔχειν. Legg. II. 674. C: καὶ δὴ πᾶ γε περὶ οἶνον σχεδὸν ἀπάντων ἔμμετροτάτα (al. ἔμμετρώτατα) καὶ ὀλίγιστα γίγνONT' ἂν.

ἔμμηνος, ὁ ἡ, *menstruus*. Locr. 96. D: ἃ ... σελάνα ... ἔμμηνον τῶν περιόδων ἀποδίδωσι. Legg. XII. 956. A: ἔργον ... ἔμμηνον. Ut Lat. *menstruum*, etiam est quod singulis mensibus fit. Legg. VIII. 828. C: θύοντας ... ἔμμηνα ἱερά.

ἔμμισθος, ὁ ἡ, *mercenarius*. Soph. 231. D: νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής. Id. Def. 415. C. Ep. XIII. 363. E: ἔμμισθον ... αὐτὸν κατὰστησον. Legg. XI. 920. E: οἱ δὲ ὁργάνων ... ἀποτελοῦντες γένεσιν ἔμμισθον. VII. 816. E: ξένοις ἔμμισθοις.

ἔμμονή, ἡ, *permansio*. Gorg. 479. D: ἔμμονή τοῦ κακοῦ.

ἔμμονος, ὁ ἡ, *stabilis, firmus*. Pol. VII. 536. E: ψυχῇ ... βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα. Tim. 26. C: ὥστε ... ἔμμονα μοι γέγονε.

ἔμός, ἡ, ὄν, *meus* cet. Gorg. 508. D: ὁ δὲ δὴ ἔμός (λόγος). Euthyd. 297. E: ὁ ἔμός ἀδελφός. Ep. 354. C: οὐμός λόγος. Euthyd. 298. B: ἕτερός ἐστι τουμίου πατρός. al. Neutr. τὸ ἐμόν et τὸ γ' ἐμόν est quod ad me quidem attinet (vern. für meinen Theil vel von meiner Seite). Prot. 338. C: ἐπεὶ τὸ γ' ἐμόν οὐδὲν μοι διαφέρει. Soph. 237. B: τὸ μὲν ἐμόν ὅπῃ βούλει τίθεσο. Tim. 19. D: καὶ τὸ μὲν ἐμόν οὐδὲν θαυμαστόν. Atque hoc etiam pronominis person. partes agit. Gorg. 458. D: τὸ γ' ἐμόν οὐδὲν καλύει, εἴπερ ἐθέλει Γοργίας (Id. Charm. 176. B. Lach. 188. C.). Theaet. 161. E: τὸ δὲ δὴ ἐμόν (vern. von mir) τε καὶ τῆς ἐμῆς τέ-

χνης ... σιγῶ, Pol. I. 345. A: ἐγὼ γὰρ δὴ σοι λέγω τὸ γ' (v. γε) ἐμὸν ὅτι οὐ πείθομαι. V. 463. E: ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει, ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. VII. 533. A: ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι. Legg. III. 688. A: τὸ δ' ἐμὸν ἔλεγον ὅτι cet. IV. 723. B. Etiam plural. Polit. 258. B: δεῖ δὲ ἴσως ἔτι ἦττον τὰμὰ διακαλύνειν. Legg. I. 643. A. — Substantivo explendum (ut δόξα, ἔργον, ἡρώματα al.). Pol. III. 397. D: εἰάν ἡ ... ἐμὴ νικᾷ. Legg. IX. 862. A: εἰάν ἡ γ' ἐμὴ νικᾷ. Polit. 277. A: κατὰ γε τὴν ἐμὴν. 291. C. Phil. 41. B. Legg. II. 653. C. (ubi v. δόξαν adiectum). Plene: Phil. 32. C: κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. 34. A. Soph. 225. D: κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. Sine artic. Pol. V. 451. C: κατ' ἐμὴν δόξαν. Tim. 20. A. 27. E. Pol. X. 613. B: κατὰ γούν ἐμὴν δόξαν. Tim. 21. D: κατὰ γ' ἐμὴν δόξαν. Legg. II. 664. B: ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. VII. 806. D. Alc. I. 106. B: οὐ γὰρ ἐστὶ τοιοῦτον τὸ ἐμὸν. Prot. 310. E: ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποισι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. Crit. 46. B: τοιοῦτος οἷος τῶν ἐμῶν μηδεὶς ἄλλω πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ. Gorg. 508. E: τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως cet.

ἐμπαλιν, *inversa ratione*. Theaet. 193. C: ὥσπερ οἱ ἐμπαλιν ὑποδοῦμενοι.

ἐμπάσσω, *inspergo*. Lys. 210. A: καὶ εἰ βουλοίμεθα ... ἐμπάσαι τῆς τέφρας,

ἐμπεδος, ὁ ἡ, *continuus*. Pol. II. 363. C. (Hom.).

ἐμπεδῶ, *firmo servo vel observo*. Legg. VII. 823. A. τὸν δὲ ἄκρον πολίτην μηδὲν ἦττον ταῦτα ἐμπεδοῦν, ἢ τὰ ... κατελιγμένα. III. 684. A: ταῦτα ἐμπεδοῦντων τῶν ἀρχόντων. Phaedr. 241. B: οὐθ' ὅπως τὰ ... ὀρκωμοσία τε καὶ ὑποσχέσεις ἐμπεδώσει (Cl. c. plur. al. ἐμπεδώσῃ) ἔχει.

ἐμπεδῶς, *firmo, certo*. Ax. 372. A: τοῦτο μόνον ἐμπεδῶς οἶδα.

ἐμπειρία, ἡ, *experientia, usus; peritia*. Gorg. 462. C: ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι; 463. B: οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή. Legg. XI. 938. A: εἴτε ἀτεχνός ἐστὶ τις ἐμπειρία καὶ τριβή. Def. 412. B: ἐμπειρία πολέμου. Pol. IX. 582. C: ἐμπειρίας ... ἐνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Legg. II. 673. C: πολὺ ... ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ πλέον ἐμπειρίας, ἢ ἐν ἐκείνῃ μετέχετε. IV. 720. C: τὰ δόξαντα ἐξ ἐμπειρίας. VII. 790. D: ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰληφασί. Ep. VI. 323. A: τέχνη δὲ ἐμπειρίας εἰληφέναι. Phaedr. 270. B: μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρία, ἀλλὰ τέχνῃ. Phil. 55. E. Pol. III. 409. B: ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεχορημένον. IV. 422. C: ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. V. 467. A: ἐμπειρία τε καὶ θῆξ τῶν προσκόντων. IX. 582. A: ἄρ' οὐκ ἐμπειρία τε καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; B: ἐμπειρία ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Legg. X. 892. E: ἐμπειρία (abs.). Gorg. 465. A: τέχνην ... αὐτὴν οὐ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπει-

ρίαν. 500. B. E. Parm. 137. A: δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον. Legg. IV. 720. B: (ἐάν) κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτῶνται. XII. 968. B: διὰ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτ' ἐμπειρίαν τε καὶ σκέψιν γερωνύαν μοι καὶ μάλα συγχήν. Riv. 134. A: διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς γυμναστικῆς. Gorg. 448. C: πολλὰ τέχνη ... εἰδὶν ἐν τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὐρημένα. Legg. IX. 857. C: (ἰατρός τις) τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἀνευ λόγου τὴν ἱατρικὴν μεταχειριζομένων. XII. 957. B: ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας.

ἐμπειρος, *expertus, peritus; gnarus*. Phaedr. 231. D: οὐδεὶς ἐμπειρος ὢν. Parm. 133. B: εἰ μὴ πολλῶν ... τύχοι ἐμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν. Pol. VII. 529. E: ἐμπειρος γεωμετρίας (τις). IX. 584. E: διὰ τὸ μὴ ἐμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἀνω ... ὄντος. Legg. X. 892. D: πολλῶν ἐμπειρος ῥευμάτων. Hipp. mai. 287. A: σχεδὸν γάρ τι ἐμπειρος εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Hipp. min. 366. C: ἐμπειρος ... λογισμῶν καὶ λογιστικῆς. Lach. 188. E. Riv. 132. D: περὶ λόγων ἐμπειρος εἶναι. Ep. VII. 339. A: τῆς φύσεως ... ἐμπειρος γερωνύς. Pol. VII. 533. A: ἐμπείρῳ ὄντι ὢν νῦν δὴ διήλθομεν. IX. 582. B. Legg. I. 632. D: τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ. Prot. 320. B: διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σε πολλῶν μὲν ἐμπειρον γεγονέναι, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι. Phaedr. 239. C: ἐμπειρον ... ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Gorg. 457. C: οἶμαι ... καὶ σὲ ἐμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων. Tim. 55. D: ἀπείρου ... ὢν ἐμπειρον χρεῶν εἶναι. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος ... πολλῶν ... λόγων ... μάλα ἐμπειρον ἡγήμαι. Phaedr. 232. E: πρότερον ... ἢ ... τῶν ἄλλων οἰκείων ἐμπειροὶ ἐγένοντο. Theaet. 206. B: ὢν ... αὐτοὶ ἐμπειροὶ ἔομεν στοιχείων καὶ συλλαβῶν. Polit. 277. E: ὅταν ἄρτι γραμμῶν ἐμπειροὶ γίνωνται. Pol. VII. 527. A: ὅσοι καὶ σμικρὰ γεωμετρίας ἐμπειροὶ. IX. 582. C. Legg. III. 692. B: οὐ γὰρ ἱκανῶς ἦσαν νομοθεσίας ἐμπειροὶ. VI. 760. C: ὅπως ἂν πάσης τῆς χώρας ἐμπειροὶ τε καὶ ἐπιστήμονες γίνωνται πάντες. 765. B: τὴν προβολὴν ... ἐν τῶν ἐμπειρῶν ποιητέον. XI. 917. E: πνυθόμενοι τῶν ἐμπειρῶν περὶ ταῦτα. 920. B: μετὰ τῶν ἐμπειρῶν ἐκάστης καπηλείας. Tim. 22. A: τοὺς μάλιστα περὶ ταῦτα τῶν ἱερίων ἐμπειρούς. Legg. VI. 772. B. Pol. IX. 582. A: ἐμπειρότερος ... τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς. Ion. 539. E: ἐμπειρότερος ... τῶν Ὀμήρου. Pol. IX. 582. A: τίς ἐμπειρότατος πασῶν ... ἡδονῶν. Polit. 291. C: ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον. Pol. X. 601. D. Men. 89. E: οὓς ἂν οἶμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος.

ἐμπείρως, *usu; perite*. Gorg. 448. C: τέχνη ... ἐμπείρως εὐρημένα. Demod. 380. A: εἰ μὴ ἔστιν ὀρθῶς καὶ ἐμπείρως ἐμβουλευεῖν. B. Cum v. ἔχειν, *expertum esse, cognoscere*. Legg. VIII. 846. C: τῆς ἀναγκαίας αὐτῶν χρεῖας ἐμπείρως ἴσχοντες. Ep. XIII. 362. C: ἐμπείρως ἔχων τῶν παρὰ σοί.

ἐμπης, *prorsus*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐμπιλω, *condenso*. Tim. 74. E: ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπι-
λημέναι.

ἐμπίπλημι, *impleo, repleo; expleo, satio*. Phaed. 66.
C: φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς. Tim. 88. A: νόσων
ἐμπίπλησι. Ep. VII. 343. C: ἀπορίας ἐμπίπλησι. Legg.
VII. 814. B: πάντας βωμούς ... ἐμπίπλάναι. X. 910. V.
727. C: μεταμελείας ἐμπίπλᾳς αὐτήν. XI. 935. A: ἐμπι-
πλᾶς ὀργὴν κακῶν ἐστιαριάτων. IV. 705. A: χορηγιασμοῦ
... ἐμπίπλᾳσα αὐτήν. XII. 959. C: ἐμπίπλάντα τὴν αὐ-
τοῦ μοῖραν. Crat. 395. C: ὅσος αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίπλη
(v. ἐνεπίμπλατο) cet. Pol. III. 411. C: φρονήματος ... ἐμ-
πίπλᾳται. Legg. II. 671. B: παρόχους ἐμπίπλᾳται. Theaet.
151. A: ἀπορίας ἐμπίπλᾳται. Pol. VI. 503. D: ὕπνον ...
ἐμπίπλᾳται. VII. 537. E. Lys. 206. A. Ion. 535. C: θα-
λῶν ἐμπίπλᾳται μοι οἱ ὀφθαλμοί. Gorg. 505. A: οὐ-
δε ποτ' ἐῷν ἐμπίπλᾳσθαι ὧν ἐπιθυμεῖ. Pol. VI. 500. C:
δυσμενείας ἐμπίπλᾳσθαι. Tim. 52. E. Pol. IV. 426. A:
ἐμπίπλᾳμενος. VI. 494. D: φρονήματος κενοῦ ... ἐμπίπλᾳ-
μενος. Polit. 272. C: ἐμπίπλᾳμενοι οἷων ἀδὴν καὶ ποτῶν.
Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκου ... ἐμπίπλᾳμενοι. Pol. III.
405. D: ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμπι-
πλᾳμένους.

ἐμπίπρωμι, *incendo*. Pol. V. 470. D: (ἐὰν) οἰκίας
ἐμπίπρῳσιν. 471. C: μήτε οἰκίας ἐμπίπρᾶναι. A: οὐδὲ οἰ-
κήσεις ἐμπρῆσουσιν. Gorg. 469. E: ἐπεὶ καὶ ἐμπρησθεῖη
οἰκία cet.

ἐμπίπτω, *incido; incurro*. Pol. VII. 524. D: ἂ ... εἰς
τὴν αἴσθησιν ... ἐμπίπτει. Tim. 45. E: ὕπνος ἐμπίπτει.
Pol. VII. 539. C: σφόδρα καὶ τάχῃ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μη-
δὲν ἡγεῖσθαι ὧν περ πρότερον. Legg. X. 890. A: ὅθεν ἀσέ-
βεται ... ἀνθρώποις ἐμπίπτουσι νέοις. Tim. 64. B: ἐμ-
πίπτῃ. Legg. X. 900. C. Pol. V. 454. A: ὅτι ... δοκῶσί
μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν. Theaet. 174.
C: εἰς φρεάτα τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων. Tim. 84.
C: σαρξ ... εἰς αἷμα ἐμπίπτουσα. Def. 414. C: διάνοια
ἐμπίπτουσα εἰς ψῦδος. Tim. 79. E: εἰς τὸ πῦρ ἐμπίπτειν.
65. D: εἰς τὰ νοτιερά τῆς σαρκὸς ... ἐμπίπτοντα. 67. D.
Legg. IV. 709. A: λοιμῶν ... ἐμπιπτόντων. Theaet. 205.
D: εἰς ταῦτόν ἐμπέπτωκεν ἡ συλλαβὴ εἶδος ἐκείνω. Legg.
VII. 822. D. Pol. IV. 435. C: εἰς φᾶλλον ... σκέμμα ἐμ-
πεπτῶκαμεν περὶ ψυχῆς. VIII. 569. C: εἰς πῦρ ... ἂν ἐμ-
πεπτῶκός εἴη. Legg. VII. 799. D: αὐτοῦ ... ἐμπεπτωκό-
τος λόγον. X. 888. D: εἰς θαυμαστὸν λόγον ἐμπεπτωκότες.
Hipp. mai. 298. C: ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορία. Eu-
thyd. 292. E: ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ἀπορία ἐνεπεπτώκει (v.
ἐνεπεπτῶκεν). Prot. 314. C: ὅς (λόγος) ἡμῖν ... ἐνέπεσεν.
Gorg. 516. E: ἐνέπεσεν ἂν. Pol. VIII. 545. D: ὅπως δὴ

πρῶτον στάσις ἐνέπεσε. Theaet. 175. E: ὅταν εἰς δυνάμει ἐμπέσῃ διακονήματα. Pol. VI. 499. C: (πρὶν ἂν) αὐτοῖς ... ἀληθινὴς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως ἐμπέσῃ. Tim. 78. A. Gorg. 511. C: ὅταν εἰς τοιοῦτον ἐμπέσωσιν οὐ δεῖ ταύτης τῆς ἐπιστήμης. Theaet. 150. A. Phaed. 114. A: ἐμπέσειν ... εἰς τὸν Τάρταρον. Pol. X. 608. A: πάλιν ἐμπέσειν εἰς τὸν παιδικὸν ... ἔρωτα. Phaed. 113. C: ἐμπέσων ἐνταῦθα. Parm. 130. D: εἰς ... φλυαρίαν ἐμπέσων. Pol. VI. 496. C: ὥσπερ εἰς θηρίῳ ἄνθρωπος ἐμπέσων. V. 466. B: δόξα ἐμπέσουσα εὐδαιμονίας πέρι. Tim. 68. C: ἐμπέσόν. Legg. IX. 873. E. Pol. I. 354. B: ἐμπέσόντος ... λόγον ὅτι cet. VIII. 553. B: εἰς δικαστήριον ἐμπέσόντα. Soph. 253. C: εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπέσόντες ἐπιστήμην. Crat. 439. C: ὥσπερ εἰς τινα δύνῃν ἐμπέσόντες. Euthyd. 291. B: ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπέσόντες. Tim. 84. B: αὐταὶ ... πάλιν εἰς τὴν αἵματος φορὰν ἐμπέσουσαι. Pol. X. 616. A: ὅτι εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπέσούμενοι ἄγουντο.

ἐμπλέκω, *implico, insero*. Phaedr. 244. C: αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα ἐμπλέκοντες. Legg. II. 669. D: ποιηταὶ ... σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες. VII. 823. A: νόμοις ἐμπεπλεγμένα. Trop., ut Lat. *implicari*, v. c. *laboribus*. Legg. VII. 814. B: ἐν βίαισις ἐμπλακέντων πόνοις σωματίων cet.

ἐμπλέξις, *implicatio*. Polit. 282. E: τῇ ... τοῦ στήμονος ἐμπλέξει.

ἐμπλεως et ἐμπλεος, *impletus, plenus*. Theaet. 156. E: ὁ ... ὁφθαλμὸς ... ὅψεως ἐμπλεως ἐγένετο. Pol. III. 411. C: δυσκολίας ἐμπλεοὶ (al. ἐμπλεω). VI. 505. C: πλάνης ἐμπλεοὶ (II. 379. D: ἐμπλεοὶ ex Hom.). Phaed. 110. C: ὕδατος ... ἐμπλεα ὄντα.

ἐμπλήθω, *impleo; repleo, satio*. Lys. 204. C: ἐμπέπληκε (τὰ ὦτα) Λυσίδος. Gorg. 519. A: τοιοῦτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασιν τὴν πόλιν. Apol. 23. E: ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα. Ep. VII. 350. E. Phaedr. 255. D: τὴν τοῦ ἐρωμένου αὐ ψυχὴν ἔρωτος ἐνέπλησεν. Legg. VIII. 839. B: βοῆς πάντα ἐμπλήσειε. Ep. VII. 341. E. Pol. VII. 534. A: ἵνα μὴ ἡμῶς πολλαπλασίον λόγων ἐμπλήσῃ ἢ cet. Crat. 396. D: οὐ μόνον τὰ ὦτά μου ἐμπλήσαι ... σοφίας cet. Epin. 984. C. Gorg. 518. C: ἐμπλήσαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. Legg. XII. 945. D: στάσεων ἐμπλήσασαι. Alc. I. 105. C: εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος ... πάντας. Legg. IX. 875. C: πάντων κακῶν ἐμπλήσει ... τὴν πόλιν ὅλην. Pol. VII. 518. B: μαθηματικῆς ἐμπέπλησται. Legg. I. 641. C: μυρίων ἄλλων κακῶν δι' ὅβριον ἐνεπλήσθησαν. Pol. IV. 440. A: ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Prot. 346. C: ὥστ' εἴ τις χαίρει νέων, ἐμπλήσθει ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. Legg. VIII. 837. C: τῆς ὥρας καθάπερ ὁπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι. Conv. 214. A: τοῦτον (τὸν ψυκτήρα) ἐμπλησάμενον (*quum implendum cu-*

rasset) ... ἐκπνέειν. Pol. II. 373. B: ἤδη ὄγκον ἐμπληστέα καὶ πλήθους.

ἐμπληκτός, ὁ ἥ, *inconstans, levis*. Gorg. 482. A: καὶ μοί ἐστι τῶν ἐτέρων παιδικῶν πολὺ ἥττον ἐμπληκτός. Lys. 214. C: ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους.

ἐμπνέω, *inspiro*. Conv. 179. B: μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεόν. **spiro*, οἶο. Apol. 29. D: ἕως-περ ἂν ἐμπνέω. Pol. II. 368. C: ἐτι ἐμπνέοντα.

ἐμπνους, ὁ ἥ, *oivus*. Legg. XII. 944. A: εἰ ... Πά-τροκλος ἐμπνους ἐγένεθ', οἷον cet. Ep. VIII. 355. A: ἐμ-πνους ὦν.

ἐμποδιζομένως, *ita ut impediare*. Crat. 415. C: τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.

ἐμποδίζω, *impedio*. Pol. III. 407. B: οὐδὲν ἐμποδί-ζει. Phaed. 66. C: ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θή-ραν. Crat. 419. C: τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι. 416. B: τὸ ... ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς. Soph. 230. C: τὰ ἐμπο-δίζοντα ἐν αὐτῷ. Lys. 210. B: οὐδεὶς ἡμᾶς ... ἐμποδιεῖ. Ib. ἐμποδιοῦσι πάντες. Conv. 183. A: ἐμποδιζοιτο ... μὴ πράττειν οὕτω τὴν προᾶξιν.

ἐμπόδιος, ὁ ἥ, *qui vel quod impedimento est*. Pol. III. 407. C: ὥστε ... ἀρετὴ ἀσκεῖσθαι ... πάντῃ ἐμπόδιος. Legg. VIII. 832. A: αὐτὴ ... μία ... ζήτησις ... ἐμπόδιος γίγνε-ται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἐκαστους. Phaed. 65. A: πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ, εἰάν τις cet. Theaet. 200. E: ἐμπόδιον γενόμενον. Pol. III. 407. B: ἡ νοσοτροφία τεκτονικὴ ... καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπό-διον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ. Clit. 410. E: προτετραμμένῳ ... ἐμπόδιον τοῦ ... εὐδαίμονα γενέσθαι. Legg. IV. 714. E: ἐμπόδια ἕτερα ἐτέροισι. XI. 925. E: ἃ μυρία ἐν ἀν-θρώποις ἐμπόδια γίγνεται τοῖς τοιοῦτοις ἐπιτάγμασι τοῦ μὴ τινα ἐθέλειν πείθεσθαι. Soph. 231. E: δοξῶν ἐμποδίῳ μαθήμασι. 230. D: τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίους δοξὰς ἐξελῶν. Phil. 14. D: σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια.

ἐμπόδισμα, τὸ, *impedimentum*. Crat. 413. D: ἐμπό-δισμα τοῦ διαίοντος. Polit. 295. B: σχολῇ ποτ' ἂν ἐαυτῷ θεῖτ' ἐμποδίσματα γράφων τοὺς ... νόμους. Phil. 63. D: αἱ γ' ἐμποδίσματά γε μυρία ἡμῖν ἔχουσι.

ἐμποδῶν, *eum v. εἶναι vel γίγνεσθαι, impedimento esse; etiam obstande, dubitationem habere, negotium facessere*. Prot. 315. B: μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἐμπροσθεν εἶναι Πρωτα-γόρου. 329. E: πλήν σμικρὸν τί μοι ἐμποδῶν. Gorg. 492. B: μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντος. Theaet. 199. C: οὐδὲν ἐμπο-δῶν γίγνεσθαι. Crat. 415. C: ὅ τι ἂν ἐμποδῶν ἢ τοῦ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι. Pol. X. 604. C: τούτῳ ἐμποδῶν γιγνώμε-νον τὸ λυπεῖσθαι. Tim. 25. D: πηλοῦ ... ἐμποδῶν ὄντος. 57. D: πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδῶν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. 76. D: εὐαίσθησις ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδῶν γενησόμενον.

Crit. 51. D. Euthyd. 305. D: ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκίμειν ἐμποδῶν σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους ἢ cet. Hipp. min. 364. B. Sis. 389. B. Ep. III. 316. B.

ἐμποιῶ, *efficio in aliquo, incipio; infero; in univ. efficio, excito*. Phaed. 115. E: κακὸν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. Pol. II. 371. D: αὕτη ... ἡ χρεῖα καπηλῶν ἡμῖν γένεισιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει. IV. 424. A: τροφή ... χρηστή ... φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. 444. C: τὰ ... ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ. VIII. 556. A: πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Tim. 64. E. Pol. IX. 590. B: ὅταν ἐν αὐτῇ δελίαν ἐμποιῇ. X. 609. E. Theaet. 167. B: χορηγὰς ... αἰσθήσεις ἐμποιεῖν. Conv. 178. C. Pol. I. 351. D: μῖσος ἐμποιεῖν. III. 401. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἡθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. VII. 520. A: αὐτὸς ἐμποιῶν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει. Tim. 74. A: ἐμποιῶν ἄρθρα. Conv. 208. A: πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ... μνήμην. Phil. 30. B: σωμασκήαν ἐμποιοῦν. Pol. IV. 422. A: ὡς τοῦ μὲν τρυφῆν ... ἐμποιοῦντος cet. Phil. 24. C: τούναντίον ἐκάσταις πρᾶξεσιν ἐμποιοῦντε. 63. E: λήθην ἐμποιοῦσαι. Tim. 74. E: ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι. Legg. XII. 950. A: καινοτομίας ἀλλήλοις ἐμποιοῦντων ξένων ξένοις. Pol. V. 464. D: ἡδονὰς τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας. Legg. III. 699. C: ταῦτ' ... αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποιεῖ. Tim. 69. B: ἐν ἐκάστῳ ... συμμετρίας ἐνεποίησεν. De virt. 379. D: ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐνεποίησεν. Legg. X. 892. E: μὴ ... σκοτοδινίαν ... ὑμῖν ἐμποιήσῃ. Pol. IX. 573. A: (ὅταν) πόθου κέντρον ἐμποιήσῃσι τῷ κηφῆνι. Conv. 186. E: τούτοις ἐπιστηθεῖς ἔρωτα ἐμποιῆσαι. D. Pol. I. 333. E. Tim. 57. A: οὔτε τινα μεταβολὴν ἐμποιῆσαι δυνατόν. 91. B: τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας αὐτῷ. Conv. 187. C: ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν ἀλλήλοις ἐμποιήσασα. Pol. X. 610. A: μὴ ἐμποιήσαντος τὸ ἔμφυτον κακόν. Critia 109. C: ἄνδρας ... ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες αὐτόχθονας. Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... ῥώμην ἐμποιήσῃν. Pol. VII. 518. E: ὅστερον ἐμποιεῖσθαι ἔδει cet.

ἐμπολέμιος, ὁ ἡ, *militaris*. Legg. VI. 755. E: πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. XII. 943. A: πολεμικοῦ περὶ βίου. VI. 756. A: ἡ τίνος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας οἱ στρατηγοὶ ἑαυτοῖς καθιστάντων.

ἐμπορεύομαι, *iter facio*. Legg. XII. 952. E: χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι. *eo mercatum, negotior, negotium gero. Legg. XII. 949. E: ἥτις ἂν (πόλις) ... μὴτ' ἐμπορευῇται. Ep. II. 313. D: ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν. E: οὔτε ... ἐμπορεύσεται καλλίῳ (ἐμπορίᾳ).

ἐμπορευτικός, ἡ, ὄν, *ad mercaturam pertineus*. Pol. lit. 290. A: τῆς γε (τέχνης) τῶν ἐμπορευτικῶν.

ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Pol. II. 371. A: ἐὰν ... κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται. Legg. IV. 705. A: ἐμπορίας

... ἐμπιπλάσα αὐτήν. Ep. II. 313. E. Legg. XI. 918. D: τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν. Euth. 15. A.

ἐμπορικὸς, ἡ, ὄν, mercatorius. Euth. 14. E: ἐμπορικὴ ... τέχνη. Soph. 223. D: ἐμπορικῇ. 224. D: ἐμπορικῆς. 265. A: ἐν θηρευτικῇ ... καὶ ἐμπορικῇ. Phil. 56. E: κατ' ἐμπορικὴν. Legg. VIII. 842. D: ναυκληρικῶν ... καὶ ἐμπορικῶν ... ἀπήλλακται ... ὁ περὶ ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.

ἐμπορος, ὁ, mercator (isque peregrinans). Prot. 313. C: ἐμπορὸς τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων cet. 319. D. Soph. 231. D: ἐμπορὸς τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. Legg. XI. 919. D. Gorg. 517. D: ἡ κάπηλον ὄντα ἢ ἐμπορον. Soph. 224. A. Pol. II. 371. A: καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα. Critia 117. E: ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν. Polit. 267. E: οἱ ἐμποροὶ. Pol. II. 371. A. Polit. 290. A: οὗς ... ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. Pol. VII. 525. C. Legg. VIII. 831. E.

ἐμπρησις, ἡ, incensio. Pol. V. 470. A: οἰκίων ἐμπρήσεως.

ἐμπροσθεν (etiam ante cons. ἐμπροσθε), ante, supra. Phil. 20. C: σμικρὰ ἅττα ... ἐμπροσθεν ἐτι διομολογησόμεθα. 29. D: ὅσων ἠρώτησα ὀλίγον ἐμπροσθεν. 73. B: καθάπερ ἐμπροσθεν ἐδόξθη. Polit. 300. E: καὶ μὲν ἐμπροσθέν (Cl. c. al. ἐμπροσθέ) γε ὡμολογημένον ἡμῖν καίται cet. Phaedr. 277. D: τὰ λεχθέντα ὀλίγον ἐμπροσθεν. Pol. I. 330. D: περὶ ὧν ἐμπροσθεν οὐκ εἰσῆμι. Tim. 23. B: πολλῶν (κατακλυσμῶν) ἐμπροσθεν γενοτότων. Critia 109. A: αὐτῶν δὲ τούτων τὰ τῆδε ἐμπροσθεν προτιμητέον εἰπεῖν. Legg. VII. 798. B: ὅπερ ἐμπροσθεν ἐλέγομεν. XI. 920. D: ἐὼν ... ἐμπροσθε (AΩ ἐμπροσθεν) μὴ δύνωνται διαλλάττεσθαι. 923. A: τοῦ τε ἐμπροσθεν καὶ τοῦ ἐπειτα ἐσομένου (γίνους). 925. A: ἐμπροσθεν (AΩ ἐμπροσθε) μὲν (διὰ) τῶν ἀρρένων, ὕστερον δὲ θηλειῶν (τὸ γένος πορευέσθω). XII. 947. C: παίδας ... ἐμπροσθεν τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνῖν (sq. ἐξόπισθεν). Ep. VII. 345. B: ἡ καὶ μαθὼν ἐμπροσθεν παρ' ἐτέρων. — Cum artic. Phaedr. 277. C: ὁ ἐμπροσθεν (superior) ... λόγος. Lys. 216. E. Polit. 273. B: παρὰ ... τῆς ἐμπροσθεν ἔξω. 277. B: τὸ τῆς ἐμπροσθεν ἀμάρτημα διεξόδου. Critia 114. C: τῷ ἐμπροσθεν (sq. τῷ ὕστερῳ). Prot. 328. E: ἐν ... τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Gorg. 475. D. Phaedr. 117. D. Phil. 42. A: ἐναντίον ... τὸ νῦν τῷ σμικρὸν ἐμπροσθεν (libri aliquot ἐμπροσθε) γέγονεν. Prot. 315. B: ἐν τῷ ἐμπροσθεν (a fronte). Gorg. 477. C: ἐν τῷ ἐμπροσθεν (antea vel supra). Polit. 292. A: κατὰ τὸν ἐμπροσθεν λόγον. E. (ubi Cl. c. al. ἐμπροσθε.) Phil. 25. A. Legg. IX. 872. D. Gorg. 516. E: ἀληθεῖς ἄρα ... οἱ ἐμπροσθεν λόγοι ἦσαν. Conv. 210. E: οἱ ἐμπροσθεν ... πόνοι. Prot. 358. E: εἰ ἀληθὴ τὰ ἐμπροσθέν ἐστιν. Crat.

422. B. Legg. IV. 722. D. Polit. 296. A: παρὰ τοὺς τῶν ἐμπροσθεν βελτίους νόμους. Pol. VI. 496. C: ἢ οὐδενὶ τῶν ἐμπροσθεν γέγονε. Legg. XI. 937. D: τῶν ἐμπροσθεν δικῶν. Gorg. 509. A: ἐν τοῖς ἐμπροσθεν λόγοις. Legg. IX. 860. C. Prot. 335. A: ταῖς ἀποκρίσει ταῖς ἐμπροσθεν. Legg. IX. 853. A. Prot. 312. A: εἰ μὲν τι τοῖς ἐμπροσθεν ἔοικε. Soph. 248. D: τὰναντία ... γὰρ ἂν τοῖς ἐμπροσθεν λέγοιεν. Pol. VII. 517. A: τοῖς ἐμπροσθεν λεγομένοις. Legg. VII. 813. A. Phil. 41. B: ὀλίγον ἐν τοῖς ἐμπροσθεν. Crat. 394. D. Tim. 48. E: ἐν τοῖς ἐμπροσθεν λεχθεῖσιν. Polit. 269. B: τοὺς ἐμπροσθεν φύεσθαι γηγενεῖς. Tim. 18. D. Legg. I. 633. D: τοὺς ἐμπροσθεν λόγους. III. 702. A. Prot. 339. C: κἀκεῖνα τὰ ἐμπροσθεν (λέγει). Theaet. 177. C: ἐπὶ δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴωμεν. Pol. II. 375. D: ἐπισκευάμενος τὰ ἐμπροσθεν. Charm. 165. A. — Cum praep. εἰς et artic. est ultra, longius. Gorg. 497. A: προῖθι γε ἐτι εἰς τοῦ ἐμπροσθεν. Legg. V. 737. B: ἢ μὴ προῖθι προῖθι εἰς τοῦ ἐμπροσθεν ... τῆς ἄλλης κατασκευῆς. VI. 755. B: προῖθι ... εἰς τοῦ ἐμπροσθεν (A et Ω τοῦ ἐμπροσθε) τῶν νόμων. 783. B. — Cum genit. Phil. 19. A: ἀριθμὸν ἐκάτερον ἐμπροσθεν κέκτηται τοῦ ἅπαιρα αὐτῶν ἑκαστο γεγονέναι. Legg. I. 631. D: ταῦτα ... πάντα ἐκείνων ἐμπροσθεν τετακται φύσει. V. 743. E: σωφροσύνης ἐμπροσθεν ὕγιαν ... ποιῶν τιμίαν. VI. 772. E: δεῖ ... ἐμπροσθεν τοῦ νόμου προοίμιον ... προτιθέναι. 773. E: τὰ ἐμπροσθεν (A et Ω a pr. m. ἐμπροσθε) τούτων ῥηθέντα. 778. B: γάμων δ' ἦν ἐμπροσθεν ταῦτα. VII. 805. D: τίνα ... ἐμπροσθεν ... θεῖμεν ἂν τῆς κοινωνίας ταύτης ἦν cet. IX. 892. A: σωματίων ἐμπροσθεν πάντων γενομένη (ψυχῇ). Sq. ποῖν. Legg. XI. 922. B: ἐναντία ... τοῖς αὐτῶν (ἦθεσι) τοῖς ἐμπροσθεν πρὶν διατίθεσθαι μέλλειν.

ἔμπυρος, ὁ ἢ, igneus; etiam id quod ad ignem exercetur vel igni admovetur. Prot. 321. E: κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου cet. Tim. 60. A: ὅσα ἔμπυρα εἶδη. Legg. III. 679. A: σκευῶν ἔμπυρων τε καὶ ἀπύρων. Polit. 287. E: ἔμπυροις καὶ ἀπύροις.

ἐμφαίνω, ostendo, declaro. Demod. 383. D: πῶς ... ἐμφαίνουσι. E: εἴπερ λέγοντες ἐμφαίνουσιν. Tim. 71. B: ὅποτε ... χολώδη χρώματα ἐμφαίνοι. Med. me exhibeo, appareo. Tim. 146. B: πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνονται. Alc. I. 132. E: ὅτι ... τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Pol. III. 402. B: εἰ πον ... ἐν κατόπτροις ἐμφαίνονται. IV. 432. E: ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἐνὶ ἐμφαίνεται.

ἐμφανής, ὁ ἢ, manifestus, perspicuus; etiam lucidus. Alc. II. 141. A: εἰ σοι ἐμφανής γενομένος ὁ θεὸς ... ἐρωτήσῃ. Id. 148. A. Polit. 258. D: ὅταν ἐμφανὲς ἡμῖν γένηται. Legg. XI. 914. C: γενομένου ... ἐμφανούς. Theaet.

206. D: τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν. Phil. 32. C: ἐν ... τοῦτοις οἶμαι ... ἐμφανὲς ἔσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν. Legg. I. 634. C: ἐμφανὲς ... ποιεῖν. Tim. 46. A: πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα. Legg. IX. 855. B: δεσμοῖς ... ἐμφανέσι.

ἐμφανίζω, *patesfacio, declaro*. Soph. 244. A: ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν. Tim. 61. C: πειρατέον ἐμφανίζειν ἡμᾶς. Soph. 218. B: ἐμφανίζοντι (ἐμοὶ) λόγῳ τί ποτ' ἐστί. Tim. 49. A: λόγοις ἐμφανίσαι. Demod. 383. D. E. 384. A. Crat. 438. D: ἃ ἡμῖν ἐμφανιεῖ (v. ἐμφανῇ ἤ) ἄνευ ὀνομάτων. Demod. 383. E: ἐκότερος εἰπὼν ἐμφανιεῖ. D: ἐμφανιοῦσιν. E. 384. A: εἴτερ' ἀμφοτέρω ἐμφανιοῦσι. Tim. 65. C: ἐμφανιστέον ἢ δυνατόν.

ἐμφανισμός, ὁ, *declaratio*. Def. 413. D: προθυμία ἐμφανισμός προσαιρέσεως πρακτικῆς.

ἐμφανιστικός, ὁ, *declrans*. Def. 414. E: λόγος ἐμφανιστ.

ἐμφανῶς, *dilucide*. Phil. 31. E: ἐμφανέστερον ... λέγειν.

ἐμφράττω, *intersepio*. Tim. 71. C: ἐμφράττονσα.

ἐμφρόνως, *prudenter*. Phil. 23. A: ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἀντεποιεῖτο τῶν νικητηρίων. 64. A. Pol. III. 396. C: τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττοντα. VII. 517. C: τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν. Legg. VII. 813. C: αἰδούμενος ἐμφρόνως. X. 897. D: ἀποκρινόμενον εἰπεῖν ἐμφρόνως.

ἐμφρων, ὁ ἢ, *mentis compos, sobrius; prudens; intelligens*. Phil. 17. E: οὕτως ἐμφρων περὶ τοῦτο γέγονας. Conv. 221. A: τῷ ἐμφρων εἶναι. Critia 107. A: τίς ἂν ἐπιχειρήσειεν ἐμφρων λέγειν; Legg. IV. 719. C: ὅτι ποιητῆς ... οὐκ ἐμφρων ἐστίν. V. 729. B: ὁ ... ἐμφρων νομοθέτης. Ion. 535. B: τότε πότερον ἐμφρων εἰ, ἢ ἔξω σαντοῦ γίγναι —; Legg. VI. 769. A: ἢ πρεσβυτῶν ἐμφρων παιδιὰ. Men. 88. E: ἢ ἐμφρων (ψυχῇ). Tim. 36. E: ἐμφρονος βίου. 63. A: οὐκ ἐμφρονος (int. ἐστί). Pol. VII. 521. A: ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἐμφρονος. Tim. 46. D: τὰς τῆς ἐμφρονος φύσεως αἰτίας ... μεταδιώκειν. 48. A: ὑπὸ πειθούς ἐμφρονος. Legg. VII. 802. C: μέχρι τῆς ... ἐμφρονος ἡλικίας. Legg. II. 669. A: τὸν μέλλοντα ἐμφρονα κριτὴν ἔσεσθαι. XI. 913. A: νοῦν ἔχων ἐμφρονα. Ion. 535. C. Ep. VII. 332. E: ἑαυτὸν ἐμφρονά τε καὶ σώφρονα ἀπεργασάμενος. Legg. III. 693. B: ὅτι τὴν πόλιν ἐλευθέραν τε εἶναι δεῖ καὶ ἐμφρονα cet. Epin. 982. D: ὡς τὸ ... ἀνθρώπινον ἐμφρον καὶ ζῶν ὡς κινούμενον ὑπολαβεῖν. E. Conv. 194. B: ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φροσώτεροι. Ion. 534. A: ὥσπερ οἱ καρβάντες οὐκ ἐμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. Ib. ἐμφρονες ... οὔσαι. Tim. 75. A: ὅσα δ' ἐμφρονα. Phaedr. 244. C: τὴν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος. Legg. VI. 775. C: τὸ γεννώμενον ὅπως ὅτι μάλιστα ἐξ ἐμφρόνων

αὐτὴ γίγνηται. Epin. 987. A: σαφῶς οὐκ ἐμφρόνων. De lucri cup. 226. C: τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν (ubi vern. est kundig). Polit. 297. A: τοῖς ἐμφροσιν ἄρχουσιν. Tim. 80. B. Legg. VI. 773. A: τοὺς παρὰ τοῖς ἐμφροσιν εὐδόξους γάμους χορῇ γαμεῖν. VII. 809. D: (ἵνα) τοὺς ... ἀνθρώπους περὶ αὐτὰ μᾶλλον ἐμφρονας ἀπεργάζωνται. 791. B: ἀντὶ μανικῶν ... διαθέσεως ἔξεις ἐμφρονας ἔχειν.

ἐμφύλιος, ὁ ἢ, gentilis. Pol. VIII. 565. E: ἐμφυλίου αἵματος. Legg. IX. 871. A: ὅς ἂν ... ὄντιναοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ.

ἐμφυτευώ, infero. Tim. 70. C: τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν. 42. A: ὁπότε ... σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης.

ἐμφυτος, ὁ ἢ, insitus, naturalis. Conv. 191. C: ἔστι ... ἐκ τούτου ὁ ἔρως ἐμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις. Phaedr. 237. D: ἢ μὲν ἐμφυτος οὕσα ἐπιθυμία ἡδονῶν. Polit. 269. D: ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτον γέγονεν. Tim. 71. A. Legg. V. 731. D. Eryx. 398. C: πότερον δέ σοι ... δοκεῖ εἶναι διδασκὸν ἢ ἀρετῇ, ἢ ἐμφυτον; Pol. V. 458. D: ὑπ' ἀνάγκης ... τῆς ἐμφυτου. Legg. VI. 782. E: ἣν περὶ ἀπάσαν (ἐδωδὴν) πᾶν ζῶον ἐμφυτον ἔρωτα ἔχον. Pol. X. 610. A: τὸ ἐμφυτον κανόν. Legg. II. 654. A: τὸ παρὰ τῆς χάρας ἐμφυτον ὄνομα.

ἐμφύω, ingenero; perf. aor. 2. et pass. innascor, exsisto in aliquo. Tim. 57. C: τοῦ ... ἐν τοῖς εἶδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένη cet. Legg. IX. 863. B: δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός. V. 736. A: ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκός. Phaedr. 278. B: εἰ τινες τούτων ἐγροναι ... ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς ... ἐνέφυσαν. Polit. 301. E: οἷος ἐν σμῆνεσιν ἐμφύεται. Pol. V. 564. D: ἐν ... τὸ τοιοῦτον γένος ἐν αὐτῇ ἐμφύεται. Legg. VII. 792. E. Pol. II. 572. E: ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. VII. 520. B: αὐτόματοι ... ἐμφύονται. 791. D: τίνα οὖν ἂν τρόπον εὐθὺς ἐμφύοιτο ἡμῖν ὁπότερον βουλευθεῖμεν τῷ νεογενεῖ. Phaed. 83. D: ὥσπερ σπειρομένη ἐμφύεσθαι. Polit. 310. A: τοῖς δ' εὐγενέσι ... ἦθεσι ... μόνοις διὰ νόμων ἐμφύεσθαι. Legg. IX. 853. B. 854. B: οἰστρος ... τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν ... τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων. Pol. VIII. 562. E: τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Legg. VIII. 836. D: πότερον ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ γιγνόμενον ἐμφύσεται τὸ τῆς ἀνδρείας ἡθος cet.

ἐμψυχος, ὁ ἢ, animatus, spirans. Tim. 91. B: ἅτ' ἐμψυχος ὢν. Def. 415. A: οὐσία ἐμψυχος. Phaedr. 245. E: ὧ δὲ (σώματι) ἐνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ (τὸ κινεῖσθαι), ἐμψυχον. Phil. 30. A: εἴπερ μὴ τό γε τοῦ παντός σῶμα ἐμψυχον ὃν ἐνύχνανε. Epin. 983. B: ἐμψυχον ... οὐποτε γένοιτο ἂν ἐτέρως πλὴν διὰ θεόν. Legg. X. 902. B: τῆς ... ἐμψύχου μετέχει φύσεως. Soph. 219. E: ἐμψύχου (γένους).

Phil. 64. B: ἐμψύχου σώματος. Phaedr. 276. A: τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἐμψυχον. Soph. 227. B: σῶμα ... ἐμψυχον. 246. E. Phil. 32. B: τὸ ἐν τῆς (τε?) ἀπείρου καὶ πέρατος κατὰ φύσιν ἐμψυχον γεγονὸς εἶδος. Tim. 30. B: ζῶν ἐμψυχον (κόσμον). 91. A. Legg. X. 903. E: ὕδωρ ἐμψυχον. Polit. 261. B: τὰ μὲν ἐμψυχα αὐτῶν ἐστὶ ... τὰ δ' αὖψυχα. Phil. 21. C. Legg. XI. 931. E: τὰ ... θεωραπενόμενα ὑφ' ἡμῶν ὅσα ἐμψυχα. Soph. 220. A: τῶν ἐμψύχων ζῶων. Polit. 288. D: ἐμψύχων ... σωμάτων. Phil. 43. B. Legg. VI. 782. C: ἐμψύχων ... πάντων ἀπεχόμενοι. VIII. 830. B. Tim. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις. Legg. X. 906. B: ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεσι. XI. 931. A: τοὺς ἐμψύχους θεούς. X. 904. A: ἐμψύχους οὐσας τὰς πράξεις ἀπάσας. Epin. 982. C: ὅτι γε δικαίως ἐμψυχα αὐτὰ (τὰ ἀστρά) λέγομεν. Tim. 74. E: ὅσα ... ἐμψυχότατα τῶν ὄντων ἦν.

ἐμῶ, *vomo*. Phaedr. 268. B: ἐμείν ποιεῖν.

ἐν, *in*. Prot. 339. C: ἐν γε τῇδε τῇ πόλει. Gorg. 513. C: ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ σῇ. Theaet. 206. A: ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει. Soph. 222. A: τὰν τούτοις ζῶα θεωρευσόμενος. Ib. τὰν τούτοις θερέμματα χειρωσόμενος. Pol. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. *sexc. al.* In loco est *ad* (vern. *bei*, *vor*). Crat. 395. A: ἡ ἐν Τροίᾳ μονή. Conv. 221. A: ἐν Ποτιδαίᾳ. Pol. IX. 586. C: ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ. Charm. 153. B: μᾶλλον ἐγγόνει ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ. Menex. 241. C: τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον. 242. A. B. Legg. I. 624. B: ἀναπανταῖα ... ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροσιν εἰσι σκιαραί. — Cum *genit.* (int. *οἷκῳ*, ut ἐν "Αἰδον). Prot. 320. A: ἐν Ἀριφροῖς ἐπαιδεύει. Theaet. 206. A: ἐν ... κισσαριστοῦ ... μεμαθημέναι *cet.* Etiam *c. pron.* Charm. 155. D: οὐκέτι ἐν ἐμμαντοῦ (*bei mir*. Vulgo ἐν ἐμμαντῷ) ἦν. — In tempore pos. est *intra* (vern. *während*, etiam *bei*). Phaedr. 228. A: ἐν πολλῷ χρόνῳ. Phaed. 58. B: ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ. Theaet. 155. B: ἐν ἐνιαυτῷ. Phaed. 107. E: δεῦρο ... πάλιν ... κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνῳ καὶ μακροῖς περιόδοις. Menex. 240. B: τούτους ἐχειρωσατο ... ἐν τρισὶν ἡμέραις. Similiter Phaed. 77. E: ὅταν τύχη τις μὴ ἐν νηνεμίᾳ, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι ἀποθνήσκων. 115. E: μὴδὲ λέγῃ ἐν τῇ ταφῇ. — In tempore, loco et conditione ponitur praecipue *c. pronomi-nibus*, ut ἐν τῷ αὐτῷ (*una*, *simul*. Prot. 336. A. Gorg. 465. D. 490. B. Phaed. 79. E. Conv. 192. D. *al.*), ἐν τούτῳ (*inter-ea*; etiam *tum*. Prot. 317. E: ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας ... ἤκετην *cet.* Pol. IV. 440. C: οὐκ ἐν τούτῳ ζεῖ *cet.* VIII. 544. B. Lys. 211. A: καὶ ἐν τούτῳ ὁ Μενέξενος πάλιν ἤκε. Euthyd. 275. E. 276. E: ἐν τούτοις (*tum*. Conv. 220. B: οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξήκει *cet.* Tim. 42. C: μὴ πανόμοιος δὲ ἐν τούτοις ἐτι κακίας. Cum *v. πᾶσι*: Pol. X. 603. C. Legg. V. 728. B.); etiam ἐν τῷ τοιούτῳ (Pol. III. 393. C.), ἐν ᾧ, *dum*; *quamdium*.

Phaed. 67. A: ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν. Theaet. 190. E: ἐν ᾧ ἀπο-
 ροῦμεν. 196. E: ἐν ᾧ ἐτι ἐπιστήμην ἀγνοοῦμεν. Conv. 185.
 D: ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω. 207. D. Pol. VI. 498. B. VII. 516.
 E. Etiam vern. in welchem Falle, wo dann. Pol. I. 340. E:
 ἐν ᾧ (i. q. ὅταν ἀμαρτάνῃ) οὐκ ἔστι δημιουργός. V. 455.
 E. *in (vern. an). Soph. 238. D: οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον
 ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. 239. B: ἐν σοὶ σκεψόμεθα. 256. C: ἐν
 οἷς προϋθέμεθα σκοπεῖν. Phil. 21. B: οὐκοῦν ἐν σοὶ πει-
 ρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; Pol. III. 392. E: ἐν τούτῳ δη-
 λῶσαι. Men. 82. B: ἵνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι. *inter.
 Prot. init. ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρήσθαι. Pol. IX. 589. A:
 ἐὰν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς δυνεσθαι. *apud, coram. Prot. 335. A:
 οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. 337.
 B: ὑμεῖς ... οἱ λέγοντες μάλιστα ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς
 ἀκούουσιν εὐδοκμοίτε. Gorg. 459. A: οὐκοῦν ἐν ὅλῳ τούτῳ
 ἔστιν ἐν τοῖς μὴ εἰδόσιν; 464. D: εἰ θεοὶ ἐν παισὶ διαγω-
 νίζεσθαι ὁποιοῖόν τε καὶ ἰατρόν cet. 508. A: καὶ ἐν θεοῖς
 καὶ ἐν ἀνθρώποις (Id. Conv. 178. A. al.). 521. E. Phil. 65.
 B. Conv. 209. E: καὶ ἐν Ἑλλήσιν καὶ ἐν βαρβάροις. Pol.
 IV. 428. D: ἐν τίσιν (antec. παρὰ τισι); Ib. ἐν τούτοις τοῖς
 ἀρχουσιν cet. V. 450. D: ἐν ... φρονίμοις τε καὶ φίλοις
 περὶ πᾶν μεγίστων ... τὰληθῆ εἰδότες λέγειν ἀσφαλές καὶ
 θαρράλεον. VIII. 565. B: λέγοντες ... ἐν τῷ δήμῳ. X. 600.
 B: διαφανεῖς ... ἐν τοῖς ἄλλοις. Legg. X. 886. E: οἷον κατ-
 ηγορήσαντός τινος ἐν ἀσεβέσιν ἀνθρώποις ἡμῶν. XI. 916.
 B: δικασθῆναι ... ἐν τισι τῶν ἰατρῶν. 920. D: ἐν διαίτηταις
 ἢ γείτοσιν. Alc. I. 122. E: ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν. Similiter c.
 pron., ut ἐν ἐμαντῷ (mecum, vern. bei mir). Theaet. 192. D:
 ἐν ἐμαντῷ μεμνημένος οἷός ἐστι. Ib. ἐπίσταμαι αὐτὸς ἐν
 ἐμαντῷ. 193. A: οὐκ ἂν ποτε ἐν ἐαυτῷ δοξάσειεν ὡς cet.
 Crat. 384. A: προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἐαυτῷ διανοεῖ-
 σθαι. — Instrumentum vel causam indicat, ita ut Lat. praep.
 per vel ablativo exprimi possit. Phaed. 95. D: καὶ τελευταῖον
 γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο. Theaet. 206. A:
 ἐν τε τῇ ὅψει διαγινώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ αὐτὸ
 καθ' αὐτὸ ἕκαστον. Conv. 121. A: ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς
 ἂν πράξῃ, τοιοῦτον ἀπέβη. Legg. II. 660. A: ἐν τοῖς κα-
 λοῖς ῥήμασι ... πείσει. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν
 ταῖς φθοραῖς. VI. 760. E: ἐν οἰκοδομήμασιν ... ἐργοντας
 cet. X. 910: ἐν τε φράσμασιν ἐργηγορίας διὰ φόβους καὶ
 ἐν ὀνείροις. XI. 934. A: ἐν φόβοις ... ἢ τισιν ἐπιθυμίαις
 cet. Propter verti potest. Legg. IX. 881. E: ἐν τούτῳ αὐτῷ.
 — Etiam rationem (quam posteriores dixerunt relationem) in-
 dicat: ad (vern. in Betreff). Theaet. 158. E: ταῦτόν τι ἔχειν
 ἢ ἐν δυνάμει ἢ ἐν ἄλλῳ ὁπωσῶν. Pol. X. 601. D: οἷα ἀγα-
 θὰ ἢ κακὰ ποιεῖ εἰ τῇ χρείᾳ ᾧ χρῆται. Legg. XII. 953. C:
 καλὸν (τι) ... τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι διαφέρον ἐν καλ-
 λοναῖς. Hipp. min. 369. E: ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν ... ἄτοπον

μοι δοκεῖ εἶναι εἰ οὐ ἀληθῆ λέγεις cet. *Pro. Legg. VI. 753.*
B: ὁπόσοι περ ἂν ... πολέμου κεκοινωνήκωσιν ἐν ταῖς σφε-
τέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας δυνάμει. Secundum. Critia 121.
B: ἐν νόμοις βασιλεύων. Legg. IX. 874. C: ἔστω καθαρὸς
ἐν τῷ νόμῳ. XI. 917. B: τοὺς θεοὺς παρακαλῶν ἐπόμεν-
σιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοις τε καὶ φυλακτηρίοις.
Est quoque ut verti possit v. germ. als. Gorg. 512. C: ὡς ἐν
ὀνείδει ἀποκαλέσας ἂν μηχανοποιόν. Legg. X. 887. D: οἶον
ἐν ἐπιδαῖς ... λεγομένων (v. λεγομένωνς). 899. A: εἴτε ἐν
ἄρμασιν ἔχουσα (ἡ ψυχῇ) ἡμῖν ἥλιον ἄγει πῶς τοῖς ἅπασιν
cet. XI. 913. B: ἐν οὐσίᾳ κεντησθαι. Porro ponitur ubi
Lat. simpl. genit. vel ablat. usurpant. Polit. 259. E: τὴν ἐν
τοῖς ἀριθμοῖς διαφοράν. Lach. 190. D: ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις
μάθησις. Prot. 324. E: ἐν τούτῳ ... αὕτη λύεται ἡ ἀπορία
cet. Gorg. 499. D: ἄς ... ἐλέγομεν ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν
ἡδονάς. Soph. 246. B: κατὰ σμικρὰ διαθραύοντες ἐν τοῖς
λόγοις (disputando). 254. C: ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολ-
λοῖς. Polit. 295. A: ἐν γράμμασιν ἀποδιδούς. Crat. 404. A:
ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας. Pol. VII. 517. A: εἰ πως ἐν ταῖς
χερσὶ δύναιτο λαβεῖν. VIII. 567. C: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκη
δέδεται. Legg. I. 647. A: ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει. IX. 882.
B: δῆσας ἐν πέδασι. Enthyd. 272. A: ἐν τοῖς λόγοις (verbis)
μάχεσθαι. Similiter ponitur ubi nos frequentamus praep. μετ
(i. q. habens vel instructus). Gorg. 452. E: καίτοι ἐν ταύτῃ
τῇ δυνάμει δοῦλον ... ἔξεις τὸν ἱατρόν. — Cum adiect.
iunctum adiectivi vel adverbii partes agit. Prot. 334. E: ὥστε
μηδένα σοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν. Id. Gorg. 449. C. Pol.
IX. 571. B: οὐκοῦν ... ἔτι ἐν καλῷ (opportunitum, int. tempus
est); — Cum v. εἶναι, vid. h. v. Etiam omissio partic. huius
verbi. Soph. 229. E. D: τῆς ἐν τοῖς λόγοις (quae in sermoni-
bis versatur) διδασκαλικῆς ἡ μὲν cet. Pol. VI. 489. B: οἱ
ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ. VII. 581. B: τὰντὸν ...
ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ. Etiam cum subst., praemisso
artic., ita iungitur ut adiectivo possit exprimi. Phaedr. 276.
D: τοὺς ... ἐν γράμμασι (litteratos) κήπους ... σπερεῖ. Soph.
234. E: τὰ ἐν τοῖς λόγοις (oratoria) φαντάσματα. 235. B:
τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων. 268. D. Conv.
218. A: ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. — Ex eadem parti-
cipii verbi εἶναι omissione nata videtur loquutio ἐν τοῖς cum
superl., ut ἐν τοῖς μάλιστα (proprie: in eis qui sunt vel fuerunt,
maxime, h. e. omnium maxime). Conv. 173. B: Σωκράτους
ἐραστῆς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. Theaet. 186. A. Crit.
52. A. Conv. 178. A: τὸ ... ἐν τοῖς πρεσβύτατον (vern. der
allerälteste) εἶναι τὸν θεὸν τίμιον. C: ἐν τοῖς πρεσβύτατος
(v. πρεσβυτάτοις) εἶναι. Epin. 987. D: ὡς τόπον ἔχομεν ...
ἐν τοῖς σχεδὸν ἄριστον. Men. 93. E: ὃν καὶ οὐ ὁμολογεῖς
ἐν τοῖς ἄριστον (v. ἀρίστοις) τῶν πρότερον εἶναι. Ep. X.
358. B: ἐν τοῖς μάλιστα ἐταῖρον εἶναι. Crat. 427. E: ὁ δὲ

δοκεῖ ἐν τοῖς μέγιστον (sic E a pr. m. Vulgo ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον) εἶναι. In univ. superlativum exaggerat (ut Lat. omnium). Phil. 53. A: τὸ λευκὸν ἐν τοῖς πρώτον (v. πρώτοις) ... θεασώμεθα γένος. Crit. 43. C: ἤν ἐγὼ ... ἐν τοῖς βαρύνται ἂν ἐνέγκαιμι. Alius generis est ἐν τοῖς cum superlativo sq. cohaerens (Lach. 181. B. ἐν τοῖς ... εὐνουστάτοις σοι εἶναι. Menex. 240. B: οἱ ... ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις ἦσαν. Euthyd. 305. A: ἐν τοῖς κρατίστοις εἰσὶ τῶν νῦν) et ἐν δὲ τοῖς (Euthyd. 303. C: ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον). — Denique verbis motum indicantibus adiungitur, ita ut pro εἰς videatur positum esse. Soph. 260. C: τὸν ... σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ ... τῷ τόπῳ καταπεφυγέναι (plene: in hunc locum confugisse in eoque latere). Legg. X. 950. A: ἐν "Αἰδου διαπορευθεῖς. Menex. 242. A: ὁ καὶ τήνδε τὴν πόλιν ἄκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἑλλήσιν κατέστησε. ἐναγής, ὁ ἡ, scelestus. Locr. 104. D: τῶς ἐναγέας (v. ἐναγέως).

ἐναγχος, nuper. Phaedr. 257. C: καὶ γὰρ τις αὐτὸν ... ἐναγχος ... ὠνεῖδιζε. Gorg. 462. B: ὁ ἐγὼ ἐναγχος ἀνέγνω. Theaet. 147. C. Conv. 172. A. Charm. 155. B. al.

ἐνάγω, deduco, defero. Locr. 99. E: ὦν τὰς ψυχὰς ... ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας cet.

ἐναερίος, ὁ ἡ, in aëre vivens. Locr. 101. C: τῶν ἐναερίων ζῶων.

ἐναίμος, ὁ ἡ, sanguineus. Tim. 68. B: χρῶμα ἐναίμον. 81. A: τὰ ... ἐναίμα.

ἐνάκεις vel ἐννάκεις, novies. Critia 108. E: ἐνάκεις (v. ἐννάκεις) ἔτη χίλια (Bekk. χίλια ἔτη).

ἐνακισχίλιοι, αι, α, novies mille. Tim. 23. E: περὶ ... τῶν ἐνακισχίλια (v. ἐννακισχίλια) ἔτη γεγονότων πολιτῶν. Critia 111. A: ἐν τοῖς ἐνακισχίλοις (v. ἐννακ.) ἔτεσι.

ἐναλείφω, illino. Pol. IV. 420. C: οἱ ... ὀφθαλμοὶ ... οὐκ ὁστρεῖω ἐναληλιμμένοι εἶεν.

ἐναλίγκιος, ὁ ἡ, similis. Soph. 244. E. (Parmen.).

ἐναλλαγή, ἡ, vicissitudo. Locr. 99. B: κατ' ἐναλλαγάν (vicissim).

ἐναλλάξ, alternis. Critia 113. D: θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ ἐλάττους μείζους τε ... ποιῶν τροχούς. 119. D.

ἐνάμιλλος, ὁ ἡ, certans, contendens. Prot. 316. C: ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιώταις. Pol. IV. 433. D: ἐνάμιλλον ... πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ ... σοφία αὐτῆς ... ἡ τοῦ ἑαυτοῦ ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις. Critia 110. E: ἐνάμιλλον ἐστὶ πρὸς ἡντιοῦν τῷ πάμφορον ... εἶναι. Pol. IV. 433. D: οὐνοῦν δικαιοσύνην τὸ γε τούτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης;

ἐναντιολογία, ἡ, repugnantia. Soph. 236. E: ἐναντιολογία (v. ἐν ἀντιλογία) μὴ συνέχεσθαι.

ἐναντιολογῶ, *pugno* (vern. *widernsprechen*). Soph. 268.
 B: ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ.

ἐναντίον, *adversus* (vern. *gegenüber*); hinc c. genit. *coram*, *praesente* (aliquo) vel *apud* (vern. *vor*). Prot. 317. C: ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποιεῖσθαι. 323. Gorg. 487. B: ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων. Phaed. 116. B. Parm. 136. D: πολλῶν ἐναντίον λέγειν. Crat. 427. D: ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ. Conv. 214. E: ὑμῶν ἐναντίον. Pol. II. 360. D: ἀλλήλων ἐναντίον. Legg. VI. 756. A: ἐναντίον ὁρώτων τῶν πεζῶν. XI. 917. A. D. 928. D. al. Hipp. min. 307. D. ἐναντίον τῆς στρατιᾶς ἀπάσης. al. — ἐναντία, cum dat., *adversus*. Conv. 194. B: βλέψαντες ἐναντία τοσοῦτῳ θεάτρῳ (v. τοσοῦτου θεάτρου). Pol. VI. 492. D: ἐναντία τούτοις τείνοντας (λόγους). — Cum artic. est *contra* (etiam *contrario modo*); *vicissim* vel *rursus*. Phaedr. 268. D: οἰκτρὰς καὶ τούναντίον αὐ̄ φοβεράς (ῥήσεις). Prot. 360. B: οἱ μαινόμενοι τούναντίον εἰσχοῦς τε φόβους φοβούνται cet. Gorg. 468. B: καὶ βαδίζομεν καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν. Theaet. 162. D: τούναντίον ... μεταπέπτωκεν. Crat. 432. B. Phil. 12. A: τῆς ... ὁμολογίας ἥ καὶ τούναντίον. 33. B: οὔτε χαίρειν οὔτε τὸ ἐναντίον. Pol. III. 410. C: ὅσοι ἂν τούναντίον διατεθῶσιν. VII. 520. E: τούναντίον τῶν νῦν ... ἀρχόντων. Legg. III. 689. D: τοὺς ... τούναντίον ἔχοντας τούτων. V. 732. B: ὥσπερ ... τινος ἀπορρέοντος αἰεὶ δεῖ τούναντίον ἐπιρρεῖν. Apol. 25. B: ἡ τούναντίον τούτου πᾶν cet. Id. 34. A. Men. 91. C. — Cum v. πᾶν (vern. *gerade umgekehrt*). Gorg. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἡ πᾶν τούναντίον διαφθαρῆναι. Theaet. 158. A. 190. B. Pol. VI. 490. B: ἀγαπᾶν, ἡ πᾶν τούναντίον μισεῖν. IX. 576. D. X. 610. D. Legg. VIII. 836. D: μᾶλλον δὲ ἅπαν τούτου τούναντίον cet. 840. C: ἡττωμένους τε τούναντίον ἅπαν (ζῆν). XII. 967. A: πᾶν ... τούναντίον ἔχει νῦν τε καὶ ὅτε cet. Hipp. mai. 294. D. Sq. ἡ. Pol. IV. 425. A: πάλιν τούναντίον ἡ ἐκείνοις εἰς πάντα ξυνέπεται. VI. 497. E: ὅτι τούναντίον ἡ νῦν δεῖ ... ἄπτεσθαι. — Plur. Phil. 28. D: ἡ τάναντία ... νοῦν ... διακυβεργᾶν. Pol. I. 354. A. V. 476. C: τάναντία τούτων. VII. 535. D: τάναντία τούτου. Tim. 43. D: τάναντία αὐτῇ ῥέουσαι. Legg. I. 636. E: τάναντία ἂν ἐκείνῳ ζῶῃ. XI. 931. E. Men. 71. B: εἴτε καὶ τάναντία τούτων.

ἐναντιοῦμαι, *adversor*; *pugno*; etiam *oculo*. Crat. 419. A: καὶ οὕτως οὐκ ἐναντιοῦται αὐτὸς αὐτῷ ὁ τὰ ὀνόματα τιθέμενος. Apol. 31. D: τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικά πράττειν. Alc. I. 103. B: ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦται. Theag. 129. E: πολλοῖς ... ἐναντιοῦται. Legg. VIII. 836. B: περὶ ... τῶν ξρώτων ... ἐναντιοῦνται παντάπασιν. Charm. 176. D: μηδὲ σὺ ἐναντιοῦ. Pol. V. 455. C: τῷ δὲ

ἐναντιοῖτο. Legg. III. 689. B: ὅταν ... ἐπιστήμαις ἢ δόξαις ... ἐναντιῶται. Gorg. 481. E: τοῖς ... τῶν παιδικῶν βουλεύμασι ... οὐχ οἷός τ' εἶ ἐναντιοῦσθαι. Phaed. 83. B: ταυτη ... τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἢ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχῇ cet. Crat. 390. E: ὅπως χρῆ πρὸς ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι. Legg. III. 694. D. Apol. 31. D. E: ἐναντιούμενος καὶ διακωλύων cet. Lach. 197. A. Phaed. 94. C: ἐναντιουμένη ὀλίγον πάντα, Apol. 40. A. Pol. X. 603. A: τὸ .. τοῦτω ἐναντιούμενον. Legg. IX. 877. A. Phaed. 94. B: πότερον ξυγχαροῦσαν ... ἢ καὶ ἐναντιουμένην; Ib. ἀλλὰ ... μυρία ὀρώμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Theaet. 180. E: ἐναντιούμενοι πᾶσι τούτοις. Apol. 40. B: νῦν δὲ ... οὐτ' ἐν λόγῳ ἐναντιῶταί μοι. 32. B: τότ' ἐγὼ μόνος ... ἐναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους. 40. B. C. Theaet. 200. D: τί ... εἰπόντες ἡκιστ' ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἐναντιωθείεν; Phaed. 93. A: ἢ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσιν. Charm. 93. οὐ τοίνυν ... ἐναντιώσομαι. Conv. 197. A: τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν —; Alc. I. 103. B: καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐναντιώσεσθαι αὐτό (τὸ δαιμόνιον). Legg. II. 659. B: ἐναντιωσόμενος τοῖς ... θεαταῖς. Soph. 252. C: οἰκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες (prov.).

ἐναντιοποιολογικός, ἢ, ὄν, *efficiens ut alter secum ipse pugnet*. Soph. 268. C: τὸ ... τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικῶν μέρου ... μιμητικὸν ... μόριον.

ἐναντίος, α, ον, *adversus*. Conv. 190. A: τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις. Tim. 46. B. 77. E: δι' ἀλλήλων ἐναντίας (τὰς φλέβας) πλέξαντες. 43. E. 46. B. **adversarius, infestus*. Lach. 193. A: τὸν ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ ἐθέλοντα ὑπομένειν. B. Polit. 306. B: στάσις ἐναντίαν ἔχοντε. Subst. *adversarius* (vern. *Gegner*). Legg. XI. 935. B: εἰς τὸ τι γελοῖον περὶ τοῦ ἐναντίου φθίγγεσθαι. Critia 109. A: (τὸ) τῶν ἐναντίων οἷς (v. ὡς) διεπολέμησαν. Pol. V. 471. B: οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφύρεσθαι. **contrarius; etiam repugnans* (c. gen. et dat.). Phaed. 101. A: μὴ τίς σοι ἐναντίος λόγος (h. e. *repugnantia*) ἀπαντήσῃ. Crat. 413. E: ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἢ ἐναντία ῥοῇ ἀνδρεία ἐστίν. Pol. III. 394. B: ὅτι ταυτῆς ... ἐναντία (διήγησις) γίγνεται, ὅταν cet. Tim. 60. C. Theaet. 184. C: τὸ τοῦτου ἐναντίον. Soph. 244. A: τὸ δὲ τούτου γίγνηται πᾶν τούναντιον. Crat. 428. B: μὴ τοῦτου πᾶν τούναντιον ἦ. Phil. 39. E: ἀρ' οὐ τούναντιον ἐκείνῳ; 42. B. Lys. 215. E: ἀλλ' αὐτὸ τούναντιον εἶη τούτῳ. Apol. 39. C: τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται. Euth. 5. D: τὸ ἀνόσιον αὐτοῦ ... οἴσιον παντὶς ἐναντίον. Pol. X. 604. B: ἐναντίας ... ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. V. 472. C: εὐδαιμονίας τε περὶ καὶ τοῦ ἐναντίου. X. 605. D: ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα. Lys. 215. E. Prot. 317.

B: ἐγὼ ... τοῦτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Crat. 413. E: τὴν ἐναντίαν ῥοήν. Pol. X. 617. A: τὴν ἐναντίαν (ρορὰν) τῷ ὅλῳ ... περιφέρεσθαι. Lach. 184. D: τὴν ἐναντίαν ... Λάχης Νικία ἔθετο. Prot. 354. A: πάλιν ἂν αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα. Gorg. 479. D: ἐγὼ ... τοῦναντίον οἰόμενος. Phaed. 94. B: ἐπὶ τοῦναντίον ἔλκειν. Soph. 255. A: μεταβάλλειν ... ἐπὶ τοῦναντίον τῆς αὐτοῦ γνώσεως. Polit. 280. E: τοῦναντίον ὕψῃ δρᾶν φαίνεται. Pol. I. 343. A: ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοῦναντίον περιεσπῆκει. Legg. XII. 944. D: τῷ ... εἰς τοῦναντίον ἀφέντι. Sq. ῥ. Phaedr. 275. A. Pol. I. 334. E. 339. E. VIII. 567. C. Legg. I. 644. C: δύο ... κερτημένον ἐν αὐτῷ ξυμβούλῳ ἐναντίῳ. Pol. III. 391. C: ὅστ' ἔχειν ἐν αὐτῷ νοσήματα δύο ἐναντίῳ ἀλλήλοιν. Ep. VII. 328. B: πολλάκις αὐταῖς ἐναντίαι φερόμεναι (αἱ ἐπιθυμίαι). Prot. 323. D: τὰ καλὰ καὶ τὰναντία τούτοις. Gorg. 482. E: ὡς τὰ πολλὰ ... ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν. Pol. VII. 538. D: ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα. Legg. V. 733. B: ὅσα ἐναντία ἐστὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. Pol. VII. 524. D: ἃ ... εἰς τὴν αἴσθησιν ἄμα τοῖς ἐναντίοις ἑαυτοῖς ἐμπίπτει. II. 362. E: τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὁδε εἶπεν. VII. 520. D: τὴν ... ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν (πόλιν). Prot. 339. B: εἰ ἐναντία λέγει αὐτὸς αὐτῷ ὁ ποιητής. Gorg. 482. D. Phil. 58. D: οὔτε σοὶ ... βουλοίμην ἂν ἐναντία τίθεσθαι. Conv. 177. D: οὐδεὶς σοι ... ἐναντία ψηφίζεται. 193. B: ὧ μὴδεὶς ἐναντία πραττεῖω. Pol. V. 453. C: τὰναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε. VII. 536. B: ἐναντία πάντα πράζομεν. Legg. VII. 810. D: στόμασι ... πολλὰκις μυριοῖς ἐναντία λέγειν. Apol. 27. A: ἐναντί ἐμὰν τῷ λόγοντος. Lach. 188. E: ὁ ... τὰναντία τοῦτον πράττων. Alc. I. 114. D: νῦν ... μέλλω σε πείθειν τὰναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις. Pol. VI. 491. D: ἀγαθῷ γὰρ πον κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Legg. II. 663. B: ἐναντιώτατος (λόγος). Pol. VI. 486. A: ἐναντιώτατον ... σμικρολογία ψυχῇ cet. Phil. 12. E. Alc. I. 115. D: θανάτῳ ... ἐναντιώτατον ζωῇ cet. Lys. 215. E: τὸ ... ἐναντιώτατον τῷ ἐναντιωτάτῳ εἶναι μάλιστα φίλον. Prot. 331. D: ἃ δοκεῖ ἐναντιωτάτα εἶναι ἀλλήλοις. Conv. 186. D: ἐστὶ ... ἐχθίστα τὰ ἐναντιώτατα. Hip. min. 366. A: ἐναντιωτάτους ἀλλήλοις. Soph. 250. A: κίνησιν καὶ στάσιν ἄρ' οὐκ ἐναντιωτάτα λέγεις ἀλλήλοις; Phil. 13. A: τῷ πάντα τὰ ἐναντιωτάτα ἐν ποιοῦντι. — Adverbiorum instar ponuntur ἐξ ἐναντίας (i. q. ἐξ ἐναντίου, ex adverso. Phaed. 113. C: ἀπαντᾶ ... ἐξ ἐναντίας. Tim. 68. A: ἐξ ἐναντίας ἀπαντιώσαν. Legg. X. 893. E. 897. D: ἐξ ἐναντίας οἶον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. Epin. 990. E.), εἰς τοῦναντίον (Soph. 221. A: κάτωθεν εἰς τοῦναντίον ἄνω ἀνασπώμενον) et κατὰ τὰναντία (contrariē. Tim. 36. D. 39. A.).

ἐναντιότης, ἢ, oppositio, repugnantia (vern. der Gegensatz).

Def. 416. ἐναντιότης ... ἡ πλείστη διάστασις. Theaet. 186. B: τὴν οὐσίαν ... τῆς ἐναντιότητος (i. q. αὐτὴν τὴν ἐναντιότητα). Phaed. 105. A: τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα. Theaet. 186. B: τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλῳ. Lys. 216. B: κατὰ τὴν ἐναντιότητα.

ἐναντιώω, vid. ἐναντιοῦσθαι p. 704 sq.

ἐναντίωμα, τό, repugnantia. Pol. VII. 524. E: εἰ δ' αἰετι αὐτῷ ἅμα ὁράται ἐναντίωμα. X. 603. D: ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν. *impedimentum. Alc. I. 103. A: οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα.

ἐναντίως, contrario modo, contra; etiam ex adverso. Gorg. 457. C: ἐκεῖνος μὲν ... ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖᾳ παρέδωκεν, ὁ δ' ἐναντίως χρῆται. Phaed. 84. A: Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἰσθὸν μεταχειριζομένην. 112. E: τούτου ... καταπικρὸν καὶ ἐναντίως ὅσον Ἀχέρον. C: χωρεῖ ἐναντίως τῷ Πυρριφλεγέθοντι. Pol. II. 361. C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. III. 396. C: ὁ ἐναντίως ἐκεῖνῳ γνῶς τε καὶ τραφεῖς. Tim. 64. D: τὸ δ' ἐναντίον τούτοις ἐναντίως. Legg. II. 663. C: τὰ ... ἄδικα τῷ τοῦ δικαίου ἐναντίως φαινόμενα. III. 690. D: ὅτι πεφυκότες πρὸς ἀλλήλα ἐναντίως. IV. 719. C: ἐναντίως ἀλλήλοις ἀνθρώπους ... διατιθεμένους. X. 902. C: ἄρ' οὐκ ἐναντίως ἀλλήλοιν ... ἐσθὸν πεφυκότες; Euthyd. 278. A: ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι. Ep. VII. 343. B: τοῖς ... ἐναντίως καλοῦσι. Hipp. min. 367. D: οὐκ ἐναντιότατα ἔχει. Sq. ἡ. Theaet. 175. D: τοῖς ... ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἅπασιν.

ἐναντίωσις, ἡ, repugnantia, discrepantia; etiam altercatio. Eryx. 397. C: εὐλαβοῦμενος μὴ ποθρῶτέρῳ τις λοιδορία καὶ ἐναντίωσις γένοιτο. Pol. X. 607. C: σημεία παλαιῶς ἐναντιώσεως. V. 454. A: κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν. Soph. 259. B: ταύταις ... ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπιστεῖ τις cet.

ἐναπεργάζομαι, efficio vel exprimo in aliquo; initio. Polit. 273. C: ταῦτα ... τοῖς ζώοις ἐναπεργάζεται. Soph. 236. A: τὰς δοξάσεις εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται. Tim. 88. B: ἀμαθίαν ἐναπεργάζονται.

ἐναποδέω, illigo. Eryx. 400. A: ὃ τι δέ ἐστι τὸ ἐναποδεδεμένον, οὐδεὶς γινώσκει.

ἐναπολαμβάνω, intercipio, includo. Tim. 84. D: εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ... ἐναπολαμβάνεται.

ἐνάργεια, ἡ, perspicuitas. Polit. 277. C: τὴν ... ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληγεῖναι πῶ.

ἐναργής, ὁ ἡ, evidens, clarus, perspicuus; certus. Theaet. 176. C: κακία ἐναργής. 150. D: καὶ τοῦτο ἐναργές ὅτι cet. Tim. 39. B: μέτρον ἐναργές τι. Crit. 44. B: ἐναργές (τὸ ἐνύπνιον). Phaedr. 278. A: τὸ τε ἐναργές εἶναι καὶ τέλος cet. Soph. 250. C: ἐναργές τι ... παρ' ἐαυτῷ βεβαιώσασθαι.

Pol. VI. 484. C: μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα. Ion. 535. C: ὡς ἐναργὲς μοι τοῦτο ... τεκμήριον (v. τὸ τεκμ.) εἶπες. Pol. VI. 511. A: καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργεῖσι δεδοξασμένοις. Theaet. 179. C: αὐτὰς ἐναργεῖς τε εἶναι καὶ ἐπιστήμας. Ep. VII. 357. C: πρὶν ἂν τὰ νῦν ... λεχθέντα ... ἐναργῇ ... ἐξεργάσῃτε τελεσθέντα. Pol. VIII. 545. B: ὡς ἐναργέστερον ὄν. II. 533. D: ἐναργεστέρου (ὀνόματος) ... ἢ δόξης. Legg. I. 645. C. Theaet. 206. B: ἐναργεστέραν ... τὴν γνῶσιν ἔχειν. Phaed. 96. E: ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα. Tim. 72. B: σημεῖα ἐναργέστερα ἔχει. Phaedr. 250. B: διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων. Phaed. 83. C: τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον. Theaet. 203. B: τὰ ἐναργέστατα (στοιχεῖα). Pol. IV. 437. D: ἐναργεστάτας αὐτῶν τούτων (τῶν ἐπιθυμιῶν). Ep. II. 314. B: ἐναργέστατα φαίνεσθαι.

ἐναργῶς, *evidenter, perspicue, clare*. Phaed. 102. A: θανμαστῶς ... μοι δοκεῖ ὡς ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. Soph. 234. D: ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων. 242. B: τὰ δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς ἔχειν. 254. A: ἰδεῖν ... ἐναργῶς (Id. Polit. 291. C. Ep. VIII. 352. D.). Polit. 263. B: ἐναργῶς διωριζόμενον. 286. A: εἰδωλον οὐδὲν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐργασμένον ἐναργῶς. Phil. 20. B: τοῦτο ἐὰν ἐναργῶς ἡμῖν φανῇ νῦν. Legg. VIII. 829. C: μιμούμενοι τὰς πολεμικὰς ὅτι μάλιστα ἐναργῶς μάχας. XI. 927. D: οὐκ εἴσεται ἐναργῶς τὴν ... ὁργὴν νομοθέτιον. XII. 948. B: ἡγούμενους ἐναργῶς εἶναι θεούς. Ep. III. 319. D: εἰπεῖν ἐναργῶς ὡς cet. VII. 332. D: λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως. Prot. 320. B: ἐναργέστερον ... ἐπιδειξαι. Soph. 261. C: ἵν' ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα. Polit. 263. A: πῶς ἂν τις ... ἐναργέστερον γνοίῃ. 275. B: (ἵνα) ἐναργέστερον ἴδοιμεν. Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαισύνας ... διόψεται cet. Tim. 49. E: δεῖ δ' ἐναργεστέρον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. Phaedr. 250. D: στίλβον ἐναργέστατα. Phil. 34. C: ἵνα ... ἐναργέστατα λάβοιμεν. Alc. I. 132. C: τίς οὖν ἂν τρόπον γνοίημεν αὐτὰ ἐναργέστατα;

ἐνάριθμος, ὁ ἡ, *qui numero aliquo putatur, haud vulgaris*. Soph. 258. C: ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἐν. Phil. 17. E: οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον.

ἐναρμόνιος, ὁ ἡ, *concinnus; consentaneus*. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὡτα παρῆναι. Legg. II. 654. A: τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρρυθμίον τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθητικὴ μεθ' ἡδονῆς. Locr. 103. C: ἐναρμόνιονταῖς τῶν βίων ὑποθέσεις.

ἐναρμότιω, *accommodo*. Legg. VII. 819. C: εἰς παιδιὰν ἐναρμότιοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις. Intrans. *convenio, quadro*. Legg. X. 894. C: ἐναρμότιουσαν πᾶσι ... ποιήμασι.

ἐνάς, ἡ, *unilas*. Phil. 15. A: περὶ τούτων τῶν ἐνάδων. ἐνάτος, ἡ, *on, unus*. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου

(v. ἐννάτου) ἔτους. Id. de lege 319. E. Men. 81. B: ἐνάτω ἔτει (Pind.). Id. de lege 319. C. Legg. X. 894. C: τὴν ... ἕτερον αἰὲ κινούσαν (κίνησιν) θήσομεν ἐνάτην αὐ. (Phaedr. 248. E. libri MSS. fere omnes ἐννάτη).

ἐναυλος, ὁ ἡ, recens (prop. quo adhuc aures personant). Legg. III. 678. C: πᾶσι φόβος ἐναυλος ἐγγρόνει. Menex. 235. B: οὕτως ἐναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα.

ἐναύω, incendio. Med. ignem capio ab altero, transl. mutuum sumo. Ax. 371. E: τὸ θάρσος τῆς ἐκείσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι.

ἐνδάκνω, mordeo. Phaedr. 254. D: ἐνδακῶν τὸν χαλινόν.

ἐνδατέομαι, per partes cerebro. Pol. II. 383. B. (Aesch.).

ἐνδεής, ὁ ἡ, non sufficiens, inops; indigens (h. e. qui desiderat vel requirit et qui caret vel privatus est). Prot. 329. B:

σμιχροῦ τινὸς ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν. Conv. 195. D: ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεής οἷος ἦν Ὀμήρος πρὸς τὸ ἐπιδειξαι θεοῦ ἀπαλότητα. 200. B: οὐ γάρ που ἐνδεής ἂν εἴη τούτων ὃ γε ὦν. E. 202. D. 204. A. 216. A: πολλοῦ ἐνδεής ὦν.

Pol. II. 369. B: πολλῶν ἐνδεής (opp. ἀντάρκης). Legg. V.

734. B: τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεής ὦν. Euth. 13. A: σμιχροῦ

τινὸς ἐτι ἐνδεής εἰμι. Prot. 322. E: πρὸς ... τὸν τῶν θη-

ρίων πόλεμον ἐνδεής (opp. ἱκανή). Legg. V. 729. A: τῶν

... ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής. Soph. 245. C: ἐνδεὲς τὸ ὄν ἐαν-

τοῦ ξυμβαίνει. Conv. 200. A: ἐπιθυμεῖν οὐ ἐνδεὲς ἐστιν.

Ib. μὴ ἐπιθυμεῖν, ἐὰν μὴ ἐνδεὲς ᾖ. Legg. VII. 802. B:

(opp. ἱκανόν). Pol. II. 381. C: οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσο-

μεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Lach. 199. D: ἐνδεᾶ

... σωφροσύνης cet. Ax. 365. A: πάνν ἐνδεᾶ παραμυθίας.

Soph. 254. C: (ἵνα) λόγον ... ἐνδεεὲς μηδὲν γινώμεθα περὶ

αὐτῶν. Legg. III. 679. A: γάλακτος οὐδαμῶς ἐνδεεὲς ἦσαν.

697. E: καθάπερ ἐνδεεὲς ἀνθρώπων. XI. 930. C: ἐνδεεὲς

τέκνων. Epin. 989. A. Apol. 22. A: τοῦ πλείστου ἐνδεεὲς

εἶναι (ἐδοξάν μοι). Eryx. 401. D: ὦν νῦν ἐνδεεὲς ἐσμέν.

Pol. VII. 538. B: ἔτιον ἂν περιδεῖν ἐνδεεὲς τινός. Phil. 62.

C: μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρᾷ τὴν ἐνδεεστέραν (ἐπιστήμην).

Gorg. 487. B: ἐνδεεστέρω ... παρόρησις.

ἐνδεια, ἡ, indigentia, inopia; defectus. Conv. 200. E:

ὦν ἂν ἐνδεια παρῇ αὐτῷ. Tim. 82. A: τούτων ἡ παρὰ φύ-

σιν πλεονεξία καὶ ἐνδεια ... νόσους παρέχει. Def. 416. Prot.

357. B: ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὕσα ... σκέψις. Gorg.

496. E: πλήρωσις ... τῆς ἐνδείας. Prot. 357. D: ἐπιστήμης

ἐνδεία ἐξαμαρτάνει. Gorg. 487. E: οὔτε σοφίας ἐνδεία

οὔτ' αἰσχύνης περιουσία. 522. D. Phil. 45. B: μάλλον ...

ἐνδεία ἐγγίγνονται. Conv. 203. D: αἰὲ ἐνδεία ξύννοικος.

Pol. IX. 571. E: μήτε ἐνδεία δοὺς μήτε πλησμονή.

Legg. XII. 945. C: τῆς ... αὐτοῦ δυνάμειος ἐνδεία. Hipp.

mai. 283. D: χρημάτων ἐνδεία. Ep. VII. 328. E. Gorg.

496. D: ἅπασαν ἔνδειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀναρρὸν εἶναι. Corn. 202. D: δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Tim. 70. D: ὅσον ἔνδειαν ... ἴαχει. Ax. 366. D: δι' ἔνδειαν. Eryx. 405. E: αἱ δ' ἐπιθυμίαι πᾶσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἔνδειαι τινῶν. 401. E: πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν τῶν ἐνδειῶν. 406. Phil. 51. B: τὰς ἐνδείας ἀναισθητοῦς ἔχοντα. Eryx. 401. E: πρὸς ... τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος. B: παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας.

ἐνδειγμα, τό, *argumentum*. Critia 110. B: ἐνδειγμα ὅτι cet.

ἐνδείκνυμι, *ostendo, demonstro, declaro, doceo*. Polit. 278. B: ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέροις οὖσαν. 308. E: τοιαῦτα ... ἐκάστοις ἐνδεικνύσασθαι ἔργα ἀποτελεῖν, οἷα ἂν cet. Med. *demonstro, probō*; etiam *convincō* (vern. *überführen*). Apol. 23. A: ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Gorg. 493. B: τοῦναντίον ... οὗτος σοὶ ... ἐνδείκνυται ὥς cet. Theaet. 200. C. Tim. 49. E: πᾶσαν ὅση μόνον ὥς ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται φάσις. Euthyd. 277. E: ὁ ... ἐνδεικνυσθὸν σοι τῷ ξένῳ. Lach. 179. D: τοῖσδε τοῖς νεανίσκοις αὐτὰ ταῦτα ἐνδεικνύμεθα. Legg. V. 735. E: ὅσοι ... ἐτοίμους αὐτοὺς ἐνδείκνυνται παρεσκευασμένοι ἐπεσθαι. Euthyd. 278. A: ὥς οὗτοι ἐνδείκνυνται. Pol. VI. 499. E: ἐὰν αὐτοῖς ... ἐνδεικνύῃ οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους. Phaedr. 271. E: ἐαντῷ ἐνδεικνυσθαι ὅτι cet. Gorg. 484. B. 488. C. Polit. 277. D. Tim. 53. C. al. Theaet. 161. C: ἐνδεικνύμενος ὅτι cet. 167. E. Crat. 394. E: τὸ ὁρεῖν ἔνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι. Tim. 41. B. Apol. 29. C. Riv. 133. B: ἐνδεικνύμενος (v. αἰνιττόμενος) εἰς τὸν ἀντεραστήν. Phaed. 83. A: ἐνδεικνυμένη ὅτι cet. Parm. 133. B: τοῦ ἐνδεικνυμένου. Prot. 325. D: ἐνδεικνύμενοι ὅτι cet. Charm. 162. D: ἐνδείκνυντο ὥς cet. Apol. 32. D: ἔργῳ ... ἐνδείξασθαι ὅτι cet. Pol. V. 452. D: καὶ τοῦτο (τὸ ἀριστον) ἐνδείξαιτο ὅτι cet. Gorg. 488. A: ἀλλ' ἱκανῶς μοι ἐνδείξαι τί ἐστι τοῦτο. Charm. 169. B. Men. 82. A. Tim. 27. D: ἐνδείξαιμην. Charm. 156. B. Polit. 275. B: ἵνα ἐνδείξαιτο ... μὴ μόνον ὥς cet. Lys. 209. E: εἰ ... ἐνδείξαιμεθα αὐτῷ ὅτι cet. Pol. II. 367. B: μὴ ... ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ τῷ λόγῳ ὅτι cet. Euth. 9. B: κἂν μοι ἱκανῶς ἐνδείξῃ. Polit. 297. C: ἐνδείξεται. Pol. V. 455. B: ἐὰν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδείξώμεθα ὅτι cet. Prot. 317. C: ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι ὅτι cet. Gorg. 481. D: ἐνδείξασθαι ἐτέρῳ τὸ ἐάν τοῦ πάθημα. Theaet. 158. E: ἀλλὰ τι ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι cet. 206. D. Soph. 217. C. Polit. 306. D: διὰ λόγων ἐνδείξασθαι. Parm. 133. B. al. Gorg. 493. D: ἐνδείξάμενος. Tim. 24. B: παρ' ὑμῖν πρώτοις ἐνδείξαμένης. Ion. 541. D: ἐνδείξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶ. Pol. II. 358. D: εἰπὼν ... ἐνδείξομαι σοι ὃν τρόπον cet. Euthyd. 278. D. Euth. 9. B: ἐνδείξει. Crat. 428. E: ἥτις ἐνδείξεται

οἶόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. Euthyd. 278. C: ὅτι τούτῳ γέ σοι αὐτῷ (al. αὐτῶ) τὰ σπουδαῖα ἐνδείξεσθον. **indico, nomen alioqui defero.* Legg. IX. 856. C: πᾶς ... ἀνὴρ ... ἐνδεικνύτω ταῖς ἀρχαῖς. 937. C. Apol. 32. B: ἐτοιμῶν ὄντων ἐνδεικνύναι με.

ἐνδειξις, ἡ, *demonstratio*. Ep. VII. 341. E: διὰ συμ-
κρᾶς ἐνδείξεως. Legg. XII. 966. B: τὴν ... ἐνδειξιν τῷ λό-
γῳ ... ἐνδείκνυσθαι.

ἐνδεκα, *undecim*. Phaedr. 246. E: κατὰ ἐνδεκα μέρη
νεκροσημνήνη. Theaet. 195. E: τὰ ἐνδεκα δώδεκα εἶναι. al.
Οἱ ἐνδεκα ap. Athen. erant undecimviri (ἀρχόντες) quibus
ad supplicium damnati tradebantur. Phaed. 59. E: λύνουσι ...
οἱ ἐνδεκα Σακράτη. 85. B: ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἑώσιν ἄν-
δρες ἐνδεκα. 116. B: ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης. Apol. 37. C:
τῇ αἰεὶ καθισταμένῃ ἀρχῇ, τοῖς ἐνδεκα.

ἐνδεκάς, ἡ, *numerus undecimus*. Legg. VI. 771. C:
πλήν ἐνδεκάδος.

ἐνδελεχής, ὁ, ἡ, *perpetuus*. Legg. IV. 717. E: μνή-
μην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον.

ἐνδελεχῶς, *continenter*. Pol. VII. 539. D: μείναι ἐν-
δελεχῶς καὶ ξυντόνως μὴδὲν ἄλλο πράττοντα. Tim. 43. C:
μετὰ τοῦ ῥέοντος ἐνδελεχῶς ὀχετοῦ. 58. C: ἑσομένην ...
ἐνδελεχῶς. (Legg. X. 905. E: τοὺς γε διοικήσοντας τὸν
ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν pro ἐντελεχῶς sine dubio scrib.
ἐνδελεχῶς).

ἐνδέχομαι, *recipio; admitto, patior*. Phaed. 78. D: μὴ
ποτε μεταβολὴν ... ἐνδέχεται; Ib. οὐδέποτε ... ἀλλοίωσιν
οὐδεμίαν ἐνδέχεται. Soph. 254. C: καθ' ὅσον ὁ τρόπος ἐν-
δέχεται τῆς νῦν σκέψεως. Pol. II. 381. B: ἐλαχίστην μετα-
βολὴν ὑπὲρ ἄλλου ἐνδέχεται. Legg. VIII. 834. D: ἐὰν ... ἡ
φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνει παιῖδας ἢ παρθένους κοι-
νωεῖν. Crat. 428. B: ὡς ἐμοῦ ἐνδεχομένου. **possum*. Tim.
69. A: καθ' ὅσον ἡ φύσις ἐνδέχεται. 90. C: καθ' ὅσον ...
μετασχεῖν ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀθανασίας ἐνδέχεται. Impers.
ἐνδέχεται est Lat. *potest* (i. q. *fieri potest*). Phaedr. 271. C:
καθ' ὅσον ἐνδέχεται. Pol. VI. 501. C: εἰς ὅσον ἐνδέχεται.

ἐνδέω, *illigo, immergo, infero*. Legg. III. 695. D: τὸν
τοῦ Κύρου δασμὸν ... εἰς τὸν νόμον ἐνέδει. Tim. 43. A:
τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπὶ ῥύτον
σῶμα. 69. E. Soph. 261. A: ἵνα ... τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ
ἐνδῆσωμεν. Phaed. 81. E: ἐνδοῦνται ... εἰς τοιαῦτα ἥθη.
Legg. V. 733. D: ὡς ἐν τούτοις ἐνδεσμένοι περὶ νῆκας. Tim.
44. B: ὅταν εἰς σῶμα ἐνδεθῇ θνητὸν (v. σώματι ... θνη-
τῷ). Phaed. 81. E: ἕως ἂν ... πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα.
92. A: πρὶν ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι. Tim. 43. A: αἱ ...
εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολὺν cet.

ἐνδέω, *deficior aliqua re, indigeo; absum, in re pos. de-*
...m. Phaed. 74. D: ἡ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (i. q. τούτου). Ib.

καὶ πολὺ γε ... ἐνδεῖ. Pol. VI. 491. D: ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς ... τοσούτῳ πλείονων ἐνδεῖ τῶν προπόντων. Crat. 432. D: ὅσου ἐνδεύουσιν αἱ εἰκόνες ταυτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσὶν. Pol. I. 345. D: ἐνδέη. Phil. 62. C: ἤν ... ἐφάρμεν ... καθαρότητος ἐνδεῖν. Pol. III. 416. E: ὅσον μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς ... μῆτε ἐνδεῖν. VII. 529. D: τῶν ... ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν. Alc. II. 145. E: ἢ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Impers. (c. dat. pers.) Euthyd. 292. E: τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ. Med. indigeo. Polit. 311. A: δριμύτητος ... ἐνδεῖται (τὰ σωφρόνων ἀρχόντων ἥθη).

ἐνδεῶς, *parum vel ita ut non satisfaciat*, c. neg. *satis*. Phaed. 77. A: οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεισθαι αὐτόν. 84. C: μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; 88. E: καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν, ἢ ἐνδεῶς; Polit. 262. C: τὰ νῦν δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς. Pol. VII. 523. E: ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; IX. 571. A: τούτου ... ἐνδεῶς ἔχοντος. Legg. XI. 936. D: τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Menex. 244. B. Phaed. 74. E: ἐνδεεστέρας ... ἔχειν. 75. A. Alc. II. 149. A: οὐκ ὀλίγως (Buttm. ὀλίγω) ἐνδεεστέρας τιμῶσιν ἥπερ ἡμεῖς. Ep. IV. 321. B: ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρας τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι.

ἐνδηλος, ὁ ἢ, *manifestus, perspicuus*. Phaed. 88. E: πότερον κακῆϊνος ... ἐνδηλὸς τι ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὐ. Theaet. 274. D: τῷ ὄντι γελῶν ἐνδηλος γιγνόμενος. Pol. IX. 572. B: τοῦτο ... ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἐνδηλον. Tim. 50. E: τὸ παράπαν σχῆμα οὐδὲν ἐνδηλον ὑπάρχειν ἐῶσι. Gorg. 524. C: καὶ τεθνεώτος ταυτὰ ταῦτα ἐνδηλα. D. Tim. 65. A. Gorg. 524. B: ἐνδηλα πάντα.

ἐνδιατρίβω, *versor in aliqua re*. Locr. 104. C: τοῖς ἐνδιατρίβεν ... εὐδαιμόν ἐστι. Gorg. 484. C: ἐὰν ... περαιτέρω τοῦ θεόντος ἐνδιατρίψῃ. Pol. VI. 487. D: ὅσοι ἂν ... μακρότερον ἐνδιατρίψωσι.

ἐνδίδωμι, *trado, dedo; etiam iniicio*. Legg. X. 887. E: οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί. II. 672. C: ὅτι τὴν ὀνθμοῦ ... αἰσθῇσιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν κατέτην ἔφαμεν. Gorg. 499. B: καὶ παίζων τίς σοι ἐνδῶ ὀτιοῦν. Pol. VIII. 561. B: (ἐὰν) τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἐαυτὸν ἐνδῶ. Phaedr. 241. C: ἐνδοῦναι ἐαυτὸν ἀπίστω cet. Pol. VIII. 567. A: ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις. X. 605. D: ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς.

ἐνδικος, ὁ ἢ, *iustus*. Hipp. mai. 292. A: ἢ οὐκ ἐνδικος ἡμῖν ἢ πόλις ἐστίν —; Legg. XI. 915. D: ἀξιοχρεων τε καὶ ἐνδικον.

ἐνδίκως, *iure, rite*. Phil. 12. D: πῶς ἂν τις ... λέγων οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; Legg. XII. 954. A: τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος. Ep. III. 318. D. VII. 335. D. (Epin. 976. D: pro ἐνδίκως scrib. videtur ἐνδικος). Tim. 85. B: νόσημα ... ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται.

ἐνδοθεν, *e loco interiore, ut domo*. Conv. 174. E: ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. 220. B: ἢ οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν. Id. Alc. I. 106. E. **intus, intrinsecus*. Phaedr. 245. E: ὦ ... ἐνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ (τὸ κινεῖσθαι). 275. A. Conv. 215. B: οἱ ... φαίρονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. 216. B. Pol. IX. 575. A. Tim. 45. C: τὸ προσπίπτον ἐνδοθεν. 85. A. Legg. VIII. 829. A: πολεμικὸς (βίος) ... ἔξωθεν τε καὶ ἐνδοθεν. — Cum artic. Phaedr. 279. B: καλῶ γενέσθαι τᾶνδοθεν. Tim. 70. B: ἀπὸ τῶν ἐνδοθεν ἐπιθυμιῶν.

ἐνδον, *intus (domi vel in cubiculo)*. Prot. 310. E: ἵνα ἔνδον καταλάβωμεν. 311. A. Conv. 176. E. γυναιξίν ταῖς ἔνδον. Pol. III. 417. B. V. 451. D: τὰς μὲν (θηλείας) οἰκουρεῖν ἔνδον. Legg. XII. 959. A: ἔνδον γίγνεσθαι (τὰς προθέσεις). Alc. II. 143. E: εἰ ἔνδον ἐστί. 144. A. Hipp. min. 364. B. Cum artic. ponitur in eis qui in coetu sunt, et in univ. qui adsunt. Prot. 317. C: ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων. Gorg. 447. C: ὃ τί τις βούλοιο τῶν ἔνδον ὄντων. 455. C. Conv. 213. C: παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον. Pol. I. 328. B: ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατήρ cet. **intus, intrinsecus*. Theaet. 151. B: ὑποπτεῦναι σε ... ὠδίνειν τι κινουῦντα ἔνδον. Conv. 222. A: νοῦς ἔχοντας ἔνδον μόνους. Pol. VII. 521. A: οἰκίος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος. IX. 573. D: ἔνδον οἰκῶν. Cum artic. *interior; domesticus*. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... οὐ τὸ ἔνδον τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. 427. C: τὰ ἔνδον καὶ τὰ ἐντὸς ὠνόμασεν. Pol. III. 415. D: ὅθεν τοὺς τε ἔνδον μάλιστα ἂν κατέχοιεν ... τοὺς τε ἔξωθεν cet. Tim. 17. D. 78. B. Men. 71. E: σώζουσιν τὰ ἔνδον. — Cum gen. *intus*. Prot. 320. D: τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον.

ἐνδοξος, ὁ ἥ, *nobilis*. Soph. 223. B: πλουσίων καὶ ἐνδοξων ... θῆρα. Id. Def. 415. C.

ἐνδυναστεύω, *dominor inter aliquos*. Pol. VII. 516. D: τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας.

ἐνδυσις, ἡ, *ingressus*. Crat. 419. C: ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης.

ἐνδύω, *ingredior, intro*. Tim. 62. B: εἰς τὰς ἐκείνων οὐ θυγάμενα ἔδρας ἐνδύναι. Pol. IX. 577. A: εἰς ἀνδρὸς ἥθος ἐνδύς. Med. *ingredior, migro*. Phaed. 81. E: εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη ... εἰκὸς ἐνδύεσθαι. Tim. 66. A: εἰς ... τὰς στενὰς φλέβας ἐνδυομένων. Ib. εἰς ἕτερα ἐνδύόμενα. **incesso*. Theaet. 169. B: οὕτως τις ἔρως δεινὸς ἐνδεδύνει τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. — Ut Lat. *intro*, etiam valet *induo*. Crat. 411. A: ἐπειδήπερ τὴν λεοντὴν ἐνδεδύνει. Legg. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκὸς ἐκώστους. Critia 120. B: ἐνδύντες ὅτι καλλίστην ... στολὴν. — Med. *mihī induo*. Pol. X. 620. C: τὴν τοῦ ... Θεραπίτου (ψυχῆν) πίθηκον ἐνδυομένην. Etiam *penetro, influo*. Phaed. 89. D: ἡ ... μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστευοῖαι ἀνευ

τέχνης. Pol. II. 377. B: μάλιστα ... τότε ... ἐνδύεται τύπος cet. Legg. I. 642. B: ταύτη τις εὐνοια ἐκ νέων εὐθὺς ἐνδύεται ἕκαστον cet. Menex. 235. C: ὁ φθόγγος ... ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα.

ἐνέδρα, ἡ, *insidiae*. Legg. X. 908. D: δόλου ... καὶ ἐνέδρας πλήρης. Ut Lat. *insidiae*, locus ubi hostes latitant. Legg. VIII. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χωρίων ... καὶ ἐνέδρας. ἔνειμι, *insum*, *adsum*. Conv. 186. D: οἷς μὴ ἔνεστιν ἔρως. Pol. III. 401. A: ἐν πᾶσι ... τοῦτοις ἔνεστιν εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. 402. C: ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν. Legg. II. 652. A: ἔνεσθ', ὡς cet. Phaed. 77. E: ἴσως ἐνὶ τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς. Theaet. 150. B: μέριστον ... τοῦτ' ἐνὶ τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ. 186. D: ἐν ... τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ. Parm. 158. C: ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἐνὶ. Crat. 412. C: ἐνὶ μὲν ἄρ' αὐτοῖς τάχος, ἐνὶ δὲ βραδυνῆς. Phil. 55. D. Pol. I. 342. A. Tim. 64. E. Legg. V. 730. A: ὧ καὶ σμεκρόν προμηθείας ἐνὶ. Conv. 188. A: ἔνεστον γάρ. Prot. 326. A: ἐν οἷς πολλὰ ... νουθετήσεις ἐνεῖσι. Tim. 39. E: οἰαί τε ἔνεσι καὶ ὅσαι. Phil. 20. E: μήτε ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς (βίῳ) ἐνέστω φρόνησις cet. Pol. II. 368. E: ἴσως ... πλείων ἂν δικαιοσύνη ἐν τῷ μείζονι ἐνείῃ. Phaedr. 278. A: εἰὰν εὐρεθεὶς ἐνῇ. Phil. 24. C: ὅπου γὰρ ἂν ἐνῆτον. Conv. 216. B: ὃ οὐκ ἂν τις οἶοιτο ἐν ἐμοὶ ἐνεῖναι. Pol. IV. 431. E: ἐν ποτέροις ... γήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφροεῖν ἐνεῖναι —; Tim. 64. C. Pol. IV. 431. E: ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. Prot. 352. B: ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπων ἐπιστήμης Conv. 186. D: ἐνόντα (ἔρωτα) ἐξελεῖν. Pol. X. 619. C: ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν ἐνούσαν εἰμαρμένην cet. Tim. 39. B: ἐνούσας ἰδέας. Soph. 226. B: μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Polit. 271. E: πόλεμος ... οὐκ ἐνῆν cet. Pol. I. 352. C: ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη. II. 373. C. Conv. 177. B: ἐν ᾧ ἐνῆσαν ἅλεις cet. Parm. 145. D: πῶς ἔτι ἐν γε τοῖς πᾶσιν ἐνέσται; Pol. VI. 502. D: τίνα τρόπον ἡμῖν ... οἱ σωτῆρες ἐνέσσονται τῆς πολιτείας. IV. 428. E: ἐνέσεσθαι. **adsum*; unde τὰ ἐνόντα, *opes*. Pol. VI. 488. C: χωρήμενος τοῖς ἐνούσι. Omnino in eo ponitur quod *datum* vel *concessum* est. Phaed. 117. A: φειδόμενος (τοῦ ζῆν) οὐδενὸς ἔτι ἐνόντος (sic libri praestantiss. Al. ὄντος). Phaedr. 235. B: τῶν ... ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ πράγματι (i. q. quae causa suppeditabat digna quae dicerentur).

ἐνεκα et ἐνεκεν, *causa*, *propter*. Prot. 310. B: τοῦ ἐνεκα τηρικιάδε ἀφίκου; Gorg. 497. B: ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ ἡμῶν ἐνεκα. Phaed. 106. D: ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ... τοῦτου γε ἐνεκα (vern. *desshalb*. Id. Soph. 242. B. Pol. V. 451. B.). Polit. 277. E: λέγε μηδὲν ἐμοῦ γε ἐνεκα ἀποκνῶν. Conv. 174. E: εἰ δ' ἄλλον τινὸς ἐνεκα ἤλθες. 185. B: ἀρετῆς γ' ἐνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι. Pol. VI. 510. D: τοῦ τε-

πραγάνου αὐτοῦ ἔνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι. Lys. 218. D: πότερον... οὐδενὸς ἔνεκα καὶ δι' οὐδέν, ἢ ἔνεκά του καὶ διὰ τι. Etiam praemittitur. Gorg. 499. E: ἔνεκα... τῶν ἀγαθῶν. Pol. VII. 525. C: ἔνεκα πολέμου. Tim. 47. D: ἔνεκα ἀρμονίας. 75. D: ἔνεκα τῶν ἀναγκαιῶν. Cum v. χάριν. Polit. 302. B: ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου πάντες δρώμεν χάριν. Legg. III. 701. D: τὸ τίνος δὴ χάριν ἔνεκα ταῦτα ἐλέχθη; Forma ἔνεκεν: Phaedr. 259. D: πολλῶν δὴ οὖν ἔνεκεν λεκτέον τι cet. Gorg. 468. A: ἔνεκεν τῶν ἀγαθῶν. 499. E: ἐκείνου ἔνεκεν (v. ἔνεκα). Theaet. 148. D. Conv. 210. E: οὐ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἔμπροσθεν πάντες πόνοι ἦσαν. Charm. 165. A. Hipp. mai. 302. A. al. *de, quod attinet ad (vern. was anlangt, von Seite). Pol. VIII. 548. D: ἔγγυς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουῖ τείνειν ἔνεκά γε φιλονεικίας. IX. 582. D: ἐμπειρίας μὲν ἄρα... ἔνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει (κρινεῖ;) οὗτος. *Lat. per (ut per me licet, i. q. ego non impedio; vern. wenn es darauf ankommt, i. q. hoc non obstat quominus cet.). Phaedr. 272. C: ἔνεκα μὲν πείρας (vern. wenn es nur auf einen Versuch ankäme) ἔχοιμι ἄν, ἀλλ' οὐτι νῦν γ' οὕτως ἔχω. Phaed. 85. B: ἀλλὰ τούτου γε ἔνεκα (vern. desshalb, i. q. hoc nihil obstat quominus cet.) λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ τι ἂν βούλησθε. Theaet. 148. D: προθυμίας μὲν ἔνεκεν... φανείται. Polit. 304. A: πείρας μὲν... ἔνεκα φανερός ἐσται. Pol. I. 329. B: κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθῃ ἔνεκά γε γήρως (vern. wenn es nur auf das Alter ankäme). 337. D: ἀλλ' ἔνεκά γε (v. ἔνεκα) ἀρχυρίου... λέγε. Charm. 158. E: ὥστε τούτου γε ἔνεκα... σκοπεῖ. — Forma εἴνεκα reperitur Legg. VI. 778. D: τῶνδε εἴνεκα. XII. 949. D. Sis. 390. B: τοῦ διαλεχθῆναι μόνον εἴνεκα.

ἐνελίττω, involvo. Conv. 220. B: ἐνελιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας.

ἐνενηήκοντα, nonaginta. Tim. 21. B: σχεδὸν ἐγγύς ἤδη τῶν ἐνενηήκοντα (v. ἐννεήκοντα) ἐτῶν. Legg. VI. 756. B. C. De lege 319. B.

ἐνεός, ἄ, ὄν, mutus. Theaet. 206. D: ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Crat. 422. E: ὥστερ νῦν οἱ ἐνεοὶ (v. ἐννεοὶ). *fatuus. Alc. II. 140. D: ἀπειρούς καὶ ἐνεούς.

ἐνεοργάζομαι, initiō. Phil. 47. A: πᾶσαν ἐκπληξιν... ἐνεοργάζεται.

ἐνεοργός, ὁ ἡ, munere fungens. Legg. II. 674. B: μηδὲ δικαστὰς ἐνεοργὸς ὄντας οἶνον γεύεσθαι τὸ παράπαν.

ἐνεοροι, οἱ, inferi. Pol. III. 387. B: καὶ ἐνεορους καὶ ἀλίβαντας.

ἐνεχυράζω, pignus capio. Ax. 367. B: ἡ φίσις... ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν.

ἐνεχυρασία, ἡ, ponitur in eo qui pignoribus cogitur. Legg. XII. 949. D: ἐνεχυρασίαν. Ib. τῶν... ἀπειθούντων ταῖς ἐνεχυρασίαις.

ἐνέχυρον, τό, *pignus*. Legg. VII. 820. E: κείσθω ... καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας. XII. 949. D: πρᾶσιν τῶν ἐνεχύρων εἶναι.

ἐνέχω, *teneo*. Pass. est Lat. *teneri* (ut lege, poena al.), i. q. *obnoxium esse*. Legg. VI. 762. D: ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθω νόμοις. VII. 808. E: ὀνειδίει ... ἐνεχέσθω ... τῷ μεγίστῳ. IX. 881. D: ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου. XI. 935. C: ἢ ἐνεχέσθω τῇ πεταγμένῃ ζημίᾳ. Crit. 52. A: ταύταις δὴ φαρμεν καὶ σέ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι. **implicor*. Lach. 183. E: ἐνέσχετο ... ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι. Ut Lat. *me teneo*, etiam est *consisto*. Theaet. 147. D: ἐν ... ταύτῃ πως ἐνέσχετο (vern. *bei dieser blieb er stehen*).

ἐνθα, *hic*. Prot. 324. A: ἐνθα (v. ἐνθεν) δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται cet. Phaedr. 247. C: ἐνθα δὴ πόνος ... ψυχῇ πρόκειται. Pol. X. 618. B. Critia 116. C. Conv. 211. A: ἐνθα μὲν καλόν, ἐνθα δὲ αἰσχρόν. Id. Tim. 84. D. Critia 113. B. Tim. 79. E: ἐνθα καὶ ἐνθα. Legg. VIII. 835. B: μετατιθέμενα ἐνθα ἢ ἐνθα. **ubi*. Ax. 370. D: ἐκείσε ... ἀφίξει ... ἐνθα ἄπονα πάντα cet. 371. C. E. *in tempore pos. est *tum*. Phaedr. 249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀφικνεῖται.

ἐνθάδε, *huc*. Theaet. 144. D: ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. Pol. V. 450. B: χρυσογόησοντας οἷε τοῖσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι —; Tim. 21. C: ἐνθάδε ἤκων. **hic*. Gorg. 449. B: οὐ μόνον ἐνθάδε; ἀλλὰ καὶ ἄλλοθι. 525. B: καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Αἴδου. 526. A: ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε (Athenis) καὶ ἄλλοθι γεγόνασιν cet. Crat. 390. A: ἐάν τε ἐνθάδε ἐάν τε ἐν βαρβάροις τις ποιῇ. Conv. 223. A: οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι. Pol. I. 330. D: τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα. II. 366. A: ὣν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν. V. 451. B: εἴπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Menex. 242. D: οἷ ... ἐνθάδε (in Ceramico) κείνται. E. 243. C. Euth. 2. A: ὅτι ... ἐνθάδε νῦν διατρίβεις cet. — Cum artic. Prot. 327. D: τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν. Phaedr. 259. C: τίς ... τῶν ἐνθάδε. Phaed. 109. D: εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον. Conv. 194. D: ὁπποῦν τῶν ἐνθάδε ὅτιοῦν γίνεσθαι. 282. C: οἱ ἐνθάδε τύραννοι. Pol. VI. 484. D: τὰ ἐνθάδε νόμιμα. 496. E: εἴπη ... τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται cet. Tim. 22. E: τὰνθάδε σοξόμενα λέγεται παλαιότατα. (23. E. pro ἐνθάδε Bekk. e Par. A. dedit ἐνθαδί). Critia 110. E: ἀρετῇ ... πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Legg. IX. 881. A. Apol. 17. D.

ἐνθεν, *hinc*. Soph. 224. A: ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐκατέρωσε δὲ ἀγομένην cet. Tim. 44. E: τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἐνθεν δὲ ἐκβαίνειν. Prot. 315. B: περιεσχίζοντο ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν (*hinc illincque*, h. e. *ab utraque parte*). Pol. VIII. 553. D. Tim. 46. C: ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὕψη λαβοῦσα.

Critia 116. A. 117. C: δορυφορικαὶ ... ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν οἰκήσεις ἦσαν. 118. D: ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν ἀγικομένη.

ἐνθένδε, hinc. Phaedr. 229. B: ἄρ' οὖν ἐνθένδε; D: ἐκείθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε. Gorg. 454. D: γνώσει δὲ ἐνθένδε. Theaet. 176. A: ἐνθένδε ἐκείσε φεύγειν. 194. C: ἐνθένδε (ex hoc) γίγνεσθαι. 198. A: μαθήσει ... ἐνθένδε σαφέστερον τί λέγω. Polit. 289. D: ὡς ἐνθένδε ἰδεῖν. Pol. X. 596. A. Tim. 26. A: εὐθύς ἐνθένδε ἀπίων. Critia 108. E: τοῖς ἐνθένδε ἐκπλέουσιν. Legg. III. 676. A. Apol. 31. A: ἐνθένδε ἂν κατανοήσαιτε. 40. E: ἀποδημησάι ... ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Crit. 44. C. E. Men. 83. A: ἂν ἐτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε (ab hac parte, i. q. hic). E: καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως cet. Cum v. ποθέν (hinc fere). Phaedr. 229. B. Conv. 178. A: ἀρξάμενον ἐνθένδε ποθέν λέγειν. 199. C. Cum artic. Gorg. 472. B: ἥτινα ἂν βούλη τῶν ἐνθένδε (plures libri ἐνθάδε; sed v. Annot. p. 193.) ἐκλέξασθαι. Phaed. 107. E: ὧ ... προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύσθαι. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκείσε. Pol. VII. 529. A: ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγαι. Apol. 40. C: τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον.

ἐνθεος, ὁ ἡ, divino instinctu concitatus. Conv. 180. B: ἐνθεος γὰρ ἐστὶ (ἐραστής). Ion. 534. B: πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται καὶ ἐκθρον. Tim. 71. E: μαντικὴς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς. Phaedr. 244. D: μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέω. 255. B: πρὸς τὸν ἐνθεον φίλον. Conv. 179. A: ὅντινα σὺν ἂν αὐτὸς ὁ Ἐρις ἐνθεον ποιήσῃ πρὸς ἀρετὴν. Ion. 533. E: ἐνθεοὶ ὄντες καὶ κατεχόμενοι. Ib. διὰ ... τῶν ἐνθέων τούτων. Tim. 72. B: ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις. Ion. 533. E: οὕτω ... ἡ Μοῦσα ἐνθεοὺς ... ποιεῖ αὐτή. Conv. 180. B: θειότερον γὰρ ἐραστής παιδικῶν.

ἐνθεσις, ἡ, interpositio. Crat. 426. C: (ὑπὸ) τῆς τοῦ νῦ ἐνθέσεως.

ἐνθετος, ὁ ἡ, insitus. Men. 95. E. (Theogn.).

ἐνθουσιάζω, et ἐνθουσιῶ, divino instinctu concitor, in univ. mente incitor vel incitatus sum; etiam exsulto. Phil. 15. E: ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ. Ion. 536. B: ἐνθουσιάζουσιν. Men. 99. D: θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν. Phaedr. 249. D: ἐνθουσιάζων ... λέληθες τοὺς πολλοὺς. Crat. 396. D: ἐνθουσιῶν. Ion. 535. C: ἡ ψυχὴ ... ἐνθουσιάζουσα. Phaedr. 253. A: ἐνθουσιῶντες. Crat. 396. D: ὥσπερ οἱ θεομανῶντες. Apol. 22. C: ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομανῶντες. Ion. 533. E: ἄλλων ἐνθουσιάζόντων ὀργισθός. Theaet. 180. C: ὁπόθεν ἂν τύχῃ ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιᾶσας. Phaedr. 241. E: ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ... σαφῶς ἐνθουσιᾶσω.

ἐνθουσιᾶσις, ἡ (Phaedr. 249. E.), et ἐνθουσιασμός, ὁ (Tim. 71. E.); concitatio animi, divinus afflatus.

ἐνθουσιαστικός, ὁ, ὄν, divino afflatu concitatus; neutr. c. art. animi concitatio. Tim. 71. E: ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε

καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως. Phaedr. 263. D: ἐγὼ ... διὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸν οὐ πάννυ μέμνημαι. Ep. II. 314. A: ἐνθουσιαστικώτερα (ἀκούσματα).

ἐνθουσιῶ, vid. ἐνθουσιάζω.

ἐνθυμούμαι, *mecum reputo, cogito, considero, specto; animadverto vel intelligo*. Hipp. mai. 300. D: ἐνθυμούμαι (vern. *ich bedenke, i. q. besorge*) ... μὴ παιζῆς πρὸς με. Phaedr. 234. B: ἐκεῖνο ἐνθυμοῦ ὅτι cet. Ep. IV. 321. B. Euthyd. 279. C: ἐνθυμοῦ ... μὴ (*vide ne*) τι παραλείπωμεν τὸν ἀγαθόν. Pol. X. 606. A: εἰ ἐνθυμοῖο ὅτι cet. Phaedr. 233. C: ἐνθυμεῖσθαι χρὴ ὅτι cet. Phil. 12. C: ἐνθυμεῖσθαι ... καὶ σκοπεῖν ἥντινα φύσιν ἔχει. Gorg. 499. B: ἐνθυμούμενος. Conv. 198. B. Phaed. 59. B: ἐνθυμουμένῳ ὅτι cet. Menex. 249. C: ὢν ... ἐνθυμουμένους. Apol. 21. B: ἐνθυμούμην οὕτως. Phaed. 86. B: οἶμαι ἐγώ γε καὶ αὐτόν σε τοῦτο ἐντεθυμῆσθαι ὅτι cet. Crat. 404. B: εὖ ἐντεθυμῆμεν ὅτι cet. 411. C: οὐ πάννυ ἐντεθυμήθην. Prot. 327. A: ἐνθυμήθητι ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων οἵτιν' ... προσλόμενος. Men. 94. C. Crat. 421. D: ἐνθυμηθῶμεν δέ' εἴ τις cet. Sis. 391. D: περὶ αὐτοῦ ἐνθυμηθῆναι. Conv. 208. C: εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεῖς ὡς cet. Pol. X. 595. A: οὐχ ἥκιστα ... ἐνθυμηθεῖς περὶ ποιήσεως λέγω. Conv. 182. D: ἐνθυμηθέντι ... ὅτι cet.

ἐνιαύσιος, α, ον, *annuus*. Legg. VI. 779. D: δαίτα ... οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας γίγνοιτ' ἂν. Locr. 96. E: ἐνιαυσίῳ χρόνῳ. **anniculus*. Ep. XIII. 361. D: ἡ δὲ οὕτω ἐνιαυσία.

ἐνιαυτός, ό, *annus*. Tim. 39. C: ἐνιαυτός ... ὁποῖαν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον. Legg. VI. 767. C: ἐπειδὴν μέλλῃ νεὸς ἐνιαυτός μετὰ θερινὰς τροπὰς ... γίγνεσθαι. 785. A: βίου ... ἀρχὴ τοῦ παντός ... ὁ πρῶτος ἐνιαυτός. Crat. 408. E: ὥρῳ καὶ ἐνιαυτοῦ. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὥρῳ τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VI. 488. D. Critia 118. E: δις ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. 119. D: δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτον. Legg. VI. 760. D: περιελθόντος ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. IX. 880. B: δεδέσθω μὴδὲν ἐνιαυτοῦ μικρότερον. Theaet. 155. B: ἐν ἐνιαυτῷ. Ep. III. 317. B: ὕστερον ἐνιαυτῷ. Crat. 410. D: ἐνιαυτὸν (καλοῦσιν), ὅτι ἐν ἑαυτῷ. Tim. 39. D: τὸν τέλειον ἐνιαυτόν. Phaed. 114. A: ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους. Legg. II. 674. B: τούτον τὸν ἐνιαυτόν ὃν ἂν ἀρχωσι. VI. 775. D: ὅλον τὸν ἐνιαυτόν. Ep. VIII. 356. E: τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. Legg. XII. 945. B: ἐπ' ἐνιαυτόν. Polit. 298. E: κατ' ἐνιαυτόν (*quotannis*). Critia 111. C: τὸ κατ' ἐνιαυτόν ὕδωρ. 116. C. Legg. VI. 774. A: κατ' ἐνιαυτόν ἐκαστον. XII. 958. A: αἱ κατ' ἐνιαυτόν δίκαι. Pol. III. 416. E: εἰς τὸν ἐνιαυτόν. VIII. 543. C. IX. 588. A: μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Conv. 188. B: (περὶ) ἐνιαυτῶν ὥρας. Pol. VII. 527. D: μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Tim. 47. A: ἐνιαυτῶν περιόδοι. Legg. IV. 709. A: ἐνιαυτῶν πολλῶν ... ἀκαιρία. X.

906. C: ἐν ὥραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. 886. A: ἐνιαυτοῖς τε καὶ μηνὶ διαιληγμένα. Phil. 30. C: ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας. Pol. VII. 516. B. Tim. 37. E. Legg. IX. 868. C: ἐνιαυτούς τρεῖς ἀπενιαυτεῖν.

ἐνιαχοῦ, *interdum*. Phaed. 71. B: καὶ εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ.

ἐνίζω, *insideo*. Conv. 196. B: ἀνανθεῖ ... οὐκ ἐνίζει Ἐρως.

ἐνίημι, *iniicio*. Pol. VIII. 555. E: ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες.

ἐνιοι, αι, α, *nonnulli cet.* Pol. I. 329. A: ἐνιοι δὲ καὶ ... ὀδύρονται. Apol. 18. C: ἐνιοι δ' ὕμῳ καὶ μειράκια. Menex. 238. E: ἐνιοι μὲν ... οἱ δὲ *cet.* Gorg. 449. B: ἐνιαι τῶν ἀποκορίσεων. Polit. 302. A: ἐνιαι τινες αὐτῶν. Legg. VI. 754. B: πολλαὶ ... ἐνιαι. Phaed. 80. C: ἐνια ... μερὴ τοῦ σώματος. Phil. 23. B. 32. D. Lys. 217. C: ἐνια μὲν ... ἐνια δὲ οὐ. Phaed. 88. A: ἐνίων ἐτι εἶναι (τὴν ψυχὴν). Pol. VIII. 558. A. Theaet. 151. A: οἷς ... ἐνίοις μὲν ... ἐνίοις δὲ ἔα. Conv. 179. B: ἐνίοις τῶν ἡρώων. Pol. IX. 572. B: ἡμῶν ἐνίοις. VIII. 552. C: τοὺς δὲ πεζοὺς τοὺτους ὄντας ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ *cet.* Soph. 264. B: ψευδῇ ... αὐτῶν ἐνια καὶ ἐνίστε εἶναι. Crat. 431. C: ἐνια ἁλλείπειν, ἐνια δὲ καὶ προσυθίνειν. Conv. 173. B. Pol. V. 477. C: ἐνια ... τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα.

ἐνίστε, *interdum*. Phaedr. 258. A: ἐνίστε πάνν μακρόν ποιησάμενος σύγγραμμα. 272. E. Gorg. 526. C. Phaed. 74. B: αὐτὸ οὐ ... ξύλα ἐνίστε (*nomine interdum accidit ut ligna*) ... τοτὲ μὲν ἴσα φαίνεται, τοτὲ δ' οὐ; Soph. 264. B. al. — ἐνίστε μὲν ... ἔστι δ' ὅτε: Theaet. 150. A. Phil. 32. D: ἐνίστε δὲ καὶ ἐνια ... ἔστιν ὅτε. — ἐνίστε μὲν — ἐνίστε δέ: Gorg. 467. E. 470. B. Phaed. 90. B. Crat. 424. D. Pol. I. 331. C. — ἐνίστε — τοτὲ δέ: Phil. 46. E.

ἐνίπτω, *admonere*. Phaed. 94. D. et Pol. IV. 441. B. (Hom.).

ἐνίστημι, *colloco* (in aliquam rem vel aliqua re). Pol. III. 396. E: αὐτὸν ἐκρίναι τε καὶ ἐνιστάναί εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. Critia 116. D: χουσα ... ἀγάλματα ἐνέστησαν. Polit. 266. E: οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνοστήσαντα. Perf. aor. 2. et med. *interpositus sum*, et in univ. *collocatus sum*, *adsum* vel *sum*. Legg. IX. 878. B: τραυμάτων ... ἐνεστώτων. Tim. 50. D: ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται. 74. A: τῇ θατέρου προσχρώμενος ἐν αὐτοῖς ὡς μέσῃ ἐνισταμένη δύναμι. **insisto*; *ingredior*. Ax. 367. A: τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήδονται. **obsto*. Phaed. 77. B: ἀλλ' ἐτι ἐνέστηκεν ... τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ *cet.*

ἐννέα, *novem*. Phaedr. 235. D: ὥσπερ οἱ ἐννέα ἄρχοντες. Critia 119. B. al.

ἐννεακαίεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις, *novies et vicies et septingenties*. Pol. IX. 587. E. (ν. ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτὰκ.)

ἐννεοττεύω, *nidifico, tanquam in nido delitescō*. Legg. XII. 949. C: ἐννεοττεύοντες ἐν τῇ πόλει. **tanquam in nido nutritio*. Alc. I. 135. E: παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον. Pol. IX. 573. E: τὰς ... ἐπιθυμίας βόαν ... ἐννεοττευμέναις.

ἐννέωρος, ὁ ἥ, *nono quoque anno*. De lege 319. B. D. (Hom.).

ἐννόησις, ἡ, *cogitatio*. Pol. III. 407. B: (πρὸς) ἐννόησις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτόν.

ἐννοία, ἡ, *cogitatio, consideratio*. Def. 414. A: συντομία διανοίας. Legg. II. 657. A: ἄξιον ἐννοίας. Pol. VII. 524. E: κινούσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐννοίαν. Legg. VI. 769. E: περὶ τοῦτ' ἔχειν ἐννοίαν ὅπως cet. VIII. 834. E: ἐννοίαν διδόντων θεῶν τάξεως πέρι. **cognitio, notio*. Phaed. 73. C: οὐ τὴν ἐννοίαν ἔλαβε. Tim. 47. A: χρόνου ... ἐννοίαν. Phil. 59. D: ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις.

ἐννομος, ὁ ἥ, *legitimus vel legibus conveniens, iustus*. Def. 413. E: (πολιτεία) κοινωνία πλήθους ἐννομος. Polit. 302. E: τὸ παράνομον καὶ ἐννομον. Phaedr. 248. D: εἰς βασιλέως ἐννόμου (γονήν). Pol. IV. 433. C: δόξης ἐννόμου σωτηρία. Legg. VIII. 835. B: τίνα τρόπον χρητὰς ἐννόμου λαγχάνειν. XI. 921. C: κατὰ τὴν ἐννομον ὁμολογίαν γενομένην. 932. A: πάσαις τίμαις ταῖς ἐννόμοις. Pol. IV. 424. E: ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ... ἀνδρας. Ib. ἐννομωτέρον ... παιδιᾶς μεθεκτέον.

ἐννοῦς, ὁ ἥ, *mentis compos*. Tim. 71. E: οὐδεὶς ... ἐννοῦς ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου cet. **intelligens*. Tim. 30. B: τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἐννοῦν τε τῇ ἀληθείᾳ ... γενέσθαι.

ἐννοῶ, *cogito, reputo (etiam rationem habeo); intelligo, animadverto; recorder*. Gorg. 486. E: ἐννοῶ γὰρ ὅτι cet. Theaet. 196. D. 201. C: ὁ ... νῦν ... ἐννοῶ (*tenco*). Polit. 296. A: οὐκ ἐννοῶ (*recordor*) νῦν γ' οὕτως. Crat. 397. E: οὐκ ἐννοῶ. Pol. X. init. πολλά ... καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ cet. Alc. I. 119. B: καίτοι ἐννοῶ σου εἰπόντες. Euth. 2. B. Phaedr. 264. E: ὅτι ... ἐννοεῖς ποῦ. Phaed. 103. B: οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διάφορον cet. Theaet. 161. B: τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι cet. Conv. 208. C: εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεῖς ὡς cet. Polit. 276. C: ἀρ' ἐννοοῦμεν ὅτι cet. 292. C. Tim. 87. D. Legg. VII. 788. D. Theaet. 149. E: ἐννόει γὰρ. Pol. V. 478. B: ἐννόει δέ. X. 609. C. Charm. 167. C. Conv. 207. C: εἰς ταῦτα μὴ ἐννοῆς. Alc. I. 132. D: ἐννοῶμεν ... εἰς τί βλέποντες cet. Gorg. 458. B: ἴσως ... χοῖν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. Phaed. 74. A: ἐννοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο cet. Theaet. 196. D. Phil. 17. D. Legg. VII. 798. B: μηχανήν ... δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν (*excogitare*) ἀμύθεν γέ ποθεν. 823. B: τὴν ἀνθρώπων ἄξιον ἐννοεῖν θήραν. 790. B: ταῦτα ἐννοῶν αὐτός. Phaed.

74. E: τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα. Polit. 286. B: ἐννοοῦντες. Crat. 436. C: ἡ οὐκ ἐνενόεις αὐτὸς λέγων ὡς cet. Phaedr. 235. C: ὅτι ... παρὰ γε ἑμαιτοῦ οὐδὲν αὐτῶν ἐννενόημα. Crat. 401. E. Hipp. min. 369. E. Phaed. 74. C: αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννενοηκίας τε καὶ εἰληφας. Pol. II. 375. B: ἡ οὐκ ἐννενόημα ὡς cet. VI. 507. C. Crat. 399. A: ὡς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομφῶς ἐννενοημένα. Ep. II. 313. A. Legg. IX. 857. C: ἐννενοηκία ... καὶ πρότερον ὑπέμνησας. Tim. 39. C: ἐννενοηκίαι. Crat. 411. B: ὁ καὶ νῦν δὴ ἐννενόημα. 418. B. Parm. 135. C. Conv. 198. C. Theaet. 168. C: ἐννενόημα που cet. Phaed. 60. C: εἰ ἐννενόησεν αὐτὰ Αἰσωπος. Tim. 37. C: ὡς ... κινήθην αὐτὸ καὶ ζῶν ἐννενόησε τῶν ... θεῶν γεροντὸς ἄγαλμα ὁ ... πατήρ. Phaed. 74. B: ἐκ τούτων ἐκείνο ἐννενόησαμεν. Pol. II. 375. D. Prot. 324. D: ὡς γὰρ ἐννενόησον. Phaedr. 243. E: οὐτωαὶ ... ἐννενόησον ὡς cet. Theaet. 149. B. Pol. VII. 516. E. Gorg. 510. D: εἰ ἄρα τις ἐννενόησειεν ... τῶν νέων. De lege 316. B: ἐπειδὴν δ' ἐννενόησω ὅτι cet. Phaed. 74. C: ὅταν ... ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννενόησας. D: ὅταν τις τι ἰδὼν ἐννενόησῃ ὅτι cet. Crat. 436. A: φέρε δὴ ἐννενόησωμεν cet. Phil. 32. E. Legg. VI. 769. A. Apol. 40. C. Prot. 324. A: εἰ ... ἐθέλεις ἐννενοῆσαι τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται. Phaed. 68. D. 72. B: οὐδὲν χαλεπὸν ... ἐννενοῆσαι ὁ λέγω. Crat. 398. C. E. Pol. IX. 578. C. Gorg. 481. D: λέγω δ' ἐννενόησας ὅτι cet. Phaed. 61. B. Crat. 401. C. Phil. 58. E. Critia. 121. B: ἐννενόησας γένος ἐπιεικὲς ἀδελφίως διατιθέμενον. Apol. 34. C. Polit. 310. A: ἐννενόησαντα. Pol. II. 360. A. Epin. 986. E: τοὺς πρώτους ταῦτα ἐννενόησαντας. Ax. 369. B: τί τὰς λοιπὰς ἐπιτηδεύσεις ἐννενόησομεν; Med. Hipp. mai. 295. C: εἶπον ... ἐκ τῶνδε ἐννοοῦμενος. Legg. IX. 859. D: τὰς ποίας ... διαφορὰς ἡμῶν ἐννενοηθεὶς λέγεις; Tim. 61. E: τὴν διάκρισιν ... αὐτοῦ ... ἐννενοηθέντες. Sq. μή est vern. bedenken, besorgen. Theag. 122. C: ἐννοῶ γὰρ μὴ καὶ ὁ μειρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῇ cet. *significo. Euthyd. 287. C: τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. — Verb. Legg. I. 636. C: ἐννενοητέον ὅτι cet.

ἐνόδιος, α, ον, vīas custodiens. Legg. XI. 914. B: φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα.

ἐνοικίζω, colloco in aliquo; pass. collocatus sum, incolo. Ax. 371. C: ἐνωκίσθη τῷ σώματι. *insero, ingenero. Epin. 978. C: παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρώτον ἐνωκίσειεν ὁ θεός.

ἐνοικος, ὁ ἡ, incola. Critia. 113. C: τοῦτω δ' ἦν ἐνοικος cet.

ἐνοικῶ, incolo, habito. Pol. VIII. 549. B: ὅς μόνος ... σωτὴρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Legg. IX. 872. A: εἰάν ... ἐν πόλει ἐνοικῇ. Phil. 24. A: ἔωσπερ ἂν ἐνοικῆτον (v. ἐνοικεῖτον). Legg. VII. 801. B: ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν. IX.

877. D: τοῦ ἐνοικοῦντος. 879. D: πάλαι ἐνοικοῦντος. X. 896. D: ψυχὴν ... ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασιν τοῖς πάντῃ κινουμένοις cet. 906. B: ἐνοικοῦν ἡμῖν. XII. 954. B: οἱ ἐνοικοῦντες. VI. 778. E: τῶν ἐνοικούντων. 779. B.

ἐνόπλιος, ὁ ἥ, *armatorum proprius*. Pol. III. 400. B: ἐνόπλιον (ῥυθμόν). Legg. VII. 796. B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια.

ἐνορκος, ὁ, ἥ, *iureiurando sancitus vel confirmatus*. Legg. VIII. 843. A: ἡ σμικρὸν λίθον (κινεῖν) ὀρίζοντα φιλικῶς τε καὶ ἐχθρῶν ἐνορκον παρὰ θεῶν. Neutr. cum v. ποι-εῖσθαι est *iureiurando se obstringere vel simpl. iurare*. Phaed.

89. C: ἐνορκον ἂν ποιησαίμην ... μὴ πρότερον κομήσειν cet. ἐνόρυνμι, *excito*; unde ἐνώρτο Pol. III. 389. A. (Hom.).

ἐνορῶ, *conspicio, animadverto*. Gorg. 477. B: ἐν χορημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλην τινα ἐνορᾷς ἢ πενίαν; Riv. 133. D: πότερον ... ἐν φιλοσοφίᾳ τι τοῦτο ἴδιον ἐνορᾷς (v. ὀρᾷς). Theag. 127. E: ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδέτερος ὑμῶν.

ἐνοχλῶ, *molestiam exhibeo*. Alc. I. 104. D: εἰς τὴν ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με.

ἐνοχος, ὁ ἥ, *qui tenetur, reus, obnoxius*. Theaet. 148. B: ἐνοχος τοῖς ψευδομαρτυροῖσι. Soph. 261. A: εἴπερ ἐνοχός ἐστιν. Legg. V. 742. B: ὀνειδίζει ... ἐνοχος ἔστω. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἐνοχ. ἔστω. IX. 869. B: πολλοῖς ἐν. ἔστω νόμοις. Ib. αἰκίας δίκαις ... ἐν. ἂν γίγναιτο cet. E: τοῖς αὐτοῖς ἐν. ἔστω νόμοις. XI. 914. E: τῶν βιαιῶν ἐν. ἔστω. 917. E: ἐν. ἔστω πόγῳ προδοσίας τῶν νόμων. Lys. 266. B: ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἐνοχον σαυτὸν ποιήσης διὰ τὴν ποιήσιν.

ἐνρουθμός, ὁ ἥ, *numerus adstrictus*. Legg. II. 654. A: τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρουθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθήσιν.

ἐνσημαίνω, *indico*. Crat. 395. A: ὅτι ... ἔγραστός ... ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα Ἀγαμέμνων. **signum imprimo et in univ. imprimo*. Theaet. 194. C: τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνσημαινόμενα (fort. ἐνσημαινόμενος, int. ὁ κηρός) εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ cet. 191. D: ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινόμενους. Pol. II. 377. B: ὃν (τύπον) ἂν τις βούληται ἐνσημῆμασθαι ἐκάστω. Theaet. 209. C: διάφορόν τι μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημῆμαμένη.

ἐνσκευάζομαι, *mihi induo*. Crit. 53. D: οἷα δὲ εἰώ-θασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες.

ἐντασις, ἥ, *inclusio*. Men. 87. A: περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ χωρίου) εἰς τὸν κύκλον.

ἐνταῦθα, *hic; etiam hac in causa vel re; tum*. Prot. 323. B: ἐνταῦθα μανίαν (int. ἡγοῦνται εἶναι). Gorg. 459. B: τοῦτο ἐνταῦθά γε συμβαίνει. 484. A: καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. Phil. 33. E: ὥς λέγω λή-θης ἐνταῦθά που γένεσιν. 55. B: καὶ ἐνταῦθα (i. q. ἐν

τῇ ψυχῇ) ἡδονὴν μόνον. Conv. 187. C: (τὴν ὁμολογίαν) ὥσπερ ἐκεῖ ἡ ἱατρική, ἐνταῦθα ἡ μουσική ἐντίθῃσιν. D. 196. B: ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. 210. A: ἐνταῦθα γεν-
νῶν λόγους καλοῦς. 212. A: ἐνταῦθα ... μοναχοῦ. Pol. I. 347. D: καὶ ἐνταῦθ' ἂν καταφανὲς γενέσθαι ὅτι cet. II. 382. A: ἐνταῦθα ἔχειν ... τὸ ψεῦδος. Apol. 29. B: ἐγὼ ...
τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Legg. I. 626. E: κἀνταῦθα. Cum artic. Polit. 282. A: τοῦν-
ταῦθα αὐτῆς μόριον. Cum part. δῆ. Theaet. 171. E: ἐν-
ταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλον διαφέρειν. Conv. 221. A: ἐνταῦθα
δὴ καὶ κἄλλιον ἐθεασάμην Σωκράτῃ ἢ cet. Pol. VII. 537. D. X. 615. E. Cum ἡδῇ. Pol. VI. 505. D: τὴν δὲ δόξαν
ἐνταῦθα ἡδὴ πᾶς ἀτιμάζει. Cum genit. (Lat. eo). Theaet. 177. C: οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἤμεν τοῦ λόγου ἐν ᾧ cet. (Id. Pol. I. 343. A.) Conv. 211. C: ἐνταῦθα τοῦ βίου ... εἴπερ
που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Pol. I. 328. E: ἐπεὶ δὲ ἐν-
ταῦθα ἡδὴ εἰ τῆς ἡλικίας cet. IX. 588. A: ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα
λόγον γεγόναμεν. Clit. 409. E. Etiam c. verbis iungitur
motum indicantibus, ut sit eo, huc (etenim dictiones hic sum
et huc venio in unam fere contrahuntur). Gorg. 527. C: ἐμοὶ
... ἀκολουθήσον ἐνταῦθα οἱ ἀφικόμενος cet. Theaet. 187. B:
ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα προσελήλυθας. Crat. 386. A: ἐνταῦθα
ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. Phil. 57. A: ἐν-
ταῦθα προβεβηκέναι. Pol. I. 329. B: ὅσοι ἐνταῦθα ἤλθον
ἡλικίας. IV. 445. B: ἐπεὶ περ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν. C:
ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου. VII. 517. C: οἱ
ἐνταῦθα ἐλθόντες. VIII. 568. D. IX. 561. C. Legg. V. 743. C: ἐνταῦθα ἔβλεπεν (Cf. Alc. I. 134. D. Charm. 172. E.). Apol. 36. C. Menex. 248. C. Lys. 219. B.

ἐνταυθί, huc. Sic pro ἐνταυθοῖ Prot. 310. A. scri-
bunt Cl. Vat. Θ Ven. E al.

ἐνταυθοῖ, huc, hactenus. Legg. V. 734. E: τὸ ...
προοίμιον τῶν νόμων ἐνταυθοῖ (v. ἐνταῦθα) λεχθὲν τῶν
λόγων. Apol. 18. D: ἀναβιβάσασθαι ... ἐνταυθοῖ. 40. B:
οὔτε ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ. Cum v. statum vel quietem
indicantibus iunctum valet hic. Phil. 15. A: ἐνταυθοῖ ... καὶ
τὸ τοιοῦτον ἐν ... συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. Legg.
VII. 822. C: ἐνταυθοῖ καὶ ἐν τούτοις. Apol. 33. D: πάρ-
εισιν αὐτῶν πολλοὶ ἐνταυθοῖ. Ax. 371. B.

ἐντείνω, intendo; etiam tempero. Riv. 135. A: ὅστις
ἐντενεῖ τὸ τόξον. Phaed. 86. B: ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ
σώματος ἡμῶν ... ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ cet. 92. B: ἐκ
τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων. *include vel adstringo (ut
versibus, modulis). Prot. 326. B: εἰς τὰ καθαρίσματα ἐντεί-
νοντες. Phaed. 60. D: ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους.
Phil. 38. E: τὰ ... ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνήν. De lucrī
cap. 228. D: ταῦτα ... ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον. Men. 87. A:
εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον ... ἐνταθῇ-

ται. *induco. De lege 321. A: ἐν ᾗ ... ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα cet. — Med. contendo. Pol. VII. 536. C: μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον.

ἐντελεχῶς, vid. ἐνδελεχῶς.

ἐντέλλομαι, iubeo, moneo. Prot. 325. D: πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν ἢ γραμμάτων cet. Pol. III. 393. E: ἐντελλόμενος ... ἀπιέναι. Charm. 157. B: καὶ μοι πάνυ σφόδρα ἐντέλλετο cet.

ἐντερων, τό, intestinum. Tim. 73. A: τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν.

ἐντεῦθεν, hinc; ex vel ab ea re; in tempore inde, de-hinc. Phaedr. 236. C: ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν. 270. A. Gorg. 485. A: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾗ, ἐντεῦθεν φεύγει. Phaed. 112. A: τοῦ ἐκρεῖν ... ἐντεῦθεν cet. 113. A. Theaet. 171. D. Crat. 399. C: ἐντεῦθεν ... ὁρθῶς ... ἀνθρώπος ὀνομάσθη. Conv. 181. D: οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐρᾶν. Pol. II. 359. A. IV. 430. E: ὥς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν. VIII. 544. E: οὐδαμῶς ... ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν. Apol. 21. D. 23. C. Alc. I. 135. E. Cum v. ποθέν. Phaedr. 270. A: ἐντεῦθεν ποθεν εἰσιέναι. Pol. VII. 524. C. Euthyd. 271. C. — Cum artic. est quod sequitur, ulterius vel ulteriora. Theaet. 198. B: τῷ δὲ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσθετος τὸν νοῦν. Polit. 271. B: τὸ γὰρ ἐντεῦθεν ... χοῇ ξυννοεῖν. Conv. 217. E: τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἂν μου ἠκούσατε λέγοντος cet. Cum artic. et part. Ep. III. 317. E: πάντα τὰντεῦθεν ἤδη γενόμενα. *deinde; exinde. Prot. 321. B: τούντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε. Theaet. 197. E: ἄλλὰ τί τούντεῦθεν; Polit. 270. E: τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα ... ἐξηφανίζετο. Pol. VIII. 550. E. Tim. 77. E. Legg. III. 699. E: τί λέγωμεν τούντεῦθεν; Riv. 134. E. Etiam τὰντεῦθεν Legg. III. 682. E.

ἐντευξίς, ἡ, occursus. Polit. 298. D: πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντευξίς.

ἐντεχνος, ὁ ἡ, artificiosus. Legg. X. 903. C: πᾶς ἐντεχνος δημιουργός. Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντεχνον. Prot. 321. D: τὴν ἐντεχνον σοφίαν σὺν πυρί. Polit. 304. E. Legg. II. 673. A. IV. 722. D: ἔχουσαί τινα ἐντεχνον ἐπιχείρησιν. Phaedr. 262. C. Polit. 300. E: εἰ δ' ἐντεχνοὶ (ὄντες δοῦναι). 285. A: πάνθ' ὅποσα ἐντεχνα. 295. E: νοσώδῃ τε καὶ ἐντεχνα.

ἐντήκω, inuro. Perf. ponitur in eo quod insitum pernitus et inustum est. Menex. 245. D: ὅθεν καθαρὸν τὸ μίσος ἐντέτῃς τῇ πόλει τῆς ἀλλοτριᾶς φύσεως.

ἐντίθημι, interpono; iniicio; infero. Conv. 187. C: τὴν ... ὀμολογίαν πᾶσι τούτοις ... ἡ μουσικὴ ἐντίθησιν. Pol. V. 473. E: ὁ ἐμοὶ πάλαϊ ὄκνον ἐντίθησι λέγειν. Tim. 73. E: εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι. Ion. 533. D: δύναμιν ἐντίθησι τοῖς δακτυλίοις ὥστ' αὐτὴ δύνασθαι cet. Crat. 393. E: ἕως ἂν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιθῶμεν. 414. D:

ἐντιθέναι καὶ ἐξαιρεῖν. Pol. VII. 518. C. Legg. VII. 800. C: ἀδυμίαν ... ἐντιθείς. Euth. 11. C: τὸ ... περιέειναι ἀν- τοῖς τοῦτο ... οὐκ ἐγὼ εἰμι ὁ ἐντιθείς. Pol. VII. 518. C: οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Phil. 33. D: καί τινα ὥσπερ σεισμόν ἐντιθέντα. Locr. 104. B: ἐνέθησαν τὰν ἐπιστάμαν. Legg. III. 700. E: ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τολμῶν. Crat. 432. C: εἴ τις θεῶν ... καὶ κί- νησιν καὶ ψυχὴν ... ἐνθείη αὐτοῖς. Pol. I. 345. B: ἡ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Crat. 417. B: δέλτα δ' ἐν- θείεις cet. Phil. 25. E: ἐνθείσα ἀριθμόν. Pass. Legg. II. 666. C: καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα.

ἐντίκτω, *ingenero*; *inicio*, *infero*. Pol. VIII. 565. C: τοῦτο τὸ κακὸν ὁ κηφὴν ἐντίκτει. (547. A. codd. dant τίκτει). Pol. III. 392. A: μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Legg. IV. 705. A: ἡθὴ παλίμβολα ... ταῖς ψυ- χαῖς ἐντίκτουςα. IX. 870. A. C. VIII. 843. B: ἔχθρας ὄγ- κον μέγαν ἐντίκτουςαι. Pol. III. 410. A: ἣν δὴ ἔφαμεν σω- φροσύνην ἐντίκτειν. IX. 586. C. Tim. 88. E: πολέμους ἐντίκτειν τῷ σώματι. Polit. 273. C: μεγάλη ... ἐνέικτεν ἀγαθὰ. Pol. III. 404. E. Legg. III. 701. A: ἡ δὲ ἀδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε. Ep. VII. 343. E: μόρις ἐπιστήμην ἐνέτεκεν ... εὖ πεφυκότι. Pol. VIII. 560. B: πλῆθος ἐνέτε- κον. Legg. X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρέπειάν τε ἐντέκη ἀηδῆ. Phaedr. 256. E: ἀνελευθερίαν ... τῇ φιλῇ ψυχῇ ἐντεκοῦσα.

ἐντιμος, ὁ ἡ, *qui in honore habetur vel magni aestima- tur*; etiam *honorabilis, praestabilis*. Tim. 21. B: σφόδρα ... γε- νέσθαι παρ' αὐτοῖς ἐντιμος. Euthyd. 281. C: πότερον δὲ ἐντιμος ἢ ἄτιμος; Pol. VIII. 564. D: διὰ τὸ μὴ ἐντιμον εἶναι. Legg. VII. 797. C: τὸ δὲ νέον ἐντιμον (ποιεῖν). Pol. VIII. 554. B: χρήματα ... μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ. Phaed. 64. D: τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; Eryx. 394. E: οὐδενὸς ὅτου οὐκ ἂν ἐντιμότερος εἶη cet. Phaedr. 244. D: ὅσω ... τελεώτερον καὶ ἐντιμότερον μαντικὴ οἰωνιστικῆς cet. 261. B. Legg. V. 727. E: οὐδὲν γὰρ γη- γενὲς Ὀλυμπίων ἐντιμότερον. D: ψυχῆς γὰρ σῶμα ἐντι- μότερον οὗτος ὁ λόγος φησὶν εἶναι ψευδόμενος. Ep. VIII. 355. B: τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες. **ho- norificus*. Legg. IX. 855. A: κλέος ... καὶ λόγος ἐντιμος λε- γόμενος ὡς cet. Epin. 985. E: εἰς ἐντιμον χώραν ... ἄγων. Etiam in numo dicitur *qui valet*. Legg. V. 742. A: τὸ νομι- σμα ... αὐτοῖς μὲν ἐντιμον cet.

ἐντίμως, *honeste*. Legg. VI. 762. E: τοῖς ... ἐντίμως βεβιωκόσι. Cum vv. ἄγειν et ἔχειν est in honore habere, *magni aestimare*. Pol. VII. 528. B: ὅτι ... οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει. C: ἐντίμως ἄγουσα αὐτὰ. VIII. 548. A: τοὺς περὶ ταῦτα δόλους ... ἐντίμως ἔχειν.

ἐντολή, ἡ, *mandatum; monitum*. Ep. VII. 347. A: μὴ πεμφθείσης αὐτῷ τινὸς ἐντολῆς παρὰ Διονυσίου. Charm. 157. C: κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολάς.

ἐντονος, ὁ ἡ, *vehemens, acer*. Theaet. 173. A: ὅσ' ἐξ ἀπάντων τούτων ἐντονοι καὶ δοιμεῖς γίνονται. (Legg. XII. 945. C. codd. dant ἐντόνους, subst., pro τόνους).

ἐντόνως, *contente, studiose*. Pol. VII. 528. C: ἐντόνως ζητούμενα.

ἐντόπιος et ἐντοπος, ὁ ἡ, *indigena; θεοί, dii qui dicuntur indigetes (ἐγχώριοι)*. Legg. VIII. 848. D: εἴ τέ τινες ἐντοποὶ Μαγνήτων cet. Phaedr. 262. D: αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς.

ἐντορνος, ὁ ἡ, *tornatus*. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρνου. A: ἐντόρνων ... κύκλων.

ἐντός, *intus; etiam in et intra*. Phaedr. 247. A: ἐντὸς οὐρανοῦ. Soph. 226. E: ἐντὸς σωμαίων. 263. E: ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς ... διάλογος. Polit. 270. C: τοῖς ἐντὸς ἡμῖν οἰκοῦσιν αὐτοῦ (τοῦ οὐρανοῦ). Parm. 138. E: μήτε ἐντὸς εἶναι τινος μήτε ἔξω. Conv. 195. B: οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ (*ne procul quidem*) πλησιάζειν. 222. A: ἐντὸς αὐτῶν γιγνώμενος. Tim. 18. D: ὅσοιπερ ἂν τῆς προεπούσης ἐντὸς ἡλικίας γίνονται. 25. A: ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος. C: ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὅρων Ἡρακλείων. 30. D: ζῶν ... πάνθ' ... ἐντὸς ἔχον ἑαυτοῦ. Critia 117. D: ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως. Legg. VI. 766. C: ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. VII. 789. A: τοῖς ἐντὸς τῶν αὐτῶν μητέρων τρεφομένοις. IX. 871. B: τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος. 916. B: ἐντὸς ἐκμήνου. XII. 953. B: ὅσα ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα. — Adv. *intus*. Phaedr. 251. D: ἡ δ' ἐντὸς ... ἀποκεκλημένη. Soph. 252. C: ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον. Phil. 46. D. Pol. III. 414. D: ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι. Tim. 46. A: ἀφομοιωθέντα ἐντὸς ἔξω τε. 81. B: ἕκαστον τῶν ἐντὸς μερισθέντων. Critia 108. E: τοῖς ἐντὸς (*citra*) πᾶσι (κατοικοῦσι). 112. A. Legg. X. 898. E: ἐνοῖσα ἐντὸς τῷ ... σώματι. Euthyd. 299. E: ὅτι ... ταῦτα ἐντὸς καθορώσι. Cum artic. *interior*. Prot. 334. C: τοῖς δ' ἐντὸς (τοῦ σώματος) ταῦτόν τουτο κάκιστον. Phil. 47. C: τῶν ἐπιτολῆς τε καὶ ἐντὸς κερασθέντων. Crat. 432. B: τὰ ἐντὸς πάντα. Conv. 216. E: τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. Pol. III. 401. D: εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς. 414. B: τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων. IV. 443. D: περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς (πραῶς). IX. 588. D: τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν. 589. A: ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος. Tim. 45. B: τὸ ἐντὸς ἡμῶν ... πῦρ. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτίνας. 79. A: πᾶν ζῶον αὐτοῦ τάντός (v. αὐτοῦ πάντως) ... θερμότατα (v. θερμότητα) ἔχει. 88. E: τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ... κινήσεις. Legg. VII. 791. A: τὴν ἐντὸς (κίνησιν). ἐντόςθια, τὰ, *intestina*. Locr. 100. B: τῶν ... ἐντοσθίων τὰ μὲν τροφᾶς χάριν, τὰ δὲ σωτηρίας.

ἐντρέπομαι, *vereor*; c. neg. *nilhil curo*. Crit. 52. C: οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει. Phaedr. 254. A: οὔτε μάστιγος ἐτι ἐντρέπεται.

ἐντρέφω, *educo in aliqua re (ut moribus, legibus al.)*. Tim. 19. D: ὡς τὸ μιμητικὸν ἔθνος, οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται. Legg. VII. 798. A: οἷς γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις cet. Locr. 103. B: (τὰ ἔθρα) ἐν οἷς ἂν ἐντραφῶσι κατὰ πόλιν ἢ οἶκον.

ἐντρεχῆς, ὁ ἡ, *versutus (sensu bono)*. Pol. VII. 537. A: ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ... τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὅς ἂν ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνεται cet.

ἐντριβῆς, ὁ ἡ, *exercitatus*. Legg. VI. 769. B: ἐπεὶ ἐντριβῆς γε οὐδαμῶς γίγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ.

ἐντυγχάνω, *incido in aliquem, offendo; etiam occurro vel obviis fio; conuenio aliquem; etiam inuenio et nanciscor*. Prot. 361. E: ὅτι ὦν ἐντυγχάνω πολὺ μάλιστα ἀγαμαι σέ. Gorg. 487. A: ἐγὼ ... πολλοῖς ἐντυγχάνω οἷ cet. Soph. 251. C: ἐντυγχάνεις ... πολλάνεις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδαζοσιν. Apol. 29. D: ὅτῳ ἂν αἰεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν. 30. A. Menex. 246. B: ὅπου ἂν τῷ ἐντυγχάνω ὑμῶν. Pol. V. 463. C: παντὶ ... ὃ ἂν ἐντυγχάνῃ τις. Soph. 239. C: ἕως δ' ἂν τινι θναμένῳ δρᾶν τοῦτ' ἐντυγχάνωμεν. Pol. V. 463. C: ἡ ὡς ἀδελφῷ ... νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Pol. III. 409. D: πλεονόνεις ... πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Legg. IX. 881. E. VII. 809. A: τούτον τὸν ἐντυγχάνοντα οἷς λέγομεν. I. 639. E: οὐδ' ἐντυγχάνοντες. Tim. 18. A: χαλεπούς ... τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένους. Gorg. 509. A: ὦν ἐγὼ ἐντετύχηκα ... οὐδεὶς cet. Phaed. 61. C: πολλὰ ... ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί. Theaet. 143. E: οἷω ... μεираκίῳ ἐντετύχηκα. Pol. I. 329. B. VII. 531. E. Legg. I. 639. D: ἐγὼ δ' ἐντετύχηκα ... πολλὰς (κοινωνίας) καὶ πολλοῦ. Lach. 184. A: οἷς ... ἐγὼ ἐντετύχηκα, τοιαῦτ' ἅττα ἐστίν (v. εἰσίν). Lys. 249. D: πολλάνεις ... ἐγὼ ἐντετύχηκα Ἀσπασία. Parm. 126. B: ὅτι οὗτος ὁ Ἀντιφῶν Πυθοδώρῳ τινὶ ... πολλὰ ἐντετύχηκε. Lys. 218. D: φοβοῦμαι μὴ ... λόγοις τισὶ ... ψευδεῖν ἐντετυχήκαμεν. Gorg. 486. E: οἶμαι ἐγὼ σοὶ ἐντετυχηκῶς τοιοῦτῳ ἐρμαίῳ ἐντετυχημέναι. Theaet. 148. C: μηδενὶ ... ἐντετυχημέναι. Men. 71. D. Ep. II. 313. B. Lach. 187. E: οὐκ ἐντετυχηκῶς τῷ ἀνδρί. Conv. 219. D: ἐντετυχηκῶτα ἀνθρώπῳ οἷω cet. Phaed. 61. B: οἷς πρώτοις (μύθοις) ἐνένυχον. Theaet. 144. A. Men. 71. C: ὅτι οὐδ' ἄλλῳ πῶ ἐνένυχον εἰδότε. Hipp. min. 364. A. Prot. 309. C: οὐ γὰρ δήπου τινὶ καλλίονι ἐνένυχες ἄλλῳ ἐν τῇδε τῇ πόλει; 334. D: ἐπειδὴ ἐπιλησμονι ἐνένυχες. Theaet. 143. E. Pol. X. 598. C: ὡς ἐνένυχεν ἀνθρώπῳ cet. Parm. 126. A: κατ' ἀγορὰν ἐνένυχον Ἀδερμάντῳ cet. Epin. 985. C: ὅπῃ τινὲς ἐνένυχον ἡμῶν. Apol. 41. B: ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει cet. Hipp. mai. 286. D. Prot. 327. D: εἰ ἐντύχοις

Εὐρυβάτω. Conv. 194. C. 191. B: εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἤρῃσαι. C. Pol. VII. 529. D: εἴ τις ἐντύχοι ... διαγράμματα. Pol. X. 606. E: ὅταν Ὀμήρου ἐπαινῆταις ἐντύχῃς. Lys. 211. B. Prot. 348. D: ἕως ἂν ἐντύχῃ. Parm. 152. D: ὅταν ... ἐντύχῃ τῷ νῦν. Conv. 209. B: ἐὰν ἐντύχῃ ψυχῇ καλῇ. Pol. VI. 498. D: ὅταν αὐτίς γενόμενοι τοῖς τοιοῦτοις ἐντύχωσι λόγοις. Theaet. 142. C: δοκεῖ γάρ μοι ... ἐντυχεῖν αὐτῷ. Conv. 174. A: ἔφη γάρ οἱ Σωκράτῃ ἐντυχεῖν cet. Ep. XIII. 360. C: οὔτε ἄχαρις ἐστὶν ἐντυχεῖν. Phaedr. 268. D: μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἀρμονικῷ εἶναι. Pol. X. 598. D. Parm. 136. E: ἐντυχόντα τῷ ἐληθεί. Alc. II. 144. B: τὸν ἐντυχόντα (*primum quæque tibi occurrentem*). Theaet. 169. B: μυριοὶ ... ἤδη μοι Ἑρακλῆες ... ἐντυχόντες cet. Pol. X. 598. E: μιμηταὶς τούτοις ... ἐντυχόντες. IX. 577. B: τῶν ... ἤδη ἐντυχόντων τοιούτοις. Ep. VII. 327. E: ἄλλους ἐντυχόντας Διονυσίῳ. Conv. 193. B: ἐντευξόμεθα τοῖς παιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν. Phaed. 68. B: καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει. A. 69. E: δεσπόταις ... ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι. Etiam ἐντυγχάνειν βιβλίῳ al. *dicatur cui liber in manus venit, vel qui librum legit*. Lys. 214. A: ἢ οὐκ ἐντευγχεῖταις τούτοις τοῖς ἐπεσιν; B: οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντευγχεῖταις —; Conv. 177. B: ἐγὼ γε ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ cet. De lege 316. C: ἤδη ποτὲ ἐνέτυχες συγγράμματι περὶ ὕγιείας τῶν καμνόντων; ἐνυγροθηρευτής, ὁ, *piscator*. Legg. VII. 824: ἐνυγροθηρευτὴν δὲ ... ἐξέστω θηρεύειν cet.

ἐνυγροθηρικὸς, ἡ, ὄν, *ad venationem aquatilem spectans*. Soph. 220. A: τὸ δ' ἕτερον (εἶδος) νευστικῷ ζῶον παν ἐνυγροθηρικόν. 221. B.

ἐνύδρος, ὁ ἡ, *aquatilis*. Polit. 264. D: ἐνύδρον (οἷον, ξηροβατικόν). Tim. 40. A: ἐνύδρον εἶδος. 92. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γῆνῳ ἢ ἐνύδρῳ. Soph. 220. B: τὸ μὲν πτηνὸν φῶλον ὀρώμεν, τὸ δὲ ἐνύδρον. Tim. 92: ὅσα ἐνύδρα γέγονε. Soph. 221. E: τῶν ἐνύδρων. Legg. VII. 823. B. D: τῶν ἐνύδρων ζῶων. Locr. 104. E.

ἐνύπνιον, τό, *somnium; visum*. Phaed. 60. E: πολ- λάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον cet. 61. A. Pol. IV. 443. B: τέλεον ... ὅμῃν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται ὁ cet. II. 383. A: τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Crit. 44. A: τεκμαίρομαι ... ἐκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἐώρακα cet. Phaed. 61. B: πειδόμενον τῷ ἐνυπνίῳ. Theaet. 202. C: οὕτω σὺ τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκήσας; Polit. 290. B: ἀλλ' οὐ μὲν ... ἐνύπνιον ἰδὼν εἶπον cet. Phaed. 160. E: ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι. Theaet. 157. E: ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων. Pol. IX. 572. B: αἱ ὄψεις ... τῶν ἐνυπνίων. Apol. 33. C: ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων.

ἐξ (vid. ἐκ). Poi. VIII. 564. A: ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκρο- τάτης ἐλευθερίας cet.

ἐξ, *sex*. Prot. 320. A: πρὶν ἐξ μῆνας γεγονέναι. Theaet. 204. B. Pol. I. 337. B. Tim. 36. B: ἐξ καὶ πεντήκοντα. al.

ἐξαγγέλλω, *renuntio; refero; nuntio, indico*. Pol. X. 601. D: οἷον αὐλητῆς που αὐλοποιῶ ἐξαγγέλλει (al. ἐξαγγελεῖ) περὶ τῶν αὐλῶν *cet.* Legg. XI. 932. B: ἐξαγγελλέτω ... ὁ πάσχων τι τοιοῦτον. D. IX. 855. B: τὸ σαφές ἐξαγγελλόντων ἀεὶ τοῖς δικασταῖς. Pol. II. 359. E: ἵν' ἐξαγγέλοιεν ... τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Pol. IX. 577. B: ἐξαγγέλλειν. Legg. XII. 960. A. Tim. 64. B: μέχριπερ ἂν ... ἐξαγγείλῃ τοῦ ποιήσαντος τὴν δύναμιν. Phaedr. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... Ἰσοκράτει ἐξαγγελῶ. 236. E: μηδέποτε σοι ἕτερον λόγον ... μὴτ' ἐπιδείξειν μὴτ' ἐξαγγελεῖν. **enuntio, appello*. Pol. I. 328. E: πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Locr. 102. E: ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις.

ἐξάγγελος, ὁ, *nuntius*. Legg. XII. 964. E: τοῖς πρεσβυτέροις ... ἐξαγγέλους γίνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν.

ἐξαγριαίνω, *exacerbo*. Lys. 206. B: λόγοις ... μη κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν. Pol. I. 336. D: ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι.

ἐξαγριῶ, *effero, exacerbo*. Legg. XI. 935. A: πάλιν ἐξαγριῶν τῆς ψυχῆς τὸ τοιοῦτον. IX. 870. A: ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων.

ἐξάγω, *educo; exporto*. Legg. VIII. 847. C: μῆτε ... τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαιῶν ἐμμένειν ἐξαγέτω. 829. B: ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ τοῖς ἄρχουσι. 849. B: τοῖς ξένοις ἐξάγειν. Crit. 48. D: αὐτοὶ ἐξάγοντες. Ep. VII. 329. E: ὅθεν οὐδ' ἂν εἰς ἐτι με ναύκληρος ... ἐξήγαγε. Crit. 45. A: ὁ θέλονσι λαβόντες τινὲς σῶσαι σε καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθένδε. Gorg. 471. B: νῦντωρ ἐξαγαγὼν ἀπέσφαξε. Tim. 91. C: ἐξαγαγόντες οἷον ἀπὸ δένδρων καρπὸν. Pol. II. 371. A: τῶν τε εἰσαζόντων καὶ ἐξαζόντων ἕκαστα. Crit. 48. D: τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐξάξουσι. Ib. ἐξαγόμενοι. Legg. VIII. 847. B: μῆτε ἐξαγομένων χρημάτων μὴτ' εἰσαγομένων. Pass. ponitur quoque in eo qui excitatur vel se induci ad aliquid sinit. Pol. VII. 572. B: ταῦτα ... ἐπὶ πλέον ἐξηγθῆμεν εἰπεῖν.

ἐξαγωγῇ, ἡ, *exportatio*. Legg. VIII. 847. D: τούτων ... ἐξαγωγῆς. IV. 705. B: πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη.

ἐξάδω, *extremum cantum edo, cantando animam efflo*. Phaed. 85. A: καὶ φασιν αὐτοὺς (τοὺς κύκνους) ... ὑπὸ λύπης ἐξάδειν.

ἐξαίρετος, ὁ ἢ, *exceptus*. Ep. II. 310. C: (ὅτι) Δίωνα ... μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ (*te — Dionem solum excipere*). Ib. τὸ Δίωνα ἐξαίρετον εἶναι. **eximius*. Legg. V. 738. D: πρῶτοις ἐξαίρετα τεμένη ... ἀποδοτέον.

ἐξαιρῶ, *eximo, secerno; adimo, evello, tollo*. Theaet. 162. D: οὓς ἐγὼ ἔκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν ... ἐξαιρῶ. Crat. 399. A: τὰ δ' (γράμματα) ἐξαιροῦμεν. Pol. III. 387.

Ε: ὁρθῶς ... ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν. Crat. 414. D: καὶ ἐντιθέναί καὶ ἐξαιρεῖν. Legg. VI. 771. E: τὴν ἄγνοιαν ἐξαιρεῖν. XII. 948. D. Crat. 434. D: ἐξαιρῶν. Pol. III. 418. A: ἐξαιροῦντες (γράμματα). 414. C: ἐξαιρούντων. De virt. 379. D: ἐξεῖλε τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ὁ θεός. Polit. 302. E: ἐπειδὴ ... ἐξείλομεν ἐκείνην (τὴν πολιτείαν). Crat. 399. B: τὸ τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν. Epin. 977. C: εἴπερ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξείλομεν. Crat. 413. E: εἰς οὖν τις ἐξέλη τὸ δέλτα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας. Conv. 186. D: ἐνόντα (ἔρωτα) ἐξελεῖν. Charm. 174. C. Theaet. 143. C: ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα. Soph. 230. D: τὰς ... δόξας ἐξελὼν. Soph. 249. B: ταῦτόν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν. Pol. III. 387. C: τοὺς ὀδυρμούς ... ἐξαιρήσομεν. D. Legg. V. 739. C: ἐξήρηται. Charm. 171. E: ἀμαρτίας ... ἐξηρημένης. Med. Ep. VII. 334. B: τὸ ... Ἀθηναίων περὶ λεγόμενον ... ἐξαιροῦμαι. Pol. III. 413. B: ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. Ion. 534. C: ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τοῦτον τὸν νοῦν. Apol. 19. A: ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν. Id. 24. A. Legg. XI. 924. A: τὸ ... δεκατημόριον ἐξελόμενος. Ep. II. 313. A: (ὥδ' ἐν τῇ ψυχῇ) ἦν εἰ μὴ τις ἐξαιρεθῆσεται. *eximo aliquem ex aliqua re, h. e. libero. Gorg. 519. D: ἐξαιρεθέντας ... ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. *excipio. Phaedr. 242. B: Σιμρίαν ... ἐξαιρῶ (v. ἐξαίρω) λόγου. Id. Conv. 176. C. Legg. V. 726. B: (ὅταν) ἑαυτὸν ... ἀεὶ ἀναίτιον ἐξαιρῇ. Pol. VI. 492. E: θεῖον (ἡθος) ... ἐξαιρῶμεν λόγον. *seligo, destino vel dico. Legg. VIII. 848. D: ἱερὰ καὶ ἀγοράν ἐξηρησθαι θεῶν cet. Critia 117. C: ἐξηρημένος ἱσιπόδρομος ἦν αὐτοῖς. Alc. I. 123. C: εἰς τὸν κοσμον ἐξηρημένους τὸν τῆς γυναικός. *everto, deleo. Legg. X. 909. B: (ὅσοι ἂν) ἰδιώτας τε καὶ ὅλας οἰκίας καὶ πόλεις χρημάτων χάριν ἐπιχειρῶσι κατ' ἀκρας ἐξαιρεῖν. Eryx. 392. C: ἕως τις αὐτοὺς ... πανοικί ἐξέλη. — Verb. Theaet. 157. A: τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον. Legg. XII. 942. C: τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου cet.

ἐξαίρω, extollo, effero. Pol. VI. 494. D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Legg. IV. 716. A: ἐξαρθεῖς ὑπὸ μεγαλανυχίας. Med. aufero (graeco plane respondet vern. aufheben, i. q. wegführen). Prot. 319. C: (ἕως ἂν) οἱ τοξόται αὐτόν ... ἐξαιρῶνται (Bekk. ἐξάρωνται) κελυόντων τῶν πρυτάνεων.

ἐξαίσιος, ὁ ἥ, inusitatus, nimius, ingens. Tim. 22. E: χειμῶν ἐξαίσιος. Ep. VII. 351. D: χειμῶνων .. ἐξαίσιον ... μέγεθος. Critia 112. A: τρίτου ... ὕδατος ἐξαισίου γενομένου. Tim. 25. C: σεισμῶν ἐξαισίων ... γενομένων. Legg. V. 732. C: γελώτων ... τῶν ἐξαισίων. Epin. 979. A. Ax. 370. C: πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς.

ἐξαιτῶ, *expeto, postulo*. Menex. 245. B: ἐξήτει τοὺς Ἑλλήνας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ.

ἐξαίφνης, *repente, subito*. Theaet. 162. C: εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χειρῶν εἰς σοφίαν cet. Crat. 391. A: οὐ ῥαδίον ἐστὶν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι. Conv. 210. E: ἐξαίφνης κατόψεται τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν. Pol. V. 453. C: ὡς μὲν ἐξαίφνης ... οὐ πάνυ ῥαδίον. Cum participio est statim ut c. modo fin. Gorg. 523. E: αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου. Crat. 396. B: ἂν τι δόξειεν ... ἀκούσαντι ἐξαίφνης. Cum artic. Parm. 156. D: ἡ ἐξαίφνης αὕτη φύσις. Ib. τὸ ἐξαίφνης (*momentum*).

ἐξαίφνιδιος, ὁ ἥ, *subitus*. Crat. 414. A: ὅτι ταχεῖα καὶ ἐξαίφνιδια (ἢ αὖξή) γίγνεται.

ἐξάνις, *sexies*. Pol. I. 337. B: ὅτι ἐξάνις δύο. Locri. 98. C.

ἐξακούμαι, *sarcio*. Men. 91. D: τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι. Trop. Legg. X. 885. D: δρᾶσαντες δ' ἐξακέισθαι πειρώμεθα.

ἐξαλείφω, *induco* (vern. *streichen, ausstreichen*); in univ. *oblittero, exstinguo*. Pol. VI. 501. B: τὸ μὲν ἂν ... ἐξαλείφωιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφωιεν. Legg. VI. 785. B: τοὺς δ' ὑπεκχωροῦντας τοῦ βίου ἐξαλείφειν. Theaet. 187. B: πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας. Pol. III. 386. C: ἐξαλείφωμεν ... πάντα τὰ τοιαῦτα. Legg. VIII. 850. A: ἐξαλειφέσθω δὲ τὸ ἐναντίον. Ep. VII. 342. C: τὸ ζωγραφούμενόν τε καὶ ἐξαλειφόμενον. Theaet. 191. D: ὅταν ... ἐξαλειφθῇ (τὸ εἶδωλον). Med. Legg. VIII. 850. C: ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς. Etiam in eo ponitur quod exploditur vel reprobatur. Phaedr. 258. B: εἰ μὲν οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένῃ ... εἰ μὲν δὲ ἐξαλειφθῇ (Cl. c. aliis ἐξαλιφῇ).

ἐξαλλαγῇ, ἡ, in eo ponitur qui ab aliqua re (velut a consuetudine) *abducitur*. Phaedr. 265. A: ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων.

ἐξαμαρτάνω, *aberro a proposito, pecco; imprudenter ago*. Gorg. 488. A: ὅτι οὐχ ἐκὼν ἐξαμαρτάνω. Pol. I. 340. D: ὁ ἐξαμαρτάνει. Pol. I. 336. E: εἰ ... τι ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Hipp. mai. 296. C: ἐξαμαρτάνουσιν ἄκοντες. De lucrī cup. 227. C: ποτέρω ... ἂν τις τῷ λόγῳ χρώμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι; Euthyd. 281. B. Eryx. 393. E: ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσιν περὶ σφῶς αὐτούς. De lege 319. B: ἵνα μὴ ... εἰς ἥρω ... λόγῳ ἐξαμαρτάνῃς. Pol. I. 340. C: ὅταν ἐξαμαρτάνῃ. Soph. 229. E: ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι τι. Prot. 345. E: οὐδένα ἀνθρώπων ἐκόντα ἐξαμαρτάνειν. 357. D: ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν αἴρεσιν. Pol. I. 340. D: ἀλλὰ τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. De lege 318. E: εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Alc. I. 134. A: ἐξαμαρτάνων ... οὐ κακῶς πράξει —; Euth. 5. D: ἡ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἐξαμαρτάνονται. Pol. I. 340.

C: κρείττω με οἶε καλεῖν τὸν ἑξαμαρτάνοντα cet. Phil. 28. B: περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἑξαμαρτάνοντες. Legg. VII. 822. B: περὶ θεοὺς τὰ αὐτὰ ταῦτα ἑξαμαρτανόντων ἡμῶν. Prot. 357. D: τοὺς ἑξαμαρτάνοντας. 355. D: οὐ γὰρ ἂν ἐξημάρτανεν cet. Legg. V. 735. E: τοὺς ... μέγιστα ἐξημαρτηκότας. Lys. 210. E: καὶ ὀλίγον ἐξημαρτον. Euthyd. 287. E. Pol. I. 340. D: ὅτι ὁ ἰατρος ἐξημαρτε cet. Hipp. mai. 290. B: δῆλον ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἁμαθίας ἐξημαρτεν. Soph. 225. E: τί τις ἂν ... εἰπὼν ἕτερον οὐκ ἑξαμάροτο cet. Lach. 184. B: εἰ καὶ σμικρὸν ἑξαμάροτο. Legg. II. 669. C: οὐ γὰρ ἂν ἐκείναι γε ἑξαμάροτιεν ποτε τοσοῦτον ὥστε cet. Apol. 30. D: μὴ τι ἑξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Crit. 53. A: ἑξαμαρτῶν τι τούτων. Legg. IX. 878. B: τὸν δ' ἑξαμαρτῶντα ἀνώνυμον ἔαν. Pass. Prot. 357. D: ἡ ... ἑξαμαρτανομένη πράξις. Med. Crat. 387. C: ἑξαμαρτήσεται. A: ἑξαμαρτησόμεθα.

ἐξαμβλῶ, *abortum facio, abortu aliquid perdo*. Theaet. 150. E: τὰ τε λοιπὰ ἐξημβλωσαν cet.

ἐξάμετρος, ὁ ἡ, *hexameter (versus)*. Legg. VII. 810. E: ὅτι ποιηταὶ τε ἡμῖν εἰσὶ τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι cet.

ἐξαμφοτερίζω, *neque affirmo neque nego*. Euthyd. 360. D: ὁ ἀδελφός σου ἐξαμφοτέρως τὸν λόγον.

ἐξαναδύνω, *emergo*. Pol. VII. 525. B: γενέσεως ἐξαναδύντι (φιλοσόφῳ).

ἐξαναπνέω, *respiro*. Soph. 231. C: πρῶτον ... στάντες οἷον ἐξανapνεύσωμεν. **me recreo*. Phaedr. 254. C: μογὺς ἐξανapνεύσας.

ἐξανδραποδίζομαι, *servos rapio*. Legg. III. 698. C: ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν.

ἐξανευρίσκω. Tim. 24. C. *vulgo legebatur ἐξανευρών pro eo quod codd. dant, ἀνευρών.*

ἐξανθῶ, *excreasco, excedo in aliquid*. Polit. 310. D: διότι πεφύκεν ἀνδρεία ... τελευτῶσα ... ἐξανθεῖν παντάπασι μανίαις. **defloresco*. Polit. 273. D: τελευτῶντος ... ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου.

ἐξανίστημι, *surgere iubeo*. Prot. 310. A: ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί. Aor. 2. et med. *surgo (de sella, e lecto al.) et surgo ad pergendum aliquo, h. e. pergo, proficiscor*. Phaedr. 117. D: ἐξανέστη. Lys. 211. A: ὅθεν καὶ ἐξανέστη. Prot. 311. A: δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Theag. 129. B: ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστήναι. Ep. XII. 359. D: οὐτοι δ' ἦσαν τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος ἐξαναστάντων (*qui emigraverant*) Τρώων. Legg. VII. 808. A: ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανιστάμενον αἰεὶ πρῶτον. Pol. I. 328. A: ἐξανασησόμεθα ... μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐξάντης, ὁ ἡ, *incolumis*. Phaedr. 244. E: ἐξάντη ἐποίησε (ἡ μανία) τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα.

ἐξαντλῶ, *exaurio*. Legg. V. 736. B: τὰ μὲν (ὕδατα) ἐξαντλοῦντας *cet.*

ἐξαπατῶ, *decipio, fallo*. Hipp. min. 370. E: ἐξαπα-
τᾶς με. Gorg. 452. A: ἐξαπατᾶ σε Γοργίας. 464. D. Pol.
II. 382. E. Lach. 182. E: (εἰ) ἐξαπατῶσιν οἱ ὑπισχνούμενοι.
Pol. I. 345. B: ἡμᾶς μὴ ἐξαπατά. X. 598. C: παῖδας ...
ἐξαπατῶ ἄν. Hipp. mai. 300. D: μὴ ... ἐκὼν ἐξαπατᾶς.
Crat. 439. C: ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ ... ὀνόματα ... ἐξαπατᾶ.
Parm. 128. A: ἡμᾶς πειράται ἐξαπατᾶν. Gorg. 499. C: ἐξ-
απατῶν με. Conv. 222. B. Pol. X. 612. D: οὐκ ἐξαπα-
τῶσα. II. 360. D: ἐξαπατῶντες ἀλλήλους. 381. E. Phaed.
92. D: εὖ μάλα ἐξαπατῶσι (λόγοις). Prot. 342. B: νῦν δὲ
... ἐξηπατήκασιν τοὺς ... λακωνίζοντας. Men. 80. B: ὀλίγον
ἐξηπατήσας με. Crat. 413. D: ἴσως ... ἂν σε καὶ τὰ ἐπί-
λοιπα ἐξαπατήσαιμι ὥς οὐκ ἀκηκῶς λέγω. 397. B: τὰ ...
τῶν ἡρώων ... λεγόμενα ὀνόματα ἴσως ἂν ἡμᾶς ἐξαπατήσειε.
Pol. VI. 507. A: εὐλαβεῖσθε ... μὴ πῃ ἐξαπατήσω ὑμᾶς
ἄκων. Lys. 219. B: μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ τὸ νῦν λεγόμενον.
Pol. I. 331. B: μηδὲ ἀκοντὰ τινα ἐξαπατήσαι *cet.* Eryx.
392. D: βουλόμενοί ἐξαπατήσαι τὴν πόλιν. Prot. 361. C:
ἐξαπατήσους. Phaed. 91. C. Phaedr. 243. A: ἀνθρωπίσκους
τινὰς ἐξαπατήσαντες. Conv. 181. D: ἐξαπατήσαντες. Apol.
27. A: γνώσεται ... ἥ ἐξαπατήσω αὐτόν —; Crat. 428. D:
ὁ ἐξαπατήσων. Phaed. 65. B: ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐ-
τοῦ. Lys. 215. C: ἀρὰ γὰρ ὅλα τινὶ ἐξαπατῶμεθα; Pol. III.
413. C: ἐν οἷς ἂν τις ... ἐξαπατῶτο. Crat. 428. D: τὸ ...
ἐξαπατᾶσθαι αὐτόν ὑφ' αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον. Conv.
222. B. Legg. XII. 941. B: ἐξαπατῶμενος. Conv. 184. E: ἐξαπα-
τωμένῳ. Alc. I. 109. B: ἐξαπατῶμενοί τι. Pol. IV. 426. D:
πλὴν γ' ὅσοι ἐξηπατῆνται ὑπ' αὐτῶν. X. 598. D: ἐξηπατήθη.
Conv. 185. E: εἴ ... τις ... ἐξαπατηθεῖν. 200. C: ἵπ' οὐκ
μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Pol. X. 609. C. Apol. 17. A: μὴ ὑπ' ἐμοῦ
ἐξαπατηθῆτε. Crat. 436. B: ἐξαπατηθήναι. Conv. 184. E. Pol.
VIII. 565. B: ἐξαπατηθέντα (τὸν δῆμον) ὑπὸ τῶν διαβαλλόν-
των. Gorg. 499. C: οὐκ ὥμην γὰρ ... ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι
ἐξαπατηθῆσθαι. Crat. 436. B. Crit. 49. E: ἐξαπατητέον.
ἐξαπίνης, *subito*. Pol. X. 621. B: ἐντεῦθεν ἐξαπίνης
ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεισιν.

ἐξαπόλλυμι. Ion. 539. B. (Hom.).

ἐξάπτω, *alligo, annecto*. Locr. 95. E: τὰν ... τῷ κόσμῳ
ψυχὰν μεσότην ἐξάψας. 102. D. E: ἐξαμμέναι ... ἐκ σώ-
ματος. **accendo*. Locr. 97. E: ἔρημον ... ὕλας ἄς ἐξάπτοι.
Pol. VI. 498. B: ὅσον αὐτὸς οὐκ ἐξάπτονται. Ep. VII. 340.
B: ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ πυρός. 341. D: οἶον
ἀπὸ πυρός πηδησαντος ἐξαφθὲν φῶς.

ἐξαριθμῶ, *numero*. Pol. VII. 522. D: ἐξαριθμῆσαι
ναῦς *cet.*

ἐξαρκούντως, *ita ut contentus sis*. Gorg. 493. C: τὸν

κοσμίως καὶ τοῖς ἀεὶ παροῦσι ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχον-
τα βίον.

ἐξαρκῶ, *satis facio, satis sum*. Gorg. 475. E: ἐμοὶ ...
σὺ ἐξαρκεῖς εἰς ὧν μόνος. Prot. 346. C: ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκ-
εῖ ὃς ἂν cet. (Simon.). Pol. I. 341. D: ἡ ἐξαρκεῖ ἐκαστὴ
αὐτὴ ἐαυτῇ. Ep. VII. 343. C. Crat. 430. A: καὶ γὰρ ἂν
καὶ τοῦτο ἐξαρκοίη. Pol. VII. 526. D: πρὸς ... τὰ τοιαῦτα
βραχύ τι ἂν ἐξαρκοὶ γεωμετρίας cet. V. 459. C: καὶ φαν-
λοτερον ἐξαρκεῖν ἡγοῦμεθα εἶναι. VI. 504. B: ὑμεῖς ἐξαρκ-
εῖν ἔφατε. VIII. 548. D: διὰ τὸ ἐξαρκεῖν ... ἰδεῖν. Tim.
32. A: μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τὰ τε μεθ' αὐτῆς ξυνδεῖν
καὶ ἐαυτήν. Pol. II. 373. A: ταῦτα ... δὴ τισιν ... οὐκ ἐξ-
αρκεῖσι. IV. 435. D. **suppeto, sufficio*. Pol. VIII. 568. D:
ὅποι ποτὲ ἂν ἀεὶ ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀποδομένων. Phaed. 108.
D: ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμὸς ... τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ
ἐξαρκεῖν. Critia 120. E: μέχριτερ ἢ τοῦ θεοῦ φύσις αὐτοῖς
ἐξήρκει. — Impers. *satis est* (v. c. *mihi; igitur contentus sum*).
Prot. 336. C: ἐξαρκεῖ Σωκράτει. Gorg. 503. A. (abs., ut
Theag. 127. A. Hipp. mai. 302. B.) Conv. 192. B: ἐξαρκεῖ
αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταξὴν ἀγάμοις. E: (εἰ) ἐξαρκεῖ ὑμῖν,
ἂν τούτου τύχητε. Pol. I. 344. E: εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι
σώματι. Ib. οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. Euthyd. 294.
C. Conv. 210. C: ἐὰν ... καὶ σμικρόν ἄνθος ἔχη, ἐξαρκεῖν
αὐτῷ. Alc. I. 120. E: ἐξαρκεῖν καὶ ὥς ἔχει. 130. C. Demod.
380. C: ἐνὸς μόνου ἀκούσασιν ἐξήρκει ἂν ὑμῖν. Conv. 176.
C: ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. 177. E: ἐὰν
οἱ πρόσθεν ἱκανῶς ... εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. Alc. I. 130.
D. II. 141. A: εἰ ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι τῆς Ἀθη-
ναίων πόλεως. 148. A. (Eryx. 401. E. pro ἐξαρκούμεθα Stob.
ἐξικοίμεθα.)

ἐξάρνησις, ἡ, *recusatio*. Pol. VII. 531. B: καὶ ἐξαρκ-
νήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν.

ἐξαρκος, ὁ ἡ, *cum v. εἶναι vel γίγνεσθαι, negare*.
Lys. 205. A: πότερον ... καὶ τὸ ἐρᾶν ἐξαρκος εἰ οὐ λέγει
ὁδε; Hipp. min. 372. C: οὐ γὰρ πώποτε ἐξαρκος ἐγενόμην
μαθὼν τι. Euthyd. 283. C. Charm. 158. C: οὐθ' ὁμολογεῖν
οὔτε ἐξάρνω εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Prot. 317. B: ἐξαρκον
εἶναι. Soph. 260. D: ἐξαρκον ... γεγονέναι τὸ παράπαν
μηδ' εἶναι ψεύδος. Hipp. mai. 288. C: πῶς γὰρ ἂν τολμῶ-
μεν ἐξαρκοὶ εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; 290. D: ἐξαρκ-
νοι ἐσόμεθα, ἡ ὁμολογήσομεν —;

ἐξαρκονοῦμαι, *nego, infitior*. Prot. 342. B: ἀλλ' ἐξαρκ-
νοῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Pol. V. 465. C:
τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρκονοῦμενοι. Conv. 192. E:
ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξαρκηθείη. Legg. XII. 949. A: ἐξαρκηθέντι
καὶ ἐξομοσαμένῳ.

ἐξαρκάζω, *eripio, aufero*. Tim. 60. C: τὸ ... ὑπὸ πινύ-
ρὸς τάρχους τὸ νοτερον πᾶν ἐξαρκάσθην (*omni liquore privatum*).

ἐξαρτύω, *apparo*. Legg. I. 625. D: ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται. Critia 117. D: πάντα ... ἐξηρτυμένα (v. ἐξηρησμένα) ἱκανῶς.

ἐξαρτῶ, *suspendo*. Pass. *suspensus sum*, *pendeo*. Ion. 533. E: διὰ δὲ τῶν ἐνθέων τούτων ἄλλων ... ὄρμαθὸς ἐξαρτᾶται. 536. A: ὥσπερ ἐκ τῆς λίθου ἐκείνης ὄρμαθὸς ... ἐξήρτηται χορευτῶν cet. Ib. ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μουσῆς, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται. Legg. V. 732. E: ἐξ ὧν (ἡδονῶν cet.) ἀνέγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἶον ἐξηρτῆσθαι cet. Ion. 536. A: ἐκ πλαγίου ἐξηρτημένων τῶν ... δακτυλίων.

ἐξάρχω, *praeo*, *auctor sum*. Legg. X. 891. D: ἄλλοις ... ἐξάρχοντες.

ἐξασκῶ, *exerceo*. Clit. 407. B: οὔτινες ἐξασκήσουσι.

ἐξαφανίζω, *deleo*. Polit. 270. E: μαραινόμενα κομιδῇ τὸ πᾶμπαν ἐξαφανίζετο.

ἐξαχῆ, *in sex partes*. Tim. 36. D: τὴν .. ἐντὸς (περιφορὰν) οχίσας ἐξαχῆ.

ἐξεγείρω, *excito*; med. *expergiscor*. Conv. 223. C: ἐξέγροσθαι (ἐξεγρόσθαι?) ... πρὸς ἡμέραν. Pol. VII. 534. C. Conv. 223. C: ἐξεγρόμενος.

ἐξείλησις, ἡ, *explicatio*. Legg. VII. 796. A: ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξείλησεως.

ἐξείμι, *exeo*, *prodeō*; etiam *abeo*, *discedo*. Conv. 220. B: εἴ τις ἐξίει. Prot. 321. C: ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Phaedr. 230. D: ἐξω τεύχους ... ἐξιέναι. Pol. III. 412. E: φαίνεται μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας cet. Crit. 48. B: ἐνθὲνδε ... ἐξιέναι. Prot. 335. D: ἤδη δὲ ἀνεστήκη ὡς ἐξιὼν. Alc. I. 106. E: ἐξιὼν ἐνδοθεν. Conv. 196. A: καὶ εἰσιὼν ... καὶ ἐξιὼν. Pol. VIII. 550. A. Tim. 45. D: πρὸς ... ὅμοιον ἐξιόν. 79. E. Conv. 223. B: ἐξιόντος τινός. Tim. 59. A. Conv. 208. A: ὡς ἐξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης. Apol. 40. B: ἐξιόντι ... οἴκοθεν. Ax. init. Legg. XII. 951. C: ἐξιόντα κατὰ θάλατταν καὶ γῆν. Tim. 50. C: τὰ ... ἐξιόντα τῶν ὄντων αἰεὶ μμμήματα. Conv. 220. B: οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν. Tim. 59. E: ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό.

ἐξείρω, *excludo*, *extermino*; *prohibeo*. Legg. VII. 824: ἐν ἐργασίοις ... ἐξειργέτω ὁ προστυγχάνων. XI. 936. C: ἐκ μὲν ἀγορᾶς ἀγορανόμοι ἐξειργόντων αὐτόν. VII. 799. B: τοὺς ἱερέας ... ὁσίων ἐξείρω. 823. C. XI. 935. E: ἐξείρω ἐκ τῆς χώρας. Euthyd. 304. C. Legg. XI. 935. C: πληγαῖς ἐξείρων τοὺς θυμῶ ... φιλοφρονομένους. VII. 799. B: ἐξείροντας. Ib. ἂν μὴ ἐκὼν ἐξείρηται. Ib. τὸν ... ἐξειργόμενον. Hipp. min. 366. C: οὐχ ὑπὸ νόσου λέγω ἐξειργόμενον cet.

ἐξελαύνω, *expello*, *eiicio*. Pol. VIII. 569. B: ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Tim. 79. B. Gorg. 466 D: ἐξελαύνουσιν ἐκ τῶν πόλεων. 460. D: μὴδὲ ἐξελαύνειν

ἐκ τῆς πόλεως. 470. B: ἐξελαύνειν ἀνθρώπους. Pol. VIII. 569. A: ὥσπερ πατήρ νῖόν ἐξ οἰκίας ... ἐξελαύνων. Men. 92. B: οὐκ ἐξελαύνουσαι (αἱ πόλεις). Apol. 30. D: ἀποκτείνεις μὲντ' ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν cet. Menex. 241. D: ἐξελασαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. Apol. 37. D: οὗτοι ἐμὲ αὐτοὶ ἐξελῶσι (fut.). Ib. ἐξελαυνομένῳ ζῆν.

ἐξελέγγω, *convincio, redarguo; etiam probō, doceo*. Euthyd. 293. E: αὐτὸς παντόν γε δὴ ἐξελέγχεις. Gorg. 497. B: σμικρὰ ... ἀνερωτᾷ καὶ ἐξελέγγει. Conv. 217. B: εἰ ψεύδομαι ... ἐξέλεγε. Gorg. 522. D: εἰ ... ἐμὲ τις ἐξελέγχοι ... ἀδύνατον ὄντα cet. Pol. VII. 538. D: ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ... ἐξελέγῃ ὁ λόγος. Legg. XI. 917. D: δυνατὸς ὦν ἐξελέγειν. Hipp. mai. 287. B. Phil. 23. A: ἐξελέγοντα. Euthyd. 303. D: ἐξελέγοντες. Pol. VII. 539. B: μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγοντας. Gorg. 482. B: ἢ οὐν ἐκείνην ἐξελεῖξον ... ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ ... ἀπάντων ἔσχατον κακῶν. Theaet. 166. C. De lucri cup. 226. E: τοῦτο ... ἤδη ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ λόγῳ ἐξηλέξαμεν ὅτι ἀδύνατον. Euthyd. 288. E: τοῦτό γε ἐξηλέξαμεν ὅτι οὐδὲν πλεόν, οὐδ' εἰ cet. Gorg. 471. D: ὧς με καὶ ἂν παῖς ἐξελέγξει. Apol. 23. A: ἢ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. Pol. X. 610. A: ἢ ... ταῦτα ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν cet. Prot. 347. E: περὶ πραγμάτων διαλεγόμενοι οὐ (quod v. deest) ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. Gorg. 470. D: ἱκανά σε ἐξελέγξαι ἐστὶ. Lys. 222. D: καὶ τοῦτό γε ὥόμεθα ἐξελέγξαι ἡμᾶς αὐτούς. Gorg. 467. A: ἐμὲ ἐξελέγξας. Euthyd. 287. E: οὐδὲ σὺ ἐξελέγξεις. Phaedr. 235. B: παλαιοὶ ... ἄνδρες ... ἐξελέγξονσί με. Soph. 252. C: οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγχόντων. Euthyd. 295. A: ἡδιστα ταῦτα ἐξελέγχομαι. Ep. II. 314. D: οὐδεὶς ἐκὼν ἐξελέγγεται. Hipp. mai. 304. D: οὕτω φανερώς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ. Euthyd. 303. D: αὐτοὶ ἐξελεγχόμενοι. 304. D. Gorg. 473. E: οὐκ οἶει ἐξεληλέγχθαι cet. Charm. 162. D: ὡς ἐξεληλεγμένος εἶη. Gorg. 473. A: ἐξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ. 467. A: εἰ μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πώλου. Hipp. mai. 286. E: ἐξελεγχθεῖς. Euthyd. 275. E: ἐξελεγχθήσεται. Apol. 17. B: ὅτε αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργα.

ἐξεκκύνω, *protraho*. Pol. VII. 515. E: πρὶν ἐξεκκύνσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς.

ἐξεκμύω, *evomo*. Pol. III. 406. D: ἐξεμέσαι τὸ νόσημα.

ἐξεπαίδω, *incantando expello*. Phaedr. 77. E: ἕως ἂν ἐξεπαῖσῃ (τὸν παῖδα. Vulgo ἐξιάσῃται).

ἐξεπίσταμαι, *memoriter teneo*. Phaedr. 228. B: ἐξεπιστάμενος τὸν λόγον.

ἐξεπίτηδες, *de industria, consulto*. Gorg. 461. C: ἀλλὰ τοι ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἐταίρους ... ἵνα cet. 517. D: καὶ ἐξεπίτηδός σοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων λέγω ἵνα cet. Phaedr. 95. E: καὶ ἐξεπίτηδες πολλὰκις ἀναλαμβάνω ἵνα cet. Pol. VI. 498. E. Theag. 123. A. Men. 93. C. Ion. 534. E.

ἐξεργάζομαι, *efficio; edo; ago; tracto* (ut artem); etiam *assequor* vel *nanciscor*. Conv. 181. B: ἐξεργάζεται ὁ τι ἂν τύχη. Tim. 46. E: ὅσαι ... τὸ τυχόν ἄτακτον ἐκαστοτε ἐξεργάζονται. Legg. X. 886. D: τὸδε ... οἱ τῶν τοιούτων ἐξεργάζονται λόγοι. XI. 921. A: προῖκα ἐξεργάζεσθω. Pol. IX. 587. A: οὐκοῦν ... μάλιστα ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Legg. II. 665. D. Pol. IX. 582. C: εἴνπερ ἐξεργάζονται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε. Legg. II. 667. D. Conv. 178. D: μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. Legg. VII. 788. C: ὡς κύλλιστα καὶ ἄριστα ἐξεργάζεσθαι. X. 896. E. Apol. 22. D: διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι. Crit. 44. D: τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι. Perf. et pass. et act. habet sensum. Pol. V. 456. D: ποτέρους οἶε ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξεργάζεσθαι —; Legg. VI. 772. C: μέχρ' ἵνα ἂν τέλος ἔχῃ ἐκαστον δόξη τοῦ καλῶς ἐξεργάζεσθαι. Ep. VII. 328. C: πείσας γὰρ ἓνα μόνον ἱκανῶς πάντα ἐξεργασμένος ἐσοίμην ἀγαθὰ. Legg. VII. 801. E: ἔργα ἐξεργασμένοι καλὰ καὶ ἐπίσινα. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ ... φόβοι πολλοὺς δὴ φόνους εἰσὶν ἐξεργασμένοι. XII. 967. C: ταῦτ' ἦν τὰ τότε ἐξεργασμένα πολλὰς ἀθεότητος cet. V. 747. C: εἴτε τις νομοθέτης αὐτοῖς ... ἐξεργάσατο τὰ τοιαῦτα cet. VII. 816. A. XI. 921. D: εἴαν τις ... δημοσίον ἔργον ... καλῶς ἐξεργάσῃται. Ep. VIII. 352. D: ἂ τούς ... πολεμίους ὡς πλείους κακὰ ἐξεργάσεται cet. **perago, perficio, absolvo*. Euthyd. 272. A: ταύτην (v. ταύτη) νῦν ἐξεργάσθων. 303. C: οἱ τοσοῦτον πρᾶγμα ... ἐξεργάσθων (v. ἐξεργάσασθων). Pol. III. 414. E: ἐπειδὴ ... παντελῶς ἐξεργασμένοι ἦσαν. Epin. 975. E: πάντων ... ἐξεργασμένων. **committo, perpetro*. Ep. VII. 335. E: ταῦτόν ἐξεργασμένος τούτῳ. Legg. IX. 869. B: ἐξεργασάμενον θυμῷ τούτῳ. A: καθάπερ οἱ τὸν ἀκούσιον φόνον ἐξεργασάμενοι.

ἐξερημῶ, *plane desolo, vasto*. Legg. XI. 925. C: ἴτωσαν ... εἰς τὸν ἐξερημωμένον ... οἶκον. Ep. VII. 332. E: εἰ τὰς ἐξερημωμένας Σικελίας πόλεις κατοικίσεις.

ἐξέρχομαι, *egredior, evado; progredior, proficiscor* (ut in bellum); *ab eo* (ut in exsilium), *discedo*. Theaet. 161. B: ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ. Alc. I. 122. E: ἐξέρχεται (τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον) ... οὐδαμῶσε. Crit. 52. B: οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες. Tim. 79. B: ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ἐξῆλθομεν ἐκ τοῦ δεσποτηρίου. Apol. 32. D. Prot. 335. D: εἴαν ... σὺ ἐξέλθης. Crit. 44. E: εἴαν σὺ ἐνθύνῃς ἐξέλθης. 54. C. Prot. 361. C: ἐξελθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὃ τι ἐστι. Phaed. 59. E: ἐξελθὼν ὁ θυρωρός. 117. A. Apol. 37. E. Crit. 45. B. Pol. II. 374. A: ὁ (στρατοπέδον) ἐξελθὼν ... διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσιν. Apol. 37. D: ἐξελθόντι τηλικῶς ἀνθρώπῳ. Pol. IX. 575. B: ἐξελθόντες. **excedo* (ut modum). Legg. I. 644. B: εἴ ποτ' ἐξέρχεται, δυνατόν ὃ ἐστὶν ἐπανορ-

θοῦσθαι. In tempore pos. est *practereo*. Polit. 298. E: ἐπειδὴν ... τῶν ἀρχόντων ἐκίστοις ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ. Legg. X. 909. A: ὅταν δ' ὁ χρόνος αὐτοῖς ἐξέλθῃ τῶν δεσμιῶν. XI. 921. C. Phaed. 108. C: ὧν (χρόνων) ἐξελθόντων. Legg. XII. 954. D.

ἔξεσσι, *licet* (v. c. mihi, h. e. possum), *permissum est*. Prot. 312. C: τοῦτο μὲν ἔξεσσι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων cet. Conv. 213. C: οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέψαι cet. Pol. V. 454. C. al. Sq. accus. c. infin. Gorg. 486. C: τὸν ... τοιοῦτον ... ἔξεσιν ἐπὶ κόρῃς τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. Polit. 290. D: οὐδ' ἔξεσι βασιλέα χωρὶς ἱεραικῆς ἀρχεῖν. Legg. IV. 721. D. (Men. 90. E. codd. plurimi et praest. ἔξεστί σε pro σοι ... βουλευέσθαι.) Polit. 295. E: μὴ ἔξέσω ... ἕτερα προστάττειν; Legg. VI. 753. C: τῷ βουλομένῳ δ' ἔξέσω ... εἰς ἀγορὰν θείναι. VII. 824. B. Prot. 350. E: ἐξεῖν ἄν σοι ... λέγειν ὥς cet. Pol. IV. 422. B. Euthyd. 302. A. Phaed. 79. D: (ὅτανπερ) ἐξῇ αὐτῇ. Prot. 336. B: ἀξίων αὐτῷ τε ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὅπως βούλεται cet. Gorg. 468. E. Theaet. 197. D. Pol. VIII. 552. A: τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι. 555. C. Crit. 51. D: ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὐτοῦ ἀπίναι. Part. ἐξόν, *quum liceat, liceret vel licuisset*. Prot. 352. D: οὐκ ἐθέλειν πράττειν ἐξόν αὐτοῖς. 355. A: ὅτι ... πράττει αὐτὰ, ἐξόν μὴ πράττειν. 358. C: ἐπειτα ποιεῖ ταῦτα, ἐξόν τὰ βελτίω (int. ποιεῖν). Phaedr. 272. C: ἵνα μὴ μάτην πολλὴν ἀπὴν καὶ τραχείαν (ὁδόν), ἐξόν ὀλίγην τε καὶ λείαν. Gorg. 492. B: οἷς ἐξόν ἀπολαβεῖν τῶν ἀγαθῶν ... αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγαγοῖντο cet. Conv. 189. B: ἐξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν. Pol. V. 466. A: οἷς ἐξόν πάντα ἔχειν ... οὐδὲν ἔχειεν. Legg. IV. 722. B. IX. 858. B: ὡς οὐκέτι ἐξόν εἰς αὐριον. Crit. 45. C: οὓς σοι ἐξόν ... ἐκτρέψαι ... οἰχῆσαι καταλιπόν. Menex. 242. C. Gorg. 525. E: οὐ γὰρ ... ἐξῇν αὐτῷ. Pol. V. 452. D: ἐξῇν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα κομωδεῖν. Legg. II. 656. E. XII. 944. A. Crit. 52. C. Gorg. 461. D: οὐκ ἐξεῖσται μοι λέγειν ὅποσα ἂν βούλομαι; Pol. III. 396. B: οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενὶ ἐξέσται. IV. 420. A. Legg. II. 673. E. XI. 922. D. Alc. I. 105. A. C. Legg. II. 656. C: ἐξεσεσθαι τοῖς ποιητικοῖς ... ἀπεργάζεσθαι. *oportet. Polit. 299. C: εἰσάγειν ... οἷς (οἱ?) ἔξεσιν, εἰς δὴ τι δικαστήριον. Ep. VII. 345. D: ἀγανακτεῖν ... ἐξῇν (vern. ich musste) εἴτε βουλοίμην εἴτε μὴ.

ἐξετάζω, *examino, exploro; sciscitor, quaero*. Prot. 333. C: τὸν ... λόγον ἔγωγε μάλιστα ἐξετάζω. Critia 107. C: οὔτε ἐξετάζομεν ... τὰ γεγραμμένα. D: τὰ ... θνητὰ ... ἀκριβῶς ἐξετάζομεν. Soph. 230. B: τὰς δόξας ... ἐξετάζουσι. Phaedr. 261. A: δεῦρο αὐτοὺς παράγων ἐξέταξε τί καὶ πῶς λέγουσιν. Gorg. 495. A: οὐκ ἂν ἔτι μετ' ἐμοῦ ἱκανῶς τὰ ὄντα ἐξετάζοις. Gorg. 515. B: εἰάν τις σε ταῦτα ἐξετάζῃ.

Legg. VIII. 837. E: τὸν ... νόμον ὑμῶν ... οὐδέν με ἐξετά-
ζειν δεῖ. Apol. 23. C. Lach. 189. D: ἐξετάζειν καὶ τὰ τοι-
αῦτα ἡμᾶς αὐτούς. Legg. IV. 720. C: ταῦτα ἐξετάζων. X.
891. C. Crat. 410. D: τὸ ... τὰ φνόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα
... αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐξετάζον. Apol. 38. A: ἐμοῦ ... ἐμμαντὸν
καὶ ἄλλους ἐξετάζοντας. Phaedr. 270. C: τὸν λόγον ἐξετά-
ζοντα. Apol. 28. E. Theaet. 155. A: τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς
ἐξετάζοντες. Charm. 172. B. Legg. III. 685. A: τοῦτο ...
ἐξετάζοντας περὶ νόμων. Critia 119. D: ἐξήταζον εἴ τις τι
παραβαίνοι cet. Theaet. 154. D: πάντα τὰ τῶν φρενῶν ἐξ-
ητακότες. Phaedr. 277. A: ὅπως τὸ Λυσίου ... ὄνειδος ἐξ-
ετάσαιμεν cet. Apol. 24. C: τούτου ... τοῦ ἐγκλήματος ἐν
ἑκαστον ἐξετάσωμεν. Phaedr. 258. D: θέοιμεθ' αὖ τι ... Λυ-
σίαν ... περὶ τούτων ἐξετάσαι —; Gorg. 514. A. Pol. X. 598.
D. Charm. 167. A. Apol. 29. E: ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω. Charm.
170. B: τοὺς ἄλλους ... κάλλιον ἐξετάσει. Lach. 189. A:
ἡδιστ' αὖν ἐξεταζοίμην ὑπὸ τοῦ τοιούτου. Theaet. 184. C:
τὸ ... εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων ... καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξετα-
ζόμενον. Tim. 62. C: βαρὺ ... ἐξεταζόμενον. Pol. VI. 489.
A: οὐ δὴ ... οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν.
Apol. 23. C: οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξεταζόμενοι. Ib. ἀκούοντες ἐξ-
εταζομένων τῶν ἀνθρώπων. 33. C: χαίρουσιν ἐξεταζομένοις
τοῖς οἰομένοις ... εἶναι σοφοῖς. Crat. 436. D: ἐκείνης (τῆς
ἀρχῆς) ... ἐξετασθείσης ἱκανῶς. Pol. X. 599. A: πάνν μὲν
οὖν ἐξεταστέον. *(explorando) cognosco, experior. Ep. XIII.
362. A: ἐγὼ ... ταῦτά γε ἐξήτασα. Pass. reperior. Legg. VI.
764. A: ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται τοῖς ξυλλόγοις.

ἐξετάσεις, ἡ, exploratio, quaestio. Apol. 22. E: ἐκ ταν-
τησὶ ... τῆς ἐξετάσεως ... πολλαὶ ... ἀπείχθειά μοι γεγό-
νασι. Theaet. 210. C: διὰ τὴν νῦν ἐξέτασιν. Phil. 55. C: μὴ
τοίνυν ἡδονῆς ... ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι.
ἐξέτης, ις, sexennis. Legg. VII. 793. E: ἐξετεῖ ἥθει
ψυχῆς. 794. C: μετὰ ... τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν.

ἐξευθύνω, rationem reposco. Legg. XII. 945. D: οἱ
τοὺς ἄρχοντας ἐξευθύνοντες.

ἐξευλαβοῦμαι, caveo. Polit. 263. D: ἐξευλαβεῖσθαι
πάνθ' ὅποσα τοιαῦτα. Legg. X. 905. A. Lach. 199. E: ἐξ-
ευλαβεῖσθαι ... τὰ δεινὰ καὶ τὰ μῆ. Pol. III. 409. C: ἐξευ-
λαβούμενος.

ἐξευπορῶ, supposito. Legg. XI. 918. C: πᾶσιν ἐπικου-
ρίαν ταῖς χρεῖαις ἐξευπορεῖν. *copiam habeo, facile possum
(aliquid expedire al.). Legg. IX. 861. B: περὶ τὴν τούτων
ἀπορίαν οὗτ' ἐξευπορήσαντες cet.

ἐξεύρεσις, ἡ, inventio. De lege 315. A: τοῦ ὄντος ..
ἐξεύρεσις.

ἐξευρίσκω, invenio vel reperio; etiam exquiro vel inquirō
et excogito, comminiscor. Pol. IV. 425. A: καὶ τὰ σμικρὰ ...
δοκούντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι cet. VIII. 550.

D: δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι. 566. B. IX. 587. A: ὑπάρχει αὐτῷ μήτε τὴν ἐαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν cet. Epiu. 987. E. Clit. 408. E. Charm. 171. E: ἐξευρίσκοντες τοὺς ἐπισταμένους. Lys. 218. B: νῦν ... ἐξευρήκαμεν ὃ ἔστι τὸ φίλον καὶ οὐ. Prot. 320. B: τὰ δὲ αὐτίον ἐξευρηγμένα. Pol. V. 473. A. Legg. VI. 772. D. Alc. I. 106. D: ἡ αὐτὸς ἐξεύρες; 110. D. Hipp. mai. 295. B: ὃ κατὰ σαντὸν ἐξεύρες. De lucri cup. 228. D: ἦν αὐτὸς ἐξεύρεν. Sis. 388. D. Hipp. mai. 295. B: ἐμοῦ ἐναντίον αὐτὸ ἐξευρε. Ion. 538. E. Eryx. 400. D: ἄρ' ἂν οὐτωςὶ μάλιστα ἐξευρόμειν; Prot. 353. B: πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας ... πῶς ποτ' ἔχει. Phaed. 90. A: σφοδρὰ σμικρὸν ἐξευρεῖν ἄνθρωπον. Theaet. 148. C: τὴν ἐπιστήμην ... ἐξευρεῖν. Soph. 221. A. Crat. 392. B. Pol. I. 348. A. Apol. 24. D: τὸν ... διαφθείροντα ἐξευρών ... ἐμέ. Alc. I. 110. C. Hipp. mai. 290. C: ὡς οἶόν τ' ἦν ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξευρών (exquires). De lege 321. B: ἐξευρόντος ... τὴν ἀλήθειαν. Crat. 389. C: τὸ ... ὄργανον ἐξευρόντα. Legg. XII. 960. B: τῷ γεννηθέντι σωτηρίαν ἐξευρόντα. Crat. 396. E: ἐξευρόντες ὅστις ... δεινὸς καθαίρειν. 438. B: αὐτοὺς ἐξευρόντας. Theaet. 201. D: ἀλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἐξευρήσω. Pol. VII. 520. E: εἰ ... βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν cet. Conv. 193. B: ἐξευρησομέν τε καὶ ἐντενξόμεθα τοῖς παιδικοῖς cet. Phil. 62. B: εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τὴν ὁδὸν ... ἐξευρήσειν οἴκαδε. Sis. 390. C: καὶ μὴ, ὥσπερ νῦν, οἷδεν ἐξευρίσκειται ἀλλοῖον ἢ cet. Polit. 285. C: ὅτι δύο γένη περὶ αὐτὰ ἐξευρήται τῆς μετορητικῆς. Euthyd. 303. E. De lege 315. A. Legg. I. 633. A: τὰ ξυσσίτια φαιμεν ... πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρησθαι τῷ νομοθέτῃ. Legg. VII. 819. B: περὶ λογισμοὺς ἀτεχνῶς παισὶν ἐξευρημένα μαθήματα. Pol. II. 380. A: ἐξευρητέον αὐτοῖς ... ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν.

ἐξέχω, emineo. Pol. X. 602. C: καὶ κοιλὰ τε δὴ καὶ ἐξέχοντα.

ἐξηγήσεις, ἡ, expositio. Legg. I. 631. A: σοῦ τὴν ... ἐπιχειρήσιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους ... ἄγαμαι.

ἐξηγητής, ὁ, interpres religionum, et in univ. interpres. Pol. IV. 427. C: οὗτος ... ὁ θεὸς (Apollo Delphicus) περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητῆς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ... καθήμενος ἐξηγεῖται. Euth. 4. C: πέμπει ... ἄνδρα πεισόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὃ τι χρὴ ποιεῖν. D. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ. Tim. 29. B: τοὺς λόγους, ὡςπερ εἰσιν ἐξηγηταί, τούτων αὐτῶν καὶ ξυγγενεῖς ὄντας. Legg. VI. 759. E. VIII. 828. B. 845. E: οἱ τῶν ἐξηγητῶν νόμοι. IX. 871. C: νομοφύλακες μετ' ἐξηγητῶν καὶ μάντεων cet. XI. 916. C: κατὰ τὸν τῶν ἐξηγητῶν νόμον. Euth. 9. A. Legg. VI. 759. C: καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς νόμοις) ἐξηγητάς. 775. A: τοὺς ἐξηγητάς ἐρωτῶντα. IX. 865. C: τούτων (τῶν καθαρῶν) ... ἐξηγητάς εἶναι κυρίους οὓς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. 873. D. XII. 958. D. 964. B.

ἐξηγοῦμαι, *praeo, duco*. Pol. V. 474. C: ἀκολουθεῖν ... τῷ ἡγουμένῳ. **praescribo, indico*. Pol. X. 604. B: ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται. IX. 886. D: ἄς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγῇται. **respondeo* (de rebus sacris al.). Pol. IV. 427. C: οὗτος ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα ... ἐξηγεῖται. V. 469. A: ταύτη θήσομεν, ἢ ἂν ἐξηγῇται (ὁ θεός). Theag. 131: καὶ ἄλλω ὅτῳ ἂν οἱ μάντις ἐξηγῶνται. Ion. 531. B. **in univ. explico, expono*; etiam *interpretor vel enarro* (ut poëtam). Legg. VII. 816. C: ἃ ... δεῖ τὸν ... νομοθέτην ἐξηγεῖσθαι τύποις. 821. D: πειρώ σὺ ... ἐξηγεῖσθαι. XII. 969. A. Alc. I. 132. B. Ion. 533. B. C. Ep. VII. 343. D: τὸν ἐξηγούμενον ἐν λόγοις ἢ γράμμασιν cet. Crat. 407. A: οἱ πολλοὶ ἐξηγούμενοι τὸν ποιητήν. Legg. VII. 802. C: ἐξηγουμένους ... τὰ τοῦ νομοθέτου βουλήματα. Ion. 531. A: πότερον ... περὶ τούτων κάλλιον ἂν ἐξηγήσαιο ἢ Ὁμηρος λέγει, ἢ ἂ Ὅσιος; B. Pol. V. 474. C: ἐὰν αὐτὸ ἀμνηστέη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Alc. I. 124. B: ἔχεις ἐξηγήσασθαι; Ion. 531. B.

ἐξήκοντα, *sexaginta*. Parm. 127. B. Tim. 55. A. al.
ἐξήκοντούτης, ὁ ἢ, *sexagenarius*. Legg. VI. 755. A:
ἐξηκοντούτης ... ἐνεχθείς. VII. 812. B: τοὺς ... ἐξηκοντού-
ταις ὠδοῦς.

ἐξήκω, *exco*; quod ponitur in tempore quod praeteriit, in munere quod transactum est al. Legg. VIII. 850. B: ὅταν δ' ἐξήκωσιν οἱ χρόνοι. VI. 766. C: πρὶν ἐξήκειν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν πλεῖον ἢ τριάκοντα ἐπιδομένην ἡμερῶν. XI. 928. C. **permano vel permanavi*. Epin. 987. A: ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δευρὸ ἐξήκει. **tendo, specto*. Pol. VII. 530. E: οἷα ἐξήκον ἐκεῖσε αἰεὶ, οἱ πάντα δεῖ ἀφῆκειν.

ἐξημαρτημένως, *perperam*. Legg. X. 891. D: μηδὲ εὖ τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἐξημαρτημένως χρώμενοι.

ἐξῆς, *deinceps, ordine*; etiam *deinde, porro; et continuo* (ut Conv. 195. E.). Gorg. 454. C: τοῦ ἐξῆς ἕνεκα περαινέσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ. Theaet. 152. E: πάντες ἐξῆς οἱ σοφοί. 193. B: τὰλλα τὰ πρότερα πάνθ' ἐξῆς. 208. A: ὅταν ἐξῆς γράφῃ. Polit. 257. B: ἀλλ' ἐξῆς ... διέξειλθε. 286. C: λέγε ἐξῆς μόνον. Parm. 149. A: ἐὰν ... τρίτον προσγένηται ἐξῆς. Phil. 29. D: τὸ μετὰ τοῦτο ἐξῆς ἔπον. (Id. Legg. VII. 823. D. Lat. *deinde deinceps*). Pol. VII. 528. B. D. IX. 580. B. Tim. 23. D: ἐξῆς διελθεῖν. Legg. VI. 779. D. Cum v. εἶναι et γίνεσθαι est *sequi*. Crat. 420. D. Legg. VII. 823. D. VIII. 834. B. IX. 855. D. XI. 914. B. Cum artic. est *insequens et proximus*. Polit. 271. A: τὸν ἐξῆς χρόνον. Phil. 12. B: τὰ μετὰ ταῦτα ἐξῆς ... περιώμεθα περαινέειν. Pol. VI. 484. B: τί δ' ἄλλο ... ἢ τὸ ἐξῆς; Tim. 20. B: τὸν ἐξῆς λόγον. Id. Critia 106. B. Legg. III. 688. D. 696. E. IV. 713. B. 723. E. Lach. 182. B. **proxime et simpl. post* (vern. *nächst*), c. genit. et dat. Phil. 42. C: τούτων ... ἐξῆς ὀψόμεθα (v. ὀψώμεθα) ... ἡδοιὰς cet. Prot.

314. E: ἐξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάουον cet. Crat. 399. D: τούτοις ἐξῆς ... τι ... χρῆμα. 420. D: ὅτι τούτοις ἐξῆς ἐστί. Legg. VI. 763. E: ἀγορανόμους ... ἐξῆς τούτοις αἰρεῖσθαι. Tim. 61. D: ἐξῆς ... τοῖς γένεσιν. Ep. VII. 347. D: ἐξῆς τούτοις (*deinde*). Cum artic. est quod *deinceps* vel *proxime sequitur*, et in univ. quod *sequitur*. Pol. III. 390. A: τὰ τούτων ἐξῆς. Critia 115. E: ὁ ... ἐξῆς τῆς γῆς (τροχός). Phaed. 100. C: σκόπει ... τὰ ἐξῆς ἐκείνοις. Pol. VII. 528. B: τὸ ἐξῆς ... τῇ γεωμετρῷ. Tim. 72. E: τὸ ... ἐξῆς ... τούτοις. Legg. IV. 707. E. 715. E: τὸν ... ἐξῆς αὐτοῖς ... λόγον. VI. 780. C: τὸ ... ἐξῆς τούτῳ. 782. D: τὰ τούτοις ἐξῆς ... φράζειν. VII. 796. E. 804. C. Menex. 241. A: τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι.

ἐξίημι, *transmittō*. Tim. 82. E: ὅταν ... σὰρξ ἀνάπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξιῇ (γ. ἐξίη).

ἐξικμάζω, *consumo*. Tim. 33. C: ὧ ... τὴν ... πρότερον ἐξικμασμένην (τροφήν) ἀποπέμνου πάλιν.

ἐξικνούμαι, *pervenio*, *attingo*. Hipp. mai. 281. D: οὐχ ἱκανοὶ (ἦσαν) ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφοτέρω. Intrans. *suppeto*. Prot. 311. D: ἂν ... ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρῆματα.

ἐξιλάσκομαι, *expiō*. Legg. IX. 862. C: ἀποίνοις ἐξιλασθέν.

ἐξις, *habitus* (tam corporis quam animi); *status* vel *conditio*; *affectio*; etiam *facultas*. Theaet. 153. B: ἡ τῶν σωμάτων ἐξις. 167. A: ἀμείνων ... ἡ ἑτέρα ἐξις. Pol. III. 403. E: ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἐξις. Legg. IX. 870. C: φιλοτίμον ψυχῆς ἐξις. X. 893. E. Theag. 130. E. Def. 414. C: ἐξις διαθεοῖς-ψυχῆς καθ' ἣν ποιοῖ τινες λεγόμεθα. Polit. 273. B: παρὰ τῆς ἐμπροσθεν ἐξεως. Parm. 162. B: μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἐξεως. Crat. 415. D. Phil. 48. C: ἐξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη. Pol. X. 618. D: μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἐξεως. Tim. 42. D: (πρὶν) εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἐξεως. Legg. V. 728. E. Prot. 344. B: διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἐξει. Pol. III. 407. D. Tim. 66. C: οἰκία τῇ τῆς γλώττης ἐξει πεφηνυῖα. Alc. II. 133. B. Eryx. 405. E: ἐν μοχθηροτέρῳ ἐξει εἰσὶ τῶν cet. Phaedr. 241. C: βλαβερωὶ ... πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἐξιν. 268. E: τὸν τὴν σὴν ἐξιν ἔχοντα. Gorg. 524. B: ἐκάτερον ... ἔχει τὴν ἐξιν τὴν αὐτοῦ. Phil. 11. D: ἐξιν ψυχῆς καὶ διάθεσιν. 48. C: ἣν δὴ λέγομεν ἀβελτίαν ἐξιν. Pol. VI. 509. A: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἐξιν. 511. D. IX. 591. B: ὅλη ἡ ψυχὴ ... τιμιωτέραν ἐξιν λαμβάνει. Tim. 47. E: διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν ... ἐξιν. 86. D. Legg. II. 666. A: τὴν ἐμμανὴ εὐλαβούμενοι ἐξιν τῶν νέων. XII. 966. B: ἀνδραπόδου γὰρ τινα σὺ λέγεις ἐξιν. Epin. 973. A: ὃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐξιν φαιμέν. Soph. 230. D: βελτίστη ... τῶν ἐξεων αὐτῇ. Phil. 41. C. Eryx. 405. D: ὁποτέρω τῶν ἐξεων βελτίων. Ep. VII. 344. A: ἐν ἀλλοτρίαις ἐξεσιν οὐκ ἐγγίγνεται. Pol. IV. 435.

B: ἀλλ' ἅντα πάθῃ τε καὶ ἔξεις. Legg. I. 650. B: τὸ γινῶ-
ναι τὰς φύσεις τε καὶ ἔξεις τῶν ψυχῶν. VII. 791. B: ἔξεις
ἐμφρονας ἔχειν. *i. q. τὸ ἔχειν. Pol. IV. 433. E: ἡ τοῦ
οἰκείου τε καὶ ἐαυτοῦ ἔξις τε καὶ πράξις. Soph. 247. A:
δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ. Theaet. 197. A: ἐπιστήμης
... ἔξιν. Crat. 414. B: οὐκοῦν τοῦτό γε (τέχνη) ἔξιν νοῦ
σημαίνει cet. Legg. I. 625. C: τὴν τῶν ὄντων ἔξιν. Ora-
tionem amplificat. Tim. 73. A: τῇ τοῦ περιγενησομένου πῶ-
ματος ἐδέσματος τε ἔξει. 74. A.

ἐξισοῦμαι, *exaequor, aequalis sum*. Parm. 144. E: ἐξ-
ισοῦσθον δὴ ὄντι αἰ παρὰ πάντα. Pol. VIII. 563. A: μέ-
τοικον ... ἀσιῶ καὶ ἀσιτὸν μετοίκω ἐξισοῦσθαι. Legg. XI.
927. E: τιμαῖς ... οὐδαμῶς ἐξισοῦσθαι φιλεῖ.

ἐξίστημι, *de statu dimoveo*. Locr. 100. C: ὁκόσαι ...
ἐξίσταντι τὰν φθοιν. Med. *excedo vel decedo*. Tim. 50. B:
ἐκ τῆς ἐαυτῆς τὸ παράπαν οὐκ ἐξίσταται θανάμεως. Pol. II.
380. D: εἴπερ τι ἐξίσταται τῆς αὐτοῦ ιδέας. Legg. X. 907.
D: ἐξίστασθαι ... τρόπων τῶν αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς.
Phaedr. 249. C: ἐξιστάμενος ... τῶν ἀνθρωπίνων σπουδα-
σμάτων. Crat. 439. D: μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ιδέας.
**decedo de via* (vern. *ausweichen*). Pol. VIII. 563. C: ἐὰν μὴ
ἐξίστηται.

ἐξίτηλος, ὁ ἡ, *evanidus, cum v. γίγνεσθαι, oim na-
tiam amittere, evanescere*. Critia 121. A: ἐπεὶ ... ἡ τοῦ Θεοῦ
... μοῖρα ἐξίτηλος ἐγένετο ἐν αὐτοῖς. Pol. III. 391. E: ἐξ-
ίτηλον αἶμα δαιμόνων (e trag.). VI. 497. B: ὥστερ ξενι-
κὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώ-
ριον φιλεῖ κρατουμένον ἵεναι.

ἐξιώμαι, *sano; sedo*. Phil. 54. E: ὅσα γένεσις ἐξιάται.
Legg. XI. 933. C: ἐξιάσθαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τοιοῦτους
φόβους. Phil. 54. E: ὅσοι ἐξιώμενοι ἡ πείνην ἡ δίψαν cet.
Legg. XI. 918. C: ἴν', εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρος γε
ἐξιασώμεθα νόμῳ. (Phaed. 77. E. pro ἐξιάσθαι nunc scrib.
ἐξεπάσγητε). **sarcio*. Legg. IX. 879. A: αὐτὸς τὴν βλάβην
ἐξιάσθω. Id. XI. 936. D. E.

ἐξοδος, ἡ, *exitus*. Phaedr. 230. D: τῆς ἐμῆς ἐξόδου
τὸ φάρμακον. Pol. V. 453. E: ἐὰν πῃ εὐρωμεν τὴν ἐξοδον.
Tim. 75. E. 79. E. A: διὰ τῶν ἐξόδων ἥπερ πορεύεται διά-
γον. Legg. VI. 784. D: τῶν ἐξόδων ... τῶν γυναικείων.
Ep. VII. 329. E: ἐν ταῖς τῆς χώρας ἐξόδοις. **discessus*. Phil.
33. E: ἐστι ... λήθη μνήμης ἐξοδος. Conv. 208. E: ἐπι-
στήμης ἐξοδος. Legg. IX. 856. E: μονῆς ... καὶ ἐξόδου τῆς
πατρίδος. **exitus, i. e. finis*. Prot. 361. A: ἡ ἄρτι ἐξοδος
τῶν λόγων.

ἐξοίκησις, ἡ, *demigratio*. Legg. IV. 704. C: παλαιὰ
... τις ἐξοίκησις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη. VIII. 850. B: ἡ τινα
ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως ἀξίων αὐτῷ γίγνεσθαι.

ἐξοικίζω, *sedibus expello*, *eiicio*. Legg. XI. 928. E: εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικίσεσθαι τὸν ἀπάτορα.

ἐξόλλυμι, *perdo*. Euthyd. 285. A: οὕτως ἐξολλύναι ἀνθρώπους. Ep. VII. 344. D: ἐξ ἄρα ... φρένας ὤλεσαν (Hom.). Perf. *pereo*. Euthyd. 283. D: οὔτινες τὰ παιδικὰ περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο ἐξολωλέναι. E. 285. A.

ἐξόμνυμαι, *abiuro*. Legg. XII. 949. A: ἐξαρηνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ.

ἐξομοιῶ, *simile aliquid efficio*. Gorg. 512. E: ἐξομοιῶν αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ. Tim. 90. D: τῷ κατανοομένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιωσάι κατὰ τὴν ἀρχαίαν φύσιν.

ἐξομόρηνυμι, *infundo*, *imprimo*. Legg. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκάζειν ἐξομορηνύμενον ἐκτυποῦσθαι. Med. Gorg. 525. A: ἃ ἐκάστω ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξομόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν.

ἐξόμορξις, ἡ, *impressio*. Tim. 80. E: τῆς ἐξομόρξεως ἐν ὄρω.

ἐξονομακλήδην, *nominatim*. Pol. III. 388. B. (Hom.).

ἐξόπισθεν, *a tergo*. Pol. II. 365. C: ἐκτέον ἐξόπισθεν. Legg. XII. 947. D: κόρας ἐπομένας ἐξόπισθεν. Cum artic. Tim. 84. E: ὅταν ... τοὺς ... ἐπιτόνους ... εἰς τὸ ἐξόπισθεν (*retro*) κατατείνῃ.

ἐξοπλίζω, *armo*. Pol. VIII. 555. D: ἐξοπλισμένοι.

ἐξορθῶ, *erigo*. Legg. IX. 862. C: τὸ πεισὼν ... ἐξορθοῦντα. **corrigo*, *emendo*. Tim. 90. D: τὰς διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορθοῦντα.

ἐξορίζω, *extermino*, *expello*. Legg. IX. 874. A: τὸ ... ὄφλον ἐξορίζειν. Conv. 197. D: ἀργιότητα δ' ἐξορίζων.

ἐξορμή, ἡ, *profectio*. Theag. 129. D: ἐπὶ ... τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ.

ἐξορμῶ, *excito*. Polit. 294. E: ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καταπαύουσι δρόμον.

ἐξοστράκίζω, *testarum suffragiis exsilio multo*, *expello*. Gorg. 516. D: οὐκ ἐξοστράκισαν αὐτὸν οὗτοι —;

ἐξουσία, ἡ, *potestas*, *libertas vel licentia*. Gorg. 461. E: οὐ τῆς Ἑλλάδος πλείστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν. Pol. II. 359. C. V. 460. B: ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν συγκατομήσεως. VII. 557. B. Alc. I. 134. E. Euthyd. 302. B: περὶ ἃ (ζῶα) ἂν σοι ἐξουσία ἢ πάντα ταῦτα ποιεῖν cet. Eryx. 397. B. Def. 412. D: ἐξουσία τοῦ καθ' αὐτὸν ἐν βίῳ. 415. B: ἐξουσία ἐπιτροπῇ νόμου. Gorg. 525. A: ὑπὸ ἐξουσίας. Pol. II. 360. D: εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος cet. VII. 554. C: ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν. VIII. 563. E. Legg. VI. 568. B: ὁ ... ἀποιώνητος ὢν ἐξουσίας τοῦ συνδικάζειν. Ep. III. 317. D: ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Gorg. 526. A: ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον. 528. D: διὰ τὴν ἐξουσίαν. (Pol. VIII. 557. D. 564. D: δι' ἐξουσίαν.) Conv. 182. E: ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε

τῷ ἑραστῇ θανμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινέσθαι. 183. C. Pol. II. 359. C. Legg. VI. 780. A. VIII. 829. D: τοῖς δὲ ἄλλοις μηδεμίαν ἐξουσίαν γίγνεσθαι. X. 907. C. XI. 936. A: οἷς δ' εἴρηται ... ἐξουσίαν εἶναι περὶ τοῦ ποιεῖν εἰς ἀλλήλους. Crit. 51. D: τῷ ἐξουσίαν πεποιημένοι Ἀθηναίων τῷ βουλευμένῳ ... ἐξεῖναι ... ἀπιέναι ὅποι ἂν βούληται. Alc. I. 134. C. 135. B: ἐν ... πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς. **coria*. Legg. VIII. 828. D: (περὶ) τῶν ἀναγκαιῶν ἐξουσίας.

ἐξόφθαλμος, ὁ ἡ, *prominentes oculos habens*. Theaet.

209. C: τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον.

ἐξυβρίζω, *insolenter me effero*. Legg. III. 691. C: ἐξυβρίζοντα ... τὰ μὲν εἰς νόσους θεί, τὰ δ' εἰς ἀδικίαν.

ἐξω, *extra, foris et foras*. Phaedr. 247. B: ἐξω πορευθεῖσαι. 255. C: ἐξω ἀποῤῥεῖ. Parm. 127. C: τυχεῖν ἐξω ὄντα. 138. E: τὸ δὲ ἐξω εἶη ἅμα. Conv. 218. B: ἐπειδὴ ... οἱ παῖδες ἐξω ἦσαν. Pol. II. 360. A: στρέψαι ἐξω τὴν σφενδόνην. IX. 573. B: ἐξω ὡθεῖ παρ' αὐτοῦ. 579. C: ἐάν τις ἐξω ἀποδηγῇ. Tim. 46. A: ἐντὸς ἐξω τε ἐγερωθεῖσιν. 78. D: εἴσω ... καὶ πάλιν ἐξω. E. 79. C: ἐξω μεθὲν τὸ πνεῦμα. C: ἐξω ἰόν. D. 84. E: ἀδυνατοῦν ἐξω πορευθῆναι. 85. C: ἐξω ... ἀναπέμπει. Critia 108. E: τοῖς ... ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἐξω κατοικοῦσι. 115. C: ὁδὸν ἐξω ... ποιούμενοι. Legg. VII. 814. A: ἐξω στρατεύεσθαι. Lys. 206. E: ἐπαιζον ἐξω. Alc. I. 117. C: εἴσω ἄγειν ἢ ἐξω. Ep. VII. 348. A: βλέπων ἐξω. 349. B: ὠχόμην ἐξω. Phaedr. 112. E: τὸ ἐξωτάτω ῥέον. Praepos. *extra*. Phaedr. 227. A: ἐξω τείχους. 247. A: φθόνος ... ἐξω θείου χοροῦ ἴσταται. 256. B: ἐξω (τοῦ ἔρωτος) γενομένῳ. Theaet. 153. D: ἐτέρων τι ἐξω τῶν σῶν ὁμμάτων. Parm. 138. D: μήτε ... ἐν ἐκείνῳ εἶναι ... μήτ' ... ἐξω ἐκείνου. Legg. IX. 873. E: ἐξω τῶν ὄρων τῆς χώρας. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἐξω τῆς δίκης. X. 909. C: ἐξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν. XI. 925. B: τῶν ... ὄντων ἐξω τῆς συγγενείας. XII. 949. B: καθάπερ ἐξω τοῦ λόγου λέγοντος. 960. A: ἐξω τῆς οἰκίας. Epin. 985. A: θεὸν ... ἐξω τούτων εἶναι. Ion. 535. B: πότερον ἔμφρων εἶ, ἢ ἐξω σαυτοῦ γίγναι —; Alc. II. 147. D: γίγνεται ... συντεθέν ἐξω ... τοῦ μέτρου. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... ἐξω ... βαίνοσι τῆς ὀρθῆς πολιτείας. **ex*. Phil. 16. A: τὴν ... τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἐξω τοῦ λόγου ... ἀπελθεῖν. — Cum artic. *exterior*. Phaedr. 247. C: τὰ ἐξω τοῦ οὐρανοῦ. 248. A: εἰς τὸν ἐξω τόπον. Theaet. 144. C: ἐν τῷ ἐξω δρόμῳ. 198. C: ἢ ἄλλο τι τῶν ἐξω. Pol. IV. 443. D: οὐ περὶ τὴν ἐξω πρῶξιν τῶν αὐτοῦ. VIII. 556. A: ἄνευ τῶν ἐξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ. 566. E: πρὸς τοὺς ἐξω ἐχθρούς. IX. 577. A. 588. E: τὸ ἐξω μόνον ἔλττρον ὁρῶντι. X. 617. C: τοῦ ἀτρακτοῦ τὴν ἐξω περιφορὰν. Critia 117. B: ἐπὶ τοὺς ἐξω κύκλους ... ἐπωχέτεον. D. Charm. 171. B: ἐν γε τοῖς

ἔξω. Pol. X. 616. E: τὸν ... ἐξωτάποι σφόνδυλον. Critia 115. D. 116. B. Etiam in eo ponitur quod exstat vel prominet. Theaet. 143. E: τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων.

ἔξωθεν, extrinsecus; foris. Phaedr. 245. E: ὧ ... ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι. 279. B: ἔξωθεν ... ὅσα ἔχω. Soph. 253. D: ἔξωθεν περιεχομένους. Polit. 293. D: ἐπιεσγόμενοι ... ἔξωθεν. Parm. 127. D: ἐπείσθαι ... ἔξ. 150. E: περὶ ἑαυτὸ ἂν εἴη ἔξ. Crat. 420. A: ὅτι ἐσρεῖ (v. εἰσρεῖ) ἔξ. Conv. 216. D: τοῦτο ... οὗτος ἔξ. περιβέβηται. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσης ... ξυμμαχίας ἔξ. IX. 588. D. Tim. 33. A: περιστάμενα ἔξ. C: ὁρατὸν ... οὐδὲν ὑπελείπετο ἔξ. 61. B: ἐπιόντα ἔξ. Critia 116. A: ἔξ. καὶ ἐντός. E. Legg. VII. 800. E: χορούς τινες ἔξ. μεμισθωμένους. VIII. 829. A: ἔξωθέν τε καὶ ἐνδοθεν. al. Cum artic. externus. Prot. 334. B: τοῖς ... ἔξ. τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἔστι τῷ ἀνθρώπῳ. Polit. 277. C: τὴν ἔξωθεν ... περιγραφὴν ... ἰκανῶς ἔχειν. 307. E: πρὸς τὰς ἔξ. πόλεις. Pol. III. 414. B: τῶν ... ἔξ. πολέμων. (Id. 417. B. IV. 442. B. Legg. I. 628. B.) 415. E: τοὺς τε ἔξ. ἀπαιμύνουσιν. Tim. 77. B: τὴν ... ἔξ. ἀπωσαμένῳ κίνησιν. Critia 112. A: ὥκειτο ... τὰ ... ἔξ. Legg. I. 628. A: πρὸς πόλεμον ... τὸν ἔξ. βλέπων. D: πρὸς τὰ ἔξ. πολεμικὰ ἀποβλέπων.

ἔξωθῶ, expello. Tim. 62. B: τὰ σμικρότερα ἐξωθοῦντα. εἰκοι, vid. εἶκω.

ἐορτάζω, diem festum ago. Alc. I. 121. C: ὅπανα ... ἐορτάζει ἡ Ἄσια. Ib. ἐορτάζουσι πάντες cet. Legg. VIII. 835. B: ἐορτάζειν. II. 657. D: περὶ τῶν ἐορταζόντων. Trop. Pol. V. 458. A: ἑαυτὸν με ἐορτάσαι.

ἐόρτασις, ἡ, celebritas. Legg. II. 657. D: χαίροντες τῇ ἐκεῖνων παιδιᾷ τε καὶ ἐορτάσει.

ἐορταστικός, ἡ, ὄν, festus, sollemnis. Legg. VIII. 829. B: μάχαι τινὲς ἐορταστικαί.

ἐορτή, ἡ, dies festus, celebritas. Def. 415. A: χρόνος ἐσθὺς κατὰ νόμους. Phaed. 61. A: ἡ τοῦ θεοῦ ἐορτή. Gorg. 447. A: κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν. Ib. ἀστείας ἐορτῆς. Tim. 21. B. Pol. I. 327. A: τὴν ἐορτὴν ... θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν. IX. 573. D: ἐορταὶ γίνονται. Legg. VII. 809. D. Pol. II. 364. C: μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἐορτῶν. Legg. II. 653. D: τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβάς. VII. 796. C. Conv. 197. D: ἐν ἐορταῖς. Legg. II. 653. D. VI. 775. D. Ion. 535. D: ἐν θυσίαις καὶ ἐορταῖς. Legg. VII. 799. A: τάξαντας ... τὰς ἐορτάς. 816. C. VIII. 828. B: δώδεκα ... ἐορτάς εἶναι τοῖς δώδεκα θεοῖς. C: γυναικείας ... ἐορτάς. 835. B: ἐορτάς ἀποδοῦναι τῇ πόλει ἐορτάζειν. Epin. 985. E. *festa oblectatio. Phaedr. 276. B: παιδιᾷ τι καὶ ἐορτῆς χάριν.

ἐπαγγέλλω, denuntio, indico. Legg. III. 702. D: οὐ πόλεμόν γε ἐπαγγέλλεις. Med. denuntio, h. e. posco, iubeo. Lach. 189. B: σοὶ ... ἐγὼ ἐπαγγέλλομαι καὶ διδάσκω καὶ

ἐλέγχειν ἐμὲ ὃ τι ἂν βούλῃ. Gorg. 458. D: αὐτὸν ἐπαγγελάμενον ἐρωτᾷν ὃ τι τις βούλεται. **promitto vel operam meam offero*. Legg. XI. 915. A: ἐπαγγελλόμενον ὃ τι χρὴ δρᾶν τῶν δικαίων καὶ ἅμα δυνατῶν. **profiteor*. Prot. 319. A: τοῦτό ἐστι ... τὸ ἐπαγγέλμα ὃ ἐπαγγέλλομαι. Gorg. 449. B. 447. C: τί ἐστὶν ὃ ἐπαγγέλλεται τε καὶ διδάσκει. Theag. 127. E: οἱ παιδεύειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε εἶναι νέους ἀνθρώπους. Men. 95. B. Soph. 223. A: τὸ ... ἐπαγγελλόμενον ... ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας ποιούμενον. Euthyd. 273. E: τοῦτο μέμνημαι σφῶ ἐπαγγελλομένῳ. Pol. VII. 518. B: οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασὶν εἶναι. Lach. 186. C: οἵπερ μόνοι ἐπαγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλὸν τε κἀγαθόν.

ἐπάγγελμα, τό, *professio*. Prot. 319. A. Euthyd.

274. A: ὑπὸ ... τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος.

ἐπάγω, *adduco, induco, assero, infero*. Pol. V. 472. A: ὅτι ... νῦν τὸ μέγιστον ... τῆς τρικυρίας ἐπάγεις. Legg. IX. 881. E: ὅς ἂν ... μὴ ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ. XII. 943. E: (μὴ) ἀναξίῳ ἀναξίας ἐπάγῃ δίκας. Polit. 278. A: ἐπάγειν ἐπὶ τὰ μήπω γινωσκόμενα. Crat. 420. D: ταῦτα ... μοι δοκεῖς ... πυκνότερον ἐπάγειν. Legg. VIII. 844. C: ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βουλούμενος ταξάσθω *cet.* Tim. 88. A: ρεύματα ἐπάγουσα. Phil. 35. D: ἐπάγουσαν. Critia 118. E: τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα. Tim. 33. A: νόσους γῆρας τε ἐπάγοντα. Phaed. 106. A: ὅποτε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι. Lys. 217. D: ὅταν ... τὸ γῆρας αὐταῖς ταῦτόν τοῦτο χροῶμα ἐπαγάγῃ. Legg. III. 697. C: τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Locr. 102. A: τροφὰ ... πᾶσα ἀπὸ εἰζας ... τὰς καρδίας ... ἐπάγεται τῷ σώματι. 103. C. Med. *adduco, infero*; *etiam assero, cito*. Hipp. mai. 289. B: ὃν (Ἡράκλειτον) σὺ ἐπάγεις. Legg. VII. 823. A: τὸ ... παρὸν ἡμῖν ... οἷον μύρτυρα ἐπαγόμεθα. Pol. II. 364. C: μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται. Menex. 243. B: ἰδίᾳ τοῦτον πάλιν ἐπάγεσθαι. Legg. XI. 930. B: μὴ μητρονίαν ἐπαγόμενον. Prot. 347. E: ἐπαγόμενοι ... αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις *cet.* Legg. X. 897. D: νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι. Pol. VIII. 556. E: ἔξωθεν ἐπαγομένων ... ξυμμαχίαν. Lys. 215. C: τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο. Menex. 238. B: ἀρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν τοὺς θεοὺς ἐπηγάγετο. Gorg. 492. B: αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγουντο τὸν ... νόμον *cet.*

ἐπαγωγή, ἡ, *illicium magicum*. Pol. II. 364. C: ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις. Legg. XI. 933. D: καταδέσειν ἢ ἐπαγωγαῖς ἢ τισιν ἐπωδαῖς *cet.*

ἐπαγωγός, ὁ ἡ, *alliciens*; *neutr. c. artic. illecebra*. Tim. 45. D: ἔτι τε ἐπαγωγὸν γίγνεται ὕπνου. Phil. 44. C: ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι.

ἐπαύδω, *incanto*; etiam *verbis demulcentibus vel persuadentibus uitor, consolor, admonero, animum erigo* al. Theaet. 157. C: τούτου ἔνεκα ἐπαύδω. Charm. 155. E: ἦν εἰ ... τις ἐπαύδοι. Legg. VII. 812. C: (ἵνα) ἐπαύδῃ ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς. Phaed. 77. E: χρὴ ... ἐπαύδειν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας. 114. D: χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπαύδειν ἑαυτῷ. Legg. II. 664. B. 666. C. XII. 944. B. Charm. 176. B. Phaedr. 267. D: πάλιν ὠργισμένοις ἐπαύδων κηλεῖν. Legg. VIII. 837. E. VI. 773. D: ἐπαύδοντα. II. 665. C: ὅλη τῇ πόλει ὅλην τὴν πόλιν αὐτῇ ἐπαύδουσαν. Pol. X. 608. A: ἐπαύδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τούτον τὸν λόγον. Theaet. 149. C: ἐπαύδουσαι. Charm. 157. C: ἐπαύσαι. 176. B: ἐπαύδεσθαι. 158. C: ἐπαύστεον.

ἐπαιδοῦμαι, *revereor*. Legg. XI. 921. A: μηδὲν τὸν βιοδύτην θεὸν ἐπαιδεσθεῖς.

ἐπαινέτης, ὁ, *laudator; assensor; probator*. Prot. 309. A: οὐ σὺ ... Ὁμήρου ἐπαινέτης εἰ —; 345. E. Phaedr. 258. A: ὅτι ... συγγράμματα (v. συγγράμματος) πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται. Polit. 306. D. Pol. IV. 426. B. IX. 583. A. Prot. 345. E: ἐπαινέτην. Legg. I. 633. A: τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε. 639. C. Pol. II. 366. D: ὅσοι ἐπαινέται φασὶ δικαιοσύνης εἶναι. Phaedr. 258. A: ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν. Pol. X. 606. E: ὅταν Ὁμήρου ἐπαινέταις ἐντύχῃς. Legg. I. 638. D. Phaedr. 257. E: οἱ ... οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας. Menex. 247. E. Etiam *rhapsodus dicitur ἐπαινέτης* (vid. ἐπαινῶ). Ion. 536. D: ὅτι οὐ τέχνη, ἀλλὰ θεία μοῖρα Ὁμήρου δεινὸς εἰ ἐπαινέτης. Ib. ad fin. θεῖον εἶναι, καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὁμήρου ἐπαινέτην.

ἐπαινετός, ἡ, ὄν, *laudabilis, insignis*. Def. 411. D: ἕξις θνητοῦ ζώου κατ' αὐτὴν ἐπαινετή. Epin. 987. D: τὸ δ' ἐπαινετὸν αὐτοῦ χρεὶν λέγειν ὅτι cet. Crat. 416. C: οὐκ οὖν ... ὅσα ... ἂν νοῦς ... ἐργάσῃται, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά —; Legg. I. 637. B. II. 660. A: ἐν τοῖς καλοῖς ῥήμασι καὶ ἐπαινετοῖς.

ἐπαινος, ὁ, *laus, laudatio; praedicatio*. Pol. X. 605. E: ἡ καλῶς ... οὗτος ὁ ἐπαινος ἔχει, τὸ cet. Legg. II. 663. A: κλέος τε καὶ ἐπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν cet. V. 730. B. XI. 917. C: ἐπαινος ... ὅρκος τε περὶ παντός τοῦ πωλονμένου ἀπέστω. Lach. 181. B: οὗτος ... ὁ ἐπαινός ἐστι καλὸς ὃν σὺ νῦν ἐπαινεῖ cet. Conv. 195. A: εἰς ... τρόπος ὁρθὸς παντός ἐπαίνου περὶ παντός. Pol. VI. 492. C. Legg. VI. 762. E: ἄξιος ἐπαίνου. VII. 811. E: οὗς δ' ἂν τῷ ἐπαίνῳ συμψήφους ἔχῃ. Phaedr. 243. D: σοῦ ... εἰπόντος τὸν τοῦ ξεστοῦ ἐπαινον. 260. B: συντιθεῖς λόγον ἐπαινον κατὰ τοῦ ὄνου. C: τὸν ἐπαινον ποιούμενος. Polit. 286. C. Conv. 177. B: ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ἀφέλειαν. D: λόγον εἰπεῖν ἐπαινον Ἐρωτος. 217. E:

εἰς ἔπαινον ἐλθόντα. Legg. I. 625. A: τοῦτον τὸν ἔπαινον ... εἰληφέναι. III. 687. A: ὁ τὸν ἔπαινον τοῦτον περὶ ἐκάστου τιθέμενος. XII. 947. B: οἶον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας ... ἄδειν. Prot. 326. A: ἐν οἷς ... ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν. Pol. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ ἔπαινοι cet. Legg. XII. 957. C: ὅσοι ... ἐν ποιήμασιν ἔπαινοι καὶ ψόγοι περὶ τινων λέγονται καὶ ὅσοι καταλογάδην. Polit. 287. A: ψόγων καὶ ἐπαίνων μηδὲν φροντίζειν. Legg. IV. 706. C: ὡς ἄξια ἐπαίνων πολυλίκις μυρίων. VIII. 841. E: ἄτιμον ... τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπαίνων. Theaet. 174. D: ἐν ... τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις. Legg. II. 663. C: καὶ ἐπαίνοις καὶ λόγοις ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδिका. Phaedr. 240. E: ἀκαίρους ... ἐπαίνους. Gorg. 483. B: τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦσι. Conv. 177. B: Ἡρακλέους ... ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν. Legg. III. 700. C: κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες. Crit. 47. C.

ἐπαινῶ (ἐπαίνημι. Prot. 345. D. e Simon.), *laudo, praedico; probō, assentior; etiam commendo*. Prot. 361. D: ἐγὼ ... ἐπαινῶ σου τὴν προθυμίαν. Conv. 222. A: ταῦτ' ἐστὶν ... ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ. Pol. IV. 426. C: οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἐπαινῶ. Gorg. 512. C: ἐξ ὧν τὰ σαντοῦ ἐπαινεῖς. Pol. IV. 431. A: ἐπαινεῖ γούν. Legg. VI. 770. E: ἐπαινεῖτε καὶ ψέγετε τοὺς νόμους. Prot. 310. E: πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι. Phaedr. 233. A: καὶ παρὰ τὸ βέλτιστον τὰ τε λεγόμενα ... ἐπαινοῦσι. Pol. II. 362. E. Legg. VII. 806. C: ἐπαινεῖτω. IV. 719. E: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάγον ἐπαινοίην. Theaet. 145. A: εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετὴν τε καὶ σοφίαν. Pol. III. 401. E: τὰ ... καλὰ ἐπαινοῖ. II. 360. D: ἐπαινοῖεν ... ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον. IV. 424. C: (μὴ) τοῦτο ἐπαινή. Polit. 283. C: ἵνα κατὰ λόγον ἐπαινῶμεν cet. Conv. 175. C. Phaedr. 257. E: οἱ ἂν ἐκασταχοῦ ἐπαινῶσιν αὐτούς. Conv. 180. E: ἐπαινεῖν ... δεῖ πάντας θεοὺς. 188. D. E. al. Theaet. 145. A: ἐπαινῶν πη ἢ ψέγων. Conv. 188. E: τὸν Ἔρωτα ἐπαινῶν. Polit. 306. D: εἴτε ἄλλου ... ἐπαινοῦντος ἤσθησαι. 307. D: τὰ μὲν ἐπαινοῦντες ὡς οἰκεία cet. Pol. II. 383. A: πολλὰ ... Ὀμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα cet. 361. E: τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. Clit. 406: τὰ μὲν ... ἔγωγε οὐκ ἐπῆνον σε, τὰ δὲ καὶ ἐπῆνον. Phaedr. 274. E: τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῆνει. Pol. IX. 582. D. VI. 501. C: ὃν τότε ἐπηροῦμεν πρὸς αὐτούς. X. 605. E. Polit. 307. A: τὸ ... εἶδος ἄρ' οὐ πολλάκις ἐπῆνεκαμεν (v. ἐπῆνεσαμεν) —; Gorg. 471. D: καὶ κατ' ἀρχὰς τῶν λόγων ... ἔγωγε σε ἐπῆνεκα ὅτι cet. Legg. IV. 719. D: ἐπῆνεσας ἀπλῶς. Theaet. 194. E: ὃ ... ἐπῆνεσεν ὁ πάντα σοφὸς ποιητής. Pol. VI. 491. B: ἐν ἑκάστων ὧν ἐπῆνεσαμεν. Prot. 338. B: πάντες ἐπῆνεσαν. Legg. III. 691. A: ὁ λόγῳ τε καὶ ὄρκῳ ἐπῆνεσαν. Pol. II. 367. D: τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δι-

καιουσύνης ὁ cet. Conv. 214. D: ἐάν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω cet. Conv. 180. D: ἐπαινέσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. 201. C: πολλὰ ... ἂν τις καὶ ἄλλα ἔχοι Σωκράτη ἐπαινέσαι καὶ θαυμάσια. Legg. VII. 823. C. Lach. 180. A: εἴ τι ἔχετε ἐπαινέσαι μᾶθημα γέω ἀνδρεί cet. Menex. 239. D: ἐπαινέσαι αὐτῶν τὴν ἀρετὴν. Legg. IV. 719. E: φειδωλὸς... τὸν αὐτὸν ἂν ἐπαινέσοι. Lach. 181. B: ὃν (ἐπαινον) σὺ νῦν ἐπαινεῖ ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεῦεσθαι. Pol. IV. 426. D: ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Legg. XH. 952. C: πολὺ τ' ἐπαινείσθω μᾶλλον ζῶν cet. Alc. I. 111. A: δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. Prot. 337. B: ἐπαινείσθαι (ἐστίν) ἐν λόγῳ πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων. Conv. 182. E. Legg. IX. 870. A. Pol. VIII. 544. C: ἡ ... ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη (πολιτεία). II. 366. C: ἐπαινουμένης (δικαιοσύνης) ἀκούοντα. Legg. XII. 955. C: λόγον ἐπαινούμενον. Pol. VIII. 550. A: ἐπαινουμένους. Legg. V. 726. C: τοὺς ἐπαινουμένους πόνοους. Crat. 414. A: οὐ γὰρ ἂν ἐπηρεῖτο ἡ ἀνδρεία. Pol. V. 474. D: ἐπαινεθῆσεται ὑφ' ὑμῶν. Med. (fut.) Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσει; Pol. IV. 426. B. Menex. 236. E: ὅστις τοὺς ... τετελευτηκότας ἱκανῶς ἐπαινέσεται. Pol. II. 379. E: οὐκ ἐπαινεσόμεθα. 383. A. Legg. III. 688. D. Conv. 199. A: ἐπαινέσεσθαι. Legg. I. 639. C. Verb. Pol. III. 390. E: οὐδὲ ... Φοῖνικα ἐπαινετεῖον. — Etiam in rhapsodo dicitur qui poetae carmina pronuntiat vel recitat. Ion. 541. E: ὡς τέχνη καὶ ἐπιστήμη οἷός τε εἰ "Ὀμηρον ἐπαινεῖν.

ἐπαίρω, *effero*. Pol. IV. 434. A: ἐπαυρόμενος ἢ πλοῦτω ἢ πλῆθει cet. Legg. IV. 716. A: χορήμασιν ἐπαυρόμενος ἢ τιμαῖς cet. Pol. X. 608. B: οὔτε τιμῇ ἐπαυθέντα οὔτε χορήμασιν cet. Cum infin. est *incito*, *impello*. Hipp. min. 373. A: σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἰππία διαλέγεσθαι. Pol. III. 416. C: ἥτις ... κακουργεῖν ... μὴ ἐπαροῖ (v. ἐπάρη) περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Phaedr. 232. A: τοὺς ... ἐρωήντας ... ἐπαυθῆναι καὶ (sic Ven. Σ pro τῷ) λέγειν καὶ ... ἐπιθεῖνυσθαι.

ἐπαῖσσω, *irruo*. Theaet. 190. A: εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαῖξασα.

ἐπαισχύνομαι, *verecundus sum*. Pol. IX. 573. B: δόξας ἢ ἐπιθυμίας ... ἐτι ἐπαισχυνόμενας. **vereor*. Soph. 247. C: ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπαισχυνθεῖεν οἱ γε αὐτῶν σπαροτοί cet. Phaedr. 85. D: καὶ δὴ καὶ νῦν ἐργωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέσθαι.

ἐπαιτιῶμαι, *criminor, accuso*. Legg. VI. 767. E: ἐὰν δέ τις ἐπαιτιᾷται τινα ἐκόντα ἀδίως κρίναι τὴν δίκην. XI. 914. C. Pol. VIII. 565. E: ἀδίως ἐπαιτιώμενος. Legg. VI. 767. B: ἐπαιτιώμενος ἀδικεῖν αὐτόν. XI. 936. D. Ep. VII. 329. C. Cum voce αἰτίαν est *attribuo* (causam). Phaedr. 98. B: τῷ ... νῦν οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμε-

νον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. *conqueror. Pol. 497. B: ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατὰστασιν πόλεως φιλοσόφου γνώσεως. *praetendo. Ep. VII. 329. A: τὸ μέγεθος ... τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόρου ἐπαιτιώμενος.

ἐπαῖω, *intelligo, scientiam teneo*. Apol. 19. C: ὦν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν περὶ ἐπαῖω. Gorg. 518. C: ἐπαῖεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. 464. D: πότερος ἐπαῖει περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων *cet.* Pol. X. 601. C: τοῦ ... ὄντος οὐδὲν ἐπαῖει. Charm. 170. E: οὐδὲν ... ἐπαῖει ... ἀλλ' ἢ *cet.* Hipp. 289. E: οὐδὲν ἐπαῖει περὶ καλῶν κτηριάτων. Ax. 369. D: οὐκ ἐπαῖει ... ὁ νοῦς. Phaedr. 234. D: ἐπαῖειν περὶ τῶν τοιούτων. 268. E: μηδὲ σμικρὸν ἀρμονίας ἐπαῖειν. Theaet. 145. D: οὓς ἂν οἴωμαι τι τοιούτων ἐπαῖειν. Pol. VII. 522. E. Hipp. mai. 291. D: μηδ' ὅτιοῦν ἐπαῖειν. Ep. VII. 341. C: περὶ τοῦ πράγματος ἐπαῖειν οὐδὲν. Phaedr. 268. C: οὐδὲν ἐπαῖων τῆς τέχνης. Pol. X. 598. C: περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαῖων τῶν τεχνῶν. 601. A: αὐτὸς ... οὐκ ἐπαῖων περὶ σκντοτομίας. Crit. 47. B: τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαῖοντι. Prot. 314. A: παρακαλέσαντα τὸν ἐπαῖοντα. Pol. X. 601. Legg. III. 701. A: ὡς ἐπαῖοντα ἐν Μούσαις τό τε καλὸν καὶ μῆ. Crit. 47. C: τοὺς τῶν πολλῶν καὶ μηδὲν ἐπαῖόντων (ἐπαῖονους). D. Phaedr. 275. E: παρὰ τοῖς ἐπαῖουσιν. Crat. 395. B: τοῖς ... ἐπαῖουσι περὶ ὀνομάτων. Prot. 327. C: (πρὸς) μηδὲν ἀύλησεως ἐπαῖοντας. Pol. VI. 488. D.

ἐπακολουθῶ, *subsequor, et simpl. sequor*. Phaed. 60. C: ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. Phil. 27. A: ἐπακολουθεῖ ... ἐκείνῳ. Legg. II. 667. E: ὅταν μηδὲν αὐτῇ τούτων ἐπακολουθῇ. Crat. 404. D: δυνάμενον ἐπακολουθεῖν. Pol. II. 370. C: ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν. Polit. 261. A: ἐπακολουθῶν. Phaed. 60. C: ἤκειν ... ἐπακολουθοῦν. Apol. 23. C: οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Pol. II. 359. C: εἴτ' ἐπακολουθήσοιμεν θεώμενοι. Theaet. 152. B: ἐπακολουθήσωμεν ... αὐτῷ. Legg. III. 688. D: προθύμως ... τοῖς λεγομένοις ἐπακολουθήσομεν. *assequor, percipio, intelligo. Legg. XII. 963. A: καλλιστ' ἐπακολουθεῖς. Soph. 243. A: εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴτε ἀπολειπόμεθα. Legg. IX. 861. C: ἴνα ... πᾶς ἐπακολουθῇ τοῖς λεγομένοις. Phaedr. 271. E: πραττόμενα ὁξέως τῇ αἰσθήσει δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Theaet. 177. C. Soph. 259. C. Theaet. 168. E: ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσειε λόγῳ διερευνωμένῳ. Phaed. 107. B: ἐπακολουθήσαι. Charm. 171. B. Riv. 135. D: ἐπακολουθήσαι τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ.

ἐπακούω, *attendo, et simpl. audio*. Soph. 227. C: ἐτάκουε. Legg. X. 905. D. Theaet. 155. E: μὴ τις τῶν ἀμνήτων ἐπακούῃ. Prot. 315. A: ἐπακούοντες τῶν λεγομένων. Gorg. 487. C: καὶ ποτε ὑμῶν ἐγὼ ἐπήκουσα (v. ὑπή-

κουσα) βουλευομένων cet. Legg. VI. 772. E: πρῶτον ἐπα-
κουσάτω. V. 729. B: μὴ ποτέ τις ... ἐπακούσῃ δρώντα ἢ
λέγοντά τι τῶν αἰσχυρῶν. X. 885. C: ἐπακούσωμεν αὐτῶν
πρῶτον ἂ cet. Prot. 317. D: ἵνα ἐπακούσωσιν ἡμῶν. Parm.
127. D: σμίκρ' ἅττα ἔτι ἐπακούσαι τῶν γραμματῶν. Pol. V.
475. D: ἐπακούσαι πάντων χορῶν. Riv. 133. A: ἐπακούσαντες.

ἐπακτός, ὁ ἡ, *adscitus*. Pol. IX. 573. B: ἕως ἂν ...
μανίας ... πληρώσῃ ἐπακτοῦ. III. 405. B: τὸ ἐπακτῷ παρ'
ἄλλων ... τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι.

ἐπαλείφω, *illino, imungo*. Tim. 66. C: ἐπαλείφουσα τὰ
τραγυνθέντα. Lys. 217. C: πάρεστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ
ἐπαλείφθέν.

ἐπάλλαξις, ἡ, *vicissitudo*. Soph. 240. C: διὰ τῆς
ἐπαλλάξεως ταύτης.

ἐπαμύνω, *opitulator, auxilior, succurro*. Conv. 213. D:
ἐπάμυνε. Pol. II. 362. D. Theaet. 168. E: μὴ ... οἶον ἐμὲ
... τῷ σὺ εἰταίρω ... δεῖν παντὶ τρόπῳ ἐπαμύνειν. Pol. III.
390. E. Legg. III. 692. D. Theaet. 165. E: ἐπαμύνοντες αὐ-
τῷ. Conv. 213. C: ὅρα εἴ μοι ἐπαμυνεῖς. Legg. X. 891. B:
οὐδὲν ἂν ἔδει τῶν ἐπαμνούντων λόγων ὥς εἰσὶ θεοί.

ἐπαμφοτερίζω, *ambiguus sum, eandem rem et affirmo
et nego*. Pol. V. 479. C: ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν. B: τοῖς
ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ... ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε. **fluctuo*. Phaedr.
257. B: ἵνα καὶ ὁ ἑραστής ὁδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ.
ἐπαναβαθμός, ὁ, *gradus* (vern. Stufe). Conv. 211.
C: ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον.

ἐπαναβαίνω, *ascendo*. Tim. 63. B: ἐπαναβὰς ἐπ' ἐκείνο.

ἐπαναγκάζω, *cogo*. Prot. 345. E: αὐτόν ἐπαναγκά-
ζειν φίλον τινὲ γίγνεσθαι cet.

ἐπάνανγκες, *necesse*. Legg. VI. 764. A: ἐπάνανγκες δ'
ἔστω τῷ τῶν δευτέρων καὶ πρώτων τιμημάτων. Ib. τρίτῳ
δὲ τιμήματι ... μὴ ἐπάνανγκες. 765. A: τοῖς δ' ἄλλοις ...
μηδὲν ἐπάνανγκες ἔστω. C. VII. 848. A. IX. 877. C. 878. E:
ἐκγόνοις ... εἶναι τῶν τοιούτων τραυμάτων δικαστὰς ... τοὺς
ὕπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας ἐπάνανγκες (int. ἐστί). Conv.
176. E: ἐπάνανγκες ... μηδὲν εἶναι. Pol. VII. 536. D: οὐχ
ὥς ἐπάνανγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους.
Legg. VI. 756. C.

ἐπανάγω, *duco, voco, profero*. Legg. IV. 724. A: οἶον
πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν. VIII. 846. B: εἰς τὰ κοινὰ δικα-
στήρια ἐπανάγειν. XII. 949. B: πάλιν ἐπανάγειν εἰς τὸν
περὶ τοῦ πράγματος ἀεὶ λόγον. **revoco, recipio*. Ep. VII.
325. A: ἐμαντὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν.

ἐπαναγωγῇ, ἡ, *elatio*. Pol. VII. 532. C: ταύτην
ἔχει ... ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ
ἀρίστου ... θείαν.

ἐπαναιροῦμαι, *accipio, adipiscor*. Lys. 219. A:
ἐνεκα δὲ τῆς ὑγείας τὴν φιλίαν ἢ ἱατρικὴν ἐπανήρηται.

ἐπανακοινῶ, *communico*. Legg. XI. 918. A: νομοφύλαξιν ἐπανακοινῶσαντες.

ἐπανακύνῃσις, ἤ, *conversio*. Tim. 40. C: τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυνήσεις.

ἐπανακυνκλῶμαι, *me converto*. Pol. X. 617. B: φορᾶ ἵνα ... ἐπανακυνκλούμενον τὸν τέταρτον (κύκλον).

ἐπαναλαμβάνω, *repeto*. Partic. (ut Lat. *repetitus*) adverbio potest exprimi. Legg. VI. 746. B: χορὴ δ' ἐπαναλαμβάνειν πρὸς αὐτὸν τὰ τοιαῦτα. Phaedr. 228. A: πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν οἱ λέγειν. Ep. VII. 352. A: ὦν δ' ἐπανέλαβον ἔνεκα τὴν εἰς Σικελίαν ἀφίξιν τὴν δευτέραν cet. Gorg. 488. B: ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε. Phil. 66. D: τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν λόγον. Legg. VI. 781. B. Phil. 60. D: ἐπαναλαβόν. Theaet. 169. E: πάλιν ... ἐπαναλαβόντας βεβαιοῦσθαι.

ἐπαναμιμνήσκω, *in memoriam revoco*. Legg. III. 688. A: ὑμᾶς ἐπαναμιμνήσκω.

ἐπανανεοῦμαι, *instauro, repeto*. Pol. II. 358. B: ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

ἐπαναπολῶ, *repeto*. Phil. 60. A: τὸ καὶ δις καὶ τοῖς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Legg. IV. 723. E: πάλιν ... ἐπαναπολήσωμεν.

ἐπανασκέπτομαι, *iterum considero, denuo exploro*. Crat. 428. D: δοκεῖ ... μοι χρῆναι ἐπανασκέπασθαι τί καὶ λέγω. Theaet. 154. E: πάλιν ἐπανασκεψόμεθα.

ἐπανασκοπῶ, *iterum perpendo*. Hipp. min. 369. D: διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ.

ἐπανάστασις, ἤ, *seditio*. Pol. IV. 444. B: ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς.

ἐπανατίθημι, *assigno, tribuo*. Legg. XI. 926. D: ἂν δέ τῳ μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοκῇ τοῖς νομοφύλαξιν cet.

ἐπαναφέρω, *refero*. Pol. IV. 434. E: ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα. Legg. V. 742. C: ἐπαναφέρων εἰς τὴν ἀρχὴν αἰεὶ καὶ τὴν βούλησιν. I. 631. A: πάντα εἰς μῦθον ἀρετῆς ... ἐπαναφέροντα. Crat. 425. D: εἰς ὅτι ἐπανέγκωμεν. Legg. III. 680. D: τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἀγριότητα διὰ μυθολογίας ἐπανενεγκῶν. Med. Loer. 96. D: ἐπαναφερόμενά τε καὶ καθ' αὐτὰ κινεόμενα. Intrans. *referri, redire*. Lys. 219. C: ἢ οὐκέτι ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλο φίλον, ἀλλ' ἤξει ἐπ' ἐκείνο ὃ cet.

ἐπαναχωρῶ, *redeo*. Legg. VI. 781. E: πάλιν ... ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσωμεν λεχθέντα.

ἐπάνειμι, *revertor, redeo*; etiam (c. accus.) *repeto aliquid vel perpendo*. Ax. 372: καγὼ ... ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες ἐς περίπαιον. Theaet. 177. C: πάλιν ἐπανίωμεν. Id. Polit. 263. A. 297. E. Pol. V. 462. E: ἐπανιέναι ... ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν. Legg. VII. 815. D. Theaet. 186. B: τὴν

... οὐσαν ... αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἐπανιοῦσα καὶ ξυμβάλλουσα πρὸς ἄλληλα κρίνειν πειράται ἡμῖν. Legg. X. 891. A: ἃ γ' ἔσται καὶ τῷ θυσιμαθεὶ πολλάκις ἐπανιόντι σκοπεῖν. Pol. IV. 434. E: πάλιν ἐπανιόντες ἐπὶ τὴν πόλιν βασανιοῦμεν. Legg. III. 693. C: οὕτως ἐπανιόντες τοὺς λόγους. Tim. 19. A: εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων (*eorum qui reducti fuerint*) χώραν μεταλλάττειν. Legg. VII. 808. D: ἡμέρας δὲ ὀρθροῦ τε ἐπανιόντων. Parm. 142. B: εἰάν τι ἡμῖν ἐπανιοῦσιν ἄλλοιον φανῇ. Clit. 409. C: ἐπανῆειν ... ἐγὼ λέγων ὅτι cet. Polit. 280. B: πάλιν ... ἐπανιτέον ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς. Pol. VII. 532. D: αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον. **ascendo, et in univ. accedo vel pergo*. Conyn. 211. C: αἰεὶ ἐπανιέναι. Tim. 22. E: κάτωθεν ἐπανιέναι. Phaed. 118: ἐπανιών οὕτως. Conyn. 211. B. Hipp. min. 363. C: Ὀλυμπίαζε ... ἐπανιών οἰκοῦμεν ... εἰς τὸ ἱερόν cet. Legg. XI. 925. A: δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιθῶν ἐπανιόν (τὸ γένος). 926. C: πρὸς οὓς (τούτους?) ἐπανιόντες διαδικαζέσθων cet. **persequor, exprobo*. Tim. 61. D: τὰ δ' ὕστερα ὑποτιθέντα ἐπαινιμεν αὐθις. Legg. IX. 857. D: περὶ φύσεως πάσης ἐπανιόντα τῆς τῶν σφαιμάτων.

ἐπανελεθεῖν, *redire, reverti; etiam repetere* (c. accus.). Tim. 17. B: ἐπανελεθε αὐτά. Phaed. 78. A: ὅθεν ... ἀπελίπομεν, ἐπανελέσθωμεν. Polit. 275. C. Parm. 142. B: βούλει ... ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανελέσθωμεν — z Crat. 438. A. Legg. IV. 723. D. Alc. II. 140. D: ἀπ' ἐκείνου πάλιν ἐπανελέσθωμεν. Tim. 19. A: ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελεθεῖν. Legg. XI. 925. C: ἐπανελεσθῶν οἴκαδε. Polit. 267. A: ἐπανελεθόντες ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Legg. IX. 867. C: πάλιν ἐπανελεθόντες ... λέγωμεν. Epin. 977. B: ἔτι ... σμικρὸν ἐπανελεθόντες ... τοῖς λόγοις. Legg. IX. 876. E: ἐπανελεθόντας ... πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους.

ἐπανερύσθαι, *praelerea vel iterum interrogare, et simpl. interrogare, sciscitari*. Clit. 408. E: εἰ δ' ἐπανηρόμεθα τὸν ταῦθ' ἡμᾶς προτρέποντα cet. Prot. 318. C: εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο. 329. A: εἰ ... ἐπανέροιτό τινά τι. Gorg. 451. B. 454. A: μετὰ τοῦτο ἐπανερούμεθ' ἂν τὸν λέγοντα. B: ἐπανερύσθαι. Hipp. min. 364. B. Legg. VII. 802. B: ἐπανερομένους.

ἐπανερωτῶ, *rursus rogo, et simpl. interrogo, sciscitor*. Gorg. 454. C: ἐγὼ δ' ἐπανερωτῶ. Legg. VII. 800. E: τὸ ... τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν. Hipp. min. 369. D. Legg. I. 645. D: πρὸς τί δὲ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς; Gorg. 463. D: ὁ δὲ ἐπανερωτᾷ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι. Phil. 57. B. Legg. II. 662. D: εἴπερ ὀρθῶς ἐπανερωτῶμεν. Crat. 413. A: ἐπειδὴν δ' ἡρέμα αὐτοῖς ἐπανερωτῶ. Legg. VII. 801. A. III. 701. D: ἐπανερωτῶν τὸ νῦν δὴ λεχθέν. Clit. 408. D. Phil. 53. C: τοῦτ' αὐτὸ ἐπανερωτῶν. Tim. 26. C: ἅτ' ἐμοῦ πολλάκις ἐπανερωτῶντος. Phil. 28. D: ὧδε ἐπανερωτῶντες. Legg. XII. 963. B. Ep.

VII. 330. C: τῶν ἐπανερωτούντων ἕνεκα τί δὴ βουλόμενος ἦλθον τὸ δεύτερον. Theaet. 143. A: ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτην (sic libri MSS.). Clit. 408. C. Legg. VII. 817. A: εἰάν ποτέ τινες ... ἐπανερωτήσωσιν οὕτως πῶς cet. Clit. 409. D: ἐπανερωτῶμενος.

ἐπανθῶ, *appareo*. Legg. IV. 710. A: ὅπερ εὐθὺς παῖσι καὶ θηρίοις ... ἔμφροντον ἐπανθεῖ.

ἐπανίημι, *remitto; desino*. Phaedr. 266. A: οὐκ ἐπανήκε πρὶν cet.

ἐπανίστημι, *excito*. Legg. VI. 778. D: τὸ καθεῖδειν εἰάν ... τὰ τεύχη καὶ μὴ ἐπανιστάναι. Aor. 2. *assurgo; etiam seditionem concito*. Legg. IV. 715. B: ὅπως μὴ ποτέ τις ... ἐπαναστῇ cet. Gorg. 484. A: ἐπαναστὰς ἀνεφάνη δεσποτῆς.

ἐπανισῶ, *exaequo*. Prot. 321. A: καὶ τὰλλα οὕτως ἐπανισῶν ἐνεμι. Legg. V. 745. D: ἐπανισουμένους τῷ πληθεῖ cet.

ἐπάνοδος, ἥ, *reditus, repetitio; unde etiam conclusio (orationis)*. Phaedr. 267. D: τὸ τέλος τῶν λόγων ... ὧς τινες ... ἐπάνοδον ... τίθενται ὄνομα. **ascensus*, Pol. VII. 532. B: ἡ ... ἐκ τοῦ καταλείπειν εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. 521. C: ψυχῆς περιαγωγῇ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν (al. *ἰούσης*) ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι.

ἐπανορθῶ, *erigo, sublevo; corrigo, emendo*. Prot. 340. D: ὁ ἐπανορθοῖς. Gorg. 461. D: σὺ παρῶν ἐπανόρθου. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον. Gorg. 461. C: ἵνα ... παρόντες ὑμεῖς ... ἐπανορθοῖτε (al. *ἐπανορθώτε*) ἡμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. Pol. X. 604. D: πρὸς τὸ ... ἐπανορθοῦν τὸ πεισὼν τε καὶ νοσῆσαν. Legg. VI. 769. E: ἐπανορθοῦν νόμους. Polit. 273. E: ἐπανορθῶν. Pol. IV. 425. A: ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. 426. E: ἐπανορθοῦντες αἱεὶ. Theaet. 146. C: πάντως ... ἂν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσετε. Med. Euth. 9. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτο νῦν ἐπανορθούμεθα ἐν τῷ λόγῳ ὡς cet. Legg. II. 653. D: ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς τροφὰς cet. Phaedr. 229. D: τὸ τῶν Ἱπποκентаύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι. Pol. II. 361. A: εἰάν ἄρα πη σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι. B. Legg. I. 644. B. VI. 772. C. XII. 951. C: ἐπανορθούμενον, εἴ τι παραλείπεται. Polit. 276. E: πάλιν ἐπανορθούμενοι. Pol. IV. 425. E: ἐπανορθούμενοι τὸν βίον. Legg. VI. 772. B: ἐπανορθουμένους. XII. 957. B. Theaet. 143. A: ἐπληρωθούμην. Gorg. 462. A: εἰ ... ἐπανορθώσασθαι αὐτὸν (τὸν λόγον) βούλει. Conv. 180. D. Legg. VI. 781. B. Ep. II. 311. D: ἐπαν. καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ. Lach. 200. B: ὑστερον ἐπανορθώσεσθαι. Legg. VII. 809. B: ἐπανορθωτέα.

ἐπανόρθωμα, τό, *correctio*. Prot. 340. A: τὸ ὑπὲρ Σωκράτους ἐπανόρθωμα. D: τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μειζον ἀμάρτημα ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθοῖς. Theaet. 183. A.

ἐπανόρθωσις, ἡ, correctio. Locr. 104. A: ἐπὶ τὰ τὰς ψυχὰς ἐπανορθώσει ταχθεῖσαι ὑπὸ θεῶν τε καὶ νόμων.

ἐπαντλῶ, infundo vel transfundo. Phaedr. 253. A: καὶ ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν ... ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες cet. Phaed. 112. C: πληροὶ αὐτά, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες. Pass. infundendo impleor. Phaed. 112. D: πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπηντλείτο.

ἐπάνω, supra. Pol. VII. 514. B: μετὰ ... τοῦ πνερὸς καὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπάνω ὁδόν. 534. E: ὥσπερ θοιγκὸς ... ἐπάνω κεῖσθαι. Cum genit. Phaed. 109. D: ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν. Cum artic. superior, superior. Critia 112. B: τὰ δ' ἐπάνω τὸ μάχμον ... γένος ... κατωκῆκει. Legg. VIII. 844. C: ὁ ἐπάνω. Ib. τὸν ἐπάνω.

ἐπάνωθεν, supra. Tim. 45. A: ἐπάνωθεν ἡμιῶν.

ἐπάξιος, α, ον, dignus. Soph. 218. E: σπουδῆς οὐ πᾶν τι πολλῆς τινὸς ἐπάξιον. Polit. 266. A: οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγελαίοις θρέμμασιν. Legg. XII. 961. B: αὐτὸν κρίναντα ἐπάξιον εἶναι ... εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν. Phaedr. 238. A: οὔτε τινὰ καλὴν (ἐπωνυμίαν) οὔτε ἐπαξίαν κεντῆσθαι.

ἐπαπειλῶ, minitor. Legg. IV. 719. E: ἐπαπειλῆσας τὴν ζημίαν.

ἐπαποθνήσκω, post (aliquem) morior. Conv. 180. A: ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. 208. D: Πατρόκλη ἐπαπόθανεῖν.

ἐπαράσσω, pulsando occludo (vern. zuschlagen). Prot. 314. D: ἀμφοῖν τοῖν χερσὶν τὴν θύραν ... ἐπήραξε.

ἐπάρατος, ὁ ἡ, execrabilis. Legg. IX. 877. A: τῷ δὲ ἐπάρατον τίγην καὶ ξυμφορὰν (γενέσθαι).

ἐπάρδω, irrigo. Locr. 102. B: εἴ κα πλείω ... ἐπάρδοιτο.

ἐπαρκῶ, supposito, praebeo. Legg. VI. 757. B: τοῖς ἀνθρώποις αἰεὶ σμικρὰ ... ἐπαρκεῖ. Prot. 321. A: ἐπειδὴ ... αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπήρκεσε. Legg. VI. 757. B: πᾶν ... ὅσον ἂν ἐπαρκέσῃ πόλεσιν ἢ καὶ ιδιώταις. Etiam in re ponitur quae defendit vel tutatur. Pol. III. 393. E: μὴ αὐτῷ τό τε σκήπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι (Vat. Θ ἐπαρκέσειεν).

ἐπαρόντος, ὁ ἡ, rusticus. Pol. III. 386. C. et VII. 516. D. (Hom.).

ἐπάρχω, impero. Critia 116. E: ὅσων ἐπῆρχον.

ἐπαρῶμαι, imprecor, detestor. Legg. III. 684. E: ἐπαρᾶται γῆς ... ἀναθασμούς εἰσηγούμενον. XI. 931. B: Ἀμύντορα ... Φοῖνικι τῷ ἐαντοῦ ἐπαρᾶσθαι παιδί. XII. 949. B: μήτε ἐπαρῶμενον ἐαντῷ. XI. 934. E: ἐκ ... τοῦ κατεύχεσθαι ... ἀλλήλοις ἐπαρῶμένους.

ἐπαυλῖς, ἡ, castra. Alc. II. 149. C: Τρωᾶς ἐπαυλιν ποιοιμένους.

ἐπαυξάνομαι, *adolesco*. Tim. 19. A: ἐπαυξανομένων (sic Par. A. c. al. Vulgo ἐπαυξομένων).

ἐπαύξη, ἡ, *incrementum*. Legg. VII. 815. E: τῶν ἔμ-
προσθεν ἀγαθῶν σωτηρίας οὐσης καὶ ἐπαύξεως.

ἐπαύξησις, ἡ, *incrementum*. Legg. XII. 957. D: τοῖς
... ἀγαθοῖς μόνας τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξησιν παρασκευάζοντα.

ἐπαυρεῖν, *impingere*. Ion. 537. B. (Hom.).

ἐπαφή, ἡ, *tactus*. Tim. 46. B: ὅτι ... γίγνεται ἐπαφή.
Soph. 246. A: ὁ παρέχει ... ἐπαφήν τινα. Crat. 404. D:
(διὰ) τὴν ἐπαφήν τοῦ φερομένου. 412. B: ταύτης ... τῆς
φορᾶς ἐπαφήν σημαίνει ἡ σοφία. **tactus* (vern. *das Gefühl*).
Theaet. 186. B: ἄλλο τι τοῦ ... σκληροῦ τὴν σκληρότητα διὰ
τῆς ἐπαφῆς αἰσθήσεται —;

ἐπαφῶ, *contrecto*. Crat. 404. D: τὸ ἐφαπτόμενον καὶ
ἐπαφῶν.

ἐπαχθής, ὁ ἡ, *immodestus, arrogans*. Men. 90. A:
οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς
ἀνὴρ. Phaed. 87. A: εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν. Charm.
158. D: ἐὰν ... ἐμαντὸν ἐπαινῶ, ἴσως ἐπαχθὲς φανέται.
Legg. III. 688. D: λόγῳ ... σε ... ἐπαινεῖν ἐπαχθέστερον.
Neutr. c. art. *invidia*. Prot. 316. D: φοβουμένους τὸ ἐπα-
χθὲς αὐτῆς. Euthyd. 303. D: τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων ἀφαιρεῖται.

ἐπαχθῶς, *ita ut in odia hominum incurras*. Ep. VII.
327. B: ὅθεν ἐπαχθέστερον τοῖς περὶ τὰ τυραννικὰ νόμιμα
ζῶσιν ἐβίω.

ἐπεγείρω, *excito*. Pol. V. 450. B: ὅσον ἐσιὼν λόγων
ἐπεγείρετε. Phil. 36. D: λόγον ... τινὰ κινδυνεύομεν οὐ
πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Legg. II. 657. D: τοῖς δυναμένοις
ἡμᾶς ὅτι μάλιστα εἰς τὴν νεότητα μνήμη ἐπεγείρειν. Clit.
408. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ καθεύδοντας ἐπεγείρειν ἡμᾶς. Legg.
IX. 854. A: ἐπεγείρουσα νύκτωρ. Crit. 43. B: πῶς οὐκ εὐ-
θὺς ἐπήγειράς με —; Men. 86. A: αἰ ἐρωτήσῃ ἐπεγερωθεῖσαι
ἐπιστῆμαι γίγνονται.

ἐπεγκεράννυμι, *immisceo*. Med. *mihī assumo*. Polit.
273. D: πολλὴν ... τὴν τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύ-
μενος.

ἐπεῖ, *postquam, quum*. Soph. 261. C: ἐπεὶ τοῦτο ὃ λέ-
γεις διαπιπέρανται. Critia 121. A: ἐπεὶ δ' ἡ (codd. ἐπειδὴ)
τοῦ θεοῦ μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς cet. Lach. 183.
E: ἐπεὶ δὲ δὴ (v. ἐπειδὴ δὲ) παρημεῖβετο ἡ ναῦς τὴν ναῦν.
Alc. II. 142. A: ἐπεὶ εἰς τὴν ἐαυτῶν κατῆλθον. In causa vel
ratione afferenda est *siquidem, quum, etenim vel nam*. Prot.
318. B: τοῦτο ... οὐδὲν θαυμασιὸν λέγεις, ἀλλὰ εἰκός, ἐπεὶ
καὶ σὺ ... βελτίων ἂν γένοιτο. 319. E: ἐπεὶ Περικλὴς cet.
329. E. Phaedr. 244. C. Gorg. 461. C. 473. E: ἐπεὶ ἐροῦ
τινὰ τουτωνί (ut vern. *denn frage nur* cet. Sic Charm. 165.
E. Euthyd. 287. C. al.) Phaed. 106. C. Theaet. 167. C.
Polit. 295. B. Conv. 188. A. 200. D. Pol. I. 340. D. 345. D.

quamquam. Prot. 317. A: οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν ... ἐπεὶ οἱ γε πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. 333. C: αἰσχυνοίμην ἂν ἐγὼγ' ... ὁμολογεῖν, ἐπεὶ πολλοὶ γέ φασι τῶν ἀνθρώπων. 335. C. 353. A: ἐπεὶ γιγνώσκειν γε αὐτά. Phaedr. 234. E. Theaet. 142. C. 150. A. Crat. 433. C. Conv. 187. A. al. — Ponitur ita ut ex reliqua oratione expleri oporteat (v. c. de ceteris vel de hoc non loquor, nam cet.; vern. übrigens, sonst). Soph. 217. B: ὁ δὲ ταῦτα ... καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοῖναι γέ φησιν ἱκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν. Parm. 128. E: ταύτη οὖν σε λανθάνει ... ἐπεὶ ... οὐ κακῶς ἀπείκασας. Theaet. 150. C. 167. A. Apol. 19. E. Euthyd. 301. C: ἐπεὶ τὰ ἄλλα μοι δοκεῖτε cet. Lys. 204. E. Similiter est nam quod ad hoc attinet. Phaed. 91. D: μὴ ... νῦν αὐτὴ ἀπολλύηται ... ἐπεὶ σῶμά γ' (vern. denn was den Körper betrifft, so) αἰεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. Soph. 223. E: τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν, ἐπεὶ τὸ γε ἑτερόν που ξυρίμεν. Parm. 126. C. Ponitur quoque in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis, ubi plene dicendum erat: nam nisi ita vel hoc esset, hoc vel illud factum esset, h. e. alioqui (vern. denn ausserdem vel sonst). Legg. III. 686. B: ἐπεὶ (plene: nam nisi dissoluta iam fuisset rei publicae constitutio) γενομένη γε ἡ τότε διάνοια ... ἀντιπóστατον ἂν τινα δύναμιν ἔσχε κατὰ πόλεμον. IX. 875. C: ἐπεὶ (nam, int. nisi ita esset, h. e. nisi imperium homines corrumpet) ... νόμων οὐδὲν ἂν δέοιτο τῶν ἀρξόντων ἑαυτοῦ. Euth. 9. B: ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν ... ἐπεὶ (plene: nam si ita esset, h. e. nisi difficilis res esset) πάνν γε σαφῶς ἔχοιμι ἂν ἐπιδείξαι σοι. — ἐπεὶ γε: Gorg. 492. B. Conv. 208. C. et ἐπεὶ — γε: Pol. I. 352. C: ἐπεὶ οἱ γε παμπόνηροι ... τελέως εἰσὶ καὶ πράττειν ἀδύνατοι. al. innum. — ἐπεὶ δὲ et δὲ δὴ: Theag. 126. C: ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικά βούλει σοφῶς γενέσθαι. — ἐπεὶ τοι καὶ (vern. denn in der That auch et da in der That auch). Theaet. 142. B: ἐπεὶ τοι καὶ νῦν ἤκουόν τινῶν μᾶλα ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην. Pol. VIII. 567. E: ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὐτοὶ εἰσιν. Charm. 154. E: καὶ πάνν γε ... ἐπεὶ τοι καὶ ἐστὶ φιλόσοφος cet. 162. B. Hipp. mai. 288. C.

ἐπειγῶ, urgeo, insto. Legg. X. 887. B: οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ... ἐπειγὼν δῶκει. Med. nitor, contendo; hinc etiam festino. Gorg. 484. E: κατὰ τοῦτ' ἐπείγεται (Eurip.). Pol. VII. 517. C: ἀλλ' ἄνω αἰεὶ ἐπείγονται αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν. Phaed. 116. E: ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγουν. Ax. 364. C: ἐπειγώμεθα οὖν. Legg. XII. 965. B: πρὸς ... τὸ ἐν ἐπείγῃσθαι. Prot. 310. B: ἐπειγόμενος. Theaet. 142. C: ἡπείγετο οἴκαδε. Legg. X. 887. C: μηδὲν ... δυσχεράναντες μηδὲ ἐπειχθέντες. III. 687. E: ὡς τοῦτο ... οὐδὲ ἐπικτέον (urgendum).

ἐπειδάν, *postquam*, *quum*; *etiam quando*, *ubi*, *si*. Prot. 335. B: ἐπειδάν σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι ... τότε σοι διαλέξομαι. Phaedr. 231. A: ἐπειδάν τῆς ἐπιθυμίας παύσονται. Gorg. 516. E: ἐπειδάν ... θεωπεύσῃς τοὺς ἵππους cet. Crat. 403. B: ἐπειδάν ἅπαξ τις ἡμῶν ἀποθάνῃ. 409. A: ἐπειδάν ἀνατελῇ. Conv. 194. A: ἐπειδάν καὶ Ἀγάθων εἴπῃ. Pol. V. 460. E: ἐπειδάν τὴν ὀξυτάτην δρόμον ἀκμὴν παρῇ. Prot. 319. B: ἐπειδάν μὲν — ὅταν δέ. 325. C: ἐπειδὴν θάττον (*simul atque*) συνιῇ τις τὰ λεγόμενα cet.

ἐπειδὴ, *postquam*, *ubi*, *quando*. Prot. 314. E: ἐπειδὴ ... εἰρήλθομεν. 315. B: ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι. 320. B: ἐπειδὴ δέ σὺ ἀκούω ταῦτα λέγοντος κἀμπιτομαι cet. 359. B: ἐπειδὴ ταῦτα μεθ' ὑμῶν διεξῆλθον. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ... ἀνοιχθεῖν. 78. B: πόθεν ... ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ ... ἡμᾶς ἀπολείπεις; Theaet. 197. C: ἐπειδὴ ... ὑποχειρίους ἐποίησατο. Conv. 174. D: ἐπειδὴ ... γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος. 191. A: ἐπειδὴ ... ἡ γυνὴς δίχα ἐτμήθη. Pol. I. 342. D: ἐπειδὴ ... ὠμολόγησεν. VIII. 569. A: ἐπειδὴ μέγας γένοιτο. X. 614. B: ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν. 619. C: ἐπειδὴ ... κατὰ σχολὴν σκέψασθαι. * *quia vel quoniam*, *quum*. Prot. 332. A: ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο, τοῦτο μὲν ἔασωμεν. Gorg. 448. B: ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλει, ἀποκρίνον. Phaed. 85. D: ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις. Theaet. 197. A: ἐπειδὴ οὖν ἐσμέν φαῦλοι, βούλει cet. Conv. 199. C: ἐπειδὴ καὶ τὰλλα καλῶς ... διήλθες οἷός ἐστι, καὶ τόδε εἶπῃ cet. Pol. I. 339. E. al. *sexce*. Cum part. γέ. Phaed. 87. A: ἐπειδὴ γε ὁρᾷς ... τό γε ἀσθενέστερον ἐστὶ ὄν. Pol. I. 348. C: ἐπειδὴ γε καὶ λέγω ἀδικίαν ... λυσitteλεῖν cet. Cum v. τάχιστα. Prot. 310. D.

ἐπειδὴπερ, *quandoquidem*, *quoniam*. Prot. 357. A: ἐπειδὴπερ ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας ἐστὶν ἡ τέχνη. Theaet. 146. C: ἐπειδὴπερ ὑμεῖς κελεύετε. Conv. 217. C: ἐπειδὴπερ ἐγκεχειρήκη. Pol. I. 350. E: ἐπειδὴπερ οὐκ ἄς λέγειν. X. 597. E. al.

ἐπειή, *quum*. Hipp. min. 370. C. (Hom.).

ἐπειμι, *insum*, *adsum*, *adiungor*. Conv. 183. B: τῷ δ' ἐρῶντι πάντα ταῦτα ποιοῦντι χάρις ἐπεστι. Pol. VIII. 561. D: οὔτε τις τάξις οὐδὲ ἀνάγκη ἐπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ. Hipp. mai. 300. A. Legg. XII. 943. D: ὀφλουσί τε τιμωροίαι ἐπέστωσαν. Lys. 217. C: οἷον τὸ ἐπὶ. Parm. 132. C: ὃ ἐπὶ πάσιν ἐνεῖνο τὸ νόημα ἐπὶν νοεῖ. (Phil. 40. C: *pro* ἐπουσι *nunc* *scrib.* ἐπ' οὔσι). Pol. X. 597. C: εἴτε τις ἀνάγκη ἐπὶν μὴ πλέον ἢ μίαν ... ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην.

ἐπειμι, *accedo*, *advenio*. Tim. 44. B: ὅταν ... τὸ τῆς αὔξης ... ἐλαττον ἐπὶν δυνάμει. Crat. 439. E: ἐπιόντος τοῦ γνωσμένου. Tim. 77. C: ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος. Pol. X. 619. B: τελευταίῳ ἐπιόντι. Ib. τὸν πρῶτον λαχόντα ... εὐθύς ἐπιόντα. Tim. 61. B: τὰ ... ὕδατος ἐπιόντα ἔξωθεν ... μέρη. *Etiam in re ponitur quae in mentem venit.* Pol. III.

388. D: εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν. VIII. 557. E: ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπὶ. Epin. 980. B: εὐχόμενοι τὰ κάλλιστα ... περὶ αὐτῶν ἐμῆναι λέγειν ἡμῖν. C: λέγε τὸν ἐπιόντα σοι λόγον τῶν καλῶν περὶ τοὺς θεοὺς τε καὶ τὰς θεάς. Phaedr. 264. B: ἐμοὶ ... ἔδοξεν ... τοῦτιον εἰρησθαι τῷ γραφοντι. Legg. IV. 719. C: τὸ ἐπιὸν εἶν ... ἔῃ. Ep. III. 319. C: ὃ ἐπῆει μοι εἰπεῖν. *occurro (vern. entgegen treten); hinc etiam *insto*, *invado*, *adorior*, et simpl. *accido*. Polit. 283. B: ἄν ... πολλάκις ὕστερον ἐπὶ (τὸ νόσημα). Legg. IX. 929. A: ὃν ἄν θυμὸς ἐπὶ μηδαμῶς εὐτυχῆς. Phaedr. 238. D: ἴσως ... καὶ ἀποτράποιτο τὸ ἐπιόν (die Anwendung). Phaed. 106. E: ἐπιόντος ... θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον. 104. B: ἐπιούσης αὐτῆς. Legg. III. 693. A: ἤμυνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Tim. 25. C: παρατήσασα ... τῶν ἐπιόντων. Pol. III. 374. A: διαμαχεῖται τοῖς ἐπιούσιν. Phaed. 104. C: οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα. Menex. 241. A: οἷα ἐπιόντα ὑπέμειναν. Phaed. 106. A: ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπῆει. *sequor. Pol. IV. 427. A: τὰ δὲ ὅτι αὐτόματα ἐπεισιν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων. Tim. 44. B: ἐπιόντος τοῦ χρόνου. Legg. VI. 769. C: τοῦ ἐπιόντος αἰὲ χρόνου. Crit. 44. A: τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. 46. A: τῆς ... ἐπιούσης νυκτός. Conv. 219. A: ἐν ... τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. Legg. VI. 767. D: τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. Phaedr. 260. E: οἳ γε ἐπιόντες ... λόγοι. Prot. 344. A: καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ. 345. C. Soph. 257. B: τί μὲν τὸ μή καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων.

ἐπείπερ, *quandoquidem*, *quoniam*, *quum*. Phaed. 114. D: ἐπείπερ ἀθανατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οἷσα. Soph. 225. C: ἐπείπερ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος. Parm. 163. D: ἐπείπερ οὐδαμῇ μετέχει οὐσίας. Conv. 216. D: ἐπείπερ ἡρξάμην. Pol. VII. 529. C. al. *innum*.

ἐπεισάγομαι, *adscisco*. Pol. IX. 375. D: ἐπεισαγόμενος νέους ἐταίρους. Polit. 293. D: ἢ τινὰς ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλους ἐξῶθεν.

ἐπεισαγωγίμος, ὁ ἢ, neutr. *res importanda*. Pol. II. 370. E: οὐ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσειται.

ἐπεισακτος, ὁ ἢ, *adventicius*. Crat. 420. B: οὐκ οὐκεία ἐστὶν ἡ ῥοή αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισακτος διὰ τῶν ὀρμάτων.

ἐπείσειμι, *ingredior*. Tim. 81. D: ὑπὸ τῶν ἐξῶθεν ἐπεισιόντων. 50. E.

ἐπεισελθεῖν, *ingredi*, *invadere*. Tim. 84. E: τὰς αὐτὰς τοῖς ἐπεισεληλυθόσιν ὁδὴν (v. ὁδύνας) παρέσχε. Prot. 316. A: κατόπιν ... ἡμῶν ἐπεισελθόν Ἀλκιβιάδης ... καὶ Κριτίας. Parm. 127. C: ἐπεισελθεῖν. Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι. Tim. 81. C: ἐξῶθεν ἐπεισελθόντα. Pol. VIII. 561. B: τοῖς ἐπεισελθοῦσι.

ἐπεισνωμάζω, *proterve irrumpo* vel *me intrudo*. Theaet.

184. Α: ὑπὸ τῶν ἐπεισχωμαζόντων λόγων. Pol. VI. 500. Β: ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἐξῴθεν οὐ προσήκον ἐπεισκευμακότας.

ἐπειτα, *deinde, tum*. Prot. 350. D: πρῶτον μὲν ... ἐπειτα cet. Phaedr. 258. E: ἐπειτα λέγει δὴ μετὰ τοῦτο. Phaed. 70. E: ἐξ ἐλάττιονος ὄντος πρότερον ἐπειτα μείζον γίγνεσθαι. 86. E: δοκεῖ ... μοι χοῖναι ... ἔτι πρότερον Κέβητος ἀκούσαι ... ἐπειτα ἀκούσαντας ἢ ξυγχερεῖν αὐτοῖς cet. 89. E: πρῶτον μὲν τοῦτο ... ἐπειτα ... ἐπειτα. Theaet. 147. C: ἐπειτὰ γέ που ... περιέρεχεται ἀπέραντον ὁδόν. Conv. 187. B: ὅτι ἐκ διαφορομένων πρότερον ... ἐπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων γέγονεν. 211. Α: πρῶτον μὲν αἰεὶ ὄν ... ἐπειτα οὐ τῇ μὲν καλόν, τῇ δ' αἰσχρόν cet. Pol. I. 337. E: πρῶτον μὲν μὴ εἰδῶς ... ἐπειτα cet. 343. D. III. 406. B. VIII. 550. E: πρῶτον μὲν γὰρ ... ἐπειτὰ γε cet. Etiam πρῶτον — ἐπειτα, ut Pol. II. 369. A. Euthyd. 295. C: ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἐπειτα πρὸς τοῦτο ἀποκρίνωμαι. Etiam κἄπειτα (Phaed. 90. B. Crat. 411. B. Phil. 14. A. Pol. I. 338. A. Apol. 21. C. 23. C. al.) et ἐπειτα δέ, ut Crat. 412. C. Verli nonnunquam potest praeterea vel porro. Conv. 180. A. Lach. 183. B. al. In orationis conclusione (μὲν antec.) est tamen vel autem (vern. doch, aber). Prot. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνχειρήσα εὐθύς παρὰ σὲ εἶναι, ἐπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. 339. E: καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον ... ἐκκατώθην ... ἐπειτα ... τρέπομαι πρὸς τὸν Προδίκον. 342. E: τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσεις αὐτὸν φανλόν τινα φαινόμενον, ἐπειτα ... ἐνέβαλε ῥήμα ἄξιον λόγου βραχύ. Phaed. 73. Α: ἐπὶ μὲν λόγῳ ... καλλίστῳ ... ἐπειτα .. ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει (ubi cohaerent: uno quidem argumento pulcherrimo hoc probatur — clarissime tamen patet si quem ad figuras geometricas duxeris). Pol. I. 336. B: πολλάκις μὲν ... ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἐπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο cet. Eandem vim habet participio anteced. (si hoc solveris part. quamvis vel licet). Prot. 343. D: εἰ βουλόμενος λέγειν ὅτι ... γαλεπόν, ἐπειτα ἐνέβαλε τὸ μὲν. 358. C: οὐδεὶς οὔτε εἰδῶς οὔτε οἰόμενος ἄλλα βελτίῳ εἶναι ... ἐπειτα ποιεῖ ταῦτα cet. Gorg. 461. E: εἰ Ἀθήναζε ἀφικόμενος ... ἐπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἐνυχῆσαις. 519. E: ὅτι ὕφ' ἑαυτοῦ αγαθὸς γεγονώς τε καὶ ὢν ἐπειτα πονηρός ἐστιν. Phaed. 90. C: εἰ ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς ... λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἐπειτα ... μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο cet. Conv. 213. E: αὐτὸν δὲ νικῶντα ... πάντας ἀνθρώπους ... ἐπειτα οὐκ ἀνέδρα. Pol. I. 336. E: δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας (ἡμᾶς), πράγμα πολλῶν χουσίαν τιμώτερον, ἐπειθ' οὕτως ἀνοήτως ὑπέειπεν ἀλλήλοις cet. IV. 434. A. Apol. 20. C. Charm. 163. A. Lach. 192. B. Voci nūn oppos. est tunc. Tim. 43. C: αἶ δὴ καὶ ἐπειτα διὰ ταῦτα

ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις ... κέκληνται. **posthac, in posterum*. Tim. 42. A: ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο ἀνὴρ. 76. D: τῶν ἔπειτα ἐσομένων ἔνεκα. Legg. XI. 923 A. Hinc cum art. est *sequens, posterus vel futurus*. Phaed. 67. C: καὶ ἐν τῷ ἔπειτα. Parm. 152. B: πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα. C: τοῦ τε νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα. Conv. 193. D: καὶ εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται. Phaedr. 257. D: δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου. Phaed. 116. A: διάξιν ... τὸν ἔπειτα βίον. Parm. 149. B: ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς. Phil. 39. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. Tim. 42. D: τῆς ἔπειτα ... κακίας. — In interrogatione improbationis vel indignationis significationem habet. Gorg. 466. C. Theaet. 196. D. Pol. VII. 419. D. Hipp. mai. 289. C. (vid. εἶτα).
ἐπεκδιδάσκω, *practerea doceo vel explico*. Euth. 7. A: σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις. Prot. 328. E: ὁ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥαδίως ἐπεκδιδάξει.

ἐπεκδιηγούμαι, *practerea enarro vel explico*. Phaed. 97. D: ἐπεκδιηγέσθαι τὴν αἰτίαν. E. 98. B: ὥμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγέσθαι ἀγαθόν.

ἐπέκεινα (ἐπ' ἐκεῖνα), *ultra*. Pol. VI. 509. B: ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρῆσβεια ... ὑπερέχοντος. Cum art. Phaed. 112. B: ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὀρμήσῃ. Pol. IX. 587. B: τῶν νόθων (ἡθονῶν) εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβάς ὁ τύραννος.

ἐπεμβάλλω, *aditio, addo*. Crat. 399. A: ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα. Phaedr. 244. C: τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες. Crat. 414. D. Tim. 82. B. 51. D: ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον.

ἐπέξειμι, *persequor aliquem iudicio, accuso; etiam Lat. persequor caedem, iniuriam al.* Legg. VI. 754. E: ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ. IX. 866. B: ἐπεξίτω ... φόνου τῷ κτείναντι. Ib. εἰν ... μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι. 873. E: ἐπεξίτωσαν. Euth. 4. E: τὸ νῖδον πατρὶ φόνου ἐπεξίεναι. Legg. IX. 871. A: ὁ ... μὴ ἐπεξιών. VI. 762. D. Euth. 4. C: τῇ δίκῃ ἐπεξιών. 6. D: φόνου ἐπεξιών τῷ πατρί. 4. B: οὐ γὰρ ἂν πον ὑπὲρ γε ἀλλοτρίου ἐπεξήεισθα (v. ἐπεξίησθα) φόνου αὐτῷ. **persequor, h. e. expono*. Parm. 128. D: εἴ τις ἱκανῶς ἐπέξιοι. Tim. 38. D. Euthyd. 306. D: ἐπεξιών. Phil. 24. E: ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιώντες μηχανώμεν. Pol. IV. 437. A. Lys. 215. E: ἔτι ἐπεξήει τῷ λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, *refutatio alteri adiuncta*. Phaedr. 267. A: καὶ ἐλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

ἐπεξέρχομαι, *persequor vel aggredior, praec. persequor iudicio, accuso*. Euth. 4. D: ὅτι ἐγὼ ... τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι. 6. A. Prot. 345. D: δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. Pol. VIII. 549. E: ὃ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ. Legg. IX. 866. B: ὁ βουλόμενος

ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην. **progredior*. Legg. I. 632. C: πρὸς τέλος ἀπάσης πολιτείας ἐπεξελθὼν. **aggredior ad aliquid* (Clit. 408. D: ἐπεξελθεῖν ... τῷ πράγματι) et *persequor* vel *expono, declaro*. Gorg. 492. D: οὐκ ἀγεννῶς γε ... ἐπεξέρχεται τῷ λόγῳ παρόρροιαζόμενος. Pol. II. 366. E: οὐδεὶς πώποτε ... ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ ὡς cet. Legg. II. 672. A: εἴτε πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι λέγων. Phil. 23. B: πρὶν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ. Epin. 977. B: ἐάν τις ... ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περίοδον. Legg. VI. 778. C: νῦν δὲ μόνον ὅσον τινὰ τύπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν. Phil. 66. D. Polit. 305. E: οὐκοῦν ... βουλοίμεθ' ἂν ἐπεξελθεῖν αὐτὴν νῦν —; Phil. 65. B: ὁμως ... τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν βέλτιον. Pol. I. 349. A. II. 361. D.

ἐπεργάζομαι, *agrum alienum colo*. Legg. VIII. 843. C: ὅς δ' ἂν ἐπεργάζεται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὄρους cet.

ἐπεργασία, ἡ, *communis vel mutua agrorum cultura*. Legg. VIII. 843. C: τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ δὴ καὶ ἐπεργασίας ξυμπάσης cet.

ἐπερείδομαι, *innotor, incumbo*. Legg. VII. 789. E: μὴ πῃ βία ἐπερειδομένων (τῶν παιδίων) στρέφεται τὰ κῶλα.

ἐπερέσθαι, *interrogare*. Pol. VII. 523. D: οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἢ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι τί ποτ' ἔστι δάκτυλος. Cum v. τὴν γνώμην est *sententiam rogare, populum in suffragia mittere*. Ax. 368. D: ὅτ' ἐγὼ ... οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην.

ἐπέρχομαι, *adeo, accedo, subeo; etiam incesso vel in-vado*. Legg. V. 740. E: ἐάν δ' αὖ καὶ τούναντίον ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα κατακλυσμόν φέρον νόσων cet. Ax. 368. B: τοὺς χειρωνακτικούς ἐπέλθωμεν cet. Legg. VIII. 850. C: ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν. Phaed. 106. C: ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἀοτίου τὸ περικτὸν καὶ τὰ τρία οἴχεται ἀπιδόντα. Soph. 234. D: χρόνον ... ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ. Legg. VI. 772. D: πάντα ... τὸν δῆμον καὶ πάσας θεῶν μαντείας ἐπελθόντας. **aggredior ad aliquam rem, persequor*. Polit. 279. C: ὅτι μάλιστα διὰ βραχείαν ταχὺ πάντ' ἐπελθόντες. — Ut Lat. *subire*, tam in re ponitur quae in mentem venit, quam in affectione quae incessit (ut ἐπέρχεται μοι vel με sit vern. es fällt mir ein et es wandelt mich an). Gorg. 485. E: καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαυτ' αἴτια ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν οἵαντες cet. Phaed. 88. C: αὐτόν με νῦν ... τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται. Crat. 428. C: ὅτι μοὶ πως ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν τὸ cet. Conv. 197. C: ἐπέρχεται δέ μοι τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν, ὅτι cet. Pol. VII. 524. C. Legg. VII. 811. C: καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστόν πάθος ἐπῆλθε. Lys. 210. E. Legg. XII. 967. C: καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς. VII. 823. E: κλωπείας ... μὴδὲ τὸν (v. εἰς τὸν) ἑοχάτον ἐπέλθοι ἄψασθαι (v. νοῦν ἄψ.). Ib. μὴδ' αὖ πτηνῶν δὴ-

ρας αἰμύλος ἔρως ... ἐπέλθοι τινὰ νέων. Theaet. 172. D: ὁ ἐπελθὼν (λόγος). Legg. VII. 823. E: μηδ' αὖ ἄγρας ἀνθρώπων ... ἡμερος ἐπελθὼν ὑμῖν φηρευτὰς ὤμους ... ἀποτελοῖ. Conn. 199. B: ὅποια ἂν τις τύχη ἐπελθοῦσα. Legg. III. 682. A: τοῦ νῦν ἐπελθόντος ἡμῖν μύθου.

ἐπερωτῶ, *praeterea interrogo*, et simpl. *interrogo*. Legg. IV. 704. B: ὁ ... ἐπερωτῶ. Phil. 54. B: ἂρ' ἂν (οὐν?) ἐπερωτᾷς (Cl. c. al. ἐπανερωταῖς) με; Polit. 294. C: μηδ' ἐπερωτᾷν μηδένα. Phil. 60. E. Alc. II. 148. E. Phil. 15. C: ἐπερωτῶντα. Prot. 329. A: ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ὀρθέντων. Alc. II. 149. A: ἐπερωτήσαι. Soph. 250. A: δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν ἅπερ αὐτοὶ ... ἤρωτῶμεν cet. Theaet. 146. E: τὸ ... ἐπερωτηθέν (*quaestio*).

ἐπέτειος, ὁ ἡ, *annuus*. Pol. V. 470. B: τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι. Legg. XII. 955. D: τὴν ἐπέτειον ἐπι-καρπίαν. Pol. III. 405. C: ἡ τινων ἐπετειῶν νοσημάτων (ἐνεκα).

ἐπευφημῶ, *accanto*. Pol. II. 383. B. (Aesch.).

ἐπευχῇ, ἡ, *precēs*. Legg. IX. 871. C: διὰ τινων ἐπευχῶν καὶ θυσιῶν.

ἐπεύχομαι, *precor*. Legg. II. 664. C: τοῖς νέοις ἴλεων μετὰ πειθοὺς γίγνεσθαι ἐπευχόμενος. IX. 878. A: ἐπευξάμενους. **oro*. Critia 120. B: ταῦτα ἐπευξάμενος ἕκαστος αὐτῶν αὐτῇ καὶ τῷ ἅρ' αὐτοῦ γένει. 119. D: ἐπευξάμενοι τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῇ δῖμα εἶλιν. **imprecor*. Critia 119. E: ὅρκος μεγάλας ἀράς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν. Legg. XI. 931. B: Οἰδίπους ... ἐπεύξατο τοῖς αὐτοῦ τέκνοις ἅ cet. **glorior*, *me iacto*. Soph. 235. C: οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μῆποτε ἐκφυγὸν ἐπεύζεται (nisi librarii hoc pro futuro ἐπεύξεται substituerunt) τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μεθιέναι ... μέθοδον. Legg. X. 905. A: ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μῆποτε οὔτε εἰ (καί?) ἄλλος ... ἐπεύζεται (sic Eus. Vulgo ἐπεύξεται) περιγενέσθαι θεῶν. Epin. 991. C: ἣν οὐποτε ... ἐπεύζεται τις ῥαστώνῃ παραλαβεῖν.

ἐπέχω, *retineo*, *cohibeo*, *reprimō*; etiam *retardo* vel *moror*. Phil. 45. D: τοὺς ... σωφρόνας ... καὶ ὁ παρορμιαζόμενος ἐπίσχει λόγος ἐκαστοτε τὸ cet. Legg. XI. 932. E: διπταὶ ... φαρμακεῖται ἐπίσχουσι τὴν διάρῳσιν. Theaet. 165. D: ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς. Crat. 402. E: ὅτι αὐτὸν βαδίζοντα ἐπέσχεν ἡ τῆς θαλάττης φύσις. Apol. 40. B. Tim. 43. D: ἐπέσχον ἄρχουσιν καὶ ἰούσαν. Hipp. mai. 298. A: οὐκ ἂν ... αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; Apol. 39. D: εἰ ... οἴεσθε ... ἐπισχίσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινὰ ὑμῖν. **contineo*, *circumfundo*. Phil. VI. 508. C: ὡν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ. **adhibeo* (*animum*), *adverto*. Legg. XI. 926. B: ἐπὶ μειζοῖ γάρμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. — Intrans. *me teneo*, *subsisto* (vern. *inne halten*); etiam *remaneo*. Theag. 129. B: καὶ ὅς ἐπέσχε. Legg. IX. 860. B: μέλλοντες ... νόμιμα τοιαῦτα τιθέναι πάμπολλα ἐπέσχομεν. Charm. 165. C: ἀλλ' ἐπίσches,

ἕως ἂν σκέψωμαι. Theag. 129. C: αὐθις ... αὐτὸν ἠνέγκασα ἐπισχεῖν. Ep. VII. 338. B: Δίωνα ... ἐπισχεῖν ἔτι ἐνιαυτὸν ἐδεῖτο. Phaedr. 95. E: συγχρόν χρόνον ἐπισχών. Charm. 160. E: ἐπισχών. Euthyd. 302. B. Legg. VI. 571. B: σμεκρόν ... ἐπισχόντες. Phaedr. 272. A: καιροὺς τοῦ πότε λεπτίον καὶ ἐπισχετέον. *moror (vern. verweilen). Phaed. 59. E: οὐ πολὺν ... χρόνον ἐπισχών (non ita multo post) ἦκε. Alc. II. 148. B. — Cum genit. est *abstineo*, *desisto* (vern. sich enthalten, von etwas abstehehen). Parm. 152. B: ἄρ' οὐκ οὐκ ἐπίσχει τότε τοῦ γίγνεσθαι προεσβύτερον —; C. Phaedr. 257. C: τὰ γ' ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν. Lys. 210. E: ἐπέσχον τοῦ λόγου. Parm. 152. D: ἐπίσχε τοῦ γίγνεσθαι. — Med. (mihi) *admooeo* (ut poculum ad labra). Phaed. 117. C: ἐπισχόμενος ... ἐξέπιε. Etiam *contineo*, *obstruo*. Conv. 216. A: ἐπισχόμενος τὰ ὦτα.

ἐπηβολος, ὁ ἧ, qui assequutus est, igitur qui aliquid tenet. Legg. II. 666. D: ὄντως γὰρ οὐκ ἐπῆβολοι γερόνατε τῆς καλλίστης ᾧδῆς. IV. 724. B: παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Euthyd. 289. B: τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους (εἶναι).

ἐπήκοος, ὁ ἧ, qui audit (auditor) vel audit; etiam exaudiens. Phil. 25. B: ἀνπερ γε ἡμῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Legg. XI. 931. D: οὐ γὰρ ἂν ἐπήκοος ἦν αὐτῶν. Tim. 70. B: ἵνα ... γίγνοιτο ἐπήκοον. Legg. XI. 931. C: θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς γίγνεσθαι. Prot. 315. B: οὗτοι οἱ ἐπήκοοι. Pol. VI. 499. A: οὐδὲ γε ... λόγων ... καλῶν τε καὶ ἡλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γενοσιν. Legg. IX. 855. D: πάντες δ' οἱ πολῖται ... ἐπήκοοι ἔστωσαν. Menex. 247. D: ὅτι ὧν εὐχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γενοσιν. Legg. VI. 767. D: ἐπηκόους ... εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν ... βουλευτὰς cet. VII. 800. D. XI. 931. B: ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεοῦς. *exauditus. Legg. XI. 931. B: ἃ ... πᾶς ὑμνεῖ ... ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν.

ἐπηλυγίζομαι (c. acc.), pone aliquem me occulto. Lys. 207. B: τούτους ἐπηλυγισάμενος (v. ἐπηλυγασάμενος).

ἐπηλυς, ὁ ἧ, peregrinus. Menex. 237. B: ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπηλυσ οὔσα.

ἐπήν, postquam. Legg. IV. 719. A. (Hes.). Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἐπηχῶ, assono. Pol. VI. 492. C: αἶ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ... ἐπηχοῦντες.

ἐπί. I. Cum genit. est *super*, *ad*, *prope*, *in* al. (vern. auf, bei, an al.). Phaed. 114. C: ἐπὶ τῆς γῆς οἰκίζόμενοι. Theaet. 159. C: ἐφ' ἐκατέρου (in utraque causa). Crat. 429. E: ἀπαντήσας σοι ἐπὶ ξενίας. Phil. 25. E: γενέσεις τινὰς ἐφ' ἐκάστων αὐτῶν ξυμβαίνειν. Conv. 190. D: βαδιοῦνται ὄρθοι ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Ib. ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύονται σκέλους. 212. E: ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πᾶνν πολλὰς. 220.

C: ἐπὶ στρατείας. Pol. III. 399. A: ταύταις ... ἐπὶ πολέ-
 μακων ἀνδρῶν ἔσθ' ὅ τι χρήσει; 406. C: ὁ ... ἐπὶ ... τῶν
 δημιουργῶν αἰσθανόμεθα. V. 460. A: ὥστε τὸν φαῦλον ...
 αἰτιασθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τύχην. 467. E: ἰππεύειν
 ἐφ' ἰππων. 475. A: εἰ βούλει ... ἐπ' ἐμοῦ (ita ut de me
 exemplum capiat) λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν cet. 479. C: ὦ
 καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίσκονται βαλεῖν. VI. 487. B:
 ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων. X. 616. A: ἐπ' ἀσπαλάθων κνά-
 πτορες. Tim. 22. D: τῶν ἐπὶ γῆς ... φθορά. 44. D: κν-
 λινδούμενον ἐπὶ γῆς. 59. E: τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα πα-
 θόν ταῦτα χάλασα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος (λέγεται).
 Critia 116. A: πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες.
 Apol. 17. C: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων (Hipp. min. 368. B:
 ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις). *de. Gorg. 453. E: πάλιν δὴ
 (v. δ' εἰ) ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγωμεν (v. λέγομεν) ὄν-
 περ νῦν δὴ. Theaet. 157. A: ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι ... οὐκ εἶναι
 παγίως. Pol. VII. 524. E: ὥσπερ ἐπὶ τοῦ θακτύλου ἐλέγο-
 μεν. Legg. II. 662. D. VII. 793. E. Charm. 155. D. *ad,
 in (in motu ad aliquid, vern. auf). Theaet. 195. A: ἐάν ... ἐπ'
 ἀλλήλων συμπεπνωκότα ᾗ. Tim. 80. A: ὅσα ἐπὶ γῆς γέρε-
 ται. Hinc etiam in consilio ponitur, ut indicet quorsum ali-
 quid spectet. Prot. 358. B: αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἄπασαι,
 ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν cet. Pol. V. 460. B: αἱ ἐπὶ τούτων
 ἐφρονηκῆναι ἀρχαί. *per. Prot. 326. D: ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ'
 ἑαυτῶν (ipsi per se, h. e. soli) εἰκῇ πράττωσιν. Soph. 217.
 C: αὐτὸς ἐπὶ σαντοῦ ... διεξιέναι. Polit. 303. E: μόνον
 αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ. Conv. 180. E: αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς (πρᾶξις)
 ... οὔτε καλῇ οὔτε αἰσχρᾷ. 201. D: αὐτὸς ἐπ' ἑμιαυτοῦ.
 Pol. X. 601. B: αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα. Tim. 51. B: ἄρ'
 ἔστι τι πῦρ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ cet. Legg. XII. 942. A: αὐτὸν
 ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνας δοᾶν. Alc. I. 114. B. Charm. 156.
 C. — Tempus (etiam imperium) designat. Phaedr. 242. A:
 τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων μηδένα cet. Gorg. 523. A:
 ἐπὶ Κρόνου. B. Polit. 271. C. 272. B. 276. A: τὴν ἐπὶ
 Κρόνου βασιλείαν. Crat. 402. A: τὰ ἐπὶ Κρόνον καὶ Πέας.
 Pol. III. 405. D. 414. C: ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐ γεγονός. X. 599.
 E: ἐπὶ Ὀμήρου. 600. B. C: τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν (aequalibus suis)
 παριστάται. Critia 112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος φθο-
 ρᾶς. Legg. III. 694. A: ἐπὶ Κύρου. C: ἐπὶ Καμβύσου καὶ
 ... ἐπὶ Δαρείου. IV. 711. E. — Est i. q. dat. vel ablat. Lat.
 Theaet. 204. C: οὐκοῦν ἐφ' ἐκάστης λέξεως ... τὰ ἔξ ἐιρήκα-
 μεν; Parm. 160. C: ἄρα ἐφ' ἐκάστου ἂν δηλοῖ ὅτι ἕτερόν τι
 λέγει τὸ μὴ ὄν; Soph. 265. C: τὸ μόνον θάτερον ἐπὶ τῷ
 κεραισφόρῳ μέρει τῷ τῆς ἀγγελῆς ἐπιτεταχθαι. II. Cum dat.
 ad. Phaedr. 240. E: ἐπ' αἰσχει. 247. E: καὶ ἐπ' αὐτῇ νέ-
 κταρ ἐπότισε. Conv. 214. A: οὔτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ
 κύλικι οὔτ' ἐπάδομεν; Hinc ἐπὶ τούτῳ, ἐπὶ τούτοις, τὸ ἐπὶ
 τούτῳ (Gorg. 512. E.) al. *super. Parm. 131. C: ἡ οὖν ὅλον

ἐφ' ἐκάστω τὸ ἴσθιον εἶη ἂν, ἢ μέρος αὐτοῦ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ;
 — In causa et fine ponitur. Prot. 312. B: τούτων ... οὐ
 ἐκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος,
 ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ. 315. A: ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει, ὡς σοφί-
 στής ἐσόμενος. Gorg. 456. E: ἐκείνοι ... παρέδωσαν ἐπὶ τῷ
 δικαίως χρῆσθαι. 488. D: οἱ ... τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ
 τῷ ἐνί (unius causa). Pol. I. 334. B: ἐπ' ὠφελείᾳ ... τῶν
 φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. 353. A. II. 370. B: ἄλ-
 λος ἐπ' ἄλλον ἔργου πράξει (φύεται). V. 4¹. A. 477. D:
 ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται. VII. 524. A. IX. 590. A.
 Tim. 52. C. Legg. IX. 853. C. Apol. 20. E: ἐπὶ διαβολῇ τῇ
 ἐμῇ λέγει. 36. D: δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ
 παρακελεύσει. *in (auf, in, an). Phaed. 116. E: ἐτι ἥλιον
 εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι. Polit. 274. B. ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐομέν
 ἦδη. Conv. 186. A: ὅτι οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς
 τῶν ἀνθρώπων cet. B. 203. D: ἐπὶ θύραις ... κοιμώμενος.
 210. B: τὸ ἐπ' εἶδει καλόν. Ib. τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι
 κάλλος. Pol. V. 474. E: ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ἤ. 478. D: οὕτως
 ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἐσεσθαι. VI. 490. D: ἐπὶ τούτῳ νῦν γε-
 γوناμεν. VII. 532. B. Crit. 111. D. *in, de, super (prae-
 cum verbis dicendi et appellandi). Soph. 218. C: τὸ δὲ ἔρ-
 γον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν (int. τὸ ὄνομα: quod hoc nomine nuncu-
 ramus). 237. D. 244. B. 248. B. Parm. 174. D: ἐκαστον τῶν
 ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τιμὴ καλεῖς. Pol. V. 470. B: ὄντα ἐπὶ
 θυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. Ib. ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ
 στάσις κέλῃται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. VI. 493.
 C: ὀνομάζοι δὲ ταῦτα πάντα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου
 δόξαις. VIII. 559. A. Alc. I. 108. A. 135. C. Menex. 234.
 B: ὅστις ἔρει ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι. *de, propter. Conv. 206.
 B: οὐ μὲντ' ἂν σὲ ... ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ. 217. A: ἐφρό-
 νουν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. 222. C: γέλῳτα γε-
 νέσθαι ἐπὶ τῇ παρόρσει αὐτοῦ. Pol. I. 329. B: ἐπὶ τούτῳ
 ... τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσων κακῶν σφίσι αἴτιον. VI. 494.
 D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. X. 600. D: ἐπὶ ταύ-
 τη τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε cet. *vern. für.
 Gorg. 463. C: τέτταρα μύρια ταῦτα ἐπὶ τέτταροι πρύγμα-
 σιν. Soph. 229. B: ἐν (μόριον) ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς
 ἐκατέρω. Polit. 261. B. Pol. II. 376. E: ἐστι ... ἡ μὲν ἐπὶ
 σώμασι (παιδεία) γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. —
 In conditione, pretio al. ponitur (vern. um vel für). Conv.
 213. A: ἐπὶ ὅητοις εἰσὶν, ἢ μή; Pol. IX. 590. A: Ἐριφύλη
 ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὄρμον δεξαμένη. Legg. V. 745.
 A: φανεί ... ὁ βουλόμενος ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσιν (ea conditione ut
 dimidium accipiat). IX. 874. B: ἐφ' οἷς. Lys. 204. B: ἐπὶ
 τῷ καὶ εἰς εἰμι. Apol. 29. C: ἐπὶ τούτῳ ... ἐφ' ᾧ τε μιμνᾷτε
 ... διατρέβειν cet. 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν;
 Alc. I. 105. C. *penes (in potestate significanda). Gorg. 508.
 C: εἰμὶ ... ἐπὶ τῷ βουλομένῳ. Pol. II. 357. B: εἰ ἐπ' ἐμοὶ

εἶναι (si in me situm esset). III. 398. B: εἰ ἐφ' ἡμῖν εἶναι. V. 460. A: τὸ ... πληθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἀρχουσι ποιήσομεν. Alc. II. 148. C: ἐπὶ τοῖς θεοῖς δ' ἐστὶν ... ὥστε καὶ δόναται cet. *per. Theaet. 152. B: πότερον ... τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν γήσομεν; III. Cum acc. ad, in. Phaedr. 238. B: δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὀρμώσης. 247. A: ὅταν ... πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν. Conv. 174. E: κληθεῖς ... δεῦρ' ἐπὶ δαῖπνον. 210. A: τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Pol. V. 467. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους ... ἀναβιβαστέον. VII. 524. E: οὐκ ἂν ὀλκὸν εἶναι ἐπὶ τὴν οὐσίαν. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκονται. *ad (in causa et fine). Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτὸ γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. 508. B: τῇ ῥητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χραιστέον. (Cf. 480. D. ubi Cl. al. pro ἐπὶ τοῦτω dant ἐπὶ τοῦτο). Parm. 126. A: πάρεμι γέ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεσπόμενος ὑμῶν. (Id. Euthyd. 274. A.) Conv. 179. D: ἐφ' ἣν ἤκεν. Pol. IV. 421. B: ἐπὶ τοῦτο (γ. τοῦτω) παραινευσάμενος. VI. 507. E: γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός. VII. 537. A: ἐφ' ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Legg. II. 672. B: ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ δεδωρηται. VI. 779. A: ὡς ἐπὶ τὸ μὴ ποιεῖν γεγονότας. *ad, prope. Conv. 212. D: ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας. *adversus. Gorg. 488. C: ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς μικρὰς κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται. Conv. 198. C: Γοργίου κεφαλὴν ... ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας. Pol. I. 336. B: ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπαζόμενος. V. 472. A: ὥσπερ καταδρομὴν ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου. 473. E. Legg. III. 685. C. E. — In tempore durante ponitur (vern. auf). Prot. 344. B: ἐπὶ γε χρόνον τινί. Gorg. 524. D: ἐνδὲλα ταῦτα ... ἐπὶ τινα χρόνον (satis diu). Phaedr. 84. C: ἐπὶ πολὺν χρόνον. Legg. XII. 945. B: ἐπ' ἐνιαυτόν. *per, inter. Prot. 322. C: ἢ ἐπὶ πάντας (virūtim) νείμω; Tim. 23. B: τὸ κάλλιστον ... γένος ἐπ' ἀνθρώπους ... γεγονός. Critia 112. E: ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην ... ἐλλόγμοι τε ἦσαν cet. — Cum adiect. et adv. Sic ἐπὶ δεξιᾷ, a dextra (vid. p. 436.), ἐπὶ πλέον, plus, ἐπ' ἔλαττον, minus. Phaedr. 261. B: ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀνῆκα. Gorg. 453. A: ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ cet. Phaedr. 93. B: ἂν ... μᾶλλον ἀρμοσθῇ καὶ ἐπὶ πλέον. Ib. ἐπ' ἔλαττον. Similiter ἐπὶ τὸ βέλτιον et ἐπὶ τὸ χεῖρον, in meliorem — in deteriorem partem. Gorg. 513. B. 503. E: ἐπὶ τὸ βέλτιστον (bonum spectans) λέγων ἂν ἐν λέγῃ. Polit. 293. E: ἐπὶ τὰ καλλίω ... ἐπὶ αἰσχίονα μεμιμηθῆναι. 297. C. Phil. 40. B: μεμιμημέναι ... τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα. Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινεῖσαι; 215. A. Similiter ἐπὶ πάντα, generatim. Soph. 235. C: τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετεῖναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. 254. B: τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δὲ ἐπὶ πολλὰ (κοινωνεῖν ἀλλήλοις).

ἐπιβαίνω, *ingredior, invadō* (Legg. X. 893. B. pro ἐπιβαίνωμεν codd. dant ἐπεισβαίνωμεν). Legg. VI. 778. E: ὡς δὴ τῶν ὄρων τῆς χώρας οὐκ ἐάσοντας ἐπιβαίνειν. IX. 874. B: μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν cel. Menex. 239. E: Αἰγύπτου ... ἐπιβαίνειν. Legg. II. 666. B: τεταρτάκοντα ... ἐπιβαίνοντα ἐτών. Lach. 183. B: οὐδὲ ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντας. Legg. IX. 871. D: ἐὰν δέ τις ἐπιβῇ τούτων τῆς τοῦ φονευθέντος χώρας. 864. E: ἐπιβάς τῆς οἰκείας χώρας. **conscendo*. De virt. 377. B: ἐπέβαινε ἐπὶ τῶν ἵππων (γ. ἐπὶ τὸν ἵππον). **aggredior, suscipio*. Epim. 981. A: τῶν μεγίστων σοφίας περὶ θεῶν γενέσεως ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς. ἐπιβάλλω, *iniicio, infero; assero*. Crat. 409. A: νέον (φῶς) αἰὲ ἐπιβάλλει. Prot. 334. B: εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους ... ἐπιβάλλειν (κόπρον). Theaet. 173. A: μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἐπὶ ἀπαιαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωπάτην δίκην ἐπιβάλλοντες. Legg. IX. 856. A: γράμματα σημεῖα ἐπιβάλλοντας πάντων τῶν δικαστῶν. XII. 949. D: τοῖς ἀπειθοῦσι ... ζημίας ἐπιβαλλούσας. Intrans. *incumbo, urgeo*. Phaedr. 248. A: πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι. Med. *aggredior, suscipio*. Soph. 264. B: μὴ ... ἀνῆντον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό. Tim. 48. C: τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Legg. X. 892. D: μείζονα ἐπιβαλλόμενοι.

ἐπίβασις, ἡ, *ascensus*. Pol. VI. 511. B: οἶον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμᾶς.

ἐπιβατεύω, *vehor*. Lach. 183. D: ἐφ' ἧ (νῆϊ. Vulg. ἷς) ἐπεβάτενε.

ἐπιβάτης, ὁ, *propugnator* (pr. qui e navi pugnat). Conv. 197. E: ἐπιβάτης. Critia 119. B: μετ' ἐπιβάτην.

ἐπιβατός, ἡ, ὄν, *perovius; neutr. aditus*. Tim. 24. E: ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐγγίνετο πορευομένοις.

ἐπιβιῶ, *supervivo*. Ep. XIII. 361. D: αἰς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ.

ἐπιβλέπω, *intueor*. Phaedr. 63. A: ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς. Legg. VII. 811. D: λόγους οἰκείους οἶον ἀθρόους ἐπιβλέψαντι.

ἐπιβούλευσις, ἡ, *insidiae*. Legg. IX. 872. B: τῆς τε αὐτοχειρίας πέρι καὶ ἐπιβουλεύσεως. D: φόνους ... δι' ἐπιβουλεύσεως γενομένους. A: τῇ βουλήσει τε καὶ ἐπιβουλεύσει.

ἐπιβουλεύω, *insidior, insidiosè molior vel studeo*. Pol. II. 378. B: ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσιν τε καὶ ἐπιβουλεύουσι. VIII. 565. B. 567. A: ἐπιβουλεύωσι. C: ἐπιβουλεύειν. Ep. VII. 350. C. Conv. 217. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ ἔραστῆς παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. Hipp. min. 371. D: οὐκ ἐπιβουλεύοντα. Pol. III. 417. B: ἐπιβουλεύοντες. Ep. VII. 333. A: τῶν ἐπιβουλεύοντων Διονυσίῳ. Pol. VIII. 551. D: αἰὲ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Menex. 240. A: Σάρδεσιν ἐπιβουλεύσαι προ-

φασίζόμενος. Conv. 217. D: αὐθις ... ἐπιβουλεύσας. Hipp. min. 371. E. 372. A: ἐπιβουλεύσαντες. Pass. Pol. III. 417. B: ἐπιβουλεύόμενοι. Alc. II. 141. E: ἐπιβουλευθείς. D: ἐπιβουλευθέντες. *in univ. *molior aliquid; id ago, ut —, studio, cogito de aliqua re.* Pol. VIII. 566. B: βιαιῶ ... θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκινυνῆναι λάθρα. Menex. 241. E: ἀλλὰ μὴ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾷ. Ep. VII. 329. C: ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι. Prot. 343. C: τούτῳ ἐπιβουλεύων κολούσαι αὐτό. Gorg. 473. C: τυραννίδι ἐπιβουλεύων (Id. Ep. VII. 333. C.). De lucri cup. 228. D: ἐπιβουλεύων ... τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι. Conv. 203. B: ἐπιβουλεύουσα ... παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Legg. IX. 856. C: τὸν ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι νέον (rebus novis studentem). Ep. VII. 334. A: ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. X. 908. D: τελεταῖς ... ἰδίαις ἐπιβεβουλευκότες. Tim. 71. A: τούτῳ ... θεὸς ἐπιβουλεύσας.

ἐπιβουλὴ, ἡ, *insidiae, dolus; etiam consilium (Vorsatz).* Ep. VII. 349. C: ἡ πάλα ἐπιβουλὴ. Legg. IX. 869. E: ἐπιβουλῆς. Ep. VII. 329. C: ὡς συναίτιον τῆς Δίωκος ἐπιβουλῆς. Hinc ἐξ ἐπιβουλῆς (Polit. 298. B: ἐκ τινος ἐπιβουλῆς), *per insidias; etiam consulto, de industria.* Pol. I. 341. A. II. 380. D. Legg. IX. 877. C. Hipp. min. 370. E. 371. A. Etiam μετὰ ἐπιβουλῆς: Legg. IX. 867. A. B. D. 867. B: τῇ ἐπιβουλῇ καὶ ἀπροβουλίᾳ. Theag. 129. B: ἡπιστάσθην ... τὴν ἐπιβουλὴν. Prot. 316. D: οὐ γὰρ μικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίνονται ... καὶ ἐπιβουλαί. Legg. VI. 758. A: παντοδαπαῖσιν ἐπιβουλαῖς ... ἀλίσκεσθαι.

ἐπίβουλος, ὁ ἡ, *insidiosus.* Conv. 203. D: ἐπίβουλός ἐστι, τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Hipp. min. 371. A. Legg. VII. 808. D: ἐπίβουλον ... γίγνεται. Theaet. 174. D: δυσκολώτερον ... ζῶον καὶ ἐπιβουλότερον.

ἐπιγαμία, ἡ, *mutuum connubium.* Polit. 310. B: τῶν ἐπιγαμιῶν.

ἐπίγαμος, ἡ, *nubilis.* Ep. XIII. 361. D: ἡ μὲν νῦν ἐπίγαμος cet.

ἐπίγειος, ὁ ἡ, *terrester.* Ax. 368. B: ὁ ... ἐπίγειος ἄνθρωπος. Pol. VIII. 546. A: ἐν ἐπιγείοις ζῴοις.

ἐπιγελῶ, *arrideo.* Riv. 134. C: ἐπεγέλασεν (τὰ μειράκια). Phaed. 62. A: ἡρέμα ἐπιγέλσας. Pol. III. 398. C.

ἐπιγίγνομαι, *post nascor; unde part. poster.* Legg. XII. 969. A: τῶν ὕστερον ἐπιγιννομένων. Phaedr. 245. A: τοὺς ἐπιγιννομένους παιδεύει. Legg. IX. 876. B. **accedo; etiam contingo.* Phil. 37. B: ὅτι δόξη ... ἐπιγίγνεσθον ψεύδός τε καὶ ἀληθείς. Hipp. mai. 303. A: εἶπερ ἀμφοτέροις ἐπιγίγνοιτο. Soph. 252. D: εἶπερ ἐπιγίγνοισθην ἐπ' ἀλλήλοιιν. Pol. IX. 574. A: αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγινόμεναι. Hipp. mai. 303. A: ὅτι ἦν που ἡμῖν τὰ μὲν οὕτως ἐπιγινόμενα ἐκάστοις cet.

ἐπιγιννώσκω, *cognosco*, *novi*. Theaet. 192. E: Σωκράτης ἐπιγιννώσκει Θεόδωρον *cet.* Euthyd. 301. E: ἐπιγνοίης ἂν αὐτήν ... οἰκείαν γενομένην;

ἐπιγνώμων, ὁ, *aestimator*. Legg. VIII. 843. D: τούτων ... ἐπιγνώμονες τε καὶ δικασταὶ ... γιγνέσθων ἀγρονόμοι. 828. B: ἐπιγνώμονας. 847. C. 867. E.

ἐπίγονος, ὁ ἢ, *post natus*, *praec. qui post haeredes legitimus natus est*. Legg. V. 740. C: ἐὰν ... πλείους ἐπίγονοι γίγνωνται θῆλεις ἢ τινες ἄρσενες ἐκάστων. XI. 929. C: τοὺς τῶν ἐπιγόνων ἐπιμελητάς.

ἐπίγραμμα, τό, *inscriptio*. Phaedr. 264. C: εὐρήσεις τοῦ ἐπιγράμματος οὐδὲν διαφέροντα. De *lucris cup.* 228. E: ἱστὸν δὲ δυο τῷ ἐπιγράμματι (v. τοῦ ἐπιγράμματος).

ἐπιγράφω, *inscribo*. De *lucris cup.* 228. D: αὐτοῦ ποιήματα ... ἐπέγραψεν. 229. A: ἐπιγράφεται λέγων ὁ Ἑρμῆς ὅτι *cet.* Phaedr. 264. C: ὁ Μίδα ... φασὶ τινες ἐπιγεγράφθαι. De *lucris cup.* 229. A: ἔστι ... καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς ... ἐπιγεγραμμένα. **taxo*. Legg. XI. 915. A: τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω.

ἐπίγρυπος, ὁ ἢ, *qui nasum habet aduncum s. aquilinum*. Phaedr. 253. D: ἐπίγρυπος. Euth. 2. B: ἐπίγρυπον.

ἐπιδεής, ὁ ἢ, *indigens*, *inops*, *carens*. Legg. X. 905. C: εἰ δ' ἐπιδεής ἐτι λόγου τινὸς ἂν εἴη. Charm. 158. C. Legg. IV. 704. C: ἢ καὶ τινῶν ἐπιδεής; Ib. σχεδὸν οὐδενὸς ἐπιδεής (ἢ χώρα). D. Tim. 33. C: οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνον σχεῖν. 62. A: ὅμως δὲ μηδὲν ἐπιδεὲς ἔστω λόγου. 47. C: διὰ τὴν ... χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἔξιν. Ep. VIII. 353. D: τοῦ ... οἶεσθαι σχεδὸν αἰεὶ τινος σμικροῦ ἐπιδεῖς εἶναι τὸ μὴ πάντα κατὰ νοῦν πράττειν. Legg. III. 694. D: ἐπιδεῖς ὄντας τούτων οὐδενός. Polit. 311. B: τὰ δ' ἀνδρεία (v. ἀνδρία) ... ἐκείνων ἐπιδεέστερα (*illis cedunt*). Pol. IX. 579. E: πλείστων ἐπιδεέστατος.

ἐπίδειγμα, τό, *specimen*, *documentum*. Hipp. min. 368. C: σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα. De *lucris cup.* 228. D: ἐπίδειγματα τῆς σοφίας.

ἐπιδείκνυμι, *ostendo*; *propono*; *ostento* (*praec. rem aliquam novam vel artis suae documentum*); *patefacio*, *declaro*, *explico*; *probo*. Lach. 183. B: τοιοῦδ' ἐπιδεικνύσιν. Soph. 230. B: ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὐταῖς ... ἐναντίας. Phaedr. 87. E: πότ' ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα. Ion. 533. A: ἐπεὶ δ' αὖν ... τις τὰ τῶν ἄλλων ζωγράφων ἔργα ἐπιδεικνύη. Theaet. 145. B: ἑαυτὸν ἐπιδεικνύναι. Legg. II. 658. B: τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύναι ... ῥαψωδίαν *cet.* Hipp. mai. 286. B. Euthyd. 274. A. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς. Pol. X. 598. C. Legg. II. 658. B: θαύματα ἐπιδεικνύς. VIII. 846. A. II. 658. C: τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύντα. III. 701. C: τὴν ... Τιτανικὴν φύσιν ἐπιδεικνύσιν. Charm. 155. A: τί οὐκ ἐπέδειξάς μοι τὸν

νεανίαν —; Phaedr. 274. A: τὰς τέχνας ἐπέδειξε (sic Cl. c. pluribus al. etiam edd. Alii ἀπέδειξε). Pol. III. 391. E: ἐπεδείξαμεν γὰρ πον ὅτι cet. Euthyd. 286. A: ἐπεδείξαμεν μηδὲνα λέγοντα ὡς οὐκ ἔστι. Menex. 242. D: ὅτι ἐπέδειξαν ... ὡς cet. 241. A. Prot. 352. A: καὶ τὸ μετὰφρονον ἐπίδειξον. Gorg. 467. C. Euthyd. 282. D: ταῦτόν τοῦτο τέχνη πρᾶττων ἐπιδειξάτω. 274. D: ἐμοῦ ἕνεκα ἐπιδείξατον (v. ἐπιδείξασθον). 278. C. 282. E. Hipp. mai. 287. D: εἰ ... αὐτῷ τὸν λόγον τοῦτον ἐπιδείξεις. Legg. VI. 771. C: κατὰ σχολὴν οὐκ ἂν πολὺς ἐπιδείξεις μῦθος. X. 892. C: ἂν ψυχὴν τις ἐπιδείξῃ πρεσβυτέραν οὖσαν σώματος. XII. 947. E. Euthyd. 293. B: ἢ ἐπιδείξω ἔχοντα; 294. C: τί (τεκμήριον) ἐπιδείξω; Soph. 264. E: ἕως ἂν ... ἐπιδείξωμεν. Menex. 237. B. Prot. 320. B: εἰ ... ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδείξαι ὡς διδακτόν ἐστιν ἢ ἀρετῇ. Gorg. 514. C. Theaet. 143. A. Parm. 130. A. Conv. 195. D: πρὸς τὸ ἐπιδείξαι θεοῦ ἀπαλότητα. 199. C. Pol. V. 472. D. Apol. 22. A: τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδείξαι al. Legg. VII. 817. D: ἐπιδείξαντες τοῖς ἀρχοῦσι ... τὰς ὑμετέρας ... ᾠδὰς. Prot. 347. B: ὃν (λόγον) ὑμῖν ἐπιδείξω. Gorg. 464. B: σαφέστερον ἐπιδείξω ὃ λέγω. Euthyd. 295. A: ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θανυμαστὰ ὁμολογοῦντα. Charm. 158. D: Κριτίαν τόνδε ψευδῇ ἐπιδείξω. Euthyd. 295. A: οὐ (v. σὺ) δὲ τοῦτο ἐπιδείξεις ὡς πάντα ἐπίσταμαι καὶ ἀεὶ. Phaedr. 236. E: μὴτ' ἐπιδείξειν cet. Phaed. 100. B: τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν. Ion. 542. A: περὶ Ὀμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν. Eryx. 398. E: ὡς ... ἐπιδείξων ταῦτα ἅπερ σὺ νῦν δῆ. Euthyd. 274. A: ὡς ἐπιδείξοντε καὶ διδάξοντε cet. Tim. 61. C: τὰ ... σχήματα ... πεποικιλμένα εἶδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται. Legg. VI. 777. B: ἔργῳ ... πολλὰς ἐπιδέδεικται (vern. es hat sich gezeigt). IV. 712. A: ἐπιδεδείχθω τῇ μὲν χαλεπὸν ὃν τὸ cet. Med. ostendo, monstro; etiam ostento (praec. iactationis adiuncta notione, ut in Sophistis ponitur); etiam ingenii vel doctrinae ostentandae causa recito, peroro vel dispuo (vern. vortragen, einen Vortrag halten). Apol. 25. C: ἱκανῶς ἐπιδείκνυσαι ὅτι cet. Lys. 204. E: ἂ καὶ τοῖσδε ἐπιδείκνυσαι. Phaedr. 233. B: τοιαῦτα γὰρ ὁ ἔρως ἐπιδείκνυσται (quasi opera edū). Legg. XI. 936. A: ἐπιδεικνύσθω. Phaedr. 232. A: φιλοτιμουμένους ἐπιδεικνύσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι cet. Legg. I. 648. D: ἐπιδεικνύσθαι τὴν ... δύναμιν. Phaedr. 235. A: ἐπιδεικνύμενος ὡς cet. 258. A: ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν. Pol. VI. 493. B: ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην δημοουργίαν cet. Hipp. mai. 285. C: περὶ γε λογισμῶν ... σου ἐπιδεικνυμένου. Lach. 179. E: ὃν νῦν ὑμεῖς ἐθεάσασθε ἐπιδεικνύμενον. 183. B. Phaed. 118. A: ἡμῖν ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτο cet. Tim. 47. E: τὰ ... παρελθλυθότα τῶν εἰρημέων ... ἐπιδέδεικται τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα. Hipp. min. 363. C: ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ ... ἡμῖν ἐπιδέ-

δεικται. Gorg. 458. B: πάσαι ... ἐγὼ τοῖς παροῦσι πολλὰ ἐπεδείξάμην. Hipp. mai. 286. B. Gorg. 447. A: πολλὰ ... καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν ... ἐπεδείξυτο. Lys. 204. E: ἐπίδειξαι. Euthyd. 275. A: τοῦτο δ' αὐτὸ ἐπιδείξασθον. Phaed. 100. B: ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμέναι. Pol. III. 398. A: τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι. Euthyd. 274. D: ἐπιδείξασθαι τὴν δύναμιν τῆς σοφίας. 278. C: ἐφάτην ... ἐπιδείξασθαι τὴν προτροπικὴν σοφίαν. 288. B. Prot. 328. D: τοσαῦτα ... ἐπιδείξάμενος. Hipp. min. init.: Ἰππίου τοσαῦτα ἐπιδειξαμένοι. Gorg. 447. B: ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν νῦν cet. Phaedr. 234. B: τότε τὴν αὐτῶν ἀρετὴν ἐπιδείξονται. Conv. 194. B: μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαντοῦ λόγους (de Agathone poëta).

ἐπιδεικτικός, ἡ, ὄν, ad ostentationem comparatus; *fe-min. ostentatio*. Soph. 224. B: τῆς ... ψυχεμπορικῆς ταύτης ᾧ οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιοσύνη λέγοιτ' ἔν —;

ἐπιθεῖν, *videre*, (in re graviore) *experiri* (vern. *erleben*). Gorg. 473. C: παντοδαπὰς λῶβας αὐτός τε λωβηθεὶς καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῖδας τε καὶ γυναῖκα (int. λωβηθέντας).

ἐπίδειξις, ἡ, *ostentatio, specimen*; cum v. ποιέσθαι est *demonstrare vel explicare*; etiam *ingenii et doctrinae specimen dare*. Phaed. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγμέναι, βούλει σοι ... ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Soph. 217. E: οἷον ἐπίδειξιν ποιούμενον. Euthyd. 275. A: τῶν ... ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν ... εἰς αὐθις ἀπόθεσθον. **disputatio vel schola* (vern. *Vortrag*), qua quis ingenii sui vel doctrinae dat specimen. Hipp. min. 364. B: μὴ σοι ἐμποδὼν εἶην ἐρωτῶν τῇ ἐπιδείξει. Sis. 387. B. Gorg. 447. C: τὴν ... ἄλλην ἐπιδείξιν εἰς αὐθις ... ποιησάσθω. Crat. 384. B: εἰ ... ἐγὼ ἤδη ἀκηκόη (v. ἡκηκόειν) παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν cet. Hipp. min. 363. D. 364. B. Ax. 366. C. Hipp. mai. 282. B: ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. C.

ἐπιδέξια, *dextre, commode*. Theaet. 175. E: ἀναβάλλεσθαι ... ἐπιδέξια (v. ἐπὶ δεξιὰ) ἐλευθέρως. Pol. IV. 420. E: κατακλίναντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ.

ἐπιδέω, *indigeo*. Legg. IV. 709. D: τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι. Med. Conv. 204. A: οὐ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδέσθαι. Tim. 33. C: ὀρμιάτων ... ἐπεδείτο οὐδέν. Etiam ponitur in eo cui deest aliquid. Legg. VI. 766. C: τὴν ἀρχὴν πλεῖον ἢ τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν.

ἐπιδεῶς, *parum* (vern. *nicht genug*). Legg. X. 899. D: εἴτε ἱκανῶς ... εἴτε ἐπιδεῶς.

ἐπιδήμησις, ἡ, *adventus*. Ep. VII. 330. B: ὁ πρῶτος ... χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.

ἐπιδημία, ἡ, *commoratio*. Parm. 127. A: ἀνέγνωρσις τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας. Ep. VII. 338. E: ἐν τῇ πρόσθεν ἐπιδημίᾳ.

ἐπιδημῶ, *adsum*. Theaet. 173. E: τὸ σῶμα μόνον ἐν

τῇ πόλει κείται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ. Legg. IX. 881. C: τῶν ἀστυνόμων ... τὸν ἐπιδημοῦντα. VI. 766. C: οἱ πρόσηκοντες καὶ ἐπιδημοῦντες. *versor, commoror. Crit. 52. B: οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπιδημῆις. *peregre advenio; hinc etiam in urbe commoror vel adsum. Prot. 318. B: τοῦ νῦν νεωστὶ ἐπιδημοῦντος. Euthyd. 282. E: Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος. Legg. VIII. 850. B: ἐπιδημοῦντι. Apol. 20. A: ὃν ἐγὼ ἡσθόμην ἐπιδημοῦντα. Ep. VII. 338. E: ὅτ' ἐπεδήμουν ἐγώ. Prot. 315. C: ἐπεδήμει. ... Πρόδικος ὁ Κεῖος. Ion. init.: πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιπεδήμηκας; Prot. 309. D: Πρωταγόρας ἐπιπεδήμηκε; Conv. 172. E: ὅτι πολλῶν ἐιῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιπεδήμηκεν. Parm. 126. B: ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμηκα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. Prot. 310. E: ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμησεν. Euthyd. 273. E: ὅτε ... τὸ πρότερον ἐπεδημησάτην. Prot. 342. C: ἐάν τις ἄλλος ξένος ὦν ἐπιδημήσῃ. Legg. VIII. 845. A: ξένος ἐπιδημήσας.

ἐπιδιακρίνω, diiudico, discepto (vern. entscheiden). Gorg. 524. A: ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορήτῳ τι τῷ ἑτέρῳ. (Hoc respon. videtur Lach. 184. C: ὥσπερ τοῦ ἐπιδιακρινούντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἢ βουλῇ, pro ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινούντος; Heind. corrig. ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρ.).

ἐπιδίδωμι, impertio, dedo, do. Phil. 19. C: σὺ τῇνδε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν ... ἐπέδωκας πάσι καὶ σαντὸν πρὸς τὸ διελέσθαι, τί cet. Legg. XII. 944. A: ἃ (ὅπλα) ... φρεῖν ὁ ποιητὴς παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοθῆναι Θέτιδι. Intrans. progredior, proficio. Crat. 410. E: πολὺ ἐπιδίδως. Parm. 154. E: ἐκείνο ... ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι. Pol. VII. 526. B: (ὥς) εἰς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίγνεσθαι πάντες ἐπιδιδόσιν. Theaet. 151. A. Theag. 129. E. 130. A. Legg. XI. 913. B: ὅσον ... πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς καὶ τὸ δίκαιον ἐπιδιδόειν ἂν μὴ ἀνελόμενος. Theaet. 146. B: πολὺ πλεῖον ἐπιδιδόειν (ἂν). Hipp. mai. 283. D. Prot. 318. A: αἰεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Legg. VI. 769. C: εἰς τὸ πρόσθεν ... ποιεῖν ἐπιδιδόναι. V. 747. B: παρὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐπιδιδόντα θεῖα τέχνη. Theaet. 150. D: θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες. Theag. 129. E: τῶν ἐπιδιδόντων. 130. D: ἐπεδίδουν ... ὁπότε σοι συνείη. E. Ep. VII. 325. D: ἐπεδίδου. Hipp. mai. 282. B: ὑμῶν ἐπιδίδωκεν ἡ τέχνη. 281. D: ὥσπερ αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιπεδῶκασι. Euthyd. 217. B: πολὺ ... ἐπιπεδῶκεναι. 273. A. Hipp. mai. 281. D. Ep. VII. 393. B: ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιπεδῶκός εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. Theag. 130. A: πάμπολυ ἐπιπεδῶκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Legg. III. 694. B: πάντα ... τότε ἐπέδωκεν αὐτοῖς δι' ἐλευθερίαν cet. Theag. 130. E: πάννυ πολὺ ἐπιδώσεις. Prot. 318. C: ἐπιδώσει. *invalesco. Theaet. 179. D: περὶ ... τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπολυ (ἡ μάχη).

ἐπιδικάζω, *adiudico*. Legg. IX. 874. A: ἐπιδικασάμενον ... κηρύξαι cet.

ἐπίδοξος, ὁ ἥ, *qui spem facit*. Theaet. 143. D: τίνες ... τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικείς.

ἐπίδοσις, ἡ, *incrementum, profectus*. Theaet. 146. B: ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει. Conv. 175. E: ἡ ... σὴ (σοφία) ... πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα. Legg. III. 676. A. 679. B: ἴν' ἔχοι βλάστην καὶ ἐπίδοσιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. 700. A: τὴν τοῦ ἐλευθέρου λίαν ἐπίδοσιν βίον. VI. 769. B.

ἐπιδρομή, ἡ, *incursio, impetus*. Pol. X. 619. B: οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς (*subito, temere*) τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι.

ἐπιεικεία, ἡ, *moderatio, lenitas*. Def. 412. B. Legg. V. 735. A: ἐπιεικεία τινὶ δικαία χρώμενον. Ep. VII. 325. B.

ἐπιεικής, ὁ ἥ, *conveniens, consentaneus*. Tim. 67. D: ἐπιεικεῖ λόγῳ διεξελθεῖν. Apol. 34. D: ἐπιεικῇ ... λόγον. Legg. I. 650. B: μὴ οὐ πείραν τε ἀλλήλων ἐπιεικῇ ταύτην εἶναι cet. Epin. 984. B: κατὰ δόξαν τὴν ἐπιεικῇ. Prot. 346. E: καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῇ καὶ ἀληθῇ. 336. D: ἐπιεικέστερα ... λέγειν. **aequus, probus, modestus*; etiam *laudabilis*. Conv. 210. B: ἐπιεικής ὢν τὴν ψυχὴν. Pol. I. 330. A. III. 387. D: ὁ ἐπιεικής ἀνὴρ. VII. 538. C: εἰ μὴ πάνυ εἴη φύσει ἐπιεικής. X. 603. E. Legg. V. 741. D. Pol. III. 404. B: ἀπλῇ ... καὶ ἐπιεικῇ γυμναστικῇ. Legg. VI. 757. D: τὸ ... ἐπιεικὲς καὶ ξύγνωνμον. Pol. III. 397. D: τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητήν. 398. B. I. 331. B: τῷ ἐπιεικεῖ. III. 387. D. VIII. 554. C: ἐπιεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βία. Prot. 348. E: περὶ ὧν εἰκὸς σκοπεῖσθαι τὸν ἐπιεικῇ. Phaedr. 260. D. Critia 121. B: γένος ἐπιεικὲς. Prot. 348. E: ὥσπερ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιεικὲς εἰσὶν cet. Theaet. 143. D. Pol. III. 409. A. VI. 489. D: τῆς τῶν ἐπιεικῶν ἀγοραστίας. Legg. XII. 957. A: ἐπιεικῶν ἀνδρῶν. Pol. VI. 489. B: τοὺς ἐπιεικεῖς. X. 605. C. Ep. IV. 320. B: τοὺς ὄντως τῇ ἀληθείᾳ ἐπιεικεῖς. Pol. III. 398. D: ὡς δαὶ ἐπιεικεῖς εἶναι. IV. 431. D: ἐν τοῖς ἐλάττωσιν τε καὶ ἐπιεικεστέροις. Apol. 36. B: ἡγήσάμενος ἑμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε cet. 22. A: ἐπιεικέστεροι ... ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. Pol. IX. 577. C: τὸ ἐπιεικέστατον. I. 347. B: οἱ ἐπιεικέστατοι. VI. 489. B. D. IX. 577. D: ἅπερ (μέρη) ἦν τὰ ἐπιεικέστατα. VI. 488. A: τὸ πιάθος τῶν ἐπιεικεστάτων. Legg. II. 659. D: τοῖς ἐπιεικεστάτοις. Pol. VI. 487. D: τοὺς ... ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας. Riv. 132. A.

ἐπιεικῶς (*vern. geziemend*), *probe, recte vel bene*. Conv. 201. A: καὶ ἐπιεικῶς γε λέγεις. Pol. IV. 431. E: ὅτι ἐπιεικῶς ἑμμαντευόμεθα ἄσφι ὡς cet. Legg. I. 635. B. Ax. 365. B: ἐπιεικῶς διαγαρόντας. Legg. VI. 753. B: ὡς ... γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν, εἰρησθῶ. **satis*. Soph. 249. D: ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιελιγμένοι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Phil. 31. A: σχεδὸν ἐπιεικῶς ἔμην

τὰ νῦν δεδῆλωται. Pol. IV. 441. C: καὶ ἡμῖν ἐπεικῶς ὁμολογεῖται cet. X. 602. B: ταῦτα ... ἐπεικῶς ἡμῖν διωμολογῆται. 612. A. Alc. I. 132. B. Lach. 200. B. Ep. XIII. 363. A. **admodum vel plane*. Prot. 349. D: ἐπεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν. Phaed. 80. C: ἐπεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον. Gorg. 449. D: πᾶν ... οἶμαι ... ἐπεικῶς τούτο ποιεῖν. 485. E: ἐγὼ ... πρὸς σὲ ἐπεικῶς ἔχω φιλικῶς. Theaet. init. ἐπεικῶς πάσαι. (Crit. 43. A.) Crat. 428. C: καὶ ἡμεῖς σὺν ... ἐπεικῶς φαίνει κατὰ νοῦν χρησιμῶδεῖν. Pol. III. 555. D: ἐπεικῶς ... δῆλον. Legg. VIII. 836. B: βοήθειαν ἐπεικῶς οὐ σμικρὰν συμβάλλονται. Charm. 153. C: ἐπεικῶς ... ἀληθῆ ἀπήγγελλται. — Per se positum est etiam affirmans sane. Gorg. 493. B: ταῦτ' ἐπεικῶς μὲν ἐστίν ὑπὸ τι ἄτοπα, δηλοῖ μὲν (*doch*) cet. Phaed. 117. C: τέως μὲν ἐπεικῶς οἰοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ διακρῖναι, ὥς δὲ εἶδομεν cet. ἐπιζήμιος, ὁ ἢ, *qui poena tenetur*. Legg. VI. 765. A: ἐπιζήμιοι, ἂν μὴ ἴωσι. Neutr. *poena*. Legg. VI. 784. E: τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω, καθάπερ cet. VII. 788. B: ἐπιζήμια τιθέντα.

ἐπιζῶ, *vivo*. Legg. II. 661. C: ἂν ὥς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῶν (*ἐπιζῇ?*).

ἐπιθαλαττίδιος, ὁ ἢ, *maritimus*. Legg. IV. 704. B: πότερον ἐπιθαλαττίδιος ἔσται τις (πόλις), ἢ χερσαία.

ἐπιθαλάττιος, α, ον, *maritimus*. Legg. IV. 704. D: ἐπιθαλαττία (πόλις).

ἐπιθεάζω, *exsecror*. • Phaedr. 241. B: ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων.

ἐπίθεσις, ἢ, *incursus*. Legg. III. 698. B: ἡ Περωῶν ἐπίθεσις τοῖς Ἑλλήσιν.

ἐπιθυματουργία, ἢ, *operculorum confectio*. Polit. 280. D: περὶ τε γένεσιν ἐπιθυματουργίας οὔσαι.

ἐπιθυμημα, τό, *appetitio*. Legg. III. 687. C: πάντων ἀνθρώπων ἐστὶ κοινὸν ἐπιθυμημα ἐν τι cet. VI. 782. A: πωμάτων ... ἐπιθυμήματα παντοδαπά.

ἐπιθυμητής, ὁ, *appetens, studiosus*. Conv. 203. D: φρονήσεως ἐπιθυμητής. Legg. IV. 711. A: οὐδὲ γε ἐπιθυμητής ἐγώ μὲν τοῦ θεάματος. Euth. 14. D. Pol. V. 475. B: σοφίας ... ἐπιθυμητήν. Legg. I. 643. E: ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε καὶ ἐραστήν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον. Men. 77. B. Pol. V. 475. B: ὥς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. VIII. 548. A: ἐπιθυμηταὶ ... χρημάτων. IX. 579. B. Legg. III. 697. A.

ἐπιθυμητικός, ἢ, ὁν, *concupiscens*; neutr. *cupiditas vel ea pars animi quae voluptatem al. appetit*. Tim. 70. D: τὸ ... αἰτῶν τε καὶ ποτῶν ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς. Locr. 100. A. Tim. 91. B: ζῶν ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιίας. Pol. IV. 441. A: τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. 442. A. 439. E: τῷ ἐπιθυμητικῷ. V. 475. B: ὃν ἂν τινος ἐπιθυμητικὸν λέγομεν

IV. 439. D: τὸ δὲ ὧ ἐρᾶ τε καὶ πεινῇ ... ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν (εἶναι). 440. E. VIII. 550. B. 553. C. IX. 571. D. 580. E. X. 606. D: περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν.

ἐπιθυμητικῶς cum v. ἔχειν, appetere. Phaedr. 108. A: ἡ ... ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα (ψυχῇ). Pol. VII. 516. D.

ἐπιθυμία, ἡ, appetitio s. cupiditas; amor; etiam desiderium, studium. Phaedr. 237. D: ὅτι ... ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως. Ib. ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν cet. 238. A. Polit. 272. E. Crat. 419. D: τῇ ... ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει ... τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα (ἐπιθυμία). Pol. II. 359. C. Legg. IX. 854. A: ἐπιθυμία κακῇ. Crit. 52. B: οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως ... ἔλαβεν εἰδέναι. Phaedr. 231. A: ἐπειδὴ τῆς ἐπιθυμίας παύσονται. 232. E. Prot. 318. A: Ἰπποκράτης ... τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνοουσίας. Legg. VIII. 841. C: τὸ ... τῶν τρόπων τῆς ψυχῆς ὄντων καλῶν γεγονὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ. Phaedr. 258. C: καὶ γὰρ ἂν τῇ ἑαυτοῦ ἐπιθυμίᾳ ... ὀνειδίζοι. Theaet. 143. E: ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι. Crat. 404. A: δῆσας τῷ περὶ ἄρεσιν ἐπιθυμίᾳ. Conv. 192. E: τοῦ ὅλου ... τῇ ἐπιθυμίᾳ. Crat. 406. B: διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν (amorem). Tim. 19. B: εἴ τις ... εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκοιτο θεάσασθαι cet. Critia 113. C: αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν ... ἐλθών. Legg. IV. 721. B. Ep. VII. 327. D: εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν τοῦ καλλίστου ... βίου. 338. E: ὅθεν ... εἰς ἐπιθυμίαν ἥει τοῦ διακοῖσαι cet. Pol. I. 328. D: αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. 329. C. Legg. XI. 922. B: αἱ ... τῶν τελευτῶν μελλόντων ἐπιθυμίαι τῆς διαθέσεως. Eryx. 405. E: αἱ δ' ἐπιθυμίαι πᾶσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἐνδείαι τινων. Phaedr. 238. B: κρατοῦσα ... τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν. Gorg. 484. D: τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων. Crat. 404. A. Pol. IV. 429. D: καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις. Polit. 272. D: ποτέρως οἱ τότε τὰς ἐπιθυμίας εἶχον περὶ τε ἐπιστημῶν καὶ τῆς τῶν λόγων χρείας. Pol. IV. 493. A. VII. 533. B. *voluptas (vern. Lust, Genuss). Phaedr. 232. B: γεγενημένης ἡ μελλούσης εἶσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Phaed. 82. C: ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν. 68. C: τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῇσθαι.

ἐπιθυμῶ, cupio, appeto, desidero. Gorg. 474. C: καὶ γὰρ ἐπιθυμῶ εἰδέναι ὅ τι ποτ' ἐρεῖς. Conv. 177. C. 223. A. Euth. 3. D: οὐ πάνν ἐπιθυμῶ πειραθῆναι (ubi vern. est: ich verlange gar nicht). Pol. VII. 517. B: ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς ἀκούειν. Gorg. 505. B: τὸ εἶργειν ... ἀφ' ὧν ἐπιθυμεῖ. Phil. 35. A: ὁ κενούμενος ... ἐπιθυμεῖ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. Conv. 186. B: τὸ ... ἀνόμοιον ἀνομοίῳ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. 189. A: εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπι-

θυμῇ τοιούτων φόρων cet. Pol. IV. 436. A: ἐπιθυμοῦμεν ... τρίτῳ τινὶ cet. Conv. 192. C: ἀρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε —; Phaedr. 237. D: ὅτι ... καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν. Pol. V. 458. A: ὃν ἐπιθυμοῦσι. IV. 439. E: ὡς ... ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ. Lys. 221. D: ὅταν ἐπιθυμῇ. Ep. VII. 350. D: κακὰ ... ἕως ἂν ἐπιθυμῇτε. Pol. IV. 420. E: ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν. Prot. 316. C: ἐπιθυμεῖν ... ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. Legg. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπὶ ... ἐπιθυμῇν cet. Men. 77. C: τί ἐπιθυμεῖν (int. αὐτὸν) λέγεις; Prot. 328. D: ἐπιθυμῶν ἀκούειν. Phaedr. 240. A. Phil. 41. C: τὸ ... ἐπιθυμῶν. Conv. 200. A. Prot. 313. D: τῷ αἰὲ ἐπιθυμοῦντι. Pol. IV. 432. E: τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκούσαι. Men. 77. B: τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα. Legg. X. 887. A: τοῖσιν ἐπιθυμοῦσιν ἀσεβεῖν. Theag. 123. B: εἰ ἐπεθύμεις ταύτης (τῆς σοφίας) ἢ cet. Phaedr. 228. B: ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. Conv. 192. E: ὁ πάλαι ... ἐπεθύμει. Phaedr. 227. D: ἐργῶ ... οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκούσαι ὥστ' cet. Legg. VIII. 837. C: δεόντως τῆς ψυχῆς ἐπιτεθυμηκώς. Phaedr. 96. A: ἐγὼ ... θαυμασιῶς ὡς ἐπεθύμηκα ταύτης τῆς σοφίας cet. Phaedr. 232. E: πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ cet. Prot. 318. B: εἰ ... ἐπιθυμήσεις τῆς συνουσίας cet. Lach. 182. B. Lys. 208. A: ἣν ἐπιθυμήσης ... ὀχεῖσθαι. Theaet. 172. E: περὶ οὗ ἂν ἐπιθυμήσῃ τοὺς λόγους ποιῆσθαι. Ep. VII. 337. B. Alc. II. 141. D: τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες. E. Phil. 35. D: τὴν ... ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα ... μνήμην.

ἐπικαθίστημι, praeficio. Tim. 72. B: κριτὰς ἐπικαθιστάναι.

ἐπικαίριος, ὁ ἡ, *vitalis*. Locr. 102. D: ῥέοντα ἐς ... τόπως ἐπικαίριως.

ἐπικαίω, *aduro*. Legg. VII. 340. D: καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι.

ἐπικαλύπτω, *tego*. Charm. 169. D: ἐπικαλύπτων τὴν ἀπορίαν. **obscuro*. Crat. 395. B: ἡ ... τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία ... ἐπικεκάλυπται.

ἐπικαλῶ, *appello*. Legg. 657. B: ἐπικαλοῦσα (codd. ἐπικαλοῦσαν) ἀρχαιότητα. Phil. 30. B: πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι. Tim. 21. B: Σαίτικὸς ἐπικαλούμενος νομὸς. Legg. X. 908. D: εὐφυῆς ἐπικαλούμενος. I. 645. A: τῆς πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην. X. 885. A. Phil. 46. C: λύπας ἐπικαλουμένας. Legg. III. 700. B: ὄνομα ... ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. — Ut Lat. *appello*, est etiam *increpo*, *reprehendo*, *accuso*. Legg. VI. 761. E: ὅσα ἂν ἕτερος ἐτέρῳ ἐπικαλῇ. I. 640. D: ἐπικαλῶν αὐτῷ τῷ πράγματι. VII. 809. E: ἐπικαλοῦντίς τι τῇ λέξει τόδε ὡς cet. VI. 766. E: τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις. XII. 949. A. — Med. *appello*, h. e. *invooco*, *obtestor*; *advoco*. Legg. IV. 712. B: θεὸν ... πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλόμεθα. Euthyd.

275. D: Μούσας ... ἐπικαλῆσθαι. Legg. II. 664. C: τὸν τε Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων. XI. 916. E: γένος ἐπικαλούμενος θεῶν. Euthyd. 293. A. Critia 108. C: τὸν Παιῶνά (v. παιᾶνᾶ) τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον. Tim. 27. C: Θεοὺς τε καὶ θεᾶς ἐπικαλουμένους. Legg. VI. 757. E. II. 659. A: ἐκ τούτου στόματος οὐπὲρ τοὺς θεοὺς ἐπεκαλέσατο μέλλον κρίνειν. Euthyd. 297. C: ὅς ... τὸν Ἰόλεων ... βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Tim. 48. E: θεὸν ... ἐπικαλεσάμενοι. (27. A. pro καλέσαντα Par. A. scrib. ἐπικαλέσαντα).

ἐπικαρπία, ἡ, fructus (vern. der Ertrag). Legg. XII. 955. D: τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις.

ἐπικαταδαρθάνω, indormio. Pol. VII. 534. D: εἰς Ἄιδου ... ἀφικόμενον τελῶς ἐπικαταδαρθάνειν.

ἐπικαταταλαμβάνω, consequor, cursum alieuius adaequo. Tim. 39. C: ἐπειδὴν σελήνῃ ... ἥλιον ἐπικατατάβῃ.

ἐπίκαισις, ἡ, uredo. Ax. 368. C: κλάον... ἐπικάουσιν. ἐπίκειμαι, impositus sum. Crat. 411. C: ὅτι ... ὡς φερομένοις ... τοῖς πούρμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται. 412. C: τοῦτο τῆς γήσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα (ἀγαθόν) ἐπικεῖσθαι.

ἐπικελεύω, incito. Phaed. 60. E: παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν. Ib. ὅπερ ἐπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν.

ἐπικηδεῖος, ὁ ἡ, funebris. Legg. VII. 800. E: ταῖς ἐπικηδείοις ᾠδαῖς.

ἐπικήρος, ὁ ἡ, fragilis, caducus. Ax. 367. B: τὸ τῆς φύσεως ἐπικήρον καὶ δυσκαθές.

ἐπικηρυκεύομαι, legatum ad aliquem mitto. Menex. 243. B: ὥστε τολμήσαι τῷ ἐχθίστῳ ἐπικηρυκεύσασθαι βασιλεῖ.

ἐπικίνδυνος, ὁ ἡ, periculosus. Legg. V. 736. C: ὡς ... δεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἔριν ἐξέφυγεν. Pol. V. 467. D: τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι.

ἐπικλήν, cognomine; cum vn. γίνεσθαι, λέγεσθαι al. est appellari. Soph. 221. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τὸ ὄνομα ἡ ... ἀσπαλιευτική ... ἐπικλήν γέγονε. Phil. 48. C: ἕξως τινος ἐπικλήν λεγομένη. Tim. 38. C: ἐπικλήν (codd. aliquot ἐπικλήσιν) ἔχοντα πλανητῆ (v. πλανήτης). 58. D: ἐπικλήν αἰθὴρ καλούμενος. 66. B: ζύμωσιν ἐπικλήν λεχθῆναι (v. κληθῆναι).

ἐπικλήρος, ὁ ἡ, haeres ex asse. Legg. I. 630. E: περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων.

ἐπικληρῶ, sorte assigno. Legg. VI. 760. B: φυλὴ ... μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα.

ἐπικλήσις, ἡ, cognomen, in univ. appellatio. Epin. 974. B: τοῦτο ... αὐτό, ἡ τῆς ποιήσεως ἐπικλήσις. Critia 114. B: ὅπερ ἂν τὴν ἐπικλήσιν ταύτην (Par. A. ὅπερ τὴν ἐπικλήν, ταύτη) ὄνομα παράσχοι. Epin. 974. E: ὡς ἀξίας

τούτων οὐδεμιᾶς οὐσῆς ἐπικλῆσιν ῥιθῆναι τῆς περὶ ταῦτα σοφίας τάνθρωπιναν.

ἐπικλίνω, *inclinor*. Riv. 132. B: τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντε.

ἐπικλοπὸς, ὁ ἢ, *dolusus*. Legg. VI. 781. A: γένος ... λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ... τὸ θῆλυ.

ἐπικλώθω, *destino, iniungo*. Theaet. 169. C: ἦν (εἰμαρμένῃν) ἂν οὐ ἐπικλώσῃς. Pol. X. 620. E: ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωθέντα (v. ἐπικλωθέντα) ποιοῦντα. Med. Ax. 367. D. (Hom.).

ἐπικοιμῶμαι, *obdormisco*. Euthyd. 300. A: ἀλλὰ μοι δοκεῖς ... οὐ καθεύδων ἐπικοιμῆσθαι.

ἐπικοινοῦμαι, *communico cum aliquo de aliqua re*. Prot. 313. B: περὶ ... τούτου οὔτε τῇ πατρὶ ... ἐπεκοινώσω cet.

ἐπικοινωνία, ἡ, *mutua communicatio*. Soph. 252. D: τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἑῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας (v. ἐπὶ κοινωνίας);

ἐπικοινωνῶ, *commune aliquid habeo; quod etiam in eis dicitur inter quos est communio*. Crat. 394. C: καὶ Ἀρχεπολὶς γε τῶν ... γραμμιάτων τί ἐπικοινωνεῖ; Gorg. 464. C: ἐπικοινοῦσιν ... ἀλλήλαις ... ἑκάτεροι τούτων. Soph. 251. D: ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις. Legg. I. 631. D: περὶ τε γάρμους ἀλλήλοις ἐπικοινοῦμενους (Par. A. a pr. m. ἐπικοινοῦμενους).

ἐπικούρησις, ἡ, *remedium*. Legg. XI. 919. B: ταῦτά ἐστι ... τὰς διαβολὰς τῇ τῆς ἀπορίας ἐπικουρήσει παρεσκευασμένα.

ἐπικουρία, ἡ, *auxilium, praesidium*. Lys. 215. C: τῆς ἐπικουρίας ἕνεκα. Gorg. 492. C: εἰς ἐπικουρίαν ἔχῃ. Legg. III. 415. C: τοὺς δὲ (ἀνάξουσι) εἰς ἐπικουρίαν. Tim. 70. C: ἐπικουρίαν ταῖς χρεαῖαις ἐξενπορεῖν. Lys. 215. A: μηδεμίαν ἐπικουρίαν ἀλλήλοις ἔχοντα.

ἐπικουρικός, ὁ, ὄν, *auxiliarius*. Pol. IV. 441. A: ἐπικουρικόν (γένος). 434. C: ἐπικουρικοῦ ... γένους.

ἐπίκουρος, ὁ ἢ, *auxiliarius; subst. adiutor*. Conv. 189. D: ἐπίκουρός τε ὢν τῶν ἀνθρώπων cet. Pol. IV. 441. A: ἐπίκουρον ὃν τῷ λογιστικῷ φύσει. Theaet. 165. E: λόγον ἐπίκουρον. Legg. X. 890. D: τῷ παλαιῷ νόμῳ ἐπίκουρον γίνεσθαι λόγῳ ὡς cet. II. 666. B: ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ... φάρμακον. Pol. III. 415. A: ὅσοι δ' ἐπίκουροι cet. 416. B. IV. 419: ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοί. VIII. 545. D: οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες. V. 466. A: ὁ τῶν ἐπικούρων βίος. 464. B: τοῖς ἐπικούροις. III. 414. B: ἐπικούρους τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν. 416. A: κίνας ἐπικούρους ποιμνίων. IV. 421. B. 440. D. V. 463. B: σωτήρας τε καὶ ἐπικούρους. Tim. 18. B. Menex. 244. C: τοὺς ... τῆς ἐλευθερίας ἐπικούρους πεπρωμένους.

ἐπικουρῶ, *auxilior, patrocinor*. Pol. IX. 575. B: μεσθοῦ ἐπικουροῦσιν. II. 368. C: κράτιστον ... ἐπικουρεῖν ἀν-

ιῆ (τῇ δικαιοσύνῃ). Lys. 211. B: ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐπικου-
ρῆσεις μοι.

ἐπικουφίζω, *sublevo*. Ep. III. 315. D: Συρακουσίους
ἐπικουφίσαι. 319. D.

ἐπικράτεια, ἡ, *ditio*. Ep. VII. 349. C: εἰς τὴν Καρ-
χθονίων ἐπικράτειαν.

ἐπικρατῶ, *supero*. Tim. 81. C: ἐπικρατεῖ. Legg. VI.
752. A: ἂν ... γήρως ἐπικρατῶμεν τό γε τοσούτον. Critia
121. A: (ἐπεὶ) τὸ ... ἀνθρώπινον ἥθος ἐπικρατεῖ.

ἐπικρίνω, *iudico, decerno*. Legg. VI. 768. A: τὴν βου-
λὴν ἐπικρίνειν αὐτῶν τὴν αἴρεσιν ἐκατέρου. Ax. 372. A:
οὐ δ' ἂν ἐπικρίνειας. Pol. VII. 524. E: τοῦ ἐπικρινούντος
... δέοι ἂν ἡδῆ.

ἐπικρύπτω, *occulto*. Crat. 421. B: τὸ ψῖ ... προσγε-
γόμενον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. 402. C:
ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικρυμμένον ἐστι. Med. celo. Prot.
346. B: τοὺς ... ἀγαθοὺς ἐπικρύπτεσθαι. Crat. 404. C:
τὸν ἄερα Ἥραν ὠνόμασεν ἐπικρυπτόμενος. Lach. 196. B:
ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Parm. 128. C: τοὺς
ἀνθρώπους ... ἐπικρυπτόμενον (τὸ γράμμα). Pol. V. 476.
E: ἐπικρυπτόμενοι ὅτι οὐχ ὑγιαίνει. Theaet. 180. C: μετὰ
ποιήσεως ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλοὺς.

ἐπίκτητος, ὁ ἡ, *praeterea acquisitus*. Legg. XI. 924.
A: τὸ τῆς ἐπικτήτου (οὐσίας) δεκατημῖοριον ἐξελόμενος. **ad-*
scitus. Phaedr. 237. D: ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα (opp. ἐμ-
γντος ἐπιθυμία). Pol. X. 618. D: τῶν γύσει περὶ ψυχὴν
όντων καὶ τῶν ἐπικτητῶν. (Men. 98. D: οὐτ' ἐπίκτητα vel
οὐδ' ἐπίκτητα, ut Bekk. scripsit, ex interpretatione videtur
fluxisse).

ἐπικωμάζω, *animi causa ito*. Legg. XII. 950. A: αὐ-
τοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις.

ἐπικωμῶδῶ, *rideo, noto*. Apol. 31. D: ὁ .. ἐν τῇ
γραφῇ ἐπικωμῶδῶν Μέλητος ἐγράψατο.

ἐπιλαμβάνω, *corripio, supervenio*. Epin. 974. A: ταχὺ
... ἐπιλαβὸν γῆρας. Med. manu prehendo, apprehendo vel com-
prehendo. Prot. 335. C: καὶ μόν ἀνισταμένον ἐπιλαμβάνεται
ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ. Parm. 152. C: τοῦ ... ἐπειτα
ἐπιλαμβανόμενον. Prot. 329. A: μακρὸν ἤκει καὶ ἀποτείνει,
ἐὰν μὴ ἐπιλάβηται τις. Soph. 241. C: ἐπιλαβεσθαι ...
τάνδρος. Pol. V. 450. A: οἷον ... εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοί
μου. **comprehendo* (vern. ergreifen). Gorg. 527. A: ἐπειδὴν
σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ. 519. A: σοῦ δὲ ἴσως ἐπιλήψονται,
ἐὰν μὴ εὐλαβῇ. Trop., ut Lat. comprehendo. Phaed. 79. A:
τῶν δὲ κατὰ ταῦτ' ἔχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ
ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. **aggredior* (vern. an-
greifen); hinc etiam oppono (vern. einwenden), et in univ. re-
prehendo, redarguo. Gorg. 506. B: ἀλλ' ... ἐμοῦ γε ἀκούων
ἐπιλαμβάνου, ἐὰν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. Pol. X.

605. A: οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ... ἐπιλαμβανοίμεθα.—; Phaedr. 236. B: ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην. Gorg. 469. C: ἐμοῦ ... λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ. Conv. 214. E: ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ. Theaet. 184. C: ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως ... ἢ οὐκ ὀρθή. Pol. VI. 490. C: σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι cet. *attingo. Pol. V. 449. D: ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας πρὶν ταῦτα ἱκανῶς διελῆσθαι. Crat. 424. A: εἰ τοῖς γράμμασι ... τοῦ ὄντος ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν. Pol. VII. 533. B: ἄς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι. Soph. 217. B: λόγων ἐπελάβον παραπλησίον ὦν cet. Lys. 293. E: οὐ καὶ τὴν δὴ ἐπελαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει. Etiam in eo ponitur qui in aliquid incidit. Crat. 414. B: ἐπειδὴν λείον ἐπιλάβωμαι. Gorg. 524. E: πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος ἢ ἄλλου ὅτουοῦν βασιλέως cet. *nanciscor, adipiscor. Polit. 273. A: γαλήνης ἐπιλαβόμενος. Pol. II. 360. D: τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος. Epin. 978. B: ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος. Pol. IV. 425. E: οἰόμενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου. *occupo. Crat. 396. D: κινδυνεύει ... οὐ μόνον τὰ ὠτά μου ἐμπληῆσαι ... ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιληφθαι (sensu medii). Legg. VI. 779. C: ὅπως ἰδιώτης μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μῆτε οἰκοδομήμασι μῆτε οὐν οὐρύμασιν ἐπιλήψεται. *vindico. Legg. XII. 954. C: (ἐάν) μηδεὶς ἐπιλάβηται. D: μὴ ἐξέστω τοιοῦτον κτήματος ἐπιλαβέσθαι μηδὲν (μηδενί?). Ib. ἐξέστω τούτῳ τοῦ τοιοῦτου ἐπιλαβέσθαι. ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Prot. 334. D: ἐπιλανθάνομαι περὶ οὐ ἂν ᾔ γ' ὁ λόγος. Lach. 189. C: ἐγὼ ... ἐπιλανθάνομαι ἥδη τὰ πολλά cet. Ion. 540. A. Theaet. 153. C: ἐπιλανθάνεται. Pol. III. 413. C: ἐν οἷς ἂν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο. VII. 536. C: τόδε δὲ μὴ ἐπιλανθάνώμεθα ὅτι cet. Theaet. 188. A: μανθάνειν ... καὶ ἐπιλανθάνεσθαι. Pol. III. 390. B: ἐπιλανθανόμενον. Polit. 292. C: ἐπιστήμης οὐκ ἐπιλανθανόμενοι. Pol. III. 412. E. Prot. 309. B: ἐπιλανθανόμεν ... αὐτοῦ θαμά. Phaedr. 228. A: καὶ ἐμνηστοῦ ἐπιλέλωμαι. 235. D: καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπιλέλωμαι ὅπως ... ἤκουσα. Phaed. 75. D: εἰ ... μὴ ... ἐπιλέλωμεθα. Pol. IV. 441. D. Legg. III. 683. E. Theaet. 191. E: ἐπιλελήσθαι. Pol. IV. 441. D. Hipp. min. 368. D: ἄλλα πάμπόλλα ἐπιλελῆσθαι. Ep. VII. 345. C: καθάπερ ἐπιλελεγμένος τῆς ἐπιστολῆς παντάπασιν. Theaet. 201. C: ἐπιλελήσμεν. Phaed. 73. E: ἃ ... ἐπιλέλωται. 76. A. Prot. 310. C: ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν. Theaet. 180. D. Pol. II. 372. C. Apol. 17. A: ὀλίγου ἐμνηστοῦ ἐπελαθόμεν. Crat. 391. A: ἐπελάθου γε ὦν ... ἔλεγον. Pol. VII. 519. D. Prot. 339. D: ἐπελάθετο. Theaet. 163. E. Pol. VIII. 563. B: ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Lys. 211. B: ἐάν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ. Ep. VII. 344. E: μὴ τις αὐτὸ ἐπιλάθῃται. Theaet. 206. C: τὸ ... προκείμενον μὴ ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν cet

Prot. 336. D: ἕως ἂν ἐπιλέθωνται περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἢν οἱ πολλοὶ cet. Crat. 406. D: οὐδ' Ἀθηναῖς ... ἐπιλήσει.
Prot. 336. D: ἐπιλήσεσθαι.

ἐπιλέγω, *praeterea dico vel appello*. Legg. III. 700. E: λόγους ... ἐπιλέγοντες τοιοῦτους. B: ἐπέλεγον ... κισσαοφεικούς.

ἐπιλείπω, *relinquo*. Prot. 310. E: οἷς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλείποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. **relinquo, praetermittito*. Phil. 26. B: καὶ ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων. 52. D: μηδὲν ... ἐπιλείπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης. — In re pos. est deficere, non suppetere. Pol. IX. 574.

D: ὅταν ... τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπη τὸν τοιοῦτον. Crat. 409. D: κινδυνεύει ... ἢ τοῦ Εὐθύφρονος με μοῦσα ἐπιλείπειναι. Polit. 274. C: ἅτε τῆς ... αὐτομάτης τροφῆς ἐπιλείπειναι. D: ἐπειδὴ τὸ ... ἐκ θεῶν ... τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν ἀνθρώπους. Pol. VIII. 568. E: ὅταν ... ταῦτα ἐπιλίπη. IX. 573. E: ὅταν ... πάντα ἐπιλίπη. Prot. 334. E: ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλείπειν. Pol. I. 340. ἐπιλιπούσης (al. ἐπιλειπούσης) γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει. Pass. Epin. 978. A: ἡ σχεδὸν ἀλόγιστος ... φορὰ ... ἐπιλείπεται παντὸς ἀριθμοῦ.

ἐπιλήσμων, ὁ ἡ, *obliviosus*. Prot. 334. C: ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσμων τις ὢν ἄνθρωπος. 336. D. Conv. 194. A: ἐπιλήσμων μὲντ' ἂν εἴην ... εἰ cet. Ion. 539. E. Prot. 334. D: ἐπειδὴ ἐπιλήσμονι ἐνέτυχες. Hipp. min. 371. C: ἐπιλήσμονα. Ion. 539. E. Pol. VI. 486. D: ἐπιλήσμονα ... ψυχὴν. Theaet. 194. E: ἐπιλήσμονες ... γίνονται.

ἐπίληψις, ἡ, *vindictio*. Legg. XII. 954. E: μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως.

ἐπιλογίζομαι, *reputo*. Ax. 365. D: οὐκ ἐπιλογιζόμενος ὅτι cet. B: οὐκ ἐπιλογιεῖ cet.

ἐπίλοιπος, ὁ ἡ, *reliquus*. Tim. 72. E: ἦν δὲ τὸ τοῦ σώματος ἐπίλοιπον ἢ γέγονεν. Eryx. 399. D: δοκεῖ ... ἐπίλοιπόν τι εἶναι τῆς σκέψεως. Pol. VII. 540. B: τὸν ἐπίλοιπον βίον (Id. Legg. V. 728. D. al.). Tim. 69. A: τὸν ἐπίλοιπον λόγον (Id. Epin. 986. D.). Legg. I. 628. A: εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. X. 899. C. Tim. 42. D: τὸ ... ἐπίλοιπον ὅσον ἐπ' ἦν ψυχῆς ἀνθρωπίνης cet. Theaet. 183. D: ὅπως τῶν ἐπιλοίπων ... δώσεις λόγον. Gorg. 506. B: διόντος τὰ ἐπίλοιπα. Crat. 397. A. 413. D. Pol. VI. 502. C.

ἐπιλύομαι, *libero, exsolvo*. Crit. 43. C: ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς (v. αὐτοῖς) ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ.

ἐπιμαρτύρομαι, *testimonium profero*. Phaedr. 244. B: τόδε ... ἄξιον ἐπιμαρτύροσθαι ὅτι cet. **testor*. Ep. VII. 350. B: τὸν Δία ἐπιμαρτυράμενος.

ἐπιμαρτυρῶ, *testificor*. Crat. 397. A: εἰ ... ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ ... κεῖσθαι.

ἐπιμέλεια, ἡ, *cura, studium; etiam curatio et procura-*

τίο. Polit. 267. D: μίας τινὸς ἀγέλης ἐπιμέλεια. 276. B. Pol. III. 407. B: ἡ περιττὴ αὐτῇ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. Legg. VI. 758. E: τῆς δὲ ἄλλης χώρας πάσης τίς ἐπιμέλεια καὶ τίς τάξις; X. 892. B: δόξα ... καὶ ἐπιμέλεια καὶ νοῦς cet. Def. 413. D: ἐπιμέλεια φυλακῆς. Prot. 323. C: ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι. 326. E: τοσαύτης ... τῆς ἐπιμελείας οὔσης περὶ ἀρετῆς. Phaed. 107. C: ἐπιμελείας ... δεῖται. Polit. 272. E: ἀφίεσαν ... τῆς αὐτῶν ἐπιμελείας. 274. B. D. 279. A: τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας. Pol. II. 374. E: ἐπιμελείας μερίστης δέοντον. Legg. IV. 720. C: ῥαστώνῃ ... παρασκηνάζει τῶν καμνόντων τῆς ἐπιμελείας. VI. 764. D: τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας. X. 903. E: ῥαστώνῃ ἐπιμελείας θεοῖς τῶν πάντων. Pol. VIII. 552. E: οὗς ἐπιμελεία βία (Steph. καὶ βία) κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. Alc. I. 123. D: ἐπιμελεία τε καὶ σοφία. 124. B. Men. 90. A. Prot. 328. E: οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν ἢ cet. Soph. 227. A: ὧν ... τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη cet. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θορμημάτων ἐπιμέλειαν. 265. E. al. Pol. V. 451. D: πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια. Tim. 18. B: ἐπιμέλειαν ἔχοντας ἀρετῆς διὰ παντός. Legg. VI. 754. B: διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν πόλιν cet. Cum v. ποιῆσθαι. Theaet. 143. D: περὶ γεωμετρίαν ... ἐπιμέλειαν ποιούμενοι. Polit. 310. B. Conv. 185. B. Pol. VI. 488. D: τὴν ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρων cet. VIII. 556. C. Tim. 24. B. Legg. VII. 818. C. al. Legg. V. 740. D. ἐπιμέλειαι καὶ σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων. X. 896. C. XI. 927. E: ἐπιμελείαισιν. IV. 717. E: τὰς ... κατ' ἐνιαυτὸν τῶν ἡδὴ τέλος ἔχοντων ὡς αὐτὸς ἐπιμελείας τὰς κόσμον φερούσας ἀποδιδόναι.

ἐπιμελής, ὁ ἢ, *curans, providus*; in re pos. valet *curae est*. Conv. 197. D: ἐπιμελής ἀγαθῶν. Legg. X. 909. E: οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελής (*curae est*). VI. 763. E: οἷς τούτων ἐπιμελές. VII. 824: ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπιμελές. X. 900. C: ὡς ἐπιμελεῖς σμικρῶν εἰσὶ θεοὶ οὐχ ἥττον ἢ τῶν μεγέθει διαφερόντων. 907. B. XI. 932. D: τοῖς ἀρχουσιν ... ἐπιμελές ἔστω μὴ τις ἀδικῇ cet. Ep. VII. 334. A: πολλοῖς ... καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ ... ἐπιμελές πεποιήμαι ... εἰδέναι. Legg. X. 902. C: ἐπιμελεστάτοις γε οὔσι καὶ ἀρίστοις (θεοῖς).

ἐπιμελητής, ὁ, *curator, procurator, administrator*. Gorg. 516. A: ὄνων ... ἐπιμελητής καὶ ἵππων cet. Ib. κακὸς ... ἐπιμελητής ὅστις οὖν ὅτι οὖν ζῶον. Legg. I. 640. C: εἰ πλείονος (φιλίας) ἐπιμελητής. VI. 765. D: ὁ τῆς παιδείας ἐπιμελητής. XII. 591. E: ὁ περὶ τῆς παιδείας πάσης ἐπιμελητής. XI. 936. A: τῷ τῆς παιδείας ὅλης ἐπιμελητῇ τῶν νέων. Polit. 276. D: τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν. Legg. VI. 766. B: προστάτην καὶ ἐπιμελητήν. VII. 801. D. 813. B. 809. B: ὧ ἀριστε τῶν παιδῶν ἐπιμελητά. Gorg.

523. B: οἱ ἐπιμεληταί. Pol. IV. 424. B: τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως. Legg. VI. 755. D: ἐπιμελητὰς τῶν κατὰ πόλεμον. 758. E. 760. E. 764. C: γυμνασίῳν ... ἐπιμελητὰς κόσμου καὶ παιδεύσεως. al.

ἐπιμελητικός, ἡ, ἓν, *ad procurationem idoneus*; *fem. procurandi ars vel procuratio*. Polit. 275. E: ἡ καὶ τινα ἐπιμελητικὴν αὐτὴν ὀνομάσουιν. 276. D. E: τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιμελητικὴν.

ἐπιμελόμαι et ἐπιμελοῦμαι, *curo, operam do, studeo*; etiam *moderor, rego*. Apol. 29. E: τῆς ψυχῆς ... οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζεις. Alc. I. 128. D: οὐκ ἄρα ... σαντοῦ ἐπιμελεῖ. Phaedr. 246. B: πᾶσα ἡ ψυχὴ παντὸς ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου. Prot. 325. C: οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. Polit. 268. A: ὡς σφεῖς τῆς τροφῆς ἐπιμελοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης. Pol. II. 365. E. Legg. X. 905. D: ὅτι ... ἀνθρώπων ἐπιμελονται (θεοί). VII. 812. E: ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω περὶ τῆς μουσικῆς ἡμῖν ὁ παιδευτὴς ἐπιμελεῖσθω. 813. A. VIII. 846. E. X. 909. D: ἐπιμελεῖσθων. 924. C. XI. 932. B: ἐπιμελεῖσθωσαν. Alc. I. 128. D: ἡ τις ἂν αὐτοῦ ... ἐπιμελοῖτο. Conv. 191. C: (ἵνα) τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο. Alc. I. 128. D: ὅταν τῶν σαντοῦ ἐπιμελῇ. Legg. XI. 928. A: ὅς ἂν ἐπιτρόπου ... ἐπιμελῇται. Alc. I. 128. A: ὅταν τῶν αὐτοῦ ἐπιμελῇται. B: ὅταν ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα. Prot. 325. D: ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παίδων. 327. D: ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. Gorg. 485. E: ὅτι ἀμελεῖς ... ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι. 520. A: προκοτάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Pol. I. 353. D: τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν *cet.* Legg. X. 896. E. Phaedr. 246. E: διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελοῦμενος. Polit. 271. D. Apol. 29. D: χρημάτων οὐκ αἰσχύνει ἐπιμελόμενος ὅπως σοι ἔσται ὡς πλεῖστα —; Crit. 51. A: ὁ ... τῆς ἀρετῆς ἐπιμελόμενος. Legg. X. 903. B: τῷ τοῦ παντὸς ἐπιμελουμένῳ. 904. A. Phaed. 62. D: θεὸν ... εἶναι τὸν ἐπιμελόμενον (v. ἐπιμελούμ.) ἡμῶν. Polit. 279. E: τὴν ... τῶν ἱματίων μάλιστα ἐπιμελουμένην τέχνην. 305. E. Legg. X. 898. C. Phaed. 115. B: ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι. Alc. I. 132. B: ἐτέρου τινὸς ἐπιμελόμενοι (v. ἐπιμελούμενοι). Ep. II. 311. E: περὶ τούτου ... ἐπιμελούμενοι. Legg. XI. 932. B: τῶν περὶ γάμους γυναικῶν ἐπιμελουμένων. Phaed. 62. B: θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελομένους (v. ἐπιμελουμ.). Legg. VI. 761. A: ὁδῶν ... ἐπιμελουμένους. XI. 930. C: πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένας γυναῖκας. Gorg. 516. B: οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπεμέλετο; Ep. XIII. 361. A: ὅτι μου ἐπεμελεῖτο. Apol. 36. C: πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθεῖν ὅπως *cet.* Alc. I. 132. B: ὅντινα (ὄντιν' ἂν?) τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν. 128. D: ἐπιμεληθεῖμεν. Conv. 194. D: ἀναγκαῖον δέ μοι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἐρωτι. Pol. I. 331. D: τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. VI. 499. B: πό-

λεως ἐπιμεληθῆναι. C. Legg. III. 702. C: ἐπιμεληθῆναι τοῦ πράγματος. Euth. 2. D: τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι. 3. A: τῶν πρεσβυτέρων ἐπιμεληθεῖς. Alc. I. 120. D: ἐπιμεληθεῖς σαντοῦ. Legg. VII. 806. C: τοῦ ... ἄρρενος ἐπιμεληθέντα τελῶς. Alc. I. 123. D: ἐπιμεληθέντα αὐτοῦ. Lach. 187. A: ἐπιμεληθέντες. Gorg. 515. B: εἰ ἄλλον του ... ἐπιμελήσει cet. Pol. IX. 589. B: τοῦ ... θρόνου ἐπιμελησεται. Ep. XIII. 361. B: βέλτιον ἐπιμελησόμεθα. Pol. V. 460. C: οὐκοῦν καὶ τροφῆς ... ἐπιμελήσονται —; D. Crit. 54. A. Menex. 248. D. Phaed. 62. D: αὐτός γε ἑαυτοῦ ... ἐπιμελήσεσθαι (v. ἐπιμελεῖσθαι). Legg. VI. 766. A: τὸν μέλλοντα αὐτῶν ἐπιμελήσεσθαι καλῶς. Epin. 988. A. Alc. I. 134. C. Menex. 248. E: ὡς ἡμῶν ... ἐπιμελησομένων. Pol. X. 618. B: ἐπιμελητέον ὅπως cet. Legg. VI. 778. B. Eryx. 396. B: πότερον ἐπιμελητέον ἐστὶ τοῦτον ὡς ὠφελίμου ὄντος. Ep. II. 311. C.

ἐπιμελῶς, *sedulo, studioso*. Tim. 88. C: τὸν τε αὐτῷ ἐπιμελῶς πλάττοντα. Pol. V. 467. A: ἐπιμελέστερον παιδευτέον. Alc. I. 104. D: αἰεὶ ... ἐπιμελέστατα παρών.

ἐπιμένω, *maneo*. Phaed. 80. C: ἐπιεικῶς συγγρὸν ἐπιμένει χρόνον. (59. E. pro ἐπιμένειν libri MSS. recte dant περιμένειν). Men. 93. D: ἐπέμενε ... ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἐστήκως. Lach. 194. A: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμεινωμεν. Theaet. 179. E: τὸ ... ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ. Ut Lat. *maneo*, ponitur etiam in eo quod imminet. Pol. II. 361. D: οἷος ἐκάτερον βίος ἐπιμένει. **permaneo*; *moror, cunctor*. Pol. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμένει ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις. Legg. XII. 953. A: τὸν μέτριον ἐπιμειναντες χρόνον. Ax. 367. B: καὶ ἐπιμείνη τις.

ἐπιμιγνύμι, *admisceo*. Phaedr. 240. B: ὅμως ἐπέμιξεν ἢ φῶσις ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμουσον. **permisceo*. Tim. 24. A: ἄλλῳ ... οὐκ ἐπιμιγνύμενον.

ἐπιμιμνήσκομαι, *commemoro, mentionem facio*. Lach. 180. E: τὰ ... μειράνια ... θαμὰ ἐπιμύμνηται Σωκράτους. Pol. IV. 423. C: οὐ ... ἐπεμνήσθημεν. Tim. 18. C: καὶ περὶ γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν ὡς cet. Pol. IV. 445. C: ἄξιον ἐπιμνησθῆναι. Menex. 238. B. 239. C: τούτων περὶ μοι δοκεῖ χορῆσαι ἐπιμνησθῆναι. 241. D: δίκαιον δὴ καὶ τούτων ἡμᾶς ἐπιμνησθῆναι, οἷ cet. Tim. 20. E: ἐπιμνησθεῖσι. 90. E: διὰ βραχείων ἐπιμνηστέον.

ἐπιμιξία, ἢ, *commercium*. Legg. XII. 949. E: ἡ πόλεων ἐπιμιξία πόλεσιν.

ἐπιμονή, ἢ, *permansio*. Crat. 395. A: κατὰ τὴν ἐπιμονήν.

ἐπιμόνως, *assidue*. Ax. 372. A: λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν.

ἐπινέμω, *attribuo*. Polit. 264. D: ἐφ' ἐκατέρῳ τού-

των τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντες ἐκάτερον. Legg. V. 737. C: τὴν τε γῆν καὶ τὰς οἰκῆσεις ... ἴσας ἐπινεμητέον. *in agro alieno pasco. Legg. VIII. 843. D: ἐὰν τις βοοκήματα ἐπινέμῃ.

ἐπινεύω, apnuō. Pol. I. 351. C: ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις. IV. 437. B: τὸ ἐπινεύειν. C: ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτήν. Prot. 360. C: ἐπένευσεν. D. Euthyd. 276. B. Lys. 222. B: μόγισ πως ἐπένευσάτην.

ἐπινίκια (ἱερά), τὰ, *epulum victoriae causa datum*. Conv. 174. A: χθὲς ... αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις. 173. A: ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθυσεν.

ἐπίνοια, ἡ, *excogitatio, inventum*. Pol. X. 600. A: πολλὰ ἐπίνοια καὶ εὐρίχανοι εἰς τέχνας cet.

ἐπινομοθετῶ, *insuper sancio*. Legg. VI. 779. D: οἱ νομοφύλακες ἐπινομοθετούντων.

ἐπινῶ, *cogito, in animo habeo; animadverto; etiam excogito, machinor*. Crit. 52. A: ἄ ἐπινοεῖς. Menex. 234. A: Tim. 37. D: εἰκὼ ... ἐπिनοεῖ ... ποιῆσαι. Soph. 218. C: ὁ νῦν ἐπινουῦμεν ζητεῖν. Tim. 64. B. Legg. III. 677. B: ὅπόσ' ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινουοῦσιν. II. 674. B: ὅταν ἐπινόῃ τις παιδας ποιεῖσθαι. 656. E: οὐδ' ἐπινοεῖν ἄλλ' ἅττα ἢ τὰ πάτρια. Critia 113. A: ἐπινουῶν ... καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ. Legg. IX. 854. C: τοῖς πάντα ταῦτα ἐπινουοῦσιν ὅσα ἀνόσια ἔργα cet. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαντοῦ cet. Phil. 65. E: οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν οὐδαμῇ cet. Tim. 37. C: ὡς ... κινηθὲν αὐτὸ καὶ ζῶν ἐπενόησε ... ὁ γενηθεὶς πατήρ. Epin. 989. A: ἂν ποτ' ἄρα ἐπινόησωμεν cet.

ἐπιξύω, *irado*. Pol. III. 405. E: τυρὸν ἐπιξυσθέντα.

ἐπιорκία, ἡ, *periurium*. Gorg. 524. E: ὑπὸ ἐπιорκίων καὶ ἀδικίας.

ἐπιорκῶ, *peiero*. Phil. 65. C: τὸ ἐπιорκεῖν. Apol. 35. C. Legg. XII. 949. A: τῷ ἐπιорκοῦντι. 948. B: ἐπιорκηκότας. Alc. I. 109. D: ὃν ἐγὼ ἤμισ' ἂν ἐπιорκήσαιμι.

ἐπίπαν, *omnino*. Epin. 986. E: τό γ' ἐπίπαν αἰεὶ τούτων τριῶν ὄντων.

ἐπιπάττω, *inspergo*. Pol. III. 405. E: ἄλφιστα πολλὰ ἐπιπασθέντα. 408. A. (Hom.).

ἐπίπεδος, ὁ ἡ, *planus; neutr. c. art. planum*. Critia 112. A: ἐπίπεδος ἄνωθεν. Pol. IX. 587. D: ἐπίπεδον ... τὸ εἶδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴῃ. Tim. 55. E: τὸ ... ἐπίπεδον ἰσοπλευρον. Locr. 99. A. Tim. 53. C: ἡ ... ὁρθὴ τῆς ἐπιπέδου βύσεως ἐκ τριγώνων συνέστηκε. Pol. VII. 528. D: τὴν ... γὰρ πον τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις. Legg. VII. 817. E: μετροπτική ... μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους ὡς ἔν αὐ δευτερον. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμμαὶ τὸν ... ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι. Polit. 329. E: εἴτε ἐπί-

πέδον εἴτε ἐν βύθεσιν ... οὐσάν που (ἀριθμητικῇ). Tim. 53. C: τὸ ... βάθος ... πᾶσα ἀνάγκη τὴν ἐπίπεδον περιε-
ληγέσθαι φύσιν. Pol. VII. 528. A: μετὰ ἐπίπεδον ... ἐν πε-
ριφορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λαβόντες. Tim. 32. A: εἰ ἐπίπεδον
... εἶδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντός σῶμα. Legg. X. 904. C:
κατὰ τὸ τῆς γῶρας ἐπίπεδον μεταποιεῖται. Tim. 55. A:
τῶν ἐπιπέδων γονιῶν. B. Epin. 990. D: κατὰ τὴν τῶν ἐπι-
πέδων μοῖραν. Locr. 98. A. Theaet. 148. B: τοῖς δ' ἐπι-
πέδοις ἂ δύνανται. Tim. 54. E: κατὰ σύντροις ἐπιπέδους
γωνίας. 55. C: ἐξ ἐπιπέδους ... βάσεις ἔχον. Theaet. 173.
E: τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα (Pind.). Phil. 51. C: ἐπίπεδά
τε καὶ στερεά.

ἐπιπείθω, persuadeo. Phaedr. 237. B: ὅς ... ἐπεπεί-
κει τὸν παῖδα ὡς cet. Pol. III. 389. E. (Hom.).

ἐπιπέμπω, immitto, infero, et simpl. mitto. Crit. 46.
C: δεσμοῖς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. Apol. 31. A: εἰ
μὴ τινα ἄλλον ὁ θεὸς ὑμῖν ἐπιπέμψει cet. Phaed. 62. C:
πρὶν (πρὶν ἂν?) ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ. Phaedr.
245. B: ὡς οὐκ ἐπ' ὠφελείᾳ ὁ ἔρως τῷ ἔρῳντι καὶ τῷ ἔρω-
μένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται.

ἐπιπηγῶ, insilio. Phaedr. 254. A: ἑαυτὸν κατέχει μὴ
ἐπιπηδᾶν τῷ ἔρωμένῳ. Med. invado. Lys. 216. A: ἡμῖν
αὐτῶς ... ἐπιπηγήσονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες.

ἐπιπίνω, bibo. Pol. II. 372. B: ἐπιπίνοντες τοῦ
οἴνου.

ἐπιπίπτω, ingruo, incido. Legg. V. 732. C: πόρων
... ἐπιπιπτότων. Prot. 344. D: μέγας χειμὼν ἐπιπεσών.
Legg. VI. 762. C: πάσης τινὸς ἀνάγκης ἐπιπεσούσης. Pol.
III. 405. C: ἡ τινων ἐπετείων νοσημάτων ἐπιπεσάντων.

ἐπιπίστωσις, ἡ, probatio alteri adiecta. Phaedr. 266.
E: πίστωσιν ... καὶ ἐπιπίστωσιν.

ἐπίπληξις, ἡ, reprehensio. Locr. 103. E: διὰ κολα-
σίων καὶ ἐπιπληξίων.

ἐπιπλήττω, reprehendo, obiiicio. Prot. 319. D: τούτοις
οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει ... ὅτι cet. Theaet. 200. C. Lys.
207. E: οὐδὲν ἐπιπλήττουσιν. Alc. I. 135. A: ὡς μὴδὲ
ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ. Legg. VII. 805. B: πεποίηκας τ' ἐμὲ
... αὐτὸν ἐμνηστῶ ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἴρηκα. Clit. 410.
A. Pol. IV. 441. B: ὡς ἕτερον ἑτέρῳ ἐπιπλήττον. Legg. V.
729. B: ἐπιπλήττοντες τοῖς νέοις. VIII. 567. B: ἐπιπλήτ-
τοντας τοῖς γιγνομένοις (reprehendentes ea quae facta sint).
Prot. 327. A: (εἰ) ἐδίδασκε καὶ ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς
μυλοῦντα. Theaet. 137. A: ἡμῖν σφόδρ' ἂν ... ἐπέπληττειν.
Phaedr. 275. C: ὁρθῶς ἐπέπληξας. Theaet. 158. A. Polit.
257. B. Pol. VII. 528. E. 529. C. IV. 465. E: ἐπέπληξεν.
Polit. 286. B: ἐπὶ τούτοις ... πᾶσιν ἐπεπλήξαμεν ἡμῖν αὐ-
τοῖς. Legg. VIII. 832. B: κάλλιστα ... ἐπεπλήξατε. Pol.
III. 388. D: σχολῇ ἂν ... ἐπιπλήξειεν. Phaedr. 269. B: καὶ

τῶν ἐπιπληῆσαι ἐλπόντας cet. Legg. XII. 964. C. Gorg. 478. E: ἐπιπληττόμενος.

ἐπιπνέω, *inspiro*; etiam *adspiro*. Phaedr. 262. D: ἴσως ... οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὥδοι ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἴεν τοῦτο τὸ γέρας. Ax. 371. C: ὅσοις ... δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν. 367. E: ἐπιπνεύει (Hom.).

ἐπίπνοια, ἡ, *afflatus*; *mentis incitatio*. Tim. 71. C: πρῶτοντις τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Legg. V. 747. E: θείας τις ἐπίπνοια. Pol. VI. 499. B: ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας. Legg. V. 738. C: ἐπιπνοίας λεχθείσης θεῶν. VII. 811. C: οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν. De virt. 379. D: ἐκ θεοῦ ἐπιπνοίας. Crat. 399. A: τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις. De virt. 379. C. Phaedr. 265. B: μαντικὴν ... ἐπίπνοιαν.

ἐπίπνους, ὁ ἡ, *divino afflatu concitatus*. Crat. 428. C: εἴτε παρὰ Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος cet. Conv. 181. C: οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἐπιπνοὶ. Men. 93. D: ἐπίπνους ὄντας.

ἐπιποθῶ, *praeterea desidero*, et simpl. *desidero*. Prot. 329. D: τοῦτ' ἐστίν ὃ ἐτι ἐπιποθῶ. Legg. IX. 855. E: ὃ τι ἂν παρ' ἐκατέρου τις τῶν ἀντιδίκων ῥηθὲν ... ἐπιποθῇ τινὰ τρόπον.

ἐπιπολάζω, *invalesco*, *serpo*. Ax. 369. A: ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας.

ἐπιπολῆς, ἡ *superficie*, c. art. (τό) *superficies vel exterius*. Phil. 46. D: (ὅποιαν) τὸ (al. τὰ) ... ἐπιπολῆς μόνον διαχέη. 47. C: τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς κερασθέντων.

ἐπίπονος, ὁ ἡ, *laboriosus*, *aerumnosus*. Phaedr. 229. D: λίαν ... δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου ... ἀνδρός. Legg. II. 652. D: οἵκεϊραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον περικλὸς γένος. **molestus*, *difficilis*. Pol. I. 329. D: καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπιπονον. II. 364. A: χαλεπὸν ... καὶ ἐπίπονον. 358. A: τοῦ ἐπιπόνου εἶδος. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνουσίαν ἐπίπονον οὔσαν. Pol. II. 357. C: ταῦτα ... ἐπίπονα φημὲν ἂν. Legg. VII. 801. E: ἔργα ἐξεργασμένοι καλὰ καὶ ἐπίπονα. Pol. V. 450. C: ἡ (τροφή) ... ἐπιπονωτὰν δόκει εἶναι.

ἐπιπονῶ, *diutius laboro*, *persevero*. Legg. VII. 789. E: ἐπιπονεῖν φερούσας.

ἐπίπροσθεν, *ante*. Conv. 213. A: ἐπίπροσθεν ὁρθαλμῶν ἔχοντα. Tim. 40. C: μεθ' οὐστινάς τε (τε καὶ?) ἐπίπροσθεν. Critia 108. C: ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον. Legg. VI. 783. B: τὰ ... ἐπίπροσθεν αὐτῶν. Ib. τάξαντες αὐτὰ ἐπίπροσθεν (si sana script.). IX. 875. C: τοῦ ... δικαιοτέρου τε καὶ ἀμείνονος ἐπίπροσθεν ἄμφω τούτῳ προστίσεται (v. συστήσεται). — Cum v. εἶναι est *obiectum esse* (Parm. 137. E.), c. γίγνεσθαι *officere* (Gorg. 523. D: ταῦτα ... αὐτοῖς πάντα

ἐπιπροσθεν γίνεται), cum v. ποιεῖσθαι *obtendere* (Legg. I. 648. D: τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπιπροσθεν ποιούμενος).

ἐπιπτεῖσθαι, *advolare*, h. e. *cupide arripere*. Pol. II. 365. A: ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι.

ἐπιρρέπω, *inclino*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐπιρρέω, *affluo*; etiam *influxo*, *insundor*. Phaedr. 229. D: ἐπιρρεῖ ... ὄχλος τοιούτων ὁργόνων cet. Tim. 22. E: ἄνωθεν ... ὕδωρ ἐπιρρεῖ. Gorg. 494. B: ἂν πολὺ ἐπιρρέῃ. Legg. VII. 788. D: Gorg. 494. B: ἐν τῷ ὡς πλείστον ἐπιρρεῖν. Legg. V. 732. B. Charm. 156. E. Tim. 85. E: πλείων ... ἐπιρρέουσα. 81. B: πλεον τοῦ ἐπιρρέοντος. Locr. 101. D. Theaet. 177. B: πλείω αἰ ἐπιρρέοντα. Legg. VII. 793. D: ἐθίσματα ἐπιρρέοντα. Phaedr. 251. B: ἐπιρρέουσιν ... τῆς τροφῆς.

ἐπιρρόή, ἡ, *ponitur in eo quod influit vel affluit*. Legg. V. 732. B: ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρρόή φρονήσεως ἀπολιπούσης. Locr. 102. B: ἐπιρρόας. Legg. VI. 783. B: τὴν αὖξιν τε καὶ ἐπιρρόήν. Locr. 101. C: κατ' ἐπιρρόαν. ἐπιρρόνθμιζω, *denuo numeris adstringo*. Legg. VII. 802. B: ὁ τ' ἂν ἐνδεὲς ἦ τὸ παράπαν ἀνεπιτήδειον ... ἐπιρρόνθμιζειν.

ἐπιρρύτος, ὁ ἡ, *influens, infusus*. Pol. VI. 508. B: οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ... ἐκ τούτου ταμιευομένην ὥσπερ ἐπιρρύτον κέκτηται; Locr. 99. E: ὡν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύτως ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας cet. Tim. 80. D: τὰ τῆς τροφῆς νάματα οὕτως ἐπιρρύτα γεγονέναι. Etiam res ipsa in quam aliquid influit dicitur ἐπιρρύτος, ut σῶμα. Tim. 43. A.

ἐπισημαινόμεαι, *notam arpono, signo*. Phil. 25. A: ὅσα διέσπασται ... ξυναγαγόντας χορῆναι ... μίαν ἐπισημαινέσθαι τινα φύσιν. Gorg. 526. B: ἐπισημνόμενος ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνιάτος δοκῇ εἶναι. Polit. 258. C: ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν ἄλλο εἶδος ἐπισημνόμενους. **mihī propono* (ut quaestionem). Legg. V. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαινέσθαι χορὴ τὸν νομοθέτην τί τε βούλομαι cet. Et in univ. *propono, memoro*. Legg. III. 681. E: ὁ ... καὶ Ὀμηρος ἐπισημνόμενα λέγων cet.

ἐπισίτιος, ὁ ἡ, *famulus qui victum pro mercede accipit*. Pol. IV. 420. A: καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι cet.

ἐπισκεδάννυμι, *dispergo*. Tim. 85. A: ἐπὶ τὰς περιόδους ... ἐπισκεδαννύμενον.

ἐπισκέπτομαι, *inspicio, anquiro, exploro; video, observo*. Legg. I. 632. A: τὰς τε λύπας αὐτῶν ... ἐπεσκεμμένον. Epin. 990. A: οἶον δυσμίας τε καὶ ἀνατολὰς ἐπεσκεμμένον. Alc. II. 148. C: εἴτε καὶ αὐτοὶ οὕτως ἐπεσκεμμένοι. Crai. 428. A: ἐπεσκεψάμην. Pol. VII. 526. B: τότε ἤδη ἐπεσκεψαίω ὡς —; Gorg. 514. D: ἐπεσκεψάμεθα ... ἂν ἐγὼ τε σέ καὶ σὺ ἐμέ. Theaet. 144. E. Pol. V. 454. B. Prot. 320. D: ἐπίσκεψαι. Phaedr. 87. B: τότε ἐπίσκεψαι, εἴ τι λέγω.

Theaet. 184. B: τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων ἐπίσκειναι. Pol. VIII. 544. A: ἵνα ... ἐπισκεψάμεθα εἰ cet. Prot. 352. A: ἵνα ἐπισκέψωμαι σαφέστερον. Charm. 169. B. Prot. 332. A: τόδε δὲ ἄλλο ... ἐπισκεψώμεθα. Gorg. 454. C. Soph. 261. D. Crat. 415. A. Prot. 348. D: ἡγούμενος σὲ βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι ... περὶ ἀρετῆς. Phaed. 78. B. Theaet. 161. D. Pol. II. 375. D: ἐπισκεψάμενος. Legg. V. 747. E. Charm. 175. C: οὐδ' ἐπισκεψάμενοι τὸ ἀδύνατον εἶναι. Theaet. 185. B: ὧ ἐπισκέψει. Charm. 171. B: ἐν τοῖς ὕμνοι- νοῖς ... ἐπισκίπεται τὸν ἱατρόν. Gorg. 515. A: οὐκ ἐπι- σκεψόμεθα ἀλλήλους —; Polit. 268. A. Pol. IV. 430. D: εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην. Prot. 321. C: ἐπι- σκεψόμενος τὴν νομὴν. Epin. 973. A: τὸ τῆς φρονήσεως ἐπισκεψόμενοι τίνι ποτὲ χρῆ λόγῳ διεξελθεῖν. Soph. 259. B: ἐπισκεπτέον αὐτῷ. Crat. 424. A. Pol. X. 598. D: ἐπι- σκεπτέον τὴν ... τραγωδίαν cet. Tim. 28. C. Phaed. 107. B: τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν (v. ἡμῖν) εἰσὶν, ὅμως ἐπισκεπτεῖται σαφέστερον.

ἐπισκευάζομαι, *rescio*. Legg. V. 738. B: οὐτ' ἂν παλαιῶν διεφθαρμένην ἐπισκευάζεται.

ἐπίσκειναι, ἢ, *inspectio, quaestio, exploratio*. Pol. V. 456. C: οὐκοῦν ἢ ἐπίσκειναι ἡμῖν ἤν, εἰ δυνατόν γε ... λέ- γομεν; Legg. III. 702. D: καὶ ἅμα ... ἡμῖν οὐ ζητοῦμεν ἐπίσκειναι γενήσεται. Pol. VII. 524. B: ἐπισκεψέως δεόμε- ναι. Lach. 197. E: ἄξιός ... ἐπισκέψεως. Pol. VII. 523. B: οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκειναι. Legg. VIII. 849. A: μετὰ τὴν τῶν ἱερῶν ἐπίσκειναι. (Theaet. 175. C. pro ἐπίσκειναι nunc legitur ἐπὶ σκέψιν).

ἐπισκῆπτω, *mando*. Menex. 246. C: ἃ οἱ πατέρες ἡμῖν ἐπίσκηπτον ἀπαγγέλλειν τοῖς λειπομένοις. 248. D. **postulo vel incuso aliquem* (ut falsi testimonii). Theaet. 145. C: πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκῆψει αὐτῷ (int. *falsi testimonii*, quod petendum ex antec. μαρτυρεῖν). Legg. XI. 937. B: εἰ ἐπισκῆπθῃ τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσαι. Med. *postulo vel ac- cuso aliquem*. Legg. IX. 871. E: ὧ ἂν ἐπισκῆπτεται. XI. 937. B: ἐπισκῆπτεσθαι ... ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ καὶ μέρει cet. Euth. 9. A: ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκῆπτεσθαι φρόνον τὸν υἱὸν τῷ πατρί. Legg. IX. 871. E: ὁ ... ἐπισκῆπτομενος.

ἐπίσκηψαι, ἢ, *accusatio*. Legg. XI. 937. B: τὰς ... ἐπισκῆψαι τὰς ἀρχὰς φυλάττειν cet.

ἐπίσκοπος, ὁ ἢ, *obscurus*. Pol. IV. 432. C: τόπος ... ἐπίσκοπος.

ἐπίσκοπος, ὁ et ἢ, *speculator, observator*; etiam *cu- rator*. Legg. IX. 899. A: ἐπίσκοπος ὢν τούτων πάντων γε- νομένων. IV. 717. D: πᾶσι ... ἐπίσκοπος ... ἐτάχθη ... Νέμοις. IX. 872. E: δίκη ἐπίσκοπος. XII. 959. E: ὃν ἂν οἱ τοῦ τετελενηκότος ἐπίσκοπον οἰκείοι παραλάβωσιν. VI. 762. D: τούτων ... οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς εἴτω-

σαν. 784. A: ἐπίσκοποι δ' ἔστωσαν τούτων ... γυναῖκες. VII. 795. D: ταῖς μὲν ἐν παιδιαῖς ... ἐπισκόποις γιγνομέναις. VIII. 849. A: σωφροσύνης τε καὶ ὑβρεως ἐπισκότους ὄντας.

ἐπισκοπῶ, *inspicio, dispicio, perscrutor; observo; cogito, meditor*. Crat. 414. B: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ... φερόμενον. Gorg. 451. C: ὅτι ... πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἢ λογιστική. Crat. 399. C: ὅτι τὰ ... ἄλλα θηρία ὧν ὁρᾷ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ. Phil. 58. C. Legg. III. 701. E: ἐπισκοποῦμεν. 699. D: ἐπισκόπει ... καὶ σὺ ... εἰ cet. Hipp. mai. 295. C. Legg. VII. 809. A: ἐπισκοπεῖτω τὸν ... μὴ κολάζοντα. Pol. VII. 518. A: ἐπισκοποίη ἂν πότερον cet. VI. 506. B: ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτῇ (τὴν πολιτεῖαν) ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τοῦτον ἐπιστήμων. Euthyd. 278. A. Theaet. 207. D: ἵν' αὐτὸ ἐπισκοπῶμεν. Parm. 159. B. Pol. VI. 509. A. Charm. 168. A: εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν. Euth. 9. E. Phaedr. 272. B: ἐπισκοπεῖν εἴ cet. Phaed. 73. E. Theaet. 150. B. Conv. 188. C. Pol. II. 368. D. al. Tim. 26. B: ἅπαντα ἐπισκοπῶν τῆς νυκτός. Legg. XI. 924. D: πρὸς τὰ δύο ἐπισκοπῶν (*respiciens*). Pol. VII. 537. C: ἐπισκοποῦντα. Theaet. 155. A: ἐπισκοποῦντες. Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττωτος ἰδέα ἐπισκοποῦντες. VI. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. Tim. 67. A: ἐπισκοποῖσι. Legg. VI. 776. B: ἐπισκοποῦντας (*invisentes*). Phaedr. 228. B: παραλαβὼν τὸ βιβλίον ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. Phaed. 117. E: ἐπισκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Legg. IV. 714. E: ἃ τότε ἐπεσκοποῦμεν. VI. 776. B: ἐπισκοποῦμένους. Med. Gorg. 499. A: τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. Phaed. 91. D. Theaet. 180. C. Phil. 61. E: εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦμενοι (*spectantes*). Gorg. 461. A: ἡμῶν ἐπισκοποῦμένων. Lys. 207. A: θαυμὰ ἐπισκοπεῖτο ἡμᾶς.

ἐπισκοποῦ, *obscurio, officio*. Euthyd. 274. C: ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θείας.

ἐπισκώπτω, *derideo*. Euth. 11. C: ἴσως ἂν με ἐπίσκωπτες.

ἐπισπεύδω, *accelero*. Polit. 262. B: ἐπέσπευσας τὸν λόγον. **adiuvo*. Legg. VII. 810. B: οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν.

ἐπισπῶ, *attraho, traho*. Crat. 420. A: ὅτι ... ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυγὴν. Lach. 183. E: ἐπεὶ ... ἐπέσπα αὐτόν (ἢ ναῦς). Med. Legg. IX. 863. E: εἰς τὴν αὐτοῦ βούλῃσιν ἐπισπώμενον ἔλαστον.

ἐπίσταμαι, *scio, novi, peritus sum; c. infin. est valeo, possum*. Phaedr. 268. A: ἐγὼ ἐπίσταμαι τοιαῦτ' ἅττα σῶματι προσφέρειν ὥστε cet. Euthyd. 296. A: ἃ ἐπίσταμαι. Prot. 339. B: τοῦτο ἐπίστασαι τὸ ἄσμα —; Phaedr. 230. E: περὶ ... τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι, καὶ ὡς νομίζω cet. Alc. I. 106. C: περὶ ὧν σὺ ἐπίστασαι βέλτιον ἢ οὗτοι. Hipp.

mai. 285. C: ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι. Prot. 312. E: περὶ οὐπερ καὶ ἐπίσταται. Phaedr. 268. C: ὡς ἐπίσταται ... ὁήσεις παρμήρεις ποιεῖν. Gorg. 511. E: λογίζεσθαι ... ἐπίσταται ὅτι cet. Lach. 186. E: ἐπίστασθον. Euthyd. 294. E. Phaed. 74. A: ἧ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἐστίν; Pol. IV. 420. E: ἐπιστάμεθα ... κελύειν. Riv. 137. B: τίνες ἴππους ἐπίστανται κολάζειν ὁρθῶς; C. Euthyd. 296. C: εἰ μὴ πάντα ἐπίσταιο. Crat. 390. B: ὅς ἐπίστατο ἄν ... ἐπιστατεῖν. Legg. III. 686. E. Euthyd. 294. D: εἰ ἐπισταίσθην. Pol. VI. 505. A: ἄνευ ... ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπισταίμεθα. Euthyd. 296. A: ὅταν ἐπιστωμαι (al. ἐπιστώμαι). C: ὅταν ἐπίσῃ (Urb. κ. ἐπισιῇ). Crat. 435. D: ὅς ἂν τὰ ὀνόματα ἐπίσῃται. Pol. VII. 536. A. IX. 579. E: ἕαν τι ὅλην ψυχὴν ἐπίσῃται θεάσασθαι. Euth. 14. B. Legg. III. 689. D: ἂν καὶ ... μήτε νεῖν ἐπίστωνται (al. ἐπιστώνται). XI. 934. C. (ubi vulg. ἐπιστώνται). Prot. 339. A: ἐπίστασθαι διελεῖν cet. Theaet. 197. A: ἐπιστήμης ... ἔξιν φασὶν αὐτὸ (τὸ ἐπίστασθαι) εἶναι. Soph. 253. E: διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Conv. 188. D: τῷ ἐπίστασθαι τὰ ... ἔρωτικά. 223. B: τραγωδίαν ἐπίστιάσθαι ποιεῖν. Euth. 4. E: ἐπίστασθαι περὶ τῶν θεῶν. Euthyd. 277. B: τὸ δ' ἐπίστασθαι ... ἄλλο τι ἢ ἔχειν ἐπιστήμην ἥδη ἐστίν; Prot. 318. B: ὃ μὴ τυγχάνοις ἐπιστάμενος. Crat. 394. B: ὃ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων. Lach. 182. B: εἰς ὃ τοῦτ' ἐπιστάμενος. Pol. IV. 426. D: ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ μετρεῖν. X. 598. C: ἀνθρώπων πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας. Sis. 389. C: μήτε ἐπισταμένῳ περὶ μουσικῆς. Pol. VI. 488. D: ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν. Phaedr. 269. B: μὴ ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι. Gorg. 474. A: οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφίσειν. Lach. 188. B. Ion. 531. B: ἠπίστω ἂν ἐξηγεῖσθαι. Euthyd. 296. D. Pol. VII. 522. D: εἴπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο. Legg. III. 679. C. Theag. 129. B: ἠπιστάσθην ... αὐτῷ μόνῳ τὴν ἐπιβουλήν. Phaed. 75. C: ἠπιστάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι ... οὐ μόνον τὸ ἴσον cet. Charm. 171. E. Euthyd. 276. A: οὐπω ἠπίστασθε ταῦτα ἃ ἐμανθάνετε. B. Tim. 76. E: ἠπίσταντο οἱ ξυνοιστάντες ἡμᾶς. Legg. III. 688. C: οὐδ' ὅτι τὰ περὶ τὸν πόλεμον οὐκ ἠπίσταντο ἀρχοντες cet. Men. 93. A: ἀρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ... ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ἠπίσταντο —; Crat. 393. E: οὕτως ἠπιστήθη καλῶς θίσθαι τοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματα. Legg. III. 686. C: εἰ τις ... ἠπιστήθη καλῶς αὐτῷ χρῆσασθαι. 687. A: ἠπιστήθησαν. Phaedr. 277. B: πρὶν ἂν τις ... τέμνειν ἐπιστηθῇ. Conv. 186. D: τούτοις ἐπιστηθὶς ἔρωτα ἐμποιεῖσαι. Men. 85. C: ὅτι ... οὐδενὸς ἥττον ἀκριβῶς ἐπιστήσεται περὶ τούτων. Euthyd. 290. D. Crat. 425. A: εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πράγματα. Euthyd. 289. A. Clit. 407. B: ὅπως ἐπιστήσονται χρῆσθαι δικαίως τούτοις. **memoria teneo* (vern. *auswendig wissen*). Gorg. 484. B: τὸ γὰρ ἄσκημα οὐκ ἐπίσταμαι. Pol. III.

392. E: ἐπιστάσαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα —; Phaed. 61. B: οὓς ... ἡπιστάμην μύθους τοὺς Αἰώωπου.

ἐπιστάτης, ὁ, *praefectus, curator; etiam magister vel peritus*. Prot. 312. D: ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; Pol. III. 412. A: οὐκοῦν ... δεήσει τοιοῦτον υἱὸς αἰὲ ἐπιστάτου —; VII. 528. B. Crit. 47. B: ἢ ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαύοντι. Prot. 312. D: ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν. 338. A: ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἐλέσθαι. B. C. Polit. 311. A. Crat. 390. D. Apol. 20. A. B. Phaed. 62. D: οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται. Pol. X. 597. B: τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν. Legg. VIII. 842. D: ἐπιστάταις ὁργάνων. X. 906. A: ποιμνίων ἐπιστάταις. XII. 949. A: γυμνικῶν ... ἁθλῶν ἐπιστάτας καὶ βραβείας. ἐπιστατικός, ἡ, ὄν, *ad curationem pertinens; fem. imperandi scientia*. Polit. 308. E: τὴν τῆς ἐπιστατικῆς ... δύναμιν ἔχουσα. 292. B: κριτικὴν ... τινὰ καὶ ἐπιστατικὴν... προειλόμεθα.

ἐπιστάτω, *praesum, praefectus sum; moderor, praecipio*. Theaet. 173. C: οὐίε ... δικαστῆς ... ἐπιστατεῖ παρ' ἡμῖν. Crat. 405. D: ἐπιστατεῖ ... οὗτος ὁ θεὸς τῇ ἁρμονίᾳ. Conv. 188. B: οἷς μαντικὴ ἐπιστατεῖ. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὐξῆς καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Legg. XII. 959. E. Phaed. 62. D: ἐν ἣ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν οἵπερ cet. Polit. 311. C: ὁπόταν ... ἄρχῃ τε καὶ ἐπιστατῇ. Prot. 338. B: τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Polit. 300. A. Crat. 390. B. Pol. III. 386. B. Polit. 271. E: αὐτὸς ἐπιστατῶν (θεός). 261. C: τῶν ἀνύχων ἐπιστατοῦν. Crat. 390. D: ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου. Pol. IV. 443. E: τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην. 444. A. Charm. 173. C. Polit. 293. B: ἐπιστατοῦντες τέχῃ. Legg. VI. 761. A: ἐκείνοις ἐπιστατοῦντας. Gorg. 465. C: εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπιστάται. Crat. 390. C: τίς ... τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ ἐπιστατήσῃ τ' ἂν κάλλιστα cet. Pol. X. 600. D: ἐὰν μὴ σφρεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσῃσι τῆς παιδείας. Prot. 338. E: πάντες κοινῇ ἐπιστατήσῃτε. Lys. 209. D: αὐτὸν ἐπιστατήσῃν. Polit. 294. E: τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσοντα. Pol. II. 377. B: πρῶτον ... ἡμῖν ... ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς. III. 401. B.

ἐπιστέλλω, *mando, praecipio, iubeo*. Phaed. 115. B: τί ... τοῦτοις ἡ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις (v. ἐπιτέλλῃ) ἡ περὶ τῶν παιδῶν cet. Tim. 71. D: ὅτε τὸ θνητὸν ἐπιστέλλε γένος ὡς ἄριστον ... ποιεῖν. Phaedr. 278. B: οἱ ἐπιστέλλον λέγειν Λυσία cet. Phaed. 116. B: ἐπιστείλας ἅντα ἐβούλετο. Soph. 235. B: κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου. Polit. 300. D: παρὰ τὰ γεγραμμένα ... καὶ ἐπεσταλμένα. **per litteras mando, peto vel iubeo; hinc in univ. scribo*. Ep. XIII. 363. B: ὅσας ἂν ἐπιστέλλω cet. C: ἂν ... ἄλλο τι ὧν ἐπιστέλλω πέμψῃς. IV. 321. A: ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. VII. 346. E: ἐὰν ἐπιστέλλῃ Λίῳ. 347. A: ἔξω ...

Δίωμι ταῦτα ἐπιστέλλειν. C. al. III. 317. A: μόνον ἤκειν ἐπέστελλες. VII. 329. E: οὐδ' εἰ μὴ ... ἐπέστελλεν. XI. 358. D: ἐπέστειλα μὲν σοι ... ὅτι cet. II. 313. C: ὃ σὺ ἐπέστειλας. VII. 323. D: ἐπεστείλατέ μοι νομίζεις cet. III. 315. A: Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας. VII. 337. D: ἐπὶ τὸν μὴ πειθόμενον τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις. XIII. 363. D: ἵνα ἐπιμελῇ τῶν ἐπισταλόντων.

ἐπίστημα, τό, cippus. Legg. XII. 958. E: λίθινα ... ἐπιστήματα.

ἐπιστήμη, ἡ, scientia, pl. disciplinae, artes; cognitio, notio; peritia (vern. das Verstehen vel Können). Phaed. 73. C: οὐ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἀλλ' ἄλλη. D: ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ γνῶρας. Gorg. 511. C: ἡ τοῦ νεῖν ἐπιστήμη. Crat. 412. A: ἡ γε ἐπιστήμη μηνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἐπομένης τῆς ψυχῆς cet. (cf. 437. A.) Parm. 142. A: οὐδὲ τις ἐπιστήμη οὐδὲ αἰσθησις. Conv. 202. A: ἄλογον γὰρ πρᾶγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; Pol. IV. 438. C: ἐπιστήμη ... αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν. D: οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη. V. 477. B: ἡ ἐπιστήμη ... ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γνῶναι ὡς ἔστι τὸ ὄν. 478. A. Menex. 246. E: πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. Phaedr. 247. C: τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος. 276. A: ὅς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ. Phil. 55. D: τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης. Pol. I. 350. A: περὶ πάσης ... ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης εἰ cet. V. 477. B: μεταξὺ τι ... ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης. Tim. 46. D: τὸν ... νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστήν. Legg. IX. 875. C: ἐπιστήμης ... οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων. Phaedr. 247. D: ἐπιστήμη ἀκηράτω τρεφομένη. Pol. III. 409. B: ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεχορηγέμενον. IV. 422. C: ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. Ion. 536. C: οὐ γὰρ τέχνη οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις ... ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατοκωχή. 541. E. Phaedr. 269. D: προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην. Phaed. 74. C: ὁμῶς αὐτοῦ (τοῦ ἴσου) τὴν ἐπιστήμην ἐννεονόκας τε καὶ εἰληφας. 75. E: ἀρ' οὐχ ὃ καλοῦμεν μανθάνειν οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; 96. B: ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης, λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν, ... γίγνεσθαι ἐπιστήμην. Phil. 21. D: νοῦν καὶ ἐπιστήμην καὶ μνήμην πάσαν παντῶν κεκτημένους. Con. 219. D: ἕως ἂν ... κατίδη τινὰ ἐπιστήμην μίαν τοιάνδε ἢ ἔστι καλοῦ τοιοῦδε. Pol. V. 477. D: ἐπιστήμην πότερον δυνάμιν τινα φῆς εἶναι —; E: μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. VII. 533. E: ἀρέσκει ... τὴν ... πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν. Legg. XII. 968. E: πρὶν ἐντός τῆς ψυχῆς ἐκαστῶ που μαθήματος ἐπιστήμην γεγονέναι. Pol. VII. 522. C: ὡς πᾶσαι προσχωρῶνται τέχναι τε καὶ δianoiai καὶ ἐπιστήμαι. Polit. 308. C: τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν (artium componentium).

Conv. 210. C: ἵνα ἴδῃ αὐτὸν ἐπιστημῶν κάλλος. Phaedr. 276. C: τὸν ... δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιστημὰς ἔχοντα. Phaedr. 75. E: εἰ ... ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας. 76. C. Phil. 57. E: ταύτας ... λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι. 66. C: καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας. Pol. V. 433. D.

ἐπιστημῶνως, scienter, perite. Theaet. 207. B: τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστημῶνως οὐδὲν λέγειν. Soph. 233. C: δοκοῦσι ... πρὸς ταῦτα ἐπιστημῶνως ἔχειν αὐτοί. Charm. 173. C. D: τίνας ἐπιστημῶνως λέγεις; ἢ σκυτῶν τομῆς; E. 174. B: ὅτι οὐ τὸ ἐπιστημ. ἦν ζῆν τὸ εὖ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν. Pol. VII. 534. D: ἐρωτᾷν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα.

ἐπιστήμων, ὁ ἢ, sciens, peritus; etiam c. infin. qui scit vel potest. Prot. 313. E: εἰ ... σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστὸν καὶ πονηρὸν cet. Phaedr. 276. A: ἐπιστήμων ... λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. Gorg. 448. B: ἐπιστήμων ... τῆς τέχνης ἥσπερ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. E: τίνας Γοργίας ἐπιστήμων τέχνης. 459. B: ὣν ὁ ἱατρὸς ἐπιστήμων. Phaedr. 117. A: σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων. Theaet. 208. E: αὐτοῦ ἐπιστήμων γεγονὼς ἔσται οὐ πρότερον ἢν δοξαστής. Polit. 301. B: κἂν τις ... ἐπιστήμων ὄντως ὧν εἰς ἄρχη. Pol. X. 599. B: ἐπιστήμων ... τούτων πέρι. Epin. 979. D: εἰ δ' ἔστι σοφὸς ὁ ταῦτ' ἐπιστήμων καὶ ἀγαθός cet. Euthyd. 293. C. Sis. 389. D: περὶ ὧν ἂν τις μὴ ἐπιστήμων ᾖ. E: περὶ ᾧ ἂν τις μὴ ἐπ. ᾖ. Polit. 290. C: καὶ τὸ τῶν ἱερέων γένος ... θωρεὰς θεοῖς ... ἐπιστήμῳ ἔστι κατὰ νοῦν ... θωρεῖσθαι. Pol. I. 350. A: ἐπιστήμονος ... ἀνεπιστήμονος. Lach. 195. D: τῷ τῶν δεινῶν ... ἐπιστήμονι. Clit. 410. C: ὥς οὐ μᾶλλον ὄντι δικαιοσύνης ἐπιστήμονι. Prot. 312. C: τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Gorg. 508. C: ἐπιστήμονα τῶν δικαίων. Theaet. 207. C: τεχνικὸν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἀμάρτυς οὐσίας γεγονέναι. Pol. X. 618. C: τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. Alc. II. 145. D: τὸν περὶ τοῦτων τι ἐπιστήμονα ὄντα. De lucr. cup. 225. C: ἐπιστήμονα ... περὶ τῆς ἀξίας τούτου ὅθεν κερδαίνειν ἀξιοῖ. Polit. 304. E: τὴν ... οἷαν τε καὶ ἐπιστήμονα διαβουλεύεσθαι. Prot. 312. D: τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες; Phaedr. 266. C: οὐ μὲν δὴ ἐπιστήμονες γε ὧν ἐρωτᾷς. Theaet. 145. E: ἢ οὐχ ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί; Legg. VI. 760. C: ὅπως ἂν πάσης τῆς χώρας ἐμπειροὶ τε καὶ ἐπιστήμονες γίγνωνται πάντες. Theag. 122. E: περὶ ὅτου ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν. Ax. 367. B: οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπείων ἐπιστήμονες. Polit. 258. B: πρότερον τῶν ἐπιστημόνων τιν' ἡμῖν καὶ τοῦτον θετέον —; Pol. II. 371. B: τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. Eryx. 403. A: τοῖς ... ἐπιστήμοσιν ὅπως δεῖ cet. Riv. 137. A: περὶ τὰς τέχνας ἐπιστήμονας εἶναι. De lege 316. C: τοὺς ἐπι-

στήμονας περὶ τούτων. Theag. 122. E. Hipp. min. 366. A. Legg. VII. 813. E: κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. Charm. 174. A: ἐπιστημονέστερον.

ἐπιστητός, ἡ, ὄν, *scientiam non fugiens*. Theaet. 201. D: οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι. Ib. τὰ ... ἐπιστητὰ καὶ μή.

ἐπιστολή, ἡ, *mandatum, praescriptum*. Tim. 71. D: μεμνημένοι ... τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς. Critia 119. C: κατὰ ἐπιστολὰς ... τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρίδωκε. **litterae, epistola*. Ep. VII. 337. E: ξυμβουλὴ ... καὶ ἐπιστολὴ εἰρήσθω cet. 345. C: καθάπερ ἐπιλεγόμενος τῆς ἐπιστολῆς. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεοῦ ἀρχεῖ. I. 309. C: ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων. II. 314. C: τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ... ἀναγνοῖς κατάνανσον. VII. 339. B: ἐπεμψε ... ἐπιστολὴν πᾶν μακρὰν. III. 317. B: ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ. VII. 339. C: ἐπιστολαὶ ... ἐφοίτων παρὰ τε Ἀργύτου cet. III. 315. B: ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. XIII. 363. B: περὶ ... τοῦ ξυμβόλου τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολὰς cet.

ἐπιστομιζῶ, *comprimo* (vern. zum Schweigen bringen). Gorg. 482. E: ἐπεστομίσθη.

ἐπιστρατεύω, *bellum alicui infero*. Menex. 239. B: * ἐπιστρατεύσαντων ἐπὶ τὴν χώραν. 242. C. Med. Legg. III. 682. C: αἶ γε ... καὶ ἐπεστρατεύσαντο αὐτῇ.

ἐπιστρέφομαι, *obeo*. Phaedr. 247. A: ἄς (διεξόδους) θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέφεται. **vertor*. Pol. X. 616. C: δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς. **convertor*. Ax. 364. A: ἐπιστραφεῖς.

ἐπιστροφή, ἡ, *conversio*. Pol. X. 620. E: (ὑπὸ τὴν) ἐπιστροφήν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης.

ἐπιστρωφῶ, *obeo*. Soph. 216. C. et Pol. II. 381. D. (Hom.).

ἐπισφαλής, ὁ ἡ, *intutus*. Pol. VI. 497. D: τὰ ... μεγάλα πάντα ἐπισφαλή.

ἐπισφραγίζομαι, *signum imprimo, signo*. Phaed. 75. D: περὶ πάντων οἷς ἐπισφραγίζόμεθα τοῦτο ὁ ἔστι. Polit. 258. C: ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Legg. IX. 855. E: τῶν ... ὀηθέντων ἐπισφραγισμένους ὅσα ἂν εἶναι καίρια δοκῇ. XII. 957. B. Pass. Phil. 26. D: ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει.

ἐπίσχεσις, ἡ, *retentio*. Legg. V. 749. D: ἐπισχέσεις γενέσεως.

ἐπίταγμα, τό, *mandatum, praescriptum*. Legg. IV. 722. E: ὁ ... τυραννικὸν ἐπίταγμα ... ἐξήθη. Tim. 70. A: ὅπου ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιτάγματι ... μηδαμῇ πείθεσθαι ... ἐθῆλοι. Pol. II. 359. A: ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. Legg. IV. 722. E: ἀπεικασθὲν ... τοῖς ἐπιτάγμασι τοῖς τῶν ἱατρῶν. XI. 925. E.

ἐπιτακτικός, ἡ, ὄν, *ad praescriptionem pertinens; praescribens*. Polit. 263. E: τῆς γνωστικῆς ὅσον ἐπιτακτικόν ...

μέρος. 267. A. 260. C: τῆς ἐπιτακτικῆς ... τέχνης. Ib. τὴν ἐπιτακτικὴν ... τέχνην. B: εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος ... προσείποιμεν. 261. B. C: τὸ περὶ τὰ ζῶα ἐπιτακτικόν.

ἐπιταλαιπωρῶ, *laborem insumo in aliquid*. Pol. VII. 540. B: πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας.

ἐπίταξις, ἡ, *praescriptio, mandatum*. Theaet. 209. D: πᾶν γελοῖα γίνεται ἡ ἐπίταξις. Polit. 260. A: κρίσει ... καὶ ἐπιτάξει διαφέρετον ἀλλήλοιν. 261. A. Theaet. 209. E: περιτροπὴ πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν. Tim. 20. D. Legg. IV. 720. B. 723. A. VI. 777. E. VIII. 834. D: νόμοις ... καὶ ἐπιτάξεσιν. Polit. 294. D: τὰς τῶν τέχνη γυμναζόντων ἐπιτάξεις. Conv. 202. E: τῶν δὲ (θεῶν) τὰς ἐπιτάξεις. Legg. VIII. 835. C. XII. 941. A. **optatum, sententia*. Legg. III. 687. C: τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπίταξιν τὰ γινόμενα γίνεσθαι.

ἐπιτάραξις, ἡ, *perturbatio*. Pol. VII. 518. A: ὅτι διτταὶ ... γίνονται ἐπιταράξεις ὁμμασιν.

ἐπίτασις, ἡ, *intentio*. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει ... τῶν χορδῶν.

ἐπιτάττω, *impono (etiam assigno), mando; praecipio, praeficio; iubeo, postulo*. Soph. 226. C: ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις. Phil. 28. C. Pol. V. 473. A: ἃ σὺ ἐπιτάττεις. Polit. 260. D: ἐπιτάττει πάλιν ἐτέροις. Crat. 408. A. Conv. 214. B: ἐπιτάττετε ... ὃ τι βούλει. Phaed. 60. E: εἰ ... ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. Legg. XII. 942. B: οἷον ἔσταναι θ' ὅταν ἐπιτάττῃ τις cet. Polit. 260. E: αἰ ξύμπασαι τό γ' ἐπιτάττειν ἔχουσιν. 294. B: τὸ βέλτιστον ἐπιτάττειν. Pol. IV. 425. D. Legg. XII. 960. A. Pol. I. 347. A: κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων. Alc. I. 130. E: ὁ ἐπιτάττων γινῶναι ἑαυτόν. Theaet. 146. C: ἀνδρὶ σοφῷ ἐπιτάττοντι. Critia 120. B. Crit. 52. A: οὐκ ἀγρίως ἐπιταττόντων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύωμεν. Theaet. 179. D: ὡς ὁ ... λόγος ἐπέταττε. Tim. 17. B: περὶ ὧν ἐπέταξα εἰπεῖν. 26. D: τὸ πρόπον ... οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι. Polit. 294. C: ὃν αὐτὸς ἐπέταξεν. Legg. I. 635. B. IV. 720. D. XI. 920. C: καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν. Conv. 214. C: ἐπιτάξαι. Legg. VI. 780. C: φοβερόν ἐπιτάξαι. Theaet. 146. A: ἐπιτάξει ὃ τι ἂν βούληται ἀποκρίνεσθαι. Pol. VII. 520. E: δίκαια γὰρ δικαίοις ἐπιτάξομεν. V. 458. C: τοὺς δὲ ἐπιτάξειν. X. 602. A: ἐπιτάττεσθαι οἷα χροὴ γράφειν. Legg. V. 741. D: τὸ νῦν ἐπιταττόμενον. XI. 925. E: ἐν τισι τῶν ἐπιταττομένων γαμεῖν ἢ γαμῖσθαι. Ib. τοὺς ἐπιταττομένους (*quibus leges imponuntur*). Pol. V. 458. C: ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα. Polit. 265. C: τὸ μόριον θάτερον ἐπὶ τῷ κερὰς-φόρῳ μέρει τῷ αἵς ἀγέλης ἐπιτετάχθαι. 282. E: τὴν ... ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς ... τέχνην. 260. D: ἐπιταχθέντα ἀλλότρια (v. ἐπιταχθὲν τὰλλότρια) νοήματα παραδεχόμενον. Tim. 20. B: εἰπὼν ... τὰπιταχθέντα. 26. A. Legg. V. 740.

C: κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιταχθσόμενον. Med. Legg. II. 658. B: μηδὲν ἐπιταττόμενος ᾧτινι τρόπῳ. *constituo, colloco. Pol. V. 471. D: εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὀπισθεν ἐπιταταγμένον.

ἐπιτάφιος, ὁ ἡ, *funerbris*. Menex. 236. B: ἐπιτάφιον λόγον. ἐπιτείνω, *intendo, adstringo; augeo, incito*. Legg. I. 645. D: ἄρα σφοδροτέρας τὰς ἡδονὰς ... ἢ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει; Pol. VI. 498. B: ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια. IV. 441. E: τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις cet. VII. 538. B: ἐπιτείνειν. Lys. 209. B: ἐπιτείνειν ... ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν. Phaed. 98. C: οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίσσθαι. Tim. 74. B: τῷ ... ἐπιτεινομένῳ. Pol. III. 412. A: ἐπιτεινομένῳ. Phaed. 94. C: ἐναντία ... οἷς ἐπιτείνοιτο. 86. C: (ὅταν) ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων cet. Pol. III. 410. D: μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος.

ἐπιτελείωσις, ἡ, *sacrificium et convivium post natum infantem haberi solitum* (?). Legg. VI. 784. D: μήτε ... εἰς γάμους ἴτω μήτε εἰς τὰς τῶν παιδῶν ἐπιτελειώσεις.

ἐπιτελής, ὁ ἡ, *res dicitur quae perficitur vel evenit*. Ep. VIII. 353. A: ἐπιτελής δ' εἴη (εὐχή). Legg. XI. 931. E: ἐπιτελεῖς γεγονέαι (γονέων εὐχάς).

ἐπιτέλλομαι, *vid. ἐπιστέλλω*.

ἐπιτελῶ, *perficio, absolvo*. Gorg. 491. B: ἱκανοὶ ὄντες ἂ ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν. Pol. VII. 535. C: τοσαύτην μάθησιν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν. Ep. VIII. 352. E. Pol. IV. 442. B: (τὸ) τῇ ἀνδρείᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα. Eryx. 399. D: τί ... οὐ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου ἐπετελεσάτην; Pol. VI. 502. B: πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Med. Phil. 27. C: ἄρ' οὐν ... κάλλιον ἂν καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα —; *irrogo. Legg. X. fin.: οἱ νομοφύλακες ... τὴν τῆς ἀσεβείας δίκην τούτοις ἐπιτελούντων.

ἐπιτεροπής, ὁ ἡ, *lactabilis*. Phaedr. 240. D: ἂ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτεροπές.

ἐπίτευξις, ἡ, *in eo ponitur qui assequitur verum vel rectum* (vern. *der triffst*). Def. 413. C: εὐκαιρία χρόνου ἐπίτευξις ἐν ᾧ cet.

ἐπιτηδεῖος, α, ον, *necessarius, plur. neutr. necessitates* (vern. *Bedürfnisse*). Pol. VIII. 557. D: καὶ ἔστι γε ... ἐπιτηδεῖον (opus) ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείᾳ. Menex. 237. E: πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφήν ἔχει ἐπιτηδεῖαν ᾧ ἂν τέκῃ. Euthyd. 280. C: εἰ αὐτοῖς εἴη πάντα τὰ ἐπιτηδεῖα παρεσκευασμένα ἐκάστῳ εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. Eryx. 394. B: μηδενὸς γ' εὐποροῦντα τῶν ἐπιτηδεῖων. 397. B. al. Pol. III. 416. D: τὰ ἐπιτηδεῖα, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου ... δέχεσθαι cet. Ax. 368. B: μόλις ποριζομένους τὰ ἐπιτηδεῖα. Eryx. 394. A: τὰ δ' ἐπιτηδεῖα τὰ πρὸς τὴν διαίταν μὴ τυγχάνοι ἔχων. 402. D. E. *ut Lat. *necessarius, est familiaris; etiam studiosus alicuius hominis*. Ep. XIII. 362. C: ὁ τι οἷός τ'

ἤν ἐπιτήδειος. 363. C: ἡμέτερος ἐπιτήδειος. Phaed. 58. E: ἀνδρὸς ἐπιτηδείου. Crit. 44. B. 60. A: οἱ ἐπιτήδαιοι. Crit. 53. B. 54. A. Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; Conv. 212. D: ἐὰν ... τις τῶν ἐπιτηδείων ᾗ. Crit. 44. E. 45. E. Charm. 166. D. Crit. 43. C: τοῖς σοῖς ἐπιτηδείοις πᾶσι. Ep. XIII. 361. D. II. 310. B: τοὺς ἐμοὺς ἐπιτηδείους. **commodus, accommodatus, conveniens*. Tim. 20. D: πρὸς τὴν ἐπιτάξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Conv. 173. B: ἡ ὁδὸς ἣ εἰς ἅσιν ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκοίειν. Pol. III. 390. B: δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέω; C. Legg. V. 740. E. Pol. II. 374. E: ἂρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδεῖας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα; Legg. XI. 924. D: τὸν ἐπιτηδεῖον αὐτῷ ... υἱόν. Pol. IV. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφὴν ἐπιτηδεῖαν ἐσχηκέναι. Lach. 181. C: τὸ μᾶθημα τοῖς μειρακίοις ἐπιτήδειον εἶναι ἢ οὐ. Pol. III. 412. E: ἐπιτήδαιοι γάρ. Legg. XII. 968: τῶν ὅσοι ἐπιτήδαιοι πρὸς τὴν τῆς φυλακῆς φύσιν ἂν εἶεν. Pol. II. 374. E: ποῖαι φύσεις ἐπιτήδαιοι εἰς πόλεως φυλακὴν. Phaedr. 229. B: ἐπιτήδαια κόραις παίζειν παρ' αὐτά (τὰ ὕδατια). Polit. 308. C: τὰ δ' ἐπιτήδαια καὶ τὰ χορηγὰ ἔλαβεν. E. Pol. II. 378. B: ἐπιτήδαια ... λέγειν. III. 390. A. Legg. VII. 817. D. Pol. IV. 433. A: εἰς ὃ αὐτοῦ ἢ φύσις ἐπιτηδευιότατη πεφυκυῖα εἴη. Phaedr. 231. D: τὸν σπαντῶ ἐπιτηδευιότατον. ἐπιτηδευιότης, ἢ, *facultas*. Legg. VI. 778. A: ἐπιτηδευιότητι πρὸς ἑκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας. ἐπιτήδεις, *data opera, consulto*. Crit. 43. B: καὶ ἐπιτηδῆς σε οὐκ ἔργον. Lach. 183. C. De *lucris cup.* 228. A. ἐπιτήδευμα, τό, *studium, professio, ars; institutum*. Gorg. 463. A: δοκεῖ ... μοι ... εἶναι τι ἐπιτήδευμα τεργικὸν μὲν οὐ *cet.* Pol. V. 455. B: ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως. Legg. VI. 780. C: τὸ ἐπιτήδευμα ... τὸ τῶν ξυσιτίων. Lach. 180. C: ὅπου τί ἐστι ... ἢ μᾶθημα ἢ ἐπιτήδευμα καλόν. Phaedr. 234. B: ὥς ὄντος κακοῦ τοῦ ἐπιτηδευμάτος. Pol. VI. 495. A: αἴτια ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδευμάτος. Legg. VI. 770. D: ἐκ τίνος ἐπιτηδευμάτος ἢ τίνος ἡθους. Phaedr. 252. E: ἐὰν ... μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδευμάτι, τότε *cet.* Legg. II. 673. E. XI. 919. E: ἀναξίω ἐπιτηδευμάτι. Euthyd. 307. A. Phaedr. 253. B: εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἄγονσιν. Polit. 289. D: τοῦναντίον ἔχοντας ... ἐπιτήδευμα καὶ πάθος. Pol. III. 389. D: ὥς ἐπιτήδευμα εἰςάγοντα πόλεως ... ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον. 394. E: ὥς εἰς ἑκαστος ἐν ... ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύει, πολλὰ δ' οὐ. V. 454. D: ἐὰν ... πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνεται. Tim. 17. C. Legg. I. 637. E. Gorg. 474. E: τὰ ἐπιτηδευμάτα ... τὰ καλὰ. Pol. IV. 444. E: ἂρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδευμάτι εἰς ἀρετῆς κτῆσιν

γίρει, τὰ δ' αἰσχρά εἰς κακίας; X. 599. D: ποῖα ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους ἀνθρώπους ποιεῖ ἰδία καὶ δημοσίᾳ. Critia 110. B: ὡς κοινὰ τότε ἦν τὰ ἐπιτηδεύματα ταῖς τε γυναιξὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. I. 634. A. Hipp. mai. 286. B: ποῖα ἐστὶ καλὰ ἐπιτηδεύματα. Prot. 327. A: ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὁτιοῦν καὶ μαθημάτων προσλόμενος. Phaedr. 233. D. Pol. III. 395. A: τῶν ἀξίων λόγον ἐπιτηδευμάτων. VI. 501. D: τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων. VIII. 560. B: κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων. Tim. 87. B. Legg. I. 638. A. Conv. 210. C: τὸ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τοῖς νόμοις καλόν. Pol. IX. 573. C: ὅταν ἡ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ... μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός ... γένηται. Legg. XI. 918. A: κισθηλοῖς δ' ἐπιτηδεύμασιν ἐπιτεῖται ... κισθηλείας ἐπιτηδεύματα. Ep. VII. 325. D: ἐν τοῖς τῶν πατέρων ἡθροσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν. Phaedr. 253. A: ἐξ ἐκείνων λαμβάνουσι τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Conv. 211. C: ἀπὸ τῶν καλῶν σομιάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα. Pol. IV. 424. D: ἡρέμα ὑποῖτο πρὸς τὰ ἥθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. VI. 484. B: φιλάξει νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων. 502. B. Legg. IV. 711. B: πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα. VII. 793. D: ὅσα νόμους ἢ ἔθνη τις ἢ ἐπιτηδεύματα καλεῖ. Hipp. mai. 294. C: πάντα τὰ τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα. ἐπιτήδευσις, ἡ, studium, ars; institutum. Gorg. 462. E: τῆς ἀντὶς ἐπιτηδεύσεως μόριον. 463. B. Epin. 975. A. Gorg. 524. D: διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἐκάστου πράγματος. Pol. VI. 500. A: τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν. Legg. IX. 853. B: πρὸς ἐπιτήδευσιν ἀρετῆς. Ax. 368. A: ποίαν δέ τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμνεται —; Gorg. 501. D: αἰτινές εἰσιν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιοῦσαι. Phaedr. 270. B: λόγους τε καὶ ἐπιτηδεύσεις νομίμους. Ax. 369. B.

ἐπιτηδεύω, studeo; colo, exerceo; soleo. Theaet. 149. A: ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην. Phaed. 64. A: ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν cet. Pol. II. 358. C. Legg. VI. 763. B: ἐπιτηδενέτω. Pol. III. 394. E: ὅτι εἰς ἕκαστος ἐν ... ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι. VIII. 558. B. VII. 525. D: ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἐνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ. Legg. VIII. 847. A. Gorg. 487. E: τί ἐπιτηδεύειν (χορή). Conv. 209. C: ἃ ἐπιτηδεύειν (χορή). Pol. III. 395. C. al. Pol. II. 374. C: μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων. IV. 423. D: ἐν τῷ αὐτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος. X. 613. A: ἐπιτηδεύων ἀρετῆν. Phaedr. 239. D: ὅσα ... τούτοις ἐπιτεῖται πάντα ἐπιτηδεύοντα. Pol. II. 362. A: ἅτε ἐπιτηδεύοντα πράγμα ἀληθείας ἐχόμενον. 358. C: πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες. Critia 110. D. Apol. 29. C. Pol. VI. 489. C: ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπιτηδεύόντων. Legg. XI. 920. B: ἐπιτηδεύματά τε ἐπιτηδεύοντας ἃ cet. Euthyd. 307. B: ἰάσας χαί-

ρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν. Gorg. 524. C: ἐπιτήδευε κομᾶν. Phaed. 64. A: ὁ πάλαι ... ἐπιτήδευον. Hipp. mai. 304. B: ὅτι ... ἐπιτιτῆδευκας ἱκανῶς. Legg. XII. 941. B: τῶν Διὸς ... νύτων οὐδείς ... ἐπιτετῆδευκε τούτοις οὐδέτερον. Phaed. 82. A: οἱ τὴν δημοτικὴν ... ἀρετὴν ἐπιτετῆδευκότες. Menex. 247. B: εἰν ... ταῦτα ἐπιτηδεύητε. Pol. V. 453. E: τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φαιμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεύσαι. VI. 487. A. Lach. 182. C. Epin. 992. C: ἐπιτηδεύσας ταῦτα. Apol. 28. B. Lach. 185. B. Phaed. 84. B: ταῦτα γε ἐπιτηδεύσασα (ψυχή). Lach. 179. D: ἐπιτηδεύσαντες. 183. C: οὐδείς τῶν τὰ ὁπλῆτικὰ ἐπιτηδευσάντων. Pol. III. 394. E: σχολή ... ἐπιτηδεύσει τέ τι ... τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευσμάτων cet. X. 621. C: δικαιοσύνην ... παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν. VI. 492. C: ἐπιτηδεύσειν ἅπερ ἂν οὗτοι. VII. 527. B: τὸ δ' ἔστι πον πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἔνεκα ἐπιτηδευόμενον. Theaet. 176. B: τὸ μὲν ἐπιτηδευτιόν, τὸ δ' οὐ. Pol. II. 358. A. Legg. VIII. 832. E. IX. 858. D: ὡς ἐπιτηδευτιόν αὐτὰ τοῖς μέλλουσιν εὐδαίμοσιν ἔσεσθαι. ἐπιτηρῶ, animadverto. Theag. 129. C: ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα.

ἐπιτίθημι, impono; addicio, addo. Euthyd. 301. E: ἤδη κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ. Legg. II. 662. B: ζημίαν ... ἐπιτιθεῖν ἂν. IX. 861. C: ὅταν ἐκατέρω τις τὴν δίκην ἐπιτιθῇ. Critia 106. B: δίκην τὴν πρόπονσαν ἐπιτιθέναι. Legg. I. 632. B. Crat. 395. A: τέλος ἐπιτιθεῖς (ν. ἐπιθεῖς) τοῖς δόξασι δι' ἀρετὴν. Leg. I. 648. C: ζημίαν ἐπιτιθεῖς (ἐπιτιθείς?). V. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθεῖς. VII. 823. C: ἐπὶ πᾶσι ταξείας καὶ ζημίας ἐπιτιθέντα. Conv. 205. B: τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα. Pol. X. 610. D: ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέντων. Legg. VI. 761. E: πλὴν τῶν τὸ τέλος ἐπιτιθέντων οἷον βασιλέων. VIII. 838. C: θάνατον αὐτοῖς ἐπιτιθέντας δίκην τῆς ἁμαρτίας. Euthyd. 272. A: νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ. Ep. III. 315. B: τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑποσχέσεσιν ... ἐπέθηκας. Polit. 277. B: τῷ μύθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν. Conv. 179. D: δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν. Menex. 241. D: οὗ τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν. Legg. IX. 873. C: ὅς ἂν ... ἐαυτῷ δίκην ἀδικον ἐπιθῇ. Ep. VII. 340. C: πρὶν ἂν ἡ τέλος ἐπιθῇ πᾶσιν cet. Legg. II. 673. D: ἐπὶ ... τῇ τῆς μέθης χρεῖα τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν. Prot. 348. A: τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι. Id. Conv. 186. A. Legg. IV. 707. C. al. Crat. 424. D: ὀνόματα ἐπιθεῖναι. Tim. 69. B: κεφαλὴν τῷ μύθῳ ... ἐπιθεῖναι. Critia 121. B: δίκην αὐτοῖς ἐπιθεῖναι βουλευθείς. Legg. VII. 816. C: ἐκατέρω τὸ πρόπον ... ἐπιθεῖς ὄνομα. Apol. 28. D: δίκην ἐπιθεῖς τῷ ἀδικούντι. Gorg. 505. D: ἐπιθέντας κεφαλὴν. Legg. XII. 957. B: τότε ... τέλος ἐπιθέντας. Pol. VII. 534. E: ἄρ' οὐν δοκεῖ σοι ... οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα

ἀνωτέρω ὁρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι. Alc. I. 105. D: τοῦτων ... σοι ἀπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτιθεῖναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον. Soph. 262. A: τὸ ... σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθεὶν ὄνομα (λέγουμεν). Med. Conv. 218. B: πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὥσιν ἐπίθεσθε. Legg. XI. 918. A: λόγον ἐπὶ αὐτῇ νόμον ὕστερον ἐπιθώμεθα. Gorg. 507. D: ἐπιθετέον δίκην. * (Med.) *aggredior*, *accedo ad aliquid tractandum*, *incumbo*. Polit. 299. B: ἀναπεῖθοντα ἐπιτίθεσθαι κυβερνητικῇ cet. Alc. I. 105. C: οὐδὲ ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν. Gorg. 527. D: τότε ἤδη ... ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Soph. 242. B: ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθώμεθα. **aggredior*, i. e. *adorior*, *invado*. Legg. VII. 795. C: οἷς ἂν ... ἐπιτιθεῖτο ἄλλοις. Soph. 242. A: ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ. Tim. 85. B: ἐργηγοροῖ ... ἐπιτιθέμενον cet. Polit. 307. E: ὄντες ... ἀεὶ τῶν ἐπιτιθεμένων. Ep. VII. 332. B: οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἄλλήλοις. Apol. 23. E: ἐκ τούτων καὶ Μέλητος μοι ἐπέθετο. Alc. II. 144. B: οὔποτε ἂν ἐπίθοισ αὐτῷ. Conv. 214. E: ἐπιθῶμαι τῷ ἀνδρί —; Alc. II. 144. B: ἐπιθέσθαι. Lach. 182. B. Eryx. 392. C: ἐπιθέμενος. Pol. X. 602. D: ἐπιθεμένη. II. 360. B: ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ. Conv. 190. C: ὡς ἐπιθησομένων τοῖς θεοῖς. Soph. 231. C: ἐπιθετέον αὐτῷ. Conv. 217. C.

ἐπιτιμητής, ὁ, *reprehensor*. Phaedr. 239. E: ἐπιτιμητὰς ἡγούμενος τῆς ... ὁμιλίας.

ἐπιτιμητικός, ἡ, ὄν, *reprehendens*. Def. 416: λόγος ἐπιτιμητικός.

ἐπιτιμῶ, *reprehendo*, *obscio*. Legg. I. 634. D: εἰ .. ὁρθῶς ἢ μὴ τις ἐπιτιμᾷ τῇ τε Λακωνικῇ ... πολιτείᾳ. Phaedr. 237. C: ὁ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν. Soph. 243. A: οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαίοις ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν. Legg. III. 693. A. X. 886. C. I. 635. A: ἐπιτιμῶν τοῖς νόμοις ἡμῶν. B. Clit. 407. A. Theaet. 169. D: ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ ὅτι cet. Gorg. 487. E: περὶ τούτων ὧν σὺ δὴ μοι ἐπετίμησας. Pol. III. 406. A: οὐδὲ Πατρόκλη ... ἐπετίμησαν. Theaet. 173. C: ἐπιτιμήσων.

ἐπίτοκος, ὁ ἢ, *fenus* (novum) *pariens* (ut ex usura sors fiat). Legg. VIII. 842. D: δανεισμών καὶ ἐπιτόκων τόκων.

ἐπίτονος, ὁ (int. ἱμάς), *nervus* (vern. *Flechse*, ap. recentiores tendo). Tim. 84. E: τοὺς τε ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῇ νύρα. Legg. XII. 945. C: νύρων ἐπιτόνους.

ἐπιτρέπω, *committo*, *trado*. Apol. 35. D: καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ cet. Alc. I. 117. C: ἢ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις; Lach. 200. D: ἐπεὶ κἂν ἐγὼ τὸν Νικηρατὸν τούτῳ ἡδιστ' ἐπιτρέποιμι. Pol. VI. 487. A: ἄρα οὐ μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Riv. 136. D: ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις σπαντόν (v. αὐτόν) τε καὶ τὰ σεαυτοῦ —; Legg. VII. 817. D: ἤ τις ... ὑμῖν ἐπιτρέποι δραῖν τὰ νῦν λεγόμενα. VIII. 551. C. Gorg. 526. B: ἂ ἂν

τις ἐπιτρέπη. Riv. 138. E: ἐάν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν. Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε εἶδει τῷ. C: ὃ μέλλεις σαντὸν ἐπιτρέπειν. Polit. 311. A: τὰς ... ἀρχὰς ... τούτοις ἐπιτρέπειν. Pol. VII. 519. D. Alc. I. 117. E: διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπειν. Legg. II. 659. B: τῷ πλήθει τῶν θεαιῶν ἐπιτρέπων. I. 650. A: ἐπιτρέποντα αὐτοῦ θυγατέρας cet. VI. 759. B. V. 732. A: οὐκ ἐπιτρέποντες ... ἄλλοις ἂ μὴ ἐπιστάμεθα πράττειν. Hipp. mai. 285. B. Locr. 105: οἷς ... ἐπέτρεψε διοίκησιν κόσμῳ cet. Pol. VI. 488. C: ὅπως ἂν σφισι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέπη. V. 458. C: ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. I. 347. D: οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι (ν. ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχήν). IX. 591. C: ἐπιτρέψας. Alc. I. 117. C: τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας. Gorg. 512. E: ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ. Crat. 440. C: ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν. Legg. XII. 946. B: τῇ ἀγαθῇ μοίρᾳ καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντας. Lys. 209. C: τάντῃ (τῇ ἡμέρᾳ) ἐπιτρέψει σου καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτοῦ. Pol. VIII. 567. A: μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἀρχεῖν. Lys. 209. D. Pol. VII. 519. D: ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Legg. XI. 936. A: τούτου ... διάγνωσις ἐπιτετρασθῇ τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλης ἐπιμελητῇ. Prot. 313. B: εἴτ' ἐπιτρεπτόν εἶτε καὶ οὐ τῷ ... ξένῳ τὴν σὴν ψυχὴν. Legg. III. 689. C. IX. 876. A. B. D. Riv. 138. E. *permitto, sino, concedo; etiam indulgeo; cum negat. saepius verti potest resisto, repugno. Prot. 347. C: ἐπιτρέπω ... ἔγωγε Πρωταγόρᾳ ὁπότερον αὐτῷ ἥδιον. Soph. 219. C: τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει. Legg. V. 727. B: προθυμούμενος ἐπιτρέπει πράττειν ὃ τι ἂν ἐθέλῃ. Charm. 171. E: οὔτε τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπομεν ... ἄλλο τι πράττειν ἢ cet. Lys. 208. A: μισθωτῷ μάλλον ἐπιτρέπουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἵππους. 209. A. Gorg. 504. C: μὴ ἐπέτρεπε. Pol. V. 471. C: ἐάν τις σοὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λέγειν. IX. 575. D. 574. A: ἐάν ... αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν. Gorg. 505. B: μὴ ἐπιτρέπειν. 517. B. Polit. 298. C: τούτων τῶν τεχνῶν μηκέτι ἐπιτρέπειν ἀρχεῖν αὐτοκρατορι μηδετέρα. Pol. V. 469. B: μηδ' ἄλλοις ἐπιτρέπειν. Legg. IV. 719. B. Euth. 5. E: μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι. Apol. 35. B. Legg. V. 730. D: ὃ ... μηδ' ἐπιτρέπων τοῖς ἀδικοῦσιν ἀδικεῖν cet. XI. 932. B. 868. B: τὸν τε ἐπιτρέποντα (indulgentem) τῶν προσκρόντων τῷ τελευτήσαντι cet. Men. 92. A: οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες. Legg. VII. 802. B: ταῖς ... ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντας. Alc. II. 148. A: εἴτε καὶ αὐτῷ σοὶ ἐπιτρέψειν εὖξασθαι. Lys. 209. D. Phil. 24. B: τέλος οὐκ ἂν ἐπιτρεψαίτην γίγνεσθαι. Conv. 219. C: οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ εἰπεῖν οὐδὲν ἐτι. Euthyd. 307. B: τῷ νείει οὐκ ἐπιτρέψεις; Pol. III. 395. D: οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν ... χυναῖκα μιμεῖσθαι ἄνδρας ὄντας. Theaet. 169. A: φάσκων σε ἐπιτρέψειν μοι μὴ ἀποδύεσθαι. Legg.

III. 684. A. VII. 817. C. Ep. II. 314. E: *μη' επιτρέψαιιν*. Conv. 213. E: *οὕκ επιτρεπτόν ὑμῖν*. Pol. II. 379. A. Legg. IV. 723. D. X. 901. A. **iubeo*. Legg. VI. 784. C: *οἷς ἂν ἐπιτρέψωσιν οἷδε καὶ τάξωσιν, τούτοις ἐμμένειν*.

ἐπιτρέφω, vid. *ὑποτρέφω*.

ἐπιτρέχω, *accuro*. Legg. VII. 799. C: *ἐπιδραμῶν οὕτως εὐθύς*. Ion. 539. B. (Hom.).

ἐπίτριτος, ὁ ἡ', *sesquiertius* ($1\frac{1}{3}$). Pol. VIII. 546. C: *ἐπίτριτος πυθμῆν*. Epin. 991. B: *τὸ ... ἐπίτριτον*. Tim. 36. A: *ἐπιτρίτων*. 43. D. 36. B: *τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο*.

ἐπιτροπεία et *ἐπιτροπία*, ἡ', *tutela*. Phaedr. 239. E: *ἡ τοῦ ἐρῶντος ὁμιλία τε καὶ ἐπιτροπεία* (sic libri Mss. pro *ἐπιτροπία*). Legg. XI. 928. C: *δ' ἄν λαχεῖν ἐπιτροπίας*. *ἐπιτρόπεις*, ἡ', *procuratio*. Pol. VIII. 554. C: *ἐπὶ τὰς τῶν ὁρφανῶν ἐπιτροπέσεις*.

ἐπιτροπεύω, *procuro*; *tutelam gero*; et in univ. *praesum*, *moderor* s. *rego*. Theaet. 153. A: *ὁ ... καὶ ἑαῖλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει*. Crat. 412. D. Legg. VIII. 849. B: *ὅσοι τοῖς ἀστοῖς ξένοι ἢ καὶ δούλοι ἐπιτροπεύουσι* (hoc *negotium procurant*). XI. 928. B: *ἐπιτροπεύτω*. 928. A: *ὅς ἂν θῆλιν εἴη εὐόενα ἐπιτροπεύῃ*. Crat. 413. B: *κάρτα ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα*. Phil. 28. D. Legg. VIII. 846. E: *τὴν δὲ ἄλλον ἀσκοῦντα ἐπιτροπεύειν*. IX. 877. C: *τὴν δὲ κτήσιν ... τοὺς ἐπιτρόπους ἐπιτροπεύειν*. Prot. 320. A: *ἐπιτροπεύων ... Περιοιχῆς*. Pol. VII. 516. B: *πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρῶμένῳ τόπῳ*. Ep. VII. 345. D: *κατὰ νόμους ... ἐπιτροπεύοντος*. Polit. 304. C: *ταύτην δεῖν ἐπιτροπεύουσαν ἄρχην εἶ*. Pol. VII. 519. B: *πόλιν ἐπιτροπεύσαι*. Legg. XI. 924. A: *ἐπιτροπεύσειν*. 928. C: *ἐὰν ἡγῆται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι*.

ἐπιτροπή, ἡ', *procuratio*, *tutela*. Legg. XI. 924. B: *πάσης τῆς ἐπιτροπῆς ... τῶν νομοφύλακων οἱ προσβύτατοι ... ἐπιμελείσθων*. C: *παῖδες ... θεομένους ἐπιτροπῆς*. 928. C. XII. 966. C. **permissio*. Def. 415. B: *ἐξουσία ἐπιτροπῆ νόμου*.

ἐπιτροπία, vid. *ἐπιτροπεία*.

ἐπιτροπικός, ἡ', ὁν, *tutorius*. Legg. XI. 927. E: *ἐπιτροπικούς τινες νόμους*.

ἐπίτροπος, ὁ, *procurator*, *tutor*. Phaedr. 239. B: *ἐπίτροπός τε καὶ κοινοτής*. Theaet. 165. A: *τῶν ἐξείνου ἐπίτροπος*. Legg. VI. 766. C. XI. 926. C. 928. B. Alc. I. 105. E. Legg. XI. 928. A: *ἐπιτρόπον φύλαξ*. Alc. I. 118. C: *τοῦ σου ἐπιτρόπον Περιοιχέους*. Charm. 176. C: *εἰ μὴ παιδοίμην σοὶ τῷ ἐπιτρόπῳ*. Legg. VI. 766. D: *μέχρις ἂν τοῖς παισὶ κατεσιγήσῃ τὸν ἐπίτροπον*. XI. 927. C: *ἐπίτροπον καὶ ἄρχοντα*. Alc. I. 104. B. II. 143. E: *τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπόν τε καὶ φίλον*. Theaet. 144. D: *ἐπίτροποί τινες*. 164. E. Legg. VI. 774. E: *μετὰ τῶν ἐπιτρόπων*. VIII. 849. D: *παρὰ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ἐπιτρόπων*. XI. 922. A. 926. E:

τοῖς ἐπιτρόποις. 927. D: ἐπιτρόποισι. VIII. 849. B: τοὺς ἐπιτρόπους (*procuratores*). IX. 877. C: τήν ... κτήσιν ... τοὺς ἐπιτρόπους (*tutores*) ἐπιτροπεύειν. XI. 924. A. Ep. VII. 345. C.

ἐπιτυγχάνω, *incido, invenio*. Legg. IX. 874. C: ἐάν τε ἀνὴρ ἐπιτύχη γαμετῇ γυναικὶ βιαζομένη cet. Conv. 223. B: ἐπιτυχόντας ἀνεωγμέναις (ταῖς θύραις). Med. Pol. IV. 431. C: τὰς δὲ γε ἀπλὰς τε καὶ μετοίας (ἐπιθυμίας cet.) ... ἐν ὀλίγοις ... ἐπιτεύξει (v. ἐπιτεύξη). **attingo; assequor*; hinc etiam *habeo*. Pol. III. 397. C: ἄρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ ... ἢ τῷ ἐτέρῳ τούτων ἐπιτυγχάνουσι τῷ τῆς λέξεως ἢ cet. Men. 97. C: ὅτι ὁ ... τὴν ἐπιστήμην ἔχον ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι. Phil. 61. D: ἄρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μιγνύντες τοῦ καλῶς (*int. μιγνύναι*) ἂν μέλειστ' ἐπιτύχοιμεν; **convenio vel adeo aliquem*. Legg. VI. 758. C: ἰόντι τέ τινὶ ποθεν ἄλλοθεν εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως ἐπιτύχουσιν ἐπιτυχεῖν cet. — Cum particip. est i. q. *τυγχάνειν*. Sis. 387. E: ὅμως ἐπιτυγχάνουσι λέγοντες περὶ τῶν αὐτῶν τάληθῃ. 388. A: ἀπὸ τύχης εἰπόντα ἐπιτυγχάνειν τάληθῃ. — Part. ὁ ἐπιτυχών est *primus quisque vel quivis*; hinc etiam *ulgaris, ovis*. Legg. VIII. 843. E: πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα. Euth. 4. A: οὐ γὰρ οἰμαὶ γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι cet. Pol. I. 352. D: οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χοῇ ζῇ. Crat. 434. A: ὅλω ... διαφέρει ... τὸ ὁμοιωματι δηλοῦν ὃ τι ἂν τις δηλοῖ, ἀλλὰ μὴ τῷ ἐπιτυχόντι. Theaet. 171. C: μήτε κῦνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνθρώπον μέτρον εἶναι cet. Crat. 390. D: οὐδὲ φαῦλῶν ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. Legg. II. 658. E. Apol. 17. C: εἰκὴ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ονόμασιν. Pol. II. 377. B: ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας cet.

ἐπιτύφω, *inflō*. Phaedr. 230. A: μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον (v. ἐπιτεθυμένον).

ἐπιτυγχῆς, ὁ ἢ, *qui assequitur*. Sis. 391. D: εἰ καὶ μὴ ἐπιτυχέστερος ... εἴη τοῦ μὴ ὄντος.

ἐπιτυχῶς, *ita ut eorum assequare* (vern. *treffend*). Phil. 38. D: ἐπιτυχῶς εἰπών.

ἐπιτωθάζω, *illudo*. Ax. 364. C: πρῶως ἐπιτωθάζων.

ἐπιφαίνομαι, *appareo*. Locr. 101. D: δι' ὧν καὶ ἄνοτις ἐπιφαίνεται.

ἐπιφάνεια, ἡ, *famae celebritas*. Alc. I. 124. C: ὅτι ἡ ἐπιφάνεια δι' οὐδενὸς ἄλλον σοι ἔσται ἢ δι' ἐμοῦ.

ἐπιφανής, ὁ ἢ, *conspiciuus*. Lach. 184. B: ἐπιφανέστερος γένοιτο οἶος (v. ἡ οἶος) ἦν. Menex. 246. E: ἐπιφανέστερον ποιῶ τὸν ἔχοντα. **illustris, excellens*. Legg. VIII. 829. C: καλὸν δὲ ἔργον καὶ ἐπιφανὲς μηδὲν θράσαντες πάποτε. I. 629. E: οὐ μὲν ἐπαινεῖς ... μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον γιγνόμενον ἐπιφανείς.

ἐπιφέρω, *infero*, *induco*, *impono*; *affero*, *adduco*; *attribuo* s. *tribuo*. Phaed. 104. E: τὸ ... ἐναντίον αὐτῷ αἰεὶ ἐπιφέρει. Polit. 307. B: τὸ τῆς κοσμιότητος ὄνομα ἐπιφέρομεν αὐτοῖς ξύμπασιν. Pol. X. 596. A. Phaed. 105. A: ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐναντίον ἐκείνῳ. Soph. 237. C: ποῖ χορὴ τοῦνομι' ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν. Crat. 424. D. 427. A. 432. E. Legg. XI. 916. D: τὴν φήμην ἐπιφέρειν. 934. E. Tim. 62. D: ποῖά τις ἐπιφέρων ὀνόματα αὐτῷ ἐναντία ... καλῶς ἂν ἡγοίτο λέγειν; Legg. IX. 856. E: προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων. XII. 943. D: πάσαν ἐπιφέροντα δίκην. Soph. 251. A: τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ cet. Polit. 306. E: ἐπιφέροντες τοῦνομα ὃ λέγω. 275. D: τῷ πολιτικῷ ... οὐ μετὸν ἐπηνέγκαμεν τοῦνομα. Pol. X. 612. B: οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν. Crat. 424. D: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι ... ἐνίοτε μὲν ὅστρον μόνον ἐπήνεγκαν. Ep. VIII. 354. B: γάρμακον ἐπήνεγκε cet. Clit. 410. C: ταῦτόν δὴ καὶ σοὶ τις ἐπιένγκοι. Phaed. 98. A: ἄλλην τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν ἐπενεγκίην ἢ cet. Crat. 435. B: πόθεν οἶει ἔξιν ὀνόματα ὅμοια ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκίην —; Legg. XII. 943. D: τὸ μήτε ἐπενεγκίην ψευδῇ τιμωρίαν. Crat. 424. E: οὕτω ... καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποιήσομεν. Med. *invado* (Phil. 43. A: ἵπεκοτῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι) et *adorior*. Legg. IV. 706. C: ἐπιφερομένων πολεμίων. III. 699. B: νεῶν γιλιῶν ... ἐπιφερομένων.

ἐπιφημίζω, in diis pos. valet *deum alicui rei inscribo* (ut Lat. loquuntur), h. e. *deo aliquid attribuo vel consecro*. Legg. VI. 771. D: ἐκάστῃ μοῖρᾳ θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπιφημίσαντες. **nuncupo*, *nomino*. Tim. 36. C: τὴν ... ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι τῆς ταύτου φύσεως. 73. D: μυελὸν ... πάντα ἐπεφήμισε. Crat. 417. C: ταύτη μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὰγαθὸν λυσitteλοῦν.

ἐπιφθεγγόμαι, *pronuntio*, *profero*. Crat. 383. A: τῆς αὐτῶν φωνῆς μῦθον ἐπιφθεγγόμενοι. Phil. 18. D: μίαν ... ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγετο προσειπὼν. Pass. Soph. 257. C: τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα.

ἐπίφθορος, ὃ ἢ, *invidiosus*. Pol. VI. 502. D: ὡς ἐπίφθορός τε καὶ χαλεπὴ γίνεσθαι. Lach. 184. B: ἐπίφθορος γὰρ ἢ προσποιήσις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης. Legg. XII. 956. A: χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ... ἐπίφθορον κτῆμα. Apol. 37. D: νῦν βάρύτεραι γέγονασι καὶ ἐπιφθορότεραι (αἱ ἐμαὶ διατριβαί).

ἐπιφορά, ἢ, *attributio*. Legg. XII. 944. B: ἢ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά. Crat. 430. D: τὴν τοῦ ἀγοριοῦν δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν.

ἐπιφρονῶ, *attendo* vel *aestimo*. Pol. IV. 424. B: ὡς τὴν αἰσθὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' (ap. Hom. ἐπικλείουσ') ἄνθρωποι, ἤ τις cet.

ἐπιφυλάττω, *expecto*. Legg. IX. 866. D: πλοῦν ἐπιφυλαττέτω.

ἐπιφύω, *intrans. pf. inhaereo*. Legg. XI. 937. D: τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἶον κῆρες ἐπιπεφύνασιν.

ἐπίχαρις, ὁ ἡ, *venustus; iucundus, gratus*. Pol. V. 474. D: ἐπίχαρις κληθείς. VII. 528. D: τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. Legg. IX. 853. D: ὦν ... χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμι ἂν ... νόμον.

ἐπίχαρτος, ὁ ἡ, *qui aliis laetitiae ac risui est*. Ep. VIII. 356. B: βαρβάρους ἐπίχαρτος γενόμενος.

ἐπιχείρημα, τό, *inceptum*. Gorg. 502. B: πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ cet. Prot. 317. A: πολλὴ μωρία ... τοῦ ἐπιχειρήματος. Alc. I. 113. C: μαρῖκόν ... ἐν νῶ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν. Men. 88. C: πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα.

ἐπιχείρησις, ἡ, *aggressio; contentio, conatus*. Ep. VIII. 352. E: ἐπιχείρησις τοῦ λόγου. Soph. 239. C: πολλὴ ... ἂν με ... ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως. Phil. 35. C: ὅτι τοῖς ἐκείνου παθήμασιν ἐναντίαν αἰὲ παντὸς ζῶον μὲνναι τὴν ἐπιχείρησιν. Legg. I. 631. A: σοῦ τὴν ... ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως ... ἄγαμαι. IV. 722. D: ἔχουσαι τίνα ἐντεχνον ἐπιχείρησιν χρήσιμον πρὸς τὸ μέλλον περαινέσθαι. Alc. I. 115. B: κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὐς ἔδει. Ep. VII. 341. E.

ἐπιχειρητής, ὁ, *molitor*. Tim. 69. D: ἐπιχειρητῆ παντὸς ἔρωτι.

ἐπίχειρον, τό, *merces*. Pol. X. 608. C: τὰ γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ ... ἀθλα.

ἐπιχειροτονία, ἡ, *creatio per suffragia*. Legg. VI. 755. E: τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τῶν ταξιαρχῶν καὶ τὴν ἐπιχειροτονίαν καὶ κρῖσιν.

ἐπιχειρῶ, *aggredior, adior*. Alc. I. 124. A: οἷους χρὴ ὄντας σφίσι ἐπιχειρεῖν. Phaedr. 273. C: πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιούσδε τοιῷδε ἐπεχείρησα; Conv. 190. B: ἐπεχείρησαν ... τοῖς θεοῖς. Menex. 241. D: ὥς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. **aggredior* (ad aliquid), h. e. *incipio, instituo, studeo; conor, appeto; etiam paratus sum, cogito, volo; saepius verbi appositivi vel futuri temp. amplificatio est*. Apol. 19. D: ὥς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους. Prot. 311. B: παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἵναί. Gorg. 471. E: ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν. 473. A: ἄτοπὰ γε ... ἐπιχειρεῖς λέγειν. Parm. 135. C. Conv. 218. E. Crit. 50. A: ᾧ (ἐργῶ) ἐπιχειρεῖς. 52. C: ὅπερ νῦν ... ἐπιχειρεῖς. Phaedr. 279. A: οἷς (λόγοις) νῦν ἐπιχειρεῖ (studet). Phaed. 89. E: ὅτι ... ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Theaet. 199. B: ἦν ἐπιχειρεῖ λαβεῖν. Conv. 209. C: ἐπιχειρεῖ παιδεύειν. Pol. II. 361. A: τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐξ. II. 368. C: τὸ ζήτημα ᾧ ἐπιχειροῦμεν οὐ φαῦλον. Tim. 34. B. Epin. 976. C:

χαλεπῶ ... λόγῳ ἐπιχειροῦμεν ... ἐτέραν εὔρεῖν. Soph. 267. C: σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ ... προθυμεισθαι φαίνεσθαι ποι-
εῖν. Phil. 53. C. Legg. X. 885. E: ἀλλ' ἐπιχειρεῖτε ... εἰπεῖν
ἢ προκαλοῦμεθα. Polii. 300. A: (εἰ) παρὰ ταῦτα ἐπιχειροῖ
δραῖν ἕτερα. Pol. III. 394. E: εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ. Prot.
319. C: εἰ δέ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς συμβουλεύειν cet.
Soph. 237. E: ὅς ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὄν φθέγγεσθαι. Gorg.
495. B: ἐπιχειροῦμεν ἄρα τῷ λόγῳ —; Pol. VII. 530. E: μὴ
ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειροῦσιν ἡμῖν μαρτάνειν οὐς θρέ-
ψομεν. Legg. X. 909. B. Prot. 323. D: ὥστε τι τούτων
ἐπιχειρεῖν ποιεῖν. Phaedr. 265. E: μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύ-
ναι μέρος μηδέν. Gorg. 514. C: ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις
ἔργοις. 521. D: ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ.
Legg. XI. 933. B: ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ... οὐκ
ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. Crit. 45. C: οὐδὲ δίκαιόν μοι δο-
κεῖς ἐπιχειρεῖν προᾶγμα. Prot. 324. B: ὁ ... μετὰ λόγον
ἐπιχειρῶν κολάζειν. 361. B: ἐπιχειρῶν ἀποδείξει ὡς cet.
Phaed. 100. B: ἔρχομαι ... ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι cet.
Theaet. 154. B: ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἐπιχειρῶν λέγειν. 208. A:
Θεόδωρον ἐπιχειρῶν γράφειν (*scripturus*). Pol. II. 361. A:
ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι. VI. 507. D: ἐπιχειροῦν-
τος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ὄψει). Phaedr. 274. A:
ἐπιχειροῦντι ... τοῖς καλοῖς. Gorg. 507. E: ταύτας ἐπιχει-
ροῦντα πληροῦν. Pol. VII. 517. A: τὸν ἐπιχειροῦντα λυεῖν.
Men. 79. D: τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν ... ἐπιχειροῦσαν
ἀποκρίνεσθαι. Crat. 424. B: οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ὀυθυμοῖς
τῶν στοιχείων. Pol. I. 339. C: ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέ-
ναι. III. 386. B: τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν. Legg. VI.
760. E: τοὺς ἐπιχειροῦντας ... κακουργεῖν. Pol. VII. 524. D:
ταῦτα ... καὶ ἄρτι ἐπεχείρουν λέγειν. Lys. 207. D. Prot.
322. A: ἐπεχείρει βωμούς τε ἰδρνεσθαι cet. Pol. I. 342.
D. Theaet. 200. D: ὅπερ ἐπεχειροῦμεν ... ἐν τῷ πρό-
σθεν. Crat. 422. E. Pol. III. 398. B. Epin. 980. C: ὄν ...
ἐπιτεχειρήκα. Soph. 227. C: ἐπιτεχειρήκεν ἀφορίσασθαι.
Phil. 57. B: ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιτεχειρήκεν. Legg.
V. 739. E: ἣν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπιτεχειρήκαμεν. Gorg. 500. C:
ὡς ἄρτι ἐγὼ ἐπεχείρησα. Theaet. 148. A: πολλὰς ... αὐτὸ
ἐπεχείρησα σέφασθαι. Gorg. 461. D: ἣ τὸ πρῶτον ἐπεχείρη-
σας χρῆσθαι. Phaed. 73. B: ἐξ ὧν Κέρης ἐπεχείρησας λέγειν.
Tim. 25. B. 37. D. Pol. V. 451. C: ἐπεχειρήσαμεν ...
τοὺς ἀνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Legg. IX. 859. B: ὥπερ
ἐπεχειρήσαμεν. Prot. 352. E: ἴθι δὴ μετ' ἐμοῦ ἐπιτεκίρησον
πείθειν τοὺς ἀνθρώπους cet. Alc. I. 114. D. Pol. I. 341.
B: οὐδὲ γ' ἂν ἐπιτεκίρησαιμι. IV. 425. C. Phaedr. 231. D:
ἣν οὐδ' ἂν ἐπιτεκίρησειεν οὐδεῖς ... ἀποτρέπειν. Theaet.
196. D: τί εἰ ἐπιτεκίρησαιμεν ἀναισχυντεῖν; Pol. IV. 434. D.
Legg. IX. 853. E: δοῦλοι πολλὰ ἂν ἐπιτεκίρησαιαν τοιαῦτα.
Hipp. mai. 300. D: εἰ ἐπιτεκίρησας λέγειν τὰ προφανέ-

μενά σοι ταῦτα. Legg. V. 735. B: μή ποτε ἐπιχειρήσῃ θεραπεύειν. III. 683. B: ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν τὸ δεύτερον τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει. Gorg. 457. C: περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσῃ διαλέγεσθαι. Pol. II. 369. B: δοκεῖ... χορῆναι ἐπιχειρήσαι περαίνειν; III. 416. A. Phaedr. 252. E: τότε ἐπιχειρήσαντες μανθάνουσι cel. Gorg. 514. D: ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν. Conv. 215. A: ἐπαινεῖν... ἐπιχειρήσω. Pol. III. 414. D. Crit. 51. A: ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι. Phil. 11. D: ἀποφραίνειν... ἐπιχειρήσει. Pol. V. 465. A. Polit. 305. A: τὴν οὖν ποτὲ καὶ ἐπιχειρήσομεν... δεσπότην ἀποφραίνεσθαι —; Phaedr. 236. B: ἐπιχειρήσειν εἰπεῖν... ἑτέρον τι ποιικιλωτερον. Pass. Legg. V. 746. B: οἷον δεῖ τὸ ἐπιχειρούμενον γίγνεσθαι. Menex. 240. C: τῶν μὲν πραχθέντων, τῶν δ' ἐπιχειρουμένων. Tim. 53. A: ὅτε δ' ἐπεχειρεῖτο κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν. Ep. VII. 337. D: ἃ τὸ πρῶτον ἐπεχειρήθη μετ' αὐτοῦ Διονυσίου πραχθῆναι πᾶσι κοινὰ ἀγαθὰ. Gorg. 513. E: ἄρ' οὖν οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει... θεραπεύειν —; Phil. 59. E: ἄρ' οὐ μινύναι ἐπιχειρητέον; Tim. 53. B. Apol. 18. E.

ἐπιχέω, *infundo*. Pol. III. 407. D: κατὰ σμικρὸν ἀπαντοῦντα καὶ ἐπιχέοντα. Pass. *affluo, accedo, supervenio*. Polit. 302. C: τοῦ νῦν ἐπιτεκνυμένου λόγου. Legg. VII. 793. B: ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθείς.

ἐπιχθόνιος, ὁ ἡ, *in terra versans vel degens*. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A. (Hesiod.).

ἐπίχρυσος, ὁ ἡ, *aureus*. Legg. VII. 800. E: ἐπίχρυσος κόσμοι.

ἐπιχρῶμαι, *utor*. Legg. XII. 953. A: ὡς ὀλίγιστα δ' ἐπιχρωμένους.

ἐπιχρωματίζω, *colorem induco et simpl. induco*. Pol. X. 601. A: χρώματ' ἅντα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιχρωματίζειν.

ἐπιχρῶν νυμι, *coloro, leviter tingo*. Ep. VII. 340. D: δόξαις δ' ἐπιτεκνωσμένοι.

ἐπίχυσις, ἡ, *infusio*. Tim. 77. D: εὐρους... ἡ ἐπίχυσις γιγνομένη. * *accessio, copia*. Legg. V. 740. E: ἐπίχυσις... ὑπερβάλλουσα... πολιτῶν. VIII. 841. A: τὴν ἐπίχυσιν καὶ τροφὴν αὐτῆς... ἄλλοσε τρέποντα τοῦ σώματος.

ἐπιχωριάζω, *commoror; est etiam ventito, commeo*. Phaedr. 57. A: οὐδεὶς... ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε.

ἐπιχώριος, ὁ ἡ et α, ον, *indigena, vernaculus; domesticus*. Legg. VI. 764. B: ἐὰν δ' ἐπιχώριος ὧν τις περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνοσμή. VIII. 846. D. XI. 923. E: κλήρος ἐπιχώριος. VIII. 846. D: μηδὲ οἰκέτης ἀνδρὸς ἐπιχωρίου. Phaedr. 230. C: ξαναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Legg. VIII. 847. A: τὸν... ἐπιχώριον... κολαζόντων cel. IX. 879. E. Hipp. mai. 285. A: τὴν ἐπιχωρίαν (παίδευσιν). Pol. VI. 497. B: εἰς τὸ ἐπιχώριον (*in loci naturam*) φιλεῖ κρατού-

μενον ἵνα. Legg. V. 742. B: ἀπολαμβάνων τὸ ἐπιχώριον (νόμιμα). Prot. 315. B: ἦσαν δέ τινες καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. Phaed. 59. B. Pol. I. 327. A. Alc. I. 123. B: τοὺς ἐπιχωρίους. Legg. V. 738. C: θυσίας ... ἐπιχωρίους. 730. B: ξενικά τε καὶ ἐπιχώρια ... ὁμιλήματα. Etiam in eo ponitur quod in indigenas committitur. Legg. V. 730. A: ξενικῶν ... καὶ ἐπιχωρίων ἀμαρτημάτων. *consuetus, usitatus. Conv. 189. B: τοῦτο ... ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον. Legg. I. 639. D: οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον. VIII. 834. B.

ἐπιψηλαφῶ, *prehendo*. Pol. II. 360. A: ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον. Prot. 310. C: ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμματος.

ἐπιψηφίζω, *sententiam rogo*. Gorg. 474. B: ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας. Ib. ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι. 476. A: σὲ μόνον ἐπιψηφίζων.

ἐπογδός, ὁ ἦ, *sasquidctavus*. Tim. 36. B: τῷ τοῦ ἐπογδόου διαστήματι. 43. D: τὰς τῶν ... ἐπογδῶν μισότητας. 36. A: διασιτάσεων ... ἐπογδῶν γενομένων. Locr. 96. B: τοῖς ἐπογδόοις.

ἐποικοδόμῳ, *superstruo et simpl. struo vel exstruo*. Legg. V. 736. E: ὅτινα ἂν ὕστερον ἐποικοδομή τις κόσμον πολιτικόν. Ib. ἐπὶ ταύτης οἶον κρηπίδος μονίμου ἐποικοδομεῖν cet. VII. 793. C: τὰ καλῶς ὕστερον ἐποικοδομηθέντα.

ἐποικὸς, ὁ ἦ, *advena*. Legg. V. 742. A: δούλοις καὶ ἐποίκοις. IV. 715. E: τοὺς ἐποίκους.

ἐποικῶ, *colonus immigro vel advenio*. Legg. VI. 752. E: ἐκ τῶν ἐποικισάντων (v. ἐποικισόντων).

ἐπομαί, *sequor, subsequor; consequor* (unde ἐπόμενον *consequens*); etiam *ad similitudinem accedo, similis; vel consentaneus sum, respondeo, coniunctus vel adiunctus sum*. Pol. IV. 445. C: ἐπομαί ... μόνον λέγε. Phaed. 105. B: εἴπερ ἔπει. Theaet. 193. B. Phaedr. 246. E: τῷ δ' ἔπεται στρατιὰ θεῶν cet. Pol. III. 394. E: ἡ ... τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν ἔπεται ὅτι cet. 400. D: οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεῖ ἔπειται; VI. 503. C: ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται. Legg. III. 663. B: ὅτω μὴ τὸ χαίρειν τοῦ λυπεῖσθαι πλέον ἔπεται. Men. 75. C: ὁ ἀεὶ χροᾶ ἔπεται. Phaedr. 237. D: οἶν ἐπόμεθα ἢ ἂν ἄγῃτον. Pol. X. 605. D. Prot. 315. A: οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἔπονται κακῶς κλημένοι. Phaedr. 248. A. Menex. 235. B: ἀεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἔπονται. Prot. 353. B: ἔπον. Polit. 258. E: μᾶλλον δὲ μοι δεῦρο ἔπον. Conv. 174. B. Pol. IV. 432. C. Tim. 70. B: (ἵνα) ἔποιτο πάντα. Legg. VIII. 842. C: τίν' αἰτοῖς ἂν τρόπον ἔποιτο. VI. 763. C: ἔποιντο δ' ἂν ἀγρονόμοις γε ἀστυνόμοι cet. Gorg. 470. A: ἐὰν ... πράττοντι ἃ δοκεῖ ἔπῃται τὸ ὠφελίμως πράττειν. Legg. I. 631. C: ἄντερ ἂν ἔπῃται φρονήσει. Gorg. 527. E: τοῦτω οὖν ἐπώμεθα. Theaet. 153. E: Legg. XII. 946. C: ὅσόνπερ ἂν

ἐπιώνται χρόνον τῇ κρίσει. Prot. 334. D: εἰ μέλλω σοι ἐπιεσθαι. Phaed. 94. C: ἐπεσθαι ἐκείνοις. Conv. 197. E: ᾧ δεῖ ἐπεσθαι πάντα ἄνδρα cet. Soph. 260. B: τῇδ' ἐπόμενος. Polit. 292. B. Phil. 57. A: τοῖς πρόσθεν ἐπόμενος. Phaedr. 248. A: ἡ ... ἀριστα θεῶ ἐπομένη. Pol. V. 461. E: ὡς ἐπομένη ... τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ cet. Legg. VI. 763. C: τὸ ... μετὰ τοῦτο ... ἦν ἡμῖν ἐπόμενον. Crat. 412. A: ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἐπομένης τῆς μαχῆς. Pol. IX. 586. E. Hipp. mai. 302. C: τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐν' ἀμφοτέροια ἐπομένη. Polit. 298. E: θεῶ (imper.) ... καὶ τὸ μετὰ τοῦτο ἐπόμενον. Legg. VIII. 835. C: τὸ πρόπον καὶ ἐπόμενον πάσῃ τῇ πολιτείᾳ τάττων. Phaedr. 250. B: ἐπόμενοι μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς cet. (Euthyd. 276. B.) Phaed. 82. D: ἐκείνη ἐπόμενοι. Phil. 30. C: μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἐπόμενοι. Pol. V. 467. E. Legg. I. 636. D: ἐπόμενοι ... τῷ θεῷ. Pol. IX. 587. D: τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμεναι (ἐπιθνήμια). Polit. 271. E: ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατασκευῆσεως ἐπόμενα (consequentia). Legg. VIII. 848. D: τῶν ἐπομένων θεοῖς δαιμόνων. Polit. 304. E: τοῖς πρόσθεν ... ἐπομένοισιν. Phil. 17. D: ἡμῖν τοῖς ἐπομένοις ἐκείνοις (nobis-posterioribus). Conv. 223. D: οὐ σφόδρα ἐπομένους. Legg. III. 688. C. Pol. VI. 504. B: τῶν ... ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένας ἀποδείξεις. Ep. V. 321. E: τῇ φωνῇ τὰς πράξεις ἐπομένας. Tim. 64. A: ὅσα ... ἡδονὰς θ' ἅμα ἐπομένας ἔχει. Pol. III. 406. D: τὰ τούτοις ἐπόμενα (similia). Legg. I. 632. C: πάντα ταῦτα ... ἐπόμενα σωφροσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ. IX. 934. C: ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ. Phaedr. 234. D: σοὶ εἰπόμεν. Alc. I. 106. A: ὅτε σιγῶν εἶπον. Legg. IX. 853. A: ὅσα τούτοις εἶπετο. Charm. 164. C: πολλοὶ ... ἐν τοῖς ὀπίσθεν εἶποντο. Lys. 207. B: ὁ Λύσις ἔσπετο. Ep. II. 312. B: ἔθομαι δὲ ἐγώ. — Sequor est etiam obtempero, pareo. Pol. X. 604. D: οὐκοῦν ... τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λογιστικῷ ἐθίλει ἐπεσθαι. Tim. 41. C. Legg. III. 687. E. 690. B. Pol. VIII. 564. B: τὸ μὲν ... ἡγούμενον ... τὸ δ' ἐπόμενον. Legg. III. 680. A: ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν. E. I. 641. A: νίκη ... τοῖς ἐπομένοις ἂν γίγνοιτο. Tim. 40. E: ἐπομένους τῷ νόμῳ. *assequor, intelligo, capio. Prot. 319. A: ἄρ' ἐπομαι σου τῷ λόγῳ. Theaet. 192. C: νῦν μὲν γὰρ οὐχ ἐπομαι. Phil. 45. D. Euth. 12. A. Lys. 218. E. Euth. 12. C: ἔτι γὰρ πον νῦν γε; Theaet. 155. C. (ubi v. εἶπέ). Phil. 23. E: νάχ' ἂν ἐποίμην. Polit. 277. C: τοῖς δυναμένοις ἐπεσθαι. Riv. 138. D. Legg. I. 644. D: λέγε ... ὡς ἐπομένου. Polit. 280. B: οὐχ ἔσπου τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς γαίνει. ἐπομβρία, ἡ, imber. Ax. 368. C: κλαῖον νυνὶ μὲν αὐχμὸν, νυνὶ δὲ ἐπομβρίας.

ἐπομένως, convenienter. Tim. 27. C: ἐπομένως ... ἡμῖν εἰπέιν. Legg. VIII. 844. E: ἐπομένως τῷ νόμῳ τῷ cet.

ἐπόμνυμι, *deiero, iuro*. Legg. XI. 917. B: τοῖς θεοῖς παρακαλῶν ἐπόμνυσιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοις cet. XII. 948. D: ὄρκον... μὴ ἐπομνύναι. Ep. VII. 323. C: ἐπομνύντας. D. Critia 120. A: ἐπόμνυσαν δικάσαι cet.

ἐπονεΐδιστος, ὁ ἧ, *ignominiosus*. Conv. 184. C: δουλεία... οὐκ ἐπονεΐδιστος. Legg. V. 741. E: ἐπονεΐδιστος λεγομένη βαναυσία. Apol. 29. B: ἀμυθία... ἐπονεΐδιστος. Alc. I. 118. A. Legg. IX. 880. A: δίξις... ἐπονεΐδιστον τιγχανων. Ep. VII. 329. B. Polit. 309. E: ἐπονεΐδιστόν τινα εὐθείας... λαμβάνει φήμην. Legg. IX. 878. C: αἰσχύνην... ἐπονεΐδιστον. Conv. 184. C: μὴ κολακείαν εἶναι μὴδὲ ἐπονεΐδιστον. Phaedr. 277. E.

ἐπονεΐδίστως, *cum ignominia*. Legg. I. 633. E: τοῦτον τὸν ἐπονεΐδίστως ἦττονα ἑαυτοῦ.

ἐπονομάζω, *nomino, nomen impono* (c. dat.); etiam cum genitivo rei ex qua aliquid nominatur. Theaet. 185. C: ὃ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις. Clit. 408. B: ἣν δὲ οὐ πολιτικὴν... ἐπονομάζεις πολλάκις. Conv. 180. D: ἣν δὲ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. Tim. 44. D. Clit. 409. D: ἃς ἡμεῖς τοῦτο τοῦνομα ἐπονομάζομεν. Phaed. 113. B: ὃν ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα. Phil. 55. E. Tim. 72. B. Legg. X. 892. B: ἣν (φύσιν) οὐκ ὀρθῶς ἐπονομάζουσιν αὐτὸ τοῦτο. Phaedr. 260. B: ἵππον ἐπονομάζων. Phaed. 103. B: ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ. Polit. 302. D. Pol. X. 600. B. Critia 110. B: τούτων ἐκείνους... ἐπονομάζοντας. Legg. IX. 878. A: φήμης ἕνεκα ἐπονομάζοντας. Polit. 263. C: ὅτι πᾶσι ταῦτον ἐπονομάζειν ἐσches ὄνομα. Crat. 400. B. Polit. 269. D: ὃν... οὐρανὸν... ἐπονομάκαμεν. Tim. 60. D: ὃ γένει κέραμον ἐπονομάκαμεν. Phil. 18. C: ἕως... ἐνί τε ἐκάστω καὶ ξύμψαισι στοιχείον ἐπωνόμασε. Tim. 73. C. Phil. 29. D: ἐπονομάσαμεν. Pol. IX. 580. E. Legg. XII. 963. D: ἧ δὲ ἐν ἀμφοῖν ἐπωνομάσαμεν ἀρετήν. Phaedr. 244. C: ἐπεὶ καὶ τὴν γε τῶν ἐμψρόνων ζήτησιν... οἰονοῦστικὴν ἐπωνόμασαν. Crat. 401. D. 406. A: τὰς δὲ Μούσας... ἀπὸ τοῦ μῶσθαι... τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασαν. Phil. 34. A: ἀναισθησίαν ἐπονόμασον. Crat. 397. E: ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θείου θεοῦς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. Legg. V. 745. D. E. Phil. 66. C: ἐπονομάσαντες. Lys. 204. E: ἐτι πατρόθεν ἐπονομάζεται. Parm. 133. D: ὃν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομάζομεθα (*singulis nominibus appellamur*). Legg. I. 626. D: δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιός εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι. IV. 713. A: εἴπερ τοῦ τοιοῦτου τὴν πόλιν ἔδει ἐπονομάζεσθαι. V. 738. B. Crat. 413. E: ὡς ἐν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρείας. Legg. VIII. 844. E: τὰ γενναῖα σὺκα ἐπονομαζόμενα. Crat. 420. A: ὅθεν πόθος ἐπωνόμασται. Legg. I. 644. D. Crat. 404. B: τό γε ὄνομα ὃ Αἰδὴς... πολλοὺ δεῖ ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς ἐπωνομάσθαι. 414. A.

Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη. Soph. 263. E: πλὴν ὁ ... διάλογος ... τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη. Pol. IV. 445. D: ἐπονομασθεῖν δ' ἂν καὶ διχῇ. Crat. 419. C: ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι. B: ἐπονομασθὲν δημιῶδες. Legg. VIII. 828. C: ὅσους ... θεοὺς οὐρανίους ἐπονομαστέον.

ἐποπτεύω, *specio*. Legg. XII. 951. D: εἰς τὸν σὺλλογον ἴτω τὸν τῶν περὶ νόμους ἐποπτευόντων. Praec. ponitur in rerum sacrarum spectatione. Ep. VII. 333. E: ἐκ τοῦ ... μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν. Phaedr. 250. C: ὁλόκληρα ... καὶ εὐδαίμονα φράσματα μυούμενοί τε καὶ ἐποπτευόντες ἐν ἀνγῇ καθάρσιν.

ἐπόπτης, ὁ, *spectator*. Locr. 105: τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνθρωπίνων.

ἐποπτικός, ὁ, *pertinens ad rerum sacrarum vel arcanarum spectationem*; quae quum altissimus initiationis gradus esset, τὸ ἐποπτικόν in summo quoque ponitur. Conv. 209. E: τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά ... οὐκ οἶδ' εἰ οἶός τ' ἂν εἶης (int. μυηθῆναι).

ἐπορεύομαι, *appeto*. Theaet. 186. A: ὣν αὐτὴ ἡ ψυχὴ καθ' αὐτὴν ἐπορεύεται. Pol. IV. 437. C: ἐπορευομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως. VI. 486. A: ἐπορεύεσθαι.

ἔπος, τό, *verbum*. Legg. IX. 879. C: ἔργω τε καὶ ἔπει. Soph. 217. D: ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνοσίαν. Pol. VI. 494. E: οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντίς τε καὶ πράττοντας. De dict. ὡς ἔπος εἰπεῖν vid. p. 631 sq. Ut λόγος, etiam in re de qua agitur ponitur. Phil. 18. D: τί πρὸς ἔπος αὐ ταῦτ' ἐστίν; Euthyd. 295. C: εἰάν μιν πρὸς ἔπος ἀποκοίρωμαι. * *carmen*, imprimis heroum s. epicum. Prot. 338. E: περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. 347. C. Phaedr. 252. B: ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν. Ion. 533. E: πάντες ... οἱ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ cet. Pol. II. 379. B: εἰάν τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, εἰάν τε ἐν μέλεσιν, εἰάν τε ἐν τραγωδίᾳ. X. 607. A. Men. 95. A: ἐν ποίοις ἔπεσιν: ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις cet. Phaedr. 241. E: ὅτι ἤδη ἐπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους. Pol. III. 396. E: περὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου ἐπη. De lucrī cup. 228. B. Eryx. 403. D. Hipp. min. 368. C: καὶ ἐπη καὶ τραγωδίας καὶ διθυράμβους. Ion. 534. C: ἐπη ... ἱάμβους. 535. B. * *versus herous*. De lege 319. D: τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔπος τὸ cet. Pol. III. 386. C: ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι. 393. A: μέχοι ... τούτων τῶν ἐπῶν. Legg. VII. 810. E: ποιηταὶ ... ἐπῶν ἑξαμέτρων ... καὶ τριμέτρων cet. Ion. 538. E. Pol. X. 602. B: ἐν ἱαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι. Lys. 214. B. Hipp. min. 365. B. 369. E. Phaedr. 252. B: λέγονται ... δύο ἐπη εἰς τὸν Ἑρωτα. Crat. 392. B. Legg. III. 682. A. Hipp. min. 365. B. Ion. 530. C. 537. A.

ἐπουράνιος, ὁ ἡ, *coelestis*. Phaedr. 256. D: τῆς ἐπουρανίου πορείας. Apol. 19. B: ζιτῶν ... τὰ ἐπουράνια.

ἐπουρίζω, *impello*. Alc. II. 147. A. (e poet.).

ἐποχετεύω, *irrigo*. Critia 117. B: τὸ ... ἀπορρέον ... ἐπὶ τοὺς ἔξω κύκλους δι' ὀρετῶν ... ἐπιωχέτευον. * *infundo*. Gorg. 493. E: ὁ ... ἕτερος πληρωσάμενος μὴτ' ἐποχετεύοι *cet. Med. haurio, recipio*. Phaedr. 251. E: ἐποχετεύσαμένη ἔμερον.

ἐποψ, ὁ, *urupa*. Phaed. 85. A: οὐδὲ ... ὁ ἐποψ.

ἐπόψασθαι, *inspicere*. Legg. XII. 947. C: οὓς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψωνται (sic Par. A. et Flor. a. pro v. ἐπόπονται). Soph. 216. B: φανύλους ἡμῶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων.

ἐποψις, ἡ, *adspectus*. Pol. VI. 499. D: πόρῳ ... ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως.

ἐπτὰ, *septem*. Phaed. 58. A: τοὺς δις ἐπτὰ ἐκείνους. Theaet. 142. E. al.

ἐπταετής, *vid. ἐπτήτης*.

ἐπταετία, ἡ, *septem annorum aetas*. Ax. 366. D: ὀπόταν ... εἰς τὴν ἐπταετίαν ἀφίκηται.

ἐπτακαίδεκάπους, ὁ ἡ, *qui vel quod est septendecim pedum*. Theaet. 147. D: μέχρι τῆς ἐπτακαίδεκάποδος (δυνάμειως).

ἐπτακαιεικοσαπλάσιος, α, ον, *septem et viginti partibus maior*. Tim. 35. E: ἐβδόμην δὲ (μοῖραν) ἐπτακαιεικοσαπλασίαν τῆς πρώτης.

ἐπτακόσιοι, αι, α, *septingenti*. Hipp. min. 366. C: τὰ τρεῖς ἐπτακόσια. E.

ἐπτάπηγχυς, ὁ ἡ, *qui est septem cubitorum*. Ep. XIII. 363. A: χιτώνια τρία ἐπταπήχην.

ἐπταπλάσιος, α, ον, *septuplus*; unde ἐπταπλασίῳ, *septies*. Ep. VII. 332. A: Δαρείου ... ἐπταπλασίῳ φανλότερος ἐγένετο.

ἐπτήτης vel ἐπταετής, ὁ, *septennis*. Gorg. 471. C: παῖδα ὡς ἐπταετῇ (libri plures ἐπταετῇ quod ad attic. formam ἐπτήτη videtur revocandum esse). Alc. I. 121. E: ἐπειδὴν ... ἐπτήτεις γίνονται οἱ παῖδες.

ἐπωβελία, ἡ, *obolus* (qui pro singulis drachmis menstruae usurae loco pendi debebat). Legg. XI. 921. D: οὗτος τῇ δραχμῇ ἐκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω.

ἐπωδή, ἡ, *cantio, carmen* (vid. ἐπάδω). Charm. 155. E: (ὅτι) ἐπωδῇ ... τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη. Ib. ἀνευ ... τῆς ἐπωδῆς οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου. 156. D. 173. E. Pol. X. 608. A: ἐπαδόντες ... τοῦτον τὸν λόγον ... καὶ ταύτην τὴν ἐπωδὴν. Charm. 157. D. Pol. IV. 426. B: οὔτε φάρμακα ... οὐδ' αὖ ἐπωδαί. Legg. II. 659. E. Charm. 158. B: οὐδὲν ἔτι σοι ἔδει οὔτε τῶν Ζαμύλξιδος ... ἐπωδῶν. Euthyd. 289. E: ἔστι γὰρ τῆς τῶν ἐπωδῶν τέχνης μύριον.

290. A: ἡ ... τῶν ἐπῳδῶν ἔχων τε ... καὶ τῶν ἄλλων θηρίων τε καὶ νόσων κήλησίς ἐστιν. Pol. II. 364. B: θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς. Legg. X. 887. D. 906. B': ἐν εὐπαιαῖς τισὶν ἐπῳδαῖς. 909. B. XI. 933. D. Charm. 157. C: ταῖς τοῦ Θρακὸς ἐπῳδαῖς. Gorg. 484. A: καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γραμμιατα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπῳδὰς cet. Conv. 202. E: περὶ τὰς ... τελετὰς καὶ τὰς ἐπῳδὰς cet. Charm. 157. A: τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι καλοὺς.

ἐπῳδός, ὁ ἡ, *cantionibus vel carminibus sanans, a malis liberans al.* (vid. ἐπάδω). Legg. X. 903. B: ἐπῳδῶν ... προσδεῖσθαι μοι δοκεῖ μύθων ἐτι τινῶν. Subst. qui carminibus sanat cet., et in univ. qui sanat (proprie et trop.). Phaed. 78. A: πόθεν ... τῶν τοιοῦτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα —; Ib. ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν. Legg. II. 671. A: ἡ μὴδέποτε ἱκανὸν ἐπῳδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετὴν.

ἐπωνυμία, ἡ, *cognomen; denominatio, appellatio, nomen.* Crat. 395. B: ἡ ... τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία (*nomen inde ei impositum*). 412. C: τούτῳ ... τῷ ἀρασιῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ, τὰγαθόν. 416. B: τῆς διανοίας τις ἔοικεν ἐπωνυμία εἶναι τούτο τούνομα. D. Legg. IV. 704. A: θεῶν ἐπωνυμία cet. Soph. 225. C: ἐπωνυμίας οὐδ' ὑπὸ τῶν ἐμπεροσθεν ἔτυχεν cet. 229. D: ἀξίαν ἐπωνυμίας (διαίρεσιν). Crat. 395. C. Tim. 83. C. Legg. I. 626. D: τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος ... ἐπονομάζεσθαι. Phaed. 103. B: ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμία. Phaedr. 238. A: τὴν αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. 246. C: θνητὸν τ' ἔσχεν ἐπωνυμίαν. 278. C: οὐτι τῶνδε ἐπωνυμίαν ἔχοντα δεῖ λέγεσθαι τὸν τοιοῦτον. Phaed. 92. D: ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἐστίν. 102. B. Soph. 267. B: πρόπονσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῷ. Crat. 397. C: κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν. 409. C: τὰ δ' ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστροπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν. 415. D: ὥστε τὸ ... αἰετὸν ἐπωνυμίαν εἰληψε ... τοῦτο τούνομα. Critia 114. A: οὐ ... πᾶσα ἡ νῆσος ... ἔσχεν ἐπωνυμίαν. Legg. X. 908. A: τιμωρίας ἔχων ἐπωνυμίαν φήμην τινά. Epin. 987. C: Κρόνου δ' αὐτὸν τινες ἐπωνυμίαν φθέγγονται. Alc. I. 108. D: τιν' ἀπ' αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἡ τέχνη ἔχει. Tim. 65. B: τὸν τε ἐπωνυμιῶν ὅσαι τοῖς δρωσιν αὐτὰ γέγονασι cet. Crat. 397. B: κατὰ προγόνων ἐπωνυμίας. Parm. 130. E: ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν. Pol. III. 394. A: τὰς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν. Tim. 78. E: τὸν τὰς ἐπωνυμίας θέμενον. Etiam rem significat alicunde nominatam. Phaedr. 250. E: θεώμενος αὐτοῦ (τοῦ κάλλους) τὴν τῆδε ἐπωνυμίαν.

ἐπώνυμος, ὁ ἡ, *alicunde nominatus.* Legg. VIII. 828. C: ὧν (θεῶν) ἂν ἡ φυλὴ ἐκάστη ἐπώνυμος ᾗ. XII. 969. A: ἡ ᾧ ἂν θεὸς ἐπώνυμιον αὐτὴν ποιήσῃ.

ἐπωφελῶ, *adiuvo*. Legg. VIII. 843. C: τὸ δ' ἐπωφε-
λεῖν οὐδαμῇ ἅπαντος.

ἐρανίζω, *stipem colligo*. Legg. XI. 915. E: τὸν βου-
λόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις.

ἐράνισις, ἡ, *stipis collatio*. Legg. XI. 915. E: περὶ
τῆς ἐρανίσεως.

ἐρανος, ὁ, *stipis collatio*, et in univ. *symbola* (vern. *Bei-
trag*). Conv. 177. C: τούτῳ ἐρανον εἰσενεγκεῖν. Legg. XI.
927. C: ὡς ἐρανον εἰσφέροντα ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς αὐτοῦ.
915. E: ἐράνων . . . πέραν.

ἐράσμιος, ὁ ἢ, *amabilis*. Pol. III. 402. D: καὶ μὴν
τὸ γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον. Tim. 87. D: κάλλιστον καὶ
ἐρασμιώτατον. Phaedr. 250. D.

ἐραστής, ὁ, *amator; sectator, studiosus, appetens*. Phaedr.
231. A: ὅτι οὐκ ἐραστής ὢν σου τυγχάνω. 249. E: ὅτι τανύ-
της μετέχων τῆς μανίας ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν ἐραστής καλεῖται.
253. D: τιμῆς ἐραστής μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς.
266. B: τούτων . . . ἐγὼγε αὐτὸς τε ἐραστής . . . τῶν διαιρέ-
σεων καὶ συναγωγῶν *cet.* Conv. 173. B: Σωκράτους ἐραστής
ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. 203. C: φύσει ἐραστής ὢν
περὶ τὸ καλόν. al. Phaedr. 228. C: τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ.
Pol. III. 403. B: οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς (τῆς ἡδονῆς) ἐρα-
στῇ τε καὶ παιδικοῖς ὁρθῶς ἐρώσιν τε καὶ ἐρωμένοις. Tim. 46.
D: τὸν . . . νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστήν. Legg. I. 643. E:
ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστήν, τοῦ πολίτην γενέσθαι
τέλεον. Prot. 317. C: ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἴημεν.
343. A: ἐρασταὶ . . . τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας. Phaed.
66. E: οὐκ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαιμεν ἐρασταὶ εἶναι, φρονή-
σεως. Euthyd. 276. D: οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδροῖν. 303. B.
Phil. 23. A: πρὸς τῶν αὐτῆς (τῆς ἡδονῆς) ἐραστῶν. Conv.
178. E: στρατόπεδον ἐραστῶν τε καὶ παιδικῶν. Alc. II. 151.
C. Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας
ἐραστάς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; VII. 521. B: ἐραστάς τοῦ
ἄρχειν. Men. 70. B: ἐραστάς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλεξανδῶν
. . . τοὺς πρώτους.

ἐραστός, ἡ, ὄν, *amabilis*. Conv. 204. C: καὶ γὰρ
ἔστι τὸ ἐραστόν τὸ τῷ ὄντι καλόν καὶ . . . μακαριστόν. Phaedr.
250. D: καὶ τᾶλλα ὅσα ἐραστά.

ἐργάζομαι, *facio; fabricor, conficio, fingo; efficio; fa-
ctito s. exerceo, laboro*; etiam *committo vel perpetro*. Gorg. 518. E:
σὺ νῦν . . . ὁμοιοτάτον τούτῳ ἐργάζει. 503. E: τοῦτο ὃ ἐργά-
ζεται. Crat. 431. C: εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος. Conv. 213.
D: θανμαστά ἐργάζεται. Pol. I. 346. D. X. 606. D: ὅτι
τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ ποιητικὴ μίμησις ἐργάζεται. Legg. X. 886. E:
ὡς δεινὰ ἐργαζόμεθα νομοθετοῦντες ὡς ὄντων θεῶν. Ion. 535.
D: ὅτι καὶ τῶν θεατῶν τοὺς πολλοὺς τὰντὰ ταῦτα ὑμεῖς
ἐργάζεσθε. Gorg. 519. C: τοῦτο ἄτοπον ἐργάζονται πράγμα.
Crat. 429. A: οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰνίας ἐργάζονται, οἱ δὲ

αἰσχίους. Alc. I. 112. D: ὥστε ... τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται. Apol. 25. C. Phaed. 60. E: μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου. Hipp. mai. 282. A: εἰ ... τοιαῦτ' ἐργάζοιτο. Legg. II. 665. E: ἀπροθύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοντο. Pol. II. 371. B: πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζονται; Prot. 345. E: οὐδὲ αἰσχρὰ τε καὶ κακὰ ἐκόντα ἐργάζεσθαι. Pol. II. 374. A: ἀδύνατον ἓνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. III. 406. C: ἔργον ... ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι. IV. 420. E: ἐργάζεσθαι ... τὴν γῆν. 434. A: σκυτοτόμου ... ἔργα ἐργάζεσθαι. Charm. 173. B: οὐδέ γε (int. ταῦτον καλῶ) τὸ ἐργάζεσθαι καὶ τὸ ποιεῖν. Hipp. min. 373. D: εἰ δὲ ποιεῖν, οὐ καὶ ἐργάζεσθαί τι (int. ἐστὶ); Pol. II. 370. B: εἰς ὧν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος. 374. C. VIII. 553. C: ἐργαζόμενος (*laborans*). Phaed. 94. C: νῦν οὐ πᾶν τούναντίον ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομένη (ἢ ψυχὴ); Crat. 390. B: ἐργαζομένῳ ... ἐπιστατεῖν. Conv. 182. E: θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένων. Apol. 34. A: τῷ κατὰ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκείους αὐτῶν. Pol. VI. 495. B: οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας. Conv. 220. A: πρὸς ... τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις ... θαυμάσια ἐργάζετο τὰ τε ἄλλα cet. Pol. II. 380. B. Men. 91. D: ὅς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο. 93. D. Perf. et medio et passivo sensu frequentatur. Hipp. mai. 282. D: ὅσον ἀργύριον εἰργασμαι ἐγώ (ut Lat. *pecuniam facere*). Prot. 340. D: κακὸν ἄρα μοι εἰργασται. Crat. 390. B: εἴτ' εὖ εἰργασται εἴτε μή. 439. B: εἰ προπόντως εἰργασται. Legg. II. 668. E. 669. B. Hipp. mai. 295. D. Gorg. 517. A: οἶα τούτων ὅς βούλει εἰργασται. 521. E: πολλὰ ἱμῶς καὶ κακὰ ὅδε εἰργασται ἀνὴρ. Hipp. mai. 282. D: πλείον ἀργύριον ἀπὸ σοφίας εἰργασται. Apol. 39. C: νῦν ... τοῦτο εἰργασθε οἰόμενοι cet. Hipp. mai. 282. E: ἐμὲ πλείῳ χρήματα εἰργασθαι ἢ cet. Gorg. 522. D: μήτε περὶ θεοῦς ἀδικον μηδὲν μήτε εἰρηκῶς μήτε ἐργασμένος. Pol. X. 615. D: ἄλλα δὴ πολλὰ τε καὶ ἀνόσια ἐργασμένος. Apol. 28. D: ἐγὼ ... δεινὰ ἂν εἶην ἐργασμένος ... εἰ cet. Polit. 286. E: εἰδωλον ... πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐργασμένον ἐναργῶς. Crat. 433. C: οὐδὲ καλῶς ἐργασμένον τούνομα. Tim. 76. D. Hipp. mai. 300. D: ἀνδρὶ πλείστον ἀργύριον ἐργασμένῳ. Phaed. 108. B: ἢ ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα ἐργασμένην. Legg. XII. 947. D: θήκην ... ἐργασμένην εἶναι cet. Crat. 390. B: ὅς ... ἐργασμένον γνοιῇ cet. 431. D: ὥστε τὰ μὲν καλῶς ἐργασμένα ἐστὶ τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ κακῶς. Pol. II. 381. A: τὰ εὖ ἐργασμένα. Polit. 288. B: προβολῆς ... ἔνεκα ξυμπάντων αὐτῶν ἐργασμένων. 281. E: ὧν μὴ παραγενομένων οὐκ ἂν ποτε ἐργασθεῖν τὸ προστεταγμένον ἐκάστη τῶν τεχνῶν. 287. E: παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθέν. Pol. I. 353. A: ὡς δρεπάνῳ τῷ ἐπὶ τούτῳ (al. τούτῳ) ἐργασθέντι. Polit. 279. E: τοῖς ... ἐργασθεῖσιν ἀμυντηρίοις. Hipp. mai.

282. E: πλέον ἢ πενήκοντα ... μινᾶς εἰργασάμεν. 300. D. Hipp. min. 368. C: ἃ αὐτὸς εἰργάσω. Pol. II. 377. E: ὡς Οὐρανὸς τε εἰργάσατο cet. Hipp. mai. 282. B: χρήματα πολλὰ εἰργάσατο. Pol. V. 450. A: οἶον ... εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοι μου! Phaedr. 244. B: πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ... τὴν Ἑλλάδα εἰργάσαντο. Lach. 179. C: ὅσα ἐν πολέμῳ εἰργάσαντο. Legg. II. 664. A: τί πείσας μέγιστον ἀγαθὸν ἐργάσαιτο ἂν πόλιν. Gorg. 517. B: μὴ ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται. Crat. 416. C: ὅσα ... ἂν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσεται. Conv. 213. D. Legg. X. 868. E: (ἐὰν) γυνὴ ἑαυτῆς ἄνδρα ταῦτόν τοῦτο ὡσαύτως ἐργάσεται. Hipp. mai. 283. B: ὅς ἂν πλείστον ἀργύριον ἐργάσεται. Pol. III. 391. D: δεινὰ καὶ ἀσεβῆ ἐργάσασθαι. X. 597. B: ἦν φαίμεν ἂν ... θεὸν ἐργάσασθαι. Apol. 32. D: ὥστε ἄδικον τι ἐργάσασθαι. Eryx. 403. E: πρὸς τὸ οἰκίαν ἐργάσασθαι. Conv. 179. C: τοῦτ' ἐργασμένη τὸ ἔργον. Legg. III. 686. C: θαυμαστά ἂν ἐργασάμενον (πράγμα). Conv. 179. C: πολλῶν πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασαμένων. Tim. 21. D: διὰ ... φθορὰν τῶν ἐργασαμένων. Crit. 53. A: τί ἀγαθὸν ἐργάσει σπαντὸν cet. Hipp. min. 372. E: πολὺ ... μειζόν με ἀγαθὸν ἐργάσει cet. Pol. I. 353. E: εἰ τῇ οἰκείᾳ ... ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα. IV. 421. C: τὰ τε ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται. Hipp. mai. 284. B: πλείστα ἐργάσεται χρήματα. Pol. II. 372. A: θέρους ... τὰ πολλὰ γυμνοὶ ... ἐργάσσονται. V. 474. A: ὡς θαυμαστὰ ἐργασομένους.

ἐργαλεῖον, τό, *instrumentum*. Polit. 281. C: τὰς τῶν ἐργαλείων δημιουργὰς τέχνας. Eryx. 401. C. 403. E: τὰ ἐργαλεῖα.

ἐργασία, ἡ, *confectio, effectio* (s. *comparatio*); *tractatio; opus; negotium*. Gorg. 450. C: τῶν μὲν (τεχνῶν) ἐργασία τὸ πολὺ ἐστι cet. Pol. III. 401. A: ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία. Prot. 312. D: ποίας ἐργασίας ἐπιστατής; Theaet. 146. D: ἐπιστήμην ὑποδημάτων ἐργασίας. E. Polit. 280. E. Pol. II. 371. B: τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. IV. 438. D: ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο. Charm. 163. B: ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ... ποιήσειν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. 173. E: ἀλλὰ χαλκοῦ ἐργασίας; Ion. 540. D: περὶ ἐρίων ἐργασίας. De lege 316. E: περὶ κηπων ἐργασίας. Polit. 280. A: ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ. Pol. III. 399. A: ἐν πάσῃ βιαιῇ ἐργασίᾳ (ὄντος ἀνδρείου). Legg. II. 667. C: τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ. Euthyd. 281. A: ἐν τῇ ἐργασίᾳ ... τῇ περὶ τὰ ξύλα. Ib. ἐν τῇ περὶ τὰ σκεύη ἐργασίᾳ. Prot. 353. D: κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ... ἐργασίαν. Gorg. 449. D: περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν. Eryx. 404. C: πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς ἐργασίαν. Conv. 205. C: ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Theaet. 170. B: διδασκάλους ... τῶν τε

ἐργασιῶν. Eryx. 403. E. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας ποιήσεις (ἐκάλει). Eryx. 404. B: πρὸς τινὰς ἐργασίας πραγμάτων μοχθηρῶν, τὰς δὲ χρηστῶν.

ἐργάσιμος, ὁ ἡ, *qui cultus est et qui coli potest*. Legg. XII. 958. D: χωρίων ὅποσα μὲν ἐργάσιμα μηδαμοῦ. I. 639. A: ἐν ἐργασίμοις χωρίοις. VII. 824.

ἐργαστικός, ἡ, ὄν, *conficiens; operarius; fem. ars conficiendi et simpl. confectio*. Polit. 259. E: ἀρχιτέκτων ... οὐκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων. 280. E: ἐρεοῦ προβλήματος ἐργασικὴν. 281. A: τὴν γε ... στήμονος ἐργαστικὴν.

ἐργάτης, *adi. laboriosus*. Pol. VIII. 554. A: τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης (v. ἐργαστής). Euthyd. 281. C: οὐκοῦν καὶ ἀργὸς μᾶλλον ἢ ἐργάτης. Subst. *operarius*, pl. *operae*. Polit. 259. E: ἐργατῶν ἄρχων. 260. A.

ἐργατικός, ἡ, ὄν, *laboriosus*. Men. 81. D: ὅδε δὲ ἐργατικούς (v. ἐργαστικούς) τε καὶ ζητητικούς ποιεῖ.

ἔργμα, τό, i. q. ἔργον. Eryx. 397. E. (Archil.).

ἐργολάβος, ὁ, *redemptor*. Pol. II. 373. E: ἐργολάβοι σκευῶν τε παντοδαπῶν δημιουργοί.

ἔργον, τό, *opus; negotium; munus*. Phaedr. 272. B: καίτοι οὐ σμικρὸν γε φαίνεται ἔργον. Gorg. 517. C: ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγαθοῦ πολίτου. Soph. 217. B: οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥάδιον ἔργον. 235. A. Crat. 390. D: τέκτονος ... ἔργον ἐστὶ ποιῆσαι πηδάλιον cet. Conv. 187. E: μέγα ἔργον ... καλῶς χρῆσθαι. 188. E: σὸν ἔργον ... ἀναπληρῶσαι. Pol. I. 335. D: οὐ γὰρ θερμοτότης ... ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. III. 406. C: ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομούμενοις ἔργον τι ἐκάστω ἐν τῇ πόλει προστέτακται. VII. 537. D: καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον (*opus est*). Tim. 26. A: ὅπερ ἐν ἅπασι τοῖς τοιοῦδε μέγιστον ἔργον. 28. C: τὸν ... ποιητὴν ... τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν τε ἔργον cet. Gorg. 450. D: καὶ ἔργου ... ἢ οὐδενὸς προσδίδονται ἢ βραχείος πάνν. Euth. 14. A: ὅτι πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα ... μαθεῖν. Crat. 388. C: τῷ τίνος ... ἔργῳ ὁ ὑφάντης καλῶς χρῆσεται —; 390. B: τίς ... ὁ τῷ τοῦ λυροποιοῦ ἔργῳ χρησόμενος; Prot. 335. B: ἡγησάμενος οὐκέτι ἔμὸν ἔργον εἶναι παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Phaedr. 232. A: ἔργον τοῦτο ποιουμένους. Parm. 136. D: πολλὸ ἔργον ... προστάττετε ὡς τηλικῶδε. Pol. I. 332. E: πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν —; II. 369. B: οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι. VI. 494. E: πᾶν ... ἔργον ... πράττοντας. 511. C: δοκεῖς γὰρ μοι συγρὸν ἔργον λέγειν. VII. 531. D: ἀλλὰ πάμπαν ἔργον λέγεις. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον. 29. D: πλέον ἂν ἔργον ... παρὰ σοι. Soph. 266. C: δύο ... ἐστὶ ταῦτα θείας ἔργα ποιήσεως. Men. 97. E: πάνν γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐστί. Soph. 235. E: ὅσοι γε τῶν μεγάλων παύ τι πλαττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. Pol. III. 401. C:

ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων. Critia 115. D: μεγέθεσι κάλλεσι τε ἔργων. Phil. 56. C: ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μεταισχούσας. Tim. 19. C: κατὰ τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις cet. Gorg. 514. C: ἵεναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα. Soph. 223. D: τὴν ... τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην. Polit. 280. D: ὅσαι ... περὶ τὰς κλοπὰς ... διακωλυτικὰ ἔργα παρέχονται. Crat. 429. B: οἱ μὲν καλλίω τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίω. Conv. 191. C: (ἵνα) ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο. Pol. III. 413. C: προθεμένοις ἔργα cet. VIII. 559. C. *inceptum, actio; res gesta (pl. opera); eliam facinus. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς φόνου δεινοῦ ἀφίξεται ... οὔτ' ἔργον. Conv. 188. C: ἐν παντὶ ἔργῳ. Crit. 50. A: τούτῳ τῷ ἔργῳ ὧ ἐπιχειρεῖς cet. Lach. 183. C: ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ. Prot. 325. D: παρ' ἑκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες cet. Conv. 179. C: τοῦτ' ἐργασμένη τὸ ἔργον. 217. E: Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον. Menex. 241. A: ὅτι τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι διεπράξαντο. C: τρίτον ... λέγω τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον cet. 242. B. Pol. II. 378. A: τὰ ... τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ νῆος cet. Tim. 23. C: ἡ κάλλιστα ἔργα ... γενέσθαι ... λέγονται. Pol. VI. 496. E: ἀνοσίων ἔργων. VIII. 549. A: ἀπὸ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά. Menex. 236. E: ἔργων ... εὐπραγθέντων. 237. B: τὴν τῶν ἔργων πράξιν. Pol. VII. 540. A: ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμῃς. Legg. III. 683. E: περιτυχόντες ... ἔργοις γενομένοις. Phaedr. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα. Conv. 178. D: μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. 182. E: θαυμαστά ἐργαζομένων. 209. E: πολλὰ καὶ καλὰ ἀπορηράμενοι ἔργα. Pol. II. 380. A: ἡ οὐ θεοῦ ἔργα ἑατίον αὐτὰ λέγειν cet. Legg. VI. 777. C: (περὶ) τὰ ... παντοδαπὰ κλοπῶν ἔργα τε καὶ παθήματα. VII. 801. E: ἔργα ἐξεργασμένοι καλὰ καὶ ἐπίπονα. *in univ. est res, i. q. πράγμα (vern. die Sache); etiam id quod nos dicimus Wirklichkeit vel That (ut ἔργῳ, re, praecipue si λόγῳ opponitur). Legg. I. 647. D: μετὰ λόγου καὶ ἔργου. Phaedr. 240. E: ἔργῳ (opp. λόγῳ). 272. A. Phaedr. 71. B. Theaet. 173. A. Soph. 234. C: ἀποτελεῖν ἔργῳ. 246. D: ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν. Conv. 182. C: ἔργῳ ... τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι. Pol. II. 382. E: ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. 383. A. V. 473. A: καὶ τῷ ἔργῳ ... γιγνόμενα ἀποφαινεῖν. VI. 492. D: ἢν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ. 498. E: ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Tim. 68. D. Critia 106. A. Legg. I. 626. A: τῷ ... ἔργῳ. VI. 769. E: ἔργῳ καὶ λόγοις. IX. 879. C: ἔργῳ τε καὶ ἔπει. Crit. 52. D: ἔργῳ, ἀλλ' οὐ λόγῳ. Menex. 244. A: οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ. Ax. 369. A: δῆλον δὲ τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ γενομένοις. Crat. 413. E: αὐτὸ μηχανεὶ τὸ ἔργον τοῦνομα ἢ ἀνοσία (v. ἀνορία). Charm. 165. D: τὴν ... ὑγίειαν καλὸν ἡμῖν ἔργον ἀπεργάζεται. Ep. VII. 354. B: φεύγειν ... τοῦνομά τε καὶ τοῦργον τοῦτο. Pol.

III. 389. D: *ἐάν γε* (al. *ἐάνπερ*) ... *ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται*. Lach. 193. E: *τὰ ... ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις*. Prot. 352. A: *ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων*. Soph. 234. E: *ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων*. Pol. V. 463. E: *εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ στομάτων μόνον φθέγγονται*. Gorg. 461. D: *καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις*. Pol. III. 396. A: *καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις*. Phaedr. 100. A: *ἐν τοῖς ἔργοις* (opp. *ἐν τοῖς λόγοις*). Tim. 19. E: *χαλεπὸν μὲν ἔργοις, ἔτι δὲ χαλεπότερον λόγοις εὖ μιμῆσθαι*. Legg. III. 679. D: *λόγοις ἔργοις τε μεμηχανημένοι πάσας μηχανὰς* cet. IV. 717. D: *ἐάν τ' ἐν λόγοις ἐάν τ' ἐν ἔργοις θρωῖσι τὸ τοιοῦτον*. X. 907. D: *λόγοις εἴτ' ἔργοις*. Crat. 427. C: *ὡς ἀφομοιωὺν τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα*. Legg. XI. 934. C: *ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ*. Ep. VII. 343. C: *λόγῳ τε καὶ κατ' ἔργα*.

ἐργῳ, includo. Polit. 285. B: *σύμπαντα τὰ οἰκεία ἐν τὸς μιᾷς ὁμοιότητος ἔρξας* (sic codd. pro v. *ἔρξας*). Ion. 539. B: *ἐέργων* (Hom.) *est pellens*.

ἐργῳδης, ὁ ἡ, difficilis. Ep. IX. 357. E: *καὶ γὰρ οὐδὲ παντελῶς ἦν ἐργῳδῆ*.

ἐρδω et ἔρδω, facio. Prot. 345. D: *ὅστις ἐρδῇ μηδὲν αἰσχρόν* (Simon.). Alc. II. 149. D: *ἐρδεῖν ... ἐκατόμβας* (Hom.). Euth. 12. A: *ἐρξάντα* (poët.).

ἐρέβινθος, ὁ, cicer. Pol. II. 372. C: *ἐρεβίνθων καὶ κνάμων*.

ἐρεβος, τό, locus tenebricosus. Ax. 371. E: *ἐπ' ἐρεβος καὶ χάος*. Unde *ἐρεβόςδε*. Ion. 539. A. (Hom.).

ἐρεθίζω, irritō, laccio. Pol. III. 393. E: *μὴ ἐρεθίζειν*. Eryx. 392. B: *ἐάν τις κατὰ σμικρὸν ἐρεθίζων ὀργίσῃ*. Pol. III. 411. C: *ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενον*. Tim. 89. B: *τὰ γὰρ νοσήματα ... οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακείαις*. D.

ἐρεῖδω, fulcio, infigo, defigo; illido. Tim. 91. E: *εἰς γῆν ... ἤρρισαν*. Phaedr. 254. E: *τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας*. Tim. 43. E: *ἐρείσας τὴν κεφαλὴν ... ἐπὶ γῆς*. 54. E: *τὰς ... πλευρὰς εἰς ταυτὸν ὡς κέντρον ἐρεισάντων*. Locr. 97. E: *ᾧ γὰ ἐρήρεται ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπὰς*. 98. E: *ῥερισμένα*.

ἐρείκω, frendo. Crat. 426. E: *θραύειν, ἐρείκειν* cet. *ἐρεισμοι, τό, fulcimentum*. Legg. VII. 793. C: *οἶον τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρεισμοι ἐκ μέσου ὑπορρέοντα* cet.

ἐρεοῦς, ᾧ, οὖν, lanceus. Polit. 280. E: *ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικῇ*. Crat. 389. B: *ἱματίῳ ... λινῷ ἢ ἐρεῶ* cet. Polit. 281. C: *περὶ τὴν ἐρεᾶν ἐσθῆτα*. 283. A.

ἐρέσθαι, quaerere, interrogare. Pol. I. 327. C: *ῥόμην ὅπου αὐτὸς εἴη*. 330. B. Legg. II. 662. D: *ὅπερ οὖν ῥόμην*. Phaedr. 247. A: *γελοῖον ῥου*. Soph. 237. C: *χαλεπὸν ῥου*. Polit. 271. C. Prot. 311. B: *εἰ τίς σε ῥετο*. Pol. I. 332. C. Gorg. 447. C: *ἐροῦ αὐτόν*. Riv. 136. E.

Conv. 199. E: εἰ γὰρ ἐροίμην cet. Pol. I. 341. E: εἴ με ἔροιτο. 337. A. Prot. 312. D: εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς. Conv. 192. D. Prot. 354. A: αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα. Legg. II. 662. C. D. Crit. 50. A: εἰ ... ἔροιτο. Gorg. 447. C: τί ἔρωμαι; Crat. 399. C. Alc. I. 112. E. Phaedr. 275. D: ἐὰν δέ τι ἔρῃ τῶν λεγομένων cet. Prot. 355. C: ἐὰν ... τις ἡμᾶς ἔρῃται διὰ τί cet. Pol. VII. 538. D. Riv. 135. A: βούλεσθε ... ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια; Prot. 329. A: οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι. Conv. 199. B: πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίκρ' ἄττα ἐρέσθαι. Crat. 407. E: ἔτι γε ἔν ἐρώμενός σε περὶ Ἑρμοῦ. Pol. VIII. 544. A: ἐμοῦ ἐρομένον. al. Pol. IX. 576. D: οὐκ ἐρήσομαι ... ὅποτέραν λέγεις. Apol. 29. E. Alc. I. 114. A. Pol. VI. 497. C: δῆλος ... εἰ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει cet. Alc. I. 113. E. Prot. 355. C: ἐκεῖνος ἐρήσεται ἡμᾶς. Hipp. mai. 288. A. Lys. 216. A: ἐρήσονται. Pol. VII. 531. B: οὓς ἔφαμεν ... περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι. Ion. 538. A. De lucri cup. 231. C.

ἐρέσω, *remigo*. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἐρεσχηλῶ, *ludo* (vern. necken). Phil. 53. E: ὁ λόγος ἐρεσχηλεῖ (v. ἐρεσχελεῖ) τῶν. Phaedr. 236. B: ἐρεσχηλῶν (v. ἐρεσχηλῶν) σε. Legg. X. 885. C: ταῦτα τάχ' ἂν ἐρεσχηλοῦντες (v. ἐρεσχηλ.) εἴποιεν. Pol. VIII. 545. E: παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας.

ἐρέτης, ὁ, *remex*. Alc. I. 125. C: ἄρα κελυστῶν χρωμένων ἐρέταις;

ἐρετικός, ἡ, ὄν, *ad remos pertinens*; fem. *ars remigandi, remigatio*. Legg. IV. 707. A: διὰ κυβερνητικῆς ... καὶ ἐρετικῆς cet.

ἐρευνῶ, *indago, quaero*. Apol. 23. B: ζητῶ καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεόν. Theaet. 200. E: τοῦτο ἐὰν ἰόντες ἐρευνῶμεν. Legg. XII. 968. C. 954. A: ἐρευνᾶν βουλομένων. Charm. 166. B: ἐπ' αὐτὸ ἥκεις ἐρευνῶν. Apol. 41. B: τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα. Legg. VII. 821. B: τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Pass. Legg. XII. 954. B: τιμησάμενον τὸ ἐρευνῶμενον. Med. Theaet. 174. A: πᾶσαν ... φύσιν ἐρευνωμένην cet.

ἐρεψίμος, ὁ ἡ, *tectis idoneus*. Critia 111. C: δένδρον ... ἐρεψίμων.

ἐρημία, ἡ, *solitudo*; *inopia* (quod ponitur in eo qui ab amicis, parentibus, opibus al. destitutus est); etiam *oblivio*. Legg. I. 635. A: οὐκοῦν ἡμῖν τὰ νῦν ἐρημία ... νέων —; XI. 927. A: οἱ τῶν ὀρφανῶν τῆς ἐρημίας αἰσθήσεις ἔχουσιν. Phaedr. 236. C: ἔσμεν ... μόνω ἐν ἐρημίᾳ. Conv. 217. B. Pol. X. 604. A. Legg. III. 694. E: ἐν ἀνδρῶν ἐρημίᾳ. VIII. 830. C: ἐν ἐρημίᾳ συγγυμναστῶν. Ep. IV. 321. B. Phaedr. 232. D: εἰς ἐρημίαν φίλων καθιστάσιν. Pol. VI. 495. E. διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπότου. IX. 578. E. Legg.

III. 677. E: μυρίαν μὲν τινα φοβεράν ἐρημίαν. V. 730. C. Hipp. mai. 295. A: εἰς ἐρημίαν ἐλθών. Ep. VIII. 353. E: ἤξει ... σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πάσα.

ἐρημος, ὁ ἡ, *solus, desertus; carens, vacuus; orbis*. Phaed. 58. C: ἐρημος ἐτελεύτα φίλων; Legg. IV. 716. B: καταλείπεται ἐρημος θεοῦ. V. 729. E. X. 908. A: ἐρημος ... τόπος. (Fem. ἐρήμη ponitur in δίκη, h. e. *vadimonio deserto*, quum quis reum absentem s. qui *vadimonium* deseruit, accusat. Apol. 18. C: ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες.). Phil. 63. B: μόνον καὶ ἐρημον ... τι γένος. Gorg. 523. E: ἐρημον παντων τῶν συγγενῶν. Phil. 16. B: πολλάκις δέ με ... ἐρημον καὶ ἄπορον κατέστησεν. Tim. 34. B: οὐρανὸν ἔνα μόνον ἐρημον κατέστησε. Legg. XI. 927. D: καὶ τινα πατρὸς ἢ μητρὸς ἐρημον ἀδικῶν. Ep. VII. 732. C. Pol. VI. 495. C: ἐρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες. Legg. IV. 704. C: τὴν χώραν ταύτην ἐρημον ἀπειρογασται. IX. 862. E: ποιοῦντες ... ἀνδρῶν κακῶν ἐρημον τὴν πόλιν. XI. 926. E: ἐρημον πατέρων γενομένην. Pol. V. 453. A: ἵνα μὴ ἐρημα τὰ τοῦ ἐτέρου λόγον πολιορκῆται. Phaed. 112. E: δι' ἐρήμων ... τόπων. Polit. 298. B: καταλείποντες ... ἐρήμους. Legg. XI. 918. E: εἰς ἐρήμους ... τόπους. X. 908. C: θεῶν ἐρημα εἶναι πάντα. XI. 927. C: εἰς ὄρφανὰ καὶ ἐρημα ὑβρίζουσι.

ἐρημῶ, *desero, destituo*. Legg. IX. 865. E: ἐρημῶσαι πάντας τοὺς οἰκίους τόπους ξυμπάσης τῆς πατρίδος. Tim. 66. E: τὸ ... πνεῦμα τῶν ὁσμῶν ἐρημωθέν.

ἐρίβωλος, ὁ ἡ, *ferax*. Crit. 44. B. et Hipp. min. 370. C. (Hom.).

ἐρίζω, *litigo, rixor*. Prot. 337. B: ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. Lys. 207. C: οὐκοῦν καὶ ὀπότερος γενναιότερος, ἐρίζοιτ' ἄν —; Prot. 337. B: ἀλλήλοις ... ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ. Conv. 173. E: οὐκ ἄξιον περὶ τούτων ... νῦν ἐρίζειν. Pol. V. 454. A: οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι. Riv. 132. A. Prot. 343. D: ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν. Pol. III. 395. D: πρὸς θεοὺς ἐρίζουσιν. Riv. 132. A: ἐρίζοντες.

ἐριννύς, ἡ, *furia*. Ep. VIII. 357. A: εἰ μὴ ξενικαὶ ἐριννύες ἐκώλυσαν.

ἐριον, τό, *lana*. Conv. 175. D: τὸ ... ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον. Pol. III. 398. A: ἐρίῳ στέφαντες. (Crat. 389. B: ἐρίῳ scribebatur pro ἐρεῳ). Polit. 279. B: περὶ τὰ ἐν τῶν ἐρίων ὑφάσματα. Charm. 173. E. Ion. 540. C: περὶ ἐρίων ἐργασίας. Polit. 282. C: ἐν ἐρίοις. Pol. II. 370. E: δέρμασί τε καὶ ἐρίοις. IV. 429. D: βάναι ἔρια. Lys. 208. D.

ἐρις, ἡ, *lis, rixa; contentio; disputatio*. Legg. VIII. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τούτων παιδιᾶς χάριν ἐρις τε καὶ ἀγωνία. Menex. 237. C: ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν

ἔρις τε καὶ κρίσις. Soph. 237. B: ἔριδος ἔνεκα. Riv. 133. A: πανσαμένω τῆς ἔριδος. Pol. V. 454. A: ἔριδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους χωόμενοι. Polit. 268. E: τὸ περὶ τὴν Ἀιγείως τε καὶ Θυέστου λεγθεῖσαν ἔριν γάσμα. Pol. II. 379. E: θιῶν ἔριν. VI. 499. A. Critia 109. B: οὐ κατ' ἔριν. Legg. V. 736. C. VI. 776. C. D: ἐλάττω ... ἔριν ἂν ἔχοι. VII. 788. D. Hipp. mai. 294. D: ἔριν καὶ μάχην. Soph. 225. E: ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον. Phil. 49. A: μεστὸν ἐρίδων. Tim. 88. A: δι' ἐρίδων. Critia 109. B.

ἐριστικός, ἡ, ὄν, *ad contentionem aptus, contendendi studiosus*; c. λόγος, *litigiosus, captiosus*; fem. et neutr. *ars verbis disputandi, contentio*. Lys. 211. B: ἡ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός ἐστι; Sis. 388. D: εἰ δέ σοι οὗτος ὁ λόγος ἐριστικός ἐναι δοκεῖ cet. Soph. 226. A: ἐριστικῆς ὃν τέχνης. Euthyd. 272. B: τῆς σοφίας ... τῆς ἐριστικῆς. Soph. 225. C: τοῦ ... ἐριστικοῦ. Men. 81. E: τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ. Ib. τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις. Soph. 231. E: τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένως. 225. C: τὸ ... ἐντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων ... ἀμμιςβητοῦν, ἅρ' οὐκ ἐριστικὸν αὐτὸ λέγειν ἐιθίσμεθα; Men. 75. C: τῶν ἐριστικῶν τε καὶ ἀγνωστικῶν. Pol. VI. 499. A: τὰ ... ἐριστικά.

ἐριστικῶς, *litigiosa ratione*. Phil. 17. A: τό τε διαλεκτικῶς ... καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιείσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Pol. V. 454. B: πάνν ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς.

ἐρκειος, ὁ, *penetratis*. Euthyd. 302. D: Ζεὺς ... ἐρκειος δὲ καὶ φράτορις.

ἐρκοθηρικός, ἡ, ὄν, *ad piscatum septis peragendum pertinens*. Soph. 220. C: τοῦτο ... ἐρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν ἢ τι τοιοῦτον.

ἐρκος, τό, *septum*. Soph. 220. C: ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἔνεκα κωλύσεως εἴργη τι περιέχον, ἐρκος εἰκὸς ὀνομαζέειν. 220. B: ἐρκεσιν. C: ἐρκη.

ἐρμα, τό, *columen*. Legg. V. 737. A: τοῦτο ... οἶον ἐρμα πόλεως ἡμῖν κείσθω τὰ νῦν. **scopulus* (cui navis illiditur). Pol. VIII. 553. B: ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἐρματι πρὸς τῇ πόλει.

ἐρμαῖον, τό, *quod quis forte fortuna invenit, exoptatum, in lucro ponendum*. Phaed. 107. C: ἐρμαῖον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι ... ἀπηλλάχθαι. Conv. 176. B: ἐρμαῖον ἂν εἴη ἡμῖν ... εἰ cet. Pol. II. 368. D: ἐρμαῖον ἂν ἐφάνη ... ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω. Legg. XI. 932. A: τοῖς ... ἀγαθοῖς ἐρμαῖον πρόγονοι γηραιοί. Charm. 157. C. Gorg. 486. E: οἶμαι ... τοιούτῳ ἐρμαίῳ ἐντετυχημένοι. 489. B: ἐρμαῖον τοῦτο ποιοῦμενος. Conv. 217. A: ἐρμαῖον ἡγρησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμασιόν. Theag. 127. B. Euthyd. 273. E: πόθεν τοῦτο τὸ ἐρμαῖον εὐρέτην; 295. A.

ἐρμηνεία, ἡ, *interpretatio, explanatio*. Theaet. 209. A: λόγος ... ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἐρμηνεία. Epin. 984.

Β: τῆς ἐρμηνείας αἴτιον. Pol. VII. 524. Β: αὐταί γε αἰτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεῖαι.

ἐρμηνεύς, ὁ, *interpretes*. Legg. X. 907. D: τῶν νόμων ἐρμηνεύς (λόγος). Crat. 407. E: τὸ ἐρμηνεῖα εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον *cet.* Phil. 16. A. Ion. 530. C. Theaet. 163. C: οἱ τε γραμματισταὶ ... καὶ οἱ ἐρμηνεῖς. Ion. 534. E: οἱ δὲ ποιηταὶ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρμηνεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν. 535. A: οὐκ οὖν ἐρμηνέων ἐρμηνεῖς γίνεσθαι;

ἐρμηνευτής, ὁ, *interpretes*. Polit. 290. C: ἐρμηνευταὶ ... νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις.

ἐρμηνευτικός, ἡ, ὄν, *ad interpretationem pertinens; fem. ars interpretandi*. Epin. 975. C. οὐδὲ μαντική γε οὐδ' ἐρμηνευτική. Defin. 414. D. Ib. σημειῖόν τι κοινὸν ἐρμηνευτικὸν ἄνευ μέλους. Polit. 260. D: ἐρμηνευτική.

ἐρμηνεύω, *interpretor; explico*. Ion. 535. A: οὐκοῦν ὑμεῖς ... τὰ τῶν ποιητῶν ἐρμηνεύετε; Legg. XII. 966. B: λογῶ ... ἐρμηνεύειν. Ion. 535. A. Conv. 202. E: ἐρμηνεύον. Pol. V. 453. C: ἐρμηνεύσαι. Ep. VIII. 355. A: ἐγὼ ... ἐρμηνεύω ἂ *cet.* Med. Epin. 985. B: ἐρμηνεύεσθαι (δαίμονας) πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ... θεοὺς πάντας τε καὶ πάντα.

ἐρμολυφεῖον, τό, *statuarii officina*. Conv. 215. A: ἐν τοῖς ἐρμολυφεῖοις.

ἐρπνοῦν, i. e. *τερπνόν*. Crat. 419. D.

ἐρπω, *serpo*. Ax. 367. E. (Hom.).

ἐρῶ, *perco, evanesco*. Phil. 24. D: αὐτὰ ἐρῶει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας. Ep. VII. 349. E: ὅτι Δίῳ τὰ χρήματα ἐρῶει παντελῶς. Legg. III. 677. C: πάντα ἐρῶειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ. E: ζῶν ... τῶν ἄλλων ἐρῶντων. Ep. VIII. 355. D: ἐρῶουσι. III. 319. C: πόλεις Ἑλληνίδας ἐρῶούσας.

ἐρῶμενος, ἡ, ὄν, *validus, fortis; firmus*. Phaedr. 268. A: καὶ μάλ' ἐρῶμένην (δύναμιν). Pol. VI. 491. D: ὅση ἂν ἐρῶμενέστερον ᾖ. Conv. 181. C: τὸ φύσει ἐρῶμενέστερον ... ἀγαπῶντες. Gorg. 483. C: τοὺς ἐρῶμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων. Clit. 409. A: ὁ ... δοκῶν αὐτῶν ἐρῶμενέστατος εἶναι. Phaed. 100. A: ὃν (λόγον) ἂν κρίνω ἐρῶμενέστατον εἶναι. Pol. V. 477. E: πασῶν γε δυνάμεων ἐρῶμενεστάτην. Legg. X. 894. C. Tim. 89. E: τὸ δ' ἐν γυμνασίοις (διάγον) ἐρῶμενέστατον. Gorg. 483. E: τοὺς βελτίστους καὶ ἐρῶμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν.

ἐρῶμενως, *fortiter; vehementer; firme*. Phaedr. 238. C: ἐρῶμενως ῥωσθεῖσα. Theaet. 179. D. Conv. 221. B: ὅτι ... μάλα ἐρῶμενως ἀμυνεῖται. Pol. I. 352. C. II. 361. D. Hipp. mai. 287. A: ἵνα ἐρῶμενέστερον μάθῃ. Pol. III. 401. D: ἐρῶμενέστατα ἄπτεται αὐτῆς (τῆς ψυχῆς).

ἐρυθριῶ, *erubesco*. Lys. 204. C: ἀστεῖον γε ... ὅτι ἐρυθριάς. D: ἐρυθριά. Eryx. 395. C: ἐρυθριῶν. Pol. I. 350. D: τότε καὶ εἶδον ἐγὼ ... Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα.

Riv. 134. B: ὁ δ' ἕτερος ἡρυθρίασε. Lys. 204. B. C. al. Prot. 312. A: ἐρυθρίασας.

ἐρυθρός, ἄ, ὄν, *ruber*. Tim. 80. E: ἡ ... ἐρυθρά ... χροῶ. 68. B: ἐρυθρόν ... μέλανι ... κραθίν. Ib. ἐρυθρό ... μιννύμενον. Critia 116. A: τὸν δὲ (λίθον) ἐρυθρόν ὄντα. Tim. 68. B: τὸ ... πυρὸς γένος ... τούνομα ἐρυθρόν λέγομεν. 83. B: χροῶμα ἔσχεν ἐρυθρότερον (ν. ἐρυθρότερον). Epin. 987. C: ἐρυθρότατον ἔχει χροῶμα.

ἐρυμα, τό, *munimentum*. Legg. III. 681. A: τειχῶν ἐρύματα.

ἐρύομαι, *defendo*. Crat. 392. E. (Hom.).

ἐρυσίβη, ἡ, *rubigo*. Pol. X. 609. A: σίτῳ ... ἐρυσίβην. Ax. 368. C. Conv. 188. B: ἐρυσίβαι.

ἐρχομαι, *eo, pergo; progredior; accedo; aggredior; venio; succurro*. Saepius verbi appositū amplificatio est. Prot. 309. B: ἄρτι ἀπ' ἐκείνου ἐρχομαι. Phaed. 91. B: παρεσκευασμένος ... οὕτως ἐρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. 100. B: ἐρχομαι ... ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος cet. Apol. 39. E: ἐν ᾧ ... σὺν πῶ ἐρχομαι οἱ ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. Prot. 311. E: ὡς τίς γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Pol. X. 596. E: εἰς δέον (*opportune*) ἔρχει (ν. ἐρχῇ) τῷ λόγῳ. Prot. 321. C: ἀποροῦντι .. αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεύς. Gorg. 517. D: ἄλλα ὧν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. Phaedr. 250. D: ὅψις ... ἡμῖν ὀξύτατη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται (*venit, h. e. apparet et simpl. est*) αἰσθήσεων. Theaet. 144. B: οὔτω λείως ... ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις. Pol. I. 351. C: ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔρχεται ἀδίκως. IV. 424. D: ἐν ... τῶν ξυμβολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ πολιτείας. Tim. 44. C: εἰς Αἰδοῦ πάλιν ἔρχεται. Critia 110. A: μυθολογία γὰρ ἀναζητήσις τε τῶν παλαιῶν μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις ἔρχεσθον. Theaet. 187. B: ἐφ' ᾧ ἐρχόμεθα. Legg. IV. 707. D: εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐρχόμεθα. Gorg. 438. C: ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς σμικρὰς κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται. 523. C: ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες. Pol. I. 347. C: τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν. Conv. 174. D: σὺν τε δὴ ... ἐρχομένῳ cet. Prot. 317. B: ἐγὼ ... τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Legg. I. 702. B: εἰς χρεῖαν αὐτῶν ἐλήλυθα. X. 900. B: εἰς τοῦτο νῦν τὸ πάθος ἐλήλυθας. I. 629. B: καὶ παρ' ἡμῶς ἐλήλυθε κομισθέντα ἐν Λακεδαίμονος. IV. 714. B: πάλιν ἡμῖν ἀμφιεσθητούμενον ἐλήλυθεν. XI. 917. A: ὅθεν ὁ νῦν παρῶν ἡμῖν λόγος ἐλήλυθε. Gorg. 487. B: ὥ γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον ὥστε cet. Pol. IV. 445. B: ἐπεῖπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν. Legg. III. 683. E: ἐπὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἐληλύθαμεν. Alc. I. 119. B: ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς ἔχοντες ἐληλύθασι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως. Crat. 433. A: ἐπὶ τὰ πράγματα ... ἐληλυθέναι. Pol. II. 361. D: εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες. Tim. 80. A: εἰς ὅμοιον ἐληλυθυίας. Phaed. 116. B: οἶσθα γὰρ ἃ ἤλθον

ἀγγέλλων (ν. ἀγγελῶν). Prot. 320. D: ἐπειδὴ ... καὶ τοῦ-
τοις χρόνος ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως. Pol. VI. 502. D:
νῦν ... οὐδὲν ἦν τὸν ἦλθε τοῦ δεῖν αὐτὸ διελθεῖν. VIII. 550.
B: εἰς τὸ μέσον ἐλκόμενος ... ἦλθε. Tim. 47. A: οὐτ' ἦλ-
θεν ... τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Prot. 314. E:
Ἡρωταγόραν ... δεόμενοι ἰδεῖν ἦλθομεν. 316. B: πρὸς σέ
τοι ἦλθομεν cet. Polit. 279. E: πάλιν ἦλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν
χορήσιμον. Pol. I. 329. B: ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας.
Charm. 155. B: μόνον ἐλθέτω. Legg. III. 683. C: μακρὰν
αἶν ἔλθοιμι ἔργω. Phaed. 101. D: ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἔλθοις.
Pol. III. 393. E: ἵνα σῶς οἴκαδε ἔλθοι. Legg. IV. 712. B:
ὁ δὲ (θεός) ... ἔλθω ... ἡμῖν ἔλθοι. III. 679. B: ὁπότε εἰς
τὴν τοιαυτὴν ἀπορίαν ἔλθοιεν. Polit. 266. E: αὐτός σοι
πρότερον ἔλθω (τὴν ὁδόν); Pol. I. 344. A: εἰς ἐπὶ τὴν τε-
λευτάτην ἀδικίαν ἔλθης. Legg. X. 894. A: ὁπότεν εἰς τὴν
δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν. Pol. X. 603. C: ἐπ' αὐτὸ αὐτὸν ἔλ-
θωμεν τῆς διανοίας τοῦτο ὧς cet. Gorg. 484. D: ἐπειδὴν ...
ἐλθῶσιν εἰς τινα ἰδίαν ἢ πόλιτιν πρᾶξιν. Conv. 184. D:
ὅταν ... εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικά. Prot.
335. C: ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ. Crat. 435. B: ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν
ἐλθεῖν. Pol. I. 354. B: οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦ-
το ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου. Theaet. 143. A: οἴκαδ' ἐλθὼν. Pol.
IX. 572. A: μὴ τισιν εἰς ὁργὰς ἐλθὼν cet. Critia 113. D:
αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν Πόσειδων ἐλθὼν. Legg. X. 894. A:
μέχρι τριῶν ἐλθοῦσα. Pol. III. 402. A: ἐλθόντος ... τοῦ
λόγου. Theaet. 142. C: καὶ μοι ἐλθόντι Ἀθήναζε cet. Conv.
174. C: ἐλθόντα ... ἐπὶ τὴν θοίνην. 217. E: εἰς ἔπαινον
ἐλθόντα. Phaedr. 250. D: δεῦρο ... ἐλθόντες. Pol. VIII.
545. C: εἰς τυραννομένην πόλιν ἐλθόντες. X. 613. C: εἰς
τέλος ἐλθόντες. Alc. II. 142. A: διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλ-
θόντες καὶ φόβων. Legg. I. 630. B: δικαιοσύνη ... καὶ φρο-
νῆσις εἰς ταῦτόν ἐλθοῦσαι μετ' ἀνδρείας. VIII. 841. D: ταῖς
μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων ἐλθοῖσαι εἰς τὴν οἰκίαν.
*redeo. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἦλθον. Legg. IX. 866. C:
εἰς δ' ἔλθῃ παρανόμως. Ib. εἰς δὲ ἄκον ἔλθῃ. — Cum
partic. futuri amplificatio quaedam huius temporis est (vern.
sich aufmachen um —, im Begriffe stehen etwas zu thun). Theag.
129. A: ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνί. Prot. 313.
A: οἶσθα εἰς οἶον τινα κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχὴν;
Theaet. 198. E: πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος παρ' ἑαυτοῦ ὃ
ἐπίσταται. Euth. 2. C. 3. B. Prot. 311. E: ὡς σοφιστὴ ἄρα
ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα; Alc. I. 120. B: ἐληλύθασι
κολακεύσοντες τὴν πόλιν.

ἐρψις, ἢ, reptatio. Crat. 419. D: ἀπὸ τῆς διὰ τῆς
ψυχῆς ἐρψεως.

ἐρῶ, amo; appeto, concupisco, desidero; studiosus sum.
Phil. 34. A: κενούμενος ... ἐρῶ πληροῦσθαι. Conv. 200. A:
οὐ ἐπιθυμῶ τε καὶ ἐρῶ. 204. D: ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί

ἐρᾷ; sq. γενέσθαι αὐτῷ. 192. E: ὁρᾶτε εἰ τοῦτον ἐρᾷτε. Phaedr. 257. E: ὅτι οἱ μέγιστον φρονοῖντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας. Conv. 181. B: οὗτός ἐστιν ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. 206. A: ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν αὐτοῖς ἐρῶσιν. Pol. VI. 485. B: ὅτι μαθήματος ... αἰεὶ ἐρῶσιν ὃ cet. Phaedr. 237. B: ὡς οὐκ ἐρώη. Pol. III. 402. D. Legg. V. 727. E: ὁπόταν χρήματά τις ἐρᾷ πᾶσθαι μὴ καλῶς. Conv. 181. A: τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ Ἔρως. 200. D. Phaedr. 68. A: φρονήσεως ... τις τῷ ὄντι ἐρῶν. Conv. 183. E: ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν. Pol. V. 468. C: ἐάν τις του τύχη ἐρῶν ἢ ἀρχέρος ἢ θηλείας. Phaedr. 237. D: ὅτι ... καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν. Pol. VIII. 555. D: νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. III. 403. B: ὁρθῶς ἐρῶσί τε καὶ ἐρωμένοις. Ep. VIII. 355. D: τοῖς τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶσι τυχεῖν. Phaedr. 68. A: οὐ διὰ βίον ἥρων τυχεῖν ἥρων δὲ φρονήσεως. Lys. 222. A: οὐδὲ ἥρα οὐδὲ ἐφίλει. — Part. ἐρώμενος, amatus, Lat. amores. Phaedr. 239. A. Conv. 178. E. al. sexc. — Aor. I. pass. valet amore correptum esse et amare vel appetere. Conv. 213. C: ἀφ' οὗ τούτου ἡράσθη. Alc. I. 131. C: οὐκ Ἀλκιβιάδου ἡράσθη. De virt. 377. D: ἐρασθῆναι. Crat. 404. C: λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεῖς ἔχειν. Crat. 398. D: πάντες ... γερόνασιν ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θνητοῦ θεῶς (v. ἐρασθέντες ἢ θεὸς ... θνητοὶ θεῶς). Alc. II. 141. D: ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος. Pol. X. 607. E: ὥσπερ οἱ ποτὲ του ἐρασθέντες ... ἀπέχονται. ἐρωέω, cedo. Legg. IV. 706. E. (Hom.). ἐρως, ὁ, amor; cupiditas; studium, appetitio. Phaedr. 237. D: ὅτι ... ἐπιθυμία τις ὁ ἐρως, ἀπαντι δῆλον. 238. C: ἡ ... ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμῶσις κρατήσασα ἐπιθυμία ... ἐρως ἐκλήθη. Crat. 420. A: ἐρως ... ὅτι ἐσρεῖ ἔξωθεν (sq. διὰ τῶν ὀμμάτων). Conv. 192. E: τοῦ ὅλου ... τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἐρως ὄνομα. 200. E: ὁ ἐρως ... τούτων (ἐστὶν) ὧν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Pol. III. 403. A: ὁ δὲ ὀρθὸς ἐρως πέφυκε κοσμίον τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐρᾶν. Legg. IV. 711. D: ὅταν ἐρως θεῖος τῶν σωφρόνων τε καὶ δικαίων ἐπιτηδευμάτων ἐγγένηται μεγάλας τοῖς δυναστεῖαις. VI. 783. A: ἐρως ὀξύτατος ... ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καόμενος. Lys. 221. E: τοῦ οἰκείου ... ὁ τε ἐρως καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει οὕσα. Legg. VIII. 831. C: ὑπ' ἐρωτος πλούτου. Conv. 208. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἐρωτι τοῦ ὀνομαστοὶ γενέσθαι. Pol. III. 403. A: τῷ ὀρθῷ ἐρωτι. Tim. 69. D: ἐπιχειρητῇ παντὸς ἐρωτι. 42. A: ἥδονῃ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἐρωτα. 91. A: διὰ ταῦτα οἱ θεοὶ τον τῆς ξηνουσίας ἐρωτα ἐτεκτῆσαντο. Legg. VI. 782. E: ἦν περὶ ἅπασαν (ἐδωδὴν καὶ πόσιν) πᾶν ζῶον ἔμφυτον ἐρωτα ἔχον. Ep. VII. 339. E: πρὸς ἐρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου. Phaedr. 81. A: ἀγρίων ἐρώτων ... ἀπηλλαγμένη. Pol. III. 396. D: ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ

ζώτων. IX. 578. A: ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων. Legg. VIII. 837. A. Phil. 50. C: ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρωσι. Phaedr. 250. D: δεινούς γὰρ ἂν παρείχεν ἔρωτας εἰ cet. Phil. 67: τοὺς θηρίων ἔρωτας.

ἐρώτημα, τό, interrogatio, quaestio. Prot. 336. D: περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἦν. Conv. 199. D: γελοῖον γὰρ ἂν εἶη τὸ ἐρώτημα, εἰ cet. Pol. VII. 538. D: ὅταν ... ἐλθὼν ἐρώτημα ἔρχεται. Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος. Euthyd. 275. D: ἅτε μεγάλου ὄντος τοῦ ἐρωτήματος. Prot. 330. D: ἀγανακτήσασθαι ἂν ἔργον ... τῷ ἐρωτήματι. Theaet. 165. B: τί γὰρ χρήσει ἀρνητικῷ ἐρωτήματι; Theaet. 165. B: λέγω δὲ τὸ δεινότατον ἐρώτημα. Phil. 42. E: ὃ σὺ ... ἤρου τὸ ἐρώτημα. Pol. VI. 487. E: ἐρωτᾷς ... ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνης λεγομένης. Hipp. mai. 293. A: οὐδ' εὐφρημα ... ταυτὰ γε τὰ ἐρωτήματα. Euthyd. 302. A: τὸ τῶν ἐρωτημάτων. 294. D: τοῖς ἐρωτήμασιν. Gorg. 461. C: αὐτὸς ἀγαγὼν ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα. Euthyd. 276. D: διπλῶ ἔστρεψε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ.

ἐρωτητικός, ἡ, ὄν, interrogandi peritus. Crat. 398. E: ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοί (v. ἐρωτικοί).

ἐρώτησις, ἡ, interrogatio, quaestio. Legg. II. 673. C: μανθάνω ὡς ἐρώτησις οὔσα αὕτη τὰ νῦν ἀποκρίσις τ' ἐστίν cet. Alc. I. 113. A: ὅταν ἐρώτησις τε καὶ ἀπόκρισις γίγνηται. Prot. 312. D: ἐρώτησις γὰρ ἔτι ἢ ἀπόκρισις ἡμῖν δέχεται. Phil. 29. E: οὐκ ἄξιον ἐρώτησις. Men. 79. C: δεῖ ... τῆς αὐτῆς ἐρώτησις. Theaet. 147. C: ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσῃ. Soph. 251. D: τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσῃ λεχθήσονται. Alc. I. 114. A: πάντ' ἐκεῖνα ... ἐρωτῶ μὲν ἐρωτήσῃ. Conv. 204. D: ἀλλ' ἔτι ποθεῖ ... ἢ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε. Hipp. 373. B: ὅτι οὐδενὸς ἂν φύγοι ἀνδρὸς ἐρώτησιν. Soph. 217. C: δι' ἐρωτήσεων. Soph. 225. B: κατακτενερωτισμένον ἐρωτήσῃ. Legg. X. 893. B. Theaet. 148. E: ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀπογερομένους ἐρωτήσεις. Hipp. min. 372. B: ὡς λιπαρὴς εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν σοφῶν.

ἐρωτικός, ἡ, ὄν, amatorius, amori deditus; τὰ ἐρωτικά, amor; etiam rerum amatoriarum scientia; appetitus. Phaedr. 227. C: ὁ ... λόγος ἦν ... ἐρωτικός. Pol. IX. 573. C: ὅταν ... μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός ... γένηται. Phaedr. 248. D: ἀνδρὸς ... μουσικοῦ τινὸς καὶ ἐρωτικοῦ. 263. D: ἀρχόμενος τοῦ ἐρωτικοῦ (λόγου). Legg. VIII. 839. A: λύττης ... ἐρωτικῆς. Pol. V. 474. D: ἀνδρὶ ... ἐρωτικῷ. Ib. τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν. Phaedr. 265. B: ἐρωτικὴν μανίαν. 275. A: τὴν ἐρωτικὴν ... τέχνην. 253. E: ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα. 265. B: τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀπεικάζοντες. Conv. 208. E: ταύτῃ ἐρωτικοὶ εἰσι. Pol. IX. 587. A: αἱ ἐρωτικαὶ τε καὶ τρυφνικαὶ ἐπιθυμίαι. Conv. 172. B: περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων. Pol. V. 475. A: περὶ τῶν ἐρωτικῶν. Conv. 186. C:

ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν. 187. C. 188. B. 210. E: πρὸς τέλος ... ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Legg. VIII. 841. E: περὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπάντων τῶν ἐρωτικῶν. Theag. 128. B: πλὴν γε σμικροῦ τινὸς μαθημάτων, τῶν ἐρωτικῶν. Pol. V. 458. D: ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις. Conv. 177. E: ὃς οὐδὲν γημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά. 188. D: τῷ ἐπίστασθαι τὰ κατ' ἀνθρώπους ἐρωτικά. 193. E: δεινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά. 201. D: ἡ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξεν. 207. C: δεινὸς ... τὰ ἐρωτικά. 209. E: ταῦτα ... τὰ ἐρωτικά ἴσως ... καὶ σὺ μυηθεῖς. 212. B: αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικά. Pol. III. 403. C: εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. Charm. 155. D: σοφώτατον ... τὰ ἐρωτικά. Lys. 205. E: ὅστις ... τὰ ἐρωτικά ... σοφός.

ἐρωτικῶς, *amatorie*. Conv. 207. B: ἐρωτικῶς διατιθέμενα. 216. D: ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διδάσκεται τῶν καλῶν. 222. C: ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Σωκράτους. Pol. VI. 485. C: τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα. Lys. 211. E.

ἐρωτῶ, *interrogo, quaero*. Conv. 199. D: ἐρωτῶ δ' οὐκ εἰ μητρός τινος ἢ πατρός ἐστι. Pol. I. 341. E: πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; VI. 487. E: ἐρωτᾷς ... ἐρώτημα cet. I. 337. A: εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. 336. C: μὴ μόνον ἐρώτα. VI. 504. E. II. 378. E: εἴ τις ... καὶ ταῦτα ἐρωτῶ ἡμᾶς αὐτὰ ἅτια ἐστὶ cet. Phil. 19. B: εἰδὴ γάρ μοι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾶν ἡδονῆς ἡμᾶς Σωκράτης. Pol. I. 336. C: ὅτι ῥᾶον ἐρωτᾶν ἢ ἀποκρινέσθαι. Prot. 351. E: τὴν ἡδονὴν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγαθὸν ἐστιν. Legg. IV. 704. A. Pol. IV. 437. C: ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος. Phil. 24. E: τὸν ... ἐρωτῶντα. Prot. 311. E: ἡρώτων. Alc. I. 129. D. Pol. III. 409. C: ὃ σὺ ἡρώτας. Theaet. 185. C: ἃ νῦν δὴ ἡρωτῶμεν περὶ αὐτῶν. Lach. 199. C. Phil. 18. A: ὀρθῶς ... ταῦθ' ἡμᾶς ... ἡρώτησε Φίληβος. Legg. XII. 963. D: ἐρώτηρόν με τί cet. Legg. VI. 776. D: σὺ με εἰκότως τί ποτε φράζοιμι ἡρώτησας. Men. 72. C: τῷ ἐρωτήσαντι. Euth. 6. D: ἐρωτήσαντα τὸ ὅσιον ὃ τί ποτ' εἶη. Legg. VI. 758. C: ἐρωτήσασαν ἑτέρας (πόλεις). Pol. I. 350. E: ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω. Charm. 155. D: ὡς ἐρωτήσων. Phil. 44. B: πῶς δὴ νῦν τοῦτο ... ἐρωτῶμεθα ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν; Gorg. 452. D: νομίσας ... ἐρωτᾶσθαι καὶ ὑπ' ἐκείνων καὶ ὑπ' ἐμοῦ. Pol. I. 329. B: ἐρωτῶμεν ὑπὸ τινος. Phil. 24. E: τὸν ἐρωτῶμενον. 28. A: περὶ τὸ νῦν ἐρωτῶμενον. Pol. VI. 487. C. Legg. X. 895. E: τὸν λόγον ἐρωτῶμεν. Ep. VII. 343. C. Prot. 315. C: διεξήκει τὰ ἐρωτῶμενα. Legg. II. 662. E: καὶ μοι τὰ ἐμπροσθεν ἡρωτημένα ... ἡρωτήσῃ. Hipp. mai. 289. C: μέμνησαι οὐκ ὅ τι ἡρωτήθης; Legg. IV. 712. E: οὕτω νῦν ἐξαίφνης ... ἐρωτηθεῖς. Alc. I. 109. A. Lys. 204. B. Pol. I. 337. C: τῷ ἐρωτηθέντι. Charm. 165. D: ἐρωτηθέντα. Soph. 244. C: πρὸς τὸ νῦν ἐρωτηθῆν. Legg. I. 641. B: ἐρωτηθέντες.

ἐς, *vid. εἰς*.

ἔσειμι, *inodo*. Tim. 58. E: ὑπὸ ... πυρὸς ἐσιόντος (Par. A. et Fl. x. εἰσιόντος).

ἐσθής, ἡ, *vestis*. Polit. 288. B: ἐσθής ... ξύμπασα. 281. B: πότερα ... μηδὲ τινα θεραπείαν ἐσθῆτος θῶμεν; Pol. II. 369. D. Legg. VI. 774. D. VIII. 849. C. Ion. 535. D: κεκοσμημένος ἐσθῆτι ποικίλῃ. Polit. 281. C: περὶ τὴν ἐρεᾶν ἐσθῆτα. 283. A. Conv. 211. D. Alc. I. 122. B: ἐσθῆτας.

ἐσθίω, *edo*; *etiam oro*. Theaet. 166. E: ἃ ἐσθίει. Men. 95. D: ἐσθιε (Theogn.). Euthyd. 280. C: σιτία εἰ ἡμῖν εἷη πολλά, ἐσθίομεν δὲ μή. Gorg. 494. B: πεινῶντα ἐσθίειν. Conv. 211. D: μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. Pol. IX. 589. A: μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Legg. VI. 782. C. Prot. 337. C: ἐσθιοντά τι.

ἐσθλός, ἡ, ὄν, *bonus, probus*. Prot. 344. D. (e poet.). Ib. τῷ ... ἐσθλῷ ἐγγωρεῖ κακῷ γενέσθαι. 339. C: ἐσθλὸν ἔμμεναι (Simon.). Alc. II. 150. E. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: ἐσθλοὶ (Hesiod.). II. 379. D: ἐσθλῶν (Hom.). Men. 95. D. (Theogn.). Alc. II. 143. A: τὰ ... ἐσθλά (poët.). Men. 95. D. (Theogn.).

ἐσία, ἡ, i. e. οὐσία. Crat. 401. C.

ἔσις, ἡ, *appetitio*. Crat. 411. D: τοῦ νέου ... ἔσις. 420. A: διὰ τὴν ἔσιν τῆς ῥοῆς.

ἐσμός, ὁ, *examen arum*. Legg. IV. 708. B: ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμῶν γίγνηται τρόπον. VIII. 843. D: ἐὰν ἐσμούς ἀλλοτριόους σφετερίζῃ τις. **turba* (vern. Schwarm). Pol. V. 450. B: οὐκ ἴστε ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε.

ἐσπέρα, ἡ, *vespera*. Conv. 220. C: ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν. Pol. X. 621. A: ἥδη ἐσπέρας γιγνομένης. Locr. 96. D: ἀπὸ ἐσπέρας. Abs. ἐσπέρας, *vespere*. Prot. 310. C. 313. B. Phaed. 59. D. Charm. 158. A. Conv. 223. D: εἰς ἐσπέραν. Pol. I. 328. A: πρὸς ἐσπέραν.

ἐσπερίος, α, ον, *vespertinus*. Locr. 96. E: ἀνατολᾶν τᾶν ἐσπερίαν. 97. B: φάσις ... ἐσπερίας.

ἔσπερος, ὁ, *hesperus* s. *vesper*. Locr. 96. E.

ἐσπουδασμένως, *serio*. Sis. 390. B: σοὶ τε οὐκ ἐσπουδασμένως ἀποδεδείχθαι.

ἐσρέω, *influo*. Crat. 420. A: ὅτι ἐσρεῖ. B: ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν.

ἔσρος, i. q. ἔρως. Crat. 420. B.

ἔστε (ἔστε) c. part. ἄν, *dum*. Conv. 211. C: ἔστ' ἂν ... ἐπ' ἐκείνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ.

ἐστία, ἡ, *focus, domus*. Legg. I. 642. B: ἡμῶν ἡ ἐστία. XII. 955. E: ἡ ... ἐστία τε οἰκῆσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν. Locr. 97. D: γὰρ ... ἐστία θεῶν. Legg. XI. 915. A: πρὸς τὴν ... ἐστίαν. 919. E: τὴν αὐτοῦ πατρῶαν ἐστίαν. Menex. 249. B. Legg. VI. 771. C: δυοῖν ἐστίαιν ἀπονεμηθεῖσιν. V. 740. B: ἐστίαι. XI. 919. D: ἐστιῶν. VI. 773. A: ταῖς ... ἐστίαις.

ἐστίαμα, τό, *epulae*. Legg. XI. 935. A: ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἐστιαμάτων.

ἐστίασις, ἡ, *epulae* (etiam trop.). Pol. I. 352. B: καὶ τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστίασεως ἀποπληρώσων. De lucri cup. 231. B: ἀπὸ ἐστίασεως. Tim. 27. B: τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Pol. X. 612. A: ὑπὸ τῶν εἰδαιμόνων λεγομένων ἐστίασεων. Legg. VI. 775. A. Pol. III. 404. B: ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἐστίασεσιν. V. 479. B.

ἐστιάτωρ, ὁ, *convivator*, et in univ. *epulans*. Tim. init. ἐστιατόρων (opp. δαιτυμόνων). Pol. IV. 421. B: ὥσπερ ἐν πανηγύρει ... ἐστιάτορας εὐδαίμονας.

ἐστιοῦχος, ὁ, *domus custos*. Legg. IX. 878. A: γεννιήτορά τε ... καὶ ἐστιοῦχον.

ἐστιῶ, *convicio excipio, epulas do*; in univ. *pasco*. Pol. III. 404. B: οὔτι ... οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἐστιᾷ. Conv. 175. B: ἀλλ' ἡμᾶς ... ἐστιᾷτε. Ep. XIII. 360. A: τοὺς Λόκρους ποδ' ἐστιῶν νεανίσκους. Gorg. 518. D: οὐ τοὺς ἐστιῶντας αἰσίσονται. Phaedr. 227. B: ἡ δὴλον ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς λυσίας ἐστία; Gorg. 518. E: οἱ τοῦτους ἐστιῶκασι. Pol. IX. 571. D: ἐστιᾶσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων. Pass. *epulis excipior et saturor*, med. *epulor, pascor* (etiam trop.). Lys. 211. C: τί ὑμεῖς ... αὐτῷ μόνῳ ἐστιᾶσθον —; Pol. V. 458. A: ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν. Hipp. mai. 290. E. Pol. X. 611. E: ἄτε γῆν ἐστιωμένην. II. 372. C: ἄνευ ὄψων ... ποιεῖς τοὺς ἀνδρας ἐστιωμένους. Conv. 203. B: ἐιστιῶντο οἱ θεοί. Pol. I. 354. A: οὐ μέντοι καλῶς γε εἰσίσταμαι. Ib. ταῦτα δὴ σοι ... εἰσίστασθαι ἐν τοῖς Βενδιδείοις. De lucri cup. 231. B: ἐάν τις ἐστιαθεῖς ... νόσον κήσῃται. Phaedr. 247. E: τᾶλλα ... τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη καὶ ἐστιαθεῖσα. Theaet. 178. D: τοῦ μέλλοντος ἐστιᾶσθαι. Pol. I. 345. C.

ἐσχατιά, ἡ, *extrema terra*. Legg. VIII. 842. E: ἐπ' ἐσχατίας κεντημένος.

ἐσχατος, ἡ, *ον*, *extremus, ultimus; summus et vilissimus*. Phaedr. 247. B: πόνος τε καὶ ἀγὼν ἐσχατος. 248. B: ἰδρῶς ἐσχατος. Ion. 535. E: τῶν δακτυλίων ὁ ἐσχατος. Pol. II. 361. A: ἐσχάτη ... ἀδικία. Gorg. 482. B: ἀπάντων ἐσχατον κακῶν. Phaedr. 66. D: τὸ δ' ἐσχατον πάντων ὅτι cel. 83. C: ὁ πάντων μέγιστόν τε ... καὶ ἐσχατὸν ἐστι, τοῦτο πάσχει. Gorg. 508. D: τὸ ἐσχατον. Alc. II. 143. B: τό γε ἐσχατον (*id quod gravissimum est*). Pol. VIII. 544. C: ἐσχατον πόλεως νόσημα. 563. B. Theaet. 176. E: (ὑπὸ) τῆς ἐσχάτης ἀνοίας. Tim. 84. C. Legg. IX. 881. A. Parm. 153. E: ἐσχάτου. Hipp. min. 371. D: λοιδοροῦντα ... τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ. Prot. 344. A: ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον. Pol. VII. 523. D. E. Charm. 155. C. Phaedr. 109. E: ἐπ' ἐσχατον τὸν ἄερα. Theaet. 209. B: Μουσῶν τὸν ἐσχατον. Conv. 175. C: ἐσχατον κατακείμενον. Tim. 36. E: πρὸς τὸν ἐσχατον οὐρανόν. Legg. VII. 823. E. Apol. 34. C. Tim. 75. C: ἐπ' ἐσχά-

την τὴν κεφαλὴν. Legg. I. 648. E. Phaedr. 240. D: ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας. Parm. 153. E: πρὸς τὸ ἔσχατον διελθόν. Pol. II. 361. D. Tim. 32. A. Legg. X. 899. A. Parm. 137. E: οὐ ἂν τὰ ἔσχατα ... ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. Gorg. 511. D: ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων. Phaed. 90. A: τὰ ... ἄκρα τῶν ἐσχάτων. Polit. 284. E. Tim. 62. D. Legg. XI. 932. A: ζῶντες μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου. Pol. IX. 579. A: ταῖς ἐσχάταις τιμωροῦντο τιμωρίαις. Legg. IX. 869. B. Polit. 297. E: πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις (ζημιουῖσθαι). Legg. V. 745. C. Tim. 25. C: ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις ἀφικομένη κινδύνους. Prot. 354. B: ὅτι ... ὁδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει. Tim. 91. C: εἰς ἀπορίας τὰς ἐσχάτας ἐμβάλλει. Gorg. 525. C: οἱ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι. Pol. II. 378. B: ἀδικῶν τὰ ἔσχατα. Phaed. 113. B: παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης. Soph. 244. E: μέσον τε καὶ ἔσχατα ἔχει. Parm. 145. A. Tim. 78. B. Apol. 40. A: ἔσχατα κακῶν. Alc. I. 112. D: ὥστε ... τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται. Adverbii instar frequentatur τὸ ἔσχατον, *ad extremum*, Gorg. 473. C.

ἐτάζω, *exploro*. Crat. 410. D: ὅτι ἐτάξει. Ib. τὸ ἐν αὐτῷ ἐτάζον.

ἐταιρεία, ἡ, *amicitia; sodalitium; factio*. Def. 413. B. Ax. 364. A: ἐξ ἐταιρείας ἐραστῆς cet. Ep. VII. 333. E. Pol. VI. 494. E: τὴν ἐταιρείαν. Ep. VII. 328. D. Ib. εἰς φιλίαν τε καὶ ἐταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Theaet. 173. D: σπονδαὶ ... ἐταιρειῶν ἐπ' ἀρχάς. Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... ἐταιρείαις ... τὴν πόλιν ὑπήκοον ποιῇ. Pol. II. 365. D: ἐταιρείας συνάξομεν.

ἐταιρίστρια, ἡ, *tribas*. Conv. 191. E: αἱ ἐταιρίστριαι. ἐταῖρος, α, ον, *amicus, studiosus*; subst. *amicus, sodalis*. Phaedr. 237. A: ὁ ἐταῖρος αὐτοῦ. 253. D: ἀληθινῆς δόξης ἐταῖρος. Pol. III. 387. D: οὐπερ καὶ ἐταῖρός ἐστι. Apol. 21. A: οὗτος ἐμός τε ἐταῖρος ἢ ἐκ νέου καὶ ὕμῶν τῷ πλήθει ἐταῖρος cet. Lys. 206. D: Μενεξίνω ... πάντων μάλιστα ἐταῖρος ὦν τυγχάνει. Pol. X. 603. B: πόρρω ... φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσημειεῖ τε καὶ ἐταῖρα καὶ φίλη ἐστίν. IX. 574. B: ἔνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαιῆς ἐταῖρας γεγονυίας. Phaedr. 278. E: ταῦτα ... τῷ ἐραίῳ φράζε. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι. Soph. 216. A: ἐταῖρον ... τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην cet. Pol. IV. 439. D: ἐπιθυμητικόν, πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἐταῖρον (neutr.). Gorg. 473. A: ὦ ἐταῖρε. 482. A: ὦ φίλε ἐταῖρε. Id. Pol. V. 450. D. 459. B. al. Lach. 180. E: ἀεὶ ... ἐταῖρω τε καὶ φίλῳ ἤμην. Theaet. 180. B: οὐ γάρ σοι ἐταῖροί εἰσιν. Conv. 183. C: ἡλικιωταὶ ... καὶ ἐταῖροι. Pol. VIII. 568. A. E: ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι. Legg. V. 729. C: φίλων καὶ ἐταῖρων. D. 730. C: ἐταῖρων καὶ παίδων. Conv. 173. C: ὑμᾶς ... τοὺς ἐταῖρους ἐλεῶ. Pol. IX. 575. D: ἐπειραγόμενος νέους ἐταῖρους. Legg. XII.

769. B: ὡ φίλοι ἐταῖροι. Fem. ἐταῖρα, ἡ, ut Lat. *amica*, est *meretrix*. Phaedr. 240. B: καὶ τις ἐταῖραν ὡς βλαβερὸν ψέξειεν ἄν. Pol. II. 373. A: ἐταῖραι. IX. 573. D. IV. 420. A: οὐδὲ ἐταῖραις διδόναι. — Gorg. 487. D: ὥσπερ τοῖς σαντοῦ ἐταιροτάτοις. Phaed. 89. D: οὓς ἂν ἡγήσαιο οἰκισιτάτους τε καὶ ἐταιροτάτους.

ἐτεροδοξία, ἡ, *opinio diversa*. Theaet. 193. D: τότε δὴ συμβαίνει ἡ ἐτεροδοξία καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν.

ἐτεροδοξῶ, *diversum vel aliud quid opinor vel iudico*. Theaet. 190. E: δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἐτεροδοξεῖν.

ἐτεροῖτος, α, ον, *diversus, alienus*. Parm. 161. A: τὰ γὰρ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα ὄντα ἐτεροῖα καὶ εἴη ἄν. 165. D.

ἐτεροιοῖτης, ἡ, *diversitas*. Parm. 160. D: ἐτεροιοῖτης ... ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἐπιστήμῃ. 164. A: οὐδὲ ἐτεροιοῖτης οὔτε πρὸς αὐτὸ οὔτε πρὸς τὰλλα εἴη ἄν αὐτῷ. 160. D: οὐ γὰρ τὴν τῶν ἄλλων ἐτεροιοῖτητα λέγει.

ἐτερομήκης, ὁ ἡ, *latera inaequalia habens*. Theaet. 148. A: τὸν ἐτερομήκη (ἀριθμόν).

ἕτερος, α, ον, *alter*. Prot. 315. A: ὁ ἕτερος τῶν Περικλέους Ξανθίππος. Theaet. 180. C: τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἡγείται εἰδέναι. Soph. 221. E: ἄτερος. Gorg. 475. A: θυοῖν καλοῖν θάτερον. Soph. 245. E: συνάπτεται ... ἕτερον ἐξ ἄλλου. Conv. 186. D: ὥστε ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἔρωτος τὸν ἕτερον κήρασθαι. Phil. 57. B: ἄρα ἔστι τις ἑτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης ἐπιστήμη. Pol. VIII. 555. D: ἀνάγκη ἢ τοῦ ἑτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἑτέρου. Legg. IX. 872. A: (ἐάν) βουλευσῇ ... θάνατόν τις ἄλλος ἐτέρῳ. Soph. 226. A: οὐ τῇ ἑτέρᾳ (int. χειρὶ) ληπτέον. Conv. 180. E: τῇ ἑτέρᾳ συνεργόν. Theaet. 171. D: εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἕτερον. 166. D: μυρίον ... διαφέρειν ἕτερον ἕτερον. 189. C: ἕτερον ... ἀνθ' ἑτέρου (δοξάζει). Polit. 264. D: τὸ μὲν ἕτερον ... τὸ δὲ ἕτερον. Conv. 198. A. Theaet. 167. D: καὶ οὕτω σοφώτεροί τέ εἰσιν ἕτεροι ἐτέρων. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν ἐτέρων. Crat. 393. D: εἰ ... ἐν ἐτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει. Gorg. 471. E: οἱ ἕτεροι τοὺς ἐτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν. Phil. 13. D: τὰς μὲν εἶναι τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς ἐτέρας αὐτῶν κακὰς. Prot. 315. A: ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα. **alteruter*. Theaet. 185. A: οἷδ' αὖ διὰ τοῦ ἑτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἄν. Parm. 160. A: ἐνός ἂν τοῦ ἑτέρου εἶδους μετέχοι. Gorg. 475. A: ἢ τῷ ἑτέρῳ τοῖτοιν ἢ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον. Theaet. 190. D: οὐτ' ... ἀμφοτέρα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἐγχωρεῖ ἄλλοδοξεῖν. Phaed. 68. C: ἡτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ καὶ ἀμφοτέρα. Phil. 46. D: αἰεὶ μὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ ... αἱ δ' ἐκ τῶν ἐτέρων πλειόνων. Crat. 434. C: τοῖς ἐτέροις ἡμῶν. — Saepenumero (prae c. τοιοῦτος) est *itidem* (vern. ebenfalls, c. τοιοῦτος, ein eben solcher). Lach. 200. A: εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι. Polit. 271. E:

καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶον ὃν ἕτερον θειότερον, ἄλλα γένη νομέουσι. Gorg. 493. B: ἐτέρῳ τοιούτῳ τετραμένῳ κοσμίῳ. Euthyd. 297. C: τινὲ ἐτέρῳ σοφιστῇ. Phaed. 80. D: τὸ αἰεὶς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον. Prot. 326. A: οἱ τ' αὐτὸ καθαρίζονται ἕτερα τοιαῦτα (eodem modo s. itidem) σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται cet. Euthyd. 298. E. Legg. XI. 921. D: ὡς τοῦτοις αὐτὸ ... οἷον ἐτέροις οὕσι δημιουργοῖς. 920. E: τέχναισιν ἐτέραις ἀμυντηρίοις. Phaed. 58. D: καὶ τοὺς ἀκουσμένους γε τοιούτους ἐτέρους ἔχεις. Legg. X. 908. C. Gorg. 481. E: τοιαῦτα ἕτερα πέπονθας. 482. A: ἕτερα τοιαῦτα ἀκούειν. Pol. III. 390. C: δι' ἕτερα τοιαῦτα. (Id. Euth. 6. A.). VIII. 550. A. Hipp. mai. 283. A. *alius; diversus; etiam alienus. Pol. I. 345. B: ταῦτ' οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις ἡμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. Phaedr. 247. D: οὐδ' ἢ ἐπὶ πον ἕτερα ἐν ἐτέρῳ οὔσα. Soph. 262. A: ἕτερα τις ... ἄλλη. Prot. 333. A: ἐν ᾧ ἐλέγετο ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία. Conv. 186. B: ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιόν ἐστι. Pol. IV. 441. A: ὥσπερ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὄν. Soph. 224. C: ἐτέρῳ ... ἄλλῳ προσορτήον. Phil. 13. A: ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ... ἐτέρῳ (alieno) ὀνόματι. Conv. 211. A: οὐδὲ πον ὃν ἐν ἐτέρῳ τινί. Phaedr. 236. E: μηδέποτε σοι ἕτερον λόγον μηδένα ... μήτ' ἐξαγγελεῖν. Pol. I. 346. A: τῷ ἕτεραν τὴν δύναμιν ἔχειν. Gorg. 495. C: ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπιστήμης. 500. D: ἕτερον δὲ τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ. Phaed. 73. C: (εἰάν τις) ἕτερον ἐννοήσῃ, οὐ μὴ ἢ αὐτὴ ἐπιστήμη. 74. A: παρὰ ταῦτα πάντα ἕτερόν τι. B: ἕτερον ὃν τούτων. Polit. 225. D: οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ (καλεῖσθαι). Soph. 264. A: ἄρ' οἷόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαντασίαν; Pol. IV. 441. B: ὡς ἕτερόν ἐτέρῳ ἐπιπλήττον. X. 610. A: τῷ ἕτερου κακῷ ἕτερον. Legg. I. 632. E: ἕτερον καὶ αὐτὸς ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς. Phaedr. 233. D: ἐξ ἐτέρων ἐπιτηδευμάτων. Legg. X. 890. A: μὴ δουλείοντα ἐτέροισι. Soph. 251. A: ἐν εἰς πᾶσι καὶ ἐτέροις μυρίοις cet. Polit. 291. A: τούτοισιν ἐτέροις (εἴξασι). Soph. 222. A: ἐπὶ ... ποταμοὺς ἐτέρους αὐτὸν τινάς. Theaet. 188. B: ἕτερόν τι ὧν οἶδε. Phil. 13. A: πόλλ' ἕτερα οὕτως ἔχονθ' εὐρήσομεν. Alc. I. 116. E: τότε μὲν ... ἕτερα δοκεῖ ... τότε δὲ ἄλλα.

ἐτεροφωνία, ἢ, soni diversitas. Legg. VII. 812. D: τὴν ... ἐτεροφωνίαν καὶ ποιικίαν τῆς λύρας.

ἐτέρωθεν, aliunde. Legg. III. 702. C: εἴ τινες (νόμοι) ἐτέρωθεν.

ἐτέρωθι, alibi. Parm. 146. C: τὸ ἐτέρωθι ὃν αὐτὸ εὐαιτοῦ. Lach. 183. D: ἐτέρωθι ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην cet. Eryx. 400. B.

ἐτέρως, aliter. Phaedr. 235. A: ταῦτα ἐτέρως τε καὶ ἐτέρως λέγων. Polit. 295. D: ἐτέρως πως τῶν εἰωθότων (aliter ac solet) γινόμενα. Legg. X. 891. D. 897. B: εἰ ἐτέ-

πως πως ἔχει. Epin. 983. B. Etiam alterutro modo. Theaet. 181. E: ἢ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἐτέρως (κινεῖσθαι); Cum v. ὡς. Phaedr. 276. C: τὰ δὲ ὡς ἐτέρως ἂν ... ποιοῖ. Soph. 266. A. Tim. 63. E: τὰ δὲ τούτοις ἔχοντα ὡς ἐτέρως θαυτερα.

ἐτέρως, alio. Legg. IV. 708. B: ἐτέρως ἀποξενούσθαι. Voce ἐνθεν antec. est illuc. Soph. 224. A: ἐνθεν μὲν ὠνηθείσαν, ἐτέρως δὲ ἀγομένην cet.

ἔτι, adhuc, etiam (vern. noch); posthac, aliquando; etiam iam; praeterea; porro; c. negat. est Lat. non iam (vern. nicht mehr). Prot. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρῃσα cet. 324. C: ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν cet. Phaed. 88. C: τίμη οὖν ἔτι πιστεύομεν λόγῳ; 100. C: οὐ τοίνυν ... ἔτι μανθάνω cet. 117. A: οὐδενὸς ἔτι ὄντος. Theaet. 202. D: τίς γὰρ ἂν ἔτι ἐπιστήμη εἴη —; Polit. 302. A: καὶ ἔτι διολοῦνται. Parm. 130. E: νέος γὰρ εἰ ἔτι. Ib. ὡς ἔτι ἀντιλήψεται. 145. D: ἐν τινι ... ἐνὶ μὴ ὄν οὐκ ἂν ἔτι πον δύναίτο ἐν γε ἅπασιν εἶναι. Conv. 199. A: οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τούτον τὸν τρόπον. 204. D: ἀλλ' ἔτι ποθεῖ ... ἢ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε. 215. D: ἔτι καὶ νυνί. Pol. I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ. 352. A: πρῶτον μὲν ... ἔτι δ' ἐχθρόν εἶναι αὐτῷ cet. VI. 503. E: καὶ ἔτι δὴ ... νῦν λέγομεν. Tim. 46. A: κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπόν. Men. 93. A: γεγονέναι ἔτι (iam). Cum compar. est Lat. etiam. Prot. 345. C: τὰ ἐπιόντα ... ἔτι μᾶλλον δηλοῖ. Theaet. 207. C: ἢ καὶ κατὰ μείζον ἔτι. Polit. 298. E: ταῦτ' ἔτι χαλεπώτερα. Phil. 31. E: ἐμφανέστερον δ' ἔτι ... πειρώμεθα λῆγειν. Pol. II. 363. D: ἔτι ... μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθούς.

ἔτνος, τό, puls. Hipp. mai. 290. D: ἔτνος καλοῦ μεστήν (τὴν χύτραν). E: τῷ ἔτνει. Ib. εὐωδέστερον ... τὸ ἔτνος ποιεῖ.

ἐτοιμάζω, paro. Gorg. 492. D: πλήρωσιν ... ἐτοιμάζω.

ἐτοιμος, η, ον, promptus; proclivis; in re pos. paratus; etiam facilis. Prot. 313. B: ἐτοιμος δ' εἰ ἀναλίσκειν τὰ τε σαντοῦ cet. Gorg. 510. A: ὡς ἐγὼ ἐτοιμός εἰμι ἐπαινεῖν. Conv. 200. D: ὁ οὐπω ἐτοιμον αὐτῷ ἐστίν. E: τοῦ μὴ ἐτοίμου ἐπιθυμεῖ. Legg. IV. 715. D: φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιούτῃ ἐτοίμῃ οὕσαν. Tim. 72. C: οἶον ... ἐτοιμον αἰεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Menex. 240. C: ὡς ἐτοιμόν σφισιν ὄν καὶ Ἀθηναίους ... ἄγειν. Phaedr. 231. C: ἐτοιμοὶ εἰσι ... χαρίζεσθαι. Theaet. 151. C: ὥστε ἀτεχνῶς δάκνουν ἐτοιμοὶ εἶναι. Pol. V. 468. C: ὅτι ... ἀγαθῷ ὄντι γάμοι τε ἐτοιμοὶ ... ἔσονται. Conv. 207. B: ἐτοιμά ἐστίν (τὰ θηρία) ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι. Apol. 32. B: ἐτοιμῶν ὄντων ἐνδεικνύναι με ... τῶν ῥητόρων. Pol. VIII. 552. B: τῶν ἐτοιμῶν ἀναλωτής. IX. 575. E: πᾶν ἐτοίμοις ὑπηρετεῖν. Legg. IV. 706. C: σφόδρα ἐτοίμας (προφάσεις). Pol. IX. 572. E: τῶν ... τὰ ἐτοιμὰ διανεμομένων ἐπιθυμιῶν.

Lach. 189. C. Sine v. εἶναι. Polit. 277. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἐτοιμος ἀκολουθεῖν. Parm. 137. C: ἐτοιμός σοι (int. ἀποκρίνεσθαι). Crat. 384. D. Phaedr. 252. A: δουλεύειν ἐτοίμη. Pol. VIII. 567. A: ταῦτα ... ποιοῦντα ἐτοιμον (*facile fit ut* —)· μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις. X. 604. B: οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἐτοιμον πείθεσθαι —; Phaedr. 252. C: ἐτοιμοὶ καθιερεῖν αὐτοὺς cet. Polit. 307. E: ἐτοιμοὶ ζῆν. Pol. VI. 499. D. Legg. I. 643. A: τὰ δ' ἐμὰ (i. q. ἐγώ) βούλεσθαι μὲν ἐτοίμα cet. Pol. VI. 488. B: τὸν λέγοντα ... ἐτοιμοὺς κατατέμνειν. Apol. 34. A. Tim. 20. C: πάντων ἐτοιμότητος (Par. A. addit ὧν) δέχεσθαι. Legg. VIII. 831. C.

ἐτοίμως, *promte, facile; illico*. Legg. II. 669. A: καὶ ἐκεῖνο ἐτοίμως γινώσκειν. IV. 719. C: οἷον δὲ κρήνη τις τὸ ἐπιὸν ῥεῖν ἐτοίμως ἔα. V. 733. A: ἐτοίμως καὶ σφόδρα φανήσεται. IX. 880. A: δέχοιτ' ἂν τὸν τοιόνδε ἐτοίμως νόμον. Ep. XI. 359. C: οἰομένους τι ἐτοίμως διαπράξασθαι (v. διαπρ. δεῖ). Polit. 290. A: ἐτοιμότητα. Etiam *manifesto* (ut ἔξ ἐτοίμου λαμβάνειν al.). Hipp. mai. 300. C: οὐκ ἔτι δυνεύεις ... ἀλλὰ πάννυ ἐτοίμως παροῦσας.

ἔτος, τό, *annus*. Phaedr. 229. A: τήνδε τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Phaedr. 58. B: ἐκάστου ἔτους. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου ἔτους. XII. 952. E: ἔτους ὥρα. Phaedr. 249. A: τριςχιλιοστῷ ἔτει ἀπέρχονται. De lege 319. C: ἐνάτῳ ἔτει. Crat. 410. B: ἔτος (καλοῦσιν), ὅτι ἐτάζει. Pol. X. 615. C: ἡδὴ χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον. Legg. IV. 760. E: ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξέλθωσιν ἔτος. VII. 789. E: μέγροι δνοῖν ἐτοῖν σπαργανᾶν. Pol. V. 460. E: μέτριος χρόνος ... τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί cet. Phaedr. 248. E: οὐκ ἀφικνεῖται ἐτῶν μυριάων. Gorg. 448. A: πολλῶν ἐτῶν. Id. Conv. 172. C. Legg. IV. 721. A: ἐπειδὴν ἐτῶν ἢ τις τριάκοντα. B. XII. 954. D: νεωτέρῳ ἐτῶν τετρακόκοντα. Alc. I. 103. A: τοσούτων ἐτῶν. Polit. 307. E: οὐκ ἐν πολλοῖς ἔτεσιν (*paucis post annis*). Tim. 23. D: ἔτεσι χιλίοις. Legg. I. 642. D: πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον. Prot. 317. C: καίτοι πολλὰ γε ἡδὴ ἔτη εἰμι ἐν τῇ τέχνῃ. Conv. 201. D: δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου. Pol. VII. 537. D. Apol. 18. B: πάλαι πολλὰ ἡδὴ ἔτη.

ἐτός, c. *negat. non sine causa*. Pol. III. 414. E: οὐκ ἐτός ... πάλαι ἡσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν. VIII. 568. A: οὐκ ἐτός ... ἢ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι cet.

ἔτυμος, ὁ ἢ, *verus*. Phaedr. 243. A: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος (Stesich.). 244. A. 260. E: τοῦ λέγειν ... ἔτυμος τέχνη ... οὐτ' ἔστιν cet. Ax. 366. B: σὺ ... οὐκ ἔτυμιά μοι μαρτυρεῖς.

εὖ, *bene, probe*. Prot. 310. B: εὖ ἂν λέγοις. Gorg. 494. C: εὖ γε (respons.). Pol. I. 329. C: εὖ ... εἰπεῖν. IV. 432. D: εὖ ἀγγέλλεις. Apol. 24. E: εὖ γε ... λέγεις. Theaet. 173. D: εὖ (*honesto loco*) δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει cet.

Pol. I. 329. A: τὸτε μὲν εὖ ζῶντες. Crit. 48. B: τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταυτὸν ἐστί, μένει, ἢ οὐ μένει; Tim. 68. E: τὸ δὲ εὖ τεκταινόμενος ... αὐτός. Cum v. sciendi verti potest certe. Conv. 173. D: ἀλλ' εὖ οἶδα. Pol. I. 341. A. 345. E. Conv. 208. C: εὖ ἴσθι. Pol. I. 328. D. 330. D. Apol. 20. D: εὖ μέντοι ἴστε. Legg. XII. 948. D: εὖ εἰδέναι. Pol. I. 338. B: εὖ εἴσει αὐτίκα. Cum al. parit. Gorg. 521. A: εὖ καὶ γενναίως εἶπέ. Id. Theaet. 146. C. 157. D: εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου. Legg. I. 648. C. IX. 855. A. Charm. 160. D. Crat. 440. D: σκοπεῖσθαι ... ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Conv. 184. A: εὖ καὶ καλῶς βασανίσειν. Id. Legg. IX. 876. C. Hipp. mai. 304. A. C. Pol. VI. 503. D: εὖ τε καὶ καλῶς. Parm. 128. B: τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε (v. γε) καὶ εὖ. Euthyd. 276. C. 307. B. Gorg. 496. C: εὖ μάλα. Soph. 223. C: εὖ μάλα ποικίλης. 233. D: πειρῶ ... εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι. Pol. V. 457. E. Legg. XI. 922. C. Crit. 49. D. Soph. 236. D: μάλα εὖ καὶ κομψῶς. Phil. 56. E. Men. 96. E: ὀρθῶς τε καὶ εὖ.

εὐαγῆς, ὁ ἢ, *purus, castus*. Legg. XII. 956. A: ἐλέφας ... οὐκ εὐαγὲς (Cic. *castum*. Vulgo *εὐχερὲς*) ἀνάθημα. **prosperus*. Ep. II. 312. A: τοῦτο δ' οὐκ εὐαγὲς μοι ἀπέβη. **clarus, dilucidus*. Legg. XII. 952. A: ἃ μαθοῦσι ... εὐαγέστερον γίνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα ... φαίνεσθαι. Tim. 58. D: ἄερος ... τὸ εὐαγέστατον ἐπικλήναι αἰθῆρ καλούμενος.

εὐαγωγία, ἡ, *facilis ductio vel docilitas*. Def. 413. B: εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις.

εὐάγωγος, ὁ ἢ, *facilis ductu, docilis*. Def. 412. A: ἔξις εὐάγωγος ἡθους πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν. Pol. VI. 486. E: ἦν (διαγοιαν) ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἐκάστου τὸ αὐτοφύεον εὐάγωγον παρέξει. Legg. II. 671. B: ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ ... παιδεύειν.

εὐαισθησία, ἡ, *sensuum vigor*. Tim. 76. D: εὐαισθησίας ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδὼν γεννησόμενον. Locr. 103. C: εὐαισθησίαν. D.

εὐαίσθητος, ὁ ἢ, *acri sensu praeditus*. Legg. VII. 812. B: εὐαίσθητους ... περὶ τε τοὺς ῥυθμούς cet. Tim. 75. C: εὐαισθητοτέρα ... κεφαλῇ.

εὐαισθητής, c. verbo ἔχειν, *facile vel acriter sentire vel percipere*. Legg. II. 661. B: πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων εὐαισθητῶς ἔχειν. 670. B: τῶν ... ῥυθμῶν καὶ τῶν ἀρμονιῶν ... εὐαισθητῶς ἔχειν καὶ γινώσκειν. Pol. VII. 527. D: τὸ ... περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν.

εὐάλωτος, ὁ ἢ, *facilis captu*. Phaedr. 240. A: οὐτ' εὐάλωτον ὁμοίως ... ἡγήσεται.

εὐανθής, ὁ ἢ, *floridus*. Conv. 196. B: οὐ δ' ἂν εὐανθής ... τόπος ἢ. Phaed. 100. C: ὅτι χρώμα εὐανθὲς ἔχον.

εὐαπάτητος, ὁ ἥ, *facilis deceptu*. Phaedr. 263. B: εὐαπατητότεροι.

εὐαριθμητος, ὁ ἥ, *facilis numeratu*, h. e. (plur.) *pauci*. Conv. 179. C: εὐαριθμήτοις δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί. Apol. 40. D: εὐαριθμήτους ... ταύτας (ἡμέρας καὶ νυκτὰς).

εὐαρμοστία, ἡ, *concinmitas*. Pol. III. 400. D: εὐαρμοστία καὶ εὐοχημοσύνη cet. Def. 411. E. Pol. VII. 522. A: κατὰ τε ἀρμονίαν εὐαρμοστίαν τινά ... παραδιδούδα.

εὐάρμοστος, ὁ ἥ, *concinus; aptus*. Pol. III. 400. D: τὸ εὐάρμοστον. Tim. 60. D. Theaet. 178. D: περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἐσομένον. Pol. III. 413. E: εὐάρμοστον ἐαντιὸν ἐν πᾶσι τοῦτοις παρέχων. Crat. 405. A: εὐάρμοστον (ὄνομα). Legg. II. 655. A: εὐάρμοστον ... μέλος ἢ σχῆμα. 670. B. Prot. 326. B: εὐαρμοστότεροι. Pol. III. 412. A: τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαίμεν ... εὐαρμοστότατον.

εὐβάτος, ὁ ἥ, *pervius*. Legg. VI. 761. A: τοῖς ... φίλοις ὅτι μάλιστα εὐβάτα (ποιεῖν).

εὐβοτος, ὁ ἥ, *pascuis abundans*. Critia 111. A: τοῖς ζώοις πᾶσιν εὐβοτον.

εὐβουλία, ἡ, *bene consulendi facultas, prudentia*. Prot. 318. E: εὐβουλία περὶ τε τῶν οἰκείων ... καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως. Pol. IV. 428. B: εὐβουλία ... ἐπιστήμη τίς ἐστίν. Alc. I. 125. E. Def. 413. C. Pol. I. 348. D: εὐβουλίαν. Alc. I. 125. E.

εὐβουλος, ὁ ἥ, *qui bene consulit, prudens*. Sis. 387. C. Pol. IV. 428. B: εὐβουλος γάρ (ἡ πόλις). C: σοφὴ καὶ εὐβουλος ἡ πόλις προσητέα. D: εὐβουλον. Alc. I. 127. D: σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους. Sis. 391. D: εὐβούλους τε καὶ κακοβούλους εἶναι τινας. C: εὐβουλότερος.

εὐγένεια, ἡ, *generis nobilitas*. Menex. 237. C: ἡ τῶνδε εὐγένεια. B: τῆς ... εὐγενείας. A: τὴν εὐγένειαν ... πρῶτον αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν. Pol. X. 618. D: εὐγένειαι καὶ θυγενεῖαι. Euthyd. 279. B: εὐγένειαι τε καὶ δυνάμεις cet.

εὐγένειος, ὁ ἥ, *bene barbatus*. Euth. 2. B: οὐ πάννυ εὐγένειον.

εὐγενής, ὁ ἥ, *qui generosa est indole, generosus*. Pol. II. 375. A: νεανίσκου εὐγενοῦς. Def. 413. B: εὐγενοῦς ἡθους. Polit. 310. A: τοῖς ... εὐγενέσι γενομένοις.

εὐγονία, ἡ, *secunditas*. Pol. VIII. 546. A: γένους ... εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας.

εὐγνωστος, ὁ ἥ, *facilis cognitu*. Soph. 218. E: εὐγνωστον ... καὶ σμικρόν.

εὐδαιμονία, ἡ, *beatitudo; vita beata*. Gorg. 470. E: ἐν τούτῳ ἡ πᾶσα εὐδαιμονία ἐστίν; Conv. 189. D: μερίστη ἂν εὐδαιμονία τῷ ἀνθρωπείῳ γένει εἴη. Apol. 25. B: πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους. Theaet. 175. C: ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος. Conv. 180. B: εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Gorg. 523. B: οἰκεῖν ἐν

πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν. Pol. IX. 576. C: ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ. 580. B. Epin. 980. B: ὕμνοις τε καὶ εὐδαιμονίᾳ γεραίροντι διάγειν τὸν αὐτοῦ βίον. Conv. 188. D: πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει. Pol. IV. 420. D. VIII. 566. D: διέλθωμεν ... τὴν εὐδαιμονίαν ... τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς πόλεως. Critia 121. B: ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον. Legg. VI. 781. B: πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν. X. 905. C: εἰς εὐδαιμονίαν καὶ θυσδαίμονα τύχην. Menex. 247. E: πάντα τὰ εἰς εὐδαιμονίαν φέροντα. Phil. 115. D: εἰς μακάρων δὴ τινος εὐδαιμονίας.

εὐδαιμονίζω, *beatum iudico*. Lys. 212. A: εὐδαιμονίζω. Conv. 194. E: τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν ὧν cet. Pol. VII. 516. C: ἑαυτὸν ... εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς. Gorg. 479. D: εὐδαιμονίζων. Legg. XII. 947. C: εὐδαιμονίζοντας ὥδῃ. Crit. 43. B: πολλάκις ... δησε ... εὐδαιμονίᾳ τοῦ τρόπου. Pol. VII. 518. B: τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου cet. Pol. V. 465. D: διὰ σμικρὸν πον μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τούτοις ὑπάρχει. Gorg. 473. C: εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν cet. Theaet. 174. D: εὐδαιμονιζόμενον. Legg. X. 899. E: δόξαις ... εὐδαιμονιζόμεναι σφόδρα.

εὐδαιμονικός, ἢ, ὄν, *beatus*. Phaedr. 253. C: τελειότη ... οὕτω καλῇ τε καὶ εὐδαιμονικῇ ... γίνεται.

εὐδαιμονίσμα, τό, *in re ponitur quae beata et habetur et praedicatur*. Ep. VIII. 354. C: φεγγειν ... ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων.

εὐδαιμονῶ, *felix vel beatus sum*. Gorg. 470. E: ὅτι εὐδαιμονεῖ. Legg. I. 636. D. XI. 927. B: ὅπουπερ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ. Lys. 207. E: ὅπως ἂν εὐδαιμονοῖς. Legg. III. 686. E: ὡς ... εὐδαιμονοῖ. VII. 790. B. Euthyd. 280. D. Charm. 173. D: εὐδαιμονοῖμεν. Euthyd. 280. B. Pol. IV. 420. E: ἵνα δὴ ὅλη ἢ πόλις εὐδαιμονῇ. Phaedr. 256. D: εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων. 277. A: τὸν ἔχοντ' εὐδαιμονεῖν ποιοῦντες. Conv. 205. D: ἢ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν. Charm. 174. B: τὸ εὖ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν. Pol. V. 473. C: ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν. VI. 500. E. Ax. 368. D: τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν —; Pol. II. 365. D: εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν. VII. 541. A. Legg. III. 697. A. IV. 716. A. Alc. I. 134. B.

εὐδαιμόνως, *beate*. Polit. 301. D: οἰκεῖν ... εὐδαιμόνως. Pol. VI. 498. C: τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσασθαι. Legg. IV. 709. C: εἰ μέλλοι ποτὲ εὐδαιμόνως οἰκῆσειν. VII. 816. D: ζῆν εὖ τε καὶ εὐδαιμόνως. VIII. 829. A. 840. C. Ep. VIII. 354. D. Legg. V. 734. D: ζῆν εὐδαιμονέστερον. IV. 710. B: ἣν λαβοῦσα (πόλις) εὐδαιμονέστατα διάξει. II. 662. E: οὐχ ὡς εὐδαιμονέστατα με ἐβούλου ζῆν.

εὐδαίμων, ὁ ἢ, *beatus; fortunatus; praeclarus; etiam*

dives (ut Lat. *beatus*). Phaed. 58. E: εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ φαίνεται ... καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. Pol. I. 354. A: ὁ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων. IV. 422. E: εὐδαίμων (iron.) εἰ ... ὅτι οἷε cet. Legg. IV. 713. B: οἴκησις ... καλ' εὐδαίμων. X. 903. C. Conv. 193. C: ὅτι οὕτως ἂν ἡμῶν τὸ γένος εὐδαιμον γένοιτο. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον. Tim. 68. E: εὐδαίμονος βίον. Prot. 316. B: οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος. Phil. 22. B: ἔκ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος. Phaedr. 250. B: σὺν εὐδαίμονι χορῶ. Epin. 979. A: εὐδαίμονι τύχῃ. 991. B: εὐδαίμονι χορεία Μουσῶν δεδομένη. Gorg. 470. E: οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα ... εὐδαίμονα ὄντα. Soph. 230. E: τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα εἶναι. Phil. 11. D: τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. Tim. 34. B: εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν (τὸν οὐρανόν) ἐγεννήσατο. Pol. III. 395. D: οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι. IV. 420. C. Legg. I. 637. E: εὐδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν. Pol. V. 450. C: ὦ εὐδαιμον. Gorg. 470. D: ὥς πολλοὶ ἀδικούντες ἀνθρώποι εὐδαίμονες εἰσι. Conv. 205. A: κτήσει ... ἀγαθῶν οἱ εὐδαίμονες εὐδαίμονες. Pol. I. 344. B: εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται. III. 392. B. Phaedr. 247. A: θεῶν γένος εὐδαιμόνων. Phaed. 111. A: θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν. Theaet. 176. A: ὑμῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Conv. 195. A: πάντων θεῶν εὐδαιμόνων ὄντων. Pol. III. 406. C: ἐπὶ ... τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι. V. 458. E: ἐν εὐδαιμόνων πόλει. X. 612. A: ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστιάσεων. VII. 540. C: ὥς εὐδαίμοσιν τε καὶ θεοῖς. Legg. IX. 858. D. Conv. 193. D: μακάριους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. 202. C: εὐδαίμονας ... λέγεις οὐ τοὺς τὰγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; Pol. IV. 421. B: ἐστιάτορας εὐδαίμονας. Legg. V. 742. E: εὐδαίμονας ἅμα καὶ ἀγαθοὺς. IV. 713. E: εὐδαίμονα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπειργάζετο γένη. Gorg. 525. E: διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν ἢ cet. Pol. I. 361. D. IX. 576. E: βασιλευμένης ... οὐκ εὐδαιμονεστέρα (πόλις). Polit. 272. B: τὸν εὐδαιμονέστερον. Pol. I. 352. D: εὐδαιμονέστεροι. X. 606. D. Apol. 41. C. Legg. II. 662. D: ποτέρους ... εὐδαιμονεστέρους χρὴ λῆγειν. Gorg. 471. C: ἀθλιωτάτος ἐστι ... ἀλλ' οὐκ εὐδαιμονέστατος. Pol. VIII. 544. A: εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος. VII. 526. E: τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος. Epin. 981. E: ψυχῆς ... εὐδαιμονεστάτης τε καὶ ἀρίστης. Theaet. 176. E: τοῦ ... θεοῦ εὐδαιμονεστάτου. Phil. 47. B: τὸν ἐν αὐταῖς ... ζῶντα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται. Pol. IX. 580. C: ὅτι ... τὸν ἀριστόν τε καὶ δικαιοτάτον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε. V. 466. A: εὐδαιμονεστάτην (τὴν πόλιν). Legg. V. 742. D. Phaed. 82. A: εὐδαιμονέστατοι. Pol. IV. 420. B. Euthyd. 299. E: τούτους εὐδαιμονεστάτους εἶναι Σκυθῶν καὶ ἀρίστους ἄνδρας. Eryx. 393. E.

εὐδηλος, ὁ ἥ, *evidens*. Polit. 308. D: ἀλλ' εὐδηλον ὅτι cet. Pol. VI. 491. C: καὶ σοι εὐδηλὸν τε φανέται cet. εὐδία, ἥ, *tranquillitas*. Legg. XII. 961. E: ἐν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδίας.

εὐδιάβολος, ὁ ἥ, *criminationi et invidiae obnoxius*. Legg. XII. 944. B: εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων. Euth. 3. B: ὅτι εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.

εὐδιάζομαι, *tranquillus sum*. Ax. 370. D: ἀσαλεύτῳ ἡσυχία εὐδιάζόμενος.

εὐδιάφθαρτος, ὁ ἥ, *facilis corruptu*. Legg. VIII. 845. D: ὕδωρ ... εὐδιάφθαرتون.

εὐδαινός, ἥ, ὄν, *placidus*. Legg. XI. 919. A: εὐδαινὴν γαλήνην παρασχών.

εὐδικία, ἥ, *iustitia*. Pol. II. 363. B. (Hom.).

εὐδοκίμησις, ἥ, *existimatio, honor*. Pol. II. 358. A: μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν. 363. A: τὰς ἀπ' αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης) εὐδοκιμήσεις. Ib. τὰς ... παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις.

εὐδοκιμία, ἥ, *existimatio*. Phil. 58. D: μήτε (εἰς) τινὰς εὐδοκιμίας (βλέψαντες).

εὐδόκιμος, ὁ ἥ, *spectatus; insignis, nobilis*. Legg. V. 745. A: εὐδόκιμος ... ἂν εἴη. Lach. 183. C: οὐδεὶς ... εὐδόκιμος γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ. Epin. 976. A: εὐδόκιμον ... οὐδὲν τούτων εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην. Theaet. 144. C: ἀνδρὸς ... εὐδόκιμου. Gorg. 484. D: τὸν μέλλοντα ... εὐδόκιμον ἔσεσθαι ἄνδρα. De lege 320. E: ὅτῳ μέλει τοῦ εὐδόκιμον εἶναι. Legg. XII. 950. E: οἵτινες εὐδόκιμον τὴν πόλιν ... ποιήσουσι δοκεῖν. I. 631. B: ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἕλλησιν. Men. 70. A. Crat. 412. B: τῶν εὐδοκίμων. Legg. XII. 951. C: τῶν εὐδοκίμων τὰ τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν πόλεμον. Riv. 132. A: πατέρων εὐδοκίμων. Gorg. 471. E: μάρτυρας ... εὐδοκίμους. Tim. 21. D: εὐδοκιμώτερος. Legg. III. 685. B: περὶ τίνων εὐδοκιμωτέρων ... κατοικήσεων σκοποῖμεθ' ἂν; Hipp. mai. 286. B: ἂ ἂν τις ἐπιτηδεύσας νέος ὢν εὐδοκιμώτατος γένοιτο. Epin. 975. E: εὐδοκιμωτάτη πρὸς χρεῖαν. Legg. IX. 878. A: εὐδοκιμώτατον (γένος) πρὸς ἀρετὴν. Menex. 240. B: οἱ τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις ἦσαν.

εὐδοκιμῶ, *existimatione vel laude floreo; celebror, gloriam consequor*. Lach. 181. B: χαίρω ὅτι εὐδοκιμεῖς. Prot. 315. A: ὅσπερ εὐδοκιμεῖ μάλιστα τῶν Προταγόρου μαθητῶν. Pol. VIII. 554. C: ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος εἶναι. X. 613. C: εὐδοκιμοῦσι. I. 330. A: εὐδοκιμοῖ. Prot. 337. B: ὑμεῖς ... μάλιστ' ἂν οὕτως ... ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε. Ib. εὐδοκιμεῖν ... ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκονόντων ἄνευ ἀπάτης. Theaet. 173. E: τοῦ εὐδοκιμεῖν χάριν. Pol. VI. 489. C: οὐ ῥάδιον εὐδοκιμεῖν τὸ ... ἐπιτηδεύμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπιτηδευόντων. Charm. 169. C:

εὐδοκιμῶν ἐλάχιστοι. Legg. IV. 708. A: τό γε μάλιστ' εὐδοκιμοῦν τὰ νῦν ἐνθάδε γένος. Hipp. mai. 291. A: εὐδοκιμοῦντι ... ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν. Prot. 343. C: ὥσπερ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητήν. Apol. 22. A: οἱ μάλιστα εὐδοκιμοῦντες. Legg. XII. 952. A: τοὺς ... εὐδοκιμοῦντας τούτων τῶν νέων. Gorg. 515. E: ὅτι τὸ ... πρῶτον χυδοκίμει Περικλῆς. Critia 108. B: ὅτι θαυμαστώσ ὁ προτερος εὐδοκίμηκεν (γ. εὐδοκίμησεν) ἐν αὐτῷ ποιητῆς. Hipp. mai. 286. A: εὐδοκίμησα. 282. C: πάνν εὐδοκίμησε. Pol. I. 538. A: ἔν' εὐδοκίμησειν. V. 468. E: ὅς ἂν εὐδοκίμησας τελευτήσῃ. B: τὸν ... ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκίμησαντα. Polit. 266. B: ἔτιρον αὐτὶ τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων ἄν. Pol. II. 368. A: εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην. Theag. 127. A: πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις. Prot. 343. C: ὅτι ... αὐτὸς εὐδοκιμήσει ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. Phaedr. 243. A: εἰ ... εὐδοκιμήσεται ἐν αὐτοῖς. Pol. X. 605. A: εἰ μέλλει εὐδοκίμησειν ἐν τοῖς πολλοῖς. Hipp. mai. 281. C. Menex. 235. D: τοῦ ... εὐδοκίμησοντος.

εὐδοξία, ἡ, *bona fama, existimatio*. Pol. VIII. 555. A: εὐδοξίας ἔνεκα. Legg. V. 734. D: ἀρετῇ καὶ εὐδοξίᾳ. Pol. IX. 589. C: πρὸς εὐδοξίαν. Legg. V. 731. B. 732. E. XII. 950. C: προτιμᾶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. Ep. II. 312. C: πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἶσσι ὡς φιλοσόφῳ ὄντι. Menex. 247. B: ἀπορία ... εὐδοξιῶν. **approbatio*. Menex. 238. D: μετ' εὐδοξίας πλῆθους. Etiam *verum iudicium*. Men. 99. B: εὐδοξία ... ἢ οἱ πολῖται ἀνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν.

εὐδοξος, ὁ ἡ, *probatus; gloriosus*. Legg. XII. 950. C: τὸν εὐδοξον βίον θηρεύειν. VI. 773. A: τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφροσιν εὐδοξους γάμους χρὴ γαμῆν.

εὐδόξω, *existimationem vel laudem consequor*. Ep. XIII. 360. D: ἵνα ... εὐδόξῃς.

εὐδόξως, *splendide*. Hipp. mai. 287. E: εὐδόξως ἀπεκρίνω.

εὐδω, *dormio; obdormisco; trop. (ut vern. ruhen)*. Pol. IX. 571. C: ὅταν τὸ ... ἄλλο τῆς ψυχῆς εὐδῇ. Phaedr. 267. A: Τισίαν ... ἐάσομεν εὐδεῖν. Legg. VII. 807. E: τὸ ... ὅλην διατελεῖν ἡρτινοῦν νύκτα εὐδοντα. 824: ἡ ... τῶν εὐδόντων ... κατὰ μέρη (θήρευσαι). 823. E: μήτε ἐργηγοροοοι μήτε εὐδονοι. Conv. 203. B: βεβαρημένους ἡδῆν.

εὐειδής, ὁ ἡ, *speciosus, formosus*. Pol. VI. 494. C: εὐειδής καὶ μέγας. Crit. 44. A: γυνή ... καλὴ καὶ εὐειδής. Pol. VII. 535. A: τοὺς εὐειδεστάτους.

εὐεκτικός, ἡ, ὄν, *bene habens*. Legg. III. 684. C: εἰ καὶ τις ... δύναται εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι.

εὐέλεγκτος, ὁ ἡ, *facilis convictu*. Theaet. 157. B:

ὡς ... εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. Ep. VII. 343. C: αἰσθη-
σεσιν εὐέλεγκτον. **facilis exploratu*. Apol. 33. C: ταῦτα ...
καὶ ἀληθῆ ἔστι καὶ εὐέλεγκτα (v. εὐεξέλεγκτα).

εὐέλπις, ὁ ἥ, *is quem magna spes tenet, spe fretus*.
Phaed. 63. C: εὐέλπις εἰμι εἶναι τι τοῖς τετελευτηκόσι. 64.
A. Alc. I. 103. B. Hipp. min. 364. A: οὕτως εὐέλπις ὢν
περὶ τῆς ψυχῆς. Legg. II. 671. C: τὸν εὐέλπιν καὶ θαρρά-
λέον ἐκεῖνον γιγνώμενον. Apol. 41. C: καὶ ὑμῶς χορῇ ...
εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον.

εὐεξαπάτητος, ὁ ἥ, *facilis deceptu*. Pol. III. 409. A:
εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων.

εὐεξέλεγκτος, ὁ ἥ, *facilis ad redarguendum*. Hipp.
mai. 293. D: λίαν ... εὐήδη τε καὶ εὐεξέλεγκτά ἐστιν. (Apol.
vid. εὐέλεγκτος).

εὐεξία, ἡ, *bonus habitus*. Pol. IV. 444. D: εὐεξία ψυ-
χῆς. VIII. 559. A: μεχρὶ ὑγείας τε καὶ εὐεξίας. Legg. VII.
789. C. 795. E. Gorg. 450. A: περὶ εὐεξίαν ... τῶν σω-
μάτων καὶ καχεξίαν. 464. A. Pol. VIII. 559. B. Riv. 134.
C: τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Prot. 354. B:
εὐεξίαι τῶν σωμάτων.

εὐέπεια, ἡ, *elocutionis suavitas, et in univ. venustas*.
Phaedr. 267. C: πρὸς ποιήσιν εὐεπείας. Ax. 369. D: εἰς
εὐεπείας λόγων.

εὐεπίθετος, ὁ ἥ, *facilis impugnatu*. Polit. 306. A:
μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.

εὐεργεσία, ἡ, *beneficium, meritum; res bene gesta, be-
nefactum*. Def. 413. E: εὐεργεσία ἐκούσιος. Gorg. 511. E:
ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας ... δύο δραχμὰς ἐπράξατο.
513. E: ἄλλην εὐεργεσίαν ... προσφέρειν. D: ταύτην τὴν
εὐεργεσίαν προέσθαι. Legg. VIII. 850. B: πρὸς εὐεργεσίαν
τῆς πόλεως (*in civitatem*). Apol. 36. C. Gorg. 520. E: τῶν
εὐεργεσιῶν. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν τιμὰς φέ-
ρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος. Ep. VII. 332. A: εὐεργε-
σίαις. Gorg. 522. B: ἄς οὗτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νο-
μίζουσιν. Pol. X. 615. B. 616. B.

εὐεργέτης, fem. εὐεργέτις, *qui bene meretur vel meri-
tus est; beneficus*. Gorg. 506. C: μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ
ἀναγεγράψει. Crat. 403. E: μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' ἀν-
τῷ. Legg. XI. 918. B. X. 896. E: τῆς ... εὐεργετίδος (ψυ-
χῆς). Apol. 36. D: ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτη. Phaed. 62. A:
ἀλλ' ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργέτην. De virt. 379. B: ἀπέ-
κειντο τῇ πόλει σωτήρες τε καὶ εὐεργεταί. Ep. VIII. 356.
D: τοῖς γενομένοις ποτὲ εὐεργέταις.

εὐεργετικός, ἡ, ὅν, *beneficus*. Del. 412. E: εἰς
εὐεργετικὴν ἀνθρώπων.

εὐεργετῶ, *bene mereor, beneficium confero in aliquem*.
Crat. 428. A: εὐεργέτει καὶ Σωκράτη τόνδε. Theag. 127. C:
ἐὰν Θεάγῃ τουτονὶ ... εὐεργετῆς cet. Legg. XI. 927. C:

εὐεργετῖν. Apol. 36. C: ἕκαστον ... εὐεργετῖν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν. Hipp. mai. 281. C: τὴν σαυτοῦ πόλιν ἱκανῶς εὐεργετῖν. Men. 91. C. Gorg. 470. C: μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν. Ep. VII. 351. A. B. Pol. X. 615. B: εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες ... εἶεν. Men. 92. D: τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτησον. Pol. I. 345. A: ὁ τι ἂν ἡμῶς ... εὐεργετήσης. Cony. 184. B: εὐεργετούμενος εἰς χρήματα cet. Crit. 43. A: καὶ τι καὶ εὐεργέτηται (v. εὐεργετῖται) ὑπ' ἐμοῦ. Gorg. 520. C: ἄλλην ... εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθεῖς.

εὐέρκεια, vid. εὐερκία.

εὐερκήης, ὁ ἧ, bene septus vel munitus. Legg. VI. 760. E: ὅπως εὐερκήης ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται. Critia. 113. D: τὸν γήλορον ... ποιῶν εὐερκή. Legg. VIII. 848. E: ὑποδογῇν ... εὐερκή.

εὐερκία, ἧ, bona munitio. Legg. VI. 778. C: εὐερκίας (Par. A. εὐερκειάς) τε καὶ καθαρότητος χάριν. 779. B: εὐερκίαν (A. εὐέρκειαν).

εὐετηρία, ἧ, fertilitas, proventus. Cony. 188. A: ἦκει φέροντα εὐετηρίαν cet.

εὐήθεια, ἧ, simplicitas; fatuitas. Phaedr. 242. E: ἔτι τε ἡ εὐήθεια αὐτοῖν (τοῖν λόγοις) πάννυ ἀστείαν. 275. B: ὑπ' εὐηθείας. (Id. Hipp. min. 371. D.). C: πολλῆς ἂν εὐηθείας γέμοι. Polit. 309. E: εὐηθείας ... λαμβάνει φήμην. Pol. III. 400. E: εὐρηθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ. I. 348. D: πάννυ γενναίαν εὐήθειαν. III. 401. E: οὐχ ἦν ἄνοϊαν οὐσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Legg. III. 679. C: διὰ τὴν λεγομένην εὐήθειαν. Demod. 385. C.

εὐήθης, ὁ ἧ, bonus, simplex; fatuus, ineptus; pugnant. Soph. 267. E: ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστείος ... καὶ εὐήθης. X. 598. D: ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος. Charm. 162. A. Ep. XIII. 360. C: ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης. Prot. 343. E: εὐήθεις ... τοῦτό γε φανείη ἂν, καὶ οὐ Σιμωνίδου. Theaet. 210. A. Legg. IV. 722. A: λίαν εὐήθεις. Theaet. 175. E: ὧ ἀνεμίσητον εὐήθει δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι. Phaedr. 242. D: εὐήθη καὶ ὑπὸ τι ἀσεβῇ (λόγον). Alc. II. 149. E: ἡμεῖς εὐήθη λόγον λέγομεν. Phaed. 68. E: τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη (pugnantem) σωφροσύνην. 87. C: ὅτι εὐηθες λέγει ὁ τοῦτο λεγών. Pol. IV. 425. B: νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὐηθες. III. 409. A: διὸ ... καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται. Legg. III. 679. C. Hipp. mai. 293. D: λίαν γὰρ εὐήθη ... ἐστίν. Alc. II. 140. C: εὐήθεις (sq. ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς). Legg. III. 679. E: εὐηθέστεροι ... καὶ ἀνδρείότεροι cet. VII. 818. B: οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηθέστατος ἐστὶ μακροῶ. Hipp. mai. 289. E: εὐηθέστατος οὐκ ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος. Pol. I. 343. D: ὧ εὐηθέστατε Σώκρατες.

εὐηθίζομαι, *ineptio*. Pol. I. 336. E: τί εὐηθίσεις πρὸς ἀλλήλους —;

εὐηθικός, ἡ, ὄν, *bonus, simplex; facilis vel facile cedens*. Pol. I. 343. C: ἀρχεῖ τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Charm. 175. D: οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἢ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν.

εὐηθικῶς, *stolide, inscipienter*. Pol. VII. 529. B: ἴσως οὖν καλῶς ἡγεῖ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. Hipp. mai. 301. D: οὕτως εὐηθικῶς εἶχομεν.

εὐηθῶς, *stolide, inepte*. Phaed. 100. D: τοῦτο δὲ ἀπλῶς ... καὶ ἴσως εὐηθῶς ἔχω παρ' ἐμαντιῶ. Hipp. mai. 301. C: οὕτως... εὐηθῶς καὶ ἀδιανοήτως διακείσθαι. Ib. ὡς εὐηθῶς διακείμεθα. Polit. 276. E: ἀμαρτανόντες εὐηθέστερα τοῦ δέοντος.

εὐήμερος, ὁ ἡ, *mansuetus*. Tim. 71. D: ἔλεων τε καὶ εὐήμερον ποιοῖ τὴν περὶ τὸ ἥπαρ ψυχῆς μοῖραν κατφορισμένην.

εὐήνιος, ὁ ἡ, *qui facile regitur vel ducitur; trop. flexibilis*. Legg. IX. 880. A: ἔάν ... εὐπειθῆς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. Phaedr. 247. B: τὰ ... θεῶν ὀχήματα ... εὐήνια ὄντα cet. Legg. V. 730. B: ὅς' ἂν ... ἐπαινος παιδεύων ... εὐήνιους (v. εὐνοϊκούς) μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς ... ἀπεργάζεται (ἀπεργάζεται?). Pol. V. 467. E: ἐφ' ἵππων ... εὐηνωτάτων.

εὐηνήως, *ita ut quis facile ducatur vel regatur*. Soph. 217. C: τῷ ... ἀλύπως τε καὶ εὐηνήως προσδιαλεγόμενον.

εὐήτριος, ὁ ἡ, *bene testus*. Polit. 310. E: λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕψοςμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν.

εὐθαρσία, ἡ, *fiducia*. Def. 412. A: εὐθαρσία ἐπὶ θανάτου προσδοκία.

εὐθέως, *confestim, statim*. Phaed. 63. A: οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι. Lach. 190. C. Sis. 388. D. Ep. VII. 329. E.

εὐθημονοῦμαι, *administro*. Legg. VI. 758. B: εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκίσεις.

εὐθύ, *recta in vel ad* —. Gorg. 525. A: ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς. Theag. 129. D: εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Lys. 203. A: εὐθὺ Λυκείου. B: ἐξ Ἀκαδημίας ... πορεύομαι εὐθὺ (v. εὐθύς) Λυκείου. Ib. δεῦρο δὴ ... εὐθὺ ἡμῶν. Cum subst. Ax. 364. B: ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ. *contra, adversus. Theag. 129. A: εὐθὺ τοῦ δαιμονίου.

εὐθυμος, ὁ ἡ, *alacer*. Legg. VII. 792. B: ἄρ' οὐκ οἴομεθα εὐθυμον μᾶλλον τε καὶ ἔλεων ἀπεργάζεσθαι ... τὴν ψυχὴν τοῦ τρεφομένου;

εὐθυμῶ, *lactifico*. Pol. II. 383. B: εὐθυμῶν ἐμέ (Aesch.). Med. oblector. Legg. VII. 797. B: εὐθυμεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις.

εὐθύμως, *laeto animo*. Ax. 365. B: εὐθύμως ... εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι.

εὐθύναι (al. εὐθύναι), αἱ, *castigatio*. Prot. 326. E: ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ ... ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐθύναι (v. εὐθύναι). **accusatio*. Legg. XI. 881. E: ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ. **iudicium magistratus gesti*. Legg. VI. 774. B: ἐν ταῖς εὐθύναις. XII. 945. D: ἐὰν δ' ἄλλως τὰ περὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων γίνηται. 946. D: ἐὰν ... ἀποφύγῃ τις τὰς εὐθύνας. E. 947. E.

εὐθύνος, ὁ, *rationum reddendarum exactor*. Legg. XII. 945. A: κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὐθύνον. B: εὐθύνων ... πέρι. 946. D: κατὰ τὴν τῶν εὐθύνων γνώμην. Ib. αὐτῶν τῶν εὐθύνων κατηγορεῖται. E. C: τούτους ... εὐθύνους ἀποδείξει. D.

εὐθύντης, ὁ, i. q. εὐθύνος. Legg. XII. 945. B: τῶν ... τοιούτων εὐθύντης τίς ἱκανός; C: εὐθύντας τινας ... θείους.

εὐθύνω, *dirigo*, *trop. corrigo*, *castigo*. Prot. 325. D: ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον ... εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πηλγαῖς. 326. D: ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης. **rationem re-posco*, *inquiro in aliquem*. Legg. XII. 946. C: ὅσον ἂν εὐθύνωσι χρόνον. Polit. 299. A: εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας καὶ εὐθύνειν. **rego*, *guberno*. De lege 320. D: ἢ εὐθύνει τὴν Κρήτην.

εὐθυπλοκία, ἡ, *recta textura*. Polit. 283. A: ὅταν εὐθυπλοκία κρόκης καὶ στήμονος ἀπεργάζεται πλέγμα. 311. B. εὐθυπορία, ἡ, *via directa*. Legg. V. 747. A: κατὰ τὴν εὐθυπορίαν.

εὐθύπορος, ὁ ἢ, *directus*. Legg. VI. 775. D: ὥστ' ... οὐδὲν εὐθύπορον ἦθος οὐδὲ σῶμα ... γεννώη ποτ' ἄν.

εὐθύς, εἷα, ὅ, *directus*; *erectus*; *rectus* (etiam *trop.*). Parm. 137. E: εὐθύ γε, οὐ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχάτοιιν ἐκίπροσθεν ἦ. Phaed. 72. B: εὐθεία τις ... ἢ γένεσις ἐκ τοῦ ἐτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρύ. Parm. 137. E: οὔτε ... στοργγύλου οὔτε εὐθέος μετέχει. Ib. εὐθέος σχήματος. Legg. IV. 716. A: εὐθεία (v. εὐθείαν) περαινέει. Men. 75. A: ἐπὶ τῷ στοργγύλῳ καὶ εὐθεῖ. Gorg. 525. A: οὐδὲν εὐθύ διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τεθράφθαι. Theaet. 173. A: τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται. 194. B: κατὰ τὸ εὐθύ. (Id. Pol. IV. 436. E.) Phil. 51. C: εὐθύ τι λέγω ... καὶ περιφερές cet. Pol. IV. 436. E. X. 616. B: φῶς εὐθύ (*erectum*). Men. 74. D. E. Critia 118. D: διώρυγες εὐθείαι. Pol. X. 602. C: ταῦτά καμπύλα τε καὶ εὐθεία (φαίνεται). Ep. VII. 343. E: τὰ ... εὐθεία δὴ στοργγύλα (κεκλήσθαι).

εὐθύς, *statim*, *illico*. Prot. 310. B: εὐθύς εἶσω ἦει. 341. E: εὐθύς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. Phaedr. 243. A: ποιεῖ εὐθύς. Theaet. 144. E: πότερον εὐθύς ἂν ἐπιστεῖνόμεν —; Soph. 235. B: ἐὰν ... ἡμῶς εὐθύς ὁ σοφιστῆς ὑπομείνῃ,

συλλαβεῖν αὐτόν (ubi est Lat. *simulac* — *statim*. Aliter Heind.). Phil. 51. B: πᾶν μὲν οὖν οὐκ εὐθύς δῆλόν ἐστιν ἃ λέγω cet. Conv. 174. E: εὐθύς ... ὥς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Pol. II. 378. C: τοιαῦτα λεκτέα πρὸς τὰ παῖδιά εὐθύς. Tim. 24. C: εὐθύς κατ' ἀρχάς. Legg. II. 653. B. Men. 100. A. (ubi verti possit *ohne weiteres*). — Saepius est Lat. *statim a* (v. c. ortu), et simpl. *a* (velut *a puero*). Polit. 301. E: τό τε σῶμα εὐθύς (vern. *gleich von Geburt*) καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων εἰς. Conv. 178. C: εὐθύς νέω ὄντι. Pol. VI. 485. D: εὐθύς ἐκ νέου. 486. B: εὐθύς νέου ὄντος. III. 386. A: εὐθύς ἐκ παίδων. 395. C. al. VII. 519. A: ἐκ παιδὸς εὐθύς. Legg. I. 642. B. VII. 788. D: νέων ὄντων εὐθύς ... τῶν παίδων. — Cum particip. est *statim ut vel simul ac c. modo finito*. Phaed. 70. A: εὐθύς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος cet. 75. B: γερόμενοι εὐθύς. C. Theaet. 142. D: εὐθύς οἰκᾷ ἐλθόν. 196. B: εὐθύς γενομένοις. Conv. 221. A: ἰδὼν εὐθύς παρακελεύομαι cet. Pol. I. 328. C. IV. 441. A. al.

εὐθυφερής, ὁ ἧ', in rectum tendens, directus. Legg. VII. 815. B: εὐθυφερές ... γιγνόμενον.

εὐθυωρία, ἡ, directio. Pol. IV. 436. E: ὅταν ... τὴν εὐθυωρίαν εἰς δεξιὰ ... ἐγκλίνη. Tim. 45. B: κατὰ τὴν τῶν ὁρμῶν εὐθυωρίαν. Locr. 94. B: τῷ μήπω καθ' εὐθυωρίαν (directe) νοηθῆαι.

εὐκαιρία, ἡ, opportunitas s. tempus opportunum. Def. 413. C: χρόνον ἐπιτευξίς, ἐν ᾧ cet. Phaedr. 272. A: τοῦτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι.

εὐκαιρῶς, opportune. Phaed. 78. A: εἰς ὃ τι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα.

εὐκαρπος, ὁ ἧ', fructuosus. Critia 110. E: τῷ πάμφορον εὐκαρπὸν τε εἶναι.

εὐκίνητος, ὁ ἧ', qui facile movetur. Tim. 58. E: γερόμενον ... εὐκίνητον. 64. B: τὸ ... κατὰ φύσιν εὐκίνητον. A: τὸ τῆς εὐκινήτου ... φύσεως. 59. A: εὐκίνητον ὄντα ἔτι τὸν ὕγρον ὄγκον. Locr. 98. D: εἶδος πυρὸς εὐκιναιτότατον. Tim. 56. A: τὸ δ' εὐκίνητότατον (εἶδος) πηροί (ἀπορέμοντες). Ib. τὸ ... ἔχον ὀλιγίστας βάσεις εὐκίνητότατον ἀνάγκη πεφυκέναι.

εὐκλεής, ὁ ἧ', nobilis, gloriosus. Conv. 208. D: (ὑπὲρ) τοιαύτης δόξης εὐκλεοῖς. Menex. 247. D: ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς.

εὐκλεία, ἡ, gloria. Ep. VIII. 354. B: ὥστε ... μετ' εὐκλείας σῶζεσθαι. Menex. 247. A: εὐκλεία.

εὐκολία, ἡ, agilitas, facilitas. Legg. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχρείαν ἐπιτηδεύειν. *comitas. Alc. I. 122. C: (εἰς) εὐχρείαν καὶ εὐκολίαν (ἀποβλέψαι).

εὐκολος, ὁ ἧ', facilis, levis. Legg. IV. 708. B: οὐ τοίνυν εὐκολος ... γίγνεται ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν. Parm. 131. E: οὐ μοι δοκεῖ εὐκολον εἶναι τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. Pol. V. 453. D: οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν.

Legg. VI. 779. E: τὸ ... εἰπεῖν οὐ πάντων εὐκολώτατον. — Ut Lat. *facilis*, etiam est *comis*, *humanus*. Pol. I. 330. A: οὐθ' ὁ μὴ ἐπεικὴς ... εὐκόλος ποτ' ἂν ἐαυτῷ γένοιτο. Epin. 989. B: εὐκόλος (ψυχῇ). Pol. I. 329. D: ἂν ... κόσμιοι καὶ εὐκόλοι ὥσι.

εὐκόλως, *sine ulla difficultate, severitate, fastidio* al. Phaed. 117. C: μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπτε. Soph. 242. C: εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διελέχθαι (sq. μῦθόν τινα ... φαίνεται μοι διγχεῖσθαι). Pol. VII. 537. E: (ἢ ἂν) τὸ ... ἀκούσιον (ψεῦδος) εὐκόλως προσδέχεται. Legg. VI. 752. B: εὐκόλως καὶ ἀφοβως. Hipp. min. 364. D: πρῶς τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνεσθαι.

εὐκοσμία, ἡ, *modestia*. Prot. 325. D: ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν.

εὐκραΐς, ὁ ἡ, *temperatus*. Critia 112. D: εὐκραΐς (Par. A. εὐκρας) οὐσα (κρήνη) πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρος. εὐκρασία, ἡ, *temperatio*. Tim. 24. C: τὴν εὐκρασίαν τῶν ὥρων ... κατιδοῦσα.

εὐκρατος, ὁ ἡ, *temperatus, moderatus*. Ax. 371. D: εὐκρατος ἀγρ.

εὐκρίνεια, ἡ, *iudicandi facultas*. Def. 414. A.

εὐκρινῶς, *dilucide, clare*. Soph. 242. C: ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες (int. αὐτιά). Pol. VIII. 564. C: ἔν' εὐκρινέστερον ἰδῶμεν ὁ βουλόμεθα.

εὐκριτος, ὁ ἡ, *perspicuus*. Polit. 272. C: εὐκριτον ὅτι ... διέφερον. D: τοῦτο ... καὶ μάλ' εὐκριτον.

εὐκταῖος, α, ον, *optandus*. Legg. III. 687. E: ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον (al. εὐκτέον) οὐδὲ ἐπεικτέον. **preces continens*. Legg. X. 906. B: ἐν εὐκταίαις τιςὶν ἐπιπῶαῖς.

εὐκτός, ἡ, ὄν, *exoptatus*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

εὐκυκλος, ὁ ἡ, *orbiculatus*. Soph. 244. E: εὐκύκλον σφαίρης (Parm.). Tim. 40. A: εὐκυκλον ἐποίει.

εὐλάβεια, ἡ, *cautio; evitatio*. Pol. VII. 539. A: μία ... εὐλάβεια αὕτη οὐκ ἔστι τὸ μὴ cet. Legg. IX. 854. B. Def. 412. C: εὐλάβεια ὀρθοῦ πόρον. 413. C: φυλακὴ κακοῦ. 414. A. Pol. III. 416. B: τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρσκευασμένοι ἂν εἶεν. Legg. I. 649. E: ἂν καὶ ὁπωσιστῶν μετ' εὐλαβείας γίγηται. II. 669. B: εὐλαβείας ... δεῖται πλείστης πασῶν εἰκονων. V. 730. A: πολλῆς ... εὐλαβείας ... πορευθῆναι. VII. 798. D. Pol. VII. 539. D: ἐπ' εὐλαβεία ... προεῖρηται. Prot. 317. B: εὐλάβειαν ταύτην ... βελτίω ἐκείνης εἶναι. 321. A: εὐλάβειαν ἔχων μὴ cet. Alc. I. 132. A. Legg. VIII. 830. B: ἵνα ... αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετώντο ... ἱκανῶς. VII. 815. A: τὰς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ... μιμουμένην.

εὐλαβής, ὁ ἡ, *cautus*. Legg. V. 736. D: σμικρὰ μετὰβασις εὐλαβής. Polit. 311. B: πρὸς ... τὸ δίκαιον καὶ εὐλαβές. A: ἦδη σφόδρα ... εὐλαβῇ καὶ δίκαια καὶ

σωτήρια. (De lege 320. E. pro εὐλαβῆς εἵης nunc scribitur εὐλαβήσει).

εὐλαβητικός, ἡ, ὄν, *cautus*. Def. 412. A: εὐλαβη-
τικός ὢν χοή.

εὐλαβοῦμαι, *caveo, cautionem adhibeo; vereor et reve-*
reor; oio. Ep. II. 313. E: εὐλαβοῦ μὴ cet. 314. B. Pol. VI.
507. A: εὐλαβεῖσθε ... μὴ πη ἔξαπατήσω ὑμᾶς. Phaed.
101. C: οὐκ εὐλαβοῖτο ἂν λέγειν —; Crat. 399. A: ἐὰν μὴ
εὐλαβῶμαι. Gorg. 519. A: ἐὰν μὴ εὐλαβῇ. Prot. 316. D:
χοή εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα πράττοντα. Gorg. 487. C. Pol.
VIII. 564. C. Charm. 155. D: εὐλαβεῖσθαι μὴ ... μοῖραν
αἰρεῖσθαι κραῖν. Prot. 333. E: εὐλαβούμενος. Conv. 187.
E: εὐλαβούμενον (*cum cautione*). Legg. XI. 927. C: εὐλα-
βούμενον περὶ τροφὴν τε καὶ παιδείαν ὀφεινῶν. Phaed. 91.
C: εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ cet. Pol. II. 372. C: εὐλαβού-
μενοι πενίαν ἢ πόλεμον. IV. 469. B: εὐλαβουμένους τὴν
... δουλείαν. X. 608. A: εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπέσειν εἰς
τὸν ... ἔρωτα. Legg. IX. 879. E: τὸν ξενικὸν ... θεὸν εὐ-
λαβούμενοι (*reverentes*). Prot. 315. B: ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο
μηδέποτε ἐμποδῶν ... εἶναι. Phaedr. 236. C: εὐλαβήθητι.
Pol. IX. 574. B: ἄρ' εὐλαβηθεῖη ἂν —; Phaed. 89. C: εὐ-
λαβηθῶμεν τι πάθος μὴ πάθωμεν. 90. D. Phil. 45. A.
Phaed. 99. D: εὐλαβηθῆναι μὴ cet. Conv. 222. B. Legg. III.
691. B. D. Ion. 537. A: εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν καμπήν.
Euthyd. 284. D: ὢν σὺ ... εὐλαβήσει εἶναι. De lege 320. E.
Pol. VI. 507. A: εὐλαβησόμεθα. Euthyd. 304. A: εὐλαβή-
σοσθε μὴ πολλῶν ἐναντίον λέγειν. Pol. III. 410. A: εὐλα-
βήσονται ... εἰς χρεῖαν ἵεναι. V. 467. D. Gorg. 480. E:
τοῦτο ... εὐλαβητέον. 527. B: ὡς εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδι-
κεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι. IV. 424. C: εἶδος ... μετα-
βάλλειν εὐλαβητέον. X. 608. A.

εὐλαβῶς, *caute*. Soph. 246. B: μάλα εὐλαβῶς ἄνω-
θεν ... ἀμύνονται.

εὐλή, ἡ, *vermiculus*. Ax. 365. C: εἰς εὐλὰς ... μεταβάλλων.

εὐλίμενος, ὁ ἡ, *portuosus*. Legg. IV. 704. B: εὐλί-
μενος (ἢ πόλις) ... μάλιστα. D. Ib. ὅσον εὐλίμενωτέρα
αὐτὴν φησ εἶναι.

εὐλογία, ἡ, *orationis decentia*. Pol. III. 400. D: εὐλο-
γία ... καὶ εὐαρμοστία ... εὐηθεία ἀκολουθεῖ. **praedicatio*.
Ax. 365. A: αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν.

εὐλογιστία, ἡ, *rectum iudicium, prudentia*. Def. 412.
E: ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας.

εὐλογος, ὁ ἡ, *rationi consentaneus*. Def. 413. C: ὄρεξις
εὐλογος. Crat. 396. B: εὐλογον ... μεγάλης τινος διανοίας
ἐκγονον εἶναι τὸν Δία. Legg. II. 665. B. Pol. X. 605. E:
εὐκ εὐλόγω ἔοικε. Ep. VII. 352: εὐλογώτερα.

εὐλογῶ, *laudo*. De lege 320. E: εὐλογοῦντες ἢ κατη-
γοροῦντες.

εὐλόγως, cum v. ἔχειν est rationi consentaneum esse. Phaed. 62. D. Crat. 416. A.

εὐμάθεια et εὐμαθία, ἡ, docilitas. Pol. VI. 490. C: εὐμάθεια, μνήμη. 494. B. Charm. 159. D: εὐμαθία κάλλιον ἢ δυσμαθία: E: ἔστι ... ἡ ... εὐμαθία ταχέως μαθηθάνειν. Id. Men. 88. B. Ep. VII. 344. A. Men. 88. A: εὐμαθίαν καὶ μνήμην. Pol. X. 618. D: εὐμαθίαι (codd. aliquot εὐμάθειαι).

εὐμαθής, ὁ ἡ, docilis. Pol. VI. 486. C: εὐμαθὴς ἡ δυσμαθής. 487. A. Legg. IV. 709. E. 710. C. Epin. 985. A: ἅτε γένους ὄντα εὐμαθοὺς τε καὶ μνήμονος. Theaet. 144. A: τὸ ... εὐμαθῆ ὄντα ... πρᾶον εἶναι διαφερόντως. Legg. V. 747. B: ὅτι ... εὐμαθῆ καὶ μνήμονα ... ἀπεργάζεται. Ep. VII. 339. E. Theaet. 194. D: εὐμαθεὶς. E. Pol. VI. 503. C: εὐμαθεὶς καὶ μνήμονες cet. Ep. VII. 344. A: ἄλλοι δὲ ἄλλων εὐμαθεὶς ἅμα καὶ μνήμονες. Legg. VII. 812. E: δεῖ δὲ ὅτι μάλιστα εὐμαθεὶς εἶναι τοὺς νέους. IV. 718. D: εἰ ... εὐμαθέστερον ἀπεργάσεται.

εὐμαθῶς, ita ut facile discas, et in univ. facile. Legg. IV. 723. A: ἵνα ... εὐμενῶς καὶ ... εὐμαθέστερον τὴν ἐπίταξιν ... δέξεται.

εὐμάρεια, ἡ, facilitas. Lys. 204. D: εὐμάρεια ἡμῖν ἐστὶ (facile nobis accidit ut —) καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις Λύσιδος οἶσθαι τοῦνομα ἀκούειν. Legg. V. 738. D: ὅπως ἂν ... εἰς τε τὰς χρείας ἐκάστας εὐμάρειαν παρασκευάζωσι. *subsidium. Prot. 321. A: πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾷτο.

εὐμαρῶς, nullo negotio. Critia 113. E: τὴν ... νῆσον ... εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Legg. IV. 706. B.

εὐμελῆς (duct. a μέλομαι), ὁ ἡ, bene curatus, h. e. apparatus. Ax. 371. D: συμπόσια ... εὐμελῆ.

εὐμένεια, ἡ, benevolentia. Conv. 197. B: φιλόδωρος εὐμενείας. Legg. IV. 723. A: διὰ τὴν εὐμένειαν.

εὐμενής, ὁ ἡ, benevolus, propitius. Phaedr. 257. A: εὐμενὴς καὶ ἵλεως. Pol. IV. 496. E. Legg. IV. 712. B. VII. 813. A: μετὰ τύχης εὐμενοῦς. V. 729. D: τό γε φίλων ... εὐμενὲς ἂν τις κτῶτο. VII. 792. E: τὸ ... ἵλεων καὶ εὐμενὲς πρᾶον τε τιμῶσα. XI. 923. B: εὐμενεῖς ὄντες. 927. C. Pol. III. 416. B: ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν. Ep. VII. 344. B: ἐν εὐμενεσὶν ἐλέγχους ἐλεγχόμενα. Legg. V. 730. B: εὐμενεῖς. 718. D: εὐμενέστερον γιγνόμενον. VI. 776. D: ὡς χοῦ δούλους ὡς εὐμενεστάτους ἐκτῆσθαι καὶ ἀρίστους. VII. 797. D.

εὐμενῶς, benevole. Phaed. 89. A: ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς ... τὸν λόγον ἀπεδέξατο. Pol. V. 471. A: εὐμενῶς ... σωφρονιστοῖν. X. 607. D: εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. Legg. IV. 723. A. VII. 796. B: εὐμενῶς δωρεῖσθαι. Crit. 34. C: οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέχονται. Menex. 236. E. Legg. IV. 718. D: εὐμενέστερον (ἀκούειν).

εὐμετάβολος, ὁ ἥ, *mutabilis, inconstans*. Ep. XIII. 360. D: εὐμεταβόλου (ανθρώπου). Pol. VI. 503. C: τὰ βέβαια ... ταῦτα ἤθη καὶ οὐκ εὐμετάβολου.

εὐμεταχειρίσιτος, ὁ ἥ, *facilis tractatu*. Phaedr. 240. A: οὐτ' εὐάλωτον ... οὐτε ἄλοντα εὐμεταχειρίσιτον ἡγήσεται.

εὐμετρος. Tim. 90. E. *legebatur εὐμετροτέρος pro ἐμμετροτέρος* (sic Par. A. et pr. E. Al. ἐμμετροτέρος).

εὐμήκης, ὁ ἥ, *procerus*. Parm. 127. B: εὐμήκη ... καὶ χαριέντα ἰδεῖν.

εὐμήχανος, ὁ ἥ, *sollers, prudens*. Prot. 344. D: τὸν εὐμήχανον ὄντα. Pol. X. 600. A: πολλαὶ ἐπίνουσι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ... λέγονται.

εὐμίμητος, ὁ ἥ, *facilis ad imitandum*. Pol. X. 605. A: διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι.

εὐμμελὴς, ὁ, *hastam bene vibrans*. Alc. II. 149. E. (Hom.).

εὐμνημόνευτος, ὁ ἥ, *commemoratione dignus*. Tim. 18. C: ἢ τοῦτο ... εὐμνημόνευτον ὅτι cet. D: καὶ ταῦτα εὐμνημόνευτα.

εὐμοιρατῶ, *secunda fortuna utor*. Locr. 99. E: εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρατοῦσι.

εὐμοιρος, ὁ ἥ, *compos*. Conv. 197. D: κτητὸς εὐμοίροις (anteced. ἀμοίροις).

εὐμορφία, ἡ, *formositas*. Conv. 218. E: τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπαν διαφέρων. Legg. IV. 716. A: σώματος εὐμορφία. V. 744. B: κατὰ σωμάτων εὐμορφίης (v. εὐμορφίαν).

εὐμουσία, ἡ, *decentia, honestas*. Gorg. 486. C. (Eurip.).

εὐνή, ἡ, *cubile*. Prot. 321. A: εἰς εὐνάς ἰοῦσιν. Polit. 272. A: μαλακάς ... εὐνάς εἶχον. **tabernaculum*. Pol. III.

415. E: σιραισιτεδυσάμενοι ... εὐνάς ποιησάσθων.

εὐνοία, ἡ, *benevolentia, favor*. Legg. I. 642. B: εὐνοίαι ... ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν ... τῇ πόλει. Phaedr. 241. C: οὐ οὐ μετ' εὐνοίας γίγνεται. Pol. V. 470. A: ἐάν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας εὐνοίας. Legg. III. 695. D. Gorg. 485. A: εὐνοία τῇ ἑαυτοῦ (sibi ipse favens). 486. A: εὐνοία ... ἐρῶ τῇ σῇ (erga te). Theaet. 151. C: οὐκ οἶονται με εὐνοία τοῦτο ποιεῖν. Polit. 262. C: εὐνοία τῆς σῆς φθόνως. Legg. I. 635. B: τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα, ἀλλ' εὐνοία δεχομένῳ. Prot. 337. B: δι' εὐνοίαν. Id. Phaedr. 275. A. Ep. IV. 321. A: κατ' εὐνοίαν. Gorg. 487. A: εὐνοίαν καὶ παρρησίαν. Legg. I. 642. C: πρὸς τοῖς τὴν πόλιν εἰς φόρον ἄγοντας πᾶσαν εὐνοίαν ἔχον. E: εὐνοίαν ... ἔμιν ... ἔχουσι. XI. 931. A.

εὐνοϊκῶς, *benevole*. Hipp. mai. 291. E: ὅτι μοι δοκεῖς εὐνοϊκῶς ... βοηθεῖν.

εὐνομία, ἡ, *bona constitutio, ordo; obtemperatio legibus; modestia*. Def. 413. E: εὐν. πειθαρχία νόμων σπουδαίων. Hipp. mai. 284. D: ἀνευ τούτου (i. νόμου) μετὰ εὐνομίας

ἀδύνατον οἰκεῖν. Pol. IV. 425. A: ὅταν ... παῖδες ... εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξονται. Legg. XII. 960. D: εὐνομίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς. Soph. 216. B: ὑβρεῖς τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν.

εὐνομος, ὁ ἥ, *bonis temperatus legibus et institutis; bene institutus; in hominibus pos. valet legibus obtemperans, modestus.* Hipp. mai. 283. E: εὐνομός γ' ἡ Λακεδαιμόνων. Pol. V. 462. E: τὴν γε εὐνομον (πόλιν). Legg. IV. 712. A: τὸ πόλιν εὐνομον γίγνεσθαι. II. 656. C: τοὺς τῶν εὐνόμων παῖδας. VII. 815. B: εὐνόμων ἀνδρῶν. XI. 934. E. XII. 950. D: ἐν ταῖς εὐνόμοις πόλεσι καὶ χώραις. Hipp. mai. 283. E. Tim. 23. B: κατὰ πάντα εὐνομωτάτη διαφερόντως. 20. A: εὐνομωτάτης ὦν πόλεως. Legg. I. 638. B: εὐνομωτάτοι.

εὐνομοῦμαι, *bonis legibus utor vel instructus sum, bene institutus sum vel gubernor.* Hipp. mai. 284. B: ἥτις (πόλις) ... εὐνομεῖται. Crit. 53. B: εὐνομοῦνται ... ἀμφοτέρω. Pol. X. 605. B: εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν. Crit. 52. E. Pol. X. 607. C: ἐν πόλει εὐνομουμένη. Tim. 24. D: εὐνομούμενοι. Pol. III. 406. C: πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις. Legg. XII. 950. A: ἅτε οὐδαμῶς εὐνομουμέναις (πόλεσιν). 951. B. Crit. 53. C: τὰς ... εὐνομουμένας πόλεις. Pol. II. 380. B: εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι (ἡ πόλις).

εὐνομῶ, i. q. εὐνομοῦμαι. Legg. XI. 927. B: ὅπου περ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ (nisi forte leg. εὐνομος οὖσα).

εὐνους, ὁ ἥ, *benefolus, propitius.* Gorg. 487. B: ἐμοὶ γ' εἰ εὐνους. D. Pol. VIII. 558. B: εὐνους ... τῷ πλήθει. Ep. XIII. 363. A. Phaedr. 256. A: ὡς σφόδρ' εὐνοὺν ἀσπαζόμενος. Pol. VIII. 549. E: οἱ δοκοῦντες εὐνοὶ εἶναι. X. 608. A. Legg. V. 729. C: εὐνους ἂν ... θεοὺς εἰς παιδῶν αὐτοῦ σποράν ἴσχοι. Phaedr. 239. E: τῶν φιλιτάτων τε καὶ εὐνουστάτων ... κτημάτων. Lach. 181. B: ἡγοῦ με ἐν τοῖς γ' εὐνουστάτοις σοι εἶναι.

εὐνοῦχος, ὁ, *eunuchus.* Pol. V. 479. C: περὶ τοῦ εὐνούχου. Legg. III. 695. B: ὑπὸ ... τοῦ λεγομένου τότε εὐνουχου. Ep. VII. 332. A. Legg. III. 695. A: ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ εὐνούχων παιδευθέντας. Alc. I. 121. D.

εὐνοῶ, *benefolus sum.* Ep. VII. 349. E: καὶ οὐκ (v. οὐκέτι) εὐνοεῖν (v. εὐνοεῖν) ὧςτό με.

εὐξεστος (epic. εὐξεστος), η, ον, *bene politus vel fabricatus.* Ion. 537. A. (Hom.).

εὐομολόγητος, ὁ ἥ, *facilis concessu.* Pol. VII. 527. B: εὐομολόγητον.

εὐορκος, ὁ ἥ, *iusiurandum conservans.* Pol. II. 363. D: τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου.

εὐπαγής, ὁ ἥ, *bene compositus, solidus.* Def. 416: ἐπιστήμη ποιητικὴ πύλεως εὐπαγής. Legg. VI. 775. C: εὐπαγὲς ... ξυνίστασθαι τὸ φνόμενον.

εὐπάθεια, ἡ, *laetitia, deliciae.* Pol. III. 404. D: Ἄτ-

τικῶν περιμιάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας. X. 615. A: τὰς ... ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγείσθαι.

εὐπαθῶ, *voluptate fruor*. Phaedr. 247. D: εὐπαθεῖ.

Pol. I. 347. C: οὐδ' ὥς εὐπαθήσοντες (v. εὐπαθήσονται).

εὐπαιδίᾳ, ἡ, *proles praeclara*. Pol. II. 383. B. (Aeschyl.).

εὐπαράγωγος, ὁ ἡ, *facilis ductu*. Tim. 69. D: ἐλπίδα ... εὐπαράγωγον αἰσθήσει τε ἀλόγῳ cet.

εὐπαράκλητος, ὁ ἡ, *qui facile perducitur*. Ep. VII.

328. A: ὡς εὐπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ... λόγον καὶ βίον.

εὐπαράμυθτος, ὁ ἡ, *is quem facile quis flectit et exorat*. Legg. X. 888. C: (ὡς) εὐπαράμυθτοι (θεοὶ) ...

εἰσι θύμῳ καὶ εὐχαῖς. 885. B: εὐπαράμυθτοις.

εὐπειθεία, ἡ, *obedientia*. Locr. 104. B: εὐπειθείᾳ τε καὶ καρτερίᾳ.

εὐπειθής, ὁ ἡ, *facilis adductu, facile obediens, et in*

univ. obtemperans. Phaedr. 254. A: ὁ μὲν εὐπειθὴς τῷ ἡνιό-

χῳ τῶν ἱππῶν. Legg. IX. 880. A. Epin. 989. B: πρὸς τὸ

σωφρονεῖν εὐπειθής. Legg. X. 890. C: ὅς δ' ἂν μὴ παρέ-

χῆται ἑαυτὸν τοῖς νόμοις εὐπειθῇ. Phaedr. 271. D: οἱ ...

τοιοιοῖδε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε λόγων ... εἰς τὰ τοιαῦτα εὐπειθεῖς.

Legg. VII. 801. E: τοῖς νόμοις εὐπειθεῖς γεγονότες. I. 632.

B: τοῖς ... εὐπειθέσι τῶν νόμων (τῷ νόμῳ?). IV. 715. C:

ὅς δ' ἂν τοῖς τεθειμένοις νόμοις εὐπειθέστατος τ' ἦ cet. 718. C:

ὡς εὐπειθέστατους πρὸς ἀρετὴν εἶναι.

εὐπέτεια, ἡ, *facilitas*. Legg. IV. 718. D: οὐ γὰρ

πολλὴ τις εὐπέτεια οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμοποιημένων ὡς

ἀρίστων ... γίγνεσθαι. Tim. 64. D: τὸ ... μετ' εὐπετείας

γιννόμενον ἅπαν cet. 83. E. Pol. II. 364. C: οἱ μὲν κα-

κίως πέρι εὐπετείας διδόντες.

εὐπετής, ὁ ἡ, *facilis*. Soph. 254. A: οὐδαμῶς εὐπε-

τῆς ὀφθῆναι. Phaedr. 271. C: οὐκ εὐπετές. Parm. 165. D.

Pol. II. 364. A: εὐπετές κηρύσσεται. 365. C. Legg. XI. 933.

A. al. Pol. VI. 494. D: ἂρ' εὐπετές οἶμαι εἶναι εἰσακούσαι —;

Soph. 218. D: εὐπετεστέραν ... ὁδόν.

εὐπετῶς, *facile*. Tim. 81. D: αἰτὰ δὲ ... εὐπετῶς

διαίρεται. Legg. IV. 708. C: ἄλλας ... οὐκ εὐπετῶς ἀνέ-

γεται. Euthyd. 304. C. Ep. VII. 327. D. VIII. 353. C. Pol.

II. 369. A: ἐλπίς εὐπετεστέρον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν.

εὐπλαστος, ὁ ἡ, *facilis ad fingendum, flexibilis*. Pol.

IX. 588. D: ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ ... λόγος. Legg.

II. 666. C: εὐπλαστότερον εἶναι (τὸ τῆς ψυχῆς ἥθος).

εὐπλοΐη, ἡ, *bona navigatio*. Hipp. mai. 370. C. (Hom.).

εὐπνοὺς, ὁ ἡ, *perflabilis; neutr. perflabile (vern. das*

Luftige). Phaedr. 230. C: τὸ εὐπνοον τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητόν cet.

εὐπορία, ἡ, *facilitas; subsidium; copia*. Prot. 321. E:

εὐπορία ... ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται. Crat. 414. D. Legg.

X. 909. E: ὅταν εὐπορίας τινὸς λάβωμεν. Crat. 419. C:

εὐπορία τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς. Phil. 15. C. Hipp. mai. 298. C:

ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ εἶναι. Crat. 415. C: εὐπορίαν. Tim. 44. F: εὐπορίαν ἔδουσαν. Critia 107. B. Eryx. 392. D: ὥστε εὐπορίαν εἶναι ... πᾶν πολλὴν γεωργεῖν.

εὐπορος, ὁ ἥ, *facilis; expeditus* (in re et homine); etiam *parabilis*. Pol. I. 328. E: ἡ ῥαθία καὶ εὐπορος (ὁδός). Legg. V. 737. A: οὐκ εὐπορος ... πολιτικὴ πράξις οὐδεμία γίγνεται ἂν πόλει. Crat. 419. A: συμφέρον καὶ εὐπορον. Legg. VIII. 810. D: οὐδαμῶς εὐπορον. Eryx. 405. D: ἴσως ... παντὶ ἀνθρώπῳ εὐπορον γινῶναι ὅτι cet. Legg. VIII. 810. C: τό τε φαινόμενον εὐπορον καὶ τὸ μὴ φράζειν. Soph. 241. B: τὰς ... ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ... ὁρᾷς ὡς εὐποροὶ (*faciles inventu*) καὶ πολλοί. Pol. III. 404. C: ἃ ... μάλιστα ἂν εἶν στρατιώταις εὐπορα. Phaed. 86. D: εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τι οὐκ ἀπεκρίνατο; Charm. 167. B. Lach. 194. B. Prot. 348. D: εὐπορώτερον ... πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λόγον cet. Pol. VIII. 564. E: πλείστον ... μέλι καὶ εὐπορώτατον. **opulentus*. Conv. 204. B: πατρὸς ... σοφοῦ ἐστὶ καὶ εὐπόρου. Ep. XIII. 361. D: τὰ δὲ νῦν ἐγὼ αὐτῶν εὐπορώτερος.

εὐπορῶ, *facile possum, et in univ. possum, habeo* (v. c. *dicere al.*), *scio; valeo* (ad aliquid faciendum); *copiam habeo*; etiam in eo ponitur cui *res succedit*. Legg. VI. 754. A: ἐγὼ ... οὐδαμῶς εὐπορῶ πλήν γε ἐνός εἰπεῖν. Lys. 213. C. Ion. 532. C: εὐπορῶ ὅ τι λέγω. Gorg. 478. A: εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὥδε σκόπει. Conv. 209. B: πρὸς τοῦτον τὸν ἀνθρώπον εὐθύς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς. Legg. VII. 791. D: καθ' ὅσον εὐπορεῖ τούτων. Ion. 533. A: εὐπορεῖ ὅ τι εἶπῃ. Phaedr. 253. A: εὐποροῦσι (v. ἐροῦσι). Ion. 536. C: σχιματίων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι. Legg. I. 634. B: οὐκ ἂν ἴσως εὐποροῖν ... λέγων. Tim. 26. C: ἵνα εὐποροῖεν λόγων μετ' ἐμοῦ. Soph. 243. C: περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φαιρὲν καὶ μανθάνειν. 267. D: ὀνομάτων ... μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. Euthyd. 279. A: εὐπορεῖν pro εὐρεῖν scribe. Cl. et Vat. Θ. Eryx. 394. C: ἀπάντων εὐπορεῖν παρὰ χοῆμα. Phaedr. 235. A: ὡς οὐ πᾶν εὐπορῶν πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ. Men. 80. C: οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς πρὸς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. Eryx. 394. B: μηδενὸς γ' εὐποροῦντα τῶν ἐπιτηδείων. Conv. 219. D: οὐθ' ὅπῃ προσαγαροίμην αὐτὸν εὐπόρου. Legg. III. 679. A: σκενὼν ... εὐπόρου. Hipp. mai. 297. E: καὶ ... δὴ τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορηκέναι. Conv. 203. E: ὅταν εὐπορήσῃ. Phaed. 84. D: εἴ τι μᾶλλον οἶσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Menex. 235. C.

εὐπόρως, *expedite, facile*. Conv. 215. A: εὐπόρως ... καταριθμῆσαι. 223. A: ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον εὔρεν. 204. E: τοῦτ' εὐπορώτερον ... ἔχω ἀποκρίνασθαι.

εὐπραγία, ἡ, *prosperitas, successus*. Prot. 345. A: τίς δ' εὐπραγία ἀγαθὸν ἱατρὸν ποιεῖ; Legg. III. 701. E: ὅτι τότε διαφερόντως ἐν αὐταῖς ἐγένετο εὐπραγία. Pol. II. 379. B:

αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Legg. VII. 814. E: ἐν εὐπραγίαις ... οὔσης ψυχῆς. X. 887. E. V. 732. C: κατὰ τε εὐπραγίας ἰσταμένου τοῦ δαίμονος ἐκάστου καὶ κατὰ τύχας. **recta faciendi vel rei alicuius tractandae ratio*. Alc. I. 116. B: οὐκ-
των εὐπραγίαν οἱ ἀνέλγται εὐτυχεστάτοί εἰσιν. 281. B: οὐ
μόνον ... εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ... ἡ ἐπιστήμη
παρέχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πρᾶξει.

εὐπρέπεια, ἡ, *decentia, decorum; species, verisimilitudo*.
Phaedr. 274. B: τὸ δ' εὐπρεπείας ... γραφῆς περὶ καὶ ἀπρε-
πείας. Phaedr. 92. D: μετὰ εἰκότος τινος καὶ εὐπρεπείας.
Crat. 402. E: τὸ ... εἰ ἔγκνεται ἴσως εὐπρεπείας ἔνεκα. Eu-
thyd. 305. E: ὁ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν. Ib. ἔχει ...
εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀληθειαν. Ep. VII. 333. D: πρὸς
τὴν (τὸ τῆν?) εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς ... αὐτῷ γίνεσθαι.

εὐπρεπής, ὁ ἡ, *decens, speciosus*. Polit. 296. A: καὶ
μὴν εὐπρεπής (ὁ λόγος). Legg. VI. 761. C: τὰ τε πηγάια
ῥέματα ... κοσμοῦντες ... εὐπρεπέστερα ... ποιῶσιν. Soph.
227. C: ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει.

εὐπρεπῶς, *apte*. Conv. 198. D: ὡς εὐπρεπέστατα τι-
θέναι. Soph. 251. A.

εὐπρόσωπος, ὁ ἡ, *vultu pulchro praeditus, formosus*.
Alc. I. 132. A: εὐπρόσωπος ... ὁ ... δῆμιος. Charm. 154. D:
οὐκ εὐπρόσωπος;

εὔρεσις, ἡ, *inventio*. De lege 314. B: εὔρεσις ... τῶν
πραγμάτων. Ib. εὔρεσις τινί. Phaedr. 236. A: οὐ τὴν εὔ-
ρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον. Crat. 436. A: εὔρε-
σιν τῶν ὄντων. Phil. 61. B. Pol. I. 336. E. De lege 317.
D: νόμον εἶναι τοῦ ὄντος εὔρεσιν.

εὔρετής, ὁ, *inventor*. Lach. 186. E: οὔτε ... εὔρετής
οὔτε μαθητής cet. 187. A: εὔρεται.

εὔρετικός, ἡ, ὄν, *ad inveniendum idoneus, inveniens*. Pol.
V. 455. B: ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὔρετι-
κὸς εἴη οὐ ἔμαθεν cet. Conv. 209. A: τῶν δημιουργῶν
ὅσοι λέγονται εὔρετικοὶ εἶναι. Polit. 286. E: ἂν ∴ τὸν
ἀκούσαντα εὔρετικώτερον ἀπεργάζηται. 287. A: τῆς τῶν
ὄντων λόγῳ δηλώσεως εὔρετικωτέρους.

εὔρημα, τό, *inventum*. Theaet. 150. C: οὐδὲ τί μοί
ἐστιν εὔρημα τοιοῦτον γερονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον.
Hipp. min. 372. C: ἔμμαντοῦ ποιοῦμενος τὸ μάθημα εἶναι
ὡς εὔρημα. Ion. 534. D: ἀτεχνῶς ... εὔρημά τι Μοισᾶν
(Tynnich. Vulgo Μοισῶν). De lege 321. A. Ep. II. 313. A:
εἶναι σὸν εὔρημα. Euthyd. 290. C: αὐτῶν τοῖς εὔρημασιν.
Prot. 326. D: ἀγαθῶν ... νομοθετῶν εὔρηματα.

εὐρίσκω, *invenio, reperio, deprehendo; etiam comperio;*
excoquo, indago; intelligo. Ion. 538. E: ἐπειδὴ ... ἐν Ὀμήρῳ
εὐρίσκεῖς ἅ cet. Legg. VI. 754. B: εὐρίσκει ξυμμάχους. Clit.
407. B: οὔτε διδασκάλους αὐτοῖς εὐρίσκετε τῆς δικαιοσύνης cet.

Apol. 23. C: εὐρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων cet. Legg. II. 664. A: τούτου ... περί πᾶσαν μηχανὴν εὐρίσκειν. XII. 957. A. Pol. I. 330. E: ὁ ... εὐρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα. Tim. 30. A: εὐρίσκειν ... οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ... κάλλιον ἔσεσθαι ποτ' ἔργον. Legg. III. 699. B: εὐρίσκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς. Ep. II. 312. B: ἢ αὐτὸς βελτίονα εὐρήσας τῶν παρ' ἐμοί. Phaedr. 252. A: ἰατρον εὐρήσκει ... τῶν μετρίστων πόνων. Lach. 186. C: εἰ ... εὐρήκεν ἢ μεμάθηκεν. Euthyd. 285. A: εἴτε αὐτὸ εὐρήματα cet. Pol. II. 373. E: ὅτι πολέμου αὐτὸ γένεσιν εὐρήκαμεν. IV. 421. E. Phaedr. 230. D: τὸ φάρμακον εὐρήκεναι. Crat. 436. A. Phil. 15. E: ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς θησαυρόν. Crat. 438. A. Ep. II. 313. B: τοῦθ' εὐρήκοι. Alc. I. 113. E: ὅπως αὐτὸς εὐρον. Phaedr. 275. A: ὑπομνήσεως φάρμακον εὔρες. Conv. 175. D: δῆλον ... ὅτι εὔρες αὐτὸ καὶ ἔχεις. Tim. 21. C: ὅσα εὔρεν ἐνθάδε ἦκων. Critia 113. A. Euthyd. 273. E: πόθεν τοῦτο τὸ φάρμακον εὐρέτην; Pol. X. 612. B: αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὐρομεν. Euthyd. 291. A: εὔρετε ἐκείνην —; Euthyd. 5. B: εὐροίμ' ἂν ... ὅπη σαθρὸς ἐστι. Pol. I. 343. D: οὐδαμοῦ ἂν εὔροις ... πλεόν ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου. III. 394. C. al. Prot. 321. D: ἥντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὔροι. Pol. II. 427. A: ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν καὶ ὅστισοῦν εὔροι. Legg. I. 638. B: μυρία δ' ἄλλα τοιαῦτ' ἂν εὐροίμεν. Hipp. mai. 300. D: οὐ γὰρ μήποτε εὔρης cet. Hipp. min. 368. E. Pol. III. 392. C: ὅταν εὐρώμεν οἷον ἐστὶ δικαιοσύνη. V. 453. E: ἐὰν πῃ εὐρώμεν τὴν ἐξοδον. 472. B. Phaedr. 85. C: ἢ μαθεῖν ... ἢ εὔρεῖν. 89. D: εὔρεῖν (deprehendere) ... πονηρόν τε καὶ ἄπιστον. Soph. 221. C: πειρώμεθα εὔρεῖν (indagare) ὃ τί ποτ' ἐστίν. Pol. III. 412. B: οὐκέτι χαλεπὰ εὔρεῖν. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὔρεῖν τε ἔργον cet. Legg. XI. 919. C: εὔρεῖν μηχανὴν ὅπως cet. Pol. VII. 522. D: ἀριθμὸν εὔρων. Legg. V. 744. E. Crat. 436. A: τὸν τὰ ὀνόματα εὔρόντα. Tim. 28. C. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὔρόντες. Phil. 34. D: εὔρόντες ὁ νῦν ζητοῦμεν. Legg. XII. 968. B: καὶ ἐτέρους ... εὐρήσω. Crit. 44. B. Pol. IV. 423. B: οὕτω ... μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥαδίως ... εὐρήσεις. Legg. XII. 960. E: ἐμὲ τοιοῦτον εὐρήσεις ἄλλον. Pol. X. 611. C: πολὺ γε κάλλιον αὐτὸ εὐρήσει (subi. est vern. man). Apol. 41. A. Phil. 27. A: διαφέρον εὐρήσομεν. Pol. II. 375. C: πόθεν ἅμα πρῶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; Apol. 30. E: οὐ ῥαδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε. 34. A. Pol. IV. 425. E: ῥαδίως πον εὐρήσουσι. Apol. 22. D: τούτους ... ἤδη ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. Phil. 16. D: εὐρήσειν ... ἐνοῦσαν. Pol. IV. 426. E. al. Parm. 135. B: τοῦ εὐρήσοντος. De lege 314. B: ὥσπερ τὰ εὐρίσκόμενα εὐρίσκεται. Gorg. 502. A:

ἡδονῆς χάριν εὐρεῖσθαι. Pol. IV. 429. A. (ubi v. εἰρεῖσθαι). VII. 528. B: ταῦτά γε ... δοκεῖ οὐπω εὐρεῖσθαι. I. 341. E: διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ ἱατρικὴ νῦν εὐρημένη. II. 376. E: τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημένης (παιδείας). Soph. 231. D: εὐρέθη νέων ... θηρευτῆς. 252. E: ἀδύνατον εἰρεῖσθαι. Alc. I. 129. B: τίς ἂν τρόπον εὐρεθείη αὐτὸ τὸ αὐτό; Sis. 388. E: οὐδὲ ζητεῖται τοῦτο ὑπ' αὐτῶν εὐρεθῆναι. Phaedr. 278. A: εἰς εὐρεθεὶς ἐνῆ. Med. Ax. 368. C: ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Phaedr. 244. D: ἀπαλλαγὴν εὐρετο. E: λύσιν εὐρομένην.

εὐροία, ἡ, *facilis fluxio, secundus cursus vel successus*. Phaedr. 238. C: εὐροία τίς σε εἴληφεν. Legg. VI. 784. B: ὅταν εὐροία ἦ τῆς γενέσεως. 779. C: ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας ... ἐπιμελεῖσθαι. Locr. 104. C: σὺν εὐροίᾳ (v. *συνεργίᾳ*).

εὐρος, τό, *latitudo*. Critia 116. D.

εὐρους, ὁ ἡ, *facile fluens, prospere succedens*. Tim. 77. D: ἐπὶ τᾶλλα εὐρους ἐντεῦθεν ... ἡ ἐπὶ χυοῖς γιγνομένη. Legg. V. 740. D: οἷς ἂν εὐρους ἦ γενέσεις.

εὐρυέδης, ὁ ἡ, *latus, amplius*. Prot. 345. C. (Simon.).

εὐρυθμία, ἡ, *numeri concinnitas, aequabilitas motus, et in univ. concentus, convenientia*. Pol. III. 400. D: εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ. Prot. 326. B: πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας ... δέεται. Pol. VII. 522. A: κατὰ ἑνθμόν εὐρυθμίαν (παραδιδοῦσα).

εὐρυθμος, ὁ, ἡ, *numerosus; concinnus, temperatus*. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρυθμον ... τῇ καλῇ λέξει ἐπεται ὁμοιούμενον. Legg. VII. 795. E: εὐρύθμου κινήσεως. Pol. III. 400. C: τῷ εὐρύθμῳ. 413. E: εὐρυθμον ... ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων. Legg. II. 655. A: εὐρυθμον ... μέλος ἡ οὐχμία. 670. B. Prot. 326. B: εὐρυθμότεροι ... γινόμενοι.

εὐρύοπα (εὐρόπης) ὁ, *late sonans vel spectans*. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

εὐρύπεδος, ὁ ἡ, *latus*. Ep. I. 310. A. (poët.).

εὐρύς, εἰς, ὅ, *latus*. Legg. V. 737. A: οὐτ' εὐρεῖα οὐτε στενὴ ... διαφυγή. Tim. 66. D: εὐρύτεραι (φλέβες). Phaedr. 111. D: κατὰ ... εὐρύτερα.

εὐρύστερνος, ὁ ἡ, *latus*. Conv. 178. B. (Hes.).

εὐρυχωρία, ἡ, *latum spatium, locus spatiosus*. De lege 315. D: πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως ὡς cet. Tim. 60. E: διὰ πολλῆς εὐρυχωρίας ἰόντα. Ep. III. 319. C: μὴ μοι στενὸς γίγνοιτο ἀντ' εὐρυχωρίας. Theaet. 194. D: ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντα. (Legg. VII. 804. C. pro εὐρυχώρια scribe videtur εὐρυχωρίαι).

εὐρώεις, εσσα, ἐν, *squalidus*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

εὐρώς, ὁ, *caries*. Tim. 84. B: ὑπ' εὐρώτος θερμαινόμενον (ὁσούν).

εὐσέβεια, ἡ, *pietas, reverentia*. Def. 412. E: εὐσ. δι-

καιοσύνη περὶ θεοῦς. Pol. X. 615. C: εἰς ... θεοὺς ... εὐσεβείας. Legg. IV. 717. A. Epin. 989. B. Ax. 367. C. Conv. 193. D: ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβειαν.

εὐσεβής, ὁ ἢ, *pius*. Phil. 39. E: δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβής καὶ ἀγαθὸς πάντως. Crat. 394. C: τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ... γενομένῳ. Euth. 5. C: ποῖόν τι τὸ εὐσεβεῖς φησ εἶναι καὶ τὸ ἀσεβές. 12. E. Ax. 371. C: εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται. Legg. X. 907. D: εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. Euth. 12. E: τὰ εὐσεβῆ. Ep. II. 311. E: οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πράττοιμεν.

εὐσεβῶς, *pie*. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσεβῶς. Ax. 372: βεβιωκότα εὐσεβῶς.

εὐσεβῶ, *pius sum, pietatem praesto*. Apol. 35. C: οὐδέτεροι γὰρ ἂν ἡμῶν εὐσεβοῖεν. Conv. 193. A: εὐσεβεῖν περὶ θεοῦς. Ax. 364. C: κύριοι ... ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ.

εὐσελμος, ὁ ἢ, *transtris bene instructus*. Phaedr. 243. A. (Stesich.).

εὐσκεπτος, ὁ ἢ, *facilis iudicatu*. Phil. 65. D: εὐσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας.

εὐσσελμος (vid. εὐσελμος). Legg. IV. 706. E. (Hom.). εὐσταλής, ὁ ἢ, *commodus*. Men. 90. A: κόσμιος καὶ εὐσταλής ἀνὴρ.

εὐστομία, ἡ, *vocis suavis* (vern. *Wohllaut*). Crat. 412. E: εὐστορίας ἔνεκα. 414. C. 404. D: εὐστορίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας.

εὐστοχος, ὁ ἢ, *recte coniciens, acutus*. Legg. XII. 950. B: θεῖον δέ τι καὶ εὐστοχον ἔνεστι καὶ τοιοῖοι κακοῖς.

εὐστόχως, *ita ut verum assequare, recte*. Legg. VII. 792. D: ἦν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ ... εὐστόχως πάντες προσαγορεύομεν.

εὐστροφος, ὁ ἢ, *facilis ductu*. Critia 109. C: εὐστροφον ζῶον (quae desunt in edd. vett.).

εὐσχημονῶ, *decorum sequor vel servo*. Legg. V. 732. C: ὅλην περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον ... εὐσχημονεῖν πειράσθαι.

εὐσχημόνως, *decenter, pulchre*. Epin. 981. A: τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν.

εὐσχημοσύνη, ἡ, *decentia, venustas; decorum*. Conv. 196. A. Pol. III. 400. D: εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. 401. A. II. 366. B: μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου. III. 400. C: τὸ τῆς εὐσχημοσύνης. Legg. I. 627. D: οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης ... ῥημάτων ἔνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα cet. Pol. IX. 588. A: εὐσχημοσύνη ... βίου. Ep. IV. 320. B. Pol. III. 401. D: φέροι ... τὴν εὐσχημοσύνην. Lach. 182. D. Hipp. min. 374. B.

εὐσχήμων, ὁ ἢ, *decorus; speciosus, venustus*. Pol. III. 413. E: εἰ ... εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται. Ep. VII. 329. A: εὐσχήμων ἀποκρίσις. Legg. VII. 814. B: οὐδαμῶς εὐ-

σχημὸν γίγνεται ἄν. Pol. III. 401. C: τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχημονος φύσιν. Legg. VII. 796. A: καταστάσεως ... μετ' εὐσχημονος. Pol. III. 401. D: ποιεῖ εὐσχήμονα. Legg. VII. 797. B: τό τ' εὐσχημον καὶ ἄσχημον. Ep. XIII. 361. C: ὅσα ... εὐσχήμονα ἔμοι τε δοκεῖ cet. Phaedr. 252. A: νομίμων ... καὶ εὐσχημόνων ... πάντων καταφρονήσασαι. Epin. 975. D: πολλοῖς ... αὐτῶν τῶν σωματίων οὐ πάντως εὐσχήμοσι μιμήμασι. Legg. III. 692. E: τῆς Ἑλλάδος οὐδαμῶς εὐσχήμονα ἂν καταγοροῖ. Pol. VIII. 554. E: εὐσχημονέστερος. Lach. 182. C: εὐσχημονέστερον φαινέσθαι. Prot. 338. A: ἵνα ... εὐσχημονέστεροι ἡμῖν φαίνονται (οἱ λόγοι). Legg. XI. 918. B: τὰ μὲν εὐσχημονέστερα ... γιννομένα. Ep. XIII. 361. B: ἅ μοι ἰδοκεῖ εὐσχημονέστατα ἡμῖν εἶναι.

εὐταξία, ἥ, *descriptio*. Def. 411. D: εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἀλλήλα τε καὶ περὶ ἀλλήλα. E: εὐταξία ψυχῆς. 412. B. D. **ordinis conservatio*. Alc. I. 122. C: μεγαλοφροσύνην καὶ εὐταξίαν cet.

εὐτέλεια, ἥ, *facilitas, simplicitas*. Legg. I. 650. B: τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους.

εὐτελής, ὁ ἡ, *oilis (non sumtuosus)*. Legg. I. 649. D: εὐτελῆ ... πείραν. Crit. 45. A: οὐχ ὁρᾷς τοῦτους τοῖς συκοφάντας ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδ' ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου; **parcus, tenuis*. Legg. VII. 806. A: οὐδαμῶς φανῶλον οὐδ' εὐτελῆ (βίον).

εὐτονος, ὁ ἡ, *contentus, validus*. Legg. VII. 815. A: τὸ ... ὀρθὸν ἐν τούτοις καὶ τὸ εὐτονον.

εὐτραπελία, ἥ, *comitas, urbanitas*. Pol. VIII. 563. A: εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλυνται.

εὐτραφής, ὁ, ἡ, *bene nutritus*. Legg. VIII. 835. D: ἐν ἡ (πόλει) ... νέοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς εἰσὶ cet.

εὐτροφία, ἥ, *bona nutritio et educatio*. Prot. 351. A: ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωματίων. B: ἀνδρεία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.

εὐτροχος, ὁ ἡ, *volubilis*. Tim. 37. C: ὁ ταύτου κύκλος εὐτροχος ὢν.

εὐτύχημα, τό, *secunda fortuna*. Legg. V. 736. C: τόδε ... γιγνόμενον ... εὐτύχημα ὅτι cet. Conv. 217. A: εὐτύχημα ἕμὸν θαυμαστόν (ἡγησάμην).

εὐτυχής, ὁ ἡ, *fortunatus, felix*. Pol. VIII. 561. A: ἐὰν εὐτυχῆς ἦ. Legg. IV. 710. C. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπ' ἡ μηδαμῶς εὐτυχῆς. VII. 803. B: τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχῆς. IX. 857. E. Phaedr. 229. D: οὐ πᾶν εὐτυχοῦς ἀνὴρ. Legg. VI. 766. A: φύσεως εὐτυχούς (τυχόν). Epin. 992. A: καταφανοὺς γενομένης τῆς ... λεγομένης φήμης εὐτυχούς. Euthyd. 282. C: εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῇ ποιεῖν τὸν ἄνθρωπον. Phaedr. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθέρδε ἐκείσε εὐτυχῇ γενέσθαι. Legg. III. 690. C: εὐτυχῇ τινὰ ... ἀρχήν. VII. 813. A:

ἡδονὴν εὐτυχῇ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα. II. 653. A: εὐτυχῆς ὅτω ... παρεγένετο. Pol. VIII. 546. D: οὐδ' εὐτυχῆς παῖδες ἔσονται. Alc. II. 148. C. Legg. VII. 792. A: σημεία οὐδαμῶς εὐτυχῇ. Ep. VIII. 357. D: τελεσθέντα καὶ εὐτυχῇ. Euthyd. 279. E: εὐτυχεστέρους. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχεστάτον ψεῦσμα ἐψευσμένους ᾧ. Euthyd. 279. E: εὐτυχεστάτοι (οἱ αὐληταί). Legg. IX. 877. E: οἴνους ὥς ὀσιωτάτους τε καὶ εὐτυχεστάτους κεκτῆσθαι.

εὐτυχία, ἡ, *prospera fortuna, felicitas*. Euthyd. 279. D: ἡ σοφία ... εὐτυχία ἐστί. Demod. 382. E. Epin. 975. E: εὐτυχίας πλείους θεωμένη. Euthyd. 280. B. Phaedr. 245. B: ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ. Men. 72. A: πολλῇ γέ τιμι εὐτυχία ἔοικα κεκοῖσθαι ... εἰ cet. Legg. VII. 798. B: κατὰ τινα θείαν εὐτυχίαν. Euthyd. 279. C. 281. B. 282. A: τὴν ... ὁρθότητα καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἢ παρέχουσα. Legg. I. 632. A: ἐν εὐτυχίαις.

εὐτυχῶ, *prospera fortuna utor, bene mecum agitur*. Legg. XII. 941. C: ὁ ... πεισθεὶς ἡμῶν τῷ λόγῳ εὐτυχεῖ τε καὶ εἰς χρόνον ἅπαντα εὐτυχοῖ. Ep. IV. 321. C: εὐτύχει (*vale*). V. 322. C. XI. 953. C. Legg. V. 736. C: εὐτυχεῖν. VI. 754. D. Alc. II. 148. C: ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν. Euthyd. 280. A. Pol. III. 399. C: εὐτυχοῦντων. Phaedr. 233. B: εὐτυχοῦντας. Hipp. mai. 285. E: εὐτύχηκός γε ὅτι cet. Legg. VII. 811. C: κινδυνεύω κατὰ γέ τινα τρόπον εὐτυχημέναι.

εὐτυχῶς, *forte fortuna; feliciter*. Legg. III. 686. C: εὐτυχῶς πως ἐμβεβήκαμιν γε εἰς τινα σκέψιν ἱκανήν. VI. 781. B. Ep. VII. 340. A. Legg. VI. 771. B: εὐτυχεστέρων ἐθείωσαν τὴν διανομήν. Euthyd. 280. A: ὅτι εὐτυχεστέρων ἂν οἷε πράττειν μετὰ σοφοῦ πρόπρων cet. Ep. VII. 337. E. Epin. 986. C: ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχεστάτῃ τε διάξειν τὸν βίον.

εὐύδρος, ὁ ἡ, *aquosus*. Legg. VI. 761. B: ὅπως ἂν ... τοὺς αὐχμηροτάτους τόπους ... εὐύδρους ἀπεργάζονται.

εὐφημία, ἡ, *bonorum verborum pronuntiatio, abstinentia verborum infaustorum; etiam silentium in rebus divinis* (quod vern. dixeris *Stille* u. *Andacht*). Legg. VII. 800. E: εὐφημία. XII. 949. B: τὸ δίκαιον μετ' εὐφημίας διδάσκοντα καὶ μανθάνοντα αἰεὶ διατελεῖν. Phaed. 117. D: ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. Legg. IV. 717. C: ἔχειν ... πρὸς αὐτοῦ γονέας εὐφημίαν. VII. 801. A: μετ' εὐφημίαν. Alc. II. 149. B: τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν. Ib. τὴν ... εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Legg. XII. 957. B: περὶ τε σιγῇ δικαστῶν καὶ εὐφημίας cet. **fausta vel bona*, h. e. *lenis, appellatio*. Legg. I. 736. A: δι' εὐφημίαν (al. δι' εὐφημίας) ἀπαλλαγῆς (ἀπαλλαγῇ? al. ἀπαλλαγήν) ὀνομα ἀποικίαν τιθέμενος.

εὐφημος, ὁ ἡ, *faustus*. Legg. VII. 801. A: τὸ τῆς ὠδῆς γένος εὐφημον ἡμῖν ... ὑπαρχέτω. Epin. 984. E: χά-

ριν τῆς εὐφήμου διαπορείας. Hipp. mai. 293. A: τοῦ ἀνθρώπου οὐδ' εὐφρημα ... ταῦτά γε τὰ ξρωτήματα. *lenis. Alc. II. 140. C: ἐν εὐφρημοτάτοις ὁνόμασι ... κατονομάζιν.

εὐφρημῶ, *bona verba dico, verbis infaustis me abstineo* (Lat. *favere linguis in rebus divinis*); etiam *faustis precibus adoro*. Prot. 330. D: εὐφρήμει, ὦ ἄνθρωπε (*Dii meliora! vel bona verba, quaeso*). Id. Gorg. 469. A. Pol. I. 329. C. VI. 509. A. Legg. III. 696. C. Euthyd. 301. A: εὐφρήμει τοῦτό γε. 302. C. Men. 91. C. Ep. VII. 336. C: εὐφρημῶμεν χάριν οἴωροῦ. Legg. VII. 821. D: εὐφρημεῖν ... αἰεὶ θνυοντας. Alc. II. 143. D. Epin. 992. D: εὐφρημεῖν πάντας θεοὺς ... καὶ πάσας θεάς. Conv. 214. D: οὐκ εὐφρημήσεις;

εὐφρήμως, *honorifice*. Phaedr. 265. C: προσηπάισαμεν μετρίως τε καὶ εὐφρήμως ... Ἔρωτα.

εὐφραίνω, *oblecto*. Menex. 237. A: οἱ ζῶντές τε τοὺς ἐαυτῶν εὐφραῖνον δι' ἀρετήν. Med. *oblector, lactor*. Prot. 337. C: μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραῖνοίμεθα, οὐκ ἴδοίμεθα. Ib. εὐφραῖνεσθαι ... ἔστι μανθάνοντά τι ... αὐτῇ τῇ διανοῖα. Legg. II. 657. E: εὐφραῖνεσθαι καὶ χαίρειν. Conv. 206. D: εὐφραίνόμενον διαχεῖται. Legg. V. 739. D: εὐφραίνόμενοι. Tim. 37. C: εὐφρανθεῖς. Legg. VII. 796. B: εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ.

εὐφροσύνη, ἡ, *delectatio*. Def. 413. E. Crat. 419. D: εὐφροσύνη ... ἀπὸ τοῦ εὐ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ξυμφέρεισθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφροσύνην (v. εὐφροσύνη). Tim. 80. B: εὐφροσύνην ... τοῖς ἐμπεροσι διὰ τὴν τῆς θείας ἀρμονίας μίμησιν ἐν θνηταῖς γενομένην φοραῖς παρέσχον.

εὐφυνής, ὁ ἡ, *bona indole praeditus*. Phaedr. 270. A: πρὸς τῷ εὐφυνῇ εἶναι. Gorg. 484. C. 485. D: καὶ πάνν ευφυνῇ. Pol. VII. 535. C. VI. 496. B: βραχὺ δὲ πού τι ... εἰφνὲς ἐπ' αὐτὴν (τὴν φιλοσοφίαν) ἂν ἔλθοι. Parm. 135. A: ἀνδρὸς πάνν ... εὐφνούς. Conv. 209. B: ψυχῇ ... εὐφνεῖ. Gorg. 486. B: εὐφνᾷ ... γῶτα (Eurip.). Pol. V. 455. B: τὸν μὲν εὐφνῇ πρὸς τι εἶναι cet. C: τὸν εὐφνῇ πρὸς ἕκαστα. II. 365. A: ὅσοι εἰφνεῖς καὶ ἱκανοί. VIII. 546. D: οὐκ εὐφνεῖς οὐδ' εὐνυχεῖς παῖδες ἔσονται. Critia 111. E: φιλοκάλων δὲ καὶ εὐφνῶν. Pol. III. 409. E: τοὺς ... εὐφνεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς. Ep. II. 314. A. Legg. V. 728. C: εὐφνεστέρον εἰς τὸ φνεῖν ... τὸ κακόν cet. Prot. 327. C: εὐφνεστάτος ... εἰς αὐλῆσιν. Legg. XII. 964. E: τοὺς εὐφνεστάτους. Pol. VI. 491. E: τὰς ψυχὰς ... τὰς εὐφνεστάτας.

εὐφυνῖα, ἡ, *bona indoles*. Def. 412. E: εὐφυνῖα ψυχῆς. 413. D.

εὐφυνῶς, *ingeniose*. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ ... φύσιν.

εὐχαρις, ὁ ἡ, *venustus*. Pol. VI. 487. A: μεγαλοπρο-

πῆς, εὐχαρις cet. 486. D: ἔμμετρον ... καὶ εὐχαριν ζητῶμεν ... διάνοιαν φύσει.

εὐχέρεια, ἡ, *facilitas, humanitas; etiam proclivitas*. Pol. IV. 426. D: τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας. III. 391. E: μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρεϊαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Legg. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρεϊαν ἐπιτηδεύειν. Alc. I. 122. C: εὐχέρεϊαν καὶ εὐκολίαν cet.

εὐχερής, ὁ ἡ, *expeditus; levis, negligens*. Theaet. 184. B: τὸ ... εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ὀρημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές cet. Pol. 266. C: τῷ ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἀριστα γεγυμνασμένῳ. Ib. γένοι τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμια εὐχερεστάτῳ. (Legg. XII. 956. A. pro εὐχερὲς scrib. εὐαγές).

εὐχερῶς, *facile, libenter; expeditè; etiam leviter, non satis considerate*. Phaed. 117. C: μάλᾳ εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπτε. Theaet. 154. B: νῦν γε ... θανασιῶν τε καὶ γελοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν. Pol. II. 364. A: τιμῶν εὐχερῶς ἐθέλουσι. V. 474. E: εὐχερῶς φέροντος τὴν ὥχρότητα. 475. C: τὸν ... εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθηματος γενέσθαι. VII. 535. E: (ἢ ἂν) εὐχερῶς ... ἐν ἀμαθίᾳ μολύνῃται. Legg. XII. 948. E. Ep. VII. 345. C: πῶς ἂν ... οὕτως εὐχερῶς ἡτίμασέ ποτ' ἂν;

εὐχή, ἡ, *precatio, plur. preces*. Legg. VII. 801. B: εὐχῆς τοιαύτης γενομένης. 823. D: προσαγορεύοντες δι' εὐχῆς τοὺς νέους. Pol. III. 399. B: εὐχῇ θεόν (πείθοντες). Legg. III. 688. B: εὐχῇ χοῖσθαι. Alc. II. 142. E: εὐχὴν ποιήσασθαι. 148. C: εὐχὴν εὐχονται. 149. B. Legg. III. 700. B: καὶ τι ἦν εἶδος ὧδῃς εὐχαὶ πρὸς θεοῦς. VII. 801. A: ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσί. E. Pol. V. 461. A: οὐχ ὑπὸ θυσίων οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς. Ep. VIII. 357. C: θεοῖς ... πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δόντες. Polit. 290. D: εὐχαῖς κτήσιν ἀγαθῶν αἰτήσασθαι. Crat. 400. E. Phil. 25. B: ἀνπερ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Legg. IV. 716. D. X. 885. B: θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς. Theag. 131: εὐχαῖσι τε καὶ θυσίαις. Menex. 244. A. Phaedr. 244. E: καταφρογῶσα πρὸς θεῶν εὐχὰς τε καὶ λατρείας. Legg. VII. 801. A: αὐτὸν εὐχὰς εἶναι τοῖς θεοῖς οἷς θύομεν ἐκαστοτε; C. **exsecratio*. Legg. XI. 931. E: πᾶς ... νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχὰς. **optatio; etiam votum* (h. e. id quod frustra optatur, sine ratione sumitur al.). Pol. V. 450. D: μὴ εὐχῇ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος. Legg. V. 736. D: εὐχῇ δὲ μόνον ... λείπεται. Ep. VIII. 352. E: εὐχῇ ... προσέειπεν ἡ τοιαύτη συμβουλή. Soph. 249. B: κατὰ τὴν τῶν παίδων εὐχὴν. Legg. IV. 709. D: κελενόμενοι τὴν αὐτῶν εὐχὴν εἰπεῖν. X. 887. C: εὐχὴν μοι δοκεῖ παρακαλεῖν ὁ λεγόμενος ... νῦν λόγος. VIII. 841. C: ταῦτα ... τὰ νῦν λεγόμενα ἔστιν εὐχαί. Pol. V. 456. C: οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. VI. 499. C: ὡς ἄλλως

εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. VII. 540. D: μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρημέναι.

εὐχομαι, *precor, preces adhibeo*. Phaed. 117. C: ἃ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαι τε καὶ γένοιτο ταύτη. Legg. III. 687. D: εὔχεται. Critia 106. B: φάρμακον ἡμῖν αὐτὸν τελεώτατον ... εὐχόμεθα διδόναι. Eryx. 398. E. Alc. II. 148. C: παρὰ πλεονεξίαν εὐχὴν εὐχονται. 149. C. Phil. 25. B: εὐχον. Epin. 980. C. Legg. III. 687. C: τοῦτ' αὐτὸ καὶ εὐχοίμεθ' ἂν (v. εὐχόμεθα) ... διὰ τέλους. Eryx. 398. D: ὅταν εὐχῇ τοῖς θεοῖς εὐ πράττειν. Legg. III. 687. D: ὅταν ... εὐχῇται. E. Pol. VIII. 545. D: ἣ βούλει ... εὐχόμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῖν cet. Phil. 117. B: εὐχεσθαι ... τοῖς θεοῖς. Crat. 400. E. Tim. 27. C: εὐχεσθαι πάντα κατὰ νοῦν ... εἰπεῖν. Legg. VII. 801. C. Euth. 14. C: τὸ δ' εὐχεσθαι (ἐστίν) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς. Alc. II. 141. A: κακὰ σφισιν εὐχεσθαι. 138. B: εὐχόμενος μεγάλη κακὰ. 142. C. Phil. 61. B: τοῖς ... θεοῖς ... εὐχόμενοι. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσιβῶς. Menex. 244. B: τοῖς κρατοῦσιν ἀνιῶν εὐχομένους. Pol. III. 393. D: εὐχετο ἐκείνοις ... τοὺς θεοὺς δοῦναι cet. 394. A. Alc. II. 141. A: ὥσπερ οὐδ' ἡν-χετο, οὐδ' ᾔετο. Perf. pass. Phaedr. 279. C: ἐμοὶ ... με-τρίως ἡνέκται. Legg. XI. 913. B: μήθ' εὐρεῖν ποτὲ θεοῖς εὐξαίμην. Alc. II. 142. D: καὶ εὐξαιντ' ἂν γενέσθαι. 148. B: ἅτ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξῇται. 138. B: εὐξασθαι χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρώα τοὺς νείεις. 143. B: αὐτὸς αὐτῷ τὰ βέλτεστα εὐξασθαι. 148. A. Legg. IV. 709. D. Pol. IV. 432. C: εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Alc. II. 148. A. Ax. 367. C: εὐξαμένης ... τῆς μητρός. Phaedr. 279. B: εὐξαμένῳ ... τοῖσδε. Ax. 367. C: εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι. Alc. II. 148. C: ἐκείνων εὐξαμένων. 142. B: εὐξαμένους τι-νάς ... γενέσθαι (τέκνα). Pol. V. 461. A: ἄς (εὐχὰς) ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις εὐξονται. Alc. II. 150. C: ἐλθεῖν πρὸς θεὸν εὐχομένῳ. *opto. Crat. 397. B: πολλὰ (ὀνόματα) ... ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται. Menex. 247. D: οὐ γὰρ ἀθα-νάτους σφίσι παῖδας εὐχοντο γενέσθαι. Theaeg. 125. E: εὐ-ξαίμην μὲν ἂν ... ἐγωγε τύραννος γενέσθαι cet. Ax. 366. B. Phaedr. 239. E: ὅτι τῶν φιλτάτων ... κτημάτων ὀφθα-νὸν πρὸ παντὸς εὐξαιτ' ἂν εἶναι τὸν ἐρώμενον. 240. A. 278. B: οἷον ἐγὼ τε καὶ σὺ εὐξαίμεθ' ἂν σέ τε καὶ ἐμὲ γε-νέσθαι. Menex. 243. E: μὴ ἂν ἄλλως εὐξασθαι μηδὲνα πόλιν ἑαυτοῦ νοσήσαι. Ep. I. 309. D: εὐξεί (Eurip.). Phaedr. 233. E: πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐξονται. *onoceo, vota puncipuro. Legg. X. 909. E: θυσίας εὐχεσθαι. Phaed. 58. B: τῷ ... Ἀπολλωνί εὐξαντο ... θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. *me iactō, praedico. Gorg. 449. A: ὁ γε εὐχομαι εἶναι, ὡς ἐφη Ὀμηρος. εὐχρηστος, ὁ ἡ, utilis, commodus. Legg. VI. 777. B: ὡς ... οὐδαμῶς εὐχρηστον ἐθέλει (v. ἐθέλειν) εἶναί τε καὶ γίγνεσθαι.

εὐχρως, ὁ ἥ, *bene coloratus*. Legg. II. 655. A: εὐχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν ... ὁρῶς φθέγγεσθαι.

εὐχολή, ἡ, *precatio*. Pol. II. 364. D. 365. E. (Hom.).

εὐψυχία, ἡ, *magnus et erectus animus*. Legg. VII. 791.

C: εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας. 795. D: τὰ δ' εὐψυχίας χάριν μουσικῆς (μαθήματα). Tim. 25. B: πάντων ... προστάσα εὐψυχία καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον.

εὐψυχος, ὁ ἥ, *intrepidus*. Legg. VIII. 830. C: δηλοῖ τὸν τε εὐψυχον καὶ τὸν μῆ.

εὐώδης, ὁ ἥ, *bene vel suaviter olens*. Conv. 196. B: εὐώδης τόπος. Tim. 50. E: ὅποσα εὐώδη. Locr. 101. A: εὐώδεα. Critia 115. A: ὅσα εὐώδη τρέφει που γῆ τὰ νῦν. Hipp. mai. 290. E: εὐωδέστερον ... τὸ ἔθνος ποιεῖ. Phaedr. 230. B: εὐωδέστατον ... τὸν τόπον.

εὐωδία, ἡ, *odoris suavitatis*, plur. *odores*. Tim. 65. A: ἔστι δ' ἐνδηλα περὶ τὰς εὐωδίας.

εὐωνος, ὁ ἥ, *vilis*. Euthyd. 304. B: τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον.

εὐώνυμος, ὁ ἥ, *faustum nomen habens*. Polit. 302. D: τὴν ... εὐώνυμον ... ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Legg. VI. 754. E: δίκην ... μὴ καλὴν μὴδ' εὐώνυμον. **sinister*. Legg. VI. 760. D: ἀφηγείσθωσαν εἰς τὸν εὐώνυμον αἰεὶ μεταβάλλοντες τόπον.

εὐωχία, ἡ, *epulae*. Conv. 203. B: οἶον δὲ εὐωχίας οὔσης. Pol. I. 345. C: πρὸς τὴν εὐωχίαν. Conv. 220. A: ἐν ... ταῖς εὐωχίαις. Pol. IX. 585. E. Pol. I. 329. A: περὶ πότους τε καὶ εὐωχίας. Ep. VII. 326. D.

εὐωχῶ, *bene pasco*. Pol. IX. 588. E: τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Trop. *pasco*, *oblecto*. Gorg. 518. E: οἱ τοὺτους εἰσιτάκασιν εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. 522. A: οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα ... εὐώχουν ὑμᾶς. Med. *epulor*, *pascor*; etiam *fruar*, *oblector*. Pol. I. 352. B: εὐωχοῦ τοῦ λόγου ... θαρσύν. III. 411. C: ἂν ... εὐωχῇται εὐ μάλα. Crit. 53. E: εὐωχούμενος ἐν Θετταλία. Pol. IV. 420. E: εὐωχουμένους. VI. 488. C: πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. Legg. II. 666. B: ἐν τοῖς ξυσιτίοις εὐωχηθέντα. Pol. II. 372. B: εὐωχῆσονται αὐτοὶ τε καὶ τὰ παιδία.

ἐφάλλομαι, *insilio*. Ion. 535. B: ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλόμενον.

ἐφάπτομαι, *contrecto*, *attingo* (etiam trop., ut Lat.); *contingo*. Crat. 393. B: ἴσως του (ἵχνους) ἐφάπτει. Pol. VII. 534. C: εἴ πῃ εἰδῶλον τινὸς ἐφάπτεται. X. 598. B. Ep. VII. 343. A: τοῦ ... εὐθέος ἐφάπτεται πάντη. Theaet. 154. A: οὐ ἐφαπτόμεθα. Lys. 220. C: (εἰ) μηδενὸς ἐφάπτοιο μήτε σώματος μήτε ψυχῆς. Theaet. 208. D: ἕως δ' ἂν κοινοῦ τινὸς ἐφάπτη. Tim. 37. A: ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν ἔχοντός τινος ἐφαπτηται. 45. C. 64. E. Legg. XI. 915. C: ἐὰν ... ὡς αὐτοῦ ἐφάπτηται (*vindicat*) ζῶον cet. Phaed. 67. B:

καθαροῦ ἐφάπτεσθαι. Theaet. 190. D. Crat. 393. B: οἰόμενός τινας ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὀμήρου δόξης cet. Phaed. 117. E: ἐφαπτόμενος αὐτοῦ (τοῦ Σωκράτους). Theaet. 190. C: ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ. Pol. III. 394. E: πολλῶν (ἐπιτηδευμάτων) ἐφαπτόμενος. Phaed. 79. C: ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη. D. Crat. 404. D: τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν cet. Conv. 212. A: ἅτε οὐκ εἰδῶλον ἐφαπτομένη. Ib. ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένη. Critia 116. E: αὐτὸν ... τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς ἐφαπτόμενον. Soph. 246. A: τῶν ... τοιούτων ἐφαπτόμενοι. Legg. V. 728. E: τὰ ... ἐν τῷ μέσῳ ἀπάσης ταύτης τῆς ἔξως ἐφαπτόμενα. Riv. 136. B: ὥστε ... πάντων μετριῶς ἐφήφθαι. Phaedr. 273. A: ὅτι ... βραχέως τοῦ τοιοῦτου ἐφηνάμεθα. Legg. XII. 965. B. 969. B. X. 891. C: ὅποσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. Conv. 197. A: οὐ δ' ἂν ἔρως μὴ ἐφαψῇται. Pol. X. 620. E: ταύτης ... ἐφηνάμενον. IX. 574. D: οὐ πρῶτον ... οἰκίας τινὸς ἐφάνεται (adorietur) τοῖχον —; *assequor; percipio. Tim. 71. E: οὐδεὶς ... ἐννοὺς ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς. Legg. III. 682. A. Phil. 35. A: ἐστὶν ὁπόθεν εἴτ' αἰσθήσει πληρώσεως ἐφάπτοιν ἂν εἴτε μνήμη —; B. Legg. II. 664. E. Tim. 90. C: ἄνπερ ἀληθείας ἐφαπτηται. Pol. VI. 484. B: φιλόσοφοι ... οἱ τοῦ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι. 490. B: ὧ προσήκει ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιοῦτου. VII. 534. C: οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι. Phaedr. 253. A: ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ. 265. C: ἴσως ... ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι. Phaed. 65. D: ἀλλ' ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει ... ἐφήψω αὐτῶν;

ἐφάρμοσις, ἡ, congruens ratio. Locr. 95. C: κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξις.

ἐφέδρα, ἡ, sessio. Polit. 288. A: διότι πᾶν ἐνεκά τινος ἐφέδρας ἐστί, θάκος αἰεὶ τινι γιγνόμενον.

ἐφεδρεία, ἡ, successio (in pugilum et luctatorum certamine). Legg. VII. 819. B: πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας (διανομαί).

ἐφεδρος, ὁ, successor. Polit. 273. D: πάλιν ἐφεδρος αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) τῶν πηδαλίων γιγνόμενος.

ἐφέλκω, adscisco. Phil. 65. E: μήτε τινὰ ἄλλην αἰσθησὶν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. Med. attraho. Locr. 102. A: ἐφέλκεται τὸ ὕγρον. Crat. 439. C: ἡμᾶς ἐφέλκόμενοι. Pol. VIII. 544. E: ἃ (v. οἷ) ἂν ... τάλλα ἐφέλκυσσεται. *assumo, adscisco. Gorg. 465. B: ἀλλότριον κάλλος ἐφέλκομένους. — Etiam in eo ponitur qui membra languida trahit, aegre se movet. Legg. VII. 795. B: χολαίνει καὶ ἐφέλκεται.

ἐφεξῆς, deinceps; ordine; c. art. est id quod deinceps sequitur, c. verbo εἶναι vel γίγνεσθαι valet sequi, excipere. Phaedr. 228. D: ἕκαστον ἐφεξῆς δίδειμι. 239. D: τὸ δ' ἐφε-

ξῆς ῥητέον τίνα cet. 249. A: τρίς ἐφεξῆς. 264. B: ἢ πάντα ... οὕτως ἐφεξῆς παρ' ἄλληλα ἔθηκε. Gorg. 472. A: ὧν οἱ τρίποδες οἱ ἐφεξῆς ἐστῶτές εἰσιν. Soph. 261. D: τὰ ... ἐφεξῆς λεγόμενα. Polit. 281. D: ἴν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ἔη. Conv. 210. E: θεώμενος ἐφεξῆς τε καὶ ὀρθῶς τὰ καλὰ. 215. A: εὐπόρως καὶ ἐφεξῆς καταριθμῆσαι. Pol. V. 449: ἐγὼ ... ἥα τὰς ἐφεξῆς (πολιτείας) ἐρῶν. 460. D: τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὁ προθυμούμεθα. VIII. 544. C: ἡ ... ἐφεξῆς γιγνομένην δημοκρατία. Legg. III. 696. E: τὰς ἐφεξῆς τιμὰς λαγχάνον cet. Cum genit. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτάτης ... ἐφεξῆς γεγонуῖαν. Cum dativ. Parm. 148. E: ἐφεξῆς ... κείσθαι ἐκείνῳ οὐ cet. 149. A: ἐφεξῆς ... ἐκείνῳ εἶναι οὐ cet. Phil. 34. D: τὸ δ' ἐφεξῆς τούτοις πειρωμένθα λέγειν. Tim. 30. C: τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λευτίον. Legg. III. 701. B: ἐφεξῆς ... ταύτῃ τῇ ἐλευθερίᾳ ἢ τοῦ μὴ ἐθέλειν τοῖς ἀρχοῦσι δουλεύειν γίγνοιτ' ἂν. VIII. 832. D: ἀρ' οὐν οὐ τούτοις ἐφεξῆς ἐστὶ μνησθῆναι cet. Epin. 990. D. Clit. 407. E: ὁπόταν ... φῆς τὸ ἐφεξῆς τούτῳ. 410. D.

ἐφέπομαι, subsequor, sequor. Legg. I. 644. D: μῶγισ μὲν πως ἐφέπομαι. Phaed. 90. B: σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην. Theaet. 169. A: ὀλίγον ἐπίσπου. 192. E: ἂν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Phaedr. 248. C: ἀδυνατήσασα ἐπισπένθαι. Pol. X. 611. E: τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη. (Activ. ἐπισπεῖν. Pol. III. 390. B. ex Hom.).

ἐφεις, ἡ, petitio; etiam appetitio. Legg. IV. 717. A: ἡ τοῖς βέλεισιν ἐφεις. IX. 864. B. (si sana est script.). Def. 413. C: βούλησις ἐφεις μετὰ λόγου ὀρθοῦ.

ἐφέστιος, ὁ ἡ, domesticus. Legg. XI. 931. A: τοιοῦτον ἐφίστιον ἴδουμα ἐν οἰκίᾳ ἔγων.

ἐφευρίσκω, reperio. Polit. 307. C: οὐτ' ἄλλήλαις μὴ γινυμένας ἐφευρίσκομεν cet. Phaedr. 266. A: θείον ... τιν' ἔρωτα ἐφευρών.

ἐφηβος, ὁ ἡ, adolescens. Ax. 366. E: ἐπειδὴν ... εἰς τοὺς ἐφηβους ἐγγραφῇ.

ἐφημερος, ὁ ἡ, is cuius vita brevissima est, fragilis. Ep. VII. 356. A: ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέρου. Legg. XI. 923. A: ὦ φίλοι ... καὶ ἀτεχνῶς ἐφήμεροι. Pol. X. 617. D: ψυχὰς ἐφήμεροι. Idem est ἐφημέριος. Loer. 99. D: θανάτῃ τε καὶ ἐφαιμέριᾳ ζῶα.

ἐφθός, ἡ, ὄν, elixus. Pol. III. 404. C: οὔτε ἐφθοῖς κρείσσιν.

ἐφίημι, immitto. Legg. V. 731. D: τῷ ... κακῷ ἐφίεναι δεῖ τὴν ὁργήν. *remitto. Prot. 338. A: ἐφείναι καὶ χαλᾶσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Lach. 183. E: ἐφίει (libri nonnulli κατηφίει) τὸ δορὺ διὰ τῆς χειρός. *permitto, sino, concedo. Legg. IX. 876. E: πλὴν ὧν ὁ νόμος ἐφίηται. Pol. VIII. 555. D: ἐφίεντες ἀκολασταίνειν. Crit. 52. A: ἐφίεντων (ἡμῶν) δουεῖν θάτερα. Alc. I. 106. A: νῦν δὲ ἐφίηκε. — Intrans.

me trado, indulgeo. Pol. III. 388. E: ὅταν τις ἐφίῃ ἰσχυρῶ γέλωτι. Prot. 338. A: οὐρία ἐφέντα. Tim. 59. D: ταύτη (τῇ ἡδονῇ) ... τὰ νῦν ἐφέντες. (Phil. 47. E: ἐφένκε *Homericum est*). — Med. *appeto; concupisco.* Phil. 20. D: ὅτι πᾶν τὸ γιννώσκον αὐτὸ θηρεύει καὶ ἐφίεται. Pol. X. 611. E: οἷον ἐφίεται ὁμιλιῶν. Crat. 411. D: τούτου ... ἐφίεσθαι τὴν ψυχὴν. 420. C: τὸ βούλεσθαι τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν. C. VIII. 558. E. Crat. 419. E: ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων. Phaedr. 237. D: ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. Phil. 53. D: τὸ δὲ αἰεὶ ἐφιέμενον ἄλλου. Crat. 384. C: σὲ χρημάτων ἐφιέμενον κτήσεως. Ep. VII. 334. E. Pol. II. 357. B: οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι. IV. 433. E. VI. 495. D. Ep. VIII. 354. C: τοῖς ... τυραννίδος ἐφιεμένοις. Crat. 420. A: οὐ τις ἐφίετο. C.

ἐφικνούμαι, pervenio; contingo (vern. *erreichen, treffen*); hinc etiam *attingo, assequor.* Phil. 46. D: (ὁπόταν) τῇ τρίψει ... μὴ ἐφικνῇται τις. Tim. 51. B: καθ' ὅσον ... δυνατόν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ. Pol. VI. 506. E: ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκούντος *cet.* Hipp. mai. 292. A: εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται.

ἐφικτός. Critia 116. C. *legebatur ἐφικτὸν ἐγγενήσαντο* pro eo quod *codd. praebuerunt ἐφίτυσαν καὶ ἐγέννησαν.*

ἐφίππιος, ὁ ἡ, equester (int. ὁγών vel δρόμος). Legg. VIII. 833. B: ὁ τὸν ἐφίππιον (ἀμιλλησόμενος). C.

ἐφίστημι, colloco, constituo (ante me vel ante oculos). Gorg. 524. E: ἐκσίνοους ἐπιστήσας θεᾶται ἐκάστος τὴν ψυχὴν. Perf., aor. 2. et med. est *adsto* (etiam *insto*), *consisto* vel *subsisto.* Theaet. 172. E: ὁ ἀντίδικος ἐφίστηκε (*adstat*). Legg. VI. 780. D: οὗ δὴ καὶ νῦν ἐφίστηκε (*substitit*) περὶ τὸ λεγόμενον. Phil. 64. C: ἐπὶ ... τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ ... προθύροις ... ἐφεστάναι. Conv. 212. D: ἐπιστήναι ἐπὶ τὰς θύρας. 172. A: καγὼ ἐπιστάς περιέμεινα. 192. D: αὐτοῖς ... ἐπιστάς. Ax. 367. B: ἡ φύσις ἐπιστάσα ἐνεχυράζει *cet.* Euthyd. 273. B: ἐπιστάντε. Prot. 314. C: ἐπιστάντες περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα. Crit. 50. A. Ep. VIII. 357. C: οἷον ὀνειδῆ-ρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐγοηγοῦσιν. Lys. 207. B: ἐπειδὴ πύλους ἑώρα ἐφισταμένους. **appono, impono.* Critia 116. A: πύλους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες. Pol. VI. 498. C: τοὺς μέλλοντας ... τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρόπουσαν. Med. Legg. VII. 802. A: πρὶν ἂν ... τέλος ἐπιστήσῃται καλόν. **praepono, praeficio* (perf. *praefectus sum*). Lys. 208. D: παμπόλλους ... σοι δεσπότης καὶ ἄρχοντας ... ὁ πατὴρ ἐφίστησιν. Legg. IV. 713. C: ἐφίστη βασιλεὺς ... ταῖς πόλεσιν. D. Conv. 174. B: ἐπειδὴν τις ὑμῖν μὴ ἐφεστήκη. Pol. IX. 590. D: ἔξωθεν ἐφεστῶτος. V. 460. B: αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκῆναι ἀρχαί. Legg. II. 666. E: ἱπποκόμον ... ἐπέστησεν. Alc. I. 122. B. Legg. I. 640. B: μηδὲν ... δεδιότα ... ἐπιστήσαι στρατοπέδῳ

στρατηγόν. VI. 751. B. Conv. 183. C: παιδαγωγούς ἐπιστήσαντες ... τοῖς ἐρωμένοις. Legg. I. 632. C: ἀπασι τούτοις φύλακας ἐπιστήσει. Pol. V. 467. D: καὶ ἄρχοντας γε ... οὐ τοὺς φανυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν.

ἐφόδιον, τό, *viaticum*. Ep. I. 309. C: οὔτε γὰρ ἐφόδιον ἐκείνῳ γ' ἦν ἱκανόν cet. VII. 350. B: ἐφόδια δούς.

ἐφοδος, ἡ, *impetus* s. *incursio*. Phaedr. 95. B: εὐθύς τὴν πρώτην ἐφοδὸν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου (ἔδοξεν).

ἐφορος, ὁ, *praefectus*. Phaedr. 265. C: "Ἐρωτα ... καλῶν παιδῶν ἐφορον. Ephori Laced. (Lat. *tribuni*). Legg. III. 692. A: τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. IV. 712. D: τὸ ... τῶν ἐφόρων θαυμαστόν ὡς τυραννικόν ἐν αὐτῇ γέγονε. Alc. I. 121. B. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριοιον.

ἐφορῶ, *intueor*, *obseruo*; *conspicio*. Lach. 198. D: ἐφορᾷ καὶ γιγνόμενα cet. Phil. 37. E: ἂν ... λύπην ἢ τινα ἡδονὴν ... ἀμαρτάνουσιν ἐφορῶμεν. Epin. 985. E: ἐφορῶντας (ἥλιον ἢ σελήνην) ἡμᾶς πάντας.

ἐφθυμῶ, *canto*; *carmine celebros*. Legg. XII. 947. C: τὸ πᾶτριον μέλος ἐφθυμεῖν. Conv. 197. E: ἐφθυμούντα καλῶς. Legg. VII. 799. A: ἦν ᾠδὴν δεῖ ἐφθυμεῖσθαι.

ἐφθυφῇ, ἡ, *subtemen*. Legg. V. 734. E: τὴν τε ἐφθυφὴν καὶ τὸν στήμονα.

ἐχθές, *vid.* χθές.

ἐχθοδοπός, ὁ ἡ, *inoisus*. Legg. VII. 810. D: τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγωνίας πολλοῖς.

ἐχθρα, ἡ, *inimicitia*, *discordia*. Tim. 18. E: μὴ τις αὐτοῖς ἐχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται. Euth. 7. B: καὶ ἐχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους. Phaedr. 234. A: ἐχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν. Polit. 305. B. Lys. 215. D: ἐχθρας ἐμπίπλασθαι. Soph. 242. E: ὡς τὸ ὄν ... ἐχθρα ... καὶ φιλία συνέχεται. Pol. X. 620. B: ἐχθρα (v. ἐχθραν) ... τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Menex. 244. B. Phaedr. 232. E: ἐχθραν γενήσεσθαι. 256. D: εἰς ἐχθραν ... ἐλθεῖν. Polit. 306. B: ὡς ἐστὸν ... πρὸς ἀλλήλας ἐχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντε. 307. D: πολλὴν εἰς ἐχθραν ἀλλήλοις καθίστανται. 308. B: πολλὴν πρὸς ἀλλήλας αἰεὶ καὶ τὴν μεγίστην ἴσχειν ἐχθραν καὶ στάσιν. Pol. V. 470. C. D. Legg. VIII. 843. A. Ep. VII. 337. B: ἐχθραι καὶ μίση cet. Prot. 346. B: ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαῖαις προστίθεσθαι. Phaedr. 243. C: ὡς διὰ σμικρὰ μεγάλας ἐχθρας οἱ ἐρασταὶ ἀναιροῦνται. Pol. II. 378. C. Legg. V. 729. A. Euth. 6. B: ἐχθρας γε δεινὰς καὶ μαχὰς cet. Def. 413. A: ἐπ' ἐχθρας πολεμικὰς.

ἐχθρός, ὁ, ὄν, *inimicus*, *inoisus*; *infestus*; etiam *ingratus*; subst. *hostis*. Gorg. 480. E: εἰάν ... ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρός. Pol. I. 352. B: καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρός ἐστὶ ὁ ἀδικός. Tim. 54. A: ἐμῆνος οὐκ ἐχθρός ὢν, ἀλλὰ φίλος κρατεῖ. Lys. 213.

Α: καὶ ὁ μισοῦμενος ἐχθρὸς ἄρα, ἀλλ' οὐχ ὁ μισῶν. Phil. 49. C: ἄγνοια ... ἢ τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρά. Phaedr. 238. E: κρεῖττον δὲ ... ἐχθρόν. Theaet. 162. B: εἰ ... σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν. Lys. 216. B: ἄρ' οὖν ... τὸ ἐχθρόν τῷ φίλῳ φίλον, ἢ τὸ φίλον τῷ ἐχθρῷ; Gorg. 480. E: ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Pol. I. 332. B: ὀφείλεται ... παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. Phaedr. 260. C: δεινόν τε καὶ ἐχθρόν εἶναι φίλον. Pol. I. 352. A: ἐχθρόν καὶ ἐαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις. Tim. 88. E: οὐκ ἐχθρόν παρ' ἐχθρόν τιθέμενον cet. Legg. XII. 955. B. Pol. II. 376. B: ἢ ... ὄψιν ... φίλην καὶ ἐχθράν διακρίνει cet. I. 352. A: ἐχθρόν εἶναι ἐαυτῷ τε καὶ τῷ ἐναντίῳ παντί. Euth. 8. B: εἰ τοῦτο δρῶν ... τῷ Οὐρανῷ ἐχθρόν (ποιεῖς). Prot. 337. B: ἐρίζουσι δὲ οἱ διαφοροὶ τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. Pol. I. 351. E: ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις. III. 417. A. Euth. 7. C. Tim. 83. A: ἐχθρά ... αὐτὰ αὐτοῖς. Gorg. 456. D: ὥστε κρεῖττων εἶναι καὶ φίλων καὶ ἐχθρῶν. Phil. 49. C: ἐπὶ τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς. Pol. I. 334. B: ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. VIII. 566. A: ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Legg. I. 640. B: ἐν ἀνδρῶν ὁμιλίαις ἐχθρῶν. Polit. 308. A: ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὐτῶν πατρίδας. Pol. I. 332. D: ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Lys. 213. A: πολλοὶ ... τοῖς μὲν ἐχθροῖς φίλοι εἰσὶ, τοῖς δὲ φίλοις ἐχθροί. Pol. I. 332. D: τοὺς ἐχθροὺς κακῶς (ποιεῖν). VI. 498. D: ἄρτι φίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦς ὄντας. VIII. 566. E: πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθρούς. Legg. XI. 919. A. Euth. 7. B: ἐχθροὺς ἂν ἡμᾶς ποιοῖ. Lys. 214. C: τοσοῦτῳ ἐχθίῳ γίνεσθαι. Polit. 307. D: νόσος ξυμβαίνει πασῶν ἐχθίστη γίνεσθαι ταῖς πόλεσιν. Menex. 243. B: τῷ ἐχθίστῳ ... βασιλεῖ. Pol. IV. 426. A: πάντων ἐχθιστον ἡγεῖσθαι τὸν τὰ ληθῇ λέγοντα. Legg. VIII. 843. A: μετὰ πολέμων τῶν ἐχθίστων. Conv. 186. D: τὰ ἐχθιστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα ... ποιεῖν.

ἐχθρῶς, *hostiliter*. Legg. III. 697. D: ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες μισοῦνται.

ἐχιδνα, ἢ, *vipera*. Conv. 218. A: οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον νέον ψυχῆς μὴ ἀφνουῖς.

ἐχίνος, ὁ, *echinus*. Euthyd. 298. D: τῶν ἐχίνων ... τῶν θαλαττίων.

ἐχίς, ὁ, *vipera*. Conv. 217. E: τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἐχέως πάθος. Euthyd. 290. A: ἐχέων τε καὶ φαλαγγίων ... κήλησίς ἐστιν.

ἐχόντως, *cum v. νοῦν est ita ut mentis sis compos*, h. e. *prudenter, scite*. Legg. III. 686. E: οὐκοῦν εὖ καὶ ἐχόντως νοῦν σὺ τε πάντα εἶπες cet. Hinc Phil. 64. A: ἄρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἐαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ... ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;

ἔχω et ἴσχω, habeo, teneo, contineo; tueur; retineo; etiam accipio, nanciscor. Phaed. 100. D: τοῦτο ... ἀπλῶς ... ἔχω παρ' ἐμαυτῶ. Theaet. 154. A: ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς —; Prot. 309. B: ἦν (ἤδην) νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν μαλακοτητα ἴσχει. Soph. 257. C: ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ ἐαυτῆς ἰδίαν. Crat. 420. E: ἴσχει (retinet s. impedit) τοῦ ἵναί. Phil. 36. E: θαῦμα ... ἐμε γε ἔχει ... περὶ τὰ ... ἀπορήματα. Conv. 196. D: οὐ γὰρ ἔχει Ἐρωτα Ἀρης, ἀλλ' Ἐρως Ἀρη. Pol. III. 366. E: (κακῶν) ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ. Euthyd. 293. C: οὐκ ἀνάγκη σε ἔχει πάντα ἐπιστάσθαι —; Pol. VII. 527. B: ἀ νῦν κάτω ... ἔχομεν (tenemus, h. e. dirigimus). Polit. 260. E: αἱ ... τὸ γ' ἐπιτάττειν ἔχουσιν. Pol. V. 465. C: ὅσας (ἀπορίας καὶ ἀλγηδόνas) ἐν παιδοσοφίαις ... ἴσχουσιν. Legg. IV. 710. B: ταύτην ... ὁ τυραννὸς τὴν φύσιν ἐχέτω. Pol. IV. 422. D: ἔχετε τὰ τῶν ἐτέρων. Soph. 239. B: πολλὴ ... ἂν με ... ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως. Pol. II. 381. B: ταύτην ... ἵκισι' ἂν πολὺς μορῶas ἴσχοι ὁ θεός. Legg. V. 729. C. Phil. 37. D: ἂν ὀρθότητα ἴσχη. Phaed. 102. B: αὐτῶν τοιούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν. D: τὴν αὐτοῦ ἰδέαν ... ἴσχειν. Theaet. 197. B: οὐ ... ταυτὸν γαίνεται τὸ κεντῆσθαι τῷ ἔχειν. 198. A: λαβόντα ἴσχειν. Soph. 253. B: κατὰ ταῦτά μίξεως ἔχειν. Crat. 400. A: τί σοι δοκεῖ ἔχειν ... ἄλλο ἢ ψυχὴ; Conv. 181. D: νοῦν ἴσχειν. Pol. VI. 492. C: τίνα οἶμι καρδίαν ἴσχειν; Legg. VI. 776. A: οὐκ ἴσχουσα τὸν διὰ χρόνου πόθον. Phaed. 100. D: ὅτι γῶμα εἰανθὲς ἔχον. Pol. VIII. 549. B: ὃς μόνος ... σωτὴρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι (int. αὐτόν). Phaedr. 251. A: τὸν ἔχοντα τὸ κἄλλος. Theaet. 198. D: λαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου καὶ ἴσχοντα. Crat. 400. A: ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἔχουσαν (τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων φύσιν). Pol. VI. 491. B: τὴν ἔχουσαν (int. αὐτὰ) ψυχὴν. Crat. 416. B: τὸ ... ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς φύσεως τὰ ὄντα. 419. B: τὸ ... ἴσχον καὶ δοῦν. Conv. 205. C: οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μῦθον τῆς ποιήσεως ποιηταὶ (καλοῦνται). Pol. I. 328. A: λαμπράδια ἔχοντες. Polit. 307. C: τοὺς ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτὰς ἴσχοντας. Pol. VIII. 565. B: τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι. Legg. IV. 717. A: τοὺς τὴν πόλιν ἔχοντας (tuentes) θεούς. Tim. 53. B: ἔχρη ... ἔχοντα αὐτῶν ἅπτα. Prot. 321. D: τὴν ... πολιτικὴν οὐκ εἶχεν. Soph. 219. B: τὰ δὲ ... εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν. Apol. 20. D: ἐγὼ ... διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. Pol. IV. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφήν ἐπιτηδεῖαν ἐσχηκέναι. Phaedr. 241. B: νοῦν ἤδη ἐσχηκώς. 250. D: ταύτην ἔσχε μοῖραν. Soph. 227. A: πολλὰ ... ὀνόματα ἔσχεν. Pol. VI. 502. C: ἐπειδὴ τοῦτο μῦθός τέλος ἔσχε. Menex. 243. D: δόξαν ... ἢ πόλιν ἔσχε μήποτ' ἂν καταπολεμηθῆναι cet. Phaedr. 237. A: εἴτε ... ταύτην ἔσχετε ἐπωνυμίαν. Legg. X. 888. B: οὐ σὺ μόνος οὐδὲ οἱ

σοὶ φίλοι πρῶτοι ... ταύτην δόξαν περὶ θεῶν ἔχετε. Pol. VIII. 565. B: αἰτίαν ... ἔχον ὑπὸ τῶν ἐτέρων ... ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ. Tim. 41. A: ἐπεὶ ... πάντες ... γένεσιν ἔχον. Menex. 239. D: Πέρας ... ἔχον (*cohibentia*) οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι. Theaet. 183. C: ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγον τέλος σχοίη. Phil. 23. A: παντάπασιν ἂν τινὰ καὶ ἀντιμίαν σχοίη (ἡδονή). Pol. VII. 516. E. Tim. 39. E: ὅταν ἀπασῶν τῶν ὀκτὰ περιόδων τὰ ... τάχῃ σχῇ κεφαλὴν cet. Legg. X. 894. A. XII. 958. A: ἐπειδὴν ... αἱ δίκαι τέλος ... σχῶσι. Theaet. 197. C: λαβεῖν καὶ σχεῖν. Parm. 136. E: ὅτι ... ἀδύνατον ... νοῦν σχεῖν. Pol. VII. 527. B: πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἂ cet. Tim. 23. D: πᾶσαν προθυρίαν σχεῖν δεόμενος τῶν ἱερῶν cet. Legg. VIII. 828. D: διανοίαν χρῇ σχεῖν ... τοιάνδς, ὡς cet. VII. 799. E: σχοῦσα τέλος. Polit. 282. E: μηνυνθέν τε καὶ σχὸν πλείους. Tim. 60. A: ἀνομοιότητα ἑκαστοὶ σχόντες. Gorg. 519. D: σχόντας ἀδικίαν. Tim. 73. C: ὅσα ἐμελλεν ... σχῆσειν. Phil. 31. A: τοῦ μήτε ἀρχὴν ... ἔξοντός ποτε γένους. Legg. VII. 813. B: τὸν τὰ πλείστα ἔχοντα πράγματα. Ion. 536. B: ἔχεται (*tenetur*). Ib. οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὀμήρου κατέχονται τε καὶ ἔχονται. Crat. 421. B: τὸ ἰσχύμενον καὶ ἀναγκάζομενον ἡσυχάζειν. **habeo ei tenco* (vern. *inne haben*), h. e. *scio; calleo; cognosco; etiam intelligo, perspectrum habeo*. Theaet. 145. D: τὰ μὲν ἄλλα ἔχω ... μετρίως. Crat. 390. E: οὐκ ἔχω ... ὅπως χρῇ ... ἐναντιοῦσθαι. Conv. 216. C: οὐκ ἔχω ὅ τι χρῆσομαι (al. *χρήσωμαι*; sed v. Annott. in Prot. p. 128 sq.) τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ. Pol. II. 368. B: οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω. VIII. 545. B: ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο. Euthyd. 307. A: ὥστε οὐκ ἔχω ὅπως προτρέπω τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν. Phaedr. 264. B: σὺ δ' ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικὴν ἢ —; Soph. 234. A: παιδείας ... ἔχεις τι τεχνικώτερον ... εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Pol. VI. 309. D. al. Euthyd. 273. E: εἰ ... νῦν ἀληθῶς τὴν ἐπιστήμην ἔχετον. Phaed. 71. A: ἱκανῶς ... ἔχομεν τοῦτο ὅτι cet. Pol. V. 477. A. Lys. 214. D: ἔχομεν ἄρ' ἤδη τίνες εἰσὶν οἱ φίλοι. Legg. IV. 710. B: ἔχετε γὰρ ὃ λέγω πον. Prot. 329. A: οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρῆσθαι. Gorg. 465. C: οὐκ ἔχουσιν ὃ τι χρῆσονται (al. *χρήσονται*) cet. Pol. VI. 487. C: οὐκ ἔχουσιν ὃ τι φέρουσιν. Legg. XII. 958. B: ἔαν δὲ μὴ ἔχωσιν ὁπόθεν. Prot. 329. B: πάντ' ἔχειν. Theaet. 150. C: διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν. Pol. I. 348. E: οὐκ ἐτι ῥάδιον ἔχειν ὃ τί τις εἴπη. VI. 487. C: οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγωσιν. Prot. 322. C: εἰς ἔχων ἱατρικὴν. Theaet. 149. A: λέληθα ... ταύτην ἔχων τὴν τέχνην. Polit. 296. B: ἔχων ... ὁρθῶς τὴν τέχνην. Phil. 59. B: οὐδέ τις ἐπιστήμη περὶ αὐτὰ ἐστὶ τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα. Polit. 276. E: τὸν ἔχοντα ... τὴν τέχνην ταύτην. Phaedr. 269. B: τὴν πρὸ τῆς τέχνης ἀναγκαῖα μαθήματ' ἔχοντες. Pol. III. 402.

A: ὥσπερ ... γραμμάτων περί τότε ἱκανῶς εἶχομεν ὅτε cet. Parm. 135. B: οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει. Legg. XII. 933. A: ὅσα τε ... ὧσιν ἔχεται (*percipiuntur*. Vulg. δέχεται) θεωρήματα. — Cum infin. et vocc. relat., ut Lat. *habeo*, est *possum* vel *scio*. Prot. 320. B: καὶ ἄλλους σοι ... ἔχω λέγειν. Parm. 153. A: τὸδε γε μὴν ἔχεις λέγειν ὅτι cet. Crat. 428. B: εἰ ... ἔχεις τι σὺ κάλλιον τούτων λέγειν. Gorg. 507. D: ὡς ἔχει πόδων ἕκαστος. Prot. 354. B: ἡ ἔχειτέ τι ἄλλο τέλος λέγειν —; Conv. 190. C: οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτείναιεν εἶχον cet. Polit. 263. C: ὅτι πᾶσι ταυτόν ἐπονομάζειν ἔσches ὄνομα, θηρία καλέσας. Pol. IX. 580. D: ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσηπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ. III. 405. A: τῆς ... κακῆς ... παιδείας ἐν πόλει ἄρα μὴ τι μείζον ἔχεις λαβεῖν τεκμήριον ἢ cet. Parm. 131. D: ἔξει ᾧ ... τὸ ἔχον ἴσον τῷ ἔσται; Pol. V. 476. D: ἔξομέν τι παρὰ μνησθῆναι αὐτόν —; Prot. 354. D: ἀλλ' οὐχ ἔξετε (εἰπεῖν). — Intrans. est Lat. *se habere* vel *gerere*, c. adv. vel conjunct. modum indicante etiam simpl. *esse*. Apol. 17. D: ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔγω τῆς ἐνθάδε λέξεως. 22. E: οὕτως ὥσπερ ἔχω εἶναι. Phaedr. 236. D: οἶσθ' ὡς ἔχει; (vern. *weist du was es ist?*) Gorg. 451. C: πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους. Ib. πῶς πρὸς ἄλληλα τάχους ἔχει. Phaed. 75. A: ἔχει ... ἐνδεστέως. Crat. 440. C: ταῦτ' οὖν πότερον ... οὕτως ἔχει, ἢ ἐκείνως ὡς cet. Pol. II. 381. A: ὁ θεὸς γε ... πάντῃ ἄριστα ἔχει. Alc. I. 123. E: ἐξαρκεῖν καὶ ὡς ἔχει (vern. *auch so wie er sei*, sc. *nondum excultus vel praepratus*). Phaedr. 243. C: ὡς ... ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερῶς τε καὶ βλαβερῶς. Crat. 399. E: ἔχε ἡρέμα (vern. *sei still*). Hipp. mai. 296. A: ἔχε δὴ ἡρέμα. 298. C: ἔχ' ἡσυχῇ. Imper. ἔχε (*proprie vern. halt*) etiam in admonendo et exhortando usurpatur (vern. *nun denn*, *wohlan*, *so sage al.*). Alc. I. 109. B: ἔχε, πῶς ἕκαστα τούτων πάσχοντες; 129. B: ἔχε οὖν πρὸς Διός, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; Sic praecipue ἔχε δὴ (quod cum sqq. nectendum) frequentatur. Ion. 535. B: ἔχε δὴ μοι τόδε εἰπέ. Prot. 349. D: ἔχε δὴ, ἔφην ἐγώ (ἄξιον γὰρ τοι ... λέγεις), πότερον τοῖς ἀνδρείους θαρρόαλους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Gorg. 460. A: ἔχε δὴ (καλῶς γὰρ λέγεις), ἐάνπερ ῥητορικὸν σὺ τινα ... ποιήσης, ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι ... μαθόντα παρὰ σοῦ; (sic enim interpung.). 490. B: ἔχε δὴ αὐτοῦ, τί ποτε αὐ νῦν λέγεις; Theaet. 186. B. Crat. 435. E: ἔχε δὴ ἰδῶμεν (*lass' uns nun sehen*). Pol. I. 353. B. al. Gorg. 476. A: τοῦτο ... ἤμῃν οὕτως ἐχέτω. Theaet. 145. B: εὖ ἂν ἔχοι. Phil. 32. E: ὅταν οὕτως ἴσχη. Pol. IX. 571. D: ὅταν ... ὑγιεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ ... καὶ σωφρόνως. Legg. XI. 932. A: ἂν τις ... γονέων ἀμελέστερον ἔχη τοῦ δέοντος. Phaed. 91. A: οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ... φιλονεικῶς. Gorg. 464. A: πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα. Theaet. 154. A: διὰ τὸ μηδέποτε ὁμοίως αὐτὸν σεαυτῷ ἔχειν. Soph. 248.

Α: ἦν (οὐσίαν) αἰὲ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχειν φατέ. Crat. 400. Β: τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν; Phil. 38. C: ἡμᾶς ὧδε περὶ ταῦτα ... ἴσχειν. Tim. 53. Α: ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Pol. III. 411. C: εὖ ἴσχων το σῶμα. X. 604. D: τὸ ... ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν. VII. 520. D: σχοῦσαν ἐναντίως. Polii. 307. E: αὐτοὶ τε ἀπολέμως ἴσχοντες cet. Prot. 321. C: τὰ ... ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα. Gorg. 508. C: τούτων ... οὕτως ἐχόντων. Tim. 39. E: ταύτῃ εἶτι εἶχεν ἀνομοίως. Legg. VI. 765. Α: ὅσοι ... φιλοφρόνως ἐσχηκασι περὶ τὰ τοιαῦτα. Alc. I. 103. Β: ὡς πρὸς τοὺς ἐραστάς ἔσches. Phil. 59. Β: ὦν μήτε ἔσχε μηδὲν πώποτε κατὰ ταῦτά μήθ' ἔξει μήτε εἰς τὸ νῦν παρὸν ἔχει. Apol. 34. C: τάχ' ἂν ... τις ... αὐθαδέστερον πρὸς με σχοίη. Legg. I. 648. D: πρίν εὖ σχεῖν. Apol. 39. Β: ταῦτα ... ἴσως οὕτω καὶ ἔδει σχεῖν. Theaet. 181. E: οὐδὲν μάλλον ὁρθῶς ἔξει εἰπεῖν ὅτι cet. Pol. III. 404. D: ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἔξειν. — Etiam verti potest fieri vel evadere. Phaedr. 243. D: ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι ἔξει τοῦθ' οὕτως. Pol. III. 415. D: τοῦτο ... ἔξει ὅπη ἂν αὐτὸ ἡ φῆμη ἀγάγη. — Ad animum transl. est *animatum esse*; etiam *sentire, iudicare*. Prot. 352. Β: πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην; Parm. 131. E: πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Conv. 174. Α. Prot. 319. D: μὴ ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει. Clit. 410. C. Eryx. 399. Α: ἵνα θεύσαιο ὡς ἔχουσιν οἱ ἀνθρώποι πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. Conv. 218. C: ἐγὼ ... οὕτωσ' ἔχων cet. — Porro, ut Lat. *habere* (vern. *an sich haben, behaftet sein*) et pass. *teneri*, in malis ponitur quae quis patitur, quibus afficitur vel laborat, et in univ. in eo quod aliquem incessit vel corripit. Atque ἔχειν tam homo dicitur qui aliqua re afficitur, quam res quae hominem afficit vel incessit. Conv. 217. E: τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος καμὲ ἔχει. Pol. I. 336. C: τίς ... ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει —; Apol. 37. C: πολλή ... ἂν με φιλοπνυγία ἔχοι ... εἰ cet. Prot. 323. C: κακὰ ἔχειν. Phaedr. 239. Α: ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα. Pol. IX. 591. D: ἀπέραντα κακὰ ἔχων. Legg. VIII. 837. Β. C. Pol. VIII. 552. E: τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα. Phaedr. 231. C: τοιαύτην ἔχοντι συμφορὰν. 249. E. 244. E: τὸν εαυτῆς (τῆςμανίας. Vulg. αὐτὴν) ἔχοντα. Pol. IX. 575. Α: τὸν ἔχοντα ... αὐτόν (τὸν ἔρωτα). Phaedr. 248. Β: πολὺν ἔχουσαι πόνον. Prot. 323. D: τοὺς ταῦτα (τὰ κακὰ) ἔχοντας. Legg. III. 691. Α: ὡς πρῶτον τοῦτο οἱ τότε βασιλεῖς ἔσχον, τὸ πλεονεκτεῖν. Pol. III. 390. C: ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται ὡς cet. Theaet. 191. C: ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα (*haeremus*), ἐν ᾧ cet. Gorg. 522. Α: ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτόν ἔχεσθαι cet. Legg. IX. 881. Β: μὴ μανίαις ἐχόμενος. Phaed. 108. C: ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ. Lach. 192. E: περιπλεωμονία τοῦ νέος ἐχομένου. Legg. II. 654. E: ἀνδρικῆς ψυχῆς ἐν πόνοις ἐχομένης (v. ἐρχομένης). Pol. III. 395. E: ἐν ξυμφοραῖς τε

καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην. Phil. 45. B: οἱ ... ἐν τοιοῦτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι. Pol. IX. 583. D: τῶν περιωδυνία τινὶ ἐχομένων. Legg. VI. 780. B: ὑπὸ πολλῆς ἀπορίας ἐχομένοις. Ab eadem, opinor, significatione repetendus est participii ἐχων usus in dictionibus leniter increpantibus, v. c. Phaedr. 236. E: τί δὴτα ἔχων στρέγει; (proprie: was hast du, h. e. was wandelt dich an, dass du dich sträubst, i. q. warum sträubst du dich?). De participio cum verbo finito ita iuncto ut potior in illo insit notio vid. Annot. in Gorg. p. 39. sq. Etiam sine τί et extra interrogationem ἐχων ita frequentatur ut orationi increpationis significationem adspergat. Euthyd. 295. C: οὐκ ἀποκρίνεται ... ὅτι ἔχων φλυαρεῖς (vern. weil du ein Schwätzer bist). Gorg. 490. E: ποῖα ὑποδήματα; φλυαρεῖς ἔχων (du bist ein Schwätzer. Vulgo ποῖα ... φλυαρεῖς ἔχων;). Ib. 497. A: ὅτι ἔχων ληρεῖς (si sanus est locus). — Med. c. genit. firme aliquid teneo vel comprehendo, constanter sequor (vern. sich an etwas halten vel etwas festhalten). Gorg. 499. B: τοῦτου ἀρμενος ἔχει, ὥσπερ τὰ μειράκια. Hipp. min. 369. B. Conv. 218. A: οἱ ἔχονται ἐρίδους ἀγριότερον νέου ψυχῆς μὴ ἐφρουῖς ὅταν λάβωνται. Pol. III. 396. C: οὐκ ἂν ἔχοιτο. Phaed. 100. D: τοῦτον ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν. 101. D. Pol. VI. 511. B. Legg. IV. 709. C: τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον. V. 734. D. Lach. 183. E: τοῦ δόρατος ἐχόμενον. Soph. 264. C: ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας. Legg. X. 893. B: ἐχόμενοι ... ὥς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος. Pol. X. 604. C: ἐχομένους τοῦ πληγέντος. 621. C: τῆς ἀνω ὁδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα. Hinc (praecipue part.) in eo ponitur quod cum altero coniunctum est, alterum proxime excipit vel contingit, ei simile vel consentaneum est; saepe numero etiam nominis appositum est amplificatio. Pol. I. 329. A: καὶ ἀλλ' ἅττα ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται. Legg. IV. 716. A: ἧς ... ἐχόμενος ξυτάσεται cet. XII. 958. A: ὁ τῶν δικαιοῦν μνηῶν ἐχόμενος. Phil. 55. D: εἰ τὸ μὲν ἐπιστήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἥτιον ἐνι. Pol. IX. 585. C. Legg. II. 656. C: ὁυθμοῦ ἢ μέλους ἢ ῥήματος ἐχόμενον. Conv. 217. D: ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίτῃ. Phil. 15. E: δεύτερον δ' αἰεὶ τὸν ἐχόμενον (εἰς ἀπορίαν καταβάλλον). Parm. 148. E: τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης cet. Pol. II. 362. A: πράγμα ἀληθείας ἐχόμενον. VII. 526. C: δεύτερον ... τὸ ἐχόμενον τούτου. VIII. 568. A: ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέρξαιτο, ὥς cet. Legg. VI. 779. E: τὸ ... τῶν νῦν εἰρημένων ἐχόμενον εἶπιν. VII. 816. C: μηδὲν μῆτε ὑσχέσεως ἐχόμενον μῆτε ὥδης. XI. 918. D: τὸ τοῦ μέτρου ἐχόμενον. Pol. X. 614. C: δὴ εἶναι χάσματα ἐχομένῳ ἀλλήλοιν. III. 363. B: καὶ ἄλλα ... πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα. Legg. II. 655. B: τὰ ... ἀρετῆς ἐχόμενα ψυχῆς ἢ σώματος. VI. 775. D: ὅσα ὑβρεως ἢ ἀδυνίας ἐχόμενα. VII. 806. E. Pol. III. 389. E: τὰ τοιούτων ἐχόμενα

(*sequentia*). Legg. IX. 863. D: συγγνώμης πλείους ἐχομένους (νομούς). III. 683. A: ἀλλήλων ... ταῖς κατοικίεσιν ἐχομένης. VII. 811. D: ταῦτά τε διδάσκειν ... τὰ τε τούτων ἐχόμενα καὶ ὅμοια. Pol. V. 479. B: αἰὲ ... ἑκάστον ἀριθμῶν ἔξεται. — Ἐχέσθαι τινος dicitur etiam id quod cadit in aliquem vel alicuius est, et quod spectat vel pertinet ad aliquid. Prot. 324. D: ἃ διδασκάλων ἔχεται. Theaet. 145. A: ὅσα παιδείας ἔχεται. Polit. 289. A: ὅσα ἔχεται κτήσεως. Legg. II. 661. A: πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων. IX. 859. E: ὅσα δικαιοσύνης ἔχεται. Alc. I. 120. B: ὅσα μαθήσεως ἔχεται (*quae addisci possunt*). Legg. III. 677. C: τέχνης ... ἐχόμενον. Phil. 16. C: ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἀνυρεῖθη. Prot. 319. E: ἃ ... διδασκάλων εἶχετο. Men. 93. D. 94. A. B. — Cum substantivo ita neclitur ut adiectivo possit exprimi, velut δίκην ἔχειν, iustum vel aequum esse (Pol. VII. 520. B.), λόγον ἔχειν, rationi consentaneum esse (Theaet. 157. D. Pol. VI. 491. D.), φύσιν ἔχειν, naturae consentaneum esse (Pol. V. 473. A.). Etiam λόγος dicitur aliquem ἔχειν de quo fama est. Legg. VIII. 840. A: καὶ ἄλλους παμπόλλους ὁ αὐτός που λόγος ἔχει. — Cum participio alius verbi ita neclitur ut proprie actionem verbo indicatam exhibeat durantem (v. c. θαυμάσας ἔγω, *ich bin in Verwunderung gesetzt*). Phaedr. 257. C: τὸν λόγον δέ σου πάλοι θαυμάσας ἔγω, ὅσω καλλίω ... ἀπειρογάσω. Legg. VII. 793. B: ἃ ... πάση σωτηρίᾳ περικαλύψαντα ἔχει τοὺς τότε ρουφέντας νόμους. Crat. 404. C: ὥσπερ ... λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐραστὴς ἔχειν (*amore complecti*). Aliis vero locis, ubi v. ἔχειν eminet et substant. ex eo suspensum est. participium appositum rationem indicat qua quis dicitur aliquid habere, obtinere al. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὐτῇ ἔχει. Tim. 30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα ἐκείνο ἐν ἑαυτῷ περιλαβὸν ἔχει. Alc. II. 140. B: ἔχουσι ... διειληφότες δημιουργίας μέρη. Pol. I. 351. B: πολλὰς ... ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. — Denique ἔχειν deest, ubi sponte intelligitur. Gorg. 460. B: καὶ ἄλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον (*int. ἔχει*). 467. D: ἄλλο τι οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων; Soph. 262. D. Crat. 393. C. Alc. I. 111. B. al. — Verb. ἐκτέον. Gorg. 490. C: ἧ ... τούτων σιτίων πλέον ἡμῶν ἐκτέον αὐτῷ —; Ib. τῶν δ' ἑλατίων ἐκτέον. Pol. V. 468. A: πῶς ἐκτέον (v. ἀκτέον) σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους. VII. 535. B: ἃ ... ἐκτέον αὐτοῖς. Riv. 158. E.

ἐψευσμένως, *falso*. Legg. X. 897. A: δοξάζειν ὀρθῶς, ἐψευσμένως.

ἐψήμια, τό, *quicquid ad coquendum idoneum est*. Pol. II. 372. C: οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἐψήμια. V. 455. C: τῇν τῶν ... ἐψημάτων θεραπείαν.

ἐψησις, ἡ, *coctura*. Polit. 303. E: ταῖς ἐψησεσι μύμης ἀφαιρεθέντα.

ἔψω, coquo, elixo. Euthyd. 285. C: ἐψέτω. Hipp. mai. 290. D: ὅταν τις τὴν χύτραν ... ἐψη. Euthyd. 301. C: τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἐψειν καὶ ὀπτᾶν. D: ἂν τις ... ἐψησῃ. Eryx. 405. B: λίθον ἐψησαι (prov.). Lys. 209. D: ἐφομένων κρεῶν. Med. Pol. II. 372. C: λάχανα ... ἐψησονται.

ἐῶ, sino, mitto, missum facio, omitto; relinquo; negligo vel non curo, non facio vel committo. Hipp. mai. 282. D: τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. Pol. II. 361. A: τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐῶ. Gorg. 463. C: τοῦτον ... ἐῶ. Abs. (vern. lass' es): Crit. 54. fin. Euthyd. 302. C. Charm. 163. E. Phaedr. 261. C: τοῦτους ἐῶμεν. Parm. 159. B: ταῦτα ... ἐῶμεν ὡς φανερά. Pol. II. 376. D: ἵνα μὴ ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον. Crat. 397. B: τὰ ... τοιαῦτα δοκεῖ μοι χρῆναι ἐῶν. Phil. 23. A. Legg. VI. 773. D. IX. 854. C: τῷ ... πειθομένῳ τὸν νόμον ἐῶν σιγῇ (silentio praeterire) δεῖ. Apol. 18. A: τὸν ... τρόπον τῆς λέξεως ἐῶν (non curare). Phaed. 65. C: ἐῶσα χαίρειν τὸ σώμα. Legg. VII. 804. D: ἐῶντα τὰς παιδείας. Euthyd. 297. B: ἐῶσον. Legg. I. 642. A: εἰ ταῦτα ... ἐῶσαιμεν ἐν τῷ παρόντι. Prot. 332. A: τοῦτο μὲν ἐῶσωμεν. 347. C: περὶ ... ἀσμάτων ... ἐῶσωμεν (ut Lat. mittere de aliqua re). Phaedr. 264. E. Pol. VI. 506. D. Gorg. 484. C: ἐῶσας ἤδη φιλοσοφίαν. Pol. VI. 490. D: ἐῶσας ... τοὺς λόγους. Charm. 166. C: ἐῶσας περὶ οὗ ὁ λόγος ἐστίν. Alc. I. 114. A: χαίρειν ἐῶσας τὰς σὰς προδρομὰς τοῦ λόγου. 113. D: ἐῶσαντες ... περὶ αὐτῶν. Lach. 201. B: ἐῶσαντες χαίρειν. Soph. 265. E: ἐῶσω. Conv. 201. C: σὲ μὲν ἤδη ἐῶσω. Gorg. 482. B: εἰ τοῦτο ἐῶσεις ἀνέλεγκτον. Pol. VII. 530. C: τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐῶσωμεν. Legg. II. 672. E. Pol. V. 450. A: ἀγαπῶν εἴ τις ἐῶσοι (v. ἐῶσει). Tim. 85. D: ἐαθεῖσαι ... μετὰ τοῦ ... ψυχους ξυμπληγνῆσαι. Theaet. 190. C: ἐατέον ... καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἐπίρου. Soph. 242. A: τὸ παράπαν ἐατέον. Phil. 20. A. Pol. V. 469. E: ἐατέον ... τὰς νεκροσυλίας. Legg. XII. 969. C: τὴν πόλιν ἐατέον τῆς κατοικίσεως (civitatis constitutio missa facienda est). *sino, h. e. permitto, concedo (c. negat. saepius verti potest veto, impedio). Phaedr. 242. C: ἢ με οὐκ ἐῶ ἀπιέναι πρὶν ἂν cet. Theaet. 151. A. Phil. 24. C: οὐκ ἐῶν εἶναι ποσὸν ἕκαστον. Polit. 294. B: οὐδὲν ἐῶσιν ἀπλοῦν ... ἀποφαίνεσθαι τέχνην οὐδ' ἡντινοῦν. Crat. 432. D: ἐῶ καὶ ὄνομα τὸ μὲν εὖ κείσθαι cet. E. Conv. 222. E. Pol. I. 350. E: ἐῶ με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι. Conv. 175. B: ἐῶτε αὐτόν. Gorg. 458. A: ἐφῆν ἂν. Legg. VII. 811. B: ἐφῆ. Conv. 190. C: οὐθ' ὅπως ἐφῆν ἀσελγαίνειν. Lys. 208. A. B. Crat. 435. B: ἐὰν μὴ ἑᾶς τι τὴν σὴν ὁμολογίαν ... κύρος ἔχειν cet. Pol. I. 345. A: ἐὰν ἑᾶ τις αὐτὴν ... πράττειν ἂ βούλεται. Soph. 252. D: ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας (v. ἐπὶ κοινων.). Crat. 433. A: λέγεσθαι ἐῶμεν. Soph. 260. A: ὅτι ... προσηναγκάζομεν ἐῶν

ἔτερον ἑτέρῳ μίγνυσθαι. Conv. 175. C: ἔ δὲ οὐκ ἔαν. Legg. VI. 778. D: καθεύδειν ἔαν. Ep. VII. 330. E: τὴν ... πολιτείαν ἔαν, καὶ μὴ κινεῖν. Gorg. 465. E: οὐκ ἔων ... λέγειν cet. Gorg. 492. D: ἔωντα ... αὐτὰς ὡς μερίστας. Soph. 251. B: οὐκ ἔωντες ἀγαθὸν λέγειν ἀνθρώπον. Epin. 877. D: ἔωντες εἶναι ... τέχνας. Men. 92. B: ἔῶσαι. Ep. III. 319. C: ὡς οὐκ εἶων ἐγὼ σε ... οἰκίζειν. Parm. 135. E: ὅτι οὐκ εἶας ... τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν. Alc. I. 124. C: ὅσπερ σοί με οὐκ εἶα ... διαλεχθῆναι. Lach. 179. D: ὅτι ἡμᾶς ... εἶων τρυφᾶν. Tim. 61. B: ἄτηκτον εἶασε. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιστον. Pol. I. 344. C: οὐ μὴν εἶασάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες. Conv. 222. E: ἀλλ' ἔασον ... καὶ μὴ φθονήσης cet. Pol. V. 457. E: ἔασόν με ἑορτάσαι. Theag. 125. B. Men. 92. B: ἐάσαιμι. Pol. VII. 534. D: οὐκ ἂν ἐάσαις ... ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μερίστων εἶναι. Legg. V. 746. C: ἐᾶσαι. Pol. IV. 443. D: μὴ ἐάσαντα τὰλλόττρια πράττειν. Parm. 135. B: εἴ γέ τις ... μὴ ἐάσει εἶδη τῶν ὄντων εἶναι. Tim. 82. B. Pol. III. 391. B: οὐδ' ἐάσομεν πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους. 394. D. Legg. VII. 806. C. Pol. III. 410. A: ἀποθνήσκειν ἐάσουσι. V. 458. E: οὐτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρχοντες. Theaet. 195. D: ἀμφοτέρὰ γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἐάσειν. Legg. VII. 817. C: ῥαδίως γε οὕτως ... ἐάσειν cet. Pol. VII. 519. C: μῆτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους. III. 401. B: ὁ μὴ οἶός τε ὦν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν. II. 380. A: οὐδ' ... ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι cet. B. 390. D. Legg. VII. 806. D. Phaedr. 236. A: τὰ μὲν τοιαῦτ' ἐατέα καὶ συγγνωστέα λέγοντι.

ἔωθεν, *a mane et mane*. Phaed. 59. D: συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον. Crat. 396. D: ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν. Conv. 220. C: αὐτόθι ἔωθεν ... εἰστήκει. Apol. 40. A: ἐμοὶ ... ἐξιώντι ἔωθεν οἴκοθεν. Charm. 155. B: ἔωθεν ἀνιστάμενος. Pol. X. 621. B. Tim. 26. C. Legg. XII. 947. C. Lach. 201. B: αὔριον ἔωθεν (*cras mane*) ἀφίκον οἴκαδε. Etiam per se est *cras* (ut vern. *morgen*). Theaet. ad fin. ἔωθεν δὲ ... δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν.

ἔωθινός, ἡ, ὄν, *matutinus*; unde ἐξ ἔωθινοῦ, *a mane*. Phaedr. init. καθήμενος ἐξ ἔωθινοῦ. Id. 228. B. Conv. 220. C: ὅτι ... ἐξ ἔωθινοῦ .. ἔστηκε. Legg. IV. 722. C.

ἑώς, *a, on, eous, oriens*. Locr. 96. E. 97. B: φάσις ... ἑώας.

ἑώρα. Legg. VII. 789. D. *legebatur ἐν ἑώραις pro ἐν αἰώραις, quod codd. habent.*

ἕως, ἡ, *aurora, diluculum, etiam oriens*. Def. 411. B: ἕως ἡμέρας ἀρχή. Conv. 220. D: μέχρι ἕως ἐγένετο. Legg. VII. 807. D: ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ... ἕω τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. 811. C. VI. 760. D: τὸ δ' ἐπὶ δεξιὰ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἕω (*ad orientem*). Locr. 96. D.

ἕως, *dum, quamdiu*. Cum indic. Phaed. 89. C: ἕως ἔτι γὰρ ἐστίν. Parm. 135. D: ἕως ἔτι νέος εἰ. Crat. ἕως ... πάρεστιν ἡ ῥώμη. Apol. 39. E: ἕως ἔξεστιν. Sine verbo: Legg. VII. 789. E: ἕως ὑγρόν. Cum optat. Theaet. 155. A: ἕως ἴσον εἶη αὐτὸ ἑαυτῷ. Legg. VI. 752. C: ἕως ... κοινωνήσκειν. Cum coni. et part. ἄν: Phaedr. 252. D: ἕως ἂν ἡ ἀδιάφορος. Gorg. 505. B: ἕως ... ἂν πονηρὰ ᾖ. Phaed. 85. B: ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἑώσιν ἄνδρες ἐνδεκά. Theaet. 153. D: ἕως ... ἂν ἡ περιφορὰ ἡ κινουμένη. Conv. 187. B: ἕως ἂν διαφέρωνται. 192. E: ἕως τ' ἂν ζήτε. Pol. I. 345. D: ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέξη τοῦ ποιμενικῆ εἶναι. Tim. 57. A. Legg. VI. 755. A. al. **dummodo*. Phaed. 74. C: ἕως γὰρ ἂν (al. ὅταν οὖν) ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὥψεως ἄλλο ἐννοήσῃς, εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον, ἀναγκαῖον ... αὐτὸ ἀναμνησιν εἶναι. Crat. 389. E: ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀποδιδῷ, ἐάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ ... ὁρθῶς ἔχει τὸ ὄργανον. 390. A. 393. D. E. **dum, donec*. Cum indic. Gorg. 506. B: ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥήσιν. Crat. 396. C: ἕως ἀπειπειράσθην τῆς σοφίας ἐε. Phil. 55. C. Critia 115. D. Charm. 155. C. Lach. 183. E. Ion. 541. E. Cum optat. Phaed. 59. D: περιεμένονμεν ... ἐκαστοτε ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον. 101. D: ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἐλθῇς. Pol. VI. 501. C: ἕως (v. ἕως ἂν) ... ἀνθρώπεια ἦθη ... θεοφιλῇ ποιήσκειαν. X. 600. E: ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν. Cum coni. et part. ἄν: Prot. 311. A: ἕως ἂν φῶς γένηται. 319. C. Phaedr. 246. C: γέρεται, ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. 259. C: ἕως ἂν τελευτήσῃ. Phaed. 59. E: ἕως ἂν αὐτὸς κελύσῃ. 81. D. 108. C. Theaet. 157. C. Soph. 239. C. Polit. 260. A. Conv. 207. D. Pol. III. 411. B. Legg. IX. 857. A. al. Sine ἄν: Eryx. 392. C: ἕως τις αὐτοὺς ... πανοικὲ ἐξέλῃ. Utraque constructio (optativi et particulae ἄν cum coniunctivo) commixta reperitur. Phaed. 101. D: οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὀρμηθέντα σκέψαιο.

ἕωσπερ, *dum, quamdiu*. Men. 97. C: ἕωσπερ ὀρθὰ δοξάζοι. Cum coni. et part. ἄν: Phaedr. 243. E: ἕωσπερ ἂν ᾗς ὅς εἰ. Polit. 293. B: ἕωσπερ ἂν ἐπιστατούντες τέχνη ... σώζωσιν. D. Phil. 24. A: ἕωσπερ ἂν ἐνοικῆτον (v. ἐνοικῆτον). Pol. I. 342. B: ἕωσπερ ἂν ἡ ἐκαστὴ ἀκριβὲς ὅλη ᾗπερ ἐστί. Apol. 29. D. Lach. 188. B. **dum, donec*. Cum coni. et part. ἄν: Prot. 325. A: ἕωσπερ ἂν κολαζόμενος βελτιῶν γένηται. Soph. 235. C: ἕωσπερ ἂν ληφθῇ. ἕως φόρος, ὁ, *Lucifer* (stella Veneris). Tim. 38. D: ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἕως φόρος. Ib. ἕως φόρον.

**SOMERVILLE COLLEGE
LIBRARY**

